Хтоже кадте теснуме ще историко, а ще
пресиреле а ще плерело ще време.
Ѡ ашлуа делаше неколаше за фераше ще ихуте,
Пасѡтете. Ще ще ще плаче а рамаша ла-
маша ламине. Паре денуѡва тере ще на по,
а фрѹ ще пасторю а ѿ ѿ ѿ ѿ ѿ ѿ на преѹ-
дрет лѹкре ал. 1810 = те: 17

[illegible] Сфр: епископ Ихѹтул 7.

№ 46

1:201

ΒΙΒΛΙΟΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΕΝ ΣΥΝΟΨΕΙ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΕΞΟΧΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Ἀρχόμενον ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου, μέχρι τῆς ἁλώσεως
Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν ἀκολούθων Σουλτάνων
ἄχρι τοῦ παρόντος χρόνου, ᾳψπά.

Συλλεχθὲν μὲν ἐκ διαφόρων ἀκριβῶν Ἱστοριῶν, καὶ
εἰς τὴν κοινὴν γλῶτταν μεταγλωττισθέν

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ, ΚΥΡΙΟΥ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

Νῦν δὲ μετατυπωθὲν, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθὲν,

ᾳψπά. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1781.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΓΑΥΚΕΙ ΤΟΥ, ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.
CON LIGENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO.

ΤΩ͂ ΓΑΛΗΝΟΤΆΤΩ, ΚΑἸ ΈΚΛΑΜΠΡΟΤΆΤΩ,

ΚΥΡΊΩ, ΚΥΡΊΩ,

ΔΟΎΚΑ ΒΟΙΒΌΝΔΑ

Αὐθέντῃ Οὐγγροβλαχίας, Κραγιόβης, καὶ τῆς ἑξῆς.

Πᾶσαν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίαν παρὰ τοῦ ἐμὸς ἐν Τριάδι Θεοῦ.

Έλοντες οἱ παλαιοὶ τῆς Προγενες́ρων μας νὰ φυλάξσι τὴν δόξαν ἀθανάτον, καὶ τὴν μνήμην αἰώνιον τῆς μεγάλων καὶ ἀξιομνημονεύτων Ἀνδρῶν, ἄλλοτι δὲν ἐφρόντιζον, ὅτ᾽ ἐπιμελοῦντο, πάρεξ ἄλλοις νὰ ἐγείρσιν ὑπερκοσμίους Πυραμίδας, ἄλλοις νὰ ἀνορθῶν Ὀβελίσκους θαυμασίους ἄλλοις νὰ ἀνίσῶν Ἀγάλματα ἀπὸ πολύτιμα μάρμαρα. ἢ καὶ ἀπὸ χαλκὸν δ᾽ φυῶς κατεσκευασμένα, ἄλλοις νὰ συκώνσι Στύλους ὑψηλοτάτους τε καὶ πε-

ρικαλεῖς, ϗ ἄλλοις ἄλλα παραπλήσια ἐξοδικῶς τε ϗ τεχνιέντως νὰ κατασκευάζουσι κατὰ τὴν ἑκάστου ἰδίαν ἀρετὴν ϗ ἀξίαν. Ἐκείνους μιμούμενος ϗ ἐγὼ, Ἐκλαμπρότατε ϗ ϗ Γαληνότατε Αὐθέντα, ϗ θέλωντας νὰ φυλάξω εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα κηρυττόμενον τὸ ἔνδοξον καὶ πολύφημον Ὄνομά σου, (ἀλλ' ὄχι μὲ τοιαῦτα μηχανικὰ τεχνουργήματα,) ἀφιερώνω τῇ σοῦ Μεγαλοπρεπείᾳ τοῦτο τὸ Ἱστορικὸν Βιβλίον, μικρὸν μὲν εἰς τὴν ποσότητα, μέγα δὲ εἰς τὴν ποιότητα· ἐπειδὴ δὲν περιέχει ἔργα ἰδιωτῶν ϗ χυδαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ Καισάρων πράξεις, πολέμους Βασιλέων, κατορθώματα Μεγιστάνων; ϗ κοινῶς πάσας τάς τε Ἐκκλησιαστικὰς ϗ Πολιτικὰς Ἱστορίας, ὁποῦ ἔγιναν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, μέχρι τῆς ἁλώσεως Κωνσταντινουπόλεως, ϗ ἐπέκεινα. Καὶ ἂν καλὰ τὸ παρὸν Βιβλίον, τὸ νῦν νεωστὶ μετατυπωθὲν παρ' ἐμοῦ, ὀλίγου εἶναι ἄξιον, ϗ σχεδὸν οὐτιδανὸν πρὸς τὴν σὴν Γαληνότητα, ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ τοῦ λαμβάνοντος μέγεθος, ἀλλὰ εἰς τὴν τοῦ δωροῦντος μικρότητα. Διότι ϗ ὁ μέγας Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης, δεχόμενος τὸ ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὰς πενιχρὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, δὲν ἀπόβλεψεν εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ δώρου, ἀλλ' εἰς τὴν σπουδὴν ϗ προθυμίαν τοῦ δωρήσαντος· τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἂς δεχθῇ ϗ ἡ Ἐκλαμπρότης σου τὸ παρὸν Βιβλίον μετὰ πάσης χαρᾶς ϗ προθυμίας. Καὶ ἂν καλὰ ἄγνωστόν μοι νὰ εἶναι τὸ σεβάσμιον ϗ ἱλαρὸν Πρόσωπον τῆς σῆς Γαληνότητος, ὅμως γνωστὸν ἔχ τὸ ἔνδοξον ϗ περίφημον Ὄνομά σου, ὡσὰν ὁποῦ διὰ φήμης ᾄδεται εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Τὸ ὁποῖον εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀρετῆς παρομοιάζει τοῦ Μαγνήτου, ὁποῦ αὐ-

τὸς μὲν σύρνει πρὸς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον, ἐκεῖνο δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἑλκύει. Ὄνομα, τὸ ὄντως περίφημον ϗ ἐπαινετὸν ἀπὸ λαοὺς, ἀπὸ Ἔθνη, ἀπὸ σοφοὺς, ϗ Ἐκκλησιαστικούς. Δοῦκας, λέγω, δόξα τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, τιμὴ τοῦ ἰδίου Θρόνου, κλέος ἀθάνατον τῆς παρούσης ἀξίας, ϗ στέφανος πάσης Οὐγγροβλαχίας. Δοῦκας, διαφεντευτὴς τῆς Χριστοῦ Πίστεως, τῆς Δικαιοσύνης ὑπέρμαχος, ϗ πάσης Ἀρετῆς ἀντιλήπτωρ θερμότατος. Ἂς δεχθῇ, φημὶ, τὸ εὐτελὲς τοῦτο δῶρον τῆς εὐλαβητικῆς μου ἀγάπης ἡ Ἐκλαμπρότης σου, τὴν ὁποίαν Κύριος ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττοι εἰς πολλῶν ἐτῶν περιοδους μὲ ὑπερμέγιστον δόξαν καὶ τιμὴν, ἀξιώνωντάς τὴν ϗ τῆς Οὐρανίου αὐτοῦ Βασιλείας. Ἀμήν.

Ἐκ τῶν κλειμῶν Ἑμετιῶν. Ἐν ἔτει ᾳχπδ'. Ἰαμμ. κθ'.

Τῆς Γαληνότητός σου δοῦλος ἐλάχιστος ϗ εὐχέτης.

Νικόλαος Γλυκύς.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΥΣΕΒΕΣΙ
Κ Α Ι
ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ.

Τοῖς ἐντυξομένοις τῇ παρούσῃ Ἱστορικῇ Βίβλῳ, Ἀπόστολος ὁ Τζιγγαρᾶς ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Ὠφέλεια τῆς Ἱστορίας εἶναι πολλὴ καὶ μεγάλη κατ' ἀλήθειαν. ἐπειδὴ μὲ ταῖς Ἱστορίαις μανθάνομεν πῶς τὰ ἤθη μας νὰ πολίζωμεν, πῶς τὰ πολιτειά μας νὰ οἰκονομοῦμεν, Κάστρα, καὶ Κόσμον πῶς νὰ κυβερνοῦμεν, αὐθέλωμεν νὰ ἀρέσωμεν τῷ Θεῷ, ὅπου τὰ ἀγαπᾷ καὶ τὰ ζητᾷ αὐτὰ ὅπου λέγω. Βλέπομεν μέσα εἰς τὰς Ἱστορίας, πῶς ἐκυβερνήθησαν αἱ παλαιαὶ Μοναρχίαι καὶ Ἀριστοκρατίαι· πῶς οἱ Οἰκοδεσπόται οἰκονόμησαν τὰ πολιτειά τους· πῶς πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκαταστήσαν τὰ ἤθη τους, καὶ τί τέλος ἔδωκε καθ' ἕνας. Φανερὸν εἶναι, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, κατὰ τὴν γνώμην καὶ προαίρεσιν ὁπου ἔχει, τοιοῦτον τέλος τοῦ δίδει καὶ ὁ Θεός· διὰ τοῦτο πολλαῖς Μοναρχίαις ἀπὸ μικραῖς ἀυξήθησαν εἰς μεγαλειότητα, καὶ πάλιν πολλαῖς, ἀπὸ μεγάλαις ὁπου ἦσαν, κατήντησαν εἰς μικρότητα, μάλιστα καὶ ἐξολοθρεύθησαν παντελῶς· ἔτζι οἰκονομίαι, ἔτζι ἄνθρωποι μερικοὶ ἤλθασιν εἰς μεγάλας μεταβολὰς κατὰ τὴν δικαιοκρισίαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα ὅλα βλέποντας τὰ οἱ φρόνιμοι γραμμένα εἰς τὰ Ἱστορικὰ Βιβλία, βάνουσι γνῶσιν εἰς τὸ κεφάλι τους, καὶ σωφρονίζονται· καὶ τὰ μὲν κακὰ φεύγουσι, φοβούμενοι μὴ μὲ πάθουσι καὶ αὐτοὶ ὅσα ἔπαθαν ἐκεῖνοι, ὅπου κακὰ ἐκυβερνήθησαν· τὰ καλὰ πάλιν τὰ μιμοῦνται, θέλοντες νὰ εὕρουσι καὶ αὐτοὶ χάριν σὶ μὰ εἰς τὸν Θεὸν, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου ἐκυβερνήθησαν κα-

λα, εὕρηκαν. Αὕτη εἶναι ἡ ὠφέλεια, ὁπῦ πέρνουσιν οἱ φρόνιμοι ἀπὸ τὰ Ἱστορικὰ Βιβλία. διὰ τῦτο πολλοὶ καὶ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἐβάλθησαν νὰ γράφωσιν Ἱστορίας ὠφελιμωτάτας καὶ χρησιμωτάτας εἰς ὅλους. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αἱ Ἱστορίαι ἐκεῖναι εὑρίσκονται γραμμέναι εἰς τὴν παλαιὰν τῶν Ἑλλήνων γλῶτταν, τὴν ὁποίαν δὲν καταλαμβάνουσιν ὅλοι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ἠθέλησεν ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Μονεμβασίας, ὁ Κύριος Δωρόθεος, νὰ συνάξῃ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Διδασκάλους τὰς χρησιμωτέρας Ἱστορίας καὶ παλαιὰς καὶ νεωτέρας, ὁπῦ ἐγίνηκαν εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐδικόν μας καὶ τῶν Πατέρων μας, καὶ νὰ τὰς βάλῃ εἰς τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν, διὰ νὰ ὠφελῦνται, ὄχι μόνον οἱ σπουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀμαθεῖς. Τῦτο τὸ Ἱστορικὸν Βιβλίον τῦ μακαρίτου ἐκείνου Δωροθέου, κατά τινα Θειαν πρόνοιαν, ἦλθεν εἰς τὰ χέρια τῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ γενομένου λαμπροτάτου καὶ γενναιοτάτου Κυρίου Ζώτου τῦ Τζηγαρᾷ, τῦ ἐμῦ γνησίου, ὁμοπατρίου τε καὶ ὁμομητρίου Ἀδελφῦ ὃς διὰ τὴν ἄκραν αὐτῦ σύνεσιν, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ὁπῦ εἶχεν, ἀξίως ἐκλεχθεὶς, γέγονε γαμβρὸς καὶ Πρωτοσπαθάριος τῦ Γαλήνοτατου Πριγκίπου, Κυρίου Πέτρου Βοϊβόνδα, Αὐθέντου πάσης Μολδοβλαχίας καὶ ἑξῆς· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων προκριθεὶς ἀξιωμάτων, ἅπασαν αὐτῦ τὴν ζωὴν εὐσεβῶς καὶ εὐλαβῶς διετέλεσεν. Εἶτα ὀξ ἐκείνου κατήντησεν εἰς ἐμένα. τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ἔχω φυλαγμένον καὶ κλεισμένον, διὰ νὰ μὴ φανῶ φθονερὸς καὶ φίλαυτος, πῶς δὲν ἀγαπῶ νὰ ὠφεληθῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ διὰ τῦτο φυλάττω τὸ καλὸν μόνον διὰ λόγου μου. Ἠθέλησα λοιπὸν νὰ τὸ τυπώσω μὲ ἔξοδον ἐδικήν μου, καὶ νὰ τὸ ἐκβάλω ἔξω εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ τὸ ἀπολαύσουσι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι ἀγαπῦσι τὸ συμφέρον τους. Τῦτο τὸ Ἱστορικὸν Βιβλίον περιέχει πολλὰς Ἱστορίας, καθὼς τὸ προεῖπα παραπάνω, καὶ παλαιὰς καὶ μεταγενεστέρας. Ἄρχεται ἀπὸ κτίσεως Κόσμου (ἂν καλὰ καὶ μὲ πολλὴν συνόψιν καὶ ὀλιγολογίαν) καὶ καταντᾷ μέχρι τῆς Βασιλείας τῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου τῦ Παλαιολόγου, τῦ ἐσχάτου Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων.

Ὁμοίως καὶ Ἱστορίας τῶν Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ Μακαριωτάτων, ὁποῦ ἐπατριάρχευσαν εἰς τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀκόμι περιέχει Ἱστορίας πολλῶν Καισάρων, καὶ Πάπιδων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ἔτι περὶ τῆς λαμπρᾶς καὶ περιφήμου Βενετίας, πότε αὕτη ἐκτίσθη, καὶ ποῖοι Δῦκες ὥρισαν. Διηγεῖται τὴν Ἱστορίαν τῆς Συνόδου, ὁπῦ ἐγίνηκεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, πῶς ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκαταδέχθηκε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ μὲ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καὶ πῶς δὲν ἐκατώρθωσαν τίποτες, ἀλλὰ ἐστράφησαν ὀπίσω μὲ μεγάλην ζημίαν. Διηγεῖται τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν· ἀναφέρνει κατ' ὄνομα τοὺς Βασιλεῖς τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ τί πολέμους ἔκαμαν, καὶ ποῖα Κάστρη ἐπῆραν. Ἀκόμι περιέχει καί τινας Χρησμοὺς, οἱ ὁποῖοι Χρησμοὶ λέγουσί τινες, πῶς εὑρέθησαν εἰς τὸ μνῆμα τῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τῦ πρώτου ἐν Χριστιανοῖς Βασιλέως, καὶ τοὺς ἐξήγησεν ὁ Σοφώτατος ἐκεῖνος Κύριος Γεώργιος ὁ Σχολάριος, ὁπῦ ἐγίνηκε πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὠνομάσθηκε Γεννάδιος· Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀξιόλογα πράγματα περιέχει ἡ παροῦσα Βίβλος, τιμιώτατοι καὶ Θεοχαρίτωτοι Χριστιανοὶ, τὰ ὁποῖα ὅσοι τὰ ἀναγινώσκουσι, καὶ ὅσοι τὰ ἀκούουσι, πέρνουσι μεγάλην χαρὰν καὶ ὠφέλειαν. Συμβουλεύω λοιπὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς, (Ἕλληνας ἀπὸ τὸ γένος, καὶ ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν Πίστιν), νὰ μὴ λυπηθῦν ὀλίγην ἔξοδον ν' ἀγοράσουν τῦτο τὸ Βιβλίον, ὅτι, καθὼς ἕνας πραγματευτὴς νὰ ἤθελεν εὕρῃ ἕνα πολύτιμον λιθάριον ἄξιον χιλίων χρυσῶν, καὶ νὰ πωλῆται διὰ δέκα χρυσᾶ, ἂν δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ τὸ πετράδιον ἐκεῖνο, κάθε φρόνιμος ἤθελε γελάσει ἐκεῖνον τὸν πραγματευτὴν, καὶ ἐκεῖνος ἀτός του πολλὰ ἤθελε μεταμεληθῇ ὕστερον, τὰ ὅμοια θέλει πάθῃ καὶ ἐκεῖνος, ὁπῦ δὲν θέλει ἀγοράσει τῦτο τὸ Βιβλίον, ὅταν τὸ εὕρῃ· τῦ ὁποίου, τὸ μὲν τίμημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἀξία του εἶναι πολλὴ καὶ μεγάλη. Διατὶ,

διηγούμενον πολλὰς καὶ διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ ἀκόμι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη κάθε μιᾶς ὑποθέσεως, δίδει εἴδησιν τῶν φρονίμων ἀνθρώπων, ποῖα πράγματα νὰ μεταχειρισθοῦν, καὶ ποῖα νὰ φεύγουσι. πῶς νὰ κυβερνοῦνται μὲ τοὺς μικροτέρους των, καὶ πῶς μὲ τοὺς μεγαλητέρους των· πότε εἶναι καιρὸς διὰ ἕνα πρᾶγμα, καὶ πότε εἶναι καιρὸς διὰ ἄλλο· πῶς νὰ μὴ μεταχειρίζονται καμένα πρᾶγμα χωρὶς συμβουλῆς, καὶ μὲ ποίους ἀνθρώπους νὰ συμβουλεύωνται, ὅταν θέλουσι νὰ μεταχειρισθῶσι κάθε λογῆς ὑπόθεσιν, ἂν ἀγαπῶσι νὰ ἔχωσι τιμὴν καὶ δόξαν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν. Τοιαῦτα καλὰ δυνόνται νὰ συλλέξωσιν οἱ φρόνιμοι ἀπὸ τῆς παρούσης Ἱστορικῆς Βίβλου. καὶ ὅταν τὴν ἀναγνώσωσι μὲ ἐπιμέλειαν, τότε θέλουσι τὰ γνωρίσει. Τῶν ὁποίων εὔχομαι πᾶσαν φρόνησιν καὶ σύνεσιν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἐνὶ τῆς Ὑπεραγίας Τριάδος, τῷ Θεανθρώπῳ καὶ μόνῳ Σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀπόστολος ὁ Τζηγαρᾶς, ἐκ
Πόλεως Ἰωαννίνων.

ΠΙΝΑΞ

Πάντων τῶν Ἀξιομνημονεύτων Πραγμάτων, ὁποῦ εἰς τοῦτο τὸ Βιβλίον περιέχονται, βαλμένων κατὰ τάξιν, ἤγουν κατὰ Ἀλφάβητον, καὶ εἰς πόσα Φύλλα, διὰ νὰ ἠμπορῇ ὁ καθ' εἷς μὲ εὐκολότητα νὰ εὕρῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμεῖ.

Α

Ἀνθρώπου πλάσις. Φύλλ. 6
Ἄνθρωπος, διατὶ λέγεται κατ' Εἰκόνα Θεοῦ. 5
Αὐτεξούσιον ἀνθρώπου τί πρᾶγμα εἶναι. 6
Ἀδὰμ, διατί ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον. 7
Ἀδὰμ καὶ Εὖα εὐλογήθησαν ὑπὸ Θεοῦ. 8
Ἀδὰμ καὶ Εὖα ἀκούσαντες τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐκρύβησαν. 11
Ἀπορία, πῶς ἐπερπάτει τὸ πρῶτον ὁ ὄφις. 11
Ἀδὰμ, πόσον καιρὸν ἔκαμεν εἰς τὸν Παράδεισον. 13
Ἀπαρίθμησις τῶν καταγομένων ἐκ τοῦ Κάϊν, καὶ τῶν τεχνῶν αὐτῶν. 14
Ἀδὰμ, πόσους χρόνους ἔζησε, καὶ πόσα παιδία ἄφησε. 15
Αἴγυπτος, διατί λέγεται. 17
Ἀπαρίθμησις τῶν χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Κατακλυσμοῦ. 17
Ἄγαρ φυγὴ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἰσμαήλ. 20
Ἄγαρ σύλληψις. 20
Ἀβιμέλεχ, ἰδὼν φοβερὰ ὀνείρατα, ἀποδίδει τὴν Σάῤῥαν τῷ Ἀβραὰμ μὲ πολλὴν τιμὴν καὶ πλοῦτον. 19
Ἀβραὰμ ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου, νὰ μὴν σφάξῃ τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαάκ. 24
Ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσὴφ ἦλθον εἰς Αἴγυπτον νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. 30
Ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσὴφ παρακαλοῦσιν αὐτὸν νὰ τοὺς ἀφήσῃ τὸν Βενιαμίν. 32
Αἰγυπτίων ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν Ἑβραίων. 33
Αἰγυπτίων β'. ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν Ἑβραίων. 33
Ἀμνὸς, καὶ ὅτι τύπος τοῦ Χριστοῦ. 52
Ἀμνὸς, διατί τέλειος. 42
Ἄρσεν, διατί ὁ ἀμνός. 43
Ἀμνὸς, διατί ἄμωμος. 43
Ἀμνὸς, διατί τῇ δεκάτῃ ἐσφάζετο. 43
Ἀμνὸς, διατί πέντε ἡμέρας ἐφυλάττετο, καὶ ἐκλέγετο ἀπὸ πρόβατα καὶ ἐρίφια. 45
Ἀμνὸς, διατί μετὰ σπουδῆς ἐτρώγετο καὶ ὑποδημένοι, καὶ μὲ πικραλίδες. 44
Ἄζυμα, διατί ἔτρωγαν ἑπτὰ ἡμέραις οἱ Ἑβραῖοι. 44
Ἀμνοῦ τὸ αἷμα, διατί ἄλειφαν τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια τῶν σπητιῶν τους οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Αἴγυπτον. 44

Ἀμνὸν, διατί πρὸς ἑσπέραν τὸν ἔτρωγαν καὶ ὀπτὸν, καὶ ἀντάμα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ποδάρια. 44
Ἀμνοῦ τὰ κόκκαλα διατί δὲν ἐτζάκιζαν, ὅταν τὸν ἔτρωγαν. 45
Ἀριθμὸς τῶν Ἑβραίων τῶν ἐξ Αἰγύπτου ἐλθόντων. 48
Ἀπειρόγαμος, διατί λέγεται ἡ Παρθένος. 49
Ἀαρὼν λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆ τὴν αἰτίαν τῆς Μοσχοποιήσεως, ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖνος. 54
Ἀαρὼν ἀποθνήσκει εἰς τὸ ὄρος, ἀφίνωντας διάδοχον Ἐλεάζαρον τὸν υἱόν του. 58
Ἀπόβασις τοῦ τόπου τῶν κατασκόπων τοῦ Ναυῆ. 61
Ἀὼδ, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. 62
Ἄγγελος, ὁποῦ ἐφάνη τοῦ Γεδεὼν μὲ τὸ ῥαβδὶ ὁποῦ ἐβάστα, ἐγγίξας τὴν θυσίαν τοῦ Γεδεὼν, ἔκαυσεν αὐτήν. 63
Ἀβιμέλεχ, Κριτὴς Ἑβραίων. 64
Ἀβιμέλεχ φονεύσας τοὺς ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ὕστερον καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη ὑπὸ γυναικὸς, ἄνωθεν τοῦ τείχους. 64
Ἀγάπη Σαμψὼν πρὸς τὴν ἀλλόφυλον παῖδα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. 67
Ἀρχιερεὺς μόνον, μίαν φορὰν τὸν χρόνον, εἰσέβαινεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. 76
Ἀβιὰ βασιλεία, υἱοῦ Ῥοβοάμ. 80
Ἀβιὰς, βασιλεύσας χρόνους τρὶς ἀπέθανε. 80
Ἀσὰ βασιλεία, υἱοῦ Ἀβιά. 81
Ἀνανίας ὁ Προφήτης, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς Ἀσὰ, ἤλεγξεν αὐτὸν, ὅτι ἐζήτησε βοήθειαν ἐξ ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἤλπισεν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο νὰ ἔχῃ πάντα μάχην. 81
Ἀμὼν καὶ Μωὰβ τὰ φουσάτα ἐκόπησαν ἀλλήλους, βοηθείᾳ Θεοῦ. 82
Ἀμασίου βασιλεία, υἱοῦ Ἰωᾶ. 84
Ἀμασίας ὁ Βασιλεὺς, εἰδωλολατρεύσας, ἐσφάγη. 84
Ἄχαζ βασιλεία, υἱοῦ Ἰωάθαμ, ὁ ὁποῖος εἰδωλολατρεύσας, ἀπέθανεν αἰχμάλωτος. 85
Ἄγγελος Κυρίου πεμφθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἐφόνευσε τοῦ Σεναχειρὶμ χιλιάδας, ρπέ. 86
Ἀμὼς βασιλεία, υἱοῦ Μανασσῆ. 89
Ἀπόκρισις τῶν τριῶν Παίδων πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσορ. 90
Ἄγγελος Κυρίου παραδίδει τοῖς Χαλδαίοις τὴν Ἱερουσαλήμ. 96
Ἀβιμέλεχ ἐκοιμήθη ὁ. χρόνους. 96
Ἀβιμέλεχ ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν ὕπνον. 96
Ἀβιμέλεχ, ἰδὼν ἀλλοιωμένην τὴν Ἱερουσαλὴμ, θαυμαζόμενος ἀπορεῖ, καὶ ἐρωτᾷ κάποιον δι' αὐτήν. 97
Ἀβιμέλεχ διδάσκεται παράτινος τὰ ὅσα ἐσυνέβηκαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κατανοήσας, τὸ μυστήριον ἐγνώρισε. 97
Ἄγγελος Κυρίου διδάσκει τὸν Ἀβιμέλεχ νὰ γράψῃ πρὸς Ἱερεμίαν, περὶ τῆς ἐλευθερώσεως αὐτῶν. 98
Ἀβιμέλεχ, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ θείου Ἀγγέλου, ἐπέτυχε τὸν Βαροὺχ, ὁποῦ ἦτον φυλαγμένος ὑπὸ Θεοῦ. 99
Ἅρπαξ ὁ Ἄρχων, γνωρίσας τὸν σφαγέντα υἱὸν, μεγάλως ἐλυπήθη. 106
Ἀββακοὺμ, ἁρπαχθεὶς ὑπὸ θείου

Ἀγγέλου ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, φέρνει τροφὴν τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον. 190
Ἀρταξέρξου βασιλεία. 110
Ἀρταξέρξου βασιλεία τοῦ Μακροχείρου. 110
Ἀλεξάνδρου βασιλεία. 111
Ἀλέξανδρος, τίνος υἱὸς ἦτον. 111
Ἀλεξάνδρου αὔξησις τῆς βασιλείας του, ἀφανίσας πᾶσαν ἀρχήν. 111
Ἀλέξανδρος κτίζει Πόλιν εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ φαρμακωθεὶς ἀποθνήσκει. 111
Ἀλεξάνδρου βασιλεία διεμερίσθη εἰς πολλὰς ἀρχάς. 112
Ἀλεξάνδρου βασιλεία, ποῖοι τὴν ἔλαβαν, καὶ πόσοι. 112
Ἀλεξάνδρου, υἱοῦ Πριάμου, γένησις. 116
Ἀχιλλεὺς κατέστη Ἀρχηγὸς στρατεύματος. 118
Ἀχιλλέως ἀνδραγαθήματα, καὶ φόβος Τρωαδίτων. 118
Ἀχιλλέως ἀναχώρησις, καὶ φθορὰ Ἑλλήνων. 120
Ἀχιλλεὺς δίδει τὰ ἅρματά του τοῦ Πατρόκλου ἀνεψιοῦ του πρὸς πόλεμον ἀντ' αὐτοῦ. 120
Ἀχιλλεὺς θρηνεῖ τὸν ἀνεψιόν του Πάτροκλον, καὶ φονεύει Ἕκτορα. 121
Ἀφανισμὸς μέγας εἰς τοὺς Τρωαδίτας καὶ Ἰνδούς. 121
Ἀχιλλεὺς, ἰδὼν τὴν Πολυξένην, ἠγάπησεν αὐτήν. 121
Αἰνείας καὶ Ἀντίνωρ φεύγουσιν εἰς τὴν Φραγγίαν. 124
Αἰνείας, θέλωντας νὰ θυσιάσῃ μίαν σκρόφαν, ἔφυγε τοῦ σφαγμοῦ. 132
Ἀσχάνιος, υἱὸς Αἰνείου, ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Χώραν, ὁποῦ ἔκτισεν ὁ πατέρας του. 133
Ἀμουλίου βασιλεία, καὶ κακογνωμοσύνη αὐτοῦ. 133
Ἄγκου βασιλεία. 136
Αὐγούστου Καίσαρος βασιλεία. 138
Αὔγουστος ὁ Μῆνας ἔλαβε τὸ ὄνομα ὑπὸ Αὐγούστου βασιλέως. 138
Αὔγουστον νουθετεῖ ὁ Διδάσκαλος αὐτοῦ περὶ τῶν ἀποφάσεων. 140
Ἄγγελος Θεοῦ εἶπε τοῦ Γρηγορίου Πάπα, ὅτι ἐσυγχωρήθη ὁ Τραϊανός. 148
Ἀδριανοῦ βασιλεία, καὶ ἀφανισμὸς τῶν Ἑβραίων. 149
Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς βασιλεία. 149
Ἀβίτου βασιλεία, υἱοῦ Ἀντωνίνου. 151
Ἀλεξάνδρου Μαμαία βασιλεία. 152
Αἱμιλιανοῦ βασιλεία. 154
Αὐρηλιανοῦ βασιλεία. 155
Ἀλεξανδρέων ἀποστασία ἀπὸ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. 158
Αἱρετικῶν παρακλήσια εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον. 174
Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ἐφάνη τῷ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. 178
Ἄρειος ὁ Αἱρετικὸς, πότε ἦτον, καὶ ἡ κακία αὐτοῦ. 180
Ἄρειος, ἑτοιμαζόμενος νὰ συλλειτουργήσῃ στανικῶς τῶν Ἀρχιερέων, Θεία ἐκδικήσει ἀπέρρηξε τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχήν. 190
Ἀθανάσιος, καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι ἐξορίζονται ὑπὸ τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ. 195
Ἄνεμος μέγας ἐσυκώθη ἀπὸ τὰ τέσσερα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ ἐσκόρπισε τὴν συναγμένην ἄσβεστον. 199

Ἀπόφασις Οὐάλη κατὰ τῶν Μοναχῶν. 203
Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου θάνατος. 204
Ἀμβρόσιος γίνεται Ἀρχιερεὺς Μεδιολάνων, καὶ πῶς. 204
Ἀμβρόσιος κωλύει τῆς εἰσόδου τῆς Ἐκκλησίας Θεοδόσιον, ἐλέγχων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον διὰ τὸν φόνον. 212
Ἀρκαδίου Βασιλεία, υἱοῦ Θεοδοσίου. 214
Ἀρκάδιος, λαβὼν τὰς Ἐπιστολὰς Ἰννοκεντίου Πάπα, καὶ Ὀνωρίου τοῦ ἀδελφοῦ του, περὶ τοῦ Χρυσοστόμου, τιμωρεῖ ἐκείνους ὁποῦ ἐσύνδραμαν εἰς τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἀποκεφαλίζει Μαρῖνον, καὶ ἄλλους πταίστας. 219
Ἀρκαδίου ἐπιστολαὶ πρὸς Ἰννοκέντιον Πάπαν, καὶ Ἐπισκόπους, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, ζητῶν συγχώρησιν. 220
Ἀρκάδιος συγχωρεῖται, μετανοήσας. 220
Ἀρκάδιος ἄφησεν Ἐπίτροπον, εἰς κυβέρνησιν τοῦ υἱοῦ του, Ἰσδιγέρδην βασιλέα Περσῶν. 222
Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης εἰρηνεύει τοὺς σκανδαλισμένους διὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου. 224
Αἵρεσις, ἐπὶ Θεοδοσίου, τῶν λεγόντων μὴ εἶναι Ἀνάστασιν. 226
Ἀλεξανδρείας τὸ θέατρον πεσὸν, ἐπλάκωσε πολλούς. 230
Αἰσθῆτα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πότε ἐφέρθη ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. 239
Ἀνασασίου βασιλεία τοῦ Σιλεντιαρίου. 241
Ἀναστάσιος, διατί ὠνομάζετο Δίκορος. 241
Ἀρχιερέων τινῶν πομπὴ, καὶ διατί. 245
Ἀντιόχεια μετωνομάσθη θεούπολις. 245
Ἀγαρηνοὶ ἐπολέμουν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἑπτὰ χρόνους. 279
Ἀψιμάρου βασιλεία. 282
Ἀρτεμίου βασιλεία, τοῦ καὶ Ἀνασασίου. 286
Ἀρτέμιος Βασιλεὺς ἔγινε Καλόγερος. 287
Αὐγάρου γράμματα εἰς τὸ ἐκτύπωμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρόσταγμα περὶ αὐτοῦ. 292
Αἷμα ὁποῦ ἔτρεξεν ἀπὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου τὴν Εἰκόνα, ὁποῦ ἐλόγχευσεν ὁ Ἑβραῖος κατέμπροσθεν τῶν ἄλλων Ἑβραίων. 297
Ἀριθμὸς τῶν Πατέρων, ἐπὶ Λέοντος, ὑπερμάχων τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 301
Αὐθέντης τῶν Βουλγάρων, λυτρωθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀπὸ τὴν πεῖναν τοῦ λαοῦ, βαπτίζεται μὲ ὅλον τὸν λαόν. 309
Ἀλεξάνδρου καὶ Κωνσταντίνου Βασιλεία. 364
Ἀστρονόμου τινὸς συμβουλὴ διὰ τὸν θάνατον Συμεῶνος, πῶς νὰ γένῃ. 368
Ἀλὰχ, υἱὸς Πιζάραχ, τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. 382
Ἀλεξίου Κομνηνοῦ Βασιλεία, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν καιρὸν ἐγίνη ἡ στάσις τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. 393
Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, υἱοῦ Μανουὴλ, Βασιλεία. 393

Ἀνδρονίκου Κομνηνοῦ Βασιλεία. 394
Ἀλεξίου τοῦ Ἀγγέλου Βασιλεία. 395
Ἀλεξίου, υἱοῦ Ἰσαακίου Βασιλεία. 395
Ἀποκρισιαρίους πέμπουσιν οἱ Αὐθέντες τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Βενετίαν. 396
Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου Βασιλεία, υἱοῦ Μιχαὴλ. 399
Ἀνδρονίκου βασιλεία, ἔγγονος Ἀνδρονίκου Πρώτου. 403
Ἀμουράτη βασιλεία, υἱοῦ Ὀρχάνη. 410
Ἀρχὴ χαλασμοῦ τοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, πῶς ἔγινε. 410
Ἁρμάδα ἔκαμεν ὁ Μπαγιαζήτης κατὰ τῶν Βενετίκων. 429
Ἁρμάδα τοῦ Τούρκου ἔκαψε πολλοὺς τόπους τῆς Κύπρου, καὶ πολλοὺς τόπους ἐσκλάβωσε καὶ ἐκαταρήμαξε. 441
Ἀπόφασις Κριτῶν, περὶ τοῦ Τζεντεφρῆ. 468
Ἀνάπλιον, διατί ὀνομάζεται. 474
Ἀνάγνωσις τοῦ σκοποῦ τῆς Συνόδου. 505
Ἀρχὴ τῆς διαλέξεως τῶν διαφορῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐσυνάχθη ἡ Σύνοδος, καὶ ὅλα τὰ γινόμενα ἐν αὐτῇ, ἕως τέλους τῆς Συνόδου. 508

B

Βαβυλὼν ἐκράχθη ὁ πύργος ὁποῦ ἔκτιζαν, καὶ διατί. 18
Βασιλέα πρῶτον οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμναν. 18
Βρύσιν, ὁποῦ ἄνοιξεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, καὶ ἐπότισε τὸν Ἰσμαήλ. 24
Βενιαμὶν πέμπεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς πρὸς Ἰωσὴφ, εἰς Αἴγυπτον. 31
Βραδύγλωσσος διατί ὁ Μωϋσῆς, καὶ δύσηχος. 34
Βάτον ὁρᾷ Μωϋσῆς καιομένην. 35
Βάτος εἰκονίζουσα τὴν Θεοτόκον. 35
Ἐκ τῆς Βάτου λαλῶν μετὰ Μωϋσέως οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' ὁ Θεός. 36
Βοὴ Ἀρχόντων Αἰγυπτίων πρὸς Φαραώ. 46
Βρύσις τῆς σιαγόνος. 67
Βασιλεὺς Ἀσὰν φυλακώνει τὸν Προφήτην Ἀνανίαν, διατὶ τὸν ἤλεγξε. 81
Βάαλ ἀφανισμὸς, καὶ καταστροφὴ τοῦ οἴκου τῶν Εἰδώλων. 83
Βυζάντιον ἐκτίσθη εἰς τὸν καιρὸν Ἰωσίου. 90
Βαλτάσαρ βασιλεία, ἀδελφοῦ Οὐλεμαροδάχ. 102
Βαλτάσαρ δεῖπνος. 102
Βαλτάσαρ τρομάξας, ἐζήτει παρὰ τῶν Σοφῶν τὴν ἐξήγησιν τῶν γραμμάτων. 102
Βαλτάσαρ ἐν τῷ δείπνῳ ὁρᾷ χεῖρα γράφουσαν γράμματα εἰς τὸν τοῖχον. 102
Βασιλεῖς αἰχμάλωτοι Κύρου, ἐτράβιζαν τὸ ἁμάξιτου. 108
Βαβυλῶνες, διὰ τὸν θάνατον τοῦ θηρίου καὶ θεοῦ αὐτῶν, ῥίπτουσι τὸν Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. 109
Βασιλεία Περσῶν ἐκράτησεν ἀπὸ Κύρου πρώτου, ἕως Ἀλεξάνδρου. 111
Βασιλείας Ἑλλήνων ἀρχή. 111
Βρέφη δίδυμα ῥίπτονται εἰς ποταμόν. 133
Βρέφη γλυτώνουσι θαυμαστῶς, καὶ τρέφονται ὑπὸ λύκαινας. 133
Βιτελίου βασιλεία. 144
Βασιλεία Ῥωμαίων, διατί ποτὲ μὲν εὐτυχεῖ, ποτὲ δὲ δυστυχεῖ. 156

Βρύσις θαυματοποιὸς ἐχώσθη ὑπὸ Γουλιανοῦ. 197
Βροχὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡσὰν φωτία μία πιθαμὴ ἀπάνω ἀπὸ τὴν γῆν. 239
Βασιλίσκου βασιλεία. 240
Βασιλίσκου ἐξορία. 240
Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου τὸ λείψανον πῶς εὑρέθη. 240
Βελισσάριος κατέστη Στρατηγὸς ὑπὸ Γουστινιανοῦ, καὶ ἀρεταὶ αὐτοῦ, καὶ ἀνδραγαθήματα. 249
Βελισσάριος νικήσας, στρέφεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ὑποδέχεται μὲ μεγάλην τιμὴν ὑπὸ πάντων, χαράττοντες τὴν εἰκόνα του εἰς ταῖς μονέδαις μὲ ἐπιγραφαῖς εἰς τιμήν. 251
Βελισσάριος νικᾷ τοὺς Γότθους, καὶ ἐλευθερώνει τὴν Ῥώμην. 251
Βελισσάριος, τυφλωθεὶς ὑπὸ φθόνου, ἐδιακονίζετο, καὶ οὕτως ἀπέθανεν ἀτίμως. 251
Βουνὸν εἰς τὴν Βόττιαν πόλιν πεσὸν, ἔκαμεν εἰς τὴν θάλασσαν λιμιῶνα. 253
Βαρβάρου βασιλεία. 285
Βουλγάρων Βασιλεὺς, ἐμπαίξας τὸν βασιλέα Κοπρώνυμον μὲ ἐπιστολὴν, τοῦ φονεύει τοὺς ἐπιβούλους του. 309
Βαρδάνης, βουλόμενος λαβεῖν τὴν βασιλείαν, κωλύεται ὑπότινος προορατικοῦ γέροντος, προλέγοντος αὐτοῦ τὰ μέλλοντα περὶ αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν σαυτρόφων του. 318
Βαρδάνης φημίζεται Βασιλεὺς μὴ θέλωντας, καὶ γενόμενος Καλόγερος, παραιτεῖται τὴν βασιλείαν. 317
Βαρδάνιος γνώμῃ τοῦ βασιλέως ἐτυφλώθη. 317
Βασίλειος δοῦλος Θεοφιλίτζου, πόθεν κατάγεται. 346
Βασίλειος, εἰσελθὼν εἰς Μοναστήριον, ὁ Καθηγούμενος ὁρᾷ καθ' ὕπνον τὸν Μάρτυρα Διομήδην, προλέγωντάς του τὰ περὶ τοῦ Βασιλείου. 348
Βασίλειος παραδοθεὶς εἰς δούλευσιν Θεοφιλίτζου, ἠγαπήθη παρ' αὐτοῦ 348
Βασίλειος ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ, καὶ τιμᾶται εἰς διάφορα ὀφφίκια, καὶ τέλος στέφεται βασιλεύς. 351
Βασιλείου Μακεδόνος βασιλεία. 351
Βασιλείου βασιλέως πρόσταγμα, περὶ τοῦ χρυσίου, ὁποῦ ἔλαβεν ὑπὸ Μιχαήλου βασιλέως, καὶ εὕρεσις πολλοῦ βίου κρυμμένου. 351
Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου βασιλεία, υἱῶν Ῥωμανοῦ μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτῶν Θεοφανώ. 372
Βασιλεὺς ὁ Τζιμισκὴς ὀφθαλμοφανῶς ἔβλεπε τὸν μέγαν Θεόδωρον, σφάζωντας τοὺ ἐχθρούς. 376
Βάρδας ὁ Φωκᾶς, πεμφθεὶς ἀπὸ τῶν βασιλέων εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Βουλγάρους, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ Φουσάτου. 378
Βουλγάρων φθορὰ, καὶ νίκη βασιλέως. 379
Βενέτικοι, πῶς ἔλαβαν τὴν Πόλιν καὶ πότε. 395
Βενετίκων συμφωνία διὰ νὰ κάμουν κάτεργα, καὶ ἄλλα διὰ τὸ φουσάτον. 396

Βενέτικοι, λαβόντες τὴν Πόλιν, ἐκρέμασαν τὸν Βασιλέα. 397
Βενέτικοι, βασιλεύσαντες εἰς τὴν Πόλιν, ἔλαβαν τὰ Ἅγια Λείψανα, καὶ πᾶσαν Ἱερατικὴν στολὴν, καὶ σκεύη πολύτιμα τῆς Ἁγίας Σοφίας. 397
Βενέτικοι, πόσους χρόνους αὐθέντεψαν τὴν Πόλιν. 398
Βενέτικοι διώκονται ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ Ῥωμαῖοι βασιλεύουσι. 399
Βενέτικοι, πῶς ἀπόκτησαν τὴν Θεσσαλονίκην. 406
Βενέτικοι, βασιλεύσαντες ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐσύναξαν Ἅγια Λείψανα, καὶ κάθε ἐκλεκτὸν πρᾶγμα, καὶ ἱερὰ σκεύη, καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν Βενετίαν. 478
Βενέτικοι, πῶς ἔλαβαν τὴν Θεσσαλονίκην. 493
Βλαντέων Μοναστήριον, διατί λέγεται τοῦ Τζαούση. 494
Βασιλέως Παλαιολόγου μισευμὸς ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὴν Βενετίαν, μὲ τοὺς σὺν αὐτῶν, διὰ τὴν Σύνοδον. 494
Βασιλέως φθάσιμον εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ὑπάντησις τῆς Αὐθεντίας τῶν Βενετικῶν μετὰ τοῦ Πριντζίπου εἰς τὸ Λεῖον. 494
Βενετίας ἔπαινος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ. 497
Βενετία, πότε ἐκτίσθη. 500
Βασιλέως εἰσέλευσις εἰς Φερράραν. 501
Βασιλεὺς Παλαιολόγος, στρεφόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ τὴν Συνοδίαν του, εὑρίσκει τὴν γυναῖκά του ἀποθαμμένην, καὶ λυπεῖται. 532

Γ

Γυναικὸς πλάσις. 8
Γέννησις Κάϊν καὶ Ἄβελ, καὶ αἱ Θυσίαι αὐτῶν, καὶ διατί ἡ μὲν δεκτὴ, ἡ δὲ ψεκτή. 13
Γέννησις Σὴθ, υἱοῦ Ἀδὰμ, ἀντὶ Ἄβελ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα. 15
Γέννησις σκωλήκων καὶ σκύλων, πῶς ἔγινε. 15
Γλωσσῶν σύγχυσις, καὶ διατί. 18
Γλωσσῶν ἀριθμός. 18
Γυναῖκα τοῦ Ἀρχιμαγείρου ἠγάπησε τὸν Ἰωσὴφ πρὸς μοιχείαν. 27
Γοθονιὴλ, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. 61
Γεδεὼν ἐκλέγει τοὺς ἀνδρείους καὶ πολεμιστὰς, καθὼς τοῦ ἐπαρήγγειλεν ὁ Θεός. 64
Γεδεὼν, σφάξας τοὺς Μαδιανίτας, ἐνίκησε πάντας. 64
Γεδεὼν ἔκαμεν ἑβδομῆντα υἱοὺς, καὶ ἀπέθανε. 64
Γέννησις τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης Μητρὸς, καὶ τί τὸ δηλούμενον σύμβολον. 71
Γολιὰθ ὁ Γίγας, φόβητρον εἰς τοὺς Ἑβραίους. 73
Γυναῖκες ἦλθον πρὸς Σολομῶντα νὰ κριθοῦσι. 79
Γοθολίας βασιλεία. 84
Γάλλων μάχη μετὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ νίκη τῶν Ῥωμαίων. 137
Γάλλοι μετὰ δόλου νυκτὸς εἰσῆλθον εἰς Ῥώμην, καὶ σφαγὴ αὐτῶν. 137
Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος βασιλεία, καὶ πόθεν ὀνομάζεται Καῖσαρ. 137
Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ Αὐγούστου βασιλείας. 140
Γαΐου βασιλεία. 139

Γάλβα βασιλεία. 144
Γρηγόριος ὁ Πάπας ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν Τραϊανὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ἐσώθη. 148
Γέτα καὶ Ἀντωνίνου βασιλεία Αὐταδέλφων, καὶ σφαγὴ Γέτα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. 151
Γορδιανοῦ βασιλεία. 153
Γράμματα, ὁποῦ εἶναι γραμμένα εἰς τὴν καμάραν τοῦ Ἁγίου Τάφου. 174
Γυνήτις κατήσχυνε τὸν Οὐάλεντα. 203
Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γίνεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. 204
Γότθων ἐπικρατεία κατὰ Ῥωμαίων. 206
Γρατιανοῦ βασιλεία. 207
Γρατιανὸς ἀνακαλεῖ τοὺς ἐν ἐξορίᾳ Ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς Ἀρειανοὺς ἐκδιώκει. 207
Γρηγορίου παραίτησις τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 209
Γυναῖκα ἐν Ἀντιοχείᾳ γεννᾷ τέσσερα παιδία εἰς μίαν γένναν. 209
Γυναῖκα ἐφάνη ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ὑψηλὴ ὡσὰν οἱ παλαιοὶ Γίγαντες. 243
Γράμματα ὁποῦ ἐγράφησαν γύροθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. 248
Γέννησις Κωνσταντίνου, υἱοῦ Λέοντος. 290
Γράμματα ὁποῦ ἦσαν εἰς ταῖς βούλαις τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἔστειλε πρὸς τὸν Αὔγαρον. 292
Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης, διαλεγόμενος μὲ τὸν βασιλέα Λέοντα, διαιρεῖ ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τὸ Εἴδωλον. 294
Γερμανὸς φοβερίζει τὸν βασιλέα Λέοντα περὶ τῶν Εἰκόνων. 294
Γράμματα ὁποῦ εὑρέθησαν ἀοράτως ἐν τῇ Εἰκόνι τῆς Θεομήτορος. 295
Γερμανὸς, ἰδὼν τὴν δυσσέβειαν τοῦ Λέοντος, ἔλαβε μίαν Εἰκόνα Δεσποτικὴν μετὰ δακρύων, καὶ ἔρριψέ τὴν εἰς τὴν θάλασσαν, πέμπων τάς τὴν τοῦ Πάπα. 302
Γάμος Κωνσταντίνου, υἱοῦ Λέοντος, μετὰ τῆς θυγατρὸς Χασγάνου, Αὐθεντὸς Σκυθῶν. 303
Γράμματα ὁποῦ εὑρέθησαν εἰς ἕνα μνημεῖον, ὁποῦ ἐπροέλεγαν διὰ τὴν Εὐσέβειαν, ὁποῦ ἔμελλε πάλιν νὰ γένῃ. 310
Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου θαῦμα πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως Λέοντος. 326
Γνώμη ὀρθόδοξος Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης. 335
Γάμος Κωνσταντίνου βασιλέως, υἱοῦ Λέοντος. 364
Γυναικός τινος ὄνειρον, περὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. 366
Γεννάδιος Πατριάρχης ἐδιαλέγετο μετὰ τοῦ βασιλέως περὶ Πίστεως. 420
Γεώργιος καὶ Γεράσιμος οἱ Ψάλται, γράψαντες τὰς φωνὰς τοῦ Πέρσου, καὶ ψάλλοντάς ταις ὡσὰν ἐκεῖνον, θαυμάζει ὁ Μεχμέτης εἰς τὴν λεπτότητα. 428
Γάμος τῆς Θυγατρὸς Πέτρου Βοϊβόδα. 456
Γουλιέλμου ὁρισμὸς, περὶ τοῦ Ῥουμπέρτου. 469
Γουλιέλμος, ὁ Ἀδελφὸς Τζεντεφρὲ, στέφεται Αὐθέντης ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ εἰς Μωρέαν. 471
Γάμος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ῥηγὸς τῆς Ἀνάπολις μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Πριντζίπου τοῦ Μωρέως. 489

Γά-

Γάμος Κοντοσταύλου τοῦ Ῥηγὸς μετὰ τῆς θυγατρὸς Πριντζίπου τοῦ Μωρέως. 491
Γραφὴ τοῦ Παλαιολόγου πρὸς τὸν Σουλτὰν Μουράτη, περὶ τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ πρόφασις τοῦ Σουλτάνου. 492
Γράμματα ὁποῦ εὑρέθησαν γραμμένα ἀπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἐξήγησις αὐτῶν. 545

Δ

Δημιουργία πρώτης ἡμέρας. 2
Δημιουργία δευτέρας ἡμέρας καὶ τῆς τρίτης. 2
Δημιουργία τετάρτης ἡμέρας. 3
Δημιουργία πέμπτης καὶ ἕκτης ἡμέρας. 3
Τὰς Δεσποτικὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς λοιπὰς τῶν Ἁγίων, πρέπει νὰ τιμοῦμεν. 8
Διαβόλου συμβουλὴ πρὸς τὴν Εὖαν, νὰ παρέβῃ τὴν Ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. 10
Διαβόλου φθόνος καὶ ἀπάτη αὐτοῦ διὰ τοῦ ὄφεως. 10
Διάβολος ὡμίλησε μὲ τὴν Εὖαν μὲ τὸ στόμα τοῦ ὄφεως, καὶ ὄχι ὁ ὄφις. 10
Δερματίνους χιτῶνας ἔνδυσεν ὁ Θεὸς τοὺς Πρωτοπλάστους, καὶ πῶς γροικᾶται τοῦτο κατὰ τὸν Μέγαν Γρηγόριον. 12
Δαβὶδ, διατί λέγει, ἠλάττωσας αὐτὸν, δηλονότι τὸν ἄνθρωπον, βραχύτι παρ' Ἀγγέλους. 13
Διὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραὰμ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ λόγουτου. 21
Διωγμὸς δεύτερος τοῦ Ἰσμαὴλ ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Ἀβραὰμ κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, καὶ διατί. 24
Δοκιμὴ Ἀβραὰμ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ θυσία. 24
Δουλεία Ἑβραίων μετὰ κόπου βαρέου. 33
Δευτέρα πληγὴ Αἰγυπτίων, τῶν βαθράκων. 38
Δεκάτη πληγὴ Αἰγυπτίων, ἡ γύμνωσις τοῦ βίου. 41
Διαθήκη νέα τοῦ Χριστοῦ. 45
Δαμασκηνὸς, περὶ τῆς Παρθένου Θεοτόκου, ἐξηγᾷ τὸ ῥητὸν τοῦ Γεζεκιήλ. 49
Δέκα Ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἐδόθησαν τοῖς Ἑβραίοις. 52
Διαθήκη τί δηλοῖ, καὶ πότε ἔχει δύναμιν, ἤγουν τὸ βέβαιον. 55
Δεβόῤῥα Προφῆτις, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. 62
Δεβόῤῥα, διώχνοντας μετὰ Βαρὰκ τὸν Σισάραν, εὑρέθη σκοτωμένος εἰς τὴν τέντα τοῦ Γαήλ. 62
Δαβὶδ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεσσαὶ, χρίζεται εἰς Βασιλέα τῶν Ἑβραίων ὑπὸ Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου διὰ προστάγματος τοῦ Θεοῦ. 72
Δαβὶδ μονομαχία μετὰ τοῦ Γίγαντος, καὶ νικήσας αὐτὸν ἀπεκεφάλισε. 73
Δαβὶδ ἔπαινος ἐπινίκιος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ Σαοὺλ φθόνος. 74
Δαβὶδ τοῦ Προφήτου βασιλεία. 74
Δαβὶδ, πότε ἐσύνθεσε τοὺς Ψαλμούς. 74
Δαβὶδ μοιχεία καὶ κατασκευὴ δολερὰ τοῦ φόνου τοῦ Οὐρίου ἀνδρὸς τῆς μοιχαλίδος αὐτοῦ. 75
Δαβὶδ τιμωρεῖται διὰ τὴν ἁμαρτίαν του. 75
Δαβὶδ ἀριθμήσας τὸν λαὸν, ἐπίκρανε τὸν Κύριον. 76
Δαβὶδ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὸν

θά-

θάνατον τȣ̃ υἱȣ̃ αὐτȣ̃, καὶ ἐχάρη, καὶ διατί. 78
Δῶρα ἔστελναν πρὸς Γωσαφὰτ πάντες οἱ Βασιλεῖς. 82
Δανιὴλ ἐξηγεῖται τȣ̃ Ναβȣχοδονόσορ τὸ ὅραμα. 91
Δανιὴλ καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες διαβάλλονται πρὸς τὸν βασιλέα. 92
Δανιὴλ ἐξήγησις τῶν γραμμάτων, τῶν ὁραθέντων ὑπὸ Βαλτάσαρ. 103
Δαρείȣ βασιλεία. 104
Δαρείȣ ὁράματα ἐξαίσια καὶ τρομερά. 104
Δάρειος ὑπανδρεύει τὴν θυγατέρα τȣ μὲ ἄτιμον ἄνδρα, καὶ διατί. 104
Δαρείȣ ἐρώτησις πρὸς Κύρον τὸν παῖδα, καὶ ἀπόκρισις τȣ̃ παιδός. 106
Δάρειος ἐξετάζει τὸν βȣκόλον περὶ Κύρȣ τȣ̃ παιδός. 106
Δάρειος καλεῖ τȣ̀ς σοφȣ̀ς καὶ Ἀστρολόγȣς διὰ τὰ φοβερὰ ὀνείρατα ὁπȣ̃ εἶδε. 106
Δάρειος σφάζει τὸν υἱὸν Ἅρπαγος, καὶ τȣ̃ τὸν ἔδωκε νὰ τὸν φάγῃ διὰ Κύρον τὸ παιδὶ, ὁπȣ̃ τὸ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. 107
Δανιὴλ ὁ Προφήτης ὑπὸ Κύρȣ ῥίπτεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, καὶ πάλιν ἐκβάλλεται. 107
Δανιὴλ φονεύει τὸ θηρίον, ὁπȣ̃ ἐπροσκυνȣ̃σαν ὡς θεὸν οἱ Βαβυλώνιοι, καὶ πῶς. 109
Δαρείȣ βασιλεία, υἱȣ̃ Κύρȣ. 109
Διαβολὴ Πάριδος πρὸς τὸν βασιλέα Αἰγύπτȣ. 116
Διδασκάλȣ τȣ̃ Αὐγȣ́στȣ σόφισμα. 139
Δομετιανȣ̃ βασιλεία, ἀδελφȣ̃ Τίτȣ. 147
Δομετιανὸς ἀσεβέστατος ἐξώρισε τὸν Θεολόγον Γωάννην εἰς Πάτμον. 148
Δεκίȣ βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε πολλȣ̀ς Χριστιανȣ́ς. 154
Δεκίȣ ὁρισμὸς, ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν Χριστιανῶν νὰ μὴ σκεπάζȣν τὴν κεφαλήν τȣς, καὶ διατί. 154
Διοκλητιανȣ̃ καὶ Μαξιμιανȣ̃ βασιλεία. 157
Διωγμὸς μέγας κατὰ Χριστιανῶν, κινηθεὶς ὑπὸ Διοκλητιανȣ̃ καὶ Μαξιμιανȣ̃. 157
Διοκλητιανȣ̃ θάνατος Θεήλατος καὶ βρωμερός. 160
Δένδρον θαυματοποιὸν κόπτεται παρ' Γȣλιανȣ̃. 197
Δαιμόνων αἴνιγμα. 220
Διδάσκαλος ἐλέγχεται ὑπὸ Θεοδοσίȣ Βασιλέως. 205
Δέκιος ἐζήτει τȣ̀ς ἑπτὰ Παῖδας νὰ θύσȣν τοῖς εἰδώλοις, καὶ δεηθέντες τȣ̃ Θεȣ̃, ἐκοιμήθησαν ἐν Χριστῷ. 226
Διωγμὸς τῶν Αἱρετικῶν ὑπὸ Γȣστινιανȣ̃, καὶ αὔξησις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. 244
Δαβὶδ βασιλεὺς Ἀξȣμιτῶν βαπτίζεται, διὰ τὸ νικῆσαι τὸν Δαμιανόν. 251
Δεσπότȣ Χριστȣ̃ Εἰκόνα, εἰς τὸ χαλκοπρατεῖον, εἰς τὴν Πόλιν ἐθαυματȣ́ργησε. 295
Δαμασκηνὸς ἀφηρέθη τὴν χεῖρα ὑπὸ τȣ̃ Ἀμοιρᾶ τῆς Δαμασκȣ̃. 302
Δανιηλίδα ποιεῖ ὁ Βασιλεὺς Βασίλειος Κυρίαν Ἀχαΐας, καθὼς τῆς ἔταξε προτήτερα. 354
Διογένȣς τȣ̃ Ῥωμανȣ̃. 392
Δȣ́κα Μȣρτζȣ́φλȣ βασιλεία. 395

Διονύσιος ὁ Πατριάρχης, συκοφαντηθεὶς ὑπὸ τῶν Κληρικῶν, καὶ βιαθεὶς, ἐγύμνωσε τὴν σάρκα αὐτȣ̃, δείχνωντας πῶς δὲν εἶναι περιτμημένος. 424
Δημηγορία Σȣλτάνȣ πρὸς τὸ φȣσάτον τȣ. 436
Διαταγὴ Τζεντεφρὲ πρὸς τȣ̀ς λαβόντας τȣ̀ς τόπȣς, τί πρέπει νὰ κάμȣν. 465
Δεσπότȣ τῆς Ἑλλάδος πόλεμος μὲ τὸ φȣσάτον τȣ̃ βασιλέως Μιχαὴλ, καὶ νίκη τȣ̃ βασιλέως. 482
Δεκρέτον τȣ̃ Πάπα, περὶ τῆς Συνόδȣ. 506

Ε

Ἑωσφόρȣ ἐξέπεσις. 2
Εὔας ὄνομα. 9
Ἐξορία τῶν Πρωτοπλάστων, καὶ ἡ λύπη αὐτῶν. 13
Ἐξήγησις εἰς τὸ, Ἰδȣ̀ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν. 12
Ἐρώτησις Θεȣ̃ πρὸς Κάϊν, περὶ τȣ̃ Ἄβελ πȣ̃ εἶναι, καὶ ἀπόκρισις τȣ̃ Κάϊν, καὶ ἀπόφασις Θεȣ̃. 14
Εἰδωλολατρεία πῶς ἄρχησε. 18
Ἐπαγγελία τȣ̃ Θεȣ̃ πρὸς τὸν Ἀβραάμ. 20
Τὰ ἔργα σώζȣν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄχι ὁ τόπος. 23
Εὐλογία Θεȣ̃ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ, διατί ἠθέλησε νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν τȣ διὰ τὸν Θεόν. 24
Ἐξήγησις τῆς εὐλογίας Γακὼβ πρὸς τȣ̀ς υἱȣ̀ς αὐτȣ̃. 25
Ἔλεγχος Ῥȣβὶμ πρὸς τȣ̀ς ἀδελφȣ̀ς, περὶ τῆς ἀδικίας πρὸς τὸν Γωσὴφ τὸν νεώτερον ἀδελφόν. 25
Ἐρώτησις Γωσὴφ, περὶ τȣ̃ Πατρὸς, εἰ ζῇ. 31
Εὐαγγελίζει Μωϋσῆς τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑβραίων. 38
Ἕκτη πληγὴ Αἰγυπτίων, στάκτη ζεστή. 40
Ἑβδόμη πληγὴ Αἰγυπτίων, χάλαζα μετὰ πυρός. 40
Ἐννάτη πληγὴ Αἰγυπτίων, τὸ ψηλαφητὸν σκότος. 41
Ἑβραῖοι εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τȣ̀ς ἐξέτρεχε μετανοήσας, καὶ ὁ Θεὸς ὡδήγα. 46
Ἑβραίων καταλαλιὰ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως, καὶ ἀνευχαριστία πρὸς τὸν Θεόν. 51
Ἑβραίων Εἰδωλολατρεία, καὶ χώνευσις τῆς κεφαλῆς τȣ̃ μοσχαρίȣ. 54
Ἑβραῖοι, διατί διαβάζοντας τὴν Θείαν Γραφὴν, σκεπάζȣσι τὸ πρόσωπόν τȣς ἕως τὴν σήμερον. 55
Ἐπιστροφὴ τῶν κατασκόπων πρὸς Γησȣ̃ν τȣ̃ Ναυῆ, καὶ διάβασις τȣ̃ λαȣ̃ ἀπὸ τὸν Γορδάνην θαυμαστῷ τρόπῳ. 58
Ἑβραῖοι, παραβάντες τὴν Ἐντολὴν τȣ̃ Θεȣ̃, ἐπαρεδόθησαν ὑπ' αὐτȣ̃ εἰς χεῖρας Μαδιάμ. 63
Ἑβραῖοι, προσκυνήσαντες τὰ Εἴδωλα, ἐπαιδεύθησαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν. 64
Ἐσσεβὼν, Κριτὴς Ἑβραίων. 70
Οἱ Ἑβραῖοι ἐζήτησαν Βασιλέα τὸν Σαμȣὴλ, καὶ ὁ Θεὸς τȣ̀ς ἔδωκε τὸν Σαȣ́λ. 72
Ἐκλογὴ παρὰ τȣ̃ Δαβὶδ τῆς τιμωρίας, ὁπȣ̃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν. 76
Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν εἰκονίζει τὸν Ναὸν τȣ̃ Σολομῶντος. 77
Ἐγκαίνισις τȣ̃ Ναȣ̃. 85
Ἐζεκίȣ βασιλεία, υἱȣ̃ Ἄχαζ. 85

Ε'ζεκίας, ἑτοιμαζόμενος πρὸς πόλεμον, συμβουλεύει ἐλπίζειν ὅτι Κύριον. 86
Ε'ζεκίας νοσήσας πρὸς θάνατον, καὶ δακρύσας πρὸς Θεόν, ἰάθη. 87
Ε'ζεκίᾳ πονηρία, καὶ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. 87
Ε'ζεκίας ἐθρήνησε ξηρὰς ὑὰς ἐν μιᾷ θρηνήσει, καὶ παρ' ὑθὺς ἀπεθνήσκει κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ. 87
Ε'ρώτησις τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Γερεμίαν, καὶ ἀπόκρισις αὐτοῦ. 95
Ε'πιστολὴ καὶ σῦκα πεμφθέντα πρὸς Γερεμίαν ἀπὸ τοῦ Α'βιμέλεχ, καὶ πῶς. 96
Ε'βραῖοι λιθάζουσι τὸν λίθον, ὅπου ἔστησεν Γερεμίας αὐτ' αὐτοῦ. 100
Ε'πιστολὴ Πτολεμαίου βασιλέως πρὸς Γεδαίους. 113
Ε'πιστολὴ Ε'βραίων πρὸς Πτολεμαῖον. 114
Ε'πιστολὴ δευτέρα βασιλέως τοῦ Πτολεμαίου. 114
Ε'πιστολὴ τρίτη τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου. 115
Ε'λευσὶς τοῦ Μενελάου ἁρπαγή. 116
Ε'λλιγες ἀφάνισαν πολλὰς Χώρας Τρωαδίτων. 118
Ε'λλιγων σωάξις. 118
Ε'κτωρ, γνωρίσας τὸν Πάτροκλον μὴ εἶναι Α'χιλλέα, φονεύει αὐτόν. 120
Ε'λλιγων φόβος, ἰδόντες τοὺς Γυδαίους μὲ ἐλέφαντας. 121
Ε'λλιγες, ἰδόντες νεκρὸν τὸν Α'χιλλέα, ἐθρήνησαν πολλά. 122
Ε'λλιγων δόλος καὶ ἀναχώρησις ἀπὸ Τροίας. 123
Ε'κβασις τοῦ χρησμοῦ Αἰνείου. 123
Ε'ξήγησις τῆς ὁραμάτων τῆς γονέων Αὐγούστου Καίσαρος. 138
Ε'βραίων πρώτη ἐκδίκησις. 145
Ε'βραῖοι ἀπὸ πείναν ἀπέθνησκαν. 145
Ε'βραῖοι ἔζωγαν τὰ παιδία τους ἀπὸ πεῖναν. 145
Ε'γκαινισμὸς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀνατίθησις αὐτῆς εἰς τὴν Υ'περαγίαν Θεοτόκον. 170
Ε'λούης τῆς Βασιλίσσης φθάσιμον εἰς Γερουσαλήμ. 171
Ε'λούης ἐκλογὴ ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς Ε'βραίους ἑπτά. 171
Ε'λούη ἡ Βασίλισσα ἐρωτᾷ τοὺς ἑπτὰ Γεδαίους, περὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἄρνησις αὐτῶν. 172
Ε'λούη ἡ Βασίλισσα κτίζει ἀφορμὴν Ναοὺς εἰς τοὺς τόπους τοὺς Α'γίους. 174
Ε'παείθμησις τῶν Μοναστηρίων, ὅπου εὑρίσκονται εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ρ'ωμαίων, εἰς τὴν Γερουσαλήμ. 175
Ε'λούη, λαβοῦσα τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ καρφία, ἔγραφε πρὸς τὸν υἱόν της. 179
Ε'λούης τῆς βασιλίσσης θανάτος, καὶ πῶς ἐτάφη. 180
Εὐλογία τῶν Α'γίων τριῶν. Πατέρων πρὸς τὴν Πόλιν. 186
Ε'βραῖοι ἐν Γερουσαλήμ, ἀποσώζουσι τὸ βασιλέως, ἐσφάγησαν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ. 193
Ε'κδίκησις Θεοῦ εἰς τοὺς φαγόντας τὰ συκώτια τοῦ Διακόνου Κυρίλλου. 194
Ε'κδίκησις Θεοῦ καὶ τῶν Ε'πάρχων Φίλικος καὶ Γυλιανοῦ, πεμφθέντων εἰς τιμωρίαν τῶν Χερσιανῶν. 198
Ε'φραὶμ ὁ Σύρος, ὅτι Οὐάλεντος. 207
Εὐνόμιος ὁ κακόδοξος ἐξορίζεται ὑπὸ Θεοδοσίου. 210
Εὐδοξίας βουλὴ, πρὸς Α'ρκάδιον τὸν αὐτῆς ἄνδρα, κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου. 216
Ε'παρχος ἐμβάλλει τὸν Χρυσόστομον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐδοξίαν, ἡ ὁποία ἐκινήθη εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου. 216
Εὐδοξία μὲ τὸν νόμον Σωσθένην ἐξορίζει τὸν Χρυσόστομον. 218
Εὐδοξίαν τὴν βασίλισσαν καταφρονεῖ Α'ρκάδιος ἐπὶ τὸν Χρυσόστομον, καὶ θανάτου αὐτῆς Θεσπίλατος. 220
Ε'πιφάνιος Κύπρου νικήσει μὲ τὴν παῤῥησίαν τοῦ Χρυσοστόμου. 221
Ε'βραῖοι εἰς Α'λεξάνδρειαν μὲ ὀπτανὴν σφάζουσι πολλοὺς Χερσιανούς. 223
Ε'βραῖοι λαβόντες παιδίον, ὡς παίζοντες τὸν Χριστὸν, ἐκάρφωσαν ὅτι ξύλου, καὶ ἀπέθανε. 223
Ε'ορτὴ μεγάλη ἔγινε διὰ τὸ θαῦμα τῶν ἑπτὰ Παίδων. 229
Ε'νθρονιασθεὶς ὁ Χρυσόστομος, ἐβόησεν, εἰρήνη τῷ λαῷ καὶ τῇ βασιλίσσῃ. 223
Ε'δεσσα ἡ πολυβόητος ἐκαπαντίσθη. 243
Ε'γκαίνια τῆς Μεγάλης Ε'κκλησίας. 245
Εἰσέλευσις Βασιλέως Γουσινιανοῦ εἰς τὴν Α'γίαν Σοφίαν. 248
Εἰκόνος Γουσινιανοῦ ἀνασήλωσις. 252
Ε'λλιγες, ὑβρίσαντες τὴν Υ'περαγίαν Θεοτόκον ἔλαβον τὴν ἐκδίκησιν παρ' αὐτῆς. 261
Ε'πὶ Φωκᾶ βασιλέως, πολλὰ κακὰ ἐρρύοντο εἰς τὸν Κόσμον. 267
Ε'κλειψις Η'λίου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Γουσινιανοῦ. 281
Ε'πιστολὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ πρὸς Α'ῦγαρον. 292
Εἰκόνα πρώτη, ποῖος τὴν ἔδειξε. 293
Εἰκόνος τιμὴ διαβαίνει πρὸς τὸ Πρωτότυπον. 294
Εἰκόνων θαυματουργίαι διάφοροι. 300
Ε'βραῖος βαπτίζεται, ἰδὼν τὸ Αἷμα τῆς Εἰκόνος, χυθὲν θαυμασίως. 300
Εἰρήνη ἡ Βασίλισσα διώκεται διὰ τὰς Α'γίας Εἰκόνας ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της τοῦ Λέοντος. 309
Εἰρήνης βασιλίσσης ὀπτανὴ κατὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου, καὶ τύφλωσις αὐτοῦ. 315
Εἰρήνη ἀπατηθεῖσα ὑπὸ Νικηφόρου, ἔδειξε τοὺς θησαυροὺς τῆς Βασιλείας. 316
Ε'κδίκησις Θεοῦ κατὰ τοῦ Εἰκονομάχου Λέοντος. 322
Ε'κλογὴ παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῶν ιβ'. Παρθένων, Θεοδώρας, καὶ Κασίας. 327
Εἰκονομαχία μεγάλη, καὶ ἐξορισμὸς πολλῶν Α'ρχιερέων καὶ ἄλλων, ὅτι Θεοφίλου. 332
Ε'ορτὴ τῆς Ο'ρθοδοξίας, πότε ἄρχισε νὰ γίνεται. 337
Ε'πιβουλὴ κατὰ τοῦ Βασιλείου βασιλέως. 352
Ε'ξαμίλιον, διατί ὀνομάζεται. 354
Ε'λευθερία Λέοντος, υἱοῦ Βασιλείου, καὶ πῶς ἔγινε. 358
Ε'ξαποστειλάρια καὶ Ε'ωθινὰ ποῖος τὰ ἔκαμε. 358
Ε'μφύλιος πόλεμος εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ σφαγὴ πολλή. 388
Εὐδοκίας καὶ τῶν Υἱῶν αὐτῆς βασιλεία. 389

Ἕνωσις τῶν Αὐθεντῶν τῆς Δύσεως μετὰ τοῦ Βασιλέως. 396
Ἑβραῖος προλέγει τοῦ Σουλεϊμάνη, υἱοῦ Σελὴμ, πῶς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ. 439
Ἐκκλησίας τῆς Μεγάλης δυστυχίαι πολλαὶ, καὶ σκάνδαλα, καὶ παρανομία. 444
Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἐπῆραν οἱ Βενέτικοι. 478
Εἰσέλευσις τοῦ βασιλέως εἰς Βενετίαν μεγαλοπρεπὴς μὲ μπουτζιντόρον, καὶ γαλιούνια εὐτρεπισμένα. 496
Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ Παλάτιον, καὶ Καμπανέλι, πότε ἐκτίσθησαν. 500
Ἐκλογὴ τῶν Διδασκάλων, ὁποῦ ἔμελλαν νὰ διαλέγωνται εἰς τὴν Σύνοδον, ἀπὸ Ῥωμαίους καὶ Φράγγους. 510

Ζ

Ζωγράφου χεὶρ ἐξηράνθη, καὶ διατί, καὶ πῶς ὑγιάθη. 238
Ζήνωνος βασιλεία, πατρὸς Λέοντος. 239
Ζήνων ὁ βασιλεὺς φεύγει εἰς Γσαύριαν. 230
Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐπανέρχεται. 240
Ζῶα δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ἐγεννήθησαν εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, καὶ εἶχαν ἀνθρώπου μορφήν. 262
Ζωῆς, καὶ Θεοδώρας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς βασιλεία. 388
Ζωῆς ὁμιλία εὐχαριστικὴ πρὸς τὸν λαόν. 389
Ζαμπέτα, ἡ θυγατέρα τοῦ Πριντζίπου Γουλιέλμου, μένουσα χήρα, πῶς ἔλαβε τὸ Πριντζιπάτον τοῦ πατρός της. 490

Η

Ἡσαΐας διὰ τὴν Παρθένον λέγει ἐσφραγισμένον Βιβλίον, ἤγουν βουλωμένον, καὶ διατί. 49
Ἠλεὶ, Κριτὴς Ἑβραίων. 70
Ἡλίας ὁ Προφήτης γράφει πρὸς Γωρὰμ τοῦ Θεοῦ τὴν ὀργήν. 83
Ἡσαΐας πριονίζεται ὑπὸ τοῦ δυσσεβοῦς Μανασσῆ. 89
Ἡλίου ἔκλειψις. 163
Ἡρακλείου βασιλεία. 268
Ἡρακλείου εὐχαριστεία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αὐτοῦ Μητέρα. 276
Ἡρακλωνᾶ βασιλεία, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. 277
Ἡράκλειος πλανηθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν. 266
Ἡλίου σκότος διὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 417

Θ

Θεὸς μὲ τὸν λόγον τῆς Σοφίας του καὶ τῆς Δυνάμεώς του ἔκτισε τὸν Κόσμον. 1
Θεοῦ φύσημα, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τί ἐστι. 5
Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, καὶ διατί. 7
Θεοῦ Ὄνομα, πρῶτον ὁ Διάβολος εἶπε, διαλεγόμενος τῇ γυναικί. 9
Θάνατος ὅλων τῶν ζώων, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν γῆν, ὕψωσις τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν γῆν, πῆχες δεκαπέντε. 16
Θάνατος Ἀβραὰμ, καὶ τῆς Γυναικὸς αὐτοῦ. 25
Θάνατος Γακὼβ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ. 32
Θυγάτηρ Φαραὼ λαμβάνει τὸν Μωϋσῆν ἐκ τοῦ ὕδατος. 33
Θαύματα Μωϋσέως ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Φαραώ. 38

Θάλασσα ἐρυθρὰ εἰκονίζουσα τὴν Θεοτόκον. 48
Θάνατος ἔντιμος Γησοῦ τοῦ Ναυῆ. 61
Θυσία Γεδεών. 63
Θυσία Μανωὲ πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ τρόπος τῆς ἐκκαύσεως. 65
Θάνατος εἰς τοὺς Ἑβραίους διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ Δαβίδ. 75
Θυσία Δαβὶδ διὰ τὸν θάνατον τοῦ λαοῦ, καὶ κατάπαυσις τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. 76
Θάνατος Δαβίδ. 76
Θαῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐναντίον τῶν Ἀσυρίων. 186
Θεόδωρος ὁ Τύρων καταχαλάει τὸ σόφισμα Γουλιανοῦ. 195
Θήκη μὲ τοῦ Προδρόμου τὰ λείψανα καίεται παρ' Γουλιανοῦ. 197
Θεοδοσίου Βασιλεία. 208
Θεοδόσιος πῶς ἐβασίλευσε. 208
Ἐπὶ Θεοδοσίου Βασιλέως γίνεται ἡ β'. Σύνοδος τῶν ρν'. Ἁγίων Πατέρων. 209
Θεοδοσίου Βασιλέως μετάνοια καὶ εὐπείθεια πρὸς τὸν Ἀμβρόσιον. 212
Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, ἐλθὼν εἰς Ῥώμην κατέλυσε τὴν συνήθειαν τὴν κατὰ τῶν μοιχαλίδων. 213
Θεοδόσιος ὁ μικρὸς γενᾶται, καὶ ὁ Χρυσόστομος ἀναδέχεται ἐκ τοῦ Θείου Βαπτίσματος. 214
Θαῦμα ὁποῦ ἔκαμεν ἡ Θεία Κοινωνία εἰς μίαν γυναῖκα Αἱρετικήν. 216
Θεοφίλου τιμωρία ἐκ Θεοῦ, καὶ θάνατος μὲ τοὺς κοινωνοὺς αὐτοῦ διὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου. 221
Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλεία, Υἱοῦ Ἀρκαδίου. 222
Θυγατέρα Λεοντίου Φιλοσόφου βαπτίζεται, καὶ δίδεται εἰς γάμον παρὰ Πουλχερίας τῷ Ἀδελφῷ αὐτῆς. 223
Θαῦμα παρὰ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων, τῶν ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ Θεοδοσίου Βασιλέως. 226
Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, ἀκούσας περὶ τῶν ἑπτὰ Παίδων, ἐδόξασε τὸν Θεόν. 228
Θεοδοσίου γραφὴ παρακαλεστικὴ πρὸς τὸν Χρυσόστομον. 232
Θεοδοσίου Βασιλέως θάνατος, καὶ πῶς. 236
Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα κτίζει τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ μὴν ἔχουσα πλέον ἔξοδον, ὁρᾷ εἰς ὅραμα τοὺς Ἀποστόλους λέγοντάς της ποῦ νὰ εὕρῃ χρυσάφι. 249
Θάλασσα εἰς τὴν Θράκην εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν τόπον της, καὶ ἔπνιξε πολλούς. 253
Θανατικὸν μεγάλον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ πόσον ἐκράτησε. 255
Θηρίον φοβερὸν τῆς θαλάσσης ἐφάνη, καὶ ἀφανισμὸς αὐτοῦ. 256
Θαῦμα μέγιστον, ὁποῦ ἔγινεν εἰς ἕνα παιδὶ Ἑβραίου τινὸς, τὸ ὁποῖον ὁ πατέρας του τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν κάμινον διὰ νὰ καῇ, καὶ διατί. 258
Θεοδοσίου Βασιλεία. 287
Θαῦμα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ, γενόμενον εἰς τὸν Αὔγαρον. 292
Θαῦμα τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν καιρὸν Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως. 293
Θαῦμα τῆς Εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἑβραῖον. 297
Θεοτόκον ὅποιος ὠνόμαζεν, ἀπεκεφαλίζετο. 308

Θεοῦ ἐκδίκησις εἰς τὴν Βασίλισσαν Εἰρήνην. 315
Θεοδοσίου τοῦ συμβούλου Λέοντος διαβολικὸν μηχάνημα εἰς ἀπάτην τῶν ὀρθοδόξων, καὶ παρακίνησις τοῦ βασιλέως εἰς Εἰκονομαχίαν. 319
Θεοφίλου βασιλεία, υἱοῦ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ. 327
Θεοδώρα ἐκλέχθη ὑπὸ Θεοφίλου βασίλισσα. 328
Θεοφίλου βασιλέως ἀπόφασις κατὰ Πατρωνᾶ, ἀδικήσαντος τὴν χήραν. 328
Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα κτίζει καράβι μέγα καὶ θαυμαστὸν διὰ νὰ πραγματεύεται, τὸ ὁποῖον ἐκάη ὑπὸ Θεοφίλου. 329
Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς δίκαιος, ἀλλὰ Εἰκονομάχος. 330
Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα διαβάλλεται τῷ βασιλεῖ, ὅτι προσκυνᾷ τὰς Εἰκόνας. 330
Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς ἀσθενήσας, ἐχάσκισε τὸ στόμα του, καὶ φωνάξας, καὶ ἀσπάσθη ἐγκόλπιον εἰκονισμένον, καὶ οὕτω κλείσας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἀποθνήσκει. 335
Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα παρακαλεῖ τὸν Πατριάρχην, καὶ τοὺς λοιποὺς, νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸν διὰ τὸν Θεόφιλον τὸν ἄνδρα της. 335
Θεόφιλος ὁ Βασιλεὺς ἀποθνήσκων, παραγγέλλει τὰς τῆς Βασιλείας. 340
Θεοδώρα παραδοῦσα τὸν θησαυρὸν τῆς βασιλείας, καὶ ἐξορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, μετὰ δακρύων ἀνεχώρησε. 342
Θαῦμα γεγονὸς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πίστωσιν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. 355
Θεοφανοῦς Βασιλίσσης βίος ἐνάρετος. 359
Θεοφανὼ εἰσελθοῦσα τὸ μεγάλον Σάββατον ἐν τῷ Ναῷ, καὶ βλέπουσα τοὺς Πατέρας ἀσχολουμένους, μεγάλως ἐλυπήθη. 359
Θεοφανὼ γίνεται Μοναχή. 360
Θεοφύλακτος, ὁ παράνομος Πατριάρχης, διὰ τὸ ἀνήλικον, κάμνωντας πολλὰς παρανομίας, ἀπέθανε. 370
Θεοφανὼ ἡ Βασίλισσα μὲ τὰ παιδιάτης ἐξορίζεται παρὰ Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως, καὶ πάλιν ἐλευθερωθεῖσα, λαμβάνεται παρ' αὐτοῦ εἰς Γυναῖκα. 373
Θάνατος Βασιλείου Βασιλέως. 380
Θεοδώρας μόνης Βασιλεία. 390
Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρη βασιλεία. 398
Θεοδώρου Βατάτζη βασιλεία Υἱοῦ Γωάννου. 398
Θρόνοι τῶν Μητροπολιτῶν, ἀναβιβασθέντων ὑπὸ Ἀνδρονίκου Βασιλέως. 399
Θεσσαλονίκη καὶ Μονεμβασία τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Κατακουζηνοῦ. 303
Θεοῦ δικαία κρίσις, περὶ τῆς Παμμακαρίστου. 453
Θεόδωρον Λάσκαρην τὸν γέροντα ἔκαμαν οἱ Ἄρχοντες Κωνσταντινουπόλεως βασιλέα εἰς Ἀνατολήν. 477
Θεοδώρου Σεβαστοκράτορος γραφὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὸν Νικηφόρον, καὶ ἀπόκρισις αὐτοῦ. 485

Ι

Ἰσαὰκ ἐπαγγελία.
Ἰσμαὴλ εὐλογία παρὰ Θεοῦ. 20
Ἰακὼβ εὐλογία τῶν Υἱῶν αὐτοῦ. 25

Ἰακὼβ ἐνύπνιον. 25
Ἰακὼβ γεννήσας ιβ'. Υἱοὺς, ἀπέθανε. 26
Ἰσαὰκ θάνατος. 26
Ἰακὼβ, τί ἑρμηνεύεται. 26
Ἰωσὴφ ἐπουλήθη ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν αὐτοῦ. 26
Ἰωσὴφ τὸν Χριστὸν προεικόνιζε. 27
Ἰωσὴφ, ἀφίνωντας τὸ ῥοῦχόν του, φεύγει τὴν ἁμαρτίαν. 27
Ἰωσὴφ φυλακιζόμενος ὑπὸ Πεντεφρῆ. 27
Ἰωσὴφ κατεστάθη ὑπὸ Φαραὼ εἰς μέγα ἀξίωμα, 29
Ἰωσὴφ πειράζει τοὺς Ἀδελφοὺς αὐτοῦ. 30
Ἰωσὴφ παραπόνεσις, βλέπωντας τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ. 31
Ἰωσὴφ κατασκευὴ κατὰ τοῦ Βενιαμίν. 31
Ἰωσὴφ ἐλέγχων τοὺς Ἀδελφοὺς διὰ τὴν κλεψίαν τῆς κούπας. 31
Ἰακὼβ ἔλευσις πανοικὶ εἰς Αἴγυπτον. 32
Ἱερατικὴ στολὴ, ποία ἦτον, καὶ μὲ πόσα πράγματα ἐστολίζοντο οἱ Ἱερεῖς. 56
Ἱερεῖς μὲ τί τρόπον ἐρωτοῦσαν τὸν Θεὸν, καὶ σημεῖον ὁποῦ ἐλάμβαναν εἰς ἀπόκρισιν τῆς ἐρωτήσεώς των. 56
Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, παραλαβὼν ἐκ Θεοῦ τοὺς Ἑβραίους, ἐπορεύθη εἰς Γάλγαλα, καὶ ἐκεῖ ἔλειψε τὸ μάννα. 58
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔστειλε κατασκόπους εἰς τὴν Ἱεριχώ. 59
Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. 59
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπρόσταξε νὰ θέσουν ιβ'. πέτρας εἰς τὸν Ἰορδάνην, εἰς μνήμην παντοτινὴν τοῦ θαύματος. 60
Ἱερεῖς ἑπτὰ, σαλπίσαντες μὲ τὴν Κιβωτὸν, ἔπεσαν τὰ τείχη τῆς Ἱεριχὼ, καὶ ἔλαβον αὐτήν. 60
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔπαυσε τὸν Ἥλιον ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἕως οὗ ἔλαβε τὴν Ἱεριχώ. 61
Ἰούδας, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. 61
Ἰαεὶρ, Κριτὴς Ἑβραίων. 64
Ἰεφθάε, Κριτὴς Ἑβραίων. 65
Ἰεφθάε, ἐλευθερώσας τοὺς Ἑβραίους, ἀπέθανε. 65
Βασιλεία Ἰωσαφὰτ, υἱοῦ Ἀσά. 81
Ἰωσαφὰτ φόβος, καὶ προσευχὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. 82
Ἰωσαφὰτ Βασιλέως προστάγματα θεῖα καὶ εὐσεβῆ. 82
Ἰωρὰμ βασιλεία, υἱοῦ Ἰωσαφὰτ, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν ἕξη Ἀδελφοὺς αὐτοῦ. 83
Ἰωρὰμ ἔκτισε Θυσιαστήριον τῷ Βάαλ, πολλοὺς πλανήσας. 83
Ἰωρὰμ, ἀσθενήσας σκωληκώδη καὶ βρωμερὰν νόσον, ἀπέθανεν ἀτίμως, βασιλεύσας χρόνους, ή. 83
Ἰωσαφὰτ μὲ τοὺς λοιποὺς ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν νίκην, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον, νίκην εὐλογίας. 83
Ἰωσαφὰτ, βασιλεύσας, ἔτη, μβ'. ἀπέθανε. 83
Ἰωᾶ βασιλεία, υἱοῦ Ὀχοζίου. 84
Ἰωᾶς ὁ βασιλεὺς, εἰδωλολατρεύσας, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ἐγγόνων αὐτοῦ. 84
Ἰωάθαμ βασιλεία, υἱοῦ Ὀζίου. 85
Ἰωσίου βασιλεία, υἱοῦ Ἀμώς. 90
Ἰωσίου βασιλεία, υἱοῦ Ἰωσία. 90
Ἰωακεὶμ βασιλεία, υἱοῦ Ἰωάχαζ. 90
Ἰεχονίου βασιλεία, υἱοῦ Ἰωακείμ. 94

Γερεμίας ὁ Προφήτης ῥίπτεται εἰς βορβορώδη λάκκον. 95
Γερουσαλὴμ παραδίδοται ἀπὸ Θεοῦ τοῖς Χαλδαίοις. 95
Γερεμίας ἐρωτᾷ τὸν Θεὸν περὶ τῶν σκευῶν, καὶ περὶ Ἀβιμέλεχ. καὶ διάταξις Θεοῦ. 95
Γερεμίαν προστάττει ὁ Θεὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα. 96
Γερεμίας παραδίδει τὰ σκεύη τῆς γῆς. 96
Γερεμίας παραδίδει τὰ κλειδία τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἡλίου. 96
Γερουσαλὴμ, πόσαις φοραῖς αἰχμαλωτίσθη. 97
Γερεμίας, πόσους χρόνους ἦτον αἰχμάλωτος. 97
Γερεμίας λαμβάνει τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀβιμέλεχ, καὶ πιστοῦται τὴν ἀλήθειαν διὰ θαύματος. 99
Γερεμίου ψυχὴ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐστράφη. 99
Γερεμίας, κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, λαβὼν τὸν λαὸν νυκτὸς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸν Γορδάνην. 99
Γουδὴθ ἀπάτη. 109
Γουδὴθ, κόψασα τὴν κεφαλὴν Ὁλοφέρνου, ἐλευθέρωσε τὴν Γερουσαλήμ. 110
Γάκωβος, ὁ Ζεβεδαίου, πότε ἐμαρτύρησε. 141
Γάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, καὶ πρῶτον Γεράρχην, φονεύουσιν ἐπὶ Νέρωνος. 142
Γουλιανοῦ Διδίου βασιλεία. 150
Γούνωρος βασιλεία. 152
Γούνωρος πάλιν βασιλεία. 153
Γουστινιανοῦ βασιλεία. 153
Ἰνδοὶ, καὶ Ἴβηρες, καὶ Ἀρμένοι, ἔρχονται εἰς τὴν Πίστιν, καὶ πῶς. 170
Ἰούδας εἷς τῶν ἑπτὰ ἐκλελεγμένων, πιστεύει εἰς Χριστόν. 173
Ἰούδας, βαπτισθεὶς ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης Ἑλένης, κατέστη Ἀρχιερεὺς Γεροσολύμων. 173
Γορδάνης, πόσον ἀπέχει ἀπὸ Γερουσαλήμ. 178
Γουλιανὸς, Ἀναγνώστης ὢν ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ κτίζων Ἐκκλησίαν, τὸ κτιζόμενον ἔπιπτε προμηνύον τὴν κακίαν του. 191
Γουλιανὸς μαντευόμενος δύο φοραῖς, φεύγουσιν οἱ Δαίμονες διὰ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. 191
Γουλιανὸς, πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ μάγου, σφάζει παιδίον, καὶ πέρνει του τὸ σικότι, ὡς καθὼς τὸν ἐσυμβούλευσε. 192
Γουλιανὸς τὸ τρίτον μαντευόμενος, καὶ φοβηθεὶς, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ δὲν ἴσχυσεν, ὅτι ἀπέστη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν φόνον. 192
Γουλιανοῦ βασιλεία, Θεοῦ παραχωρήσει. 194
Γουλιανὸς, ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἔπεσεν ἡ τροῦλα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. 194
Γουλιανὸς, Παραβάτης γενόμενος, πολλὰ κακὰ ἔγιναν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, Ἀρχιερέας, καὶ λαϊκούς. 194
Γουλιανὸς νομοθετεῖ, νὰ μὴ μανθάνουσι τῶν Χριστιανῶν τὰ παιδία Ἑλληνικὰ μαθήματα. 195
Γουλιανὸς προστάττει ἐκείνους, ὁποῦ θὲν θέλουν νὰ προσκυνήσουν τὰς Εἰκόνας τῶν νομισμάτων αὐτοῦ, νὰ φονεύωνται. 195

Γουλιανοῦ σύφισμα Διαβολικὸν, νὰ μαγαρίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς μὲ τὰ αἵματα τῶν θυσιῶν. 196
Γουλιανὸς προστάξας, ἐχάλασαν τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἔκαμεν ἡ Αἱμορροοῦσα. 199
Γουλιανὸς, βουλόμενος δεῖξαι τὸν Χριστὸν ψεύστην, προστάττει τοῖς Ἰουδαίοις νὰ κτίσουν πάλιν τὸν Ναὸν, ὁποῦ εἶχαν εἰς Γερουσαλήμ. 200
Γουλιανοῦ θάνατος Θεήλατος. 200
Γουλιανοῦ βλασφημία κατὰ Θεοῦ. 201
Γουλιανὸς γελασθεὶς, κατέκαυσε τὰς τροφὰς ὁποῦ εἶχε διὰ τὸ φουσάτον, καὶ ἔτζη ἠφανίσθη ὑπὸ τῆς πείνας. 201
Γοβιανοῦ βασιλεία. 202
Γσαακίου Προφητεία κατὰ τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος. 207
Γσαάκιος ἐν φυλακῇ ἐγνώρισε τὸν βασιλέα Οὐάλην νὰ καίεται. 285
Γννοκεντίου Πάπα Ῥώμης ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρκάδιον βασιλέα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφορίζει αὐτὸν μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τοὺς ὁμόφρονάς τους, διὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἐξήγησις αὐτῆς τῆς Ἐπιστολῆς. 118
Γουστίνου βασιλεία τοῦ Θρακός. 242
Γουστῖνος ὥρισε νὰ ἑορτάζεται ἡ Ὑπαπαντή. 244
Γουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου βασιλεία. 244
Γουστινιανὸς, ἀδημονῶν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ναοῦ, ἀπεκαλύφθη ὑπὸ θείου Ἀγγέλου. 247
Γουστινιανὸς κατὰ Χοσρόου βασιλέως Περσῶν στρατεύεται, καὶ διατί. 247
Γουστινιανὸς κτίζει Ἐκκλησίας εἰς τὴν Πατρίδα αὐτοῦ, καὶ εἰς Κύπρον. 256
Γουστινιανοῦ δόγμα ψευδὲς, μεθ' οὗ καὶ ἀπέθανε. 256
Γουστίνου Κουροπαλάτου βασιλεία. 278
Γουστινιανοῦ βασιλεία, υἱοῦ Πωγωνάτου. 281
Γωάννου Τζιμισκῆ βασιλεία. 375
Γσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ βασιλεία. 391
Γωάννου Κομνηνοῦ βασιλεία. 393
Γσαακίου τοῦ Ἀγγέλου βασιλεία. 394
Γωάννου Βατάτζη βασιλεία. 398
Γωάννου Κατακουζηνοῦ βασιλεία. 404
Γωάννου Παλαιολόγου βασιλεία. 404
Γωάννου Παλαιολόγου, υἱοῦ Μανουὴλ βασιλεία. 406
Γωάννης ὁ Παλαιολόγος, βλέπων τὴν ἀδυναμίαν του, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ βοηθηθῇ ὑπὸ τοῦ Πάπα. 407
Γωάσαφ ὁ Πατριάρχης, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ σκάνδαλα τῶν Κληρικῶν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι, καὶ ἀπέθανε. 420
Γωάννου Βατάτζη βασιλεία. 479
Γωάννης ὁ Παλαιολόγος, πῶς ἔλαβε τὴν βασιλείαν Κωνσταντινουπόλεως. 492

Κ

Κόσμου Δημιουργία. 1
Κύριος πάντων τῶν κτισμάτων ἐκατεστάθη ὁ ἄνθρωπος παρὰ τοῦ Θεοῦ. 8
Κόσμος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, διατί ἔκαμεν αὐτὰ ὁ Θεὸς, πρὶν νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον. 8
Κατάρα Θεοῦ πρὸς τοὺς Πρωτοπλάστους. 12
Κάϊν, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διαβόλου

τρόπον νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν τε τὸν ἐφόνευσε. 12
Κάϊν ἔπαιξε παίσματα ἔκαμε, φονεύων τὸν ἀδελφόν τε, καὶ ποῖα. 12
Κάϊν ἔκτισε Πόλιν, ὀνομάσας αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑνώς. 12
Κιβωτὸς ἐκτίσθη εἰς χρόνους ἑκατὸν, καὶ ἔφτι. 16
Κιβωτὸς ἐκάθησεν εἰς ὄρος λεγόμενον Ἀραράτ. 16
Κλαυθμὸς Γακὼβ διὰ τὸν ἀπορφανισμὸν Γωσὴφ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. 16
Κάμινος δὲν ἔβλαψε τοὺς ξένους Παῖδας. 93
Κύρε γύμνησις καὶ ἀναξοφή, πῶς ἔγινε. 105
Κύρος ὑπὸ τῶν ἐρηλίκων παίδων, παιδείας χάριν, γίνεται ἐν αὐτοῖς Βασιλεύς. 105
Κύρος τὸ παιδὶ διαβάλλεται πρὸς Δάρειον τὸν βασιλέα. 106
Κύρε βασιλεία, ἐγγόνε Δαρείε. 107
Κύρος, νικήσας Κροῖσον, ἐξέπεμψε τοὺς αἰχμαλώτους Ἑβδαίους μὲ Δανιὴλ τὸ Προφήτε καὶ Ζοροβάβελ, καὶ τὰ σκεύη τὰ ἱερὰ εἰς Γεροσόλυμα. 108
Κύρος διγάλλει τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὸν λάκκον. 109
Κραναὸς, πρῶτος Βασιλεὺς Ἑλλήνων. 111
Κλεοπάτρας βασιλεία κατὰ τύχην. 116
Κατάλογος τῶν Βασιλευσάντων ἐν τῇ Παλαιᾷ Ῥώμῃ. 125
Κατάλογος τῶν Βασιλευσάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει. 126
Κατάλογος τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, ποῖοι, καὶ πόσους χρόνους ἕκαστος ἔζησε. 128
Κορνήλιος βαπτίζεται ὑπὸ Πέτρε, ὁπὴ Γαΐε βασιλείας· καὶ Παῦλος γίνεται Ἀπόστολος. 141
Κλαυδία βασιλεία. 141
Κλαύδιος ὑπὸ τῆς γυναικός τε ἐφαρμακώθη. 141
Κωμόδε βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἔκαμε πολλὰς ἀσελγείας. 150
Κλαυδία βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἦτον Πάππος τοῦ Μεγάλε Κωνσταντίνε. 155
Κωντιλιανὲ βασιλεία. 155
Κωνσάντιος ὁ Χλωρὸς, καὶ Γαλλέριος, γίνονται Καίσαρες ὑπὸ Μαξιμιανέ. 158
Κωνσάντιος πέμπεται ὑπὸ Μαξιμιανὲ εἰς τὰ μέρη Πορτογάλλε. 159
Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας πέμπεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ εἰς βοήθειαν Διοκλητιανέ, καὶ φθονηθεὶς ἔφυγε πρὸς τὸν Πατέρα τε. 159
Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας λαμβάνει ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τὴν βασιλείαν. 160
Κωνσταντῖνος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐγίνη Βασιλεύς. 162
Κωνσταντῖνος μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ νικᾷ Μαξιμιανόν. 163
Κωνσταντῖνος ἔγινε Μονοκράτωρ, καὶ ὁ Νόμος αὐτοῦ. 164
Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας διϋπνίζεται ὑπὸ Θεοῦ νὰ κτίσῃ Πόλιν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε. 168
Κωνσταντῖνος κτίζει τὴν Πόλιν εἰς Βυζάντιον, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ θείε Ἀγγέλε. 169

Κολῶνα ὁποῦ ἔστησε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ Βυζάντιον, τὴν ὁποίαν ἤφεραν ἀπὸ τὴν Ῥώμην. 169
Κολώνας θεμέλιον ἔβαλεν ὁ Κωνσταντῖνος τὰς δώδεκα κοφίνας, ὁπὲ ἐχόρτασεν ὁ Χριστὸς ταῖς, ε. χιλιάδες εἰς τὴν ἔρημον. 170
Κωνσταντινούπολις, πόσα μίλια γυρίζει. 171
Κωνσταντῖνος προϋπαντᾷ τὴν Μητέρα αὐτε, καὶ δέχεται τὸν τίμιον Σταυρόν. 179
Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς ἀθροίζει Σωόδον ἐν Νικαίᾳ κατ' Ἀρείαν αἵρετικόν. Θεοφόρων Πατέρων. 181
Κωνσταντίνου παράκλησις πρὸς τοὺς Πατέρας, διὰ νὰ εὐλογήσουν τὴν Πόλιν. 186
Κωνσταντῖνος κτίζει Κάστρον, εἰς ὄνομα τῆς Μητέρας τε. 187
Κωνσταντίνε τοῦ Μεγάλε διαθήκη, θανάτος καὶ ταφή. 188
Κωνσταντίνε βασιλεία, υἱοῦ τοῦ Μεγάλε Κωνσταντίνε. 188
Κωνσταντίνος ἔπεσεν εἰς τὴν Αἵρεσιν Ἀρείε, καὶ παρακαλεῖται νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπέσχετο. 186
Κωνσταντῖνος, ὁ ἀδελφὸς Κωνσταντίου, πολεμήσας μετὰ Κώνσα, φονεύεται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. 191
Κωνσταντίνος ἐνομοθέτησεν, ὅτι Ἑβραῖος νὰ μὴν ἀγοράζῃ δοῦλον. 192
Κωνσταντίνος ἐξορίζει τὸν μέγαν Ἀθανάσιον εἰς Ἰγγλιτέραν. 193
Κωνσταντίνος φονεύει Γάλλον, καὶ Γαλλιανὸν, καὶ φυλακώνει τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ. 194
Κυρίλλε Διάκονοι ἔφαγαν τὸ συκότιτε. 194
Κόλυβα, τί πρᾶγμα εἶναι, καὶ πόθεν ἄρχησαν νὰ γίνωνται. 196
Κωνσταντινούπολις ὠνομάσθη, Νέα Ῥώμη. 210
Κτίσματα θαυμαστὰ ὑπὸ Ἀρκαδίε κτισθέντα. 215
Κάτεργον, ὁποῦ ἦτον τὸ Λείψανον τοῦ Χρυσοστόμε, χύζει τὴν γῆν, καὶ χωρίζει τὸ ἀμπέλι τῆς χώρας. 232
Κολυμβήθρα τοῦ Ἁγίε Βαπτίσματος ξηράνθη, βαπτίζων ὁ Αἱρετικὸς Εὐτύχιος. 242
Κολῶνα ὁποῦ ἀνεστήλωσεν ὁ Γρατιανός. 252
Κωνσταντίνε βασιλεία, Υἱοῦ Ἡρακλείε. 277
Κώνσα βασιλεία, Υἱοῦ Κωνσταντίνε ἐγγόνε Ἡρακλείε. 277
Κωνσταντίνε τοῦ Πωγωνάτε βασιλεία, καὶ ὅτι Πωγωνάτος. 279
Κωνσταντῖνος, υἱὸς Λέοντος ὅτι ὠνομάσθη Κοπρώνυμος. 290
Κωνσταντίνε τοῦ Κοπρωνύμε βασιλεία, υἱοῦ Λέοντος. 304
Κοπρώνυμος ὁ Βασιλεὺς, καθόλου ὅλον τὸ σῶμα, ἔλεγε διὰ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, παρεδόθη ζωντός με τὸν αἰωνίῳ πυρί. 308
Κωνσταντίνε καὶ Εἰρήνης βασιλεία. 310
Κωνσταντίνου μῖσος πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν διώξας, λαμβάνει ἄλλην. 313

Κρῦμος, ὁ τῶν Βουλγάρων Αὐθέντης, εὕρηκε νὰ πίνουν τὸ καυχὺ γεμάτον, ὁποῦ τώρα συνηθίζεται. 318
Κασία, ἀποτυχοῦσα τῆς Βασιλείας, ἔγινε Μοναχή. 328
Κρίσις δικαία τοῦ Βασιλέως κατὰ τοῦ Στρατηγοῦ, ὁποῦ ἅρπαξε τὸ ἄλογον τοῦ στρατιώτου εἰς ἐκδίκησιν τῆς χήρας γυναικός. 331
Καθρέφτης Ἀστρονομικῆς Τέχνης Λέοντος τοῦ Βασιλέως. 343
Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Λέοντος Βασιλέως, διατί λέγεται Πορφυρογέννητος. 362
Κωνσταντίνου Βασιλέως πολιτεία ἄσεμνος, καὶ Διαβολική. 380
Καλαφάτης ὁ βασιλεὺς, ἀθετήσας τοὺς ὅρκους, ἐπιβουλεύθη τὴν Βασίλισσαν. 387
Καλαφάτου ὁρισμὸς πρὸς τὸν λαὸν, καὶ ὁρμὴ λαοῦ κατ' αὐτοῦ. 388
Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου βασιλεία. 389
Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα βασιλεία. 391
Κάστρη καὶ Χῶραι, ὁποῦ ἐπῆρεν ὁ Ἀμουράτης ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους. 412
Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου βασιλεία. 415
Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς, κοινωνήσας τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἔρχεται εἰς πόλεμον, καὶ ἐφονεύθη. 418
Κρίσις Σελίμου πρὸς τὸν συκοφάντην. 439
Κορφοὶ, πολεμηθέντες, ἔμειναν ἀνίκητοι. 441
Κατακουζηνὸν ἐκρέμασεν ὁ Βασιλεύς. 448
Καλογέρων ἐπιβουλὴ πρὸς τὸν Σουλτάνον κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ παράδοσις αὐτῆς. 494
Κληρικοὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλοι Ἱερωμένοι, δὲν ἤθελαν νὰ συλλειτουργήσουν, ἢ νὰ μνημονεύσουν τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὁποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Φραγγίαν, μάλιστα ἔφευγαν ἀπ' αὐτοὺς ὡς Αἱρετικούς. 534
Κατάλογος τῶν Δουκῶν, ὁποῦ ἔγιναν εἰς τὴν ἔκλαμπρην Βενετίαν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τώρα, καὶ πόσον καιρὸν ὥρισεν ὁ καθ' ἕνας. 536

Λ

Λὼτ ἐπροσκύνησε τοὺς δύο Ἀγγέλους, ὡς κυρίους αὐτοῦ. 22
Λὼτ ἡ γυνὴ, στραφεῖσα νὰ ἰδῇ τὴν τῶν Σοδόμων καῦσιν, ἔγινε στήλη ἁλός. 23
Λὼτ φυγὴ ἀπὸ τὰ Σόδομα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τέκνων αὐτοῦ. 23
Λὼτ, μεθυσθεὶς, ἐσμίχθη μὲ ταῖς θυγατέρες του. 23
Λίθον τιμίων τῶν δώδεκα ἐνέργειαι διάφοροι, κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου Ἐπιφάνιον. 57
Λαβδὼν Κρητὴς Ἑβραίων. 65
Λύσις τοῦ αἰνίγματος Σαμψὼν, ἀπατήσαντες οἱ ἀλλόφυλοι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. 66
Λόγος Θεοῦ πρὸς Ἰωσαφὰτ, ὅτι θέλει νικήσει. 82
Λίθον τίμιον ὁποῦ εὗρεν ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ ἔδωσε τὰ ὑπάρχοντά του τοῖς πτωχοῖς, κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ Σολομῶντος· καὶ διστάζων περὶ τῆς ἀνταποδόσεως, ἔλαβε τὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ δανείου αὐτοῦ. 87
Λόγοι Θεοῦ πρὸς Ἱερεμίαν, καὶ παράκλησις αὐτοῦ πρὸς Θεόν. 95
Λιθάρι, διὰ προστάγματος Θεοῦ, ὁμιλεῖ, πῶς δὲν λιθάζουσι τὸν Ἱερεμίαν, ἀλλὰ τὸν λίθον. 99
Λιθάζουσιν ἔπειτα τὸν Ἱερεμίαν, ἰδόντες αὐτόν. 100
Λουχρέτζια, βιασθεῖσα ὑπὸ Ταρκουϊνίου βασιλέως, καὶ φανερώσασα τὸν βιασμὸν, ἐσφάγη. 137
Λικινίου διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν. 168
Λικινίου πόλεμος, καὶ αἰχμαλωσία αὐτοῦ καὶ ἀποκεφάλισις. 168
Λίθος, ὁ ἀποκυλισθεὶς ἐκ τοῦ τάφου, ποῦ εὑρίσκεται. 174
Λαὸς ὥρμησε κατὰ τοῦ βασιλέως, Θεοφίλου, καὶ τῶν λοιπῶν, ὑπὲρ τῆς τοῦ Χρυσοστόμου ἐξορίας. 216
Λειψάνων Ἁγίων πολλῶν εὕρεσις, καὶ ἀρχὴ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Χρυσοστόμου. 224
Λέοντος τοῦ Μακέλλου βασιλεία, καὶ διατί λέγεται Μακέλλης. 238
Λέοντος βασιλεία, ἐγγόνου Λέοντος τοῦ Μακέλλου. 239
Λευκοφόρος εὐνοῦχος ἐφάνη τῷ Ἰουστινιανῷ παραμυθῶντας αὐτὸν, ὁποῦ δὲν εἶχεν ἔξοδον νὰ τελειώσῃ τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας. 246
Λεοντίου βασιλεία. 282
Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου βασιλεία. 288
Λέων, κοιμώμενος εἰς τὸν Ἥλιον, ἀετὸς τοῦ ἔκαμνεν ἴσκιον μετὰ πτεράτου. 288
Λέοντος βασιλέως λόγοι, περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 291
Λέων ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ τὸν Διδάσκαλον τῆς Πόλεως, περὶ τῶν Εἰκόνων, καὶ ἀπόκρισις αὐτοῦ. 299
Λέοντος πρόσταγμα ἀσεβὲς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 301
Λέων ὁ υἱὸς Βασιλείου λαμβάνει τὴν Θεοφανὼ εἰς Γυναῖκα, καὶ γένος αὐτῆς. 304
Λέοντος βασιλεία υἱοῦ Κοπρωνύμου. 309
Λέοντος τοῦ Ἁρμενίου βασιλεία. 319
Λόγοι καὶ συμβουλαὶ τινὸς ἀπατεῶνος γέροντος, εἰς κατάλυσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 321
Λέων ὁ βασιλεὺς, πεισθεὶς εἰς τὸν ἀπατεῶνα ἀσκητὴν, προστάττει τὴν Εἰκονομαχίαν. 321
Λέων μετὰ τῆς Γυναικός του ἐξορίζεται ἐν Θεσσαλονίκῃ. 358
Λέοντος βασιλεία, υἱοῦ Βασιλείου Μακεδόνος. 359
Λέων ὁ βασιλεὺς λαμβάνει εἰς γυναῖκα τὴν μοιχευομένην Ζωὴν παρανόμως. 361
Λόγοι καὶ πρόῤῥησις Μάρκου τοῦ Οἰκονόμου πρὸς τὸν βασιλέα. 362
Λέων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ γυναικὸς, γίνεται γέλως εἰς τὸν λαόν. 364
Λαὸς ἔφερε τὴν βασίλισσαν Ζωὴν πάλιν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ εὐφημίζει αὐτήν. 388
Λείψανον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, πότε ἐφέρθη εἰς Βενετίαν. 500

Μ

Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, φανεὶς τῇ Ἄγαρ, ἀπέστρεψεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον Ἀβραάμ. 20

Μαμήδων εὐσέβεια. 33
Μωϋσῆς πόθεν κατάγεται. 33
Μωϋσῆς, βαλθεὶς εἰς σεντουκόπουλον, ἐῤῥίχθη εἰς τὸ ποτάμι. 33
Μωϋσῆς ἐδόθη εἰς βυζάστριαν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. 34
Μωϋσῆς, τί ἑρμηνεύεται. 34
Μωϋσέως κίνδυνος ὑπὸ Φαραώ. 34
Μωϋσῆς δοκιμάζεται ὑπὸ Φαραώ. 34
Μωϋσῆς ἔφθασεν εἰς γῆν Μαδιάμ. 35
Μωϋσῆς φονεύει τὸν Αἰγύπτιον. 35
Μωϋσῆς λαμβάνει γυναῖκα. 35
Μωϋσῆν προστάττει ὁ Θεὸς ἀπελθεῖν πρὸς Φαραὼ ἐλευθερῶσαι τοὺς Ἑβραίους. 36
Μαριὰμ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, μὲ ταῖς ἄλλαις γυναῖκες, μὲ τύμπανον ὕμνησαν τὸν Θεόν. 48
Μωϋσέως ὁμοίωσις μὲ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Παρθένον, εἰς τὸ νὰ σχίσῃ τὴν θάλασσαν μὲ τὴν ῥάβδον. 49
Μωϋσῆς μὲ τὸ ξύλον ἐγλύκανε τὰ πικρὰ νερὰ, καὶ ἔπιαν οἱ Ἑβραῖοι, 50
Μάννα ἔβρεξεν ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν ἔρημον. 50
Μάννα ἐτύπωνε τὸν Χριστόν. 50
Μάννα φυλαγμένη εἰς τὸ χρυσὸν σταμνὶ, εἰς ἐνθύμησιν. 51
Μάχη τῶν Ἑβραίων μετὰ τοῦ Ἀμαλὴκ, καὶ νίκη αὐτῶν, διὰ τῆς Σταυροειδοῦς τῶν χειρῶν τοῦ Μωϋσέως ἐξαπλώσεως, καὶ διατί τοῦτο. 51
Μωϋσῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τὰς δύο πλάκας τοῦ Νόμου τῶν δέκα Ἐντολῶν. 52
Μωϋσῆς δεηθεὶς, ἔπαυσε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἐξολοθρεύσῃ τοὺς Ἑβραίους διὰ τὴν Εἰδωλολατρείαν καὶ προσκύνησιν τοῦ μοσχαρίου. 53
Μωϋσῆς, θυμωθεὶς, συνέτριψε τὰς δύο πλάκας τῶν Ἐντολῶν. 54
Μωϋσέως πρόσταγμα εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἁμαρτίας τῶν Ἑβραίων, καὶ φόνος τριῶν χιλιάδων. 54
Μωϋσῆς, πάλιν ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, νηστεύσας σαράντα ἡμέρας, ἔλαβε τὰς ἄλλας δύο πλάκας γεγραμμένας ὑπὸ Θεοῦ. 55
Μωϋσῆς, καταβὰς ἐκ τοῦ ὄρους ἔλαβε σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐλάλει πρὸς τὸν λαὸν, διὰ νὰ μὴ δύνωνται νὰ ἰδοῦν τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου του. 55
Μωϋσῆς, ἐκ προστάγματος Θεοῦ, ἐπιτάσσει στολὴν Ἱερατικὴν τοῖς Ἱερεῦσι, διὰ νὰ ἱερατεύουν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν Θεοῦ. 56
Μωϋσῆς, διὰ προστάγματος Θεοῦ λαμβάνει τοὺς Ἑβραίους, ὁδηγῶντάς τους πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. 58
Μωϋσῆς, ἰδὼν ἐκ τοῦ ὄρους τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἤκουσεν ἐκ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖ δὲν θέλει ὑπάγει. 58
Μωϋσῆς, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, ἔγραψε τὴν Πεντάβιβλον, καὶ τί περιέχουν αὐτὰ, ἀπαρίθμησις. 58
Μωϋσῆς, γράψας τὸ Δευτερονόμιον, ἀπέθανε, ζήσας χρόνους ρκ΄. ἀφίνωντας διάδοχόν του τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ. 58
Μιχαὴλ ὁ Ἀρχιστράτηγος ἐφάνη τῷ

Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσκύνησεν αὐτόν. 60
Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγος ἐφάνη τῷ Γεδεὼν, προλέγωντάς του τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑβραίων ἀπὸ Μαδιὰμ διὰ μέσου του. 63
Μιχαὴλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, φανεὶς τῷ Μανωὲ, ἐπαγγειλέ του, τί νὰ κάμῃ διὰ τὸ παιδὶ ὁποῦ τοῦ μέλλει νὰ γεννηθῇ. 65
Μιχᾶς, Κριτὴς Ἑβραίων. 70
Μάχη Ἀβιᾶ καὶ Ἱεροβαὰμ, καὶ νίκη Ἀβιᾶ. 80
Μάχη Ἀσᾶ μὲ ἄλλους ἐναντίους, καὶ νίκη αὐτοῦ. 80
Μανασσῆ βασιλεία, υἱοῦ Ἐζεκίου. 88
Μανασσῆς, αἰχμαλωτισθεὶς, ἐμβάλλεται εἰς βόϊδι χάλκινον, καὶ διὰ προσευχῆς ἐλευθερώνεται. 89
Μανασσῆς βασιλεύσας χρόνους, νέ. ἐν ἀσεβείᾳ, διὰ μετανοίας ἐδικαιώθη. 90
Μεταγλωττισμὸς τῆς Θείας Γραφῆς. 114
Μενέλαος, μαθὼν περὶ ἁρπαγῆς Ἑλένης, καὶ λυπηθεὶς, πείθει τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἐκδίκησιν. 117
Μαγδαληνὴ Μαρία, καταπείσασα τὸν Γάϊον, θανατεῖ Πιλάτον διὰ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ Χριστοῦ. 141
Μάρκου Ἀντωνίου βασιλεία. 149
Μακρίνου βασιλεία. 151
Μαξιμίνου βασιλεία. 152
Μαξιμίνου Γορδιανοῦ βασιλεία. 152
Μάρκου βασιλεία. 153
Μάρτυρες ἀναρίθμητοι ποικίλως ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. 157
Μαξιμιανὸς ἐπνίγη, ὡς ὁ Ἰούδας. 160
Μαξεντίου βασιλέως Ῥώμης ἀδικίαι καὶ ἀσέλγειαι. 161
Μαξεντίου πνιγμὸς ἐν τῷ Τίβερι ποταμῷ. 161
Μαξιμιανὸς θνήσκει Θεηλάτῳ θανάτῳ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 161
Μητροφάνης ὁ Πατριάρχης, ὤντας εἰς βαρετὴν ἀσθένειαν, εὐλογεῖ τὸν βασιλέα, καὶ τοῦ λέγει, ποῖον ἀφίνει διάδοχον. 186
Μῆλον ἔφερεν ἕνας πτωχὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ στέλνει τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἡ Βασίλισσα τοῦ Παυλίνου. 234
Μαρκιανοῦ βασιλεία μὲ ψῆφον Θεϊκήν. 236
Μαρκιανὸς κοιμώμενος εἰς τὸν Ἥλιον, ἀετὸς μὲ τὰ πτεράτου τοῦ ἔκαμνεν ἴσκιον, σημεῖον βασιλείας. 236
Μαυρικίου βασιλεία, Γαμβροῦ Τιβερίου. 261
Μαυρικίου ὅραμα περὶ τοῦ ζητήματός του. 263
Μωάμεθ πότε ἐφάνη. 276
Μωάμεθ ἐδίδαξε τοὺς Ἰσμαηλίτας, πῶς νὰ προσκυνοῦν. 276
Μοναρχία Εἰρήνης τῆς παιδοκτόνου. 315
Μιχαὴλ τοῦ Κουροπαλάτου βασιλεία. 318
Μιχαὴλ Τραυλοῦ κατασκευὴ διὰ τὸν φόνον τοῦ Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. 323
Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ βασιλεία. 324

Μεθοδίου Πατριάρχου, καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων ἐξορίαι ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 325
Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐπρόσταξε νὰ νηστεύωνται τὰ σάββατα. 325
Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ διάφοροι βλασφημίαι. 325
Μιχαὴλ βασιλεία, υἱοῦ Θεοφίλου, καὶ τῆς μητέρας αὐτοῦ Θεοδώρας. 334
Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης, γράψας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοφίλου μετὰ τῶν Αἱρετικῶν, ἐπληροφορήθη περὶ τῆς συγχωρήσεώς του. 336
Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης, διὰ τὸ συμφέρον τῶν Ὀρθοδόξων, γυμνώσας τὰ κρυφὰ μόρια αὐτοῦ ἔμπροσθεν πάντων, ἐστηλίτευσε τὴν συκοφαντίαν τὴν κατ' αὐτοῦ. 340
Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης διηγᾶται τὴν αἰτίαν τῆς νεκρώσεως τῶν μορίων αὐτοῦ, πῶς ἐγένετο. 340
Μιχαήλου ἄσεμνος βίος, καὶ πολιτεία διεστραμμένη. 341
Μοναχός τις, τιμήσας τὸν Βασίλειον, δοῦλον Θεοφιλίτζου, ὑβρίζεται. καὶ ἐρωτηθεὶς, διατί, λέγει τὴν ἀπόκρισιν. 345
Μιχαὴλ σφάζεται ὑπὸ Βασιλείου Μακεδόνος. 351
Μιχαὴλ ὁ Καταλλάκτης, μοιχεύων τὴν βασίλισσαν, πνίγει τὸν βασιλέα ἐν τῷ λουτρῷ μὲ τὸ θέλημα τῆς βασιλίσσης. 383
Μιχαὴλ τοῦ Καταλλάκτου βασιλεία. 383
Μηχάνημα Νικήτα βασιλέως πρὸς τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. 385
Μιχαὴλ ὁ βασιλεὺς δαιμονιζόμενος, ἐγνώρισε τὴν ἁμαρτίαν του. 386
Μιχαὴλ Καλαφάτου βασιλεία. 387
Μιχαήλου τοῦ Ἀποστρατιωτικοῦ βασιλεία. 390
Μιχαήλου τοῦ Παραπινάκη, υἱοῦ Δούκα βασιλεία. 392
Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ βασιλεία. 393
Μιχαὴλ Παλαιολόγου βασιλεία. 369
Μανουὴλ Παλαιολόγου βασιλεία. 404
Μανουὴλ Παλαιολόγος, ἀπερχόμενος εἰς Ἰταλίαν διὰ νὰ λάβῃ βοήθειαν, καὶ μὴ θέλωντας νὰ ἀσπασθῇ τὸ ἐπιμάνικον τοῦ Ἐπισκόπου, κατὰ τὴν συνήθειαν, δὲν τοῦ δίδουν τίποτας. 404
Μπαγιαζίτη βασιλεία, υἱοῦ Ἀμουράτη. 412
Μεχμέτου βασιλεία, υἱοῦ Μπαγιαζίτου. 414
Μεχμέτου βασιλέως βουλὴ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποίαν καὶ μὲ πολλαῖς τέχναις τὴν ἐπερίλαβε. 416
Μάρκου Πατριάρχου καθαίρεσις παράνομος. 423
Μάχη τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη μετὰ Βενετίκων. 425
Μεχμέτης, ἀκούσας περὶ τῶν ἀφωρισμένων, μηνύει νὰ εὕρουν κανέναν ἀφωρισμένον, καὶ εὑρεθεῖσα μία γυναῖκα, λύεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου θαυμαστῷ τρόπῳ. 427

Μα-

Μαξίμου τοῦ Λογίου Πατριαρχεύοντος, Σουλτὰν ὁ Μεχμέτης ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἁγίου Συμβόλου. 426
Μπαγιαζίτου παραίτησις τῆς βασιλείας στανικῶς καὶ βιαίως. 433
Μουράτης ἐσελημιάζετο διὰ ἐκδίκησιν Θεοῦ. 458
Μουράτου ζήτησις πρὸς τοὺς Λέχους. 460
Μοθώνην καὶ Κορώνην ἔλαβαν οἱ Βενέτικοι εἰς χάρισμα ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον. 471
Μπάρμπαρος, τζιντιλόμος Βενέτικος, εὐλογήθη τὴν σινιώρα Μαρίαν, Κυρίαν τοῦ Ἀναπλίου, ἡ ὁποία ἀποθανοῦσα, ἐκληρονόμησαν οἱ Βενέτικοι τὸ Ἀνάπλι. 473
Μονεμβασιώτων ζήτημα, διὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τὸν Πρίγκιπον τοῦ Μωρέως. 475
Μιζηθρᾶς, καὶ Ζυγὸς, καὶ Μάνη, καὶ Λεῦτρον ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Πριγκίπου τοῦ Μωρέως. 480
Μάνη διατί ὠνομάσθη. 480
Μιχαὴλ πρώτου τῶν Παλαιολόγων βασιλεία, ὁ ὁποῖος πολεμήσας μὲ τοὺς Φράγγους, ἔλαβε πάλιν τὴν Πόλιν. 481
Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐχάλασε τὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Φλωρεντίαν. 533
Μπροῦσα πότε ἐπάρθη ὑπὸ τοῦ Ὀρχάνη, καὶ κακὰ ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτήν. 534

Ν

Νῶε γένησις καὶ εὐσέβεια αὐτοῦ. 15
Νῶε εἰσεβαίνει εἰς τὴν Κιβωτὸν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Θεοῦ ἀντάμα μετ' ἄλλα ζῶα, καὶ ἔγινεν ὁ κατακλυσμός. 16
Νῶε ἐξέβη τῆς Κιβωτοῦ, καὶ ἐθυσίασε τῷ Θεῷ. 16
Νεφέλη, ἡ ὁδηγοῦσα τοὺς Ἑβραίους, τύπος τοῦ Βαπτίσματος τῶν Χριστιανῶν. 47
Νερὸν, ὁποῦ εὔγαλεν ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἐπότισε τοὺς Ἑβραίους, τύπος τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἔβλυσε νερὸν ἀπὸ τὴν πλευράν του. 51
Νέα Διαθήκη, ποία λέγεται. 56
Νάθαν ὁ Προφήτης, πεμφθεὶς ὑπὸ Θεοῦ πρὸς Δαβὶδ τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐλέγξῃ, ἐμετανόησε. 75
Ναοῦ κατασκευὴ, καὶ διάταξις αὐτοῦ. 77
Ναὸς τί εἰκόνιζε, καὶ διατί μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέβαινεν εἰς τὰ Ἅγια. 78
Ναοῦ ἁγιασμὸς ὑπὸ Θεοῦ. 78
Ναβουχοδονόσορ, αἰχμαλωτίσας τὴν Ἱερουσαλὴμ, συνέλαβε καὶ Δανιὴλ τὸν Προφήτην, καὶ τοὺς τρεῖς Παῖδας Ἐζεκίου. 90
Ναβουχοδονόσορ ἐνύπνιον. 91
Ναβουχοδονόσορ, ἐπαρθεὶς, ἔστησε τὴν εἰκόνα τὴν χρυσῆν εἰς προσκύνησιν. 91
Ναβουχοδονόσορ, προσκυνήσας τὸν Δανιὴλ διὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἐνυπνίου, τιμᾷ αὐτόν. 92
Ναβουχοδονόσορ ῥίπτει τοὺς τρεῖς Παῖδας εἰς τὴν κάμινον. 92
Ναβουχοδονόσορ φοβερισμὸς πρὸς τοὺς τρεῖς Παῖδας. 92

Να-

Ναβυχοδονόσορ, ὁρῶν ἐν τῇ καμίνῳ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπορεῖ. 93
Ναβυχοδονόσορ ἐξάγει τοὺς τρεῖς Παῖδας ἐκ τῆς καμίνου. 93
Ναβυχοδονόσορ, ἰδὼν τὸ θαῦμα, εὐλογεῖ τὸν Θεόν. 93
Ναβυχοδονόσορ, ἐξοστρακίσας Γεχονίαν, λαμβάνει τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν Ναόν. 94
Ναβυχοδονόσορ, λαβὼν τὴν Γερουσαλὴμ, τυφλώσας τὸν Σεδεκίαν, ἐπῆρέ τον σκλάβον μὲ τὸν Γερεμίαν εἰς Βαβυλῶνα. 96
Ναβυζαρδὰς, ὁ Ἀρχιμάγειρος Ναβυχοδονόσορ, ἔκαυσε τὴν Γερουσαλήμ. 96
Ναβυχοδονόσορ β'. ὅραμα, καὶ ἐξήγησις αὐτοῦ ὑπὸ Δανιήλ. 101
Ναβυχοδονόσορ ἔγινεν ὡς βόϊδι, καὶ ἦτον ἑπτὰ χρόνους εἰς τὸν κάμπον μὲ τὰ θηρία. 101
Ναβυχοδονόσορ, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ χρόνους, ἐγένετο πάλιν ἄνθρωπος ὡς τὸ πρῶτον. 102
Νουμήτορος βασιλεία. 134
Νουμᾶ βασιλεία. 135
Νουμᾶ νομοθέτησις περὶ τῶν παρθένων. 135
Νουμᾶς ἐπρόσθεσε δύο μῆνας εἰς τὸν χρόνον. 136
Νέρωνος βασιλεία, Υἱοῦ Κλαυδίου. 142
Νέρων πρῶτος διώκτης τοῦ Θείου Λόγου. 142
Νέρωνος σφαγή. 143
Νέρωνος σῶμα καίεται καὶ διατί. 144
Νερούα βασιλεία. 148
Νερούας μετακαλεῖ τὸν Θεολόγον Γωάννην ἐκ τῆς ἐξορίας. 148
Νικαία, διατί λέγεται. 186
Νόμος εἰς τοὺς Βασιλεῖς νὰ μὴν εἰσεβαίνουν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. 213
Νεῖλος ὁ ποταμὸς δὲν ηὐξύνθη κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, καὶ πάλιν διὰ τὸ φιλόχριστον τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου ηὐξήνθη, εὐλογηθεὶς παρὰ Θεοῦ. 213
Νεστορίου Πατριάρχου βλασφημία κατὰ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. 225
Νεστορίου βλασφημία, ὁποία ἦτον. 229
Νεστόριος ἐξορίζεται εἰς Θάσον, ὅπου ἀπέρριψε τὴν ψυχὴν, καὶ Μαξιμιανὸς χειροτονεῖται ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχης. 229
Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας περιγραφή. 247
Ναὸς τῆς Γερουσαλὴμ ἐκτίζετο, καὶ τὸ κτίσμα δὲν ἔστεκε, καὶ διατί. 277
Ναὸν ὁποῦ ἔκτισαν οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος, Παῦλος, καὶ Γωάννης, εἰς τὴν Διόσπολιν, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. 277
Νικηφόρου Βασιλεία περιορίσας τὴν Βασίλισσαν εἰρήνην. 316
Νικηφόρος ὁ Βασιλεὺς ἔδειξε τὸ κεφαλιάτικον, ὁποῦ ἔχουν τώρα οἱ Τοῦρκοι. 317
Νεαραὶ διάφοροι, καὶ Βιβλία Βασιλικὰ ἔκαμε Λέων ὁ Βασιλεύς. 363
Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἀναγορεύεται ὑπὸ τοῦ φουσάτου Βασιλεὺς διὰ τὰς ἀν-

δρα-

δραγαθίας του, καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. 372
Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς κωλύεται τῆς εἰσόδου τοῦ Θυσιαστηρίου, καὶ διατί. 373
Νικηφόρος ἤθελε τοὺς ἀποθανόντας στρατιώτας εἰς πόλεμον νὰ τιμοῦνται ὡσὰν Μάρτυρες. 373
Νικήτα δουκὸς Ἀντιοχείας ἐπιορκία. 384
Νικηφόρου τοῦ Βοτανιάτου βασιλεία. 392
Νεαρὰ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, περὶ λύσεως τῆς μνηστείας. 393
Νομοθέτησις τοῦ Βασιλέως Βατάτζη, περὶ τῶν πραγμάτων τῶν Μητροπολιτῶν. 379
Νόμος Ἀνδρονίκου, περὶ τῶν πραγμάτων τῶν ἀποθνησκόντων. 403
Ναυπλίου δυστυχίαι περὶ πολέμου καὶ αἰχμαλωσίας. 442
Νικηφόρου γραφὴ πρὸς τὸν Πρίντζιπον τὸν Γαμβρὸν αὐτοῦ, περὶ τοῦ πολέμου, καὶ ἕνωσις αὐτῶν. 484
Νικύλαος Πάπας, ἐρχόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐδέχθη ἀπὸ κανένα. 534

Ξ

Ξυρίσασα ἡ Δαλιδὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ Σαμψὼν, καὶ χάνωντας τὴν χάριν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ἔδεσαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. 69

Ο

Ὄφεως κατάρα ὑπὸ Θεοῦ. 11
Ὁμιλία τοῦ Ἀδὰμ πῶς ἦτον. 18
Ὀνείρατα Γωσὴφ, καὶ μῖσος τῶν Ἀδελφῶν αὐτοῦ. 26
Ὅραμα τῶν φυλακωμένων, Οἰνοχόου, καὶ Ἀρτοποιοῦ τοῦ Βασιλέως. 28
Ὀνειράτων λύσις παρὰ Γωσὴφ, καὶ ἀπόβασις αὐτῶν. 28
Ὁράματα τοῦ Φαραώ. 28
Ὁραμάτων Φαραὼ λύσις παρὰ τοῦ Γωσήφ. 29
Ὄνομα τοῦ Θεοῦ ζητεῖ μαθεῖν ὁ Μωϋσῆς. 36
Ὀγδόη πληγὴ Αἰγυπτίων, αἱ ἀκρίδες. 41
Ὀνόματα τῶν δώδεκα τιμίων λίθων, καὶ ἀναγωγὴ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς αὐτοὺς τοὺς λίθους. 46
Ὀχοζίου βασιλεία, υἱοῦ Γωράμ. 83
Ὀζίου βασιλεία, υἱοῦ Ἀμασίου. 85
Ὀζίας ἐλεπράνθη ὑπὸ Θεοῦ, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων νὰ θυμιάσῃ. 85
Ὀζίας λεπρανθεὶς, ἔφυγεν ἐν σπηλαίῳ, ὅπου ἀπέθανε, καὶ ἐθάπτη ἀτίμως. 86
Ὀνόματα τῶν τριῶν παίδων κατὰ τοὺς Βαβυλωνίους. 91
Οὐλεμαροδὰχ βασιλεία, υἱοῦ Ναβυχοδονόσορ. 102
Ὀδυσσέως μῖσος κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως. 119
Ὅραμα γυναικὸς Καίσαρος, καὶ ἔκβασις αὐτοῦ. 119
Ὁράματα τῶν γονέων Αὐγούστου Καίσαρος ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ. 138
Ὄθωνος βασιλεία. 144
Οὐεσπεσιανοῦ βασιλεία, πῶς ἐγένετο. 145

Οὐαλε-

Οὐαλεριανῦ βασιλεία, καὶ θανατικὸν εἰς ὅλιν τὴν Οἰκουμένην. 154
Οὐαλεριανῦ βασιλεία. 154
Ὅραμα εἶδεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ σείλῃ τὴν Μητέρα τε εἰς ζήτησιν τῦ τιμίε Σταυρῦ. 171
Οὐαλεντινιανῦ βασιλεία. 203
Οὐαλεριανὸς πολλὰ κακὰ ἔδειξεν εἰς τὰς Χεισιανὰς, καὶ πολλὰς μαρτυρήσας. 203
Οὐαλεντινιανῦ θανάτος, καὶ ὁ τρόπος αὐτῦ. 205
Οὐάλαντος βασιλεία τῦ ἀσεβεσάτε. 205
Οὐάλης, θέλωντας νὰ σημειώσῃ τὴν ἐξοσίαν τῦ μεγάλε Βασιλείε, οἱ κάλαμοι ἐτείβοντο εἰς τὰ χείρατε. 206
Οὐάλης καίεται ἐν ἀχυρῶνι. 207
Ὀνώριος ἀδελφὸς Ἀρκαδίε, βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ, πολλὰς παραχὰς ἐποίησε. 214
Ὀνωρίε Βασιλέως Ῥώμης ὀνειδισμὸς πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ Ἀρκάδιον, καὶ τὸν Χρυσόστομον. 219
Ὄνειρον τῦ Ἀνασασίε βασιλέως. 241
Ὄνειρον Ἀμαντίε τῦ Πραιποζίτε. 241
Ὀνείρων λύσις τῦ βασιλέως, καὶ Πραιποζίτε. 242
Ὅραμα τινὸς Θεοσεβῦς ἀνθρώπε, περὶ τῆς παύσεως τῆς ὀργῆς τῦ Θεῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ. 246
Ὄνειρον φοβερὸν, ὅπε εἶδεν ἡ μητέρα τῦ Εἰκονομάχε Λέοντος, προσημαῖνον τὸν σφαγὸν αὐτῦ. 324
Ὄνειρον ὅπε εἶδε Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα, ὅτι ἐβασανίζετο ὁ ἀνδρας της, καὶ πῶς διὰ ὀλιγοψυχίαν Θεῦ ἐλευθερώθη. 336
Ὅραμα τῆς μητέρας Βασιλείου τῦ Μακεδόνος, καὶ ἐξήγησις. 347
Ὀρχὴν βασιλεία, υἱὲ Ὀτμανῆ. 410
Ὄνειρον τῆς Μητέρας τῦ Πέτρου Βοϊβόδα, περὶ τῆς γεννήσεως αὐτῦ, καὶ συμβεβηκὸς τῦ ὀνείρε. 456
Ὀνόματα τῶν Ἀρχόντων, ὅπε ἔλαβον τὰς τόπες τῦ Μωρέως, καὶ ἀειθμὸς τῶν τόπων. 547
Ὁ εισμὸς νὰ γένῃ ἡ Συνόδος εἰς Φερράραν. 503
Ὀνόματα τῶν καθεζομένων ἐν τῇ Συνόδῳ. 504
Ὄρος τῆς Συνόδε τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ. 530
Ὀφφίκια τῆς Βασιλείας τῶν Ῥωμαίων, διατεταγμένα ὑπὸ τῦ Μεγάλε Κωνσταντίνε. 544

Π

Παραδείσε ποταμοὶ τέσσαρες. 3
Παράδεισος ἔγινε κατὰ ἀνατολάς. 3
Πρόσαγμα, ὅπε ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πρωτοπλάσοις. 9
Πρωτοπλάσων καθάβασις. 10
Πρόφασις τῶν πρωτοπλάσων διὰ τὴν παρακοὴν τῆς Ἐντολῆς τῦ Θεῦ. 11
Πρόσαγμα Θεῦ πρὸς τὸν Νῶε, νὰ κτίσῃ τὴν Κιβωτὸν, καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς. 16
Πυργοποιίας κτίσις διατί. 17
Περιστερὰ ἔδωκε σημεῖον μὲ τὸ ἐλαιόκλονον. 17
Πεῖνα ἐκαθοκίνησε τὸν Ἀβραὰμ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον. 19
Προφητεία Γωσὴφ, καὶ σιτάγμα τῆς γρυνημάπων. 29
Πεῖνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἑπτὰ χρόνοι ἔξω τῆς Αἰγύπτε. 30
Πρώτη πληγὴ Αἰγυπτίων, τὰ νερὰ ἔγιναν αἷμα. 38
Πέμπτη πληγὴ Αἰγυπτίων, θανάτος τῆς ζώων. 39
Προτοτόκων Αἰγυπτίων θανάτος. 46
Προφητεία Ἰεζεκιὴλ, περὶ τῆς Παρθενου, πῶς λαμβάνεται. 49
Πόσοι ἦσαν οἱ κατάσκοποι τῦ Γισοῦ τῦ Ναυῆ, καὶ τί ἐδηλῶσαν, Μυσήριον, καὶ τύπος. 61
Παρεδόθησαν πάλιν οἱ Ἑβραῖοι εἰς χεῖρας Φιλισιείμ διὰ τὴν Εἰδωλολατρείαν αὐτῶν. 65
Πνεῦμα πονηρὸν ἔπνιγε τὸν Σαὺλ, καὶ Δαβὶδ ψάλλων μὲ τῆς κινύρας, ἐδίωχνεν αὐτό. 73
Προσευχὴ Δαβὶδ, περὶ τῆς ὑγείας τῦ νοσοῦντος υἱοῦ αὐτῦ. 78
Πρόσαγμα Θεῦ πρὸς τὸν Σολομῶντα. 78
Πτολεμαίε βασιλεία. 112
Πτολεμαίου Φιλαδέλφου βασιλεία. 112
Πειάμε βασιλέως ὅραμα φοβερόν. 116
Παλαμήδης φθονηθεὶς, λιθοβολεῖται ἀδίκως. 120
Παλαμήδης εὗγαλε τὰ, ιε'. γράμματα, 120
Πειάμος φοβηθεὶς, ζητεῖ βοήθειαν παρὰ Δαβὶδ τῦ Βασιλέως, καὶ δὲν ἔδωκε. 121
Πύρρος υἱὸς Ἀχιλλέως, ἦλθεν εἰς Τροίαν. 122
Πόσα μίλια γυρίζει ἡ Ῥώμη. 134
Πείσκε βασιλεία. 136
Πέτρος ὁ Ἀπόστολος, διὰ προσευχῆς κρεμνίζει τὸν Σίμωνα Μάγον. 143
Πέτρος πιάνεται ὑπὸ Νέρωνος διὰ τὸν θανάτον τῦ Σίμωνος Μάγε, καὶ φοβηθεὶς, φεύγει. 143
Πέτρος κατὰ κεφαλῆς σταυρῶται. 143
Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὑπὸ Νέρωνος ἀποκεφαλίζεται. 143
Πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἑβραίων, διατί ἔγινε μετὰ τὴν βασιλέων τῆς Ῥώμης. 144
Πεῖνα μεγάλη εἰς τὸν καιρὸν τῦ Κωμόδε. 150
Περτίνακος βασιλεία. 150
Πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸν καιρὸν τῦ Ἀλεξάνδρε, ὅπε ἔζωγαν ἕως καὶ κρέας ἀνθρώπινον. 152
Πεπλιανῦ βασιλεία. 152
Πρόβε καὶ Φλωριανῦ βασιλεία, εἰς τὴν ὁποίων τὸν καιρὸν ἔβρεξεν ἐκ τῦ Οὐρανῦ σιτάρι μὲ νερόν. 156
Παρθενίε τινὸς σόφισμα, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν της. 158
Πρόσαγμα Διοκλητιανῦ, καὶ Μαξιμιανῦ, νὰ δείχνῃ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τῶν Χεισιανῶν. 158
Πρόσαγμα Διοκλητιανῦ, νὰ μη μαν-

μανθάνου τὰ παιδία τῶν Χριστιανῶν γράμματα. 158
Παραγγελία Κωνσταντίνου, Πατρὸς Κωνσταντίνου. 159
Πέτρος, καὶ Παῦλος φαίνονται κατ' ὄναρ τῷ Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ. 162
Προσευχὴ Γούδα, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἐκλελεγμένων πρὸς τὸν Θεὸν, διὰ νὰ τοῦ ἀποκαλυφθῇ ὁ τίμιος Σταυρὸς, καὶ ἀποκάλυψις. 172
Περιγραφὴ τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ ἱστορισμένων πραγμάτων. 174
Περιγραφὴ ὅλων τῶν τόπων, ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ εἰς τὴν Γερουσαλὴμ ὅλην. 175
Ποταμὸς ὁ πύρινος, πόθεν μέλλει νὰ εὔγῃ. 177
Περιγραφὴ εἰς ὅλα τὰ γινόμενα εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον, ἕως ὁποῦ ἐλύθη. 179
Πέτρα ἔβλυσε λάδι, προσευχομένων τῶν τιή. Ἁγίων Πατέρων. 186
Πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀνατολήν. 187
Πατριάρχης ἀκούσας τὰ περὶ Ἀρείου, ἀρνεῖται αὐτὸν ὡς καθῃρημένον, καὶ φοβερισμὸς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν διὰ τὸν Ἄρειον. 189
Πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ κατελθὸν, κατέκαυσε τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ἐσέβετον Γουλιανὸς ὁ Παραβάτης. 197
Πῦρ ἐξελθὸν ἐκ τῶν θεμελίων, κατέκαυσεν ὅλους τοὺς κτίζοντας, καὶ τοὺς ἐπιστάτας. 199
Παιδίον ἐν Ἀντιοχείᾳ γεννᾶται δικέφαλον ἀποθαμμένον. 203
Πέτρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀντὶ Ἀθανασίου. 204
Παιδίον ἐγεννήθη εἰς Ἀντιόχειαν, ἔχον εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου ὀφθαλμὸν, χεῖρας τέσσαρας, καὶ πόδας τέσσαρας. 206
Πνίγει ἡ θάλασσα, δραμοῦσα ἔξω, πέντε μυριάδας ἀνθρώπων. 208
Παιδίον ἐγεννήθη εἰς Ἐμμαοῦς δικέφαλον. 211
Περσῶν καὶ Ῥωμαίων εἰρήνη μεγάλη. 223
Πουλχερία, Θυγάτηρ Ἀρκαδίου, κτίζει Μοναστήρια. 223
Πατριάρχης Ἀττικὸς βαπτίσας κάποιον Ἑβραῖον ἀσθενημένον καὶ παράλυτον, ἰάθη. 223
Παῖδες οἱ ἑπτὰ ἐξυπνοῦσι, καὶ πῶς. 226
Πρόκλος Πατριάρχης πείθει τὸν Βασιλέα νὰ φέρῃ τὸ σῶμα τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. 230
Προπομπὴ μετὰ μεγάλης τιμῆς τοῦ Σώματος τοῦ Χρυσοστόμου εἰς Κωνσταντινούπολιν. 233
Παιδίον ἁρπάζεται εἰς τὸν ἀέρα ὑπὸ θείας δυνάμεως, καὶ καταβὰν, λέγει τί ἤκουσε. 233
Πουλχερίας Ἀδελφῆς Θεοδοσίου τέχνευμα πρὸς τὸν Βασιλέα τὸν Ἀδελφόν της, διὰ νὰ μὴν κάμνῃ ἀνεξετάστως ταῖς ὑπογραφαῖς. 263

Πρό-

Πρόσταγμα νὰ μὴ δουλεύουν τὴν Κυριακήν. 238
Παράδειγμα διὰ τὴν ζωὴν καὶ θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. 239
Πλάκα εἰς τοῦ ποταμοῦ Σκιρτοῦ τὸ στόμα. 243
Παιδίον ἐγεννήθη χωρὶς ὀφθαλμῶν καὶ χειρῶν. 261
Παιδία δύο ἐγεννήθησαν, τὸ ἕνα μὲ τέσσερα ποδάρια, καὶ τὸ ἄλλο μὲ δύο κεφαλαῖς. 261
Προσευχὴ ἀνδρός τινος Θεοφόβου πρὸς τὸν Θεὸν, κατὰ τοῦ Τυράννου Φωκᾶ, καὶ ἀπόκρισις Θεοῦ. 267
Παιδεύει ὁ Θεὸς τοὺς Χριστιανοὺς μὲ τοὺς ἐχθρούς του εἰς σωφρονισμόν. 267
Πέρσαι ᾐχμαλώτευσαν τὴν Γερουσαλήμ. 269
Παχώμιος Καλόγερος, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ Μωάμεθ, ἐνομοθέτησε τοὺς Γσμαηλίτας κατὰ τῶν Χριστιανῶν. 276
Πρόσταγμα Ἡρακλείου κατὰ τῶν Γουδαίων ἐν Γερουσαλήμ. 276
Παραδείγματα ἀσεβέστατα κατὰ τῆς Θεομήτορος, Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. 304
Παράδειγμα τοῦ λαοῦ εὐσεβὲς ἐναντίον τοῦ Κοπρωνύμου. 304
Προστάγματα ἀσεβέστατα τοῦ Κοπρωνύμου περὶ τῶν Ἁγίων. 304
Προστάγματα ἀσεβέστατα τοῦ Κοπρωνύμου διὰ τοὺς Καλογέρους. 307
Πόλεμος εὐγενὴς, πότε λέγεται. 308
Παῦλος ὁ Πατριάρχης ἐκατάπεισε τὴν Εἰρήνην τὴν Βασίλισσαν νὰ κάμῃ Σύνοδον διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. 322
Πεῖνα μεγάλη εἰς Ἀδριανούπολιν. 326
Παρθένων εὐμόρφων συναγμὸς πρὸς γάμον Θεοφίλου τοῦ βασιλέως. 327
Πέταλα σιδηρένια πυρωμένα ἔβαλαν εἰς τὰς παλάμας ἑνοῦ ζωγράφου, καὶ διατί. 332
Πάλη Βασιλείου Μακεδόνος μετὰ τοῦ Βουλγάρου, καὶ νίκη αὐτοῦ, καὶ ἕτερα ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ. 348
Πόσον καιρὸν ἔκαμεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν Γωάννης ὁ Παλαιολόγος. 407
Πατριάρχου πρόῤῥησις διὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 407
Πρόσταγμα βασιλικὸν νὰ κάμουν Πατριάρχην. 419
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κόπτουσι τὰ γένεια. καὶ Ἐκκλησιάρχου σχίζουσι τὴν μύτην. διατί. 423
Πατριαρχῶν ἀλλαξίαι, καὶ σκάνδαλα Κληρικῶν, καὶ ἐπανάβασις τοῦ χαρατζίου, ὁποῦ πλερώνει τὸ Πατριαρχεῖον. 434
Πέτρου Βοϊβόδα φύσις καὶ ἀρεταί. 455
Προσκύνησις διαφόρων Χωρῶν πρὸς τὸν Γουλιέλμον. 461
Παραγγελία Γουλιέλμου περὶ τῶν τόπων, ὁποῦ ἀπόκτησεν εἰς τὸν Μωρέα. 464

Πα-

Παράδοσις Ναυπλίου, καὶ συμφωνία μετὰ τοῦ Περιγκίπου. 472
Πρίντζιπος τοῦ Μωρέως βουλεύεται, πῶς νὰ κτίσῃ Κάστρον δυνατόν. 475
Πόλεμος ἀναμέσον τῶν Αὐθεντῶν τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πριντζίπου τοῦ Μωρέως, καὶ νίκη τοῦ Πριντζίπου. 483
Πρίντζιπος τοῦ Μωρέως ἐπιβουλεύθη παρὰ τοῦ γυναικαδελφοῦ του. 484
Πρίντζιπος τοῦ Μωρέως ἐπιβουλευθεὶς, καὶ πολεμήσας μετὰ τοῦ Σεβαστοκράτορος, ἐνικήθη. 486
Πρίντζιπος ἀθετήσας τοὺς συμβασμοὺς, ὁποῦ ἔκαμε μὲ τὸν Βασιλέα, στέλνει ὁ Βασιλεὺς στράτευμα κατ' αὐτοῦ. 487
Πριντζίπου καὶ Βασιλέως ἀσπασμός. 495
Πρίντζιπος ἐπαρακάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ δὲν ἠθέλησε. 498
Ὁ Πατριάρχης μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον, καὶ τάξις τῆς Λειτουργίας αὐτοῦ. 498
Πατριάρχου εἰσέλευσις εἰς Φερράραν, καὶ ἀσπασμὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πάπα. 503
Πιστεύω, διατί λέγεται Σύμβολον, καὶ ἐξήγησις αὐτοῦ. 514
Πάπας, καλέσας τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς, πάσχει μετ' αὐτοὺς νὰ κάμῃ Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀπεθαμμένου, καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἠθέλησαν. 532
Πάπας, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, πολλὰς ζημίας ἔκαμε. 534

Ρ

Ῥάβδον τοῦ Μωϋσέως μεταβάλλει ὁ Θεὸς εἰς ὄφιν. 36
Ῥάβδος Μωϋσέως εἰκονίζουσα τὸ τῶν Ἀρχιερέων δικανίκιον. 36
Ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως ἔσχισε τὴν θάλασσαν. 46
Ῥάβδος Μωϋσέως προτυποῦσα τὸν Σταυρόν. 46
Ῥαὰβ ἡ πόρνη ἐγλύτωσε τοὺς κατασκόπους Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως τῆς Ἱεριχώ. 59
Ῥαὰβ ἡ πόρνη ἐφυλάχθη ὑπὸ τῶν κατασκόπων Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. 60
Ῥοβοὰμ γένησις. 76
Ῥοβοὰμ Βασιλεία, υἱοῦ Σολομῶντος. ὁ ὁποῖος ἔχασε μέρος ἀπὸ τὴν Βασιλείαν του, διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ πατρός του. 80
Ῥοβοὰμ δὲν ἔχασεν ὁλότελα τὴν Βασιλείαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὴν ἀγάπην Δαβὶδ τοῦ Πάππου του. 80
Ῥοβοὰμ βασιλεύσας εἰς Ἱερουσαλὴμ χρόνους, ιζ'. ἀπέθανε. 80
Ῥώμης Παλαιᾶς οἰκοδομή. 134
Ῥωμύλου εὐχὴ περὶ τῆς Ῥώμης. 134
Ῥωμύλου βασιλεία, πρώτου Βασιλέως Ῥώμης. 135
Ῥώμη ἐβασίλευσεν ὅλην τὴν Οἰκουμένην. 135

Ῥώμη χωρὶς Βασιλέα, ἀλλὰ ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ Κονσούλων. 137
Ῥωμαίων, καὶ Περσῶν πόλεμος, καὶ νίκη Ῥωμαίων. 224
Ῥινότμητος, διατί ὠνομάσθη ὁ Ἰουστινιανός. 282
Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν τὸν Χρυσόχειρον εἰς τὴν Ἀφρικήν. 353
Ῥωμανοῦ Βασιλέως, καὶ Συμεῶνος τῶν Βουλγάρων, λόγος περὶ ἀγάπης. 367
Ῥωμανὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἔδεσσαν τὸ Ἅγιον Μανδύλιον διὰ νὰ παύσῃ τὸν πόλεμον. 370
Ῥωμανὸς ἐξορίζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν ἀδικίαν ὁποῦ ἔκαμε Κωνσταντίνου τοῦ Γαμβροῦ του. 370
Ῥωμανοῦ Βασιλεία, υἱοῦ Κωνσταντίνου. 371
Ῥωμανὸς ὁ Ἀργυρόπουλος, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν τοῦ Βασιλέως θυγατέραν, ἀνηγορεύθη Βασιλεύς. 371
Ῥωμανοῦ Βασιλεία τοῦ Ἀργυροπούλου. 371
Ῥαφαὴλ Ἱερομόναχος Σέρβος ὑποσχέθη νὰ δίδῃ τοῦ Μπασία δύο χιλιάδες φλωρία, καὶ νὰ γένῃ Πατριάρχης. 424
Ῥοδιτῶν μηχάνημα κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ νίκη. 426
Ῥουμπέρτος δελεασθεὶς, ἔμεινεν εἰς τοὺς Κορυφούς. 468
Ῥουμπέρτος, ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Βασιλεὺς στέλνει τὴν Θυγατέρα αὐτοῦ πρὸς γάμον εἰς Κατελωνίαν, καὶ φθάσασα εἰς τὸν Μωρέαν, ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Αὐθεντὸς Τζεντεφρὲ, καὶ τὴν ἐπῆρε διὰ γυναῖκά του νόμιμην. 470
Ῥουμπέρτου, Ἀδελφοῦ Βαλδοβίνου, Βασιλεία ἐν Κωνσταντινουπόλει. 477
Ῥήγας στέλνει Γοβερναδόρον νὰ κυβερνᾷ τὸν Μωρέαν, ἀποθανόντος τοῦ Πριντζίπου. 489

Σ

Στοιχείων ποίησις καὶ καιρῶν. 4
Συκῆς ἐξήγησις κατὰ τὸν Πηλουσιώτην Γσίδωρον. 10
Σάῤῥα ἐβοηθήθη ὑπὸ θείου Ἀγγέλου, καὶ ἐλυτρώθη μετὰ τοῦ Ἀβραὰμ ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἀβιμέλεχ. 19
Σάῤῥα ἐκινδύνευσε μὲ τὸν Ἀβραὰμ διὰ τὴν εὐμορφίαν της. 19
Σοδομιτῶν κακία. 20
Σάῤῥα ἡ Γυναῖκα Ἀβραὰμ ἐγέλασε, διατὶ ἤκουσε, πῶς μέλλει νὰ κάμῃ παιδί. 21
Σοδομιτῶν ἐμπρησμός. 22
Συμβουλία τῶν θυγατέρων Λὼτ, διὰ νὰ σμίξουν σαρκικῶς μὲ τὸν Πατέρατων. 23
Σκάλα, ὁποῦ εἶδεν ὁ Γακὼβ, τύπος τῆς Παρθένου. 25
Συκοφαντία τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀρχιμαγείρου, διαβάλλουσα τὸν Γωσήφ. 27
Σκληρότης τῆς καρδίας Φαραώ. 38
Σαμεγὰρ, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. 62
Σύλληψις Σαμψών. 65
Σαμψὼν σκοτώνει εἰς τὴν στράταν λεοντάρι. 65
Σαμψὼν αἴνιγμα πρὸς τοὺς Ἀλλοφύλους δυσεύρετον. 66

Σαμψὼν, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπάτην τῆς γυναικὸς, ἄφησεν αὐτήν. 67
Σαμψὼν ὀργισμὸς διὰ τὴν γυναῖκά τε, ἔκαυσε τὰ χωνήματα τῶν Ἀλλοφύλων. 67
Σαμψὼν μὲ τὴν σιαγόνα τὸ ὄνε ἐφόνευσεν ἄνδρας. 67
Σαμψὼν κεκλεισμένος, δύναται τὰς πόρτας τοῦ Κάστρε, ἀνεβάζωντάς ταις εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἔρριξεν αὐτάς. 68
Σαμψὼν, σείσας τὰς σύλας τῶ Παλατίε, κρεμνίζωντας τὸ παλάτι, ἀποθνήσκει μὲ τὰς λοιπὰς Ἀλλοφύλας. 70
Σύγκρισις Ἄννης τῆς ἀτέκνε, καὶ Φαινανάς τῆς πολυτέκνε, περὶ τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἐθνῶν. 71
Σαμουὴλ, πότε ἔκαμε τὰς Ἑβραίας, καὶ πόσον καιρόν. 71
Σαὺλ ἐπαρέβη τὴν Ἐντολὴν τὲ Θεὲ. 73
Σαὺλ, νικηθεὶς ἐν πολέμῳ, ἐσφάγη μὲ τὸ σπαθί τε. 73
Σολομῶντος Βασιλεία, υἱὲ Δαβίδ. 76
Σολομὼν, πόσας γυναῖκας εἶχε. 76
Σολομὼν, τὸν β'. χρόνον τῆς Βασιλείας του, κτίζει τὸν περίβοητον Ναόν. 76
Σολομὼν λαμβάνει ἀπὸ Θεὲ φρόνησιν καὶ σοφίαν. 79
Σναχειρὶμ ὁ βασιλεὺς βλασφημεῖ πρὸς τὸν Θεόν. 86
Σφαγὴ Σναχειρὶμ ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων. 87
Σολομῶντος ἀπόφασις περὶ τῆς δικαζομένων γυναικῶν. 78
Σολομὼν ἐπαρέβη τὴν Ἐντολὴν τοῦ Θεὲ διὰ τὰς γυναῖκας. 79
Σολομὼν ἀπέστη τὲ Θεὲ, καὶ κτίζει ναὸν τοῖς Εἰδώλοις. 79
Σολομὼν, βασιλεύσας ἔτη μ'. ἀπέθανε. 79
Σεδεκίε Βασιλεία, θείε Γεχονίε. 94
Σύκα ὅπε ἐβάσα ὁ Ἀβιμέλεχ. 98
Σαμάρεια, πῶς ἐκτίσθη. 99
Συμβόλια φιλοσόφων, ὅπε ἐσυμβόλευαν τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον, περὶ τῆς Πενταβίβλε τῆς Θείας Γραφῆς. 112
Συμεῶνος Διδασκάλε ὑποσία εἰς τὸ ῥητὸν Ἡσαΐε, τὸ, ἰδὲ ἡ Παρθένος. 115
Συμεῶνος πληροφορία. 116
Σφαγὴ Ἀχιλλέως. 122
Σφαγὴ Τρωαδιτῶν. 124
Σφαγὴ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς γυναικός τε. 124
Σημεῖα, ὅπε ἔγιναν εἰς τὸν Αἰνείαν διὰ μέσε ζώων. 133
Σφαγὴ Ἀμελίε ὑπὸ τῶν διδύμων. 134
Σερβίε Τυλλίε βασιλεία. 136
Σπαύρωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὲ, ἐπὶ Τιβερίε Καίσαρος. 140
Σίμων ὁ Μάγος ἐν σαββάτῳ συνεξίβη, καὶ διὰ αὐτὸ οἱ Ἰταλοὶ νηστεύουσι τὴν ἡμέραν τὲ σαββάτε. 142
Σεβήρε βασιλεία. 151
Σπαυρὸς ἐφάνη δι' ἀστέρων τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ, ὅτε ἦλθεν εἰς μάχλω μετὰ Μαξεντίου. 160
Σημεῖον τὲ Σπαυρὲ ἐπήμησεν ὁμοίως εἰς τὸ στράτευμα τὲ μεγάλε Κωνσαντίνε. 161
Συμβουλὴ Ἑβραίων διὰ νὰ καθαιρεθῇ ὁ Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὸν λέοντα. 162
Σίλβεστρος, διδάξας τὸν Κωνσταντῖνον, βαπτίζει αὐτὸν, καὶ βαπτισθεὶς, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὸν λέοντα. 163
Σίλβεστρος θανατοῖ τὸν ὑπὸ Ἑλλήνων προσκυνούμενον, ὡς θεὸν, δράκοντα. 163
Σιλβέστρε διάλεξις μετὰ τῶν Ἑβραίων. 165
Σιλβέστρε προσευχὴ, καὶ διάφορα θαύματα. 167
Σαβώριος βασιλεὺς Περσῶν ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. 187
Σεισμὸς μέγας ἔγινεν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλε Κωνσαντίνου. 188
Σημεῖον, ὅπε ἐφάνη εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου, ὥρα μεσημερίε, εἰς τὸν Ἀνατολὴν. 188
Σαβωρείου μάχη, καὶ ἐξολόθρευσις αὐτῶν. 188
Σεισμὸς μέγας εἰς Ἀντιόχειαν, ἓξ ἡμέρας. 192
Σεισμὸς μέγας εἰς Κύπρον. 192
Σεισμὸς μεγάλος εἰς Νεοκαισάρειαν, εἰς Ῥόδον, εἰς Διῤῥάχιον, εἰς Ῥώμην, εἰς Ἰταλίαν, καὶ εἰς Βερῶτι. 193
Σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐφάνη ἐν Οὐρανῷ εἰς Γερουσαλήμ. 193
Σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Νικομήδειαν. 193
Σημεῖον τὲ Σταυρὲ ἐφάνη, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσαντίνε τοῦ Βασιλέως. 199
Σῶμα Γυλιανὲ τὲ Παραβάτε ἡ γῆ δὲν ἐδέχετο. 201
Σεισμὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 207
Συνόδος, β'. ἐβεβαίωσε τὸ Σύμβολον. 209
Σκάνδαλα ἐν Κωνσαντινουπόλει ἀναμέσον Χρυσοσόμε καὶ Θεοφίλε. 216
Στήλη Εὐδοξίας τῆς βασιλίσσης, καὶ ἔλεγχος Χρυσοσόμε πρὸς τὸν Ἔπαρχον διὰ τὸν σύγχυσιν, ὅπε ἔκαμε τῶν Χερσιανῶν. 216
Σφαγαὶ πολλαὶ μεγάλων ἀνδρῶν. 233
Στεφάνε Πρωτομάρτυρος χεὶρ σέλνεται εἰς Θεοδόσιον ὑπὸ Παχιάρχε Γεροσολύμων. 224
Συνόδος Οἰκουμενικὴ καὶ Νεσορίε μὲ πρόσταγμα Θεοδοσίε Βασιλέως. 229
Σῶμα τὲ Χρυσοσόμε ἐδόθη ἀπὸ λόγε τε νὰ φερθῇ εἰς Κωνσαντινούπολιν ὅταν ἐβασιλεύθη ἡ γραφὴ τὲ Βασιλέως. 231
Σεισμοὶ φοβεροὶ εἰς Κωνσαντινούπολιν. 233. 242. 244. 304. 433.
Συνόδος τεταρτη πότε ἦτον, καὶ ποῖοι οἱ Ἔξαρχοι αὐτῆς. 238
Σκυλὶ τυφλὸν ἔκαμνε θαύματα, καὶ ποῖα. 252

Σύνοδος, ἑ. ἔγινεν ὀπὶ Ἰουστινιανοῦ κατὰ Ὠριγένους. 253
Σεισμὸς εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. 234
Συμφωνία Ἑβραίων κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἁρπαγὴ πολλή. 254
Σκουλήκια τοῦ μεταξιοῦ, πῶς εὑρέθησαν. 255
Συνήθεια ἀμετάτρεπτος. 256
Σκυλὶ γεννᾶται μὲ ποδάρια ἕξ, καὶ κεφαλὴν λεονταρίου. 263
Στίχοι ἡρωελεγεῖοι, ὁποῦ ἐγράφησαν εἰς τὸν τάφον Μαυρικίου, καὶ ἐξήγησις αὐτῶν. 265
Σύνοδος ἕκτη ἐγίνη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐναντίον τῶν Μονοθελιτῶν. 280
Συρόης, υἱὸς Χοσρόου, διὰ συμβουλῆς Ἡρακλείου, εὐγάνωντας τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὁποῦ εἶχε φυλακώσει ὁ πατέραστου, τὸν νικᾷ. 275
Συνέδριον παράνομον συνηθροίσθη κατὰ τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, τοῦ Κοπρωνύμου ὅτω κελεύσαντος. 306
Σύνοδος ἑβδόμη ἐσυνήχθη εἰς τὴν Νίκαιαν κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης. 312
Σταυρακίου Βασιλεία, υἱοῦ Νικηφόρου. 318
Στίχοι ὁποῦ ἐγράφησαν εἰς τὰς ὄψεις Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν Αὐταδέλφων, καὶ ἐξήγησις αὐτῶν, 333
Συμβουλὴ τινῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, περὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. 335
Σανταβαρήνου Γερομονάχου συμβουλὴ δολερὰ πρὸς τὸν Λέοντα τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλείου. 357
Συνόδου τοπικῆς ἀπόφασις, νὰ μὴν τρώγουν οἱ Καλόγεροι κρέας. 360
Στέφανος καὶ Κωνσταντῖνος, υἱοὶ Ῥωμανοῦ, ἐξορίζονται. 370
Σύνοδος ἔγινε κατὰ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου, καὶ διατί. 373
Στέφανον χρυσὸν δὲν ἠθέλησεν ὁ Κόντε Φρεντεπούλιας νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ διατί. 396
Συμφωνία ἀναμεταξὺ τῶν Δυτικῶν Αὐθεντῶν καὶ τῶν Βενετίκων κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 397
Σουλτὰν Ὀρχάνης, πότε ἐπῆρε τὴν Πρῦσαν. 399
Σύνοδος κατὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου, εἰς τὸν καιρὸν Ἀνδρονίκου τοῦ Βασιλέως, περὶ τοῦ ἐν Θαβωρίῳ φωτός. 403
Σουλτὰν Μουράτης, πόθεν κατάγεται, καὶ πότε ἔλαβαν τὴν Βασιλείαν οἱ Ὀτμάνιδες, καὶ τί πολέμους ἔκαμαν. 409
Σουλεϊμάνης, πρῶτος Αὐθέντης Τουρκῶν. 410
Σουλτὰν Ἀμουράτη βασιλεία, υἱοῦ Μεχμέτου. 415
Σουλτὰν Μεχμέτου βασιλεία, υἱοῦ Ἀμουράτη. 415
Συμβάματα διάφορα, ὁποῦ ἔπαθαν οἱ Δεσπόται τοῦ Μωρέως ἀπὸ πολλῶν αἰτιῶν. 421
Σύνοδος κατὰ Μάρκου τοῦ Πατριάρχου, τοῦ καθαιρεθέντος ἀδίκως. 422
Σχῆμα τῶν Καλογέρων ἐμπαίζει ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης ἔμπροσθεν τοῦ

Πατριάρχου, καὶ ἀπόκρισις τοῦ Πατριάρχου, περὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ. 427
Σουλτὰν Μπαγιαζίτη βασιλεία, υἱοῦ Μεχμέτη. 428
Σουλτὰν Σελίμη βασιλεία, υἱοῦ Μπαγιαζίτη. 434
Σελίμου πόλεμος μέγας μετὰ τοῦ Σοφῆ, καὶ ἀφανισμὸς ἀμφοτέρων. 435
Σουλτὰν Σουλεϊμάνη βασιλεία, υἱοῦ Σελίμη. 439
Σουλεϊμάνης βασιλεύσας, ἐβουλήθη νὰ κόψῃ τοὺς Χριστιανοὺς, διαβαλμένος ἀπὸ κάποιον Ἑβραῖον, καὶ ἐκωλύθη ὑπότινος Μπασία. 439
Σουλεϊμάνης ἔκαμε μάχην μετὰ τῶν Βενετίκων. 441
Σουλτὰν Σελίμη βασιλεία, υἱοῦ Σουλεϊμάνη. 443
Σελὶμ ἔκαμεν ἁρμάδα κατὰ τῶν Βενετίκων. 445
Σκλάβοι Κύπριοι, πόσοι καὶ ποῖοι ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν Τουρκῶν. 444
Σουλτὰν Μουράτη βασιλεία, υἱοῦ Σελίμη. 458
Συνηβασμὸς τοῦ Πριντζίπου μὲ τὸν Βασιλέα, καὶ ἀγάπη. 487
Συνομιλία Βασιλέως καὶ τοῦ Πάπα. 501
Σύνοδος ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, εἰς ποῖον Ναὸν ἐσυναθροίσθη. 504

Τ

Τριὰς ὁ Θεὸς ὤφθη τῷ Ἀβραὰμ ἐν σχήματι τριῶν ἀνδρῶν. 21
Τρίτη πληγὴ Αἰγυπτίων τῶν κωνώπων. 39
Τετάρτη πληγὴ Αἰγυπτίων τῶν μυῶν. 39
Τύπος καὶ ἔκβασις τοῦ ἀμνοῦ. 42
Τρόπος τῆς δοκιμασίας τῶν πολεμιστῶν τοῦ Γεδεών. 63
Τρόπος, πῶς ἔγινεν ὁ Σαοὺλ Βασιλεύς. 72
Τρωάδος πόλεμος. 116
Τρωαδῖται γελασθέντες, ἔμπασαν τὸ ξυλάλογον εἰς τὸ Κάστρον. 122
Τρωάδος ἐμπρησμός. 124
Ταρκουϊνίου Σουπέρβου βασιλεία. 136
Τίλου βασιλεία. 136
Τίλος ἔκτισε τὴν γέφυραν εἰς τὸν Τίβεριν. 136
Ταρκουΐνιος διώκεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν μοιχείαν. 137
Τιβερίου βασιλεία, καὶ Βάπτισις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 140
Τίτος, νικήσας τοὺς Ἑβραίους, κατέκαψε τὴν Πόλιν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ οἰκήματα. καὶ τὸν περίβλεπτον Ναόν. 146
Τίτου ἀπαρίθμησις τῶν ἀπολεσμένων Ἑβραίων. 146
Τίτου βασιλεία, υἱοῦ Οὐεσπεσιανοῦ. 147
Τραϊανοῦ βασιλεία τοῦ δικαιοκρίτου. 148
Τραϊανοῦ ῥητὸν θαυμαστὸν καὶ ἀξιέπαινον. 148
Τραϊανὸς, διώκτης τῶν Χριστιανῶν. 148
Τακίτου βασιλεία. 156
Τίμιος Σταυρὸς ἀνέστησε τὸν νεκρόν. 173
Τροῦλα ἀσκέπαστη εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ διατί. 174
Τάφος τῆς Παρθένου, ποῦ εἶναι. 177

Τιμωρία ἀπὸ Θεοῦ πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ διὰ δῶρα ἀπέστησαν. καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἴδωλα. 198
Τόπος, ὅπου ὁ Γουλιανὸς ἔκαμνε τὰς μαντείας. 201
Τραϊανὸς ὁ στρατηγὸς ἐλέγχει Οὐάλεντα, ὡς ἄπιστον. 205
Τάφος Εὐδοξίας τῆς βασιλίσσης ἐσείετο χρόνους τριάντα πέντε, καὶ διατί. 230
Τεχνιτῶν ἀριθμὸς, ὁποῦ ἐδούλευσαν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν. 245
Τιβερίου βασιλεία. 260
Τόξον ἐφάνη θαυμαστὸν εἰς τὸν Οὐρανόν. 279
Τοῦρκοι, πότε ἐπῆραν τὴν Κύπρον. 281
Τιμωρίαι διάφοροι ὑπὸ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. 301
Τιμωρίαι Λέοντος διάφοροι κατὰ τῶν Ἁγίων Ὁμολογητῶν. 321
Τοῦρκοι, πολεμῶντες τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔκοψαν κάποιον εὐσεβῆ ἄνθρωπον, ὁποῦ δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ πρὸς τοὺς ἀποκλεισμένους εἰς Ἀδριανούπολιν τὴν ἀπάτην τῶν Τουρκῶν. 326
Τρύφων, προχειρισθεὶς Ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου, δὲν θέλει νὰ παραιτήσῃ, κατὰ τὴν ὑπόχεσίν του. 368
Τρύφων, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καισαρείας, γράφει τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς χαρτίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαραίτησε. 368
Τζιμισκὴς ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξεν εἰς πᾶσαν χαραγὴν νομισμάτων νὰ βάνεται ἡ Εἰκὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ. 367
Τζάρας ἀπόστασις. 397
Τρόπος, πῶς ἐπάρθη ὑπὸ τῶν Τουρκῶν ἡ Μοθώνη. 430
Τζεντεφρὴς, συνάξας λαὸν, ἐπολέμησε πολλὰ Κάστρη καὶ Χώραις, καὶ ταῖς ἐνίκησε. 466
Τζεντεφρῆ διαθήκη. 469
Τζεντεφρὴς, προσκυνήσας τὸν πενθερόν του τὸν Βασιλέα, λαμβάνει εἰς προῖκαν τὰ δωδεκάνησα, καὶ διάφορα χαρίσματα. 470
Τζεντεφρῆ ἀνεψιὸς, τοῦ Πριντζίπου ὁ ἀποστάτης, μὲ τὸ καπίστρι εἰς τὸν λαιμὸν, νὰ γυρεύῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Πρίντζιπον. 438

Υ

Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὀνομάζονται ἐν τῇ Θείᾳ Γραφῇ Ἄγγελοι. 22
Ὕλη, ἐξ ἧς ἐγένετο ἡ Γερὰ Τράπεζα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ τὰ περὶ αὐτήν. 486

Φ

Φύλλα συκῆς ἐνδύθησαν οἱ Πρωτόπλαστοι διὰ τὴν ἐντροπήν τους. 10
Φωνὴ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἐρώτησις, καὶ Ἀδὰμ ἀπόκρισις. 11
Φόνος τοῦ Κάϊν. 15
Φιλοξενία, ὁποῦ ἦτον συνηθισμένη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀβραάμ. 21
Φυγὴ Μωϋσέως διὰ τὸν φόβον τοῦ φόνου. 35
Φαραὼ καταπόντισις εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, γενομένη διὰ Μωϋσέως. 48
Φυλακίζεται ὁ Σαμψὼν εἰς τὴν Γάζαν. 69

Φοβερισμὸς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Σαοὺλ τὸν παριβάτην, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Σαμουήλ. 72
Φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ πλῆθος ἁμαρτιῶν οὐ νικᾷ. 89
Φαγητὰ, ὁποῦ ἔτρωγαν οἱ τρεῖς Παῖδες. 90
Φιλίππου Μακεδόνος βασιλεία. 111
Φυγὴ υἱοῦ Πριάμου ἀπὸ Τρωάδος. 117
Φόνος Ἀμαζόνων. 121
Φιλίππου βασιλεία. 153
Φόνος π'. Ἀποκρισιαρίων. 204
Φλαβιανὸς ἐβουλήθη ἀφανίσαι τοὺς Ἀντιοχεῖς, καὶ διὰ μεσιτείας τοῦ Πατριάρχου ἐσυγχώρησεν αὐτούς. 211
Φωτία μεγάλη ἄναψεν εἰς τὴν Πόλιν. 240
Φωκᾶ Τυράννου Βασιλεία. 264
Φωτίαν ἔκαμε Λέων ὁ βασιλεὺς νὰ πέρνουν ἀπὸ τὴν γυναῖκα γυμνὴν εἰς τὸ παζάρι. 288
Φωκᾶ ἀποστασία, καὶ τύφλωσις αὐτοῦ. 290
Φωνὴ γυναικὸς ἀπὸ τὴν βρύσιν τοῦ βουνοῦ τοῦ Κουζουνᾶ λέγουσα, Οὐαὶ, ἡμέρα, καὶ νύκτα· καὶ ἦτον ἀόρατος ἡ γυναῖκα. 381
Φράγγοι ἐπολέμησαν τοὺς Σαρακηνοὺς, καὶ νικήσαντες, ἔλαβον τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ἐλευθέρωσαν τοὺς Χριστιανούς. 395
Φόβος Σελίμου, καὶ συμβουλὴ πρὸς τοὺς Γιανιτζάρους. 438
Φράγγοι, πῶς ἐπῆραν τὸν Μωρέαν. 461
Φράγγοι, πολεμήσαντες μὲ τοὺς Ῥωμαίους, ἐνίκησαν, καὶ ἔσφαξαν πολλούς. 464
Φραγγῶν διάφοροι πολέμοι κατὰ τῶν Τουρκῶν καὶ Ἀράβων. 477
Φραγγῶν πόλεμοι μετὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ νίκη Φραγγῶν. 488
Φῶς τῆς λαμπάδος ἔμπροσθεν τοῦ Πατριάρχου, τί δηλοῖ. 499
Φιλονεικία, καὶ ζήτησις τοῦ Πάπα, καὶ βασιλέως περὶ τῶν θρόνων. 503

Χ

Χαρίσματα τῆς ψυχῆς ἐκ Θεοῦ, καὶ ὅτι δι' αὐτὰ λέγεται κατ' εἰκόνα Θεοῦ. 5
Χριστιανοὶ ὅλοι χρέος ἔχομεν νὰ ἑορτάζωμεν τὴν Κυριακὴν, καὶ διατί ψυχικὰ καὶ σωματικά. 7
Χαραῖς μεγάλαις, ὁποῦ ἔγιναν διὰ τὸν ἀναγνωρισμὸν τοῦ Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς. 32
Χεῖρα Μωϋσέως ὁ Θεὸς λεπράνας, πάλιν ἐκαθάρισε. 37
Χριστὸς, Γερεὺς, καὶ Θυσία. 46
Χρίζει ὁ Σαμουὴλ τὸν Σαοὺλ βασιλέα, ἀνέλπιστα τοῦ Σαούλ. 72
Χρηματισμὸς Συμεὼν ὑπὸ Θεοῦ διὰ τὴν Παρθένον. 115
Χρησμοῦ ἔκβασις. 115
Χαρὰ Τρωαδιτῶν διὰ τὸν θάνατον Ἀχιλλέως. 123
Χρησμὸς Αἰνείου πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς Γταλίαν. 132
Χρησμὸς περὶ κτίσεως Χώρας, καὶ γενήσεως σκρόφας. 132
Χριστὸς φαίνεται τῷ Πέτρῳ, ὀνειδίζων τὸν φόβον αὐτοῦ. 143
Χριστιανοὶ τυραννούμενοι, μὴ δυνάμενοι πλέον, ἔστειλαν μεσιτείαν

πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον εἰς Πορτογάλλον. 161
Χριστουγέννων τὴν ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐκάθετο εἰς τὸ Παλάτιον αὐτοῦ, μὴ τολμῶντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. 212
Χρυσόστομος χειροτονεῖται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. 214
Χρυσοστόμου ἐπάνοδος εἰς τὸν θρόνον του, καὶ εἰρήνη λαοῦ. 216
Χρυσοστόμου θάνατος εἰς ἐξορίαν, ὁ ὁποῖος ἐδεήθη νὰ ἀποθάνῃ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ διατί. 218
Χερουβικὸς ὕμνος ἐπὶ Βασιλέως Κουροπαλάτου ἐσυνηθίσθη νὰ λέγεται. 258
Χοσρόου φυγή. 272
Χειρὸς πορφυρᾶ διάφοραι καὶ θαυμασταὶ ἐνέργειαι Λέοντος Βασιλέως. 363
Χελῶνας δύο πέτρινας ἔκαμε Λέων ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπεριπατοῦσαν. 363
Χεὶρ τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου Βασιλέως. 371
Χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως, ἕως τῆς ἁλώσεως, πόσοι. 417
Χρέος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἐγίνηκεν ὀγδοήντα φορτώματα. 454
Χώραις καὶ Κάστρη, ὁποῦ ἐπάρθησαν ὑπὸ Γουλιέλμου. 462. 463
Χλομούτζι, μὲ τί ἔξοδον ἐκτίσθη. 471

Ψ

Ψυχὴ ζώων πῶς γίνεται. 3
Ψευδοκαλογέρου αἴτησις πρὸς Βαρδάνου βασιλέως καὶ τῆς στ. Συνόδου. 285

Ω

Ὡρολόγιον ἔκαμεν ὁ Μουράτης νὰ σημαίνῃ ταῖς ὥραις, καὶ δὲν τὸν ἄφησαν οἱ νομοδιδάσκαλοί του. 458

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ.

ΣΥΝΟΨΙΣ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΑΡΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ,

Μέχρι τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ ἐσχάτου Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων.

Ἔτι περιέχουσα καὶ τὰ τῆς Βασιλείας τῶν Τουρκῶν μέχρι τοῦ νυῦ. Περὶ τῆς Βενετίας πότε ἐκτίσθη, καὶ πόσοι τῶν Δουκῶν ὥρισαν αὐτὴν, καὶ πόσα Κάστρη ἔλαβον. Περὶ τῶν Πατριαρχῶν, καὶ πῶς ἐπατριάρχευσαν ἐν τῷ Θρόνῳ τῆς Ἁγιωτάτης τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Συναχθέντα ταῦτα πάντα ἐκ διαφόρων Βιβλίων, τὰ ἀναγκαιότερα καὶ γλυκύτερα, καὶ εἰς πεζὴν φράσιν γραφέντα.

ΕΛΩΝ ὁ σοφὸς Δημιουργὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς νὰ κάμῃ τὸν Κόσμον μὲ τὴν ἄπειρον σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν αὐτὸν, ὡς οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας λέγουσιν, ὅτι εἶπε μόνῳ λόγῳ, καὶ ἔγιναν τὰ πάντα. καθὼς καὶ ὁ θεῖος λέγει Δαβίδ. „Ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν. καὶ τὰ ἔκαμε νὰ στέκωνται ἕως τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου. τὸ δὲ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὁποῦ ἐπαρήγαγε τὰ πάντα ὁ Θεὸς, ἡ ἔννοια διαλαμβάνει οὕτως. ὅτι χωρὶς νὰ εἶναι προητοιμασμένη καμία ὕλη, καὶ χωρὶς διάστημα καιροῦ, ὁ Πατὴρ μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Υἱοῦ, καὶ μὲ τὴν συνεργείαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔκτισε τὸν Κόσμον. καὶ διατοῦτο ψάλλει ἡ Ἐκκλησία καὶ λέγει. „Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγὼν, τῷ λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτωρ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ στερέωσόν με. τουτέστιν, Ὦ Παντοκράτωρ Κύριε, ἐσὺ ὁποῦ ἐπαρήγαγες, ἤτοι ἔφερες ἐμπροστὰ, καὶ ἐποίησες ἐκ τοῦ μὴ

ὄντος, ἐκεῖ ὁπȣ̃ δὲν ἦτον τίποτε, ὅλα τὰ πάντα ὁπȣ̃ τὰ ἔκαμες, ἔκτιζεν ὁ Λό-
γος σȣ, καὶ τὸ Πνεῦμά σȣ τὰ ἐτελείωνεν, ἐσὺ στερέωσόν με καὶ βεβαίωσόν με εἰς τὴν
„ ἀγάπην σȣ. λέγει δὲ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑξαημέρȣ. Ἐν ἀρχῇ
„ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τὸ ἐν ἀρχῇ, εἰς κοντολογίαν μὲ πολ-
λȣ̀ς καὶ ἄλλȣς λογαριασμȣ̀ς ὁπȣ̃ λέγει ὁ μέγας Βασίλειος πρὸς τȣ̀ς Ἕλληνας, ξε-
καθαρίζει τί θέλει νὰ εἰπῇ ἐκείνη ἡ ἀρχή. ὅτι πῶς δὲν ἀγροικᾶται, ὡσὰν τὸ
γροικȣ̃ν οἱ Ἕλληνες, ἀρχὴ τȣ̃ πράγματος. θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι μὲ τὴν ἀρχὴν
καὶ μὲ τὴν δύναμιν καὶ μὲ τὴν Βασιλείαν, ὁπȣ̃ εἶχεν ὁ Θεὸς, μετ' ἐκείνην ἔκαμε
τὸν Κόσμον. καὶ ὅλοι γροικȣ̃μεν τȣ̃το, ὅτι πῶς ὅταν εἰπῇς, ἕνας ἄνθρωπος ἔχει
ἀρχὴν, θέλει νὰ εἰπῇ, πῶς ἀφεντεύει καὶ κυριεύει. διατȣ̃το λέγομεν καὶ τȣ̀ς Ἀ-
φέντας Ἄρχοντας, ἀπὸ τȣ̃ ἀρχεύειν. ὅμως ἐν ἀρχῇ θέλει νὰ εἰπῇ, ὡς εἴπα-
μεν, ἐν δυνάμει, καὶ Βασιλείᾳ, καὶ κυριότητι ἐκεῖνος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ
Πατὴρ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Λοιπὸν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμε τȣ̀ς Ἀγγέ-
„ λȣς, καὶ ὅλα τὰ ȣ̓ρανία τάγματα, ὡς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Ὅτι ὁ
„ Θεὸς καὶ Πατὴρ, πρῶτον μὲν ἐννοεῖ τὰς Ἀγγελικὰς Δυνάμεις καὶ ȣ̓ρανίȣς. καὶ τὸ
„ ἐννόημα ἔργον ἦν, λόγῳ συμπληρȣ́μενον καὶ Πνεύματι τελειȣ́μενον. λέγει δὲ ὅτι
ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ πρῶτον παρὰ τὰ ἄλλα κτίσματα ἐννόησε τȣ̀ς Ἀγγέλȣς ὅλȣς. καὶ
τὸ ἐννόημά τȣ ἦτον ἔργον. καὶ ἐπληρώθη μὲ τὸν λόγον τȣ καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
ἐτελειώθησαν. καὶ μετὰ τȣ̀ς Ἀγγέλȣς ἔκαμε τὸ φῶς, καθὼς λέγει ὁ Μωϋσῆς.
„ Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, γενηθήτω φῶς. τȣτέστιν. εἶπεν ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν Υἱὸν, γε-
νηθήτω φῶς, ἤγȣν ἂς γένῃ φῶς. φῶς λέγει ἐδὼ ȣ̓χὶ τὸν Ἥλιον, ἀμὴ ἕνα φῶς
ὁπȣ̃ τὸ ἔχυσεν ἀπάνω εἰς τὸν Κόσμον. τὸ ὁποῖον φῶς ὕστερα ἐμάζωξε, καὶ ἔβα-
λεν εἰς τȣ̀ς δίσκȣς, τȣτέστιν εἰς τὰ ἀγγεῖα τȣ̃ Ἡλίȣ, καὶ Φεγγαρίȣ, καὶ τῶν Ἀστέ-
ρων. καὶ ἐὰν τινὰς εἰπῇ, ὅτι λέγει ὁ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, γενηθήτω φῶς,
καὶ ἐγένετο φῶς. καὶ ἀπέκει λέγει, ὅτι τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμε τȣ̀ς Φωστῆρας, καὶ
πῶς γροικᾶται τȣ̃το; ἠξεύρετε ὅτι πρῶτον ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὡς εἴπαμεν
διακεχυμένον πανταχȣ̃. τότε ἔκαμε τȣ̀ς Φωστῆρας ὡσὰν δύο λύχνȣς, καὶ ἐμά-
ζωξεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ διακεχυμένον φῶς, καὶ ἔβαλέ το εἰς ἐκείνȣς. καὶ διατȣ̃το δὲν
ὀνομάζομεν τὸν Ἥλιον καὶ τὸ Φεγγάρι φῶς, μόνον Φωστῆρας, τȣτέστιν ἀγγεῖα
ὁπȣ̃ κρατȣ̃ν τὸ φῶς. Τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἔκαμε τὸ στερέωμα τȣ̃ Οὐρανȣ̃. τῇ
δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὥρισεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐσυνάχθη ὅλον τὸ νερὸν εἰς μίαν μερέαν, καὶ
ἔγινεν ἡ θάλασσα. καὶ τȣ́τη ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦτον γλυκεῖα, ἀμὴ διὰ
νὰ εἶναι τὸ νερὸν ἀκίνητον ἁλμύρησε, καὶ εἶναι ἁλμυρόν. πλὴν αἱ βρύσες ὅλαις
καὶ τὰ ποτάμια, καὶ τὰ φρέατα, ὁπȣ̃ εἶναι γλυκέα, ἔρχονται ἀπὸ τὴν θάλασσαν,
καὶ διὰ νὰ κινᾷ τὸ νερὸν ἀπὸ τόπȣς στενȣ̀ς, γλυκαίνεται, καὶ εἶναι γλυκὺ, καὶ τὸ
πίνȣν οἱ ἄνθρωποι. καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν τὰ νερὰ εἰς ἕνα τόπον, ἐφάνη ἡ γῆ.
ἡ ὁποία δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον ἀκαλλώπιστος καὶ ἀκατασκεύαστος. καὶ δὲν εἶχεν
ȣ̓τε ἄνθος, ȣ̓τε φυτὰ, ȣ̓τε βλαστήματα, διότι τὴν εἶχαν τὰ νερὰ πλακωμένην.
καὶ παρευθὺς ὥρισε, καὶ ἐγεμίσθη ἡ γῆ, δηλονότι τὰ διάφορα βότανα καὶ χόρτα,

ά. Ἡμ. ἔκαμε τȣ̀ς Ἀγγέλȣς, καὶ τὸ φῶς.

Ἡμ. β'. ἡμέ. γ'.

καὶ ἐκαλλωπίσθη. καὶ ἐξέβησαν ὅλα τὰ δένδρα τὰ καρποφόρα, καὶ τὰ ἄκαρπα.
καὶ ἄλλα ἦσαν μὲ τὸν καρπὸν, καὶ πολλὰ μὲ τὰ ἄνθη, καὶ πολλὰ μὲ τὰ φύλλα
εὔμορφα. καὶ ἦσαν τελειόκαρπα χαριτωμένα. καὶ ȣ̓τως ἐδιάβη ἡ τρίτη ἡμέρα.
Τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμεν ὁ Θεὸς τȣ̀ς δύο μεγάλȣς Φωστῆρας, τὸν Ἥλιον καὶ
τὸ Φεγγάρι, ὁμοίως καὶ τὰ Ἄστρα εἰς τὸν Οὐρανόν. καὶ ἐστόλισεν αὐτὸν τὸν
Οὐρανὸν, καὶ τὸν ἐστεφάνωσεν ὡς μαργαρόστρωτον καὶ χρυσοῦφαντον ῥȣ̃χον. καὶ ὁ
καθ' ἕνας ἀστὴρ εἶχεν ἄλλην καὶ ἄλλην θεωρίαν. καὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπον τȣ̃ Οὐ-
ρανȣ̃ ὡραιότατον καὶ ὑπερλαμπρον, καὶ ὅλα ὑπηρέτȣν κατὰ τὴν πρόσταξιν αὐτȣ̃ τȣ̃
Θεȣ̃ ὁπȣ̃ τὰ ἐπρόσταξε. καὶ διὰ νὰ χωρίζῃ ἡ νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὡρίσθη ὁ
Ἥλιος ὁ ἕνας Φωστὴρ ἀρχηγὸς τῆς ἡμέρας, διότι ὁ Ἥλιος κάμνει τὴν ἡμέραν
ἔκλαμπρην. τὸ δὲ Φεγγάρι καὶ τȣ̀ς Ἀστέρας ὥρισε νὰ εἶναι ἀρχηγοὶ τῆς νυκτὸς,
διὰ νὰ φέγγȣν τὴν γῆν. καὶ αὐτῇ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἐξέπεσεν ὁ Ἑωσφόρος,
ἤγȣν ὁ πρῶτος τῶν Ἀγγέλων, ὁπȣ̃ ἦτον Ἀφέντης καμωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς
ἕνα τάγμα ἀγγελικόν. ὁ ὁποῖος ὑπερηφανεύθη καὶ εἶπεν, ὅτι νὰ βάλῃ τὸν
θρόνον τȣ ἀπάνωθεν τȣ̃ Θεȣ̃. καὶ ἐν τῷ ἅμα μόνον ὅτι ἐσυλλογίσθη, ἔπεσε κάτω
εἰς τὴν Ἄβυσσον τῆς γῆς. καὶ ἀπὸ Ἄγγελος ὁπȣ̃ ἦτον, ἔγινε Διάβολος. καὶ κα-
ταπόδι τȣ ἔπεσεν ὅλον τὸ τάγμα τȣ. καὶ ἄλλοι ἔφθασαν ἕως τὸν Ἅδην, ἄλλοι
ἀπόμειναν εἰς τὴν γῆν ἀπάνω, καὶ ἄλλοι εἰς τὸ νερὸν, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν ἀέρα. τό-
τε γȣ̃ν ὅταν ἐσχίσθη ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἔπεφταν οἱ Δαίμονες, ἐσυνάχθησαν τὰ τάγ-
ματα ὅλα τȣ̃ Οὐρανȣ̃, καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ἐστάθη τότε εἰς τὴν μέσην
τȣς καὶ εἶπε. Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φύβȣ Θεȣ̃, καὶ παρευθὺς κατὰ πῶς εὑρέθη
καθ' ἕνας, ȣ̓τως ἐστάθη. Τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ὥρισεν ὁ Θεὸς τότε εἰς τὴν μέ-
σην τȣς τὰ νερὰ, ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ ὅλα τὰ θηρία ὁπȣ̃ εἶναι ἐπὶ τῆς
θαλάσσης. καὶ ἔκαμε καὶ τὰ ὀψάρια. καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ χάριν καὶ δύναμιν νὰ
γεννȣ̃ν καὶ νὰ πληθένȣν. ἔκαμε δὲ καὶ τὰ πετεινὰ τȣ̃ Οὐρανȣ̃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
Τῇ δὲ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ὥρισε τὴν γῆν, καὶ εὔγαλε τετράποδα, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ
θηρία, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος, ὁπȣ̃ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς. ἔπειτα εὐλόγησεν
αὐτὰ ὅλα καὶ εἶπεν. Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ γεμίσετε τὴν γῆν. (ὦ τῆς μεγί-
στης σοφίας, ὦ τῆς ἀνεκδιηγήτȣ ἀγαθότητος.) πάντα τὰ κτήνη, ἀρκȣ́δια, δράκον-
τας, βόδια, ἄλογα, καὶ ὅσα εἶναι πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀνθρώπων. βλέπεις τȣ̃
Δημιȣργȣ̃ τὴν σύνεσιν, ὅτι ὅλα τὰ ἔκαμεν εἰς ἕξη ἡμέραις, φῶς, Οὐρανὸν, γῆν,
θάλασσαν, θηρία, κτήνη, Ἥλιον, Φεγγάρι, Ἄστρα, ὄρη, βȣνὰ, κάμπȣς, ὀψά-
ρια, κήτη τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ; ὅμως περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζώων νὰ
μάθετε. τῶν ἀλόγων ζώων ἡ ψυχὴ γίνεται διὰ τȣ̃ πνεύματος τȣ̃ ἀέρος εἰς τὴν
ζωτικὴν κίνησιν εἰς τὸ αἷμα τȣ̃ ζώȣ. ἡ ὁποία ψυχὴ τȣ̃ ζώȣ ἔχει τὸ εἶναι ἀπὸ
τὰ τέσσαρα στοιχεῖα. καὶ πάλιν εἰς ἐκεῖνα ἀναλύεται ὡσὰν ἀποθάνῃ τὸ ζῶον.
ἔκαμεν ὁ Θεὸς καὶ τὸν Παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολὰς, αὐτῇ τῇ ἕκτῃ
ἡμέρᾳ, ὡραιότατον τῷ κάλλει. καὶ εἶχεν ἀπὸ πάντων τῶν δένδρων καὶ τῶν φυ-
τῶν, καὶ καρπȣ̀ς γλυκυτάτȣς, εὐωδεστάτȣς, ἀθανάτȣς καὶ ἀκορέστȣς. καὶ πο-

Ἡμ. δ'.

Περὶ τȣ̃ Ἑωσφόρȣ.

Ἡμ. ε'. ἔκαμεν τὰ τῆς θαλάσσης ἑρπετὰ, καὶ τὰ ἄλλα.

Περὶ τȣ̃ Παραδείσȣ.

Περὶ τῶν ποταμῶν. α'. β'. γ'. δ'.

ταμὸς εὔχεν ἀπὸ τὴν Ἐδὲμ ποτίζων τὸν Παράδεισον. καὶ ἀπ' ἐκεῖθεν ἐχώριζεν εἰς τέσσαρας ποταμούς. καὶ ὁ ἕνας ἐλέγετο Φυσὼν, ὁ ὁποῖος γυρίζει τὴν γῆν Εὐϊλάτ. ἐκεῖ εἶναι τὸ χρυσάφι. τὸ δὲ χρυσάφι τῆς γῆς ἐκείνης, εἶναι καλόν. καὶ εὐχένει καὶ ὁ ἄνθραξ, καὶ ὁ λίθος ὁ πράσινος ἀπ' ἐκεῖ. καὶ ὁ δεύτερος ποταμὸς λέγεται Γεών. οὗτος γυρίζει ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰθιοπίας. καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος λέγεται Τίγρις. κατεβαίνει δὲ μέγα ῥεῦμα καὶ βρυχᾶται, καὶ περικυκλεῖ τὴν γῆν τῶν Ἀσσυρίων. ὁ δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος, λέγεται Εὐφράτης. καὶ παχένει ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ εὐγάλλει λίθους πολλῆς τιμῆς θαυμαστοὺς καὶ ὡραίους. ὅμως λέγομεν καὶ πιστεύομεν, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ τὸν λόγον τῆς σοφίας του καὶ τῆς δυνάμεώς του ἔκτισε τὸν Κόσμον. καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγαθῆς του θελήσεως „ καὶ ἀγάπης προβλέπει καὶ κυβερνᾷ αὐτόν. λέγει ὁ Δαβίδ. Τῷ λόγῳ Κυρίου „ οἱ Οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις „ αὐτῶν. ἤγουν, μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐστερεώθησαν, ἤτοι ἐθεμελιώθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν οἱ Οὐρανοί. καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ στόματός του πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν τῶν Οὐρανῶν, δηλονότι οἱ Ἄγγελοι. τὸ λοιπὸν καὶ τὸν ἀπάνω Κόσμον, καὶ τὸν κάτω, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔκαμαν τὸν Κόσμον μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Πατρός. καὶ διὰ τοῦτο ἐπειδὴ εἶναι ὁ Θεὸς ἀγαθὸς, ὅλα ὅσα ἔκαμεν ἀγαθὰ εἶναι. καὶ ἕνεκεν τούτου προνοεῖ καὶ διοικεῖ αὐτὰ, τουτέστι τὰ κυβερνᾷ. καὶ πᾶσαν φύσιν τῶν κτισμάτων αὐτοῦ τὴν κινᾷ εἰς τὸν Κόσμον πρὸς τὸ ἀγαθὸν, κατὰ τὴν τάξιν τῆς φύσεως καθ' ἑνὸς κτίσματος· καὶ διὰ νὰ χροικήσετε τί λέγει κατὰ τὴν τάξιν τοῦ καθ' ἑνὸς, ἠξεύρετε, ὅτι ὁ Θεὸς ὡσὰν ἔκαμε τὸν Κόσμον, τὸν ἐμοίρασεν εἰς τέσσαρα στοιχεῖα, καὶ εἰς τέσσαρας καιροὺς τοῦ χρόνου. καὶ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα εἶναι ὁ Ἀὴρ, τὸ Πῦρ, ἤγουν ἡ Φωτία, ἡ Γῆ, καὶ τὸ Νερόν. καὶ οἱ τέσσαροι καιροὶ εἶναι τὸ Ἔαρ, ἤγουν ἡ Ἄνοιξις, τὸ Καλοκαῖρι, τὸ Φθινόπωρον, καὶ ὁ Χειμῶνας. καὶ τὰ ἔκαμεν, ὅτι τὸ νερὸν νὰ παχένῃ μὲ τὴν τάξιν του, καὶ νὰ μὴ δὲν ἀνακατώνεται μὲ τὴν φωτίαν, οὐδὲ ἡ φωτία μὲ τὸν ἀέρα, οὐδὲ ἡ γῆ μὲ τὸ νερὸν, δηλονότι νὰ εἶναι ἐναντίον ἕνα τοῦ ἄλλου. ἀμὴ καθ' ἕνα νὰ κάμνῃ κατὰ τὴν φύσιν του. ἡ γῆ, ὅσα ἐπροσάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ κάμνῃ, οὕτως καὶ τὸ νερὸν, καὶ ἡ φωτία, καὶ ὁ ἀέρας. τὰ ὅμοια καὶ οἱ τέσσαροι καιροὶ καθ' ἕνας κατὰ τὴν φύσιν του καὶ τὴν τάξιν ὁποῦ τὰ ὠρδίνιασεν ὁ Θεός. τὸ Ἔαρ, ἤγουν ἡ Ἄνοιξις, νὰ ἀνατέλλῃ, καὶ νὰ βλαστάνῃ, τουτέστι νὰ γεννᾷ ἄνθη καὶ καρπούς. τὸ Θέρος, ἤγουν τὸ Καλοκαῖρι, νὰ ὠριμάζουν καὶ νὰ τελειώνουν ὅλα τὰ σπέρματα. τὸ Φθινόπωρον, νὰ χαλοῦνται, τουτέστι νὰ φθείρωνται ὅλα τὰ πωρικά. καὶ ὁ Χειμῶνας πάλιν νὰ ποτίζῃ καὶ νὰ ζωογονῇ, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς πάλιν ἡ Ἄνοιξις νὰ γενήσουν. ἠξεύρετε, ὅτι τὸ Ἔαρ ἀρχίζει ἀπὸ τὰς, ιζ'. τοῦ Φευρουαρίου Μηνὸς, καὶ τελειώνει ἕως εἰς τὰς, ιζ'. τοῦ Μαΐου. καὶ τὸ Θέρος ἀρχίζει ἀπὸ τὰς, ιη'. τοῦ Μαΐου, καὶ ὑπάγει ἕως εἰς τὰς, ιε'. τοῦ Αὐγούστου Μηνός. καὶ τὸ Φθινόπωρον ἀρχίζει ἀπὸ τὰς, ιϛ'. τοῦ Αὐγούστου, καὶ τελειώνει εἰς τὰς, ιγ'. τοῦ Νοεμβρίου. καὶ ὁ Χειμῶνας ἀρχίζει ἀπὸ τὰς, ιδ'. τοῦ Νοεμβρίου, ἕως εἰς τὰς, ιϛ'. τοῦ Φευρουαρίου. ἄλλοι δὲ πάλιν μετροῦν ἀλλέως κατὰ τοὺς λοιποὺς

ἀστρονόμους καὶ τοὺς τόπους. ὅμως εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. εἶπε· Γενηθήτω στερέωμα, καὶ ἐγένετο στερέωμα. εἶπε· Γενηθήτω τὸ ὕδωρ, καὶ ἐγένετο οὕτως, εἶπε· Βλαστησάτω ἡ γῆ, καὶ ἐγένετο οὕτως. εἶπε· Γενηθήτωσαν Φωστῆρες, καὶ ἐγένετο οὕτως. εἶπεν· Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ζῶα, καὶ ἐγένετο οὕτως. εἶπεν· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο. ταῦτα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς, εἶπε, καὶ ἔγιναν, καὶ οὐχὶ νὰ τὰ εἶχε μελετημένα. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὡς προβουλίῳ λέγεται χρήσασθαι, ἤγουν προβουλευτηρίῳ λόγῳ. ὥστε τὸν ἄνθρωπον πρὶν νὰ τὸν κάμῃ, τὸν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του προμελετημένον νὰ τὸν κάμῃ ὡς τιμιώτε- „ ρον. ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε ταῦτα τὰ ἔργα, εἶπε· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' „ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν. καὶ οὕτως ἔλαβε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἔπλασεν αὐτόν. καὶ οὐχὶ ἁπλῶς βαρὺ χῶμα ἔλαβεν ὁ Κύριος καὶ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον, καθὼς τὰ θηρία καὶ τὰ πετεινὰ τῆς γῆς, ὁποῦ ἔγιναν ἀπὸ βαρὺ χῶμα, ἀμὴ τὸν ἄνθρωπον ἔπλασεν ἀπὸ χῶμα λεπτότατον δηλονότι καὶ καθαρώτερον τῆς γῆς. Ἐκ τεσσάρων δὲ στοιχείων ἔκαμεν αὐτὸν, ἤγουν ἐκ θερμοῦ, καὶ ὑγροῦ, καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ. δηλονότι ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἀπὸ τὸ νερὸν, ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ τὴν γῆν. τὸ μὲν γὰρ αἷμα, ὡς θερμὸν, εἶναι ἀπὸ τὸν ἀέρα. τὸ δὲ φλέγμα, ὡς ψυχρὸν, ἀπὸ τὸ νερόν. ἡ δὲ χολὴ, ὡς ξηρὰ, εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν. ἡ δὲ ξανθὴ χολὴ, εἶναι ἀπὸ τὴν φωτίαν. καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. καὶ ὡσὰν τὸν ἔκαμεν, ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔστωντας νὰ εἶναι θεῖον φύσημα τοῦ Θεοῦ, μετέχει ἀπὸ τὸν Θεὸν, οὐχὶ κατὰ φύσιν, ἀμὴ κατὰ χάριν. διατοῦτο εἶναι ἡ ψυχὴ ἀόρατος, ἤγουν ὁποῦ δὲν τὴν βλέπομεν, καὶ ἀνερμήνευτος, τουτέστιν, ὁποῦ δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὴν ἑρμηνεύσῃ, νὰ τὴν ξεκαθαρίσῃ, νὰ τὴν εἰπῇ τί πρᾶγμα εἶναι. ἀκόμι εἶναι καὶ ἀψηλάφητος, ὁποῦ δὲν πιάνεται. εἶναι καὶ ἄφθαρτος, ὁποῦ ποτὲ δὲν χαλᾶται. εἶναι καὶ ἀθάνατος, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἀποθένει. καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι Δημιουργὸς τῶν πάντων, καὶ αὐτὴ δημιουργός. διατὶ ὁ ἄνθρωπος γεννᾷ ἄνθρωπον, καὶ δημιουργεῖ τέχνας, λόγους, ἐπιστήμας, κάστρη κτίζει, χώρας, ἀμπέλια φυτεύει, δένδρα, περιβόλια, κτίζει μύλους, καράβια κάμνει, καὶ ἄλλαις ὅσαις τέχναις φαίνονται. ταῖς ὁποίαις γεννᾷ ὁ νοῦς, ὁποῦ εἶναι τὸ πλέον σοφώτερον πρᾶγμα τῆς ψυχῆς, καὶ ἡγεμὼν τῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου. καὶ τοῦτο εἶναι τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. ἀμὴ τοῦτα ὁποῦ ἔχει ὁ Θεὸς, τὴν ἀορασίαν, τὴν ἀκαταληψίαν, τὸ ἀνερμήνευτον, τὸ ἀψηλάφητον, τὸ ἄφθαρτον, τὸ ἀθάνατον, τὰ ἔχει φυσικὰ. ἀμὴ ἡ ψυχὴ ἡ ἀνθρωπίνη τὰ ἔχει κατὰ χάριν τοῦ Θεοῦ. καὶ διατ' ἐκεῖνο λέγεται κατ' εἰκόνα Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἀμὴ οὐχὶ κατὰ φύσιν, ὡς εἴπαμεν, ἀλλὰ κατ' εἰκόνα καὶ χάριν, καὶ οὐχὶ κατὰ φύσιν. διότι ἡ φυσικὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός. λοιπὸν διατοῦτο λέγεται ἡ ψυχὴ, ὅτι ἔχει τὰ ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν. ὅμως νὰ εἰποῦμεν καὶ τὸ, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, τί δηλοῖ. εἰς τοὺς Τριαδικοὺς Κανόνας λέγει ὁ θεῖος Μητρο-

Περὶ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

„ φάνης. Ἵνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικὴν, τὴν τριλαμπῆ σου δηλώσῃς Θεότητα, πλά-
„ σας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λό-
„ γον, καὶ πνεῦμα δοὺς ὡς φιλάνθρωπος. ἤγουν, Διὰ νὰ δείξῃς εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τὴν Θεότητά σου, ὁποῦ ἔχει τρεῖς λάμψεις, νὰ τὴν δείξῃς ἐνικὴν, τουτέστι μίαν,
ἔπλασες τὸν ἄνθρωπον πρότερον, καὶ ἔκαμες τὴν μορφὴν του κατὰ τὴν εἰκόνα σου.
ἔστωντας νὰ τοῦ δώσης ὡς φιλάνθρωπος, νοῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα· ἤγουν ὅτι
πῶς καθὼς ὁ Πατὴρ λέγομεν ὅτι εἶναι Νοῦς, καὶ ὁ Υἱὸς λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι τρία εἰς τὴν ἰδιότητα, εἰς δὲ τὴν δύ-
ναμιν καὶ τὴν Θεότητα ἕνα, καὶ αὐτὰ ἀχώριστα ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔκαμεν κατ'
εἰκόνα του τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἠμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν πῶς ἠμπορεῖ νὰ
εἶναι τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος ἀχώριστα. ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔδω-
κέ του νοῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα, τὰ ὁποῖα εἶναι τρία εἰς τὸν ἀριθμὸν, ἀμὴ
ἕνα εἰς τὴν δύναμιν. διότι εἶναι ἀχώριστα ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. ποτὲ ὁ νοῦς δὲν χω-
ρίζει ἀπὸ τὸν νοῦν, οὔτε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν λόγον καὶ ἀπὸ τὸν νοῦν. φωνὴν λέγει τὸ Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον. λοιπὸν καθὼς ἐγροικήσετε τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐννοήσετε καὶ
τὸν νοῦν, καὶ τὸν λόγον. καὶ ὅτι πῶς οἱ ἅγιοι Πατέρες ὠνόμασαν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν
Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα, νοῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα, λέγει πάλιν εἰς τὰ τριαδικά.
„ Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατὴρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται, Λόγος δὲ
„ συνάναρχος ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου
„ κτίσαν τὴν σάρκωσιν, ἤγουν ὁ Πατὴρ ὁ ἀγέννητος προσηγορεύθη, καὶ ὠνομάσθη
παρὰ τοῖς σοφοῖς εἰκονικῶς Νοῦς, καὶ ὁ Υἱὸς ὁ συμφυὴς, τουτέστιν ὁποῦ εἶναι μία
φύσις μὲ τὸν Πατέρα καὶ συνάναρχος Λόγος. καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πνεῦμα
τοῦ Πατρὸς, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τὴν Θεοτόκον τὴν σάρκωσιν τοῦ Υἱοῦ μὲ τὸν
Υἱόν· λοιπὸν ἐκεῖνο ὁποῦ εἶπε, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα. δὲν λέγει
ἄλλο, παρὰ πῶς ὁ Πατὴρ εἶπε τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Πνεύματος· ἂς κάμωμεν ἄνθρω-
πον ἡμεῖς ὁ ἕνας Θεὸς ὁ τρισυπόστατος, νὰ εἶναι κατὰ τὴν εἰκόνα τὴν ἐδικήν μας.
ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ νοῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα. τὰ ὁποῖα εἰκονίζουν τὸν Πατέρα,
ὁποῦ λέγεται Νοῦς, καὶ τὸν Υἱὸν, ὁποῦ λέγεται Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁποῦ λέγε-
ται Πνεῦμα ἅγιον. καὶ καθὼς εἰς ἕνα ἄνθρωπον εἶναι αὐτὰ, καὶ εἶναι ἕνας ἄνθρω-
πος, οὕτω καὶ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τρεῖς ὑποστάσεις, εἷς Θεὸς ἀχώριστος. καὶ ὡσὰν
ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ καὶ ἀπὸ τὰ νοητὰ, ἤγουν ἀπὸ τὰ αἰ-
σθητὰ ἐπῆρε τὸ χῶμα, καὶ ἔκαμε τὸ κορμί. ἀπὸ δὲ τὰ νοητὰ ἔβαλε τὴν ψυ-
χὴν νὰ ἀναπνέῃ καὶ νὰ ζῇ· ἔδωκέ του καὶ τὸ αὐτεξούσιον. καὶ καθὼς εἶναι ὁ Θεὸς
αὐτεξούσιος, τοιουτοτρόπως εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτεξούσιος. καὶ τινὰς δὲν εἶναι
ἐξουσιαστὴς τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ τῆς γνώμης τοῦ ἀνθρώπου. διότι ὁ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν
ἐξουσίαν του ἄφησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν τὸν ὑστέρησεν οὐδὲ μετὰ τὴν παρακοὴν
ὁποῦ ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ, μόνον τὸν ἄφησεν εἰς τὸ θέλημά του, καὶ εἶναι αὐ-
τεξούσιος. δηλονότι κάθε ἄνθρωπος κἂν τὸ καλὸν ἀγαπήσῃ, κἂν τὸ κακόν. δια-
„ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος εἶπεν. Εἴτις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν.

ἤγουν,

ἤγουν, ἐγὼ κανένα δὲν δυναστεύω, κανένα δὲν βιάζω, ἀλλὰ εἴτις θέλει, ἂς ἔλ-
θῃ. ὅμως ὁ Θεὸς ἔθετο αὐτὸν, τουτέστιν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἔταξεν
αὐτὸν εἶναι ἐκεῖ νὰ φυλάγῃ τὸν Παράδεισον. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀδάμ.
καὶ ἐπειδὴ τέσσαρα μέρη εἶναι τῆς γῆς, Ἀνατολὴ, Δύσις, Ἄρκτος, καὶ Μεσημβρία,
διατοῦτο ἐπωνόμασε καὶ τοιοῦτον ὄνομα. διότι τὸ μὲν Ἄλφα τὸ πρῶτον, λέγεται
Ἀνατολή. τὸ δὲ Δέλτα, Δύσις. τὸ δὲ ἄλλο Ἄλφα, Ἄρκτος. τὸ δὲ, Μ. Μεσημ-
βρία. ἑρμηνεύεται δὲ καὶ ἄλλως τὸ Ἀδάμ. Ἀδαμᾶν λέγεται ἑβραϊκὰ ἡ γῆ.
καὶ διὰ νὰ εἶναι εὐγαλμένος ἀπὸ τὴν γῆν, ὠνομάσθη Ἀδάμ. ἦτον δὲ τῇ ἕκτῃ ἡμέ-
ρᾳ ὅταν ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἄνωθεν εἴπαμεν. καὶ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐτελειώθη-
σαν ὅλα τὰ ἔργα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. καὶ τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα
ὁποῦ ἄρχισε καὶ ἔκαμε. καὶ εὐλόγησεν αὐτὴν τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, καὶ ἡγίασέ
την. διότι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁποῦ ἄρχισε νὰ κάμῃ τὸν Κόσμον, εἰς αὐ-
τὴν ἐτελείωσε τὰ ἔργα ἑποῦ ἤθελε νὰ κάμῃ, καθὼς λέγει ὁ Μωϋσῆς. ὅτι τῇ
ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ὁποῦ εἶναι τὸ Σάββατον, ἐκατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα του τὰ ἔργα. καὶ
Σάββατον λέγεται ἑλληνικὰ Κατάπαυσις. καὶ διατοῦτο ἤθελεν, ὅτι πρὶν παρὰ
νὰ σαρκωθῇ, νὰ τιμᾶται ἐκείνη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔνσαρκον
οἰκονομίαν αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχομεν
χρέος ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ, ὁποῦ εἴμεσθεν υἱοὶ αὐτοῦ κατὰ χάριν, νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ
ἑορτάζωμεν τὴν ἀναστάσιμον ἡμέραν τῆς Κυριακῆς. εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελείωσεν
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλην τὴν Οἰκονομίαν, ὁποῦ ἦλθε νὰ σώσῃ τὸν
ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς ἀναστήθη. καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ
ὅλην τὴν ἐργασίαν ὁποῦ ἦλθε, διὰ τῆς ἐνσάρκου αὐτοῦ οἰκονομίας, νὰ ἀνακαινί-
σῃ πνευματικὰ τὸν Κόσμον. καὶ ἡγίασεν αὐτὴν μετὰ τὴν ἔνσαρκον αὐτοῦ οἰκο-
νομίαν. καὶ ἐλύτρωσε τὸ πλάσμα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας
τοῦ διαβόλου, καὶ ἀφθάρτισε τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, τὴν ὁποίαν τὴν ἐπῆρεν εἰς
τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισε μετ' αὐτῆς ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. διατοῦτο πρέπει
ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ νὰ φυλάσσωμεν, καὶ νὰ τιμῶμεν τὴν Κυριακὴν μετὰ πάσης τι-
μῆς καὶ προσοχῆς, οὐχὶ μόνον σωματικὰ, ἀμὴ καὶ πνευματικὰ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕ-
μνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς. καὶ νὰ μὴ δὲν στολίζωμεν μόνον τὸ κορμὶ καὶ τὰ ὀ-
σπήτιά μας, ἀμὴ προτήτερα νὰ στολίζωμεν τὴν ψυχὴν μὲ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ μὲ
τὴν καθαρότητα, νὰ βλέπωμεν νὰ μὴ δὲν ἁμαρτάνωμεν, οὐδὲ νὰ κάμνωμεν
ἄλλας ἀτοπίας καὶ κακά. καὶ καμίαν φορὰν, πρὶν παρὰ νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Λει-
τουργίαν, τρώγομεν, καὶ πίνομεν. δὲν λέγεται τοῦτο νὰ ἁγιάσωμεν τὴν ἡμέραν
τῆς Κυριακῆς, καθὼς ὁρίζουν ἡμᾶς οἱ ἅγιοι Πατέρες, μᾶλλον δὲ ὁ Θεὸς δι'
αὐτοῦ. καὶ λοιπὸν ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀφ' ἑαυτή της ἁγία. ἀμὴ θέλει ὁ
Θεὸς, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὁποῦ ἔχομεν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁποῦ ἐξα-
ναγεννήθημεν εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν του Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, νὰ φυλάττωμεν καὶ νὰ ἁγιάζωμεν πρῶτον τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα,
καὶ τότε μὲ ψαλμοὺς πνευματικοὺς, καὶ ᾠδὰς, καὶ ὕμνους, νὰ ἁγιάζωμεν τὴν

Κυριακὴν εἰς δόξαν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος ἐν αὐτῇ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ οὐχὶ μόνον ταῖς Κυριακαῖς νὰ τιμῶμεν, ἀμὴ καὶ ὅλαις ταῖς δεσποτικαῖς ἑορταῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἄλλων ἁγίων Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων, ὁποῦ μὲ ταῖς ἀρεταῖς τους, καὶ μὲ τὰ αἵματά τους ἐμαρτύρησαν τὴν πίστιν μας, καὶ εἶναι προστάται καὶ πρεσβευταὶ ἔμπροσθεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ ἡμᾶς. ὅμως νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν λόγον μας περὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὁ ἄνθρωπος ἦτον θαυμαστὸν καὶ φοβερὸν ἔργον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠγάπησέ τον πολλά. καὶ διατοῦτο, Δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανώσας αὐ-
„ τὸν, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Δαβίδ· καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χει-
„ ρῶν σου. ἤγουν Βασιλέα καὶ Αὐθέντην ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅλα τοῦ τὰ κτίσματα, καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. δηλονότι, ὅλα τοῦ τὰ ποιήματα ὡς Θεὸς ὑπόταξέν τα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡσὰν δούλους. καὶ ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη, τετράποδα, καὶ πετάμενα ἐπεριγύριζαν τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν αὐτὸν ὥσπερ Βασιλέα μέγαν. καὶ ἔτρεμαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὥσπερ πιστοὶ δοῦλοι εἰς τὸν Αὐθέντην αὐτῶν. καὶ αὐτὸς τὰ φοβερὰ καὶ ἀνήμερα θηρία τὰ ἔπιανε καὶ τὰ ἐμάλαττεν ὥσπερ ἥμερα ἀρνία, καὶ δὲν ἐφοβᾶτον ἀπ' αὐτὰ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἀκόμι ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν Κόσμον, οὐδὲ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. τὰ δὲ ὀνόματα ὁποῦ ἔβαλεν ὁ Ἀδὰμ εἰς τὰ ζῶα ἀπὸ τότε ἕως τὴν σήμερον οὕτως ὀνομάζονται. μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ὕπνον εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ ἐκοιμήθη· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ᾠκοδόμησε τὴν πλευρὰν ὁποῦ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ εἰς γυναῖκα. καὶ ὡσὰν ἐξύπνησεν ὁ Ἀδὰμ καὶ εἶδεν αὐτὴν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ εἶπε. τοῦτο εἶναι κόκκαλον ἀπὸ τὰ κόκκαλά μου, καὶ σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα μου. διατοῦτο λέγεται γυναῖκα, ὅτι ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐγίνη. καὶ δι' αὐτὴν θέλει ἀφήσει ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, καὶ θέλει προσκολληθῇ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ θέλουν εἶσαι οἱ δύο σάρκα μία. καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοὶ ὅ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἡ γυναῖκα αὐτοῦ. καὶ δὲν ἐντρέπονταν, διότι ἦσαν ἐνδυμένοι στολὴν θεοῦφαντον, καὶ χάρις Θεοῦ ἦτον μετ' αὐτούς. καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ εἶπεν. Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἄνθρωπον ἔπλασεν ὁ Θεὸς κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ εἶναι καλλήτερον καὶ παραδοξότερον ἔργον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα ὁποῦ ἔκαμεν, καὶ Ἄρχοντα αὐτὸν κατέστησε, πῶς τὸν ἔκαμεν ὕστερα ἀπὸ ὅλα του τὰ ποιήματα; καθὼς ἕνας Βασιλεὺς ὁποῦ μέλλει νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν Χώραν, καὶ προτήτερα γίνεται ἡ ἑτοιμασία, καὶ κατασκευάζουν καὶ καλλωπίζουν τόπους διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ κάμνουν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χρείαν· καὶ τότε ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς καὶ εὑρίσκειτα ὅλα διορθωμένα καὶ ἕτοιμα, καὶ ἀναπαύεται, οὕτως ἔγινε καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. πρῶτον ἐφρόντισεν ὁ Θεὸς τὰ τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ, καὶ ἔκαμε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χρείαν, τουτέστι τὸν Κόσμον, καὶ μετὰ ταῦτα ἔπλασεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διατὶ ὁ Θεὸς ὡσὰν ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν γῆν, δὲν ἔπλασε καὶ τὴν γυναῖκα, ἀμὴ τὴν εὔγαλεν ἀπὸ τὴν πλευράν του; ἵνα μὴ

Περὶ τῆς πλασεως τῆς Εὔας.

ἔχουν ἀφορμὴν οἱ ἄνθρωποι, καὶ λέγουν ὅτι ἄλλο χῶμα ἦτον τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἄλλο τῆς γυναικὸς, καὶ καλλιώτερον ἦτον τὸ χῶμα ὁποῦ ἔπλασε τὸν ἄνδρα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἶναι οἱ καλλήτεροι καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι. καὶ ὁ Θεὸς ὡς σοφὸς Δημιουργὸς ὁποῦ ἔκαμε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ, διὰ νὰ μὴ δὲν εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀντιλογίαις, ἔπλασε τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ τὴν γυναῖκα εὔγαλεν ἀπὸ τὴν πλευράν του. ὅμως ὁ Θεὸς ὡσὰν ἔκαμε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ἐπαρήγγειλεν αὐτοὺς παραγγελίαν φοβερὰν, λέγων. ὦ γηγενεῖς καὶ πολῖται τοῦ Παραδείσου, ταῦτα ὅσα βλέπετε, δένδρα, καρποὺς, φυτὰ, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, διὰ ἐσᾶς τὰ ἔκαμα. καὶ ἀπὸ ὅλα τρώγετε καὶ καταταυφᾶτε ἀνεμποδίστως, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως ὁποῦ στέκει εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου, νὰ μὴ δὲν ἁπλώσετε εἰς αὐτὸ, ὅτι εἶναι βλαβερὸν εἰς ἐσᾶς. καὶ νὰ ἀπέχετε ἀπ' αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ δὲν τοῦ σιμώσετε, οὐδὲ νὰ τὸ βλέπετε. εἰδὲ καὶ θέλετε βουληθῇ νὰ ἁπλώσετε εἰς αὐτὸ, νὰ πάρετε νὰ φᾶτε, θέλετε λάβει ὀργὴν μεγάλην, ὁποῦ δὲν θέλει ἔχει καμίαν ἰατρείαν. καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην τιμὴν ὁποῦ ἔχετε, θέλετε γένῃ δοῦλοι. καὶ τέλος θέλετε ἀποθάνῃ. διότι ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς πικρὸς καὶ θανάσιμος, καὶ ἐὰν φυλάξετε ταύτην τὴν ἐντολὴν, νὰ μὴ δὲν ἁπλώσετε εἰς αὐτὸ, θάνατος ποτὲ δὲν θέλει σᾶς κυριεύσει, οὐδὲ ἄλλο πικρὸν, μόνον θέλετε ἦστε ἀθάνατοι καθὼς σᾶς ἔκαμα. καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τὴν ἐντολὴν καὶ παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, ἐτρόμαξαν καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, ὡς θεϊκὸν πρόσταγμα. καὶ τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἐμισοῦσαν μεγάλως, καὶ οὐδὲ κἂν ἐγύριζαν εἰς αὐτὸ νὰ τὸ ἰδοῦν, ἀλλὰ ἔφευγαν μακρὰν ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀδὰμ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὔαν. τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται Ζωή. ὁ γοῦν Διάβολος ἰδὼν τὴν λαμπρότητα καὶ τιμὴν τῶν Προπατόρων, πῶς ὡς Ἄγγελοι Θεοῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, χωρὶς καμίαν ὀδύνην, ἢ λύπην, ἢ στεναγμὸν, ἢ κόπον· καὶ μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ τὴν δόξαν καὶ αὐθεντίαν ὁποῦ εἶχαν, ἐφθόνησεν αὐτοὺς μεγάλως, καὶ ἐβουλήθη νὰ τοὺς εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν Παράδεισον· καὶ αὐτὸς μὲν μετὰ πρόσωπον δὲν ἀποτόλμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὔαν, διὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίσῃ, καὶ δὲν κάμῃ τὸ θέλημά του. ἀλλὰ πῶς ἐμεταχειρίσθη τὴν κακήν του ἐργασίαν; νὰ τὸ ἀκούσετε. ὁ ὄφις ἦτον θηρίον φρονιμώτατον ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς, καὶ ἐπερπάτει ὀρθὰ εἰς τοὺς πόδας ὡσὰν καὶ τὰ ἄλλα θηρία, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπῆκε. καὶ περπατῶντας, ἐπῆγεν εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἐκεῖ εὗρε τὴν Εὔαν, καὶ ὡμίλισε μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν μετὰ δόλου καὶ φαρμακωμένην. καὶ ἀρχὴ τὴν ἐρώτησεν, ὅτι διατὶ εἶπε πρὸς ἐσᾶς ὁ Θεὸς νὰ μὴν φάγετε ἀπὸ τοὺς καρποὺς ὁποῦ ἔχει ὁ Παράδεισος; τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ οὔτε ὁ Ἀδὰμ, οὔτε ἡ Εὔα τὸ ἤξευραν, μόνον ἀπὸ τὸν Διάβολον τὸ ἔμαθαν, ἔστωντας ὁποῦ εἶπε τοῦτον τὸν λόγον, τί σᾶς εἶπεν ὁ Θεός; λοιπὸν ὡσὰν ἐρώτησεν ὁ Διάβολος τὴν γυναῖκα, ὅτι τί σᾶς εἶπεν ὁ Θεός; τοῦ ἀπεκρίθη. ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ Παραδείσου νὰ τρώγωμεν, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, ὁποῦ εἶναι πεφυτευμένον εἰς τὴν μέσην τοῦ Παραδείσου, νὰ μὴ δὲν φάγωμεν, οὐδὲ νὰ τοῦ σιμώσωμεν, οὐδὲ νὰ πιάσωμεν, ὅτι θέλομεν ἀποθάνῃ, ἐὰν εὔγωμεν ἀπὸ τὸν λόγον του. ὁ δὲ ὄφις λέγει τῆς γυναι-

κὸς, δὲν θέλετε ἀποθάνῃ. ἀμὴ ἠξεύρωντας ὁ Θεὸς, ὅτι, ὁποίαν ἡμέραν ἠθέλετε φάγῃ ἀπ' αὐτὸ, θέλετε γένῃ Θεοὶ, νὰ γνωρίσετε καλὸν, καὶ πονηρὸν, διὰ τοῦτο σᾶς ἐπαρήγγειλε νὰ προσέχετε, νὰ μὴ δὲν φᾶτε ἀπ' αὐτὸ, διὰ νὰ μὴ γένητε ὡσὰν αὐτόν. ὅμως ἄκουσον ἐμὲ, καὶ φάγε ἐσὺ, καὶ δὸς καὶ τοῦ ἀνδρός σου νὰ φάγῃ, νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ ὀμματιά σας, νὰ γνωρίσετε καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς δὲ ἤκουσεν ἡ γυναῖκα τούτους τοὺς λόγους, καλὰ καὶ ἦτον φρόνιμη, ἀμὴ ἐπάρθη τῇ διανοίᾳ, διὰ νὰ δοξασθοῦν νὰ γένουν ὡς Θεοί. καὶ δὲν ἐμέτρησεν, οὐδὲ ἐσυλλογίσθη τὸν λόγον τοῦτον, διότι δὲν ἤξευρεν, ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι μέσα εἰς τὸν ὄφιν, καὶ ἐγελάσθη. καὶ οὕτως ἔδραμεν εἰς τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, καὶ εἶδεν αὐτὸ εὐμορφώτατον ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ Παραδείσου. ἐδιαλογίσθη, ὅτι ὁ καρπός του θέλει εἶσαι γλυκὺς καὶ καλὸς, καὶ θέλουν γένῃ κατὰ τὸν λόγον τοῦ ὄφεως ὡς Θεοὶ, νὰ ἠξεύρουν καλὸν καὶ πονηρόν. λέγουν δέ τινες, ὅτι ὁ ὄφις ὡμίλησε μὲ τὴν Εὖαν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἔσωντας ὁποῦ ὅλα τὰ ζῶα ὡμιλοῦσαν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, πρὶν παρὰ νὰ παρέβῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. ἀμὴ τοῦτο ἀληθὲς δὲν εἶναι, ὅτι τὰ ζῶα ὡμιλοῦσαν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. διότι ὁ ὄφις μὲ τὴν Εὖαν δὲν ὡμίλησε, μόνον ὁ Διάβολος, ἔσωντας ὁποῦ ἐσέβη μέσα εἰς αὐτὸν, καὶ ἔγινεν ὁ ὄφις στόμα τοῦ Διαβόλου καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτῆς. ἠξεύρετε, ὅτι ἡ λογικὴ φύσις μόνη τῶν ἀνθρώπων ἔχει τὸν νοῦν, τὸν λόγον, καὶ τὴν φωνὴν, διότι εἶναι κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἀμὴ οὐχὶ τῶν ζώων. καὶ διατοῦτο ποτὲ τὰ ζῶα ἀνθρωπίνως δὲν ὡμίλησαν, οὐδὲ ὁμιλοῦν. καὶ ὁ ὄφις διὰ νὰ γένῃ ἔνδυμα καὶ ὄργανον τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἐκαταράσθη ὁ Θεὸς, καθὼς θέλετε ἀκούσει ἔμπροσθεν. καὶ νὰ ἔχῃ τὸ φαρμάκι εἰς τὸ στόμα, ἐπειδὴ μὲ τὸ στόμα του ὡμίλησεν ὁ Διάβολος τῆς Εὔας. καὶ μὲ τὸν λόγον ἐκεῖνον τὸν φαρμακερὸν ἐφαρμάκωσεν αὐτήν. καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἀθανασίαν θάνατον, καὶ ἀπὸ τὴν ἀφθαρσίαν φθοράν, καὶ ἀπὸ τὸ φῶς σκότος, καὶ ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν σκλαβίαν, καὶ οὐ μόνον αὐτὴν ἐφαρμάκωσεν ὁ ὄφις, ἀμὴ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ὅμως ἡ Εὖα ἤκουσε τοῦ ὄφεως τὴν συμβουλὴν, καὶ ἅπλωσεν εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν καρπὸν αὐτοῦ καὶ ἔφαγε. καὶ ἔδωκε καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἔφαγε μετ' αὐτῆς. καὶ παρευθὺς ἐγυμνώθησαν τῆς θεοϋφάντου στολῆς καὶ οἱ δύο. καὶ ἄνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ εἶδαν τὴν γύμνωσιν καὶ τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔπαθαν, διὰ νὰ παρέβουν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. καὶ οὕτως ἔλαβαν φύλλα συκῆς, καὶ ἔρραψαν φορέματα, καὶ ἐσκέπασαν τὴν γύμνωσιν καὶ αἰσχύνην αὐτῶν. ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης λέγει, ὅτι τὸ ξύλον ἐκεῖνο τῆς γνώσεως, ἦτον συκέα. ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἐγνώρισαν τὸν ἑαυτόν τους ὅτι ἐγυμνώθησαν, ἐπῆραν ἀπ' ἐκείνην φύλλα, καὶ ἔρραψαν φορέματα, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ κορμί τους· ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ τοὺς ἔδειξε τὴν ἐντροπὴν, πάλιν νὰ τὴν σκεπάσῃ. ἀλλ' ὅμως ἔχει ἄλλην ἔννοιαν ὁ λόγος, ὡς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. διότι πῦ ἦυραν ἐκεῖ βελώνια, ἢ ῥάμματα, καὶ ἔρραψαν τὰ φύλλα τῆς συκῆς διὰ νὰ σκεπασθοῦν; ἀμὴ ἀκούσατη τί εἶναι τὸ νόημα τῆς γραφῆς. ἡ συκέα εἶναι διπλῆ. γλυκαῖα εἰς τὸν καρπὸν, καὶ τραχυτάτη εἰς τὰ φύλλα. ὁμοίως εἶναι καὶ ἡ ἁμαρτία. γλυκαῖα μὲν εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀμὴ ὕστερον γίνεται τρα-

χυτά-

χυτάτη καὶ πικροτάτη. οὕτως ἔπαθε καὶ ὁ Ἀδάμ. ὅταν μὲν ἔφαγε τὸν καρπὸν τοῦ ξύλου, ἐφανηκέ του γλυκὺς, ἀμὴ ὅταν ἐγνώρισε τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι γυμνὸς, οὐχὶ ἀπὸ φορέματα, ἀμὴ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τότε τοῦ ἐφάνη πικρὸς, καὶ ἀπὸ πᾶσαν πικρίαν πικρότερος. τότε ἀπέλαβε τὸ κορμὶ ἐτοῦτο τὸ παχὺ καὶ βαρὺ ὁποῦ ἔχει, ὁμοίως καὶ τὸν θάνατον, ὁποῦ πρῶτον ἦτον λεπτότατον καὶ ἐλαφρὸν, καὶ ἀθάνατον, δηλονότι τὸ κορμί. καθὼς οὖν ἔφαγαν ἡ Εὖα καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τοῦ ξύλου, εὐθέως ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος εἰς τὸν Παράδεισον τὸ δειλινὸν, καὶ ἐκρύβησαν ὅ, τε Ἀδὰμ, καὶ ἡ Εὖα ἀπὸ προσώπου Κυρίου μέσα εἰς τὸν Παράδεισον. καὶ ἔκραξε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀδὰμ, Ἀδὰμ ποῦ εἶσαι; ἤξευρε μὲν ὁ Θεὸς, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς, ποῦ εἶναι ὁ Ἀδὰμ, ἀμὴ διὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν ἀποκρίσεως πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς, θέλωντας νὰ τὸν σύρῃ εἰς μετάνοιαν, διὰ τοῦτο ἔκραξεν. ὢ τῆς συμφορᾶς, ὢ τῆς καταδίκης. πρῶτα μὲν κατὰ τὸ δυνατόν του ἔβλεπε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἤγουν αὐτὸς ὁ Ἀδὰμ, καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ μετὰ πάσης χαρᾶς. καὶ τότε ἐπειδὴ ἦτον καταδεδικασμένος, ἀπεκρίθη μετὰ φόβου καὶ εἶπεν. Ἄκουσα τὴν φωνήν σου, ὁποῦ ἐπερπάτεις εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἐκρύβηκα, ὅτι εἶμαι γυμνός. ὁ δὲ Θεὸς λέγει πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ καὶ τὸ ξύλον ἔφαγες, καὶ τῆς ἐπιθυμίας σου δὲν ἐπέτυχες. ἰδοὺ καὶ τὴν παράβασιν ἔκαμες, καὶ τῆς θεϊκῆς χάριτος ἐξέπεσες. τότε πάλιν λέγει ὁ Θεὸς πρὸς αὐτόν. βλέπεις τῆς ἁμαρτίας τὴν ἐντροπὴν; βλέπεις πῶς ἔγινες γυμνὸς, διὰ νὰ παρέβῃς τὴν ἐντολήν μου, νὰ φάγῃς ἀπὸ τοῦ ξύλου ὁποῦ σοῦ εἶπα νὰ μηδὲν φάγῃς; τί γοῦν ὁ Ἀδάμ; δὲν ἀπεκρίθηκε δουλικῶς νὰ εἰπῇ, ὅτι ἔσφαλα Θεέ μου· ἡμάρτηκα Ποιητά μου. ἐγελάσθηκα Κύριέ μου. ἐπλανήθηκα καὶ ἐπαρήκουσα τὸ θέλημά σου. καὶ διὰ τοῦτο κλαίω, καὶ θρηνῶ, καὶ λύπην μεγάλην ἔχω, καὶ δέομαί σου, δέξαι με πάλιν τὸν παρήκοον. ἀμὴ ἔρρηξε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπεν. ἡ γυναῖκα ὁποῦ μοῦ ἔδωκες σύντροφον, ἐκείνη μὲ ἐξεπλάνεσεν. ἔδειξε παρευθὺς, ὅτι ἐκεῖνος δὲν πταίει, μόνον ὁ Θεὸς ὁποῦ τοῦ ἔδωκε σύντροφον τὴν γυναῖκα. ἐρώτησε τὴν γυναῖκα ὁ Θεὸς, καὶ μὴ δὲ αὐτὴ εἶπεν ὅτι ἔσφαλεν, ἀμὴ ἔρρηξε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸν ὄφιν, ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἐξεπλάνεσε. τότε ἐκαταράσθη ὁ Θεὸς τὸν ὄφιν, καὶ τοῦ εἶπεν· ἐπειδὴ ἐνείργησες τοιαύτην δουλείαν, νὰ εἶσαι κατηραμένος ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς. καὶ ἕως τώρα ἐπερπάτεις ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας, ἀμὴ τώρα νὰ περπατῇς ἐπὶ τῷ στήθει καὶ τῇ κοιλίᾳ· καὶ γῆν νὰ τρώγῃς εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἔχθραν νὰ βάλω ἀνάμεσόν σου, καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου. καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἰδῇ τινὰς ἄνθρωπος ὀφίδι, τρέχει νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἄνθρωποι τὸ ἀκούσουν. λέγουν τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι ὁ ὄφις τέσσαρα ποδάρια εἶχε, πρὶν νὰ παρέβῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. μετὰ δὲ τὴν παράβασιν, ὁποῦ τὸν ἐκαταράσθη ὁ Θεὸς, ἔγινε συρνόμενος μὲ τὴν κοιλίαν. καὶ τὸ φαρμάκι ὁποῦ ἔχει μέσα του, τὸ ἔχει εἰς τὸ στόμα. εἶπε δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα.

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ ἤκουσες τὸν λόγον τοῦ ὄφεως, καὶ ἐπαρήκουσες τὴν ἐντολήν μου, νὰ περισσεύουν αἱ λύπαι σου καὶ οἱ ἀναστεναγμοί σου. μὲ λύπαις νὰ γεννᾷς τὰ παιδία, καὶ σκλάβα νὰ εἶσαι τοῦ ἀνδρὸς, καὶ αὐτὸς αὐθέντης σου. καὶ διατοῦτο ἡ γυναῖκα, ὅταν γεννᾷ, διὰ τὴν κατάραν ἐτούτην ὁποῦ τῆς ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ἔχει πόνους μεγάλους καὶ λύπην, ἔστωντας ὁποῦ κινδυνεύει ἡ ζωή της νὰ ἀποθάνῃ. τότε ἐκατηράθη καὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ τοῦ εἶπεν. ἐπειδὴ ἤκουσας τὸν λόγον τῆς γυναικός σου καλλήτερα παρὰ τὸν ἐδικόν μου, νὰ εἶναι κατηραμένη ἡ γῆ εἰς τὰ ἔργα σου. μὲ λύπαις νὰ τὴν ἐργάζεσαι ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ μηδὲν νὰ ἀναδίδῃ. ἀκάνθας καὶ τριβόλους νὰ σοῦ βλαστάνῃ. βλέπετε, ὅτι τὰ ἀκάνθια καὶ τριβόλια ἡ γῆ τότε δὲν εἶχε βλαστήσει; μόνον ἀφ' οὗ ἐπαρέβη ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, εὐγῆκαν καὶ ἐβλάστησαν διὰ τὴν ὀργὴν τῆς παρακοῆς. ἀκόμι τοῦ λέγει, καὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου νὰ φάγῃς τὸ ψωμί σου, ἕως οὗ νὰ γυρίσῃς πάλαι εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθης, τουτέστι, νὰ λάβῃ θάνατον, νὰ ὑπάγῃ τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα. τότε ἔκαμεν χιτῶνας δερματίνους καὶ ἔνδυσεν αὐτούς. ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ „ Θεολόγος λέγει. Καὶ ἔνδυσέ τους δερματίνους χιτῶνας, ἴσως τὴν παχυτέραν „ σάρκα καὶ θνητήν. λοιπὸν οἱ δερματῖνοι χιτῶνες δὲν ἐσημάδευαν ἄλλο, μόνον ἀπὸ ἀθανασίαν ὁποῦ εἶχεν ὁ Ἀδὰμ, ἐκέρδησε τὴν θνητότητα, ἤγουν τὸν θάνατον. καὶ διὰ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ὁποῦ ἐκαταδικάσθη ὁ Ἀδὰμ νὰ φορῇ, διατοῦτο ὠνομάσθη Ἀμνὸς ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀφθαρσίας τὸ ἔνδυμα. „ ὅμως τότε εἶπεν ὁ Θεός. Ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν „ καλὸν καὶ πονηρόν. ἡ ἐξήγησις τούτου οὕτως διαλαμβάνει, ἤγουν, ἰδὲ τώρα ὅτι πῶς ὁ Ἀδὰμ ἐγίνη ὡσὰν ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς, δηλονότι τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα. ὡσὰν νὰ εἰπῇ, ὅτι καλὰ εἶναι τώρα καταστεμένος, ὅτι ἐκεῖ ὁποῦ εἶχε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ μόνον ἐγίνη Θεὸς καθὼς ἐλόγιασεν, ἀμὴ εὑρέθη καὶ γυμνὸς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἀπὸ ἀθάνατος ὁποῦ ἦτον, ἐκέρδησε τὸν θάνατον, καὶ καλὰ εἶναι τώρα καταστεμένος, ὁποῦ ἤθελε νὰ γένῃ ὡσὰν ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς καὶ λοιπὸν μὲ τὸν λόγον τοῦτον τὸν πληθυντικὸν, ὁποῦ λέγει ὡσὰν ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς, θέλει νὰ εἰπῇ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. τότε ἐδίωξεν αὐτοὺς ὁ Κύριος ἔξω τοῦ Παραδείσου, διὰ νὰ βλέπουν τὸ καλὸν ὁποῦ ἐστερήθησαν, διὰ νὰ παρέβουν τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. διότι ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ ἔχῃ καλὸν, καὶ νὰ τὸ ὑστερηθῇ. ἂν δὲν τὸ βλέπῃ, δὲν εἶναι τόση μεγάλη ἡ λύπη. εἰ δὲ νὰ τὸ βλέπῃ καθημερινὸν, τότε εἶναι μεγάλη καὶ περισσοτέρα ἡ λύπη. καὶ διατοῦτο ὁ Θεὸς τοὺς ἔβαλεν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, διὰ νὰ βλέπουν τὸ κάλλος τὸ ἀθάνατον ὁποῦ ἐστερήθησαν, νὰ κλαίουν καὶ νὰ ὀδύρωνται, καθὼς καὶ ἔγινεν, ὁποῦ πάντοτε εἰς ὅλην τους τὴν ζωὴν ἔκλαιαν καὶ ἐλυποῦντο τὴν αὐθεντίαν ὁποῦ ἔχασαν καὶ τὴν ἀθανασίαν. ἐπρόσταξε δὲ ὁ Κύριος τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν νὰ φυλάττῃ τὴν πύλην τῆς Ἐδὲμ, ἤγουν τὸν Παράδεισον. περὶ δὲ πόσον καιρὸν ἔκαμεν ὁ Ἀδὰμ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, λέγουν τινὲς ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἑκατὸν χρόνους ἔκαμε. καὶ ἄλλοι λέγουν, ὅτι τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τῆς

ἡμέ-

ἡμέρας ἐπλάσθη, καὶ τῇ ἕκτῃ ἐπαρέβη, καὶ τῇ ἐννάτῃ εὐγῆκε διὰ τὴν παρακοήν. ὁ δὲ Χρυσορρήμων θεῖος Ἰωάννης, ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου, λέγει. τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος, τουτέστιν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ὁποῦ ἐπλάσθη ὁ Ἀδὰμ, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐδιώχθη μετὰ τῆς Εὔας ἀπὸ τὸν Παράδεισον. ἦτον δὲ ἕκτη ἡμέρα, ἤγουν Παρασκευὴ, ὅταν ἐπλάσθη ὁ Ἀδὰμ, καὶ εἰς τὰς ἓξ ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ νέος Ἀδὰμ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς, θέλωντας νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην τοῦ Προπάτορος Ἀδὰμ, ἐσταυρώθη ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς Παρασκευῆς, καὶ ἔσωσε καὶ ἐλευθέρωσεν αὐτὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τῆς παρακοῆς. ἠξεύρετε δὲ, ὅτι ὀλίγον τίποτε μόνον εἶναι ὁποῦ διαφέρει ὁ ἄνθρωπος παρακάτω ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαβίδ. „ Ἠ- „ λάττωσας αὐτὸν βραχύτι παρ' Ἀγγέλους. ἤγουν πῶς ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος, διατοῦτο εἶναι ὀλιγώτερος ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους. καὶ ὄχι ὅτι τὸν ἔκαμεν ὁ Θεὸς οὕτως τὸν ἄνθρωπον μικρότερον ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, ἀμὴ μοναχός του ἔγινεν, ἔστωντας νὰ παρέβῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. ὅμως ὁ ἐλεεινὸς Ἀδὰμ μετὰ τῆς Εὔας ὡσὰν ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκατοίκησαν ἔξω ἀπέναντι αὐτοῦ μετὰ ἀτιμίας καὶ ἐλεεινίας καὶ ταλαιπωρίας, καταφρονεμένοι πολλὰ καὶ ὀνειδισμένοι. τότε μετὰ τὴν παράβασιν, ἀφ' οὗ εὐγῆκαν ἔξω καὶ ἐκατοίκησαν, ἐγνώρισεν ὁ Ἀδὰμ Εὖαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἔσμιξε μετ' αὐτῆς, καὶ ἐγγαστρώθη τὸν Κάϊν, καὶ ἐγέννησεν αὐτόν. καὶ μετὰ καιρὸν ἐγέννησε καὶ τὸν Ἄβελ. καὶ ὁ Κάϊν ἐργάζετο τὴν γῆν, ἤγουν τὴν ἐδούλευεν. ὁ Ἄβελ ἦτον ποιμὴν προβάτων. καὶ ἤφεραν καὶ οἱ δύο Ἀδελφοὶ δῶρα τῷ Θεῷ ἀπὸ τοὺς κόπους αὐτῶν ὁποῦ ἐδούλευσαν, καὶ ἔκαμαν θυσίαν. καὶ ὁ Θεὸς ἐδέχετο τοῦ Ἄβελ τὴν θυσίαν, διότι ἔκαμνεν ἀπὸ τὰ καλλήτερα ἐκλεκτὰ πράγματα ὁποῦ εἶχε. καὶ ἡ προαίρεσις αὐτοῦ ἦτον ἀγαθὴ καὶ εὐλαβεστάτη. τοῦ δὲ Κάϊν τὴν θυσίαν δὲν τὴν ἐδέχθη, διότι ἦτον ἀπὸ τὰ χειρότερα καὶ ἀνωφελέστερα πράγματα ὁποῦ ἐδούλευε. καὶ ὁ Θεὸς τὴν θυσίαν αὐτοῦ διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἐδέχετον, ἔστωντας ὁποῦ δὲν τὴν ἔκαμνε μὲ καθαρὰν ψυχὴν καὶ προαίρεσιν, ἀμὴ μὲ δολιότητα καὶ πονηρίαν, χωρὶς καμίαν εὐλάβειαν, ἢ ἀγαθὴν προαίρεσιν. καὶ οὐδὲ φόβον εἶχεν εἰς αὐτὸν, μόνον μακρὰν ἄπεχεν ἐξ αὐτοῦ, διότι ἦτον σκεῦος πονηρὸν καὶ φθονερόν. καὶ ὁ Θεὸς εἰς τοῦτα τὰ κακὰ σκεύη δὲν „ κατοικεῖ. διότι λέγει ὁ Προφήτης Σολομών. Εἰς ἀσυνέτου καρδίαν Θεὸς οὐκ „ εἰσελεύσεται. ἐὰν δὲ καὶ εἰσελεύσεται, ταχέως ἐξελεύσεται. ἤγουν εἰς καρδίαν ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου Θεὸς, ἤγουν χάρις Θεοῦ δὲν σεβαίνει. ἐὰν δὲ καὶ σέβῃ, γλήγορα πάλιν εὐγένει. ὅμως ἐλυπεῖτο πολλὰ ὁ Κάϊν, πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἐδέχετο τὴν θυσίαν αὐτοῦ, καὶ ἦτον κατηχυμένον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. καὶ ὡς ἔβλεπεν, ὅτι ὁ Θεὸς δέχεται τὴν θυσίαν τοῦ Ἀδελφοῦ του, ἐφθόνησεν αὐτὸν πολλά. καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι τὰ πράγματα, ὁποῦ εἶχεν ὁ Ἄβελ ὁ Ἀδελφός του, ἐπήγεναν εἰς αὔξησιν μεγάλην. καὶ ἔβαλεν ὀργὴν εἰς αὐτὸν τὸν Ἀδελφόν του, καὶ ἐδιαλογίζετο νὰ τὸν θανατώσῃ. καὶ δὲν ἤξευρε μὲ τί τρόπον

καὶ

καὶ εἶχε μεγάλην λύπην εἰς τοῦτο. λοιπὸν ὁ Διάβολος, ἔστωντας ὁποῦ γνωρίζει τὸ κακὸν, ὅταν θέλῃ νὰ τὸ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος, ἔρχεται καὶ σιμώνει εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἀναγκάζει μὲ τρόπους ἐδικούς του, ἕως οὗ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο τὸ κακὸν, νὰ τὸν ἐγκρεμνίσῃ. καὶ ὡς ἐγνώρισε τοῦ Κάϊν τὴν ἐπιβουλὴν, ὁποῦ εἶχε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐσίμωσεν εἰς αὐτὸν, νὰ τοῦ δείξῃ μὲ τί τρόπον νὰ τὸν σκοτώσῃ. καὶ μία ἡμέρᾳ ἐργαζόμενος ὁ Κάϊν τὴν γῆν, ὅτι ἦτον Γεωργὸς, ἦλθαν τὰ πρόβατα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκεῖ, καὶ ἔπεσαν εἰς τὸν Ἥλιον, ὅτι ὁ Ἄβελ ἦτον ποιμὴν προβάτων. ὁ δὲ Διάβολος ἐμετεμορφώθη εἰς ὁμοίωμα ἐριφίου μεγάλου. διότι εἰς κάθε πρᾶγμα μεταχηματίζεται ὁ Διάβολος. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμοῦντο τὰ πρόβατα, ἐπῆγε μὲ τὸ κέρατον, καὶ ἐκύλισε μίαν πέτραν, καὶ ἦλθεν ἡ πέτρα καὶ εὗρεν ἕνα πρόβατον ἀπὸ τὰ πρόβατα ὁποῦ ἐκοιμοῦντο, καὶ ἐσκότωσεν αὐτό. ὡς δὲ εἶδε τὸ γινόμενον ὁ Κάϊν, ἐχάρη πολλὰ, διὰ νὰ κάμῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. καὶ ἐπῆγε παρευθὺς καὶ εὗρε πέτραν, καὶ ἐφύλαξέ τὴν εἰς τόπον. καὶ οὕτως ἐγύρισε καὶ ἦλθε καὶ εὗρε τὸν Ἀδελφόν του, καὶ εἶπέν του. ἐλθὲ νὰ ὑπᾶμεν ἕως τὸν κάμπον. ὁ δὲ Ἄβελ, ὡς ἀπονήρευτος καὶ ἀγαθὸς ὁποῦ ἦτον, καθὼς τοῦ εἶπε τὸν λόγον, ἔδραμε μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ δὲν φανῇ παρήκοος εἰς αὐτὸν, ἔστωντας ὁποῦ ἦτον μεγαλήτερος παρ' αὐτόν. καὶ ὡς ὑπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐκάθισαν, ἐπῆρεν ὁ Κάϊν τὴν πέτραν, καὶ ἔδωκε τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐσκότωσεν αὐτόν. καὶ ἔκαμεν ἑπτὰ πταίσματα. πρῶτον μὲν, ὅτι ἐπαρώργισε τὸν Θεόν. δεύτερον, ὅτι ἐλύπησε τὸν Πατέρα. τρίτον, ὅτι ἀτέκνωσε τὴν Μητέρα του. τέταρτον, ὅτι ἐφόνευσε. πέμπτον, ὅτι τὴν γῆν ἐμίανεν. ἕκτον, ὅτι ἐψεύστη εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε, δὲν ἠξεύρω ποῦ εἶναι ὁ Ἀδελφός μου. ἕβδομον, ὅτι ἄρνησιν ἐπὶ Θεοῦ ἐμελέτησε. καὶ ὡσὰν ἐσκότωσεν αὐτὸν, τὸν ἄφηκεν ἐκεῖ καὶ ἐπῆγεν. ὁ δὲ Θεὸς ὡς ἀλάθαστος, ὁποῦ δὲν τὸν λανθάνει τίποτε, ἔφθασεν εἰς τὸν Κάϊν μετὰ μεγάλης ὀργῆς, καὶ ἐρώτησεν αὐτόν. ποῦ εἶναι ὁ Ἀδελφός σου; καὶ ἀπεκρίθη, δὲν ἠξεύρω, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι φύλαξ αὐτοῦ, νὰ τὸν φυλάγω. καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε. τί εἶναι τοῦτο ὁποῦ ἔκαμες, καὶ ἐσκότωσες τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τὸ αἷμά του βοᾷ ἀπὸ τὴν γῆν εἰς ἐμέ; ἀμὴ διὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμες, νὰ εἶσαι ἐπικατάρατος. νὰ στενάζῃς, νὰ τρέμῃς, νὰ ἐργάζεσαι τὴν γῆν, καὶ νὰ μὴν σοῦ ἀναδίδῃ. καὶ νὰ μὴ δὲν τολμήσῃ τινὰς νὰ σὲ φονεύσῃ. καὶ νὰ εἶσαι μισημένος καὶ ἀποδιωγμένος ἐκ προσώπου μου. καὶ τόσον ἔτρεμε πολλὰ τὸ χέρι ἐκεῖνο τοῦ Κάϊν, ὁποῦ ἔκαμε τὸ παράνομον ἐκεῖνο κακὸν τοῦ φόνου, ὅτι τὸ φαγὶ δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του, οὐδὲ ἄλλην καμίαν χρείαν νὰ κάμῃ τοῦ κορμίου του. ὅμως ὡσὰν ἔλαβε τὴν κατάραν, ὅτι ἡ γῆ νὰ μὴ δὲν τοῦ δίδῃ καρπὸν, ἔτρεχεν ἀπ' ἐδὼ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς κατηραμένος, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐκατοίκησεν ἐν γῇ Ναΐδ. Καὶ ἔσμιξε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώς. καὶ ἔκτισε Πόλιν, καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Ἐνὼς τὴν εὔγαλε, τοῦτος ἔδειξεν ἀρχὴ τὴν κτίσιν, ὁποῦ κτίζουν κάστρη, χώρας, καὶ ἄλλα. ὁ δὲ Ἐνὼς ἐγέννησε Γαϊδάδ. καὶ ὁ Γαϊδὰδ, Μαλελεήλ. καὶ ὁ Μαλελεὴλ, Μαθουσάλαν. καὶ ὁ Μαθουσάλας, Λάμεχ. καὶ τοῦτος ὁ Λάμεχ ἦτον ὁ πρῶτος ὁποῦ ἔδειξε τὸ δοξάρι. καὶ εἶχε δύο γυναῖκας, καὶ τὴν μίαν ἔλεγαν Ἀδὰ, καὶ τὴν ἄλλην, Σελά. καὶ ἀπὸ τὴν Ἀδὰ ἔκαμε δύο υἱούς. καὶ τὸν ἕναν ἔκραζαν Γωβὴλ, καὶ τὸν ἄλλον Γουβάλ. καὶ ἀπὸ τὴν Σελὰ ἐγεννήθη ἕνας Θόβελ τὸ ὄνομά του. καὶ τοῦτος ἦτον ὁ πρῶτος ὁποῦ ἔδειξε τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, τὸ σίδερον, καὶ τὸ χάλκωμα. καὶ ὁ Γωβὴλ ἔδειξε πρῶτος ταῖς τένταις ὁποῦ βάνουν εἰς τοὺς κάμπους, διότι αὐτὸς ἦτον κυνηγὸς, καὶ ἔπιανε πουλία, καὶ ἄλλα ζῶα. καὶ ἔβαλλε τένταις ἐκεῖ ὁποῦ ἐπερπάτει καὶ ἐκυνήγα. ὁ δὲ ἀδελφός του ὁ Γουβὰλ ἦτον ὁ πρῶτος, ὁποῦ ἔδειξε τὰ τραγούδια καὶ τὰ ὄργανα νὰ λαλοῦν, καὶ τὰ βούκινα, καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια. καὶ ὅταν ἐγήρασεν ὁ Λάμεχ, ἔχασε τὸ φῶς του, καὶ ἐτυφλώθη. καὶ τυφλὸς ὡσὰν ἦτον, δὲν ἄφηκε πούποτε ζῶον νὰ μὴ δὲν τὸ σκοτώσῃ μὲ τὸ δοξάρι. καὶ δὲν τὰ ἐσκότωσε διὰ νὰ τὰ τρώγῃ, μόνον διὰ νὰ πέρνῃ τὰ τομάριά τους, νὰ τὰ κάμῃ φρέματα. διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγουσι τινὲς, ὅτι κρέας δὲν ἔτρωγαν, μόνον ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν καὶ ἐδὼ ἄρχισαν καὶ τὸ τρώγουν. καὶ ἔστωντας νὰ εἶναι ὁ Λάμεχ μέσα εἰς τὸν λόγγον μὲ τὸν σύντροφόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁδηγὸν διὰ νὰ σκοτώσουν κανένα μεγάλον ζῶον, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λόγγου ἐχροίκησεν ὁ ὁδηγὸς κτύπον μέγαν, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι εἶναι ζῶον. καὶ τοῦτος ἦτον ὁ Κάϊν. καὶ οὕτως ἐσίμωσαν. καὶ πιάνει ὁ Λάμεχ τὸ δοξάρι, καὶ ὁ ὁδηγὸς τὸ βάλλει ἴσα ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Κάϊν, καὶ βαρεῖτο, καὶ δίδει ἡ σαγιτεία εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κάϊν, καὶ τὸν ἐσκότωσε. καὶ ἔγινεν ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἄβελ. καὶ ἀπὸ τὸν κτύπον ἐγνώρισεν ὁ Λάμεχ ὅτι τὸν ἐσκότωσε, καὶ ἐλυπήθη πολλά. καὶ θυμωθεὶς, ἔδωκε καὶ ἐσκότωσε καὶ τὸν ὁδηγόν. καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἀλιτηρίου Κάϊν ἔμεινεν εἰς τὸν λόγγον ἄταφον. (καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του εὐγῆκε μία βρύσις βρωμερὴ, καὶ εὔγεναν σκουλήκια ὁποῦ ποτὲ δὲν ἐφάνησαν, καὶ εἶχαν τέσσαρα ποδάρια, καὶ ἡ κεφαλή τως καὶ τὰ ἀφτίατως ἦσαν μεγάλα ὡσὰν ζώου. καὶ λέγουν τινὲς ὅτι ἀπ' αὐτὰ τὰ σκουλήκια ἐγεννήθησαν οἱ σκῦλοι.) ὁ δὲ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὖα εἶχαν θλίψιν ἀπαρηγόρητον διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἄβελ. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸν θρῆνον αὐτῶν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ ἔδωκεν ἀντὶ τοῦ Ἄβελ, καὶ ἐγέννησαν τὸν Σήθ. καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ σοφώτατος, καὶ δίκαιος. τοῦτος ἔβαλε τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ πλανητῶν τοῦ Οὐρανοῦ. καὶ ἐπενόησε καὶ τὴν τῶν οὐρανίων κινήσεων Σοφίαν. τοῦτος ἔγραψε καὶ τὰ ἑβραϊκὰ γράμματα. καὶ ἀπὸ τότε ἐπληθύνετο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπλατύνετο, καὶ ἦτον διεσπαρμένον εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. ὁ δὲ Ἀδὰμ ἔζησε χρόνους ἐννεακοσίους τριάντα, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ ἐννεακοσιοστῷ τριακοστῷ ἔτει, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἀφῆκεν Υἱοὺς, λγ'. καὶ Θυγατέρας, κζ'. ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔπεσαν καὶ εἰς τὸ κακὸν εἰς τὸν κατήφορον. καὶ ἔπεσαν εἰς πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ πλάνην καὶ παρανομίαν καὶ δόξαν καὶ ὑπερηφανίαν. ὥστε ἀφῆκαν τὴν πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν πίστιν, καὶ ἄρχισαν νὰ προσκυνοῦν ἄλλοι τὸν Ἥλιον, ἄλλοι τοὺς Ἀστέρας, ἄλλοι τὸ φῶς, ἄλλοι τὴν γῆν, ἄλλοι τὸ νερὸν, ἄλλοι τὰ ξύλα, ἄλλοι τὰς πέτρας, ἄλλοι τὰ ζῶα. ἦτον δὲ τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγγόνους τοῦ Σὴθ δίκαιος καὶ καθαρὸς, ὀνόματι Νῶε. οὗτος εἶχε πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὴν, καὶ ἐμίσει πᾶσαν κακίαν, καὶ ἀδικίαν, καὶ ἔφευγε πᾶσαν ἁμαρτίαν, καὶ τοὺς κακοὺς καὶ

Τοῦτο δὲν εἶναι βέβαιον.

ἀνόμους ὠνείδιζε καὶ ἐνυθέτει. καὶ ἐβιάζετο πολλὰ νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡσὰν δὲν ἐδυνήθη, ἔσωπας ὅπου τὰς εἶχεν ὁ Διάβολος πισομισμένους εἰς ὅλα τὰ θελήματα, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔφυγε. καὶ ἄφηκε τὴν παρείδα καὶ τὸν τόπον ὅπου ἐβρυνήθη, λέγωντας, ὅτι κάλλιον νὰ εἶναι εἰς ξένους καὶ ἀγνωρίσους τόπους, ἢ νὰ κατοικῇ μὲ ἀθέων καὶ ἀσεβῶν ἀνθρώπων. τότε ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸ ἀμετάθετον τῆς καρδίας αὐτῶν, ὅτι δὲν ἐπιστρέφοντων, ἔστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ εἶπε τοῦ Νῶε, ὅτι πῶς θέλει νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τοῦ γοῦ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς ξύλα καλὰ δυνατὰ, νὰ κτίσῃς κιβωτὸν ξιακοσίων πηχῶν τὸ πλάτος, καὶ ξιαπὰ πῆχες τὸ ὕψος. καὶ τοῦ πόρταν νὰ τοῦ κάμῃς εἰς τὸ πλάγι. καὶ κατώγια νὰ κάμῃς μέσα διόροφα καὶ ξιόροφα, διὰ νὰ ἔμπῃς μέσα ἐσύ, καὶ οἱ γιοί σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν γιῶν σου, νὰ φυλαχθῆτε. καὶ ἀπὸ παντῶν τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ παντῶν τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης σαρκὸς δύο δύο νὰ πάρῃς, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, νὰ ἐμπάσῃς μέσα, καὶ νὰ ξέφωνται μὲ σέ. καὶ ἐσὺ νὰ σωνάξῃς ἀπὸ κάθε ξόφιμον πρᾶγμα, νὰ ἔχῃς διὰ ξοφιὰ τῆς ζωῆς σας. καὶ ἄρχισεν ὁ Νῶε, μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ἔκτιζε τοῦ κιβωτὸν χρόνους ἑκατόν. καὶ τοῦτο τὸ μακρος τοῦ καιροῦ ὅπου τοῦ ἔκτιζεν ἦτον, μήπως καὶ ἐπιστραφῇ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὰς ἀνομίας αὐτῶν. καὶ ὅταν ἐρωτοῦσαν τὸν Νῶε, διατί τοῦ κτίζει; τοὺς ἔλεγε, πῶς ὁ Θεὸς ἐβαρυώθη τὰς ἁμαρτίας τοῦ Λαοῦ, καὶ θέλει νὰ κάμῃ κατακλυσμὸν, νὰ φθείρῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. καὶ ὡς ἤκουσαν ὅπως, ἐγελοῦσαν καὶ ἐνέπαιζον τοὺς λόγους τοῦ Νῶε. Τότε ἀφ' ὅ ἐκτίσθη καὶ ἐτελειώθη ἡ κιβωτὸς, εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε. ὅτι λάβε τὴν γυναῖκά σου, καὶ τοὺς γιούς σου, καὶ τὰς γυναῖκας τῶν γιῶν σου, καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν, καὶ ἀπὸ παντῶν τῶν ζώων δύο δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, ὅτι εἰς ἑπτὰ ἡμέρας θέλει ἀρχίσει βροχὴ φοβερὰ, νὰ βρέχῃ σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτας. καὶ ὁ Νῶε ἐποίησε, καθὼς ὥρισεν αὐτὸν ὁ Θεός. καὶ ἐσέβη αὐτὸς εἰς τοῦ κιβωτὸν, καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ τὰ τρία του παιδία, ὁ Σὴμ, ὁ Χὰμ, καὶ ὁ Γάφεθ. καὶ αἱ ξένες γυναῖκες τῶν γιῶν του, καὶ τὰ παιδία τους, καὶ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ πᾶσα ζωὴν ζῶα δύο δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, καὶ ἔκλεισε τοῦ πόρταν τῆς κιβωτοῦ. Τότε ὠργίσθη θυμῷ ὁ Κύριος, καὶ ἠγανάκτησεν ἀπὸ τὰς ἀνομίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἄνοιξαν οἱ καταράκται τοῦ Οὐρανοῦ. ὁμοίως καὶ πᾶσα πηγὴ τῆς Ἀβύσσου, καὶ ἐχύνοντο τὰ νερὰ ὡσὰν θάλασσα, ἡμέρας σαράντα, καὶ νύκτας σαράντα. καὶ ἐπλήθυνε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπῆρε τοῦ κιβωτὸν ἀπὸ τοῦ γοῦ, καὶ ἦτον ἀπάνω εἰς τὰ νερά. καὶ ἐσκέπασαν τὰ νερὰ τὰ βουνά. καὶ ὑπῆγαν ἀπάνω ὑψηλὰ ἀπὸ τὰ βουνὰ τὰ ὑψηλότερα πῆχες δεκαπέντε. καὶ ἀπέθανε πᾶσα σάρκα, ὅπου ἦτον εἰς τοῦ γοῦ, πετεινῶν, κτηνῶν, θηρίων, ἑρπετῶν, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὅλα ὅσα εἶχαν πνοὴν ζωῆς. καὶ ἐξαλείφθησαν παντελῶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἑρπετῶν καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ. καὶ ἡ κιβωτὸς, ὅπου ἔπλεεν ἀπάνω εἰς τὸ νερὸν, ἐκατοίπησαν εἰς σένα βουνὸν, ὅπου ὠνομάζετο Ἀραράτ. ἀφότης

γῆν

γῆν ἔπαυσεν ἡ βροχὴ ἡ θεία, ἔστειλεν ὁ Νῶε σένα κόρακα, διὰ νὰ ἰδῇ, ἐὰν ἔπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς, ἢ ὄχι. καὶ ὁ κόρακας, ὡσὰν ἐπῆγε καὶ ἤυρε τὰ πνιμμένα ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἔπλεαν εἰς τὴν ὀπολλοῦ τοῦ ὑδάτων, δὲν ἐγύρισε πλέον. ἔβγαλεν ἔπειτα τὴν θεοσεβειαν, ἡ ὁποία μὲ θυσίαν εὑρίσκοντας πῶς νὰ καθίσῃ, ὄντας ἀκόμη ἡ γῆ ὁλόθεν ξεχειλισμένη, ἐγύρισεν εἰς τὴν κιβωτόν. πάλιν μὲ ἑπτὰ ἡμέραις ξαναστάλμωσε, ἐστράφη εἰς ὀλίγον ὥραν ἔχασε εἰς τὸ στόμα της φύλλον ἐλαίας. τότε ἐγνώρισεν ὁ Νῶε ὅτι ἡ γῆ ἦτον ξεσκεπασμένη, καὶ ὁ κίνδυνος ἀπερασμένος. μάλιστα κυβέρνησε καὶ τρίτον φορὰν τοῦ θεοσεβειαν νὰ εὕρῃ ἐκείνη, δὲν ἐστράφη πλέον. ὅθεν ὡσομείνας καὶ αὐτὸς ἄλλαις ἑπτὰ ἡμέραις δὲν ἔβγηκεν ἀπὸ τὴν κιβωτὸν μὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ μὲ τῶν γιῶν αὐτοῦ, καὶ μὲ παντὸς τοῦ Λαοῦ. ἐξέβηκαν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ πάσης θρεᾶς. καὶ ἔκαμεν ὁ Νῶε θυσίαν τῷ Θεῷ. καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς πάλιν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων καὶ ηὐξαύνοντο, καὶ ἐπληθυώνοντο ὅπου πᾶσαν τὴν γῆν. ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ χρόνοι, βσμβ'. ἐγένοντο δὲ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἄνδρες ἀνδρεῖοι καὶ ὑψηλόφρονες, Μεσρὲμ καὶ Νεμβρώδ. καὶ ὁ μὲν Μεσρὲμ κατώκησεν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου. διατοῦτο μετονομάθη ἡ χώρα ἐκείνη Αἴγυπτος. ὅτι Μεσρὲμ Ἑβραϊκὰ, Αἴγυπτος ἑρμηνεύει. ὁ δὲ Νεμβρὼδ κατώκησεν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν. ὅπου καὶ αὐτὴ κληθεῖσα ἐξ Ἀσσὼρ υἱοῦ Σήμ. ὅτος ὁ Νεμβρὼδ θρῶτος ἀπὸ ὅλους ἐθεομάνησε, καὶ ἐγένετο καταφρονητὴς τοῦ Θεοῦ. καὶ ἠνάγκασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀφήσουν τὴν πρὸς Θεὸν πίστιν καὶ νὰ τὸν ἀθετήσουσι. καὶ τὴν θρησκήσαν τιμὴν ὅπου ἔκαμναν τοῦ Θεοῦ, ἤθελε νὰ τὴν κάμνουν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐδοξάζετο πολλὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του. καὶ ἤθελε νὰ ἐναντιῶται τὸν Θεὸν ὁ ἀγνωσος. καὶ συνεβουλεύθη μὲ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, ὅτι νὰ κτίσουν σένα πύργον ὑψηλὸν καὶ δυνατὸν, νὰ ἀνέβῃ ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν. ὅτι ἂν εἶναι καὶ κάμῃ ὁ Θεὸς δευτέραν φορὰν κατακλυσμὸν νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἔμπουν μέσα εἰς τὸν πύργον νὰ φυλαχθοῦν, νὰ μὴ δὲν δυνηθῇ νὰ τοὺς βλάψῃ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅπου ἦσαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν, ἦσαν ἄγνωσοι, καὶ ἕτοιμοι εἰς τοῦ κακοβουλίαν, καὶ ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ θρόνου Νεμβρὼδ, καὶ ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι μὲ πάσης θρομυμίας, καὶ ἄρχιζαν καὶ ἔκτιζαν ἐκεῖνον τὸν θαυμασὸν καὶ ὑψηλότατον πύργον. καὶ ὅταν ἤφεραν αὐτὸν τὸν πύργον, καὶ τὸν ἔκαμναν ὑψηλὸν ἕως πήχαις εἰκοσιέξη, ὅπου εἶναι πᾶσα πῆχη, ἑπτὰ ποδάρια, καὶ εἶχαν καμωμένους εἰς αὐτὸν σαραντατέσαρες καμάραις γυρισμένους, ἔβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν μέσην „ τῆς μεγάλης σύγχυσιν, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. Καὶ εἶπε Κύριος. Γδὲ „ γῆς σὺ, καὶ χεῖλος σὺ πάντων. δεῦτε καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ „ τὰς γλώσσας, ἵνα μὴ ἀκόσωσιν ἕκασος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον. καὶ ὅπως ἐρρήξε σύγχυσιν καὶ ζάλην καὶ ἀσυμφωνίαν εἰς τὰς γλώσσας αὐτῶν, ὅπου ἔκτιζαν καὶ ὑπηρετοῦσαν, καὶ ἤφεραν πᾶσαν ὕλην. καὶ ὡμιλοῦσαν ξεναις γλώσσαις, αἱ ὁποῖαι εἶναι καθὼς λέγει, αὗται.

Ἑβραῖοι. Σύροι. Χαλδαῖοι. Μῆδοι. Πέρσαι. Ἄραβες. Χαμπαισαῖοι. Μαγνηδαῖοι. Τάνοι. Χαλαμνοῖται. Σαρακηνοί. Κάσσιοι. Ἀλβανῖται. Πάρθοι. Ἰνδοί. Αἰθίοπες. Αἰγύπτιοι. Λίβυοι. Χεταῖοι. Σαῖοι. Ἐλαμῖται. Φερεζαῖοι. Γεργεσαῖοι. Ἰδουμαῖοι. Σαμαρῖται. Φοίνικες. Κλογομανοί. Σπυριανοί. Κασιανοί. Πίσιδες. Παφλαγόνες. Γαλᾶται. Φράγγοι. Ἕλληνες. Θετταλοί. Μακεδόνες. Γίγαντες. Δάρδανοι. Σαυρομᾶται. Γερμανοί. Ἱσπανοί. Ἀλαμάνοι. Νισσοιροί. Δαλμάται. Ῥωμαῖοι. Λατῖνοι. Λιγεροί. Λελιακοί. Ἰνδιανοί. Βρετανοί. Βούλγαροι. Ῥοῦσοι. Τοῦρκοι. Τατάροι. Μονοκέρατοι. Κυνοκέφαλοι. Πίθηκοι. Οὐγκλέζοι. Ἴβηροι. Σκύθαι. Καππαδόκαι. Κυρηναῖοι. Κατελάνοι. Βλάχοι. Σικελοί. Οὔγγροι. Λέχοι. Τζαρκάσοι. Λαζοί.

Καὶ ἔγιναν ἄλλοι τῶν ἄλλων ὡσὰν ἔξω φρενῶν, καὶ ἕνας τὸν ἄλλον δὲν ἐγροίκα τί ζητᾷ. ἔκραζαν νὰ φέρουν ἀσβέστην, καὶ ἤφερναν πέτραν. ἔκραζαν νὰ φέρουν πέτραις, καὶ ἤφερναν πηλὸν, καὶ ἄλλην ὕλην. καὶ τότε λέγουν, ὅτι ἐμερίσθησαν αἱ γλῶσσαις αὐταῖς· καὶ οἱ κτίζοντες τὸν πύργον ἐδιεσκορπίσθησαν ἔνθεν κἀκεῖθεν, καὶ ἐκατοίκησε καθένας εἰς τὸν τόπον ὁποῦ τοῦ ἄρεσε, καὶ ὁ τόπος τῆς πυργοποιΐας ὠνομάσθη Βαβυλών. καὶ ἑρμηνεύεται σύγχυσις. ἐκεῖ γὰρ συνεχέθησαν αἱ γλῶσσαι τῆς μεγάλης ἐκείνης πυργοποιΐας ὡς εἴπαμεν. ὁ δὲ Ἕβερ δὲν ἦτον εἰς τὴν βουλὴν νὰ γένῃ ἡ πυργοποιΐα. καὶ διὰ τοῦτο αἱ φωναὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐσυγχύσθησαν καὶ ἀπώλοντο, ἀμὴ τοῦ Ἕβερ δὲν ἐχάθη. καὶ αὕτη ἡ φωνὴ ὁποῦ ὡμίλει ὁ Ἕβερ, ἦτον τοῦ Ἀδάμ. ὥς τε Ἑβραϊκὴ ἦτον ἡ ὁμιλία ὁποῦ ὡμίλει ὁ Ἀδάμ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου Ἕβερ ὠνομάσθησαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ τὴν φωνὴν αὐτῶν Ἑβραϊκὴν ἐκάλεσαν. ὡς δὲ ἔφθασεν εἰς πλατυσμὸν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ ηὐξύνθη, ἐγένετο καὶ Βασιλεὺς εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, μόνον αὐτοὶ ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς βασιλέα. καὶ τότε ἄρχισε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλας παρανομίας, καὶ ἐξέκλινεν εἰς ἔργα πονηρίας. εἰς ἀρσενοκοιτίας, εἰς φόνους, εἰς ἀκολασίας, εἰς ἁρπαγὰς, εἰς μοιχείας, καὶ τὸ ὑστερινὸν καὶ πλέον χειρότερον εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. ἡ δὲ ἀφορμὴ τῆς εἰδωλολατρείας ἔγινεν οὕτως. ἄνθρωπός τις, ὀνόματι Σεροὺχ, ὄγδοος ὢν ἀπὸ τοῦ Νῶε ἀπόγονος, οὗτος ὁ Σεροὺχ τιμῶν τοὺς παλαιοὺς ἄνδρας καὶ σοφοὺς, ὡς πολεμιστὰς, καὶ ἐφευρετὰς πολλῶν ἀγαθῶν, κατεσκεύασεν εἰκόνας καὶ ἀγάλματα εἰς ἐνθύμησιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. καὶ ἐλθόντες ὕστερον οἱ μετ' αὐτὸν ἄνθρωποι, καὶ εὑρόντες τὰ ἀγάλματα ἐκεῖνα, δὲν ἐκατάλαβαν τὴν ἔννοιαν τοῦ Σεροὺχ, ὅτι πῶς δὲν τὰ ἔκαμε νὰ τὰ τιμᾷ ὡς Θεοὺς, μόνον διὰ ἐνθύμησιν ἀνδρείας καὶ σοφίας καὶ φρονήσεως τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀνδρῶν. ἀμὴ ὡς ἄγνωστοι αὐτοὶ ἐν τῷ ἅμα ἐτίμησαν ὡς θεοὺς τὰς ἀψύχους ἐκείνας στήλας καὶ εἰκόνας, καὶ προσεκύνησαν τοῖς γλυπτοῖς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν. εἶτα ὀλίγον τὸ ὀλίγον ἐξέπεσαν εἰς πολλὰς θρησκείας, καὶ εἰς πολ-

λὴν ἀγνωσίαν, ὅτι τελείως ἐκρεμνίσθησαν, διότι καθ' ἕνας ἔκαμνε θεὸν ἐδικόν του, καὶ ἐσέβετο, καὶ ἐπροσκύνα αὐτόν. ἄλλος ἐπροσκύνα ἀστέρι, ἄλλος πρόβατον, ἄλλος ἀρκοῦδι, ἄλλος βόϊδι, καὶ ἄλλα ἄτιμα ἄχρηστα ζῶα ἐσέβουνταν, ἄξια τῆς ἐκείνων φρενοβλαβείας. τὸ δὲ ἐντιμότερον ὁποῦ ἐσέβουνταν, πλέον τῶν ἄλλων, ἦτον βόϊδι πολυποίκιλον, ἤγουν ὁποῦ εἶναι ἄσπρον, μαῦρον, κόκκινον, καὶ λέγουντο, παρδαλόν. ὅταν οὖν ἤθελε γεννηθῇ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοιοῦτον πολυποίκιλον βόϊδι, ἐλάμβαναν μεγάλην χαρὰν, καὶ ἐκτυποῦσαν ὄργανα καὶ τύμπανα. καὶ τὸ ἔβαλλαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν πολυτίμητον πάχνην, διάχρυσον καμωμένην μετὰ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίων. καὶ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν πολυτίμητον πάχνην εἶχαν διάφορα φαγητὰ ἐκλεκτὰ, ῥαντισμένα μετὰ ῥοδοστάμματος καὶ μόσχου. καὶ ἐτάγιζαν τὸ παρδαλὸν ἐκεῖνο βόϊδι. εἶχαν καὶ εἰς τὸν γύρον του λαμπάδας μεγάλας ἀναμμένας. καὶ ὡς μωροὶ καὶ ἀνόητοι ὁποῦ ἦσαν, ἐχόρευαν καὶ ἔπαιζαν, κάμνοντες μεγάλας ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις, λέγοντες, ὅτι ἐφάνη νέος θεός. ὡς δὲ ἐπλατύνετο ἡ εἰδωλολατρεία, ἐπλανήθη πᾶν γένος, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ἔκαμναν τὰ θελήματα τοῦ Διαβόλου. καὶ ἦτον ἀνομία καὶ ἀπιστία πανταχοῦ. καὶ τέλος ἀλησμονήθη τὸ ὄνομα τοῦ παντοδυνάμου καὶ ζῶντος Θεοῦ. ἐπειδὴ δὲ, καθὼς εἴπαμεν, ὅτι πρώτη βασιλεία εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ἐγίνη, μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφή. Ὡς γὰρ ἐγένετο πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων, ὁ θεῖος καὶ δίκαιος Ἀβραὰμ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Πατρίδα αὐτοῦ, καὶ ἄφηκε τὸν τόπον καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν. διότι ἡ Αἴγυπτος εἶχε μεγάλην εὐημερίαν εἰς ψωμὶ καὶ εἰς ἄλλα φαγητά. ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ἦτον τότε ὁ Ἀβιμέλεχ. ἰδόντες γοῦν οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως Σάῤῥαν τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀβραὰμ εὐμορφοτάτην εἰς τὸ κάλλος καὶ θεωρίαν θαυμαστήν· καὶ τόσην διαφορὰν εἶχεν ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας εἰς τὰ χαρίσματα τῆς εὐμορφίας, ὅτι καθὼς ἦτον τὸ ῥόδον εἰς τὰ ἄλλα ἄνθη λαμπρότερον, οὕτως ἦτον καὶ αὐτὴ εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας. καὶ ὁ Ἀβραὰμ φοβούμενος τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κόσμου ἐκείνου, ὁποῦ δὲν τοὺς εἶδε ποτέ του, οὐδὲ τοὺς ἐγνώριζεν, ὅποιος ἤθελε τὸν ἐρωτήσῃ διὰ τὴν Σάῤῥαν, ἔλεγεν, ὅτι ἀδελφή του εἶναι. καὶ οὕτως ἐπαρήγγειλε καὶ αὐτῆς τῆς Σάῤῥας, ὅτι ἐὰν σε ἐρωτήσῃ τινὰς, εἰπὲ πῶς ἀδελφή μου εἶσαι, νὰ μὴ δὲν μὲ σκοτώσουν, καὶ σὲ πάρουν διὰ τὴν εὐμορφίαν σου. ὅμως ἦλθον οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, καὶ ἅρπαξαν τὴν Σάῤῥαν ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὴν ὑπῆγαν τοῦ βασιλέως Ἀβιμέλεχ. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴν, ἐγένετο ὡς ἐξεστηκὼς ἀπὸ τὸ πολὺ κάλλος αὐτῆς, καὶ ἠβουλήθη νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. καὶ ὡς ἔλαβεν αὐτὴν, ἵνα ὑπάγῃ μετ' αὐτὴν εἰς τὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῇ, τότε εἶδε θεῖον Ἄγγελον βαστάζοντα σπάθην γεγυμνωμένην, καὶ ἦλθε μετὰ ὀργῆς νὰ τὸν σφάξῃ. καὶ ὡς εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ἦλθε τρόμος καὶ φόβος μέγας εἰς αὐτὸν, καὶ ἔφυγε μακρὰν ἐξ αὐτῆς, καὶ οὐδὲ κἂν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐσύκωσε πλέον νὰ τὴν ἰδῇ. καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἦλθεν εἰς ὕπνον, καὶ βλέπει ὁράματα φοβερὰ διὰ τὴν Σάῤῥαν. ὅτι εἶναι γυναῖκα τοῦ Ἀβραὰμ,

καὶ οὐχὶ ἀδελφή τε. καὶ ἀπὸ τούτων τῶν φοβερῶν ὁραμάτων ἐξύπνησε. καὶ οὕτως ἔκραξε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν ἐτίμησε μεγάλως, καὶ εἶπέ τε. διατὶ εἶπες διὰ τὴν γυναῖκά σε, ὅτι εἶναι ἀδελφή σε, διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς ἐπιθυμίαν εἰς αὐτήν. ἀμὴ τὴν νύκτα εἶδα πολλοὺς φοβερισμοὺς ἀπὸ τὸν Θεόν. λοιπὸν ἔπαρε τὴν γυναῖκά σε καθαρὰν, καὶ ἀμόλυντον ἀπ' ἐμοῦ. καὶ παρακαλῶσε δεήθητι τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐγνώρισα ἀληθῶς, ὅτι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος εἶσαι. καὶ προσηύξατο Ἀβραὰμ πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἴασεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ τὴν γυναῖκα τε. καὶ ἔλαβεν ὁ δίκαιος Ἀβραὰμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μετὰ τιμῆς καὶ ἀξίων χαρισμάτων πολλῶν. καὶ ἀνέβη ἐξ Αἰγύπτου μετ' αὐτῆς καὶ μὲ τὰ πράγματά τε, ὅτι ἦτον πολλὰ πλούσιος. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Λώτ. ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνεψιός τε, τοῦ ἀδελφοῦ τε υἱός. καὶ ἐχωρίσθησαν ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Λώτ. καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἔμεινεν εἰς τὴν γῆν Χαναὰν, ὁ δὲ Λὼτ εἰς τὰ Σόδομα. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὰ Σόδομα, ἦσαν πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ πολλὰ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡσὰν ἐχώρισεν ὁ Ἀβραὰμ ἀπὸ τὸν Λὼτ, τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. σίμωσε τὰ ὀμμάτιά σε, καὶ ἀπὸ τὸν τόπον ὁποῦ εἶσαι τώρα ἰδὲ πρὸς Βορρὰν, καὶ Λίβα, καὶ ἀνατολὰς, καὶ θάλασσαν, ὅτι ὅλην τὴν γῆν ὁποῦ βλέπεις, τὴν δίδω ἐσὲ, καὶ τῶν παιδίων τῶν παιδίων σε ἕως τοῦ αἰῶνος. καὶ θέλω κάμει τὰ παιδία σε πολλὰ ὡσὰν τὴν ἄμμον τῆς γῆς. καὶ ἂν δύναται τινὰς νὰ μετρήσῃ τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, θέλει μετρήσει καὶ τὰ παιδία τῶν παιδίων σε. λοιπὸν ὡσὰν δὲν ἔκαμνε παιδία μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σάῤῥας, εἶχε μίαν σκλάβαν Αἰγυπτίαν, τὸ ὄνομά της Ἄγαρ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ λέγει ἡ Σάῤῥα πρὸς τὸν Ἀβραάμ. ἐγὼ βλέπω ὅτι μὲ ἐσφάλισεν ὁ Κύριος, νὰ μὴ δὲν κάμω παιδὶ, καὶ πέσε μὲ τὴν κοπέλαν μας τὴν Ἄγαρ νὰ κάμῃς παιδὶ μετ' αὐτῆς. καὶ ἔκαμεν ὁ Ἀβραὰμ τὸν λόγον τῆς γυναικός τε, καὶ ἔπεσε μὲ τὴν Ἄγαρ, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰσμαήλ. ἦτον τότε τοῦ Κόσμου ἔτος, γ τ υ ή. ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἀπὸ τότε ἀγάπα περισσότερον τὴν Ἄγαρ. καὶ βλέπουσα ἡ Σάῤῥα ἐζηλοφθόνησε· καὶ βάνει τὸν Ἀβραὰμ εἰς λόγους κακοὺς, καὶ ἐδίωξε τὴν Ἄγαρ μὲ τὸν Ἰσμαήλ. ἐπῆρε γοῦν ἡ Ἄγαρ τὸν Ἰσμαὴλ καὶ ἔφυγε, καὶ φεύγουσα τὴν ἦυρεν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ, καὶ τῆς λέγει. πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦ ὑπάγεις; λέγει τε ἡ Ἄγαρ. ἔφυγα ἀπὸ τὴν Σάῤῥαν τὴν κυράν με, ὅτι πολλὰ μὲ πειράζει, καὶ μὲ ὀνειδίζει, καὶ ὑβρίζει, καὶ ὑπάγω ὅθεν ἠμπορέσω, ὅπου βλέπουν τὰ μάτιά με. λέγει της ὁ Ἄγγελος, γύρισε ὀπίσω εἰς τὴν κυράν σε, καὶ προσκύνησε αὐτὴν, καὶ ταπεινώσου εἰς αὐτήν. Τότε ἐγύρισεν ὀπίσω ἡ Ἄγαρ μὲ τὸν Ἰσμαήλ. καὶ ὅταν ἐγίνη χρονῶν ἐννενηντα εννέα, τοῦ ἐφάνη ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπε. ἐγώ εἰμι ὁ Θεός σε, καὶ σὲ αὐξάνω πολλὰ πολλὰ, καὶ βασιλεῖς ἀπὸ ἐσὲ θέλουν γεννηθῇ. καὶ εὐλογήσω Σάῤῥαν τὴν γυναῖκά σε, καὶ θέλω σᾶς δώσει παιδί. καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν θέλουν εὔγει ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἀκούσας τοῦτο, ἔπεσε καὶ ἐπροσκύνησε καὶ ἐγέλασε, λέγωντας εἰς τὸν ἑαυτόν τε. ὅτι τώρα εἶμαι ἑκατὸν χρονῶν, καὶ ἡ γυναῖκά με στεῖρα, ὁποῦ δὲν ἔκαμε ποτέ της παιδὶ, καὶ τώρα θέλει με γεννήσει υἱόν; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἀβραὰμ, εἶπε πρὸς Κύριον. Ἰσμαὴλ οὗτος ζήτω ἐναντίον σε. ἤγουν οὗτος ὁ Ἰσμαὴλ νὰ ζῇ ἔμπροσθέν σε. εἶπε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ. ὅτι νὰ ἡ γυναῖκά σε ἡ Σάῤῥα

θέλει γεννήσει υἱὸν, καὶ νὰ εὐγάλῃς τὸ ὄνομά τε Ἰσαὰκ, καὶ στήσω τὴν διαθήκην με πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον. περὶ δὲ τοῦ Ἰσμαὴλ εἰσήκουσά σε, καὶ εὐλογήσω αὐτόν. καὶ θέλω τὸν πληθύνει πολλὰ, καὶ δώδεκα Ἔθνη θέλει γενήσει, καὶ στήσω αὐτὸν εἰς Ἔθνος μέγα. καὶ πάλιν λέγει, ὅτι πῶς ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐν τῇ δρυῒ τῇ μαμβρῇ. ἐδὼ θέλομεν νὰ δείξωμεν, ὅτι ἕνας Θεὸς ἦτον ἡ ἁγία Τριὰς, διότι „ λέγει. Ἀναβλέψας δὲ Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καὶ εἶδε. καὶ ἰδοὺ τρεῖς ἄν„ δρες εἱστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ. ἤγουν, εἰς τὸ νὰ ἀνοίξῃ τὰ ὀμμάτιά τε ὁ Ἀβραὰμ καὶ νὰ ἰδῇ, εἶδε τρεῖς ἄνδρας ὁποῦ ἐστέκονταν ἀπάνωθέν τε. ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει ἀπάνω, ὅτι ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς, τώρα λέγει τρεῖς ἄνδρες, τουτέστι τρισυπόστατον τὴν Θεότητα. καὶ πάλιν τοὺς τρεῖς ἄνδρας ὀνομάζει καὶ λέγει, καὶ εἶπε. Κύριε, εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον σε, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδα σε. ἐκείνους τοὺς τρεῖς λέγει μονοπροσώπως τώρα, Κύριε ἂν ἦυρα ἐμπροστάσε χάριν, μὴ διαβῇς ἀπὸ ἐμὲ τὸν δοῦλον σε· ἤγουν μηδὲν περάσῃς ἐμὲ, καὶ διαβῇς ἀλλοῦ, καὶ ἁπληκέψῃς, τουτέστι νὰ μείνῃς. καὶ „ πάλιν ἐτοῦτον τὸν ἕνα Κύριον τρισυπόστατον λέγων· Ληφθήτω δὲ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν. τουτέστι θέλουν πιάσει νερὸ νὰ πλύνουν τὰ ποδάριά σας. εἶπε τὸν ἕνα Κύριον ἀπάνω, καὶ τώρα λέγει πληθυντικὰ τὰ ποδάριά σας; ἠξεύρετε, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἄρχοντες, ὡσὰν καὶ οἱ πτωχοὶ μίαν τάξιν εἶχαν. ὅταν ἤθελαν νὰ ἀποδεχθοῦν ἄνθρωπον εἰς τὸ σπῆτι, νὰ κάμουν μεγάλην εὐσπλαγχνίαν, πρῶτον ἔπλυναν τὰ ποδάριά τε. καὶ πολλαῖς φοραῖς ἀτοίτους οἱ οἰκοκυροὶ τὰ ἔπλυναν, καὶ εἶχαν το διὰ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ δόξαν πρὸς τὸν Θεὸν, νὰ πλύνουν τὰ ποδάρια τῶν ξένων. καὶ τότε τοὺς ἔβαναν νὰ καθίσουν νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον, ἕως οὗ νὰ ἑτοιμάσουν φαγητὰ, καὶ ποτὰ, νὰ βάλουν τράπεζαν νὰ τοὺς ὑπηρετήσουν, νὰ φάγουν καὶ νὰ πίουν. καὶ ἂν ἤθελαν νὰ ἀναπαυθοῦν τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκεῖ, νὰ τοὺς στρώσουν τὰ καλλήτερα ῥοῦχα ὁποῦ εἶχαν νὰ τοὺς ἀναπαύσουν, καὶ μὲ μεγάλην εὐσπλαγχνίαν νὰ τοὺς ἀπεκβάλουν. καὶ τόσον ἦτον ὁ Ἀβραὰμ εἰς τὴν φιλοξενίαν, ὅτι ἡ ἁγία Τριὰς ἠθέλησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τε, καὶ ἁπλήκευσεν, ἤγουν ἐκόνευσεν· ὅμως ὡσὰν ἦλθεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἀβραὰμ, λέγει τε· ποῦ εἶναι Σάῤῥα ἡ γυναῖκα σε; ὁ δὲ Ἀβραὰμ εἶπεν· ἐδὼ εἶναι. ὁ δὲ Θεὸς λέγει. ὅτι θέλει γεννήσει παιδί. ἡ δὲ Σάῤῥα ἔστεκεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ. καὶ ὡς ἤκουσεν ὅτι νὰ κάμῃ παιδὶ, ἐγέλασεν, ἐπειδὴ ὁ Ἀβραὰμ καὶ αὐτὴ ἦταν γέροντες, καὶ ὁ καιρός τους ἀπερασμένος, διὰ νὰ κάμουν πλέον παιδί. καὶ τὸ περισσότερον, ὁποῦ ἐπέρασαν καὶ τὰ γυναικεῖα τῆς Σάῤῥας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γυναικῶν. ὡς δὲ ἐγέλασεν ἡ Σάῤῥα εἰς τὸν λόγον, ὅτι νὰ κάμῃ παιδὶ εἰς τὸ γῆρας της, εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἀβραάμ. τί ὅτι ἐγέλασεν ἡ Σάῤῥα εἰς τὸν λόγον, ὅτι νὰ κάμῃ παιδὶ εἰς τὸ γῆρας της; ἀμὴ ἤξευρε, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν ἀδυνατεῖ τῷ Θεῷ. ἡ δὲ Σάῤῥα ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἀρνήθη ὅτι ἐγέλασε, διότι ἐφοβήθη διὰ τὸν Κύριον. ἐξαναστάντες δὲ οἱ ἄνδρες ἐκεῖθεν, κατέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας. ἤγουν ἐσυκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες, καὶ ἔβλεπαν πρὸς τὰ μέρη τῶν Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας, τουτέστιν ἐπῆγαν πρὸς ἐκεῖ. ἔδειξε πάλιν τοὺς τρεῖς ἄνδρας,

ὅτι πῶς ἦτον ἡ μία Θεότης. καὶ ἤξευρε, ὅτι πῶς εἰς ὅλην τὴν θείαν Γραφὴν θέλεις εὕρει νὰ ὀνομάζεται ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Ἄγγελοι. καὶ πάλιν λέ-
„ γει· ἦλθον δὲ οἱ Ἄγγελοι εἰς Σόδομα· λοιπὸν ὅταν ἀκούσῃς, οἱ δύο Ἄγγελοι, θέλει νὰ εἰπῇ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα ὁποῦ εἴπαμεν, καὶ κράζονται εἰς τὴν θείαν Γραφὴν Ἄγγελοι. καὶ προτήτερα ὁποῦ ἔλεγε τρεῖς ἄνδρας, ἕνα Κύριον. τώρα λέγει ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐδιάβησαν οἱ δύο, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι ἰσό-
„ τιμα τοῦ Πατρός. διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ τριαδικὰ λέγει. Ἵνα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψῃς
„ πάλαι σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὤφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀν-
„ θρώπων, Ἁβραὰμ ὑμνοῦντι σὸν κράτος ἐνιαῖον. ἡ ἔννοια θέλει νὰ εἰπῇ· ὅτι διὰ νὰ ἀνακαλύψῃς, τουτέστι νὰ φανερώσῃς τῆς μιᾶς κυριότητος τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, ἤγουν τὰς τρεῖς ὑποστάσεις, ἐσὺ Θεέ μου, ἐφανερώθης εἰς σχῆμα ἀνθρώπων τῷ Ἁβραάμ. ὁ ὁποῖος Ἁβραὰμ ὕμνει καὶ ἐδόξαζε τὸ κράτος τὸ ἐνιαῖον, τουτέστι τὴν
„ μίαν Θεότητα· καὶ πάλιν εἰς τὸν Λὼτ λέγει· Ἰδὼν δὲ ὁ Λὼτ, ἐξανέστη εἰς συ-
„ νάντησιν αὐτοῖς, καὶ προσεκύνησε τῷ προσώπῳ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ Κύριοί
„ μου, ἐκκλίνατε εἰς τὸν τόπον τοῦ παιδὸς ὑμῶν, καὶ καταλύσατε καὶ νίψατε τοὺς πόδας ὑμῶν. ἤγουν ὅταν τοὺς εἶδεν ὁ Λὼτ, πῶς ὑπήγεναν εἰς αὐτὸν, ἐσυκώθη καὶ ἐπῆγεν ἔξω εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν· καὶ μὲ τὸ πρόσωπόν του ἐπροσκύνησεν εἰς τὴν γῆν καὶ εἶπεν. ἰδοὺ Κύριοί μου, καὶ ἐλᾶτε, μείνατε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δούλουσας, καὶ πλύνετε τὰ ποδάριά σας. ἰδὲ, ὅτι πῶς τοὺς δύο Ἀγγέλους λέγει Κυρίους, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ
„ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. εἶπον δὲ οἱ ἄνδρες πρὸς Λώτ· Εἴτις σοι ἄλλος ἐστὶν, ἐξαγα-
„ γέτω ἐκ τοῦ τόπου, ὅτι ἡμεῖς ἀπόλλυμεν τὸν τόπον τοῦτον· ἤγουν οἱ δύο Ἄγγελοι ὁποῦ ἐκόνεψαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Λὼτ, καὶ ὁ Λὼτ τοὺς ἀπεδέχθη, καὶ οἱ Σοδομῖται ἦλθαν νὰ δυναστεύσουν ἐκείνους εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Λώτ. καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο Ἄγγελοι εἶπαν τοῦ Λώτ. ὅτι ἐκεῖνος καὶ ἡ φαμελία του νὰ μισεύσουν νὰ εὔγουν ἀπ' ἐκεῖ. καὶ ἂν ἔχουν καὶ ἄλλον τινὰ, νὰ εὔγῃ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸν τόπον, διότι ἡμεῖς χαλοῦμεν τὸν τόπον τοῦτον διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ Λαοῦ. καὶ οὐδένας ἀπὸ ἐσᾶς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, νὰ ἰδῇ τὴν καταδίκην καὶ τὸν χαλασμὸν ὁποῦ θέλει γένῃ. ὅτι ὅποιος γυρίσῃ νὰ ἰδῇ, τὴν ὥραν ἐκείνην ἀποθαίνει. μὲ τοῦτον τὸν λόγον ὁποῦ εἶπαν, ὅτι ἡμεῖς χαλοῦμεν τὸν τόπον ἐτοῦτον, θέλουν νὰ εἰποῦν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δύο Ἄγγελοι ἦσαν ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, διότι εἶχαν τόσην ἐξουσίαν ὡσὰν καὶ τὸν Πατέρα. καὶ πάλιν λέγει.
„ Καὶ Κύριος ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. βλέπετε, λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἔβρεξε παρὰ Κυρίου. καὶ γοῦν τοῦτοι οἱ δύο Ἄγγελοι, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁποῦ ἦσαν Θεὸς ἀληθινὸς, ἔβρεξαν παρὰ Κυρίου, τουτέστιν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, πῦρ καὶ θεῖον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἤγουν τιάφι. λοιπὸν ὅταν ἀκούσῃς, ὁ Κύριος ἔβρεξε παρὰ Κυρίου, λέγει, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἔβρεξαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, διότι ἦσαν μιᾶς δυνάμεως, πῦρ καὶ θεῖον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐπάνω εἰς τὰ Σόδομα, καὶ Γόμορρα. ὁ δὲ Λὼτ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Πνεύματος, ἐπῆρε τὴν γυναῖκα καὶ τὰς δύο του θυγατέρας καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτοῦ, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὰ Σόδομα, καὶ ὑπῆγε νὰ φυλαχθῇ εἰς ἕνα χωράφι, ὁποῦ ἦτον σιμὰ εἰς τὸ

βουνὸν,

βουνὸν, τὸ λεγόμενον Σηγὼρ, καὶ ἐπαρεκάλει ὁ Λὼτ νὰ κατευοδωθῇ ἐκεῖ. ἐγένοντο δὲ εἰς τὰ Σόδομα βρονταὶ μεγάλαι καὶ ἀστραπαὶ, καὶ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς φωτίαν, καὶ εὔγαλεν ἡ γῆ πίσσαν, ὁποῦ ἔβραζε καὶ ἐκόχλαζε, καὶ θεῖον, τουτέστι τιάφι, καὶ ἐκατέκαυσε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ ζῶα· καὶ δὲν ἄφησε νὰ γλυτώσῃ τινὰς, μόνον τοὺς ἐκατέκαυσε καὶ τοὺς ἀφάνισε, καὶ τελείως τοὺς ἐξωλόθρευσε. βλέπετε τὸν θυμὸν τοῦ Κυρίου; βλέπετε τί κάμνει ἡ ἁμαρτία; ἡ δὲ γυναῖκα τοῦ Λὼτ, ὡς ἤκουσε ταῖς βρονταῖς καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ὁποῦ ἐγίνονταν εἰς τὰ Σόδομα, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν καταδίκην ἐκείνην τῶν συγγενῶν αὐτῆς καὶ γειτόνων· ἀμὴ ὡς ἀνέβαινε μετὰ τοῦ Λὼτ τοῦ ἀνδρός της, καὶ τῶν θυγατέρων της, ἐστράφη νὰ ἰδῇ, καὶ παρευθὺς ἐλιθώθη, καὶ ἔμεινεν ὡσὰν στύλος ἁλατένιος. οὐχὶ πέτρα ἐγίνη, ἀμὴ ἅλατος πέτρα. καὶ ἐγλύτωσε μόνος ὁ Λὼτ μὲ ταῖς δύο του θυγατέρες. βλέπετε, πῶς δὲν ἔβλαψεν ὁ τόπος τὸν Λὼτ, ὁποῦ ἐκατοίκα εἰς τὰ Σόδομα; βλέπετε πῶς τὰ ἔργα σώζουν τὸν ἄνθρωπον, ἀμὴ οὐχὶ ὁ τόπος; εἰς τὸν Παράδεισον ἦτον ὁ Ἀδὰμ, ἀμὴ ἀπὸ τὰ ἔργα του εὐγῆκεν ἔξω καὶ ὑστερήθη αὐτόν· καὶ εἰς τὴν κοπρίαν ἦτον ὁ Ἰὼβ, ἀμὴ διὰ νὰ κάμῃ καλὰ ἔργα, δὲν τὸν ἔβλαψαν, μόνον ἦτον αὐτοῦ δοκιμή. ὅμως, ὡς λέγομεν, οἱ τόποι δὲν σώζουν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ οἱ τρόποι καὶ τὰ καλὰ ἔργα. λοιπὸν τί ἐργάζεται ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ χωρίσῃ τὸν Λὼτ ἀπὸ τὸν Θεόν; ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁποῦ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ Σόδομα, διὰ νὰ εὑρεθῇ δίκαιος, ἐβουλήθη νὰ τὸν βάλῃ εἰς μεγάλην ἁμαρτίαν καὶ ἀνομίαν, διὰ νὰ τὸν ἀπολέσῃ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ θελήματά του διὰ νὰ τὸν κερδήσῃ· καὶ ἐκατασκεύασε, καὶ ἔδωκε πονηρὸν λογισμὸν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Λὼτ διὰ τὸν Κόσμον, ἐπειδὴ ἐχάθη ὅλος ὡσὰν εἰς τὸν κατακλυσμόν. καὶ εἶπον εἰς τὸν ἑαυτόν τως τὰ δύο κορίτζια, ὅτι ἡ μητέρα μας ἔγινε στύλος ἁλατένιος, καὶ ὁ Πατέρας ἡμῶν ἐγήρασε. καὶ ποῖος εἶναι πλέον νὰ κάμῃ παιδὶ νὰ πιασθῇ πάλιν ὁ Κόσμος; ἀμὴ νὰ ποτίσωμεν αὐτὸν ἄδολον κρασὶ νὰ τὸν μεθύσωμεν. καὶ ἀπὸ τὴν μέθην ὁποῦ θέλει ἔχει, θέλει σμίξει μετ' ἐμᾶς, ἤγουν νὰ κάμῃ ἁμαρτίαν, διότι δὲν θέλει ἐννοήσει, ὅτι εἴμεσθεν θυγατέρες του. καὶ καθὼς ἔκαμαν τὴν διαβολικὴν συμβουλὴν, ἐτελείωσαν καὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐμέθυσαν αὐτόν. καὶ εὑρέθη εἰς ἁμαρτίαν μὲ τὴν πρώτην, καὶ ἐγγαστρώθη. καὶ ἀπὸ τὴν μέθην δὲν ἐγνώρισε τὸ ἁμάρτημα ὁποῦ ἔκαμε. καὶ οὕτως ἐμέθυσαν αὐτὸν καὶ δευτέραν φορὰν, καὶ ἔπιασε καὶ τὴν δευτέραν καὶ ἐγγαστρώθη καὶ αὐτή. λέγει δὲ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ὅτι ὁ Λὼτ διὰ νὰ μεθύσῃ, ἔγινεν ὁ Πατέρας Ἄνδρας, καὶ ὁ Πάππος Πατέρας. ὡς δὲ ἐπέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι, καὶ ἐγνώρισαν αἱ θυγατέρες τοῦ Λὼτ, ὅτι ὅλος ὁ τόπος δὲν ἐχάθη, μόνον τὰ Γόμορρα, ἐλυπήθησαν καὶ ἔκλαυσαν πολλὰ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμαν τῆς αἱμομιξίας. καὶ λέγουν τινὲς, ὅτι ἐξομολογήθη εἰς τὸν Ἁβραὰμ, καὶ ἐφύτευσε δαυλοὺς καὶ ἐβλάστησαν, καὶ τότε ἐσυγχωρήθη ἡ ἁμαρτία του. τοῦτο μήτε ἡ θεία Γραφὴ τὸ λέγει, μήτε ἡ Ἐκκλησία τὸ παραδέχεται. ὅμως, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἁβραὰμ καὶ τῇ Σάρρᾳ, ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγένησεν υἱὸν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαὰκ, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος. διότι Ἰσαὰκ λέγεται, τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ, γέλοιον, ἤγουν χαρά. καὶ ἔστωντας νὰ

Ὅτι Ἰσαὰκ λέγεται γελαστής· ὅταν ἐγεννήθη.

γελά-

Ἦταν ἔτος Κόσμ. ,ϛ ϡιζ'.

γελάσῃ τὸν λόγον τὸ Κυρίε ἡ Σάῤῥα, διατὶ τὸ εἶπεν, ὅτι νὰ ἐκβάλῃ τὸ παιδίν του ὄνομα Γσαάκ. ἦτον δὲ χρονῶν ἑκατὸν ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Γσαάκ. ὡς δὲ ηὐξανώθη ὁ Γσαάκ, διγῆκεν ἔξω νὰ παίξῃ μὲ τὸν Γσμαήλ· καὶ παίζωντας, ὁ Γσμαὴλ ἦτον ξανήτερος, καὶ ἔδειρε τὸν Γσαάκ. ὡς δὲ εἶδεν ἡ Σάῤῥα τὸτο, τῆς ἐκακοφάνη πολλά, καὶ ἔβαλε λόγυς σκληρὰς τὸ Ἀβραάμ, νὰ διώξῃ πάλιν τὴν Ἄγαρ, καὶ τὸν Γσμαήλ· ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἠρώτησε τὸν Θεόν. καὶ εἶπε, δίωξέ τον, ὅτι ὁ Γσαὰκ εἶναι υἱός σου. καὶ ἀπὸ τὸν Γσαὰκ θέλει εἶσαι τὸ σπέρμα σου. καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἐγέμισεν σῦα δερμάτι νερὸν, καὶ ἔδωκε τῆς Ἄγαρ, καὶ ψωμὶ εἰς τὸ σακκάλι. καὶ τῆς εἶπε· ἔπαρε αὐτὸ, καὶ φεῦγε ὅπα βλέπων τὰ μάτια σου. καὶ ὡς ἤκουσεν ὅπως ἡ Ἄγαρ, ἔκλαυσε πικρῶς· καὶ ἔπῆρε, καὶ ἔφυγε εἰς τὴν ἔρημον· καὶ ἐκεῖ ἔπιαν τὸ νερὸν καὶ ἔλειψε, καὶ ἐκινδύνευσεν ὁ Γσμαὴλ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν δίψαν· καὶ ἡ Ἄγαρ τὸν ἄφηκεν ἀποκάτω εἰς σῦα δένδρον, καὶ ἐμοιρήρισε, νὰ μὴ δὲν ἰδῇ τὸν θάνατον τὸ παιδίν της· καὶ τὸ παιδὶ ἔκλαιε διὰ νερόν. ὁ δὲ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐφανή πάλιν εἰς τὴν Ἄγαρ, καὶ λέγει της· μὴ φοβᾶ Ἄγαρ, σύκω ἔπαρε τὸ παιδί σου, καὶ αὐτὸ εἶναι νερὸν νὰ πίῃ καὶ αὐτὸ, καὶ σύ. Τότε ἄνοιξεν ὁ Θεὸς βρύσιν ἐκεῖ, καὶ ἔπιεν ὁ Γσμαὴλ, καὶ ἡ Ἄγαρ, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὸ δερμάτιον· ὡς δὲ ἤθελεν ὁ Ἄγγελος νὰ ὑπάγῃ ἀπ' αὐτὸ τὴν Ἄγαρ, τῆς εἶπε. Πληθυών πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου. καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅπα θέλει ῥύῃ, δὲν θέλει ἔχει μέτρημόν· ὁ δὲ Θεὸς θέλωντας νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἀβραάμ, εἶπεν. Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, ἔπαρε τὸν υἱόν σου τὸν ἠγαπημένον τὸν Γσαάκ, καὶ σύρε εἰς σῦα βουνὸν ἀπανώ, καὶ σφάξετον διατὶ τὴν ἀγάπην μου· καὶ τὸ ταχὺ ἐσυκώθη ὁ Ἀβραάμ, καὶ ἐκαβαλίκευσε τὸ μουλάρι, καὶ ἔπῆρε καὶ τὸν Γσαὰκ καὶ δύο δοῦλους. καὶ ἔχισε καὶ ξύλα, καὶ ἐπῆρε μὲ τὰ λύγα τα· καὶ εἰς ἓξ ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸ βουνὸν ἀπανώ, ὅπα τὸν ὥρισεν ὁ Θεός· καὶ τότε λέγει τῆς δούλωντας, μείνατε ἐσεῖς αὐτὰ κάτω εἰς τὸ βουνὸν, καὶ ἡμεῖς παῤῥόμην ἀπανώ νὰ προσκυνήσωμεν, καὶ πάλιν θέλομεν κατέβη. τότε ἔπῆρε τὴν φωτίαν καὶ τὸ μαχαῖρι. καὶ ὡσὰν ἀνέβαιναν εἰς τὸ βουνὶ, ἐγύρισεν ὁ Γσαὰκ, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἀβραὰμ τὸν Πατέρα του. Ἀφεντά, ἐδὼ εἶναι τὰ ξύλα ἡ φωτία καὶ τὸ μαχαῖρι, ἀμὴ τὸ πρόβατον ὅπα ἔχομεν νὰ σφάξωμεν, πὰ εἶναι; ὅταν δὲ ἀνέβησαν ἀπανώ εἰς τὴν κορυφὴν τὸ βουνὸ, ἔπιασεν ὁ Ἀβραὰμ τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἔῤῥιξε κάτω διατὶ νὰ τὸν σφάξῃ· καὶ ἐκεῖ ὅπα ἄπλωσεν εἰς τὸ μαχαῖρι, ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐφανή καὶ λέγει του. Ἀβραὰμ Ἀβραάμ, μὴν βάλῃς τὸ μαχαῖρι εἰς τὸν λαιμὸν τὰ παιδία σου, μὴ δὲ τὸν σφάξῃς, ὅτι ἐγνώρισεν ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν σου, ὅπα ἔχεις πρὸς αὐτὸν, καὶ πῶς δὲν ἐλυπήθης τὸν ἠγαπημένον σου υἱόν διατὶ τὴν ἀγάπην τὰ Θεᾶ. καὶ αὐτὲ βλέψεν ὁ Ἀβραὰμ καὶ εἶδε, καὶ ἦτον σῦα πρόβατον δεμένον ἀπὸ τὰ κέρατα εἰς σῦα δένδρον. τότε ἔπῆρε τὸ κριάρι ἐκεῖνο, καὶ ἔσφαξέ το αὐτὶ τὰ υἱᾶ του τὰ Γσαάκ. ὠνόμασε δὲ ὁ Ἀβραὰμ τὸ βουνὶ ἐκεῖνο, Κύριος εἶδεν, ὅτι πῶς ἐφανή ἐκεῖ ἡ δυνάμις τὰ Θεᾶ· πάλιν ἀπολογήθη ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε πᾶ Ἀβραάμ· ἔπως δείκνει ὁ Θεός· ἐπειδὴ ἐσὺ τὸν ἠγάπησες τόσον, καὶ ἐβουλήθης νὰ σφάξῃς τὸν υἱόν σου διατὶ τὴν ἀγάπην τα, καὶ αὐτὸς νὰ σὲ αὐξήσῃ, καὶ νὰ πληθυνῇ τὸ σπέρμα σου ὑπὲρ τὰ ἄστρα τὰ Οὐρανᾶ,

καὶ ὑπὲρ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ θέλει φημισθῇ τὸ ὄνομά σου εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη. τότε ἐκατέβη ὁ Ἀβραὰμ μὲ τὸν Γσαὰκ τὸν υἱόν αὐτὲ, καὶ ὑπῆγεν ὀπίσω εἰς τὸ σπίτι τα. ἀπέθανε δὲ ἡ Σάῤῥα χρονῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἑπτά, καὶ ὁ Ἀβραὰμ χρονῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε· καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ δύο υἱοί αὐτᾶ, Γσαὰκ καὶ Γσμαήλ. ὁ δὲ Γσαὰκ ἐγύρισε τὸν Γακώβ. ἔτος ὁ Γακώβ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἐκεῖ εἶδεν ὄνειρον, ὅτι ἀπὸ τὸ κεφάλι τὲ ἕως τὲ Οὐρανὲ ἦτον μία σκάλα, καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἐκατέβαιναν οἱ Ἄγγελοι τὲ Θεᾶ. ἡ ὁποία σκάλα ἐσήμαινε διὰ τὸν Θεοτόκον, ὁπᾶ θέλει γεννηθῇ ἀπὸ τὸ γένος αὐτὲ τὲ Γακώβ· νὰ γένῃ ὡσὰν μία σκάλα, ὅτι νὰ ἀναβαίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν σκάλαν ἐκείνην ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανόν, καθὼς καὶ ἔγινεν. ἀφ' ἧς δὲ ἐσαρκώθη ἐκ τᾶ παρθενικῶν καὶ ἁγίων αἱμάτων αὐτῆς ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριστὸς, ἐλυτρώθη τὸ γένος τᾶ ἀνθρώπων ἀπὸ τὰς χεῖρας τᾶ ,, Διαβόλε. καὶ διατὶ τὸ λέγει εἰς τὰς Οἴκυς αὐτῆς. Χαῖρε κλίμαξ ἡ μεταγωσα τὰς ,, ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν. ἤγουν τὴν Παναγίαν λέγει σκάλαν, ὅπα ἀνέβασε τὸ γένος τᾶ ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανόν, τουτέστι τὰς πιστές. Τοῦτος ὁ Γακώβ, ὅταν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ, ἐκάλεσε τὰς υἱάς του, καὶ τὰς εὐλόγησε, καὶ εἶπε τούτην τὴν Προφητείαν. Οὐκ ἐκλείψει Ἄρχων ἐξ Γούδα, καὶ Ἡγούμενος ἐκ τᾶ μηρῶν αὐτᾶ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκία Ἐθνῶν. δὲν θέλει λείψει καμία ἀρχὴ, τουτέστιν ἀφεντία ἀπὸ τὴν φυλὴν τὰ Γούδα, οὐδὲ Ἡγούμενος ἀπὸ τὸ γένος του, ὡς τε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅπα κεῖται φυλαμένος, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀπαντοχὴ καὶ ἐλπίδα τᾶ Ἐθνῶν. ὁ Γακώβ, ὅταν ἔδιδε τὴν εὐλογίαν ὁλονῶν τᾶ υἱῶν του, διχήθη τὸ καθ' ἑνός, καθὼς τὸ ἐφανή, καὶ καθὼς τὸν ἐφώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ τᾶ Γούδα διχήθη νὰ εὔγουν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς καὶ Ἀφεντάδες ἀπὸ τὸ γένος του, ἤγουν τὸ σπέρματος, καὶ εὔχεται αὐτὸν καὶ λέγει του. δὲν θέλει λείψει ἀπὸ τὴν γένναν του ἡ Βασιλεία, οὐδὲ ἡ Αὐθεντία, ἕως ὅ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνο ὅπα εἶναι προφητευμένον καὶ ἀποφασισμένον, τουτέστιν ὁ Χριστός. ὁ ὁποῖος θέλει ἔλθῃ εἰς ἀπαντοχὴν τᾶ Ἐθνῶν, δηλονότι ὅπα τὸν παντεχούν. ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ γένος τᾶ Γούδα τὸ Βασιλικὸν νὰ σαρκωθῇ, καὶ νὰ σώσῃ τὸ γένος ὅλον τᾶ ἀνθρώπων, ἤ Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι εἶχασι τὴν θεογνωσίαν. καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι δὲν τὸν ἔπίστευσαν τὸ φωτεινότερον μέρος, διατὶ τοῦτο τὰς ἄφηκε, καὶ ἐδιάβη εἰς τὰ Ἔθνη, δηλονότι εἰς τὰς ἀπίστως καὶ εἰδωλολάτρας. καὶ διατὶ τοῦτο γνωρίζωντας ὁ Γακὼβ διὰ Πνεύματος ἁγίε, ὅτι πῶς δὲν θέλει τὸν ὑποδεχθῇ οἱ Ἑβραῖοι, ἀμὴ τὰ Ἔθνη θέλει τὸν ὑποδεχθῇ καὶ σέρξει Βασιλέα καὶ Κύριον, εἶπε τὴν Προφητείαν ἐτούτην εἰς τὸν Γούδαν. τότε θέλει λείψει ἡ Βασιλεία τᾶ Ἑβραίων, καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη, καὶ ὅλαις ἡ Ἀφεντίαις ὅπα εἶχαν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός. τὸν ὁποῖον δὲν θέλαν τὸν ὑποδεχθῆν ἐκεῖνοι, αὐτὸς δὲ θέλει βασιλεύει εἰς τὰ Ἔθνη. καὶ ἰδὲ, πῶς ἐτελειώθη ἡ προφητεία· ὅτι ἀφ' ἧς ἦλθεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ δὲν τὸν ὑποδέχθησαν, τότε ἔχασαν τὴν Βασιλείαν τως, καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνη, καὶ δὲν ἔχαν πλέον αὐτοὶ εἰς καμίνα τόπον ὔτε Ἡγούμενον, ὔτε Ἀρχιερέα, ὔτε Βασιλέα· διατὶ τοῦτο λέγει καὶ εἰς τὸ ξοπάσειον τᾶ μεγάλης Ἑβδομάδος. Λαός μου τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀντα-

πέδω-

„ πέδωκας; καὶ τότε λέγει· Καλέσω μου τὰ Ἔθνη, κἀκεῖνα με δοξάσουσι. καὶ πά-
„ λιν εἰς τὸν κανόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἐξέλιπεν Ἄρχων ἐξ Γούδα, ὁ χρόνος ἐ-
„ πέστη δὲ λοιπόν. ἐπειδὴ ἔλειψε πᾶσα ἀφεντία ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Γούδα· ἔφ-
θασε λοιπὸν ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκία τῶν Ἐθνῶν, τουτέστιν ἡμῶν ὁποῦ
τὸν ἐδεχθήκαμεν. τοῦτος ὁ Γακὼβ ἐγέννησεν υἱοὺς δώδεκα, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα
εἶναι ταῦτα, Ῥουβὶμ, Συμεὼν, Λευΐ, Γούδα, Γσάχαρ, Ζαβουλὼν, Γωσὴφ, Βε-
νιαμὶν, Δὰν, Νεφθαλεὶμ, Γὰδ, καὶ Ἀσήρ. Ἔζησε δὲ Γσαὰκ χρόνους ἑκατὸν ὀγ-
δοήντα, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, Ἡσαῦ, καὶ Γακώβ. ἔβαλε δὲ
κλήρους ὁ Γακὼβ εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τὸν Λευΐ ἀφιέρωσε τῷ Θεῷ, καὶ Ἀρχιερέα
αὐτὸν ἐποίησεν. ἐκάλεσε δὲ ὁ Ἄγγελος τὸν Γακὼβ Γσραὴλ, ὅπερ ἑρμηνεύεται,
νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν. Ὅμως νὰ διηγηθοῦμεν τὰ περὶ τοῦ Γωσὴφ, πῶς ἐπουλήθη ἀπὸ
τοὺς ἀδελφούς του, καὶ πῶς ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. ὁ Γωσὴφ ὅταν ἦτον
μικρὸν παιδὶ, ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλους του τοὺς ἀδελφοὺς ὁ
Πατέρας του ἐκεῖνον ἀγάπα καλλήτερα, καὶ βλέποντες τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἐφθο-
νοῦσαν αὐτὸν πολλὰ, καὶ τὸ περισσότερον διὰ τὰ ὁράματα ὁποῦ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶδε.
τὰ δὲ ὁράματα ἦσαν ταῦτα. ὅτι πῶς εὑρέθη μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ εἰς ἕνα χωράφι,
καὶ ἐθέριζαν ὅλοι τους· καὶ τὰ χερόβολα ὁποῦ ἔκοπταν καὶ ἐρρίχναν κάτω, τοῦ μὲν Γω-
σὴφ ἔστεκεν ὀρθὸν, τὰ δὲ ἄλλα τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἔπεφταν κάτω, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν
τοῦ Γωσήφ. ὡς δὲ εἶδε τοῦτο ὁ Γωσὴφ ἐχάρη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐταράχθησαν, καὶ ἐ-
γέμισαν ὀργὴν κατὰ τοῦ Γωσὴφ, καὶ λέγουν του. ἐσὺ νομίζεις, καὶ θαρρεῖς νὰ γένῃς Ἀ-
φέντης ἐδικός μας, νὰ σὲ προσκυνήσωμεν; καὶ πάλιν βλέπει ἄλλον ὄνειρον ὁ Γω-
σὴφ, ὅτι ὁ Ἥλιος μὲ τὸ Φεγγάρι, μὲ ἕνδεκα ἄστρα, ἐπροσκυνοῦσαν αὐτόν. καὶ
ὡς εἶδε τοῦτο τὸ ὄνειρον, τὸ ἐξηγήθη τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς Μητέρας του. τότε ὁ
Γακὼβ ὁ Πατέρας αὐτοῦ, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐγέλασε, καὶ λέγει του, παίζωντας τοὺς
λόγους του. ὅτι Ἐγὼ καὶ ἡ Μητέρα σου καὶ οἱ Ἀδελφοί σου θέλομεν σὲ προσκυνήσει.
κάμε νὰ σιωπήσῃς, νὰ μὴ δὲν εἰπῆς πλέον αὐτὸν τὸν λόγον. καὶ τοῦτο εἶπεν ὁ Γακὼβ
πρὸς Γωσὴφ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γνωρίζωντας τὸν φθόνον ὁποῦ εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ
εἰς αὐτόν. ὅμως ἔμαθαν καὶ τοῦτο τὸ ὅραμα καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ ἐμίσησαν αὐτὸν με-
γάλως, καὶ ἐβούλοντο νὰ τὸν θανατώσουν. καὶ τοῦτοι εὑρίσκοντο ἔξω ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ
μὲ τὰ ζῶα τοῦ Πατρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἔβοσκαν. ὁ δὲ Γωσὴφ ἦτον εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὸν
Πατέρα του. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπέστειλεν ὁ Γακὼβ τὸν Γωσὴφ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ
μὲ φαγητά. καὶ ὡς ὑπῆγεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν εἶδαν, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, καὶ
εἶπον. ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς μας, συναχθῆτε νὰ τὸν θανατώσωμεν. καὶ θέλομεν ἰδῇ
ἂν τοῦ βοηθήσουν τὰ ὀνείρατα. ὁ δὲ μεγαλήτερος ἀδελφὸς ὁ Ῥουβὶμ ἐλυπήθη νὰ
τὸν θανατώσουν. ἀμὴ εἶπεν, ὅτι νὰ τὸν πουλήσουν, καὶ θέλει ὑπάγει εἰς τόπον
ὁποῦ θέλει εἶσαι ἀφανής. καὶ οὕτως τὸν ἔβαλαν εἰς ἕνα λάκκον, καὶ ἔκαμε τρεῖς ἡμέ-
ρας καὶ τρεῖς νύκτας. καὶ ἐπέρασαν οἱ Γσμαηλῖται, ὁποῦ ἐπήγεναν εἰς τὴν Αἴγυπ-
τον, καὶ εὔγαλαν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ τὸν ἐπούλησαν διὰ τριάντα ἀργύρια.
καὶ ἐπῆραν τον εἰς τὴν Αἴγυπτον κανίσκι τοῦ Πεντεφρῆ τοῦ Ἀρχιμαγείρου τοῦ Φαραώ.

οὗτος ὁ Γωσὴφ ἐπροεικόνιζε τὸν Χριστὸν, ὁποῦ ἐπωλήθη διὰ τριάντα ἀργύρια. καὶ
ἔκαμε καὶ εἰς τὸν λάκκον τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, καθὼς ὁ Χριστὸς εἰς τὸν τάφον.
ὅμως ὡς ἐπούλησαν τοῦτοι οἱ ἀδελφοὶ τὸν Γωσὴφ, ἐδιαλογίσθησαν τί νὰ εἰποῦν τοῦ
Πατρὸς αὐτῶν. καὶ ἔδωκαν βουλὴν καὶ λόγον νὰ εἰποῦν, ὅτι τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία.
καὶ οὕτως ἐπῆραν τὸ ῥοῦχόν του, ὅταν τὸν ἐπούλησαν, καὶ ἔσφαξαν ἕνα ἐρίφι, καὶ τὸ αἱ-
μάτωσαν, καὶ τὸ ἐπῆγαν τοῦ Πατρός του κλαίοντας, ὅτι πῶς τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία.
καὶ ὅταν τὸ ἤκουσεν ὁ Γακὼβ ὁ Πατέρας αὐτῶν, ἔκλαυσε πικρῶς καὶ ἐθρήνησε, καὶ ἔ-
λαβε λύπην μεγάλην, καὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἔλαβε χαρὰν ἕως οὗ εἶδεν
αὐτόν. καὶ ὡς ἔλαβεν ὁ Ἀρχιμάγειρος τὸν Γωσὴφ, εἶδε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν εὐ-
λάβειαν, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ τὰς ὑπηρεσίας ὅλας τοῦ σπητίου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ.
καὶ ἦτον ὁ Γωσὴφ Κύριος εἰς ὅλα. καὶ καθὼς ἐσέβη ὁ Γωσὴφ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Πεντε-
φρῆ, τὸ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς διὰ ὄνομα τοῦ Γωσήφ. ἡ δὲ γυναῖκα τοῦ Πεντεφρῆ, ὡς εἶδε
τὸν Γωσὴφ νέον καὶ εὐμορφώτατον, ἠγάπησεν αὐτὸν πολλά. καὶ ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ
τὴν μοιχεύσῃ. ἀλλ' ὁ Γωσὴφ ποτέ του δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ, οὐδὲ τὰ ὀμμάτιά του νὰ
συκώσῃ νὰ τὴν ἰδῇ. ἀλλὰ ἔλεγε πρὸς αὐτήν. ἐμὲ ἔκαμεν ὁ Ἀφέντης μου Κύριον
τοῦ σπητίου του ὡς πιστὸν καὶ ἀληθινὸν, καὶ ἐσὺ εἶσαι γυναῖκά του, καὶ πῶς ἐγὼ νὰ κάμω
τοῦτο τὸ πονηρὸν, καὶ νὰ ἁμαρτήσω εἰς τὸν Θεόν; βλέπωντας δὲ τούτη ἡ μιαρὰ γυναῖ-
κα ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὅτι δὲν δύνεται νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ θέλημα αὐτῆς, ἐλυπεῖτο
πολλά. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ δὲν ἦτον τινὰς εἰς τὸ σπῆτι νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν
ὁποῦ ὑπηρέτει. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ἡ κυρὰ αὐτοῦ, ἔδραμεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐπῆρε τὸ
ῥοῦχον του στανικῶς, καὶ ἔλεγεν, ὅτι κοιμήσου μετ' ἐμένα. ὁ δὲ Γωσὴφ ἄφηκε τὸ ῥοῦχον
εἰς τὰ χέρια της, καὶ ἔφυγε καὶ εὐγῆκεν ἔξω. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴ τοῦτο, ἐφοβήθη, μή-
πως καὶ τὸ εἰπῇ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. καὶ ἔκραξεν ὅλους τοῦ σπητίου τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἶπε
τους· ἰδέτε τὸν ἄνδρα μου, ὁποῦ μοῦ ἤφερε τοῦτον τὸν νέον τὸν Ἑβραῖον; ἦλθεν εἰς
ἐμὲ λέγωντας καὶ παίζωντας, νὰ κοιμηθῇ μετ' ἐμὲ, καὶ εὔγαλε καὶ τὸ ῥοῦχόν του· καὶ
ἐγὼ ἐφώναξα, καὶ αὐτὸς ἔφυγε καὶ ἄφηκε τὸ ῥοῦχόν του, καὶ ὑπάγει. καὶ ἀκούσαντες οἱ
ἄνθρωποι τοῦ σπητίου, ἐταράχθησαν καὶ ὠργίσθησαν κατὰ τοῦ Γωσήφ. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Ἀ-
φέντης αὐτοῦ ὁ Πεντεφρὴς, καὶ ὡς τὸν ἶδεν ἡ γυναῖκα αὐτοῦ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ
ἀδημονῇ, καὶ νὰ λέγῃ πρὸς αὐτόν· ὅτι τὸν Ἑβραῖον ὁποῦ ἤφερες εἰς τὸ σπῆτί μας,
ἦλθε νὰ μὲ δυναστεύσῃ, νὰ κοιμηθῇ μετ' ἐμὲ, καὶ εὔγαλε καὶ τὸ ῥοῦχον του. ἐγὼ
δὲ ὡς ἤκουσα τοὺς ἐντροπιασμένους λόγους αὐτοῦ, ἐφώναξα μεγάλῃ φωνῇ. καὶ αὐτὸς
ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἄφηκε τὸ ῥοῦχον του, καὶ ἔφυγε, καὶ ὑπῆγεν ἔξω. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ
Πεντεφρὴς τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη· καὶ ἐπῆρε
τὸν Γωσὴφ, καὶ ἔβαλέ τον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ὁ Θεὸς ἦτον μετὰ τοῦ Γωσήφ. καὶ ἐκεῖ-
νος ὁ πρῶτος, ὁποῦ ἐφύλασσε τὴν φυλακὴν, ἠγάπησεν αὐτὸν πολλά. καὶ ἔδωκέ του
ὅλην τὴν ἐξουσίαν, καὶ ὅλους τοὺς φυλακωμένους εἰς τὸ χέρι του, καὶ εἴτι ἦτον ἐκεῖ, αὐ-
τὸς τὰ ἔβλεπε, καὶ τὰ ὑπηρέτει. καὶ ὁ Θεὸς ἔσκεπε καὶ ἐφύλαττεν αὐτόν. μετὰ ταῦτα
δὲ ἔσφαλεν ὁ Ἀρχιοινοχόος τοῦ Βασιλέως, ἤγουν ὁ κεραστὴς ὁποῦ τὸν ἐκίρνα τὸ
κρασί. καὶ ὁ Ἀρχισιτοποιὸς, τουτέστιν ὁποῦ ἔκαμνε τὸ ψωμὶ τοῦ Βασιλέως· καὶ ὠρ-

γίθη αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ, καὶ ἔβαλέ τες εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἦτον ὁ Γωσήφ. καὶ μίαν νύκτα βλέπει ὁ καθ' ἕνας ἕνα ὄνειρον. ὁ Ἀρχιοινοχόος εἶδεν, ὅτι δίρεθη εἰς ἕνα ἀμπέλι, καὶ ἔκοψεν ἀπὸ τρία κλήματα τρία σαφύλια ὥριμα, καὶ τὰ ἔσυψε, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς ἕνα ποτῆρι, καὶ ἔδωκε τα τῦ Βασιλέως καὶ τὰ ἔπιε. ὁ δὲ Ἀρχισιτοποιὸς εἶδεν, ὅτι ἐβάσα τρία παξία εἰς τὴν κεφαλήν τε. καὶ τὰ δύο ἦσαν γεμάτα σιτάρι κοπανισμένον, καὶ τὸ ἄλλο ἦτον γεμάτο φαγητὰ διάφορα, καὶ ἦτον ἀπαύω ἀπὸ τὰ δύο. καὶ ἦλθαν τὰ πετεινὰ τῦ Οὐρανῦ, καὶ ἐκατέφαγαν τὰ φαγητὰ ὅλα, ὅπου εἶχε τὸ παξὶ ἀπαύω. καὶ ὡσὰν ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν ὕπνον τες ὅπου εἶδαν αὐτὰ τὰ ὀνείρατα, ἐξηγήθηκεν ὁ ἕνας τῦ ἄλλυ τὸ ὄνειρον, καὶ δὲν ἐχροιάσαν τί διάλαμβάνει· καὶ ἦσαν πολλὰ θλιμμένοι, καὶ ἐσέκοντο σκυθρωποί· καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ εἶδεν αὐτὲς ὁ Γωσὴφ λυπημένες, λέγει τες· τί εἶναι ἡ αἰτία ὅπου λυπεῖσθε, καὶ εἶσε σκυθρωποί; λέγουν τε· ὅτι ὁ καθ' ἕνας εἶδαμεν ὄνειρον φοβερὸν, καὶ δὲν χροιάζεται τὴν ἐξήγησιν αὐτῦ τί διάλαμβάνει, καὶ θλιβόμεθα. λέγει τες ὁ Γωσήφ. εἰπέτε τὰ ὄνειρα, καὶ ἐγὼ νὰ διαλύσω αὐτά. καὶ ὅπως ἄρχισεν ὁ Ἀρχιοινοχόος, καὶ εἶπε τὸ ἐδικόν τε, καθὼς τὸ ἀκέσετε. τότε λέγει τε ὁ Γωσήφ, ὅτι τὰ τρία κλήματα εἶναι τρεῖς ἡμέραις· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέραις θέλει σὲ γαλεῖ ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν φυλακήν· καὶ τὸ ποτήριον ὅπου ἔδωκες εἰς τὸ χέρι τε μὲ τὸ κρασὶ, θέλει σε βάλει εἰς τὴν προτέραν σε τιμὴν, καθὼς τὴν εἶχες νὰ τὸν κερνᾷς. καὶ παρακαλῶσε, ὅταν εὐγῆς, νὰ ἐνθυμηθῇς καὶ ἐμὲ, καὶ νὰ ἀναφέρῃς λόγον τῦ Βασιλέως, νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ. εἶπε δὲ καὶ ὁ Ἀρχισιτοποιὸς τὸ ὁραμά τε, καὶ ἐξηγήθη ὁ Γωσὴφ καὶ αὐτό. ὅτι τὰ τρία παξία εἶναι τρεῖς ἡμέραις, καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἡμέρας θέλει κόψει ὁ Βασιλεὺς τὴν κεφαλήν σε, καὶ θέλει σὲ κρεμάσει εἰς τὸ ξύλον· καὶ τὰ πετεινὰ, ἤγουν τὰ πτηλία, θέλουν φάγει τὰς σάρκας σε. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς τραπέζαν μεγάλην, καὶ ἐνθυμήθη τὸν Ἀρχιοινοχόον, καὶ τὸν Ἀρχισιτοποιῦ, καὶ ἔσειλε καὶ τὰς εὐγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακήν. καὶ τῦ μὲν Ἀρχιοινοχόε ἔδωκε τὴν πρώτην τιμὴν, καθὼς τὴν εἶχε, τὸν δὲ Ἀρχισιτοποιὸν ἐκρέμασεν εἰς τὸ ξύλον, καὶ τὸν λόγον τὸν Γωσήφ. καὶ ὁ Ἀρχιοινοχόος ἀλησμόνησε τὸν Γωσὴφ, καὶ πλέον δὲν τὸν ἐνθυμήθη, ἀμὴ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀλησμόνησε. καὶ μετὰ δύο χρόνυς βλέπει ὁ Βασιλεὺς ὅραμα, ὅτι ἔστεκεν εἰς τὸ ἄκρον τῦ ποταμῦ, καὶ εἶδεν ἑπτὰ βόϊδα παχέα, καλὰ, καὶ ἐκλεκτὰ, καὶ δυνῆκαν ἔξω, καὶ ἔβοσκαν εἰς τὸ πεδιγιάλι τῦ ποταμῦ. καὶ μετὰ ταῦτα βλέπει ἄλλα ἑπτὰ καὶ δυνῆκαν ἔξω καὶ ἦσαν πτωχὰ, καὶ ὑπάγαν ἐκεῖ ὅπου ἔβοσκαν τὰ παχέα βόϊδα. καὶ ἔφαγαν τὰ ἑπτὰ βόϊδα τὰ πτωχὰ καὶ ἀχαμνὰ ἐκεῖνα τὰ ἑπτὰ τὰ παχέα, καὶ τὰ ἐχώνευσαν εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῶ. καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῦ ὁράματος, ὅπου εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, ἐξύπνησε· καὶ πάλιν ἠλθε τε ὕπνος καὶ ἐκοιμήθη, καὶ βλέπει εἰς μίαν ῥίζαν ἑπτὰ σάχυα ἐκλεκτὰ καὶ καλὰ γεμάτα καρπόν. καὶ πάλιν βλέπει ἄλλα ἑπτὰ σάχυα, καὶ δυνῆκαν, τὰ ὁποῖα ἦσαν εὔκαιρα καὶ ἄκαρπα, καὶ ἀνέβησαν καὶ κατέπιον καὶ ἐρέφησαν τῦτα τὰ ἑπτὰ σάχυα τὰ καρποφόρα. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ

δεύτε-

δεύτερον ὅραμα, ἐσυκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι τε μὲ φόβον καὶ θόμον πολύν. καὶ ἀπέσειλε καὶ ἐσυνάξεν ὅλες τὰς Σοφὰς, καὶ ἐξηγήθη τὰ δύο ὁράματα ὅπου εἶδε, καὶ δὲν ἦνας δὲν ἐδυνήθη νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην. ὁ δὲ Ἀρχιοινοχόος ἐνθυμήθη τὸν Γωσὴφ, καὶ λέγει τῦ βασιλεῖ. ταῦτα τὰ ὁράματα δὲν ἦνας δύναται νὰ σᾶ τὰ διαλύσῃ, μόνον σῦας Ἑβραῖος τῦ Ἀρχιμαγείρυ ὅπου εἶναι εἰς τὴν φυλακήν. διότι ὅταν ὡργίσες, καὶ ἔβαλαν με εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὸν Ἀρχισιτοποιὸν, εἴδαμεν ὁ καθ' σῦας ὄνειρον, καὶ τὰ ἐξηγήθη. καὶ καθὼς τὰ εἶπεν, ἔτως ἔγιναν. ἐμᾶ εἶπεν, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας λαμβάνω πάλιν τὴν τιμήν με καθὼς ἤμεν. τᾶ δὲ Ἀρχισιτοποιᾶ εἶπεν, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας θέλει νὰ λάβῃ θανάτον, νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἔτως ἐγίνη. ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν ὅτως, ἐχάρη πολλά. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέσειλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἤφεραν τὸν Γωσὴφ, καὶ ἔλυσαν αὐτὸν, καὶ ἄλλαξαν τὰ ῥᾶχα αὐτᾶ, καὶ τὸν ἐφόρεσαν λαμπρά. τότε ἦλθεν ἔμπροσθεν τᾶ βασιλέως, καὶ ἐξηγήθη ὁ βασιλεὺς τὰ ὁράματα. ὁ δὲ Γωσὴφ ὡς ἤκουσεν, λέγει τᾶ Βασιλέως Φαραώ. ἤξυρε, ὅτι τὰ ἑπτὰ βόϊδα τὰ παχέα καὶ καλὰ, καὶ τὰ σάχυα τὰ γεμάτα καὶ καρποφόρα, εἶναι ἑπτὰ χρόνοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν δυτυχήσει καὶ καρποφορήσει, νὰ γένῃ δυθυία μεγάλη εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτυ. καὶ τὰ ἑπτὰ βόϊδα τὰ πτωχὰ καὶ ἀχαμνὰ, ὅπου ἔφαγαν τὰ ἑπτὰ παχέα τὰ μεγάλα, καὶ τὰ ἑπτὰ σάχυα τὰ εὔκερα, ὅπου ἔφαγαν τὰ ἄλλα ἑπτὰ σάχυα τὰ μεγάλα, καὶ καρποφόρα, εἶναι ἄλλοι ἑπτὰ χρόνοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν εἶσαι ἄκαρποι, ὅπου θέλουν κάμει μεγάλην πεῖναν. καὶ διατῦτο εὗρε ἄνθρωπον σωφρόνον καὶ φρόνιμον, νὰ σιωάξῃ τὰς καρπὰς, ὅπου θέλουν γένῃ τὰς ἑπτὰ χρόνυς τὰς καλὰς, καὶ νὰ τὰς φυλάξῃ εἰς τὰ κάστρη καὶ εἰς τὰς χώρας, διὰ νὰ τὰς ἔχουν τὰς ἄλλας ἑπτὰ χρόνυς τὰς δυσυχισμένας, νὰ μὴ δὲν ἀποθαίνῃ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὴν πεῖναν. καὶ ὡς ἤκουσε τὰς λόγυς τᾶτες ὁ Βασιλεὺς, τᾶ ἤρεσε, καὶ λέγει τᾶ Γωσήφ. ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς σᾶ ἔδειξε τᾶτα ὅλα, ἀπὸ ἐσένα δὲν εἶναι φρονιμώτερος ἄνθρωπος καὶ σωφρονέστερος. καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ εἶσαι εἰς τὸ παλάτι μυ, καὶ δεύτερος ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν Βασιλείαν. καὶ ὅ,τι νὰ εἰπῇς καὶ νὰ θέλῃς, νὰ εἶναι ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὸ θέλημά σε. καὶ ἔτως εὐγαλε τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τὸ χέρι τε, καὶ τᾶ τὸ ἐφόρεσε. καὶ ὥργισε καὶ τᾶ ἐφόρεσαν φόρεμα βασιλικὸν, καὶ ἔβαλε καὶ χρυσῆν ἅλυσίδα εἰς τὸν λαιμόν τε, ἔπειτα ἀναβιβάζωντές τον εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τὰ βασιλικὰ ἁμάξια, τὸν ἐκήρυξε δεύτερον βασιλέα εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. καὶ ἔδωκέ τε γυναῖκα τὴν Ἀσενὲθ θυγατέρα Πεντεφρῆ Ἱερέως Ἡλιυπόλεως. ἦτον δὲ τότε ὁ Γωσὴφ χρόνων τριάκοντα, καὶ ὡς ἔλαβε τὴν ἐξυσίαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἐδιέδραμεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ ὅρια αὐτῆς. καὶ ἔγινε τὰς ἑπτὰ χρόνυς, κατὰ τὸν λόγον τᾶ Γωσὴφ ὅπου εἶπε τᾶ Βασιλέως, δυτυχία καὶ καρποφορία πολλή. καὶ ἐγέμισε καὶ τὰ κάστρη, καὶ τὰς χώρας, καὶ κάθε τόπον τῆς Αἰγύπτυ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ἄλλα γενήματα. καὶ ἐμάζωξεν ὁ Γωσὴφ σιτάρι πολὺ, τόσον εἰπεῖν ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, ὅπου δὲν εἶχε μέτρον. ὅπως καὶ τὸ κριθάρι δὲν εἶχε μέτρον νὰ μετρηθῇ, καὶ τὸ σιτάρι τὸ ἐσυνάξε μαζὶ μὲ τὰ σάχυα· διότι ἂν εἶχε σωάξῃ τὸ σιτάρι χωρὶς σάχυα, ἤθελε

κόπη

κόψῃ νὰ χαλάσῃ καὶ νὰ ἀφανισθῇ. ἀμὴ Θεοῦ σοφίᾳ ἐσύναξε τὸ σιτάρι μὲ τὰ στάχυα, διότι ὅσους χρόνους καὶ ἂν κάμῃ τὸ σιτάρι μὲ τὰ στάχυα, ποτὲ δὲν κόφτει νὰ χαλάσῃ, μόνον πάντοτε στέκει καλὰ καὶ εὔρωστα. καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν οἱ ἑπτὰ χρόνοι τῆς εὐτυχίας, ἦλθαν οἱ ἄλλοι ἑπτὰ χρόνοι τῆς δυστυχίας, καὶ ἐγίνη μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. εἰς δὲ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου ἦτον εὐτυχία καὶ χύρτασις πολλή. καὶ ἔδραμεν ὅλος ὁ Κόσμος ἀπὸ κάθε τόπον εἰς τὸν Βασιλέα Φαραὼ, ζητοῦντες σιτάρι νὰ ζήσουν. ὁ δὲ Βασιλεὺς τοὺς ἔλεγε· ὑπάγετε εἰς τὸν Γωσὴφ, καὶ εἴτι θέλει, ἂς κάμῃ. ὁ δὲ Γωσὴφ ἄνοιξε τὰ σπήτια ὁποῦ εἶχαν τὸ σιτάρι, καὶ ἐπούλειεν εἰς ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους. καὶ ἤρχουντον καὶ αἱ χῶραι ἀπ' ἔξω καὶ ἠγόραζαν, καὶ κάθε τόπος. ὁ δὲ Γακὼβ, ὁ Πατὴρ τοῦ Γωσὴφ, βλέπωντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὅτι ἔχουν μεγάλην ἀδημονίαν διὰ τὴν πεῖναν ὁποῦ ἦτον, ἔστωντας ὁποῦ δὲν ἤυρισκαν σιτάρι νὰ ἀγοράσουν, εἶπε πρὸς αὐτούς. ἤκουσα ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον πωλείεται σιτάρι, καὶ ὑπάγετε ἐκεῖ καὶ ἀγοράσετε, νὰ φᾶμεν, νὰ μὴν ἀποθάνωμεν. καὶ οὕτως ἤκουσαν οἱ υἱοὶ τὸν λόγον τοῦ Πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐπῆγαν οἱ δέκα ἀδελφοὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς τὸν Γωσὴφ, νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. τὸν δὲ Βενιαμὶν τὸν μικρότερον ἀδελφὸν ἐκράτησεν ὁ Πατέρας τους μετ' αὐτὸν, καὶ δὲν τὸν ἔστειλε διὰ τὰ κίνδυνα τῆς στράτας. ὁ δὲ Γωσὴφ ὡσὰν ἦτον Ἀφέντης τοῦ τόπου ἐκείνου νὰ πουλῇ τὸ σιτάρι, ἔτρεχεν ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἀγόραζαν ἀπ' αὐτόν. ἦλθον δὲ καὶ οἱ ἀδελφοί του εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδεν αὐτοὺς ὁ Γωσὴφ, ἐγνώρισεν αὐτοὺς, καὶ ἠρώτησε, πόθεν ἔρχονται. καὶ ἀπεκρίθησαν ἀπὸ τὴν γῆν Χαναὰν, διὰ νὰ ἀγοράσωμεν σιτάρι. καὶ αὐτοὶ τὸν Γωσὴφ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν τελείως δὲν τὸν ἐγνώρισαν. ὁ δὲ Γωσὴφ λέγει πρὸς αὐτούς. ὅτι καταπατητάδες εἶστε, καὶ ἤλθετε νὰ καταβάλετε τὸ κάστρον. καὶ ἀπεκρίθησαν, οὐχὶ Κύριέ μου, ἀλλὰ ὅλοι εἴμεσθεν ἑνὸς Πατρὸς υἱοὶ, ἄνθρωποι εἰρηνικοί. τότε πάλιν λέγει ὁ Γωσὴφ πρὸς αὐτούς. ὅτι καταπατητάδες εἶστε, καὶ ἤλθετε νὰ ἰδῆτε ταῖς στράταις τοῦ τόπου καὶ τὸ κάστρον. καὶ αὐτοὶ πάλιν ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου δώδεκα ἀδελφοὶ ἤμεσθαν, καὶ τὸν νεώτερον τὸν ἀφήκαμεν μὲ τὸν Πατέρα μας, καὶ ὁ ἄλλος δὲν εὑρίσκεται. εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Γωσὴφ, τοῦτο εἶναι ὁποῦ σᾶς εἶπα, ὅτι εἶστε καταπατητάδες. ἀμὴ ἠξεύρετε ὅτι, ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ ἀδελφός σας ὁ νεώτερος, ὁποῦ λέγετε ὅτι εὑρίσκεται μετὰ τοῦ Πατρός σας, ἐγὼ δὲν σᾶς πιστεύω, ὅτι εἶστε εἰρηνικοὶ ἄνθρωποι; μόνον ἀποστείλετε ἕναν ἀπὸ ἐσᾶς νὰ τὸν φέρῃ. ὅτι, ἂν δὲν τὸν φέρετε, σᾶς ὀμνύω εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ Βασιλέως, ὅτι τινὰς ἀπὸ ἐσᾶς ἀπ' ἐδὼ δὲν εὐγένει, ἂν δὲν ἔλθῃ ἐκεῖνος· καὶ οὕτως ὥρισε, καὶ τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔκαμαν ἡμέρας τρεῖς· καὶ τότε τοὺς λέγει, ὅτι, ἂν εἶστε εἰρηνικοὶ καὶ καλοὶ, ἂς μείνῃ ὁ ἕνας ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπάρετε τὸ σιτάρι, καὶ περιπατεῖτε εἰς τὸν τόπον σας, καὶ φέρετε τὸν ἀδελφόν σας ἐδῶ εἰς ἐμὲ, καὶ τότε νὰ σᾶς πιστεύσω, ὅτι εἶστε καλοί. εἰδὲ νὰ σᾶς θανατώσω. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυντύχεναν μὲ τὸν Γωσὴφ, εἶχαν δραγουμάνον, διότι ὁ Γωσὴφ δὲν ἔδειξε τελείως πῶς εἶναι ἀπ' αὐτούς. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν, εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ μεγαλήτερος ἀδελφὸς ὁ Ῥουβίμ· βλέπετε

ἀδελ-

ἀδελφοὶ, τοῦτο ὁποῦ παθένομεν, εἶναι ἡ ἁμαρτία τοῦ Γωσὴφ τοῦ μικροῦ μας ἀδελφοῦ, ὁποῦ τὸν ἀδικήσαμεν, καὶ βοᾷ τὸ αἷμα αὐτοῦ νὰ ἐκδικηθῇ εἰς ἡμᾶς, ὁποῦ σᾶς ἔλεγα νὰ μὴ δὲν κάμωμεν τὴν ἀδικίαν ἐκείνην εἰς αὐτόν. καὶ τοῦτος ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους, μὴν ἠξεύρωντας, ὅτι εἶναι ὁ Γωσήφ. ὁ δὲ Γωσὴφ ὡς ἤκουσεν ἔμεινε τόσον κατανενυγμένος, ὁποῦ μὴν ἠμπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἀφ' οὗ ἐπρόσταξε νὰ τοὺς δοθῇ τὸ γένημα, ὡσὰν θυμωμένος ἐπεριμέρισε. καὶ πάλιν εὐγῆκεν ἔξω. καὶ ἔλαβε τὸν ἕνα του ἀδελφὸν τὸν Συμεὼν, καὶ ἔδωκέ τον εἰς φύλαξιν. καὶ οὕτως ὥρισε, καὶ ἐγέμισαν τὰ σακκία τως σιτάρι· καὶ τὰ ἄσπρα, τὴν τιμὴν τοῦ σιταρίου, νὰ δέσουν, καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ σακκί. καὶ οὕτως τὸ ἔκαμαν οἱ ὑπηρέται, μὴν ἠξεύροντας οἱ ἀδελφοὶ περὶ τούτου. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὸν Πατέρα τους, τοῦ ἐδιηγήθησαν μὲ τὶ τρόπον τοὺς ἐδέχθη ὁ τῆς Αἰγύπτου κυβερνητής. ἔπειτα ἄνοιξαν τοὺς σάκκους, καὶ ἔχυσαν τὸ σιτάρι, καὶ ἤυραν τὰ στάμενα τοῦ καθ' ἑνὸς σάκκου, τὴν τιμὴν, καὶ ἐθαύμασαν. καὶ ἀνήγγειλαν πάντα ὅσα ἐσυνέβησαν εἰς αὐτούς. ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ Πατέρας αὐτῶν ἔκλαυσε, καὶ εἶπεν. ὁ Γωσὴφ δὲν εἶναι, καὶ ὁ Συμεὼν δὲν εἶναι, καὶ νὰ ὑστερηθῶ καὶ τὸν Βενιαμίν; τότε ἀπεκρίθη ὁ Ῥουβὶμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. τοὺς δύο μου υἱοὺς σοῦ δίδω, καὶ σκότωσέ τους, ἐὰν δὲν σοῦ φέρω ἐγὼ πάλιν τὸν Βενιαμὶν καὶ τὸν Συμεών. μόνον δόσετον, νὰ ὑπαγένωμεν ἐκεῖ. καὶ ὡσὰν ἐπέρασε καιρὸς, καὶ ὠλιγόστευε τὸ σιτάρι, εἶπεν ὁ Γακὼβ πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, νὰ ὑπάγωσι πάλιν νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. ὁ δὲ Γούδας ὁ υἱὸς αὐτοῦ λέγει πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ. ὅτι οὕτως εἶπεν ἡμῖν ὁ Αὐθέντης ἐκεῖνος, ἐὰν δὲν φέρετε τὸν μικρότερόν σας ἀδελφὸν, τὸ πρόσωπόν μου νὰ μὴ δὲν σᾶς ἰδῇ πλέον. καὶ ἐὰν θέλῃς Πατέρα μου, νὰ πάρωμεν σιτάρι, ἂς ἔλθῃ ὁ Βενιαμὶν ὁ ἀδελφός μας μαζί. εἰδὲ τινὰς ἐξ ἡμῶν ἐκεῖ δὲν ὑπάγει, διὰ νὰ μὴ μᾶς θανατώσῃ, καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ὁ Πατὴρ αὐτῶν, ἔδωκε κλαίωντας τὸν Βενιαμὶν, καὶ δῶρα, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὸ σπήτιον τοῦ Γωσήφ. ὁ δὲ Γωσὴφ, ὡς εἶδε τὸν Βενιαμὶν τὸν ὁμομήτριον ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἔκλαυσε. καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸ κελλίτου, καὶ ἐπέρασε τὸ δάκρυον· καὶ πάλιν ἐξέβη ἔξω, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· πῶς ἔχετε; ζῇ ὁ πατήρ σας; οἱ δὲ εἶπον, ζῇ. καὶ εἶπεν. εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ. καὶ προσεκύνησαν αὐτὸν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὰ δῶρα. προστάζωντας ὁ Γωσὴφ νὰ τοὺς κρατήσουν νὰ δειπνήσουν εἰς τὸ ἴδιόν του παλάτιον, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν προσταγήν του ἐδόθησαν τοῦ Βενιαμὶν τὰ καλήτερα φαγητὰ καὶ εἰς ποσότητα πενταπλάσιον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. ἔπειτα ἔκαμεν ὅτι νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους ἐκείνων σιτάρι, καὶ νὰ βάλουν καὶ τὰ ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ σιταρίου, μέσα εἰς τὸ στόμα τῶν σάκκων δεμένα. καὶ εἰς τὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμὶν μέσα ἔκαμε νὰ κρύψουν τὴν πολύτιμον κούπαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπινεν ὁ Γωσήφ. καὶ οὕτως τὸ ἔκαμαν. καὶ ὡς ἐφόρτωσαν τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἐπήγεναν, εἶπεν ὁ Γωσὴφ εἰς τοὺς δούλους του· δράμετε καὶ πιάσετε ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ τοὺς ἐφιλέψαμεν, καὶ ἐπῆραν τὸ σιτάρι, ὅτι ἔκλεψαν τὴν κούπαν μου ὁποῦ ἔπινα, καὶ γυρίσετέ τους ὀπίσω, νὰ τοὺς γυρέψωμεν. καὶ ὡς ἐγύρισαν αὐτοὺς, καὶ ἦλθαν ἔμπροσθεν τοῦ Γωσὴφ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς λόγους σκληρούς· ὅτι εἰς τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ σᾶς ἔκαμα, μοῦ ἐδώκετε τὰς ἀμοιβὰς, καὶ

ἐκ-

ἐκλέψετε τὴν κοῦπάν μου; καὶ τοῦτοι εἶπαν, μὴ γένοιτο ποτὲ τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς ἐκάμαμεν τὴν τοιαύτην ἐντροπὴν καὶ ἀτοπίαν. λέγει τοὺς πάλιν ὁ Γωσήφ. ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ εἰς τοὺς σάκκους τινὸς ἀπὸ ἐσᾶς, θέλω τὸν κάμει δοῦλόν μου. ἠξεύροντες δὲ τοῦτοι, ὅτι εἶναι καθαροὶ ἀπὸ τοῦτο, ἔστερξαν μετὰ χαρᾶς τὸν λόγον. καὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὸν πρῶτον, καὶ ἔρρηξαν κάτω τοὺς σάκκους, καὶ ἔχυσαν τὸ σιτάρι. καὶ εἰς τὰ σακκία τοῦ Βενιαμὶν εὑρέθη ἡ κοῦπα. καὶ ὡς εἶδον τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ, ἔγιναν ὡσεὶ νεκροὶ, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Γωσήφ. ὅτι ἐπειδὴ τοῦτο ἔγινεν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ εὑρέθη εἰς ἡμᾶς τοιοῦτον πρᾶγμα, καὶ ἐλάβαμεν τὴν τοιαύτην αἰσχύνην, ἀπὸ τὴν σήμερον ὅλοι νὰ ἤμεσθεν δοῦλοί σου. ὁ δὲ Γωσὴφ εἶπεν. ἐγὼ ἐσᾶς δούλους δὲν σᾶς θέλω, μόνον ἐπάρετε τὸ σιτάρι, καὶ παγένετε εἰς τὸν Πατέρα σας. μόνον τοῦτον ὁποῦ ἔκαμε τὴν κλεψίαν θέλω νὰ κάμω δοῦλον. τότε οὖν ἄρχισαν καὶ ἔκλαιγαν, καὶ ἔλεγαν εἰς τὸν Γωσήφ· ὅτι ἐὰν τὸν κρατήσῃς, καὶ ὑπᾶμεν χωρὶς αὐτὸν εἰς τὸν Πατέρα μας, παρευθὺς ἀποθένει, διότι αὐτὸν ἀγαπᾷ πολλὰ, παρὰ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἀδελφοὺς, ὁποῦ βλέπεις. εἴχαμεν καὶ ἄλλον, καὶ ἐκεῖνος ἐχάθη, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη. καὶ ὅλη ἡ παρηγορία τοῦ Πατρός μας διὰ τὴν λύπην ἐκείνου τοῦ χαϊμένου εἶναι αὐτὸς ὁ Βενιαμὶν ὁ μικρότερός μας ἀδελφός. καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλοῦμεν, εἰς τὰ πολλὰ καλὰ ὁποῦ μᾶς ἔκαμες, νὰ κάμῃς καὶ τοῦτο, νὰ σπλαγχνισθῇς τὸ γῆρας τοῦ ἐλεεινοῦ μας Πατρὸς, νὰ μὴ δὲν τὸν ὑστερήσῃς τὴν παρηγορίαν του· καὶ ἔπαρε ἀπὸ ἐμᾶς ἕναν, ὅποιον θέλεις, δοῦλον, καὶ ἄφες αὐτόν, ὁ δὲ Γωσὴφ ἔλεγεν, ὅτι ἄλλον δὲν θέλω, μόνον αὐτὸν ὁποῦ ἔκαμε τὴν κλεψίαν. ὡς δὲ ἶδαν τοῦτοι τὴν ἀπόφασιν τοῦ Γωσὴφ, ὅτι βούλεται νὰ κρατήσῃ τοῦ Βενιαμὶν, ἔκλαιγαν περισσότερον, καὶ ἔδερναν τὰ στήθητως. τότε ὁ Γωσὴφ δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ ὑπομένῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ φίλτρον τῆς ἀδελφότητος, μόνον ἀγροικῶντας μεγάλην ταραχὴν εἰς τὰ σπλάγχνα του, ἐπρόσταξεν ὅλους τοὺς οἰκειακούς του ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ παρόντες νὰ παραμερίσουν, καὶ μείνας ὁλομόναχος μὲ τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς εἶπεν. ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Γωσὴφ, ὁποῦ μὲ ἐβάλετε εἰς τὸν λάκκον, καὶ μὲ ἐπουλήσετε διὰ τριάντα ἀργύρια· καὶ παρευθὺς ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν, καὶ κατεφίλησαν, καὶ ἔγιναν μεγάλαις χαραῖς. καὶ ἠκούσθη εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. καὶ ἐνθύμισέ τους καὶ τὸ ὄνειρον ὁποῦ εἶδεν, ὅτι θέλουν τὸν προσκυνήσει διὰ Ἀφέντην. καὶ τότε τοὺς ἔδωκε βίον καὶ ζῶα καὶ πᾶσαν ἑτοιμασίαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Πατέρα τους, καὶ ἐξηγήθησαν ὅλα καταλεπτῶς. καὶ ἐπῆραν αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἦσαν ψυχαὶ ἑβδομήντα πέντε, γυναῖκες, καὶ υἱοὶ, καὶ ἐγγόνια. καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Γακὼβ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Γωσὴφ, ἔδωκε τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ ἐνθύμησιν διὰ τὸ ὄνειρον ὁποῦ εἶδε τὸν Ἥλιον καὶ τὸ Φεγγάρι καὶ τοὺς ἕνδεκα Ἀστέρας καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ ἔλαβεν ὁ Γωσὴφ τὸν Πατέρα αὐτοῦ μετὰ χαρᾶς μεγάλης. καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν, καὶ ἐχάρισέ του χαρίσματα πολλὰ, καὶ ἄλλα πράγματα. καὶ ἐκατοίκησεν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον. καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ ὁ Γακὼβ χρόνους δεκαεπτὰ, καὶ ἀπέθανεν. ἡ δὲ ζωή του ὅλη ἦτον χρόνους, ρ μ ζ'. ὁ δὲ Γωσὴφ ἔζησε χρόνους ἑκατὸν δέκα, καὶ ἀπέθανεν. ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ ἕως τὸν θάνατον τοῦ Γωσὴφ ἔγιναν γενεαὶ, κ γ'. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Γωσὴφ καὶ τῶν ἀδελφῶν

αὐτοῦ καὶ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ, ηὐξήνθησαν καὶ ἐπληθύνθησαν πολλὰ οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἐδυναμώθησαν. καὶ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Φαραὼ, καὶ ἔγινεν ἄλλος πικρὸς καὶ φαρμακώδης, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ λέγουν οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ Βασιλέως, ὅτι τὸ Ἔθνος τῶν Ἑβραίων εἶναι πολὺ, καὶ αὐξάνει καθ' ἡμέραν, καὶ ἐδυναμώθη περισσοτέρως ἀπὸ ἡμᾶς. καὶ ἂς ἰδοῦμεν τί νὰ κάμωμεν, προτήτερα παρὰ νὰ πληθύνουν περισσοτέρως, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς πόλεμος, καὶ σμίξουν μὲ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ ἐξολοθρεύσουν μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. καὶ ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἔβαλαν αὐτοὺς, καὶ ἐπλινθοκόπουν, καὶ ἔκαμναν πηλόν. καὶ ἐπιστάτας εἶχον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔβλεπάν τους πικρῶς χωρὶς καμίαν ἐλεημοσύνην, καὶ ἔκοπταν αὐτοὶ οἱ ἐπιστάται καλάμια μικρὰ, καὶ ἔρριπταν εἰς τὸν πηλὸν, καὶ ἔβαλαν αὐτοὺς ξυπόλυτους. καὶ ἐδούλευαν πικρῶς τὸν πηλὸν, καὶ ἐκαρφώνουνταν τὰ καλάμια εἰς τὰ ποδάριά τους. καὶ ἡ δουλεία ἦτον πολλὴ, καὶ τὰ ἔργα βαρέα πολλά. καὶ ὅλως ἀνάπαυσιν δὲν εἶχαν, οὔτε νύκτα, οὔτε ἡμέραν ἀπὸ ταῖς κακαῖς δουλείαις, διὰ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. καὶ ἔκτισαν κάστρη δυνατὰ τοῦ βασιλέως Φαραὼ, τὴν Πειθὼ, τὴν Ῥαμεσῆ, καὶ τὴν Ὤν, ἣ ἐστὶν Ἡλιούπολις. καὶ ὅσον τοὺς ἐταπείνωναν, τόσον ἐγίνονταν περισσότεροι. καὶ ἐδυναμώθησαν περισσοτέρως, καὶ ἀτίμαζαν τοὺς Αἰγυπτίους. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Φαραὼ, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι αὐξένουν οἱ Ἑβραῖοι, ἔκαμαν ἄλλην βουλὴν, καὶ ἔκραξαν ταῖς μάμμαις, καὶ ὥρισεν αὐτὰς ὁ βασιλεὺς, ὅτι τὰ παιδία τῶν Ἑβραίων ὁποῦ πιάνετε, ὅταν γεννῶνται, τὰ ἀρσενικὰ νὰ σκοτώνετε, καὶ τὰ θηλυκὰ νὰ φυλάγετε· αἱ δὲ μάμμαι ἐφοβήθησαν τὸν Θεὸν, καὶ δὲν ἔκαμαν καθὼς ὥρισεν ὁ Φαραώ· ὁ δὲ Φαραὼ ὥρισεν εἰς ὅλον τὸν Λαὸν, ὅτι ὁλονῶν τῶν Ἑβραίων τὰ παιδία, ὅπου τὰ εὕρουν, νὰ τὰ ῥίπτουν εἰς τὸν ποταμόν.

Περὶ τοῦ Μωϋσέως πόθεν κατάγεται.

Τώρα ἀρχίζομεν νὰ εἰποῦμεν περὶ τοῦ Μωϋσέως, πόθεν κατάγεται, καὶ πῶς ἐλύτρωσε τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὸν Φαραώ. ὁ Μωϋσῆς ἦτον υἱὸς Ἄβραμ, ἔγγονος Καγὰθ υἱοῦ Λευΐ. ὁ γὰρ Λευὶ ἐγέννησε τὸν Καγὰθ, ὁ δὲ τὸν Ἄβραμ. ὁ δὲ τὸν Ἀαρὼν, εἶτα τὴν Μαριὰμ καὶ τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἦτον ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευὶ, ἤγουν τὴν Ἱερατικήν. ὅμως ὡσὰν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ἦτον θεωρητικὸς καὶ χαριτωμένος πολλὰ, καὶ ἐφύλαξέ τον τρεῖς μηνὲς ὁ Πατήρ του. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν κρύψουν, ἐπῆγεν ἡ Μητέρα του, καὶ ἔκαμεν ἕνα σεντουκόπουλον, καὶ ἔβαλε τὸν Μωϋσῆν μέσα, καὶ ἐσφάλισέ τον, καὶ ἔχρισε τὸ σεντοῦκι τὸ γύρον μὲ πίσσαν, καὶ ἔρρηξέ το εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως ἤρχετο μακρὰ περιπατοῦσα, καὶ βλέπουσα, ποῦ θέλει ὑπάγει τὸ σεντοῦκι. καὶ Θεοῦ ὁδηγίᾳ ἐκατέβηκεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ μὲ ταῖς δούλαις της εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ λουσθῇ. καὶ αἱ δοῦλαι αὐτῆς ἦσαν ὀμπρὸς πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ εἶδαν τὸ σεντουκόπουλον. καὶ θαρροῦσαι, ὅτι εἶναι τίποτε βίος, ἔδραμαν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν τὴν θυγατέρα Φαραὼ, καὶ τῆς εἶπαν διὰ τὸ σεντουκόπουλον ὁποῦ ἤυραν. καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸν ποταμὸν αὐτὴ, ἔστειλε καὶ ἤφεραν τὸ σεντουκόπουλον, καὶ ἄνοιξε καὶ ἤυρε μέσα τὸ παιδίον καὶ ἔκλαιεν. ὡσὰν

τὸ εἶδεν αὐτὸ ἡ θυγατέρα Φαραὼ, εἶπε. τοῦτο τὸ παιδὶ εἶναι ἀπὸ τὰ παιδία τῶν Ἑβραίων. καὶ ἐχάρηκεν ὅταν τὸ εἶδε, διὰ νὰ τὸ κάμῃ παιδί της. καὶ ἐκεῖ ὡσὰν τὸ ἐπῆρε τὸ παιδὶ, ἔφθασε καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, ὁποῦ ἐπερπάτειε κατόπι, διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ θέλει καταντήσει. καὶ ὡς εἶδε τὴν θυγατέρα Φαραὼ καὶ ἐκράτειε τὸ παιδὶ, καὶ ἐχαίρετο πῶς τὸ ἦυρε, τῆς εἶπε· θέλεις νὰ φέρω μίαν γυναῖκα νὰ τὸ βυζάνῃ; ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἀπέστειλέ την, νὰ φέρῃ τὴν βυζάστριαν. καὶ οὕτως ἔδραμεν ἡ Ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, καὶ ἔκραξε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου καὶ τὸ ἐπαρέδωκε. καὶ ἐπαρήγγειλέ την, ὅτι νὰ φυλάγῃς καλὰ τὸ παιδὶ τοῦτο, καὶ νὰ τὸ τρέφῃς μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν, καὶ ἐγὼ θέλω δώσει τὸν κόπον σου. καὶ ἐπῆρεν ἡ γυναῖκα τὸ παιδὶ, καὶ ἔθρεψέ το, καὶ ἐκολάκευέ το, καθὼς ποιοῦσιν αἱ Μητέρες τὰ περιπόθητα παιδία αὐτῶν. ὡς δὲ ἠυξήνθη ὁ Μωϋσῆς, ἐπῆρεν ἡ Μητέρα του καὶ ἐπῆγε τὸ παιδὶ εἰς τὴν θυγατέρα Φαραὼ, καὶ ἐπαρέδωκε τὸ παιδὶ εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ ἔκαμεν τὸ υἱὸν αὐτῆς. καὶ ὠνόμασε τὸ ὄνομά του Μωϋσῆς, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται τῇ γλώττῃ τῶν Αἰγυπτίων, ὁ σωθεὶς ἀπὸ τὸ νερόν. καὶ ἐπῆρε τὸ παιδὶ ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραὼ, καὶ τὸ ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα της. καὶ ὡς ἔπιασε τὸ παιδὶ εἰς τὰ χέριά του, ἔπαιζεν αὐτὸ, καὶ ἐκολάκευε. τὸ δὲ παιδίον ὁ Μωϋσῆς ἔπιασε τὴν κορώνα τοῦ Φαραὼ, ὁποῦ τὴν ἐφόρειεν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὴν ἔρρηξε κάτω. ὡς δὲ εἶδε τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἤθελε νὰ θανατώσῃ τὸν Μωϋσῆν. ὡς δὲ ἤκουσεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, ὅτι νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδὶ αὐτῆς, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν πατέρα της, λέγουσα. ὅτι τοῦτο ὁποῦ ἔκαμε τὸ παιδὶ, τὸ ἔκαμεν ὡς ἄγνωστον καὶ μωρὸν ὁποῦ εἶναι. ἀμὴ ἂν θέλῃς νὰ καταλάβῃς τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἐν γνώσει τὸ ἔκαμεν, ἢ ἄγνωστα ὡς παιδὶ, βάλε εἰς ἕνα μέρος χρυσάφι, καὶ εἰς ἄλλο ἄναψε κερὶ, ἄλλοι λέγουν κάρβουνα, καὶ βάλετα ὀμπρός του· καὶ εἰ μὲν πάρῃ τὸ χρυσάφι, τὸ ἔκαμε μὲ γνῶσιν· εἰ δὲ καὶ πάρῃ τὰ κάρβουνα, ἰδὲ ὁποῦ κάμνει ὡς ἄγνωστον, καὶ ἄφηκε τὸ χρυσάφι καὶ ἐπῆρε τὴν φωτίαν. καὶ ταῦτα εἶπεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, Θεοῦ σοφίᾳ. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς τοὺς λόγους, ἐκαταπρᾴυνεν ὁ θυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἠγαλλιάθη ἡ ψυχή του· καὶ ἐν τῷ ἅμα ὥρισε, καὶ ἤφεραν τὸ χρυσάφι λελαμπρυσμένον εὔμορφον, καὶ ἤφεραν καὶ φωτίαν ἀνὰ μέρος, καὶ τὰ ἔβαλαν ὀμπρὸς τοῦ παιδίου, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμε καὶ ἔπιασε τὴν φωτίαν. καὶ καθὼς ἦτον τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του, καὶ ἐκάη ἡ γλῶσσά του. καὶ ἀπ' ἐκεῖνο ἔμεινε βραδύγλωσσος, καὶ δὲν ὡμίλειε καθαρά. καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Θεῖος Γωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τὸν
„ Βαρὺν ἦχον, εἰς τὴν ὀγδόην Ὠδὴν, ὁποῦ λέγει. Τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσή-
„ χῳ Μωσεῖ, ἤγουν κακοφώνῳ. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἐπῆρε τὴν φωτίαν, καὶ ἔβαλέ την εἰς τὸ στόμα του, καὶ ἔκαψε τὴν γλῶσσάν του, ἐχάρηκε πολλὰ, καὶ εὔγαλε πᾶσαν ὑποψίαν κακὴν ὁποῦ εἶχε, διατὶ τοῦ ἔρρηξε τὴν κορώναν. ὅμως αὐξήνθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νέου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἤγουν εἰς τοὺς Ἑβραίους. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ βλέπει καὶ δέρνει ἕνας Αἰγύπτιος ἕναν Ἑβραῖον, καὶ ἐλυπήθη πολλά. καὶ ἐθυμώθη, καὶ σκοτώνει τὸν Αἰ-

γύπτιον. καὶ τὸν χώνει εἰς τὴν ἄμμον. καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν αὔριον βλέπει δύο Ἑβραίους καὶ ἐδικάζουνταν, καὶ ἔδερνεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ λέγει τοῦ ἑνὸς, διατί δέρνεις τὸν ἀδελφόν σου, ὁποῦ εἶναι Ἑβραῖος; ὁ δὲ τοῦ ἀπεκρίθη· ποῖος σὲ ἔκαμεν Ἀφέντην εἰς ἡμᾶς; μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς καὶ ἐμὲ, καθὼς ἐσκότωσες ἐχθὲς τὸν Αἰγύπτιον; ἀκούσας δὲ ὁ Μωϋσῆς, ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε, διὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ θανατώσῃ αὐτόν. καλὰ καὶ ἐν ὑστέροις τὸ ἔμαθε, καὶ ἐγύρευέ τον διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. καὶ ἐκατοίκησεν ὁ Μωϋσῆς ἐν γῇ Μαδιὰμ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ πηγάδι καὶ ἐκάθισε. καὶ ἐκεῖ ἦλθαν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἱερέως Μαδιὰμ, ὁποῦ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα τοῦ Πατρὸς αὐτῶν, διὰ νὰ τὰ ποτίσουν, καὶ ἐβοήθησέ ταις καὶ ἐπότισαν αὐτά. καὶ ὡσὰν ἐποτίθησαν τὰ πρόβατα, ἐπῆγαν εἰς τὸν Πατέρα αὐτῶν τὸν Γωθὼρ τὸν Ῥαγουήλ. καὶ ὡς ταῖς εἶδεν, εἶπε. τί εἶναι τοῦτο ὁποῦ ἐποτίσατε τόσον γλήγορα καὶ ἤλθετε; καὶ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον. ἕνας ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἔπιασε, καὶ ἐν τῷ ἅμα εὔγαλε νερὸν, καὶ ἐδίωξε τοὺς βοσκοὺς, καὶ ἐβοήθησέ μας καὶ ἐποτίσαμεν. τότε λέγει πρὸς αὐτάς. καὶ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; καὶ ποῦ τὸν ἀφήσετε, καὶ δὲν τὸν ἠφέρετε νὰ φάγῃ ψωμί; καὶ οὕτως ἔκραξαν τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ῥαγουὴλ, καὶ ἔδωκέν του τὴν θυγατέρα του τὴν Σεπφώραν εἰς γυναῖκα. μετὰ δὲ τὰς πολλὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἤγουν οἱ Ἑβραῖοι, ὅτι δὲν ἐδύνοντο πλέον εἰς τὰ κακὰ τῶν Αἰγυπτίων. καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς καὶ τὸν στεναγμὸν αὐτῶν. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ του, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χωρήβ. Ὤφθη
„ δὲ Ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου, καὶ ὁρᾷ, ὅτι ἡ βάτος καίεται
„ πυρὶ, ἡ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο. εἶπε δὲ Μωσῆς. Παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὅρα-
„ μα τοῦτο τὸ μέγα, τί ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος; ὡς δὲ εἶδε Κύριος, ὅτι προ-
„ σάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς βάτου λέγων· Μωσῆ; ὁ δὲ εἶπε· τί
„ ἐστι Κύριε; καὶ εἶπε· μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου.
„ ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί. καὶ εἶπεν αὐτῷ. ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς
„ τοῦ Πατρός σου Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. ἤγουν ἐφανερώθη αὐτῷ τῷ Μωϋσεῖ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τῆς βάτου, καὶ βλέπει, ὅτι ἡ βάτος καίεται μὲ τὴν φωτίαν, καὶ δὲν κατακαίεται. καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς. ἂς ὑπάγω νὰ ἰδῶ τοῦτο τὸ θέαμα τὸ μέγα, διατί δὲν κατακαίεται ἡ βάτος; καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Κύριος, ὅτι σιμώνει νὰ εἰδῇ, τὸν ἔκραξεν ἀπὸ τὴν βάτον καὶ λέγει του. Μωϋσῆ, Μωϋσῆ· καὶ ἐκεῖνος εἶπε. τί εἶναι Κύριε; καὶ λέγει του. μὴ σιμώσῃς ἐδώ. λύσαι τὰ ὑποδήματά σου ἀπὸ τὰ ποδάριά σου, διότι ὁ τόπος ὅπου στέκεις, εἶναι γῆ ἁγία. καὶ τότε τοῦ λέγει. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς τοῦ Πατρός σου τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. αὕτη ἡ βάτος ὁποῦ εἶδεν ὁ Μωϋσῆς ἐπροεσήμαινε τὴν Παναγίαν Παρθένον, ὁποῦ ἐδέχθη τὸ πῦρ ὅλον τῆς Θεότητος, καὶ ἔμεινεν ἀκατάφλεκτος, ἤγουν ὁποῦ δὲν ἐκάη. λοιπὸν μὴ λογιάσῃ τινὰς νὰ εἰπῇ, ὅτι Ἄγγελος ἦτον ἐκεῖνος ὁποῦ ὡμίλει μὲ τὸν Μωϋσῆν, ἔστωντας νὰ λέγῃ Ἄγ-

γελος Κυρίου, ἀμὴ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος ἦτον τοῦ Θεοῦ. διότι βλέπεις ἐκεῖνο ὁπού εἶπε προπέρα, ὅτι ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκάλεσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς βάτου, καθὼς λέγει. ὡσὰν εἶδεν ὁ Κύριος πῶς σιμώνει νὰ τὸν ἰδῇ, τὸν ἐκράξεν ἀπὸ τὴν βάτον. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη καὶ εἶπέ τε· Κύριε· καὶ πάλιν ἐκεῖνος ὁπού λέγει, πῶς ἦτον Ἄγγελος Κυρίου, λέγει πῶς τοῦ εἶπεν. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς τοῦ Πατρός σου Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Γσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Γακὼβ. ἰδοὺ ὁπού δὲν ἦτον Ἄγγελος, ἀμὴ ἦτον ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. καὶ εἰς τοῦτο μὴ θαυμάσῃς, διότι παντοχοῦ ἀκούεις τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. ἄκουσε καὶ τὸν Ἡσαΐαν, ὁπού λέγει τὸν Κύριον μεγάλης βουλῆς Ἄγγελον, καὶ θαυμασὸν σύμβουλον. καὶ ἀπέκει τὸν λέγει Θεὸν ἰσχυρὸν καὶ ἐξουσιαστήν. Καὶ ὡσὰν ἐσωτύχεσεν ὁ Θεὸς μὲ τοῦ Μωϋσέως, τοῦ εἶπεν. ὅτι ἤκουσα τὰς φωνὰς τοῦ Λαοῦ μου τοῦ Γσραὴλ, ὁποὺ τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὰ κακὰ καὶ τὴν ὀδύνην, ὁπού ἔχων ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ θέλω νὰ τοὺς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους, νὰ τοὺς ὑπάγω εἰς γῆν ἀγαθήν· γῆ, ὁπού ῥέει μέλι καὶ γάλα· καὶ τώρα θέλω νὰ σὲ ἀποστείλω πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου, διὰ νὰ βγάλῃς τὸν Λαόν μου, τοὺς υἱοὺς Γσραὴλ, ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς διὰ τοῦ Θεοῦ τούτους τοὺς λόγους, ἀπεκρίθη. καὶ ποῖος εἶμαι ἐγὼ, νὰ ὑπάγω πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου, νὰ βγάλω τοὺς υἱοὺς Γσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον; ὁ δὲ Θεὸς λέγει τοῦ Μωϋσῆ. ὅτι ἐγὼ θέλω ἔσαι μὲ σέ. καὶ ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεὸν λέγει. ἐγὼ ὑπαγαίνω εἰς τοὺς υἱοὺς Γσραὴλ, καὶ θέλω εἰπεῖ πρὸς αὐτούς. ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἔστειλέ με πρὸς ἐσᾶς. καὶ ἂν εἶναι καὶ μὲ ἐρωτήσουν, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου, τί νὰ εἰπῶ πρὸς αὐτούς; καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσῆ. Ἐγώ εἰμὶ ὁ ὤν. καὶ ὕπως νὰ τοὺς εἰπῇς, ὅτι, ὁ ὢν ἀπέστειλέ με εἰς ἐσᾶς. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς Μωϋσῆν· εἰπὲ πρὸς αὐτούς, Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Γσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Γακὼβ. τοῦτό μου εἶναι ὄνομα αἰώνιον, καὶ μνημόσυνον ἐν γενεᾶς γενεῶν. καὶ ἐπαρέτες, καὶ ὕπαγε εἰς Φαραὼ, καὶ εἰπὲ αὐτῷ. ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων καλεῖ ἡμᾶς, ἵνα πορευθῶμεν ζιὼν ἡμερῶν στράταν εἰς τὴν ἔρημον, νὰ κάμωμεν θυσίαν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν. καὶ ἠξεύρω, ὅτι δὲν θέλει σᾶς ἀκούσει, διότι ἐγὼ θέλω σκληρύνει τὴν καρδίαν τε, καὶ θέλω καταβάλει αὐτὸν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους μὲ τὰ θαύματα ὁπού θέλω κάμει εἰς αὐτούς. καὶ ἀπεκρίθη Μωϋσῆς καὶ εἶπεν. ἐὰν δὲν μὲ πιστεύσουν τοὺς λόγους, ὁπού θέλω τοὺς εἰπεῖ, τί νὰ κάμω, καὶ τί νὰ τοὺς εἰπῶ; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος. τί εἶναι αὐτὸ ὁπού κρατεῖς εἰς τὸ χέρι σου; ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει, ῥαβδί. καὶ λέγει τε ὁ Κύριος. ῥῖξέ το εἰς τὴν γῆν. καὶ ἔῤῥιξέ το, καὶ ἐγίνη ὀφίδι. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μωϋσῆς, ἔφυγε ἀπ' αὐτό. καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέγει. πιάσετο ἀπὸ τὴν οὐρά. καὶ ὕπως ἐγίνη ῥαβδὶ ὡς τὸ πρῶτον. καὶ διὰ τοῦ τοιαύτου ῥάβδου ὁπού ἐβάσα ὁ Μωϋσῆς, ὡς ποιμὴν προβάτων, καὶ ἔβοσκε τὰ πρόβατα, ὕπως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς βασῶν τὸ Δικανίκιον, τουτέστι τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον, ὡς ποιμένες τῆς λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. διότι οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι, ὁπού ἦσαν πρὶν νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστὸς, ἦσαν τύποι τῆς πνευμα-

τικῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἤγουν τῆς Ἀρχιερέων. καὶ δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ποιμένες τῆς προβάτων ἄγριοι, καὶ ὡς ἔτυχεν ἄνθρωποι, καθὼς εἶναι τοῦ σήμερον οἱ ποιμένες τῆς προβάτων, ἄγριοι καὶ ἀπαίδευτοι, ἀμὴ ἦσαν τότε ποιμένες προβάτων, ὅλοι οἱ παλαιοὶ δίκαιοι, ὁ Γακὼβ, οἱ δώδεκα Πατριάρχαι, ὁ Μωϋσῆς, καὶ ὁ Δαβίδ. καὶ σχετὸ ἐφάνη ὁ Ἄγγελος εἰς αὐτὲς ὡς ἡγιασμένους καὶ δικαίους ὁπού ἦσαν, ὡς εἴπαμεν εἰς τύπον τῆς Ἀρχιερέων, καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ. ὅμως εἶπε πάλιν. βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὸν κόρφον σου, καὶ πάλιν, εὐγαλέτο. καὶ ὕπως τὸ ἔβαλε. καὶ ὅταν τὸ εὐγαλεν, ἐβγῆκε λεπρόν. πάλιν τοῦ λέγει. βάλετο εἰς τὸν κόρφον σου, καὶ εὐγαλέτο. καὶ ἔκαμεν ὡσὰν τὸν ὥρισεν ὁ Θεὸς, ἔβαλέ το, καὶ ὅταν τὸ εὐγαλεν, ἦτον καθαρὸν καὶ ὑγιὲς ὡς τὸ πρῶτον. τότε λέγει ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ. ἐὰν μὴ σὲ πιστεύσουν, οὐδὲ θελήσουν νὰ ἀκούσουν τῆς φωνῆς σου, κάμε τὸ σημεῖον πρῶτον τοῦ ὀφιδίου· καὶ ἐὰν δὲν σᾶς ἀκούσουν, κάμε καὶ τὸ δεύτερον τῆς χειρός σου· καὶ ἐὰν δὲν σᾶς πιστεύσουν, ἔπαρε νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, καὶ ῥῆξέ το εἰς τὴν γῆν, καὶ θέλει γένη αἷμα. καὶ λέγει ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεόν. δέομαί σου Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τοῦ τοιαύτου ὑπηρεσίαν, ὅτι εἶμαι βραδύγλωσσος. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Μωϋσῇ. δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὁπού ἔδωκα στόμα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸν τυφλὸν ἀπέβυσα καὶ εἶδε, καὶ τὸν κωφὸν καὶ ἤκουσε; λοιπὸν πήγαινε ἐκεῖ ὁπού σὲ στέλλω, καὶ ἐγὼ θέλω ἀνοίξει τὸ στόμα σου, νὰ σᾶς δώσω σοφίαν εἰς ἐκεῖνα ὁπού μέλλει νὰ λαλήσῃς. ἦλθε δὲ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, καὶ λέγει. ὑπαγαίνω εἰς τοὺς Αἰγυπτίους πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς Ἑβραίους, νὰ ἰδῶ ἐὰν ζοῦν. καὶ εἶπεν ὁ πενθερός του. ὕπαγε μὲ ὑγείαν καὶ κατευόδιον ἀγαθόν. μετὰ δὲ καιρὸν πολὺν ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου, καὶ εἶπε Κύριος τῷ Μωϋσῇ ἐν γῇ Μαδιάμ. ὕπαγε εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ μὴν φέρῃς, ὅτι ἀπέθανεν ἐκεῖνοι ὁπού ἤθελαν νὰ σὲ θανατώσουν, τουτέστιν ὁ βασιλεύς. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ ὕπως, ἐκαβαλίκευσε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μὲ τὰ παιδία του, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἀαρών. ἦλθεν εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς λόγια ἀγαθὰ, καὶ εὐηγγελίσατο αὐτοῖς τὴν ἐλευθερίαν καὶ λύτρωσιν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. καὶ ὕπως ἐπῆγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς Ἑβραίων εἰς τὸν Φαραώ. καὶ ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ χέρι του τὴν ῥάβδον τὴν θεῖαν Θεοῦ εὐλογηθεῖσαν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγε, ἔκαμεν ὅλα τὰ θαύματα ἐκεῖνα ὁμπρὸς εἰς τὸν Φαραὼ καὶ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, λέγων πρὸς αὐτούς. ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ἑβραίων θέλει, ὅτι νὰ ἀποστείλῃς τὸν Λαόν του, νὰ προσκυνήσουν εἰς τὴν ἔρημον, ὥστε νὰ τὸν ἑορτάσουν. ὁ δὲ Φαραὼ ἀπεκρίθη. καὶ τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Θεὸς νὰ τοῦ ἀκούσω, καὶ νὰ ἀποστείλω τοὺς υἱοὺς Γσραὴλ; δὲν τὸν ἠξεύρω ἐγὼ τὸν Κύριον ἐκεῖνον, καὶ τοὺς Ἑβραίους δὲν ἀποστέλλω. ἀμὴ ἐσεῖς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, σχετί σκανδαλίζετε καὶ σχασρέφετε τὸν Λαὸν ἀπὸ τὴν δέλεσύν του, καὶ δὲν ὑπᾶτε ἐκεῖθεν ὁπού ἤλθετε, νὰ μὴ δὲν κάμω μεγάλην παίδευσιν εἰς ἐσᾶς; καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς ὕπως, εἶπε πρὸς Κύριον. Κύριε σχετί με ἔστειλες εἰς τὸν Φαραὼ, νὰ τὸν λαλήσω σχετὸ ὄνομά σου, καὶ αὐτὸς δὲν μὲ ἤκουσε, οὐδὲ ἀφίνει

τὸν Λαόν σου; καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν. Θέλεις ἰδεῖ τί θέλω κάμει τῷ Φαραώ. μόνον ὕπαγε καὶ εἰπὲ τῷ Ἑβραίων, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς μὲ τὴν κραταιάν μου χεῖρα θέλω τοὺς διώκει ἀπὸ τὴν δυναστείαν τῷ Αἰγυπτίων, καὶ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν θέλω τοὺς ἐλευθερώσει. καὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἑβραίους, καὶ δὲν ἐπίστευσαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀλιγοψυχίας καὶ τοῦ φόβου. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς Μωϋσῆν, καὶ Ἀαρὼν τὸν ἀδελφόν του. ἐπειδὴ ὁ Φαραὼ δὲν ἀκούει τοῦ λόγου σας νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἑβραίους, ἐπάρετε τὴν ῥάβδον καὶ ῥίξετέ την εἰς τὴν γῆν, ὁμοῦ εἰς τὸν Φαραὼ καὶ εἰς τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ θέλει γένῃ Δράκων. καὶ ὅπως ἐπῆγαν καὶ ἔῤῥιξαν την, καὶ ἔγινε Δράκων, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. ὡς δὲ εἶδε τοῦτο ὁ Φαραὼ, ἐφοβήθη, καὶ ἔκραξε τοὺς σοφοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς μάντες, καὶ ἔκαμαν τὰς μαγείας των· καὶ ἔῤῥιξαν τὰ ῥαβδία των, καὶ ἔγιναν καὶ αὐτὰ Δράκοντες. ἡ δὲ ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως, ὁποῦ ἔγινε Δράκων, ἐκατάπιε τὰ ῥαβδία ἐκεῖνα τῶν σοφῶν καὶ μάγων, ὁποῦ ἔγιναν Δράκοντες· ἡ δὲ καρδία τοῦ Φαραὼ ἐβαρυύθη, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Λαόν, καθὼς ὥρισεν ὁ Κύριος. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν. ὅτι ἐβαρυύθη ἡ καρδία Φαραὼ, καὶ δὲν θέλει νὰ στείλῃ τὸν Λαόν, ἀμὴ ὕπαγε τὸ ταχὺ πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς θέλει εὐγεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ σὺ νὰ τὸν ἀπαντήσῃς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. καὶ τὴν ῥάβδον σου νὰ τὴν βασᾷς, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων μὲ ἔστειλεν εἰς ἐσένα, διὰ νὰ ἀποστείλῃς τὸν Λαόν του, καὶ δὲν μὲ ἤκουσες· καὶ πάλιν τώρα σοῦ τὸ λέγω, καὶ δὲν μὲ ἀκούεις; καὶ διατοῦτο τὸ νὰ γνωρίσῃς τώρα τὸν Κύριον ὁποῦ δύναται τὰ πάντα, καὶ κάμνει εἴτι θέλει. λοιπὸν βλέπε, ὅτι ἐγὼ κρούω μὲ τὴν ῥάβδον μου τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ μεταβάλλω εἰς αἷμα, καὶ δὲν θέλουν ἔχει οἱ Αἰγύπτιοι νερὸν νὰ πίνουν, καὶ τὰ ὀψάρια τοῦ ποταμοῦ θέλουν ἀποθάνει ὁποῦ τὰ ἔκαμα καὶ ἐφόφησαν. καὶ ἔχει μόνον τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ κάμνω αἷμα, ἀμὴ καὶ ὅλα τὰ ἄλλοια νερὰ ὁποῦθεν εὑρίσκονται. καὶ ὅπως ἔγινε διὰ τοῦ Μωσέως καὶ Ἀαρὼν μὲ τὴν δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἤυρισκαν οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτε ἐδύνανταν νὰ πίουν νερὸν, ὅτε ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ὅτε ἀπὸ ἄλλο νερόν. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅπως ὁ Φαραὼ, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι του· καὶ ἰδὼν τὸ φοβερὸν τοῦτο θαῦμα, δὲν ἐθέλησεν ἀπὸ τὴν κακίαν του νὰ στέρξῃ, νὰ ἀποστείλῃ τοὺς Ἑβραίους, νὰ ὑμνήσουν τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μωϋσέως ἐν τῷ ὄρει Χωρήβ. ἔπεσαν δὲ οἱ Αἰγύπτιοι τὸ γύρον τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ πίουν νερὸν, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν. καὶ ἐστάθησαν τὰ νερὰ αἵματα ἑπτὰ ἡμέρας. καὶ εἶπε Κύριος πάλιν τῷ Μωϋσῆ· ὕπαγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ του, ὅτι ὁ Κύριος λέγει, νὰ ἀποστείλῃς τὸν Λαόν του νὰ προσκυνήσουν αὐτόν. ὁ δὲ Φαραὼ δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ δι' αὐτόν. τότε ὁ Μωϋσῆς εἶπε τοῦ Ἀαρὼν, καὶ ἔβαλε τὴν ῥάβδον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀνακάπωσε τὸ νερὸν, ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἄλλοια νερὰ τῆς Αἰγύπτου. καὶ ἐν τῷ ἅμα εὐγαλαν τόσους βαθράκους, ὅτι ἐσκεπάσθη ὅλη ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὰ σπίτια ἐγέμισαν, καὶ τὰ κρεββάτιά του καὶ τὰ ἀγγειάτους, καὶ δὲν ἠμπορῦσαν ὅτε νὰ φάγουν, ὅτε νὰ πίουν ἀπὸ τοὺς βαθράκους, ὅπου τόσοι πολλοί. καὶ ἔπιασαν τὰ

Πρώτη πληγή. τὰ νερὰ ἔγιναν αἷμα.

β'. πληγὴ τῷ βαθράκων.

τὰ

πὲ φτιάρια, καὶ τοὺς ἔῤῥιχναν ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια. καὶ καθὼς ἤθελαν τοὺς ῥήξει, πάλιν ἐγέμιζαν θελυτότερον ἑκατονταπλασίως. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραὼ τὴν τοιαύτην ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρὼν, καὶ εἶπέ τους. δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ δι' ἐμὲ, καὶ διὰ νὰ διώκει τοὺς βαθράκους ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὸν Λαόν μου, καὶ ἐγὼ νὰ ἀποστείλω τοὺς Ἑβραίους. καὶ ὅπως ἐβόησεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐδεήθη, καὶ ἐφόφησαν ὅλοι οἱ βαθράκοι· καὶ τοὺς ἐμάζωξαν, καὶ τοὺς ἔκαμαν θημωνίαις, καὶ ἐλευθερώθη ὁ Φαραὼ καὶ ὅλος ὁ Λαὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῷ βαθράκων. ὁ δὲ Φαραὼ, ὡς εἶδεν, ὅτι ἐξολοθρεύθησαν οἱ βάθρακοι, ἐσκληρώθη ἡ καρδία του, καὶ δὲν ἄφηκε τοὺς Ἑβραίους, καθὼς ἔταξε τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών. ὁ δὲ Κύριος λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆν. εἰπὲ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ ἂς ἀνακαπώσῃ τὸ χῶμα, καὶ θέλει εὐγεῖ πολλὰ κνυῤῥία εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς τὰ ζῶα. καὶ ὅπως ἐλέχθη. καὶ ἐγέμισεν ὅλη ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου κνυῤῥία· καὶ δὲν εἶχε πῶς νὰ κατοικήσῃ ὅτε ἄνθρωπος, ὅτε ζῶον ἀπὸ τὰ κνυῤῥία, τὰ ὁποῖα θελυτότερον ἐπείραζαν τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ἐσκληρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους. καὶ πάλιν εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν. ἀνάπαυσε τὸ ταχὺ, καὶ ὕπαγε ὁμοῦ πρὸς εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ αὐτὸς θέλει δύνῃ εἰς τὸ νερὸν, καὶ εἰπέ του· ὅτι ὁ Κύριος σὲ λέγει, ὅτι νὰ στείλῃς τὸν Λαόν του εἰς τὴν ἔρημον νὰ ὑμνήσουν, εἰδὲ καὶ δὲν θέλεις, θέλω σὲ στείλει κ' ἄλλου τετάρτου πληγὴν, μίγαις φαρμακεραῖς, νὰ γεμίσῃ ὅλος ὁ τόπος. μόνον ὁ τόπος, ὁποῦ εἶναι ὁ Λαός μου τὸ χῶμα τῆς Ἑβραίων, ἐκεῖ δὲν θέλω στείλει. καὶ ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, καθὼς τὸν ὥρισεν ὁ Κύριος. καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἶπε τοὺς λόγους ἐκείνους, ὡς ἐκ προσώπου Κυρίου. καὶ ὁ Φαραὼ τελείως δὲν ἤκουσε τοῦ Μωϋσέως. καὶ ὠργίσθη Κύριος τὸν Φαραὼ, καὶ τὸν Λαόν του, καὶ ἔπεμψε τὴν μίγαν ἐκείνην τὴν φοβερὰν καὶ φαρμακερὴν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Φαραὼ, καὶ εἰς ὅλα τὰ σπίτια τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξολοθρεύθη ἡ γῆ ἀπὸ ταῖς φαρμακεμμύαις μίγας ἐκείναις. καὶ ἔκραξεν ὁ Φαραὼ τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρών, καὶ εἶπέ τους. ὅτι νὰ κάμουν θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. ὁ δὲ Μωϋσῆς εἶπεν· ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμεῖς δὲν κάμνομεν θυσίαν τῷ Θεῷ, μόνον νὰ ὑπάμεν ὁδὸν ἡμερῶν τρεῖς εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς μᾶς ὥρισε. καὶ ὁ Φαραὼ λέγει τῷ Μωϋσῆ. ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον δὲν κάμνετε θυσίαν τῷ Θεῷ; ἐγὼ νὰ στείλω τοὺς Ἑβραίους, νὰ κάμουν θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς τὴν ἔρημον, ἀμὴ ὄχι εἰς μακρυὰ τόπον. μόνον δεήσου τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς μίγας ἐκείνης. καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἔμειναν βδελλία. καὶ ὁ Φαραὼ δὲν ἠθέλησε πάλιν νὰ στείλῃ τοὺς Ἑβραίους, καθὼς εἶπε τοῦ Μωϋσῆ. ὁ δὲ Κύριος εἶπε πάλιν τοῦ Μωϋσῆ. ὕπαγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ του, ὅτι ὁ Κύριος λέγει, νὰ ἀποστείλῃς τὸν Λαόν του νὰ προσκυνήσουν αὐτόν. εἰδὲ, θέλει σὲ πέμψει ἄλλου ὀργὴν, θάνατον εἰς ὅλα τὰ ζῶα τῆς Αἰγυπτίων. ὁ δὲ Φαραὼ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ τοῦ Μωϋσέως. καὶ ὁ Θεὸς ἔστειλε θάνατον εἰς ὅλα τὰ ζῶα τῆς Αἰγύπτου. εἰς ἄλογα, εἰς καμήλια, εἰς μυλάρια, εἰς πρόβατα, καὶ εἰς βόϊδια, καὶ ἀπέθαναν. τῆς δὲ

γ'. πληγὴ τῆς κωνώπων.

δ'. πληγὴ τῆς μυῶν.

ε'. πληγὴ, θάνατος τῆς ζώων.

Ἑβραίων τὰ ζῶα ἐφυλάξεν ὁ Θεὸς, καὶ δὲν ἀπέθανεν οὐδένα. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Φαραὼ, ὅτι τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων ἀπέθανον, καὶ οὐχὶ τῶν Ἑβραίων, ἐσκληρύνθη ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ στείλῃ τὸν Λαὸν τῶν Ἑβραίων. ὁ δὲ Θεὸς λέγει πάλιν τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών. ἐπάρετε στάκτην ζεστὴν ἀπὸ τὸ καμῖνι, καὶ γεμίσετε τὰ χέρια σας, καὶ ὀμπρὸς εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ τὸν Λαὸν ῥήξετέ τὴν ἀπάνω πρὸς τὸν Οὐρανόν. καὶ ἐκείνη ἡ στάκτη θέλει διαδράμῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῶα ὁποῦ ἔμειναν, νὰ γένῃ βλάβη εἰς αὐτοὺς, ἤγουν νοσήματα μὲ τὴν ὕλην, τουτέστι φουσκαλίδες, καθὼς γίνονται, ὅταν καὴ ἄνθρωπος ἀπὸ φωτίαν. καὶ οὕτως ἔγινε. καὶ οὐδὲ παρηγορίαν εἶχαν ἀπὸ τοὺς πόνους, οὐδὲ κανένα δροσισμόν· ἀμὴ καθεζόμενοι, ἢ περιπατοῦντες, ἔβραζαν αἱ σάρκες των μετὰ ὀδύνης μεγάλης, ὡσὰν νὰ ἤθελαν ἦσαι μέσα εἰς φωτίαν νὰ καίωνται. καὶ ἦτον ὁ πόνος αὐτῶν δριμὺς πολλὰ καὶ ἀνίατος. καὶ ἐσκληρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, διὰ νὰ φανῇ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἠθέλησε πάλιν νὰ στείλῃ τοὺς Ἑβραίους. ὁ δὲ Κύριος λέγει τοῦ Μωϋσέως. τὸ πρωῒ ὕπαγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ του· ὅτι, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον σου, νὰ ἀποστείλῃ τὸν Λαόν μου νὰ μὲ θυσιάσουν, ὅσα κακὰ εἶδε ὁποῦ ἔστειλα, θέλω τοῦ στείλει μεγαλήτερα καὶ βαρύτερα· καὶ οὕτως τοῦ ἔστειλεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον βροχὴν, χάλαζαν μὲ φωτίαν. καὶ ὅσους ἀνθρώπους ἤυρε καὶ ζῶα, ὅλα τὰ ἠφάνισε, καὶ τὰ δένδρα εἰς τὸν κάμπον καὶ τὰ βότανα, καὶ διέτρεχεν ἡ βροχὴ τῆς χαλάζης μὲ τὴν φωτίαν καὶ μὲ φωνὴν εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. μόνον εἰς τὸν τόπον τοῦ Γεσὲμ, ὁποῦ ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι, δὲν ἔπεσεν οὔτε χάλαζα, οὔτε φωτία, οὔτε ἄλλο κακόν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραὼ τοῦτο, ἐτρόμαξε· καὶ ἔστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν, καὶ εἶπέ τους, ὅτι ἔσφαλα, καὶ ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος, ἀμὴ ἐγὼ καὶ ὁ Λαός μου εἴμεσθεν ἀσεβεῖς. καὶ παρακαλῶσας, δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ νὰ παύσῃ τὴν ὀργήν του, καὶ ἐγὼ νὰ ἀποστείλω τὸν Λαόν του εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐδεήθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ παρευθὺς ἔπαυσεν ἡ βροχὴ τῆς χαλάζης ἡ φοβερὰ καὶ αἱ φωναὶ, καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραὼ, ὅτι ἔπαυσεν ἡ ὀργὴ ἐκείνη ἡ μεγάλη, ἐβάρυνεν ἡ καρδία του καὶ τοῦ Λαοῦ του, καὶ δὲν ἀπέστειλε τοὺς Ἑβραίους, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Μωϋσέως. ὁ δὲ Κύριος πάλιν λέγει τοῦ Μωϋσέως. ὕπαγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ του, ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων λέγει· ἕως πότε κρατεῖς τὸν Λαόν του, καὶ δὲν τὸν στέλλεις νὰ προσκυνήσουν; ἀμὴ ἤξευρε, ὅτι αὔριον θέλει σοῦ στείλει ἀκρίδα φοβερὴν, ὁποῦ δὲν τὴν εἶδαν ποτὲ οὔτε οἱ πατέρες σου, οὔτε τῶν πατέρων σου οἱ πατέρες. καὶ εἴτι ἄφησεν ἡ χάλαζα, θέλει τὸ ἀφανίσει αὐτή. ὡς δὲ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Μωϋσῆς τοῦ Φαραὼ, εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ. ὁ δὲ Φαραὼ ἔστρεψεν αὐτὸν, καὶ εἶπέ του· ἕως πότε νὰ ταράζῃς τὴν Αἴγυπτον; καὶ εἶπε Μωϋσῆς· ἕως οὗ καὶ σὺ παροργίζεις τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ δὲν τὸν ἀφήνεις νὰ ὑπάγῃ, νὰ προσκυνήσῃ ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ, καθὼς εἶπεν. ὁ δὲ Φαραὼ λέγει. ἔπαρε τοὺς ἄνδρας καὶ ὕπαγε, προσκύνησε τῷ Θεῷ σας. ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει, ὅτι θέλω ὅλον τὸν Λαὸν, ἄνδρες, γυναῖκες, νέους, νέας, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ

ζ'. πληγή. ἡ χάλαζα μετὰ πυρός.

βοΐδια, καὶ ὅλα τὰ ζῶα, ὅτι οὕτως μοι εἶπε Κύριος ὁ Θεός. ὁ δὲ Φαραὼ λέγει τοῦ Μωϋσέως, τοῦτο ὁποῦ λέγεις, ὅτι νὰ πάρῃς ὅλον τὸν Λαὸν καὶ τὰ ζῶα, εἶναι πονηρία καὶ ἐπιβουλία. καὶ ἐδίωξεν αὐτὸν ὁ Φαραὼ μετὰ θυμοῦ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ. ὁ δὲ Κύριος λέγει τοῦ Μωϋσέως. σύκωσε τὴν ῥάβδον σου πρὸς τὸν Οὐρανόν· καὶ ὡς τὴν ἐσύκωσεν, ἦλθεν ἄνεμος νότος, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἤφερε τόσην ἀκρίδα εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ὁποῦ ἐσκέπασεν ὅλην τὴν γῆν καὶ τὴν ἔφθειρε· καὶ ἔφαγεν ὅλα τὰ γενήματα τῆς γῆς, καὶ ὅλον τὸν καρπὸν τῶν δένδρων, εἴτι ἄφηκεν ἡ χάλαζα· καὶ τὰ ἀμπέλια ἠφάνισε, καὶ τὰ περιβόλια ἐξωλόθρευσε· καὶ ἔκαμεν ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην ὡσὰν νὰ ἤθελεν εἶσαι καϋμένη ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Φαραὼ οὕτως, ἐφοβήθη· καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν, καὶ τοὺς εἶπε. ὅτι ἔσφαλα εἰς τὸν Κύριον καὶ Θεόν σας καὶ εἰς ἐσᾶς, καὶ παρακαλῶσας, δέξατε τὴν δέησίν μου, καὶ δεήθητε πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σας, ἵνα εὔγῃ ἡ ὀργὴ τούτου ἀπὸ ἐμᾶς. εὐγῆκε δὲ ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἐδεήθη τὸν Κύριον, καὶ ἔπεμψεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἄνεμον δυνατὸν, καὶ ἐπῆρεν ὅλην τὴν ἀκρίδα, καὶ δὲν ἄφησεν οὐδεμίαν, μόνον τὴν ἔρρηξεν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἐκαταποντίσθη. τοῦ δὲ Φαραὼ ἐσκληρύνθη ἡ καρδία, καὶ πάλιν δὲν ἔστειλε τοὺς Ἑβραίους. ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν. σύκωσε τὸ χέρι σου εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ θέλει γένῃ σκότος εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. καὶ οὕτως τὸ ἔκαμε, καὶ ἔγινε μεγάλον σκοτίδι τρεῖς ἡμέρας, τόσον ὅτι δὲν ἔβλεπεν ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲ στράταν νὰ περπατήσῃ. οὐδὲ εὔγενε τινὰς ἀπὸ τὸ σπῆτί του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἢ εἰς συγγενῆτου, ἢ εἰς φίλον του· οὐδὲ ἀπὸ τὰ κρεββάτιά τους ἔβλεπαν νὰ συκωθοῦν τὰς τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν φῶς μέγα. ὁ δὲ Φαραὼ, ὡς εἶδε καὶ αὐτὴν τὴν ὀργὴν, ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν, καὶ εἶπεν. ὑπάγετε, λατρεύσετε τῷ Θεῷ μεγάλοι καὶ μικροὶ, μόνον τὰ ζῶά μας, διὰ νὰ κάμωμεν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἐσκληρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, καὶ δὲν ἀπέστειλεν αὐτοὺς, ἀμὴ εἶπε τοῦ Μωϋσέως μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ· ὕπαγε ἀπ' ὀμπρός μου, καὶ πρόσεχε, νὰ μὴ δὲν ἔλθῃς πλέον νὰ ἰδῇς τὸ πρόσωπόν μου· εἰδὲ καὶ ὅποιαν ἡμέραν ἔλθῃς, θέλεις λάβει θάνατον. ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει. καθὼς εἶπας, ὅτι πλέον δὲν θέλωσε ἰδεῖ εἰς τὸ πρόσωπον. ἀληθῶς εἶναι. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἀκόμι μίαν πληγὴν θέλω νὰ δώσω τοῦ Φαραὼ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τότε θέλω σᾶς εὐγάλει ἀπ' ἐδὼ, καὶ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω μὲ ὅλα τὰ πράγματα. καὶ λάλησε κρυφίως εἰς τὰ ἀφτία τοῦ Λαοῦ μου, νὰ ζητήσουν καθένας ἄνδρας καὶ γυναῖκα ἀπὸ τὸν γείτονά του καὶ ἀπὸ τὴν γειτόνισσά του σκεύη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, καὶ φορέματα πολύτιμα. καὶ μετέστρεψεν ὁ Θεὸς τὰς καρδίας τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἔδωκαν αὐτὰ, καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐγύμνωσαν τοὺς Αἰγυπτίους ἀπὸ τὸν βίον αὐτῶν. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἦτον φοβερὸς, μέγας, καὶ περιβόητος εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰς τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ εἰς ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· λάλησον τοῦ Λαοῦ τῶν Ἑβραίων, νὰ ἑτοιμάσουν κατὰ οἴκους καὶ

ἡ. πληγὴ τῶν ἀκρίδων.

θ'. Τὸ σκότος τὸ ψηλαφητόν

πατριὰς, ἤγουν κάθε σπῆτι μὲ ὅλην τοῦ τὴν φαμελίαν, καὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γένος, ὅτι τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου. πρῶτος μηνὰς λέγεται καθ' Ἑβραίους ὁ Μάρτιος. διότι ὁ Θεὸς λέγουν, ὅτι τότε ἔκαμε τὸν Κόσμον, καθὼς ὁ ἅγιος Γωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ λέγει τὰ παραδείγματα· ὅτι πῶς βλέπεις τότε τὰ δένδρα καὶ ἀνθοῦν, καὶ ὅλα τὰ ζῶα ὁποῦ ἀρχίζουν νὰ γεννοῦν, καθὼς τὰ ὥρισεν ὁ Θεός· καὶ οὕτως τὰ δένδρα νὰ ῥιζώνουν καὶ αὐξάνουν. καὶ λέγει, ὅτι εἰς τὰς δέκα τοῦ Μηνὸς τοῦ πρώτου, νὰ πιάσουν οἱ Ἑβραῖοι ἕνα ἀρνὶ χρονιάρικον καθαρὸν, νὰ μὴ δὲν ἔχῃ κανένα κολόβωμα, καὶ νὰ τὸ φυλάξουν ἡμέρας πέντε. καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀρνὶ, νὰ πιάσουν ἐρίφι. καὶ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Μηνὸς νὰ τὸ ψήσουν ὀπτὸν πυρὶ, καὶ οὐχὶ βρασμένον μὲ τὸ νερόν· καὶ νὰ στέκωνται ὀρθοὶ, νὰ ἔχουν εἰς τὰ ποδάριά τους ὑποδήματα, καὶ ῥαβδὶ εἰς τὸ χέρι, καὶ ἄζυμα, καὶ πικραλίδαις. καὶ ὅταν θέλουν σφάξῃ τὸ ἀρνὶ, νὰ ἀλείψουν τὰ ἀνώφλια τῶν θυρῶν αὐτῶν καθένας. διότι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ θέλει κατέβῃ νὰ σκοτώσῃ ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. καὶ εἰς ὅσους ἰδῇ, νὰ εἶναι ἐσφραγισμέναι αἱ πόρταις τους μὲ τὸ αἷμα, ὅλους ἐκείνους θέλει ἀφήσει νὰ γλυτώσουν. καὶ τότε νὰ φάγουν τὸ ἀρνὶ ἐκεῖνο βιαστικὰ ὀρθοὶ, διότι θέλουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Φαραὼ, νὰ περάσουν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. καὶ τοῦτο ἦτον προμήνυμα τῆς Σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ. διότι ἡ Σάρκωσις τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ τοῦ ἀμώμου Ἀμνοῦ ἦτον, διὰ νὰ κάμῃ νὰ γλυτώσῃ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Φαραὼ, τουτέστι τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἤγουν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας. καὶ νὰ περάσῃ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. καὶ εἶπε τῷ Μωϋσῇ, νὰ πάρῃ ἀμνὸν, τουτέστι πρόβατον ἀρνί· τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸν Χριστὸν, ὡς τὸ λέγει ὁ Ἡσαΐας. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς Ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος. καὶ ὁ θεῖος Γωάννης ὁ Πρόδρομος, ὅταν τὸν εἶδεν, εἶπεν. Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου. πρόβατον ὀνομάζει τὸν Χριστὸν διὰ τὴν ἀκακίαν· καὶ διότι ὁ Ἀδὰμ πρότερον μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐνδύθη τοὺς δερματίνους χιτῶνας, οἱ ὁποῖοι ἐσήμαιναν τὴν σάρκα τὴν θνητὴν, ἤγουν τὴν πρόσκαιρον τούτην ὁποῦ ἀποθνήσκει, καθὼς λέγει εἰς τὸν λόγον τῶν Χριστοῦ γέννων Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, καὶ ἐνδύει τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἴσως τὴν παχυτέραν σάρκα καὶ θνητήν. λοιπὸν οἱ δερματίνοι χιτῶνες, δὲν ἐσήμαιναν ἄλλο, μόνον ὅτι ἀπὸ τὴν ἀθανασίαν ὁποῦ εἶχεν ὁ Ἀδὰμ νὰ φορῇ, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ Χριστὸς Ἀμνὸς, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀφθαρσίας τὸ ἔνδυμα. Τέλειον Ἀμνὸν λέγει διὰ τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας Θεότητος οὐδὲν πρᾶγμα εἶναι τελειότερον. ἀκόμι, ἐπειδὴ ἦτον ὁ Χριστὸς τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. διότι τέλειος ἄνθρωπος λέγεται ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει ὅλα τὰ ἀνθρώπινα χωρὶς τῆς ἁμαρτίας, ὡσὰν ἦτον ὁ Δεσπότης Χριστός. ἀρσενικὸς λέγει νὰ εἶναι ὁ ἀμνὸς, διότι ἀρσενικὰ ἐθυσίαζαν εἰς τὸν Ναὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ

Περὶ τοῦ Ἀμνοῦ, καὶ ὅτι τύπος ἦτον τοῦ Χριστοῦ.

Ὅρα τὸν τόπον καὶ τὴν ἔκβασιν.

Χριστὸς ἐθυσιάσθη διὰ τὸν Ἀδάμ. ἀκόμι λέγεται Ἄρσεν, διὰ τὴν στερεότητα ὁποῦ ἔχει τὸ ἀρσενικὸν περισσότερον ἀπὸ τὸ θηλυκόν· καὶ διότι λέγει εἰς τὸν Νόμον, ὅτι πᾶν ἀρσενικὸν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται. ἤξευρε τοῦτο, ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, λέγεται μόνος ὁ Χριστός· ὁ ὁποῖος μόνος ἀνοίξε τῆς Παρθένου τὴν μήτραν, καὶ ἐγεννήθη. διότι τῶν ἄλλων γυναικῶν δὲν ἀνοίγουν τὴν μήτραν τους τὰ παιδία, μόνον οἱ πατέρες των τὴν ἀνοίγουν προτήτερα. „ καὶ ἄκουσον τοῦ θείου Γωάννου, ὁποῦ λέγει. Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθε„ νεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός. ὡς βροτὸς δὲ Ἀμνὸς προσηγόρευται. ἄμω„ μος δὲ ὡς ἄγευστος κηλίδος τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς τέλειος λέλεκται. διαλαμβάνει γοῦν τὸ Τροπάριον, ὅτι ὁ παλαιὸς Νόμος ἤθελε τὸ Ἀρνὶ νὰ εἶναι ἀρσενικὸν, τὸ ὁποῖον ἐπροετύπωνε τὸν Χριστόν. λέγειτο καὶ Ἀρσενικὸν, ἐπειδὴ μόνος αὐτὸς ἤνοιξε τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ οὐχὶ ἄλλο βρέφος, διότι ἦτον νὰ εἶναι ἄνδρας, οὐχὶ γυναῖκα. λέγεται Ἀμνὸς, καὶ οὐχὶ ἀμνάς. ὠνομάσθη ἀκόμι Ἄμωμος, διότι δὲν ἐμέτεχεν εἰς καμίαν ἁμαρτίαν, καὶ αὐτὸς ἦτον τὸ Πάσχα· καὶ πάλιν ὠνομάσθη Τέλειος ὡς Θεὸς ἀληθινός. καὶ Ἀρσενικὸν ἀκόμι „ λέγεται, ἐπειδὴ Ἡσαΐας ὁ Προφήτης εἶπε. Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱὸς καὶ „ ἐδόθη ἡμῖν. εἶπε δὲ, ὅτι νὰ εἶναι ἑνὸς χρόνου τὸ Ἀρνί. ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης· ὁ ὁποῖος, καθὼς ὁ Ἥλιος ὁ αἰσθητὸς τελειώνει τὸν χρόνον, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐποίησε καὶ ἐτελείωσε τὸν Κόσμον καὶ συνέχει καὶ κυβερνᾷ τον. καὶ αὐτὸς ἐποίησε τοὺς αἰῶνας, καὶ διὰ τοῦτο λέγει Ἐνιαύσιος, τουτέστιν ἑνὸς χρόνου· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν εἶναι ὅλα τὰ πάντα, καὶ εἰς αὐτὸν στρέφονται. ἀκόμι λέγεται Ἄμωμος Ἀμνὸς, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμίαν ἁμαρτίαν, οὐδὲ καμίαν κακίαν, οὐδὲ κανένα ἐλάττωμα. λέγει, ὅτι τῇ δεκάτῃ τοῦ Μηνὸς νὰ πάρουν τὸν Ἀμνὸν, ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Ἀριθμητικοὺς, τὸ ἕνα εἶναι ἀρχὴ, καὶ τελειώνει εἰς τὸν δέκατον ἀριθμόν· καὶ ὁ δέκατος μὲ τὸν πρῶτον εἶναι ἕνα σύνδεμα ὅλον ἀντάμα, καὶ λέγεται τέλειος ἀριθμός. διότι ἠξεύρεις, καθὼς σώσεις τὸν δέκατον ἀριθμὸν, δὲν ἀρχίζεις ἀπὸ ἄλλον πάλιν, παρὰ ἀπὸ ἕνα νὰ εὕρῃς ἄλλα. καὶ οὕτως ἀπὸ δέκα εἰς δέκα κάμνεις τοὺς ἀριθμούς. καὶ διὰ τὴν τελειότητα τοῦ ἀριθμοῦ, ὁποῦ ὥρισεν ὁ Θεὸς τῇ δεκάτῃ τοῦ πρώτου Μηνὸς νὰ πάρουν τὸ Ἀρνί. καὶ μετὰ ταῦτα λέγει, ὅτι νὰ τὸ φυλάσσουν πέντε ἡμέρας, νὰ μὴ δὲν πάθῃ καμίαν μαγαρισίαν. διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριστὸς ἡ ἄμωμος θυσία, εἶναι καθαρτικὴ τῶν πέντε αἰσθήσεων. καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ Προφήτου. διότι ἀπὸ τὰς πέντε αἰσθήσεις, ὡσὰν εἴπαμεν, ὁποῦ εἶναι θυρίδες, ἔρχονται καὶ ἐμπαίνουν ὅλα τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ κέντρα τῆς ἁμαρτίας. Εἶπε νὰ τὸ διαλέξουν οὐχὶ μόνον ἀπὸ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐρίφια, διότι δὲν ἦλθε νὰ σώσῃ μόνον δικαίους, ἀμὴ καὶ ἁμαρτωλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἁμαρτωλοὶ ὀνομάζονται Ἐρίφια. λέγει, ὅτι πᾶσα σπῆτι νὰ πέρνῃ ἕνα, ἢ καὶ πᾶσα πατριά. εἰδὲ καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ἀρκετοὶ νὰ τελειώσουν τὴν θυσίαν, νὰ πέρνουν καὶ ἄλλους πτωχοὺς ἀπὸ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα. διότι θέλει ὁ Θεὸς, καὶ ἂν τινὰς δὲν ἀρκεῖ ξεχωριστάτου νὰ φέρῃ

θυσίαν τῷ Θεῷ, ἂς κράξῃ καὶ ἄλλους νὰ τοῦ βοηθήσουν κατοίκους καὶ πατρικίους. ἤγουν ἂν εἶναι ἕνας Χριστιανὸς καὶ δὲν ἀρκεῖ ἐκεῖνος μόνος νὰ φέρῃ καθαρὰν θυσίαν πρὸς τὸν Θεὸν, νὰ κράξῃ καὶ ἄλλους νὰ δεηθοῦν καὶ νὰ προσφέρουν τῷ Θεῷ θυσίαν μαζί. διὰ νὰ πληρώσῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ἐκεῖνο ὁποῦ λείπει, καὶ νὰ τελειωθῇ ἡ θυσία τους πρὸς τὸν Θεόν. δηλοῖ, ὥστε νὰ δεηθοῦν οἱ Ἱερεῖς δι' αὐτοῦ. ἀκόμι λέγει, ὅτι μὲ βίαν νὰ τὸ φάγουν, διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν. καὶ ὅταν θέλῃς νὰ κάμῃς ἔργα Θεοῦ, θέλεις μὲ πᾶσαν σπουδὴν νὰ ἀγωνίζεσαι νὰ κάμῃς τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. λέγει, ὅτι νὰ φοροῦν ὑποδήματα, διότι καθὼς εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦσαν πολλὰ ὀφίδια, καὶ διὰ νὰ μὴ δὲν τοὺς βλάπτουν, εἶπε νὰ βάλουν τὰ ὑποδήματα, οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ, ἐλάβαμεν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστὸν, τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν ἐφύγαμεν τὴν Αἴγυπτον, ὑποῦ σημαίνει τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας· ἤγουν ὁποῦ εὐγήκαμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν θεογνωσίαν. λέγει, νὰ τρώγουν πικραλίδαις καὶ ἄζυμα, ἑπτὰ ἡμέρας, διότι αἱ πικραλίδαις ἐδηλοῦσαν τὸ τραχὺ καὶ πικρὸν τῆς ἀσκήσεως τῶν
„ Χριστιανῶν, καθὼς λέγει ὁ Χριστός. Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ἡ ἀπάγου-
„ σα εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἄζυμα, λέγει νὰ τρώγουν ἑπτὰ ἡμέρας, διότι ὁ ἕβδομος ἀριθμὸς ἐτιμᾶτο πολλὰ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ἤγουν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι· διὰ τοῦτο ἐκατέπαυσαν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρα, καὶ ὁ Θεὸς εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἔκαμεν ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ κατέπαυσε τῇ ἑβδόμῃ. καὶ μάλιστα εἶναι εἰς τύπον τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος. Ἄζυμα λέγει, διότι δὲν ἤθελεν ὁ Θεὸς κανένα ἀναβάτην νὰ πάρουν καὶ νὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τουτέστι νὰ ἀφήσουν ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἤτοι εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅλα τὰ ἔργα τῆς Εἰδωλολατρείας, ὡσὰν λέ-
„ γει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· Μηδὲν ἐπιφερομένων Αἰγυπτιακοῦ καὶ ἀθέου φυράματος. Φύραμα λέγει Ζυμάρι, τουτέστι νὰ μηδὲν φέρουν οὐδένα ἀναβατὸν τῆς Αἰγύπτου ἄθεον, ἀμὴ ἐν ἀζύμῳ εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας, δηλαδὴ καθαρότητος καὶ ἀληθείας· διότι ἡ Εἰδωλολατρεία ἦτον ψεῦδος καὶ ἀκαθαρσία, ἐπειδὴ ἦσαν ψεύτικα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὐτοὶ ψεῦσται, καὶ ἡ θυσίατως ἀκάθαρτος, καὶ γεμάτη αἵματα ἀνθρώπινα, καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς ζώου. διὰ τοῦτο λέγει, νὰ ἔχουν Ἄζυμα εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας, καὶ νὰ μὴ δὲν βαστοῦν κανένα ἀνεβατὸν καὶ ἄθεον τῆς Εἰδωλολατρείας. λέγει, ὅτι νὰ σφάξουν τὸν ἀμνὸν ἐκεῖνον, νὰ χρίσουν μὲ τὸ αἷμα τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια τῶν θυρῶν αὐτῶν καθένας, καὶ τὰ δύο παραστρατὰ τῆς πόρτας ὁποῦ στέκονται πλάγια, διότι ὅσαις ἰδῇ χρισμέναις ὁ Ἄγγελος, νὰ μὴ δὲν σέβῃ ἐκεῖ. ἀνώφλια καὶ κατώφλια εἶναι ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου· τὰ ὁποῖα ἐκεῖνα ἀνώφλια καὶ κατώφλια, ὅσα εὕρῃ ὁ Ἄγγελος ἐκεῖνος ἀλειμμένα μὲ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ, δὲν θέλει σκοτώσει τὰ πρωτότοκα. πρωτότοκα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Χριστιανοῦ λέγονται, ὅλοι οἱ πρῶτοι λογισμοὶ, ὁποῦ ἔρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον. λοιπὸν ὅσοι θέλουν πε-

ριτειχισθῇ, καὶ νὰ σφραγίσουν τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ ἀμώμου, τοῦ τελείου, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ αἴροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, ἐκεῖνοι μόνοι θέλουν γλυτώσει τὰ πρωτότοκά τους, τουτέστι τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν καὶ τὰς διανοίας ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἀγγέλου. καὶ τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια ὑποῦ ἀκούεις, λέγονται ἡ πρᾶξις ἡ ἀγαθὴ καὶ ἡ θεωρία, ἤγουν τὰ ἔργα τοῦ καθενὸς καὶ ἡ διάνοια. καὶ ὁποιος ταῖς περιτειχίσῃ καὶ ταῖς ἀλείψῃ μὲ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅσα ἔργα, ἤγουν πρωτότοκα κάμῃ μὲ πρᾶξιν καὶ μὲ θεωρίαν, τουτέστι καλὰ, δὲν θέλουν φονευθῇ, ἀμὴ θέλουν ἔχει διὰ τοῦ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ ζωὴν αἰώνιον. καὶ τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα ὁποῦ ἐπαρήγγειλεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Μωϋσῆ τῶν Ἑβραίων, νὰ ἀλείψουν ταῖς πόρταις τους. λέγει, ὅτι πρὸς ἑσπέραν νὰ τὸ φάγουν, διότι εἰς τὸν ἔσχατον αἰῶνα ἦτον τὸ τοῦ Χριστοῦ Πάθος. ἀκόμι καὶ ὁ Χριστὸς ἑσπέρα τὸ ἔκαμε τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. καὶ τοῦτο διὰ νὰ λύσῃ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας. λέγει, νὰ τὸ κάμουν ὀπτὸν, ἤγουν ψητὸν, διότι ἐκεῖνο ὁποῦ μαγειρεύουν, εἶναι γεμάτον νερὸν καὶ ζουμία, ἀμὴ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι ψητὸν, μόνον μοναχόν του ψήνεται, καὶ δὲν ἔχει καμίαν ξένην ἐργασίαν οὐδὲ νεροπλύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι αἵρεσις καὶ ἀλλότρια πράγματα τοῦ Χριστοῦ. καὶ μόνον τὸ ψητὸν καθαρίζεται μὲ τὸ πῦρ, ἤγουν μὲ τὴν φωτίαν, ὁποῦ εἶναι καθαρτικὸν τῶν πάντων πραγμάτων. καὶ τοῦτος ὁ Ἀμνὸς ἐσημείωνε τὸν Χριστὸν, ὡσὰν εἴπαμεν, ὁ ὁποῖος καθαίρει πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν διὰ τοῦ καθαρτικοῦ πυρὸς αὐτοῦ. καὶ λέγει νὰ φάγουν τὴν κεφαλὴν καὶ ὅλα τοῦ Ἀρνίου, ἤγουν, οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίσωμεν τὸ κεφάλαιον τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ θεῖα νοήματα αὐτοῦ. καὶ μετὰ ταῦτα, τὰ χαμηλὰ μέλη, τουτέστι τὰ ποδάρια, ἤγουν τὴν Σάρκωσιν αὐτοῦ. καὶ νὰ μὴ δὲν ῥήξωμεν τίποτε τοῦ Ἀρνίου ἔξω, οὐδὲ νὰ ἀφήσωμεν εἰς τὴν αὔριον τίποτε· διότι ἀπὸ τὰ πολλὰ Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι νὰ ῥίπτῃ τινὰς ἔξω ὀμπρὸς εἰς τοὺς ἀγνώστους καὶ ἀμαθεῖς, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀπίστους νὰ τὰ ῥίχνουν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. λέγει, ὅτι κόκκαλα νὰ μὴ δὲν τζακίσουν ἀπ' ἐκεῖνο, διότι τὰ δυνατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ στερεὰ, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶναι νὰ τρώγῃ τινὰς, τουτέστιν ὁποῦ δύσκολα ἠμπορεῖ μὲ τὸν νοῦν νὰ καταλάβῃ τινὰς, ὡσὰν εἶναι ἡ Γέννησις αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ὅσα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴ δὲν τὰ κατατζακίζῃς καὶ διαμειράζῃς, ὡσὰν τὰ διεμέρισαν καὶ τὰ ἐκατατζάκισαν οἱ Αἱρετικοί. ἀκόμι ἐγροίκησες τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Σταύρωσιν ὁποῦ λέγει, ὅτι.
„ Τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, ἤγουν ἐκατατζάκισαν τὰ ποδάριά του, καὶ
„ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ. ἐπὶ δὲ τὸν Γησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐ-
„ τὸν ἤδη τεθνηκότα, ἤγουν ὡσὰν εἴδασι τὸν Γησοῦν καὶ ἦτον ἀποθαμμένος, οὐ κατέα-
„ ξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη. ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε.
„ μετὰ ταῦτα λέγει, ἵνα πληρωθῇ ἡ Γραφὴ ἡ λέγουσα. Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται ἀπ' αὐτοῦ. τοῦτα εἶναι ἐκεῖνα τὰ λόγια ὁποῦ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς, νὰ μὴ δὲν τζακίσουν τὰ κόκκαλα τοῦ Ἀρνίου. λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριστὸς, θέλωντας νὰ

δώσῃ τὴν διαθήκην ὁπȣ̃ λέγει ὁ Προφήτης. Ἰδȣ̀ ἡμέραι ἔρχονται, τȣτέστιν ὁ ἕβδομος αἰὼν, ὅταν ἐσταυρώθη ὁ Δεσπότης Χριστὸς, τὸ Ἀρνὶ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἐνομοθέτησεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ προετύπωνε τȣ̃τον τὸν Δεσπότην Χριστὸν, θέλω κάμει μίαν διαθήκην εἰς τὸ γένος τȣ̃ Δαβὶδ καὶ τȣ̃ Ἰȣ́δα, ȣ̓χὶ κατὰ τὴν διαθήκην ὁπȣ̃ ἔκαμα τῶν Πατέρων αὐτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅταν τȣ̀ς εὔγαλα ἀπ' ἐκεῖ. ὁ Κύριος ἡμῶν Γησȣ̃ς Χριστὸς θέλωντας νὰ κάμῃ τȣ́την τὴν διαθήκην, ὁπȣ̃ τάσσει ἐδὼ διὰ τȣ̃ Προφήτȣ, ἦλθεν ὡς Ἀμνὸς ἄμωμος ἐνιαύσιος, καὶ ἐσφάγη, καὶ ἐγίνη θυσία εἰς τὸν Πατέρα, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τȣτέστιν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας. καὶ ἔγινεν ἀτός τȣ Γερεὺς καὶ Θυσία. ὅμως ὁ Μωϋσῆς εἶπε τῶν Ἑβραίων, καθὼς τȣ̃ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς, καὶ ȣ̓́τως ἔκαμαν τὸν ὁρισμὸν τȣ̃ Θεȣ̃· καὶ ἔφαγαν τὸ Πάσχα πρὸς ἑσπέραν, καὶ ἔχρισαν τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια, καὶ τὰ δύο παραστρατὰ τὰ πλάγια. τὰ ὑποῖα ἐπροετύπωναν καὶ τὸν Σταυρὸν, ὁπȣ̃ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Γησȣ̃ς Χριστὸς, καὶ ἔχυσε τὸ αἷμά τȣ δι' ἡμᾶς, καὶ ἔσωσέ μας. καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ὁπȣ̃ ἦλθεν ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, ἐθανάτωσεν ὅλα τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων, ἀνθρώπους καὶ ζῶα, καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἦτον ὁ Σταυρὸς τετυπωμένος διὰ τῆς χρίσεως τȣ̃ Ἀμνȣ̃, ἐκεῖ ὁ Ἄγγελος δὲν ἐπῆγεν, μόνον ἦσαν πεφυλαγμένοι παρὰ Θεȣ̃. καὶ ἔγινε μέγας θρῆνος πανταχȣ̃ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, διότι ȣ̓δένα σπῆτι ἦτον χωρὶς ἀποθαμμένον, ἀρχὴ ἀπὸ τȣ̃ Φαραὼ καὶ ἀπὸ τῶν Ἀρχόντων, καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν Λαόν· καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐμαζώχθη ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ ἐβόησαν. ἄφες αὐτȣ̀ς νὰ ὑπάγȣν, ὅτι τελείως ἐξολοθρεύȣν ἡμᾶς. ὁ δὲ Φαραὼ, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τȣ̃ θανάτȣ, καὶ ἤκȣσε καὶ τȣ̀ς λόγȣς τȣ̃ Λαȣ̃, καὶ τὴν ὁρμὴν ὁπȣ̃ ὥρμησαν κατ' αὐτȣ̃, ἔκραξε τὴν νύκτα τὸν Μωϋσῆ ἔμπροσθεν τῶν Ἀρχόντων καὶ τȣ̃ λαȣ̃, καὶ τȣ̀ς εἶπεν. ἐπάρετε τȣ̀ς Ἑβραίους καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόϊδια, καὶ εὐγᾶτε ἀπὸ τὸν τόπον μȣ, καὶ ὑπάγετε λατρεύσατε Κυρίῳ τῷ Θεῷ σας, καθὼς λέγετε, καὶ εὐλογήσατε καὶ ἐμέ. καὶ ἐβιάζοντο οἱ Αἰγύπτιοι νὰ εὐγάλουν τȣ̀ς Ἑβραίȣς ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνουν ὅλοι τȣς. καὶ ὡσὰν ἐκȣ́ρευσαν οἱ Ἑβραῖοι τȣ̀ς Αἰγυπτίȣς, ὁπȣ̃ τȣ̀ς ἐζήτησαν τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι τȣς, καὶ τὰ πολύτιμά τȣς φορέματα καὶ σκεπάσματα, τȣ̀ς ἐπῆρεν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὁπȣ̃ ἦσαν σκλάβοι ἐκεῖ χρόνους τετρακοσίȣς τριάντα, καὶ εὐγῆκαν τὴν νύκτα αἱ δώδεκα φυλαὶ τῶν Ἑβραίων μὲ τας γυναῖκας αὐτῶν καὶ μὲ τὰ παιδία καὶ μὲ τὰ ζῶα, καὶ ἐπῆραν καὶ τὰ λείψανα τȣ̃ Γακὼβ καὶ τοῦ Γωσὴφ, καθὼς ἐπαρήγγειλεν αὐτοῖς, καὶ προστάξει Θεȣ̃ ὑπήγεναν, καὶ ἐπερπατοῦσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως ἀναμέσον Μαγδάλων, καὶ ἀναμέσον τῆς θαλάσσης ἐξεναντίας Βεελσεπφών· καὶ εἶχαν φόβον μέγαν καὶ δειλίαν. οἱ δὲ Αἰγύπτιοι εἶπαν τȣ̃ Φαραὼ, ὅτι ἔφυγαν οἱ Ἑβραῖοι, ὡσὰν εἶδαν, καὶ ἄργησαν νὰ ἔλθȣν ὀπίσω. Ἐσκλήρυνε δὲ ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν Φαραὼ καὶ τῶν Ἀρχόντων αὐτȣ̃, καὶ ἐκινήθησαν εἰς θυμὸν καὶ εἰς μανίαν· καὶ ἐσύναξε τὰ φȣσάτα τȣ καὶ τὰ ἅρματα, καὶ ὅλην τὴν δύναμιν αὐτȣ̃, στρατηγȣ̀ς, σατράπας,

καβαλαρέȣς, καὶ τριστάτας ἰσχυρȣ̀ς, καὶ κατεδίωξε μετὰ ὁρμῆς καὶ κακίας μεγάλης ὀπίσω αὐτῶν. καὶ οἱ μὲν Ἑβραῖοι ἐπερπάτȣν ἐν δυνάμει καὶ κυβερνήσει Θεȣ̃ καὶ ἐν χειρὶ κραταιᾷ. ὡδήγησε δὲ αὐτȣ̀ς ὁ Θεὸς ὅλην τὴν νύκτα ἐν στύλῳ φωτὸς, διὰ νὰ μὴν σφάλȣν τὴν στράταν ὁπȣ̃ ἐπερπατȣ̃σαν. καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν νεφέλῃ δροσερᾷ ἐσκέπαζεν αὐτȣ̀ς διὰ τὸν καύσωνα τȣ̃ Ἡλίȣ. ἡ ὁποία νεφέλη ἦτον τύπος τȣ̃ θείȣ Βαπτίσματος. ἡ νεφέλη μὲν τύπος τȣ̃ Πνεύματος. ἡ δὲ θάλασσα τȣ̃ ὕδατος. τὸ δὲ πῦρ, ὁπȣ̃ τȣ̀ς ἔφεγγε τὴν νύκτα, ἐσήμαινε τὸ πῦρ τὸ τȣ̃ Πνεύματος. διὰ τὸ ὁποῖον λέγει. Αὐτὸς ἡμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί. ἤγȣν ὁ Χριστὸς βαπτίζει, ἀντὶ τȣ̃ θάπτει, εἰς τὸ πῦρ τὸ τελευταῖον, ἤγȣν εἰς τὴν γέενναν, ἐκείνȣς ὁπȣ̃ δὲν τὸν πείθονται, ȣ̓δὲ τὸν χροικȣ̃ν διὰ Θεόν. καινοποιεῖ δὲ, ἤγȣν ἀναγεννᾷ, ἐν Πνεύματι δὲ, ὕδατος χάριτι ἐκείνȣς ὁπȣ̃ τὸν γνωρίζȣν καὶ ἔχȣν διὰ Θεόν· διὰ τȣ̃ ὁποίȣ Βαπτίσματος, τȣ̃ ὕδατος δηλονότι καὶ τȣ̃ Πνεύματος, ἐλευθερώνει τȣ̀ς πιστȣ̀ς ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα. ὡς δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον ὁ Μωϋσῆς μετὰ τῶν Ἑβραίων, καὶ ὁ Φαραὼ ἤρχετον ὀπίσω τȣς τρέχωντας μὲ τὰ φȣσάτα τȣ μετὰ βίας, διὰ νὰ τȣ̀ς φθάσουν νὰ τȣ̀ς θανατώσουν· καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ὡς ἤκȣσαν τὴν φωνὴν τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ἁρμάτων καὶ τȣ̃ φȣσάτȣ, ἐγύρισαν ὀπίσω καὶ εἶδάν τȣς. καὶ ἦλθε μέγας φόβος καὶ τρόμος εἰς αὐτȣ̀ς, ἔσωντας ὁπȣ̃ ἦτον ἡ θάλασσα ὀμπρός τȣς, καὶ δὲν εἶχαν πȣ̃ νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τȣ̃ φύγουν. καὶ ὡσὰν εἶδαν, ὅτι καταπλακώνει τȣς ὁ Φαραὼ, ἐγγόγγυσαν καὶ ἐβόησαν ὅλοι πρὸς Μωϋσῆν καὶ εἶπον. διατί δὲν ἦσαν μνήματα εἰς τὴν Αἴγυπτον, εὔγαλές μας ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς θανατώσης εἰς τȣ́την τὴν ἔρημον; εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς αὐτȣ́ς· στέκεσθε στερεοὶ, καὶ μὴ δὲν φοβῆσθε, καὶ θέλετε ἰδεῖ τὰ θαυμάσια τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ τὴν σωτηρίαν ὁπȣ̃ θέλει κάμει σήμερον εἰς ἡμᾶς. ἐβόησε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Κύριον. ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτόν. τί βοᾷς πρός με; εἰπὲ τῶν Ἑβραίων νὰ ἑτοιμασθȣ̃ν, καὶ σὺ ἔπαρε τὴν ῥάβδον σȣ, καὶ ἅπλωσε τὴν χεῖρά σȣ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ δὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ῥάβδȣ. καὶ ἐγὼ θέλω μεταβάλει τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, τȣτέστι νὰ τὴν κάμω γῆν, νὰ σέβῃς μέσα μετὰ τȣ̃ Λαȣ̃ μȣ Ἰσραὴλ νὰ περάσῃς. καὶ τȣ̃ Φαραὼ θέλω σκληρύνει τὴν καρδίαν τȣ καὶ τῶν Ἀρχόντων αὐτȣ̃, νὰ μωρανθȣ̃ν νὰ μὴ δὲν γνωρίσουν, μόνον νὰ ἔμπουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ ὁρμῆς καὶ θυμȣ̃. καὶ δοξασθήσομαι ἐν Φαραῷ, καὶ θέλουν γνωρίσει οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μόνος Θεὸς, καὶ δὲν εἶναι ἄλλος ἔξω ἀπὸ ἐμένα. ἥπλωσε δὲ ὁ μέγας Μωϋσῆς τὴν χεῖρα αὐτȣ̃ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ συνετάραξεν αὐτήν· καὶ ἐγένετο ἄνεμος δυνατὸς νότος ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἐξηράνθη ἡ θάλασσα, καὶ ἔστησε τὰ κύματα αὐτῆς ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν. καὶ ἔγινεν ἡ μία μερέα καὶ ἡ ἄλλη ὥσπερ τεῖχος ἀσάλευτον. καὶ ἐμπῆκεν ὁ Μωϋσῆς μὲ τȣ̀ς Ἑβραίους μέσα καὶ ἐπερπατȣ̃σαν, καθὼς εἰς τὴν γῆν, μὲ τὰ ἁμάξια καὶ μὲ ὅλα τὰ ζῶά τως καὶ ῥȣ̃χα. οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐμπῆκαν καὶ αὐτοὶ μέσα, καὶ τȣ̀ς ἐδίωχναν ἀποπίσω· καὶ δὲν ἐγνώρισαν, νὰ καταλάβουν ὅσα φοβερὰ

θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ τοὺς Ἑβραίους εἰς αὐτοὺς τοὺς Αἰγυπτίους, διὰ νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἀμὴ ἐκατάτρεχαν αὐτοὺς μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ εὐγῆκαν ὅλοι ἔξω, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, ζῶα εἰς τὴν στερεάν. ἦτον δὲ τὸ πέραμα μίλια σαράντα, ὁποῦ ἐπέρασαν οἱ Ἑβραῖοι. οἱ δὲ Αἰγύπτιοι μὲ τὰ ἅρματά τως καὶ μὲ τὰ ἄλογα καὶ μὲ ὅλην τως τὴν δύναμιν ἦσαν μέσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης. ὁ δὲ Κύριος εἶπε τοῦ Μωϋσέως, καὶ ἔδωκε πάλιν μὲ τὸ ῥαβδὶ τὴν θάλασσαν πλάγια, καὶ ἔσμιξεν ἡ θάλασσα, καθὼς ἦτον πρῶτα, καὶ ἐπλάκωσε καὶ ἐκαταπόντισεν ὅλην τὴν στρατιὰν τοῦ Φαραὼ, καὶ τὰ ἅρματα, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τοὺς τριστάτας· καὶ δὲν ἐγλύτωσεν οὐδένας ἀπ' αὐτοὺς, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, κἂν διὰ μήνυμα. καὶ ἐλευθέρωσεν ὁ Θεὸς τὸν Ἰσραὴλ, ἤγουν τοὺς Ἑβραίους, ἀπὸ τὰς χεῖρας, τῶν Αἰγυπτίων. ἡ ῥάβδος γοῦν, ὁποῦ ἐκτύπησεν ὁ Μωϋσῆς τὴν θάλασσαν ἴσα, καὶ μετὰ ταῦτα πλάγια, ἐπροετύπωνε τὸν Σταυρόν. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι τοὺς Αἰγυπτίους ἀπεθαμμένους, καὶ πνιγμένους εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὅτι ἦλθεν ὁ ἄνεμος καὶ τοὺς ἔρρηξεν ἔξω, ἐγνώρισαν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἠφάνησε καὶ ἐξωλόθρευσε διὰ τῶν θαυματουργιῶν αὐτοῦ τοὺς Αἰγυπτίους. ἐφοβήθη ὁ Λαὸς τῶν Ἑβραίων τὸν Κύριον, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μωϋσῆν. ἦσαν δὲ οἱ Ἑβραῖοι, ὁποῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἄνδρες χιλιάδες ἑξακόσιαι, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. ἰδόντες δὲ οἱ Ἑβραῖοι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θαῦμα τὸ φοβερὸν ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ἐκαταπόντισε τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἐλύτρωσέ τους ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὕμνησαν καὶ ἐδόξασαν μετ' ᾠδῆς καὶ τυμπάνων. καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, Μαριὰμ ἡ Προφῆτις, ἔλαβε τύμπανον εἰς τὸ χέριτης καὶ εὐγῆκε μὲ ὅλαις ταῖς γυναῖκες βαστάζουσαι καὶ αὐταὶ „ τύμπανον· καὶ χορεύουσαι ἔλεγον. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξα„ σται. ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. ἤγουν τὰ ἅρματα τοῦ Φωραὼ, καὶ ὅλην τοῦ τὴν δύναμιν, τοὺς καβαλαρέους καὶ τοὺς τριστάτας, ἐκαταπόντισεν εἰς τὴν θάλασσαν, δηλονότι τοὺς ἐβύθισε. καθὼς μολύβι εἰς νερὸ δυνατὸν, ἢ ὡσὰν πέτρα εἰς τὴν θάλασσαν, οὕτως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἡ δύναμις αὐτῶν ἐβούλησαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἠφανίσθησαν καὶ ἐξωλοθρεύθησαν. Ὅμως ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα εἰκόνιζε τὴν Θεοτόκον εἰς τοῦτον τὸν τρόπον ὁποῦ θέλε„ τε ἀκούσει, ὁποῦ τὸ λέγει ὁ Θεῖος Δαμασκηνὸς εἰς τὴν Ὀκτώηχον. Ἐν τῇ ἐρυ„ θρᾷ θαλάσσῃ τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· ἤγουν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁποῦ ὁ Μωϋσῆς ὡδήγει τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, φεύγωντας τὸν Φαραὼ, ἐκεῖ ἐζωγραφήθη, ὡσὰν ἕνα εἰκόνισμα, τὸ Μυστήριον τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ. Ἀπειρόγαμος δὲ Νύμφη θέλει νὰ εἰπῇ, μία νύμφη ἄπειρος γάμου, ἤγουν ὁποῦ δὲν ἔχει σμίξιν ἀνδρὸς, ἐπειδὴ ἦτον Παρθένος, καλὰ καὶ ἦτον ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Γωσὴφ διὰ φύλαξιν, διὰ τὸν Διάβολον· ἐπειδὴ ὁ Διάβολος ἤξευρεν ὅλας τὰς Προφητείας ὁποῦ ἤλεγαν, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἤγουν ὁ Χριστὸς,

μέλ-

μέλλει νὰ σαρκωθῇ ἀπὸ Παρθένον, ὑπήγενε καὶ ἔφθειρε ταῖς παρθέναις, τουτέστιν ἔβανε λογισμοὺς κακοὺς τῶν κορασίων διὰ ἁμαρτίαν. καὶ οὐχὶ μόνον τῶν ἔβανε τοὺς κακοὺς λογισμοὺς, ἀμὴ ταῖς ἔκαμνε καὶ ἤρχουνταν καὶ ἔσμιγαν μὲ ἄνδρας, καὶ ἔκαμναν ἁμαρτίαν καὶ ἄλλα κακά. καὶ τοῦτο διαλαμβάνει, ὅτι ἔφθειρε ταῖς παρθέναις. διατοῦτο ἠθέλησεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐδόθη τοῦ Γωσὴφ ἡ Θεοτόκος εἰς φύλαξιν, διὰ νὰ δελεάσῃ τὸν Διάβολον, καὶ νὰ πληρωθοῦν καὶ αἱ Προφητεῖαι. πρῶτον μὲν ὁποῦ λέγει ὁ Γεζεκιήλ. Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς κάθηται ἐπ' αὐτὴν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον· δηλοῖ δὲ τοῦτο, ὅτι νὰ ἐγγαστρωθῇ Παρθένος καὶ γεννήσῃ, καὶ πάλιν νὰ μείνῃ Παρθένος. καὶ τοῦτο ὁποῦ λέγει, τοῦ φαγεῖν ἄρτον, διαλαμβάνει τὴν σάρκα ὁποῦ ἔλαβεν ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν ἁγίαν Παρθένον. καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει, Εἰσελεύσεται, καὶ Ἐξελεύσεται, δηλοῖ τὸ Εἰσελεύσεται, θέλει ἔμπει, καὶ Ἐξελεύσεται, θέλει εὔγει. καὶ ἔσται ἡ πύλη κεκλεισμένη, τουτέστι νὰ γεννήσῃ, καὶ πάλιν νὰ μείνῃ Παρθένος, ὡσὰν μία πόρτα νὰ εἶναι κεκλεισμένη παντοτε, καὶ νὰ ἔμπῃ τινὰς ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρταν καὶ νὰ εὔγῃ, καὶ ἡ πόρτα νὰ εἶναι παντοτε κεκλεισμένη· διατοῦτο εἶναι τὸ θαῦμα μέγα. καὶ τοῦτο εἶναι, ὁποῦ λέγει καὶ ἀλλαχοῦ ὁ θεῖος Δαμασκηνός. Καινὸν τὸ θαῦμα, ἤγουν νέον πρᾶγμα εἶναι, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἠκούσθη. καὶ εἶναι Θεοπρεπὲς, ἤγουν καθὼς πρέπει τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ δὲν εἶναι καμία ἁμαρτία εἰς τὰ πράγματα, ὁποῦ οἰκονομεῖ ὁ Θεός. διότι εἶναι πρᾶγμα νέον, ὁποῦ δὲν ἔγινε ποτέ. τῆς Παρθένου τὴν κεκλεισμένην πύλην, τουτέστι τὴν θείαν μήτραν τῆς Παρθένου, σαφῶς διοδεύει ὁ Κύριος, ἤγουν φανερὰ ἐπέρασεν ὁ Κύριος, δηλονότι ἐσέβη εἰς τὴν μήτραν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔλαβε σάρκα, καὶ ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος. καὶ ἐγεννήθη γυμνὸς ἐν εἰσόδῳ, τουτέστιν ἐσέβη εἰς τὴν μήτραν τῆς Παρθένου καὶ χωρὶς σάρκα, καὶ σαρκοφόρος ὤφθη ἐν ἐξόδῳ Θεός. καὶ ὅταν εὐγῆκεν, ἦτον σαρκοφόρος, δηλονότι σεσαρκωμένος Θεὸς καὶ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Θεός. καὶ μένει ἡ πύλη κεκλεισμένη, ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, τὸ ὁποῖον λέγει αὐτὸς ὁ Δαμασκηνός. ἤγουν, πρὶν νὰ ἐγγαστρωθῇ ἦτον Παρθένος, καὶ ἀφ' οὗ ἐγγαστρώθη Παρθένος. καὶ ἀφ' οὗ ἐγέννησε Παρθένος. ἀκόμι λέγει καὶ ἄλλη προφητεία τοῦ Ἡσαΐου. Δοθήσεται τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον ἀνδρὶ εἰδότι γράμματα. ἤγουν ἐσφραγισμένον βιβλίον καὶ βουλωμένον λέγει τὴν Παρθένον, τὸ ὁποῖον ἐβούλωσεν ὁ Θεὸς μὲ τὴν βούλαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. καὶ δὲν ἐτύχενε ποτὲ τινὰς νὰ τὸ ξεβουλώσῃ, ἤγουν νὰ τὸ ξεπαρθενεύσῃ. καὶ Βιβλίον λέγει ἡ προφητεία, ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν τὴν Παρθένον ἦτον γεγραμμένη ὅλη ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. καὶ τίνος νὰ δοθῇ τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον; ἀνδρὶ εἰδότι γράμματα. δηλονότι νὰ ἠξεύρῃ τὰ πράγματα τοῦ Κόσμου, ἤγουν τὰ σαρκικὰ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Γωσὴφ εἶχε γυναῖκα καὶ παιδία. Λοιπὸν ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν

ἐρυ-

ἐρυθρὰν θάλασσαν ἔχισε τὰ νερὰ μὲ μίαν ῥάβδον κὴ τὰ ἐμοίρασε, κὴ ἐσάθη τὸ
νερὸν εἰς μίαν μεριάν, κὴ ἄλλω ὡσὰν τεῖχος, κὴ δὲ κέρωσε τὸ βάθος, κὴ ἔμει-
νε γῆ ξηρά. κὴ θαῦμα φοβερὸν νὰ σαθῇ τὰ νερὰ ὀρθὰ, ὡσὰν τείχη ὁπὲ
κτίζυν· ἡ ὁποία ῥάβδος ἐσήμαινε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. κὴ νὰ περάσυν οἱ υἱοὶ
Γσραὴλ, ἤγυν οἱ Ἑβραῖοι δχὶ ξηρᾶς, ἤγυν εἰς τὴν γλῶ ἀπαύω, ἀναμέσον τῆς
θαλάσσης. τὸ ὁποῖον εἶναι Μυςήριον φοβερώτατον, χωρὶς νὰ βραχῇ τὰ πο-
δάρια τες. ὅτω κὴ ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριςὸς, δχὶ Πνεύματος ἁγίυ ἐπέρασεν
ὑπὸ τὴν μήτραν τῆς ἀειπαρθένυ Θεοτόκυ ἀβρόχοις ποσὶν, ἤγυν δίχως ῥεῦσιν
αὐδρός. Ἡ θάλασσα μὴ τὴν πάροδον τῶ Γσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος. δηλονότι
ἀφ' ἧ ἐπέρασεν ὁ Γσραὴλ, ὁ ὁποῖος λέγεται νὺς, εἰς τὸν τόπον τῶ Δεσπότυ Χρι-
ςῶ, ἔμεινεν ἀπρόσπατος, ἤγυν ὑπὲ δὲν περνᾷ ἐκεῖθεν πλέον τινὰς, ἐπειδὴ
ἦλθαν εἰς τὸν τόπον αὐτῦ, κὴ ἔμεινεν ἡ θάλασσα ἀπρόσπατος. Ἡ ἄμεμπτος
μὴ τὴν κύησιν τῶ Ἐμμανουὴλ ἔμεινεν ἄφθορος. ἤγυν ἡ Παρθένος, ὁπὲ δὲν εἶ-
χε καμίαν μέμψιν, τετέςι καταλαλιὰν, ἢ κατηγορίαν, μὴ τὴν χύησιν τῶ
Ἐμμανουὴλ, ἔμεινε Παρθένος. ταῦτα εἴπαμεν περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης κὴ
καθεξῆς, ὁπὲ εἰκόνιζαν τὴν Παναγίαν. ὅμως νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸ προκείμενον.
Ἐπῆρε δὲ ὁ Μωϋσῆς τὰς υἱὲς Γσραὴλ ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, κὴ τὰς ἐπῆ-
γεν εἰς τὴν ἔρημον Σὴρ· κὴ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἔρημον Σὴρ μέσα ἡμέρας ξῆς, κὴ
δὲν εὗρισκαν νερὸν νὰ πίυν. κὴ ἦλθαν εἰς τὸν τόπον καλούμενον Μερρᾶν, κὴ δὲν
ἐδυώνοντα νὰ πίνυν ὑπὸ τὸ νερὸν ὁπὲ ἦτραν, ὅτι ἦτον πολλὰ πικρόν. κὴ ἐβα-
ρυώετο ἡ καρδία τῆς Ἑβραίων κὴ τῶ Μωϋσέως, κὴ ἔλεγον. τί νὰ πιῶμεν; κὴ ἐ-
βόησεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Κύριον, κὴ τὸ ἔδειξε ξύλον, κὴ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ νερὸν,
κὴ τὴν ὥραν ἐκείνυ ἐγλυκάνθη. τὸ ὁποῖον ξύλον ἐπροεικόνιζε τὸν Σταυρόν. λοι-
πὸν, ὅσα θαύματα εἶδε τὸ χρῆος τὸ ἄπιςον, κὴ μιαρὸν τῆς Ἑβραίων, ὁπὲ ἔκα-
μεν ὁ Θεὸς δι' αὐτὰς, τὰ ὁποῖα ἠκούσετε ἄνωθεν κὴ ἐμάθετε, ὅτι εἶναι φοβερὰ κὴ
ἐξαίσια, τόσον φοβερώτερος ἐγόγυζον πρὸς τὸν Θεὸν, κὴ πρὸς τὸν Μωϋσῆν. κὴ
ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὴν ἔρημον Σὶν, εἰς τὸν μιῶα τὸν δεύτερον, ὁπὲ δὺγῆκαν ὑπὸ
τὴν Αἴγυπτον ἤλεγαν πολλὰ, κὴ ἐβαρυύοντο κὴ τὸ Μωϋσέως, λέγοντες, ὅτι,
καλιώτερον εἴχαμεν, νὰ ἠθέλαμεν ὑποθανῇ ὑπὸ δαρμὸς τῆς ἀφεντῆς μας,
διότι ὅταν ἠθέλαμεν καθίσῃ εἰς τὸ ξαπέζιτος, ἐχορταίναμεν πᾶν ἀγαθὸν, ψω-
μὶ, κὴ κρέας. κὴ ἤφερές μας ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον νὰ ὑποθανώμεν ὑπὸ τὸ φαγητὸν,
κὴ ὑπὸ τὴν δίψαν; κὴ βλέποντας ὁ Θεὸς τὸν γογγυσμὸν κὴ τὴν ἀχαριςίαν, πῶς
γογγύζυν κὴ δὲν δύχαριςῶν τὸν Θεὸν, εἶπε τῶ Μωϋσέως, ὅτι εἰπὲ τῆς Ἑβραίων,
αὔριον θέλω τὰς στείλει ψωμία ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁπὲ θέλυν χορτάσει ὑπὸ πᾶν
εἶδος, ἤγυν ὀψῶνι ὁπὲ ἐπιθυμῦν. κὴ τὸ ἐσπέρας τὰς ἔστειλε πλῆθος πτηλίων
ἤγυν ὀρτίκια. κὴ πρωὶ τὰς ἔστειλε τὸ βράδυ τόσα ὀρτίκια, ὁπὲ ἐγέμισαν τὰ ἁμάξια,
κὴ ἐβαρέθησαν ἔξω ὀντες. κὴ ὅπι τὴν αὔριον ἔβρεξε τὸ μάννα τὸ οὐράνιον, ὡ-
σὰν χιόνι ἄσπρον. κὴ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι, ἔλεγον ὁ σὰς τῶ ἄλλω, κὴ ἐρώτα
τί εἶναι τοῦτο; διότι δὲν τὸ ἤξευραν, κὴ ἐρώτησεν τὸν Μωϋσῆν, κὴ αὐτὸς τὰς εἶπεν,

ὅτι

ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ψωμὶ ὁπὲ σᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος νὰ τὸ φάγετε. ἐπῆραν δὲ τὸ
μάννα ἐκεῖνο κὴ ἔξωγαν το, κὴ ἐχόρτανε πᾶς σὰς κὴ τὴν ὀπιθυμίαν ὁπὲ ἐπεθύ-
μυν νὰ φάγῃ, ἢ ψωμὶ, ἢ κρέας, ἢ ψάρι, ἢ ἄλλο ὀψῶνι. κὴ ἐλάμβαναν τὴν γλυ-
κύτητα ἐκείνυ ὁπὲ ἐπεθύμει. λέγει ὁ Δαβίδ. Καὶ ἔβρεξεν αὐτοῖς μάννα φα-
γεῖν, ἤγυν ξοφλῶ ἀχειροποίητον. τὸ ὁποῖον ἐπροετύπωνε τὸν Χριςὸν, ὁπὲ
κατέβη ὑπὸ τὲς Οὐρανὲς, κὴ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὲς πιςὲς τὴν μυςικὴν ξοφλῶ, τὸ
Σῶμα αὐτῦ, κὴ ὅποιος ξώγει αὐτὸ, ζῇ εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ὁ δὲ Μωϋσῆς
εἶπε τῶ Ἀαρών. ἔπαρε μίαν σάμνον χρυσῆν, κὴ γέμισέ την ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐραίνιον
μάννα, κὴ βάλε αὐτὸ ἐμπροσθεν τῶ Θεῶ εἰς φύλαξιν, εἰς τὲς γενεὰς ὑμῶν. καὶ
ἔκαμεν ὁ Ἀαρών, καθὼς εἶπεν ὁ Μωϋσῆς, κὴ ἔλαβε τὴν χρυσῆν σάμνον κὴ τὴν
ἐγέμισε μάννα, κὴ ἔβαλέ την εἰς φύλαξιν. κὴ οἱ Ἑβραῖοι ἔξωγαν τὸ μάννα
χρόνυς σαράντα, ἕως ὅ ἦλθαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. κὴ ὁ Μωϋσῆς ἐπῆ-
ρε τὲς Ἑβραίυς ὑπὸ τὴν ἔρημον, κὴ ἐπερπάτειε μετ' αὐτὲς, κὴ δὲν εἶχαν νερὸν νὰ
πίυν. κὴ ὕβριζαν τὸν Μωϋσῆν, κὴ ἔλεγαν. δὸς μας νερὸν νὰ πίωμεν, ὅτι ὑποθέ-
νομεν κὴ ἡμεῖς, κὴ αἱ γυναῖκες μας, κὴ τὰ παιδία μας, κὴ τὰ ζῶά μας. κὴ εἶπε Μωϋ-
σῆς πρὸς Κύριον. τί νὰ κάμω εἰς τὸν Λαόν; κὴ λέγει τε, ὕπαγε, κὴ κτύπησε εἰς τὴν
πέτραν ἐκείνην ἐν Χωρὴβ, κὴ θέλει εὔγει νερὸν, νὰ πίῃ ὁ Λαός. κὴ ἔτως ὁ Μωϋσῆς
ἔλαβε τὴν ῥάβδον τε, κὴ ὡσὰν ἐπῆγε μὴ τὸ Λαὸ, ἐκτύπησεν εἰς τὴν πέτραν, κὴ δύ-
γῆκαν βρύσες νερόν. κὴ ἡ πέτρα ἐκείνη ἐπροετύπωνε τὸν Χριςὸν, καθὼς λέγει
ὁ Ἀπόσολος. Ἡ δὲ Πέτρα ἦν ὁ Χριςός. αἱ δὲ βρύσες τὸ νερὸν ὁπὲ δύγῆκεν,
ἐδηλῶσαν τὸ αἷμα κὴ τὸ ὕδωρ, ὁπὲ δύγῆκεν ὑπὸ τὴν ἄχραντον πλευρὰν τῶ Κυρίυ.
κὴ τὸ μὲν ὕδωρ, ἵνα πλυθῇ ἡμᾶς, τετέςι τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὁπὲ μᾶς καθα-
ρίζει. τὸ δὲ αἷμα, ἵνα μᾶς ἁγιάσῃ, ἤγυν ἡ θεία Κοινωνία. ἦλθε δὲ ὁ Ἀμαλὴκ,
κὴ ἐπολέμει μὴ τὴν Ἑβραίων. κὴ εἶπεν ὁ Θεὸς τῶ Μωϋσῆ, κὴ ἀνέβη εἰς
τὸ βυνὸ, κὴ ἄπλωσε τὰ χέρια τε, κὴ ἐνικῶσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀμαλὴκ. κὴ
ὅταν ἐκατέβαζεν ὑπὸ τὸν κόπον τὰ χέρια τε, ὅτι ἦσαν βαρέα ὑπὸ τὴν παχύτη-
τα, ἐνίκα τὲς Ἑβραίυς ὁ Ἀμαλὴκ. διότι, ὅταν εἶχε τὲ χέρια τε ἄπλωμένα
ὁ Μωϋσῆς, ὁπὲ ἐνικῶσαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐπροετύπωνε τὸν Σταυρὸν κὴ τὴν δυώ-
μιν αὐτῦ· κὴ ὅταν ἤθελε τὰ κατεβάσῃ, ἐχαλᾶτον ὁ Σταυρὸς, κὴ ἐνίκα ὁ Ἀ-
μαλὴκ τὲς Ἑβραίυς. βλέποντας δὲ ὁ Μωϋσῆς ἔτως, ἔπραξε τὸν Ἀαρὼν κὴ τὸν
Ὦρ, κὴ ἐβασῶσαν τὰ χέρια τε. κὴ ἔτως ἐνίκησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀμαλήκ.
κὴ ὁ Μωϋσῆς προετύπωνε τὸν Χριςόν. τὰ δὲ χέρια τε, ὁπὲ τὰ εἶχεν ἄπλω-
μένα, τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὡς εἴπαμεν. ὁ δὲ Ἀαρὼν, κὴ ὁ Ὦρ, ὁπὲ ἦσαν σὰς
εἰς τὴν δεξιάν τε μεριάν, κὴ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἀριςερά τε, ἦσαν εἰς τύπον τῆς δύο
ληςῶν. κὴ ἡ νίκη ὁπὲ ἐνίκησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀμαλὴκ, ἐπροετύπωνε τὴν
νίκην τῶ Χριςῶ, ὁπὲ ἐνίκησε τὸν Διάβολον. ὅμως μὴ ξῆς ἡμέρας ἀφ' ἧ ἐλυ-
τρώθησαν οἱ Ἑβραῖοι ὑπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Μωϋ-
σῆν εἰς τὴν κορυφὴν τῶ Σινᾶ ὄρες. κὴ ὡσὰν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος νὰ ὁμι-
λήσῃ μὲ τὸν Θεὸν, ἐπῆρε κὴ τὲς Ἑβραίυς μετ' αὐτῦ, ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος

διὰ νὰ λάβῃ τὸν Νόμον, καὶ ἄφηκε κάτω τὸν Λαὸν μετὰ Ἀαρὼν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τοὺς εἶπε. ὅτι ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸ ὄρος, διὰ νὰ λάβω τὰς ἐντολὰς παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐσεῖς ἀναπαύεσθε καὶ εἰρηνεύετε, ἕως νὰ κατέβω πάλιν εἰς ἐσᾶς. καὶ ἐὰν τύχῃ καὶ ἔλθῃ τίποτε κρίσις ἢ διαφωνία, ἰδοὺ ὁποῦ ἀφήνω τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν Ὢρ κεφαλὴν εἰς ἐσᾶς. καὶ ἀνέβη Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἐσκέπασεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος. καὶ ἐκατέβη ἡ δόξα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη. τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ἤγουν ἡ θεωρία, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, τὴν ἔβλεπαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἦτον ὡσεὶ πῦρ φλέγον, τουτέστι ὡσὰν φωτία ὁποῦ καίει. καὶ ὡς εἶδαν τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι, ἔλαβον φόβον μέγαν· καὶ ὑπῆγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτας, καὶ ἐλάλησε μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ τὰς δέκα Ἐντολὰς ταύτας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ εἰς πλάκας. αἱ ὁποῖαι ἦσαν μὲ Σαφύρι γεγραμμέναι μίαν μεραίαν καὶ ἄλλην. Πρώτη ἐντολὴ, Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος εἷς ἐστι, καὶ οὐ προσκυνήσεις Θεὸν ἀλλότριον. ἤγουν, ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἄλλον Θεὸν νὰ προσκυνοῦν, μόνον αὐτὸν τὸν ἕνα ἀληθινὸν Θεόν. καὶ τοῦτο εἶπε τῶν Ἑβραίων, διὰ νὰ τοὺς εὐγάλῃ ἀπὸ τὴν Εἰδωλολατρείαν, ὁποῦ ἐκρατοῦσαν πολλοὶ ἀπ' αὐτούς. Δευτέρα ἐντολή. Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· ὥστε τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ δὲν τὸ πάρουν εἰς μάταιον καὶ εὔκαιρον, νὰ τὸ ὀνομάσουν ἀλλοῦ ὁποῦ δὲν πρέπει. Τρίτη ἐντολὴ, Νὰ φυλάξουν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Σάββατον θέλει νὰ εἰπῇ ἑλληνικὰ Κατάπαυσις, διότι ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁποῦ ἄρχισε νὰ κάμῃ τὸν Κόσμον, εἰς τὴν ἑβδόμην ἐτελείωσε τὰ ἔργα ὁποῦ ἤθελε καὶ ἔκαμε, καθὼς λέγει ὁ Μωϋσῆς, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ὁποῦ εἶναι τὸ Σάββατον, ἐκατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα του τὰ ἔργα. καὶ διατοῦτο ἤθελε τότε, πρὶν παρὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σαρκωθῇ, ὅτι νὰ τιμᾶται ἐκείνη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Τετάρτη ἐντολή. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὅποιος ἐκεῖνος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ὁποῦ εὐγῆκεν ἀπ' αὐτοὺς, δὲν ἔχει ἀνθρώπου φύσιν, μόνον τῆς ὀχίας. ἡ ὁποία ὀχία ἔχει μίαν φύσιν, ὅτι, ὅταν σμίγῃ τὸ ἀρσενικὸν μὲ τὸ θηλυκὸν, βάλλει τὸ ἀρσενικὸν τὸ κεφάλι του εἰς τὸ στόμα τοῦ θηλυκοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν τόσην γλυκύτητα τρώγει τὸ κεφάλι τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ θηλυκὸν, καὶ μετ' ἐκεῖνο ἐγγαστρώνεται. καὶ πάλιν, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ τὸ θηλυκὸν, τρώγουν τὰ παιδία τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας των, καὶ εὐγένουν ἔξω. καὶ ὅποιος κακολογεῖ τὸν πατέρα του, ἢ τὴν μητέρα του, θέλει δώσει κακὸν θάνατον. διότι ὁ πατέρας, καὶ ἡ μητέρα ἔχουν τὸν τόπον τοῦ Ποιητοῦ ἐδὼ εἰς τὸν Κόσμον. Πέμπτη ἐντολὴ, Νὰ μὴ δὲν φονεύσῃς. Ὅποιος φονεύσῃ, γίνεται ὅμοιος τοῦ Κάϊν. ὁ ὁποῖος ἐστάθη πρῶτος ὁποῦ ἐφόνευσεν εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἐμίανε τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ διατοῦτο θέλουν οἱ Νόμοι, ὅτι καὶ αὐτοῦ τοῦ φονέως νὰ χύνεται τὸ αἷμά του, ἤγουν νὰ λαμβάνῃ θάνατον. λοιπὸν ὁ φόνος εἶναι μέγα ἁμάρτημα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐπαρήγγειλε τῶν ἀνθρώπων, νὰ βλέπουνται ἀπὸ τὸν φόνον, διὰ νὰ μὴν κολασθοῦν

Αἱ δέκα Ἐντολαί.

αἰω-

αἰωνίως εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον μὲ τὸν Κάϊν. Ἕκτη Ἐντολὴ, νὰ μὴ δὲν κλέψῃς. Ἡ κλεψία εἶναι ἁμαρτία μεγάλη καὶ μεμισημένη καὶ ἐντροπιασμένη. κράζει δὲ αὐτὴν ἡ γραφὴ αἷμα. καὶ ὅσοι κλέπτουν καὶ ἁρπάζουν τὰ ξένα πράγματα, ἐκείνους κράζει ἄνδρας αἱμάτων. Ἑβδόμη ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ μοιχεύσῃς. Ἡ μοιχεία εἶναι μεγαλήτερον ἁμάρτημα ἀπὸ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὅσοι τὴν κάμνουν αὐτὴν, ἢ ἄνδρες, ἢ γυναῖκες, κληρονομοῦσι τὴν αἰώνιον κόλασιν, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ὀγδόη ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴν ψευδομαρτυρήσῃς. Ἡ ψεύτικη μαρτυρία εἶναι ἄρνησις Χριστοῦ, ἔστωντας ὁποῦ ἀρνεῖσαι τὴν ἀλήθειαν. ἡ ὁποία ἀλήθεια εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός. καὶ μαρτυρεῖς ψέμματα, καὶ ἀδικεῖται ὁ ἀδελφός σου ὁ Χριστιανός. καὶ παιδεύει αὐτὸν ἀδίκως ἡ κρίσις. διότι πολλαῖς φοραῖς τινὰς, ἢ ἀπὸ ἔχθραν, ἢ ἀπὸ συγγένειαν, ἢ ἀπὸ φιλίαν, ἢ ἀπὸ πλερωμὴν, ὑπάγει καὶ μαρτυρεῖ ψέμματα, καὶ θανατώνει τὸν ἄνθρωπον, ἢ χάνει τὰ πράγματά του. καὶ διατοῦτο ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος θέλει τοῦ τὸ ἀνταποδώσει ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ψευδομαρτύρων. Ἐννάτη ἐντολὴ, νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου. Ἄλλο εἶναι νὰ μοιχεύσῃ τινὰς, καὶ ἄλλο εἶναι νὰ ἐπιθυμήσῃ. διότι ἡ μοιχεία εἶναι ἔργον τέλειον. ἡ δὲ ἐπιθυμία εἶναι ἁμαρτία ἀτελὴς, διότι μόνον ἐπεθύμησε, καὶ ἐμοίχευσεν εἰς τὴν καρδίαν του. διατοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς λέγει εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ εἰς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. ἤγουν τὴν μοιχείαν τὴν ἔκαμεν εἰς τὴν καρδίαν του· ἁμάρτημα μεγάλον τὸ λέγει ὁ Θεὸς, διότι πρῶτον καὶ ῥίζα εἶναι ἡ ἐπιθυμία, καὶ τότε τὸ ἔργον. καὶ ἀπὸ θέλημά του δὲν ἔλειψε νὰ μὴν τελειώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Δεκάτη ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃς τὰ κτήματα τοῦ πλησίου σου. Κτήματα λέγει σπήτια, ἀμπέλια, χωράφια, καὶ ἄλλα πράγματα ὑποστατικὰ, διὰ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Προφήτης ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Οὐαὶ οἱ προσάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν εἰς ἀγρόν. ἤγουν οὐαὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ σιμώνουν σπῆτι μὲ σπῆτι, ἢ τὸ χωράφι εἰς χωράφι. διότι ἐπιθυμεῖ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ ἀδικήσῃ τοῦ γειτόνου του, ἤγουν τοῦ ἀδελφοῦ του Χριστιανοῦ τὸ πρᾶγμα, ἢ δυναστικῶς, ἢ μὲ δῶρα, καὶ ἀδικεῖ αὐτόν. καὶ τυχένει καὶ εἶναι καὶ ὀρφανὸς, ἢ χήρα ὁποῦ ἀδικεῖται. καὶ εἶναι μέγα ἁμάρτημα, ὡσὰν καὶ τὰ ἄλλα, ὅποιος ἐπιθυμεῖ τὰ πράγματα τοῦ ἀλλουνοῦ. καὶ διατοῦτο κάμνει χρεία νὰ μὴν κάμωμεν ἀδικίαις καὶ πέρνωμεν τὰ ξένα πράγματα. διότι λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος· Ἄδικοι Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Λαὸς, ὅτι ἄργησεν ὁ Μωϋσῆς νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ὄρος, ἐσυνάχθησαν ὅλοι καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἀαρὼν καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι κάμε μας Θεὸν νὰ εἶναι μετ' ἐμᾶς· ὅτι ὁ Μωϋσῆς τοῦτος, ὁποῦ μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, δὲν ἠξεύρομεν τί ἔγινεν. ὁ δὲ Ἀαρὼν ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐβαρέθη πολλὰ εἰς τὸν λόγον τοῦτον· καὶ θέλωντας οἰκονομικῶς νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν διὰ νὰ σιωπήσουν, εἶπεν, ὅτι φέρετέ μοι ὅλα τὰ χρυσάφιά σας, ὁποῦ βαστοῦν αἱ γυναῖκές σας, νὰ τὰ βάλω εἰς τὴν φωτίαν νὰ τὰ χωνεύσω, νὰ σᾶς κάμω

Θεὸν νὰ προσκυνῆτε. καὶ τοῦτο εἶπε, θαῤῥῶντας, ὅτι δὲν θέλουν τὰ φέρει. καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἤθελε νὰ τοὺς παύσῃ ἀπὸ τὴν μιαρὰν βουλὴν ὁποῦ ἔβαλαν. καὶ τοῦτοι, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀαρὼν, ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγαν καὶ ἐπῆραν ὅλα ἐκεῖνα τὰ στολίδια τὰ χρυσᾶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἔφεραν, καὶ ἔδωκάν τα εἰς χεῖρας τοῦ Ἀαρών. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὰ, ἦλθεν εἰς ἀδημονίαν μεγάλην. καὶ μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, ἔστωντας ὁποῦ ὥρμησεν ὁ Λαὸς, ἔβαλεν αὐτὸ ὅλον τὸ χρυσίον εἰς τὸ καμῖνι, καὶ ἔλυσεν εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ ἔχυσεν αὐτὸ, καὶ ἔγινεν εἰς τύπωμα μοσχαρίου. ὡς δὲ εἶδον αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι, εἶπον, ὅτι τοῦτος εἶναι ὁ θεὸς, ὁποῦ μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. καὶ ἔτρεχεν ὅλος ὁ Λαὸς καὶ τὸ ἔβλεπαν, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν. καὶ τὸ πουρνὸ ἐσυκώθησαν καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν καὶ ἐχόρευαν καὶ ἔπαιζαν. καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν. ὕπαγε κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος, ὅτι ὁ Λαὸς ὁποῦ τὸν εὔγαλες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀθέτησαν καὶ ἀνόμησαν, καὶ ἐπαρέβησαν ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ σοῦ ἐλάλησα, καὶ τοὺς εἶπες, καὶ ἔκαμαν μοσχάρι καὶ προσκυνοῦντο· καὶ θυμωθεὶς καὶ ὀργισθεὶς ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τοὺς παιδεύσῃ· καὶ εἶπε τοῦ Μωϋσέως· ἄφες με τώρα νὰ συντρίψω καὶ νὰ ἐξολοθρεύσω αὐτοὺς, καὶ νὰ σὲ κάμω αὐθέντην εἰς ἔθνος μέγα. καὶ δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ, ἔπαυσε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπαίδευσεν αὐτούς. καὶ οὕτως ἐκατέβη ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ, ὁποῦ ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι. καὶ ὡς ἐσίμωσεν, ἤκουσε τὰς φωνὰς αὐτῶν καὶ τοὺς χοροὺς ὁποῦ ἔκαμναν, καὶ ταῖς χαραῖς ὁποῦ εἶχαν, δοξάζοντες τὸ μοσχάρι ὁποῦ ἔκαμαν διὰ θεόν· καὶ ὡς ἔφθασεν εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶδε τὸ μοσχάρι, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη τῶν Ἑβραίων, καὶ ἔπιασε καὶ ἐκτύπησε τὰς πλάκας ὁποῦ ἐβάσταζε καὶ τὰς συνέτριψε. καὶ ἐπῆρε τὸ μοσχάρι ὁποῦ ἔκαμαν, καὶ τὸ κατέκαψε, καὶ ἔῤῥηξέ το εἰς τὸ νερὸν, ὅτι ἐγίνη ὡσὰν στάκτη. καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς τῷ Ἀαρών. τί σε ἔκαμεν ὁ Λαὸς, καὶ ἔβαλές τον εἰς τόσην μεγάλην ἁμαρτίαν; καὶ εἶπεν Ἀαρὼν πρὸς τὸν Μωϋσῆν. μή με ὀργισθῇς Ἀφέντη μου, ὅτι καλὰ ἠξεύρης τούτου τοῦ Λαοῦ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐγὼ ἐπολέμησα, ὅτι νὰ τοὺς ἐμποδίσω, καὶ δὲν ἠμπόρεσα. καὶ θέλωντας νὰ κόψω τὴν βουλὴν αὐτῶν καὶ τὴν ὁρμὴν, εἶπα νὰ φέρουν τὰ στολίδια τὰ χρυσᾶ τῶν γυναικῶν τως, θαῤῥῶντας, ὅτι ποτὲ δὲν θέλουν τὰ φέρει. καὶ αὐτοὶ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰ ἤφεραν, καὶ πλέον δὲν ἐδύνομουν νὰ τοὺς ἀποδιώξω, οὐδὲ νὰ τοὺς καταπραΰνω ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν βουλὴν ὁποῦ ἔστησαν, τότε λέγει ὁ Μωϋσῆς πρὸς τοὺς Ἑβραίους. ὅποιος εἶναι μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν, ἂς ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευὶ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ. νὰ πάρετε τὰ σπαθίασας, νὰ ζωστῆτε, νὰ σκοτώσετε ἐκείνους ὅλους, ὁποῦ ἔστησαν καὶ ἔκαμαν τὴν συμφωνίαν τῆς τοιαύτης παρανομίας, καὶ ἐγίνη ἡ τοιαύτη καταδίκη, ἡ ὁποία εἶναι γέλοιον καὶ παίγνιον, ὁποῦ ἔγινε τὸ μοσχάρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτό. καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μωϋσέως ἔκαμαν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευὶ, καὶ ἔκοψαν τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας. καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ταύτην τὴν ἐκδίκησιν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευὶ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μωϋσῆς. ἐσεῖς ὁποῦ ἐκάμετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει δοθῇ εἰς ἐσᾶς εὐλογία παρὰ Θεοῦ. καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἐπὶ τὴν αὔριον εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν

Λαόν. ἐσεῖς ἐπέσετε εἰς ἁμαρτίαν μεγάλην εἰς αὐτὸ ὁποῦ ἐκάμετε, καὶ τώρα ἰδέτε, ὁποῦ ἀναβαίνω εἰς τὸ βουνὸν νὰ δεηθῶ τοῦ Θεοῦ. καὶ οὕτως ἐποίησε, καὶ ἀνέβη καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν Λαὸν ὁποῦ ἡμάρτεψε. καὶ ὡσὰν ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. ὅποιος ἔσφαλεν, ἐγὼ θέλω τὸν ἐξαλείψει. τότε λέγει του. ἔπαρε δύο πλάκας, καθὼς καὶ ταῖς πρώταις ὁποῦ ἐτζάκισες, καὶ θέλω γράψει εἰς αὐτὰς τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁποῦ ἔγραψα καὶ εἰς ταῖς πρώταις. καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς δύο πλάκας κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἔγραψεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὰς τὰ λόγια τῆς Διαθήκης, ἤγουν τὰς δέκα Ἐντολὰς, καθὼς ταῖς ἔγραψε καὶ εἰς ταῖς πρώταις. καὶ ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς ἐκεῖ ἡμέρας σαράντα καὶ νύκτας σαράντα. καὶ οὔτε ψωμὶ ἔφαγεν, οὔτε νερὸν ἔπιε. καὶ ὡσὰν ἐκατέβη ἀπὸ τὸ βουνὸν, ἐβάστα ταῖς δύο πλάκαις εἰς τὰ χέριά του, καὶ εἶδαν αὐτὸν ὁ Ἀαρὼν, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος, καὶ ἐθαύμασαν πολλὰ, ὅτι ἦτον λαμπρότατον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἔστωντας ὁποῦ ὡμίλησε μετὰ τοῦ Θεοῦ. καλὰ καὶ τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Θεὸν, καθὼς τὸ εἶπεν ἀτός του τῷ Μωϋσῇ. Ὅτι „ οὐ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. καὶ δὲν ἐδύνοντο ὁ Ἀαρὼν καὶ οἱ Ἑβραῖοι νὰ σταθοῦν ἀπέναντι τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσέως, ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα, ὁποῦ εἶχε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. καὶ διατοῦτο ἔβαλε κάλυμμα, ἤγουν σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐδιαλέγετο μετὰ τοῦ Λαοῦ. καὶ διατοῦτο ἀπὸ τότε ἕως τὴν σήμερον, ὅταν ἀναγινώσκουν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Νόμον, βάνουν σκέπασμα εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὸν ἀναγινώσκουν· καὶ δηλοῖ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅτι εἶναι σκεπασμένη ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ δὲν κατανοοῦν τὰ ὅσα εἶναι γεγραμμένα εἰς τοὺς Προφήτας καὶ εἰς τὸν Νόμον. καὶ τὴν μὲν ἀνάγνωσιν τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν δὲν δύνονται νὰ τὴν εἰδοῦν, τουτέστι νὰ τὴν κατανοήσουν, ἐπειδὴ εἶναι σκεπασμένη ἡ καρδία αὐτῶν, καθὼς ἦσαν ἐκεῖνοι σκεπασμένοι εἰς τὰ πρόσωπα, καὶ δὲν ἐδύνοντο νὰ ἰδοῦν τὴν δόξαν τοῦ Μωϋσέως. ὅμως ἠξεύρετε, ὅτι ἀπάνω εἴπαμεν, ὅτι ἔγραψεν ὁ Θεὸς τὰ λόγια τῆς Διαθήκης τὰς δέκα Ἐντολάς. καὶ τώρα νὰ γράψωμεν τί δηλοῖ Διαθήκη καταλεπτῶς. Διαθήκη λέγεται, διάθεσις ψυχῆς. διάθεσις ἑρμηνεύεται ὄρεξις μιᾶς ψυχῆς. διότι καὶ ἕνας ὁποῦ θέλει νὰ ἀποθάνῃ, ἑτοιμάζει διαγράφου, καὶ παραγγέλλει τὸ θέλει ἡ ὄρεξίς του καὶ ἡ ψυχή του, νὰ γένῃ μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὰ πράγματά του, καὶ εἰς τὰ παιδία του. ἐκεῖνο λέγεται Διαθήκη. ἀμὴ ἂν δὲν ἀποθάνῃ, ἐκείνη ἡ γραφὴ δὲν λέγεται Διαθήκη. λοιπὸν ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἔδωκε τὸν Νόμον τῶν Ἑβραίων, ὁποῦ τὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς, καὶ ἀνέγνωθεν ἕνα καὶ ἕνα Κεφάλαιον ὀμπρὸς εἰς τὸν Λαὸν, καὶ ὁ Λαὸς ἐβόα καὶ ἔστεργέ τα· τότε διὰ νὰ τελειωθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ τελεία Διαθήκη, εἶπε καὶ ἔσφαξαν πρόβατα καὶ βοΐδια, καὶ ἔκαμαν θυσίαν τῷ Θεῷ, καὶ ἐβεβαίωσαν αὐτὴν τὴν Διαθήκην. καὶ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ νὰ μεσιτεύσῃ θάνατος· καὶ ἔσφαξαν τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοΐδια, διότι ἐκεῖ ὁποῦ δὲν μεσιτευθῇ θάνατος, Διαθήκη δὲν λέγεται. τὸ λοιπὸν ἀπὸ τότες λέγεται παλαιὰ Διαθήκη, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων τὸ τί ἤθελαν νὰ φυλάσσουν. νέα δὲ Διαθήκη λέγεται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. διότι ὅ,τι ἤθελεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ὁ Υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ

ἔδωκε τὴν παλαιὰν Διαθήκην, νὰ φυλάσσουν οἱ ἄνθρωποι ὅσοι πιστεύουν εἰς αὐτόν. καὶ ἀφ' οὗ ἐπαρήγγειλεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἤθελεν, ὅτι νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τότε ὑπῆγε καὶ ἔλαβε θάνατον, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν Διαθήκην του. ἐκεῖ οὖν ὁποῦ ἐλάλειεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως, ἐπαράγγειλεν, ὅτι νὰ κάμῃ στολὴν ἁγίαν Γερατικὴν τοῦ Ἀαρὼν, καὶ τῶν υἱῶν του, διὰ νὰ ἱερατεύουν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν Θεοῦ, καὶ οὕτως ὡσὰν ἐκατέβη ὁ Μωϋσῆς, εἶπε πρὸς τοὺς πρώτους καὶ σοφοὺς, καὶ ἔκαμαν τὴν Γερατικὴν στολὴν χρυσῆν μετὰ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίων. τὸ Περιστήθιον, τὴν Ἐπωμίδα, τὸν Ποδήρη, καὶ ἄλλα. καὶ τοῦτο τὸ Περιστήθιον ἐλέγετο Ἐφοὺδ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐρώτα ὁ Γερεὺς τὸν Θεόν. καὶ τούτου τὸ ὄνομα νὰ τὸ ἐξηγεῖται τινὰς, λέγει, ἢ δήλωσιν, ἢ λύτρωσιν. καὶ τὸ εἶδός του, ἤγουν ἡ θεωρία του, μία πιθαμὴ ὑφαντὸν, ὡσὰν ἕνα Στοιχάρι ἀπὸ χρυσόνημα καὶ ἀπὸ τέχνην πλουμιστὴν πλουμισμένον· καὶ εἰς τὸ μέσον του εἶχεν, ὡσὰν ἕνα Ἀστέρα ὁλόχρυσον, καὶ ἀπὸ μίαν μεραίαν καὶ ἀπὸ ἄλλην δύο πέτραις Σμαράγδους· καὶ κάθε Σμάραγδος εἶχε ταῖς ἕξη φυλαῖς τοῦ Ἰσραὴλ γεγραμμέναις· καὶ ἐγίνοντο εἰς ταῖς δύο ἡ δώδεκα φυλαῖς, ἤγουν τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Γακὼβ, διότι τὸ γένος αὐτὸ λέγεται δώδεκα φυλαῖς, καὶ ἀναμέσον εἰς τοὺς δύο Σμαράγδους εἶχεν ἕνα λίθον Ἀδάμαντα, ἤγουν διαμάντε. καὶ ὅταν ἔμελλε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Γερεὺς τὸν Θεὸν διὰ καμίαν αἰτίαν, τὸ ἔδενεν εἰς τὴν Ἐπωμίδα. Ἐπωμίδα ἦτον φόρεμα τοῦ Ἀρχιερέως, ὁποῦ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸν ὦμον, καθὼς τὴν σήμερον ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ Ὠμοφόριον. καὶ τὴν Ἐπωμίδα τὴν ἤφερνεν ἀπὸ τὸν ὦμον ὀμπρὸς εἰς τὰ στήθη, καθὼς ἔρχεται τὸ Ὠμοφόριον. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Θεὸν, ἔβανε τὰ χέρια του δεμένα ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Ἐπωμίδα, καὶ οὕτως ἅπλωνε τὰς παλάμας του ἀπὸ κάτω, καὶ εἶχε τῆς Ἐπωμίδος τὴν ἄκραν ἐπάνω εἰς τὰς παλάμας του. καὶ βλέπωντας ἐκεῖνο τὸ Ἐφοὺδ, ἐρώτα τὸν Θεὸν ἐκεῖνο τὸ ἐρώτημα ὁποῦ ἤθελε. καὶ παρευθὺς ὁ λίθος ἐκεῖνος ὁ Ἀδάμας ἤστραπτεν, ὅταν ἄρεσε τῷ Θεῷ ἐκείνη ἡ ἐρώτησις, ὁποῦ ἐρώτα ὁ Γερεὺς, καὶ ἔρριχνε μεγάλην λάμψιν, καὶ ἔρριχνεν ἔξω ἀκτῖνες. καὶ ἂν δὲν ἦτον ἀρεσκόμενον τῷ Θεῷ, ἔμενεν εἰς τὴν τάξιν του ὁ Διαμάντες καὶ δὲν ἤστραπτεν. εἰδὲ καὶ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὸν Λαόν του εἰς θάνατον, ἐγίνετο μαῦρον. Καὶ ὁ Ποδήρης ἦτον ἕνα ῥοῦχον, καὶ ὑπήγενεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Γερέως. ἀκόμι ἦτον καὶ ἄλλο φόρεμα, καὶ ἤρχετο ἕως τὰ μηρία. καὶ ἄλλο ὁποῦ τὸ ἤλεγαν Λῶμα, καὶ ἦτον ὀπίσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φορέματος ὁποῦ ἐπήγενεν ἕως εἰς τὰ ποδάρια. ἀκόμι ἐφόρειε καὶ ἄνθη ῥοᾶς, καὶ ῥοίσκους καὶ κώδωνας, καὶ ἀποπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει Τιάραν κορυβάντιον, ἤγουν μίτραν ἀρχιερατικὴν, καὶ πέταλον χρυσοῦν, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον γεγραμμένον τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅρα τοὺς λίθους, ὁποῦ ἦσαν καρφωμένοι εἰς τὸ Ἐφοὺδ, καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν.

Ἐπιφανίου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Σάρδιον. τὸ ὁποῖον εἶναι λαμπρὸν, καὶ ἰατρεύει τὰ πρίσματα καὶ ταῖς πληγαῖς, ὁποῦ γίνονται ἀπὸ σίδερον. Τοπάζιον· τοῦτο εἶναι πολλὰ καλὸν, καὶ οἱ ἰατροὶ τὸ τρίβουν εἰς ἕνα ἀκόνι, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ τὸ τρίβουν εὐγένει νερὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὠφέλιμον εἰς πόνους ὀμματίων, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ σαλεύουν ἀπὸ τὸν νοῦν τως. Σμάραγδος. εἰς τὸν ὁποῖον βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὴν σκιάν τους, καὶ πρασινίζει. Ἄνθραξ· εἶναι ὀξυκόκκινος, καὶ εὑρίσκεται τὴν νύκτα. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ γίνεται, φαίνεται ἀπὸ μακρὰν ὡσὰν κάρβουνον, καὶ εὐγάνει σπίθαις, καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότητά του τὸν γνωρίζουν καὶ τὸν πέρνουν. Ζαφύρι. τοῦτο ἱερανίζει. εἶναι καὶ ἄλλη γενεὰ ἄσπρον. τρίβουντο, καὶ τὸ νερόν του ἀνακατώνουν εἰς πολλά· καὶ τὰ πονέματα ὁποῦ κάμνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ κορμί του, τὰ ἰατρεύει· Ἴασπις. οὗτος χρησιμεύει εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἔχουν σελήνιασμὸν, ἤγουν Δαιμόνιον, ἢ ζάλην. Ὑάκινθος. τοῦτος παρακοκκινίζει, καὶ χρησιμεύει εἰς γυναῖκα, ὁποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γεννήσῃ, καὶ νὰ τὸν βάλλουν ἀπάνω της, παρευθὺς γεννᾷ. Ἀχάτης. καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει. καὶ ἄνθρωπον, ὁποῦ δαγκάσει ὀχία ἢ ἄλλο ὀφίδι, νὰ τὸν τρίψουν εἰς τὸ βλέφαρον αὐτοῦ, ἐν τῷ ἅμα ὑγιαίνει. Ἀμέθυσος· καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει· καὶ ὅποιος τὸν βαστᾷ, ποτὲ δὲν μεθεῖ, ὅσον καὶ ἂν πίῃ. Χρυσόλιθος. παραχρυσίζει· καὶ νὰ τὸν τρίψῃ, ἰατρεύει τοὺς λίθους τῶν νεφρῶν, ἤγουν τὸ φιάνκο, ὅταν πιάνεται τὸ οὖρος τοῦ ἀνθρώπου. Βηρίλλιον· τοῦτο γλυκίζει. Ὀνύχιον· τοῦτο εἶναι ξανθόν. Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, τὰ ὁποῖα σημαίνουν τοὺς ἄνωθεν λίθους τοὺς ἐκλεκτούς.

α΄.	Ῥουβὶμ	Σάρδιον.
β΄.	Συμεὼν	Τοπάζιον.
γ΄.	Λευὶ	Σμάραγδος.
δ΄.	Γούδας	Ἄνθραξ.
ε΄.	Δὰν	Σάπφειρος.
ϛ΄.	Νεφθαλεὶμ	Ἴασπις.
ζ΄.	Γὰδ	Ὑάκινθος.
η΄.	Ἀσὴρ	Ἀχάτης.
θ΄.	Ἰσάχαρ	Ἀμέθυσος.
ι΄.	Ζαβουλὼν	Χρυσόλιθος.
ια΄.	Γωσὴφ	Βηρίλλιος.
ιβ΄.	Βενιαμὶν	Ὀνυχίτης.

Αἱ τῶν λίθων ἐνέργειαι, καὶ τῶν χρωμάτων αἱ διαφοραὶ κατ' ἀκρίβειαν οὐκ εἰσὶ γεγραμμέναι.

Ὅμως ἐκεῖ ὁπὲρ ὡμίλησεν ὁ Θεὸς τὲ Μωϋσέως, τὲ εἶπεν, ὅτι ἔπαρε τὸν Λαὸν, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτὲ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὁπὲρ σὲ εἶπα, καὶ θέλω στείλει τὸν Ἄγγελόν μου, διὰ νὰ σὲ φυλάττη μὲ τὸν Λαόν σου, καὶ θέλεις ἐξολοθρεύσει πολλὲς δυνατές. καὶ ὅπως ἐπῆρεν ὁ Μωϋσῆς τὸν Λαὸν, καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἦγεν εἰς τὴν Γεσυσαλὴμ κ' τὸν λόγον τὲ Κυρίε. καὶ ὡς ὑπῆγε, ἐκέρδισε τὲς τόπες, καὶ ἠχμαλώτευσε τὸν Σηὼν βασιλέα τ' Ἀμμοραίων, κ' τὸν Ὼγ βασιλέα τῆς Βασαν, καὶ ἄλλες πολλὲς διὰ τῆς δυνάμεως Κυρίε. κ' ὡσαὺ ἔλαβε τὰς πλάκας, ὁπὲ ἐγράφησαν παρὰ Θεῦ αἱ δέκα Ἐντολαί, ἐκαμε σεντῦκι πολύτιμον, κ' ἔβαλεν αὐτὰς μέσα, καὶ τὰς ἔβλεπαν μ' δυλαβείας πολλῆς. ὁ δὲ Μωϋσῆς θεισμῷ τὲ Θεῦ ἔλαβε τὸν Ἀαρὼν τὸν ἀδελφόν τε εἰς τὸ ὄρος τὸ Ὤρ, εἰς τὰ ὅρια τῆς γῆς Ἐδώμ. καὶ εὐγαλεν αὐτὲ τὴν Γερατικὴν στολὴν, καὶ ἐνδυσε τὸν Ἐλεάζαρ τὸν υἱὸν Ἀαρών. καὶ ἀπέθανεν Ἀαρὼν ζήσας χρόνες, ρκγ'. κ' μ' ταῦτα εἶπεν ὁ Θεὸς τὲ Μωϋσέως· ἀνέβα εἰς τὸ ὄρος τὸ Ναβά, ὁπὲ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Γεριχὼ, κ' ἀνέβη· καὶ ἔδειξέ τε ὁ Θεὸς ὅλην τὴν γῆν τῆς Γερυσαλήμ· κ' εἶπέ τε, ὅτι αὕτη ἡ γῆ εἶναι ὁπὲ ἔταξα τὲ Ἀβραὰμ κ' Γσαὰκ καὶ Γακὼβ, νὰ τὴν δώσω τῆ γενεᾶ αὐτῆ, ἤγουν τῆ Ἑβραίων, καὶ σὺ ἐκεῖ δὲν θέλεις ὑπάγει. ,, κ' διὰ προσάξεως Θεῦ ἔγραψε τὴν δευτέραν Ὠ, δηλ. τὸ, Πρόσεχε Οὐρανὲ, κ' λαλήσω. καὶ τὴν Πενταβιβλον ἔγραψε διδαχθεὶς παρὰ τὲ Ἀρχαγγέλε Γαβριὴλ. καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον, ὁπὲ λέγεται τῆς Γενέσεως, διηγεῖται πῶς ἔγινεν ὁ Κόσμος, κ' πῶς ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος. τὸ δὲ δεύτερον λέγεται Ἔξοδος, ὅτι διηγεῖται, πῶς δγῆκαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. τὸ δὲ τρίτον λέγεται Λευϊτικὸν, ὅτι ἐξηγεῖται διὰ τὴν Γερωσύνην. τὸ δὲ τέταρτον λέγεται Ἀριθμοὶ, κ' διηγεῖται ὅτι μ' δύο χρόνες, ἀφ' ὁ δγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐμέτρησε πᾶσαν φυλὴν κ' σπίτι τῆ Ἑβραίων. τὸ δὲ πέμπτον λέγεται Δευτερονόμιον. ὅτι ὅσα ἔγραψε κ' εἶπεν ἀπαρχῆς αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς περὶ τῆς μεγαλωργίας τὲ Θεῦ, τὰ δευτερολέγει. Καὶ ὅπως ἀπέθανεν ὁ Μωϋσῆς διὰ θεισμὸν τὲ Θεῦ εἰς τὴν γῆν Μωὰβ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν. καὶ ἔδειναν ἠξδύρει τὸν πάφον. κ' ἦτον ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἀπέθανεν, ἑκατὸν εἴκοσι χρονῶν. καὶ ἔκλαψαν αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι ἡμέρας σαράντα. κ' ὅταν ἀπόθανεν ὁ Μωϋσῆς, ἄπλωσε τὰ χέρια τε ἀπάνω εἰς τὸν Γησοῦν τὸ Ναυῆ, καὶ ἄφηκεν αὐτὸν Βασιλέα εἰς τὲς Ἑβραίες. κ' ὁ Θεὸς εἶπε τῦ Γησοῦ τῦ Ναυῆ· ἔπαρε τὸν Λαὸν, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Γορδανίλω, εἰς τὴν γῆν ὁπὲ θέλω νὰ δώσω τῦ Λαῦ. καὶ καθὼς ἤμεν μ' τὲ Μωϋσέως, θέλω εἶσαι κ' μ' σὲ. κ' δὲν θέλω σὲ ἀφήσει, μόνον ἀνδρίζε κ' δυνάμωνε. καὶ λαβὼν ὁ Γησοῦς τῦ Ναυῆ τὲς Ἑβραίες, τὲς ὑπῆγε εἰς τόπον λεγόμενον Γάλγαλα. κ' ἐκεῖ ἔκαμε τὸ Πάσχα, κ' ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σιτάρι τῆς γῆς ἐκείνης. καὶ ἀπὸ τότε ἔλειψε τὸ μάννα ἀπὸ τὲς Ἑβραίες, ὅτι ἔφαγαν ἀπὸ τῆς γῆς τὸ χωμί. καὶ ὡσαὺ ἐπῆγε ὁ Γησοῦς τῦ Ναυῆ εἰς τὴν Γερυσαλήμ μὲ τὲς Ἑβραίες ἠφάνισε τόπες πολλὲς, κυρσεύοντας κάστρη κ' Βασιλεῖς, ὁπὲ ἦσαν εἰς τὴν στράταν τε. κ' ὡς ἔμελλε νὰ ὑπάγην καὶ εἰς τὴν Γεριχὼ, ἔστειλε δύο νέες ὁμφὸς νὰ ὑπάγην εἰς τὴν Γεριχὼ νὰ τὴν καταπατήσην· καὶ

ὑπῆγαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι εἰς τὴν Γεριχὼ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ τὴν καταπατήσην. καὶ μὴν ἠξδύροντες πῶ νὰ κατοικήσην, ἦνραν μιᾶς πόρνης σπῖτι καὶ ἐμπῆκαν μέσα, καὶ ἦσαν ἐκεῖ κρυμμένοι. καὶ ὡσαὺ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ κάστρον, τὲς εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τὲ τόπε, κ' τὲς ἐγνώρισαν ἀπὸ τὰ φορέματα, ὅτι εἶναι ἀπὸ ξένον τόπον, καὶ ἦλθαν διὰ νὰ καταπατήσην τὸ κάστρον· κ' ἐγύρεψαν τες ἀπὸ σπίτιον εἰς σπίτιον, διὰ νὰ τὲς φονεύσην· κ' ἐπαρέδωκαν τες πῶς εἶναι εἰς τὸ σπίτιον ἐκείνης τῆς πόρνης. κ' ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Γεριχὼ, ἔστειλεν εἰς τὴν πόρνην ἐκείνην, κ' τὸ ὄνομά της ἦτον Ῥααὰβ, ὅτι νὰ φανερώσῃ τὲς ἀνθρώπους ἐκείνες, ὁπὲ εἶχεν εἰς τὸ σπῖτί της. κ' αὐτὴ τὲς ἔκρυψε κ' ἀρνήθη, ὅτι δὲν εἶναι ἐκεῖ. καὶ μ' ταῦτα ἔδειξε τὲς νέες ἐκείνες στράταν κ' ἔφυγαν. κ' ὡς εἶδαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὴν καλωσύνην τῆς Ῥααὰβ τῆς πόρνης, πῶς τὲς ἐφύλαξε, κ' δὲν ἐθανατώθησαν, εἶπαν της ὅ, τι ἡμεῖς μέλλει νὰ πάρωμεν τὸ κάστρον τῦτο, κ' ὡσαὺ ἐμπῦμεν μέσα νὰ τὸ κυρσεύσωμεν, θέλομεν ὑπάγει ἀπὸ σπῖτι ἕως σπῖτι ἁρπάζοντες καὶ ἀφανίζοντες, κ' εἰς τὸ σπῖτι τὸ ἐδικόν σε νὰ βάλῃς σημάδι· κ' ὡσαὺ ἐμπῦμεν μέσα, θέλομεν ἰδεῖ τὸ σημάδι ἐκεῖνο, κ' δὲν θέλεις πάθῃ κανένα κακὸν, μόνον θέλεις φυλαχθῆ ἐσύ, καὶ ἄχι ἄλλος. Τότε ὡσαὺ δγῆκαν κρυφὰ, ὑπῆγαν εἰς τὸν Γησοῦν τὸ Ναυῆ, καὶ εἶπαν τε ὅσα εἶδαν κ' ὅσα ἔπαθαν. κ' ὅπὲ τὸν αὔριον ἐσυκώθη ὁ Γησοῦς μὲ ὅλον τὸν Λαὸν ἀπὸ τὸν τόπον ὁπὲ ἦσαν πεζεμμένοι, κ' ὑπῆγαν σιμὰ εἰς τὸν Γορδανίλω, κ' ἔκαμαν ἐκεῖ ἡμέρας ἓξ. Τότε δγῆκαν οἱ Γερεῖς, καὶ ἐβόησαν εἰς ὅλον τὸ πλῆθος· ὅτι, ὅταν εἰδῆτε τὸν Κιβωτὸν, ἦγουν τὸ σεντῦκι ὁπὲ ἔχει τὰς πλάκας τῦ Νόμου γεγραμμένας παρὰ Θεῦ, κ' τὸν συκώσουν οἱ δώδεκα Γερεῖς ἀπάνω, νὰ σαθῆτε ὅλος ὁ Λαὸς ὀπίσω μακρὰν ἀπ' αὐτὸν ἕως δύο χιλιάδες πήχαις. κ' αὔριον τινὰς μὲ τὸν γυναῖκά τε νὰ μὴ δὲν σμίξῃ εἰς σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, μόνον ὅλοι νὰ ἦσε καθαροὶ, ὅτι ὅπὲ τὸν αὔριον θέλει νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς μέγα θαῦμα εἰς τὲ Ἔθνη ὅλα. κ' τὸ ταχὺ ὡσαὺ ἦλθε κ' ἐξημέρωσεν, ἐσύκωσαν οἱ Γερεῖς εἰς τὸν ὦμον τὸν Κιβωτόν. ὁ δὲ Γησοῦς τῦ Ναυῆ τὲς εἶπε· σαθῆτε μέσα εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τὸν Κιβωτὸν, ἕως ὁ νὰ περάσῃ ὅλος ὁ Λαός. ἔπως τὸ ἔκαμαν, κ' ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸν Γορδανίλω οἱ Γερεῖς. κ' νὰ ἐξηγηθῶ θαῦμα θαυμάδοξον, ὅτι ὁ Γορδανὴς ἐγράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τόσον ὀλίγον νερὸν ἀπόμεινε μόνον, ὅσον ὅτι ἐβράχνωσαν τῶ Γερέων οἱ ἀγράγαλοι τῶ ποδαριῶν αὐτῶ. κ' ἐκεῖ ἐσαμάτησαν μὲ τὸν Κιβωτὸν, ἕως ὁ ἐπέρασαν ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὸν Γορδανίλω, καὶ δὲν ἐβράχη τινάς. τότε ἐβόησεν ὁ Γησοῦς τῦ Ναυῆ εἰς ὅλον τὸν Λαόν, καὶ εἶπε. θαρρεῖτε, καὶ ἀνδρίζεσθε, καὶ χαίρετε, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπαρέδωκεν εἰς τὰ χέρια μας ὅλα τὰ Ἔθνη, δηλονότι τὲς Χαναναίες, τὲς Φερεζαίες, τὲς Εὐαίες, τὲς Γεργεσαίες, τὲς Ἀμμοραίες, καὶ τὲς Γεβυσαίες. αὐτὰ τὰ Ἔθνη ἐπαρέδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς, καὶ εἶσε δώδεκα φυλαῖς ὅλοι. κ' πᾶς ἄνθρωπος ἂς πάρῃ μίαν πέτραν μεγάλην νὰ τὴν βάλῃ ἐδῶ εἰς τὰ ποδάρια τῶ Γερέων, διὰ νὰ εἶναι σημάδι εἰς τὲς ἅπαντας αἰῶνας. καὶ ὅταν δύρεθῆ τινὰς νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ, τί εἶναι αὗται αἱ πέτραι; νὰ τὲ εἰπῆτε, ὅτι ἐδῶ ἐστάθησαν οἱ Γερεῖς μὲ τὸν Κιβω-

τὸν, καὶ δὲν ἐβράχησαν, καὶ ὁ Γορδάνης ἐγύρισεν εἰς τὰ ὀπίσω, ἕως οὗ ἐπεράσαμεν, ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι. καὶ νὰ πάρετε καὶ ἄλλα δώδεκα λιθάρια ἀπὸ τὸν Γορδάνην νὰ τὰ ἔχετε μετ' ἐσᾶς ἐκεῖ ὁποῦ κατοικᾶτε· καὶ οὕτως τὸ ἔκαμαν· καὶ εἶναι ἀκόμι αἱ πέτραι ἐκεῖναι εἰς τὸν Γορδάνην ἕως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰς τὴν Γεριχὼ, ἀνέβλεψε καὶ εἶδεν ἔμπροσθέν του ἄνθρωπον, καὶ ἐβάστα σπαθὶ γεγυμνωμένον, καὶ ἐσύκωσεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦ λέγει. ἐδικός μας εἶσαι, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας; καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Ἀρχιστράτηγος Κυρίου Μιχαὴλ, καὶ ἦλθον πρὸς σέ. ὁ δὲ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ ἀκούσας οὕτως, ἐφοβήθη καὶ ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐπροκύνησε τὸν Ἄγγελον, καὶ εἶπε· τί εἶναι ὁ ὁρισμός σου Ἀφθέντη νὰ κάμω; καὶ ὁ Ἄγγελος τοῦ λέγει. λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδαρίων σου, ὅτι ὁ τόπος ὁποῦ στέκεις εἶναι Ἅγιος. καὶ ἔκαμεν ὁ Γησοῦς, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγελος. καὶ ἡ Γεριχὼ ἦτον κλεισμένη, φοβουμένη τὸν Γησοῦν. καὶ οὐδὲ ἔμπαινεν, οὐδὲ εὔγενεν ἄνθρωπος. καὶ ὁ Κύριος εἶπε τοῦ Γησοῦ, ὅτι ἐγὼ σοῦ παραδίδω τὴν Γεριχὼ εἰς χεῖρας σου, καὶ τὸν Βασιλέα αὐτῆς, καὶ ὅλον τὸν Λαόν· καὶ σὺ βάλε τὸ γύρον τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ πολέμου, καὶ βάλε ἑπτὰ Γερεῖς, καὶ νὰ ἔχουν σάλπιγγας ἑπτὰ, ὁ κάθε εἷς μίαν· καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς διαθήκης νὰ εἶναι μετ' αὐτῶν. καὶ ὡσὰν σαλπίσουν οἱ ἑπτὰ Γερεῖς ἑπτὰ ἡμέρας, θέλουν πέσῃ τὰ τείχη τῆς Γεριχώ. καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ Γερεῖς, καὶ ἔλαβεν ὁ κάθε εἷς μίαν σάλπιγγα, καὶ εἶχαν ἐκεῖ καὶ τὴν Κιβωτὸν, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἠκολούθει, καὶ ἐσάλπιζαν οἱ Γερεῖς ἓξ ἡμέρας. καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας ἔλαβαν τὴν Γεριχὼ, διότι ἔπεσαν τὰ τείχη. καὶ εἶπεν ὁ Γησοῦς τοῦ Λαοῦ, ὅτι ὅλην τὴν Γεριχὼ λάβετε καὶ ἐξαλείψατε, μόνον Ῥαὰβ τὴν πόρνην νὰ φυλάξετε, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὸ σπῆτί της. καὶ ὡσὰν ἔλαβαν τὴν Γεριχὼ, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, γέροντες, καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἐθανάτωσαν, ἤγουν ἀποκεφάλισαν· καὶ τῶν κατασκόπων, τουτέστιν ἐκείνων ὁποῦ ἐπῆγαν εἰς τῆς πόρνης τῆς Ῥαὰβ τὸ σπῆτι, τοὺς εἶπεν ὁ Γησοῦς, ὅτι ὑπάγετε εἰς τὸ σπῆτι τῆς γυναικὸς τῆς πόρνης ὁποῦ σᾶς ἔκρυψε, καὶ ἐπάρετέ την, καὶ φυλάξετε καὶ ὅσα πράγματα ἔχει. καὶ οὕτως ἦλθαν ἐκεῖνοι, καὶ εὔγαλαν ἀπὸ τὴν Γεριχὼ τὴν Ῥαὰβ τὴν πόρνην, καὶ τὸν πατέρα της, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς της, καὶ ὅλα τως τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐφύλαξαν ἔξω, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Γησοῦς μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων. καὶ διὰ ὁρισμοῦ τοῦ Γησοῦ ἔβαλαν φωτίαν εἰς τὴν Γεριχὼ, καὶ τὴν ἔκαψαν. λέγουν δὲ τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ κατάσκοποι, ὁποῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν Γεριχὼ, δύο, ἀμὴ ἦσαν δώδεκα, εἰς τύπον τῶν δώδεκα Ἀπόστολων. τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ Γησοῦς κατασκοπῆσαι τὴν Γεριχὼ, διὰ νὰ τὴν λάβῃ. καὶ τούτους ἐπροετύπωνεν ἡ παλαιὰ Διαθήκη τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὸν Γησοῦν νὰ κατασκοπήσουν καὶ νὰ διδάξουν ὅλην τὴν Οἰκουμένην. καὶ καθὼς ἐκατασκόπησαν ἐκεῖνοι τὴν Γεριχὼ, καὶ ἐφύλαξέ τους ἡ πόρνη, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τύπον τῆς

Ἐκ-

Ἐκκλησίας τῶν Ἐθνῶν, ὁποῦ ἦτον πρῶτον πόρνη, διότι ἐπόρνευε μὲ τὴν εἰδωλολατρείαν· καὶ διότι ἔκρυψε τοὺς κατασκόπους καὶ ἐφύλαξέ τους, διατοῦτο ὁ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐφύλαξεν ἐκείνην καὶ τὸ σπῆτί της, οὕτω καὶ ὁ ἀληθινὸς Γησοῦς Χριστὸς ἐφύλαξε καὶ ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἐθνῶν, ἐπειδὴ τοὺς κατασκόπους του, δηλονότι τοὺς Ἀποστόλους, ἐδέχθη καὶ ἐφύλαξε καὶ ἐστερέωσε, καὶ τοὺς λοιποὺς ὅσοι ἦσαν ἐναντίοι τῶν κατασκόπων, ὅλους τοὺς ἐχάλασε, καὶ οὐχὶ μόνον ἐκείνους, ἀμὴ καὶ καθὼς αὐτὸς ὁ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ μὲ ταῖς σάλπιγγες τῶν Γερέων ἀφώρισε τὴν Γεριχὼ, καὶ ἔπεσαν τὰ τείχη της, καὶ ἠχμαλώτισε τὴν Γεριχὼ, καὶ ἔκοψαν ὅλους ἐκείνους ὑποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Γεριχὼ, μόνον τὴν πόρνην ἄφηκαν, καθὼς ἐγράψαμεν ἄνωθεν, οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριστὸς, ἐδιάλεξεν ὅσους ἐπίστευσαν καὶ ἐδέχθησαν τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐστερέωσε τὴν Ἐκκλησίαν του· καὶ τοὺς Εἰδωλολάτρας ἠφάνισε, καὶ ἐθανάτωσε, καθὼς καὶ ὁ Γησοῦς τοὺς Γεριχωνίτας. καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του ἐστερέωσεν ἕως τοῦ αἰῶνος. ὁ δὲ αὐτὸς Γησοῦς, ὁ τοῦ Ναυῆ υἱὸς ἐπολέμει μὲ τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἐκατέσφαξεν αὐτοὺς Θεοῦ δυνάμει. καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ Ἡλίου νὰ βασιλεύσῃ, νὰ ἔλθῃ ἡ νύκτα, καὶ δὲν εἶχεν ὥραν, ὅτι νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ τελείως, ἔκαμε δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἰσήκουσεν αὐτοῦ ὁ Θεὸς, καὶ ἐκράτησε τὸν Ἥλιον ὥρας ἕξη, καὶ διατοῦτο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἐθαυμάσθη. τοῦτος ὁ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔφερε τοὺς Ἑβραίους εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἤγουν εἰς τὰ Γεροσόλυμα, καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὸν Λαὸν τῶν Ἑβραίων αὐτὴν τὴν γῆν, καὶ ἐπάταξε καὶ συνέτριψε πολλὰ Ἔθνη. μετὰ γοῦν πολλὰς ἀνδραγαθίας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ, δηλονότι τῶν Ἑβραίων, καὶ ὥρισεν αὐτοὺς χρόνους εἰκοσιεπτά.

Ἀρχὴ τῶν Κριτῶν τῶν Ἑβραίων, καὶ πρῶτος ἐστάθη ὁ Γούδας.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Γησοῦ, ἔβαλεν ὁ Θεὸς Κριτὰς εἰς τοὺς Ἑβραίους. καὶ πρῶτος ἀπὸ ὁρισμὸν τοῦ Θεοῦ ἔγινεν Γούδας τὸ ὄνομα, Κριτὴς εἰς αὐτούς. καὶ ἦτον χρόνους ἑπτά· καὶ ἐπίασε τὸν Ἀδωνιβεζέα βασιλέα τῶν ἄλλο φύλων, καὶ ἔκοψεν αὐτοῦ χέρια καὶ ποδάρια. καὶ εἶπεν ὁ Ἀδωνιβεζεύς. ἑβδομήντα Βασιλεῖς ἦσαν κομμένα τὰ χέριά τους καὶ τὰ ποδάριά τους ἀποκάτω εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ καθὼς ἔκαμα, ὁ Κύριος μοῦ τὸ ἀνταπέδωκε. Θάνατος Γησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Τέλος τοῦ Γούδα, καὶ ἀρχὴ Γοθονιήλ.

Μετὰ δὲ τὸν Γούδαν ἔγινε Κριτὴς Γοθονιήλ· εἰς τοῦ ὁποίου ταῖς ἡμέραις ἐπαρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ εἴδωλα. καὶ διατοῦτο ὠργίσθη αὐτοὺς ὁ Θεὸς, καὶ ἐπαρέδωκέ τους εἰς τὰς χεῖρας τοῦ

Χου-

Χουσὰρ Σασθαὶμ, βασιλέως Μεσοποταμίας. καὶ ἐδούλευσαν αὐτὸν χρόνους ὀκτὼ, καὶ ἐν ὑστέροις ἐμετενόησαν, καὶ ἐδεήθησαν τοῦ Θεοῦ. καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας Χουσὰρ Σουσθαὶμ βασιλέως, ἔστωντας νὰ πολεμῇ ὁ Γοθονιὴλ μετ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν νικήσῃ. καὶ εἰρήνευσαν οἱ Ἑβραῖοι χρόνους σαράντα. καὶ ἀπέθανεν ὁ Γοθονιήλ.

Θάνατος Γοθονιὴλ, καὶ ἀνάδειξις Ἀὼδ υἱοῦ Γηρᾶ.

ΠΑ'λιν οὖν οἱ Ἑβραῖοι ἐπαρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἴδωλα, καὶ ὠργίσθη αὐτοὺς ὁ Θεός. καὶ ἦλθεν ὁ Ἐγλὼμ βασιλεὺς Μωὰβ καὶ ἐπῆρεν αὐτούς. καὶ ἐδούλευσαν αὐτὸν χρόνους ιη'. καὶ μετὰ τοὺς, ιη'. χρόνους σπλαγχνισθεὶς ὁ Θεὸς τὰ δάκρυα αὐτῶν, ἔπεμψε τὸν Ἀὼδ Υἱὸν Γηρᾶ, καὶ ἔσφαξε τὸν βασιλέα Ἐγλὼμ, καὶ δέκα χιλιάδας Λαὸν, καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς Ἑβραίους. καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰρήνευσαν χρόνους ὀγδοήκοντα. καὶ ἔκρινεν αὐτοὺς Ἀὼδ, καὶ ἀφέντευεν ἕως οὗ καὶ ἀπέθανε.

Τελευτὴ Ἀὼδ, καὶ Ἀρχὴ Σαμεγάρ.

ΜΕτὰ τοῦτον ἔγινε Κριτὴς Σαμεγὰρ Υἱὸς Ἀνάθ. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι ἠθέτησαν τὸν Θεὸν, καὶ διατοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὰ χέρια τοῦ Γαβεὶμ βασιλέως Χαναὰν, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευεν ἐν Ἀσώρ. καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ χρόνους, κ'. καὶ ὁ Σαμεγὰρ ἀπέθανε.

Τελευτὴ Σαμεγὰρ, καὶ Ἀρχὴ τῆς Προφήτιδος Δεβόῤῥας.

Ἡ Δὲ Δεβόῤῥα ἡ Προφῆτις ἔκρινε τότε τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἔκραξε τὸν Βαρὰκ καὶ ἐπῆγε μετ' αὐτοῦ, καὶ κατεδίωξε τὸν Σισάρα, τὸν στρατηγὸν τοῦ Γαβείμ. καὶ αὐτὸς ἔφυγε μόνος, τοὺς δὲ στρατιώτας αὐτοῦ ἔσφαξαν, καὶ δὲν ἄφησαν ἕνα ζωντανόν. καὶ διώχνωντας ὁ Βαρὰκ μὲ τὴν Δεβόῤῥαν τὸν Σισάρα, ἦυρε μίαν τένταν γυναικὸς, Γαὴλ τὸ ὄνομά της, ἡ ὁποία ἐδέχθη αὐτὸν καὶ τὸν ἔκρυψεν. ὁ δὲ Σισάρας ἀπὸ τὴν στράταν ὁποῦ ἔτρεχεν, ἐδίψησε, καὶ ἐζήτησε τῆς γυναικὸς νερόν. καὶ αὐτὴ εἶχεν ἕνα ἀσκὸν γάλα γεμάτον, καὶ ἔδωκέν του καὶ ἔπιε, καὶ ἐσκέπασέ τον, καὶ εἰπέ της, σταμάτησε εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἂν σὲ ἐρωτήσῃ τινὰς, ἀνίσως καὶ εἶδες τινὰ ἄνθρωπον, εἰπὲ, ὅτι δὲν τὸν εἶδα, καὶ τοῦτος ὡς ἦτον κοπιασμένος ἀπὸ τὴν στράταν, ἀπεκοιμήθη. καὶ ἡ γυναῖκα ἐπῆρεν ἕνα παλοῦκι, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν μίλιγγά του, καὶ ἐκτύπησεν ἀποπάνω μὲ τὸν κόπανον, καὶ ἐσκότωσέ τον, καὶ ἀπέθανε. καὶ οὕτως ἐξέβη ἡ γυναῖκα ἔξω, καὶ εἶδε τὸν Βαρὰκ, ὁποῦ ἐγύρευε τὸν Σισάρα, καὶ εἶπέ του· ἔλα, νὰ σοῦ δείξω αὐτὸν ὁποῦ γυρεύεις. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βαρὰκ, ὑπῆγε μετὰ τῆς γυ-

Θάνατος τοῦ Σισάρα.

ναικὸς, καὶ ἔδειξέ του τὸν Σισάρα σκοτωμένον, καὶ ἐχάρη. εἰρήνευσαν οὖν οἱ Ἑβραῖοι χρόνους, μ'. Πάλιν οὖν οἱ Ἑβραῖοι ἐπαρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἴδωλα· καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς χεῖρας Μαδιὰμ χρόνους ἑπτὰ, καὶ ἐδυναμώθη ὁ Μαδιὰμ κατὰ τῶν Ἑβραίων. καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔκαμναν τὰς καλύβας τως εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ βουνά. καὶ ὅταν ἔσπερναν κανένα εἶδος, ἤρχουνταν οἱ Μαδιανῖται καὶ τὰ ἐθέριζαν. καὶ πρόβατον δὲν τοὺς ἄφηναν, οὔτε ἄλλο κτῆνος, ἀμὴ καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπῆγαν νὰ τοὺς κουρσεύσουν. Καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἕνας Ἑβραῖος, Γωὰς τὸ ὄνομά του. καὶ εἶχεν Υἱὸν ὀνόματι Γεδεὼν, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ θερίζωντας, εἶδεν ἔμπροσθέν του τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ, καὶ λέγει του. Κύριος μετὰ σοῦ δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ. λέγει ὁ Γεδεών. μετ' ἐμοῦ ὁ Κύριος; καὶ ἐὰν εἶναι μετ' ἐμᾶς, διατί μᾶς ἦυραν αὐτὰ τὰ κακὰ ὅλα; καὶ ποῦ εἶναι ὅλα τὰ θαύματά του, ὁποῦ μᾶς διηγοῦνται οἱ πατέρες μας; καὶ ἔλεγαν, ὁ Θεὸς μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τώρα μᾶς ἀποδίωξε καὶ ἐπαρέδωκέ μας εἰς τὰ χέρια τοῦ Μαδιάμ; λέγει ὁ Ἄγγελος· ὕπαγε μὲ αὐτὴν τὴν δύναμίν σου, καὶ θέλεις ἐλευθερώσει τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὸν πειρασμόν. καὶ ἀπεκρίθη Γεδεών. ἐγὼ αὐθέντα μου νὰ γλυτώσω τοὺς Ἑβραίους; καὶ πῶς νὰ γένῃ τοῦτο, ὁποῦ ἐγὼ εἶμαι ὁλομικρότερος ἀπὸ ὅλους, καὶ ἡ χιλιάδα μου εἶναι ταπεινοτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ Ἔθνη; λέγει του ὁ Ἄγγελος. ὁ Κύριος θέλει εἶσαι μετ' ἐσένα, καὶ νὰ νικήσῃς τὸν Μαδιὰμ ὡσὰν ἕναν ἄνθρωπον. ἀπεκρίθη ὁ Γεδεών. ἐὰν εἶναι νὰ γένῃ αὐτὸ ὁποῦ λέγεις, πρόσμεινε, ὅσον νὰ φέρω τὴν θυσίαν μου ὀμπροστά σου. καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος, ὕπαγε καὶ καρτερῶσε. καὶ ὑπῆγεν ὁ Γεδεὼν, καὶ ἐπίασεν ἕνα ἐρίφι καὶ ἔβρασέ το, καὶ ἐπῆρε καὶ ἄζυμον ψωμὶ, καὶ ὑπῆγέ τα εἰς τὸν Ἄγγελον νὰ φάγῃ. λέγει του ὁ Ἄγγελος, ἔπαρέ τα καὶ βάλετα κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν. τότε ἅπλωσεν ὁ Ἄγγελος τὴν ῥάβδον ὁποῦ ἐβάστα εἰς τὸ χέρι του πρὸς τὸ κρέας, καὶ εὐγῆκε φωτία καὶ ἔκαψε τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα, καὶ παρευθὺς ἀνελήφθη ὁ Ἄγγελος ἀπ' ὀμπρός του. καὶ ὁ Γεδεὼν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον καὶ εἶπεν. ἀλήμονον εἰς ἐμὲ, ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. καὶ οὕτως ἐπῆρεν ὁ Γεδεὼν, λβ'. χιλιάδες φουσάτον. καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψεν, ὅτι πολὺν Λαὸν ἐπῆρες, καὶ ἐγὼ δέν σου παραδίδω τὴν γῆν Μαδιὰμ, νὰ μὴν καυχηθοῦν οἱ Ἑβραῖοι, ὅτι ἀπὸ τὸ πλῆθος ὁποῦ ἦσαν, καὶ ἀπὸ τὴν δύναμίν τους ἐνίκησαν τὸν Μαδιὰμ, καὶ τὸν Ἀμαλήκ. ἀμὴ εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους φοβεῖται καὶ δειλιάζει, ἂς στραφῇ εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ μὴν ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον. καὶ οὕτως, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦτον ἀπὸ τὸν Γεδεὼν, ἐστράφησαν, κβ'. χιλιάδες Ἑβραῖοι, καὶ ἐπῆγαν δέκα χιλιάδες μὲ τὸν Γεδεών. καὶ πάλιν εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅτι πολὺς εἶναι ὁ Λαὸς, ἀμὴ ἔπαρέ τους εἰς τὸ νερὸν καὶ δοκίμασέ τους, καὶ θέλω σοῦ ἀποκαλύψει, ποῖος νὰ ἔλθῃ μετ' ἐσένα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ποῖος νὰ μὴ δὲν ἔλθῃ. καὶ οὕτως τοὺς ἤφερεν εἰς τὸ νερόν. καὶ τότε εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τὸν Λαὸν πέσῃ μὲ τὰ γόνατα νὰ πίῃ νερὸν, ἐκεῖνον νὰ μὴ δὲν πάρῃς. εἰδὲ ὅποιος

Περὶ τοῦ Γεδεὼν καὶ τῆς τῶν Ἑβραίων ἐλευθερίας ἐκ Μαδιάμ.

βάψῃ εἰς τὸ νερὸν τὴν γλῶσσάν τȣ, καθὼς πίνει τὸ σκυλὶ, ἐκεῖνον νὰ βάλῃς χώρια. καὶ ȣ̃τως εὑρέθησαν ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἔβαψαν εἰς τὸ νερὸν, ἄνδρες τριακόσιοι. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τȣ̃ Γεδεὼν, ὅτι τȣ̀ς τριακοσίȣς ἄνδρας ὁπȣ̃ ἔβαψαν εἰς τὸ νερὸν, αὐτȣ̀ς νὰ πάρῃς μετὰ σȣ̃. καὶ μετ' αὐτȣ̀ς θέλεις νικήσει τὴν γῆν Μαδιάμ. καὶ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ ἔσκυψαν μὲ τὰ γόνατα καὶ ἔπιαν νερὸν, ἀπόστειλον ὀπίσω εἰς τὰ σπήτιά τως, καὶ ȣ̃τως ἔγινεν. ἔλαβε δὲ ὁ Γεδεὼν τȣ̀ς τριακοσίȣς ἄνδρας ἐκείνȣς κατὰ τὴν ἐντολὴν τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μαδιάμ, καὶ ἦυρε φȣσάτον τῶν ἐχθρῶν μυριάδας τριακοσίας δώδεκα. καὶ ἦσαν εἰς τὸν κάμπον, καθὼς πέφτει καὶ χύνεται ἡ πολλὴ ἀκρίδα ὁπȣ̃ δὲν ἔχει μετρημόν. καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτȣ̀ς ὁ Γεδεὼν μετὰ τȣ̀ς τριακοσίȣς αὐτȣ̃ ἄνδρας, καὶ ἔσφαξέ τȣς ὅλȣς, καὶ ἔφευγαν εἰς τὸν Γορδάνην. καὶ φεύγοντες ἐπλάκωσαν τȣ̀ς ἀφεντάδες τȣ̃ Μαδιάμ, τὸν Ὠρὴβ, καὶ Ζὴβ, καὶ ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἤφεραν τȣ̃ Γεδεών. ἐπέρασε δὲ τὸν Γορδάνην καὶ ὁ Γεδεὼν ὀπίσω αὐτῶν μὲ τȣ̀ς τριακοσίȣς ἄνδρας, σφάζωντας αὐτȣ̀ς, καὶ ἔφυγον οἱ ἄλλοι βασιλεῖς Μαδιάμ, ὁ Ζεβεὲ, καὶ ὁ Σαλμανά. καὶ ἐκατεδίωξεν ὁ Γεδεὼν αὐτȣ̀ς, καὶ ἔκοψε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. ἀπὸ δὲ τὸ φȣσάτον τῆς Μαδιὰμ ἔκοψαν οἱ τριακόσιοι ἄνδρες οἱ Ἑβραῖοι χιλιάδες, ρκ'. καὶ εἰρήνευσαν οἱ Ἑβραῖοι χρόνȣς, μ'. καὶ ὁ Γεδεὼν ἔκαμεν ἑβδομῆντα υἱȣ̀ς, διότι εἶχε πολλὰς γυναῖκας. καὶ ἀπὸ μίαν παλλακίδα ἔκαμεν ἕναν υἱὸν, καὶ τὸν ὠνόμασεν Ἀβιμέλεχ. ἀπέθανε δὲ αὐτὸς ὁ Γεδεών.

Θάνατος Γεδεὼν, καὶ Ἀρχὴ Ἀβιμέλεχ.

Ὁ Δὲ υἱὸς αὐτȣ̃ ὁ Ἀβιμέλεχ μὲ ἕνα λιθάρι ἐσκότωσε τȣ̀ς ἑβδομῆντα ἀδελφȣ̀ς αὐτȣ̃. μόνον ἕνας ἐγλύτωσεν ὀνόματι Γωάθαμ. καὶ ἔγινε Κριτὴς καὶ αὐθέντης τȣ̃τος ὁ Ἀβιμέλεχ χρόνȣς τρεῖς, καὶ ἐπαράλαβε τὰς Πόλεις τῶν Σικεμιτῶν. καὶ πολεμῶν ἄλλην Πόλιν, ἐσίμωσεν εἰς τὸ τεῖχος. καὶ μία γυναῖκα ἐπάνωθεν ἀπὸ τὸ τεῖχος μὲ ταῖς πέτραις τȣ̃ μύλȣ ἐσυνέτριψε τὸ κεφάλι τȣ̃ Ἀβιμέλεχ.

Τέλος τῆς Αὐθεντίας Ἀβιμέλεχ. καὶ Ἀρχὴ Γαείρ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τȣ́τȣ, ἔγινεν Γαεὶρ ὁ Γαλααδίτης χρόνȣς, κβ'. ὁ ὁποῖος εἶχε τριάντα δύο Υἱȣ́ς. καὶ οἱ Ἑβραῖοι πάλιν ἐπαρέβησαν τὴν ἐντολὴν τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἴδωλα. καὶ ὠργίσθη ἐν θυμῷ ὁ Κύριος. καὶ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τῶν ἀλλοφύλων Μωὰβ καὶ Ἀμμών. καὶ ἐτυράννησαν αὐτȣ̀ς, καὶ ἐπαίδευσάν τȣς χρόνȣς, ιη'. καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς Κύριον.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Γαείρ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τȣ́τȣ, ἔδωκεν αὐτῶν Κύριος Κριτὴν Γεφθάε τὸν Γαλααδίτην, υἱὸν γυναικὸς πόρνης, ὁ ὁποῖος ἦτον δυνατὸς, καὶ αὐτὸς ἐπάταξε τὸν Βασιλέα Μωὰβ, καὶ ἠλευθέρωσε τȣ̀ς Ἑβραίȣς, καὶ ἔκρινεν αὐτȣ̀ς χρόνους ἕξη, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Γεφθάε, καὶ Ἀρχὴ Ἐσεβών.

Μετὰ δὲ τȣ̃τον κρίνει αὐτȣ̀ς Ἐσεβὼν χρόνους ἑπτὰ, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Ἐσεβὼν, καὶ Ἀρχὴ Λαβδών.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τȣ́τȣ, ἔγινε Κριτὴς Λαβδὼν ὁ Φαραθανίτης χρόνȣς ὀκτὼ, ὁ ὁποῖος εἶχε σαράντα υἱȣ̀ς, καὶ τριάντα ἐγγόνȣς τῶν υἱῶν. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐνθυμήθησαν τὰς παιδεύσεις, ὁπȣ̃ τȣ̀ς ἐπαίδευσεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ προσκυνȣ̃ν τὰ Εἴδωλα, ἀμὴ ἀλησμόνησαν τὰς εὐεργεσίας ὁπȣ̃ τȣ̀ς ἔκαμε, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἴδωλα. καὶ ὀργισθεὶς, παρέδωκεν αὐτȣ̀ς εἰς χεῖρας Φιλιστιείμ, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ παιδευόμενοι χρόνȣς, μ'. ὅμως ἀπὸ τὴν γενεὰν τȣ̃ Δὰν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Σαρκὰ Χώραν, τὸ ὄνομά τȣ Μανωὲ, καὶ εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτὴ ἦτον στεῖρα, καὶ δὲν ἔκαμνε παιδία. ὁ δὲ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐφάνη πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ εἶπέ της. ἐσὺ εἶσαι στεῖρα, καὶ δὲν ἐγέννησες ἀκόμι, ἀμὴ θέλεις γεννήσει ἀπὸ τώρα. καὶ φυλάγȣ νὰ μὴ δὲν πίῃ κρασὶ, καὶ τȣ̃ παιδίȣ τὸ κεφάλι νὰ μὴν τὸ ξȣρίσῃς, ὅτι εἶναι χαρισμένον εἰς τὸν Θεὸν, καὶ αὐτὸ θέλει βασιλεύσει εἰς τȣ̀ς Ἑβραίȣς. καὶ ὡς ἤκȣσε τȣ̀ς λόγȣς τȣ́τȣς ἡ γυναῖκα, ὑπῆγεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἦυρε τὸν ἄνδρα της, καὶ λέγει τȣ. σήμερον ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐκάθȣμουν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ἡ θεωρία τȣ ἦτον ὡς Ἄγγελος, καὶ ἐρώτησά τον, πῶς τὸν λέγȣν, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μȣ̃ ὁμολογήσῃ. μόνον εἶπέ μȣ, ὅτι θέλω γεννήσει υἱὸν, καὶ κρασὶ νὰ μὴν πίῃ, καὶ ξυράφι νὰ μὴν βάλω εἰς τὸ κεφάλι τȣ̃ παιδίȣ. τότε ἐδεήθη ὁ Μανωὲ τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ εἶπε. παρακαλῶσε Θεέ μȣ, δεῖξέ μας τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, νὰ τὸν ἰδȣ̃μεν ποῖος εἶναι, νὰ μᾶς καθοδηγήσῃ, τί νὰ κάμωμεν τὸ παιδὶ, ὅταν γεννηθῇ. καὶ ὑπήκȣσεν ὁ Θεὸς τȣ̃ Μανωέ. καὶ πάλιν ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ὑπῆγε πρὸς τὴν γυναῖκα τȣ̃ Μανωὲ, ὁπȣ̃ ἦτον εἰς τὸ χωράφι. καὶ ἡ γυναῖκα ὡσὰν τὸν εἶδεν, ἔκαμε γλήγορα, καὶ ἦυρε τὸν ἄνδρα της, καὶ λέγει τȣ. πάλιν ἐφάνη ὁ ἄνθρωπος ὁ χθεσινὸς, ὁπȣ̃ σȣ̃ εἶπα, καὶ τρέχε γλήγορα νὰ τὸν εἰδῇς. καὶ ȣ̃τως ἔδραμεν ὁ Μανωὲ, καὶ ἦυρε τὸν Ἄγγελον καὶ λέγει τȣ. ἐσὺ εἶσαι, ὁπȣ̃ ἐφάνης εἰς τὴν γυναῖκά μȣ; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγελος, καὶ λέγει τȣ. ἐγὼ εἶμαι. λέγει ὁ Μανωέ. τί ὁρίζεις, νὰ κάμωμεν τὸ παιδὶ, ὅταν

Περὶ τȣ̃ Μανωὲ, καὶ ἐπαγγελίας Σαμψών.

γεννηθῇ; ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγελος. εἴτι εἶπα τὴν γυναῖκά σου φυλάγετέ τα. ὁμοίως
καὶ τὸ παιδὶ κρασὶ νὰ μὴ δὲν πίῃ, ἀκάθαρτον νὰ μὴ φάγῃ, καὶ νὰ μὴ δὲν ξουρι-
θῇ. λέγει τοῦ ὁ Μανωέ. πρόσμεινε, νὰ ὑπάγω νὰ φέρω φαγὶ, νὰ σὲ φιλέψω, ὅτι
δὲν ἐγνώριζεν ὁ Μανωὲ, ὅτι εἶναι Ἄγγελος αὐτὸς ὁποῦ ἐφαίνετο. λέγει ὁ Ἀρχι-
στράτηγος πρὸς Μανωέ. κάμε θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐμὲ μὴν φιλέψῃς. πά-
λιν ὁ Μανωὲ ἐρώτησέ τον, καὶ λέγει τοῦ. παρακαλῶσε, εἰπέ μας τὸ ὄνομά σου, πῶς
τὸ λέγουν; ἵνα ὅταν πληρωθῇ ὁ λόγος σου, δοξάσωμέν σε. ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγελος·
τί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ εἶναι θαυμαστόν. ἐπῆρε γοῦν ὁ Μανωὲ τὴν θυσίαν
τοῦ, καὶ ἤφερέ τὴν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ἄναψε φωτίαν, νὰ τὴν κάψῃ, ἀντάμα
δὲ μὲ τὴν φλόγα ἀνέβη καὶ ὁ Ἄγγελος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ πλέον δὲν τὸν εἶδαν,
νὰ φανῇ πρὸς αὐτούς. καὶ ὁ Μανωὲ, καὶ ἡ γυναῖκά τοῦ ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν
ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ ἐγνώρισε Μανωὲ, ὅτι Ἄγγελος Θεοῦ ἦτον, καὶ εἶπε τὴν γυναῖκά
τοῦ· θανάτῳ ἀποθανούμεθα, ὅτι Θεὸν εἴδομεν. καὶ εἶπεν ἡ γυναῖκά τοῦ· ἂν ἤ-
θελεν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς θανατώσῃ, δὲν ἤθελε δεχθῇ ἀπὸ τὰ χέριά μας τὴν θυ-
σίαν, οὐδὲ ἤθελε μᾶς φωτίσει, καὶ νὰ μᾶς εἰπῇ, ὅσα μᾶς εἶπε. καὶ ὁ Μανωὲ ἔσ-
μιξε μὲ τὴν γυναῖκά τοῦ, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησεν Υἱὸν, καὶ εὔγαλε τὸ ὄνο-
μά τοῦ Σαμψών. καὶ ηὐξύνθη τὸ παιδίον, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸ ὁ Θεός. καὶ ὡσὰν ἦλ-
θεν εἰς ἡλικίαν τῶν νέων, ἐκατέβη εἰς μίαν Χώραν, τὴν ὁποίαν ἤλεγαν Θαμνα-
θά. καὶ εἶδε μίαν νέαν, θυγατέρα τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἠγάπησέ τὴν, καὶ ἐπῆγεν
εἰς τὸν πατέρα τοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα τοῦ, καὶ εἶπέ τους, ὅτι εἶδα μίαν ἀπὸ τὰς θυγα-
τέρας τῶν ἀλλοφύλων, καὶ θέλω νὰ μοῦ τὴν δώσετε γυναῖκα. καὶ εἶπαν οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ. παιδί μου, δὲν εἶναι γυναῖκες ἀπὸ τὸ γένος μας νὰ πάρῃς, μόνον γυρεύεις
τῶν ἀλλοφύλων, ὁποῦ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ; καὶ ὁ Σαμψὼν λέγει.
ὅτι ἐκείνην θέλω, ὅτι μὲ ἀρέσκει. καὶ τοῦτο ἦτον παρὰ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀφανίσῃ τοὺς
ἀλλοφύλους. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὥριζαν οἱ ἀλλόφυλοι τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἐπῆγεν ὁ
Πατέρας, καὶ ἡ Μητέρα τοῦ, καὶ εἶδαν τὴν νέαν ἐκείνην, ὁποῦ τὴν ἠγάπησεν ὁ υἱὸς αὐ-
τῶν. καὶ οὕτως τὴν ἐπῆρε γυναῖκα ὁ Σαμψὼν μὲ τὸ θέλημα τῶν γονέων αὐτοῦ. καὶ ὡς ὑ-
πῆγεν ὁ Σαμψὼν νὰ τὴν πάρῃ, ἦυρεν ἕνα λεοντάρι εἰς τὴν στράταν, καὶ ἐσκότωσέ το.
καὶ ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὸν Πατέρα τοῦ, ἦυρεν ἕνα μελίσσι φωλίμιον, ὁποῦ ἐκάθι-
σεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ λεονταρίου, καὶ ἔκαμε μέλι, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔδωκε τὸν Πατέρα τοῦ
καὶ τὴν Μητέρα τοῦ, καὶ ἔφαγαν, καὶ δὲν τοὺς εἶπε, πόθεν εὐγῆκε τὸ μέλι ἐκεῖνο.
καὶ οὕτως ἐπῆρε τὸν Πατέρα τοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς γυναικός τοῦ, καὶ ἔκαμαν
τραπέζια μεγάλα, καὶ ἔτρωγαν καὶ εὐθυμοῦσαν. τότε λέγει πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους.
ὅτι ἕνα λόγον θέλω νὰ εἰπῶ πρὸς ἐσᾶς. καὶ ἐὰν καὶ τὸν εὑρῆτε ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ ἡ-
μέρας ὁποῦ γίνονται αἱ τράπεζαις καὶ αἱ χαραῖς, νὰ σᾶς δώσω τρία σινδόνια καὶ
τριάντα φορέματα. εἰ δὲ καὶ δὲν τὸν εὑρῆτε, νὰ μοῦ δώσετε τριάντα μόνον. καὶ ἐδέχ-
θησαν τὸν λόγον τοῦ Σαμψὼν, καὶ εἶπάν τοῦ· εἰπέ μας ἐκεῖνον τὸν δυσεύρετον λόγον,
νὰ τὸν ἀκούσωμεν. καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν. ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ τρώγει εὐγῆκε φαγὶ, καὶ ἀπὸ
δυνατοῦ γλυκύ. καὶ ἔπεσαν εἰς σπουδὴν ἡμέρας τρεῖς, νὰ καταλάβουν τὴν ἔννοιαν

καὶ δὲν ἐδυνήθησαν. καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ νοήσουν, τί διαλαμβάνει ἐκεῖνος ὁ λό-
γος, ἔπεσαν εἰς τὴν γυναῖκά τοῦ, παρακαλοῦντες νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μὲ τέχνην, τί
εἶναι ὁ λόγος ἐκεῖνος, ἤγουν ἡ ἑρμηνεία αὐτοῦ· εἰδὲ καὶ δὲν τὸν ἐρωτήσῃ, νὰ τοὺς ἀπο-
καλύψῃ αὐτὸ τί εἶναι, θέλουν κάψει καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα της καὶ ὅλα τὰ πράγ-
ματά της. καὶ ὡς ἤκουσεν ἡ γυναῖκα οὕτως, ἐφοβήθη, καὶ μετὰ δόλου λέγει τοῦ ἀνδρὸς
αὐτῆς Σαμψὼν, κλαίουσα, ὅτι τὸν λόγον ὁποῦ εἶπες πρὸς τοὺς ἐδικούς μας ἀνθρώ-
πους, νὰ μοῦ φανερώσῃς αὐτὸ, τί θέλει νὰ εἶναι. καὶ ὁ Σαμψὼν τῆς λέγει. ἐγὼ τοῦ
Πατέρα μου καὶ τῆς Μητέρας μου δὲν τὸ ἀπεκάλυψα, καὶ ἐσὲ θέλω τὸ ἀποκαλύψει;
καὶ ἔκλαιγεν ὀμπρός τοῦ ἑπτὰ ἡμέρας, ὁποῦ ἔτρωγεν ὁ Λαὸς καὶ ἐχαίρουνταν. καὶ ὡς τὴν
εἶδεν ὁ Σαμψὼν, ὅτι κλαίει, καὶ ἐλυπᾶτο, τῆς τὸ ἀπεκάλυψε. καὶ αὐτὴ τῇ ὥρᾳ
ἐκείνη τὸ εἶπε τῶν ἐδικῶν της ἀνθρώπων. καὶ ὡς ἔμαθαν τὴν ἔννοιαν, ἐχάρησαν
πολλά. καὶ οὕτως ἐπῆγαν εἰς τὸν Σαμψὼν, κατὰ τὸν λόγον, ἤγουν κατὰ τὸ στίχημα, καὶ
εἶπάν τοῦ τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο δυνατώτερον ἀπὸ τὸ λεοντάρι, καὶ ἀπὸ τὸ
μέλι ἄλλο γλυκύτερον. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Σαμψὼν, ἐλυπήθη, καὶ εἶπέ τους. ὅτι
ἐὰν δὲν ἠθέλετε πλανέσῃ τὴν γυναῖκά μου, τοῦτο ποτὲ δὲν τὸ ἐμαθένετε. καὶ εὐ-
γῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἦυρε τριάντα ἄνδρας, καὶ τοὺς ἔκδυσε, καὶ ἐπῆρε τὰ
φορέματά τους, καὶ τὰ ἔδωκε τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ὁποῦ εἶχαν τὸ στίχημα. καὶ ὡς εἶδε
τοῦτο ὁ Σαμψὼν, ὁποῦ τοῦ ἔκαμεν ἡ γυναῖκά τοῦ, ἐβαρέθη εἰς αὐτὴν, καὶ ἀνέβη εἰς
τὸ σπῆτι τοῦ Πατέρα τοῦ. καὶ ὁ πενθερός τοῦ ἔδωκε τὴν θυγατέρα τοῦ, τὴν γυναῖκα
τοῦ Σαμψὼν πρὸς ἄλλον ἄνδρα. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Σαμψὼν, ἐσκανδαλίσθη πολ-
λὰ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ὑπῆγε, καὶ ἔπιασε τριακοσίας ἀλωπούδες, καὶ ἔδεσεν εἰς
πᾶσα μιᾶς οὐρὰν μίαν λαμπάδα. καὶ οὕτω ταῖς ἀπόλυσε μέσα εἰς τὰ χωράφια,
ὁποῦ ἦσαν τὰ γενήματα θερισμένα καὶ ἀθέριστα, καὶ ἐκατάκαυσαν παντελῶς ὁμοῦ
καὶ ἀμπέλια καὶ ἐλαίας. καὶ ὡς εἶδαν οἱ ἀλλόφυλοι τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔπαθαν,
εἶπαν, ὅτι ἄλλος δὲν ἔκαμε τοῦτο, μόνον ὁ Σαμψὼν ὁ γαμπρὸς τοῦ Θαμνα-
ταίου. καὶ οὕτως ἐπῆραν τὴν γυναῖκα τοῦ Σαμψὼν καὶ τὸν πατέρα τους, καὶ τοὺς
ἔκαψαν, καὶ τὸ σπῆτί τως ἐξωλόθρευσαν. καὶ ἐσύναξαν φουσάτα, καὶ ἐπῆγαν
κατὰ τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐγύρευαν νὰ τοὺς δώσουν τὸν Σαμψὼν, εἰ δὲ μὴ νὰ πολε-
μήσουν αὐτούς. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ πλῆθος τῶν ἀλλοφύλων, ἀπὸ τὸν φό-
βον τους ἔδωκαν δεμένον τὸν Σαμψὼν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. καὶ ὁ Σαμψὼν ὡσὰν
ἐπαρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἀλλοφύλων, κόπτει τὰ δέματα ὁποῦ ἦτον δεμένος. καὶ
ἦυρεν ἕνα κατωσάγουνον γαϊδουρίου, καὶ ἐπῆρετο εἰς τὸ χέρι τοῦ, καὶ ἐσκότωσε
μετ' ἐκεῖνο χιλίους ἄνδρας ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους. καὶ πολεμῶντας μὲ τοὺς ἐχθροὺς
ἐδίψησε, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτοῦ. καὶ εὐγῆκε μία
βρύσις ἀπὸ τὸ κατωσάγουνον τοῦ γαϊδουρίου, ὁποῦ ἐσκότωσε τοὺς χιλίους ἄνδρας, καὶ
ὠνόμασέ τὴν, βρύσιν τῆς σιαγόνος. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν ὁ Σαμψὼν εἰς Γάζαν,
καὶ εἶδεν ἐκεῖ γυναῖκα πόρνην, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὸ σπῆτί της. καὶ αὐτὴ εἶπε
τοῦ Λαοῦ, ὅτι ἦλθεν ὁ Σαμψών. καὶ αὐτοὶ ὡς τὸ ἤκουσαν, ἔδραμαν καὶ ἐφύλα-
ξαν τὰς πόρτας τοῦ Κάστρου, καὶ εἶπαν, ὅτι ας μείνωμεν ἐδὼ ἕως τὸ πουρνὸν,

καὶ θέλει ἔλθῃ, νὰ νὸν πιάσωμεν, νὰ τὸν θανατώσωμεν· καὶ ὁ Σαμψὼν ἐκοιμήθη ἕως τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε ἐσυκώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς πόρτας τοῦ Κάστρου, καὶ ἔπιασεν αὐτὰς, καὶ τὰς εὔγαλε μὲ ὅλα τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια, καὶ μὲ τὰ παραστρατὰ, καὶ μὲ τὰς κλειδωνίας, καθὼς ἦσαν σφαλισμέναις, καὶ ταῖς ἐβάσταξεν εἰς τὸν ὦμόν του, καὶ ταῖς ὑπῆγεν ἀπάνω εἰς τὸ βουνὸν ἐναντία τοῦ Κάστρου, καὶ ταῖς ἔρρηξε. καὶ μετὰ τοῦτο ἠγάπησε μίαν γυναῖκα ἐκ τοῦ χειμάρρου Σωρὴχ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς, Δαλιδὰ, καὶ ἐπῆρεν αὐτήν. καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Δαλιδὰ τοῦ Ἄρχοντος τῶν ἀλλοφύλων, καὶ εἶπαν αὐτῇ. κάμε τρόπον, ὅπως ἠμπορέσῃς, νὰ ἐρευνήσῃς, νὰ μάθῃς, ἀπὸ τί ἔχει αὐτὴν τὴν μεγάλην καὶ δυνατὴν δύναμιν. μήπως δυνηθῶμεν, νὰ τὸν πιάσωμεν, νὰ τὸν ταπεινώσωμεν, καὶ νὰ σοῦ χαρίσωμεν χίλια ἀργύρια. καὶ καθὼς ἤκουσεν ἡ μιαρὰ Δαλιδὰ τὰ ἀργύρια, ἔδραμε μὲ ἔρωτα εἰς τὸν Σαμψὼν, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Εἰπέ μοι, πῶς ἔχεις αὐτὴν τὴν μεγάλην δύναμιν, καὶ πῶς ἤθελαν σὲ δέσῃ, νὰ σὲ ταπεινώσουν, καὶ νὰ σὲ πιάσουν; καὶ τῆς εἶπεν ὁ Σαμψών. ἐὰν μὲ δέσουν μὲ ἑπτὰ κόρδας ὁποῦ νὰ εἶναι βρεμέναις ἀπὸ νερὸν, καὶ νὰ μὴ δὲν εἶναι χαλασμέναις, μετ' ἐκείναις ἐὰν μὲ δέσουν, θέλω ταπεινωθῇ, νὰ γένω ἀδύνατος ὡσὰν καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. καὶ ἡ Δαλιδὰ εἶπε τῶν ἀλλοφύλων τοὺς λόγους τούτους, καὶ τῆς ἤφεραν ταῖς ἑπτὰ κόρδαις, καὶ τὸν ἔδεσε. καὶ τοὺς ἀλλοφύλους εἶχε κρυμμένους μέσα εἰς τὴν κάμαράν της. τότε λέγει. ἦλθαν οἱ ἀλλόφυλοι ἐπὶ σὲ Σαμψὼν νὰ σὲ πιάσουν. καὶ ὡς ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον, ἔκοψε τὰ νεῦρα παρευθὺς, καὶ τὰ ἠφάνισεν ὡσὰν ἡ φωτία τὰ στοῦππία, καὶ δὲν τῆς ἔδειξε τὴν δύναμίν του. καὶ εἶπεν ἡ Δαλιδὰ πρὸς τὸν Σαμψών. ἐγνώρισα καλῶς, ὅτι μὲ ἐγέλασες, καὶ μοῦ εἶπες ψέμματα. ἀμὴ τώρα εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν. καὶ λέγει της. ὅτι ἐὰν μὲ δέσουν μὲ σκοινία καινούρια δυνατὰ, ὁποῦ νὰ μὴ δὲν ἐμπῆκαν εἰς καμίαν δουλείαν, θέλει γένῃ ἡ δύναμίς μου ἀχαμνὴ ὡσὰν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. καὶ ἡ Δαλιδὰ εἶπε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἤφεραν τὰ σκοινία τὰ καινούρια, καὶ τὸν ἔδεσε. καὶ ὡσὰν εἶχεν ἑτοίμους τοὺς ἀλλοφύλους νὰ τὸν πιάσουν, λέγει του. Σαμψὼν, ἔφθασαν οἱ ἀλλόφυλοι. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἔκοψε τὰ σκοινία ἐκεῖνα τὰ δυνατὰ ὁποῦ ἦτον δεμένος, ὡσὰν νὰ ἤθελε κόψῃ κλωσταῖς. καὶ ἡ Δαλιδὰ βλέπουσα οὕτως, ἔλαβε μεγάλην πίκραν καὶ λύπην, ἕως οὗ νὰ κατορθώσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἀλλοφύλων, νὰ κερδήσῃ τὰ ἀργύρια. καὶ λέγει τοῦ Σαμψών. θέλεις νὰ μὲ κάμῃς τώρα, νὰ παραλογήσω, νὰ γένω ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν μου μὲ τὰ ψέμματα ὁποῦ λέγεις; εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, μὲ τί ἤθελες δεθῇ ὁποῦ νὰ σὲ πιάσουν. καὶ εἶπέ της. ἂν εἶναι καὶ πλέξῃς ταῖς ἑπτὰ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, ὁποῦ εἶναι ξεχωρισταῖς, μὲ νέμα, καὶ ταῖς δέσῃς εἰς τὸ παλαιοῦκι, καὶ ταῖς καρφώσῃς εἰς τὸν τοῖχον, μὲ τοῦτο θέλει ἀδυνατήσει ἡ δύναμίς μου, νὰ μὲ πιάσουν. καὶ ὡς ἤκουσε τοῦτο ἡ Δαλιδὰ, τὸν ἐκοίμισε μέσα εἰς τὰ γόνατά της. καὶ ὡσὰν ἐκοιμᾶτον, ἔπιασεν ἡ Δαλιδὰ ἐκείνας τὰς ἑπτὰ τρίχας, ὁποῦ ἦσαν ξεχωρισταῖς, καὶ ἐπῆρε καὶ νέμα καὶ ταῖς ἔπλεξε, καὶ ταῖς ἔδεσεν εἰς τὸ παλοῦκι, καὶ ταῖς ἐκάρφωσεν εἰς τὸν τοῖχον. καὶ τότε ἐφώναξεν. οἱ ἀλλόφυλοι ἦλθαν ἀπάνω σου Σαμψών. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐσυ-

κώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον αὐτοῦ, καὶ ἀνέσπασε τὸ παλοῦκι ἀπὸ τὸν τοῖχον, καθὼς ἦτον δεμένον μὲ τὸ νέμα καὶ μὲ ταῖς τρίχες, καὶ δὲν ἔδειξε τὴν δύναμίν του, καὶ εἶπέ του ἡ Δαλιδά. πῶς λέγεις, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, καὶ ἡ καρδία σου δὲν εἶναι μετ' ἐμέ; καὶ ἔχεις τρεῖς φοραῖς ὁποῦ μὲ ἐγέλασες, καὶ δὲν μοῦ εἶπες, ποῦ ἔχεις τὴν δύναμιν τὴν μεγάλην; καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ λόγιά της, μόνον τὸν ἤφερεν εἰς μεγάλην ἀδημονίαν, καὶ ἔδειξεν, ὅτι ὀλιγοψυχεῖ, καὶ ἔρχεται εἰς θάνατον. καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὁποῦ εἶχεν εἰς αὐτὴν, εἶπέ της ὅλα τὰ μυστήρια τῆς καρδίας του. ὅτι εἰς τὸ κεφάλι μου ξυράφι ποτὲ δὲν ἐβάλθη, διότι εἶμαι Ναζωραῖος Θεοῦ ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου. καὶ ἐὰν ξυρισθῶ, χάνω τὴν ἀνδρείαν μου καὶ δύναμίν μου, καὶ γίνομαι ὡσὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ὡς ἤκουσεν ἡ Δαλιδὰ καὶ ἐπιστώθη, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Σαμψὼν εἶναι ἀληθινοὶ, καὶ πλέον δὲν τὴν γελᾷ, παρευθὺς ἀπέστειλε καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς πρώτους τῶν ἀλλοφύλων, καὶ εἶπέ τους· νὰ ἠξεύρετε ὅτι εἶπέ μου ὅλον τὸ μυστήριον, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του πεφυλαγμένον. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν οἱ πρῶτοι τῶν ἀλλοφύλων, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ὑπῆγαν, καὶ ἤφεραν τὰ ἀργύρια, καὶ τὰ ἔδωκαν εἰς τὰ χέρια τῆς Δαλιδᾶς. καὶ ὡσὰν τὰ ἔλαβεν, ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, καὶ ἔκραξε τὸν μπαρμπέρην, καὶ ἐξύρισε τὰς ἑπτὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁποῦ ἦσαν ξεχωρισταί. καὶ καθὼς ταῖς ἐξύρισεν, ἐπάρθη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀνδρεία του. καὶ ἡ Δαλιδὰ εἶπεν, οἱ ἀλλόφυλοι ἐπὶ σὲ Σαμψών. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, θαρρῶντας, ὅτι εἶναι ἡ χάρις τῆς δυναμεώς του μετ' αὐτόν· καὶ ἐσυκώθη νὰ κάμῃ, καὶ νὰ δείξῃ τὴν χάριν τῆς ἀνδρείας του, καὶ παρευθὺς, ὡσὰν ἐσυκώθη, ἐγνώρισεν, ὅτι ἡ χάρις ἐπάρθη ἀπ' αὐτὸν, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ. καὶ ἦλθαν οἱ ἀλλόφυλοι οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ ἔπιασάν τον καὶ ἔδεσάν τον, καὶ τῆς ὥρας τὸν ἐτύφλωσαν, καὶ τὸν ἐπῆραν δεμένον εἰς τὴν Γάζαν, καὶ τοῦ ἔβαλαν σίδερα εἰς τὰ ποδάρια, καὶ τὸν ἐσφάλισαν εἰς τὴν φυλακήν. καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἄρχισαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ Σαμψὼν, ὁποῦ ἐξύρισαν, νὰ γίνωνται καὶ νὰ αὐξάνουν. καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν ἀλλοφύλων μὲ ὅλους τοὺς ἀλλοφύλους ἐσυνάχθησαν, νὰ κάμουν θυσίαν μεγάλην τοῦ θεοῦ αὐτῶν τοῦ Δαγών. καὶ οὕτω τὴν ἔκαμαν, καὶ τὸν εὐχαριστοῦσαν, πῶς τοὺς ἐπαρέδωκε τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς των. καὶ ὡσὰν ἔφαγαν καὶ ἔπιαν καὶ εὐθυμοῦσαν, ἔπεμψαν καὶ ἤφεραν τὸν Σαμψὼν τυφλὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἄρχισαν καὶ ἐνέπαιζάν τον καὶ ἐγελοῦσαν, καὶ ἔκαμάν του πολλὴν καταφρόνεσιν. καὶ τὸν ἔβαλαν, καὶ ἔστεκεν ἀναμέσον τῶν δύο στύλων, ἤγουν εἰς ταῖς κολώναις, ὁποῦ ἔστεκε τὸ Παλάτι κτισμένον ἀπάνω ἐκεῖ ὁποῦ εὐθυμοῦσαν. ὁ δὲ Σαμψὼν δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπομένῃ τὴν καταφρόνησιν τῶν ἐχθρῶν. καὶ εἶπε πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον, ὁποῦ τὸν ἐκράτειεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸν ἔσυρνεν, ὅτι ἄφες με νὰ γυρέψω ταῖς κολώναις, νὰ ταῖς πιάσω, ὁποῦ εἶναι τὸ Παλάτι τοῦτο κτισμένον ἀπάνω εἰς αὐταῖς. ὁ δὲ νέος ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν λόγον τοῦ Σαμψὼν, καὶ ἐγύρευε, καὶ ἦυρε ταῖς κολώναις ἐκείναις, καὶ ταῖς ἔπιασεν ὁ Σαμψών, καὶ ἦσαν εἰς τὸ Παλάτι ἐκεῖνοι οἱ ἀλλόφυλοι καὶ οἱ πρῶτοι αὐτῶν ὡς εἴπαμεν, ἔχοντες καὶ

τὰς γυναῖκας αὐτῆς ἕως χιλιάδες τρεῖς ὁμοῦ ὅλοι, ὁποῦ ἔβλεπαν καὶ ἐνέμπαιζαν τὸν Σαμψών. καὶ ἐβόησε Σαμψὼν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ εἶπε. Κύριε, Κύριε τῆς δυνάμεων, ἐνθυμήσου με, καὶ ἐνδυνάμωσόν με, νὰ κάμω τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀλλοφύλων διὰ τὴν ὑστέρησιν, ὁποῦ μὲ ὑστέρησαν τὸ φῶς τῆς ὀμμάτων μου. καὶ οὕτως ἔπιασεν ὁ Σαμψὼν ταῖς δύο κολώναις τοῦ Παλατίου, τὴν μίαν μὲ τὸ δεξιὸν, καὶ τὴν ἄλλην μὲ τὸ ζερβὸν χέρι, καὶ εἶπεν· Ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῆς ἀλλοφύλων. καὶ οὕτως ἐτίναξε μὲ ἀνδρείαν ταῖς κολώναις, καὶ ἔπεσε τὸ Παλάτι ἐκεῖνο καθὼς ἦτον μὲ τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἐθανάτωσεν ὅλον τὸν Λαὸν ἐκεῖνον τῆς ἀλλοφύλων, καὶ τὸν Σαμψὼν ὁμοῦ μετ' αὐτῆς. καὶ ἐθανάτωσεν ἐκεῖ ὁ Σαμψὼν περισσότερον Λαὸν, παρὰ ὁποῦ ἐθανάτωσεν εἰς τὴν ζωήν του. καὶ ἐκατέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ ὅλον τὸ σπῆτι τοῦ πατρός του, καὶ τὸν ἔθαψαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατρὸς αὐτῆς Μανωὲ, καὶ ἔκρινεν ὁ Σαμψὼν τοὺς Ἑβραίους χρόνους, κ'.

Θάνατος Σαμψὼν, καὶ ἐξουσία Ἐμεγάρ.

Μετὰ τοῦτον τὸν Σαμψὼν, ἔγινε Κριτὴς Ἐμεγὰρ ὁ υἱὸς Ἐναν. καὶ ἔκοψε πολλοὺς ἐκ τῆς ἀλλοφύλων, καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Ἐμεγὰρ, καὶ ἐξουσία Μιχᾶ.

Μετὰ τοῦτον, ἔγινε Μιχᾶς ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἐφραίμ. καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σαμψὼν, ἕβδομος Ἀρχιερεὺς τῆς Ἑβραίων κατέστη ὁ Ἠλεί. ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἔγινε χρονῶν πενήντα, ἔκρινε τοὺς Ἑβραίους χρόνους. μ'. καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας χρόνους τῆς ἱερατείας Ἠλεὶ ἐγεννήθη ὁ Προφήτης Σαμουήλ. τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας ἦτον ὁ Ἐλκανᾶς, καὶ εἶχε δύο γυναῖκας. ἡ μία ἐλέγετο Φεναννα, καὶ ἡ ἄλλη Ἄννα, ὁποῦ ἐγέννησε τὸν Σαμουήλ. καὶ ἡ Φεναννα ἐγέννα παιδία, καὶ ἐσήμαινε τὴν Συναγωγὴν τῆς Ἑβραίων, ὁποῦ ἦτον πολύτεκνος, ἐπειδὴ πάντοτε ἦσαν ἐξ αὐτῆς Προφῆται, Δίκαιοι, Βασιλεῖς, Ἱερεῖς, καὶ πολλοὶ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἐπροσκυνοῦσαν ἕνα Θεὸν, ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. ἡ δὲ Ἄννα, ἦτον στεῖρα, καὶ δὲν ἔκαμνε ποτέ της παιδὶ, ἐξόχως ἂν ἤθελεν ὁ Θεός. καὶ διατὶ οἱ Ἕλληνες δὲν ἐπίστευαν τὸν Θεὸν, ἤγουν οἱ Προπάτορες οἱ ἐδικοί μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἑβραίων, τουτέστι τοῦ Ἀβραὰμ, ἀμὴ ἐπίστευαν εἰς τοὺς ἀστέρας, εἰς τὰ ὀψάρια, εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ τετράποδα, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ποιήματα τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Ποιητὴν ὁποῦ τὰ ἔκαμε, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο ἡ Ἐκκλησία στεῖρα, τουτέστιν ὁποῦ δὲν ἔκαμνε παιδὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἤγουν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἐπειδὴ ὁ Νόμος ὁ παλαιὸς ἤθελε, μία γυναῖκα, ὁποῦ νὰ ἦτον πανδρεμένη, καὶ νὰ ἦτον στεῖρα, δὲν ἐδέχοντο τὰ δῶρά της εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς τὰ εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως, καὶ ὀρδίνιασέ τα εἰς τὸ Λευϊτικὸν, ἤγουν εἰς τὰ πράγματα τῆς

Ἱερέων. καὶ ταῦτα ἐσήμαιναν τοῦτο ὁποῦ λέγομεν τῆς Ἐθνῶν, καὶ τῆς Ἑβραίων τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι στεῖρα. καὶ ἡ Ἄτεκνος, ἤγουν ἡ στεῖρα, ὁποῦ δὲν ἔκαμνε παιδὶ, ἦτον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐθνῶν, καὶ διατοῦτο δὲν ἐδέχετο ὁ Θεὸς τὰ δῶρα αὐτῆς. ἡ δὲ πολύτεκνος ἦτον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑβραίων, καὶ ἐδέχετο ὁ Θεὸς τὰ δῶρά της καὶ ταῖς προσευχαῖς της, ἤγουν τῆς Φεναννας. καὶ ἡ Ἄννα τὸ λοιπὸν ἡ στεῖρα, ὁποῦ δὲν ἔκαμνε παιδὶ, καὶ δὲν ἦσαν τὰ δῶρά της δεκτὰ, ἔκαμνε μεγάλην προσευχὴν εἰς τὸν Θεὸν, νὰ τῆς δώσῃ σπέρμα, καὶ νὰ τοῦ τὸ ἀφιερώσῃ, διὰ νὰ μὴ δὲν ἔχῃ τὸ ὄνειδος ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς, ὁποῦ δὲν ἐδέχουντο τὰ δῶρά της. καὶ εἰσήκουσέ της ὁ Θεὸς, καὶ ἔδωκέ της τὸν Σαμουὴλ τὸν Προφήτην. καὶ τότε ἡ Φεναννα ἔμεινε στεῖρα, καὶ ἀπέθαναν καὶ τὰ παιδία της. τὸ λοιπὸν καθὼς εἶπα, διὰ νὰ μὴ δὲν πολυλογοῦμεν, ἡ Ἄννα σημείνει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐθνῶν, ἤγουν τὴν ἐδικήν μας, ὁποῦ ἦτον πρῶτον στεῖρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔκαμε παιδία πολλὰ, ὡσὰν βλέπομεν, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ κάμνει· ὡσὰν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἱεράρχαι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὅσιοι, οἱ Δίκαιοι, τόσον γυναῖκες ὡσὰν καὶ ἄνδρες. διατὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἄνδρα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ πιστεύουν, καὶ γεννῶνται καθημερινῶς διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος. ἡ δὲ Συναγωγὴ τῆς Ἰουδαίων, ὁποῦ ἦτον πολύτεκνος, ἀπόμεινε στεῖρα, ἐπειδὴ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ δὲν τὸν ἐκαταδέχθη διὰ ἄνδρα της, τουτέστιν ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς τῆς Ἑβραίων· καὶ διατοῦτο ἔμεινεν ἄκαρπος, καὶ θέλει εἶσαι εἰς τοὺς αἰῶνας. ὅμως ὁ Σαμουὴλ εἰς τοὺς ὀκτὼ χρόνους ἐδόθη εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εἰς τοὺς τριανταδύο ἄρχισε νὰ κρίνῃ τοὺς Ἑβραίους· καὶ ἱεράτευσε χρόνους τριανταπέντε· καὶ ὡσὰν ἐγήρασεν ὁ Σαμουὴλ, ἔβαλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ κριτὰς εἰς τοὺς Ἑβραίους, τὸν Ἰωὴλ, καὶ τὸν Ἀβιὰ, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπήγεναν τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ ἔπερναν δῶρα ἀδικίας. ὡς εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι τὰς ἀδικίας, ὁποῦ ἔκαμναν, ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Σαμουὴλ, καὶ εἶπάν του. ἐσὺ ἐγήρασες, καὶ οἱ υἱοί σου δὲν παγένουν κατὰ τὴν στράταν σου, νὰ κάμνουν δικαιοσύνην· καὶ παρακαλοῦμέν σε τώρα, νὰ μᾶς κάμῃς Βασιλέα, καθὼς ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα Ἔθνη, διὰ νὰ μὴ δὲν μᾶς κατακρίνουν. ὡς δὲ ἤκουσε τοῦτο ὁ Σαμουὴλ, ὅτι νὰ τοὺς δώσῃ Βασιλέα, τοῦ ἐκακοφάνη πολλὰ, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑβραίων. ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς Σαμουήλ. ἄκουσον τῆς φωνῆς αὐτῆς, καὶ δὸς αὐτοῖς βασιλέα, νὰ βασιλεύσῃ αὐτῆς. Σαοὺλ δὲ, ὁ υἱὸς Κὶς, ἔχασε τὰ γαϊδούρια τοῦ πατρός του, καὶ ὑπῆγε γυρεύωντας αὐτὰ, καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα παιδὶ μετ' αὐτοῦ συνοδίαν. καὶ ὑπῆγαν εἰς δύο τρεῖς τόπους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὰ εὕρουν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ἦτον ὁ Σαμουὴλ, ἠθέλησεν ὁ Σαοὺλ νὰ στραφῇ εἰς τὸν πατέρα του· καὶ τὸ παιδὶ τὸν ἐμπόδισε, λέγωντας, ὅτι νὰ ὑπάγουν νὰ ἐρωτήσουν τὸν Σαμουὴλ τὸν ἡγιασμένον καὶ Προφήτην. καὶ οὕτως ὑπῆγαν. ὁ δὲ Θεὸς γληγορήτερα μίαν ἡμέραν εἶπε τοῦ Σαμουὴλ, ὅτι αὔριον ἀποστέλλω ἕναν ἄνδρα ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἑβραίων καὶ ἀπὸ τὴν φυλὴν Βενιαμὶν, νὰ τὸν χρίσῃς Βασιλέα εἰς τὸν Λαόν μου. ὁ ὁποῖος θέλει ἐλευθερώσει τὸν Λαόν μου ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀλλοφύλων, ὅτι

εὐσπλαγχνίσθηκα τὴν ταπείνωσιν τοῦ Λαοῦ μου, ὅτι ἦλθεν ἡ βοὴ αὐτῶν πρός με. καὶ ὁ Σαμουὴλ εἶδε τὸν Σαοὺλ, ὁποῦ ἤρχετο, καὶ τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος. ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ σοῦ εἶπα. καὶ οὕτω τὸν ἐπῆρεν ὁ Σαμουὴλ τὸν Σαοὺλ, καὶ τὸν ἐφίλεψε. καὶ εἶπέ του· ἄυριον θέλω σοῦ εἰπεῖ ἐκεῖνα, ὁποῦ ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἐπιθυμεῖς. καὶ ἔστρωσέ του, καὶ ἐκοιμήθη ἀπάνω εἰς ἕνα δόμα μὲ τὸ παιδὶ αὐτοῦ. καὶ τὸ πουρνὸν εἶπεν ὁ Σαμουὴλ τοῦ Σαοὺλ. ὅτι στεῖλε τὸ παιδὶ ὀμπρὸς, καὶ σὺ πρόσμεινε, ὅτι ἔχω λόγον νὰ σοῦ εἰπῶ. καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ Σαμουὴλ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος καὶ ἔχρισεν αὐτὸν Βασιλέα εἰς τοὺς Ἑβραίους, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔχρισε Βασιλέα εἰς τὸν λαόν του τοῦ Ἰσραήλ. καὶ ἔλαβεν ὁ Σαμουὴλ τὸν Λαὸν, καὶ Βασιλέα τὸν Σαοὺλ. Ἔλαβε δὲ ὁ Σαοὺλ τὴν Βασιλείαν, ὁποῦ δὲν τὸ ἤλπιζε ποτὲ, οὐδὲ κἂν εἰς τὸν νοῦν του τὸ ἔβαλλεν. ὅμως εἶπεν ὁ Σαμουὴλ πρὸς τὸν Βασιλέα Σαοὺλ. ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἀπέστειλε, καὶ ἔχρισά σε Βασιλέα, καὶ τώρα ἄκουσε τῆς φωνῆς τῶν λόγων Κυρίου, νὰ ὑπάγῃς νὰ πολεμήσῃς τὸν Ἀμαλὴκ, νὰ κάμῃς τὴν ἐκδίκησιν εἰς αὐτὸν διὰ τὰ κακὰ, ὁποῦ ἔκαμε τοῦ Λαοῦ μου τοῦ Ἰσραὴλ, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ θέλεις τὸν νικήσει καὶ ἐξολοθρεύσει. καὶ νὰ σφάξῃς αὐτὸν καὶ τὸν λαόν του ἀπὸ ἄνδρας ἕως γυναῖκας, καὶ παιδία, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ὅλα τὰ ζῶα αὐτοῦ. ὁ δὲ Σαοὺλ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σαμουὴλ, ὑπῆγε καὶ ἐπολέμησε τὸν Ἀμαλὴκ, καὶ τὸν ἐνίκησε. καὶ δὲν ἔκαμε κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀμαλὴκ καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὰ ζῶα, ἀμὴ ὡς τὸν ἔπιασε ζωντανὸν, τὸν ἐπερποιήθη, καὶ ἠγκαλίσθη, καὶ εἶχεν αὐτὸν μετ' αὐτοῦ. ἦτον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Ἀμαλὴκ Ἀγάγ. τὸ δὲ φουσάτον ἔλαβαν κούρση πολλὰ, καὶ ἐπαρέβησαν τὴν ἐντολὴν Κυρίου. καὶ ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρὸς Σαμουὴλ, καὶ εἶπεν. ὅτι ἐμετενόησα, ὁποῦ σοῦ εἶπα καὶ ἔχρισες τὸν Σαοὺλ Βασιλέα, διότι τοὺς λόγους μου δὲν ἐτήρησε νὰ τοὺς κάμῃ, ἀμὴ ἐπαρήκουσέ μου, καὶ ἔκαμε τὰ θελήματά του. καὶ διατοῦτο νὰ ἐξολοθρεύσω αὐτὸν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. ὁ δὲ Σαμουὴλ, ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὑπῆγε καὶ ὑπήντησε τὸν Σαοὺλ, καὶ ἔπιασε τὸν Ἀγὰγ τὸν βασιλέα τοῦ Ἀμαλὴκ, καὶ τὸν ἔσφαξε μὲ τὰ χέριά του, καὶ ὠνείδισε τὸν Σαοὺλ πολλὰ, διατὶ ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν Κυρίου. καὶ εὐγῆκεν ἀπ' αὐτοῦ μετὰ ὀργῆς μεγάλης. καὶ δὲν τὸν εἶδε πλέον ὁ Σαοὺλ. γνώμῃ δὲ Θεοῦ ἐπῆγεν ὁ Σαμουὴλ εἰς τὴν Βηθλεὲμ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Γεσσαὶ, κατὰ τὸν λόγον ὁποῦ ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως νὰ χρίσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδία του, τὸ ἔλαιον τῆς χρίσεως, διὰ Βασιλέα τῶν Υἱῶν Ἰσραήλ. καὶ οὕτως ὡσὰν ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήτιον τοῦ Γεσσαὶ, τοῦ εἶπε, καθὼς ὡρίσθη ὑπὸ Θεοῦ. καὶ ἐν τῷ ἅμα Γεσσαὶ ἤφερεν ἕνα ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του, καὶ ἔβαλέ τως ὁ Προφήτης τὸ ἔλαιον τῆς χρίσεως, καὶ εἰς κανένα δὲν ἔπιανε ὁποῦ ἦσαν ἑπτά. τότε ὡς εἶδε τοῦτο ὁ Προφήτης, ἐθαύμασε, πῶς δὲν ἔπιανε τὸ ἔλαιον εἰς κανένα παιδὶ, καὶ λέγει του, ἔχεις ἄλλο παιδί; ὁ δὲ Γεσσαὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔχω, καὶ εἶναι εἰς τὰ πρόβατα. τότε τοῦ λέγει, στεῖλε φέρετο. καὶ ὡς ἦλθεν ὁ Δαβὶδ, τὴν ὥραν ἔχρισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἐλαίου τῆς χρίσεως, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔπιασεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐχρίσθη διὰ Βασιλεύς. καὶ ὁ Δα-

βὶδ εἶπε τότε τὸν ψαλμὸν τοῦτον. Μικρὸς ἤμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου. ἐποίμαινον τὰ πρόβατα τοῦ πατρός μου. αἱ χεῖρές μου ἐποίησαν ὄργανον, καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἥρμοσαν ψαλτήριον. καὶ τίς ἀναγγελεῖ τῷ Κυρίῳ μου; αὐτὸς Κύριος, αὐτὸς εἰσακούει. αὐτὸς ἐξαπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἦρε με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου, καὶ ἔχρισέ με ἐν ἐλαίῳ τῆς χρίσεως αὐτοῦ. Λοιπὸν διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Σαοὺλ, καὶ ἐπαρέβη τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ, ὠργίθη αὐτὸν ὁ Θεὸς, καὶ ἦλθε πνεῦμα πονηρὸν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔπνιγεν αὐτόν. καὶ εἶπαν οἱ παῖδες Σαοὺλ διὰ τὸν Δαβὶδ, ὅτι Πνεῦμα Θεοῦ μετ' αὐτὸν εἶναι. καὶ ἄνδρας συνετὸς καὶ πολεμιστὴς εἶναι, καὶ σοφὸς, καὶ ψάλλει μετὰ τῆς κινύρας. καὶ κάλεσον αὐτὸν, καὶ ὅταν εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἰς ἐσένα, νὰ ψάλῃ ἐν τῇ κινύρᾳ αὐτοῦ, θέλει φύγῃ τὸ Δαιμόνιον ἀπὸ σοῦ, καὶ νὰ ἀναπαύεσαι. καὶ ὡς ἤκουσεν οὕτως ὁ Σαοὺλ, ἔστειλεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ εἰς τὸν Γεσσαὶ τὸν πατέρα τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἀπέστειλε τὸν Δαβίδ. καὶ ἔψαλε τὴν κινύραν, καὶ ἔφυγε τὸ Δαιμόνιον ἀπὸ τὸν Σαοὺλ. καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν ἀπάνω εἰς τὰ φουσάτα αὐτοῦ. ὅμως ὅταν ἦλθαν οἱ Παλαιστῖνοι νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἑβραίους, εἶχαν αὐτοὶ οἱ Παλαιστῖνοι ἕνα γίγαντα, ὀνόματι Γολιάθ. ὁ ὁποῖος ἦτον μέγας εἰς τὸ κορμὶ ἕξη πήχαις καὶ μία πιθαμή· καὶ τὸ σκουτάρι του ἦτον ὁλοσίδερον καὶ ὅλα τὰ ἅρματά του, καὶ τὸ κοντάρι του ὁλοσίδερον, καὶ ἐβάρειε τριακόσιαις ὀγγίαις. καὶ ἀπὸ τοῦτο ἠμπορεῖτε νὰ καταλάβετε καὶ νὰ νοήσετε τὰ ἄλλα ἅρματα πόσον ἐβαροῦσαν. καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐλάμβαναν φόβον μέγαν, διότι οὐδὲ πολλοὶ ἐδύνοντο νὰ πολεμήσουν μετ' αὐτόν. καὶ ὁ Σαοὺλ ἐλυπᾶτο πολλά. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἔβαλε καὶ ἐδιαλάλησαν εἰς ὅλα του τὰ φουσάτα, ὅτι ὁποιος εὑρεθῇ, νὰ πολεμήσῃ μετ' ἐκεῖνον τὸν ἀνδρειομένον Γολιὰθ καὶ νὰ τὸν νικήσῃ, ἤγουν νὰ τὸν σκοτώσῃ, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ ἥμισυ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴν θυγατέρα του γυναῖκα. ἀκούσας δὲ ὁ Δαβὶδ οὕτως, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην· καὶ ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα Σαοὺλ, καὶ τοῦ εἶπε πῶς αὐτὸς θέλει νὰ πολεμήσῃ, καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν Γολιὰθ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. ἰδὼν δὲ ὁ Σαοὺλ τὴν νεότητα τοῦ Δαβὶδ, ἐθαύμασεν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ· καὶ πῶς θέλει νὰ ἐπιχειρισθῇ τοιοῦτο μέγα πρᾶγμα καὶ φοβερὸν, ὁποῦ εἶναι κίνδυνος τῆς ζωῆς του. τότε ὁ Δαβὶδ, λαβὼν θέλημα ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, ἐπῆγεν εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦυρε πέτραις στρογγυλαῖς, καὶ ἐπῆρεν ἕως ἕξη· καὶ εἶχε καὶ τὴν σφενδόνα του, καὶ ἕνα ῥαβδὶ, καθὼς ὅμως τὸ εἶχεν, ὅταν ἔβοσκε τὰ πρόβατα. καὶ ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Γολιὰθ, ὅτι εὑρέθη ἄνθρωπος νὰ τὸν πολεμήσῃ. καὶ οὗτος παρευθὺς ἁρματώθη, καὶ εὐγῆκε. καὶ ὡς εἶδε τὸν Δαβὶδ, ἄρχισε νὰ γελᾷ μετ' αὐτὸν, διατὶ τὸν εἶδε παλικαρόπουλον, βαστάζοντα ῥαβδί. καὶ λέγων ὁ Δαβὶδ λόγους σκληροὺς καὶ ὑβριστικοὺς πρὸς τὸν Γολιὰθ, ἐσύκωσε τὸ ἅρμα ὁποῦ ἐφόρειεν εἰς τὸ πρόσωπον διὰ νὰ τὸν ἰδῇ καλά. καὶ ὁ Δαβὶδ παρευθὺς βάλλει τὴν πέτραν εἰς τὴν σφενδόνα, καὶ σύρνει τὴν, καὶ κρούει τὸν Γολιὰθ εἰς τὴν κεφαλὴν ὀμπρὸς εἰς τὸ μέτωπον. καὶ παρευθὺς ἐσκοτώθη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν κάτω, καὶ ὁ Δαβὶδ τρέχει ἐν τῷ ἅμα, καὶ εὐγάζει τὸ σπαθὶ τοῦ Γολιὰθ, καὶ κό-

πτει τȣ̃ τὴν κεφαλὴν, καὶ βάλλει τὴν ἀπάνω εἰς τὸ ῥαβδί τȣ, καὶ φέρνει τὴν ὀμπρὸς εἰς τὸν Σαȣ̀λ τὸν βασιλέα. καὶ ἰδὼν αὐτὴν, ἐχάρη πολλὰ, ἔςωντας νὰ νικηθῇ ὁ ἐχθρός τȣ. καὶ ὡσὰν ἐσκοτώθη τȣ̃τος ὁ Γολιὰθ, ἔδραμαν οἱ υἱοὶ τȣ̃ Ἰσραὴλ, καὶ ἔσφαξαν τȣ̀ς Παλαιςίνȣς. καὶ ὁ Σαȣ̀λ, κατὰ τὸν λόγον ὁπȣ̃ εἶπεν, ἔδωκε τὴν θυγατέρα τȣ τȣ̃ Δαβὶδ, ὀνόματι Μελχὸλ, εἰς γυναῖκα. ἀμὴ ὡσὰν ἐνίκησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἤρχονταν μετὰ χαρᾶς βοῶντες, ὁ Σαȣ̀λ ἐσκότωσε χιλίȣς ἄνδρας, καὶ ὁ Δαβὶδ ἐσκότωσε τὸν Γίγαντα, ὁπȣ̃ ἄξιζε διὰ μυρίȣς, καὶ εὔγαλε τὴν ἐντροπὴν ἀπὸ ἡμᾶς τȣ̀ς υἱȣ̀ς Ἰσραήλ. καὶ ἀκȣ́σας ὁ Σαȣ̀λ ȣ̃πως, ἐφθόνησε τὸν Δαβὶδ, καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. καὶ ἡ γυναῖκά τȣ τὸ ἔμαθε, καὶ ἔδωκέ τȣ λόγον. καὶ αὐτὸς ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ παραθύρι, ἔςωντας ὁπȣ̃ ἦλθε μὲ τὸ κοντάρι ὁ πενθερός τȣ ὁ Σαȣ̀λ νὰ τὸν σκοτώσῃ. καὶ μετὰ καιρὸν ἀπερασμένον ἐδυνάμωσαν οἱ Παλαιςῖνοι, καὶ ἔκαμαν πολὺ φȣσάτον, καὶ ἐπολέμησαν μὲ τὸν Σαȣ̀λ, καὶ ἐνίκησαν αὐτόν. καὶ αὐτὸς ἔφυγε μὲ ἕνα δȣ̃λον, καὶ ἔλαβε θεληματικῶς θάνατον, ἵνα μὴ τὸν πιάσȣν αὐτὸν οἱ Παλαιςῖνοι, καὶ καταισχυνθῇ.

Θάνατος ἑκȣ́σιος Σαȣ́λ. Βασιλεία τȣ̃ Δαβὶδ ἀληθȣ̃ς Βασιλέως καὶ Προφήτȣ.

Μετὰ τὸν θάνατον τȣ̃ Σαȣ̀λ ἐγένετο Βασιλεὺς τȣ̃ Ἰσραὴλ ὁ Δαβίδ· καὶ ἔκαμε πολλȣ̀ς πολέμȣς μετὰ τῶν Παλαιςίνων, καὶ τέλος ἐνίκησεν αὐτȣ̀ς μὲ νίκην μεγάλην, καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσαν οἱ Παλαιςῖνοι τὸν πόλεμον μετὰ τῶν Ἑβραίων. ἀφ' ȣ̃ ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι, ἦυρε καιρὸν ἡσυχίας ὁ Δαβὶδ, καὶ ἔκαμε τὸ Ψαλτήριον. ὅμως, ὡς ἐβασίλευσεν ὁ Δαβὶδ ἀπάνω εἰς τȣ̀ς υἱȣ̀ς Ἰσραὴλ, μίαν ἡμέραν, ὡς ἐκαθέζετον εἰς τὴν Ἱερȣσαλὴμ εἰς τὸ Παλάτι τȣ, καὶ ἔβλεπε τὸ γῦρον τὰ σπήτια ἀπάνω καὶ κάτω, εἶδε μίαν γυναῖκα ὁπȣ̃ ἐλȣ́ετο, καὶ ἦτον εὐμορφοτάτη πολλὰ, καὶ ἔλαμπεν ἀπὸ τὸ πολὺ κάλλος ὁπȣ̃ εἶχε. καὶ ἔςειλε, καὶ τὴν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἐγγαςρώθη. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Δαβὶδ, ὅτι ἐγγαςρώθη, ἔςειλε, καὶ ἤφεραν τὸν ἄνδρα της τὸν Οὐρίαν, λέγωντας, ὅτι τὸν ἔχει χρείαν· καὶ τȣ̃τος εἶχε μετρήσει εἰς τὸν νȣ̃ν τȣ, ὅτι νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, διὰ νὰ σκεπασθῇ ἡ ἐγγαςρία. καὶ ὡς ἦλθεν ὁ Οὐρίας εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπροσκυνήσε τον, καὶ ἠρώτησέ τον ὁ Βασιλεὺς, τί κάμνȣν τὰ φȣσάτα, καὶ ὁ Στρατηγός; αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καλῶς καὶ ὑγιῶς. καὶ ȣ̃πως ἐκράτησεν αὐτὸν, καὶ ἔφαγαν. καὶ τότε τὸν ςέλλει εἰς τὸ σπῆτί τȣ διὰ νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν γυναῖκά τȣ. αὐτὸς δὲ εἶπε, μὴ γένοιτο, ἕως ȣ̃ νὰ ἔλθȣν οἱ υἱοὶ τȣ̃ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὰ φȣσάτα. ἀκȣ́σας δὲ ȣ̃πως ὁ Βασιλεὺς, ἐςοχάσθηκε μὲ ὠμότητα νὰ κάμῃ νὰ μείνῃ ἀπεθαμένος ὁ Οὐρίας, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν μοιχείαν ὁπȣ̃ ἔκαμε. καὶ γράφει γράμμα πρὸς τὸν Στρατηγὸν, ὅτι νὰ βάλῃ τὸν Οὐρίαν εἰς μέρος τȣ̃ πολέμȣ κινδυνωδέςερον, διὰ νὰ φονευθῇ ὅταν

πολεμήσȣν. καὶ ȣ̃πως ἔλαβεν ὁ Οὐρίας τὸ γράμμα, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἔδωσέν το τȣ̃ Στρατηγȣ̃. καὶ πολέμȣ γενομένȣ μετὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐσκοτώθη ὁ Οὐρίας. καὶ ἀκȣ́σασα τȣ̃το ἡ γυναῖκά τȣ, ἡ ὁποία ἐλέγετο Βηρσαβεὲ, ὅτι ἐσκοτώθη ὁ ἄνδρας της, ἔκλαυσε πολλά. καὶ τότε ὁ Βασιλεὺς ἐπῆρεν αὐτὴν διὰ γυναῖκά τȣ εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἐγέννησεν υἱόν. καὶ ȣ̃πως ἔςειλεν ὁ Θεὸς Νάθαν τὸν Προφήτην εἰς τὸν Δαβὶδ, καὶ ἤλεγξέ τον διὰ τὴν μοιχείαν καὶ τὸν φόνον ὁπȣ̃ ἔκαμε, καὶ πῶς ὁ Θεὸς ὠργίσθη αὐτȣ̃. καὶ ὁ Δαβὶδ ἀκȣ́σας ȣ̃πως, ἔπεσε κατὰ γῆς κλαίων εἰς τȣ̀ς πόδας τȣ̃ Προφήτȣ. καὶ ἐβόα τὸ Ἥμαρτον. ὁ δὲ Προφήτης ἰδὼν τὴν ἐπιςροφὴν αὐτȣ̃ καὶ τὰ δάκρυα, ὁπȣ̃ ἔχυνεν ὁλοψύχως, ἐσυγχώρησέ τȣ. ἀμὴ δι' αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα ὁπȣ̃ ἔκαμε, διὰ νὰ ἰατρευθῇ τελείως, ἐπαραχώρησε τελείως ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι τȣ̃ Δαβὶδ, καὶ ἐδυνάςευσεν ὁ υἱός τȣ τὴν θυγατέρα τȣ, καὶ ἡμάρτανε μετ' αὐτῆς, ἤγȣν ὁ ἀδελφὸς μὲ τὴν ἀδελφήν. καὶ τȣ̃το ἔγινεν ὡς εἴπαμεν, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὁπȣ̃ ἐπεθύμησεν αὐτὸς ὁ Δαβὶδ τȣ̃ ἀνδρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἔδωκε τὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸ σπῆτί τȣ διὰ τὴν ἐντροπὴν, ὁπȣ̃ ἔκαμεν εἰς τὸ σπῆτι τȣ̃ Οὐρία. ὅμως τȣ̃τος ὁ Δαβὶδ ἐβȣλήθη εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας αὐτȣ̃ νὰ μετρήσῃ τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων πύσον ἦτον. κράζει τὸν Γραμματικόν τȣ, Ἰωὰβ τὸ ὄνομά τȣ, καὶ λέγει τȣ. ὕπαγε, μέτρησε τȣ̀ς Ἑβραίȣς ἀπὸ τὴν Βηρσαβεὲ ἕως Δὰν, καὶ φέρε πρὸς ἐμένα τὸ μέτρος τȣς νὰ τὸ εἰδῶ. λέγει τȣ ὁ Γραμματικὸς, ὅτι πλῆθος πολὺ εἶναι Βασιλεῦ, καὶ τί χρεία νὰ τȣ̀ς μετρήσῃς; ὅλοι εἶναι δȣ̃λοί σȣ, κἂν πολλοὶ, κἂν ὀλίγοι, καὶ διὰ νὰ μὴν κακοφανῇ τȣ̃ Θεȣ̃ αὐτὸ ὁπȣ̃ θέλεις νὰ κάμῃς. ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν ἤκȣσεν αὐτȣ̃, μόνον ἐβίασεν αὐτὸν νὰ τȣ̀ς μετρήσῃ. καὶ τȣ̃τος κατὰ τὸν ὁρισμὸν τȣ̃ Βασιλέως ὑπῆγε, καὶ ἐμέτρησε τοὺς Ἑβραίȣς, καὶ ἦυρεν, ὅτι ὅσοι ἐκατοικȣ̃σαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἦσαν χιλιάδες χίλιαις, καὶ ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τῶν γερόντων. καὶ εἰς τὴν Ἰȣδαίαν δὲν ἦυρε, μόνον τετρακύσιαις ἑβδομῆντα χιλιάδες, χωρὶς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τῶν γερόντων· καὶ τὸν περισσότερον τόπον ἄφησεν ἀμέτρητον. καὶ τοῦτος ὁ ὁρισμὸς, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ ὁ Βασιλεὺς, ἐκακοφανὴ πολλὰ τοῦ Θεȣ̃. καὶ ὠργίσθη, καὶ ἔπεσε θάνατος εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον, καὶ ἀπέθαναν οἱ περισσότεροι. ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Γὰδ τὸν ὑπηρέτην τοῦ Βασιλέως, ὅτι νὰ εἰπῇ πρὸς τὸν Ἀφέντην τȣ τὸν Δαβὶδ, ὅτι διὰ τὸ κακὸν ὁπȣ̃ ἔκαμε, θέλει νὰ ῥήξῃ παίδευσιν εἰς αὐτόν. καὶ ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα τὰ κακὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἕνα. ἢ τρεῖς χρόνȣς νὰ γένῃ πεῖνα εἰς τὸν Κόσμον ὅλον, ἢ τρεῖς μῆνες νὰ τὸν κυνηγȣ̃ν οἱ ἐχθροί τȣ ἕως νὰ κινδυνεύσῃ εἰς θάνατον, ἢ τρεῖς ἡμέραις μόνον νὰ γένῃ θανατικὸν εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον. καὶ ὑπῆγεν ὁ Γὰδ καὶ εἶπε τȣ̃ Δαβὶδ, ȣ̃πως ὁρίζει ὁ Θεός. διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα, ἢ ὅτι τρεῖς χρόνȣς νὰ γένῃ πεῖνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἢ τρεῖς μῆνας νὰ σὲ κυνηγοῦν οἱ ἐχθροί σȣ ἕως ȣ̃ νὰ κινδυνεύσῃς εἰς θάνατον, ἢ τρεῖς ἡμέρας μόνον νὰ γένῃ θανατικὸν εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Δαβίδ. ὅτι καὶ τὰ τρία κακὰ εἶναι εἰς ἐμέ.

Ἡ μάςιγα τῆς πανούκλας.

πλὴν κάλλιον νὰ πέσω εἰς τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, παρὰ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἂς γένῃ τρεῖς ἡμέραις θάνατος. τότε ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ, καὶ ἀπάνω εἰς τρεῖς ὥραις ἐφόνευσεν ἑβδομήντα χιλιάδες Λαόν. καὶ πάλιν εἶπε τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ἔπαυσε τὸν φόνον. καὶ ἀνέβλεψεν ὁ Δαβὶδ, καὶ εἶδε τὸν Ἄγγελον, ὁποῦ ἐστέκετον εἰς ἕνα ἁλῶνι ἑνὸς ἀνθρώπου, ὀνόματι Ὀρνὰ, καὶ ἦτον ὑψηλὸς ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἰς τὸ χέρι του ἐβάστα σπαθὶ γυμνὸν, καὶ τὸ χέρι του ἦτον ἁπλωμένον πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του ὁ Δαβὶδ ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, κλαίωντας καὶ λέγωντας. σώνει Κύριέ μου ἡ ὀργή σου, ἂς ἔλθῃ εἰς ἐμὲ ὁ θυμός σου, καὶ μὴ εἰς τὸν λαόν σου. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγελος, καὶ λέγει· Δαβὶδ, γλήγορα κάμε θυσίαν τῷ Θεῷ ἐδὼ εἰς τοῦτο τὸ ἁλῶνι, διὰ νὰ παύσῃ ὁ θυμός του. καὶ παρευθὺς ὁ Δαβὶδ ὑπῆγε καὶ ἠγόρασε τὸ ἁλῶνι ἐκεῖνο, καὶ τὸ σιτάρι, ὁποῦ ἁλώνιζεν ὁ Ὀρνᾶς, καὶ τὰ βόϊδα, καὶ τὸ ἀλέτριον· καὶ τὸ μὲν ἀλέτριον τὸ ἔσχισε, καὶ τὸ ἔκοψεν εἰς κομμάτια λιανὰ, τὰ δὲ βόϊδα ἔσφαξε, καὶ τὸ σιτάρι τὸ ἔκαψεν ἀντάμα μετὰ βόϊδα, καὶ ἔκαμε θυσίαν τῷ Θεῷ. καὶ τότε εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τὸν φόνον, ὁποῦ ἐφόνευε τοὺς Ἑβραίους. ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἁλῶνι ἔκτισεν ὁ Σολομὼν ὁ Υἱὸς τοῦ Δαβὶδ μετὰ ταῦτα τὴν Σιών. βασιλεύσας δὲ Δαβὶδ χρόνους, λγ'. ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Θάνατος Δαβὶδ, καὶ Βασιλεία Σολομῶντος Υἱοῦ Δαβὶδ τοῦ σοφοῦ.

Τῷ δὲ δυό. χρόνῳ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἐβασίλευσε Σολομὼν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, παιδίον χρόνων δώδεκα. καὶ ἐκράτησε τὴν Βασιλείαν χρόνους σαράντα. εἶχε δὲ γυναῖκας Ἑβραίας ἀπὸ ἄλλα γένη ἑπτακοσίας, καὶ παλλακίδας τριακοσίας. καὶ ἔκαμε μόνον ἕναν υἱὸν τὸν Ῥοβοὰμ, οὐχὶ ἀπὸ τούταις ταῖς γυναῖκες, ἀμὴ ἐξ ἀλλοφύλης γυναικὸς Ναάβας τῆς Ἀμανίτιδος. ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνάξιος τῆς Ἀρχῆς αὐτὸς ὁ Ῥοβοὰμ, ὅταν τὴν ἔλαβε. καὶ εἰς τὸν δεύτερον χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἄρχισε νὰ κτίζῃ τὸν ὑπερθαύμαστον καὶ περιβόητον Ναὸν τῆς ἁγίας Σιών. καὶ ἦσαν οἱ ἐργάται χιλιάδες, π'. καὶ λατόμοι χιλιάδες, ο'. ἐν τῷ Λιβάνῳ ὄρει. καὶ ἐπιστάται ὁποῦ ἔστεκαν ἀπάνω εἰς τὸν Ναὸν, ᾳχ'. καὶ ἔκτιζεν αὐτὸν ὁ Σολομὼν, χρόνους, ζ'. τὸ μῆκος πήχαις, ξ'. καὶ τὸ πλάτος πήχαις κ'. καὶ τὸ ὕψος πήχαις, ρκ'. διόροφος γὰρ ἦτον, καὶ ἐπὶ τὴν μέσην τριόφορος. στρογγυλοειδῆ τὴν ἀνάβασιν εἶχε. καὶ κατεχρύσωσε τὸ ὑπερῷον, καὶ τὸ ἔδαφος, καὶ τοὺς τοίχους. καὶ ἡ σκέπη ἦτον μὲ κεραμίδα χάλκινα χρυσωμένα. καὶ διεχώρισε εἰς τὴν μέσα μεραίαν εἰς τὸν Ναὸν, τόπον, καὶ ἔβαλε τὴν Κιβωτὸν ἐκεῖ τῆς διαθήκης Κυρίου, πηχῶν εἴκοσι τὸ μῆκος, καὶ τὸ πλάτος πηχῶν δέκα. τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Ἅγια τῶν Ἁγίων. καὶ εἶχε κεχρυσωμένας πόρτας. τὸ δὲ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἦτον ἐξ ὑακίνθου, καὶ κοκκίνου, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας ἐξηστραμμένα, Χερουβὶμ ἔχον. πάντα μὲν τὸ χρυσάφι τὰ ἐσκέπαζε. καὶ τοῦτον

τὸν

τὸν Ναὸν τὸν εἶχαν χωρισμένον εἰς τρία. καὶ εἰς τὸ ἕνα μέρος τὸ πρῶτον τὸ ἔξω ἐστέκονταν οἱ λαϊκοί. καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ δεύτερον ἐστέκονταν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, καὶ μέσα εἰς τὸ τρίτον ἦσαν τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ὁποῦ ἐμπῆκεν ἡ Παναγία καὶ ἔκαμε χρόνους, ια'. καὶ μῆνας, γ'. καὶ εἰς αὐτὸ τινὰς δὲν ἠμπόρειε νὰ ἔμπῃ. μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς ἔμπαινε μίαν φορὰν τὸν χρόνον, καὶ ἐθυμίαζε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ, καθὼς ὁ θεῖος Παῦλος γράφει πρὸς Ἑβραίους. „ Εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίασιν οἱ Ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτε„ λοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς οὐ χωρὶς αἵ„ ματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ Λαοῦ ἀγνοημάτων. λέγει οὖν, ὅτι τινὲς ἐδοκίμασαν, διὰ νὰ ἔμπουν μέσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, καὶ ἦλθε φωτία παρὰ Θεοῦ καὶ κατέκαυσεν αὐτοὺς ἐκεῖ. καὶ τὸ γύρον τοῦ Ναοῦ ἔκαμε κελλία, νὰ κατοικοῦν οἱ Ἱερεῖς, καὶ σκευοφυλάκια ἀξιοθαύμαστα τιμῆς πολλῆς, καὶ ἄλλα τινὰ ὡραῖα διάφορα καὶ ἐπαινετά. καὶ τοῦτος ὁ Ναὸς εἰκόνιζε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ νὰ τὰ ἀκούσετε. εἶχε μὲν ὁ Ναὸς τὸ πρῶτον ἔξω χώρισμα, ὅπου ἦσαν οἱ κοσμικοὶ, καὶ τοῦτο εἰκόνιζε τὸν Οὐρανὸν, ὁποῦ φαίνεται ἀπάνωθεν ἡμᾶς, ὁποῦ εἶναι ὁ ἀέρας, καὶ εἶναι ἐκεῖ ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα πέτονται. εἶχε δὲ ὁ Ναὸς καὶ τὸ δεύτερον χώρισμα, ὅπου ἐστέκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, καὶ εἶναι ἀντὶ τούτου ὁ δεύτερος Οὐρανὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν πρῶτον, ὅπου εἶναι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν, ἤγουν οἱ Ἄγγελοι καὶ ψυχαὶ τῶν Ἁγίων. εἶχε δὲ μέσα εἰς τὸ τρίτον τοῦ Ναοῦ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, καὶ δὲν ἔμπενε μέσα τινὰς, μόνον ὁ Ἀρχιερεύς. καὶ εἰς ὁμοίωμα τούτου, ὁποῦ εἶχε τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, εἶναι ὁ τρίτος Οὐρανὸς, ὁποῦ στέκεται ἀπάνω ἀπὸ τὸν δεύτερον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐσέβη τινὰς, μόνος ὁ ἀληθινὸς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν. καὶ θέλεις νὰ εἰδῇς, καὶ νὰ τὸ πιστωθῇς, ὅτι κατ' εἰκόνα τοῦ Οὐρανοῦ ἦτον τοῦτος ὁ Ναὸς „ ὁ ἐπίγειος; ἄκουσον τί λέγει ὁ Ἅγιος Παῦλος. Οὐδὲ γὰρ εἰς χειροποίητα „ Ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Οὐ„ ρανὸν νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. καὶ καταλάβετε καλὰ καὶ ἰδέτε, ὅτι καὶ τὸ κάλλος καὶ ἡ εὐμορφότης τοῦ Ναοῦ, καὶ αἱ εὐωδίαι καὶ αἱ φωταγωγίαι εἰκόνιζαν τὰ κάλλη καὶ ταῖς εὐμορφίαις τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τοῦ ἀνεσπέρου αὐλοῦ φωτός, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὁποῦ ἔχομεν τὴν σήμερον, αὐτὸν τὸν Ναὸν τὴν ἁγίαν Σιὼν εἰκονίζει. τὸ μὲν Βῆμα ὁποῦ λειτουργεῖ ὁ Ἱερεὺς καὶ θυσιάζει τὸν Ἀμνὸν τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστὸν, εἶναι εἰς τύπον ὁποῦ ἦσαν τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. τὸ δὲ ἔξω τοῦ Ἁγίου Βήματος, ὅπου στέκονται οἱ κοσμικοὶ, καὶ δέονται διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, εἶναι εἰς τύπον τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ὅπου ἐστέκοντο οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔκαμναν θυσίας καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν. τὸ δὲ τρίτον τὸ ἔξω, ἤτοι ὁ Νάρθηκας, ὅπου στέκονται αἱ γυναῖκες, εἶναι εἰς τύπον τοῦ τρίτου Ναοῦ τοῦ ἔξω, ὅπου ἐστέκοντο οἱ κοσμικοί. ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὸν Ναὸν ὁ Σολομὼν, ἐσύναξεν ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ, καὶ ἔσφαξε μοσχάρια χιλιάδας εἰκοσι-

δύο

δύο, καὶ προβατα χιλιάδας ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἔκαμαν ἑορτὴν μεγάλην, ἡμέρας ἑπτά. εἰς δὲ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας δὶ λόγησε τὸν Λαὸν, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ σπίτια αὐτῦ. καὶ ὡσαν εὐθὺθη τῦ Θεῦ διὰ τὸν Ναὸν, καὶ διὰ τὸν Λαὸν, τῦ ἐφάνη ὁ Κύριος καὶ τῦ λέγει· ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς σου, καὶ ἡγίασα τὸν Ναὸν τοῦτον. καὶ θέλουν εἶσαι οἱ ὀφθαλμοί μου πάντοτε εἰς αὐτὸν καὶ ἡ καρδία μου εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας. καὶ σὺ ἐὰν πορευθῇς ἐνώπιόν μου, καθὼς ἐπορεύθη Δαβὶδ ὁ πατήρ σου, ἐν ὁσιότητι καρδίας καὶ εὐθύτητι, νὰ κάμῃς παντοτε ἐκεῖνα ὁπῦ σὲ ἐπαρήγγειλα, ἤγουν τὰ προσάγματά τε, καὶ τὰς ἐντολάς μου νὰ φυλάξῃς, θέλετε βασιλεύσει εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸν Ἰσραὴλ. καὶ ἡ Βασιλεία σου δὲν θέλει παρθῇ εἰς τὸν αἰῶνα, καθὼς τὸ εἶπα καὶ τῦ πατρός σου, εἰμὴ καὶ ἀποστραφῇς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ δὲν φυλάξῃς τὰς ἐντολάς μου, καὶ θέλεις προσκυνήσει ἄλλοις Θεοῖς, θέλω πάρει τὴν Βασιλείαν σου ἀπὸ τὰ χέρια σου, καὶ θέλω τὴν δώσει τῦ δούλου σου τῦ Ἱεροβοὰμ, καὶ τὸν Ναὸν θέλω ἀφανίσει. ἦτος ὁ Σολομὼν ἦτον δεύτερος υἱὸς τῦ Δαβὶδ ἀπὸ τὴν Βηρσαβεὲ γυναῖκα τοῦ Οὐρίου. ὁ ὑὸς πρῶτος υἱὸς αὐτῦ τὸ Δαβὶδ, ὁποῦ ἐγβυνήθη ἀπὸ μοιχείαν, ἀπέθανε. καὶ ὅσον καιρὸν ἦτον ἄρρωστος, ὁ Δαβὶδ ὁ πατήρ τε νύκτα καὶ ἡμέραν ἐφόρεσε σάκκον, καὶ ἔκαμνεν ἀχυπνίας, καὶ νησείας, καὶ ἐδέετο τῦ Θεῦ, διὰ νὰ δώσῃ τὴν ὑγείαν τὸ παιδίου, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν ζωήν τε, ὡς ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὴν ἐξουσίαν ζωῆς καὶ τῦ θανάτε. ἔκαμε δὲ ὅρισμὸν ὁ Δαβὶδ, ὅτι ἐὰν ἀποθάνῃ τὸ παιδί, τινὰς νὰ μὴ δὲν δώσῃ λόγον, ὅτι ἀπέθανεν, εἰδὲ καὶ τὸ ὀξεφωνήσῃ, ἐν τῷ ἅμα νὰ λαμβάνῃ καὶ αὐτὸς θανάτον. καὶ ὡσαν ἀπέθανε τὸ παιδί, ἦλθαν οἱ Ἄρχοντες αὐτῦ εἰς αὐτὸν καταφεῖς καὶ σκυθρωποί. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὺς, ἀπὸ τὸ χῆμα ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπέθανε. καὶ ἐρώτησεν αὐτὺς. ἀπέθανε τὸ παιδί; λέγουν αὐτῷ, ναί. καὶ ὡς ἤκουσεν ἔτως, ὑπῆγε καὶ ἐλούθη, καὶ ἔβαλε τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ηὐχαρίστησε τῷ Θεῷ, καὶ μᾶ τὸ δύχαριστῆσαι ἔφαγε. καὶ ὡσαν τὸν εἶδαν οἱ Ἄρχοντες αὐτὸν λεσμβύον καὶ λαμπροφορεμβύον, ἐρώτησαν, νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν, ἔσωπας εἰς τὴν ἀθένειαν τὸ παιδίου ἐφόρεσε μὲχα λυπητικὰ, μᾶ δὲ τὸν θανάτον ἐλαμπροφόρησε; τότε εἶπε πρὸς αὐτύς. ὅταν ἀθένειεν, ὁπὸ εἶχε τὴν ζωὴν, ἤμουν ταπεινὰ ἐνδυμβύος, καὶ ἐπαρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τὸ ἀνάσησῃ, πόρα δὲ ὁπὸ ἀπέθανε, τί κάμνει χρεία νὰ κλαίω, καὶ νὰ λυπῶμαι, νὰ ἀδημονῶ, νὰ βαρύνεται ὁ Θεὸς εἰς ἐμέ; ἐγὼ τὴν ψυχήν τε νὰ ὀπισρέψω εἰς τὸ κορμί τε δὲν δύναμαι, καὶ διατὸ ἄφηκα τὴν λύπην εἰς σένα μέρος, καὶ ἐνδύθηκα λαμπρά, δοξάζων τὸν Θεόν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Σολομὼν ἔλαβε παρὰ Κυρίε φρόνησιν καὶ σοφίαν πολλὴν σφόδρα· καὶ ἐπληθύνθη εἰς αὐτὸν ἡ φρόνησις περισσότερον παρὰ ὅλους τὺς πρώτυς ἀνθρώπους, καὶ ὑπὲρ πάντας τὺς φρονίμους τῆς Αἰγύπτε. ὅμως εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῦ ἦλθαν δύο γυναῖκες νὰ κριθοῦν. καὶ εἶπεν ἡ μία, ὅτι ἐγὼ καὶ τύτη ἡ γυναῖκα κατοικεμβύ εἰς σένα σπῆτι. καὶ ἐγὼ ἐγβύνησα παιδὶ ἀρσενικὸν, καὶ μᾶ ξένις ἡμέρας ἐγβύνησε καὶ αὐτὴ παιδὶ ἀρσενικὸν, καὶ

τὸ παιδίτης ἀπέθανε τὴν νύκτα. καὶ ὡσαν ἀπέθανεν, ἐσυκώθη, καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί μου ἀπὸ τὴν ἀγκάλιν μου, ἔσωπας ὁπῦ ἐκοιμώμεν, καὶ ἔβαλε τὸ ἐδικόν της τὸ ἀποθαμβύον. καὶ ἐγὼ ἐσυκώθηκα τὸ πουρνὸν, νὰ βυζάσω τὸ παιδί μου. καὶ αὐτὴ μῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ἀπεθαμβύον εἶναι ἐδικόν μου, καὶ τὸ ζωντανὸν ἐδικόν της. καὶ ὡς εἶπεν ἡ γυναῖκα τὺς λόγους τύτυς, ἐσάθη ὥρα πολλὴ συλλογιζόμβυος ὁ Σολομών. τότε λέγει τῇ ὑπηρετῇ αὐτῦ. ἐπάρετε τὸ παιδί, καὶ κόψετέ το εἰς τὴν μέσιν, καὶ δότε τῆς πάσα μιᾶς τὸ ἥμισυ. ἡ δὲ μητέρα τῦ παιδίου μᾶ ξόμου πολλῦ καὶ δακρύων ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τῦ Βασιλέως. Κύριέ μου, μὴ χβύη τοιαύτη καταδίκη, ὅτι νὰ τὸ κόψετε, μόνον δότε της αὐτὸ καὶ ἂς τὸ ἔχῃ. καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν χαρὰν, καὶ λέγει· σέργωτο Κύριέ μου, καὶ κόψετε αὐτὸ, καὶ ἂς μὴν τὸ ἔχωμεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς γνωρίσας τὴν δύσπλαγχνίαν τῆς μητρὸς, ὁπῦ εἶπε, νὰ μὴν τὸ κόψουν, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς μητρὸς, ὁποῦ εἶπε νὰ τὸ κόψουν, λέγει τῇ ὑπηρετῇ. ἐπάρετε τὸ παιδί, καὶ δότετο τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὁποῦ εἶπε, νὰ μὴν τὸ κόψουν. διότι αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα, ὁπῦ ἐγβύνησε τὸ παιδί. διατῦτο ἐβόα ὡς μητέρα φιλτάτη, νὰ μὴ δὲν τὸ κόψουν. καὶ οἱ Ἄρχοντες τῦ Βασιλέως, ὡς ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῦ, ἐθαύμασαν ὅλοι πολλὰ εἰς τὴν γνῶσιν καὶ σοφίαν αὐτῦ. λοιπὸν διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶχεν εἰς τὰς γυναῖκας ὁ Σολομών, διὰ μικρὰν ἐνθύμησιν τῆς ὀρέξεώς τε ἀλησμόνησε, καὶ δὲν ἐθυμήθη τὺς λόγους τῦ Θεῦ, ἀμὴ ἔκαμαν αὐτὸν αἱ γυναῖκες, καὶ ἄφηκε τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἄλλους θεοὺς τῇ Εἰδώλων, καὶ ἐπροσκυύησεν αὐτύς. καὶ διατῦτο ὠργίσθη αὐτὸν ὁ Θεός. καὶ ὤρεισεν, ὅτι νὰ μεριθῇ ἡ Βασιλεία αὐτῦ. καὶ ἐχὶ εἰς τὸν καιρὸν αὐτῦ, διὰ ὄνομα Δαβὶδ τῦ παιδὸς αὐτῦ, μόνον μᾶ τὸν θανάτον τε, καθὼς καὶ ἐγίνη. καὶ ὅσον ἦτον καλὸς καὶ σοφὸς καὶ δύσεβὴς εἰς τὴν νεότητά τε, τόσον ἔγινε κακὸς καὶ ἀσεβὴς εἰς τὸ γῆρας τε· καὶ ἤφερέ τον ὁ Διάβολος εἰς τὰ θελήματά τε διὰ τὴν ὀπιθυμίαν καὶ ἀγάπην τῇ γυναικῶν, καὶ ἐπροσκυύησε τὰ Εἴδωλα, ὡς εἴπαμεν. καὶ ἔκτισε Ναὸν τῇ Εἰδώλων, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγουν, εἶναι κολασμβύος. καὶ τῦτο μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης εἰς τὸν μέγαν Κανόνα, λέγων. „ Ὁ Σολομὼν ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάεπος σοφίας πλήρης, ἔτος τὸ πονηρὸν „ ἐναντίον τῦ Θεῦ ποτὲ ποιήσας, ἀπέστη ἀπ' αὐτῦ. ὦ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σε „ βίον, ψυχὴ προσαφωμοίωσας. Ἐβασίλευσε δὲ Σολομὼν χρόνους σαράντα, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐθάφθη αὐτὸν ἐν Πόλει Δαβὶδ τῦ Παῖδος αὐτῦ.

Τέλος τῆς Βασιλείας Σολομῶντος. Βασιλεία Ῥοβοὰμ υἱοῦ Σολομῶντος.

Μετὰ τῦτον ἐβασίλευσε Ῥοβοὰμ ὁ υἱὸς αὐτῦ εἰς τὴν Ἱερυσαλήμ. καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐτῦ αὐθάδειαν καὶ κακίαν καὶ δόξαν ὁποῦ εἶχε, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ταπεινωθῇ εἰς τὸν Λαὸν, ἀμὴ ἐκράτησεν ἀπάνω τε εἰς τὴν δόξαν αὐτῦ,

καὶ ἔχασεν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τε, ὅπε ὥρισε, τὰ δέκα σκῆπτρα τῆς Γερυσαλὴμ, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ Βασιλέα τὸν Γεροβοὰμ υἱὸν Ναβὰτ, ὅπου ἦτον φυγάτος εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ ὄνομα τε Σολομῶντος τε ἀφεντός τε, ὅπε ἤθελε νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ τὸν φονεύσῃ. καὶ αὐτὸς ὁ Γεροβοὰμ ἦτον μόνος Βασιλεὺς εἰς τὴν φυλὴν τε Γὲδα εἰς τὴν Γερυσαλὴμ, ἐχὶ εἰς τόπον ἄλλον. καὶ ἄυτη ἡ παίδευσις ὅπε ἦλθεν εἰς αὐτὸν, ἦτον διὰ τὴν ἁμαρτίαν τε παιδὸς αὐτε ὅπε ἐπροσκυίνησε τὰ Εἴδωλα. καὶ τὄτο ὅπε δὲν ἔχασε καὶ τὴν Βασιλείαν τῆς Γερυσαλὴμ ὁλοτελῶς, ἦτον διὰ ὄνομα τε πάππε τε τε Δαβὶδ, ἔσωνταις διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἐντολὰς τε Θεοῦ καὶ τὰ προσάγματα, νὰ ἔχῃ παῤῥησίαν εἰς αὐτὸν. ὕπω καὶ ἡμεῖς οἱ Χεισιανοὶ, ὅπε δὲν κάμνομεν τὰ θελήματα τε Θεε, μόνον τε Διαβόλε, καὶ ξέχομεν εἰς ὀπιθυμίαις ἐδικαῖς μας, καὶ ἐξεκλίναμεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τε Θεε, καὶ ὁ Θεὸς θέλει μᾶς ἀνταποδώσει τὴν ἀμοιβὴν διὰ ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὅπε ἐκάμαμεν. ἀμὴ αὐτύχη καὶ οἱ γονεοί μας ἔκαμαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγαθὰ, καὶ ἐπλήρωσαν τὰς ἐντολὰς αὐτε, διὰ ἐκεῖνα τὰ καλὰ τὴν γονέων γίνεται ὁ Θεὸς ἵλεως εἰς ἡμᾶς, καὶ δὲν μᾶς ἀποδίδει ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀνταπόδομα τὴν κακῶν. ὅμως ὁ Ῥοβοὰμ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Γερυσαλὴμ χρόνους δεκαεπτά· καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη πλησίον τε παιδὸς αὐτε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ῥοβοάμ. Βασιλεία Ἀβιὰ υἱε αὐτε.

ΜΕτὰ τὄτον βασιλεύει Ἀβιὰς ὁ υἱὸς αὐτε, καὶ ἐκινήθη μάχη ἀναμέσον Ἀβιὰ καὶ Γεροβοάμ. εἶχε μὲν ὁ Ἀβιὰς φασάτον τεσσακοσίας χιλιάδας ἄνδρας δυνατὲς, καὶ ὁ Γεροβοὰμ εἶχεν ὀκτακοσίας χιλιάδας ἄνδρας καὶ δυνάμιν μεγάλην. καὶ πολέμε γενομένε, ἐνίκησεν ὁ Ἀβιὰς τὸν Γεροβοάμ, καὶ ἐπάταξεν αὐτὲς Ἀβιὰς καὶ ὁ Λαὸς αὐτε, καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτὲς φθορὰν μεγάλην, καὶ ἔπεσαν πεντακόσιαι χιλιάδες ἄνδρες δυνατοὶ, καὶ ἐταπεινώθη Γεροβοὰμ, καὶ τὸ ὑπόλοιπον φασάτον, καὶ ἔφυγε. καὶ ἐδίωξεν Ἀβιὰς τὸν Γεροβοάμ, καὶ ἐπῆρε τὰς Πόλεις τῆς Βαιθὴλ, καὶ τὰς χώρας αὐτῆς, καὶ τὴν Νεφρὼν καὶ τὰς χώρας αὐτῆς. καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν τὸν Γεροβοὰμ Κύριος ὁ Θεός. ἐβασίλευσε δὲ Ἀβιὰς εἰς τὴν Γερυσαλὴμ χρόνους τρεῖς. καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν Πόλει Δαβίδ.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀβιά. Βασιλεία Ἀσὰ υἱε Ἀβιά.

ΜΕτὰ τὄτον βασιλεύει Ἀσὰ ὁ υἱὸς αὐτε. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τότε τε Βασιλέως εἰρωύσευσεν ὁ τόπος ἐκεῖνος χρόνους δέκα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθε Ζαρᾶς ὁ Αἰθίοψ μὲ δυνάμιν πολλὴν. καὶ εἶχε φασάτον χίλιαις χιλιάδες ἄνδρες, καὶ ὁ Ἀσὰ εἶχε φασάτον πεντακόσιαις χιλιάδες ἄνδρες, καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδες κονταρεια, καὶ δοξάρεια, καὶ ἄλλα· καὶ ἐδεήθη τε Θεε ὁ Ἀσὰ, ἔσωνταις νὰ

ἔχῃ

ἔχῃ παῤῥησίαν εἰς αὐτὸν διὰ τὰ καλὰ ἔργα ὅπε ἔκαμε, καὶ ἔδωκε πόλεμον μετὰ τῆς βοηθείας τε Θεε εἰς τὸν Ζαρᾶ, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς τέλος καὶ τὸ φασάτον αὐτε, καὶ ἔλαβε κέρδη πολλὰ ἀπ' αὐτε καὶ χώρας. καὶ εἰς τὲς, λϑ'. χρόνους τῆς αὐτε Βασιλείας, ἀνέβη Βαασὰ Βασιλεὺς Γσραὴλ ὅπ' Γὲδα, καὶ ἔκτισε τὴν Ῥαμμὰ, νὰ σφαλίσῃ τὸν Βασιλέα Γὲδα, δηλαδὴ τὸν Ἀσὰ, διὰ νὰ μὴ δεν ἔχῃ τόπον, ὐδὲ νὰ ἐμπεύῃ, ὐδὲ νὰ διέρχῃ ἀπὸ τὸν τόπον αὐτε. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσὰ ἔλαβε χρυσίον καὶ ἀργύριον ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τε Ναὲ τε Θεε, καὶ ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τῆς Βασιλείας, καὶ ἀπέστειλέ τα πρὸς τὸν υἱὸν τε Ἄδερ βασιλέα τῆς Συρίας, ὅπε ἐκάθετον εἰς τὴν Δαμασκόν. καὶ ἐμιλύσε τε μετὰ πολλῆς δεήσεως, ὅπως νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν, νὰ ἀποστείλῃ δυνάμιν, νὰ ἀποδιώξῃ τὸν Βαασὰ τὸν βασιλέα τε Γσραὴλ. καὶ λαβὼν τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ὁ Ἄδερ ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὲς Ἄρχοντας αὐτε μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἐπολέμησαν τὰς Πόλεις τε βασιλέως Γσραὴλ, τε Βαασά. καὶ ἐχάλασαν τὴν Αἰνὼν, καὶ τὴν Δαὼ, καὶ τὴν Ἀβελμαὼ, καὶ ὅλα τὰ ϑησίχωρα τε Νεφθαλείμ. καὶ ὡς ἤκυσε Βαασὰ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐχάλασε τὸν τόπον αὐτε, ἄφηκε τὸ κάστρον ὅπε ἔκτιζε, τὴν Ῥαμμὰ, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν τόπον αὐτε, καὶ ἐφυλάχθη. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσὰ ἐπῆρε τὸν Λαόν τε, καὶ ὑπῆγε, καὶ ἐπῆρε τὰ ξύλα, τὰς πέτρας, τὰ μάρμαρα, καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τῆς Ῥαμμὰ, καὶ τὴν ἀφάνισε τελείως. καὶ ἔκτισε δύο κάστρη, τὴν Γαβεὲ καὶ τὴν Μασφά. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν Ἀνανίας ὁ Προφήτης, ἀπεσταλμένος ἀπὸ Θεε πρὸς Ἀσὰ τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει τε. δὲν ἤλπισες εἰς Κύριον τὸν Θεόν σε, νὰ σὲ βοηθήσῃ, ἀμὴ ἤλπισες εἰς τὸν Βασιλέα Συρίας, ὅτι αὐτὸς σὲ ἐπαρέδωκε τὸν Ζαρᾶν μὲ τὴν μεγάλην δυνάμιν ὅπε εἶχε, καὶ ἐνίκησες αὐτὸν, καὶ δὲν σὲ τὸν ἐπαρέδωκε Κύριος ὁ Θεός, διὰ νὰ δεηθῇς αὐτε καὶ εἰς τὴν δυνάμιν αὐτε, καὶ ἐκατάφθειρες ὅλον ἐκεῖνο τὸ πολὺ καὶ δυνατὸν φασάτον; ἀμὴ διὰ νὰ ἀφήσῃς τὸν Θεόν, νὰ μὴ δεν ἐλπίσῃς εἰς αὐτὸν, ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ εἶναι πόλεμος μετὰ σε. καὶ ὡσὰν ἤκυσε τὲς λόγυς τότες ὁ Βασιλεὺς τε Προφήτε, ἐθυμώθη, καὶ ὥρισε, καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς φυλακήν. καὶ εἰς τὲς, λϑ'. χρόνους τῆς αὐτε Βασιλείας ἐλαβώθη εἰς τὲς πόδας, καὶ δὲν ἐνθυμήθη τὸν Κύριον, νὰ τὲ δεηθῇ, ἀμὴ ἀφῆκεν αὐτὸν, καὶ ἐζήτησεν ἰατρές. καὶ ὀργισθεὶς αὐτε ὁ Θεὸς, ἀπέθανεν εἰς τὸν, μά. χρόνον τῆς αὐτε Βασιλείας. καὶ ἐτάφη εἰς τὸ μνῆμα, ὅπε ἔκαμεν εἰς τὴν Πόλιν τε Προπάππε αὐτε Δαβίδ.

Θάνατος Ἀσά. Βασιλεία Γωσαφάτ.

ΜΕτὰ τὄτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτε Γωσαφὰτ, ἄνθρωπος εὐλογημένος, καὶ δίκαιος, καὶ φοβέμενος τὸν Θεόν. ὁ ὁποῖος ἐδυναμώθη πολλὰ μετὰ τὴν Γσραηλιτῶν. καὶ εἰς ὅλαις ταῖς χώραις Γὲδα, καὶ εἰς τὰς χώρας τε Ἐφραὶμ, τὰς ὁποίας ἔλαβεν Ἀσὰ ὁ πατὴρ αὐτε, ἔδωκε δυνάμιν εἰς αὐτάς. καὶ ἔβαλεν Αὐδεύτας, καὶ ἐπαρήγγειλεν αὐτὲς, νὰ ποιῶσι δικαιοσυύλω, καὶ νὰ εἶναι φοβέμενοι

τὸν Θεὸν, καὶ ἀδικίαν νὰ μὴ κάμῃ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀδικίαν δὲν θέλει, μόνον δικαιοσύνην. καὶ τῷ ἕβδομῳ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἀπέστειλεν εἰς ὅσον τόπον ὤφειλε Διδασκάλους, καὶ ἐδίδασκαν τὸν Λαὸν, νὰ σέβωνται τὸν Θεὸν, καὶ νὰ φεύγωσιν ἀπὸ τὰ Εἴδωλα. καὶ ἐγένετο φόβος μέγας εἰς ὅλας τὰς πλησίον αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπολέμησαν αὐτὸν, μόνον ἔστειλαν δῶρα πρὸς αὐτὸν χαρίσματα. ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς, ὁπού ἐκατοικοῦσαν μακρὰν, ἐφοβήθησαν αὐτὸν ἀπὸ τὴν πολλὴν καὶ μεγάλην φήμην ὁπού εἶχε, καὶ ἔπεμπον αὐτῷ δῶρα. καὶ οἱ Ἄραβες τοῦ ἤφεραν κριάρια προβάτων ἑπτὰ χιλιάδες ἑπτακόσια, καὶ τράγους ἑπτὰ χιλιάδες ἑπτακόσιους. καὶ ἔκτισεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν κάστρη μεγάλα καὶ δυνατὰ καὶ πλατεῖα, καὶ ἄλλα κτίσματα, καὶ φυσάτα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἐσυνάξε. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθον οἱ υἱοὶ Μωὰβ καὶ Ἀμμὼν, καὶ τὸ ὄρος Σηὶρ μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ πολλῆς ἀναριθμήτου. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Γωσαφὰτ ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἐσυνάξεν ὅλον τὸν Λαὸν μεγάλους καὶ μικροὺς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ἕνα κάμωμεν νηστείαν. καὶ λαβὼν αὐτοὺς, ὑπῆγε εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ νύκτα καὶ ἡμέραν, ἵνα ἀδυνατήσῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, ἵνα νικήσωσιν αὐτούς. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν καθαρὰν προσευχὴν αὐτῶν καὶ τὴν δέησιν, ἤκουσε τῆς προσευχῆς αὐτῶν. καὶ ἦλθε λόγος Κυρίου πρὸς τὸν Βασιλέα Γωσαφὰτ, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Λαόν. ὅτι μὴ φοβεῖσθε, μὴ δὲ δειλιᾶτε ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν σας, διατὶ ἔχω πολὺ καὶ μέγα φυσάτον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁπού θέλει καταβάλει καὶ νὰ ξοπώσῃ αὐτούς. καὶ ἑτοιμασθῆτε αὔριον, καὶ κατεβῆτε εἰς αὐτούς. καὶ ἐσεῖς δὲν θέλετε τοὺς πολεμήσει, μόνον ὁ Θεός. καὶ θέλετε ἰδεῖ τὴν δύναμιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πῶς θέλει ἐξολοθρευθῇ. καὶ ὡς ἐκατέβησαν τὸ πρωΐ, πάλιν ἐποίησαν δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν, αἰνοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ λέγοντες. „ Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι εἰς τὸν „ αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. καὶ καθὼς ἄρχησαν τὸν ὕμνον, καὶ τὴν ᾠδὴν πρὸς τὸν Θεὸν, ἔδωκε καὶ ὁ Θεὸς τὸν πόλεμον εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἐτύφλωσεν αὐτούς. καὶ ἐπολέμησαν αὐτὰ μεσόνυκτα, θαρροῦντες, ὅτι εἶναι τοῦ Γωσαφὰτ τὸ φυσάτον, καὶ κατεκόπησαν ὅλοι, καὶ ἔπεσον. καὶ τὸ Ἀμμὼν, καὶ τὸ Μωὰβ, καὶ τὸ ὄρος Σηὶρ τὰ φυσάτα ἐξωλοθρεύθησαν. καὶ ὡς ἐτελείωσαν τὸν ὕμνον ὁ Γωσαφὰτ μὲ τὸν Λαόν του, ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁπού ἦτον τὸ φυσάτον, καὶ εἶδαν τὸ ὅλον σφαγμοῦν ἐν τῇ γῇ καὶ ἐκεῖτο, καὶ ἓξ ἡμέρας ἐμάζωναν τὰ κέρση. καὶ τῇ τεταρτῃ ἡμέρᾳ εὐλόγησαν τὸν Κύριον, δοξάζοντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁπού ὕμνησαν καὶ εὐλόγησαν τὸν Κύριον, ἐκάλεσαν Νίκην εὐλογίας. Βλέπετε τί ἔκαμε ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Λαὸς εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα, ἔσωπας ὁπού ἦσαν εἰς τὰς ἐντολὰς, καὶ εἰς τὰ θελήματα αὐτοῦ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Γωσαφὰτ χρόνους, μβ'. καὶ ἠθύνησεν ἀπὸ κάποιον πάθος, ὁπού εἶχεν εἰς τὸν σόμαχον, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ.

Θανάτου

Θανάτου Γωσαφάτ. Βασιλεία Γωράμ υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γωράμ. καὶ εἶχεν ἀδελφοὺς ἓξη, τῶν ὁποίων ἔδωκεν ὁ πατέρας τους ὁ Γωσαφὰτ χρυσίον καὶ ἀργύριον πολὺ καὶ κάστρη μεγάλα, καὶ αὐτοῦ τὸ Γωράμ ὡς πρωτοτόκου υἱοῦ ἔδωκε τὴν Βασιλείαν. ὁ δὲ Γωράμ ὁ Βασιλεὺς ἀπεκεφάλισε τοὺς ἓξη ἀδελφούς του, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Ἰσραήλ. καὶ ἦτον τότε ὁ Γωράμ ὁ Βασιλεὺς χρονῶν δεκαπέντε δύο, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δεκαοκτὼ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου, καθὼς καὶ ὁ Ἀχαάβ, ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτον τοῦ Ἀχαάβ θυγατέρα. καὶ τὸ πονηρὸν, ὁπού ἔκαμεν ὁ Ἀχαάβ, ἦτον τοῦτο, ὅτι ἔστησε θυσιαστήριον τοῦ Βάαλ, καὶ πορνείας πολλὰς ἐποίησε. καὶ τοῦτος ὁ Γωράμ ἔκαμε μεγάλας πορνείας εἰς τὸν Λαὸν τῆς Ἱερουσαλήμ. καὶ πολλοὺς εὔγαλεν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἐπλάνησε. καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν γραφὴ ἀπὸ τὸν Ἠλίαν τὸν Προφήτην καὶ ἔγραφε του. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαβὶδ τοῦ παιδός σου. ἐπειδὴ δὲν ἐπορεύθησες τὴν ὁδὸν Γωσαφὰτ τοῦ παιδός σου, καὶ ὁδὸν Ἀσὰ, καὶ ἐκείνης ὁπού ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐξέκλινες ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, θέλει σὲ ὀξολοθρεύσει γλήγορα μὲ μεγάλον νόσημα ἀπὸ τὰ παιδία σου, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκάς σου, καὶ ἀπὸ τὸν Λαόν σου. καὶ ὕστερα τοῦ ἦλθεν ἀθυσία εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ἡ σκυλικώδης, καὶ βρωμερὴ, καὶ ἀπέθανε, παιδευθεὶς πολλὰ ἀπὸ τὸ νόσημα. καὶ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ κακὰ δὲν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν τιμὴν, ὡς ἦτον συνήθεια νὰ κάμνουν, ὅταν ἀπέθανεν ὁ Βασιλεύς. ἦσαν δὲ χρόνοι δυοκαίδεκα, ὅτε ἐβασίλευσε. καὶ ἔκαμε Βασιλεὺς χρόνους ὀκτὼ μετ' ἀτιμίας, καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ βασιλέως δὲν τὸν ἔθαψαν.

Τέλος τῆς βασιλείας Γωράμ. Βασιλεία Ὀχοζίου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὀχοζίας ὁ μικρότερος, καὶ ἐποίησε καὶ τοῦτος τὸ πονηρὸν ἐναντι Κυρίου. διδαχθεὶς ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ, τοῦ Ἀχαάβ τὴν θυγατέρα. ἦτον δὲ αὐτὸς χρονῶν εἴκοσι δύο, ὅτε ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Γὴ υἱὸς Ἀμεσσὴ Χριστὸς Κυρίου ἐξεκδίκησε τὸν οἶκον Ἀχαάβ, καὶ ἐξωλόθρευσεν αὐτόν. καὶ τὸν Ὀχοζίαν τὸν Βασιλέα τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὰ παιδία τοῦ ἔσφαξεν. ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Γωράμ, γυνὴ Γωδαὲ τοῦ Ἱερέως, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀχοζίου, ἔκλεψε τὸ παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ της τὸ μικρὸν, ἐκεῖ ὁπού ἔσφαζαν τὰ ἄλλα παιδία, καὶ τὸ ἔκρυψεν. ἦτον δὲ τὸ ὄνομά του Γωὰς, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τόπον κεκρυμμένον, καὶ ἔζεφέτο.

Σφα-

Σφαγὴ Ὀχοζίου. Βασιλεία Γοθολίας.

Μετὰ δὲ τὴν Σφαγὴν Ὀχοζίου, ἐβασίλευσεν ἡ Γοθολία. καὶ μετὰ καιρὸν ὁ Ἱερεὺς Ἰωδαὲ ἐπῆρε τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ ὅλους τοὺς Ἱερεῖς, καὶ τὸν Λαὸν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς πολλὰ διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως πῶς ἐσώθη, καὶ δὲν τὸν ἔσφαξαν, καὶ ἤφεραν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον. καὶ οὕτως ὁμοφώνως ὅλοι ἔκαμαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἔδωκαν τοῦ τὸ Βασίλειον, καὶ ἔχρισεν αὐτὸν Ἰωδαὲ ὁ Ἱερεὺς μέσα εἰς τὸν Ναόν. ἡ δὲ Γοθολία ἡ Βασίλισσα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Λαοῦ, ὁποῦ ἔτρεχαν καὶ εὐφημοῦσαν τὸν Βασιλέα. καὶ παρευθὺς ἐσυκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἰδῇ, καὶ εἶδε τὸν Βασιλέα εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ τοὺς Ἄρχοντας καθ' ἕναν εἰς τὴν τάξιν τοῦ, καὶ ἔκρουγαν τὰ ὄργανα καὶ αἱ σάλπιγγες· καὶ ἔρρηξεν ἡ Γοθολία τὴν στολὴν αὐτῆς, καὶ ἐβόα κατὰ τοῦ Λαοῦ. ὁ δὲ Ἰωδαὲ ὁ Ἱερεὺς εἶπεν εἰς τοὺς ἑκατοντάρχους καὶ ἀρχηγοὺς, καὶ εὔγαλαν αὐτὴν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸν, καὶ εἶπε, θανατώσετέ την. καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν θύραν τοῦ σπητίου, ὁποῦ ἦσαν τὰ ἄλογα τὰ βασιλικὰ, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφάλισαν αὐτήν. ὁ δὲ Ἰωδαὲ ὁ Ἱερεὺς ἔλαβε τὸν Βασιλέα καὶ ὅλον τὸν Λαὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βάαλ, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ Ἀχαάβ. καὶ ἐχάλασαν αὐτόν. καὶ τὸν Βάαλ, καὶ τὰ ἄλλα Εἴδωλα συνέτριψε. καὶ τὸν Ματθὰν τὸν ἱερέα τοῦ Βάαλ ἐθανάτωσεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. ἦτον δὲ ἑπτὰ χρονῶν ὁ Βασιλεὺς, ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, μ. εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐσέβετο καλῶς τὸν Θεὸν ἕως ὅλης τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωδαὲ τοῦ Ἱερέως τοῦ θείου αὐτοῦ. καὶ μετὰ τὸν θανατόν τοῦ ἀφῆκε τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἐπροσκύνησε τὰ Εἴδωλα, ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ. καὶ ἐγένετο ὀργὴ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπὶ Ἰούδα. καὶ ἀπέστειλεν ὁ Κύριος πρὸς αὐτοὺς Προφήτας, ἐπιστρέψαι αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν. ἦλθεν οὖν ὀργὴ εἰς τοὺς Ἄρχοντας τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς τὸν Ἰούδαν, καὶ κατέφθειρεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ναόν. τὸν δὲ Βασιλέα ὑπῆγαν οἱ ἔγγονοι αὐτοῦ εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔσφαξαν τὸν ἐκεῖ.

Σφαγὴ Βασιλέως Ἰωᾶ. Βασιλεία Ἀμασίου υἱοῦ αὐτοῦ.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμασίας, καὶ ἦτον χρονῶν εἴκοσι πέντε. καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ χρόνους, κθ. καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσεν, ἀπεκεφάλισε τὰ παιδία αὐτοῦ ὡς φονεῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. τὰ παιδία τοῦ δὲν ἔσφαξε κατὰ τὸν Νόμον Κυρίου, ὁποῦ λέγει, νὰ μὴν ἀποθάνουν πατέρες διὰ τὰ παιδία, οὐδὲ παιδία διὰ τὸν πατέρα, ἀμὴ καθ' ἕνας μὲ τὰ ἁμαρτήματά τοῦ νὰ ἀποθάνῃ. καὶ τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἐν ὑστέροις ἐξέκλινεν ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἔθυσε τοῖς Εἰδώλοις, καὶ ὠργίσθη τοῦ ὁ Θεὸς, καὶ ἔσφαξαν αὐτόν.

Σφαγὴ Βασιλέως Ἀμασίου. Βασιλεία Ὀζίου Υἱοῦ Ἀμασίου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὀζίας, ὁ ὁποῖος ἦτον χρονῶν δεκάξη, καὶ ἐβασίλευσε πενῆντα δύο χρόνους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐπίστευε καλῶς καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν· καὶ ἐν ὑστέροις ὑψώθη ἡ καρδία αὐτοῦ, ἵνα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ὁποῦ ἐσέβαινεν ὁ Ἀρχιερεὺς μόνος μίαν φορὰν τὸν χρόνον, νὰ θυμιάσῃ ὡσὰν Ἱερεύς. καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν Ζαχαρίας ὁ Ἱερεὺς, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι Ἱερεῖς τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἦσαν ὀγδοῆντα, καὶ εἶπαν αὐτῷ, ὅτι δὲν σου ἐδόθη ἐσένα νὰ θυμιάσῃς, μόνον τῶν Ἱερέων τῶν υἱῶν Ἀαρὼν, ὁποῦ εἶναι ἡγιασμένοι. καὶ ἔξελθε ἐκ τοῦ ἁγιάσματος, ἵνα μὴ παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ σοῦ. διότι Ὀζὰν εἶδε μίαν φορὰν τὸ ἁμάξι, ὁποῦ ἐβάστα τὴν Κιβωτὸν, ὁποῦ εἶχε τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ ἔστρεψε νὰ πέσῃ τὸ ἁμάξι, καὶ ἐπῆγε νὰ βοηθήσῃ. εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ καλὸν, καὶ διατὶ δὲν ἦτον ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς, τὸν ἔκοψεν ἡ Θεία δίκη, καὶ ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ὀζίας ἀκούσας, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὡσὰν ἐθυμώθη εἰς τοὺς Ἱερεῖς, ὢ τοῦ θαύματος, παρευθὺς ἐλεπρώθη. καὶ ὡς εἶδαν οἱ Ἱερεῖς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. καὶ αὐτὸς ἔτρεχε νὰ φύγῃ τὸ γληγορήτερον. καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην καὶ τὴν ὀργὴν ὁποῦ ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς ἕνα σπήλαιον, διωγμένος καὶ ἀποχωρισμένος ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦτον λεπρὸς ἕως οὗ ἀπέθανεν. ἀποθανὼν δὲ Ὀζίας, ἔτζι λεπρὸς καὶ κατηχυμμένος, δὲν τὸν ἔθαψαν μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ τῶν Βασιλέων, διατὶ ἦτον λεπρὸς, μόνον ἔθαψαν αὐτὸν εἰς ἄλλον τόπον καταφρονητικῶς, ὡς παρήκοον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἱερέων.

Θάνατος Ὀζίου τοῦ λεπροῦ. Βασιλεία Ἰωάθαμ υἱοῦ Ὀζίου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάθαμ, καὶ ἦτον χρονῶν, κέ. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δεκάξῃ, ἐργαζόμενος πᾶσαν δικαιοσύνην, ποιῶν τὰ προστάγματα Κυρίου τοῦ Θεοῦ. καὶ ἠυλαβεῖτο πολλὰ τὰ Ἅγια. καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν Βασιλέων τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Θάνατος Ἰωάθαμ Βασιλέως. Βασιλεία Ἄχαζ υἱοῦ Ἰωάθαμ.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄχαζ. ἦτον δὲ χρονῶν, κ. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δεκάξῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ διέδραμεν ἐναντίον Κυρίου, καὶ γλυπτὰ ἐποίησε, καὶ τοῖς Εἰδώλοις αὐτῶν ἔθυσεν ἐν γῇ Ἐνώμ. καὶ ὠργίσθη ὀργὴν μεγάλην αὐτὸν ὁ Κύριος. καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας Βασιλέως Συρίας, καὶ ἠχμαλώτευσεν αὐτὸν, καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ Εἰδωλολάτρας. καὶ πολλὰ κακὰ καὶ τυραννίδας ἔπαθαν, καὶ νὰ ἐπιστραφοῦν πρὸς Κύριον ποτὲ δὲν ἠθέλησαν,

ὅτι ἀπετύφλωσεν αὐτὸς ὁ πατὴρ αὐτῷ ὁ Διάβολος, καὶ ἔκαμναν τὰ θελήματα αὐτῶ. ἀπέθανε δὲ Ἀχαζ ὁ βιοθανὴς κακῶς, μὲ πολλῆς παιδεύσεως. ἐβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτῶ Ἐζεκίας χρόνους, κθ'. καὶ ἦτον χρονῶν, κε'. ὅταν ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Γερυσαλήμ. καὶ ἐγύρισε μιμητὴς εἰς τὰ ἀγαθὰ Δαβὶδ τῦ Βασιλέως. καὶ ἦτον ὅλος κατοικητήριον Θεῦ, ἐργαζόμενος τὰς ἐντολὰς αὐτῦ. καὶ σωσέβιψε τὰ Εἴδωλα. δισέβειαν ἐκήρυττε, καὶ πολλὰς Βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντας ἔφερεν εἰς θεογνωσίαν, καὶ ἐκατήργησε τὰ Εἴδωλα, καὶ μυρία ἀγαθὰ ἔκαμε εἰς τὸν Λαὸν αὐτῦ. καὶ τὸ ὀφίδι τὸ χάλκινον, ὅπῦ ἐκρέμασεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον, ἐπῆρε, καὶ τὸ ἐχώνευσεν εἰς τὴν φωτίαν, ὅτι ὁ Λαὸς τὸ ἐθυμίαζε καὶ τὸ ἐπροσκυνοῦσε δχὶ Θεόν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὁ Σναχειρὶμ ἦλθε μὲ δυνάμεως μεγάλης ὅπὶ Γερυσαλήμ, καὶ ὅπὶ Γέδα, νὰ πολεμήσῃ τὸν Βασιλέα Ἐζεκίαν. ὁ δὲ Ἐζεκίας ἐσωύαξε τὰ φυσάτα τε καὶ τὲς Ἄρχοντας, καὶ ἔκαμε πᾶσαν ὑπηρεσίαν τῶ εἰς τὸ πόλεμε. καὶ πρὶν νὰ ἑτοιμάσῃ, καὶ ἀφ' ὅ ἦτοίμασε, πάντοτε εἰς ὅλες ἔλεγε, νὰ εἶναι σερεοὶ καὶ ἀμετάβεπτοι εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὰς ἐντολὰς αὐτῦ. ἵνα ἔχωμεν αὐτὸν βοηθὸν φρονιτὴν καὶ νικητὴν, νὰ βοπώσῃ τὲς ἐχθρὲς αὐτῦ καὶ ἡμῶν. ὅτι τὰ ἀδυνάτα τῷ ἀνθρώπων, τῷ Θεῷ ὄξι δυνατά. καὶ ἀκέσαντες ὕπως ὁ Λαὸς, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδέοντο ὁλοψύχως τῷ Θεῷ, ἵνα γένῃ βοηθὸς αὐτῷ, καὶ νὰ βοπώσῃ τὲς ἐχθρὲς αὐτῷ. ὁ δὲ Σναχειρὶμ καὶ τὸ φυσάτον τε ἔλεγον ἔξωθεν, καὶ ἐβόων. μὴν ἐλπίζετε εἰς τὸν Θεόν σας, ὅτε θαρρεῖτε, πῶς θέλει σᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὶς χεῖράς με, καὶ μὴ δὲν πλανᾶσθε καὶ πιστεύετε εἰς αὐτὸν, ὅτι θέλει σᾶς βοηθήσει. ἀκέσας δὲ Ἐζεκίας ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Προφήτης Ησαΐας, ἔκαμαν δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ παντὸς τῦ Λαῦ. καὶ εἰσήκυσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, καὶ ἔπεμψεν Ἄγγελον, καὶ ἐθανάπωσεν Ἄρχοντας καὶ Σζατηγὲς καὶ τὲς δυνατὲς καὶ ἀνδρειωμένους τῦ Βασιλέως Σναχειρὶμ χιλιάδας, ρπέ. καὶ ὑπέστρεψε μὲ αἰσχύνης καὶ λύπης μεγάλης εἰς τὸν τόπον αὐτῦ. καὶ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄφηκεν, ἀμὴ ἀπέστειλε θείαν πληγὴν, καὶ ἔσφαξεν αὐτὸν, τετέσιν οἱ υἱοὶ αὐτῦ τὸν ἔσφαξαν. ὁ δὲ Ἐζεκίας ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Λαὸς αὐτῦ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῦ Σναχειρὶμ. καὶ μεγάλην δόξαν καὶ δοξολογίαν ἐποίησαν πρὸς Θεόν, καὶ πολλοὶ ἔφεραν δῶρα τῷ Θεῷ καὶ Βασιλεῖ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἄνθρωπος καὶ συνεργεία τῦ ἐχθρῦ ἐδοξάσθη ὑπερφόρως παύτων, καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν ὀργὴν μεγάλην. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐννοήσας τὸ ἁμάρτημά τε, ἐταπεινώθη καὶ ἐδεήθη τῦ Θεῦ, ὅτι ἥμαρτε, καὶ ὁ Θεὸς ὁ δεχόμενος παύτα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς αὐτὸν, εἰσήκυσε τῆς προσευχῆς τε καὶ τῆς δεήσεώς τε, καὶ ἐσυγχώρησέ τε, καὶ ἐπαυσέτλωτε. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἠσθένησεν ἀῤῥωσίαν μεγάλην, καὶ ἦλθεν εἰς τέλος θανάτε· καὶ ἐδεήθη πολλὰ τῷ Θεῷ μὲ δακρύων, νὰ τῦ δώσῃ τὴν ὑγείαν τε καὶ τὴν ζωήν τε, ὡς ἔχων ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτε. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὰ πολλά τε δάκρυα, καὶ τὴν καθαρὰν δέησιν αὐτῦ, ἀπέστειλεν εἰς αὐτὸν Ἄγγελον, καὶ εἶπέ τε. ὅτι ἰδὼν ὁ Θεὸς τὰ δάκρυά σε, καὶ τὴν πίστιν σε, ἐπροθέσε σε χρόνους,

νὰ

νὰ ζήσῃς ἀπόμε ἀπὸ τὴν σήμερον χρόνους δεκαπέντε. καὶ θέλεις βγυήσει καὶ Υἱὸς ἔχεις, καὶ ὡσαὺ τὰς κάμῃς, θέλεις ἀποθάνῃ. Λοιπὸν ὁ Ἐζεκίας ἐσυλλογίθη εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ὄχι νὰ ζήσῃ πολλὲς χρόνους, καὶ εἶπεν. ὅτι Ἄγγελος εἶναι τόμα Θεῦ, καὶ δὲν φοβᾶται. ἐγὼ δὲν ἀποθνήσκω, αὐ δὲν κάμω ἔχεις Υἱός. καὶ ἂς φυλάξω, νὰ μὴ δὲν ἀρεθῶ μὲ τῆς γυναικός με εἰς δεκατέσσαρας χρόνους καὶ μιῶας ἔχεις. καὶ πάλιν νὰ φυλάξω ἄλλους δεκατέσσαρας χρόνους τὸν δεύτερον Υἱόν. καὶ πάλιν νὰ φυλάξω ὁμοίως δεκατέσσαρας χρόνους καὶ μιῶας ἔχεις. καὶ τότε νὰ ἀρεθῶ μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς τὲς, τέ. χρόνους θέλει βγυήσει καὶ τὸν τρίτον Υἱόν, καὶ τότε θέλω ἀποθάνῃ. καὶ θέλω ζήσει σαρανταπέντε χρόνους, καὶ ὄχι δεκαπέντε. ταῦτα ἐλογάριασεν ὁ Ἐζεκίας. ἀλλ' ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐποίησε μὲ τὸν λόγον τῦ Ἀγγέλε, καὶ ἔζησε μόνον, τέ. χρόνους. ὡς δὲ ἐλόγιασεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ὕπως ἔκαμε, καὶ δὲν ἐκοιμήθη μὲ τῆς γυναικός τε, ἕως ὅ ἦλθαν οἱ δεκατέσσαρες χρόνοι καὶ οἱ ἔχεις μιῶες. καὶ τότε συνεβρέθη μὲ τῆς γυναικός τε, καὶ ἐγγαστρώθη τὰ τρία παιδία ὁμῦ. καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ βγυήσῃ, ἐπάθισεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ κελλίον αὐτῦ, ἕως ὅ νὰ ἀκέσῃ τὴν βγύνησιν τῦ παιδίε. τότε ὡσαὺ ἐβγύνησε τὸ πρῶτον παιδί, ἔδραμαν οἱ δοῦλοι αὐτῦ, καὶ εἶπαν τῦ Βασιλέως, ὅτι ἔκαμε γιόν. καὶ ὡς τὸ ἤκυσεν, εἶπε, Σιμχᾶ, τετέσι χαρά. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμαν ἄλλαις δοῦλαις, καὶ λέγυν τε, ὅτι ἐβγυήθη καὶ δεύτερος Υἱός. καὶ ἀκέσας τῦτο, ἐπικράνθη, καὶ εἶπε, Ρ'ά, ἤγυν κακόν. καὶ πρὶν νὰ εὔγυν ἐκεῖναι αἱ δοῦλαι ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἦλθαν ἄλλαις, καὶ λέγυν τε. ἐβγυήθη καὶ τρίτος Υἱός. ὡς δὲ ἤκυσε καὶ τῦτο, ἐξικράνθη ὅλος, καὶ εἶπε, Μιθὰ, δηλονότι θανάτος. ἤγυν ἐπειδὴ ἔκαμα καὶ τρίτον Υἱόν, τώρα εἶναι ὁ θανάτος με. καὶ ὕπως ἐβγύετο. καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὅπῦ ἐβγυήθησαν τὰ παιδία, ἀπέθανε μὲ τὸν λόγον τῦ Ἀγγέλε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Βασιλικῷ μνημείῳ Υἱῦ Δαβὶδ, καὶ ἔκαμάν τε μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας. τὸ ὄνομα τῆς παιδίων, τὸ μὲν πρῶτον ὠνόμασεν Ἀνανία. τὸ, β'. Ἀζαρία. τὸ γ'. Μισαὴλ. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τότε τῦ Βασιλέως Ἐζεκίε, ἦτον σὰς ἄνθρωπος πλέσιος Ἑβραῖος, καὶ ἦτον πολλὰ ἀνελεήμων, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε εἰς σὰν Διδάσκαλον, νὰ διδαχθῇ. καὶ ἀνοίξας ὁ Διδάσκαλος τὴν Σοφίαν Σολομῶντος, ἐν τῷ ἅμα ἤυρεν. Ὅ ἐλεῶν πτωχὸν, δανείζει Θεῷ. καὶ ἐμέβησεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, καὶ ἠυλαβήθη τὸν λόγον. καὶ ὕπως ὑπῆγε, καὶ ἐπώλησε τὰ πράγματά τε ὅλα, καὶ τὰ ἐμοίρασε τῆς πτωχῶν, καὶ δὲν τῦ ἔμεινεν ἄλλο τίποτε, μόνον δύο νομίσματα, καὶ ἦλθεν εἰς μεγάλην πτωχείαν. καὶ δὲν εἶχε νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τινὰ, καὶ ἐθλίβετο, καὶ ἀδημόνει πολλὰ, τί νὰ γένῃ. καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ὅτι θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Γερυσαλήμ, νὰ ὁμιλήσω, καὶ νὰ εἰπῶ πρὸς τὸν Θεόν με, τί ἦτον ἡ πλάνη ὅπῦ μὲ ἐπλάνησε, καὶ ἐδιασκόρπισε τὰ πράγματά με διὰ τὸ ὄνομά τε; καὶ ὡς ὑπῆγε εἰς τὴν Γερυσαλήμ, ὑπῆντησε δύο ἄνδρας, ὅπῦ ἐμάλωναν, καὶ ἐδικάζονταν ἀνάμεσόν τες, διατί ἤυραν σὰν λίθον τίμιον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτές. διατί δικάζεθε ἀδελφοί, καὶ μάχεθε; ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπαν τὴν αἰτίαν, ὅτι εἶναι διὰ τῦτον τὸν λίθον,

ὅπως ὕψαμψη, καὶ δὸν συμφωνῆμψη εἰς αὐτὸν ψμεῖς τί ξόπον καὶ τὴν μερίδα ψμῶν. ὡς δὲ ἤκουσαν ἔτος, εἶπε πρὸς αὐτούς. ἐαν θέλετε νὰ ἐλευθερώσητε, δότε μοι αὐτὸν τὸν λίθον, καὶ πάσας δώσω νομίσματα δύο. καὶ τοῦτοι μὲν ἤξύροντες τῷ τιμῷ τῦ λίθυ, ἐχάρησαν χαρὰ μεγάλη ὅτα τὰ δύο νομίσματα, καὶ ἔδωκαν τὸν λίθον, καὶ ἐπῆραν τὰ δύο νομίσματα. καὶ ἔτω τὰ ἐμείρασαν, καὶ ἐλευθέρωσαν. λαβὼν δὲ ἔτος τὸν λίθον, ὑπῆγε εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς σπα χρυσοχόν, καὶ ἔδειξεν αὐτὸν τὸν λίθον. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ χρυσοχόος, ἐφυκώθη ὀρθὸς, καὶ ἐσύκωσε τὰ χέρια τῦ πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἔδωκεν δόξαν, ὅτι ὡς τὸν ἔπιασε τὸν λίθον ἐκεῖνον, ἔγινε ὡς ὀξέπνοος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῦ, καὶ εἶπε πρὸς ἐκεῖνον. ἀπὸ πῦ τὸν ἤφερες; καὶ πῦ τὸν ἤυρες τὸν τὸν πολύτιμον θεῖον λίθον, ὅπῦ ἔχει σήμερον ἡ Ἱερουσαλὴμ χρόνυς ξεις, ὅπῦ τὸν ἔχασε, καὶ ἔγινε παραχὴ μεγάλη καὶ σύγχυσις καὶ λύπη ὅτα τῦτον τὸν θεῖον βόπτον λίθον; ἀμὴ ὕπαγε μετ' αὐτῦ τὸν λίθυ, καὶ δός τον τῦ Ἀρχιερέως, καὶ θέλει σὲ δόσει βίον πολύν, καὶ χαρὰ ἀπλετος, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Ὠμοφόριον αὐτῦ, καὶ ἔχει μεγάλην λύτρωσιν ὅτα τὴν ἔρησιν τῦ λίθυ τύτυ. ὁ δὲ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Ἄγγελόν αὐτῦ, καὶ εἶπε τῦ Ἀρχιερέως, ὅτι τὸν ἄνθρωπον, ὁπῦ σὲ φέρνει τὸν λίθον, ὁπῦ ἐχάθη ἀπὸ τὸ Ὠμοφόριόν σε, νὰ τὸν δώσης χρυσάφι καὶ ἀσήμι πολύ· καὶ νὰ τὸν ὑπεισδίσης μετρίως νὰ τὸ εἰπῇς, ὅτι νὰ μὴν ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν τε λογισμὸς, μὴ δὲ νὰ ἀπιστῇ τὴν Γραφὴν, ὁπῦ λέγει. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν, δανείζει Θεῷ. ὅτι ἰδὲ ὁπῦ τὸ δότυ δέκα τοπλασίονα καὶ εἰς τὸν Κόσμον τῦτον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα. καὶ ἔτως ἐπῆγε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν λίθον εἰς τὸν Ἀρχιερέα. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἠγκαλίσθη αὐτὸν, καὶ ποθὰ τὸν ἐκαταφίλησε, καὶ τιμὰς μεγάλας ἔκαμε πρὸς αὐτόν, καὶ ἐρώτησέ τον, πῶς ἔτυχεν ὁ πολυτίμητος ἐκεῖνος λίθος εἰς τὰς χέρας αὐτῦ; ὁ δὲ ἄνθρωπος ὁξηγήθη καταλεπτῶς ὅλην τῆς ἐλεημοσύνης, ὁπῦ ἔκαμε, καὶ πῶς ἐπῶχωνε, καὶ ἐβαρέθη ἡ καρδία τε πρὸς τὸν Θεόν. καὶ πῶς τὸ ἔτυχεν ὁ λίθος, καθὼς ἐγράφαμψ ἀνωθεν. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἔκαμε κρὶ τὸν λόγον τῦ Ἀγγέλυ, καὶ ἔδωκεν ἀσήμι καὶ χρυσάφι πολὺ τῦ ἀνθρώπυ ἐκείνυ, καὶ ὠφέλησέ τον, ὅτι ἐλυπεῖτο πρὸς Θεόν. καὶ ὅσα εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἄγγελος, ἀνήγγειλε τῦ ἀνδρὸς ἐκείνυ. αὐτὸς δὲ ὡς ἤκυσε τὸς λόγυς τύτυς ὅλους τῦ Ἀρχιερέως, ὑπὸ τῆς χαρᾶς αὐτῦ ἔζεμε καὶ ἠγαλλιᾶτο, καὶ τῷ Θεῷ ὁλοψύχως δόξαζεν. καὶ δύγηκεν ἀπὸ τὸν Ναὸν ἀγαλλόμψος, καὶ πιστεύων τῷ Θεῷ, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ Θείᾳ Γραφῇ.

Βασιλεία Μανασσῆ Υἱῦ Ἐζεκίου.

ΜΕτὰ δὲ τὸν θάνατον τῦ Βασιλέως Ἐζεκίου, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῦ Μανασσῆς χρόνυς, νέ. καὶ ὅσον δυσέβειαν καὶ δυλάβειαν καὶ ἀγάπην εἶχεν εἰς τὸν Θεὸν ὁ πατέρας τε, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὰ θελήματα αὐτῦ, τόσος εἶχε τὸ ἐναντίον, ἀσέβειαν, ἔχθραν, ὑφηφανίαν. τὸν Θεὸν δὸν ἐφοβεῖτο, δὲ τὰ θελήματά τε ἔκα-

ἔκαμνε, μόνον τῦ Διαβόλυ. τῦτος τὸν μέγαν Ἡσαΐαν τὸν Προφήτην τὸν ἐπρίωνισε, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐγέμισεν αἵματε ἀνθρώπων, ὁπῦ τὺς ἐφόνευσεν ἀδίκως, καὶ ἐπροσκυνήσε τὰ Εἴδωλα. καὶ πᾶσαν πονηρίαν, καὶ ὅσα ὁ Θεὸς δὸν ἤθελεν, αὐτὸς τὰ ἔκαμε. καὶ πολλὺς τῦ Λαῦ ἤφερεν εἰς τὰ θελήματα αὐτῦ, καὶ ἐπροσκυνήσαν τὰ Εἴδωλα, καὶ ἀφῆκαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ὁπῦ ἔπίσθυαν εἰς αὐτόν. καὶ ἐμαρτύρησε πλῆθος Λαῦ, μὴ θέλοντες νὰ προσκυνήσωσι τὰ Εἴδωλα. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ Ἱστοριογράφοι, ὅτι ἐμάχετο καὶ ἐπολέμει τῷ Μυροδὸχ Βασιλέως, καὶ ἐνικήθη, καὶ ἔγινον αἰχμάλωτος εἰς Νινδυΐ. καὶ ἔτζι ἔκαμαν σπα βόϊδι χάλκινον, καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα, καὶ τὸν ἐσφάλισαν· καὶ ἀπ' ἐκεῖθεν ἔκαμε προσδυχὴν μὲ πολλῶν δακρύων, ἡ ὁποία „ προσδυχὴ εἶναι αὕτη· Κύριε παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὸ „ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, καὶ τὸ σπέρματος αὐτῶν τὸ δικαίυ, καὶ τὸ ἐξῆς. καὶ εἶπεν ὅλων τὴν δυχήν· καὶ τότε ὁ Θεὸς ἀνοίξε τὸ ζῶον ἐκεῖνο τὸ χάλκινον, καὶ δύγηκεν ὁ Μανασσῆς ἔξω. καὶ ἐχὶ μόνον πῶς δύγηκεν, ἀμὴ ἦλθεν Ἄγγελος Κυρίυ καὶ τὸν ἐπῆρε, καὶ ἐπῆγέ τον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν εἰς ὁξομολόγησιν καὶ μετάνοιαν. καὶ ὅλα τὰ Εἴδωλα τὰ ἠφάνισεν, ὡσαὐτὼς ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκήρυξεν δυσέβειαν εἰς ὅλον τὸν τόπον. βλέπετε τὴν φιλανθρωπίαν τῦ Θεῦ καὶ Δεσπότε, καὶ τὴν δυναμὶν τῆς ὁξομολογήσεως; δόξα Θεῷ τῷ δείξαντι ταύτην. Ἐβασίλευσε γὰν πενηνταπεντε χρόνυς ὁ Μανασσῆς· καὶ ἔκαμε τὸν Λαὸν τῦ Θεῦ, ὡς ἠκούσετε, κρὶ δυναστείαν, καὶ ἐλάβοσαν καὶ ἐπροσκυνῶσαν τὰ Εἴδωλα, ὅτα νὰ τὺς κάμη μὲ τὰ βάσανα νὰ ἀρνηθοῦν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. τίς νὰ διηγηθῇ, πόσος λαὸς ἀπέθανε, καὶ πόσαις χιλιάδες εἰς τὰς πενηνταπεντε χρόνυς, ὁπῦ ἐβασίλευσεν ὁ Μανασσῆς; ὁ ὁποῖος Λαὸς ἐπῆγε εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἐκέρδησεν αὐτὺς ὁ Διάβολος. τῦ ὁποίυ Λαῦ ἦτον τὸ κεῖμαι αὐτὸ τῦ Μανασσῆ. καὶ ὅλα τὰ κακὰ, ὁπῦ ἔκαμε, δὸν ἐνίκησαν τὴν Φιλανθρωπίαν τῦ Θεῦ, ἀμὴ ὅτα τὴν ἀληθινὴν καὶ γνησίαν μετάνοιαν ἐσυγχωρήθη εἰς ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, ὁπῦ ἔκαμε, καὶ ἔλαβε τὴν Βασιλείαν τῦ Οὐρανῦ.

Θάνατος Μανασσῆ ἐν μετανοίᾳ. Βασιλεία Ἀμὼς υἱῦ αὐτῦ.

ΜΕτὰ δὲ τὸν θάνατον Μανασσῆ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῦ Ἀμὼς, χρόνυς δύο. καὶ ἦτον χρονῶν, κβ'. ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔκαμε χειρότερα ποθὰ τὸν πατέρα τε. ἡ ἀρχὴ ἦτον ὅτι ὀπίσθυσεν εἰς τὰ Εἴδωλα, καὶ ἄλλα μυρία κακὰ ἔκαμψ εἰς τὸν Λαὸν τῦ Θεῦ. ὁ δὲ Θεὸς ὀργισθεὶς αὐτὸν, τὸν ἔσφαξαν τὰ παιδία τε μέσα εἰς τὸ Παλάτι, ἐκεῖ ὅπῦ ἐκάθετο. τύτε ἀπέθανε καὶ ὁ Βασιλεὺς Μίδας τῆς Φρυγίας, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγουν, εἶχεν ἀφτία γαϊδαρινά.

Σφαγὴ Ἀμώς. Βασιλεία Γωσίου Υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον τὸν Ἀμὼν, βασιλεύει ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Γωσίας, ἄνθρωπος δίκαιος καὶ ἀγαθὸς, φοβούμενος πολλὰ τὸν Θεὸν, τοῦτος εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς Βασιλείας του συνέτριψε τὰ Εἴδωλα, καὶ τὰ ἠφάνισε, καὶ τοὺς τῶν Εἰδώλων ναοὺς ἐκ θεμελίου τῆς γῆς ἐχάλασε· καὶ ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὰ Εἴδωλα, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἐπιστραφοῦν, νὰ προσκυνήσουν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοὺς ἀπεκεφάλιζε. καὶ ὅσοι ἀπέθαναν εἰς τὴν Εἰδωλολατρείαν, τοὺς εὔγαλεν ἀπὸ τοὺς τάφους, καὶ ἔκαψε τὰ λείψανα αὐτῶν. καὶ ἦτον ὅλος ψυχῇ καὶ σώματι σκεῦος Θεοῦ.

Ἔκαμε δὲ τὸ Πάσχα, ὁποῦ ἄλλος τινὰς Βασιλεὺς δὲν τὸ ἔκαμε καλλιώτερον ἀπὸ τὸν καιρὸν Γησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ Σαμουὴλ, ἔσφαξε βοΐδια χιλιάδας δώδεκα εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Πάσχα· πρόβατα, χιλιάδας λ. ὅμοιος τούτου τοῦ Βασιλέως δὲν ἐγεννήθη ὀμπρὸς ἀπ' αὐτὸν, νὰ φοβῆται τὸν Θεὸν, καὶ νὰ εὐλαβῆται, ὡσὰν τοῦτον τὸν Γωσίαν. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἐκτίσθη τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Βύζου τοῦ Βασιλέως Θράκης. ἦτον δὲ χρονῶν ὀκτὼ, ὅταν ἔγινε Βασιλεύς. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, λ. καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης καὶ πολλῆς τιμῆς, καὶ δόξης, καὶ ἐθρήνησεν αὐτὸν πολλὰ ὁ Λαὸς ὅλος.

Περὶ τοῦ Βυζαντίου.

Θάνατος Γωσία. Βασιλεία Γωάχαζ υἱοῦ Γωσία.

Μετὰ δὲ Γωσίαν, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γωάχαζ. ὁ ὁποῖος ἔγινε σκεῦος τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀρνήθη τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, ὁποῦ ἐπίστευεν ὁ πατέρας του· καὶ ἐπροσκύνησε καὶ αὐτὸς τὰ Εἴδωλα, καὶ ἐπαραχώρησεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν. καὶ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὁ Νεχαὼβ, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. καὶ ἐβασίλευσε μόνον μῆνας τρεῖς. ἦτον δὲ χρονῶν, κγ'. ὅταν ἐβασίλευσε.

Θάνατος ἄωρος Γωάχαζ. Βασιλεία Γωακεὶμ υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον Γωάχαζ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γωακείμ· καὶ ἀπὸ ἀκάνθι εὐγῆκεν ἀκάνθι φαρμακερώτερον· δηλονότι καὶ αὐτὸς Εἰδωλολάτρης ὡσὰν τὸν πατέρα του, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ Ναβουχοδονόσορ Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἦλθε, καὶ ἠχμαλώτευσε, καὶ ἠφάνισε τὴν Γερουσαλήμ· καὶ ἐπῆρε μίαν μερίδα, ἤγουν ὀλίγα ἀπὸ τὰ ἅγια σκεύη τοῦ Ναοῦ, καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους ἐπῆρεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους ἦτον καὶ Δανιὴλ ὁ Προφήτης, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες, ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας, καὶ ὁ Μισαὴλ, Υἱοὶ Ἐζεκίου τοῦ Βασιλέως. ὅμως εἶχε τούτους ὁ Βασιλεὺς εἰς μεγάλην τιμὴν, καὶ ὥρισε τὸν Ἀρχιμάγειρον Εὐνοῦχον αὐτοῦ, ὅτι ἀπὸ τὰ φαγητὰ,

ὁποῦ

ὁποῦ τρώγει τὰ βασιλικὰ, νὰ δίδῃ καὶ αὐτῶν· καὶ ἔκαμεν οὕτως κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἄρχισε καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτοὺς μὲ τὰ Βασιλικὰ φαγητά. καὶ ὡς εἶδον αὐτὰ αὐτοὶ, εἶπον τοῦ Ἀρχιευνούχου, ὅτι παρακαλοῦμέν σε, αὐτὰ τὰ φαγητὰ τρώγετα σὺ, καὶ διατ' ἐμᾶς ἑτοίμασε ὄσπρια βρεμμένα καὶ λάχανα. ὁ δὲ Ἀρχιευνοῦχος λέγει πρὸς αὐτούς. καὶ ἐὰν ὁ Βασιλεὺς σᾶς ἰδῇ καὶ θέλει εἶσαι ἡ ὄψις τοῦ προσώπου σας χαλασμένη, ἐπειδὴ καὶ δὲν τρώγετε παχέα φαγητὰ, τί ἀπόκρισιν νὰ δώσω; τοῦτο ἐγὼ ἠξεύρω, ὅτι ἀποκεφαλίζει με. οἱ δὲ θεῖοι Παῖδες, καὶ ὁ Δανιὴλ τοῦ λέγουν. κάμε μόνον, καθὼς ἡμεῖς λέγομεν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει σὲ φυλάξει ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ ἡμᾶς. καὶ οὕτως ἔκαμνεν ὁ Ἀρχιμάγειρος, καὶ ἤφερνεν εἰς τοὺς Παῖδας ὄσπρια, καὶ λάχανα καὶ ἔτρωγαν· καὶ ἐφαίνοντο λαμπρὰ τὰ πρόσωπα αὐτῶν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὁποῦ ἔτρωγαν τὰ βασιλικὰ φαγητά. ἔβαλε δὲ αὐτὸς ὁ Ἀρχιευνοῦχος ὀνόματα αὐτῶν τῆς ἐκείνου γλώττης. τὸν μὲν Δανιὴλ, ἐκάλεσε Βαλτάσαρ. τὸν δὲ Ἀνανίαν, Σιδράχ. τὸ δὲ Μισαὴλ, Μισάκ. τὸν δὲ Ἀζαρίαν, Ἀβδεναγώ. καὶ καθὼς ἔβλεπεν ὁ Ἀρχιευνοῦχος τὰ πρόσωπα τούτων λαμπρὰ χωρὶς φαγητὰ, ἐχαίρετο πολλά. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ βλέπει ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ὅραμα φοβερόν. ἕνα Ἀνδριάντα μέγαν, καὶ ἔστεκε, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν χρυσῆν, καὶ τοὺς ὤμους, καὶ τὰς χεῖρας ἀργυρᾶς, καὶ τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ μηρία χάλκινα, τὰ δὲ ποδάρια σιδηρᾶ· καὶ ἐν τῷ ἅμα εἶδε μίαν πέτραν, καὶ ἐκόπη ἀπὸ ἕνα βουνὸν, χωρὶς νὰ τὴν κόψῃ τινὰς, καὶ ἐκατέβη, καὶ ἐκτύπησεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀνδριάντα, καὶ συνέτριψε τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσῆμι, τὸ χάλκωμα, καὶ τὸ σίδερον, ὁποῦ ἦτον καμωμένος ὁ Ἀνδριάντας. καὶ τόσον τὸν ἐσυνέτριψεν, ὅτι ἐγίνη ὡσὰν στάκτη, καὶ ἦλθεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐσκόρπισεν αὐτόν. ἡ δὲ πέτρα ἐκείνη, ὁποῦ ἐσυνέτριψε τὸν Ἀνδριάντα, ἐγίνη βουνὸν μεγάλον. καὶ τόσον ηὐξύνθη, ὅτι ἐγέμισεν ὅλον τὸν Κόσμον. τὸν δεύτερον χρόνον τῆς αὐτοῦ Βασιλείας εἶδεν αὐτὸ τὸ ὅραμα, τότε ὡσὰν τὸ εἶδε τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἔκραξε τοὺς σοφοὺς καὶ διδασκάλους αὐτοῦ, νὰ διαλύσουν αὐτὸ τὸ τί δηλοῖ. καὶ οὐδένας ἐδυνήθη νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, μόνον ὁ Δανιὴλ, καὶ λέγει τὴν ἐξήγησιν οὕτως. ὅτι ἡ χρυσῆ κεφαλὴ τοῦ Ἀνδριάντος ἐκείνου εἶσαι σὺ Βασιλεῦ, καὶ οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς τῆς Βαβυλωνίας, ὁποῦ ἦσαν προτήτερα ἀπὸ ἐσέ. οἱ δὲ δύο ὦμοι καὶ τὰ χέρια, ὁποῦ ἦσαν ἀργυρᾶ, εἶναι οἱ δύο Βασιλεῖς τῶν Περσῶν καὶ τῶν Μήδων, οἱ ὁποῖοι θέλουν χαλάσει τὴν Βασιλείαν σου. ἡ δὲ κοιλία καὶ τὰ μηρία, ὁποῦ ἦσαν χαλκᾶ, εἶναι Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεύς. ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ γεννηθῇ, καὶ αὐτὸς θέλει ἀφανίσει αὐτῶν τὴν Βασιλείαν καὶ ἄλλων πολλῶν. τὰ δὲ ποδάρια, ὁποῦ ἦσαν σιδηρᾶ, εἶναι τῶν Ῥωμαίων ἡ Βασιλεία, ἡ ὁποία θέλει εἶσαι δυνατὴ καὶ στερεὰ, καθὼς εἶναι ἡ φύσις τοῦ σιδήρου, καὶ ἀπὸ τὸ χρυσάφι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀσῆμι, καὶ ἀπὸ τὸ χάλκωμα δυνατωτέρα, καὶ θέλει νικήσει τὸν Κόσμον καὶ τὰς βασιλείας. τὸ δὲ λιθάρι, ὁποῦ ἐκόπη ἀπὸ τὸ βουνὸν, χωρὶς νὰ τὸ κόψῃ χέρι ἀνθρώπου, εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁποῦ θέλει γεννηθῇ ἀπὸ Γυναικὸς Ἁγίας καὶ Παρθένου, χωρὶς νὰ σμίξῃ μετὰ ἀνδρός. τότε ὁ

Βα-

Βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ ἔπεσεν εἰς τὸ γῆ, καὶ ἐπροσκύνησε τῷ Δανιὴλ, καὶ εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας ὁ Θεὸς ὁ ἐδικός σε εἶναι Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Βασιλέων, ὁπὲ ἀποκαλύπτει τοιαῦτα μυστήρια. καὶ ἐτίμησε μεγάλως ὁ Βασιλεὺς τὸν Δανιὴλ, καὶ χαρίσματα μεγάλα τὲ ἔδωκε, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτὲ. εἰς δὲ τὸν, ιή. χρόνον τῆς αὐτὲ Βασιλείας, ὑψώθη πολλὰ ὁ Ναβυχοδονόσωρ, καὶ ἐφαντάζετον, ὅτι εἶναι Θεός. καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτὲ ἐπαίδαζε νὰ τὰ δείξῃ Θεός· καὶ ὅτως ἔκαμε μίαν Εἰκόνα χρυσῆν, καὶ ἦτον τὸ ὕψος πήχαις ἑξῆ· καὶ ἔστησεν τὴν εἰς τὴν Χώραν τῆς Βαβυλῶνος, εἰς σῦκα κάμπον ὁπὲ τὸν ἔλεγαν Δειρά. καὶ ἀπέστειλεν εἰς ὅλας τὰς τόπας, ὁπὲ ὥριζε, καὶ ἐσυνάξεν Αὐθεντας, Σατραπὰς, Ἄρχοντας, καὶ κάθε ἄνθρωπον, νὰ ἔλθεν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος, ὁπὲ ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ. καὶ ὅτως ὑπῆγαν ὅλοι ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνος. ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ Ναβυχοδονόσωρ. τότε ἐβόησε ὁ κήρυξ, ἦγουν ὁ δυνατὸς, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὁπὲ εἶναι ἐδῶ, τόσον ἀπὸ τὰς μεγάλας ἄρχοντας, ὡσὰν καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλες, ὁποιαν ὥραν ἀκόσουν, νὰ βαρέσουν αἱ βουμπέταις, καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια, ὅλοι νὰ πέσουν, νὰ προσκυνήσουν τὴν Εἰκόνα ὁπὲ ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς. καὶ ὅποιος δὲν πέσῃ νὰ τὴν προσκυνήσῃ, νὰ τὸν ῥίπτουν εἰς τὸν κάμινον, ὁπὲ ἐκαίετον ἐκεῖ αὐτίκρυς τῆς εἰκόνος. ἡ ὁποία κάμινος εἶχε μέσα ὅλα τὰ ὑποπόδια τῆς φωτίας, πίσσαν, κλήματα, τιάφι, καὶ τὰ μέσα τῆς ἐλαιῶν. καὶ ὅτως ἄρχισαν, καὶ ἐλάλησαν αἱ βουμπέται καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια, καὶ κατὰ τὴν τοῦ Βασιλέως πρόσταξιν ἔπεσαν ὅλοι καὶ ἐπροσκύνησαν τὴν εἰκόνα, ὁπὲ ἔστησεν ὁ Βασιλεύς. οἱ δὲ Θεῖοι ξεῖς Παῖδες δὲν ἠθέλησαν νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα ἐκείνην, ἦγουν τὸ Εἴδωλον. τότε ὡς εἶδαν αὐτὲς τινὲς ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους, ὑπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ διέβαλαν τὲς ξεῖς Παῖδας, διότι ὁ Δανιὴλ ἐκεῖ δὲν ἦτον, καὶ εἶπαν αὐτῷ· ἤξευρε ὦ Βασιλεῦ, ὁρισμὸν ὥρισες, ὅτι πᾶσα φωνὴν ἄνθρωπος, ὅταν ἀκόσῃ ταῖς βουμπέταις καὶ τὰ παιγνίδια, νὰ πέσῃ, νὰ προσκυνῇ τὴν εἰκόνα, ὁπὲ ἔστησες. καὶ ὅποιος δὲν προσκυνήσῃ, νὰ τὸν ῥίπτουν μέσα εἰς τὸν κάμινον. καὶ ὅτως ἐποιήσαμεν ὅλοι οἱ δῶλοί σου τὸν ὁρισμόν σου. οἱ δὲ ξεῖς Ἑβραῖοι ἐκεῖνοι, ὁπὲ ἤφερες ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ αἰχμαλώτως, ὁ Σεδράχ, ὁ Μισάχ, καὶ ὁ Ἀβδεναγὼ, δὲν ἔκαμαν τὸν ὁρισμόν σου, διότι τὲς θεές σου δὲ λατρεύουν, οὐδὲ τὴν εἰκόνα, ὁπὲ ἔστησες, τὴν ἐπροσκύνησαν. τότε ὁ Ναβυχοδονόσωρ μὲ θυμὲ πολλὲ καὶ ὀργῆς μεγάλης εἶπε. φέρετέ μου ἐδῶ τὸν Σεδράχ, τὸν Μισάχ, καὶ τὸν Ἀβδεναγώ. καὶ ὅτως τὲς ἤφεραν. καὶ ὡσὰν ἤλθαν, λέγει πρὸς αὐτές. ἀληθῶς τοῖς θεοῖς μου δὲν λατρεύετε, οὐδὲ τὴν εἰκόνα τὴν χρυσῆν, ὁπὲ ἔστησα, δὲν τὴν ἐπροσκυνήσατε; ἀμὴ ἤξεύρετε, ὡσὰν ἀκόσετε καὶ λαλήσουν αἱ βουμπέται, καὶ τὰ παιγνίδια, νὰ εἶστε ἑτοιμοι, νὰ πέσετε, νὰ προσκυνήσετε τὴν εἰκόνα· εἰδὲ, θέλω σᾶς ῥήξει εἰς τὸν κάμινον μέσα ὁπὲ καίεται, καὶ θέλω ἰδεῖ, ποῖος Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁπὲ θέλει σᾶς βγάλει ἀπὸ τὰ χέρια μὲ; καὶ ἐν τῷ ἅμα οἱ ξεῖς Παῖδες ἀπεκρίθησαν εὐαλό-

γον χωρὶς καμμία φόβον, ἀλλὰ μὲ ἀνδρείας μεγάλης καὶ παῤῥησίας εἶπαν πρὸς αὐτόν. Βασιλεῦ Ναβυχοδονόσωρ, χρείαν δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἀπὸ τὲς λόγες ὁπὲ ὁμιλεῖς, νὰ σὲ ἀποκριθῶμεν. εἶναι γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, τὸν ὁποῖον λατρεύομεν ἡμεῖς, καὶ προσκυνῶμεν, ὁπὲ εἶναι δυνατὸς νὰ μᾶς βγάλῃ καὶ ἀπὸ τὸν κάμινον ὁπὲ καίεται, καὶ ἀπὸ τὰ χέριά σε νὰ μᾶς λυτρώσῃ. ἀμὴ ἤξεύρε, ὅτι τοῖς Θεοῖς σε δὲ λατρεύομεν, οὐδὲ τὴν εἰκόνα, ὁπὲ ἔστησες, προσκυνῶμεν. τότε ὁ Ναβυχοδονόσωρ ἐθυμώθη, καὶ ἡ ὄψις τῶ προσώπε αὐτὲ ἄλλαξε καὶ ἠλλοιώθη ὅπ' Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγώ. καὶ ὥρισεν ἀπὸ εἴτι φωτίαν ἐκαίετο ἡ κάμινος, νὰ τὸν κάψῃ ἑπτὰ φοραῖς πλειοτέρως, καὶ ἄνδρας νὰ εὕρῃ δυνατὲς, νὰ δέσῃ τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, καὶ νὰ τὲς ῥίξῃ εἰς τὸν κάμινον. καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῶ Βασιλέως ἐποίησαν, καὶ ἔκαψαν τὴν κάμινον ἑπτὰ φοραῖς πλειοτέρως, καὶ ἐπῆραν αὐτὲς τὲς Παῖδας καὶ τὲς ἔῤῥιξαν μέσα εἰς τὸν κάμινον δεμένους. καὶ παρευθὺς ἔδωκεν ἡ φωτία ἔξω ἀπὸ τὸν κάμινον πήχαις σαραντα μία, καὶ ὅσους ἤυρε τὸ γύρον ἐκεῖ ὅλες τὲς ἔκαψε, καὶ ἔγινε μέγας φόβος τότε εἰς ὅλον τὸν Λαὸν ἐκεῖνον. καὶ οἱ ξεῖς Παῖδες ἐπεπάτησαν μέσα εἰς τὸν κάμινον, ὁπὲ ἄναφτεν ἡ φωτία. καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν. καὶ ὁ Ναβυχοδονόσωρ εἶδε τὸν Υἱὸν τῶ Θεῶ μέσα εἰς τὸν κάμινον δμὲ μὲ τὲς ξεῖς Παῖδας, καὶ λέγει πρὸς τὲς ἄρχοντας αὐτῶ· δὲν ἐβάλομεν ξεῖς ἄνδρας μέσα εἰς τὸ καμῖνι ὁπὲ καίεται, καὶ ἦσαν τὰ χέριά τως καὶ τὰ ποδάρια δεμένα; καὶ εἶπαν οἱ Ἄρχοντες, ναὶ, ξεῖς ἐβάλαμεν. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἐγὼ βλέπω τέσσαρες ἄνδρας, καὶ εἶναι τὰ χέριά τως καὶ τὰ ποδάρια τως λυτὰ, καὶ περπατῶν μέσα εἰς τὸν κάμινον, καὶ δὲν εἶναι βλάφορα εἰς αὐτὲς, μόνον ἡ θεωρία τῶ τετάρτε εἶναι ὁμοία Υἱῶ Θεῶ. καλὰ καὶ λέγει, ὅτι ὁ Ἄγγελος Κυρίε ὑπῆγε εἰς τὸν κάμινον, καὶ ἐξετείναξε τὴν φωτίαν τῆς καμίνε, ἀμὴ τί λέγει ὁ Ναβυχοδονόσωρ, ὅτι ἡ θεωρία τῶ τετάρτε ἦτον ὁμοία τῶ Θεῶ; λοιπὸν καὶ ὁ Υἱὸς τῶ Θεῶ Ἄγγελος ὀνομάζεται. τότε ὁ Ναβυχοδονόσωρ, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τῶτο, ἔδραμε καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν θύραν τῆς καμίνε, καὶ ἐφώναξε· Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ δῶλοι, τῶ Θεῶ, ἐξέλθετε ἔξω· καὶ ὅτως ἐξέβησαν. καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς αὐτὲς ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἄρχοντες αὐτῶ, καὶ ὅλος ὁ Λαός, καὶ ἔβλεπον αὐτές. μήτε τὰ ῥοῦχα, μήτε αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτῆ ἦσαν τελείως καῦμμένοι, οὐδὲ κἂν ἀπὸ τὴν φωτίαν δὲν ἐμύριζαν. τότε ὅλοι μεγάλως ἐθαύμασαν καὶ ἐπροσκύνησαν ὁμὲ μὲ τὸ Βα λέως τὸν Κύριον. καὶ ὁ Ναβυχοδονόσωρ εἶπε. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγώ, ὁπὲ ἀπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτῶ, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτὲς ἀπὸ τῆς καμίνε, ὅτι νὰ ἐλπίζεν εἰς αὐτὸν, ὁπὲ ἐπαρέδωκαν τὰ κορμία αὐτῆ εἰς τὴν φωτίαν, ὅτι νὰ μὴ δὲν προσκυνήσουν καθ' σῦα Θεόν. καὶ κάμνω ἀπὸ τὴν σήμερον ὁρισμόν, ὅτι ὅποιος ἐκεῖνος εἰπῇ καμίαν βλασφημίαν κατὰ τῶ Θεῶ τῶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, νὰ λαμβάνῃ θάνατον, καὶ τὰ πράγματά τε, νὰ τὰ ἁρπάζῃ διότι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς, ὁπὲ νὰ δύνεται νὰ κάμῃ τοιαῦτα σημεῖα φοβερὰ καὶ θαυμασὰ,

ὡσὰν τὰ κάμνει ὁ Θεὸς αὐτῶν. καὶ ἡ Βασιλεία αὐτοῦ, νὰ ἠξεύρετε ὁ Λαὸς ὅλος, ὅτι εἶναι Βασιλεία αἰώνιος, καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. τότε ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἠξίωσεν αὐτοὺς, ἤγουν ἐτίμησεν, ὅπως νὰ ἀρχεύουν ὅλους τοὺς Ἑβραίους, ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς ὅλον τὸν τόπον αὐτοῦ.

Βασιλεία Γεχονίου, υἱοῦ Γωακείμ.

Μετὰ δὲ Γωακεὶμ, ἐβασίλευσεν Γεχονίας ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετὰ ὁρισμοῦ τοῦ Ναβουχοδονόσωρ· καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἤγουν ἐπροσκύνησε τὰ Εἴδωλα, καὶ ἔγινε ξένος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. καὶ διὰ τὸ τέλος, ἤγουν τὸ χαράτζι, ὁποῦ ἔστησε νὰ δίδῃ ἡ Πόλις Γερουσαλὴμ πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσωρ κάθε χρόνον, τὸ ἠθέτησεν ὁ Γεχονίας, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δώσῃ. τότε ὀργισθεὶς ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ ἐπολέμησεν αὐτήν. ὁ δὲ Γεχονίας ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὸ τέλος, ὅτι ὁ Ναβουχοδονόσωρ πέρνει τὴν Γερουσαλὴμ, εὐγῆκεν εἰς αὐτὸν μὲ τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὰ παιδία του, καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντάς του, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν. οἱ δὲ Στρατηγοὶ τοῦ Ναβουχοδονόσωρ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εὔγαλαν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπῆραν ἀπὸ τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Σολομὼν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου. καὶ τὸν Γεχονίαν τὸν ἐξωστράκισεν ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τὴν μητέρα του καὶ μὲ τὰ παιδία καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντας· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Γεχονίας μόνον μῆνας, γ'.

Βασιλεία Σεδεκίου.

Μετὰ δὲ τὸν Γεχονίαν, ἐβασίλευσε Σεδεκίας, θεῖος τοῦ Γεχονίου, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀδελφὸς, καὶ τοῦτος Εἰδωλολάτρης διάβολος. ὅμως ὡς ἐβασίλευσεν, ἐπέρασε καιρὸς, καὶ ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν Ναβουχοδονόσωρ, ἵνα ἀποστείλῃ αὐτοῦ τὸ χαράτζι, ὁποῦ ἔστησαν, νὰ δίδεται. ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ περὶ τούτου, οὔτε χαράτζιον νὰ δώσῃ, οὔτε ἀπόκρισιν. καὶ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὡς ἤκουσε τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἔπαρσιν καὶ τὴν ἀθέτησιν, ὁποῦ ἔκαμεν, ἡτοιμάσθη νὰ ἔλθῃ, νὰ πολεμήσῃ τὴν Γερουσαλήμ. ὁ δὲ Γερεμίας ἐπροφήτευσε τὸν χαλασμόν της, καὶ ἐθρήνει μεγάλως. καὶ διατοῦτο ὁ Βασιλεὺς ὥρισε, καὶ ἔδεσάν τον, καὶ ἔρρηξάν τον εἰς βορβορώδη λάκκον τῶν ἀποθαμμένων. καὶ προτήτερα ἔβαλαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν πρώτην καὶ δευτέραν φορὰν, καὶ ἔδειραν τον. καὶ ὡσὰν ἐλύθη ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκον ἀβλαβὴς, βοηθοῦντος τοῦ Θεοῦ, τότε ἔκραξεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Γερεμίαν, καὶ λέγει του. νὰ μὴ δὲν μοῦ κρύψῃς λόγον τίποτε ἀπὸ εἴτι σὲ θέλω ἐρωτήσει· καὶ ὀμνύω σου, ὅτι νὰ μὴν ἔχῃς κανένα φόβον ἀπ' ἐμοῦ, νὰ σοῦ κάμω καμίαν παίδευσιν. ὅμως ἐρωτῶσε, νὰ μοῦ εἰπῇς περὶ τοὺς λόγους, ὁποῦ ἔλεγες διὰ τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ διατ'

ἐμᾶς. τότε ἄρχισεν ὁ Γερεμίας, καὶ λέγει τῷ Βασιλεῖ. ἐὰν θέλῃς νὰ πιάσῃς τὴν βουλήν μου, νὰ εὔγῃς, νὰ προσκυνήσῃς τὸν Ναβουχοδονόσωρ, θέλεις φυλάξει τὴν ζωήν σου νὰ μὴν πάθῃς κακὸν, οὐδὲ ἡ Πόλις αὕτη Γερουσαλὴμ θέλει ἀφανισθῇ. εἰδὲ καὶ δὲν μοῦ ἀκούσῃς, καὶ σταματίσῃς ἐναντίον τοῦ Ναβουχοδονόσωρ, ἤξευρε, ὅτι ἀπὸ τὰ χέριά του δὲν θέλεις λείψει, νὰ μηδὲν πιασθῇς, καὶ ἡ Πόλις ὑπ' αὐτοῦ θέλει καῇ καὶ ἀφανισθῇ. ὁ δὲ Βασιλεὺς εἰς τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου ἐγέλασε, καὶ εἶχέ τους παίγνιον, ὁ δὲ Κύριος ἰδὼν τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας τοῦ βασιλέως, ὅτι τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου ἐνέμπαιζε, καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν δὲν ἤθελεν, ἐλάλησε πρὸς τὸν Γερεμίαν, καὶ τοῦ λέγει. Γερεμία, συκώσου, εὔγα ἀπὸ τὴν Πόλιν ταύτην τῆς Γερουσαλὴμ μετὰ τοῦ Βαροὺχ, διότι θέλω νὰ τὴν ἐξολοθρεύσω, καὶ νὰ τὴν ἀφανίσω διὰ τὰ πολλὰ ἁμαρτήματα, ὁποῦ κάμνει ὁ Λαὸς, ὁποῦ κατοικεῖ τὴν σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν Πόλιν· καὶ λοιπὸν τώρα νὰ συκωθῇς, νὰ εὔγῃς, πρὶν νὰ ἔλθῃ νὰ πλακώσῃ ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων, νὰ περιτριγυρίσουν τὴν Γερουσαλήμ. καὶ εἶπεν Γερεμίας πρὸς τὸν Θεόν. παρακαλῶσε Κύριε, συγχώρησόν μοι, ἵνα λαλήσω ἐνώπιόν σου. καὶ εἶπε Κύριος, λάλει. καὶ εἶπεν Γερεμίας. Κύριε, παραδίδεις τὴν Πόλιν ταύτην εἰς χεῖρας Χαλδαίων, νὰ καυχηθοῦν, ὅτι ἀπὸ τῆς δύναμεως αὐτῶν ἐνίκησαν αὐτήν; Κύριέ μου, ἂν εἶναι θέλημά σου, καλήτερον εἶναι, νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸ χέρι σου, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῶν Χαλδαίων. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος. σὺ ὕπαγε ἔξω, ὅτι αὐτοὶ δὲν καυχῶνται, διότι, ἐὰν δὲν ἀνοίξω ἐγὼ τὰς πόρτας τῆς Πόλεως, αὐτοὶ δὲν δύνονται νὰ ἔμπουν. μόνον ὕπαγε εἰς τὸν Βαροὺχ, καὶ εἰπέ του, καὶ ἔλθετε ὁμάδι εἰς τὰς ἕξη ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς τὰ τείχη τῆς Πόλεως, καὶ θέλετε ἰδεῖ, ὅτι, ἂν δὲν ἀνοίξω ἐγὼ τὰς πόρτας, αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔμπουν. καὶ ὡσὰν εἶπεν ὁ Κύριος τοὺς λόγους τούτους τοῦ Γερεμίου, ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ὁ Γερεμίας ἀπῆλθε, καὶ εἶπε τῷ Βαροὺχ ὅσα ἐλάλησε μετὰ τοῦ Κυρίου. καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἔπεσαν εἰς προσευχὴν, καὶ ἐθρήνησαν πικρῶς πολλὴν ὥραν. καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἦλθον εἰς τὰς ἕξη ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς τὰ τείχη τῆς Πόλεως, καὶ ἤκουσαν τρουμπέτας φωνήν. καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐβάσταζαν λαμπάδας ἀναμμένας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ τείχη τῆς Πόλεως. καὶ ἰδόντες αὐτοὺς, ἔκλαυσαν, καὶ εἶπον· τώρα ἐγνωρίσαμεν, ὅτι τὸν λόγον ὁποῦ ὥρισες Θεέ μου εἰς ἡμᾶς, ἐτελείωσας καὶ τὸ ἔργον. καὶ ἐπαρακάλεσαν τοὺς Ἀγγέλους, καὶ εἶπον. παρακαλοῦμέν σας, μὴν ἀφήσετε τὴν Πόλιν, ἕως νὰ λαλήσωμεν τῷ Κυρίῳ. τότε ἐλάλησεν ὁ Γερεμίας, λέγων. δέομαί σου Κύριε, συγχωρησόν μοι, νὰ λαλήσω ἐνώπιόν σου. καὶ εἶπε Κύριος, λάλει. καὶ εἶπεν Γερεμίας. ἰδοὺ Κύριε, γνωρίζω, καὶ ἐπιστώθην ἀπὸ τοὺς λόγους σου, ὅτι παραδίδεις τὴν Πόλιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὁ Λαὸς ὑπαγένει εἰς τὴν Βαβυλῶνα, τί νὰ κάμω τὰ ἅγιά σου σκεύη; καὶ εἶπε Κύριος. παράδος αὐτὰ τῇ γῇ, καὶ εἰπὲ, ἄκουε ἡ γῆ τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου, ὁποῦ σὲ ἔκτισεν ἀπάνω εἰς τὰ νερὰ, φύλαξον τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας. καὶ πάλιν Γερεμίας λέγει πρὸς τὸν Κύριον· τί νὰ κάμω Ἀβιμέλεχ τῷ πιστῷ μου, ὁποῦ ἔκαμεν

ἐμὲ τοῦ δούλου σου πολλὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου μὲ εὔγαλε, καὶ δὲν ἀγαπῶ, οὐδὲ θέλω, νὰ ἰδῇ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Πόλεως, διότι εἶναι μικρόψυχος. ὁ δὲ Κύριος λέγει τῷ Γερεμίᾳ. ἀπόστειλε αὐτὸν εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ Ἀγρίππα, καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ βουνοῦ θέλω σκεπάσει αὐτὸν, ἕως οὗ νὰ ὑποστρέψῃ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. σὺ δὲ Γερεμία, ὕπαγε μετὰ τοῦ Λαοῦ σου εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μένε μετ' αὐτῶν ἐκεῖ· καὶ λέγε πρὸς αὐτοὺς λόγους ἀγαθοὺς περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ἕως οὗ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπ' αὐτοὺς, τὸν δὲ Βαρὺχ ἄφες τον ἐδώ. τότε ὁ Γερεμίας ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἐπῆρε τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας, τήν τε Κιβωτὸν, καὶ τὸ Θυσιαστήριον, καὶ τὴν Τράπεζαν, καὶ τὴν Λυχνίαν, καὶ τὰ ἐπαρέδωκε τῆς γῆς, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος. καὶ τὸ πρωῒ λέγει ὁ Γερεμίας τοῦ Ἀβιμέλεχ· παιδί μου, ἔπαρε τὸ κοφίνι, καὶ ὕπαγε εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ Ἀγρίππα ἀπὸ τὴν στράταν τοῦ βουνοῦ, καὶ φέρε μου σῦκα, νὰ δώσω τοῦ ἀθενησμένου Λαοῦ, ὅτι εἰς ἐσὲ εἶναι ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Λαοῦ, καὶ εἰς τὴν κεφαλήν σου εἶναι ἡ δόξα αὐτοῦ. καὶ καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Γερεμίας τὸν λόγον, ὑπῆγε. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁ Ἀβιμέλεχ, καὶ ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Κόσμον, τότε ἐφάνη καὶ ἡ μεγάλη δύναμις τῶν Χαλδαίων· καὶ ἦλθεν, ὅ,τε Ναβουχοδονόσωρ, καὶ τὰ φουσάτα του γύρωθεν τῆς Γερουσαλὴμ, καὶ ἔδωκε τὴν τρουμπέτα ὁ μέγας Ἄγγελος, καὶ εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ἐλθὲ ὅλη ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων, ὅτι αἱ πόρται εἶναι ἀνοικταί. τότε ὁ Γερεμίας λαβὼν τὰ κλειδία τοῦ Ναοῦ, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ τὰ ἔρρηξεν ἐνώπιον τοῦ Ἡλίου, καὶ εἶπεν. ἔπαρε αὐτὰ, καὶ φύλαξον ἕως τῆς ἡμέρας, ὁποῦ θέλει ἐξετάσει ὁ Κύριος δι' αὐτὰ, διότι ἡμεῖς δὲν εὑρέθημεν ἄξιοι νὰ τὰ φυλάξωμεν. ὁ δὲ Βαρὺχ εὐγῆκεν ἔξω τῆς Πόλεως, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς ἕνα μνημεῖον· καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ ἐπῆρε τὰ σῦκα· καὶ διατὶ ἦτον πολὺ καῦμα, ὑπῆγεν εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἐκάθισεν ἀποκάτω εἰς τὴν σκιὰν αὐτοῦ, νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὴν κάψαν, καὶ ἔπεσεν ἀπάνω εἰς τὸ κοφίνι νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἐκοιμήθη ἑβδομῆντα χρόνους. καὶ τοῦτο ἔγινε κατὰ πρόσταξιν Θεοῦ διὰ τὸν λόγον, ὁποῦ εἶπε τοῦ Γερεμίου, ὅτι ἐγὼ σκεπάσω αὐτόν. τότε παρευθὺς ἦλθε, καὶ ἐσέβη Ναβουχοδονόσωρ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ φουσάτον του, καὶ ἐπαρέλαβε τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ ἐκούρσευσεν αὐτὴν, καὶ ἔβαλε φωτίαν, καὶ τὴν ἔκαψε. καὶ τὸν Βασιλέα Σεδεκίαν ἔπιασε, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ παιδία του. καὶ ὥρισεν ὀμπρὸς εἰς τὸν Σεδεκίαν καὶ ἔκοψαν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ, τὸν δὲ Σεδεκίαν ἐτύφλωσε, καὶ ἐπῆρέ τον αἰχμάλωτον μὲ ὅλον τὸν Λαὸν καὶ τὸν Γερεμίαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. καὶ δὲν ἄφηκε ψυχὴν ἀνθρώπου ὅσους ἦυρεν εἰς τὴν Γερουσαλὴμ, μόνον τὴν ἐξωλόθρευσε τελείως, καὶ τὴν ἠφάνισε. καὶ ἐπῆρε καὶ τὸν βίον αὐτῶν καὶ τὰ πράγματα. Μετὰ δὲ τρεῖς χρόνους ἀπέστειλεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν Ἀρχιμάγειρον αὐτοῦ Ναβουζαρδὰν εἰς τὴν Γερουσαλὴμ μὲ φουσάτα. καὶ τὸν μὲν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Παλάτι τοῦ Βασιλέως, καὶ τὰ σπήτια τῶν Ἀρχόντων, ὁποῦ ἔμειναν, πρῶτον τὰ ἐχάλασεν, ἔπειτα ἔβαλε φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψε. τοὺς δὲ χαλκοῦς μεγάλους στύλους, καὶ τὴν

χαλκῆν θάλασσαν, καὶ τοὺς δώδεκα μόσχους, καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα χαλκᾶ ὁποῦ ἦσαν εἰς τὸν Ναὸν, τὰ ὁποῖα ἐκαμεν ὁ Σολομὼν, ὅλα τὰ ἐπῆρεν ὁ Ἀρχιμάγειρος, καὶ τὰ συνέτριψε. καὶ τὸ χάλκωμα ἐκεῖνο, ὁποῦ συνέτριψεν ἀπὸ τὰ σκεύη, τόσον πολὺ ἦτον, ὅτι δὲν ἐδύνετο νὰ τὸ λογαριάσῃ ἄνθρωπος. καὶ ἦυρε πολλοὺς Ἑβραίους, ὁποῦ εἶχαν φύγῃ, ὅταν ᾐχμαλώτισεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, λέγω τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ τοὺς ἔπιασε, καὶ τοὺς ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορ· καὶ τοὺς πρώτους ἀπεκεφάλισε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔκαμε σκλάβους. τὸν δὲ Σεδεκίαν τὸν Βασιλέα, καθὼς ἦτον τυφλὸς, τὸν ἔβαλεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἰς τὸν μῦλον. ὅμως ὡς καθὼς φαίνεται γεγραμμένον, τρεῖς φοραῖς ᾐχμαλώτισε τὴν Γερουσαλὴμ ὁ Ναβουχοδονόσωρ. τὴν πρώτην φορὰν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γωακεὶμ, τὴν δευτέραν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Γωακεὶμ, τὴν τρίτην, εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ τοῦ Σεδεκίου. λοιπὸν ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Γερεμίας αἰχμάλωτος μετὰ τοῦ Λαοῦ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἔκαμαν ἐκεῖ χρόνους ἑβδομῆντα, καὶ ἡ Γερουσαλὴμ ἦτον ἐρημωμένη. καὶ ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, ὁποῦ ἐσίμωσαν οἱ ἑβδομῆντα χρόνοι, ἐξύπνησεν ὁ Ἀβιμέλεχ ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁποῦ ἐκοιμᾶτο τοὺς, ὁ. χρόνους, καὶ εἶπεν. ὅτι γλυκὰ ἐκοιμήθηκα. ἀμὴ ἦτον ὀλίγος ὁ ὕπνος μου, διατοῦτο εἶναι βεβαρυμένη ἡ κεφαλή μου, ὅτι δὲν ἐχόρτασεν ὕπνον. καὶ ἐξεσκέπασε τὸ κοφίνι, ὁποῦ εἶχε σκεπασμένα τὰ σῦκα, καὶ τὰ ἦυρεν, ὁποῦ ἔσταζαν τὸ γάλα, καθὼς τὴν ὥραν ὁποῦ τὰ ἔκοψε. καὶ εἶπεν ὁ Ἀβιμέλεχ. ὅτι ἤθελα κοιμηθῇ ἀκόμι ὀλίγον, ἀμὴ διατίμε ἀπέστειλεν ὁ Γερεμίας μετὰ σπουδῆς, κάμνει χρεία, νὰ ὑπάγω τὸ γληγορώτερον, διότι ἐὰν εἶναι καὶ πέσω πάλιν νὰ κοιμηθῶ, θέλω ἀργήσει, καὶ φοβοῦμαι, νὰ μὴν βαρεθῇ· ἀμὴ ἂς ὑπάγω τὸ συντομώτερον, καὶ ἐκεῖ θέλω κοιμηθῇ. καὶ οὕτως ἐπῆρε τὰ σῦκα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Γερουσαλήμ. καὶ ὡσὰν ἦλθε, δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τὴν Πόλιν τῆς Γερουσαλὴμ, οὔτε τὸ σπήτιον αὐτῶν, οὔτε τινὰ συγγενῆ, οὔτε ἀπὸ τοὺς φίλους, οὔτε ἀπὸ τοὺς γνωρίμους, οὔτε ἀπὸ τοὺς γειτόνους. τότε λέγει. Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἔκστασις ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, καὶ ἐσυγχύσθη ὁ νοῦς μου, καὶ ὡς βλέπω, ὅτι δὲν εἶναι αὕτη ἡ Γερουσαλὴμ, καὶ τοῦτο τὸ ἔπαθα, διὰ νὰ μὴν χορτάσω ὕπνον. καὶ οὕτως ἐν τῷ ἅμα εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ εἶδεν αὐτὴν καλά. καὶ ἀπὸ τὰ σημάδια τὴν ἐγνώρισεν, ὅτι αὐτὴ εἶναι, καὶ ἐμπῆκε μέσα, καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, ἢ φίλους, ἢ γείτονας δὲν ἤυρισκε, καὶ ἐθαυμάζετο, καὶ ἔλεγεν. ὅτι μεγάλη ἔκστασις μοῦ ἦλθε, καὶ εὐγῆκεν ἔξω καὶ ἐκάθισε, καὶ ἐλυπεῖτο, τί νὰ κάμῃ. καὶ ἔβαλε τὸ κοφίνι κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ εἶπεν. ἐδὼ θέλω νὰ κάθωμαι, ἕως οὗ ὁ Κύριος νὰ μοῦ εὐγάλῃ τὴν ἔκστασιν τούτην, νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. καὶ ὡσὰν ἐκαθέζετο, εἶδεν ἕνα γέροντα, ὁποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸ χωράφι του, καὶ λέγει του. γέρων, παρακαλῶσε, νὰ μοῦ εἰπῇς, ποία εἶναι ἡ Πόλις τούτη; ὁ δὲ γέρων τοῦ λέγει, ἡ Γερουσαλὴμ εἶναι. καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ λέγει. καὶ ποῦ εἶναι Γερεμίας ὁ Γερεὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ Βαρὺχ ὁ Ἀναγνώστης, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Γερουσαλὴμ, ὅτι δὲν εὑρίσκω αὐτούς; καὶ εἶπέ του ὁ γέρων. ὅτι δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν Πόλιν τούτην, διότι σήμερον εἶναι, ὁ. χρόνοι ὁποῦ τὸν ἐπῆρεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ αἰχ-

μάλωτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ σὺ τώρα ἐρωτᾷς δι' αὐτὸν, ὁποῦ τότε δὲν ἤσουν γεννημένος οὐδὲ ἐγνώρισές τον; ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀβιμέλεχ, ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν. ὅτι ἐὰν δὲν ἤσουν γέροντας, ἤθελα σὲ καταγελάσει ὡς ἔξω φρενῶν ἄνθρωπον, ἔστωντας νὰ μοῦ λέγεις, ὅτι δὲν ἤμουν γεννημένος, οὐδὲ ἐγνώριζα τὸν Γερεμίαν. ἀμὴ διὰ νὰ εἶναι ὡρισμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι νὰ μὴν ὑβρίζῃ τινὰς τὸν μεγαλήτερόν του, διὰ τοῦτο σιωπῶ. πλὴν ἤξευρε γέροντά μου, ὅτι τὴν ὥραν ἐτούτην μὲ ἔστειλεν ὁ Πατήρ μου ὁ Γερεμίας εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ Ἀγρίππα διὰ ὀλίγα σῦκα, νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Λαοῦ, καὶ ὡσὰν ἐπῆρα τὰ σῦκα, ὑπῆγα εἰς ἕνα δένδρον διὰ τὴν πολλὴν κάψιν, καὶ ἐκοιμήθηκα ὀλίγον, καὶ θαρρῶ, ὅτι ἄργησα. καὶ ἐξεσκέπασε τὰ σῦκα ἔμπροσθεν εἰς τὸν γέροντα, καὶ τὰ ἤυρε καὶ ἔσταζαν ἀκόμι τὸ γάλα, καθὼς τὴν ὥραν ὁποῦ τὰ ἔκοψε. τότε λέγει τοῦ γέροντος; εἶδες τὰ σῦκα; ἐπίστευσες, ἐπληροφορήθης εἰς τοὺς λόγους μου, ὅτι σήμερον μὲ ἀπέστειλεν ὁ Γερεμίας διὰ ταῦτα τὰ σῦκα; καὶ σὺ μοῦ λέγεις, ὅτι, ὁ. χρόνους ἔχει, ὁποῦ τὸν ἐπῆρεν αἰχμάλωτον ὁ Ναβουχοδονόσωρ μετὰ τοῦ Λαοῦ; ἰδὼν δὲ ὁ γέρων τὰ σῦκα, καὶ ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Ἀβιμέλεχ, εἶπε πρὸς αὐτόν. ὦ παιδί μου, δικαίου ἀνθρώπου εἶσαι υἱός, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δείξῃ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Πόλεως, καὶ σοῦ ἔστειλεν ἔκστασιν, καὶ ἐπερισκέπασέ σε. πλὴν τοῦτο ἤξευρε ὁποῦ σοῦ λέγω, ὅτι εἶναι βέβαιον καὶ ἀληθὲς, ὅτι, ὁ. χρόνοι εἶναι σήμερον, καθὼς σοῦ εἶπα, ὁποῦ εἶναι ὁ Γερεμίας αἰχμάλωτος μὲ ὅλον τὸν Λαὸν τῆς Γερουσαλὴμ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ναβουχοδονόσορ. καὶ ἀπὸ τότε εἶναι ἡ Πόλις ἠρημωμένη, καθὼς τὴν βλέπεις, καὶ ἂν θέλῃς, νὰ μάθῃς υἱέ μου, καὶ νὰ πληροφορηθῇς ὅτι ἀληθινοὶ εἶναι οἱ λόγοι μου ὁποῦ σοῦ λέγω, ἰδὲ εἰς τὰ χωράφια, ὁποῦ δὲν εἶναι ἀκόμι καιρὸς νὰ φανῇ ἄυξησις εἰς τὰ γεννήματα τῶν καρπῶν. ἰδὲ καὶ τὰ σῦκα, ὁποῦ δὲν εἶναι ὁ καιρός των. καὶ ἀπὸ τοῦτο γνώρισε καὶ πίστευσε, ὅτι ἀλήθειαν σοῦ λέγω. τότε ὁ Ἀβιμέλεχ εἶδε τὴν γῆν καλῶς καὶ τὰ δένδρα αὐτῆς καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ ἐπληροφορήθη, καὶ ἐπίστευσε τοὺς λόγους τοῦ γέροντος ὅτι εἶναι ἀληθινοί. καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων. καὶ τότε λέγει τοῦ γέροντος. ποῖος μῆνας εἶναι τοῦτος; καὶ ὁ γέρων εἶπε, δωδέκατος. καὶ οὕτως ἔδωκε σῦκα τοῦ γέροντος, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν καὶ ὑπῆγεν. ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἔπεσεν εἰς προσευχὴν, νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὁ Θεὸς τί νὰ κάμῃ. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἦλθεν Ἄγγελος, καὶ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸ μνῆμα ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐκάθετον ὁ Βαροὺχ πεφυλαγμένος παρὰ Θεοῦ, καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἔκλαυσαν πολλὰ καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ἔστοντας νὰ εὐφρανθοῦν καὶ νὰ ἀγαλλιασθοῦν, ὁποῦ ἐπληροφορήθησαν, ὅτι εἶδεν ἕνας τὸν ἄλλον. ὁ δὲ Βαροὺχ, ὡς εἶδε τὰ σῦκα τῶν, ὁ. χρονῶν, νὰ στάζουν ἀκόμι γάλα, μεγάλως ἠυχαρίστησε τῷ Θεῷ, καὶ εἶπε τῷ Ἀβιμέλεχ. ἂς δεηθοῦμεν τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, πῶς νὰ δώσωμεν εἴδησιν τοῦ Γερεμίου διὰ τ' ἐμᾶς, πῶς μᾶς ἐσκέπασεν ὁ Θεὸς, καὶ πῶς ὑπὸ θείου Ἀγγέλου εὑρέθημεν ὁμοῦ. καὶ δεηθέντων αὐτῶν τοῦ Θεοῦ, ἔστειλεν Ἄγγελον εἰς αὐτοὺς, καὶ τοὺς εἶπε, νὰ γράψουν, καθὼς εἶ-

παν. καὶ ὅτι ἰδοὺ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλει τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίσαν τῆς Βαβυλῶνος, νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Γερουσαλήμ. καὶ ἄυριον τὸ πουρνὸν θέλει ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ἀετὸς, καὶ δέσετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὀλίγα σῦκα εἰς τὸν λαιμόν του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Γερεμίαν, νὰ τὰ δώσῃ. καὶ ὡσὰν εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτοὺς, ὑπῆγε. καὶ ὁ Βαροὺχ ἐπῆρε χάρτην, καὶ ἔγραψεν ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον. τὸ πουρνὸν ἦλθεν ὁ ἀετὸς, καὶ ἔδεσαν τὴν ἐπιστολὴν καὶ δέκα σῦκα εἰς τὸν λαιμόν του. καὶ εὐλογήσαντες αὐτὸν, ἔπεμψαν εἰς Γερεμίαν, καὶ τοῦ ἐπαρήγγειλαν πάλιν νὰ γυρίσῃ εἰς αὐτόν. ὁ δὲ ἀετὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκάθισεν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν ἐπάνω εἰς ἕνα στύλον. καὶ οἰκονομίᾳ Θεοῦ εὔγενεν ἔξω ὁ Γερεμίας μὲ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ ὑπήγεναν νὰ θάψουν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τοὺς ἔδωκεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ νὰ θάπτωνται. καὶ ὡς εἶδεν ὁ ἀετὸς τὸν Γερεμίαν, τοῦ ὡμίλησεν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ὅτι, Γερεμία, δέξαι τὴν γραφὴν ἐτούτην, ὁποῦ σοῦ ἤφερα ἀπὸ τὸν Βαροὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀκούσας ὁ Γερεμίας καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ καθίσας ὁ ἀετὸς εἰς τὸν νεκρὸν, ἀνέστη ὁ νεκρός. καὶ ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο ὁ λαὸς, ἐγνώρισαν, ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἡ ἐπιστολή. ὁ δὲ Γερεμίας ἐπῆρεν αὐτὴν, καὶ ὡσὰν τὴν ἀνέγνωσεν εἰς ὅλους ὀμπρὸς, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, ἔστοντας ὁποῦ ἔμαθαν, ὅτι ἐλευθερώνει αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. ἔγραψε δὲ καὶ ὁ Γερεμίας ὅλας του τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς ὁποῦ ἦλθαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔδεσε τὴν γραφὴν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀετοῦ, καὶ τὴν ἔστειλε τοῦ Βαροὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ. καὶ λαβόντες αὐτὴν, ἔκλαυσαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁποῦ τοὺς ἐπερισκέπασε, καὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πάθη. τὰ δὲ σῦκα ἔδωκεν ὁ Γερεμίας τῶν ἀσθενημένων, καὶ ὡσὰν τὰ ἔφαγαν, ἔλαβαν τὴν ὑγείαν τως. καὶ ὅταν ἔσωσαν οἱ ὁ. χρόνοι, εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γερεμίου. ὅτι ἔπαρε τὸν Λαὸν ὅλον τὴν νύκτα, καὶ ἔξελθε ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Γορδάνην, καὶ ἐκεῖ χώρισαι τοὺς Βαβυλωνίους, ὁποῦ ἐπῆραν γυναῖκας Βαβυλωνίας. καὶ ὅποιος δὲν σοῦ ἀκούσῃ, μὴν περάσῃ τὸν Γορδάνην μετὰ σοῦ. ὁ δὲ Γερεμίας ἔκαμε, καθὼς τὸν ὥρισεν ὁ Κύριος. καὶ ὅσοι ἤκουσαν αὐτοῦ, τοὺς ἐχώρισεν, οἱ δὲ ἄλλοι εἶπαν· κάλλιον ἔχομεν, νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, παρὰ νὰ χωρισθοῦμεν ταῖς γυναῖκές μας. καὶ οὕτως ἐγύρισαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ οἱ Βαβυλωνῖται δὲν τοὺς ἐδέχθησαν, ἀμὴ εἶπαν πρὸς αὐτούς. ἐπειδὴ ἡμᾶς ἐμισήσατε, καὶ εὐγήκετε κρυφίως, καὶ ἐφύγετε, κάμνομεν σας ὅρκον, ὅτι ἐδὼ δὲν σᾶς δεχόμεσθεν οὔτε ἐσᾶς, οὔτε τὰ παιδία σας. ὡς δὲ εἶδαν τοῦτοι, ὁποῦ δὲν ἤθελαν νὰ χωρισθοῦν τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ὅτι οὔτε ὁ Γερεμίας τοὺς δέχεται, οὔτε οἱ Βαλυλώνιοι, ὑπῆγαν εἰς ἕνα τόπον ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ ἔκτισαν μίαν Πόλιν, καὶ τὴν ἐπωνόμασαν Σαμάρειαν. ὁ δὲ Γερεμίας μετὰ παντὸς τοῦ Λαοῦ ἦλθαν εἰς τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ ἀπέλαβον τὴν Πατρίδα αὐτῶν τὴν ποθεινοτάτην. ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθησαν, Θεοῦ παραχωρήσει, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Λαοῦ, καὶ ἔκαμναν θυσίαν πρὸς Θεὸν ἡμέρας ἐννέα. καὶ εἰς τὰς δέκα ἡμέρας ἔκαμεν Γερεμίας μόνος θυσίαν

πρὸς Θεὸν, καὶ ἐδεήθη καὶ ἀνελήφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἔμεινεν ἀπεθαμμένον τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὸ Θυσιαστήριον. τότε Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ ἄρχισαν καὶ ἐθρηνοῦσαν τὸν Γερεμίαν. καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Λαὸς τοὺς δύο ὁποῦ ἔκλαιγαν, καὶ εἶδαν τὸν Γερεμίαν κατὰ γῆς ἀποθαμμένον, διέῤῥηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπῆραν χῶμα καὶ ἔβαλαν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔκλαιον ὅλοι πικρῶς, καὶ ἡτοίμασαν νὰ τὸν θάψουν. καὶ ὡς ἡτοίμασαν, ἦλθε φωνὴ ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπε. μὴ θάψετε αὐτὸν, ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀμὴ ζῇ. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν οὕτως, ἐκάθισαν, καὶ ἐφύλαγαν αὐτὸν ἡμέρας τρεῖς. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως εἰς ὅλους. ὅλοι μιᾷ φωνῇ δοξάσατε τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὁποῦ ἀνασταίνει ἡμᾶς, Γησοῦν Χριστὸν, τὸ Φῶς πάντων τῶν αἰώνων, τὸν ἄσβεστον λύχνον, τὴν ζωὴν τῆς φύσεως ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἐν τῷ εὐαγγελίζεσθαι αὐτοῖς τὸν Χριστὸν, ἔκραξαν ὅλοι. ὅτι ταῦτα εἶναι τὰ λόγια, ὁποῦ διελέγετο προτήτερα Ἡσαΐας πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, καὶ διατοῦτο ἐθανάτωσαν αὐτὸν μὲ ξύλινον πριῶνι ὁποῦ τὸν ἐπριώνισαν. λοιπὸν ἐλάτε καὶ ἡμεῖς τοῦτον νὰ λιθάσωμεν. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν τοῦτο Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ, ἐλυπήθησαν πολλὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Γερεμίου. ὁ δὲ Γερεμίας, ὡς ἤκουσε τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, εἶπε πρὸς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ. σιωπήσατε, ὅτι δὲν θέλουν μὲ θανατώσει, ἕως οὗ ὅλα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσα νὰ τοὺς τὰ συντύχω. τότε λέγει πρὸς αὐτούς. φέρετέ μου ἕνα λιθάρι μεγαλήτερον ἀπ' ἐμὲ, καὶ οὕτως τὸ ἤφεραν. καὶ ὡσὰν τὸ εἶδεν ὁ Προφήτης, εἶπε. Κύριε, δέομαί σου, ἵνα κάμῃς τὸν λίθον τοῦτον εἰς τὸ κορμὶ τὸ ἐδικόν μου, ὅπως λιθάσωσιν αὐτὸν οἱ Λαοὶ, ἕως οὗ νὰ εἰπῶ τῶν ἀδελφῶν μου ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδα καὶ ἤκουσα. καὶ οὕτω διὰ προστάγματος τοῦ Θεοῦ ἐπῆρεν ὁ λίθος τὴν ὁμοιότητα, ἤγουν τὴν μόρφωσιν τοῦ Προφήτου, καὶ ἐθαῤῥοῦσαν, ὅτι εἶναι ὁ Γερεμίας, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐλιθοβόλουν τὸ λιθάρι. καὶ ὡσὰν ἐδιηγήθη ὁ Γερεμίας ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδε καὶ ἤκουσε, προστάξει Θεοῦ τὸ λιθάρι ἐσύντυχε μεγαλοφώνως ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. ὦ Ἑβραῖοι τυφλοὶ καὶ λωλοὶ, διατί μὲ λιθάζετε; ἐσεῖς θαῤῥεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Γερεμίας, ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι λιθάρι, καὶ διὰ προστάξεως Θεοῦ ἔγινα εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ Γερεμίου, καὶ ὁ Γερεμίας στέκει μέσα εἰς τὴν μέσην σας, καὶ δὲν τὸν βλέπετε. τότε ἄνοιξαν τὰ ὀμμάτιά τως, ὡσὰν νὰ εἶχαν εἶδε μεθυσμένοι, καὶ εἶδαν τὸν Ἅγιον. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπῆραν λιθάρια, καὶ ἔδραμαν ἀπάνω τοῦ, καὶ τὸν ἐλίθασαν αὐτοὶ ὁποῦ ἦσαν αἰχμάλωτοι ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ, ὁποῦ τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἀπέδωκαν αὐτοῦ τὰς ἀμοιβὰς, καὶ ἐθανάτωσαν αὐτὸν, καὶ δὲν τοὺς ἐναντιώθη, οὐδὲ ὠργίσθη. καὶ ὡσὰν τὸν ἐθανάτωσαν, ἦλθε Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν. καὶ τὸν λίθον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγίνη εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ Γερεμίου, τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἔβαλαν ἀπάνω εἰς τὸ μνημεῖον. καὶ ἔγραψαν εἰς αὐτὸν, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ λίθος ὁ βοηθὸς Γερεμίου. καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη ἔβαλεν Γερεμίας ἐν πέτρᾳ κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐσφράγισεν, ἤγουν ἐβούλωσεν, εἰς τὴν πέτραν τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα. καὶ ὡσὰν νὰ

ἤθελε κάμῃ μὲ γλυφτερὸν τὰ γράμματα εἰς τὴν πέτραν, οὕτως ἔγινεν ὁ τύπος, καὶ νεφέλη ἐσκέπασε τὴν πέτραν, ἵνα μὴ φαίνεται· καὶ ἡ πέτρα ἐκείνη εἶναι ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁποῦ ἔκαμαν τὴν Κιβωτὸν τὸ πρῶτον. Καὶ πάλιν ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἶδεν ὅραμα δεύτερον, ὅτι ἕνα δένδρον ἦτον φυτευμένον εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ πολύ. καὶ ἐμεγαλύνθη τὸ δένδρον καὶ ἐδυνάμωσε, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔφθασεν ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τὸ κορμί του εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ ἦσαν εὔμορφα, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ πολὺς, καὶ ἔτρεφεν ὅλους. καὶ ἀποκάτω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον ἦσαν καὶ ἐκατοικοῦσαν τὰ ἄγρια θηρία. καὶ εἰς τοὺς κλάδους αὐτοῦ ἐκατοικοῦσαν τὰ ὄρνεα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐτρέφετο πᾶσα σάρκα. καὶ ἐκατέβη ἕνας Ἅγιος ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ ἐφώναξε δυνατὰ, καὶ εἶπε. κόψετε τὸ δένδρον, καὶ εὐγάλετε τοὺς κλάδους αὐτοῦ, καὶ τεινάξετε τὰ φύλλα αὐτοῦ, καὶ διασκορπίσατε τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. καὶ ἂς εὔγουν τὰ θηρία ὑποκάτωθεν αὐτοῦ, καὶ τὰ ὄρνεα ἀπὸ τοὺς κλάδους αὐτοῦ. πλὴν τὴν βλάστησιν τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ νὰ ἀφήσετε εἰς τὴν γῆν. καὶ ἔκοψαν τὸ δένδρον, καὶ ἐποίησαν, καθὼς ὥρισεν ἐκεῖνος ὁ Ἅγιος, ὁποῦ ἦλθεν ἀπὸ τοὺς Οὐρανούς. καὶ οὕτως ἔκραξεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν Δανιὴλ, ὡσὰν ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ εἶπέ του τὸ ὅραμα. ὁ δὲ Δανιὴλ εἶπε τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁράματος. ἤξευρε ὦ βασιλεῦ, ὅτι τὸ δένδρον, ὁποῦ εἶδες, καὶ ἐμεγαλύνθη καὶ ηὐξήνθη καὶ ὑψώθη καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὸ κορμὶ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν γῆν, εἶσαι ἐσὺ, ὁποῦ ἐμεγαλύνθης καὶ ἐδυναμώθης, καὶ ἡ μεγαλωσύνη σου ηὐξήνθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἡ αὐθεντία σου εἰς ὅλην τὴν γῆν. καὶ τὸ δένδρον ὁποῦ ἐκόπη, εἶναι ἡ βασιλεία σου, ὁποῦ θέλει ἐπαρθῇ ἀπὸ σοῦ. καὶ τοῦτο ὁποῦ εἶπεν, ὅτι νὰ ἀφήσουν τὴν βλάστησιν τῶν ῥιζῶν, ἤγουν θέλεις λάβῃ πάλιν τὴν βασιλείαν σου. καὶ τὰ ἄλλα τοῦ δένδρου, ὁποῦ εἶδες, τοὺς κλάδους, καὶ τὰ φύλλα, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ὄρνεα, δηλοῦν, ὅτι ὑπὸ ἀνθρώπων θέλεις διωχθῇ, καὶ μὲ τὰ θηρία θέλεις κατοικήσει, διότι θέλεις γένῃ ὡς βόϊδι, νὰ τρώγῃς χορτάρι. καὶ ἑπτὰ καιροὶ θέλουν ἀλλαγῇ ἐπὶ σὲ, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ αὐλισθήσῃ, ἤγουν ἑπτὰ χρόνους θέλεις εἶσαι εἰς τὴν ἔρημον ὡς βόϊδι. καὶ οὕτως ἐγένετο· καὶ ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ χόρτον ἔτρωγεν ὡσὰν καὶ ὅλα τὰ βοΐδια. καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ ἐβάφη τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἐμαύρισεν ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν τοὺς ἑπτὰ χρόνους. καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ ηὐξήνθησαν, καὶ τὰ ὀνύχια αὐτοῦ ἔγιναν ὡσὰν ὀρνέου. καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐπιάσθη καὶ δὲν ὡμίλει, μόνον ἐχροίκα τοὺς λόγους. καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ ὁμιλήσῃ, ἔκλαιγε πικρῶς. καὶ ἀπὸ τὸ δάκρυον ἔγιναν οἱ ὀφθαλμοί του ὡσὰν κομμάτι κρέας. καὶ πολλοὶ εὐγῆκαν διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν, καὶ δὲν τὸν εἶδαν. μόνος ὁ θεῖος Δανιὴλ ἔβλεπεν αὐτὸν πάντοτε, διότι ἔκαμνε προσευχὴν ἀεννάως πρὸς τὸν Θεὸν δι' αὐτόν. καὶ πάλιν ἐγένετο ἄνθρωπος, καθὼς ἦτον τὸ πρῶτον, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ ἑπτὰ χρόνοι, καὶ κατὰ τὸν λόγον ὁποῦ ὥρισεν ἐκεῖνος, καὶ ἔκοψαν τὸ δένδρον καὶ ἄφησαν τὴν βλάστησιν καὶ τὰς ῥίζας, ἐπανάλαβε πάλιν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. καὶ ἔκαμεν ἕξη ἥμισυ χρόνους πάντοτε εἰς προσευχὴν, ἐξομολογούμενος τῷ

Κυείφ. μήτε φωμὶ ϕάγωντας, μήτε κρασὶ πίνωντας, μόνον ὄσπρια βρεκτὰ ἔϕαγε κὴ λάχανα, καθὼς τὸν ἐπρόσαξεν ὁ θεῖος Δανιὴλ. ἦτον γὰρ εἴκοσι χρόνες Βασιλεὺς ὁ Ναβυχοδονόσωρ, ὅταν ἐξήγγειλεν ὁ Δανιὴλ τὰ ὁράματα. ἦσαν κὴ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ,δπ δ'. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, μγ'. κὴ ἀπέθανε.

Θανάτος Ναβυχοδονόσορ. Βασιλεία Οὐλεμαροδὰχ υἱὸς αὐτοῦ.

ΜΕπὰ τοῦτον, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὐλεμαροδὰχ χρόνες πέντε. ὅτος ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ Γεχονίαν τὸν Βασιλέα, ὁπού ἦτον δεμμένος εἰς φυλακὴν, κὴ ἔϕαγε μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἠγάπα, καὶ τὸν ἐτίμα. ἀθενήσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε.

Θανάτος Οὐλεμαροδάχ. Βασιλεία Βαλτάσαρ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ΜΕπὰ δὲ τὸν θανάτον τούτου, ἐβασίλευσε Βαλτάσαρ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ χρόνες τρεῖς. κὴ μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ ἑσπέρας ἔκαμε δεῖπνον μέγαν τοῖς Ἀρχόντων αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄνδρες χίλιοι. κὴ ἀπεναντι τῆς ϕαπέζης ἦτον τὸ κρασὶ ὁπού ἔπιναν. κὴ ἐκεῖ πίνοντες, ὥρισεν ὁ Βαλτάσαρ κὴ ἤϕεραν τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ κὴ τὰ ἀργυρᾶ, ὁπού τὰ ἤϕερεν ὁ πατέρας αὐτοῦ ὁ Ναβυχοδονόσωρ, ὅταν ἐπολέμησε τὴν Γερυσαλὴμ εἰς τὸν καιρὸν Γωακεὶμ τοῦ Βασιλέως. τὰ ὁποῖα σκεύη ἦσαν τοῦ θείου Ναοῦ. ἔϕαγε νὰ πίουν μετ' αὐτά. κὴ ἐν τῷ ἅμα ἤϕεραν αὐτὰ, κὴ ἔπιναν μετ' αὐτὰ, ὅ,τε Βασιλεὺς κὴ οἱ Ἄρχοντες αὐτοῦ, κὴ αἱ παλλακίδες τοῦ βασιλέως, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ χύσουν. καὶ εἶχαν λαμπάδας γύρωθεν τῆς ϕαπέζης κὴ ἔξωθεν αὐλαμμύας. κὴ ἐκεῖ ὁπού ἔϕαγαν κὴ ἔπιναν μὲ τὰ παιγνίδια, κὴ μὲ τὲς χορὲς, βλέπει ὁ Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς μιᾶς χειρὸς ἀνθρώπου δάκτυλα, καὶ ἔγραϕαν εἰς τὸν τοῖχον ταῦτα τὰ γράμματα, Μανὴ, Θεκὲλ, Φαρές. κὴ ὡς ἔγραϕε ταῦτα τὰ γράμματα ἐκείνη ἡ χεῖρα, ἐχάθη ἀπ' ἐκεῖ. κὴ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν χεῖρα καὶ ἔγραϕε τὰ γράμματα, ἐταράχθη, καὶ ἐϕοβήθη φόβον μέγαν αὐτὸς κὴ οἱ Ἄρχοντες αὐτοῦ. καὶ ὥρισε κὴ ἐσύκωσαν οἱ ὑπηρέται τὰς ϕαπέζας, καὶ ἔπαυσαν οἱ χοροὶ κὴ τὰ παιγνίδια. κὴ ἔτρεμεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἡ δυνάμις του ἐξηράνθη. καὶ δὲν εἶχε λόγον νὰ σωτύχῃ ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ὅτι ἐγίνη ὡσὰν ἀπεθαμμένος. καὶ ὡς ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, ἐσώαξεν ὅλες τὲς Σοϕὲς, Μάγες, κὴ Ἀστρολόγες, κὴ ἔδειξέ των τὰ γράμματα ἐκεῖνα. κὴ ἠδύνας ἐδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὸ τί ἔλαμβαίνεν. κὴ εἶχεν ὁ βασιλεὺς μεγάλην λύπην. κὴ ὡς εἶδεν, ὅτι οἱ Σοϕοὶ κὴ οἱ Μάγοι κὴ οἱ Ἀστρολόγοι δὲν ἐδυνήθησαν ταῦτα ἀπὸ λῦσαι, τὸ τί λέγουν, ἔγραϕεν ὁρισμὸν κὴ ἐξαλάλησαν παῤῥησία, ὅτι ὅποιος εὑρεθῇ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ γράμματα ἐκεῖνα, νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα εἴτι ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ, ἕως τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας του, κὴ νὰ καθίσῃ δεύτερος ἀπὸ τὸν βασιλέα. κὴ τινὰς δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. ὅμως ἔζεσεν ἀκό-

μὴ ἡ μάμμη Βαλτάσαρ, ἦγουν ἡ μητέρα τοῦ παρόντος αὐτοῦ Ναβυχοδονόσορ, ἡ ὁποία ἤξερε ἀπὸ τὸν Προφήτην Δανιὴλ, ὁπού ἐξήλυε τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ Ναβυχοδονόσορ. κὴ εἶπε τοῦ ἐγγόνου της, ἦγουν τοῦ Βαλτάσαρ τοῦ βασιλέως. μὴ λυπεῖσαι παιδί μου, ὅτι ἐδῶ εἶναι σὰς μέγας Προφήτης Ἑβραῖος θαυμασὸς ἐν ἔργῳ κὴ λόγῳ, ὀνόματι Δανιὴλ. ὅτος πολλαῖς φοραῖς εὐγαλε τὸν πατέρα σου Ναβυχοδονόσορ ἀπὸ πολλὴν ἀθυμίαν ἀπὸ τὰ θαυμασὰ κὴ ἀπόκρυϕα ὄνειρα ὁπού εἶδε. τὰ ὁποῖα ἠδύνας σοϕὸς ἐδυνήθη νὰ τὰ ἐξηλύσῃ τί λέγουν, μόνον αὐτὸς τὰ ἐξήλυσεν. εἶναι δὲ ἀληθινὺς, ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ βγαίνει χάρις κὴ σοϕία, ὅτι τὸν ὑπακούει ὁ Θεὸς παντοτε εἴτι τοῦ ζητήσῃ. καὶ αὐτὸς δυνήεται νὰ σοῦ τὰ ἑρμηνεύσῃ ὡς ἠγιασμένος ἄνθρωπος κὴ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Βαλτάσαρ, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, κὴ ἀπέστειλε κὴ ἤϕεραν τὸν Δανιὴλ ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ τιμῆς κὴ παῤῥησίας μεγάλης. τότε ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῷ. ὅτι ἐὰν ἐξηλύσῃς κὴ ἑρμηνεύσῃς τὰ γράμματα, ὁπού εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ὁποῖα ἔγραϕε μία χεῖρα, ὅταν ἔξωγα μὲ τὲς Ἄρχοντάς μου, νὰ σοῦ δώσω τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας μου, κὴ νὰ σὲ κάμω κὴ Ἄρχοντα Χαλδαίων κὴ Μήδων, κὴ πολλῶν πραγμάτων, κὴ Πόλεων, κὴ νὰ εἶσαι δεύτερος τῆς βασιλείας μου, νὰ καθέζεσαι μετ' ἐμοῦ. τότε ὁ Δανιὴλ ἐπροσκυνήσε τὸν βασιλέα Βαλτάσαρ, κὴ τοῦ εἶπεν. αἱ δωρεαί σου κὴ ἡ βασιλεία σου νὰ εἶναι μετ' ἐσοῦ. ἐγὼ δωρεὰς δὲν θέλω, οὐδὲ λαμβάνω. ἐπειδὴ ὅλη πᾶσα σοϕία καὶ σωήεσις κὴ γνῶσις ἀπὸ Θεοῦ δίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. λοιπὸν ἄκουσον. ὁ Θεὸς ὁ μέγας κὴ αἰώνιος κὴ ἀληθινὸς ἔδωκε τὴν βασιλείαν Ναβυχοδονόσορ τοῦ παρόντος σου, ἐπλάτυνε τὴν δύξαν αὐτοῦ κὴ τὴν Ἀρχὴν ἕως ἄκρων τῆς γῆς, κὴ ἐδέλωσεν Ἔθνη πολλά. κὴ ἐπροσκυήσαν αὐτὸν βασιλεῖς, κὴ ἐδέλωσαν αὐτὸν Λαοί, κὴ Χῶραι, κὴ Πόλεις. κὴ ἡ δυνασεία αὐτοῦ κὴ τὸ μέγεθος κὴ ἡ ἐξυσία ἐμεγαλυήθη πολλά, κὴ οἱ λόγοι αὐτοῦ κὴ ἡ βουλὴ δυνατή. καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ σου νὰ σέβεται τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ κὴ τῆς γῆς, ἀμὴ μὲ πολλὴν ἀλαζονείας ἐθεοποίησε τὸν ἑαυτόν του, καὶ ὠνομάσθη Θεός· ὕστερον δὲ ἐπαπωνώθη, κὴ ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνου μορϕὴ ἐμετεβλήθη εἰς ὁμοίωμα ζώου. κὴ ἔμεινεν ὅπου καιρὸν πολλὸν, ἕως ὅ μετενόησε καὶ ὡμολόγησε τὸν Θεὸν ἀληθινὸν, ὁπού ἔχει ἐξυσίαν νὰ θανατώσῃ κὴ νὰ ζήσῃ τὸν ἄνθρωπον, κὴ νὰ τὸν πτωχαίνῃ κὴ νὰ τὸν καήῃ ὡς θέλει κὴ βούλεται. κὴ πάλιν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα σου τὴν μορϕὴν αὐτοῦ κὴ τὴν βασιλείαν. ὅμως βασιλεῦ, ἡμεῖς τὴν ἀλήθειαν ἐπαιδεύθημεν κὴ τὴν δικαιοσύνην, κὴ ὡς ἐδιδάχθημεν κὴ ἠξεύρομεν, νὰ σοῦ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν ὅλην εἰς τὰ γράμματα, ὁπού εἶδες κὴ τὰ ἔγραϕεν ἡ χεῖρα ἐκείνη. ἐπειδὴ ἐσὺ ἐκαταϕρόνησας τὸν Θεὸν, κὴ ἐμίανες κὴ ἐκατεπάτησας τὰ ἱερὰ σκεύη τοῦ θείου Ναοῦ, κὴ ἔϕαγες εἰς αὐτὰ μὲ τὲς Ἄρχοντάς σου, κὴ μὲ ταῖς παλλακίδες σου, ἔδειξέ σου ὁ Θεὸς σημεῖον μεγάλον μὲ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ὁπού ἔγραϕε ταῦτα τὰ γράμματα, Μανὴ, Θεκὲλ, κὴ Φαρές, τὰ ὁποῖα δηλοῦν ὅπως ἡ ἑρμηνεία αὐτοῦ. ὅτι ὁ Θεὸς ἐδιεμέτρησε τὴν βασιλείαν σου, κὴ ἐκατέλυσε τὴν Ἀρχήν σου, κὴ ἔκοψε

τὰς χρόνους τῆς ζωῆς σου, καὶ τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ τὸν πλοῦτον σου, καὶ τὴν δόξαν σου, καὶ τὸν θρόνον σου ἔδωκεν εἰς ἄλλον αὐθεντίαν. ταῦτα εἶπεν ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως Βαλτάσαρ, χωρὶς τινὸς φόβου ἢ δειλίας. καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ὅτως, ἐλυπήθη καὶ ἔγινεν ὡς νεκρὸς, καὶ ἔπεσεν εἰς φόβον μέγαν, καὶ ἔπαυσεν ἡ δόξα αὐτοῦ, καὶ ἡ παῤῥησία. καὶ ἦτον τεταπεινωμένος καὶ δεδουλωμένος, ἀκόσας τὸν ἐξολοθρεμὸν τῆς ζωῆς του καὶ τῆς βασιλείας του. μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν Δάρειος ὁ Μῆδος, ὁ καὶ Ἀστυάγης λεγόμενος παρὰ τῶν γραφόντων Ἑλλήνων εἰς τὰς Περσικὰς ἱστορίας, ἦλθε μετὰ πολλῆς δυνάμεως φυσάτων ἀναρίθμητων, καὶ κατέλυσε καὶ ἐθανάτωσε τὸν ἀσεβέστατον Βαλτάσαρ τὸν βασιλέα, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Προφήτου Δανιήλ.

Θάνατος Βαλτάσαρ. Καταλυσις βασιλείας Περσῶν, ὑποταξαντος αὐτὴν Δαρείου Ἀστυάγου υἱὸς Ἀσουήρ.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν αὐτὸς ὁ Δάρειος ὁ Μῆδος, καὶ ἐταπείνωσε τὴν σκληροξαχηλίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἔκαμεν αὐτὴν δέλιν τῆς βασιλείας τοῦ Μήδων, νὰ τὴν ὑποτελῇ, καὶ νὰ τὸν δίδῃ χαράτζι. καὶ ὅτως ἐκυρίευσαν οἱ Μῆδοι τοὺς ἀλαζόνας Χαλδαίους. ἀμὴ δὲ αὐτοὶ οἱ Μῆδοι τοὺς ἀλαζόνας Χαλδαίους ἐκαταξόπωσαν καλὰ, διότι πολλοὺς χρόνους δὲν ἐκέρδησαν τὴν βασιλείαν, ἀμὴ σωτόμως ἐχάλασαν αὐτήν. καὶ τὴν αἰτίαν θέλω εἰπεῖ. ὡσὰν ἐβασίλευσε τοῦτος ὁ Δάρειος ὁ Ἀστυάγης, ἐχρύνησε θυγατέρα, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Μανδανίν. διὰ τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁράματα ὀξαίσια, καὶ ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἐλυπήθη ἡ καρδία του. εἶδε δὲ ὅραμα, ὅτι ἡ θυγατέρα του ἡ Μανδανὴ ἐκάθετο καὶ ἐκατέρεια, καὶ τόσον πολὺ ἐκατέρησεν, ὅτι ἐσκέπασε καὶ ἐγέμισεν ὅλην τὴν γῆν τῆς Ἀνατολῆς. καὶ πάλιν ἄλλην νύκτα εἶδεν ἄλλο ὄνειρον, ὅτι πῶς ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς Μανδανὴς βγῆκεν ἕνας δαυλὸς, καὶ ὁ δαυλὸς ἔγινε κλῆμα, καὶ μὲ τὰ φύλλατα ἐσκεπάθη ἡ Ἀνατολὴ, καὶ ἡ γῆ τῆς Μήδων, καὶ ὅλη ἡ Περσία. καὶ ἀπὸ τοῦτα τὰ ὄνειρα εἶχεν ὁ Δάρειος εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν Μανδανὴν ὀργὴν πολλὴν καὶ λογισμὸς πῶς νὰ κάμῃ εἰς αὐτήν. καὶ συμβουλεύσαμπος εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἐσοφίσθη, ὅτι τὴν θυγατέρα του νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ. καὶ ὅπου τὴν ἔδωκεν ἕνὸς ἀνδρὸς, ὀνόματι Καμβύσην, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ ἀνθρώπους ταπεινοὺς καὶ ἰδιώτας, ὁποῦ δὲν εἶχαν δυνάμειαν οὐδὲ ὄνομα, μόνον ἀτιμίαν καὶ ἐλεεινίαν. καὶ ἡ σύνοια τοῦ Δαρείου ἦτον τούτη, αὐ χρυνήσῃ ἡ θυγατέρα του παιδὶ, ἢ τὸ παιδὶ τῆς κάμῃ ἄλλο παιδὶ, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἦτον ἀνθρωποι ὠνομασμένοι, ἀμὴ ἄτιμοι, καὶ ταπεινοὶ, δὲν θέλουσι μεγήσει, οὐδὲ νὰ λογιάσουσι ποτὲ, διὰ νὰ λάβουσι τιμὴν ἢ βασιλείαν. ὁπόταν δὲ ἐγγαστρώθη ἡ Μανδανὴ ἡ θυγατέρα του, καὶ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ χρυνήσῃ, ἐκάθισεν ὁ πατέρας αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπροσέχεν ἀκριβῶς, καὶ ἔβλεπε, τί παιδὶ θέλει χρυνήσει, ἀρσενικὸν, ἢ θηλυκὸν, ἐχρύνησε δὲ παιδὶ ἀρσενικὸν, καὶ ἐπῆρετο τῆς ὥρας ὁ βασιλεὺς ὁ πατὴρ αὐτῆς,

καὶ

καὶ ἐφύλαξεν αὐτό. καὶ ἔκραξεν σύνα ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, ὀνόματι Ἄρπαγον, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ παιδὶ, διὰ νὰ τὸ σφαπώσῃ. ὁ δὲ Ἄρπαγος ἔκραξεν σύνα βυκόλον ἄθρωπον ἐδικόν του, καὶ ἔδωσέ του τὸ παιδὶ, νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τὸν λόγγον, διὰ νὰ τὸ φάγουσι τὰ θηρία. ἐπῆρε λοιπὸν ὁ βυκόλος τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ σπήτιόν του. καὶ ὡς ἐπῆγε, ἦυρε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῆς ὥρας ὅπου ἐχρύνησε τὸ παιδὶ, καὶ τὸ ἔῤῥιξεν ἀποθαμμένον. καὶ ὡς εἶδεν ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τὸ παιδὶ, ὅπου ἤφερεν ὁ ἄνδρας αὐτῆς, ἐχάρη πολλὰ, διὰ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ παιδίου αὐτῆς, νὰ τὸ ἔχῃ, καθὼς καὶ τὸ παιδὶ ὅπου ἐχρύνησε. καὶ ὅτως ἔλαβεν αὐτὸ διὰ παιδίον αὐτῆς, καὶ ἀνέθρεφε μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ πόθου καὶ ἀγάπης, καὶ Κῦρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔβαλε. τὰ δὲ ὅσα ἔγιναν εἰς αὐτὸ τὸ παιδὶ, νὰ τὰ ὀξηγηθῇ τινὰς, εἶναι θαυμαστὰ διὰ νὰ τὰ ἀκόσῃ ἄνθρωπος. τὸ δὲ παιδίον ὁ Κῦρος ἀνεθράφη καὶ ηὐξήθη εἰς ἡλικίαν, καὶ ἦτον ὡραῖος, καὶ εἰς ὅλα του ἐπιτήδειος καὶ χαριτωμένος. καὶ πολλαῖς φοραῖς εὐγαινε, καὶ ἔπαιζε μετὰ παιδία, ὁπὸ ἦσαν εἰς μίαν ἡλικίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐχαίροντο. τὰ δὲ παιδία, ὡσὰν ἔπαιζαν, εἶπαν εἰς τὸν μέσιτπως ὅλα ὁμοφώνως, ὅτι νὰ κάμουν ἀπὸ τὸν μέσιο αὐτῶν βασιλέα σύνα ἀπὸ ὅλα τὰ παιδία, καὶ νὰ ἔχῃ ὀξουσίαν νὰ ὁρίζῃ, καὶ εἴτι ἀποφασίσῃ, νὰ ἔχῃ τὸ βέβαιον· ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ Ἀρχόντων παιδία καὶ πτωχῶν, ὁπὸ ἔκαμαν τὰς ψῆφους, καὶ ἔκαμαν βασιλέα τὸν Κῦρον. ὅμως εἴτι ἤθελε κείνῃ καὶ ἀποφασίσῃ ὁ βασιλεὺς Κῦρος, ὅλα τὰ παιδία τὸ ἔσεργαν, ἐπειδὴ αὐθεντεύθη, καὶ βασιλέα ἔκαμαν αὐτὸν θελιματικῶς, καὶ τὴν ἀποφασιν αὐτοῦ οὐδένας τὴν ἐναντιεῖτον. μόνος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Ἀρτεμβάνη δὲν ἤθελε νὰ σέρξῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦ Κύρου, νὰ εἶναι ὑπειθὴς ὡς τοὺς ἄλλους. λοιπὸν ὡς εἶδεν ὁ Κῦρος, ὅτι δὲν σέργει αὐτὸν διὰ βασιλέα ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρτεμβάνη, ὥεισε τὰ παιδία τὰ ἄλλα, καὶ ὑπίασαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔδειραν πολλὰ βαρέα. τὸ δὲ παιδὶ αὐτὸ, ὁπὸ τὸ ἔδειραν, κλαίοντας ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἔδειξε καὶ τὰς πληγὰς ὁπὸ εἶχεν ἀπὸ τοὺς ῥαβδισμούς. ὡς δὲ εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Ἀρτεμβάνης τὰς πληγὰς τοῦ παιδίου, καὶ τὸ δάκρυον, καὶ ἀκόσας καὶ τὰς ὕβρεις, ὁπὸ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὁ Κῦρος, ἐθυμώθη πολλά. καὶ ὡς εἶχε παῤῥησίαν, ὡς δυνατὸς καὶ σύνδοξος Ἄρχων τῆς Βασιλείας, ἔδραμε παρευθὺς εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπε τὰ χρώμενα ὅλα καταλεπτῶς, καθὼς ἤκουσε πρῶτα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του ἐλόγιασε περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ παιδίου, πῶς εἶναι, καὶ πῶς ἐχρύετο, καὶ μήπως δηλοῖ κατ' αὐτοῦ ἐναντίον. καὶ παρευθὺς ἔστειλε, καὶ ἤφεραν τὸν Κῦρον ἔμπροσθεν αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν ἦλθε, λέγει πρὸς αὐτόν. διὰ ποίαν αἰτίαν σύνα παιδὶ ὡσὰν ἐσὲ νὰ κάμνεις τόσην ἀτιμίαν εἰς σὸν Ἄρχοντος υἱόν, νὰ τὸν ὑβρίσῃς καὶ νὰ τὸν δείρῃς; ὁ δὲ Κῦρος ἀπεκρίθη χωρὶς κανὸν φόβον, καὶ μετὰ παῤῥησίας καὶ ἐλευθερείας πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπεν. ἐρωτῶσε Βασιλεῦ, ἢ βασιλεία σου κράζεις τοὺς Ἄρχοντάς σου καὶ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ ὁρίζεις σύνα ὁρισμὸν, ὅτι νὰ τὸν κάμουν, καὶ ὅλοι προσκυνοῦν, καὶ ὁ

ὁρισ-

ὁρισμός σου γίνεται. καὶ ἐὰν τύχῃ καὶ εὑρεθῇ τινὰς ἀνυπότακτος καὶ δὲν κάμνῃ τὸν ὁρισμόν σου, παιδεύεις αὐτὸν, ἢ οὐχί; ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι παιδεύωτον. τότε λέγει ὁ Κῦρος πρὸς τὸν βασιλέα, οὕτως ἐποίησα καὶ ἐγὼ, καὶ ἐπαίδευσα τὸν ἀνυπότακτον, καὶ ἀπειθῆ. καλὰ καὶ ἂν ἤμεθεν παιδία, καὶ εἰς γέλοιον τὸ ἐκάμαμεν, πλὴν διὰ βασιλέα ἐμὲ ἐψήφησαν, νὰ ἔχω ἐξουσίαν εἰς αὐτοὺς νὰ παιδεύω ἐκείνους, ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς τὸν ὁρισμόν μου, καὶ διατοῦτο ἔδειρα καὶ τοῦ Ἄρχοντος τούτου τὸν υἱὸν, διὰ νὰ μοῦ παρακούσῃ, νὰ μὴν κάμῃ τὸν ὁρισμόν μου. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς τοὺς λόγους τοῦ Κύρου, καὶ ἰδὼν τὴν τόλμαν, καὶ παῤῥησίαν ὁποῦ εἶχεν, εἶδε καὶ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ καὶ τὸ σχῆμα, καὶ ἐθαύμασεν. ἠθέλησε δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ ἰδῇ, τίνος υἱὸς εἶναι ὁ Κῦρος. καὶ ἐζήτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἦλθεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξέταξε τὸν βουκόλον, καὶ ἔδειρε κακῶς καὶ βαρέως νὰ τοῦ εἰπῇ, τίνος υἱὸς εἶναι ὁ Κῦρος. ὁ δὲ βουκόλος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τοὺς ῥαβδισμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ βασιλέως, ὡμολόγησε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ, ὁ Κῦρος, τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ Ἄρχων διὰ νὰ σκοτώσῃ. καὶ ὡσὰν ἀπέθανε τὸ παιδί του, τὸ ἐκράτησε, νὰ τὸ ἀναθρέψῃ, νὰ τὸ ἔχῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ παιδίου αὐτοῦ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας οὕτως, ἐπληροφορήθη, καὶ ἐβεβαιώθη, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι τῆς θυγατρός του, ὁποῦ τὸ ἔδωκε τοῦ ἄρχου, νὰ τὸ σφάξῃ. καὶ ἐγέμισεν ἐν τῷ ἅμα θυμὸν, καὶ ὀργὴν, νὰ θανατώσῃ τὸν Κῦρον, καὶ οὕτως ἔκραξεν ὅλους τοὺς Σοφοὺς, καὶ Μάγους, καὶ Ἀστρολόγους, καὶ ἐσυμβουλεύθη μετ' αὐτοὺς κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Κύρου, διότι θέλει βασιλεύσει, καθὼς εἶδεν ἐκεῖνα τὰ θαυμαστὰ ὁράματα. ἀλλ' ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε καὶ νικᾷ, ὅτι λέγει ὁ θεῖος Δαβίδ.
„ Κύριος διασκεδάζει βουλὰς Ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς Λαῶν, καὶ ἀθετεῖ
„ βουλὰς Ἀρχόντων. ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. ὅμως ἀπεκρίθησαν οὗτοι οἱ Σοφοὶ, καὶ ἄλλοι ὅσοι ἦσαν, καὶ εἶπαν τοῦ βασιλέως· ἤξευρε, ὅτι τὴν βασιλείαν ὁποῦ ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ παιδὶ, ἐπληρώθη, διότι ἔγινε βασιλεὺς τῶν παιδίων· καὶ περὶ τοῦ φόβου καὶ λογισμοῦ ὁποῦ ἔχεις διὰ τὸ παιδὶ, μὴ λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς, ὅτι ἐτελειώθη, ὡς εἴπαμεν, ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἰς τὰ παιδία. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε τούτους τοὺς λόγους παρὰ τῶν Σοφῶν, εὐφράνθη πολλὰ καὶ ἠγαλλιάσθη διὰ τὴν ὥραν. ἀμὴ ἡ καρδία του ἐβάφη εἰς τὴν κακίαν, καὶ ἐταράσσετο. καὶ ἔστωντας νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸν Κῦρον τὸν ἔγγονα αὐτοῦ τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Ἀρπάγου νὰ τὸ θανατώσῃ, καὶ αὐτὸς δὲν ἔκαμε τὸν ὁρισμόν του, ἔστειλε καὶ ἐπῆρε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Ἀρπάγου, καὶ τὸν ἔσφαξε. καὶ ὥρισε τὸν μάγειρον αὐτοῦ, καὶ ἔψησε τὰ κρέη τοῦ κορμίου τοῦ παιδίου, τὴν δὲ κεφαλὴν ἔβρασε, καὶ οὕτως κράζει τὸν Ἄρπαγον νὰ φάγῃ μετ' αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἤφεραν τοῦ βασιλέως χώρια φαγητὰ, τοῦ δὲ Ἀρπάγου ἤφεραν τὰ κρέη τοῦ παιδίου του ψημένα. καὶ μὴ ἠξεύρωντας, ἔτρωγεν αὐτά. ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ Ἄρπαγος, ὅτι τοῦ παιδίου του ἦσαν τὰ κρέη ὁποῦ ἔτρωγεν, εἶχεν ὀρδινίαν τοῦ μαγείρου, καὶ ἤφερε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χέρια εἰς ἕνα μεγάλον πινάκι, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν ὀμπρὸς εἰς τὸν Ἄρπαγον. ὡς δὲ εἶδε τὴν

κεφα-

κεφαλὴν καὶ τὰ χέρια, ἐγνώρισε πῶς εἶναι τοῦ φιλτάτου υἱοῦ αὐτοῦ ὁ ἐλεεινὸς πατὴρ τὰ μέλη ἐκεῖνα. καὶ παρευθὺς ἐσφάγη εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐτρόμαξε, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ καὶ ἔκλαυσε πικρῶς. καὶ ἀπὸ τότε ἔβαλεν ὀργὴν εἰς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, ἀμὴ δὲν ἐδύνετο. πλὴν ἐφύλασσεν αὐτὴν, διὰ νὰ εὕρῃ καιρόν. ὁ δὲ Κῦρος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Μηδίαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εὑρίσκετο ἐκεῖ. ἦλθε δὲ εἰς ἡλικίαν ἀνδρός. καὶ ὁ Ἄρπαγος πάντοτε ἔγραφε γραφὰς εἰς αὐτὸν καταπάνω τοῦ βασιλέως, καὶ ἀνάγκαζέ τον, νὰ ἔλθῃ μὲ φουσάτο νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Κῦρος ἀναγκασθεὶς πολλὰ ἦλθε κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ πάππου αὐτοῦ. καὶ πολεμήσας, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν.

Τέλος Βασιλείας Δαρείου. Βασιλεία Κύρου ἐγγόνου Δαρείου.

Μετὰ τοῦτον, ἐβασίλευσεν ὁ ἔγγονος αὐτοῦ ὁ Κῦρος, καὶ ἔγινε μέγας καὶ θαυμαστὸς καὶ φοβερός. ὁ δὲ Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς τῶν Λύδων, ἦλθε μετὰ δυνάμεως μεγάλης καὶ φοβερᾶς, νὰ πολεμήσῃ τὸν Κῦρον. ὁ δὲ Κῦρος ὁ βασιλεὺς ἔστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Δανιὴλ τὸν Προφήτην, καὶ ἐρώτησεν αὐτὸν, νὰ τοῦ εἰπῇ, ἂν εἶναι καὶ νικήσῃ τὸν Κροῖσον βασιλέα. ὁ δὲ Δανιὴλ δὲν ἠθέλησε. καὶ ὁ Κῦρος ἐβαρύνθη εἰς αὐτὸν, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, καὶ δι' ἄλλας πολλὰς αἰτίας ὁποῦ γράφει ἡ παλαιά. τὰ δὲ λεοντάρια ἔδραμαν εἰς τὸν Δανιὴλ, καὶ ἐκαταφίλησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Κῦρος, ὅτι δὲν ἔβλαψαν αὐτὸν τὰ λεοντάρια, εὔγαλεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λάκκου, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν, καὶ ἐβόα ὅτι ἥμαρτον εἰς σὲ, ἤγουν ἔπταισα, καὶ συμπάθησαίμε. καὶ παρακαλῶσε δεήσου τὸν Θεὸν, καὶ εἶπέ μου, ἂν εἶναι, καὶ δύνομαι νὰ πολεμήσω μὲ τὸν ὑπερήφανον Κροῖσον, καὶ Ἄρπαγον βασιλέα. ὅτι ὅλον τὸν Κόσμον ἐδούλωσε καὶ δὲν ἐχόρτασε. καὶ ὁ Δανιὴλ δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ, ἀπεκάλυψεν αὐτοῦ περὶ τοῦ Κύρου, καὶ λέγει του ὁ Δανιήλ. ἤξευρε, ὅτι νικᾷς τὸν Κροῖσον, καὶ τὸν πιάνεις εἰς τὰ χέρια σου αἰχμάλωτον. ὅτι διὰ σὲ εἶπεν ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ὅτι οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῷ χριστῷ μου
„ Κύρῳ, ὅτι ἐγώ εἰμι βοηθὸς αὐτοῦ, νὰ ὑπακούσουν αὐτοῦ Ἔθνη. καὶ τὴν δύναμιν
„ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του τῶν βασιλέων θέλω κάμει ἀδύνατην, καὶ θέλω ἀνοίξει στράταις ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ θέλω εἶσαι βοηθὸς αὐτοῦ, νὰ συντρίψω πόρτας χαλκᾶς, καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσω. καὶ τοὺς θησαυροὺς ὁποῦ εἶναι κεκρυμμένοι, θέλω τοὺς ἀνοίξει, καὶ νὰ τοὺς φανερώσω· ἤγουν τοὺς βασιλεῖς, ὁποῦ θέλει παραδώσει ὁ Θεὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κύρου, νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ, νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν αὐτῶν, καὶ τὸν βίον καὶ τὴν δόξαν, διὰ νὰ γνωρίσουν, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ δυνατὸς παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας τοῦ Κύρου. καὶ οὗτος θέλει κτίσει καὶ τὴν Πόλιν μου Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸν Λαόν μου τὸν αἰχμάλωτον χωρὶς δῶρα θέλει τὸν ἀποστείλει ἐκεῖ. ὁ δὲ Κῦρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ

Δα-

Δανιὴλ, καὶ εἶπε. Ζῇ Κύριος ὁ Θεός σου, ἐγὼ νὰ ἀφήσω ἀπὸ τὸν τόπον μου τὸν Λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ἵνα λατρεύσωσιν τὸν Θεὸν αὐτῶν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, ὡσὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Δανιὴλ, ὅτι νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, Κροῖσον, καὶ ἄλλους Βασιλεῖς, καὶ ἁρμαπόδη κατὰ τοῦ Κροίσου. καὶ πολέμου γροµένου, ἐνίκησεν ὁ Κῦρος. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Κῦρος, ὅτι ἐνικήθη ὁ Κροῖσος, ἐδίωξέτον, καὶ ἔπιασέ τον ὁ Κῦρος, καὶ ἔκοψεν ἀπὸ τὸ φυσάτον αὐτοῦ τεσσακόσιαις χιλιάδες, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπῆρεν αἰχμαλώτους. τὸν δὲ Κροῖσον ὁ Κῦρος ἔβαλεν εἰς ξύλινον σκάμνον, ὅπου εἶχε τειὰ ποδάρια, καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τόπον ὑψηλόν, καὶ ἔβλεχεν ὁ Κόσμος, καὶ τὸν ἔβλεπεν ὡς κατηχυμβρον καὶ νενικημβρον. καὶ ὡσαν ἐνίκησεν ὁ Κῦρος, ἔστειλε τὸν Λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς ἔπαξε τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Δανιὴλ, ὅπου ἦτον αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ὅπου ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοῦ Ναβυχοδονόσορ. τὸν ὁποῖον Λαὸν τὸν ἔστειλε μὲ τὸν Ζοροβάβελ. καὶ ἔδωκε καὶ τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, νὰ τὰ βάλουν ὡσὰν κτισθῇ ὁ Ναὸς ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα σκεύη τὰ ἐπῆρεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ Λαὸς, ἤγουν οἱ Ἑβραῖοι, νὰ ὑπᾶν, μόνον σκῆπτρα δύο ἥμισυ, ἤγουν χιλιάδες πενῆντα, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν μὲ τοῦ Ζοροβάβελ. οἱ δὲ ἄλλοι Ἑβραῖοι, ὁποῦ ἔμειναν, ἦσαν σκῆπτρα ἐννέα ἥμισυ. καὶ μὲ ταῦτα ἐπροσκάλεσεν ὁ Δανιὴλ τὸν Βασιλέα, καὶ ἔπεμψε καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. ὅταν δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Κῦρος ἔτος, ἦτον ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἔτη βʹ. τότος ὁ Κῦρος ἠχμαλώτευσε πολλοὺς Βασιλεῖς, καὶ τοὺς εἶχεν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ τοὺς καταφρονῇ, καὶ νὰ τοὺς ἀτιμάζῃ. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ εὐγῇ ἔξω εἰς ἑορτὴν, ἢ εἰς ἄλλην χαρὰν, ἔβανε τοὺς Βασιλεῖς ἐκείνους, καὶ ἔσυρναν τὸ ἁμάξι τοῦ μὲ τοὺς ὤμους των, ἤγουν μὲ χοινία. καὶ σὰν βασιλεὺς ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ ἐβάβιζαν τὸ ἁμάξι, ἐγύριζε συχνὰ, καὶ ἔβλεπε τὸ ἁμάξι, ἤγουν τοὺς τροχοὺς ὁποῦ ἀνέβαιναν, καὶ ἐκατέβαιναν, καὶ ἐθαυμάζετο. εἶδε δὲ αὐτὸν ὁ Κῦρος ὁ Βασιλεὺς ἀπαύω ἀπὸ τὸ ἁμάξι, πῶς γυρίζει ὀπίσω, καὶ βλέπει, καὶ ἐθυμώθη πολλὰ ἐναντίον του. καὶ εἶπεν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του· εἶπέ του, διὰ ποίαν αἰτίαν συχνὰ γυρίζει ὀπίσω του καὶ βλέπει, καὶ δὲν ἀφιὼνει τὸ ἁμάξι νὰ τρέχῃ; καὶ τοῦτος μὲ φόβου πολλοῦ καὶ τρόμου ἀπεκρίθη, ὅτι τοὺς τροχοὺς βλέπω πῶς ἀνεβαίνουν, καὶ κατεβαίνουν, καὶ κατανοῶ τὸ ἄσπρον, καὶ τροσκαιρον τοῦ Κόσμου τούτου, πῶς τὰ κάτω ἀνεβαίνουν ἀπαύω, καὶ τὰ ἀπαύω κάτω. ὡς δὲ ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον ὁ Κῦρος, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἐκατάλαβε τὴν σύνοιαν τοῦ λόγου. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπήδησε, καὶ ἔλυσεν αὐτὸν, καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ μεγάλως τοὺς ἐτίμησε, καὶ τῆς ὥρας τοὺς ἐλευθέρωσεν. ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὁποῦ διέτριβεν αὐτὸς ὁ Κῦρος, ἦτον σπίτα θεῖον μεγάλον, καὶ ὅλοι οἱ Βαβυλώνιοι τὸ ἐτροσκυνοῦσαν ὡς Θεόν. καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς Κῦρος τοῦ Δανιὴλ, ὅτι τροσκυνήσαι καὶ σὺ τὸν Θεὸν αὐτόν. λέγει ὁ Δανιήλ. ἐγὼ τροσκυνῶ, βασιλεῦ, τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς· ἀμὴ αὐ θέλῃς νὰ ἰδῇς τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θείου, ὅπου τὸ τροσκυνῶν ὡς Θεὸν, δός μου ἐξουσίαν, καὶ θέλεις ἰδεῖ, πῶς θέλω τὸ φονεύσει χωρὶς κανενὰ ἄρμα,

μα,

μα, μόνον μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἔχων ἀγάπην πολλὴν εἰς τὸν Δανιὴλ, εἶπέ του, κάμε ὡσὰν θέλεις. τότε ἐπῆρεν ὁ Δανιὴλ πίσσαν, καὶ ξύγγι, καὶ τρίχες, καὶ ἐζύμωσέ τα ὅλα αὐτὰμα, καὶ ἔκαμε ψωμία δώδεκα, καὶ ἔρριξέ τα εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ παρευθὺς ἔσκασε τὸ θηρίον ἐκεῖνο. οἱ δὲ Βαβυλώνιοι, ὡς εἶδαν, ὅτι ἐφονεύσεν ὁ Δανιὴλ τὸν Θεὸν αὐτῶν, πολλὰ ἐθυμώθησαν, καὶ ἔδραμαν ὅλοι εἰς τὸν βασιλέα Κῦρον, καὶ εἶπον αὐτῷ. δός μας τὸν Δανιὴλ, νὰ τὸν φονεύσωμεν, εἰδὲ, σὲ θανατώνομεν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, ἐφοβήθη, καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἦτον σπήλαιον μέγας λάκκος, καὶ εἶχε μέσα ἑπτὰ λέοντας, καὶ ἐκεῖ μέσα ἔρριξαν τὸν Δανιὴλ, διὰ νὰ τὸν φάγουν. ὅμως ἔκαμεν ἐκεῖ μέσα μὲ τὰ λεοντάρια ἡμέρας ἕξη· καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον καὶ ὁ Προφήτης Ἀββακοὺμ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἶχε βράσει ὀπτσια, νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐργάτας, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ χωράφι του. καὶ ἐπῆρε καὶ ψωμὶ, ὅτι ἦτον καιρὸς θέρους, καὶ παρευθὺς εἰς τὸ χωράφι, ὑπλώτησεν εἰς τὴν στράταν τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ, καὶ λέγει του ὁ Ἄγγελος. Ἀββακοὺμ Προφῆτα, τὸ φαγὶ αὐτὸ νὰ τὸ ὑπάγῃς τοῦ Δανιὴλ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅτι ἔχει ἡμέρας ἕξη, ὁποῦ εἶναι εἰς φυλακὴν, καὶ δὲν ἔφαγε, καὶ εἶναι πεινασμένος. λέγει του ὁ Ἀββακοὺμ. Αὐθεντά μου, ἐγὼ τὴν Βαβυλῶνα δὲν τὴν εἶδα, καὶ τὸν λάκκον τῶν Λεόντων δὲν ἠξέρω πῦ εἶναι, καὶ πῶς νὰ ὑπάγω; τότε ἔπιασεν αὐτὸν ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τὴν κορυφὴν, καὶ τὸν ἐβάστα, καὶ τὸν ἐπῆγεν ἕως τὸν λάκκον τῶν Λεόντων· καὶ ἔκραξεν ὁ Ἀββακοὺμ. Δανιὴλ, Δανιὴλ, ἔπαρε αὐτὸ τὸ φαγὶ, ὁποῦ ἔστειλεν ὁ Θεός. καὶ εἶπε Δανιήλ. ἐνθυμήθηκέ με ὁ Θεός, καὶ δὲν μὲ ἄφηκε νὰ ἀποθανῶ. Τότε ἐσυκώθη, καὶ ἔφαγεν ἕως ἐχόρτασε. καὶ πάλιν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἄρπαξε τὸν Προφήτην Ἀββακοὺμ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁποῦ λέγομεν, ὅτι εἶναι δώδεκα ἡμερῶν δρόμος ἕως ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ πάλιν ὅταν ἐπῆγε τὸ μαγέρεμα εἰς τοὺς ἐργάτας ἦτον ζεστόν. καὶ τὸ ταχὺ ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς Κῦρος, καὶ εὗγαλε τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὸν λάκκον τῶν Λεοντείων ζωντανὸν, καὶ ὑγιῆ· καὶ ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἔρριξαν, τοὺς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν λάκκον, καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ θηρία. ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ καιρὸν ἀθετήσας, ἀπέθανε, καὶ ἐκαμεν εἰς τὴν Βασιλείαν χρόνους, λβʹ.

Θανάτος Κύρου τοῦ ὑπτος Βασιλέως. Βασιλεία Δαρείου τοῦ υἱοῦ Κύρου.

Μετὰ τοῦτον, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δάρειος Καμβύσης. καὶ ὡσαν ἐβασίλευσεν, ἐκίνησαν πόλεμον κατ' αὐτοῦ οἱ Αἰθίοπες, καὶ ἐκινδύνευσε πολλά. οἱ δὲ Ἑβραῖοι, ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Μηδικὴν Χώραν, ὡς ἔμαθαν τοῦτο, ἄφηκαν τοῦτον τὸν βασιλέα Δάρειον, καὶ ἔφυγαν, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἦτον πλῆθος πολὺ τῶν Ἑβραίων. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Δάρειος, ἔστειλεν τὸν Ὀλοφέρνην τὸν στρατηγόν του, καὶ ἐπολέμα τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐσυνέβη σὰν τρῶγμα φοβερὸν, τὸ ὁποῖον θέλετε ἀκούσει. μία Ἑβραία, ὀνόματι Ἰουδὴθ,

ἐσυμ-

ἐσυμβουλεύθη εἰς τὸν ἑαυτόν της κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀλοφέρνου, ὅπως νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ἔκαμε τοιαύτην μηχανήν. ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν κρυφᾶ, σκεπασμένη ἐκεῖ ἔξω ὁποῦ ἦτον· καὶ εἰπέτου. ὅτι νὰ χαρίσῃ αὐτῆς χαρίσματα, καὶ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν Πόλιν καὶ τοὺς Ἑβραίους εἰς τὰς χεῖράς του. ὡς δὲ εἶδε τὸ κάλλος τὸ θαυμαστὸν καὶ εὐμορφώτατον, ἔπεσεν εἰς ἀγάπην πολλὴν εἰς αὐτὴν, ὅπως νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. αὐτὴ δὲ εἶδε τὸν Ὀλοφέρνην, ὅτι ἔπεσεν ὅλος εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς, καὶ εἶπε του. μὴ δὲν ἀφήσῃς τινὰ ἐδὼ νὰ εἶναι, διὰ νὰ μὴ δὲν μὲ ἰδῇ, καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις μὲ εὕρει εἰς ἄδειαν, νὰ κοιμηθῇς μετ' ἐμοῦ. ὁ δὲ Ὀλοφέρνης ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους της, καὶ ἦτον μόνος μετ' αὐτῆς, καὶ τινὸς δὲν ἔδειξεν, οὐδὲ τινὰς τὴν εἶδεν· ἔκαμε δὲ ἡ Ἑβραία μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἦυρεν ἄδειαν, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμᾶτο. τότε ἐπῆρεν αὐτὴν τὴν κεφαλὴν κρυφῶς τὴν νύκτα, καὶ τινὰς δὲν τὴν ἐννόησε. καὶ ἦλθε, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὰ Γεροσόλυμα, καὶ ὑπῆγε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀλοφέρνου, καὶ τὴν ἔρρηξεν ἔμπροσθεν τῶν Ἑβραίων τῶν προκοίτων. ὡς δὲ εἶδαν τὴν κεφαλὴν, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ἔβαλαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀλοφέρνου εἰς ἕνα κοντάρι ἀπάνω, καὶ τὸ ἔστησαν εἰς τὸ τειχίον καὶ τὸ ἐνέμπαιζαν. ὡς δὲ εἶδε τὸ φουσάτον ἀπέξω τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν, ἔδραμαν εἰς τὴν τέντα αὐτοῦ, καὶ ἦυραν τὸ κορμὶ χωρὶς κεφαλήν. ὡς δὲ εἶδαν τὴν τοιαύτην καταδίκην, τῆς ὥρας ἔφυγεν ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ ἐλύθη ὁ πόλεμος· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀσθενήσας, ἀπέθανε.

Θάνατος Δαρείου. Βασιλεία Ἀρταξέρξου, καὶ Νεεμίου Γουδαίου.

Μετὰ τοῦτον, ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης, καὶ Νεεμίας Γουδαῖος ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβίδ. ἠγάπα δὲ πολλὰ ὁ Ἀρταξέρξης τὸν Νεεμίαν. ὁ δὲ Νεεμίας ἐπαρακάλεσε πολλὰ τὸν Ἀρταξέρξην, ὅπως νὰ τοῦ δώσῃ θέλημα νὰ ὑπάγῃ, νὰ κτίσῃ τὴν Γερουσαλήμ. ὁ δὲ Ἀρταξέρξης ἔκαμε τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἔδωκέ του ἄδειαν. ὁ δὲ Νεεμίας ἐπῆρε βίον πολὺν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Γερουσαλὴμ μετὰ Ἔσδρα τοῦ Προφήτου, καὶ ἔκτισαν τὸν Ναὸν καὶ τὴν Γερουσαλὴμ μετὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς Γερωμένους καὶ Ἄρχοντας, χρόνους, μϛ'. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀσθενήσας, ἀπέθανε.

Θάνατος Ἀρταξέρξου. Βασιλεία Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρου.

Μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρος, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐγένοντο ἄλλοι πολλοὶ Βασιλεῖς τῆς Περσίας, καὶ ἐπάταξαν πολλὰ Ἔθνη, καὶ ὑποδούλωσάντα εἰς τῶν Περσῶν τὴν Βασιλείαν. ἐκράτησε δὲ ἡ Βασιλεία τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Κύρου ἕως τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐγένοντο χρόνοι διακόσιοι τριάντα.

Τό-

Τέλος τῆς τῶν Περσῶν Βασιλείας. Βασιλείας Ἀρχὴ Ἑλλήνων, καὶ ὅθεν ἤρξαντο.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις ἐκείνοις ἐβασίλευσεν ἡ Χώρα τῶν Μακεδόνων. καὶ πρῶτος ὁποῦ ἐβασίλευσεν, ἦτον ὁ Κραναός. καὶ ἐκράτησε τὴν Βασιλείαν χρόνους, κή. καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Κραναοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσαν ἄλλοι εἰκοσιτρεῖς Βασιλεῖς, καὶ ἀπέθαναν.

Βασιλεία Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Μετὰ τούτους ἐβασίλευσε Φίλιππος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ πατήρ. ἦσαν δὲ τότε Ἑλλήνων Διδάσκαλοι καὶ Ποιηταὶ, Σοφοκλῆς, Ἡράκλειτος, Εὐριπίδης, Ἡρόδοτος, Σωκράτης, καὶ ὁ μέγας Πυθαγόρας, Γσοκράτης, καὶ Δημοσθένης. ἐβασίλευσε δὲ Φίλιππος χρόνους, κά. καὶ ἀπέθανε.

Σφαγὴ Φιλίππου Βασιλέως. Βασιλεία Ἀλεξάνδρου υἱοῦ αὐτοῦ καὶ Αὐτοκράτορος.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν Ὀλυμπιάδα. ἀμὴ ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς λέγουσιν αἱ ἱστορίαι, δὲν ἦτον υἱὸς τοῦ Φιλίππου, μόνον τοῦ Νεκτεναβοῦ. ὁ ὁποῖος Νεκτεναβὸς ἦτον Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. καὶ ἔστοντας ὁποῦ ἔχασε τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὡς δοῦλος καὶ μάντις· καὶ μὲ τὰς τέχνας τῆς μαγείας του ἔκαμε καὶ ἐκοιμήθη μὲ τὴν Βασίλισσαν τὴν Ὀλυμπιάδα, διότι δὲν ἔκαμνε παιδί. καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἔκαμε τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ὡσὰν ἐγεννήθη, ἦτον χαριτωμένος εἰς ὅλα, ἀνδρειομένος, φρόνιμος, θεωρητικὸς, εὔμορφος, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χαρίσματα εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅλα τὰ εἶχε μοναχός του. καὶ διέδραμε τὸ ὄνομά του εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἐφοβήθησαν αὐτὸν φόβον μέγαν. καὶ πολεμήσας μὲ τὸν Δάρειον, ἐνίκησεν αὐτόν. καὶ ἦτον τότε χρόνους ἑπτὰ Βασιλεύς. καὶ ἔκοψαν τὰ φουσάτατου ἑκατὸν τριάντα χιλιάδας Ἀσσυρίων, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν Βασιλεῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι. καὶ τόσον ἐπλατύνθη καὶ ηὐξήνθη ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ὅτι ἀπ' ἄκρων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἕως ἐσχάτων τῆς Δύσεως ἐβασίλευσε, καὶ ἐξωστράκισε πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν φυλὴν, καὶ ὅλοι ἔγιναν δοῦλοι τῆς Βασιλείας αὐτοῦ. οὗτος ἔκτισε καὶ τὴν μεγαλόπολιν, καὶ ἐξακουστὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς ὄνομα αὐτοῦ. καὶ φθονήσαντες αὐτὸν, ἔδωκαν αὐτῷ φαρμάκι, καὶ ἔφαγε, καὶ ἀπέθανε.

Θάνα-

Θάνατος Ἀλεξάνδρου.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου, εἰς πολλὰς ἀρχὰς ἡ Βασιλεία αὐτοῦ ἐμερίσθη. καὶ ἀκούσατε πόσοι τὴν ἐπῆραν. Περδίκας μὲν τῆς Μακεδονίας ἐπῆρε τὴν Βασιλείαν. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου ἐπῆρε τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας. Σέλευκος ὁ καὶ Νικάνωρ, διατὶ ἀνέβη εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκράτησε τοὺς Βαρβάρους, ἐπῆρε Συρίαν καὶ Βαβυλῶνα. Ἀντίγονος ἐπῆρε τὴν πρὸς τὸν ταῦρον Κιλικίαν. Φίλων ἐπῆρε τὴν Μηδείαν. Πύθων ἐπῆρε Φρυγίαν, καὶ Λυδίαν. Μελέαγρος ἐπῆρε Παφλαγονίαν. Εὐμενὴς ἐπῆρε Καππαδοκίαν. Κάσανδρος ἐπῆρε Λυκίαν Ἑλλήσποντον. Λυσίμαχος ἐπῆρε Θράκην. Ἀντίπατρος ἐπῆρε τὴν Ποντικήν. Ὀξυάρτης ἐπῆρε τὴν Βακτρικήν. Φίλιππος ἐπῆρε τὴν Δραγαίνην. Πῶρος ἐπῆρε τὴν Ἰνδίαν. Φραταφέρνης ἐπῆρε τὴν Παρθίαν, καὶ τὴν Ὑρκανίαν. τὴν δὲ Περσίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἐπῆρεν Ἀρκεσίλαος. τούτους ὅλους τοὺς τόπους ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τοὺς ἐκυρίευσε. καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὴν διαθήκην ὁποῦ ἔκαμε, τοὺς ἄφηκε τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἠκούσετε, τοὺς ὁποίους εἶχε γνησίους, καὶ ἐδικούς του ἠγαπημένους. Πτολεμαῖος δὲ ἐγένετο Βασιλεὺς, καὶ ἐκράτησε τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. καὶ ἦτον ἄνθρωπος φρονιμώτατος, καὶ εὐτυχὴς, καὶ ἔλαβε Χώρας πολλὰς, καὶ κάστρη τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐκέρδησε πλοῦτον πολύν. καὶ ἀπὸ τότε καὶ ἔμπροσθεν, ὅσοι ἐγίνοντο Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἤθελαν νὰ τοὺς λέγουν Πτολεμαίους, διὰ τὴν λαμπρότητα, καὶ δόξαν αὐτοῦ τοῦ Πτολεμαίου. ἀσθενήσας δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἀπέθανε.

Θάνατος Πτολεμαίου. Βασιλεία Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσε Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος. οὗτος ἦτον ἄνθρωπος φιλομαθὴς, καὶ ἐτίμα καὶ ἀγάπα πάντοτε τοὺς σοφοὺς, καὶ λογίους, καὶ αὐτοὺς εἶχε συμβούλους. καὶ διὰ σπουδῆς αὐτοῦ καὶ ἐπιμελείας ἐπλατύνθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν πᾶσα ἐπιστήμη Σοφῶν Διδασκάλων, καὶ διαφόρων μαθημάτων. αὐτὸς ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, καὶ ἀπὸ πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην ἐσύναξε βιβλία εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, μυριάδας σαράντα. καὶ τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἕνα ἐξαίρετον πρᾶγμα εἰς τὴν Βασιλείαν του, ὁποῦ νὰ μὴ δὲν τὸ ἔκαμεν ἄλλος Βασιλεὺς ποτὲ, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἔχει βίον περισσὸν, νὰ κάμῃ ἕνα ἀχούρι κρυστάλλινον, τουτέστιν ὅλον ἀπὸ κρύσταλλον πέτραν, καὶ ἐσυμβουλεύθη τινὰς Φιλοσόφους, καὶ αὐτοὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἂν ἤθελες κάμῃ, Βασιλεῦ, τοῦτο ὁποῦ σοῦ θέλομεν εἰπεῖ, ἤθελες ἀφήσει ὄνομα θαυμαστὸν, καὶ ἐπαινετὸν μετὰ τὸν θάνατόν σου· καὶ ἤθελες τιμηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς περισσότερον, καὶ πλέον ἄλλος Βασιλεὺς δὲν ἤθελεν εὑρεθῇ νὰ σὲ φθάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον. λέγει τους ὁ Βασιλεύς. τί εἶναι ὁποῦ λέγετε Φιλόσοφοι; λέγουσιν ἐκεῖνοι. γένος εὑρίσκεται

εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὀνομάζονται Ἑβραῖοι. λοιπὸν ἐκεῖνοι, Βασιλεῦ, εἶχαν τινὰ Μωϋσῆν τὸ ὄνομά του, διὰ Διδάσκαλόν τως, καὶ Βασιλέα τως εἰς τοὺς παλαιοὺς καιρούς. καὶ θέλουν εἶσαι ἀπὸ τότε, ἕως χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι χρόνοι. ἐκεῖνος γοῦν ὁ Μωϋσῆς τοὺς ἐπαρέδωκε πέντε Βιβλία, ὡσὰν τὰ λέγουν αὐτοί. καὶ τὸ μὲν ἕνα τὸ λέγουν Βερεσηθὶ, ἤγουν Γένεσιν, ὅτι διηγεῖται ἐκεῖνο τὸ Βιβλίον, πῶς ἐγεννήθησαν ἐξ ἀρχῆς οἱ ἄνθρωποι. τὸ δὲ δεύτερον τὸ λέγουν Οὐελλεσεμὼθ, δηλονότι Ἔξοδον, ὅτι διηγεῖται ἐκεῖνο τὸ Βιβλίον, πῶς εὐγῆκαν αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. τὸ δὲ τρίτον τὸ λέγουν, Οὐαϊρά. τουτέστι Λευϊτικὸν, ὅτι ἐξηγεῖται διὰ τὴν Ἱερωσύνην. τὸ δὲ τέταρτον τὸ λέγουν, Οὐαϊεδαβὴρ, ἤγουν Ἀριθμοὶ, ὅτι διηγεῖται ἐκεῖνος ὁ Μωϋσῆς, πῶς μετὰ δύο χρόνους ἀφ' οὗ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐμέτρησε πᾶσαν φυλὴν, καὶ σπῆτι τῶν Ἑβραίων. τὸ δὲ πέμπτον τὸ λέγουν, Ἐλλεαδεβαρεὶμ, τουτέστι Δευτερονόμιον, ὅτι ὅσα ἔγραψε, καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ Μωϋσῆς, ἐκεῖ, εἰς αὐτὸ τὸ Βιβλίον τὰ δευτερολέγει. αὐτὰ τὰ Βιβλία, καὶ ἄλλα ἔχει αὐτὸ τὸ γένος, πλὴν εἶναι εἰς Ἑβραϊκὴν γλῶτταν, καὶ εἰς Ἑβραϊκὰ γράμματα. καὶ ἐὰν ἤθελες μηνύσῃ, νὰ σοῦ τὰ στείλουν, νὰ τὰ ἔχῃς εἰς τὸ παλάτι σου, ἔκαμνες πρᾶγμα θαυμαστὸν καὶ ἀξιόλογον, ὁποῦ τινὰς τοσοῦτον μεγάλον καλὸν δὲν τὸ ἔκαμεν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, καὶ ἂν κάμῃς, Βασιλεῦ, τὸ ἀχοῦρι αὐτὸ, ὁποῦ βούλεσαι, εἶναι πρᾶγμα φθαρτὸν, καὶ θέλει χαθῇ εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ τίποτε δὲν θέλεις κερδήσει. ἀμὴ ἂν κάμῃς αὐτὸ, ὁποῦ σοῦ λέγομεν οἱ δοῦλοί σου, θέλεις ἔχει μνημόσυνον αἰώνιον καὶ ὄνομα εἰς τὸν Κόσμον. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, πολλὰ τὸ ἐχάρη. καὶ παρευθὺς στέλνει ἀνθρώπους βασιλικοὺς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὰ περίχωρα μὲ γράμματα Βασιλικὰ, τὰ ὁποῖα ἔγραφον οὕτως. Πτολεμαῖος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως πρὸς ἐσᾶς τοὺς Μαθητὰς τοῦ Προφήτου Μωϋσέως τοὺς λεγομένους Ἑβραίους, χαίρετε. Ἤκουσα καὶ ἔμαθα, ὅτι εἶστε γένος. πολλὰ εὐσεβὲς καὶ ἅγιον, καὶ ὅτι εὑρέθησαν καὶ ἀπὸ τὸ γένος σας μεγάλοι, καὶ γραμματισμένοι ἄνθρωποι. διατοῦτο χαίρομαι, ἀκούωντας, ὅτι εἶστε τοιοῦτοι. καὶ εὐχαριστῶ τοὺς μεγάλους θεοὺς, ὁποῦ μὲ ἠξιώσαν καὶ ἐβασίλευσα εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. ἕνα τίποτε καλὸν ἠθέλησα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω εἰς τὸ γένος μου τῶν Ἑλλήνων, ὅτι νὰ τοὺς δώσω ὀμμάτια νὰ βλέπουν, ἤγουν βιβλία πολλὰ καὶ διάφορα νὰ συνάξω ὁποῦ νὰ καταλάβωμεν τὸν Κόσμον ὅλον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ. καὶ διατοῦτο ἂν εἶμαι καὶ Βασιλεὺς, ἀμὴ πάλιν παρακαλῶσας, νὰ μοῦ στείλετε τινὰ Βιβλία, ὁποῦ ἤκουσα ὅτι ἔχετε. καὶ δὲν τὰ θέλω τίποτες χάριν, ἀμὴ μὲ τὴν πλερωμήν τως. καὶ κάμνωσας χάριν, καὶ ἀφίνωσας ἑνὸς χρόνου χαράτζι. καὶ εἰς κάθε Βιβλίον, εἴτι τὸ τιμήσετε, νὰ σᾶς τὸ στείλω. κάμετε γοῦν, καθὼς σᾶς γράφω, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστος ἄνθρωπος, ἀμὴ πάλιν θέλω σᾶς τὸ ἀνταποδώσει. ὑγιαίνετε. Ταῦτα ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὺς ἔστειλεν. ἐκεῖνοι δὲ οἱ Ἑβραῖοι, ὡς εἶδαν τὰ γράμματα τοῦ βασιλέως, εἶπαν εἰς τὸ μέσον τους. διατί νὰ δώσωμεν ἑνὸς ἀλλοφύλου καὶ ξένου τὰ Βιβλία τῆς πίστεώς μας, νὰ μᾶς

Ἐπιστολὴ Πτολεμαίου Βασιλέως πρὸς Ἰουδαίους.

Τέλος τῆς ἐπιστολῆς.

καταφρονῇ; ἀμὴ ἂς γράψωμεν πρὸς αὐτὸν λόγους εἰρηνικοὺς, καὶ ἂς μὴ στείλωμεν τὰ Βιβλία. καὶ γράφουν οὕτως. Ἑβραῖοι οἱ δοῦλοί σου προσκυνοῦμέν σε, Βασιλεῦ Πτολεμαῖε. Τὰ γράμματα τῆς Βασιλείας σου ἐδεξάμεθα, καὶ ὡς ἔπρεπεν ἐπροσκυνήσαμέν τα ὅλοι μας. εἴδαμεν δὲ, ὅτι μᾶς γράφεις καὶ διὰ τὰ Βιβλία μας. καὶ ἡμεῖς, πολυχρονημένε βασιλεῦ, ἔχομεν κατάραν ἀπὸ τοὺς Προφήτας μας, νὰ μὴν τὰ δώσωμεν εἰς ἄλλο γένος. διὰ τοῦτο μὴ δὲν τὸ βαρεθῇς, πῶς δὲν τὰ στέλνομεν. ὑγίαινε. ὁ Βασιλεὺς δὲ ὡς εἶδε τὰ γράμματα τῶν Ἑβραίων, ἔκραξε τοὺς Φιλοσόφους, καὶ ἔδειξέν τως τα. λέγουν τοῦ οἱ Φιλόσοφοι· νὰ ζῇς, Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας. αὐτὸ τὸ γένος εἶναι καταπολλὰ φθονερὸν, καὶ ἀπὸ τὸν φθόνοντως τὸν πολὺν, δὲν θέλουν νὰ μᾶς τὰ στείλουν. καὶ ἄλλο, ὅτι εἶδαν, πῶς τοὺς παρακαλεῖς, καὶ εἰς τοῦτο δοξάζονται. ἀμὴ στεῖλέ τους γράμματα φοβεριστὰ, καὶ στανικῶς τως νὰ μᾶς τὰ στείλουν. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἄρεσέν του ἡ βουλὴ αὐτῶν. καὶ πιάνει πάλιν παρευθὺς ὁ βασιλεὺς, καὶ γράφει οὕτως. Ὁ Πτολεμαῖος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, πρὸς ἐσᾶς τοῦ Μωϋσέως τοῦ Προφήτου τοὺς Μαθητὰς, τοὺς λεγομένους Ἑβραίους, χαίρετε. Ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι εἶστε δοῦλοί μου ἀληθινοὶ καὶ πιστοὶ, διὰ τοῦτο θαρρετὰ ἔγραψα πρὸς ἐσᾶς, μὴν ἠξεύρωντας, ὅτι εἶστε φθονερὸν καὶ κακὸν γένος καὶ ὑπερήφανον. μὴ θέλετε γοῦν, νὰ κάμετε, νὰ θυμωθῶ. ὅτι μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων Θεῶν, ἐὰν δὲν μοῦ στείλετε τὰ Βιβλία σας, πόλεμον μέγαν θέλω κάμει εἰς ἐσᾶς. καὶ τὸ κάστρον σας θέλω νὰ τὸ κάψω, καὶ ἐσᾶς θέλω περάσει ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί. μόνον ἰδέτε, καὶ κάμετε τὸ καλήτερον. ὑγιαίνετε. Ὡσὰν εἶδαν γοῦν οἱ Ἑβραῖοι τὰ φοβεριστὰ γράμματα αὐτὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ στανικῶς τως ἔστειλαν τὰ καλὰ Βιβλία. καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὰ Βιβλία, ἐχάρη. πλὴν ἦσαν Ἑβραϊκὰ καὶ οἱ λόγοι καὶ τὰ γράμματα. καὶ εἰς αὐτὸ μόνον ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ. λέγουντον οἱ Φιλόσοφοι. μηνύσε, Βασιλεῦ, νὰ σοῦ στείλουν καὶ Διδασκάλους, ὁποῦ νὰ τὰ ἐξηγήσουν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ καταλάβωμεν, τί λέγουν αὐτὰ τὰ Βιβλία, καὶ πάλιν στέλνειτως ὁ βασιλεὺς ἄλλα γράμματα, ὁποῦ ἔγραφαν οὕτως. Πτολεμαῖος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, πρὸς ἐσᾶς τοὺς Μαθητὰς τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, τοὺς λεγομένους Ἑβραίους, χαίρετε. Ἕνα περιβόλι νὰ εἶναι σφαλισμένον, καὶ μία κρύα βρύσις νὰ εἶναι σκεπασμένη, τί ὄφελος ἔχουσιν; οὕτω καὶ τὰ Βιβλία, ὁποῦ μοῦ ἐστείλετε, ὡσὰν νὰ εἶναι σφαλισμένα καὶ κεκρυμμένα, οὕτως τὰ ἔχω. ἀμὴ ἂν θέλετε, νὰ κάμετε τὸ καλὸν σωστὸν, στείλετέ μας ἀνθρώπους, ὁποῦ νὰ τὰ ἐξηγήσουν, καὶ νὰ ἠξεύρουν καὶ ταῖς δύο γλώσσαις, ὁποῦ αὐτοὶ νὰ λέγουν Ἑβραϊκὰ, καὶ ἐγὼ νὰ βάλω ἐδικούς μας ἀνθρώπους Ἕλληνας, νὰ τὰ γράφουν. Κάμετε γοῦν τὸ καλὸν τέλειον, διὰ νὰ ἀπολαύσετε καὶ τὸ χάρισμα, ὁποῦ σᾶς ἔταξα.

Ἐπιστολὴ Ἑβραίων.

Τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῶν Ἑβραίων.

Ἐπιστολὴ β'. τοῦ βασιλέως.

Ἐπιστολὴ ἑτέρα πρὸς Ἑβραίους.

Τέ-

Τέλος τῆς, γ'. Ἐπιστολῆς.

Τότε στανικῶς τως οἱ Ἑβραῖοι στέλνουν, ὁ. Διδασκάλους, νὰ ἐξηγήσουν τὰ Βιβλία. καὶ ὡς τοὺς εἶδεν ὁ βασιλεὺς, πολλὰ τοὺς ἐδεξιώθη, καὶ τοὺς ἐτίμησεν. ἔπειτα ἔβαλεν εἰς ἑβδομῆντα κελλία ἑκατὸν σαράντα Διδασκάλους ἀπὸ δύο εἰς κάθε κελλὶ, τὸν ἕναν Ἑβραῖον, καὶ τὸν ἄλλον Ἕλληνα. καὶ ἐπρόσταξε, νὰ τοὺς δίδουν βασιλικὰ φαγία. καὶ ἕνας τὸν ἄλλον Διδάσκαλον νὰ μὴν ἰδῇ, ἕως νὰ μεταγράψουν τὰ Βιβλία. ἔκαμαν γοῦν ἐκεῖ καιρὸν ἀρκετὸν, ὅσον ὅτι τὰ ἐμεταγλώττισαν, ὁποῦ ἕνας τὸν ἄλλον δὲν εἶδε, μὴ δὲ ἐσύντυχε. καὶ εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ὅλα τὰ Βιβλία ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν ἄλλασσαν, ἀμὴ ὅλα ἦσαν συμφωνημένα. τότε ἔδωκέν τως ὁ βασιλεὺς πολλὰ δωρήματα καὶ χαρίσματα· καὶ ἔστειλέν τους πάλαι, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον τως, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. ἕνας γοῦν ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους τοὺς Ἑβραίους ἦτον καὶ ὁ Συμεὼν, ὁποῦ] ἐδέχθη τὸν Χριστὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του. ὅμως ἀνάβαλαν οἱ Διδάσκαλοι ἐκεῖνοι εἰς τὴν τράπεζαν, πῶς ἐξήγησαν τὰ Βιβλία. ἀπηλογήθη ὁ Συμεὼν, καὶ λέγει εἰς τὸ μέσον τους. ἐγὼ, ἐκεῖ ὁποῦ ἐξήγησα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, εἶδα ὁποῦ ἔλεγεν. Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱὸν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. ἤγουν μέλλει μία Παρθένος νὰ ἐγγαστρωθῇ, νὰ γεννήσῃ Υἱὸν, καὶ νὰ καλέσουν τὸ ὄνομά του Ἐμμανουήλ. αὐτὸ εἶδα ἀδελφοὶ, καὶ θαυμάζω, πῶς νὰ γένῃ αὐτό. εἶναι δυνατὸν ποτὲ παρθένος νὰ γεννήσῃ; ἢ πῶς εἶναι δυνατὸν Θεὸς νὰ γεννηθῇ; δὲν πιστεύω ἐγὼ τοῦτο νὰ γένῃ ποτέ. καὶ ὡς εἶπεν οὕτω, διελογίσθη πάλιν μόνος του, ὅτι, τάχα εἶναι δυνατὸν νὰ γένῃ τοῦτο; καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἔπεσεν εἰς προσευχήν. καὶ ὁ Θεὸς εὐθέως ἤκουσε τῆς προσευχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐχρηματίσθη ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, νὰ μὴν ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν εἰδῇ τὸν Χριστὸν Κυρίου. καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐκαρτέρει ἕως οὗ καὶ εἶδε τὸν Χριστὸν, ὁποῦ τὸν ἐπῆγε μικρὸν βρέφος ἡ μητέρα του, καὶ ὁ Ἰωσήφ. καὶ αὐτὸς ὁ Συμεὼν τὸν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εἶπέ του. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ. ἤγουν, τώρα μὲ ἐλευθέρωσες, Δέσποτα, ἀπὸ τὴν σύγχυσιν τοῦ Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸν πειρασμὸν, μὲ εἰρήνην νὰ ἀποθανώ, καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ γῆρας, καὶ ἀπὸ τὸν πεπλανημένον Κόσμον· Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, δηλονότι τὸ καλὸν, ὁποῦ ἔκαμες εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς δούλους σου. τοιοῦτον ἔργον ἔκαμες, Χριστέ μου, ὅτι φῶς φανερὰ ἔγινεν εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη τὸ φῶς σου. καὶ ὅτι δόξα ἔγινε τὸ ἔργον σου εἰς ὅλον τὸν Λαόν σου τὸν Ἰσραὴλ, ἤγουν εἰς ὅσους ἐπίστευσαν εἰς τοὺς Προφήτας πρῶτον, καὶ εἰς ἐσένα τώρα θέλουν πιστεύσει. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Συμεὼν τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν ἠγκαλίσθη, καὶ ἠγαλλιάσθη, ὁποῦ εἶδε τὸ ποθούμενον, καὶ οὕτως ἀπέθανε δίκαιος καὶ ἅγιος.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀσθενήσας ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐβασίλευσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔνδοξοι καὶ φοβεροί. καὶ πάλιν ἡ Αἴγυπτος εἶχε

τὸ

τὸ κράτος καὶ τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας. καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασαν πολλοὶ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων, ὁπῦ ἔγιναν, ἔδωκαν τὸ κοινὸν χρέος τῦ θανάτυ ὡς ἄνθρωποι. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐκ τῦ κατὰ τύχην. καὶ εἰς τὴν ἡμέραν αὐτῆς κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Αἰγυπτίων ὑπὸ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως. ἐκράτησε δὲ ἡ βασιλεία τῶν Αἰγυπτίων χρόνυς διακοσίυς ἐννενῆντα.

Πόλεμος Τρωάδος.

ΟΜως νὰ γράψωμεν καὶ περὶ τῶν πολέμων τῆς Τρωάδος, καὶ τὰ κακὰ ὁπῦ ἦλθαν εἰς αὐτήν. Βασιλεύοντος Δαβὶδ τῦ βασιλέως, ἐγένετο μέγας πόλεμος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Τρώων, διὰ Ἑλένην τὴν τῦ Μενελάυ γυναῖκα. ὁ δὲ πόλεμος καὶ ἡ μάχη ἔχει ὕτω. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐβασίλευεν εἰς τὺς Τρωαδίτας Πρίαμος υἱὸς Λαομέδοντος, καὶ εἶχε γυναῖκα τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τῦ Κισέως· καὶ ἔκαμε μετ' αὐτῆς υἱὺς καὶ θυγατέρας πολλάς. ὡς γῦν ἐγγαστρώθη καὶ ἄλλο παιδὶ, εἶδεν ὄνειρον φρικτὸν, καὶ ἀπὸ τὸ ὅραμα ἐκεῖνο ἐφοβήθη, καὶ ἐθροήσθη. εἶδε γὰρ, ὅτι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν μήτραν της δαυλὸς ἀναμμένος. καὶ ἐκατέκαυσεν ὅλην τὴν Τρωάδα σὺν τοῖς περιχωρίοις αὐτῆς καὶ τοῖς βυνοῖς. ὡς δὲ εἶδε τῦτο, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ εἰς ἀδημονίαν ἦλθε. καὶ ἔκραξε τινὰς σοφὺς καὶ μάντεις, καὶ εἶπε τὸ ὅραμα. καὶ ὡς ἤκυσαν οὗτοι τὸ ὅραμα τῦτο, εἶπον. ὅτι καλήτερον εἶναι διὰ τὴν πόλιν καὶ τὸν λαὸν, ὅτι καθὼς γεννηθῇ τὸ παιδὶ, ἢ νὰ τὸ κόψυν, ἢ νὰ τὸ δώσυν εἰς τὰ θηρία, νὰ τὸ φάγυν. καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐγεννήθη ὁ Ἀλέξανδρος, βρέφος ὡραῖον καὶ χαριτοπρόσωπον. καὶ ἔπρεπε κατὰ τὴν βυλὴν, ὁπῦ ἔστησε, νὰ τὸ θανατώσῃ. ἀμὴ ἐνικήθη ὑπὸ τῶν πατρικῶν σπλάγχνων, καὶ ἠλέησε τὸ παιδὶ, καὶ δὲν τὸ ἐθανάτωσε, μόνον τὸ ἔδωκεν ἔξω εἰς τὰς Χώρας, ἵνα τρέφωσιν αὐτό. καὶ ἄλλοι λέγυν, ὅτι ἔδωκεν αὐτὸ τινῶν ἀνθρώπων, νὰ τὸ ῥήξυν εἰς τὸ βυνὸν, νὰ τὸ φάγυν τὰ θηρία. καὶ ὕτω τὸ ἔρρηξαν μέσα εἰς τὰ κλαδία. καὶ ἦυραν τὸ οἱ βοσκοὶ, ὁπῦ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα, καὶ ἐπῆραν το, καὶ ἀνέθρεψάν το, καὶ ἔβαλαν τὸ ὄνομά τυ Πάριν. καὶ ὡσὰν ἀνεθράφη τὸ παιδὶ, καὶ ἔγινε δεκαπέντε χρονῶν, ἔμαθέν το ὁ Πρίαμος, καὶ ἀπέστειλε, καὶ ἤφεραν αὐτό. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος αὐτὸς ὁ Πάρις, ἐκεῖ ὁπῦ ἦτον εἰς τὸ παλάτι τῦ πατρός τυ, ἐσυνέβη ἀπὸ φιλονεικίας, μὴ θέλοντος αὐτῦ, καὶ ἐφόνευσεν ἕνα τῶν ἀδελφῶν αὐτῦ. διὰ δὲ τῦτο ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ἐπῆγεν εἰς Μενέλαον τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἤγυν τῦ Μιζιθρός. ὁ δὲ Μενέλαος ὑπεδέξατο αὐτὸν ὡς αὐθέντην καὶ βασιλέως υἱόν. καὶ μετὰ μεγάλης τιμῆς τὸν ἐφιλοξένησε κατὰ τὸ πρέπον. ἀπὸ τότε ἄρχισαν τὰ παιγνίδια τῦ ἔρωτος, ἤγυν τῆς ἀγάπης, καὶ τῦ μεγάλυ πολέμυ. εὐγῆκεν οὖν ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὸν τόπον αὐτῦ, καὶ ἐδιάβη ἀλλαχῦ διὰ χρείαν ἀναγκαίαν ὁπῦ εἶχε, καὶ ἔμεινεν ὁ Ἀλέξανδρος μόνος τυ εἰς τὸ σπήτιον. καὶ ἔτυχε καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα τῦ Μενελάυ τὴν Ἑλένην, ἡ ὁποία ἦτον πολλὰ ὡραιοτάτη ἀπὸ κεφαλῆς καὶ εἰς ὅλον τὸ κορμί. καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦτον

ἄμετρον, ὅτι δὲν εὑρίσκετο οὐδὲ μία νέα, νὰ τῆς ὁμοιάσῃ εἰς τὴν ξεχωριστὴν εὐμορφίαν. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τῆς γυναικὸς τὴν εὐμορφίαν, ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἠγάπησέ τὴν πολλά. ὁμοίως καὶ αὐτὴ ἀγάπησεν αὐτὸν περισσοτέρως. καὶ ὡμίλησαν ὁμῦ, καὶ ἔδειξαν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν πόθον, ὁπῦ εἶχαν ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον· καὶ θεληματικῶς καὶ συμφωνητικῶς ἐπῆρέ τὴν, καὶ ἔφυγε μὲ ἕνα κάτεργον. καὶ φοβούμενος, μήπως καὶ ἔλθουν ἀποπίσω αὐτῦ γυρεύοντας, δὲν ἐπῆγεν ἴσα τὴν στράταν τῆς Τρωάδος, ἀμὴ ἐπῆγεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην, καὶ ἔπεσαν εἰς φυρτύναις πολλαῖς. καὶ μόλις μετὰ μεγάλης βίας ἐκατευωδόθησαν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸ στόμιον τῦ Νείλυ ποταμῦ, τὸ ὁποῖον λέγεται Κανωβικόν. καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ στόμιον ἦτον ναὸς εἰς τὸ ὄνομα τῦ Ἡρακλέυς, εἰς τὸν ὁποῖον ναὸν ἔδωκαν τοιαύτην εὐεργεσίαν, καὶ χάριν. ὅτι ὅποιος εὑρίσκετο εἰς πταίσιμον διὰ θάνατον, καὶ ἐσέβαινε μέσα εἰς τὸν ναὸν τῦτον, ἦτον ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὸν θάνατον. φοβηθεὶς δὲ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τῆς Ἑλένης ὡς κατάδικοι, ἐπῆγαν μέσα εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τῦ Ἀλεξάνδρυ ἐσκανδαλίσθησαν μετ' αὐτῦ, καὶ ὕβρισαν αὐτὸν ὕβρεις μεγάλας διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὸ κακὸν ὁπῦ ἔκαμε, νὰ ἁρπάξῃ τὴν γυναῖκα τῦ Αὐθέντυ μὲ τὸν βίον. καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ ἐφανέρωσαν, καὶ τὸ ἐκήρυξαν πανταχῦ, καὶ ἠκύσθη καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτυ. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔστειλε καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην, καὶ τὸν βίον, καὶ ὅλυς τὺς ἀνθρώπυς ὁπῦ εἶχε μὲ τῦ λόγυ τυ. τότε ἄρχισεν ὁ Βασιλεὺς νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέξανδρον. τίνος εἶναι ἡ γυναῖκα, καὶ πόθεν τὴν ἐπῆρε, καὶ περπατεῖ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον; ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ ψευδολογῇ, καὶ νὰ λέγῃ προφασίσματα διὰ νὰ σκεπασθῇ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ τότε τῦ λέγει μετὰ μεγάλης ὀργῆς καὶ θυμῦ. ὅτι ἂν δὲν εἴχαμεν λόγον καὶ ὅρκον στερεὸν καὶ συνήθειαν παλαιὰν, ὅτι τινὰ ξένον, ὅποιος εἶναι, ὁπῦ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ φυρτύναν, καὶ σώσῃ ἐδὼ, καὶ νὰ φυλαχθῇ, νὰ μὴ δὲν τὸν θανατώσωμεν, ἤθελα κάμει εἰς ἐσὲ πολλὴν παίδευσιν, καὶ νὰ σὲ θανατώσω διὰ τὴν ἐπιβυλίαν, ὁπῦ ἔκαμες ἐκείνυ τῦ Ἄρχοντος ὁπῦ σὲ ἐδέχθη εἰς τὸ σπήτιόν τυ μὲ τιμὰς μεγάλας καὶ ἐφιλοξένισέ σε· καὶ ἀντὶ τῆς τιμῆς ἐκείνης ἐπῆρες τὴν γυναῖκά τυ, καὶ τὸν βίον, καὶ ἔφυγες. ἀμὴ ὕπαγε ἀπ' ἐδὼ γλήγορα. καὶ ὕτως ἐπῆρε τὴν Ἑλένην, καὶ ἐμίσευσεν ἀπ' ἐκεῖ τῆς ὥρας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιβυλῆς καὶ μωρίας αὐτῦ ἄναψε μεγάλη φλόγα, ὁπῦ ἐπῆγε τόσον ὑψηλὰ, τόσον ὁπῦ δὲν ἠμπόρειε νὰ ὑπάγῃ περισσότερον. τῦτος γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς ἅρπαξε τὴν Ἑλένην καὶ ἔφυγεν, ἐγύρισεν ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὸ ταξίδιόν τυ, καὶ ἔμαθε τὰ γενόμενα, πῶς ἅρπαξαν τὴν γυναῖκά τυ. καὶ ἔσχισε τὰ ῥῦχά τυ ἀπὸ τὴν πίκραν τυ, ὁμοίως καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἑλένης ὁ Τυνδάρεως, ὑπῆγαν ὅμως εἰς τὺς Αὐθέντας τῶν Ἑλλήνων κλαίοντες πολλὰ καὶ λυπούμενοι, καὶ ἐβάρεσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν. καὶ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἐντροπὴν ὁπῦ τὺς ἦλθεν ἐξηγήθησαν. καὶ τὺς ὅρκυς καὶ τὰς συμφωνίας, ὁπῦ εἶχαν ἀνάμεσα αὐτῶν ὅλοι οἱ Αὐθένταις, ἐνθύμισαν πρὸς αὐτύς. ὅτι ἐὰν εἶναι καὶ ἁρπάξῃ τινὰς τὴν

Ἑλένην, ὅλοι τοὺς μὲ τὰ φουσάτατος νὰ ὑπᾶν καταπάνω ἐκεῖνον, ὁποῦ νὰ τὴν πάρῃ. ὡς δὲ ἀνάγκασαν καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτοὺς τοὺς Αὐθέντας πολλὰ, ἕως ὁποῦ τοὺς ἐπαρακίνησαν νὰ ὑπᾶν καταπάνω τῶν Τρωαδιτῶν. καὶ ἐσυνάχθησαν πολλοὶ καὶ μεγάλοι Αὐθένται καὶ Στρατηγοὶ, καὶ ἀπὸ τὴν στερεὰν, καὶ ἀπὸ τὰ νησία, καὶ ἀπὸ τὰ παραθαλάσσια μέρη. καὶ ἐγίνη σύναξις μεγάλη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν Εὔριπον, ἀπὸ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Δύσιν. ἦσαν καὶ ἀπὸ πολλὰ νησία Αὐθένται, ἀπὸ τὴν Ῥόδον, ἀπὸ τὴν Γθάκην, ἀπὸ τὴν Σαλαμίνην, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐγένετο πολλὰ μεγάλον καὶ δυνατὸν φουσάτον, καὶ ἁρμάτωμα φοβερόν. ἦτον γοῦν ἀπὸ τοὺς τόπους τούτους ἄνδρες ἐξ εὐγενῶν αἱμάτων πολεμισταὶ καὶ ἔνδοξοι. ὁ δὲ μέγας Ἀχιλλεὺς ἦτον ἀπὸ τὴν Φθίαν, ἤγουν ἀπὸ τὰ Φέρσαλα, καὶ εἶχε μόνος του, ν'. κάτεργα. καὶ ἀπὸ τὸ φουσάτον ὅλον, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Αὐθέντας ἦτον καλλιώτερος, καὶ ἔλαμπεν εἰς ὅλους. καὶ ἦτον ἄνθρωπος δυνατὸς καὶ πολεμιστής. καὶ ἐπειδὴ δὲ ἦτον τὸ φουσάτον μέγα καὶ φοβερὸν, ἐκατέστησαν ὅλοι οἱ Αὐθένται Ἀρχηγὸν καὶ Βασιλέα τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀδελφὸν τοῦ Μενελάου. ἔκαμαν γοῦν ὅλοι ὁμοῦ συμβουλὴν, ὅτι πρῶτα νὰ καταλύσουν καὶ νὰ ἀφανίσουν τὰ Κάστρη καὶ Χώρας, ὅσα ἐπλησίαζαν εἰς τὴν Τρώϊαν, ἵνα φοβήσουν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, καὶ νὰ πάρουν καὶ τροφήματα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ φουσάτου, καὶ νὰ ἐμποδίζεται καὶ ἡ βοήθεια τῶν Τρωαδιτῶν. καὶ οὕτως ἔστειλαν τὸν γενναιότατον Ἀχιλλέα, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀρίστους καὶ γενναίους, καὶ κατέλυσαν πολλὰς καὶ μεγάλας Πόλεις, καὶ ἠφανίσαν Χώρας, καὶ παλάτια, καὶ σπήτια θαυμαστὰ, καὶ ἔλαβαν αἰχμαλωσίαν πολλὴν καὶ ἀμέτρητον. καὶ ἐσπούδαζαν καὶ ἔκαμναν συμβούλιον διὰ νὰ περιλάβουν τὴν Τρώϊαν, ὅτι εἶχε φήμην πολλὴν, διότι ἦτον μεγάλη Πόλις, καὶ πολυάνθρωπος καὶ πλούσια, καὶ εἶχε πολλοὺς θησαυροὺς χρυσάφι καὶ ἀσίμι, καὶ ἄλλα πολλὰ τίμια πράγματα. καὶ τὸ περισσότερον ὁποῦ εἶχαν πόθον καὶ ἀγωνίαν διὰ νὰ τὴν πάρουν, καὶ ἦτον, διὰ νὰ λάβουν τὴν Ἑλένην, νὰ ἐκδικήσουν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάριν, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ τὴν ἀτιμίαν καὶ ἐπιβουλίαν, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ τὴν ἐντροπὴν, ὁποῦ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα τοῦ Μενελάου, καὶ τὸν βίον. ὡς γοῦν εἶδαν οἱ Ἄρχοντες τῆς Τρωάδος τόσον φουσάτον πολὺ καὶ δυνατὸν τῶν Ἑλλήνων, ἐφοβήθησαν πολλὰ, καὶ ἔστειλαν παρευθὺς εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἦλθεν αὐτῶν βοήθεια πολλὴ καὶ μεγάλη, ἤγουν φουσάτα, καὶ Στρατηγοὶ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ, δοκιμώτατοι τοῦ πολέμου. καὶ ἄρχησαν καὶ ἐπολέμουν καθ' ἡμέραν, καὶ ἐγίνοντο σφαγαὶ καὶ χύσεις αἱμάτων. καὶ ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ὁ πόλεμος δὲν ἔπαυε. καὶ οὐδὲ ἕνα μέρος οὐδὲ ἄλλο ἐνίκα. ὅταν οὖν ἄρχησαν καὶ ἐγένοντο οἱ πολέμιοι, ἐκαθέζετο ὁ Πρίαμος μὲ τὴν Ἑλένην τὴν νύμφην του εἰς τὸ τειχίον, καὶ ἔβλεπαν τὸν πόλεμον. καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔδειχνεν ἡ Ἑλένη ὅσους ἐγνώριζεν. καὶ πρῶτον τὸν ἄνδρατης τὸν Μενέλαον, καὶ ἄλλον καὶ ἄλλον. εἶχε δὲ τὸ κάστρον τῆς Τρώϊας μέσα ἄνδρας τοπικοὺς τοῦ πολέμου χιλιάδες, ν'. οἱ ὁποῖοι ἐπολέμουν δυνατὰ καὶ ἀνδρειομένα· ὡς δὲ εἶδαν οὗτοι οἱ Τρωαδῖται τὴν θαυμαστὴν

δύ-

δύναμιν καὶ ἀνδρείαν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὴν πολεμικὴν κίνησιν καὶ τοὺς φόνους ὁποῦ κάμνει, καὶ τὴν φθορὰν εἰς τὸ φουσάτον αὐτῶν, ὅτι ἦτον ὥς περ λέων, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, καὶ ἀπεκλείσθησαν μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐσφάλισαν τὰς θύρας τοῦ Κάστρου, καὶ ἐκαθέζοντο εἰς τοὺς πύργους ἀπάνω, καὶ δὲν ἐτόλμουν νὰ εὔγουν ἔξω εἰς πόλεμον, καὶ ἦσαν οἱ Ἕλληνες φοβεροὶ καὶ δυνατοὶ εἰς τοὺς Τρωαδίτας, ἕως οὗ καὶ ἔφθασε τὸ κακὸν θηρίον ὁ φθόνος καὶ ἡ ζηλία, τὰ ὁποῖα προξενοῦν κάθε κακόν. ἡ δὲ ἀφορμὴ ἦτον αὕτη. εἰς τοὺς Ἕλληνας μέσα ἦτον ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος, ὀνόματι Παλαμήδης, καὶ εἶχε δόξαν καὶ φήμην καὶ μέγαν ἔπαινον παρὰ πάντων τῶν ἄλλων Σοφῶν. καὶ οὕτω τὸν ἐκρατοῦσαν ἅπαντες μικροὶ καὶ μεγάλοι διὰ μέγαν καὶ σοφώτατον, καὶ ἀπὸ καρδίας τὸν ἀγαποῦσαν. καὶ διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ φρόνησιν, ἤκουον τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἑρμηνείας οἱ Αὐθένται, καὶ οἱ Στρατηγοὶ, καὶ οἱ Ἄρχοντες. καὶ ὁ φθαρμὸς ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὸ φουσάτον καὶ τὸ ἔφθειρεν, αὐτὸς ἦυρε τὴν αἰτίαν, καὶ τὸ προεῖπε καὶ τὸ ἐκήρυξεν εἰς ὅλον τὸ φουσάτον τῶν Ἑλλήνων. καὶ ἔδωκεν ἑρμηνείαν τῶν Στρατηγῶν, πῶς νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴν φθορὰν ἐκείνην· ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς ἔβλεπε τὰ προτερήματα ταῦτα πάντα, καὶ ἐφλέγετο ἀπὸ τοῦ φθόνου, καὶ εἶχε πίκραν ἀνυπόφορον. καὶ πάντοτε ἤυξανεν ἡ ἔχθρα κατὰ τούτου. καὶ μῖσος πολὺ συνέπλεκε κατ' αὐτοῦ, παραβουλίας καὶ σκάνδαλα, καὶ συνεσκεύαζε πᾶσαν προδοσίαν καὶ συκοφαντίαν. παρόντος δὲ τοῦ ἀνδρικωτάτου Ἀχιλλέως, ἄπρακτα καὶ ἄκαιρα ἦσαν ὅλα τὰ βουλεύματα τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ εἴτι ἐκατώρθωνε καὶ ἐτεχνεύετον, ὅλον ἦτον ἀνενέργητον. διότι ὅλοι ἐφοβοῦνταν τὸν Ἀχιλλέα, ἔστωντας ὁποῦ εἶχεν ἀγάπην πολλὴν εἰς τὸν Παλαμήδην. καὶ μετ' αὐτοῦ ἦτον πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὡμίλουν, καὶ αὐτὸν εἶχεν εἰς τὴν βουλήν του. ἐπειδὴ δὲ ἀπεστάλθη ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ καὶ ἄλλων Στρατηγῶν εἰς τὸν πόλεμον, ἐπῆρε καὶ τὸν Παλαμήδην ὡς σύμβουλον καὶ ἰσόψυχον φίλον αὐτοῦ. τότε ἦυρεν ἄδειαν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐλάλησε τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πᾶσαν ψευδολογίαν, καὶ εἶπεν. ἤξευρε βασιλεῦ, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς βούλεται νὰ πάρῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔχει συνεργὸν εἰς τοῦτο τὸν Παλαμήδην, ὁ ὁποῖος βιάζει αὐτὸν πολλὰ περὶ τούτου. καὶ θέλεις ἰδεῖ μίαν μεγάλην ἐπιβουλίαν, ὁποῦ θέλουν κάμει ὅταν γυρίσουν ἀπὸ τὸν πόλεμον, θέλουν σοῦ πέμψει χαρίσματα ζῶα καὶ ἄλλα, ἀντὶ οὐδενὸς πράγματα, καὶ ἐκεῖνοι θέλουν κρατήσει τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσίμι νὰ τὸ μειράσουν τοῦ φουσάτου, νὰ σὲ εὐγάλουν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ ἐπίστευσε τοὺς λόγους τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἐκινήθη εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ Παλαμήδου, ὅπως θανατώσῃ αὐτόν. καὶ οὕτως ἔστειλε μὲ δόλον καὶ ἤφεραν τὸν Παλαμήδην, λέγοντας ὅτι θέλει αὐτὸν διὰ τινὰ ὑπόθεσιν καὶ συμβουλήν. καὶ ὡς ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἔμεινε μοναχὸς, ἔπεσεν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ φθόνου, καὶ ἐσυκοφάντησεν αὐτὸν ὡς ἄνωθεν. καὶ ὅτι βούλεται νὰ παραδώσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς Τρωαδίτας. καὶ διὰ τοῦτο ἀποφάσισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι ἐπίβουλος, νὰ τὸν λιθοβολίσουν. ὢ τῆς ἀδικίας, ὢ τῆς συκοφαντίας. καὶ οὕτως ἐλιθοβόλισαν τὸν τοιοῦτον θαυμαστότατον ἄνδρα, καὶ ἐθανάτωσάν τον χωρὶς καμίαν κρίσιν καὶ

ἐξέ-

ἐξέτασιν. καὶ ὅταν τὸν ἐλιθοβόλουν, ἄλλο δὲν εἶπε, μόνον τοῦτον τὸν λόγον. ὦ παναθλία καὶ ταλαίπωρε ἀλήθεια, σὲ λυποῦμαι καὶ κλαίω, ὅτι σὺ ἐχάθης καὶ ἐθανατώθης γληγορώτερα ἀπ' ἐμοῦ. τοῦτος ὁ Παλαμήδης εὔγαλε τὰ ζυγία, τὰ στατέρια, καὶ τὰ ἄλλα. τοῦτος ἦυρε καὶ τὰ, ιϛ'. γράμματα ἀπὸ τὰ, κδ'. τοῦ Ἀλφαβήτου. τὰ ὁποῖα εἶναι ταῦτα. α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. τὰ δὲ ἐπίλοιπα, ἕως τὰ εἰκοσιτέσσαρα, ἐπρόσθεσε Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἕτερα γράμματα τρία. θ. φ. χ. ὁ δὲ Σιμωνίδης ὁ Χῖος ἐπρόσθεσε γράμματα δύο, η. καὶ ω. μέγα. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐπρόσθεσε καὶ αὐτὸς γράμματα τρία. ζ. ξ. ψ. καὶ οὕτως ἐπληρώθησαν τὰ, κδ'. γράμματα. ὅμως ἐστράφη ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τὰς λαμπρὰς νίκας τοῦ πολέμου, καὶ ἔμαθε τὰ γενόμενα, ὅτι ἐθανάτωσαν τὸν σοφώτατον Παλαμήδην, ἐθρήνησε καὶ ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ ὠργίσθη τοὺς Ἕλληνας. καὶ διατοῦτο ἐχωρίσθη μετὰ τῶν κατέργων αὐτοῦ ἀπ' ἐκείνους, καὶ ἔπαυσε νὰ τοὺς βοηθῇ. ὡς δὲ εἶδαν τοῦτο οἱ Τρωαδῖται, ἔλαβαν μεγάλην τόλμαν καὶ θάρρος, ἤγουν ὁ Ἕκτωρ μὲ τὰ φουσάτα, καὶ εὐγῆκαν ἔξω καὶ ἐπολέμουν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. καὶ ἀπὸ τότε ἔγιναν περισσότεροι φόνοι καὶ σφαγαὶ καὶ χύσεις αἱμάτων. καὶ ἔπεφταν οἱ Ἕλληνες, ὥς περ στάχυα ἀπὸ τὸ χαλάζι. καὶ ἐταπείνωσαν αὐτοὺς ταπείνωσιν μεγάλην, καὶ ἔβαλαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν φόβον μέγαν, καὶ ἔπαθαν πολλὰ κακὰ διὰ τὸ κακὸν, ὁποῦ ἔκαμαν εἰς τὸν ἐλεεινὸν Παλαμήδην. λοιπὸν ὡς ἔβλεπαν οἱ Ἕλληνες τὴν φθορὰν καὶ τὸ κακὸν, ὁποῦ ἔκαμναν εἰς αὐτοὺς οἱ Τρωαδῖται, ἐμεταμελήθησαν, καὶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἔτασσάν του χαρίσματα μεγάλα, Κάστρη, Χώρας, χρυσίον, ἀργύριον, δούλους, δούλας, ἄλογα, καὶ ὅποια τοῦ ἀρέσῃ ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ Βασιλέως νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ ἀκούσῃ περὶ τούτων, τόσον πολλὰ ὁποῦ ἦτον ἡ καρδία του βεβαρημένη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Παλαμήδη. διὰ δὲ τὴν πολλὴν παρακάλεσιν ὁποῦ ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν, ἔδωκε τὰ ἅρματα τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πατρόκλου, καὶ ἐφόρεσεν αὐτά. καὶ ἐξέβη εἰς τὸν πόλεμον, λέγωντας, ἵνα ἰδοῦν αὐτὸν οἱ Τρωαδῖται μὲ τὰ ἅρματα τοῦ Ἀχιλλέως, νὰ θαρροῦν ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς εἶναι, νὰ φοβηθοῦν. καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον ὁ Πάτροκλος, ἐφάνη ὡς ἀστέρας. καὶ ὡς εἶδαν τὰ ἅρματα οἱ Τρωαδῖται ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, διότι ἐνόμιζαν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς εἶναι, καὶ ἐβουλήθησαν νὰ φύγουν. ὁ Ἕκτωρ δὲ εἶδε τὰ γυρίσματα, καὶ τὰ σχήματα τοῦ πολέμου, καὶ ἐγνώρισε καλῶς ὅτι δὲν εἶναι ὁ Ἀχιλλεὺς, διότι ἄλλαις ἀξιότητες εἶχεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ἄλλα χαρίσματα, καὶ ἄλλα σχήματα. καὶ οὕτως ἦλθεν ἀπάνω εἰς τὸν Πάτροκλον, καὶ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐσκότωσεν αὐτόν. ἐγένετο δὲ τότε μεγάλη βία τῶν δύο φουσάτων, καὶ ἡ βοὴ ἀνέβη ἕως τοῦ Οὐρανοῦ. καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰ βέλη ἔπεφταν ὡσὰν χαλάζι ἀπὸ τὰ νέφη. καὶ ἔγινε μεγάλη φιλονεικία διὰ νὰ πάρουν τὸ κορμὶ τοῦ Πατρόκλου μὲ τὰ ἅρματα τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ ἀνδρικώτατος Ἀχιλλεὺς, καθὼς εὑρέθη ἀναρμάτωτος, ἔδραμε μὲ μεγάλην ὀργὴν καὶ θυμὸν ἐκεῖ, ὁποῦ ἦτον σκοτωμένος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν

οἱ στρατιῶται ὅλοι, ἔφυγαν παρευθὺς, καὶ ἀφῆκαν τὸ κορμὶ τοῦ Πατρόκλου, καὶ τὸ ἐπῆραν οἱ Ἕλληνες. τότε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐθρήνησε διὰ τὸν Πάτροκλον καὶ ἔκλαιγε πικρῶς. ἐσυνάχθησαν οὖν οἱ Αὐθένται τῶν Ἑλλήνων εἰς παρηγορίαν τοῦ Ἀχιλλέως· καὶ τοῦτος παρηγορίαν δὲν εἶχεν, οὐδὲ ἔπαυε τὸ δάκρυον αὐτοῦ· καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν νὰ φάγῃ, καὶ δὲν τοὺς ἤκουσεν. ἀμὴ ὤμοσεν, οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πίῃ, οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ἕως οὗ νὰ ἐκδικήσῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀνεψιοῦ του τοῦ Πατρόκλου. καὶ οὕτως ἐν τῷ ἅμα εὐγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔκαμε πολὺν ἀφανισμὸν καὶ συντριβὴν εἰς τὰ φουσάτα τῶν Τρωαδιτῶν. τέλος ἐφόνευσε καὶ τὸν θαυμαστὸν Ἕκτορα, τὸ θεμέλιον καὶ στύλον τῆς Τρωάδος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνδρειομένος πολεμικώτατος καὶ δυνατός. καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐσκότωσεν, ἐτρύπησε τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδαρίων αὐτοῦ, καὶ ἐπέρασε σχοινὶ, καὶ ἔσυρέ τον μὲ τὸ ἄλογον εἰς ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ ἐκατέβασέ τον εἰς τὰ κάτεργα. ἐγένετο δὲ κλαυθμὸς μέγας εἰς τοὺς Τρωαδίτας. ὅμως πάλιν ἔπεμψεν ὁ Πρίαμος συμμάχους αὐτοῦ τὰς Ἀμαζόνας, καὶ ἐγένετο πόλεμος καὶ ἐφονεύθησαν ὅλαι. βλέπωντας οὖν ὁ Βασιλεὺς Πρίαμος, ὅτι εὑρίσκεται εἰς στενότητα μεγάλην, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰουδαίας Δαβὶδ, καὶ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ φουσάτα εἰς βοήθειαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Δαβὶδ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποστείλῃ φουσάτα, διὰ δύο αἰτίας, λέγωντας ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ βοηθῇ Ἔθνη ἀσεβῆ, Βαρβάρους καὶ Ἕλληνας· καὶ τὸ περισσότερον, διὰ τὴν κακοτροπίαν τῶν Ἰουδαίων, ἐφοβήθη, ἵνα μὴ δὲν πέσουν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἀσεβήσουν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς Πρίαμος, ὅτι ἀπέτυχεν ἀπὸ τὸν Δαβὶδ τὸν Βασιλέα, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ταΰνην Βασιλέα τῆς Ἰνδίας, δεόμενος βοήθειαν. καὶ ἀπεστάλη ὁ Μέμνων μετὰ φουσάτου πολλοῦ τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν Τρωάδα. ὡς δὲ εἶδαν αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες μαύρους καὶ ξένους, θεωρίαν ἀνθρώπων ἔχοντας, καὶ ἅρματα πολεμικὰ, καὶ ἐλέφαντας καὶ θηρία, ἐδειλίασαν πολλὰ, καὶ συνεβουλεύθησαν διὰ νὰ φύγουν. ὅμως πάλιν ἐμετενόησαν καὶ ἐσταμάτησαν νὰ τοὺς δοκιμάσουν. καὶ πολέμου γενομένου, ἔγινε μεγάλη φθορὰ εἰς τοὺς Τρωαδίτας καὶ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, τόσον, ὅτι ὁ Σκάμανδρος ὁ ποταμὸς ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὸ αἷμά των. λοιπὸν ἔφθασε καὶ ἡ ἑορτὴ ἡ λεγομένη τῶν ἀναθημάτων, καὶ ἑόρταζον αὐτὴν καὶ οἱ Ἕλληνες, καὶ οἱ Τρωαδῖται· καὶ διὰ τιμὴν τῆς ἑορτῆς ἔπαυσεν ὁ πόλεμος, καὶ ἔρρηξαν τὰ ἅρματα, καὶ ἐπερπάτουν ἀφόβως καὶ τὰ δύο μέρη. ἔμπροσθεν δὲ τοῦ πύργου τῆς Τρωάδος ἦτον ἕνας ναὸς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε συνήθειαν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὑπήγενε συχνά. καὶ οὕτως διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ὑπῆγε, καὶ κατὰ τύχην εἶδεν ἐκεῖ τὴν Πολυξένην τὴν θυγατέρα τοῦ Πριάμου τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία ἦτον πολλὰ εὔμορφη, καὶ θαυμαστὴ εἰς τὰ κάλλη. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἠγάπησέ τὴν πολλὰ, καὶ ἐμήνυσε τοῦ Πριάμου, ὅτι ἐὰν θέλῃ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ γυναῖκα, νὰ κάμουν ἀγάπην, νὰ παύσουν τὰ σκάνδαλα, καὶ αἱ μάχαι, καὶ οἱ πόλεμοι. ὁ δὲ Πρίαμος ἀκούσας τοῦτο, ἔδειξεν εἰς τὸ φαινόμενον, ὅτι ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ ἀγαπᾷ, καὶ ὀρέγεται τοῦτο. ὁ δὲ τρόπος αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἦτον δόλιος καὶ θανάσιμος, ὁμοῦ καὶ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ, Διηφόβου, καὶ Πά-

ριδος. καὶ ὡς ἐσύντυχαν περὶ τοῦ γάμου, ἔστησαν, ὅτι νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ ὀμόσουν, καὶ νὰ στερεώσουν τὸ συνοικέσιον. καὶ οὕτως ἐπῆρεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοὺς χωρὶς καμίαν δολιότητα καὶ ἐπιβουλότητα, καὶ διὰ τοῦτο ἅρματα δὲν ἐβάσταζαν. ἐπῆγαν γοῦν καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου, ὁ Διήφοβος καὶ ὁ Πάρις, βαστάζοντες μαχαίρια μικρὰ μέσα ἀπὸ τὰ ῥοῦχά τους κεκρυμμένα, καὶ ὡσὰν ἐμπῆκεν εἰς τὸν ναὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐμπῆκε καὶ ὁ Διήφοβος, καὶ ὁ Πάρις, καὶ ἠγκαλίσθη τὸν Ἀχιλλέα μὲ δόλον, καὶ κατεφίλει αὐτὸν, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτόν· περιπόθητέ μου γαμβρὲ, ἄνδρα τῆς γλυκυτάτης μου ἀδελφῆς, καὶ ἐπαίνα, καὶ ἐγκωμίαζε τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν. ὁ δὲ Πάρις ἐμπῆκε καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἔστεκε πλησίον τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ τὸν εἶχεν ἠγκαλισμένον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, εὔγαλεν αὐτὸς τὸ μαχαῖρι, ὁποῦ τὸ ἐβάσταζε κρυφὰ, καὶ ἔδωκε τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἔσφαξεν αὐτόν. καὶ ὡσὰν τοῦ ἔδωκε τὴν κοπανέαν, ἔφυγαν ἐν τῷ ἅμα καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ, καὶ ἀφῆκαν μόνον τὸν Ἀχιλλέα μέσα εἰς τὸν ναὸν σφαμμένον. γνωρίσαντες δὲ τοῦτο ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ Αἴας, ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἧυραν τὸν Ἀχιλλέα χωσμένον εἰς τὸ αἷμα. καὶ δὲν ἦτον ἀκόμι ἀποθαμμένος, ὅτι ἐμίλειεν ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, πλὴν ἦτον εἰς τὸ τέλος νὰ ἀποθάνῃ. καὶ ὡς εἶδαν αὐτοὶ τὸν Ἀχιλλέα οὕτως, ἔκλαυσαν πικρῶς, καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγοντες· ὦ ἀνδρικώτατε, καὶ ἐξακουστὲ Ἀχιλλεῦ. ὦ καρτερόψυχε καὶ γενναιότατε, ποῖος ἦτον εἰς τὴν γῆν νὰ σοῦ ἀντισταθῇ; ἢ ποῖος ἤθελεν εὑρεθῇ νὰ συκώσῃ ποτὲ χέρι ἀπάνω σου; ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς εὑρισκόμενος εἰς τὴν ὀδύνην ἐκείνην τοῦ θανάτου, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τοῦ Αἴαντος, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε. ἐφόνευσάν με μετὰ ἐπιβουλῆς καὶ δόλου ὁ Διήφοβος καὶ ὁ Πάρις. καὶ ὡσὰν εἶπε τοὺς λόγους τούτους ἀπέθανεν. ἀκούσαντες δὲ οἱ Τρωαδῖται, ὅτι Ἀχιλλεὺς ὁ μέγας ἐχθρὸς αὐτῶν ἀπέθανεν, ἔδραμαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἁρματωμένοι νὰ πάρουν τὸ κορμὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὁ δὲ Αἴας ἅρπαξεν αὐτὸ, καὶ ἔβαλέν το ἀπάνω εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ, καὶ ἔφευγε μετὰ σπουδῆς, καὶ μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως. οἱ δὲ Τρωαδῖται ἐδίωχναν αὐτὸν νὰ τὸν πιάσουν. καὶ ὡσὰν ἤθελαν τοὺς σώσῃ, καλὰ καὶ ἐὰν ἐβάσταζε τὸν ἀπεθαμμένον, ἀμὴ πάλιν ἐγύριζε, καὶ ἐδίωχνε τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὡσὰν ἦλθε νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸ Κάστρον, ἧυρε τὰς θύρας κεκλεισμένας. καὶ ἀπάνωθεν ἀπὸ τὸν πύργον, καὶ ἀπὸ τὰ τειχία ἔπεφταν πέτραι, σαγίται, κοντάρια, σπαθία, καὶ ἄλλα ἅρματα ὡσὰν βροχή. καὶ μὴ ἔχων ὁ Αἴας πῶς νὰ κάμῃ νὰ εὔγῃ ἔξω νὰ γλυτώσῃ, ἐχάλασε τὰς θαυμαστὰς θύρας ἐκείνας μετὰ βίας, καὶ εὐγῆκεν ἔξω τοῦ Κάστρου, καὶ ἐκατέβη μετὰ μεγάλης λύπης, καὶ κλαυθμοῦ εἰς τὰ κάτεργα, βαστῶντας καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ἔδωκεν οὖν σημάδι τῶν Τρωαδιτῶν νὰ ἐννοήσουν ποταποὶ ἀνδρειομένοι εἶναι οἱ Ἕλληνες, ὅτι εἰς τόσαις μυριάδες φουσάτον, ὁποῦ ἦτον τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ σφαλισμέναις καὶ αἱ θύραις τοῦ Κάστρου, καὶ βαστῶντας καὶ τὸν ἀπεθαμμένον, ἐτζάκισε τὰς θύρας τοῦ Κάστρου, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἀβλαβὴς, διότι εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ δύναμιν ἦτον δεύτερος ὁ Αἴας ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα. τὸ σκουτάρι τοῦ Αἴαντος ἦτον ἐνδυμένον μετὰ βουβαλικῶν πετζίων ἑπτὰ, καὶ ὁλοσίδερον. τότε οἱ Ἕλληνες ὡς εἶδον τὸ κορμὶ τοῦ

Ἀχιλ-

Ἀχιλλέως ἀπεθαμμένον, ἔκλαυσαν μεγάλως, καὶ ἐθρήνησαν, καὶ οὕτως ἔθαψαν αὐτὸ ἐντίμως μετὰ μεγάλης παῤῥησίας. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλαν, καὶ ἤφεραν τὸν υἱόν του τὸν Πύῤῥον. καὶ πάλιν ἔβαλαν ἀρχὴν εἰς τοὺς πολέμους, καὶ καθημερινῶς ἐγένοντο σφαγαὶ, καὶ χύσεις αἱμάτων. ἐγέμισαν δὲ οἱ κάμποι τῆς Τρωάδος ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους. καὶ οἱ Ἕλληνες, ὡς ἔβλεπαν, ὅτι δὲν δύνονται νὰ πάρουν τὴν Τρωάδα, εἶχαν μεγάλην λύπην, καὶ ἔπεσαν εἰς πολλὴν ἀδημονίαν τί νὰ κάμουν, καὶ οὕτως ἐπῆγαν εἰς τοὺς Μάντεις, καὶ ἧυραν ὅτι ποτὲ δὲν θέλουν δυνηθῇ νὰ πάρουν τὴν Τρωάδα μὲ κανένα πόλεμον, ἀμὴ μετὰ τινὸς μηχανῆς, ἢ τέχνης. καὶ συμβουλευσάμενοι, ἔκαμαν μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης καὶ θαυμαστῆς τέχνης ἕνα μέγα ἄλογον ξύλινον. καὶ ἔβαλαν μέσα εἰς αὐτὸ, καὶ ἐσφάλισαν ἄνδρας ἐκλελεγμένους, καὶ πολλὰ ἀνδρειομένους, καὶ ἁρματωμένους μετὰ πολλῶν ἁρμάτων. καὶ ὡσὰν ἔκαμαν τὴν τοιαύτην κατασκευὴν, ἔδειξαν ὅτι ἐβαρέθησαν τὸν πόλεμον, ἔστωντας ὁποῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ νικήσουν νὰ πάρουν τὸ Κάστρον, καὶ θέλουν νὰ ὑπάγουν εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν. καὶ οὕτως ἐμπῆκαν εἰς τὰ κάτεργα, καὶ ἔδειξαν ὅτι μισέβουν· καὶ ἔκαμαν ἅρμενα, καὶ ἐπῆγαν ὀπίσω εἰς τὸ νησὶ τῆς Τενέδου, καὶ ἐκαρτεροῦσαν καθὼς εἶχαν βουλὴν, καὶ τὸ ξυλάλογον ἀφῆκαν εἰς τὸν λιμένα. καὶ οἱ Τρωαδῖται, ὡς εἶδαν τὰ κάτεργα, ὅτι ἐδιάβηκαν, καὶ ὁ λιμένας νὰ εἶναι εὔκερος, ἄνοιξαν τὰς θύρας τοῦ Κάστρου, καὶ ἐκατέβησαν εἰς τὸν αἰγιαλόν. καὶ ἰδόντες τὸ ξυλάλογον μοναχὸν τοιοῦτον μέγα, ἐθαύμασαν, καὶ πολλὰ ἐφοβήθησαν. καὶ ἐσυλλογίσθησαν, ἵνα μὴ εἶναι γελασμὸς, ἢ κακὸν, ἢ ἐπιβουλία εἰς αὐτοὺς, καθὼς καὶ ἦτον· καὶ ὡμοφώνησαν ἵνα κάψουν αὐτὸ, ἢ νὰ τὸ ῥήξουν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν, ὅτι νὰ καταλυθῇ, καὶ νὰ ἀφανισθῇ ἡ Τρωάδα, ἀπετυφλώθησαν, καὶ ἐμωράνθησαν οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς· καὶ δὲν ἐξέτασαν νὰ ἰδοῦν τὸ ἄλογον, καθὼς τὸ ἐσυλλογίσθησαν εἰς τὸ πρῶτον, ὅτι μήπως εἶναι μὲ κατασκευὴν καμωμένον διὰ νὰ τοὺς γελάσουν. ἀμὴ ὡς ἄγνωστοι ἔκριναν, ὅτι νὰ πάρωμεν τὸ ἄλογον μέσα εἰς τὸ κάστρον νὰ φαίνεται εἰς δόξαν, καὶ καύχημα ἡμῶν, καὶ εἰς ἐντροπὴν αὐτῶν, καὶ ὀνειδισμὸν, ὁποῦ μᾶς ἐπολεμοῦσαν χρόνους ἐννέα, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μᾶς νικήσουν· καὶ χωρὶς κανέναν ἐξετασμὸν, ἢ πίασμα νὰ τὸ εἰδοῦν μὲ πᾶσαν τέχνην καὶ σοφίαν, ἐπῆραν ὅμως τὸ ἄλογον, καὶ ἔμπασάν το μέσα εἰς τὸ Κάστρον· καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς ἕνα τόπον, καὶ ἐστέκετο, καὶ ἔτρεχεν ὁ Λαὸς, καὶ ἔβλεπέν το, καὶ ἐθαυμάζοντο. καὶ ὡσὰν εἶδαν τὰ κάτεργα τῶν Ἑλλήνων ὁποῦ ἐμίσευσαν, ὅτι ἔμπασαν τὸ ἄλογον αὐτῶν μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, ἔστωντας καὶ νὰ ἔχουν βίγλαν, ἡτοιμάσθησαν, καὶ ἐστέκοντο πότε νὰ εἰδοῦν τὰ σημάδια, ὁποῦ εἶχαν στήσει νὰ κάμουν. καὶ οἱ Τρωαδῖται ἀπεμερίμνησαν, καὶ ἐκαθέζοντο εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν, τρώγοντες καὶ πίνοντες μετὰ χορῶν, καὶ τυμπάνων· καὶ ἐκοιμοῦνταν ἀφόβως χωρὶς καμίαν φύλαξιν, ἢ ἄλλην προβλέψιν. ὡς δὲ ἐπέρασαν ἡμέραι ὀλίγαι, τὴν νύκτα ἐξέβησαν ἄνδρες ἁρματωμένοι ἀπὸ τὸ ξυλάλογον, καὶ ἐκαταπάτησαν τὸν τόπον· καὶ εἶδαν τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς καμίαν μέριμναν καθεζομένους εἰς τὰ σπήτια, καὶ εἰς ἄλλους τόπους εὐθυμοῦντας. τότε παρευθὺς ἔδραμαν, καὶ ἔδωκαν λόγον καὶ τῶν

ἐπι-

ἐπιλοίπων αὐτῶν συντρόφων, ὁπῦ ἦσαν μέσα εἰς τὸ ξυλάλογον, καὶ εὐγῆκαν ὅλοι ὁμάδι χωρὶς καμίας συγχύσεως, ἢ βοῆς. ἀμὴ μετὰ ἡσυχίας ἔδραμαν ἐπάνω εἰς τοὺς πύργους, καὶ ἐπίασαν αὐτοὺς, καὶ ἔκαμαν τὰ σημάδια, ὁπῦ εἶχαν συμφωνημένα, μὲ φανοὺς, καὶ μὲ ἄλλα τινά. καὶ ὡς εἶδαν τὰ κάτεργα, ἐν τῷ ἅμα ἔδραμαν, καὶ ἔσωσαν. καὶ τοῦτοι ἀπὸ τοὺς πύργους οἱ σύντροφοι αὐτῶν οἱ Ἕλληνες ἔδραμαν, καὶ ἄνοιξαν ταῖς πόρταις τῆς Τρωάδος, καὶ οὕτως ἐμπῆκεν ὅλον τὸ φουσάτον τῶν Ἑλλήνων μέσα. καὶ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ σπήτια τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ ἔσφαζαν ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, παιδία, γέροντες, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν· καὶ ἔτρεχε τὸ αἷμα, ὡς ποταμὸς μέγας. καὶ ἔγινε μεγάλη βοὴ, καὶ θρῆνος πολὺς εἰς τὴν ἐλεεινὴν Τρωάδα, διότι ὅλοι ἐγέμησεν ἀπὸ τὰ κορμία τῶν σφαμμένων ἀνθρώπων. τὰ βρέφη ἔπερναν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ τὰ ἐκτυποῦσαν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἦτον πανταχοῦ θρῆνος, καὶ ὀδυρμὸς, καὶ κλαυθμὸς, καὶ ταραχὴ, καὶ πικρία. τὰ σπαθία ὅλα τῶν Ἑλλήνων ἐβάφησαν ἀπὸ τὰ αἵματα. ὡς δὲ ἐχόρτασαν οἱ Ἕλληνες φονεύοντες τοὺς Τρωαδίτας, καὶ ἁρπάζοντες, καὶ κουρσεύοντες τὸν βίον αὐτῶν, ὕστερον ἔβαλαν φωτίαν εἰς πᾶσαν αὐλὴν, καὶ σπῆτι, καὶ παλάτι, καὶ ἔκαψαν ὅλα ἀπὸ θεμελίου σὺν τῇ λαμπρᾷ καὶ περιφήμῳ Πόλει τῆς Τρωάδος· ὡς δὲ εὐγῆκε νὰ παγένῃ καθένας Ἕλληνας εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, ἤγουν εἰς τὴν πατρίδα του. καὶ ὁ Μενέλαος ὁ ἄνδρας τῆς Ἑλένης, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα, ζητῶντας τὴν Ἑλένην τὴν γυναῖκά του, ἤθελαν οἱ Τρωαδῖται νὰ τὸν σκοτώσουν μετὰ δόλου. ἀμὴ ὁ Αἰνείας, καὶ ὁ Ἀντίνωρ οἱ συγκλητικοὶ Πριάμου τοῦ Βασιλέως τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὰ σπήτιά τους, καὶ τὸν ἐφιλοξένισαν, καὶ ἐμπόδισαν καὶ δὲν τὸν ἐφόνευσαν. καὶ οὕτως ἐστράφη εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. καὶ τούτου χάριν εἰς ἀνταμοιβὴν, ὅταν ἐπῆραν τὴν Τρωάδα, τοὺς μὲν ἄλλους Τρωαδίτας ἐφόνευσαν, καὶ ᾐχμαλώτευσαν, καθὼς ἠκούσετε, τοὺς δὲ ῥηθέντας δύο, τὸν Αἰνείαν, καὶ τὸν Ἀντίνορα, ὡς φίλους τοῦ Μενελάου, ἀφῆκαν ἐλευθέρους. καὶ ἐπῆραν τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν σπητίων, καὶ τὰ πράγματά τους, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Φραγγίαν. λοιπὸν ὁ Μενέλαος ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του τὴν Ἑλένην, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἦυρε σκοτωμένον τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπὸ ἐπιβουλῆς τῆς νύμφης αὐτοῦ γυναικὸς Ἀγαμέμνονος, ἡ ὁποία εἶχε φίλον φανερὰ, καὶ ἐμοιχεύετο μετ' αὐτῆς, τὸν Αἴγιστον. ἦυρε δὲ καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην, ὁπῦ ἐσκότωσε τὴν μητέρα του τὴν Κλητεμνήστραν, καὶ τὸν φίλον αὐτῆς, αὐτὸν τὸν Αἴγιστον. τοῦτα ἔγιναν εἰς τοὺς ἐννέα χρόνους, ὁπῦ ἐπολεμοῦσαν τὴν Τρωάδα, καὶ εἰς τὸν δέκατον ἐπῆραν αὐτὴν μετὰ κατασκευῆς καθὼς εἴπαμεν. ὅμως ταῦτα ὅλα τὰ ὄπισθεν ἐτελειώσαμεν σὺν Θεῷ. καὶ τώρα θέλομεν νὰ γράψωμεν καὶ περὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ κραταιᾶς δυνάμεως τῶν Ῥωμαίων, καὶ πῶς ἐβασίλευσαν, καὶ ἀπὸ πῦ ἄρχησαν οἱ Βασιλεῖς αὐτῶν, καὶ πόσοι ἐβασίλευσαν ἀπαρχῆς, ἕως τέλους, καὶ πῶς ἐκατακυρίευσαν ὅλην τὴν γῆν, ἀπὸ Ἀνατολῆς ἕως Δύσεως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Ἤγουν τῆς Παλαιᾶς Ῥώμης.

α΄. Ῥώμουλος ὁπῦ ἔκτισε τὴν Ῥώμην, ὁ ὁποῖος ἔγινε πρῶτος βασιλεὺς εἰς αὐτήν.

β΄. Νουμᾶς.
γ΄. Τίτλος.
δ΄. Ἄγκος.
ε΄. Πρίσκος.
ϛ΄. Σέρβιος.
ζ΄. Ταρκουΐνιος.

Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν Βασιλέα, ἐκράτησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην χωρὶς βασιλέα χρόνους, μγ΄. μόνον ἔκαμναν δύο Ἀρχηγοὺς κάθε χρόνον, τοὺς ὁποίους ἔλεγαν Κονσούλους, Προβόλους, καὶ Προηγόρους, ἑλληνικὰ Ὑπάτους. ἦλθε δὲ ἡ ἀρχὴ εἰς τὸν Ἰούλιον τὸν Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἔγινε βασιλεὺς πρῶτος μετὰ τοὺς Ὑπάτους.

α΄. Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ αὐτός.
β΄. Αὔγουστος Ὀκτάβιος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.
γ΄. Γάϊος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
δ΄. Τιβέριος ὁ υἱὸς Ὀκταβίου.
ε΄. Κλαύδιος.
ϛ΄. Νέρων.
ζ΄. Γάλβας.
η΄. Βιτέλιος.
θ΄. Λούκιος Ὄθων.
ι΄. Οὐεσπασιανός.
ια΄. Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ιβ΄. Δομετιανός.
ιγ΄. Νερούας.
ιδ΄. Τραϊανός.
ιε΄. Ἀδριανός.
ιϛ΄. Ἀντωνῖνος.
ιζ΄. Βῆρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ιη΄. Μάρκος.
ιθ΄. Κώμοδος.
κ΄. Περτίναξ.
κα΄. Δίδιος.
κβ΄. Σεβῆρος.
κγ΄. Ἀντωνῖνος καὶ Γέτας.
κδ΄. Ἀντωνῖνος ὁ Καράκαλος.
κε΄. Μακρῖνος.
κϛ΄. Ἀντωνῖνος ὁ καὶ Γάβαλλος.
κζ΄. Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας.
κη΄. Μαξιμῖνος.
κθ΄. Σαβῖνος.
λ΄. Πομπιανός.
λα΄. Ἰούνωρ.
λβ΄. Γορδιανός.
λγ΄. Ἰούνωρ.
λδ΄. Μάρκος.
λε΄. Φίλιππος.
λϛ΄. Οὐαλεριανός.
λζ΄. Γάλλος.
λη΄. Δέκιος.
λθ΄. Αἱμιλιανός.
μ΄. Γαλεριανός.

μά. Γαλλιανός.
μβ'. Κλαύδιος.
μγ'. Αὐρηλιανός.
μδ'. Τάκιτος.
μέ. Φλωριανός.
μϛ'. Πρόβος.
μζ'. Κάρος.
μή. Νουμεριανός.
μθ'. Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανός.
ν'. Μαξέντιος ὁ υἱὸς Μαξιμιανοῦ.
νά. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος καὶ χριστιανικώτατος Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν αὐτὸν τὸν Μαξέντιον, καὶ ἔλαβε τὴν Βασιλείαν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Τῆς Νέας Ῥώμης.

ά. Κωνσταντῖνος ὁ μέγας. αὐτὸς ὁ Ἅγιος καὶ φιλόχριστος, ὁποῦ ἔκτισεν αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ τὴν ὠνόμασε Νέαν Ῥώμην. ἔκτισε δὲ αὐτὴν ἐν ἔτει, ,εωλή. Μηνὶ Μαΐῳ.

β'. Κωνσταντιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
γ'. Γουλιανὸς ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.
δ'. Γοβιανός.
έ. Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας.
ϛ'. Οὐάλης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
ζ'. Γρατιανὸς, καὶ Οὐαλεντινιανός.
ή. Θεοδόσιος ὁ μέγας.
θ'. Ἀρκάδιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ί. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ιά. Μαρκιανός.
ιβ'. Λέων ὁ Μακέλλης ὁ μέγας.
ιγ'. Λέων ὁ υἱὸς Ζήνωνος.
ιδ'. Ζήνων ὁ πατὴρ αὐτοῦ.
ιέ. Ἀναστάσιος ὁ Δικόρος.
ιϛ'. Γουστῖνος ὁ Θράξ.
ιζ'. Γουστινιανὸς ὁ μέγας ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.
ιή. Γουστῖνος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.
ιθ'. Τιβέριος.
κ'. Μαυρίκιος.
κά. Φωκᾶς ὁ Τύραννος.
κβ'. Ἡράκλειος ὁ μέγας.
κγ'. Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
κδ'. Ἡρακλωνᾶς.
κέ. Κώνστας ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου.
κϛ'. Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
κζ'. Γουστινιανὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
κή. Λεόντιος.
κθ'. Ἀψίμαρος.
λ'. Γουστινιανός.
λά. Φίλιππος ὁ Βάρδας.
λβ'. Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος.
λγ'. Θεοδόσιος ὁ Ἀτραμυτινός.
λδ'. Λέων ὁ Ἴσαυρος.
λέ. Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος.
λϛ'. Λέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας.
λζ'. Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
λή. Μιχαὴλ ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ.
λθ'. Λέων ὁ Ἁρμένιος.

μ'. Μιχαὴλ ὁ Ἀμμοραῖος.
μά. Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
μβ'. Βασίλειος ὁ Μακεδών.
μγ'. Λέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Σοφός.
μδ'. Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
μέ. Ῥωμανὸς ὁ Γέρων ὁ Ἀβαστάκτιος.
μϛ'. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογένητος, ὁ υἱὸς Λέοντος.
μζ'. Ῥωμανὸς ὁ Πορφυρογένητος.
μή. Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς.
μθ'. Γωάννης ὁ Τζιμισχής.
ν'. Βασίλειος ὁ Πορφυρογένητος.
νά. Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
νβ'. Ῥωμανὸς ὁ Ἀργυρόπουλος.
νγ'. Μιχαὴλ ὁ Παφλαγών.
νδ'. Μιχαὴλ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Καλαφάτης.
νέ. Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος.
νϛ'. Θεοδώρα μόνη.
νζ'. Μιχαὴλ ὁ γέρων ὁ ἀπὸ Στρατιωτικοῦ.
νή. Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός.
νθ'. Κωνσταντῖνος ὁ Δούκας.
ξ'. Εὐδοκία ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες αὐτοῦ, Μιχαὴλ, Κωνσταντῖνος, Ἀνδρόνικος.
ξά. Ῥωμανὸς σὺν τῇ Εὐδοκίᾳ.
ξβ'. Νικηφόρος ὁ ἀπὸ Γενικοῦ.
ξγ'. Σταυράκιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ξδ'. Μιχαὴλ ὁ υἱὸς τοῦ Δούκα.
ξέ. Νικηφόρος ὁ Βοτανιάτης.
ξϛ'. Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ξζ'. Γωάννης ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ξή. Μανουὴλ ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ξθ'. Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
ό. Ἀνδρόνικος ὁ Τύραννος.
οά. Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος.
οβ'. Ἀλέξιος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
ογ'. Ἀλέξιος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσαακίου.
οδ'. Ἀλέξιος Δούκας ὁ Μούρτζουφλος. εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἐπῆραν οἱ Λατῖνοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐβασίλευσαν αὐτὴν χρόνους, νϛ'. μῆνας, ή. καὶ ἡμέρας, ιγ'. ἔλαβαν δὲ αὐτὴν ἐν ἔτει, ,ϛψιβ'.
οέ. Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις ἐν τῇ Ἀνατολῇ.
οϛ'. Γωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ.
οζ'. Θεόδωρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
οή. Μιχαὴλ ὁ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας ἔλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Λατίνων. ἐν ἔτει, ,ϛψξή. Γουλίῳ, κέ. Γνδικτιῶνος, δ'.
οθ'. Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς αὐτοῦ. καὶ Μιχαὴλ σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.
π'. Ἀνδρόνικος τοῦ Μιχαὴλ ὁ υἱός.
πά. Γωάννης ὁ Καντακουζηνός.
πβ'. Γωάννης ὁ τοῦ Ἀνδρονίκου, τοῦ Παλαιολόγου υἱὸς, Γαμβρὸς αὐτοῦ τοῦ Καντακουζηνοῦ.
πγ'. Μανουὴλ ὁ υἱὸς Γωάννου.
πδ'. Γωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὁποῦ ἔκαμε τὴν ὀγδόην Σύνοδον.
πέ. Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας ἔλαβεν ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἐν ἔτει, ϛπξά. Γνδικτ. ά. Μαΐῳ, κθ'.
πϛ'. Σουλτὰν Μεχμέτης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
πζ'. Σουλτὰν Μπαγιαζήτης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
πή. Σουλτὰν Σελίμης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
πθ'. Σουλτὰν Σουλεϊμάνης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
υ'. Σουλτὰν Σελίμης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
υά. Σουλτὰν Μουράτης ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
υβ'. Σουλτὰν Γμπραΐμ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
υγ'. Μεχμὲτ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Καὶ πόσους Χρόνους ἔζησεν ὁ καθένας.

Σπάχυς ἐπῆρ ὁ. | Χρόνους ιε'.

Ὃν ἐχειροτόνησεν Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος Ἐπίσκοπον Βυζαντίου, καὶ Θράκης.

Ὀνήσιμος ὁ οἰκέτης	Χρόνους ι δ'.	Ἀλύπιος	ι γ'.
Πολύκαρπος.	ι ή.	Περτίναξ	ι ή.
Πλούταρχος	ι ε'.	Ὀλυμπιανὸς	ί.
Σεδεκίων	θ'.	Μάρκος	ι γ'.
Διογένης	ι έ.	Κωνσταντιλιανὸς	ι δ'.
Ἑλλαδέριος	ζ'.	Κασῖνος	ζ'.
Φοίνιξ	ι ζ'.	Ἰωάννης	λ έ.
Πολύκαρπος	έ.	Δομέτιος	κ δ'.
Ἀθηνόδωρος	δ'.	Πρόβος	ι β'.
Εὐζώϊος	ε'.	Μηνοφανής.	ί.
Λαυρέντιος	ι ά.		

Ἐφ' οἷς καιροῖς ὁ Μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν.

Ἀλέξανδρος χρόν.	κ γ'.	σίας Κωνσταντινουπόλεως.	ι β'.
Παῦλος ὁ ὁμολογητὴς,	ί. καὶ ἐξεβλήθη.	Νεκτάριος	ι ζ'.
Εὐσέβιος ὁ Νικομηδίας	β'.	Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.	έ. καὶ μῆνας, ε'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μακεδόνιος ὁ Πνευματομάχος	ί. καὶ ἐξεβλήθη.	Ἀρσάκιος	β'.
Εὐδόξιος	ί.	Ἀττικὸς	κ'.
Δημόφιλος	ή.	Σισίνιος	β'.
Εὐάγριος, καὶ οὐδέποτε ἐξεβλήθη.		Νεστόριος	γ'. μῆνας β'. καὶ ἐξεβλήθη ὡς Αἱρετικός.
Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τῆς Ἐκκλη-			

Μαξι-

Μαξιμιανὸς	χρόν. β'.	Ταρσάσιος	κ ά.
Πρόκλος	ι ά.	Νικηφόρος	θ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Φλαβιανὸς	... μῆνας ή.	Θεόδοτος	έ.
Γερουάδιος	ι γ'.	Ἀνπώνιος	ι έ.
Ἀνατόλιος	ή.	Ἰωάννης	ε'. καὶ ἐξεβλήθη.
Ἀκάκιος	ι ζ'.	Μεθόδιος	δ'.
Φραΐτας	... μῆνας γ'.	Ἰγνάτιος	ι ά. καὶ ἐξεβλήθη.
Εὐθύμιος	ε'. καὶ ἐξεβλήθη.	Φώτιος	θ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μακεδόνιος	ε'.	Ἰγνάτιος πάλιν	ί.
Τιμόθεος	ε'.	Φώτιος πάλιν	ι ή.
Ἰωάννης	β'.	Στέφανος	ζ'.
Ἐπιφάνιος	ε'.	Ἀνπώνιος	ή.
Ἄνθιμος	ά. καὶ ἐξεβλήθη.	Νικόλαος	ε'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μιμᾶς	ι ε'.	Εὐθύμιος	έ.
Εὐτυχὴς	ι β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Νικόλαος πάλιν	ι γ'. ἔτοι ἐξεβλήθησαν.
Ἰωάννης	ι β'.	Στέφανος	γ'.
Εὐτυχὴς πάλιν	δ'.	Τρύφων	γ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Κυριακὸς	ι ά.	Θεοφύλακτος	κ γ'.
Ἰωάννης	ι γ'.	Πολύευκτος	ι δ'.
Θωμᾶς	γ'.	Βασίλειος ὁ Σκαμανδρηνὸς	δ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Σέργιος	κ ή.	Ἀνπώνιος	ε'.
Πύρρος	β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Νικόλαος ὁ Χρυσοβέργης	ι β'.
Παῦλος	β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Σισίνιος	γ'.
Πύρρος πάλιν	γ'.	Σέργιος	ά.
Πέτρος	β'.	Εὐθάθιος	δ'.
Θωμᾶς	β'.	Ἀλέξιος	ι ή.
Ἰωάννης	δ'.	Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος	ι έ.
Κωνσταντῖνος	ή.	Κωνσταντῖνος ὁ Λειχούδης	δ'. καὶ μῆνας ε'.
Θεόδωρος	β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος	ι ά. καὶ μῆνας ζ'.
Γεώργιος	γ'. καὶ ἐξεβλήθη.	Κοσμᾶς Μοναχὸς	έ. καὶ μῆνας θ'.
Θεόδωρος πάλιν	β'.	Εὐστράτιος	γ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Καλλίνικος	β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Νικόλαος	κ ζ'.
Κύριλλος	β'. καὶ ἐξεβλήθη.	Ἰωάννης	κ δ'. καὶ μῆνας έ.
Ἰωάννης	δ'.		
Γερμανὸς	ι έ. καὶ ἐξεβλήθη.		
Ἀναστάσιος	κ δ'.		
Κωνσταντῖνος	ι β'. καὶ ἐξεβλήθη.		
Νικήτας	ι γ'.		
Παῦλος ὁ Κύπριος	δ'.		

Λέων	θ'.	Θεοδόσιος	γ'.
Μιχαὴλ	γ'. καὶ μῆνας ε'.	Βασίλειος ὁ Καματειρὸς	β'. καὶ μῆνας ϛ'.
Κοσμᾶς	... μῆνας θ'. καὶ ἐξεβλήθη.	Νικήτας ὁ Μουντανὸς	γ'. καὶ μῆνας ϛ'.
Νικόλαος ὁ Μούζαλος	γ'.	Λεόντιος μοναχὸς	β'. καὶ μῆνας γ'.
Θεόδοτος	β'.	Δοσίθεος	β'.
Κωνσταντῖνος	β'.	Γωάννης ὁ Ξιφιλῖνος	ϛ'. καὶ μῆνας β'.
Λουκᾶς	ιβ'. καὶ μῆνας γ'.		
Μιχαὴλ ὁ τοῦ Ἀγχιάλου	θ'. καὶ μῆνας β'.	Γωάννης	ε'. καὶ μῆνας β'.
Χαρίτων	α'. καὶ μῆνας β'.	Μιχαὴλ	... μῆνας ε'.

Οὗτοι ἐγένοντο Πατριάρχαι μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων.

Θεόδωρος	χρόνους β'.	Γερμανὸς	α'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μάξιμος	... μῆνας ζ'.	Γωσὴφ	θ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μανουὴλ	ε'. καὶ μῆνας ϛ'.	Γωάννης ὁ Βέκκος	ζ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Γερμανὸς	ιζ'. καὶ μῆνας ϛ'.	Γωσὴφ πάλιν	... μῆνας γ'.
Μεθόδιος	... μῆνας γ'.	Γρηγόριος	... μῆνας ϛ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Μανουὴλ	ιδ'.		
Ἀρσένιος	γ'. καὶ ἐξεβλήθη.	Ἀθανάσιος	δ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Νικηφόρος	β'.	Γωάννης μοναχὸς	θ'. καὶ ἐξεβλήθη.
Ἀρσένιος πάλιν	δ'. καὶ ἐξεβλήθη.	Νήφων	γ'. καὶ μῆνας ι'.

καὶ ἐξεβλήθη κατὰ τὴν, ια'. τοῦ Ἀπριλλίου τῆς, η'. Ἰνδικτιῶνος. Κατὰ τὴν, ιβ'. τοῦ Μαΐου μηνὸς τῆς ιγ'. Ἰνδικτιῶνος, ὁ Γλυκὺς Γωάννης, Λογοθέτης ὢν τηνικαῦτα τοῦ δρόμου, παρῃτήσατο κατὰ τὴν ια'. τοῦ Μαΐου τῆς β'. Ἰνδικτιῶνος.

Κατὰ τὴν κβ'. Μαρτίου τῆς ιγ'. Ἰνδικτιῶνος Γεράσιμος. χρόνον, α'. μετὰ χρόνους β'. μῆνας ζ'. καὶ ἡμέρας ια'. κατὰ τὴν λ'. τοῦ Νοεμβρίου τῆς ζ'. Ἰνδικτιῶνος ἡμέρᾳ γ'. ὁ Ἁγιωρίτης Ἡσαΐας χρόνους δ'.

Οὗτοι μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφ' οὗ τὴν ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι.

Γεννάδιος ὁ Σοφώτατος.	Συμεών.
Ἰσίδωρος	Ῥαφαὴλ ὁ Μέθυσος.
Σωφρόνιος.	Διονύσιος.
Γωάσαφ.	Μάρκος.

Μάξιμος.	Παχώμιος.
Νήφων.	Θεόληπτος.
Μάξιμος.	Γερεμίας Ἠπειρότης.
Γωακείμ.	Διονύσιος.

Γωάσαφ, καθῃρέθη παραλόγως.

Μητροφάνης παρῃτήσατο, καὶ πάλιν εἰσῆλθε, καὶ ἐν τῷ Θρόνῳ ἐτελεύτησεν.

Γερεμίας ἐξεβλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως, Μητροφάνους ἐπιβουλαῖς, καὶ πάλιν εἰσῆλθε.

Παχώμιος λῃστρικῶς ἐξεβλήθη.

Θεόληπτος λῃστρικῶς ἐξεβλήθη.

Γερεμίας καὶ πάλιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ,

Καὶ περὶ τοῦ Αἰνείου τοῦ Στρατηγοῦ, ὃς ἐπορεύθη εἰς Ἰταλίαν.

Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Τρωάδος ἕνας Στρατηγὸς, ὀνόματι Αἰνείας, υἱὸς Ἀγχίσου, ἠλευθερώθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τῆς βοηθείας τοῦ Μενελάου, καθὼς ἐγράψαμεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. ὁ ὁποῖος Αἰνείας ἐπῆρε τὸν Λαόν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. διότι τὸ μάντευμα τοιουτοτρόπως τοῦ ἐλάλησεν· ὅτι νὰ εὔγῃ μὲ τὴν συντροφίαν του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Δύσιν, ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ καταντήσουν εἰς τόπον νὰ φάγουν τὰς ταύλας των. καὶ ἀφ' οὗ τὰς φάγουν θέλουν ἰδεῖ ζῶον τετράποδον, καὶ νὰ τὸ ἀκολουθήσουν, καὶ ὅπου ἀποστάσῃ τὸ ζῶον, καὶ θέλει πέσῃ νὰ ἀναπαυθῇ, ἐκεῖ νὰ κτίσουν Πόλιν. ὡς οὖν ἔκαμαν τοὺς χρησμοὺς τούτους, ὑπῆγαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς Ἰταλίας, λεγόμενον Λορενθή. ἐκεῖ ἔστησαν τέντας, καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν γῆν νὰ φάγουν. ἡ δὲ γῆ εἶχε φυτρωμένα ἀγριοσέλινα. καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς πρασινάδος δὲν ἔβαλαν ταῦλαν, οὐδὲ μανδήλην, ἀμὴ ἐπάνω εἰς τὰ βότανα ἔθηκαν τὸ ψωμί τους καὶ τὰ ὀψώνιά τως. καὶ ἀφότου ἔφαγαν εἴτι ἦτον ἔμπροσθέν τους, ἕνας ἀπὸ τὴν μέσην τους εἶδε τὰ σέλινα, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφαγε, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἅπλωσε καὶ ἄλλος· εἶτα ἅπλωσαν ὅλοι τους, καὶ ἔτρωγαν τὰ σέλινα. τότε εἶπαν τινὲς, ἡμεῖς μὲ τὰ ὀψώνιά μας ἐφάγαμεν καὶ τὰς ταύλας μας. τὰς ταύλας ὁποῦ λέγουν ὅτι ἔφαγαν, δηλοῦν τὰ χόρτα, ὁποῦ εἶχαν τραπέζι, τουτέστι τὰ σέλινα. ὅμως ὡς ἤκουσαν οἱ ἐπίλοιποι ὅλοι τὸν λόγον, εὐθὺς ἔλαβαν χαρὰν, καὶ εἶπαν, ὅτι ὁ χρησμὸς ἐδὼ ἐπληρώθη. ἠθέλησαν δὲ νὰ κάμουν θυσίαν, καὶ ἔκτισαν βωμὸν, καὶ ἤφεραν σκρόφαν ἐγγαστρωμένην νὰ τὴν σφάξουν ἀπάνω εἰς τὸν βωμὸν κατὰ τὴν συνήθειαν ὁποῦ εἶχαν. καὶ ὡς ἅπλωσαν εἰς τὸ μαχαῖρι διὰ νὰ τὴν σφάξουν, ἐκείνη ἐτινάχθη καὶ ἐλακτάρισε, καὶ ἐδυνάστευσέ τους καὶ ἐγλύτωσεν ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔφυγε. καὶ ἔτρεχεν εἰς τόπον κλαδωτὸν, ὁποῦ εἶχε πολλὰ κλαδία. ὁ δὲ Αἰνείας ἠκολούθει ὀπίσω ἀπ' αὐτὴν ἀργὰ καὶ ἀχαμνὰ διὰ νὰ μὴν ἐξυπαστῇ καὶ δράμῃ ἀλλαχόθεν παρ' οὗ ἐνδέχεται. ἐκατέλαβε γὰρ ὁ χρησμὸς τὴν σκρόφαν, ἐπειδὴ εἶπε ζῶον τετράποδον. ἀφ' οὗ δὲ ὑπῆγε τόπον πολὺν, ἐκουράσθη ἡ σκρόφα ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἔπεσε καὶ ἀνεπαύθη. ὁ δὲ Αἰνείας ὡς εἶδε πληρωμένα τὰ μαντευθέντα, τὸν δὲ τόπον εἶδε δύσκολον καὶ κακοσύνθετον, διὰ νὰ κτίσῃ Πόλιν, ἐλυπᾶτο, καὶ ἐκάκιζεν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἐμάντευσαν, καὶ οὕτως εἶχε κακὴν καρδίαν. ἦλθε δὲ φωνὴ ἀπὸ τόπου, ὁποῦ δὲν ἐφάνη πόθεν ἦλθε, καὶ ἡ φωνὴ τοὺς εἶπεν, ὅτι νὰ καρτερήσουν

εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ νὰ κτίσουν Πόλιν, καὶ νὰ τὴν ἔχουν ὡς τόπον προσωρινόν. ὕστερον δὲ μετὰ χρόνους τόσους καὶ ἰσαρίθμους, εἰς ὅσα γουρούνια γεννήσῃ ἡ σκρόφα, τόσοι χρόνοι νὰ περάσουν, καὶ τότε νὰ γίνεται ἡ Πόλις ἐκείνη μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος καὶ διαπρεπεστάτη. καὶ ἡ μὲν σκρόφα ἐγέννησε γουρούνια τριάντα σῶα. καὶ ὕστερα εἰς τόσους χρόνους ἐγένετο ἡ Πόλις Ἄλβα, λαμπρὰ καὶ περιφημεστάτη. καὶ ἐσυνέβη τότε σημεῖον θαυμαστὸν καὶ ἀξιοδιήγητον. πρῶτον μὲν γὰρ αἰφνιδίως ἔξαψε πῦρ αὐτόματον εἰς τὸ λιβάδι χωρὶς νὰ τὸ ἀνάψῃ τινάς. εἶτα ἐπήδησε λύκος ἀπὸ τὰ κλαδία, καὶ ἔπερνε μὲ τὸ στόμα του φρύγανα ξηρὰ, καὶ τὰ ἔρρικτεν ἀπάνω εἰς τὸ πῦρ. καὶ πάλιν ἐφάνη ἕνας ἀετὸς μέγας, καὶ ἐφύσα τὴν φωτίαν μὲ τὰς πτέρυγάς του, καὶ ἔδιδέ του δύναμιν. τότε εὐγῆκε μία ἀλωποῦ, καὶ ἐζήλευσεν εἰς τὴν ἅψιν τοῦ πυρὸς, καὶ ἐμάχετο τὸν λύκον καὶ τὸν ἀετὸν, καὶ ὑπήγενεν ἐναντίον τους. καὶ ἔβρεχε τὴν οὐράν της εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἔτρεχε, καὶ ἔδιδεν ὑγρασίαν εἰς τὴν φωτίαν διὰ νὰ τὴν σβέσῃ. καὶ ἄλλοτε ἐνίκα ἡ ἀλωποῦ, καὶ ἄλλοτε ὁ ἀετὸς καὶ ὁ λύκος. ὕστερον δὲ ἐνικήθη ἡ ἀλωποῦ καὶ ἔφυγεν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Αἰνείας ταῦτα, ἐννόησεν ὅτι ἡ Πόλις ἐκείνη θέλει ἰδεῖ ἀπάνω της μεγάλας ταραχὰς, καὶ μὲ πολλοὺς κόπους θέλει καταπονέσει ὅλους τοὺς ἐπιβούλους της. καὶ ταῦτα μὲν ἐγένετο εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Αἰνείου.

Βασιλεία Ἀσχανίου καὶ Ἀμουλίου.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν ἐκείνου, κατῴκησεν εἰς τὴν Πόλιν ἐκείνην ὁ υἱός του ὁ Ἀσχάνιος. τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Πριάμου τὴν Κρέουσαν. εἶτα μετὰ ἄλλους ἐβασίλευσεν ὁ Ἀμούλιος, ἁρπάσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του τὸν Νουμίτορα. ἦτον δὲ ὁ Νουμίτωρ πρῶτος ἀπὸ τὸν Ἀμούλιον. ὁ δὲ Ἀμούλιος ἠθέλησε νὰ χαλάσῃ τελείως τὸ γένος τοῦ ἀδελφοῦ του. καὶ εἶχεν υἱὸν καὶ ἐσκότωσέ τον, καὶ τὴν θυγατέρα του ἐποίησέ τὴν Ἱέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἑστίας. ἦτον δὲ ὁ νόμος, ὅτι αἱ Ἱέρειαι νὰ εἶναι παρθένοι. ἐκείνη δὲ ὡς ὑπῆγεν εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεος, κάποιος ἐπαρακάθισε, καὶ ἐπίασέ τὴν καὶ ἔφθειρέ τὴν, καὶ εὐθὺς ἐγγαστρώθη. ὡς δὲ ἔμαθε τοῦτο ὁ θεῖός της, ἐφύλαγέ τὴν ἕως τὴν γένναν της. ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς γέννας, ἐγέννησε παιδία δίδυμα. καὶ ἐκείνην μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέκλεισε, καὶ τὴν ἔβλεπε καλῶς. τὰ δὲ βρέφη ὥρισε νὰ ὑπάγουν νὰ τὰ ῥήξουν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ ἀποθάνουν. ἔβαλάν τα λοιπὸν εἰς μίαν σκάφην μέσα καὶ ἄφηκάν τα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἐπῆρε τὴν σκάφην καὶ ἐκατέβαινεν. ἀμὴ ἐδὼ ἐφάνη ἡ μεγάλη πρόνοια τοῦ Θεοῦ. ὡς γὰρ ἐκατέβαινεν ἡ σκάφη, ὑπῆγεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἦυρε χόρτα καὶ ἐστάθη. καὶ τότε ἐφάνη μία λύκαινα, καὶ ἔβαλε τὰ βυζίατης εἰς τὸ στόμα τῶν παιδίων. καὶ ἔλειχε μὲ τὴν γλῶσσάν της τὸν πηλὸν, ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν παιδίων. καὶ κατὰ συγκαιρίαν ἔτυχε καὶ ἐδιάβαινεν ἕνας βοσκὸς εἰς τὸ παραπόταμον, καὶ εἶδε τὰ γενόμενα, καὶ ἐδίωξε τὴν λύκαιναν, τὰ δὲ βρέφη ἐπῆρέν τα, καὶ τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπητί του. ἦυρε δὲ

τὴν γυναῖκά τε λυπημένην, διότι ἐγέννησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παιδίον ἀπεθαμμένον, καὶ ἐπαρηγόρησέ την μετ' ἐκεῖνα τὰ βρέφη, καὶ ἔδωκέ τα νὰ τὰ ἀναθρέψῃ αὐτὴ ὡς παιδία της. ἐκείνη δὲ ἀνέθρεψέ τα μὲ μεγάλης ἀγάπης καὶ προθυμίας πολλῆς, ὥσπερ νὰ τὰ εἶχε γεννήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν κοιλίαν της. ὡς δὲ ηὐξήθησαν καὶ ἀνεθράφησαν, ἦσαν πάντοτε με βοσκὴς, μὲ ζευγάδες καὶ μὲ βακόλους. ὁ δὲ πάππος αὐτῆς ὁ Νυμίτωρ δὲν ἤξερε τίποτε ἀφ' τὰ παιδία. ἔλεγαν δὲ τὰ ὀνόματά τες, τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, Ρ'έμον καὶ Ρ'ώμυλον. ὑπήγαιναν δὲ πολλάκις καὶ ἐλήσθαιναν εἰς τὸ μανδρὶ τὸ πάππα αὐτῆς. καὶ μίαν φορὰν τὸς ἐφύλαξαν καὶ ἔπιασάν τες, καὶ ὑπῆγάν τες ὡς λησὰς εἰς τὸν πάππον αὐτῆς. καὶ ἐρώτησέ τες, τίνος εἶναι, καὶ πόθεν ἢ πατρίδα τες; καὶ ὁμιλῶντες ἀπὸ λόγον εἰς λόγον, ἐγνωρίσθησαν, ὅτι εἶναι τῆς θυγατρός τε υἱοί. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἅπλωσε καὶ τὸς ἠγκαλίσθη, καὶ τὸς ἐκατεφίλησε πολλὰ καὶ απλαγχνικὰ ἀπὸ καρδίας. καὶ τότοι, ὡς εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν τὸς τόπος καὶ τὸς ἀνθρώπος, δὲν ἄργησαν, ἀμὴ παρθυτὸς ἔκαμαν ἔργον, καὶ ἔπῆραν ἀπαθία καὶ ἔβαλαν αὐτὰ ἀποκάτω τς κρυφῶς, καὶ ἐβγάβησαν εἰς τὸ παλάτι τὸ Ἀμυλίε τὸ ἀδελφῆ τὸ πάππα αὐτῆς. ἀνέβησαν δὲ αἰφνιδίως ἀπανώτε, καὶ ἤυραν τὸν ὅπῆ ἐκαθέζετο ἀμέριμνος· καὶ ἐν τῷ ἅμα εὔγαλαν τὰ ἀπαθία καὶ κατέσφαξάν τον ἐκεῖ, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Ἀμυλίε. Βασιλεία Νυμίτορος ἀδελφῆ αὐτῆ.

Ἔλαβε δὲ τὴν Βασιλείαν ὁ Νυμίτωρ. καὶ ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὸς φρονίμως, καὶ ἀνδρειομμύους, καὶ δυνατὸς, εὔγαλε καὶ ἔδωκέ τες πλῆτον καὶ θησαυρὸν πολὺν, καὶ ἐχαρίσέ τες καὶ ἄλλα χαρίσματα πολύτιμα. καὶ ἐχόρτασέ τες πλῆθος χρυσάφι καὶ ἀσήμι, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, καὶ δέλης καὶ δέλας, καὶ εἶπέν τες. ἐπάρετε παῦτα πάντα, καὶ ὑπάγετε ὅπε σᾶς φαίνεται καὶ σᾶς ἀρέσει νὰ κατοικήσετε. τότε δὲ γῆκεν ὁ Ρ'έμος καὶ Ρ'ώμυλος, καὶ ἐπῆγαν εἰς σῦα τόπον, καὶ ἤυραν σῦα μικρὸν Κατέλι, ὀνόματι Λάτιον. καὶ ἐκεῖ ἐχημάτισαν θέσιν, ἤγεν τόπον, ἀφ' νὰ κτίσεν Πόλιν, τετέσι Κάστρον. τὸ δὲ χῆμα ἦτον παῦρος μὲ βῆν θήλειαν, ἤγουν δάμαλιν.

Οἰκοδομὴ τῆς πρεσβυτέρας Ρ'ώμης.

Καὶ ὁ μὲν παῦρος ἐξάβιζεν ἔξω πρὸς τὸς κάμπος, ἡ δὲ συζυγῶσα δάμαλις πρὸς τὴν Πόλιν. ἤυχετο δὲ ὁ Ρ'ώμυλος συμβολικῶς ἀφ' τῷ τοιούτῳ χήματος, ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες τῆς Πόλεως νὰ εἶναι εἰς τὰ ἔξω φοβεροὶ καὶ ἀστόλμοι καὶ ἀκαταπόνητοι, τετέσι τινὰς νὰ μὴ τὸς καταπονῇ, ἢ νὰ τὸς νικᾷ, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ εἶναι καλότεκναι καὶ πισαί. καὶ φκοδόμησε τὴν λαμπρὰν καὶ ἔνδοξον Ρ'ώμην τὴν Πρεσβυτέραν, εἰς μέγεθος καὶ εἰς κάλλος πολὺ, ἀπασῶν τῶν Πόλεων τῆς γῆς ὑπερφέρουσαν. εἶτα ἐπῆρε βῶλον μὲ τὸ χέρι τε ἀπ' ἔξω, καὶ τὸν ἔρριξε μέσα εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ηὐχήθη, ὅτι παύτοτε νὰ αὐξαίνων τὰ πράγματα τῆς Πόλεως παύτης περισσότερος ἀπὸ τῶν ἄλλων Πόλεων. καὶ ὅταν τὴν ἔκτισε, καὶ τὴν ἐτελείωσεν, ἐβάρησαν αἱ ζυμπέται, καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια, καὶ ἔκαμε χαρᾶς μεγάλαις ὀξαίσιαις καὶ θαυμασαῖς, καὶ ἔβαλε τὸ ὄνομά της Ρ'ώμην, εἰς τὸ ὄνομά τε. καὶ ὅσοι ἐκατοίκησαν εἰς τὴν Ρ'ώμην τὸς ὠνόμασε Ρ'ωμαίους, οἱ ὁποῖοι ἐλέγοντο Λατῖνοι, καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάθησαν οἱ Ρ'ωμαῖοι, ὅπε λέγονται ἕως τὴν σήμερον. καὶ ἐσυνάξε πλῆθος Λαὸ ἀπὸ τὰς ἄλλας Πόλεις, Ἄρχοντας, πνευματικὸς, ἄνδρας, γυναῖκας, νέους, γέροντας, καὶ ἐκατοίκισεν αὐτὸς εἰς τὴν Πόλιν Ρ'ώμην, καὶ ἔκαμεν αὐτὸς πολίτας, ἤγουν τοπικούς. γυρίζει δὲ ἡ Ρ'ώμη μίλια, κδ'.

Βασιλεία Ρ'ωμύλε τε κτίτορος καὶ πρώτε Βασιλέως παύτης.

Καὶ ἐβασίλευσε πρῶτος εἰς αὐτὴν αὐτὸς ὁ Ρ'ώμυλος. ἔκλεξε δὲ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὅπε ἐσυνάξε, καὶ ἤφερεν εἰς τὴν Ρ'ώμην ἑκατὸν ἄνδρας γνωστικὸς καὶ λογίους, τὸς ὁποίους ἔκαμε Πατερικίους, καὶ Πρώτους ἀπὸ τὸς ἄλλους καὶ συμβουλάτορας. ἔκλεξε δὲ καὶ τριακοσίους καβαλαρέους, καὶ ξεῖς χιλιάδες πεζὸς, ἀφ' νὰ φυλάγων τὴν Πόλιν. ἄυτη ἡ Πρεσβυτέρα Ρ'ώμη ἐβασίλευσεν ὅλην τὴν Οἰκουμένην. ὅμως ὁ ἀδελφὸς τε Βασιλέως Ρ'ωμύλε ἔκαμεν ὑπουλίαν, καὶ ἐσκόπευσε τὸν ἀδελφόν τε αὐτὸν τὸν Ρ'ώμυλον. καὶ καθὼς ἐσκοπεύθη, ἔγιναν σεισμοὶ μεγάλοι καὶ παραχαὶ καὶ πόλεμοι ἀνάμεσον τὸ Λαῦ, καὶ μὲ παῦτα εἰρηύσυσαν. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ρ'ώμυλος χρόνους, λζ'.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ρ'ωμύλε, καὶ Βασιλεία Νυμᾶ.

Μετὰ τῦτον βασιλεύει Νυμᾶς Πομπήϊος Σαβῖνος, ὁ ὁποῖος ποτὲ πόλεμον δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ, οὐδὲ ἠγάπα νὰ γίνωνται. μόνον τὴν Πόλιν, ἤγουν τὴν Ρ'ώμην τὴν ἔκτιζε, καὶ τὴν ἐκαλλώπιζε. καὶ Νόμους πολιτικὸς ἔκαμε, καὶ ὁρισμὸν εἰς τὰς παρθένας ἐγγράφως ἔδωκεν. ὅτι ὅποια δὲν φυλάξῃ τὴν παρθενίαν της καθαρὰν, νὰ τὴν λιθοβολῶν. καὶ τὸ Καπιτώλιον, τὸ ὁποῖον διλοῖ κεφαλὴν τῆς Πόλεως. αὐτὸς ἀπὸ θεμελίων τὸ ἔκτισε. καὶ ὁ χρόνος ἦτον μιλιᾶς δέκα. καὶ τῦτος ἐπρόθεσε δύο μιλιᾶς εἰς αὐτὸν, τὸν Γανυμήδειον, καὶ τὸν Φλωρεάδειον. καὶ ἔκαμεν τὸν μῆνας, ιβ'. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, μζ'. καὶ ἀπὸ νόσημα ἀπέθανε.

Θάνατος Νουμᾶ. Βασιλεία Τίλου Στυλίου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Τῖλος ὁ Στύλιος χρόνους, λβ'. καὶ πολλὰ πράγματα ἀγαθὰ κατεσκεύασεν εἰς τὴν Ῥώμην. ἔκαμε καὶ γεφύρι εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τὸν θαυμαστὸν Τίβερι, καὶ λιμένα. καὶ καθεζόμενος εἰς τὸ παλάτι, τοῦ ἔδωκεν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἔκαψέ τον.

Θάνατος Τίλου. Βασιλεία Ἄγκου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Ἄγκος Μαρκίων χρόνους, κδ'. καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Τίβερι τὸν περιετείχισε κατὰ τόπους, καὶ τὸ κτίσμα τῆς Ῥώμης τὸ ἐπλάτυνε. καὶ ἀπὸ νόσημα ἀπέθανε.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Πρῖσκος Ταρκουΐνιος χρόνους, λθ'. καὶ ἔκτισε μεγάλα τείχη εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ ἐσφάγη ἀπὸ τὰ παιδία τοῦ Μαρκίου.

Θάνατος Πρίσκου. Βασιλεία Σερβίου Τουλίου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Σέρβιος Τούλιος χρόνους, μ'. ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ εὐγενεστάτην γυναῖκα. τὴν ὁποίαν ἤφεραν σκλάβαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἦτον ἐγγαστρωμένη, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐγέννησεν ἀρσενικὸν παιδὶ, καὶ Σέρβιον τὸ ὠνόμασεν, ἤγουν δούλειον, τουτέστι σκλαβόπουλον. οὗτος ὡσὰν ἐβασίλευσεν, ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ πόσον Λαὸν εἶχεν ἡ Ῥώμη. καὶ οὕτως τὸν ἐμέτρησε, καὶ ἦυρεν ὀκτὼ μυριάδες, καὶ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους, ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔξωθεν. ὁ δὲ ταρκουΐνιος φθονήσας αὐτὸν, ἦυρε καιρὸν ἐπιτήδειον, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν.

Θάνατος Σερβίου. Βασιλεία Ταρκουϊνίου Σουπέρβου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Ταρκουΐνιος Σούπερβος. Σούπερβος λέγεται λατινικὰ ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ τὴν ὑπερηφανίαν του τὸν ἐκάλεσαν Σούπερβον. οὗτος ὡσὰν ἐβασίλευσεν, ἔκαμε βάρη πολλὰ εἰς τὴν Ῥώμην. τοὺς Νόμους ἐμετάβαλε. τοὺς Ἄρχοντας, καὶ τὸν Λαὸν ἐξώρισε. καὶ ἄλλους ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, ἄλλους εἰς ἅλυσες, ἄλλους εἰς σίδερα, καὶ ἔκαμε πολλὰς παιδεύσεις παραλόγως εἰς αὐτούς. καὶ διὰ τοῦτο, καὶ διὰ ἄλλα κακὰ ὁποῦ ἔκαμνε, τὸν ἐμίσησεν ὁ Κόσμος ὅλος. εἶχε δὲ ἕνας Λατῖνος μίαν γυναῖκα εὐμορφὴν πολλὰ, εὐγενικὴν καὶ φρονιμωτάτην καὶ τιμίαν· καὶ μίαν νύκτα ἐπῆγε καὶ ἔπιασεν αὐτὴν, καὶ ἁμάρτησε μετ' αὐτῆς. ἡ δὲ φρονιμωτάτη αὕτη Λουκρετία δὲν ἐσιώπησε τὴν δυναστείαν καὶ τὴν ἐν-

τροπὴν, ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ὁ βασιλεύς. ἀμὴ τῆς ὥρας τὸ εἶπε τοῦ πατρός της καὶ τῆς μητρός της, καὶ τῶν συγγενῶν μεγάλων καὶ μικρῶν. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ ἄνδρας της τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ τὸ εἶπε. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆρεν ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον της. καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν μέσην ὅλου τοῦ Λαοῦ, καὶ ἐβόησε τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν δυναστείαν τὴν μεγάλην, ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ὁ βασιλεύς. τότε εὔγαλε τὸ μαχαῖρι καὶ ἐσφάγη. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Λαὸς τὴν δυναστείαν τοῦ βασιλέως, καὶ εἶδαν καὶ τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἐσφάγη, ἔπεσαν εἰς μεγάλην ὀργὴν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἔδραμαν καὶ τὸν ἀπεδίωξαν μετὰ τῶν οἰκιακῶν αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν τυραννίδα του.

Διωγμὸς τοῦ βασιλέως Ταρκουϊνίου ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. Δημοκρατία Ῥώμης.

Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν τούτου τοῦ βασιλέως, ἐκράτησεν ὁ Λαὸς τὴν Ῥώμην χρόνους σαραντατρεῖς χωρὶς βασιλείαν, καὶ ἔκαμναν δύο Ἀρχηγοὺς τῆς Ῥώμης κάθε χρόνον, τοὺς ὁποίους ἤλεγαν Κονσούλους, Προβόλους, Προηγόρους. οἱ ὁποῖοι λέγονται ἑλληνικὰ Ὕπατοι. ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν, Ἰούνιος ὁ Βροῦτος, καὶ Ταρκουΐνιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ἐκυβερνοῦσαν τὸν Λαὸν καὶ τὴν Πόλιν, καὶ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ φουσάτα, καὶ πᾶν πρᾶγμα. καὶ ὅταν ἔλαβεν ὁ Λαὸς τὴν Ῥώμην καὶ τὴν ἐκράτησαν. ὁποῦ ἔκαμαν τούτους τοὺς Ὑπάτους, ἔκαμαν οἱ Γάλλοι φουσάτα νὰ ἔλθουν κατὰ τῶν Ῥωμαίων. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὡς τὸ ἔμαθαν, ἔστειλαν Μάνλιον τὸν Στρατηγὸν μὲ φουσάτα πολλὰ κατὰ τῶν Γάλλων· καὶ ἐπολέμησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐνίκησε. καὶ οὕτως ἐγύρισε μετὰ νίκης μεγάλης καὶ παρρησίας εἰς τὴν Ῥώμην. οἱ δὲ Γάλλοι ἦλθαν τὸν χειμῶνα μίαν νύκτα κρυφῶς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπήδησαν, καὶ ἔκοψαν τοὺς φύλακας ὁποῦ ἐφύλαγαν. καὶ ἦλθαν μέσα εἰς τὴν μέσην τῆς Ῥώμης, καὶ ἔκοψαν Λαὸν πολύν. καὶ τινὲς ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὡς ἔμαθον τοῦτο, ἔδραμαν καὶ ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Καπιτώλιον. ὁ δὲ Μάνλιος ὁ Στρατηγὸς, ὁποῦ ἦτον ἀρχηγὸς εἰς τὸ Καπιτώλιον, ὡς ἔμαθε τοῦτο, ἔδραμεν ἐν τῷ ἅμα μὲ τὸ φουσάτον αὐτοῦ, καὶ πολεμήσας μετὰ τῶν Γάλλων, ἔσφαξεν αὐτοὺς, καὶ τὸν Ῥήγα τῆς Βρύσου, καὶ ἐλύτρωσε τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὴν καταδίκην ἐκείνην τῶν Γάλλων. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν νίκην, ὁποῦ ἐνίκησεν ὁ Μάνλιος, ἔκαμαν αὐτὸν μόνον Ἀρχηγὸν τῆς Ῥώμης, καὶ οὐχὶ ἄλλον τινὰ, καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν οἱ σαραντατρεῖς χρόνοι, ὁποῦ ἐκρατοῦσαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην ἀπὸ Ὑπάτους.

Βασιλεία Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ὅθεν ὀνομάζεται Καῖσαρ.

Ἦλθε δὲ καὶ εἰς τὸν Γάϊον Ἰούλιον τὸν Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐγένετο βασιλεὺς μόνος του χωρὶς ἄλλον τινά· καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, δ'. καὶ μῆνας, ζ'. καὶ νὰ ἀκούσετε ἀπὸ τί ὠνομάσθη Καῖσαρ. ὅταν ἦτον ἡ

μητέρα τȣ ἐγγαστρωμένη αὐτὸν, τὴν ὥραν ὁπȣ̃ ἤθελε νὰ τὸν γεννήσῃ, ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε τὸ παιδὶ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς ζωντανόν. ὡς δὲ εἶδαν τὴν γυναῖκα ἀπεθαμμένην καὶ τὸ παιδὶ ζωντανὸν, ὁπȣ̃ ἐσπάρασσε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, παρευθὺς ἔκοψαν τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ εὔγαλαν τὸ παιδὶ ζωντανόν. καὶ ἀπὸ τȣ̃το ὠνομάσθη Καῖσαρ, ἤγȣν ἀπὸ τȣ̃ κείρω, τὸ ὁποῖον λέγεται ἑλληνικὰ κόπτω. ὠνομάσθη δὲ καὶ Δικτάτωρ, ὁπȣ̃ ἑρμηνεύεται Μονάρχης. τȣ̃τος εἶχεν ἕνα ἄλογον ἀξιοθαύμαστον βασιλικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη κανεὶς νὰ τὸ καβαλικέψῃ, μόνον αὐτὸς ὁ Καῖσαρ, ὅτι ἄλλον δὲν ἐδέχετο, καθὼς καὶ ὁ Βȣκέφαλος τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ. ἔκαμε δὲ πολέμȣς μεγάλȣς μὲ τȣ̀ς Γερμανȣ̀ς, καὶ Γάλλȣς, καὶ Βρετανȣ̀ς, τȣ̀ς ὁποίȣς ἐνίκησε. καὶ ἔβαλε Κάστρη πεντακόσια εἰς τὴν ἐξȣσίαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔδιδαν τέλος. καὶ μίαν νύκτα εἶδεν ἡ γυναῖκά τȣ ὅραμα, ὅτι ἔπεσε τὸ παλάτι καὶ τὸν ἐπλάκωσε, καὶ εὐγῆκε ῥέοντα τὰ αἵματα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της. καὶ παρευθὺς ἐσταλύθη τὸ ὅραμα. ὅτι ἐσφάγη ὑπὸ Βρȣ́τȣ καὶ Κασίȣ ἐν τῷ βȣλευτηρίῳ, ἤγȣν εἰς τὸν τόπον, ὁπȣ̃ ἔκαμναν πάντοτε συμβȣ́λιον. ἦτον δὲ χρόνων, πέ.

Θάνατος Γȣλίȣ Καίσαρος. Βασιλεία Καίσαρος Αὐγȣ́στȣ.

Ἀφῆκε δὲ κληρονόμον αὐτȣ̃ εἰς τὴν Βασιλείαν τὸν ἀνεψιὸν αὐτȣ̃ Ὀκτάβιον Αὔγȣστον Καίσαρα, τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς τȣ Γȣλίας, ὁ ὁποῖος ἦτον χρονῶν, ιϛ'. καὶ ἀπὸ τȣ̃τον ὠνομάσθησαν οἱ Βασιλεῖς Αὔγȣστοι, καὶ Αὔγȣστος μῆνας, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο προτήτερα Σεξστίλιος. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Αὔγȣστος χρόνȣς νϛ'. καὶ ἐμονάρχησεν ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς ἕως ἄκρων αὐτῆς. καθὼς τὸ μαρτυρεῖ καὶ „ εἰς τὴν θείαν ἑορτὴν τῆς Χριστȣ̃ Γεννήσεως εἰς τὸ δοξαστικὸν, λέγων. Αὐγȣ́στȣ „ μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο. ὥστε τȣ̃τος ὁ Καῖσαρ ἐμονάρχησεν ὅλην τὴν Οἰκȣμένην, τȣτέστι τὴν ὥρισε. τὴν ὁποίαν ȣ̓δένας ἄλλος Βασιλεὺς τὴν ὥρισε, καθὼς ἄνωθεν δεταλαμβάνει. τȣ̃τον ὅταν τὸν ἐγέννα ἡ μητέρα τȣ, εἶδεν ὄνειρον, ὅτι ἐκατέβη ἕνας ἀετὸς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς, καὶ ἐπέτασε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Οὐρανόν· καὶ ȣ̓́τως εἶδε καὶ ὁ πατέρας τȣ τὴν ὥραν ὁπȣ̃ ἐγεννήθη ἄλλο ὅραμα φοβερὸν, ὅτι εὐγῆκεν ὁ Ἥλιος μέσα ἀπὸ τȣ̀ς κόλπȣς τῆς γυναικός τȣ. καὶ τὴν ἡμέραν ὁπȣ̃ ἐγεννήθη τὸ παιδὶ, ἄρχησεν ὁ πατέρας τȣ νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. καὶ τȣ̃τος εἶχε φίλον Ἀστρονόμον. καὶ ὅταν εὐγῆκεν ἔξω, τȣ̃ εἶπε δεὰ τὴν γέννησιν τȣ̃ παιδίȣ. τότε ὁ Ἀστρονόμος ἀναστέναξε καὶ εἶπεν. ἤξευρε ὦ ἄνθρωπε, ὅτι Βασιλέα ἐγέννησες. ὡς δὲ ἦλθε τὸ παιδὶ εἰς αὔξησιν ἡλικίας, ἦτον ἔξω εἰς τὰ χωρία εἰς τὰ πράγματά τȣ, καὶ ἐπερπάτει, καὶ ἐστοχάζετο τȣ̀ς θεριστὰς πῶς θερίζȣν, καὶ πῶς δένȣν τὰ δεμάτια. ἐκράτει δὲ εἰς τὸ χέρι τȣ ψωμὶ καὶ ἔτρωγε. καὶ ἐξαίφνης ἐχύθη ἕνας ἀετὸς, καὶ ἅρπαξε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ χέρι τȣ καὶ ὑπῆγε. καὶ πάλιν ἐκατέβη, καὶ τȣ̃ τὸ ἔδωκεν ὀπίσω. ὅταν γȣ̃ν ἦλθε τȣ̃τος εἰς τὸ ὕψος τῆς Βασιλείας, ἐφάνη θυμώδης καὶ ὀξύθυμος. καὶ ἡ ὁρμὴ αὐτȣ̃ καὶ ὁ θυμὸς ἦτον πολὺς, πλὴν δὲν ἐκράτειε πολλὴν ὥραν, μόνον εἰς ὀλίγον ἡμερώνετο καὶ ἐμετέβαλε τὸν λογισμόν. καὶ μίαν φορὰν ἐκαθέζετο καὶ ἔκρινε, καὶ ἤφεραν ἔμπροσθεν αὐτȣ̃ πολλȣ̀ς ἀνθρώπȣς, ὁπȣ̃ εἶχαν πταισίματα δεὰ τὰ κακὰ ὁπȣ̃ ἔκαμαν, ὡς εἶπαν τινὲς, καὶ ὥρισε νὰ τȣ̀ς ἀποκεφαλίσȣν. ἕνας δὲ σοφὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Μήκων, σοφὸς καὶ λόγιος, ἐβιάζετο πολλὰ δεὰ νὰ ἰδῇ τὸν Βασιλέα νὰ συντύχῃ μετ' αὐτȣ̃, δεὰ νὰ τȣ̃ εἰπῇ δεὰ τὴν ἄδικον ἀπόφασιν, ὁπȣ̃ ἔκαμε νὰ θανατώσῃ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς. καὶ τὸ ἀπὸ πλῆθος τȣ̃ Λαȣ̃ δὲν ἐδύνετο, μόνον ἔγραψε γράμμα εἰς χάρτην, καὶ ἐβȣ́λωσέ το καὶ ἔδωκε. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸ χαρτὶ, ἔπιασεν αὐτὸ καὶ ἤνοιξε καὶ ἐδεάβασέ το. καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ὀνειδίζει αὐτὸν, ὅτι πῶς ἀνεξετάστως θέλει νὰ φονεύσῃ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ἐκείνȣς, μετενόησε. τȣ̃τος ὁ βασιλεὺς εἶχε Διδάσκαλον Ἀλεξανδρινὸν, ὀνόματι Ἀθηνόδωρον, ὁ ὁποῖος ἦτον γεμάτος πάσης φρονήσεως. καὶ τȣ̃τος ἦτον παιδευμένος εἰς τὰ μαθήματα, ὅτι νȣ̃ς ἀνθρώπȣ δὲν ἠμπόρειε νὰ μετρήσῃ τὴν σοφίαν αὐτȣ̃. καὶ ἠξεύρωντας ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε εἰς τὴν πορνείαν, καὶ τὸ περισσότερον κακὸν, ὅτι ἀγάπα περισσοτέρως ἀνδρῶν γυναῖκας. καὶ ὅταν ἤθελε μάθῃ ὅτι τȣ̃ δεῖνος ἀνδρὸς ἡ γυναῖκα εἶναι εὔμορφη, ὥριζε τὸν ἄνδρα της καὶ ἤφερνε τὴν γυναῖκά τȣ εἰς τὸ παλάτι. ὁ δὲ Διδάσκαλος τȣ̃ βασιλέως, βλέπωντας αὐτὸν νὰ κάμνῃ τοιȣ̃τον μέγα ἁμάρτημα τῆς μοιχείας, ἔλεγε πολλὰ πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν παύσῃ ἀπὸ τὸ διαβολικὸν ἔργον τῆς μοιχείας. καὶ μὴ δυνηθεὶς καταπεῖσαι αὐτὸν, ἐτεχνεύθη ὁ εὐλαβὴς Διδάσκαλος τοιαύτην τέχνην. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ εἶδε τινὰ μέγαν ἄνθρωπον εὐγενῆ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ ἔκλαιε πολλὰ καὶ ἐλυπεῖτο. καὶ ἐρώτησεν αὐτὸν, διατί κλαίει καὶ λυπεῖται; ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι ὁ βασιλεὺς ὥρισέ με νὰ κάμω ἕνα σεντȣ̃κι εὔμορφον, νὰ βάλω μέσα τὴν γυναῖκά μȣ νὰ τὴν ἀποστείλω εἰς τὸ παλάτι. ὁ δὲ Σοφώτατος Διδάσκαλος, ὡς ἤκȣσεν ȣ̓́τως, ἔδωκεν αὐτὸν παρηγορίαν λέγων· μὴ λυπεῖσαι, καὶ μὴν ἀδημονῇς, μόνον ἄκȣσε τὸν λόγον μȣ. νὰ ἔμπω ἐγὼ εἰς τὸ σεντȣ̃κι μέσα καὶ κλείδωσέ το, καὶ ἀπόστειλέ με εἰς τὸν βασιλέα. καὶ μὴ δὲν δειλιᾷς, ȣ̓δὲ φοβηθῇς, ὅτι δὲν θέλεις πάθῃ κακόν. ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς ἤκȣσε τȣ̀ς λόγȣς τȣ̃ Διδασκάλȣ, ἔλαβε χαρὰν καὶ δύναμιν. καὶ ȣ̓́τως ἐμπῆκεν ὁ Διδάσκαλος εἰς τὸ σεντȣ̃κι, καὶ ἐσφάλισέν τον ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς, καὶ ἐβȣλωσέτο, καὶ τὸ ἀπέστειλε τȣ̃ βασιλέως. ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ὥρισε καὶ ἔβαλαν αὐτὸ εἰς τὸ κελλίον αὐτȣ̃. καὶ ȣ̓́τως ἐπῆγε μόνος καὶ ἄνοιξε τὴν βȣ̃λαν καὶ τὸ σεντȣ̃κι, καὶ ἐπήδησεν ὁ Διδάσκαλος ἀπὸ μέσα ἁρματωμένος, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα αὐτȣ̃ σπάθαν γυμνήν. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἔγινεν ὡσὰν ἀπεθαμμένος ἀπὸ τȣ̃ φόβȣ αὐτȣ̃. ὁ δὲ Διδάσκαλος αὐτȣ̃ μεγάλως ὀνειδίσας αὐτὸν καὶ ἐλέγξας, παῦσαι τῆς μοιχείας τὸν ἐβίαζεν. ἔπεσεν ȣ̓ν ὁ βασιλεὺς εἰς τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ συνθήκας καὶ ὑποσχέσεις μετὰ φρικτῶν ὅρκων, ὅτι νὰ μὴν ἐπιχειρισθῇ πλέον τοιȣ̃τον ἔργον, νὰ δυναστεύῃ ἀνδρῶν γυναῖκας. καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τȣ̃ Διαβόλȣ τὸ ἔργον τῆς μοιχείας. ὁ δὲ Διδάσκαλος ἠβȣλήθη

νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν παῤῥίδα τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν βασιλέα δὲν νὰ μισθύσῃ, εἶπέ του κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί, ποτὲ νὰ μὴν δίδῃ σωστόμως ἀποφάσεις δὲν ζωὴν ἀνθρώπου χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καλῶς καὶ ἐπιμελῶς τὸ πταίσιμον τοῦ ἀνθρώπου, ἔσωπας ὅπου τὸν ἐγνώριζεν ὁρμητικὸν καὶ θυμώδη. καὶ ὅπως ἔσερξε νὰ γίνεται κατὰ τὸν λόγον τοῦ Διδασκάλου αὐτοῦ.

Σημείωσαι πότε ἐγεννήθη κατὰ Σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Βασιλεύοντος δὲ τότε τοῦ Καίσαρος, εἰς τὸς, μβ'. χρόνους τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. ἐν ἔτει, ͵εφς'. ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ, κέ. ἡμέρᾳ τεσσαρακοστῇ. εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδημιούργησε τὰς φωσφόρας, τουτέστι τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὰς Ἀστέρας. εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καθὼς εἴπαμεν, ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ὡς Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀθανήσας ἀπέθανε.

Θάνατος Καίσαρος Αὐγούστου. Βασιλεία Τιβερίου. Καὶ ἐπὶ τοῦ πότε ἐβαπτίσθη ὁ Χριστός.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσεν ὁ Τιβέριος, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν ἔτει, ͵εφλς'. Γενναρίῳ, ς'. ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρὰ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. καὶ βαπτιζομένου αὐτοῦ, ἠνοίχθησαν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ἐκατέβη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σωματικῶς ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπ' αὐτὸν, καὶ φωνὴ ἐξ Οὐρανοῦ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐγένετο· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ ηὐδόκησα. ἦτον δὲ ἡμέρα πέμπτη τῆς ἑβδομάδος ὅτε ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος. διότι αὐτὴ τὴ πέμπτη ἡμέρᾳ ὥρισεν ὁ Θεὸς, καὶ δημιούργησε τὰ ὕδατα, ὅταν ἔκαμε τὸν Κόσμον. καὶ βαπτισθεὶς ἡγίασε τὸ ὕδωρ, καὶ ζωοποιὸν αὐτὸ εἰς ἡμᾶς ἔκαμε, τουτέστι τὸ θεῖον Βάπτισμα ὅπου βαπτιζόμεθα. καὶ δι' αὐτοῦ γινόμεθα Υἱοὶ φωτὸς, καὶ λαμβάνομεν τὴν Οὐράνιον αὐτοῦ βασιλείαν. ἦτον δὲ χρόνων, λ'. ὅταν ἐβαπτίσθη. τῷ δὲ, ͵εφλθ'. ἔτει, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου, ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, μηνὶ Μαρτίῳ, κγ'. ἡμέρᾳ, ς'. ἀνέστη δὲ τῇ, κέ. τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνός. ἦτον δὲ χρόνων, λγ'. ὅτε ἐσταυρώθη μὲ δὲ ἡμέρας, μ'. τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἀπάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. καὶ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ παρουσίᾳ, νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρὺς, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. τοῦτος ὁ Τιβέριος ἦτον εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ ἄρεσος, δηλονότι εἰς ἔργα ἀγαθά. καὶ ὡσαὐτὼς ἐγήρασε, λόγοις φιλοσοφικοῖς καὶ ῥητορικοῖς καὶ καλοῖς τρόποις καὶ ἔργοις κοσμεῖται. καὶ ὀξαίφνης μετέβαλε τὴν καλὴν καὶ θεϊκὴν αἱρετὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἰς γνώμην κακὴν καὶ διαβολικὴν, κινηθεὶς ὑπὸ τοῦ

διαβόλου. καὶ οὐ μόνον κατὰ φύσιν, καὶ παρὰ φύσιν διέδραμεν ὁ ἄθλιος εἰς ἁμαρτίαν, ἀμὴ καὶ ἐν πάσῃ ἀδικίᾳ, καὶ τυραννίδι καὶ ὠμότητι, καὶ μυσαρᾷ πλεονεξίᾳ καὶ αἰχρερμάᾳ. ἕως τέλους τῆς μιαρᾶς αὐτοῦ ζωῆς ἐποίησε. ὡς ἐπεσὼν δὲ ἐν νόσῳ βαρείᾳ, ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Γάϊος Ἥλιος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀθυμημένος ὅταν ἐκοίτετον, ἔβαλεν ἐπάνω αὐτοῦ ῥοῦχα βαρέα καὶ πολλὰ, καὶ ἀπέπνιξεν αὐτὸν, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, κ'. καὶ μῆνας, θ'.

Θάνατος Τιβερίου. Βασιλεία Γαΐου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Γάϊος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκράτησεν αὐτὴν χρόνους, ξ'. ἦτον δὲ πολλὰ μοιχικώτατος. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Ἀγρίππας ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλιλαίας, καὶ Σίμων ὁ Μάγος βαπτίζεται ὑπὸ Φιλίππου ἑνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν καὶ Ἀνάληψιν, ἔδραμεν ἕως τῆς Ῥώμης ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ ἐφάνη ἔμπροσθεν Γαΐου τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐλάλησε τὴν ἀσέβειαν καὶ μιαιφονίαν τῶν Ἑβραίων, καὶ τὴν ἄδικον ἀπόφασιν τοῦ Πιλάτου. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς τὰ περὶ Χριστοῦ, ἀπέστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς βάσανα καὶ τιμωρίας πολλὰς, καὶ τέλος ἐθανάτωσαν αὐτοὺς πικρῶς καὶ κακά. ἐφονεύθη δὲ αὐτὸς ὁ Γάϊος ὑπὸ Κλαυδίου. εἰς τὸν καιρὸν τοῦτο βαπτίζεται ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου Κορνήλιος πρῶτος ἀπὸ τὰ Ἔθνη. τότε καὶ ὁ θεῖος Παῦλος τὸ Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς δι' Ἀποκαλύψεως Χριστοῦ Ἀπόστολος δείκνυται.

Θάνατος Γαΐου. Βασιλεία Κλαυδίου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Κλαύδιος χρόνους, ιγ'. καὶ μῆνας, θ'. οὗτος ὁ Κλαύδιος ἦτον δειλοκάρδιος καὶ φοβητζάρης καὶ ἔβαλεν ἀνθρώπους ἁρματωμένους, καὶ πιστοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐστέκονταν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Παλατίου. καὶ ὅποιος ἤθελε νὰ ἔμπῃ εἰς τὸν Βασιλέα, τὸν ἐγύρευαν εἰς ὅλον τὸ κορμὶ νὰ μὴν βαστᾷ μαχαῖρι, ἢ ἄλλα ἅρματα. καὶ ὅταν ἤθελε κάμῃ κάλεσμα, ἤγουν τραπέζαν νὰ χαρῇ μὲ τοὺς Ἀρχόντων αὐτοῦ, ἔσεκναν τὸ γύρον πολλοὶ ἁρματωμένοι καὶ τὸν ἐφύλαγαν, καὶ ἀπὸ τὸ φόβητρο τινὰς δὲν ἐκάθετο σιμά του. ἔκτισε δὲ Πόλιν, καὶ ἐκάλεσέ τὴν εἰς τὸ ὄνομά του Κλαυδιόπολιν, καὶ τοὺς Ἑβραίους τῆς Ῥώμης ἐθανάτωσε. καὶ δὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα εἰς τὰ Γεροσόλυμα, συγχύσεως γεμούσης, ἐκεῖνοι ὅπου ἔπεσαν κάπου εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ ἐπατήθησαν, δυρέθησαν τρεῖς μυριάδες ἄνθρωποι ἀπεθαμμένοι. καὶ ὅλους τοὺς πρώτους τῆς Ῥώμης ἐθανάτωνε καὶ ἐλάμβανε τὸν βίον τους. ὡς ἔπεσε γοῦν εἰς κακὴν ἀθυμίαν, καὶ ἐγύρευε ἔξω φρενῶν, καὶ ἔκαμνε πολλὰ ἄτοπα καὶ ἀσεβέσματα πράγματα. ἡ δὲ γυναῖκά του, ὡς τὸν εἶδεν ὅπου κάμνοντα, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ποτίσασα φαρμάκι. ὅπου τότε Γάκωβος ὁ Ζεβεδαίου ἐμαρτύρησε, καὶ Μάρκος ὁ Εὐαγγελι-

ςης τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον προσωπῇ Πέτρου τοῦ Ἀποςόλου συνέγραψε, καὶ Ἐκκλησίαν πρῶτος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισε καὶ πολλὰ Μοναςήρια.

Θάνατος Κλαυδίου. καὶ Βασιλεία Νέρωνος.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νέρων χρόνους, ιδ'. λαβὼν δὲ τὴν ἐξουσίαν, ἔπεσεν εἰς πράξεις ἄτυχαις καὶ παράνομαις. μετὰ ὀργάνων καὶ ἄλλων παιγνιδίων ἐτραγούδει, καὶ ἐχόρευε μετὰ πορνῶν γυναικῶν καὶ ἀσώτων. καὶ ἔκαμνε πᾶσαν ἀσχημοσύνην καὶ ἀταξίαν, καὶ πᾶν ἔργον παρανομίας. τοῦτος πολλοὺς ἐθανάτωσεν ἀδίκως. καὶ καθὼς ὁ χοῖρος δὲν χορταίνει τὸν βόρβορον, οὕτω καὶ αὐτὸς δὲν ἐχόρταινεν ἀπὸ τοὺς φόνους καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ἀνθρώπων. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τούτου οἱ Πάρθοι ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας καὶ ἐδούλωσάν τους· καὶ οἱ Ἑβραῖοι, τὸ παράνομον γένος, ἰδόντες τὸν Θεῖον Γάκωβον τὸν Ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου πόσους ἀνθρώπους καθημερινῶς ὑπὸ τῆς διδαχῆς του, καὶ τῶν θαυμάτων ὁποῦ ἔκανε, τοὺς ἔφερνε καὶ ἐπίςευαν εἰς Χριςὸν καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐφθόνησαν μεγάλως, καὶ ἐθανάτωσαν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς τὰ Γεροσόλυμα. οὗτος ὁ Γάκωβος παρὰ Κυρίου Ἐπίσκοπος Γεροσολύμων ἐγένετο. τοῦτος δὲ ὁ ἀσεβέςατος Νέρων ἔπεσε πολλὰ εἰς τὸ μῖσος τῆς θεομαχίας, καὶ διώκτης πρῶτος ἐγένετο τοῦ Θείου Λόγου. καὶ ἐπιβουλῆς μετὰ ταῦτα κατ' αὐτοῦ γενομένης, ἔμαθέ το. ἦλθεν οὖν εἰς χειρότερην μανίαν, καὶ ἔγινεν ὡς σκῦλος λυσιασμένος ἀφρίζων τὸ ςόμα αὐτοῦ. καὶ ἐθανάτωσε τὴν μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ ἄλλους πολλοὺς συγγενεῖς του. καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Ῥώμης πολλοὺς ἐδίωξε καὶ ἐθανάτωσε. μετὰ δὲ τὴν σφαγὴν τῆς γυναικός του, εἶχεν ἕναν εὐνοῦχον εἰς τὸ κρεββάτι του, καὶ ἐκοιμᾶτο μετ' αὐτοῦ σαρκικῶς, καὶ ἔκαμνε τὴν τοιαύτην αἰσχύνην ὁ μιαρός. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ ἀσεβοῦς ἐκατέβαλαν οἱ θεῖοι Ἀπόςολοι Σίμωνα τὸν Μάγον. ὁ ὁποῖος Σίμων ἐπαρθεὶς μετὰ τῶν Δαιμόνων εἰς τὸ ὕψος ἀνέβαινεν. καὶ ὁ Λαὸς ἔβλεπέ τον πῶς ἐπήγενε, τοὺς δὲ Δαίμονας δὲν ἔβλεπε. καὶ εἰς τοῦτο ἐθαύμαζαν μεγάλως τὸν Σίμωνα καὶ ἔλεγαν, μέγας ὁ θεὸς τοῦ Σίμωνος. ἠυχήθη δὲ ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριςὸν κατὰ τοῦ Σίμωνος, καὶ εὐθὺς ἀδυνάτησεν ἡ δύναμις τῶν Δαιμόνων, καὶ ἄφηκαν ἀπὸ τὸ ὕψος τὸν Σίμωνα. καὶ ὦ τοῦ θαύματος. ἐν τῷ ἅμα ἔπεσε καὶ συνετρίβη ὡς τὸ ὄςρακον. ὅθεν εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἔπεσε καὶ συνετρίβη, ἐκάλεσάν τον Σιμώνιον. ὁ δὲ Λαὸς ἰδὼν τὸ ὑπερθαύμαςον καὶ ἐξαίσιον θαῦμα, πολλοὶ ἐπίςευσαν εἰς τὸν Χριςὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν, ἦτον δὲ ἡμέρᾳ Σάββατον, ὅτε τὴν καταδίκην καὶ μεγάλην συντριβὴν ἔλαβεν ὁ Σίμων. διατοῦτο ἀπὸ τότε ἕως τῆς σήμερον οἱ Γταλοὶ ὅλοι, τουτέςιν ἡ Φραγγία λέγουν, ὅτι νηςεύουσι τὸ Σάββατον διὰ τὸ ὑπερεξαίσιον θαῦμα, ὁποῦ ἔγινεν ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου εἰς αὐτὸν τὸν Σίμωνα, καὶ οὕτως κατελύθη τῶν Σιμωνιανῶν ἡ αἵρεσις ἐν Ῥώμῃ, καὶ τελείως ἀπεσβέσθη. καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔξωθεν ἀπὸ ἄλλα Κάςρη καὶ Χώρας, ἀκούσαντες τὸ θαῦμα τοῦτο, ὁποῦ ἦσαν ἄπιςοι, ἐπίςευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριςὸν, καὶ ἐβαπτίσθησαν αὐτοὶ καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν. ὁ δὲ Νέρων ὁ βασιλεὺς, ἀκούσας ὅτι ὁ Σίμων ἐφονεύθη ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποςό-

λου,

λου, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ θυμωθεὶς καὶ ὀργισθεὶς, ὥρισε καὶ ἔπιασαν τὸν Πέτρον, καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς φυλακήν. ὁ δὲ Πέτρος, ὡς ἐφοβεῖτο πάντοτε καὶ ἐδειλία, ἐφοβήθη, καὶ μεγάλως ἐδειλίασε διὰ τὸ μαρτύριον. καὶ οὕτω τὴν νύκτα ἦυρεν ἄδειαν καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπήγενεν εἰς τὴν ςράταν τῆς Νεάπολις. καὶ ὁ Χριςὸς ἰδὼν τὴν δειλίαν αὐτοῦ καὶ τὸν φόβον, ἐμετεμορφώθη εἰς ὁμοίωμα ἀνδρὸς καὶ ὑπήντησεν αὐτὸν, καὶ λέγει του. χαίροις ἀδελφέ. ὁ δὲ Πέτρος λέγει τῷ Χριςῷ. πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦ παγένεις ἀδελφέ; ὁ δὲ Χριςὸς ἀποκριθεὶς εἶπέ του. ἤκουσα ὅτι εἰς τὴν Ῥώμην Νέρων ὁ βασιλεὺς τοὺς πιςεύοντας εἰς τὸν Χριςὸν Γησοῦν θανάτῳ καταδικάζει, καὶ διατοῦτο πορεύομαι καὶ ἐγὼ ἵνα μαρτυρήσω διὰ τοῦ ὀνόματος Γησοῦ Χριςοῦ τοῦ Ναζωραίου. καὶ ὡς εἶπεν οὕτως, εὐθὺς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ. ἰδὼν οὖν τοῦτο ὁ Πέτρος, ἐγνώρισεν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Χριςὸς ὁποῦ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ, ὀνειδίζων τὸν φόβον καὶ τὴν δειλίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐςράφη εἰς Ῥώμην, καὶ παρεδόθη τῷ Τυράννῳ Νέρωνι. καὶ οὕτω παρέδωκεν αὐτὸν τῷ ἐπάρχῳ αὐτοῦ νὰ τὸν ςαυρώσῃ. ὁ δὲ Πέτρος, ὡς παρεδόθη τῷ Ἐπάρχῳ, ἐπαρεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα μὴ ςαυρώσῃ αὐτὸν ὀρθὸν, καθὼς ἐςαυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Γησοῦς Χριςός. καὶ οὕτως ἔκαμε τὸ θέλημά του, καὶ ἐςαύρωσαν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, ὥςτε ἡ κεφαλὴ κάτω καὶ τὰ ποδάρια ἀπάνω. ἔλαβε δὲ τὸ μαρτύριον Γουνίῳ, κθ'. τὸν δὲ θεῖον Παῦλον, τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος, δέσμιον εἰς τὴν Ῥώμην τὸν ἤφεραν, καὶ τὸν ἐπαράδωσαν τοῦ βασιλέως Νέρωνος. καὶ οὕτως ὥρισε καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι του, καὶ ἔδραμεν αἷμα μετὰ γάλακτος. καὶ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἔκοψαν τὴν κεφαλήν του, ἐξέβη πηγὴ ὕδατος, ἡ ὁποία φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, καὶ ὅσοι ἀσθενησμένοι ἢ νοσημένοι προςρέχουν ἐκεῖ μετ' εὐλαβείας, καὶ πέρνουν ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος καὶ νίπτονται, ἐν τῷ ἅμα, ὦ τοῦ θαύματος, λαμβάνουν τὴν ἴασιν. ὅταν δὲ ἔλαβε τὸ μαρτύριον αὐτὸς ὁ θεῖος Παῦλος, ἦτον τῇ, κθ'. τοῦ Γουνίου μηνός. μετὰ χρόνον ἕνα ἐμαρτύρησεν ὁ θεῖος Πέτρος. οὗτος δὲ ὁ βιοθανὴς Νέρων ἠβουλήθη ἵνα βάλῃ φωτίαν νὰ κάψῃ τὴν Ῥώμην, καὶ τὸν λαὸν νὰ ἀποκεφαλίσῃ. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μαθόντες τοῦτο, ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν ὅτι νὰ τὸν σκοτώσουν. καὶ οὕτως ἁρματώθησαν καὶ ἔδραμαν καὶ τὸν ἐσφάλισαν μέσα εἰς τὸ παλάτι. καὶ ἰδὼν ὁ Νέρων τὴν ὁρμὴν τοῦ Λαοῦ, μὲ ὅλην τὴν κακίαν ὁποῦ εἶχε, δὲν ἤθελε νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας αὐτῶν, διὰ νὰ μὴν κάμῃ μεγάλην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, μόνον ἠθέλησε νὰ σφαγῇ ἀτός του. καὶ ἔλαβε θεληματικῶς θάνατον, καθὼς Γούδας ὁ Γσκαριώτης. καὶ ἐπῆραν οἱ Διάβολοι τὴν ψυχήν του, καὶ ἔβαλάν την εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεςον. ἔλαβον δὲ τινὲς τοῦ ὀσπητίου αὐτοῦ δοῦλοι τὸ μιαρὸν αὐτοῦ σῶμα, καὶ ἔθαψάντο ἀποκάτω εἰς ἕνα δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσαν πολλοὶ Δαίμονες. καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ξένοι, ὁποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ, δὲν ἤξευραν περὶ τῶν Δαιμόνων, καὶ ἐθανάτωναν αὐτούς. καὶ ἐπέρασε τοῦτο τὸ κακὸν πολὺν καιρὸν, ἕως οὗ ἔγινεν ἕνας Πάπας ἁγιώτατος. ὁ ὁποῖος ἐσύναξεν ὅλους τοὺς Γερωμένους καὶ ἅπαντα τὸν Λαὸν, καὶ ἔκαμαν δέησιν πρὸς

Θεὸν

Θεὸν μετὰ λιτανείας μεγάλης. καὶ οὕτως ἔκοψαν αὐτὸ τὸ δένδρον καὶ τὸ ἐξερίζωσαν, καὶ ἦυραν ἐκεῖ τὸ μιαρὸν κορμὶ τοῦ Νέρωνος, καὶ ἔβαλαν φωτίαν, καὶ ἔκαψαν αὐτό. καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τοῦ δένδρου ἔκτισαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆς Θεομήτορος Θεοτόκου Μαρίας. καὶ οὕτως ἐδιώχθησαν παντελῶς ἀπ' ἐκεῖθεν οἱ Δαίμονες, καὶ ἡ Ἐκκλησία ὠνομάσθη Θεοτόκος τοῦ Λαοῦ. ἐπειδὴ καὶ ἐκτίσθη ὁ Ναὸς ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλον τὸν Λαόν.

Θάνατος καὶ σφαγὴ ἑκούσιος Νέρωνος. Βασιλεία Γάλβα.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἐβασίλευσε Γάλβας μῆνας ἐννέα, ἡμέρας, ιγ'. εἶχε δὲ τὸν Ὄθωνα ἐχθρὸν μέγαν. ὁ δὲ Γάλβας ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὸν Λούκιον μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶχεν εἰς αὐτὸν ἀγάπην μεγάλην, καὶ τοῦτον ἐσυμβουλεύετον. ὁ δὲ Ὄθων ἰδὼν οὕτως, μεγάλως ἐφθόνησε τὸν Βασιλέα. καὶ βαλὼν λόγους σκληροὺς καὶ κακοὺς εἰς τὸ φουσάτον, ὠργίσθησαν κατὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ οὕτως ἀπεκεφάλισαν αὐτόν.

Θάνατος Γάλβα. Βασιλεία Ὄθωνος.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Ὄθων, καὶ εἶχεν αὐτὴν μόνος μῆνας, γ'. καὶ ἡμέρας ὀκτὼ, καὶ ἐσφάγη ὑπὸ Βιτελίου.

Σφαγὴ Ὄθωνος. Βασιλεία Βιτελίου.

Ἔλαβε δὲ μετὰ τοῦτον τὴν Βασιλείαν Βιτέλιος, καὶ εἶχεν αὐτὴν χρόνον ἕνα, τοῦτος ἔδωκεν ὁρισμὸν μέγαν καὶ φοβερὸν, ὅτι ὅλοι οἱ Ἀστρονόμοι, καὶ οἱ Μάντεις νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. οἱ δὲ Ἀστρονόμοι ἔγραψαν λόγον, ὅτι φεῦγε καὶ σὺ Βασιλεῦ τούτου τοῦ Κόσμου, καὶ ἔγραψαν τὴν ἡμέραν, ὁποῦ ἤθελε νὰ σκοτωθῇ. καὶ οὕτως ἐσκοτώθη ὑπὸ τῶν Στρατιωτῶν.

Θάνατος Βιτελίου. Ψῆφος Λαοῦ Βασιλεῦσαι Οὐεσπεσιανόν.

Μετὰ τὴν σφαγὴν τούτου, ὡς ἤκουσεν ὁ Λαὸς τὰς ἀνδραγαθίας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, ὁποῦ εὑρίσκετο εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ ἐπολέμει τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Νέρωνος, ἐψήφισαν αὐτὸν Βασιλέα. καὶ ἔπεμψαν εἰς αὐτὸν ἀποκρισιάριον, καὶ τοῦ ἐμήνυσαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. ὡς δὲ ἐπῆγεν ὁ ἀποκρισιάριος, ἐχάρη Οὐεσπεσιανὸς χαρὰν μεγάλην. καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἄφηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τίτον μετὰ δυνάμεως μεγάλης, στέψας αὐτὸν Καίσαρα, καὶ διάδοχον τῆς Βασιλείας.

Βασιλεία Οὐεσπεσιανοῦ.

Ἀπελθὼν δὲ ὁ Οὐεσπεσιανὸς εἰς Ῥώμην, ἐδέχθησαν αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ εὐφημίας μεγάλης καὶ δόξης, καὶ ἔδωκαν τοῦ τὴν Βασιλείαν. ὁ δὲ Τῖτος ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως ὡς ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔκαμε πολέμους πολλοὺς καὶ δυνατοὺς, καὶ σφαγὰς εἰς τοὺς Ἑβραίους. ἡ δὲ ἀφορμὴ, ὁποῦ ἐκινήθη ὁ πόλεμος εἰς τὸ ἀσεβέστατον γένος τῶν Ἑβραίων ἦτον αὕτη, ὅτι ἔδιδαν τέλος τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔπεμψε καὶ Αὐθέντην εἰς αὐτοὺς, καθὼς ἔπεμψε καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν Πιλάτον. καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε διὰ τὴν παρανομίαν καὶ ἀσέβειαν, ὁποῦ ἔκαμαν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστὸν, ἐσκλήρυνεν ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐμωράνθησαν διὰ νὰ ἐξολοθρευθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, νὰ λάβουν τὸ ἀνταπόδομα τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, καὶ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τῆς θείας Γραφῆς εἰς αὐτούς. Μωραίνει Κύριος λαὸν, ὃν βούλεται ἀπολέσαι, καὶ ἠθέτησαν τὸν Βασιλέα εἰπόντες· „ ὅτι δὲν ἔχομεν Βασιλέα, οὔτε τέλος δίδομεν, οὔτε ἀπεσταλμένον ἐξ αὐτοῦ στέργομεν. καὶ διὰ τοῦτο ἐκινήθη ὁ πόλεμος κατ' αὐτῶν. καὶ ὅταν ἐσύμωνεν ὁ καιρὸς νὰ πίουν τὸ ποτήριον τοῦ ἐξολοθρευμοῦ αὐτῶν, ἔρχονταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ μακροὺς τόπους, καθὼς ἦτον ἡ συνήθεια, διὰ νὰ κάμουν τὸ Πάσχα· καὶ ἐπνίγησαν ἕνδεκα χιλιάδες Ἑβραίων, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδία. καὶ τούτη ἦτον ἡ πρώτη ἐκδίκησις, ὁποῦ ἦλθεν εἰς αὐτούς. ὅμως πολεμῶντας ὁ Τῖτος ἐκατάλυσε πᾶσαν Πόλιν, καὶ Χώραν τῶν Θεομάχων Ἑβραίων· καὶ εἶχεν ὁ Τῖτος ὅλα τὰ φλάμπουρα ἄσπρα, καὶ εἰς τὴν μέσην εἶχε κόκκινον μέγαν Σταυρόν, ἀποπάνω ἕως κάτω. ὁμοίως καὶ κάθε εἷς στρατιώτης ἐβάστα δύο Σταυροὺς κόκκινους ἀπάνω του, ὁ ἕνας ῥαμμένος εἰς τὸ στῆθος, καὶ ὁ ἄλλος ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις. καὶ τινὰς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους δὲν ἐδύνετο νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτοὺς, ὅτι εὔγενεν ὥσπερ φωτία ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἔδιδέ τους εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔπεφταν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκατέσφαζαν αὐτούς. τότε ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ θείου Παύλου, ὁποῦ „ γράφει πρὸς Κορινθίους. Ἀδελφοὶ, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ, τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι· δύναμις καὶ νίκη ἦτον εἰς αὐτοὺς ὁ τίμιος Σταυρός. ὅμως ἦλθεν ὁ Τῖτος μὲ τὰ φουσάτα του ἔξωθεν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔκαμε χαντάκια μεγάλα καὶ βαθέα τὸ γῦρον, καὶ ἐπῆρε τὸ νερὸν, καὶ ἐσφάλισεν αὐτοὺς μέσα, καὶ ἔγινε μεγάλη καταδίκη ἐκεῖ εἰς τοὺς Ἑβραίους· καὶ μήτε κρασὶ, μήτε νερὸν, μήτε κρέας, μήτε ἄλλο κανένα πρᾶγμα νὰ φάγῃ ὁ ἄνθρωπος ἤυρισκε. καὶ πλέον κρίσις καμία δὲν ἦτον εἰς αὐτοὺς, μόνον ἕνας τὸν ἄλλον ἔκλεπτε, καὶ ἐδυνάστευε νὰ πάρῃ νὰ φάγῃ. καὶ τότε ἐνθυμήθησαν τὴν Προφητείαν, ὁποῦ εἶπεν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἔκλαιον αἱ γυναῖκες δι' αὐτὸν, ὅτι γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε δι' ἐμὲ, μόνον διὰ λόγου σας καὶ διὰ τὰ παιδία σας, διότι θέλει ἔλθῃ καιρὸς ὁποῦ, οὐαὶ εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ εἰς ἐκείναις, ὁποῦ βυζάνουν παιδία. καὶ τοῦτο ἦτον διὰ τὴν

σκληροκαρδίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ καταδίκου τῆς Γερυσαλὴμ, ὅπου ἀπέθνησκαν ἀπὸ τοῦ πεῖναν ὡσὰν ἀπὸ θανατικὸν μεγάλον. καὶ εἰς τόσου πεῖναν ἦλθαν, ὦ τὸ θαύματος, ὅτι μία γυναῖκα εἶχεν σὰ παιδί καὶ ἦτον χήρα. καὶ ἀπὸ τοῦ πολλοῦ πεῖναν ὅπου ἐπέρνα, δὲν ἠμπόρειε πλέον νὰ βυζάσῃ τὸ παιδί, καὶ ἦλθεν εἰς τέλος τὸ παιδὶ νὰ ἀποθαίνῃ ἀπὸ τοῦ πεῖναν, καὶ αὐτὴ ὁμοίως. τότε εἶπεν, ὅτι χαρὰ εἰς τοῦ μαΐναν, ὅπου παιδί ποτέ της δὲν ἔκαμψ, ἀδὲ ἐβύζασεν, ὅτι ἀναγκάζει με ἡ πολλή μου πεῖνα νὰ σφάξω τὸ παιδί μου νὰ τὸ φάγω. καὶ ὅπως τὸ ἔσφαξε, καὶ ἔκοψε τὸ ἥμισυ καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σαβλὶ καὶ ἐψύετο. καὶ τινὲς ἄνδρες ἀπ' ἔξω ἐμυρίσθησαν τοῦ μυρωδίαν τῶ κρέατος, καὶ ἔδραμαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι ὡσὰν κλέπται καὶ δρυάσαι, καὶ ἅρπαξαν τὸ σαβλὶ μὲ τὸ κρέας τῶ παιδίου. καὶ ἐρώτησαν τοῦ γυναῖκα πῶ τὸ ἤυρε τὸ κρέας ἐκεῖνο; ἡ δὲ γυναῖκα ἔβγαλε καὶ μ' δακρύων εἶπεν. ὦ κύριοί μου, ἐγὼ ἐβύζανα τὸ παιδί μου, καὶ γάλα δὲν εἶχα νὰ τὸ δώσω, καὶ τὸ παιδὶ ἦλθεν εἰς τέλος νὰ ἀποθαίνῃ ἀπὸ τοῦ πεῖναν, καὶ εἶδα ἐγὼ, ὅτι καὶ οἱ δύο ἀποθνόμου, καὶ εἶπα ἐμαυτῆ μου, ὅτι ἂς σφάξω τὸ παιδί μου νὰ τὸ φάγω νὰ γλυτώσω, καὶ ἔπως τὸ ἔσφαξα. καὶ εἶναι τοῦτο, ὅπου βλέπετε τὸ ἥμισυ τοῦ κορμὶ τῶ παιδίου μου. καὶ ἔπως ἤφερε καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. καὶ ὡς εἶδον οἱ ἄνδρες τοῦτο, ἔκλαυσαν μεγάλως καὶ ἐθρώνησαν δι' τοῦ καταδίκου ἐκεῖνου. καὶ ἔπως ἔλαβαν τὸ ἥμισυ παιδὶ καθὼς ἦτον εἰς τὸ σαβλὶ, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς σὰ μανδύλι διπλωμὸν, καὶ τὸ ὑπῆγαν εἰς τὰς φρώτας τῆς Γερυσαλὴμ. καὶ ὡς εἶδαν τοῦτο μεγάλως ἐλυπήθησαν. καὶ ἔκαμαν ἀπόφασιν ὅτι νὰ εὐγοῦν εἰς πόλεμον, ἢ νὰ νικήσουν, ἢ νὰ ἀποθαίνουν. καὶ ἔπως ἀνοῖξαν ταῖς πόρταις, καὶ δυγῆκαν ἕως ἑξακόσιαις χιλιάδες Ἑβραῖοι, καὶ ἔκαμαν μέγαν πόλεμον. καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει ἐνίκησεν αὐτοὺς ὁ Τίτος. καὶ φόνον πολλὴν εἰς αὐτοὺς ἔκαμε. καὶ τόση καταδίκη ἐγίνη, ὅτι ἀπὸ ταῖς ἑξακοσίαις χιλιάδες δὲν ἐγλύτωσαν μόνον δέκα χιλιάδες. καὶ ἔπως ἐσέβη ὁ Τίτος μέσα εἰς τοῦ Γερυσαλὴμ μὲ μεγάλου δυνάμιν καὶ παρρησίαν. καὶ ἐκεῖ μέσα ἔκοψε φθαμότερον Λαὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου ἦτον ἔξω. καὶ ὡσὰν ἐσέβη μέσα, ὥρισε καὶ ἐχάλασαν τοὺς πύργους καὶ τὰ τειχία, καὶ τὰ μεγάλα σπίτια ἐκατέκαψεν. ὁμοίως καὶ τὸν ὠρθαύμασον Ναὸν, ὅπου ἔκτισεν ὁ Σολομὼν, τὸν μέγαν καὶ φθιβλεπτον διέφθειρε, καὶ ἄοικον αὐτὸν ἔκαμε καὶ ἔρημον, καὶ δὲν ἔμενε λίθος ἐπὶ λίθον, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. τότε ἔκαμψ ὁρισμὸν, ὅτι ὅποιος ἔχει Ἑβραῖον σκλάβον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν φέρῃ ὁμωρὸς, καὶ ἔπως τοὺς ἤφεραν. καὶ αὐτὸ τὸ χρυσὸς τὸ μιαρὸν τοῦ Ἑβραίων ἐπωλήσαν τὸν Χριστὸν δι' ἑξακόντα ἀργύρια, ὁ δὲ Τίτος ἐπώλειε ἑξακόντα ἀπ' αὐτοὺς δι' ἕνα ἀργύριον· καὶ τοῦτο ἔκαμψ εἰς αἰχμύλω καὶ ἐμπαιγμὸν αὐτοῦ δι' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. ἦσαν δὲ τοῦτοι ὅπου ἠχμαλωτίσθησαν, χιλιάδες, π'. καὶ μ' ταῦτα ἐζήτησεν ὁ Τίτος νὰ ἰδῇ πόσοι Λαοὶ τοῦ Ἑβραίων ἐσφάγη. καὶ ηὗρεν ἐκείνους ὅπου ἀπέθαναν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐκείνους ὅπου ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ ἐκείνους ὅπου ἠχμαλωτίσθησαν, ὅτι ἦσαν σὰ μιλιένι καὶ ἑκατὸν χιλιάδες. ὁ δὲ Γώσηππος ὁ Χρονογράφος λέγει, ὅτι ἑξακόσιαις μυριάδες

ἦτον

ἦτον ὁ Λαὸς ὅλος, ὑπὸ ἠχμαλωτίσθησαν καὶ ἐσφάγησαν καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τοῦ πεῖναν. οἱ ἄνδρες μὲν ἦσαν ἑκατὸν, καὶ δέκα μυριάδες, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἕως ταῖς ἑξακοσίαις μυριάδες, εἶναι ἑκατὸν ἐννενηντα μυριάδες, καὶ ἦσαν γυναῖκες καὶ παιδία.

Μετὰ σαράντα χρόνους τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, ἔγινεν ὁ χαλασμὸς τῆς Γερυσαλὴμ. ὁ δὲ Τίτος ὡσὰν ἔκαμε τοῦ νίκου, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ μὲ χαρὰς μεγάλης. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Οὐεσπεσιανὸς, βασιλεύσας χρόνους δέκα, καὶ ἡμέρας, ἡ. καὶ ἀπὸ βαθὺ γῆρας ἀθενήσας ἀπέθανε.

Θάνατος Οὐεσπεσιανοῦ. Βασιλεία Τίτου υἱοῦ Οὐεσπεσιανοῦ.

ΚΑὶ μὲ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τίτος χρόνους ζεῖς. ἦτον δὲ ἄνθρωπος ἀνδρειομμύρος, σοφὸς, φρονιμώτατος, γλυκὺς εἰς ὅλες, δυέργετικὸς, ἥμερος, ἄξιος τῆς Βασιλείας τοῦ Ῥωμαίων. τοιοῦτος ἦτον τοῦτος ὁ Βασιλεὺς δοκιμώτατος καὶ χαριτωμμύρος, ὠμόνον νὰ εἶναι Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, ἀμὴ ὅλης τῆς Οἰκουμμύρης. καὶ ὅσον καιρὸν ἐβασίλευσεν, ἡμέρα δὲν ἔλειψε νὰ μὴ δὲν δώσῃ δυέργεσίας, ἢ δῶρα τοῦ πτωχῶν καὶ τοῦ δεομμύρων. καὶ ὅταν ἤθελε περάσῃ ἡμέρα νὰ μὴ δὲν ἤθελεν ἔλθῃ τινὰς νὰ τὸν δυέργετήσῃ, ἐλυπεῖτο πολλά. τοῦ δὲ καιρῷ τοῦ καλοκαιρίου μιᾷ ἡμέρᾳ ὅλων τῶν ἡμέραν ἐσράτευσεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν καύσωνα ἄνοιξεν ἡ μύτητα, καὶ ἔδραμψ αἷμα πολύ, τόσον ὅτι ἦλθεν εἰς τέλος τοῦ θανάτου, καὶ μόνον ἀνάπνευσεν. ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δομετιανὸς βλέπων ἔπως, ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα καὶ καῦμα τοῦ Ἡλίου πάσχει, ἔκαμε σκυτάκι ξύλινον καὶ ἐγέμισεν το χιόνι, καὶ ἔβαλαν τον μέσα, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. καὶ τόσος θρῆνος ἔγινεν εἰς τοῦ Ῥώμης, ὅτι ἀδυνατῶ νὰ τὸ γράψω.

Θάνατος Τίτου. Βασιλεία Δομετιανοῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ΜΕτὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δομετιανὸς χρόνους, ιέ. καὶ δὲν ἐμιμήθη τοῦ παρόντος, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ τοὺς ἀγαθοὺς τρόπους ὁ μιαρός. ἀμὴ ἐζήλεψε τὰ κακὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ Νέρωνος, καὶ ἔκαμε φόνους, πορνείας, μοιχείας, ἀρσενοκοιτίας, καὶ ἄλλα φθιαστερα. καὶ ἀπὸ τοὺς φρώτους τῆς Ῥώμης, πολλοὺς ἀδίκως συκοφαντήσας, ἐθανάτωσε, καὶ ὥρισεν ὅτι ἀμπέλια νὰ μὴν φυτεύουν· καὶ ὅσους δυείσκων ἀπὸ τὸ χρυσὸς τοῦ Δαβὶδ, καὶ τοῦ Χριστοῦ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίζουν. ἔτος ὁ ἄθεος ἐξώρισεν Γωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν εἰς Πάτμον τοῦ Νήσου. ἐσφάγη δὲ ὁ παμμίαρος ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ῥώμης μ' ὀπιβυλῆς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, μὴ δυναμμύρης ἀκόμη τὰς βλασφημίας ὅπου ἔλεγε κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμψ εἰς τὸν Κόσμον.

Ἠξόρε ὅτι πᾶσα μυριάδες εἶναι δέκα χιλιάδες, καὶ πᾶσα σὰ μιλιένι εἶναι χίλιαις χιλιάδες, καὶ πᾶσα σὰς λεγεῶνας εἶναι μύριαις μυριάδες.

Σφαγὴ Δομετιανοῦ. Βασιλεία Νερούα.

ΝΕρούας μετὰ τοῦτον τὸν Δομετιανὸν ἐβασίλευσε χρόνον ἕνα, ἡμέρας, θ'. ἄνθρωπος σώφρων, πρᾳότατος, ἀγαθὸς, καὶ φρονιμώτατος. οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἀνεκάλεσεν Γωάννην τὸν Θεολόγον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τῆς Πάτμου Νήσου, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν κατοικεῖν εἰς Ἔφεσον. μετ' ὀλίγον δὲ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Θάνατος Νερούα. Βασιλεία Τραϊανοῦ.

ἐΒασίλευσε δὲ Τραϊανὸς μετὰ Νερούαν χρόνους, ιθ'. καὶ μῆνας, ϛ'. ἡμέρας, ιέ. ἦτον δὲ μισοπόνηρος, ἀμὴ εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ ἦτον δίκαιος καὶ ὀρθός. καὶ οὔτε εἰς δῶρα ἐπλανᾶτο, οὔτε πρόσωπον ἔβλεπε, μόνον τὴν ἀλήθειαν. οὗτος ὁ Τραϊανὸς ἐταπείνωσε τῶν Πάρθων τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὴν δόξαν. διότι τοῦτοι ἦλθαν μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἐρήμωσαν πᾶσαν τὴν γῆν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ κατέλυσαν Χώρας πολλὰς, καὶ Κάστρη μεγάλα, καὶ ἐφόνευσαν λαὸν πολύν. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Τραϊανὸς, ἐσύναξε φουσάτα, καὶ ἔδραμε. καὶ πολέμου γενομένου, κατέσφαξε πολλοὺς, καὶ τέλος ἐνίκησε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ λαμπρᾶς νίκης. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαθέζετο μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐζήτησε σπαθὶ καὶ ἐγύμνωσεν αὐτό. καὶ οὕτως τὸ ἔδωκε τοῦ Ἐπάρχου αὐτοῦ, καὶ εἶπέ του. εἰ μὲν καλῶς καὶ δικαίως ποιῶ εἰς τὴν Βασιλείαν, μή με ἀποκεφαλίσῃς, εἰ δὲ κακῶς καὶ ἀδίκως ποιῶ, μὴ δὲν ἐλεήσῃς τὴν ζωήν μου. ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἄρχοντες αὐτοῦ οὕτω, μεγάλως εὐφήμησαν αὐτὸν καὶ ἐπαίνεσαν. οὗτος ἔκτισε Πόλιν εἰς ὄνομα αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπωνόμασε Τραϊανούπολιν. ἦτον δὲ διώκτης μέγας τῶν Χριστιανῶν, καὶ πολλοὺς Ἁγίους ἐμαρτύρησεν. ἀσθενήσας δὲ ἀπέθανε. καὶ διὰ δεήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα Ῥώμης Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ἐσυγχωρήθη διὰ τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ἔκαμε. τὸ ὁποῖον νὰ τὸ ἀκούσετε. εἰς τῆς Ῥώμης τὸ ποτάμι ἐγίνετο κατὰ καιροὺς καὶ ἐπλήθυνε τὸ Νερὸν, καὶ ἀνέβαινε καὶ ἔπνιγεν ἀνθρώπους πολλούς. ὅμως ἰδὼν τοῦτος ὁ Τραϊανὸς τόσον λαὸν ὁποῦ ἐπνίγετο, ἐλυπήθη πολλά. καὶ οὕτως ἔκαμεν ἕνα μέγα γεφύρι θαυμαστότατον μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ κατασκευῆς. καὶ ὅταν ἤρχετον ὁ καιρὸς καὶ ἐπλήθυνεν ὁ ποταμὸς, ὁ Λαὸς πλέον φόβον δὲν εἶχε διὰ πνιμὸν, ὅτι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ γεφύρι ἀφόβως χωρὶς κανένα κίνδυνον. τότε κατὰ τύχην ἐπέρασεν αὐτὸς ὁ Ἁγιώτατος Γρηγόριος, καὶ ἰδὼν τὸ ἀγαθὸν, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Τραϊανὸς, καὶ ἔσωσε τόσον Λαὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν. καὶ ὅταν ἐπέρασεν ὁ θεῖος Γρηγόριος ἀπὸ τὸ γεφύρι, ἦτον ἡ αὔξησις τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἶδε τὸν Λαὸν καὶ ἐπέρνα ἀκινδύνως, καὶ εἶχε χαρὰν πνευματικήν. ὅμως ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ γεφύρι ὅλος μετὰ χαρᾶς καὶ ποδῶν καὶ κεφαλῆς, δεόμενος τοῦ Θεοῦ, ἵνα συγχωρήσῃ αὐτοῦ τοῦ Τραϊανοῦ δι' αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν, ὁποῦ ἔκαμε. λοιπὸν, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, „ Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούει. ἦλθεν „ Ἄγγελος παρὰ Θεοῦ, καὶ λέγει τοῦ Ἀρχιερέως. Ἐπίσκοπε, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἐσυγχωρήθη ὁ Τραϊανὸς, ἀμὴ ἀπὸ τὴν σήμερον διὰ αἱρετικὸν νὰ μὴ

δὲν

δὲν παρακαλῇς, ὅτι πειράζεις τὸν Θεόν. τοῦτο τὸ γεφύρι εἶναι πλησίον τοῦ Κάστρου τῆς Ῥώμης, καὶ ἐκεῖ ἀπάνω εἰς τὸ κάστρον εἶναι ὁ τάφος αὐτοῦ τοῦ Τραϊανοῦ. καὶ φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ὁ τάφος, καὶ τὸ γεφύρι.

Θάνατος Τραϊανοῦ. Βασιλεία Ἀδριανοῦ τοῦ Γαμβροῦ αὐτοῦ.

ΜΕτὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Ἀδριανὸς ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ χρόνους, κδ'. οὗτος ἔκτισε τὴν Ἀδριανούπολιν. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου πάλιν ἔγιναν ἀπειθεῖς οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. καὶ ἠβουλήθησαν νὰ κτίσουν τὸν Ναὸν ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὑπῆγε μετὰ δυνάμεως μεγάλης πρὸς αὐτούς. καὶ πολέμου γενομένου, διὰ μίαν ἡμέραν ἐκατέσφαξεν ἀπὸ τὸ ἀσεβέστατον γένος τῶν Ἑβραίων μυριάδας νή. καὶ ἐσύναξεν ὅλα τὰ παλαιὰ κτίσματα, μάρμαρα καὶ λιθάρια, καὶ ἄλλα διάφορα τοῦ ναοῦ, καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ὁποῖα ἐχάλασε Τίτος ὁ Βασιλεύς. ἔκτισε νέαν Ἱερουσαλὴμ, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Αἰλίαν. ὑποστρέψας δὲ ὁ Βασιλεὺς εἰς Ῥώμην, καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Θάνατος Ἀδριανοῦ. Βασιλεία Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς, καὶ θάνατος.

ΜΕτὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Ἀντωνῖνος ὁ εὐσεβὴς χρόνους, κδ'. ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσαν ἀρετὴν, ἀγαθότητα, καὶ δικαιοσύνην. καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Βασιλεία Μάρκου Ἀντωνίνου.

ΜΕτὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ Μάρκος ὁ Ἀντωνῖνος χρόνους, ιθ'. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, εὐγῆκαν πολλοὶ Αὐθένται ἀπὸ πᾶσαν γενεὰν μετὰ μυριάδων στρατιωτῶν, καὶ ἐκατέλυσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων, αἰχμαλωτίζοντες Κάστρη καὶ Χώρας. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη μεγάλως διὰ νὰ μὴ δὲν ἔχῃ δύναμιν φλωρίων νὰ συνάξῃ φουσάτα, νὰ ὑπάγῃ κατ' αὐτῶν. καὶ οὕτως μιᾷ ἡμέρᾳ εὔγαλε τὰ φορέματα καὶ τὰ σκεύη τῆς Βασιλείας εἰς τὸν φόρον, μαργαριτάρι, λίθους τιμίους, στέμματα χρυσᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα ἀσίμια καὶ φορέματα χρυσᾶ βασιλικά· καὶ ἐδιαλάλησεν, ὅτι ὅποιος βούλεται νὰ ἀγοράσῃ ἐξ αὐτὰ χωρὶς τινὸς φόβου καὶ δειλίας. ἠγόρασαν δὲ πολλὰ ἐξ αὐτὰ, καὶ ἐσυνάχθησαν φλουρία πολλά. καὶ οὕτως ἐσύναξε φουσάτα, καὶ ἔδραμε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ποιήσας εἰς αὐτοὺς μεγάλας σφαγὰς καὶ αἰχμαλωσίας. καὶ ἐκέρδησεν ἀναρίθμητα πράγματα, χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἄλλα πολύτιμα, καὶ οὕτως ἐστράφη μετὰ νίκης εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ ἐδιαλάλησεν, ὅτι ὅποιος θέλει αὐτοπροαιρέτως νὰ λάβῃ τὰ φλουρία, ὁποῦ ἔδωκε, καὶ ἠγόρασεν ἀπὸ τὰ πράγματα

τῆς

τῆς Βασιλείας, ἂς ἔλθῃ μετὰ θάρρους χωρὶς φόβου τινός. καὶ οὕτως ἔδραμαν, καὶ ἔδωκαν τὰ Βασιλικὰ πράγματα, καὶ ἔλαβαν τὰ φλουρία αὐτῶν. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἦτον σοφώτατος καὶ ἐνάρετος, καὶ ἐτίμα τοὺς σοφοὺς καὶ φρονίμους. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πολλὰ τὸν ἠγάπησαν, διότι τὴν Ῥώμην ἀπὸ πολλοὺς πολέμους τὴν ἐλύτρωσεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Κώμοδος, εὑρὼν καιρὸν, ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Μάρκου Ἀντωνίνου. Βασιλεία Κωμόδου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Κώμοδος ὁ υἱὸς αὐτοῦ χρόνους, ι β'. καὶ μῆνας, θ'. ἠγάπα δὲ τὰ κυνήγια. λέγεται δὲ ὅτι μιᾷ ἡμέρᾳ ἐσκότωσε δώδεκα λεοντάρια. καὶ οὐ μόνον τὰ κυνήγια ἠγάπα, ἀμὴ καὶ χοροὺς, καὶ παιγνίδια, καὶ πᾶσαν ἀσωτίαν. ἦτον δὲ καὶ πολλὰ μοιχικώτατος, ἤγουν ἐξέτρεχεν ἀνδρῶν γυναῖκας. καὶ ἄλλαις ἐδυνάστευε, καὶ ἄλλας ἐφιλοδώρει, καὶ ἔκαμνε τὴν τοιαύτην παρανομίαν. καὶ πείνας μεγάλης γενομένης εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθαναν δύο χιλιάδες ἄνθρωποι. βλέπωντας δὲ ὁ Λαὸς τὰς ἀθέους πράξεις αὐτοῦ, καὶ τὰ κακὰ, ἐμίσησαν αὐτὸν πολλὰ, καὶ πρὸς Θεὸν ἐδέοντο νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, ὀνόματι Νάρκισσος, μὴ δυνάμενος ἀκούειν τὰς βοὰς τοῦ Λαοῦ, ἔπνιξεν αὐτὸν μέσα εἰς τὸ λουτρόν. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τούτου ἦσαν Θεόδοτος, καὶ Θεοδοτίων, οἱ Αἱρεσιάρχαι.

Θάνατος Κωμόδου. Βασιλεία Περτίνακος.

Περτίναξ μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ἡμέρας, π ζ'. καὶ μήτε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, μήτε τὰ παιδία ἔφθασε νὰ φέρῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν παλάτι, καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Θάνατος Περτίνακος. Βασιλεία Γουλιανοῦ Διδίου.

Μετὰ τοῦτον Γουλιανὸς Δίδιος ἐβασίλευσεν ἡμέρας, ξ ς'. καὶ Δίδιος ὠνομάσθη, διότι ὑπὸ δώρων ἔλαβε τὴν Βασιλείαν. ἔστωντας ὁποῦ ἦτον πολλὰ πλούσιος, ἔδωκε δῶρα πολλὰ τῶν στρατηγῶν, καὶ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἔσφαξαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἔκαμαν αὐτὸν Βασιλέα. ὅμως οὐκ ἔφθασε νὰ χαρῇ τὴν Βασιλείαν. διότι ἕνας ἀπὸ τὴν Σπανίαν, ὀνόματι Σεβῆρος, ἐδιήρχετο εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπιβουλεύσας ἐφόνευσεν αὐτόν.

Θάνατος Διδίου. Βασιλεία Σεβήρου.

Σεβῆρος μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνους, ι ζ'. μῆνας, η'. οὗτος ἀπελθὼν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, ἤτοι Ἁρμάδας, ἐπολέμησε τὴν Ἰγκλιτέραν καὶ ἔλαβεν αὐτήν. καὶ οὕτως ἦλθε καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἔλαβεν αὐτό. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ λουτρὸν, τὸ καλούμενον τοῦ Ζευξίππου, καὶ Ἱπποδρόμιον, καὶ Κυνήγιον, καὶ Θέατρον αὐτοῖς ἐκατασκεύασεν. οὗτος ὁ Βασιλεὺς πολλὰ ἐσπούδαζεν εἰς τοὺς πολέμους· καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε, καὶ ἄφηκε παιδία τρία, Ἀντωνῖνον, Καράκαλον, καὶ Γέταν.

Θάνατος Σεβήρου. Βασιλεία Ἀντωνίνου καὶ Γέτα.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσαν οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ἀντωνῖνος, καὶ Γέτας μῆνας, β'. καὶ ἔσφαξεν ὁ Ἀντωνῖνος τὸν ἀδελφόν του τὸν Γέταν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ ἐμονάρχησε χρόνους, ς'. Σεραπίων δέ τις μαθηματικὸς ἔλεγεν, ὅτι γλήγορα θέλει ἀποθάνει ὁ Ἀντωνῖνος, νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ Μακρῖνος. ὁ δὲ Μακρῖνος ἐγύρευεν ἐπιτήδειον καιρὸν νὰ σφάξῃ τὸν Βασιλέα. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον νὰ κυνηγήσουν. ὁ δὲ Βασιλεὺς θέλωντας νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν του χρείαν, ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογον. καὶ εὑρὼν τὸν καιρὸν, ὁποῦ ἐγύρευεν ὁ Μακρῖνος, εὔγαλε τὸ σπαθὶ, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει του. ἔσφαξες ἐσὺ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἔσφαξα καὶ ἐγὼ ἐσέ. καὶ οὕτως ἐσφάγη ὁ Βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ Μακρίνου.

Θάνατος Ἀντωνίνου. Βασιλεία Μακρίνου.

Μακρῖνος μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνους, η'. ἦτον δὲ τὸ γένος Μαῦρος Καππαδόκης. Εὐτυχιανὸς δέ τις ἔλαβε τὸν Ἄβιτον τοῦ Βασιλέως Ἀντωνίνου τὸν υἱὸν, καὶ βασιλικὸν φόρεμα ἐφόρεσεν αὐτὸν, καὶ Αὐτοκράτορα τὸν ἐκήρυξε. καὶ χρυσίον πολὺ ἔδωκε τῶν στρατιωτῶν, καὶ ὑπῆγε κατὰ πάνω τοῦ Βασιλέως Μακρίνου, καὶ ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ. καὶ νικηθεὶς ὁ Μακρῖνος ἔφυγε, καὶ πιάσαντες αὐτὸν ἔσφαξαν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Θάνατος Μακρίνου. Βασιλεία Ἀβίτου υἱοῦ Ἀντωνίνου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Ἄβιτος ὁ υἱὸς Ἀντωνίνου, τὸν ὁποῖον ἤλεγαν Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον Ἡλιογάβαλον, χρόνους, γ'. μῆνας, θ'. καὶ ἡμέρας δ'. οὗτος ἦτον περιτετμημένος, καὶ χοίριον κρέας ποτέ του δὲν ἔτρωγεν. εἶχε δὲ καὶ Εἴδωλον, καὶ τὸ ὠνόμαζεν Ἡλιογάβαλον. καὶ ἀπὸ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀκαθαρσίας καὶ ἀκολασίας καὶ μιαρὰς πράξεις ἐσφάγη κακῶς, καὶ ἀπέρρηξε τὴν μιαρὰν αὐτοῦ ψυχήν.

Θάνατος Ἀβίτου. Βασιλεία Ἀλεξάνδρου Μαμαία.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίου υἱὸς, ἐξάδελφος αὐτοῦ τοῦ Ἀβίτου, χρόνους, ιγ'. καὶ μῆνας, η'. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ῥώμην τόση μεγάλη πεῖνα, ὥστε καὶ κρέας ἀνθρώπων ἔτρωγαν. τοῦτος εἶχε μητέρα, ἡ ὁποία ἦτον Χριστιανὴ, καὶ ὑπὸ Ναρκίσσου Ἐπισκόπου Γεροσολύμων ἐβαπτίσθη. καὶ βαπτίζοντας, ἔλειψε τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ ὥρισεν ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ἔβαλαν νερὸν εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, καὶ μετέβαλεν αὐτὸ εἰς ἔλαιον. καὶ φουσάτον ποιήσας ὁ Βασιλεὺς, ὑπῆγε κατὰ τῶν Περσῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνικήθη ὁ Βασιλεὺς κατὰ κράτος. καὶ καταφρονηθεὶς, καὶ μεγάλην ἐντροπὴν λαβὼν, ἐσφάγη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Θάνατος Ἀλεξάνδρου Μαμαίου. Βασιλεία Μαξιμίνου.

Μαξιμῖνος μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνους, ς'. οὗτος ἦτον ποιμὴν καὶ ἔβοσκε πρόβατα· καὶ μετὰ ταῦτα ἄφησεν αὐτὰ, καὶ ἔγινε στρατιώτης Ἀλεξάνδρου. καὶ ἀπὸ τὴν γνῶσιν, πρᾶξιν, καὶ ἀνδρείαν αὐτοῦ, ἐψηφίσθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων καὶ τοῦ Λαοῦ. καὶ ὡς ἐβασίλευσεν, ἔκαμε μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. ἔλαβε δὲ τὰς ἀμοιβὰς παρὰ Θεοῦ διὰ τὴν κακὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ ὀργὴν, ὁποῦ ἔδειξεν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ ἐσφάγη κακῶς παρὰ Μαξίμου καὶ Βαλβίνου.

Θάνατος Μαξιμίνου. Βασιλεία Μαξιμίνου Γορδιανοῦ.

Ἐβασίλευσε δὲ μετὰ τοῦτον ἄλλος Μαξιμῖνος Γορδιανὸς μῆνας, β'. καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Θάνατος Μαξιμίνου Γορδιανοῦ. Βασιλεία Πουπλιανοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Πουπλιανὸς μῆνας δύο· καὶ πολέμου γενομένου, ἐσφάγη ἐκεῖ εἰς τὸν πόλεμον.

Θάνατος Πουπλίου. Βασιλεία Γούνωρος.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Γούνωρ μῆνας τρεῖς. τοῦτος συνέστησε τὸ τάγμα τῶν Σχολαρίων, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ Γούνωρ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Θάνατος Γούνωρος. Βασιλεία Γορδιανοῦ.

Γορδιανὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσε χρόνους, δ'. καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἐσυνθλάσθη τὸ μηρὶ αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Γορδιανοῦ. Βασιλεία Γούνωρος.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γούνωρ χρόνους .... καὶ ἀσθενήσας ὑδρίασεν, ἤγουν ὑδρωπίκιασε, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Γούνωρος. Βασιλεία Μάρκου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Μάρκος χρόνους τρεῖς. καὶ ἀσθενήσας, ἀπέθανε.

Θάνατος Μάρκου. Βασιλεία Γουστινιανοῦ.

Ἐβασίλευσε δὲ Γουστινιανὸς χρόνους δύο. τοῦτος ἐφλεβοτόμησε, καὶ ἔδραμέ τον αἷμα πολύ. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαθέζετο, ἐλειποθύμησε καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Γουστινιανοῦ. Βασιλεία Φιλίππου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Φίλιππος χρόνους, ζ'. καὶ ἦτον ὑπόμαχος πολλὰ τῆς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἠγάπα αὐτούς. τοῦτος ἔκτισε Χώραν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Φιλιππούπολιν, ὁποῦ εἶναι πλησίον τῆς Ἀδριανουπόλεως. καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν μεγάλην ἀγάπην ἔκαμε. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δὲν ἐφάνη ἄλλος ὅμοιός του εἰς ἀρετὴν, καὶ εἰς πρᾶξιν, καὶ εἰς ἄλλα χαρίσματα· καὶ διὰ ὄνομα τῶν Χριστιανῶν ὁμοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὸν ἐθανάτωσαν.

Θάνατος Φιλίππου. Βασιλεία Οὐαλεριανοῦ.

Οὐαλεριανὸς μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνον, α'. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε θανατικὸν εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἠφάνισε. καὶ τόσος Λαὸς ἀπέθανεν, ὅτι δὲν ἐδύνοντο νὰ τοὺς θάπτουν. μόνον τοὺς ἄφηναν ἄταφους. ὁ δὲ Λαὸς ὀργισθεὶς εἰς τὸν βασιλέα, ἔσφαξαν αὐτόν.

Θάνατος Οὐαλεριανοῦ. Βασιλεία Γάλλου, καὶ Βουλουσιανοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσαν Γάλλος, καὶ Βουλουσιανὸς χρόνους, β'. καὶ μῆνας, ή. ἐκράτειε τὸ θανατικὸν ἀκόμι εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν ἕως εἰς τὴν Δύσιν. καὶ τόσον πολὺ κακὸν ἔκαμεν, ὅτι οὐδεμίαν Χώραν ἄφηκε. καὶ πολλαῖς φοραῖς ὁποῦ ἀπὸ δύο φοραῖς ἐπίανε κατὰ τόπους, καὶ ἐκράτειε χρόνους, ιέ. καὶ πολλάκις ἔπαυε, καὶ ἢ ἀπὸ ῥοῦχα, ἢ ἀπὸ ψιλῆς θεωρίας πάλιν ἐμετάδιδε, τόσον ὅτι οὐδένα σπῆτι ἄφηκεν, ὁποῦ δὲν ἀπέθανεν ἄνθρωπος, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπεθαμμένων ἄφηναν ἄταφους, φοβούμενοι διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ θανατικόν. τότε οἱ Σκύθαι φουσάτα ἐσύναξαν, καὶ ἐπέρασαν τὸν Ἴστρον ποταμόν. καὶ ὅλην τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἰταλίαν, Ἀνατολὴν καὶ Ἀσίαν ἐκούρσευσαν καὶ ἠφάνισαν. τοῦτοι οἱ Βασιλεῖς, ὁ Γάλλος, καὶ ὁ Βουλουσιανὸς, ἔδωκαν κακὸν θάνατον. ὁ μὲν Γάλλος ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαθέζετο, ἔσφαξεν αὐτὸν ἡ γυναῖκά του, τὸν δὲ Βουλουσιανὸν ἔσφαξαν οἱ στρατιῶται.

Θάνατος Γάλλου, καὶ Βουλουσιανοῦ. καὶ Δεκίου Βασιλεία.

Μετὰ τούτους ἐβασίλευσε Δέκιος χρόνους δύο. τοῦτος πολλοὺς Ἁγίους ἐμαρτύρησε· καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Ἅγιον Κυπριανὸν, καὶ τὴν Ἁγίαν Γουστίναν, καὶ τοὺς ἐν Ἐφέσω ἑπτὰ Παῖδας, καὶ ἄλλους πολλοὺς Ἁγίους. καὶ ὁρισμὸν ἔκαμεν, ὅτι οὐδὲ μία γυναῖκα τῶν Χριστιανῶν νὰ σκεπάζῃ τὴν κεφαλήν της, μόνον νὰ περπατῇ ξέσκεπη. καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ ἐντροπὴν, διὰ νὰ τοὺς σύρῃ εἰς τὴν Εἰδωλολατρείαν αὐτοῦ, αἱ δὲ γυναῖκες τοῦτο ἐποίησαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔστερξαν ὅτι νὰ ἔχουν ἀτιμίαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ παρὰ Θεοῦ τιμὴν καὶ στέφανον. καὶ οὕτως ἦσαν ἀσκέπασται ὅπου καὶ ὑπήγεναν. αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀπίστων ἐπερπατοῦσαν σκεπασμέναι. ἐμαρτύρησε δὲ τοῦτος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς καὶ Βαβύλαν τὸν Ἀντιοχείας Ἀρχιερέα, καὶ Φλαβιανὸν τὸν Πάπαν Ῥώμης, καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῶν Γεροσολύμων Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Ἀλεξανδρείας Διονύσιον. ἀπελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ πολεμέσῃ μὲ τοὺς Σκύθας, ἐπνίγη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ οὐδὲ κἂν τὰ κορμία αὐτῶν ἐφάνησαν, Θεοῦ ἐκδικήσει, διὰ τὴν θηριώδη αὐτοῦ γνώμην καὶ ὀργὴν, ὁποῦ εἶχεν εἰς τοὺς Χριστιανούς.

Θάνατος Δεκίου. Βασιλεία Αἱμιλιανοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Αἱμιλιανὸς χρόνον ἕνα. καὶ ἐσφάγη μέσα εἰς τὸ παλάτι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Θάνα-

Θάνατος Αἱμιλιανοῦ. Βασιλεία Οὐαλλεριανοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Οὐαλλεριανὸς καὶ Γαλλιΐνος χρόνους, ιέ. οὗτος ὁ Οὐαλλεριανὸς ὑπῆγε κατὰ τοῦ βασιλέως Περσῶν Σαπώρου. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνικήθη ὁ Οὐαλλεριανός. καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Σαπῶρος, ἔγδαρεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐρχόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ μέρος τῆς Μιλάνας.

Θάνατος Οὐαλλεριανοῦ. Βασιλεία Κλαυδίου.

Ἐβασίλευσε Κλαύδιος μετὰ τοῦτον χρόνους δύο. οὗτος Πάππος γέγονε Κωνσταντίου, τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. εἰς τὸν καιρὸν τούτου ἐπέρασαν οἱ Σκῦθαι, καὶ πολλὰς Χώρας καὶ Κάστρη ἐκούρσευσαν καὶ ἐπῆραν. ὁμοίως ἐπῆραν καὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐσύναξαν ὅλα τὰ βιβλία, καὶ ἐβουλήθησαν νὰ τὰ κάψουν. ὅμως ἕνας φρονιμώτατος ἀπὸ τοὺς προεστοὺς τῆς βουλῆς, Θεοῦ σοφίᾳ, ἐμπόδισεν αὐτοὺς εἰπών· ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἰς αὐτὰ σπουδάζουν, καὶ περὶ πολέμων δὲν τοὺς μέλει, εἰδὲ καὶ τὰ κάψετε, δὲν ἔχουν ἄλλο τι νὰ κάμουν, μόνον πολέμους καὶ μάχας. καὶ μὲ τοῦτον τὸν λόγον ἔπαυσε τὴν ὁρμὴν ἐκείνην, καὶ δὲν ἔκαψαν τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ἀξιοθαύμαστα. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀθενήσας ἀπέθανε.

Βασιλεία Κυντιλιανοῦ.

Ἐβασίλευσε μετὰ τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κυντιλιανὸς ἡμέρας, ζ'. τοῦτος ἔκραξε τὸν ἰατρὸν νὰ φλεβοτομήσῃ αὐτόν. καὶ κόψας αὐτοῦ τὴν φλέβα, ἔδραμεν αἷμα πολὺ, τόσον ὅτι ἐλειποψύχησε καὶ ἀπέθανε.

Βασιλεία Αὐρηλιανοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Αὐρηλιανὸς χρόνους, ϛ'. τοῦτος εἶχεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐξέτρεχεν ὅλην τὴν Ῥώμην, καὶ ἔκαμνε παντοῖον τρόπον καὶ ἐμάθενε τί λέγουν διὰ τὸν βασιλέα. καὶ εὑρισκομένου τοῦ βασιλέως εἰς τὰ μέρη τοῦ Βυζαντίου, ἀναμέσον τῆς Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου, ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν οἱ στρατιῶται.

Βα-

Βασιλεία Τακίτου.

ΤΆκιτος μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνους, β΄. οὗτος Μαξιμῖνον τὸν συγγενῆ αὐτοῦ ἔβαλεν Αὐθέντην εἰς τὴν Συρίαν. ὁ ὁποῖος ἔκαμε πολλὰς ἀδικίας καὶ μεγάλα κακά. καὶ διὰ ταῦτα οἱ στρατιῶται ἐθανάτωσαν αὐτόν. καὶ φοβηθέντες μήπως καὶ ὁ Βασιλεὺς κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, καὶ ἀποκεφαλίσῃ αὐτοὺς, ἀναγκασθέντες ὑπὸ Φλωριανοῦ ἐθανάτωσαν καὶ τὸν βασιλέα.

Βασιλεία Πρόβου, καὶ Φλωριανοῦ.

ΜΕτὰ τοῦτον, Πρόβος, καὶ Φλωριανὸς ἐβασίλευσαν χρόνους, β΄. καὶ μῆνας, δ΄. οὗτος ὁ Πρόβος ἐθανάτωσε τὸν Φλωριανὸν, δείξας ὅτι ἔγινε παράφρων, εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τούτου ἔβρεξεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ σιτάρι μὲ τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον ἐμάζωξαν καὶ ἔκαμαν σωροὺς μεγάλους. τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἐθανάτωσεν ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ ἐσκότωσαν τὸν βασιλέα Τάκιτον, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τοῦτον ἐθανάτωσαν.

Βασιλεία Κάρου, Καρίνου, καὶ Νουμεριανοῦ.

ΜΕτὰ τοῦτον βασιλεύει Κάρος, Καρῖνος, καὶ Νουμεριανὸς χρόνους, β΄. οὗτος ὁ Κάρος τὴν Περσίαν, καὶ Κτησιφῶνα παρέλαβε, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸ θανατικόν. καὶ τὸν Νουμεριανὸν ἐτύφλωσε, καὶ ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ἄπρος ἐθανάτωσεν αὐτόν. καὶ ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς, ὁποῦ ἦτον Δούκας εἰς τὴν Μυσίαν. καὶ βασιλεύσας ὀλίγον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ὁ Διοκλητιανός.

Ὅμως ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ποτὲ μὲν ἦτον εὐημερημένη καὶ πλατυνομένη, ποτὲ δὲ δυστυχησμένη. καὶ τοῦτο ἦτον ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς. διότι πότε μὲν ἤρχοντο φρόνιμοι, δίκαιοι καὶ Θεοσεβεῖς, πότε μωροὶ, ἀνόητοι, καὶ ἀπαίδευτοι, καὶ ἐχαλοῦσαν τῆς βασιλείας τὸν θησαυρόν. πότε δὲ ὡς Εἰδωλολάτραι ἐχθροὶ τῶν Χριστιανῶν. καὶ ἡ Ῥώμη πανταχοῦ ἦτον ὀνομαστὴ καὶ θαυμασία. καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ῥωμαίων ἔφριττε πᾶσα γενεὰ καὶ ὅλα τὰ Ἔθνη. καὶ ὅτι τὰ Κάστρη καὶ ἡ Χώραις ἦσαν εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ εἰς τὸν ὁρισμὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας. καὶ ὅλοι ἐπροσκυνοῦσαν καὶ ἐσέβοντο τὴν βασιλείαν τῆς Ῥώμης. διότι ἔγινε μεγάλη καὶ ὀνομαστὴ ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων τῆς γῆς. καὶ ἀπὸ τὸ γύρισμα τοῦ καιροῦ καὶ τὸν τροχὸν τοῦ χρόνου, Θεοῦ παραχωρήσει διὰ πλῆθος ἁμαρτιῶν, ἦλθεν ἡ ἐξουσία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν παρανομώτατον Διοκλητιανόν.

Βασιλεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξιμιανοῦ.

ΔΙοκλητιανὸς ἐβασίλευσε χρόνους, κ β΄. Δαλμάτης τὸ γένος. ἔκαμε δὲ σύντροφον εἰς τὴν βασιλείαν Μαξιμιανὸν τὸν Ἑρκούλιον, τὸν δεύτερον υἱὸν τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἦτον Γαμβρὸς αὐτοῦ. διότι ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ Διαβόλου ἦτον αὐτὸς ὁ Διοκλητιανός. οἱ ὁποῖοι ἔγιναν βασιλεῖς εἰς ἀφανισμὸν καὶ συντριβὴν τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν. καὶ ὡσὰν ἔσμιξαν τὰ δύο μεγάλα κακὰ καὶ ἄγρια θηρία, ἔγιναν ὥσπερ σκυλία λυσσασμένα κατὰ τῶν Χριστιανῶν. καὶ καθὼς ἐβασίλευσαν, ἔκαμαν μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὥρισαν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ Χώραν, ὅτι νὰ χαλοῦν καὶ νὰ ἀφανίζουν τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὰς Εἰκόνας νὰ καίουν καὶ τὰ βιβλία, καὶ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀναγκάζουν νὰ προσκυνοῦν τὰ Εἴδωλα· καὶ ὅσοι γενοῦν ἀπειθεῖς τοῦ ὁρισμοῦ τῆς βασιλείας αὐτῶν, εἰς παιδεύσεις καὶ τιμωρίας καὶ θανάτους νὰ καταδικάζουν αὐτούς. καὶ πολλὰς μυριάδας Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔλαβαν τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. ἀπὸ τοὺς ὁποίους Μάρτυρας ἦτον, Πέτρος Ἀρχιερεὺς Ἀλεξανδρείας, Ἄνθιμος Ἀρχιερεὺς Νικομηδείας, Προκόπιος, Γεώργιος, Δημήτριος, οἱ Μεγαλομάρτυρες, καὶ ἄλλοι ἀναρίθμητοι. καὶ μία γυναῖκα παρθένος ἱερὰ καὶ θαυμασία, ἡ ὁποία ἦτον εὐμορφωτάτη, καὶ ἐπέρασεν ὅλην της τὴν ζωὴν παρθένος· ὅμως ἐπαρέδωκαν αὐτὴν τῶν Τυράννων, καὶ ἔκαμαν αὐτῆς πολλὰς κολακείας, καὶ ἔταξαν αὐτῆς νὰ τῆς δώσουν καὶ μεγάλας δωρεὰς, διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, νὰ προσκυνήσῃ τὰ Εἴδωλα. ἡ δὲ Ἁγία οὐδ' ὅλως ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοῦτο, ἀλλὰ ὕβρισε καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τὰ εἴδωλα καὶ ὅσοι πιστεύουν εἰς αὐτά. ἰδόντες δὲ οἱ τύραννοι βασιλεῖς τὴν ἀνδρείαν τῆς ψυχῆς τῆς γυναικὸς, ἔκαμαν αὐτῆς πολλὰ βάσανα καὶ τιμωρίας, καὶ ἀντὶ οὐδενὸς ταῦτα εἶχεν. ὡς δὲ εἶδον οἱ ἀσεβέστατοι τὸ γενναῖον τῆς γυναικὸς εἰς τὰ μαρτύρια ὁποῦ ἔλαβεν, ὥρισαν ἕνα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ σπήτιόν του νὰ εὑρεθῇ μετ' αὐτῆς εἰς ἁμαρτίαν, ἵνα φθείρῃ τὴν παρθενίαν αὐτῆς, καὶ ἐὰν καὶ μετὰ τοῦτο δὲν ἐπιστραφῇ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς αὐτῶν, ἤγουν τὰ Εἴδωλα, νὰ κόψουν τὸ κεφάλι της. ἀπερχομένη δὲ μετὰ τοῦ στρατιώτου ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὅπως φυλάξῃ τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἄσπιλον καὶ καθαρὰν. καὶ οὕτως ἡ Θεία χάρις τὴν ἐδιαφύλαξε. καὶ ὡσὰν ὑπῆγαν εἰς τὸ σπήτιον τοῦ στρατιώτου, ἐπῆρεν αὐτὴν μέσα καὶ ἐσφάλισε τὴν θύραν. τότε ἡ Ἁγία, σοφίᾳ Θεοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· μὴ σμίξῃς μετ' ἐμοῦ, καὶ νὰ σοῦ δώσω ἕνα πρᾶγμα νὰ βαστάζῃς, νὰ ἀλείφεσαι μετ' αὐτὸ, ἤγουν νὰ χρίεσαι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀθάνατον, ὁποῦ ποτέ σου δὲν θέλεις σφαγῇ μὲ καμίας γενεᾶς ἅρμα, οὐδὲ νὰ σὲ βλάψῃ τελείως. καὶ διὰ νὰ πιστωθῇς εἰς τοὺς λόγους μου, νὰ σοῦ δείξω καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐκείνου τοῦ πράγματος. ὁ δὲ στρατιώτης, ἀκούσας οὕτως, ἐγένετο ὅλος χαρὰ, καὶ εἶπε τῆς γυναικὸς νὰ τοῦ δείξῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο πῶς εἶναι. καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ

μακαρία κεφαλή καὶ λάδι καὶ ἐμάλαξεν αὐτὰ, καὶ ἄλειψε τὸν λαιμόν της ὅλον, καὶ τότε τὰ λέγει. ἂν θέλῃς νὰ ἰδῇς καὶ τὸ ἔργον, ὅτι τοῦτο καινούργιον ἅρμα δὲν φοβεῖται, ἔπαρε τὸ σπαθί σου, καὶ δός με εἰς τὸν λαιμὸν μὲ ὅλη σου τὴν δύναμιν, καὶ θέλεις ἰδεῖ ὅπου δὲν θέλει δυνηθῇ τὸ σπαθὶ νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν μου, ἔσωπας ὅπου τὸν ἄλειψα μὲ τοῦτο τὸ ἀθανάτου φάρμακον. καὶ ταῦτα ἔκαμεν ἡ Ἁγία, ὅπως νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι της, διὰ νὰ μὴν φθείρῃ τὴν παρθενίαν της. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ βάρβαρος στρατιώτης, Θεοῦ ἐλέει. ἐπῆρε τὸ σπαθὶ χαμαὶ, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ μὲ ὅλης τὰς δυνάμεως εἰς τὸν λαιμόν, φαρρῶν ὅτι ὡς ἔλεγε, δὲν τὴν πιάνει καινούργια ἅρμα, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπέταξε τὴν κεφαλήν της· καὶ ἔλαβεν ἡ Ἁγία διπλῆν τὴν χάριν, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, ὅπου ἐμαρτύρησε διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι της, τὸ δεύτερον ἔλαβε καὶ τὸν στέφανον τῆς παρθενίας. ἔπιασαν δὲ οἱ ἀσεβεῖς καὶ σὰν Καλόγηρον, καὶ πολλὰς τιμωρίας ποιήσαντες εἰς αὐτὸν, πάντα ὑπέμεινε διὰ τὸ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. καὶ ὡς εἶδον αὐτὸν στερεὸν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τί ἐκατασκεύασαν; μέσα εἰς σὰν κάπον ἔκαμαν κρεββάτι, καὶ τὸν ἔδεσαν ἐκεῖ, καὶ τοῦ ἔφεραν μίαν γυναῖκα πόρνην νὰ πορνεύσῃ σαρκικῶς μετ' αὐτῆς. καὶ ὡς εἶδεν ἡ πόρνη, ἦλθεν εἰς τὸ κρεββάτι καὶ ἠγκάλισέ τον καὶ τὸν ἐκαταφίλει. ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἦτον δεμένος, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτῆς, τί ἐκατασκεύασε; μασᾶ τὴν γλῶσσάν του μὲ δόντια του, καὶ ὕστερα τὴν ἔκοψε καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὴν γλῶσσάν του καὶ μὲ τὸ αἷμα, καὶ ἐγέμισεν ὅλον τὸ πρόσωπόν της. καὶ ὡς εἶδεν ἡ πόρνη, ἐσυχάθη μεγάλως καὶ ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγε καὶ εἶπε τὰ γεγονότα· καὶ ὅσοι ἤκουσαν τοῦτο, ἐθαύμασαν. οἱ δὲ ἄθεοι τύραννοι, Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς, διὰ τὸν τόσον Λαὸν ὅπου ἔσφαζαν καθ' ἡμέραν τῆς Χριστιανῶν, βλέποντες τὸ πολὺ αἷμα ἐκεῖνο ὅπου ἐχύνετο, ἐνικήθη ἡ κακὴ γνώμη αὐτῆς, καὶ ἔδωκαν ὁρισμὸν, ὅτι ὅπου εὑρίσκων Χριστιανὸν νὰ τοῦ βγάζουν τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμαν διὰ ἀτιμίαν τῆς Χριστιανῶν. τῷ δὲ θ'. καὶ ι'. χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτῆς, Κωνσάντιον τὸν λεγόμενον Χλωρὸν διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον Καίσαρας τοὺς ἔκαμαν, ὡς δεύτερους ἀξ αὐτῆς, καὶ ἐπῆραν τὰς θυγατέρας αὐτῆς γυναῖκας. καὶ ὁ μὲν Διοκλητιανὸς ἐπῆρεν εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον, ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἐπῆρε τὸν Κωνσάντιον εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Θεοδώραν. καὶ ὕστως τοὺς ἔκαμαν μικροὺς βασιλεῖς. τὸν μὲν Μαξιμιανὸν Γαλλέριον τῆς Δύσεως, τὸν δὲ Κωνσάντιον εἰς τὰ μέρη τοῦ Πορτογάλλου. τῷ δὲ ιζ'. ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔκαμε φασάτα δυνατὰ αὐτὸς ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ ἔστειλε Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον τὸν Γαμβρὸν αὐτοῦ, ὅπως νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ἔσωπας ὅπου δὲν ἤκουε μὲ φασάτα, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἠχμαλώτισε πολλὰς Χώρας τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ. ὕστως ὑπῆγε ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ἐπολέμησε τὸν βασιλέα Περσῶν ὀνόματι Ναρσοῦν, καὶ ἐνίκησεν αὐτόν. καὶ αὐτὸς ἔφυγε, καὶ τοῦτος τὸν ἐκαταδίωκεν ἕως μέσα εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τῆς Περσίας, καὶ ἠφάνισε καὶ κράτος τὸ φασάτον τὸ

Περ-

Περσικὸν, καπασφάξας καὶ αἰχμαλωτεύσας αὐτό· τοῦ δὲ γυναῖκα καὶ τὰ παιδία, καὶ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ναρσῆ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἐκέρδισε, καὶ ἦλθε μὲ μεγάλης νίκης εἰς τὴν Ρ'ώμην. καὶ ἐδέχθη αὐτὸν ὁ Διοκλητιανὸς ὁ πενθερός του μὲ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἐχάρισέ του μεγάλα βασιλικὰ χαρίσματα. ἔκαμαν δὲ καὶ ἄλλον ὁρισμὸν τοῦτοι οἱ μιαρώτατοι βασιλεῖς, Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς, ὅτι παιδὶ Χριστιανὸν νὰ μὴ δὲν μαθαίνῃ γράμματα, μόνον τέχνας, ἔβαλαν δὲ καὶ ἐμετάλλαξαν τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον, καὶ ἄλλα βιβλία τῆς Θείας Γραφῆς εἰς λόγους γελοίων καὶ παιγνιδίων καὶ ἄλλων φλυαρισμάτων. εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῶν ἀσεβεστάτων τούτων βασιλέων, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀλεξανδρείας ἠπίστησαν ἀπὸ τὴν βασιλείαν αὐτῶν, ὅπου ἦσαν ὑποτεταγμένοι, καὶ ἔκαμαν βασιλέα ἐδικόν τους. ἀκούσας δὲ τοῦτο Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς οἱ βασιλεῖς, ἐθυμώθησαν πολλὰ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐσυνάξαν μεγάλα φασάτα καὶ πολλὰ, καὶ ὑπῆγαν κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ τὴν κυριεύσουν. ἔλαβε δὲ ὁ Διοκλητιανὸς τὸν Γαμβρόν του τὸν Μαξιμιανὸν τὸν βασιλέα τῆς Δύσεως, εἰς βοήθειαν. τότε καὶ Κωνσάντιος ὁ βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου, ὅπου ἐβασίλευεν εἰς τὰ μέρη τῆς Πορτογάλλων, ὡς εἴπαμεν, ἤκουσεν ὅτι οἱ βασιλεῖς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ὑπαγαίνουν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν νὰ τὴν πολεμήσουν, καὶ ἔστειλε τὸν υἱόν του τὸν μέγαν Κωνσαντῖνον μὲ μερικὸν φασάτον εἰς βοήθειαν τῆς βασιλέων. ὑπῆγαν γῆν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὰ φασάτα, καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου ὁμοῦ. καὶ ὁ μέγας Κωνσαντῖνος ἦτον νέος πολλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ μὲ ὅλην τὴν νεότητα αὐτοῦ ἐνίκα τοὺς ἐχθροὺς του θαυμασιώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ φασάτα. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς καὶ ὁ Μαξιμιανὸς, βλέποντες τὰς ἀνδραγαθίας αὐτοῦ, καὶ τὰς νίκας τὰς μεγάλας καὶ τὰς θαυμασὰς ὅπου ἔκαμνε, μεγάλως τὸν ἐφθόνησαν, καὶ ἐβεβλεύθησαν, καὶ ἀπόφασιν ἔκαμαν νὰ τὸν θανατώσουν. ὁ δὲ μέγας Κωνσαντῖνος, Θεοῦ σοφία, ἐγνώρισε τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῶν, καὶ ἔφυγε ὥσπερ ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν Πατέρα αὐτοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸ ἦτον Θεοῦ οἰκονομία, νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ μὴν πάρῃ ἄλλος τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός του ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ὅπου εἶχε. διότι ὁ πατέρας τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου εἶχε καὶ ἄλλους υἱούς. ἀπὸ μὲν τὴν Ἁγίαν Ἑλένην εἶχε τὸν μέγαν Κωνσαντῖνον, ἀπὸ δὲ τὴν Θεοδώραν, τὴν θυγατέρα Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, εἶχε τὸν Δαλμάτον, τὸν Ναβαλιανὸν, καὶ τὸν Κωνσάντιον, τὸν πατέρα τοῦ Γάλλου καὶ τοῦ Παραβάτου Γαλλιανοῦ. ὁ δὲ Κωνσάντιος, ὁ πατὴρ τῶν παιδίων, ἦτον ἔγγονος Κλαυδίου τοῦ βασιλέως, ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. καὶ ὅταν ἔφυγε ὁ μέγας Κωνσαντῖνος καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν πατέρα του, ηὗρε τὸν ἀθυμημένον βαρέα, καὶ ἦτον εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ πατέρας του, ἔλαβε χαρὰν μεγάλην ὑπερβολικὴν, ὅτι ἀπόλαυσε τὸν ἀποθνήσκοντα αὐτοῦ Υἱόν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκαμεν αὐτὸν Βασιλέα εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. καὶ τότε τοῦ εἶπε· Υἱέ μου Κωνσαντῖνε, ἐγὼ, διὰ νὰ σὲ βλέπω φρονιμώτερον καὶ ἀξιώτερον ἀπὸ ὅλους σου τοὺς ἀδελφούς, σὲ κάμνω Βα-

σι-

σιλέα εἰς τὸν θρόνον μου. ἀμὴ τοῦτο σοῦ παραγγέλλω καὶ παρακαλῶ, Υἱέ μου, ὅτι νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸν μιαρώτατον Μαξιμιανὸν νὰ ζῇ καὶ νὰ βασιλεύῃ, ὅτι ὅλος ὁ Κόσμος τῆς Δύσεως εἶναι χαλασμένος ἀπ' αὐτόν. μόνον σπούδαξε, ὅσον δύνασαι, νὰ κάμῃς καλὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ τὸν ἀφανίσῃς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβούλους ὁποῦ ἤθελαν νὰ σὲ φονεύσουν. δὲν ἀπέρασε γοῦν πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του· ὁ ὁποῖος ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ εἰρηνικὸς, καὶ ἠγάπα πολλὰ τὸν Λαόν του, καὶ ὁ Λαὸς ἠγάπα αὐτὸν περισσοτέρως διὰ τὰς καλὰς πράξεις αὐτοῦ, ὅτι ἦσαν πολλὰ βεβαρημένοι ἀπὸ τὴν ἀγριότητα καὶ δυναστείαν τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἑρκουλίου. ὅμως ὡς ὑπῆγαν αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔδωκαν πόλεμον καὶ ἐνίκησαν, καὶ πολλοὺς ἐφόνευσαν μὲ τὸν βασιλέα ὁποῦ ἔκαμαν, καὶ πολλοὺς ᾐχμαλώτευσαν. τέλος δὲ ἐπροσκύνησαν καὶ ὑπεσχέθησαν, ὅτι νὰ εἶναι ὡς καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀλαζονείαν καὶ ὑπερηφανίαν, ἔστωντας ὁποῦ ἐνίκησε πολλοὺς Αὐθέντας καὶ μεγάλους. ἔβαλεν εἰς τὰ φορέματα αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα λίθους τιμίους καὶ μαργαριτάρια· καὶ ὥρισεν ὅτι, ὁπόταν ἔρχονται οἱ Ἄρχοντες αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς εἰς αὐτὸν, νὰ τὸν προσκυνοῦν ἕως κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸ ὁποῖον τινὰς βασιλεὺς δὲν τὸ ἔκαμεν. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τούτων τῶν ἀσεβεστάτων βασιλέων ἦτον ὁ ἁγιώτατος Πάπας Σίλβεστρος, τὸν ὁποῖον εἶχε διωγμένον, καὶ ἐξωρισμένον. ὅμως Θεοῦ ἐκδικήσει, ὁ Διοκλητιανὸς μεγάλως ἀρρώστησε, καὶ μεγάλην παίδευσιν ἐπαιδεύθη ὁ μιαρός. τὸ κορμί του ὅλον ἐσαπήθη, καὶ ἐβρώμει τόσον, ὅτι ἄνθρωπος δὲν ἠμπόρειε νὰ σταματίσῃ ἐκεῖ. καὶ ἀπὸ τὸν λάρυγγά του εὐγένων σκουλήκια φοβερὰ, τὸ δὲ μιαρόν του κορμὶ ἔλυσεν ὡς κερὶ εἰς τὴν φωτίαν, καὶ τὰ ὀμμάτιά του ἔπεσαν, καὶ τέλος ἀπέθανε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου. ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἀφῆκε τὴν βασιλείαν, καὶ οἱ στρατιῶται ἐψήφισαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Μαξιμιανοῦ Ἑρκουλίου τὸν Μαξέντιον βασιλέα. ὁ δὲ Μαξιμιανὸς μετενόησε πολλὰ πῶς ἀφῆκε τὴν βασιλείαν, καὶ ἠβουλήθη πάλιν νὰ λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ μαθὼν τοῦτο ἔδραμε κατ' αὐτοῦ θανατῶσαι αὐτόν. ὁ δὲ Μαξιμιανὸς φοβηθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Θεοῦ ἐκδικήσει, ἐκρεμάσθη. καὶ πνιγεὶς, ἀπέθανε κρεμάμενος, καθὼς ὁ Γούδας. Τῷ καιρῷ δὲ ἐκείνῳ, ὁποῦ ἦτον βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Μαξέντιος, ἦσαν καὶ ἄλλοι τρεῖς βασιλεῖς καὶ ἐβασίλευσαν ὁμοῦ, ἤγουν Μαξιμιανὸς ὁ Γαλλέριος, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μαξιμιανὸς, καὶ ὁ Σεβῆρος, Κόσμου ἔτος, ε ψ υ ζ'. τῆς δὲ θείας Σαρκώσεως, σ υ α'. τοῦτοι οἱ τέσσαρες ἐσπούδαζαν πολλὰ ποῖος νὰ φανῇ πικρότερος καὶ δεινότερος εἰς τοὺς χριστιανοὺς, καὶ δὲν ἄφηναν νὰ ὀνομάζεται, ἢ νὰ ἀκούεται χριστιανὸς, καὶ ὅσους ἔπιαναν, πολλὰς παιδεύσεις καὶ μαρτυρίαις τοὺς ἔκαμναν. ὁ δὲ Μαξέντιος, ὁποῦ ἦτον βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην, πολλὰς ἀδικίας καὶ παρανομίας ἔκαμνε. τὰς γυναῖκας

ἐδυ-

ἐδυνάστευεν ὑπανδρεμένας, καὶ χήρας, καὶ παρθένους. τοὺς Ἄρχοντας ἐφόνευεν ἀδίκως, καὶ ἔπερνε τὸν βίον αὐτῶν. τὰ βρέφη ἔσφαζε καὶ ἔκαμνε μαντείας, καὶ ἄλλα μυρία κακὰ ἔκαμνε καὶ δὲν ἔπαυεν. ὁμοίως καὶ ὁ Μαξιμῖνος, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, χειρότερα καὶ δεινότερα ἔκαμνε. καὶ ἀπὸ τούτους τοὺς δύο βασιλεῖς ἦτον ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις εἰς σύγχυσιν καὶ εἰς μεγάλα κακά. πανταχοῦ φόνοι ἦσαν, αἵματα τῶν Χριστιανῶν ἔτρεχαν ὡς ποταμοὶ, καὶ δυναστεῖαι καὶ ἁρπαγαὶ, καὶ μοιχεῖαι, καὶ παρθενοφθορίαι ἐπολιτεύοντο. ἀπέθανε δὲ ὁ Σεβῆρος ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμαν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Λικίνιον τὸν Γαμβρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁποῦ εἶχε τὴν ἀδελφήν του τὴν Κωνσταντίαν γυναῖκα, καὶ ἐφαίνετο τάχα ὅτι εἶναι καλὸς Χριστιανός. ὅμως οἱ ἐλεεινοὶ Χριστιανοὶ, μὴ δυνάμενοι πλέον ὑπομεῖναι τὰ κακὰ τῶν ἀσεβῶν τούτων βασιλέων, ἔστειλαν πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν θρόνον του, ἤγουν εἰς τὸ Πορτογάλλον, δεόμενοι νὰ ἔλθῃ κατὰ τοῦ ἀσεβοῦς Μαξεντίου νὰ τὸν πολεμήσῃ, βοηθοῦντος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ, ὁποῦ εἶχαν ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀκούσας τὴν δέησιν αὐτῶν, ἐσύναξε φουσάτα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην νὰ φονεύσῃ τὸν Μαξέντιον. ἐλθόντες δὲ εἰς πόλεμον, ἐνικήθη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος· καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀδημονίαν καὶ λύπην, φοβούμενος τὸν Μαξέντιον, ὅτι τὸν ἤξευρε μέγαν μάγον, καὶ ὅτι μὲ τὰς μαγείας αὐτοῦ ἐκατώρθωνε πολλά· ἀλλ' ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἄφηκε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον νὰ ἀδημονῇ, ἀμὴ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ ἔδειξεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἄστρα, ὁποῦ ἦσαν εἰς σχῆμα καὶ ὁμοίωμα Σταυροῦ, καὶ γράμματα μετὰ ἀστέρων, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν. Κωνσταντῖνε, ἐν τούτῳ νίκα. ἤγουν μὲ τοῦτο τὸ Σημεῖον θέλεις νικήσει. τότε ὡς ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὥρισε καὶ ἔκαμαν ἕνα Σταυρὸν ἀσιμένιον, καθὼς ἦτον ὑφαινόμενος εἰς τὸν Οὐρανὸν μετὰ ἄστρα, καὶ ἔβαλέ τον εἰς ἕνα κοντάρι. καὶ εἶπεν ὅτι, ὅταν ὑπαγένουν εἰς τὸν πόλεμον, αὐτὸ τὸ Σημεῖον νὰ ὑπαγένῃ ὀμπρός. ὁ δὲ βασιλεὺς Μαξέντιος ἤλπιζεν ὅτι θέλει νικήσει τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν, καὶ ἔκαμεν ἕνα γεφύρι ἀχαμνὸν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ῥώμης τὸν Τίβεριν. ὅτι ὡσὰν ἰδῇ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὅτι νικᾶται, καὶ θελήσῃ νὰ φύγῃ, νὰ τὸν ἀποκλείσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ γεφύρι. καὶ ὡσὰν κάμῃ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ φουσάτον, νὰ κοπῇ τὸ γεφύρι, νὰ πνιγῇ μέσα εἰς τὸν ποταμόν. ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ μεγαλοδύναμος, ὁποῦ γυρίζει τὸ κακὸν πρὸς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ κάμνει, καὶ κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ θείου Δαβὶδ, Λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο, μετὰ ἡμέρας ἱκανὰς, ὡσὰν ἔσμιξαν τὴν δευτέραν φορὰν εἰς τὸν πόλεμον, ἐπολέμησε μεγάλως. καὶ μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ, καὶ δυνάμει τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐνικήθη τὸ φουσάτον τοῦ Μαξεντίου. καὶ τόσος φόβος ἔπεσεν εἰς τὸν Μαξέντιον, ὅτι ὥρμησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ γεφύρι τὸ ἀχαμνὸν ὁποῦ ἔκαμεν, καὶ μάλιστα ὁποῦ τὸν ἐτύφλωσεν ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ ὑπαγένει. καὶ οὐ μόνον αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ γεφύρι ἐκεῖνο, ἀμὴ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τοῦ φουσάτου· καὶ παρευθὺς, Θεοῦ ἐκδικήσει, ἐξεκόπη τὸ γεφύρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπνίγη ὁ ἀσεβέστατος Μαξέντιος, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ. καὶ ὡς εἶδε τὸ θαῦ-

μα

μα ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν. οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς Ῥώμης, ὡς εἶδαν ὅτι ὁ Μαξέντιος ἐπνίγη, καὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τῆς ἐκείνου τυραννίδος καὶ δυναστείας, ἐστόλισαν ὅλην τὴν Πόλιν καὶ τὰς δημοσίας ὁδοὺς, καὶ εὐγῆκαν καὶ ὑπήντησαν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ εὐφημίας μεγάλης. καὶ ἔβαλάν τον εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ νικοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐκάθισαν αὐτὸν εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν ὡς Βασιλέα μετὰ μεγάλης τιμῆς. καὶ ὡς ἐβασίλευσεν, ἔδωκεν ὁρισμὸν, ὅτι τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων νὰ τὰ συνάξουν καὶ νὰ τὰ θάψουν μετὰ πάσης εὐλαβείας. καὶ ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν, ὥρισεν, ὅτι καθ' ἕνας νὰ ὑπαγένῃ ἀνεμποδίστως εἰς τὸν τόπον του. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἑώρτασαν τὰς ἡμέρας ἐκείνας μεγάλως ἡμέρας, ζ'. καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν, καὶ εὐφήμουν τὸν νικητὴν Βασιλέα, αὐτὸν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετ' εὐφημίας μεγάλης. ὡς δὲ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Θεοσυνέργητος μέγας Κωνσταντῖνος, τῷ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔκραξε τοὺς ἰατροὺς καὶ σοφοὺς, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς μὲ ποίαν ἰατρείαν νὰ εὐγάλουν τὴν λέπραν ἀπ' αὐτοῦ, ὁποῦ εἶχεν εἰς ὅλον τὸ κορμί του; καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεκρίθησαν τινὲς ἰατροὶ Ἑβραῖοι, ἔχοντες πάντα φθόνον κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ἂν εἶναι καὶ ὁρίζῃς νὰ καθαρισθῇς, μάζωξε πολλὰ παιδία ὁποῦ νὰ βυζάνουν, καὶ σφάξετα, ἕως νὰ γεμίσῃς ἀπὸ τὸ αἷμά τως μίαν κολυμβήθραν μεγάλην, ἤγουν λεκάνην. καὶ ἀφ' οὗ τὴν γεμίσῃς, ἔμπα μέσα, καὶ πλύνε καλὰ τὸ κορμί σου ὅσον εἶναι ζεστὸν, καὶ μετ' αὐτὸ θέλει εὔγῃ ἡ λέπρα ἀπὸ τὸ κορμί σου, καὶ θέλεις εὐφρανθῇ καὶ χαρῇ. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε στρατιώτας καὶ ἐσύναξαν εἰς τὸ Παλάτι πολλὰ παιδία μετὰ τῶν μητέρων αὐτῶν, καὶ ἡ ἐλεειναῖς μητέρες δὲν ἤξευραν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως, ὅτι θέλει νὰ σφάξῃ τὰ παιδία αὐτῶν. καὶ ὡς τὸ ἔμαθαν, ἔκλαιαν πικρῶς, καὶ τὰ μάγουλά τους καὶ τὰ στήθη ἔκοπτον, καὶ τὰ μαλία ἀνέσπουν καὶ ἔρρικτάντα ἐπάνω εἰς τὰ παιδία. ὁ δὲ Βασιλεὺς εὐγῆκε νὰ ἰδῇ τὰ βρέφη διὰ νὰ ὁρίσῃ νὰ τὰ σφάξουν, καὶ εἶδε πῶς ἔκλαιαν διὰ τὸν φόνον τῶν παιδίων. τότε ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς διατὶ κλαίουν αἱ γυναῖκες; οἱ δὲ εἶπον, διὰ τὰ παιδία των, ὁποῦ θέλεις νὰ σφάξῃς. ὡς δὲ ἤκουσεν, ἐλυπήθη ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔκλαυσε. καὶ σπλαγχνισθεὶς, εἶπεν. ὅτι ὁ μὲν θάνατος τῶν παιδίων βέβαια εἶναι, ἡ δὲ ὑγεία μου οὐκ οἶδα ἐὰν γένῃ. ἀμὴ κάλλιον νὰ ἀποθάνω ἐγὼ μοναχὸς, καὶ οὐχὶ τὰ βρέφη τοῦτα. καὶ ὡς εἶπε τοὺς λόγους τούτους, ἔκραξε ταῖς μητέρες τῶν παιδίων, καὶ ἔδωκε πᾶσα μιᾶς φλουρία δύο. καὶ οὕτως ἔλαβαν τὰ παιδία των καὶ τὰ φλουρία καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ σπῆτί τως μετὰ μεγάλης χαρᾶς. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην βλέπει ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸν ὕπνον του τοὺς δύο Ἀποστόλους, Πέτρον καὶ Παῦλον τοὺς Κορυφαίους τῶν Ἀποστόλων, καὶ λέγουν πρὸς αὐτόν. χαῖρε ὦ Βασιλεῦ, καὶ ἤξευρε ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐσταυρωμένος, τὸν ὁποῖον λατρεύουν οἱ Χριστιανοὶ, ἀπέστειλεν ἡμᾶς νὰ σοῦ εἰποῦμεν λόγους καλούς. ὅτι εἶδε τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, ὁποῦ ἔδειξες εἰς τὰ βρέφη, καὶ διὰ τοῦτο, καὶ διὰ ἄλλα πολλὰ καλὰ, ὁποῦ κάμνεις καὶ θέλεις κάμει, διατοῦτο βούλεται νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ

τοῦ σώματος, καὶ πρὸς τὴν ἀληθινὴν Πίστιν νὰ σὲ φέρῃ. ὅμως τώρα μὴ δὲν κάμῃς ἀμέλειαν, ἀλλ' ὀγλήγορα πέμψαι ἀνθρώπους μετὰ ἡμερότητος νὰ φέρουν Σίλβεστρον τὸν Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος εἶναι κρυμμένος διὰ τὸν φόβον σου εἰς τὸ δεῖνα βουνὸν, καὶ ἐκεῖνος θέλεισε ὁδηγήσει εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. καὶ ὡς εἶπαν ταῦτα οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὑπῆγαν ἀπ' ἐκεῖ. καὶ τὸ πρωΐ, ὡς ἐσυκώθη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔστειλεν ἄνδρας τιμίους εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν μετὰ ἡσυχίας, ὅπου ἦτον ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος κεκρυμμένος, καὶ εἶπέ τους· ὅτι νὰ ζητήσετε τὸν Ἀρχιερέα τῶν Χριστιανῶν τὸν Σίλβεστρον, καὶ ὡσὰν τὸν εὑρῆτε, νὰ τὸν προσκυνήσετε ἐκ μέρους μου μετὰ πάσης εὐλαβείας, καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἐδώ. οἱ δὲ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἔκαμαν τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως. καὶ ὑπῆγαν καὶ ἦυραν τὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἤφεράν τον εἰς τὸν Βασιλέα μετὰ πάσης τιμῆς. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ μετὰ ταπεινώσεως, καὶ τοῦ λέγει. ὦ Πάτερ, ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἐφάνησαν δύο ἀπὸ τοὺς Θεοὺς καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι ἐὰν θέλω νὰ καθαρισθῶ, νὰ καλέσω Σίλβεστρον νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς ὅλα. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίσθη. Βασιλεῦ, ἐὰν εἰδῇς τὰς Εἰκόνας τῶν δύο ἐκείνων Θεῶν, γνωρίζεις αὐτούς; ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπε, ναί. καὶ εὐθέως ὁ Ἅγιος εὔγαλε τὰς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Βασιλεὺς εἶπεν. ἀληθῶς τοῦτοι εἶναι ὁποῦ τὴν ἀπερασμένην νύκτα μοῦ ὡμίλησαν. τότε λέγει ὁ Ἅγιος τοῦ Βασιλέως. ἤξευρε ὦ Βασιλεῦ, ὅτι τοῦτοι δὲν εἶναι Θεοὶ, ἀλλὰ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ. τότε οὖν Ἅγιος, διδάξας αὐτὸν τὰ τῆς Πίστεως, ἐβάπτισεν αὐτόν. καὶ παρευθὺς, ὦ τοῦ θαύματος, ἔπεσεν ἡ λέπρα ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἐκαθαρίσθη, καὶ ἐγένετο ὑγιής. ἰδόντες δὲ οἱ Λαοὶ τὸ θαῦμα, ἐβαπτίσθησαν ἄπειρον πλῆθος, καὶ Κρίσπος ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως. καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη ὁ Βασιλεὺς, μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἐν Ἁγίοις Σιλβέστρου Ἀρχιερέως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἀναφέρω ἕνα ἢ δύο. Ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τῆς Ῥώμης εἶχε κάτω σκαλούνια τριακόσια ἐξηνταπέντε, καὶ κάτω εἰς τὸ θεμέλιον τῶν σκαλουνίων ἦτον ἕνας μέγας Δράκων, τοῦ ὁποίου ἔκαμναν καθ' ἡμέραν θυσίας οἱ Ἕλληνες· καὶ ἐὰν εἶχε τύχῃ νὰ πέσῃ ἐκεῖ τινὰς, τὸν ἔτρωγε· καὶ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος ἐκατέβη ἐκεῖ, καὶ ἦυρε μικρότατον κατοικητήριον, καὶ εἶχε πόρτας χαλκᾶς. καὶ εἰς αὐτὸ ἦτον ὁ Δράκων, καὶ ἐσφάλισε τὰς πόρτας ἐκείνας ὁποῦ ἐκατοίκα. καὶ εἰπὼν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐθανάτωσε τὸν Δράκοντα. τῷ δὲ, ι'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁ Βασιλεὺς μετὰ Λικινίου Καίσαρος τοῦ Γαμβροῦτου, ζήλῳ Θεοῦ, ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαμβροῦτου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀνατολῆς. καὶ ὁ Μαξιμιανὸς μὲ φουσάτα πολλὰ καὶ μεγάλα ὑπήντησε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, καὶ εἶχε θάρρος νὰ νικήσῃ εἰς τὰς μαγείας τῶν Δαιμόνων. ὁ δὲ θεῖος Κωνσταντῖνος εἶχε τὸν τίμιον Σταυρὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τοῦ φουσάτου αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ ἦτον εἰς τὸν Θεόν. καὶ πολέμου γενομένου. ἐνίκησεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν Μαξιμιανὸν, καὶ κατέσφαξε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Μαξιμιανὸς τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔπαθεν,

ἔρρηξε τὰ βασιλικὰ φορέματα καὶ ἐφόρεσε πτωχικὰ, διὰ νὰ μὴν γνωρισθῇ καὶ τὸν πιάσουν, εἶχε καὶ μετ' αὐτοῦ ὀλίγους ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁποῦ ἐγλύτωσαν. καὶ ἔφυγεν ἀπὸ Χώραν εἰς Χώραν, καὶ ἐσύναξεν ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ τοὺς μάντεις καὶ τοὺς ψευδοπροφήτας καὶ τοὺς μάγους καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς, καὶ κατέσφαξεν αὐτοὺς, διότι εἶπάν τοῦ ὅτι θέλει νικήσει, καὶ αὐτὸς ἐνικήθη, καὶ ἐγέλασαν αὐτόν. ἐν δὲ τῷ, ιά. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, προτήτερα παρὰ νὰ φθάσῃ νὰ πιάσῃ τὸν Μαξιμιανὸν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ζωντανὸν, ἦλθεν ὀργὴ Θεοῦ εἰς αὐτὸν τὸν Μαξιμιανὸν, καὶ κατέλαβεν αὐτὸν, ὅτι εὐγῆκεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ μέλη φωτία, καὶ ἄναψεν ὅλον τὸ κορμίτου, καὶ ἔβρασεν ὡσὰν νὰ ἤθελεν ἦσθαι μέσα εἰς καμίνι. καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλης λαύρας εὐγῆκαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, καὶ ἔμεινε τυφλός. καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν φλόγα ὁποῦ εἶχε τὸ μιαρόν τοῦ κορμὶ, ἔπαχε κακῶς. ἐσάπησαν αἱ σάρκες αὐτοῦ, καὶ ἔπεφταν κομμάτια ἀπὸ τὰ κόκκαλα, καὶ ὅτω ἔλυσε τὸ μιαρόν τοῦ κορμὶ καὶ ἀπέθανεν. ὁμοίως καὶ ὁ υἱός τοῦ ὁ μιαρὸς, τοῦ μιαροῦ τὸ γένημα, ὁποῦ ἔκαμε πολλὰ κακὰ καὶ ἀναρίθμητα εἰς τοὺς Χριστιανούς. ἀλλὰ τὸ βιοθανὲς αὐτοῦ σῶμα πολλὰ κακὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ μεγάλα νοσήματα καὶ πληγαῖς, ὁποῦ τοῦ ἔστειλεν ὁ Θεὸς παρὰ φύσιν, καὶ ἐπαίδευσε μεγάλως, καὶ τὸν ἐβασάνιζε πολλὰ, καὶ μετ' αὐτὸ ἀπέθανε, καὶ παρέδωκε τὴν ψυχήν τοῦ τὴν μιαρὰν εἰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου, καθὼς ὁ πατήρ τοῦ ὁ Μαξιμιανός. τῷ δὲ, ιβ'. χρόνῳ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐμείρασε γῆν πολλὴν, Κάστρη καὶ Χώρας, καὶ ἔδωκε τοῦ Λικινίου τοῦ Γαμβροῦ τοῦ, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν βασιλέα. τότε τοῦ ἐζήτησεν ὅρκον, ὅτι ποτὲ κακὸν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴν κάμῃ. καὶ ὅτως ἔκαμεν ὅρκον, ἀμὴ αὐτὸς ἦτον ὑποκριτὴς καὶ ὄργανον τοῦ Διαβόλου μετὰ τῶν Χριστιανῶν. ἀλλὰ τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἔπαυσεν ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν. τῷ δὲ, ιγ'. χρόνῳ ἐγένετο Μονοκράτωρ ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς μέγας Κωνσταντῖνος εἰς πᾶσαν τὴν γῆν Ῥωμαίων. καὶ ἐκήρυξεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον εὐσέβειαν, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ μέριμναν τὴν ἔβαλεν εἰς Θεόν. καὶ ἔκτισεν Ἐκκλησίας μεγάλας μετὰ πάσης φιλοτιμίας, καὶ ἐπλούτισεν αὐτὰς μετὰ πραγμάτων πολλῶν τῆς βασιλείας. καὶ πρῶτον Νόμον ἔγραψεν, ὅτι οἱ ναοὶ τῶν Εἰδώλων νὰ δίδωνται εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν Χριστιανῶν νὰ κυριεύουν αὐτούς. δεύτερον, ὅτι μόνοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ στρατεύουν καὶ νὰ ἀρχεύουν πᾶν Ἔθνος, καὶ τοὺς Εἰδωλολάτρας, ὁποῦ δὲν ἐπιστραφοῦν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν Πίστιν, νὰ τοὺς ἀποκεφαλίζουν. τρίτον Νόμον ἔδωκεν, ὅτι τὰς δύο ἑβδομάδας τῆς Πασχαλίας νὰ ἀργοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ πᾶσαν δουλείαν, ἤγουν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαϊοφόρων ἕως τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, καὶ ὅτως ἐγένετο μεγάλη εἰρήνη καὶ κατάστασις εἰς πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. καὶ ἦτον χαρὰ εἰς πᾶσαν Πόλιν καὶ Χώραν, καὶ οἱ ἄνθρωποι προσέτρεχον τῇ Πίστει τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβαπτίζοντο πλήθη πολλὰ, καὶ κατέλυον τὰ πατρῷα Εἴδωλα, Λικίνιος δὲ εἰς Ἀντιόχιαν ἐλθὼν, ἀπέκτεινε Θεότεκνον τὸν μάγον μετὰ βασάνων πολλῶν, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτὸν τὸν μάγον. τῷ δὲ, ιδ'.

χρό-

χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐγένετο διάλεξις τοῦ μακαριωτάτου Σιλβέστρου μετὰ τῶν προκρίτων καὶ σοφῶν Ἑβραίων, παρόντος τοῦ Βασιλέως, καὶ τῶν Ἀρχόντων τοῦ Παλατίου, καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ. μέσα δὲ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἦτον ἕνας Μάγος μέγας καὶ περιβόητος, ὀνόματι Ζαμβρής. καὶ ἐλθόντες εἰς ὁμιλίαν, ὅ, τε Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ Ἑβραῖοι, εἶπαν πολλὰ περὶ Πίστεως, περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ· φέροντες καὶ μαρτυρίας, τοὺς θείους Προφήτας, καὶ Διδασκάλους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐνίκησεν ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος τοὺς Ἑβραίους, Θεοῦ δυνάμει. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι ὅτι ἐνικήθησαν, μεγάλως κατῃσχύνθησαν. τότε ὁ Ζαμβρὴς λέγει πρὸς τοὺς Ἑβραίους. ἂν εἶναι καὶ πιστεύετε τοὺς λόγους τοῦ Σιλβέστρου, εἶναι χρεία νὰ ἀφήσετε τοὺς νόμους τῶν πατέρων ἡμῶν, νὰ ἀκολουθήσετε ἀνθρώπου ματαίου, ὁποῦ τὸν ἐκαταδίκασαν οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ τὸν ἐσταύρωσαν. λέγει γοῦν πάλιν πρὸς τὸν Βασιλέα. ἄκουσεν τοὺς λόγους μου, δικαιότατε Βασιλεῦ, καὶ ὅρισε νὰ φέρουν ἕναν ἄγριον ταῦρον ἐδὼ εἰς τὸ μέσον, καὶ θέλει φανερωθῇ σήμερον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ μὲ λόγια, ἀμὴ μὲ ἔργα θέλω σοῦ δείξει τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ Ἅγιος Σίλβεστρος, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐπαρεκάλεσε τὸν Βασιλέα διὰ νὰ ὁρίσῃ νὰ φέρουν τὸν ταῦρον. ὅμως ἐκεῖ ὁποῦ ὡμιλοῦσαν τοῦ Βασιλέως διὰ νὰ φερθῇ ὁ ταῦρος, εἶπεν ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος τοῦ Ζαμβρῆ. διὰ τί αἰτίαν ζητεῖς νὰ φέρουν τὸν ταῦρον; καὶ ὁ Ζαμβρὴς ἀπεκρίθη. ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀκούσῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσῃ, βούλομαι διὰ τοῦ ταύρου νὰ φανερώσω τὴν δύναμιν αὐτοῦ. καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν. ὅτι σὺ λέγεις τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀκούσῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσῃ; ἐσὺ μὲ ποῖον τρόπον τὸ ἔμαθες; ἀπὸ τίνα ἄνθρωπον τὸ ἤκουσες, ἢ εἰς τί χαρτὶ τὸ ἤυρες γεγραμμένον καὶ τὸ ἀνέγνωσες; ὁ δὲ Ζαμβρὴς ἀπεκρίθη. οὔτε χαρτὶ, οὔτε ξύλον δύνεται νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο, ἀμὴ ἐγὼ ἔβαλα εἰς καινούργιαν ἀργυρᾶν λεκάνην νερὸν, καὶ ἐνήστευσα, καὶ ἐδεήθην τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐγῆκεν ἕνα χέρι μέσα ἀπὸ τὸ νερὸν, καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου τὸ γῦρον τῆς λεκάνης, καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ ἔμαθα. καὶ λέγωντας τούτους τοὺς λόγους, ἤφεραν εἰς τὸ μέσον οἱ ἄνδρες τὸν ταῦρον δεμένον μὲ σχοινία δυνατὰ, ὅτι ἦτον ἄγριος πολλὰ καὶ δυνατὸς καὶ μέγας· ὡς δὲ εἶδε τὸν ταῦρον ὁ Ζαμβρὴς, λέγει πρὸς τὸν Σίλβεστρον· τώρα τὰ λόγιά σου καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν λόγων σου ἔπαυσαν, ὅτι ἦυραν τέλος. διότι τώρα θέλει φανῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δύναμις ἢ τοῦ Θεοῦ σου, ἢ τοῦ Θεοῦ μου. ὅμως εἰ μὲν θαρρεῖς καὶ ἐλπίζεις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σου, ἢ τοῦ Θεοῦ μου, εἰπὲ τῷ ταύρῳ εἰς τὸ ὀφτὶ λόγον νὰ ἀποθάνῃ, καὶ θέλει φανῇ ἡ δύναμις, καὶ ἡ νίκη, ὅτι ὁ Θεός σου εἶναι Παντοκράτωρ, καὶ θέλομεν πιστεύσει εἰς αὐτόν. εἰδὲ νὰ εἰπῶ ἐγὼ λόγον τοῦ ταύρου εἰς τὸ ὀφτὶ, ἤγουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὴν ὥραν θέλει φανῇ ἡ δύναμίς τοῦ, νὰ ἀποθάνῃ ὁ ταῦρος, νὰ πιστεύσετε εἰς αὐτὸν τὸν θεόν μου. ἀκούσαντες οἱ δὲ Ἑβραῖοι, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἠνάγκασαν τὸν Ζαμβρῆ νὰ εἰπῇ τὸν λόγον τοῦ ταύρου εἰς τὸ ὀφτὶ νὰ ἀποθάνῃ, νὰ

δο-

δοξασθῇ ὁ θεὸς αὐτῷ, καὶ νὰ νικήσουν τὸν Σίλβεστρον, καὶ οὕτως ἔδραμεν ὁ Ζαμβρὴς εἰς τὸ ὀφτὶ τοῦ ταύρου, καὶ εἶπε λόγους, καὶ παρευθὺς ὁ ταῦρος ἐβόησε μεγάλως, καὶ εὐγῆκαν τὰ ὀμμάτιά του ἔξω καὶ ἐξέψυξεν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Λαὸς τὸν ταῦρον καὶ ἀπέθανεν, οἱ μὲν Ἑβραῖοι ἐχόρευαν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐλυποῦντο πολλά. καὶ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος ἐχαίρετο πολλὰ διὰ τοῦτο, ἵνα δοξασθῇ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. καὶ ὡς ἦτον ὁ Λαὸς λυπούμενος, ἔγινε σύγχυσις εἰς αὐτοὺς πολλὴ, καὶ ὡμίλουν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, θαυμάζοντες τοῦτο ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ζαμβρὴς, καὶ ἐθανάτωσε τὸν ταῦρον διὰ ἑνὸς λόγου. ὁ δὲ Ἅγιος Σίλβεστρος ἐπαρακάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ ὁρίσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ ὁ Λαὸς καὶ νὰ σιωπήσῃ, καὶ οὕτως ἐγένετο. καὶ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος εἶπε τοῦ Ζαμβρῆ. τὸν ταῦρον ἐθανάτωσες καθὼς βλέπομεν. τώρα δὲ ἀνάστησε αὐτὸν, καὶ θέλει δοξασθῇ ὁ θεός σου, καὶ νὰ πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν. ὁ δὲ Ζαμβρὴς οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἐξηράνθη ἡ δύναμις αὐτοῦ, καὶ ἄλλην ἀπόκρισιν δὲν ἔδωσε, μόνον ἐνεκρώθη. τότε ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἀνέβη εἰς τόπον ὑψηλὸν, καὶ εἶπεν. ἀκούσατέ μου τοὺς λόγους, ὦ Βασιλεῦ, καὶ Ἄρχοντες, καὶ ὅλος ὁ Λαός. ἐγὼ τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον καὶ Θεὸν παντὸς τοῦ Κόσμου, τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστὸν κηρύττω, ὁ ὁποῖος τυφλοὺς ὠμμάτωσε, κωφοὺς ἔκαμε καὶ ἐλάλησαν, βουβοὺς καὶ ὡμίλησαν, χωλοὺς καὶ ἐπεριπάτησαν, λεπροὺς ἐκαθάρισε, νεκροὺς ἀνέστησε, λοιπὸν τοῦτο τὸ ὄνομα ὁποῦ ἐπεκαλέσθης Ζαμβρῆ, καὶ ἐθανάτωσες τὸν ταῦρον, φανερὸν εἶναι, ὅτι τοῦ Διαβόλου εἶναι, διότι τὸν ἀπεθαμμένον νὰ ἀναστήσῃς δὲν δύνεσαι. ἰδοὺ ὁποῦ εἶσαι ζωῆς καὶ σωτηρίας ἐχθρὸς, ἔσωντας ὁποῦ ἐδυνήθης τὸν ζωντανὸν ταῦρον καὶ ἐθανάτωσες, καὶ τώρα δὲν δύνεσαι νὰ τὸν ἀναστήσῃς. τότε ὁ Ζαμβρὴς ἔσχισε τὸ ἐπενωφόριτου, καὶ λέγει πρὸς τὸν Βασιλέα. εὐτυχέστατε Δέσποτα βασιλεῦ, τὸν Σίλβεστρον δὲν ἐδυνήθη τινὰς μὲ λόγους νὰ νικήσῃ, καὶ ἐγὼ ἐν τῷ παντοκράτορι θεῷ μου ἐνίκησα αὐτόν. καὶ εἶναι δίκαιον, ὅτι νὰ παύσῃ, νὰ μὴ δὲν ὁμιλῇ πλέον, ὅτι αὐτὰ ὁποῦ λαλεῖ εἶναι ξένα ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐναντία, καὶ φλυαρεῖ καὶ βαρύνει καὶ τὴν Βασιλείαν σου. ὁ δὲ Φιλόχριστος Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ τὸ Ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις εἶναι θανάτου καὶ ζωῆς. λοιπὸν ἐσὺ, ἂν εἶσαι τοῦ Θεοῦ, ἀνάστησε τὸν ταῦρον, ὁποῦ τὸν ἐθανάτωσες, καὶ νὰ σοῦ πιστεύσωμεν, ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἔχεις τὴν νίκην. εἰδὲ καὶ δὲν δυνηθῇς νὰ ἀναστήσῃς τὸν ταῦρον, εἶναι φανερὸν, ὅτι μὲ τὰς μαγίας τοῦ Διαβόλου ἔκαμες τοῦτο. ὁ δὲ Ζαμβρὴς δὲν ἀπεκρίθη, ἀμὴ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος εἶπε πρὸς τὸν Ζαμβρῆ. ἄκουε Ἑβραῖε, καὶ ἀπὸ ταῖς γραφαῖς σου νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν. „ ὁ Θεὸς λέγει ἐν τῷ Δευτερονομίῳ. Ἴδετε ἴδετε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ δὲν εἶναι ἄλλος „ πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ ἀποκτενῶ, καὶ ζῆν ποιήσω. πατάξω, κἀγὼ ἰάσομαι. εὐκαίρως ἂν ἐπικληθεὶς ἀποκτείνει, καὶ εὐκαίρως πάλιν ζωοποιεῖ. καὶ ἐπικαλέσου αὐτὸν, ἐπειδὴ σοῦ ἤκουσε καὶ ὡμίλησες τοῦ ταύρου καὶ ἐθανατώθη, τώρα ὁμίλησε καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὀφτὶ νὰ τὸν ἀναστήσῃς. καὶ ἂν εἶναι καὶ τὸν ἀναστήσῃς, νὰ πιστεύσωμεν ὅλοι εἰς τὸν θεόν σου. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Ζαμβρὴς, ἐβόησε πρὸς τὸν Βασιλέα,

δὲν

δὲν τὸ εἶπα, εὐτυχέστατε Βασιλεῦ, ὅτι εἰς λόγους τινὰς δὲν δύνεται νὰ νικήσῃ τὸν Σίλβεστρον; ὅρισέ τον ὅτι ἔργον νὰ δείξῃ, ἀμὴ νὰ μὴ δὲν λέγῃ εὔκαιρους λόγους. τότε ἀπεκρίθη ὁ Σίλβεστρος, καὶ λέγει τοῦ Ζαμβρῆ. θέλεις, ὦ Ἑβραῖε, ἐγὼ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Δεσπότου μου Χριστοῦ νὰ ἀναστήσω τὸν ταῦρον; ὁ Ζαμβρὴς εἶπεν. ὅτι καὶ πτερὰ νὰ κάμῃς νὰ πετάξῃς, αὐτὸ δὲν δύνεται νὰ τὸ κάμῃς. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Ζαμβρῆ, εἶπε. θαυμάζω τὴν ἀναισχυντίαν σου Ζαμβρῆ. ἐσὺ εἶπες ὅτι ὁ Σίλβεστρος νὰ παύσῃ τοὺς λόγους, καὶ ἔργον νὰ δείξῃ, καὶ κατὰ τὸν λόγον σου ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὸ ἔργον. καὶ σὺ τώρα λέγεις, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ το κάμῃ; ὅμως δίκαιον εἶναι νὰ ὁμολογήσῃς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ὁποῦ δύνεται καὶ ἀναστένει τοὺς νεκροὺς, καὶ ἐκεῖνον τὸν πλάνον καὶ Διάβολον ὁποῦ θανατώνει, καὶ δὲν δύνεται νὰ δώσῃ ζωὴν, νὰ τὸν καταργήσῃς. τότε ὁ Ζαμβρὴς ὤμοσε καὶ εἶπεν. ἐὰν ὁ Σίλβεστρος τὸν νεκρὸν τοῦτον ταῦρον ἀναστήσῃ, ὅλοι ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι νὰ ἀφήσωμεν τὸν νόμον μας καὶ τὴν πίστιν μας, νὰ γένωμεν Χριστιανοί. ἀκούσας δὲ τοὺς λόγους τοῦ Ζαμβρῆ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος, ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ οὕτως ἐσύκωσε τὰ χέριά του εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἔκαμεν ὥραν πολλὴν μετὰ δακρύων, καὶ ἐπροσεύχετο. καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τὴν εὐχὴν, ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοίτετον ὁ ταῦρος ἀπεθαμμένος, καὶ εἶπε μεγάλῃ φωνῇ. ἐγὼ, Δέσποτα Κύριε Γησοῦ Χριστὲ, τὸ πανάγιον ὄνομά σου ἐπικαλοῦμαι ἔμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν Λαὸν, ἵνα μάθῃ τοῦτος ὁ Λαὸς, ὅτι ὁ Ζαμβρὴς μὲ τοῦ Διαβόλου τὸ ὄνομα ἐφόνευε τὸν ταῦρον, καὶ ἐγὼ μὲ τὸ ζωοποιόν σου καὶ φανερώτατον ὄνομα νὰ ἀναστήσω τὸν ταῦρον. τότε μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγει πρὸς τὸν ταῦρον. ἐν τῷ ὀνόματι Γησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ τὸν ἐσταύρωσαν οἱ παρανόμοι Ἑβραῖοι εἰς τὰς ἡμέρας Ποντίου Πιλάτου, νὰ ἀναστηθῇς μετὰ σεμνότητος καὶ πάσης ταπεινοφροσύνης. ὢ τοῦ θαύματος. παρευθὺς ὁ ταῦρος ἐσείσθη, καὶ οὕτως ἀνέστη, καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου ἔμεινε πρᾶος ὡς ἀρνίον. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ Ἅγιος ἐπίασε τὰ σχοινία, ὁποῦ ἦτον δεμένος ὁ ταῦρος, καὶ τὰ ἔλυσε, καὶ τότε τοῦ λέγει. ὑπάγενε ἐκεῖθεν ὁποῦ ἦλθες, καὶ πρόσεχε εἰς τὴν στράταν νὰ μὴ δὲν βλάψῃς τινά. καὶ οὕτως ἐκίνησεν ὁ ταῦρος ὡς ἀρνίον, καὶ ἐπεριπάτειε μόνος χωρὶς νὰ εἶναι δεμένος μέσα ἀπὸ τὸν Λαὸν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ὅπου ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα θηρία τὰ βασιλικά. ὅθεν οἱ Ἑβραῖοι, ὡς εἶδον τὸ θαῦμα τὸ μέγα τοῦτο, ἐθαύμασαν πολλὰ, καὶ ἔδραμαν καὶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου, παρακαλοῦντες αὐτὸν ἵνα βαπτίσῃ αὐτούς. καὶ οὕτω τοὺς ἐβάπτισε, καὶ ἐμετέδωκεν αὐτοὺς καὶ τῶν θείων Μυστηρίων. ὁ δὲ Φιλόχριστος Βασιλεὺς καὶ ἡ Μακαρία Ἑλένη, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα τοῦτο, δύο ὥρας ἔκραζον, μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. καὶ οὕτως ἐδοξάσθη ὁ Θεὸς, καὶ ὁ θεράπων αὐτοῦ Ἅγιος Σίλβεστρος. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρα πολλοὶ δαιμονιζόμενοι ἐθεραπεύθησαν δι' εὐχῶν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἄλλα πολλὰ πάθη καὶ ἀσθένειαι ἐθεραπεύθησαν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη τὸ πλῆθος

τῶν

τῶν Ἑβραίων, ἔγινε μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλην τὴν Ῥώμην, καὶ ἔξω εἰς τὰς Χώρας. τῷ δὲ, ιέ. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἄρχησεν ὁ Λικίνιος καὶ ἔδειξε τὴν μιαρὰν αὐτοῦ γνώμην, καὶ ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ δὲν ἐνθυμήθη τοὺς ὅρκους, ὁποῦ ἔδωκε τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, οὐδὲ πῶς ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἄλλοι Τύραννοι καὶ διῶκται. ὅμως πρῶτον μὲν ὁ ἀσεβὴς Λικίνιος ἐδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὸ Παλάτι του, καὶ ἐδυνάστευε τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰς παρθένους, καὶ ἐφόνευε τοὺς Χριστιανοὺς ἀδίκως. καὶ ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐμήνυσέ του νὰ παύσῃ τοῦ Διαβόλου τὰ ἔργα. ὁ δὲ Λικίνιος δὲν ἐψήφισε τοῦ Βασιλέως τοὺς λόγους, ἀμὴ ἐμαρτύρησε πολλοὺς Ἁγίους, τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, τὸν Ἅγιον Βασίλειον Ἐπίσκοπον Ἁμασίας, καὶ ἄλλους πολλοὺς Ἁγίους ἐβασάνισε καὶ ἀπέσφαξε κακῶς, καὶ ἀθέως. τῷ δὲ, ιϛ'. χρόνῳ ἔκαμεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος Κῶνσταν τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἵνα αὐθεντεύῃ τὰς Γαλλίας. τῷ δὲ, ιζ'. χρόνῳ ἤκουσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐγένετο περισσοτέρως μανιώτερος καὶ ἀγριώτερος εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ ὅτι μελετᾷ βουλὴν κατ' αὐτοῦ. καὶ εὐθὺς εὔγαλε φουσάτα δυνατὰ διὰ στερεᾶς, καὶ θαλάσσης, καὶ ἔδωκαν μέγαν πόλεμον εἰς τὴν Βιθυνίαν κατὰ τοῦ Λικινίου, καὶ ἐπίασεν αὐτὸν ζωντανόν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔκαμε φιλανθρωπίαν εἰς τὸν Λικίνιον, καὶ ἐχάρισε τὴν ζωήν του, καὶ δὲν τὸν ἐθανάτωσε, μόνον τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην νὰ καθέζεται μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ νὰ μὴ δὲν τολμᾷ νὰ εὐγένῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου, καὶ τὸ εἰσόδημα ὅλον τῆς Θεσσαλονίκης νὰ τὸ ἔχῃ διὰ τροφήν του. καὶ οὕτως ἐβάσταξεν ὀλίγον καιρὸν ὁ Λικίνιος, καὶ πάλιν ἐπιβουλεύεται τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔστειλεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν, καὶ ἀπέλαβε καθὼς ἔκαμε, τὴν δὲ μιαρὰν αὐτοῦ ψυχὴν ἀπέδωκε τῷ Διαβόλῳ. οὕτως ἐγένετο ἡ κατάλυσις τῶν Τυράννων καὶ ἀλαζόνων τῇ Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ. καὶ ἡ πολιτεία τῶν Χριστιανῶν ἦτον ἀνενόχλητος καὶ ἀτάραχος. ἦτον δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐπὶ πᾶσι καλὸς καὶ λαμπρὸς, ἀνδρειομένος καὶ φρόνιμος, καὶ ἡ συντυχία του πεπαιδευμένη, καὶ ἥμερος καὶ δικαιότατος, καὶ εἰς εὐεργεσίας ἕτοιμος. εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ εἶδος ὡραϊσμένος καὶ αὐθεντικός. καὶ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοῦ ἦλθεν ἐνθύμησις ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι νὰ κτίσῃ Πόλιν τῇ Θεοτόκῳ εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ θέλει τοῦ δείξει. καὶ ὑπήγενεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐγύρευε νὰ εὕρῃ τόπον ἐπιτήδειον. ἦλθε καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἄρεσέ του ὁ τόπος, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ χρόνους δύο. καὶ ἔκτισε Ναοὺς θαυμαστοὺς καὶ λουτρὰ, καὶ νερὰ εὔμορφα ἤφερε, καὶ τότε ἐπίασε τὸ θανατικὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐμίσευσεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἐχάλασαν οἱ Πέρσαι, καὶ ἄρχιζε καὶ τὴν ἔκτιζε. καὶ κτίζωντας αὐτὴν, ὑπήγενεν οἱ ἀετοὶ καὶ ἅρπαζαν τὰ σύνεργα, καὶ τὰ ἔρρικταν εἰς τὸ Βυζάντιον. ὅμως ὁ Βασιλεὺς ὑπῆγε καὶ εἶδε καὶ τὴν Τρωάδα, ὁποῦ ἐπολεμήθη χρόνους ἐννέα διὰ τὴν Ἑλένην τοῦ Μενελάου, καὶ ἠβουλήθη ἐκεῖ νὰ κτίσῃ τὴν Πό-

λιν. καὶ οὕτως εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι νὰ κτίσῃ τὴν Πόλιν. καὶ ὡς ἔκτιζε τὴν Χαλκηδόνα, ἔπερναν οἱ ἀετοὶ τοὺς λίθους καὶ τοὺς ἔφερναν εἰς τὸ Βυζάντιον. καὶ δὲν τὸ ἔκαμαν τοῦτο μόνον μίαν φορὰν, ἀμὴ πολλαῖς. Θεοῦ δὲ σοφίᾳ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως, τὸ ὄνομα Εὐφρατὰς, εἶπε τοῦ βασιλέως, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἁγία Μητέρα αὐτοῦ ἡ Θεοτόκος, ἐκεῖ θέλουν εἰς Βυζάντιον νὰ κτισθῇ ἡ Πόλις. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἶδε τόπον εὐμορφότατον καὶ ἐπιτήδειον, καὶ ἤρεσέ του πολλά. καὶ ἐνθυμήθη καὶ τὸ ὅραμα ὁποῦ εἶδεν, ὅταν ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν Τρωάδα, ὁποῦ τοῦ ἀπεκάλυψεν, ὅτι τὸ Βυζάντιον νὰ κτίσῃς, καὶ ἐκεῖ νὰ κάμῃς Πόλιν. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ σημαδέψῃ τὸν τόπον νὰ τὴν κάμῃ, ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλην πῶς νὰ τὴν κάμῃ, καὶ πόσον μεγάλην καὶ εὐμορφοτάτην, ὁποῦ νὰ μὴ δὲν εὑρίσκεται εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην δευτέρα Πόλις νὰ τὴν ὁμοιάζῃ. καὶ οὕτως εἶδε θεῖον Ἄγγελον εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ εἶπέ του. ὅτι μὴ δὲν λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς ποταπῶς νὰ κτίσῃς τὴν Πόλιν. ἀμὴ τοῦτο σοῦ λέγω, ὅτι τὸ πρωῒ ἐγὼ θέλω ὑπαγένει ὀμπρὸς, καὶ σὺ ἔρχου κατόπι, καὶ σημάδευε τὸν τόπον, καὶ ἐκεῖ νὰ κτίσῃς τειχία τῆς Πόλεως ὁπόθεν ἐγὼ ὑπαγένω. καὶ ὡς ἐξημέρωσεν, ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς τὸν Πρωτομαΐστορα καὶ εἶπέ του. ὅτι ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅπου ἂν ἐγὼ περπατῶ, ἐσὺ σημάδευε τὸν τόπον, ὅπου θέλω νὰ κτίσω Πόλιν εἰς τὸ ὄνομά μου. καὶ οὕτως ὑπήγενεν ὀμπρὸς ὁ Ἄγγελος, καὶ τινὰς δὲν τὸν ἔβλεπε, μόνον ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἀπὸ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ὁ Πρωτομαΐστωρ, καὶ ἐσημάδευε τὸν τόπον, ἕως ὁποῦ ἐγύρισαν ὅλον τὸν τόπον τὸ γύρω ἔξωθεν τοῦ Βυζαντίου σημαδεύοντας. καὶ τότε ἄρχιζαν καὶ ἔκτιζαν, καὶ ἐπιστάτην εἰς τὸ κτίσμα ἔβαλε τὸν Εὐφρατάν. καὶ ἔδωκέ του βίον πολὺν καὶ ἐξώδιαζε, καὶ ἔκτισαν αὐτὴν μετὰ πολλῆς ἐξόδου καὶ πολλῆς φιλοτιμίας. καὶ ἔκαμε μέσα πολλὰ καὶ μεγάλα σπήτια καὶ αὐλαῖς ἀρχοντικαῖς. καὶ ἤφερεν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Ῥώμην καὶ ἀπὸ ἄλλας Πόλεις Ἄρχοντας εὐγενικοὺς καὶ ἐνδόξους μετὰ τοῦ Λαοῦ αὐτῶν, καὶ ἔκαμεν αὐτῶν τὰ σπήτια τὰ θαυμαστὰ τὰ ὡραιότατα, καθὼς τὰ εἶχαν εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς εὐεργεσίας μεγάλας καὶ τιμὰς βασιλικὰς, καὶ ἐκατοίκησαν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ τόσον τοὺς ἐπλούτισε καὶ τοὺς ἀνέπαυσεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ὅλοι ἀλησμόνησαν τὰς Πατρίδας αὐτῶν καὶ τὴν εὐημερίαν, ὁποῦ εἶχαν. ἔκτισε δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ Παλάτιον ἐδικόν του ποικίλον καὶ ἐξαίρετον. καὶ τὸ Ἱπποδρόμιον, καὶ τοὺς δύο Ἐμβόλους, καὶ τὸν Φόρον. ἔστησεν εἰς τὸν Φόρον μίαν κολώναν μονόλιθον πορφυρὰν, μεγάλην καὶ θαυμαστὴν, καὶ ὑψηλοτάτην, ἡ ὁποία φαίνεται ἕως τὴν σήμερον. καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κολώναν ἔστησεν ἕνα Ἀνδριάντα, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν τῆς Φρυγίας, ἔχωντας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἑπτά. τὴν δὲ κολώναν ἤφερεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην μετὰ καραβίων μεγάλων. καὶ ἀπὸ τὴν μεγαλότητα καὶ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος, ἔκαμαν νὰ τὴν φέρουν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἕως εἰς τὴν Πόλιν χρόνους τρεῖς. καὶ νὰ τὴν ἀνεβάσουν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕως ἐκεῖ ὁποῦ τὴν

ἔστησαν χρόνον ἕνα. καὶ ὅταν ἀνέβαζαν αὐτὴν, ἔτρεχε πλῆθος Λαοῦ, καὶ ἔβλε-
παν καὶ ἐβοήθουν. ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐμείραζε τὸ χρυσίον εἰς
τὸν Λαὸν, διὰ νὰ δουλεύουν προθύμως τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ
ἤθελαν νὰ στήσουν τὴν κολώναν καὶ νὰ τὴν θεμελιώσουν, ἔβαλε τοὺς δώδεκα κο-
φίνους, οἱ ὁποῖοι ἐγέμισαν τὰ περισσεύματα τῶν τραπεζῶν, ὅταν εὐλόγησεν
ὁ Χριστὸς τοὺς πέντε ἄρτους, καὶ ἐχόρτασαν αἱ πέντε χιλιάδες ἄνδρες χωρὶς γυ-
ναικῶν καὶ παιδίων. ἔβαλε καὶ ἅγια Λείψανα, καὶ τὰ καρφία τοῦ τιμίου Σταυροῦ
πρὸς φύλαξιν καὶ ἁγιασμόν. ἔκαμαν δὲ τέχνας μεγάλας καὶ κατασκευὰς, καὶ
χρυσίον πολὺ ἐξωδίασεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ στήσῃ αὐτὴν τὴν κολώναν. ἔκτισε
δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ μεγάλους Ναούς. τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, τοὺς Ἁγίους Ἀποστό-
λους, τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην, τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μωκίου, καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου
Μιχαὴλ ἐν τῷ Ἀνάπλῳ. καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰς σκεύῃ πολλὰ καὶ διάχρυσα μετὰ
λίθων καὶ μαργαριταρίων. καὶ ἔδωκε καὶ καθολικὸν ὁρισμὸν, ὅτι νὰ καταλύ-
σουν τοὺς ναοὺς τῶν Εἰδώλων ὅπουθεν εὑρίσκονται, καὶ νὰ κτίζουν Ἐκκλησίας
τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν νὰ δίδωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν
Χριστιανῶν. ἐβαπτίσθησαν δὲ τότε οἱ Ἰνδοὶ οἱ πλέα μέσα βαθύτεροι, τοὺς
ὁποίους ἐδίδαξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ Φρουμέντιος ὁ Φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Τύρον, μετὰ
Μεροπίου καὶ Αἰδεσίμου τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆγεν ἐκεῖ, Θεοῦ οἰκονο-
μίᾳ, διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς τόπους ἐκείνους. ὁμοίως ἐπίστευσαν καὶ οἱ Ἴβηρες ἀπὸ μιᾶς
γυναικὸς αἰχμαλώτου Χριστιανῆς, ἡ ὁποία ἔκαμνε θαύματα μεγάλα δυνάμει
Θεοῦ. μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰβηρίας εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἐτυφλώ-
θη, καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐθεράπευσεν αὐτὸν τῇ δυνάμει τοῦ θαυματοποιοῦ Θεοῦ,
καὶ ἔλαβε τὴν ὑγείαν τῶν ὀφθαλμῶν του. ὁμοίως καὶ οἱ Ἁρμένοι ἐπίστευσαν εἰς
τὸν Χριστὸν συνεργείᾳ τοῦ βασιλέως αὐτῶν, καὶ Γρηγορίου τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν. τῷ
δὲ, κ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληρώθη καὶ ἐτελειώθη τὸ κτίσμα τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, ἔτος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ϛωλή. τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Κωνσταντινούπολιν καὶ Νέαν Ῥώμην. καὶ ἐνομοθέτησεν
αὐτὴν ἵνα ἔχῃ καὶ Σύγκλητον, καὶ Ἄρχοντας, καὶ Μεγιστάνους, καὶ Στρατηγούς. καὶ
ἐκαλλώπισε τὴν Πόλιν ἅπασαν εἰς πᾶσαν εὐμορφίαν μετὰ κολώνων καὶ ἀνδριάν-
των, καὶ χρυσίου καὶ ἀργυρίου καὶ χαλκοῦ καὶ μαρμάρου· καὶ ἀπὸ πᾶσαν Πόλιν καὶ
Χώραν ἤφερε πράγματα, καὶ ἐκαλλώπισεν αὐτὴν, καὶ ἔστεψεν αὐτὴν διὰ ἐγ-
καινίων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων μεγάλων, νὰ εἶναι Βασίλισσα καὶ Κυρία πα-
σῶν τῶν Πόλεων. καὶ ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς χαρὰν μεγάλην, καὶ εὐχαριστίαν καὶ
ὕμνους εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἐπεκράτησεν ἡ χαρὰ ἡμέρας πολλάς. καὶ εἰς τὸ ὕστε-
ρον ἔκαμε λιτὴν μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ Ἱερέων, καὶ μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ
καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ, καὶ παρέδωκε τὴν Πόλιν τῆς Ὁδηγήτριας, τῆς Κυρίας
ἡμῶν Θεοτόκου, ἵνα κυβερνῇ καὶ διατηρῇ καὶ σκέπῃ αὐτὴν ὡς Κυρία, καὶ Δέ-
σποινα τοῦ Κόσμου, ὡς ἔχουσα παῤῥησίαν εἰς τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν Μονογενῆ. καὶ
ὁ Λαὸς ὅλος ἐπαίνεσαν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν γνῶσίν του, καὶ εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔκα-

με. γυρίζει δὲ αὕτη ἡ Κωνσταντινούπολις τὸ γύρον, μίλια, ιη'. τῷ αὐτῷ δὲ, κ'.
χρόνῳ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὅραμα, πῶς νὰ ἀποστείλῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν Ἁγίαν
Ἑλένην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ εὕρῃ τὸν τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ νὰ φανερώσῃ τοὺς Ἁγίους τόπους, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὅπου ἔκαμε τὰ θαύματα καὶ ἰάματα, καὶ ὅπου ἐσταυρώθη καὶ ἐτά-
φη καὶ ἀνέστη. τὰ ὁποῖα διὰ φθόνον ἐκαταπλάκωσαν τὸ ἄθεον καὶ ἀσεβέστατον καὶ
ἀχάριστον γένος τῶν Ἑβραίων. καὶ οὐ μόνον ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὸ ὅραμα, ἀμὴ καὶ ἡ
Ἁγία Ἑλένη. λαβοῦσα δὲ χρυσίον πολὺ καὶ Ἄρχοντας καὶ στρατιώτας ὑπῆγεν εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ὡς ἔφθασεν ἐκεῖ, εὐγῆκεν ὅλος ὁ Λαὸς εἰς προϋπάντησιν
τῆς Βασιλίσσης. καὶ ἐπὶ τὴν ἄυριον ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐκάλεσε τοὺς
Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ἐσυνάχθησαν χιλιάδες δύο. τότε λέγει ἡ Βασίλισσα. ἀπὸ
ὅλους ἐσᾶς ἐκλέξατέ μοι τοὺς πλέον δοκιμωτάτους, ὁποῦ ἠξεύρουν τὸν Νόμον, ὅτι
ἔχω ἐρωτήματα νὰ τοὺς ἐρωτήσω. καὶ ἔκλεξαν ἀπὸ τὴν μέσην αὐτῶν χιλίους, καὶ
ἔγραψαν αὐτοὺς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασίλισσαν καὶ ἔδειξαν αὐτούς. τότε ἄρχησε νὰ
λέγῃ πολλὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ, τῆς τε θείας Γεννήσεως, καὶ τοῦ θείου Πάθους. καὶ ὡς
ἤκουσαν οἱ ἀσεβέστατοι Ἑβραῖοι, ἦλθε μέγας φόβος καὶ τρόμος εἰς αὐτούς. καὶ πά-
λιν ἀπὸ τοὺς χιλίους ἔκλεξαν πεντακοσίους, καὶ ἀπὸ τοὺς πεντακοσίους ἑπτὰ, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ἦτον ἕνας, ὀνόματι Ἰούδας. καὶ ἐκάθισαν οἱ ἑπτὰ ἀναμέσον αὐτῶν, καὶ
ἔκαμαν συμβούλιον τί νὰ λέγουν πρὸς τὴν Βασίλισσαν, καὶ τί νὰ εἶναι ἡ ζήτησις
αὐτῆς. τότε ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὀνόματι Ἰούδας ὁ αὐτὸς, καὶ εἶπεν. ἐγὼ
ἠξεύρω ὅτι πῶς μέλλει νὰ γένῃ ζήτησις διὰ τὸ Ξύλον, ὁποῦ ἐκρέμασαν τὸν Μεσίαν
οἱ πατέρες ἡμῶν, καὶ βλέπετε νὰ μὴ δὲν τὸ ὁμολογήσῃ τινὰς ἀπὸ ἐσᾶς, διὰ νὰ
μὴ δὲν καταλυθοῦν αἱ πατρικαὶ ἡμῶν παραδόσεις. διότι ὁ Ζακχαῖος ὁ πάπ-
πους μου ἐπαρήγγειλε Σίμωνος τοῦ πατρός μου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ πάλιν ὁ πατήρ μου
ἐμέ. ὅτι, ἤξευρε υἱέ μου ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ζήτησις περὶ τοῦ ξύλου, ὁποῦ ἐσταυ-
ρώθη ὁ Μεσίας, καὶ κάμε νὰ τὸ φανερώσῃς προτήτερα παρὰ νὰ σὲ τυραννή-
σουν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πλέον δὲν θέλουν βασιλεύσει, μόνον ἐκεῖνοι ὁποῦ προσκυ-
νοῦν τὸν Ἐσταυρωμένον, ὅτι αὐτὸς βασιλεύει εἰς αἰῶνας, ὅτι αὐτὸς εἶναι Χριστὸς
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. ταῦτα εἶπεν ὁ Ἰούδας πρὸς τοὺς ἐκλελεγμένους ἑπτὰ
Ἑβραίους, καὶ πάλιν εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰούδας· ἐὰν ἐρωτήσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ Σταυ-
ροῦ ἡ Βασίλισσα, τί νὰ εἰποῦμεν; καὶ τοῦτοι ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν. ὅτι ἡμεῖς αὐ-
τὰ τὰ λόγια ὁποῦ μᾶς εἶπες, ποτὲ δὲν τὰ ἠκούσαμεν. καὶ πάλιν ὁ Ἰούδας εἶ-
πεν. ἐὰν ζητήσῃ τὸν Σταυρὸν, νὰ μὴ δὲν ὁμολογήσῃ τινὰς τίποτε. ἡ δὲ Βα-
σίλισσα ὡς εἶδεν, ὅτι ἀργοῦν καὶ δὲν ἔρχονται, ἔστειλε στρατιώτας μετὰ ὀργῆς καὶ
θυμοῦ, καὶ εἶπαν πρὸς αὐτούς. ἡ Βασίλισσα κράζεισας, καὶ ἐλᾶτε ἐν τῷ ἅμα.
καὶ οὕτως ὑπῆγαν μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ τρόμου, καὶ ἐστάθησαν ἔμπροσθεν τῆς Βα-
σιλίσσης. τότε ἄρχησε καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ἵνα δείξουν αὐτῇ ποῦ εἶναι κεκρυμ-
μένος ὁ Σταυρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ πατέρες σας τὸν Χριστόν; οἱ δὲ
Ἑβραῖοι, ὡς ἤκουσαν οὕτως, ἠρνήθησαν, ὅτι οὐδὲ ἠκούσαμεν, οὐδὲ εἴδαμεν περὶ

τότε· καὶ πάλιν ἡ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτούς. εἴπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν ἵνα μὴ θανατώσω ἐσᾶς. καὶ αὐτοὶ ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀρνήθησαν. τότε λέγει πρὸς τοὺς στρατιώτας αὐτῆς. ἀνάψατε κάμινον καὶ κάψετε αὐτοὺς μέσα. καὶ ὡς ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν, ἐφοβήθησαν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεκρίθησαν ὁμοῦ, καὶ εἶπαν τῇ Βασιλίσσῃ· ἐὰν θέλῃς ὦ Κυρία ἡμῶν νὰ εὕρῃς τὸν Σταυρόν, καὶ ἄλλα εἴτι ἐπιθυμεῖς, τοῦτον τὸν Γέδεων ἔπαρε καὶ ἐξέταξε· καὶ αὐτὸς ἠξεύρει πᾶσαν ὑπόθεσιν. ὅτι τοῦτος εἶναι Προφήτης καὶ δικαίου ἀνδρὸς Υἱός, καὶ τὸν Νόμον ἠξεύρει ἀκριβῶς ἀπὸ ὅλους, καὶ ἔτως ἐμαρτύρησαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι. τότε ὡρίσθη, καὶ ἄφηκαν ὅλες, καὶ ὑπῆγαν, μόνον τὸν Γέδεων ἐκράτησε καὶ τοῦ λέγει. ζωὴ καὶ θανάτος εἶναι, καὶ διάλεξε ἀπὸ τὰ δύο ὁποῖον θέλεις νὰ σοῦ δώσω. ὁ δὲ Γέδας ἀπεκρίθη. εἴτι ὁρίσῃς, Κυρία μου, ποίησον. ἡ δὲ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν· ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς καὶ ἐδῶ, καὶ εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον τὸν Οὐρανίον, εἰπέ μοι ποῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ κεκρυμμένος. καὶ ὁ Γέδας ἀπεκρίθη. καθὼς ἔχω τὰ ὑπομνήματα. ἀμὴν ἡμεῖς ἤμεθαν νέοι, καὶ αὐτὰ ὅπου δείζεις εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χρόνους, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἠξεύρωμεν ἡμεῖς ποῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς, καὶ ποῦ τὸν ἔκρυψαν; καὶ ἡ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν. καὶ πῶς εἰς τὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν τῶν Γονέων σου ὅπου ἐπολεμήθη ἡ Γερουσαλήμ, καὶ ὅσοι ἀπέθαναν ἐκεῖ μνημονεύονται καὶ οἱ τόποι αὐτῶν καὶ οἱ τάφοι; καὶ τοῦτος ἀπεκρίθη, ἀπὸ συγγράμματα· ἀμὴ ἀπὸ τοῦτο ὅπου μὲ ἐρωτᾷς, ἀπὸ τὸ Σταυρὸν, δὲν ἔχομεν ἐγγράφως τίποτες. καὶ ἡ βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν· δὲν μοῦ εἶπες τὴν ὥραν ἐτούτην, ὅταν σὲ ἠρώτησα περὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅτι εἶναι ὑπομνήματα; Ὁ Γέδας εἶπεν. ἀπὸ τὸν φόβον μου τὸ εἶπα, ἀμὴ τίποτε δὲν ἠξεύρω. καὶ ἡ βασίλισσα λέγει. ἐγὼ ἠξεύρω ὅτι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον χριστιανοῦ πῶς ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς, μόνον δεῖξέ μου τὸν Κρανίου τόπον, καὶ ἐγὼ θέλω ὁρίσει ἀνθρώπους νὰ καθαρίσουν τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ εὕρω τὴν ἐπιθυμίαν μου. ὁ Γέδας λέγει. Κυρία, εἴτι θέλεις κάμει εἰς ἐμέ· ἔτε ἤκουσα, ἔτε ἠξεύρω τὸν τόπον, ἔτε ἐγγράφως τὸ εἶδα, καὶ ποίησον ὡς ὁρίσῃς, τότε ἐν τῷ ἅμα ὥρισεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς σπήλαιον ξηροπήγαδον βαθύ, καὶ ἔκαμνε ἡμέρας ἑπτὰ ἐκεῖ σφαλισμένος χωρὶς νερὸν, καὶ ἔγινεν ὡς ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὸ σκοτάδι ὅπου διέσκετο, καὶ μεγαλοφώνως ἔβοα. βγάλετέ με ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω τὸν τόπον, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Χριστός. καὶ ἔπος τὸν ἐβγάλαν, καὶ ἦλθεν ἔμπροσθεν τῆς Βασίλισσης. καὶ ὑπῆγαν ὁμοῦ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, καὶ δὲν ἤξερε καλὰ πῶ εἶναι κεκρυμμένος ὁ Σταυρός. καὶ τότε ἔμπροσθεν τῆς Βασίλισσης ἔπεσεν εἰς προσευχὴν, λέγων. Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σου, καὶ δεσπόζεις τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ ἄνω, καὶ τὰ κάτω, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπων ἔπεμψας τὸν Υἱόν σου τὸν Μονογενῆ, καὶ ἔγινεν Ἄνθρωπος καὶ ἀπέθανε, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δέομαί σου, φανέρωσον ἡμᾶς τὸν κεκρυμμένον Θησαυρὸν τὸν τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

καὶ

καὶ ὅρισε ἵνα ἀνέβῃ κάποιος μυρσινίας ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, ἵνα κἀγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς προσκυνήσω εἰς τὸν Τόπον σου τὸν ἐσταυρωμένον Χριστόν. καὶ ὡς ἐδέήθη, ὡ τοῦ θαύματος, ἐν τῷ ἅμα ἐσείσθη ὁ τόπος, καὶ ἐβγῆκε κάποιος θυωδίας ἀρωμάτων ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ὁ Σταυρὸς κεκρυμμένος, καὶ ἐθαύμασαν πάντες καὶ ἡ Βασίλισσα. τότε θυμωθεὶς ὁ Γέδας εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας Χριστέ, σὺ εἶ ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, σὺ εἶ ὁ τοῦ ζῶντος Θεοῦ Υἱός, καὶ δέομαί σου συγκατάβησόν με μὲ τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ὅτι κἀγὼ θῦμος αὐτοῦ εἰμί. καὶ λαβὼν ἀξίνην, ἤρχισε τζαπί, μὲ Ἀρχόντων πολλῶν ἔσκαψαν ἕως πήχαις, κ'. καὶ ηὗραν τὰς ξύλας Σταυρὸς, τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς δύο Λῃστῶν, ὁπού ἐσταυρώθησαν ὁμοῦ. καὶ ἐπῆραν αὐτὰς καὶ ἔδωκε τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. τότε λέγει ἡ Βασίλισσα τοῦ Γέδα. πῶς νὰ ἐγνωρίσωμεν, ποῖος εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ; καὶ εἰς ὀλίγον ἐβάσαζαν σῶμα ἀπεθαμμένον εἰς τὸ πρεσβυτήριον, καὶ ὑπήγαιναν νὰ τὸν θάψουν. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Γέδας, ἔδραμε καὶ εἶπε, καὶ ἤφεραν τὸν ἀπεθαμμένον ὁμοῦ εἰς τὴν Βασίλισσαν, καὶ λέγει αὐτῇ· Κυρία μου, τώρα νὰ γνωρίσῃς ποῖον εἶναι τὸ Ξύλον ὅπου ζητεῖς, καὶ θέλεις ἰδεῖ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. καὶ ἔπος ἔβαλαν ἀπάνω εἰς τὸν νεκρὸν ἀρχὴ τὸν σῶμα σταυρὸν, καὶ σημεῖον δὲν ἐφάνη. ἔβαλαν καὶ τὸν δεύτερον, καὶ ὁμοίως δὲν ἔγινε, διότι αὐτοὶ ἦσαν τῶν δύο Λῃστῶν. ὅτε δὲ ἔβαλαν τὸν τρίτον, ὁ ὁποῖος ἦτον τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ἅμα ἐσυκώθη ὁ ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὸ πρεσβυτήριον, καὶ ἐπάτησεν εἰς τὰς πόδας του· καὶ ἐφανερώθη ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. τότε πολλοὶ τῶν Ἑβραίων, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστόν· ἡ δὲ μακαρία Ἑλένη ἐχάρη μεγάλως καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἐθαύμασε καὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Γέδα. καὶ λαβοῦσα τὸν τίμιον Σταυρὸν μὲ φόβον καὶ εὐλαβείας, καὶ χαρᾶς, ἔκαμε σκεπάκι χρυσὸν μὲ λίθων τιμίων καὶ μαργαριτερίων, καὶ ἔβαλεν αὐτὸ μέσα, καὶ ἐσφάλισε τιμίως καὶ εὐλαβῶς. τοῦ δὲ τὰς ἥλους, ἤγουν τὰ καρφία ὅπου ἐκάρφωσαν τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Σταυρὸν, εἶχε λύπην ἡ Βασίλισσα πῶς δὲν εὑρέθησαν. καὶ ἔπος πάλιν ἔκραξε τὸν Γέδαν, καὶ τὰ λέγει, νὰ γένῃ ζήτησις. καὶ δεηθεὶς ὁ Γέδας μὲ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν ἐν τῷ τοῦ Κρανίου τόπῳ, ἔγινε σημεῖον, καὶ ἔλαμψεν ὁ τόπος, ὅπου ἦσαν τὰ καρφία, καὶ ἔσκαψαν καὶ ηὗραν αὐτὰ λάμποντα ὡς ὁ Ἥλιος. καὶ ἰδοῦσα ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Λαὸς, ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ ἔβαλε καὶ αὐτὰς εἰς τὸ σκεπάκι, ὅπου ἦτον ὁ Σταυρός. τὸν δὲ Γέδαν ἐβάπτισεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἔκαμε αὐτὸν Ἀρχιερέα Γεροσολύμων, μετονομάσας Κυριακὸν, διότι τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὅπου ἐπῆρε ἡ Βασίλισσα ἐκεῖ, ἀπέθανεν ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου τῶν Γεροσολύμων. ὅμως ἡ εὐσεβεστάτη Βασίλισσα ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἐκκλησίας ὡραίας καὶ μεγάλας καὶ θεμελιώτας, εἰς τὸ Ἅγιον Μνῆμα τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου, εἰς τὴν Βηθλεέμ, εἰς τὸ Ὄρος τῶν ἐλαιῶν, καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐθεμελιώσε καὶ ἐπάθε σαρκὶ, καὶ Ἁγίων πολλῶν Ναούς. τὰ ὁποῖα χαράματα καταλεπτῶς. πρῶτον ἔκτισε Ναὸν ὑπερθαύμαστον εἰς τὸν ζωοποιὸν Τάφον τοῦ Κυρίου Γησοῦ

Χει-

Χριστȣ̃, ὁ ὁποῖος εἶναι μέγας καὶ πάντερπνος στρογγυλοειδὴς, καὶ εἶναι εἰς τὸ μέσον τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερȣσαλήμ. καὶ ἔχει τρȣ́λας, β'. ἔχει καὶ καμπαναρίον ὡραιότατον κολλημένον μὲ τὸν πανάγιον Ναὸν, καὶ φαίνεται ἀπὸ μακρόθεν εἰς τόπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. ἡ δὲ μία τρȣ́λα, ὁπȣ̃ εἶναι ἀπάνω τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ, εἶναι ἀσκέπαστη, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ κατεβαίνει τὸ Ἅγιον Φῶς τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ. ἡ δὲ ἄλλη τρȣ́λα εἶναι σκεπασμένη μετὰ μολύβδȣ, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι ἐνδυμένη ξύλινη ἕως τὰ ζωνάρια τȣ̃ τοίχȣ. καὶ ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ κάτω εἶναι ἱστορισμένοι μετὰ μωσίȣ χρυσȣ̃ ὅλοι οἱ Προφῆται, καὶ ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἁγία Ἑλένη Μήτηρ τȣ̃ Ἁγίȣ Κωνσταντίνȣ. καὶ παρακάτω τῶν Προφητῶν εἶναι μάρμαρα πορφυρᾶ κεκολλημένα εἰς τὸν τοῖχον τῆς Ἱστορίας, καὶ γύρωθεν εἶναι τὰ κατηχȣ́μενα τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ. εἶναι καὶ κολῶναις μαρμαρένιαις, ή. καὶ ποδάρια ὀκτὼ ἐξωπέταστα ὅλα, καὶ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι κολῶναις, ιϛ'. καὶ κιόνια χοντρὰ δέκα. καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς τρȣ́λας εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι κȣβȣ́κλιον πέτρινον ὡραιότατον, καὶ μέσον τȣ̃ κȣβȣκλίȣ εἶναι ὁ Ἅγιος Τάφος τȣ̃ Κυρίȣ. καὶ ἐμπαίνωντας τὴν πόρταν τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφ , κείτεται ὁ λίθος ὁ ἀποκυλισθεὶς ἐκ τȣ̃ μνήματος, καὶ εἶναι ὥσπερ ἁγία τράπεζα ἄσπρη ὡραιοτάτη. καὶ ὁ Ἅγιος Τάφος εἶναι μαρμαρένιος ὡραιότατος, καὶ ἀπάνωθεν τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ κρέμονται κανδήλαις, λή. ἀκοίμηταις. εἶναι καὶ ἱστορισμένος ὁ ἐνταφιασμὸς τȣ̃ Χριστȣ̃, καὶ ἡ Ἀνάστασις, καὶ ἡ Ἀνάληψις· καὶ εἰς τὸν γύρον τȣ̃ Τάφȣ εἶναι μάρμαρα κολλημένα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ εἰς τὸ ἔδαφος παρ' αὐτȣ̃ ὀλίγον, ὅσον δύο βήματα ποδὸς, εἶναι ὁ λίθος ὅπȣ ἐκάθισεν ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε ταῖς Γυναιξί. τί ζητεῖτε; ἠγέρθη, ȣ̓κ ἔστιν ὧδε. καὶ ἄνωθεν τȣ̃ λίθȣ κρέμονται κανδήλια, δ'. καὶ ἀπάνω τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ εἶναι κȣβȣ́κλιον μικρὸν μολυβοσκέπαστον, βασταζόμενον ὑπὸ, ιβ'. στύλων πορφυρῶν χρυσοκεφάλων. εἶναι καὶ ἱστορισμένον μετὰ μωσίȣ χρυσȣ̃, καὶ ἐκεῖθεν κατεβαίνει τὸ φῶς τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ὥρᾳ τȣ̃ ἑσπερινȣ̃. καὶ προσεγγίζωντας εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, εἶναι Παρακλήσια τῶν Αἱρετικῶν, Ἁρμενίων, Γακωβιτῶν, Γνδιανῶν, Νεστοριανῶν. οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι ἔχȣν τὸ Καθολικὸν τȣ̃ Ναȣ̃. καὶ ἀναμέσον τȣ̃ τρȣ́λȣ ἔχει καμάραν μεγάλην, καὶ εἶναι ἱστορισμένη μετὰ μωσίȣ ἡ Ἀνάληψις τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Γησȣ̃ Χριστȣ̃, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκȣ, καὶ κρέμεται μία κανδήλα. καὶ ἀποκάτω τῆς τρȣ́λας εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς, ἡ μέση τȣ̃ Κόσμȣ. καὶ κρέμαται ἄνωθεν πολυκάνδηλον. εἶναι καὶ κολώναις μεγάλαις, δ'. εἰς τὴν αὐτὴν τρȣ́λαν εἶναι τὸ βῆμα τȣ̃ Ναȣ̃, ὅπȣ λειτȣργȣ̃ν οἱ Ὀρθόδοξοι. εἶναι καὶ ἱστορισμένον μετὰ μωσίȣ. εἶναι καὶ γράμματα γεγραμμένα. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς, γνῶτε Ἔθνη καὶ ἡττᾶσθε. καὶ γύρωθεν τȣ̃ βήματος ἔχει κολώνας, ιβ'. καὶ ἐπάνω κανδήλας, δ'. ἐκεῖ εἶναι ὁ θρόνος τȣ̃ Πατριάρχȣ. φέγγȣν καὶ ὀμπρὸς εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν κανδήλαις, λ'. καὶ ἡ ἁγία τράπεζα εἶναι μὲ τέντα πλȣμιστή. καὶ ὄπισθεν τȣ̃ Ἁγίȣ βήματος εἶναι ἡ φυλακὴ τȣ̃ Χριστȣ̃, ἀπέχει ἀπὸ τὸ ἅγιον Βῆμα ποδάρια, ιέ. αὐτȣ̃ εἶναι καὶ τȣ̃ Χριστȣ̃ ἡ κλάπα, ὅπȣ ἔβαλαν τὰ ποδάρια τȣ̃ Χριστȣ̃ μαρμαρέϊνη. ἔχει καὶ τράπεζαν, ὅπȣ λειτȣργȣ̃ν. ἅπτȣν καὶ

κανδήλας, δ'. καὶ ἔμπροσθεν εἶναι ὁ Τάφος, ὅπȣ ἔκαμαν τὰ καρφία καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Σταυρόν. καὶ αὐτȣ̃ ὀμπρὸς εἰς τὸ Παρακλήσιον τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ ἔδαφος ἔχει μάρμαρον λευκὸν στρογγυλὸν, καὶ εἰς τὴν μέσην ἔχει τρύπαν, καὶ βάνȣν τὸ ὀφτί τȣς οἱ ἄνθρωποι, καὶ χροικȣ̃ν κτύπον καὶ βοὴν χαλκέως. καὶ ὀπίσω εἰς τὸ ἅγιον βῆμα εἶναι ὁ τόπος, ὅπȣ διεμέρισαν τὰ ἱμάτια τȣ̃ Κυρίȣ, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μȣ ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μȣ ἔβαλον κλῆρον. ἡ δὲ ἀριστερὰ τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ πρὸς τὸ μέρος τȣ̃ Ἁγίȣ βήματος ἀνεβαίνει σκαλίδια, ιέ. καὶ σεβαίνει εἰς τὸν Γολγοθὰ, ὅπȣ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος. αὐτȣ̃ ἐσκοτίσθη ὁ Ἥλιος. αὐτȣ̃ εἶπε ὁ Λῃστὴς, μνήσθητί μȣ Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σȣ. ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Σταύρωσις τȣ̃ Χριστȣ̃ ζωγραφισμένη. φέγγȣν κανδήλια, ιέ. καὶ ὁ Γολγοθᾶς εἶναι σταυροθόλι κτισμένος, καὶ ἱστορισμένοι μετὰ μωσίȣ οἱ Προφῆται καὶ ὁ Ἀβραὰμ, ὁπȣ̃ θυσιάζει τὸν Ἰσαάκ. αὐτȣ̃ εἶναι ὁ τόπος, ὅπȣ ἔκαμε τὴν θυσίαν· καὶ τὸ ἔδαφος τȣ̃ Γολγοθὰ εἶναι ἱστορισμένον μετὰ μωσίȣ παντέρπȣ. ὀπίσω δὲ τȣ̃ Γολγοθᾶ καταβαίνει σκαλία, λ'. κάτω, καὶ εἶναι ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Ἑλένης, καὶ ἔχει κολώναις μαρμαρένιαις, δ'. καὶ ἡ δύο βαστάζȣν τὸ νερὸν χειμῶνα καὶ καλοκαίριον. εἶναι καὶ αὐτȣ̃ τȣ̃ Ἁγίȣ Ἰακώβȣ τȣ̃ Ἀδελφοθέȣ ὁ θρόνος. ἀπ' αὐτȣ̃ καὶ κάτω σκαλȣ́νια, ιβ'. εἶναι τὸ σπήλαιον, ὁπȣ̃ εὑρέθη ὁ Σταυρὸς τȣ̃ Κυρίȣ, καθὼς τὸν ἦυρεν ἡ Ἁγία Ἑλένη χωσμένον. ἔχει καὶ τράπεζαν, ὅπȣ λειτȣργȣ̃ν, φωταγωγȣ̃ν καὶ κανδήλια, δ'. καὶ ἔμπροσθεν τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ, ἄντικρυς τῆς πόρτας, εἶναι ὁ τόπος, ὅπȣ ἐσαβάνωσαν τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν ἐκήδευσαν ὁ Νικόδημος, καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐν σινδόνι καθαρᾷ. καὶ αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι πλȣμιστὸς μὲ μάρμαρα πορφυρᾶ καὶ μαῦρα. καὶ ἄνωθεν κρέμονται κανδήλια, ή. καὶ φωταγωγȣ̃ν ἀεννάως. αὐτȣ̃ ἔχει καὶ κολώναις μεγάλαις μαρμαρένιαις, δ'. καὶ σταυροθόλι. εἶναι καμάραις εἰς τὸν Ναὸν, λ'. ἔχει καὶ πόρταις ὁ Ναὸς, γ'. ἡ μία εἶναι δυσικά. ἀπ' αὐτȣ̃ ἦλθεν ἡ Ὁσία Μαρία νὰ ἔμπῃ εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἐμποδίσθη ὑπὸ Ἀγγέλȣ νὰ μὴν ἔμπῃ εἰς τὸν Ναόν. καὶ ἀπάνω τῆς πόρτας εἶναι ἱστορισμένη ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ ἀντιφανισθεῖσα αὐτῇ τῇ Μαρίᾳ ὁπȣ̃ τῆς εἶπεν, ἐὰν τὸν Ἰορδάνην περάσῃς θέλεις εὕρεις ἀνάπαυσιν. αἱ δὲ ἄλλαι δύο πόρται τȣ̃ Ναȣ̃ εἶναι πρὸς μεσημβρίαν. ἔχȣν κολώναις μαρμαρένιαις, στ'. καὶ πορφυραῖς, γ'. εἶναι καὶ τὰ ἀνώφλια γλυπτά. αὐτȣ̃ ἔχει ἕνα κȣβȣ́κλιον πέτρινον ὡραιότατον, καὶ ἱστορισμένον μετὰ μωσίȣ. αὐτȣ̃ ἐκάθιζεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔκρινε. καὶ ἡ περικαλλὴς αὐλὴ τȣ̃ Ἁγίȣ Τάφȣ εἶναι ὅλη μαρμαροπλȣμισμένη, εἶναι κιόνια, δ'. καὶ ἐπάνω αὐτȣ̃ ἔβαλαν τὸν Σταυρὸν εἰς τὸν νεκρὸν καὶ ἀνέστη, ὅταν εὑρέθη ὁ Σταυρὸς τȣ̃ Κυρίȣ. εἶναι αὐτȣ̃ τρεῖς Ἐκκλησίαις, τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως τȣ̃ Χριστȣ̃, καὶ τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, καὶ τȣ̃ Ἁγίȣ Ἰακώβȣ τȣ̃ Ἀδελφοθέȣ, καὶ τῶν Μυ-
„ ροφόρων. αὐτȣ̃ εἶδεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν ἔγερσιν,
„ καὶ θαρρȣ̃σα ὅτι ὁ κηπȣρὸς εἶναι, εἶπε. Κύριε, πȣ̃ τὸ σῶμα τȣ̃ Γησȣ̃ μȣ
„ τέθεικας; καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτήν. Μαρία, μή μȣ ἅπτȣ, ȣ̓πω γὰρ

αὐαβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα. ἀπ' αὐτῆ ϗ ἄνωθεν εἶναι τὸ Πατριαρχεῖον, ϗὰ Φδαπάνω ἡ Ὀδηγήτρια, ὅπου κάθηνται καλογραῖς. ἀπ' αὐτὴ ἔχεν ἡ Θεοτόκος ϗ ἔβλεπε τὸν Υἱόν της εἰς τὸν Σταυρὸν γϗ ἐθρήνει. ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον σάζια, ά. ἔχει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη Μοναστήρια, ις'. δυσικὰ τῆ Ἁγίᾳ Τάφῳ. πρῶτον ὁ Πρόδρομος, ὁ μέγας Γεώργιος, ὁ μέγας Δημήτριος, ὁ μέγας Νικόλαος, ἡ Ἁγία Θέκλα, ἡ Ἁγία Ἄννα, ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος, ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα, ὁ Ταξιάρχης Μιχαὴλ, ἕτερος Ναὸς τῆ Ἁγίᾳ Γεωργίᾳ, ὁ Ἅγιος Γωάννης ὁ Θεολόγος, ϗ ὁ Ἅγιος Βασίλειος. ταῦτα τὰ Μοναστήρια εἶναι, ὁπῆ δύρίσκονται τὴν σήμερον μέσα εἰς τὴν Γερυσαλὴμ, ϗ κρατῦνται οἱ Ὀρθόδοξοι. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῦ Ῥωμαίων ἦσαν Μοναστήρια ϗ Ἐκκλησίαι, τξέ. ϗ σήμερον κρατῦνται πολλὰ Φδὰ τῦ ἀσεβῶς. ϗ ἀπολὰς δὲ τῆ Ἁγίου Τάφῳ, μέσα εἰς τὴν Γερυσαλὴμ, σάζια, δ'. εἶναι τὰ Ἅγια τῦ Ἁγίων, ϗ τὸ Γερὸν, ὅπου ἐδίδαξεν ὁ Χριστός. αὐτῆ ἐσφάγη ὁ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ τῆ Προδρόμου. αὐτῆ ϗ ὁ φρισβύτης Συμεὼν τὸν ἐδέχθη. αὐτῆ μέσα εἶναι ϗ μία πέτρα θεοκρέμαστη. ὁ Ναὸς εἶναι μέγας στρογγυλοειδὴς μὲ ξύλαν μολιβοσκέπαστον, ἰσοσιμῦρν ἔσωθεν ϗ ἔξωθεν μὲ μωσία. ἔχει ϗ αὐλὴν μεγάλην. ϗ εἰς τὴν μίαν μερέαν τῆς αὐλῆς ϗ ἀπολὰς εἶναι ἡ τετράπορτος πύλη, ὁπῆ ἐμπῆκεν ὁ Χριστὸς μὲ βαΐων ϗ κλάδων, ϗ εἶναι κεκλεισμῦρν ἕως τὴν σήμερον. αὐτῆ πλησίον εἶναι ϗ τῆ Πιλάτου ἡ αὐλὴ, ϗ τὸ Πραιτώριον. ϗ αὐτῆ Φδαπάτω εἶναι ἡ στρωβατικὴ Κολυμβήθρα ἡ ϗ Γαβαθὰ Βηθεσδά. ἔχει ϗ Ναὸν αὐτῆ Γωακεὶμ ϗ τῆς Ἄννης τῆς Μητρὸς τῆς Θεοτόκου. αὐτῆ πλησίον εἶναι ὁ λάκκος, ὅπου ἔρρῆξαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἱερεμίαν. ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον σάζια, δ'. ταῦτα τὰ Μοναστήρια εἶναι, ὁπῆ δύρίσκονται μέσα εἰς τὴν Γερυσαλὴμ. ἔξωθεν δὲ τῆς Ἁγίας Πόλεως σάζια, δ'. ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μεσημβρινὰ εἶναι ὁ οἶκος τῆ Δαβὶδ παμμεγέθης. ἐκεῖ ἤρμοσε τὸ Ψαλτήριον. ἐκεῖ μέλλει νὰ ῥῆξῃ ϗ ἡ Κείσις, νὰ ξεχύσῃ ὁ πύεμνος ποταμὸς τῆς κολάσεως. ϗ κοντὰ τῆ οἴκου Δαβὶδ εἶναι ἡ Κοιλάδα τῆ κλαυθμῶνος. ϗ Φδαπάτω ὀλίγον εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆ Ἁγίου Γακώβου τῆ Ἀδελφοθέου, ϗ ἔχυντο οἱ Ἀρμῦριοι. ϗ παρέκει ὀλίγον εἶναι τὰ σπήτια Γωάννου τῆ Θεολόγου. ϗ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ ὀλίγον εἶναι ὁ Ναὸς, ὁπῆ ἔκτισεν ὁ Σολομὼν, ἡ Ἁγία Σιών. ϗ αὐτῆ εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν εἶναι ὁ οἶκος τῆς Θεοτόκου, ϗ τῆ Ἁγίου Γωάννου τῆ Θεολόγου. αὐτῆ ἐΦβάλαβεν ὁ Γωάννης τὴν Θεοτόκον εἰς τὰ ἴδια, ϗ πῶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής. Γυναι, ἴδε ὁ υἱός σου. ϗ εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοτόκου ἔγινεν ὁ δεῖπνος ὁ μυστικὸς, ϗ ὁ νιπτὴρ, αὐτῆ ἐκατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅτι τῆς Ἁγίους Ἀποστόλους. αὐτῆ ἐκοιμήθη ἡ Θεοτόκος, ϗ ἐσωμάχθησαν οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ νεφελῶν, ϗ ἐκήδεσαν αὐτῆς τὸ Ἅγιον Σῶμα εἰς Γεθσημανῆ τὸ Χωρίον. ϗ αὐτῆ εἶναι ἄλλη φυλακὴ τῆ Χριστῆ. αὐτῆ εἶναι ϗ ὁ Τάφος τῆ Προφήτου Δαβὶδ ϗ Σολομῶντος, ϗ τῆ φρισ-

βύτου

βύτου Συμεὼν, ϗ τῆ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. αὐτῆ εἶναι ϗ ἄλλα πολλὰ θαύματα. εἶναι μακρὰν ἡ Ἁγία Σιὼν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, ά. ϗ Φδακάτω εἶναι τὸ πηγάδι τῆ δικαίου Γακώβ. ϗ Φδαπάτω αὐτῆ πρὸς τὴν Γερυσαλὴμ εἶναι τῆ Σιλωὰμ ἡ Κολυμβήθρα. ξεμακραίνει ϗ ὁ ἀγρὸς τῆ Κεραμέως ὁ εἰς ταφὴν τῦ ξένων, ὅπου θάπτονται οἱ Καλόγεροι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, ά. ἀπέχει ϗ ἡ Κολυμβήθρα τῆ Σιλωὰμ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, ά. ϗ Φδαπάνω σάζια, δ'. εἶναι τὸ μνημεῖον Γακώβου τῆ Ἀδελφοθέου, καθὼς τὸν ἔρρῖψαν οἱ Γουδαῖοι ἀπὸ τὸ πτερύγιον τῆ Γερῦ. ϗ ἀπολὰς δὲ τῆ Ἁγίᾳ Τάφῳ, ἔξω τῆς Πόλεως, εἶναι ἡ Γεθσημανὴ, ϗ ἐκεῖ εἶναι ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου, ϗ ὁ ναὸς εἶναι μὲ δώματος. ϗ ἡ ὡραία πύλη ἔχει κολώναις μαρμαρύιαις, ή. ϗ κατεβαίνεις σκαλία, μή. κάτω, ϗ δύρίσκεις τὸν ναόν. ϗ εἰς τὸ μέσον τῆ ναῆ εἶναι κυβόκλιον πέτρινον, ϗ εἰς τὸ μέσον τῆ κυβοκλίου εἶναι ὁ Ἅγιος Τάφος τῆς Θεοτόκου μαρμαρύιος, λουκὸς, ὡραιότατος, ϗ κρέμονται καντήλια, ιή. αὐτῆ ἔχει μίαν πόρταν κλεισμῦρν, ϗ ἀπ' αὐτῆ μέλλει νὰ εὔγῃ ὁ πύεμνος ποταμός. αὐτῆ πλησίον εἶναι τὸ σπήλαιον, ὅπου ἦτον ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς Ἀποστόλους κρυμμῦρν. ϗ τὴν νύκτα ἐκείνου ὑπῆγε εἰς τὸν κῆπον, ϗ ὁ Γούδας ὁ προδότης ἤφερε τὴν ασπείραν τῦ Γουδαίων, ϗ ἔπιασαν τὸν Χριστὸν, ϗ τὸν ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς. αὐτῆ ἔκοψεν ὁ Πέτρος τὸ ἀφτὶ τῆ Μάλχου, ϗ παρέκει ὀλίγον εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἐπροσδύχετο ὁ Χριστός. ϗ παρέκει ὀλίγον εἶναι ὁ τόπος, ὁπῆ ἐκάθισε ϗ ἔβλεπε τὴν Γερυσαλὴμ ϗ εἶπεν. Γερυσαλὴμ, Γερυσαλὴμ, ἡ ἀποκτενοῦσα τοὺς Προφήτας ϗ
„ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμῦρς. ἰδοὺ ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος, ϗ ἐ μὴ
„ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθον. ἀπέχει ἡ Γεθσημανὴ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, ά.
„ ϗ ἐπάνω τῆς Γεθσημανῆς εἶναι τὸ ὄρος τῦ Ἐλαιῶν, ὅπου ἀνελήφθη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ϗ ἔχει ναὸν παμμεγέθη. ϗ εἰς τὸ μέσον τῆ Ναῆ ἔχει κυβόκλιον ὡραιότατον, ϗ ἔχει κολώναις μαρμαρύιαις, ιέ. ϗ εἰς τὸ μέσον τῆ κυβοκλίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ πάτημα τῆ Χριστῆ βυλωμῦρν εἰς τὴν πέτραν ὁπῆ ἐπάτησε, ϗ ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ϗ κρέμονται καντήλια, δ'. ϗ φωταγωγὲν νύκτα ϗ ἡμέραν. ϗ καταβαίνοντας σκαλία, λ'. εἶναι ὁ Τάφος τῆς Ἁγίας Πελαγίας, ϗ λείπει ὁ τάφος ἀπὸ τὸν τοῖχον μισὸ ποδάρι ἀνθρώπου. ϗ ὅποιος ἔμπῃ ἐκεῖ, πιάνεται, ϗ ἐὰν δὲν ἐξομολογηθῇ τὰς ἁμαρτίας του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ ἀπ' ἐκεῖ. ἐκεῖ εἶναι ϗ τὸ κελλὶ ὁπῆ ἀσκήτευε. κρέμονται ϗ ἐκεῖ καντήλια, γ'. ἀκοίμητα. ϗ ἀπ' ἐκεῖθεν σάζια, β'. εἶναι ἡ Γαλιλαία, ὁ ὲν Κανᾷ γάμος ὅπου ἔκαμψ ὁ Χριστὸς τὸ θαῦμα, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλών. αὐτῆ ἦτον ὁ ναὸς, ϗ ἐχάλασε. ϗ εἰς τὸ ὄρος τῦ Ἐλαιῶν ἐκάθετο, λέγων, ὁ Μελχισεδέκ. ἀπέχει τὸ ὄρος τῦ Ἐλαιῶν ἀπὸ τὴν Γερυσαλὴμ μίλιον, ά. ϗ ϗ ἀπολὰς τὸ ὄρος τῦ Ἐλαιῶν κάτωθεν εἶναι ἡ Βηθανία. ἐκεῖ εἶναι ὁ Τάφος τῆ Ἁγίου Λαζάρου, ϗ εἶναι μαρμαρύιος ὡραιότατος. ϗ κοντὰ εἰς τὸν Τάφον εἶναι ὁ λίθος, ὅπου ἐκάθισεν ὁ Χριστὸς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ϗ αὐτικρὺς τῆ τάφου, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, εἶναι ὁ Τάφος Μάρθας ϗ Μαρίας ἀδελφῆς τῆ Λαζάρου. ἀπέχει ἡ Βη-

θανία ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλια, β'. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ παγένει ἡ στράτα εἰς τὴν Γε-
ριχὼ κατὰ ἀνατολὰς καὶ εἰς τὸν Γορδάνην, καὶ μέσα εἰς τὸν δρόμον εἶναι ἡ βρύσις τῶν
Ἀποστόλων. καὶ εἰς ὀλίγον τόπον εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου, καὶ
εἶναι ἀπάνω εἰς ὄρος· ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, ιέ. καὶ παρακάτω εἶ-
ναι τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου. αὐτοῦ εἶδε τὸν Ἀρχιστράτηγον ὁ Γησοῦς τοῦ Ναυῆ,
„ καὶ εἶπεν. ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; αὐτοῦ εἰς τὴν Γεριχὼ εἶναι τὰ ἁλ-
μυρὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἐμετέβαλεν εἰς γλυκύτητα ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος. αὐτοῦ
ἄνωθεν εἶναι τὸ ὄρος, ὅπου ἐνήστευσεν ὁ Χριστὸς ἡμέρας, μ'. ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερου-
σαλὴμ μίλια, κ'. ἀπ' αὐτοῦ καὶ κάτω πρὸς τὴν ἔρημον εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου
Γωάννου τοῦ Προδρόμου. αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ Γορδάνης ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβαπτίσθη
ὁ Χριστός. αὐτοῦ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ Γορδάνου εἶδεν ὁ Γωάννης τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
εἶναι καὶ τὸ σπήλαιον πέραν τοῦ Γορδάνου ὅπου ἡσύχαζεν. αὐτοῦ ἡρπάγη καὶ Ἠλίας ἐν
ἅρματι πυρός. ἀπέχει ὁ Γορδάνης ποταμὸς ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, λ'. καὶ
πέραν τοῦ Γορδάνου εἶναι ὄρη ὑψηλά. αὐτοῦ ἦλθεν ὁ Μωϋσῆς καὶ ἐπροσεύχετο πρὸς
τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ τάφος του. πρὸς δὲ μέσα εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρη-
μον εἶναι ὁ τάφος τῆς Ὁσίας Μαρίας, ἔκαμε δὲ ἐκεῖ χρόνους, μζ'. ἀπέχει ἀπὸ
τὴν Γερουσαλὴμ δρόμον ἡμερῶν, κ'. καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Γορδάνου εἶναι τὰ Σό-
δομα, καὶ ἡ Θάλασσα ἡ νεκρὰ, καὶ ὁ τόπος τοῦ Λώτ. αὐτοῦ μέσα εἶναι ἡ
Κόλασις. ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, λ'. αὐτοῦ εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ
Ἁγίου Γερασίμου, ὅπου τὸν ἐδούλευεν ὁ λέων. καὶ ἄνωθεν πρὸς τὴν Γερουσαλὴμ,
μέσα εἰς τὰ ὄρη, εἶναι ἡ Λαῦρα τοῦ Ἁγίου Σάββα. αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ τάφος του,
καὶ τὸ Μοναστήριον εἶναι εἰς τόπον Λαουκάδα. καὶ ἀποκάτω τοῦ Μοναστηρίου εἶναι
βρύσις, ὅπου τὴν εὔγαλεν ὁ Ἅγιος διὰ προσευχῆς. καὶ ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου εἶναι μὲ
τρούλαν, εἶναι καὶ ζωγραφισμένη μὲ τὸ λαζοῦρι. αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ κελλὶ τοῦ Ἁγίου
Γωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. εἶχε τὸν καιρὸν τοῦ Ἁγίου Σάββα Καλογέρους, χιλιά-
δες, ιδ'. ἀπέχει ἡ Γερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον μίλια, ιβ'. ἀναβαίνωντας εἰς
τὴν Γερουσαλὴμ, ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος, εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ
Κοινοβιάρχου. ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, ή. καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ εἶναι τὸ
Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἡλιοῦ, καὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν ὁδὸν, ὅπου παγένει εἰς τὴν
Βηθλεὲμ, καὶ εἶναι ὁ Ναὸς μὲ τρούλαν. καὶ αὐτοῦ ἐκοιμᾶτο, καὶ εἶπέ του ὁ Ἄγγε-
„ λος. ἀνάστα φάγε καὶ πίε, ὅτι μακρὰ ἡ ὁδὸς ἀπὸ σοῦ. καὶ αὐτοῦ εἰς τὸν χείμαρ-
„ ρον ἤφερεν ὁ Γωσὴφ τὴν Θεοτόκον, ἵνα λάθρα ἀπολύσῃ αὐτήν. καὶ ἦλθεν Ἄγ-
„ γελος, καὶ εἶπε τοῦ Γωσήφ. μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου.
ἀπ' αὐτοῦ ἐρχόμενος εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν Βηθλεὲμ, μέσα εἰς τὴν στράταν, εἶναι
τὸ μνημεῖον τῆς Ῥαχὴλ, μὲ κουβούκλιον πέτρινον. καὶ αὐτοῦ σιμὰ εἶναι ἡ Βηθλεέμ.
εἶναι δὲ ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Βηθλεὲμ μακρὺς μετὰ σκέπης ξυλίνης, καὶ σκεπασ-
μένος μετὰ μολίβδου. εἶναι καὶ ἱστορισμένη μετὰ μωσίου χρυσοῦ. καὶ μέσα εἰς τὸν
ναὸν ἔχει κολώναις, ν'. καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ μαρμαρένιον, καὶ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη
τοῦ ναοῦ ἔχει βαπτιστῆραν πορφυρᾶν ὡραιοτάτην. καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ βήματος

κατε-

κατεβαίνεις σκαλία, ιδ'. καὶ εὑρίσκεις τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. ἡ
Γέννησις εἶναι ἀνατολικὰ, ἡ δὲ Φάτνη δυσικὰ, φωταγωγοῦν καὶ κανδήλια, ί. καὶ
ὅλον τὸ σπήλαιον εἶναι ἐνδυμένον μετὰ μάρμαρα. ἔχει καὶ δύο πόρταις μπρούζιναις,
καὶ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ βήματος ἀναβαίνεις σκαλούνια, ιέ. καὶ σεβαίνεις εἰς τὸν Ναὸν
τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. καὶ ὄπισθεν τοῦ βήματος στάδια, β'. εἶναι ὁ τόπος τῶν Ποιμέ-
νων, εἶχε καὶ Ναὸν ὡραιότατον καὶ ἐχάλασεν. ἀπέχει ἡ ἁγία Βηθλεὲμ ἀπὸ τὴν
Γερουσαλὴμ μίλια, στ'. ἀπ' αὐτοῦ μίλια, ά. εἶναι ὁ Πεζαλᾶς, ὁ οἶκος τοῦ Εὐφρα-
θᾶ, καὶ ὀπίσω τούτου εἶναι ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἶναι καὶ ἡ ἅλυσος ὅπου τὸν
ἔδεσαν. ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, ή. ὁ δὲ τόπος τοῦ Ἀβραὰμ, ἡ γῆ
ἡ Μαμβρὴ, εἶναι δυσικά. αὐτοῦ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἔκαμνεν ὁ Ἀβραὰμ τὴν
φιλοξενίαν, καὶ μέσον τοῦ οἴκου του εἶναι ὁ τάφος του. ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ
μίλια, λ'. ἐκεῖ εἶδε τὴν Ἁγίαν Τριάδα, καὶ παρέκει μίλια, λ'. εἶναι ἡ μονὴ τοῦ
Ἁγίου Χαρίτωνος. ἡ δὲ Τιβεριὰς θάλασσα, ὅπου ἁλίευαν οἱ Ἀπόστολοι, ἀπέχει
ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ ἡμέρας, γ'. αὐτοῦ ἦυρεν ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς εἶπε.
„ δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων. εἰς αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι ἡ
„ ὀρεινή. αὐτοῦ ἦλθεν ἡ Θεοτόκος καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. καὶ παραπάνω εἶναι
ἡ πέτρα, ὅπου ἐσχίσθη καὶ ἐφύλαξε τὸν Πρόδρομον μετὰ τῆς αὐτοῦ Μητρός. εἶναι καὶ
Ναὸς ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πρόδρομος. ἐρχόμενος εἰς τὴν Γερουσαλὴμ μίλια, β'.
εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ Σταυροῦ, καὶ εἶναι Ναὸς ὡραιότατος μὲ τρούλαν, καὶ εἶναι
κτισμένος γύροθεν ὡσὰν Κάστρον, ἔχει καὶ πόρταν σιδηρᾶν, καὶ ἄνωθεν τῆς
Ἁγίας τραπέζης κρέμονται κανδήλια, δ'. ἐρχομένου εἰς Γερουσαλὴμ, στάδια,
δ'. ἢ έ. εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Βαβύλα. καὶ παράνω εἰς τὸν δρόμον
εἶναι ἡ πέτρα, ὅπου ἐκάθισεν ἡ Θεοτόκος, καὶ παρέκει εἶναι ἄλλη πέτρα, ὅπου
ἐστάθη ἡ Θεοτόκος καὶ ἐπροσκύνα τὸ Ἅγιον Ξύλον καὶ τὴν Γερουσαλήμ, γυρίζει
τὸ Κάστρον τῆς ἁγίας Γερουσαλὴμ μίλια, έ. ταῦτα πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ὑπερθαύμα-
στα κτίσματα, ὅπου ἐγράψαμεν καταλεπτῶς, ἔκαμεν ἡ μακαριωτάτη Ἑλένη.
πολλὰ μὲν ὅταν ἦτον ἐκεῖ σωματικῶς, τὰ δὲ ἄλλα ἄφηκεν ἐπιστάτας ἄνδρας θεο-
σεβεῖς μὲ πολὺ χρυσίον, καὶ ἔκαμαν αὐτὰ, καὶ ἐτελείωσαν τὰ ὅλα εἰς μνημόσυ-
νον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου βασιλέως καὶ Γσαποστόλου, καὶ ἐδικόν της. ἔλαβε γοῦν
τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν καὶ τοὺς θείους ἥλους, καὶ ἤφερεν αὐτὰ τοῦ ποθει-
νοτάτου υἱοῦ αὐτῆς τοῦ βασιλέως εἰς εὐχὴν καὶ στηριγμὸν τῆς βασιλείας. ὅταν γοῦν
ἔμαθεν ὅτι ἡ Μήτηρ αὐτοῦ ἦλθεν, εὐγῆκεν εἰς ἀπάντησιν αὐτῆς. καὶ λαβὼν τὸν
τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν καὶ τοὺς ἥλους ἡ μακαρία Ἑλένη, ἔδωκε τῷ Υἱῷ
αὐτῆς. αὐτὸς δὲ προσκυνήσας μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ φόβου, ἠγκαλίσθη καὶ
ἠσπάσατο. καὶ τὸν μὲν τίμιον Σταυρὸν καὶ τὴν θήκην ἔδωκε τοῦ Πατριάρχου εἰς
τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ἵνα φυλάττῃ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ. τοὺς ἥλους, τοὺς
μὲν δύο ἔβαλεν εἰς τὴν κορώνα τὴν βασιλικὴν, ὅπου ἐφόρειεν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν
οἱ τίμιοι λίθοι καὶ τὰ μαργαριτάρια, καὶ ἐκόλλησαν αὐτοὺς τεχνιέντως, τοὺς δὲ
ἄλλους δύο ἔβαλεν εἰς τὸ σαλιβάρι τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἐκαβαλίκευε, διὰ νὰ

πλη-

„ πληρωθῇ ἡ γραφὴ τὸ Προφήτου ὅπου ἔλεγε. ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσαι τὸ ὄπλον τὸν
„ χαλινὸν τοῦ ἵππου ἅγιον Κυρίῳ Παντοκράτορι. μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ Κυρίλλου ἡ μακαρία Ἑλένη, ζήσασα χρόνους, π'. καὶ παρήγγειλε τῷ βασιλεῖ καὶ Υἱῷ αὐτῆς πολλὰ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ εὐλαβείας, καὶ ἔθαψαν αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ Υἱὸς αὐτῆς εἰς τάφον τῶν ἀποθανόντων χριστιανικωτάτων βασιλέων. ἐτάφη δὲ πρώτη ἡ Ἁγία Ἑλένη ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ. πόσαι δὲ ψαλμῳδίαι καὶ ἀγρυπνίαι καὶ μνημόσυνα θαυμασὰ καὶ βασιλικὰ ἔγιναν εἰς αὐτὴν, δὲν δύναται λόγος νὰ τὰ εἰπῇ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὁ μόνον ταῦτα ἔκαμνε, ἀλλὰ ἀπέστειλε καὶ χρυσίον πολὺ καὶ γράμματα εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Παρχίας καὶ Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Οἰκουμένης, καὶ διεμέρισε τὸ χρυσίον ἐκεῖνο διὰ νὰ ποιήσωσι μνημόσυνα διὰ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην τὴν μητέρα του. εἰς δὲ τὸν, κ'. χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἦτον σὰς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Λιβύην, ὀνόματι Ἄρειος, μαθηματικὸς πολλά. λοιπὸν ἐκατήχησεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐχειροτόνησέ τον Διάκονον. ἦτον δὲ τότε Ἀρχιερεὺς ὁ Ἅγιος Γερομάρτυς Πέτρος. καὶ ἀφ' οὗ ἐχειροτονήθη ἄρχησε καὶ ἔλεγε λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ Θεοῦ. ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς, ἀλλὰ εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα Θεοῦ. ὁ γοῦν ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὡς εἶδεν ὅτι εἶναι βλάσφημος ὁ Ἄρειος, πάλιν ἐκάθηρέ τον, διότι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του πῶς ὁ Χριστὸς ἔστεκεν ἀπάνω εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ ἐφόρει ῥοῦχον σχισμένον. τότε τὸν ἠρώτησεν, ποῖος σοῦ τὸ ἔσχισε, Κύριε, τὸ φόρεμά σου; καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἄρειος, ὁποῦ λέγει πῶς δὲν εἶμαι Θεὸς ἀληθινὸς, αὐτὸς μοῦ τὸ ἔσχισε. διατὶ τοῦτο γοῦν τὸν ἐκάθηρε. καὶ λοιπὸν ὁ πρεσβύτερος Ἄρειος ἦτον ἀρχὸς τῆς Διακονικῆς τάξεως. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιερέως Πέτρου, ἀρχιεράτευσεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Ἀχιλλᾶς τῇ ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἐμετεγύρισε τὸν Ἄρειον πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἐσυγχώρησέ τον. ἔπειτα τὸν ἐχειροτόνησε Πρωτοπαπᾶς τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐκατέστησέ τον καὶ διδάσκαλον τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ ἕως μὲν ἔζη ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀχιλλᾶς, εὐσέβει καὶ ὀρθοδόξει ὁ Ἄρειος. ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανε καὶ ἀρχιεράτευσεν ὁ ἐν Ἁγίοις Ἀλέξανδρος, πάλιν ἄρχησε νὰ βλασφημῇ τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα, τόσον ὅτι ἔσυρε μὲ τὸ λόγο του τὸν Εὐσέβιον, ὁ ὁποῖος ἦτον πρῶτα Μητροπολίτης εἰς τὴν Βηρυτὸν, ὕστερον δὲ ἐμετετέθη εἰς τὴν Νικομήδειαν. εἶχε δὲ καὶ τὸν Θεωνᾶν καὶ τὸν Σεκοῦνδον τοὺς ποτὲ Ἐπισκόπους, καὶ τὸν Παυλῖνον Ἐπίσκοπον τῆς Τύρου, καὶ ἄλλον τινὰ Εὐσέβιον Μητροπολίτην τῆς Καισαρείας. καὶ ὄχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς Κληρικοὺς καὶ Ἀρχιερεῖς. βλέποντάς τον λοιπὸν τοιοῦτον ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀλέξανδρος, ἐμάζωξεν ἑκατὸν Ἐπισκόπους ἀπὸ τὸ Μισοῦ, ἀπὸ τὴν Λιβύαν, καὶ ἐκάθηρε τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς ἀκολούθους του ὅλους. ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἀκούοντας τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Χριστιανῶν, ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κορδούβης, Ὅσιον ὀνόματι, μὲ γράμ-

μα-

ματα ἐδικά του θεσπαλεσικὰ πρὸς τὸν Ἀρχιερέα Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς τὸν Ἄρειον. πρὸς μὲν τὸν Ἄρειον νὰ ἀφήσῃ τὴν αἵρεσίν του, νὰ μεταγυρίσῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν, πρὸς δὲ τὸν Ἀλέξανδρον νὰ δεχθῇ τὸν Ἄρειον καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἔσερξε νὰ δεχθῇ τὸν Ἄρειον. ἀλλ' αὐτὸς ὁ πρεσβύτερος δὲν ἐμετεγύριζε τὴν γνώμην του. ὅσον ἔβλεπεν ὅτι τὸν παρακαλοῦν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν, τόσον αὐτὸς ἀγριώνετο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ Ἀρχιερέως Ἀλεξάνδρου. ὅμως, ὡς εἶδεν ὁ Ὅσιος Ἐπίσκοπος τῆς Κορδούβης, ὅτι δὲν κάμνει τίποτες, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπε τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ Χριστιανικώτατος καὶ εὐσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὡς ἤμερος ἄνθρωπος ὁποῦ ἦτον, δὲν ὠργίσθη τὸν Ἄρειον νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ ἔστειλεν ὁρισμὸς κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον, νὰ μαζωχθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Καλογήρων εἰς τὸ Κάστρον τῆς Νικαίας, νὰ συνοδεύσουν ὁμοῦ μὲ τὸν Ἄρειον εἰς Χαλκηδόνα, νὰ εἰδοῦν ποῖος εἶναι ὁ πταίστης καὶ ὁ βλάσφημος. καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως ἐσυνάχθησαν ὅλοι τους εἰς τὴν Νικαίαν. καὶ οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ἦσαν διακόσιοι τεσσαράντα δύο, οἱ δὲ Γερεῖς, καὶ Διάκονοι, καὶ Καλόγηροι ἦσαν ὀγδοήκοντα ἕξη, ὅλοι τριακόσιοι δεκαοκτώ. καὶ διατί τόσοι μόνον ἐσυνάχθησαν; ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ ἕως τὸν καιρὸν τῆς Συνόδου ἐκείνης, τριακόσιοι χρόνοι ἦσαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἔστειλε τοὺς βασιλικὰ φαγητὰ καὶ πιοτὰ, καὶ ἄλλα δῶρήματα. ἦσαν δὲ πρῶτοι καὶ ἔξαρχοι ταύτης τῆς Συνόδου ἐτοῦτοι οἱ Ἅγιοι. Σίλβεστρος Πάπας Ῥώμης. Μητροφάνης ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦτον ἀθυμημένος, καὶ εἶχεν ὁπίσω του ἄλλον Ἀρχιερέα εἰς τὴν Συνόδου. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχης ὁμοῦ μὲ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. Εὐστάθιος ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. ὁ Ἅγιος Παφνούτιος ὁμολογητής. ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὁ Ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος. ὁ μέγας Νικόλαος ὁ θαυματουργός. ὁ Ἅγιος Γάκωβος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Νισίβης. ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Νεοκαισαρείας, ὁ ὁποῖος ἦτον καυμένος ἀπὸ τὸν ἀσεβέστατον Λικίνιον εἰς τὰ κάτω μέρη. καὶ ἄλλοι μεγάλοι καὶ ἀγαλεκτοὶ Θεοφόροι Πατέρες. ἄλλοι μὲν κομμένοι τὰ χέρια, ἄλλοι τοὺς μύτους, ἄλλοι τὰ ὦτια, ἄλλοι τυφλοὶ ἀπὸ τὸ σὰν ὁμμάτι διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν εἰς τοὺς προτέρους βασιλεῖς, τὸν Διοκλητιανὸν λέγω, καὶ Μαξιμιανὸν, καὶ Λικίνιον, καὶ Μαξέντιον. μέσα δὲ εἰς ἐκείνους τοὺς Ἁγίους Πατέρας ἦσαν ἄλλοι ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ Ἀρείου συμβουλοί, ὁ Μητροφάνης ὁ Ἐφέσιος, καὶ Παφύριλος ὁ Σκοτοπολίας, καὶ Λεωνᾶς ὁ Μαρμαρείτης. καὶ ἄλλοι τινὲς κατοικητῆρια τοῦ Διαβόλου. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκεν τοὺς τύπον κεχωρισμένον τοῦ Παλατίου νὰ καθίσουν νὰ κάμνουν τὴν ἐκκλησίαν. ὅμως ἐκάθισαν εἰς μὲν τὸ σὰν μέρος οἱ ἑκατὸν πενηντατρεῖς Πατέρες, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέρος ἄλλοι ἑκατὸν πενηντατρεῖς. τότε ἐσυκώθη ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς τοῦ καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Σύνοδον. οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν τὸν Βασιλέα, ὅλοι ἐπροσκυνήσαν καὶ ἐχαιρέτησάν τον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπροσκύνησεν. ἔπει-

τὰ ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ μέσον τους, ὄχι εἰς τὸν θρόνον, ὅπου ἐκάθησε πρῶτα, ἀμὴ εἰς σκαμνὶ χαμηλὸν διὰ τὴν ταπείνωσιν. τότε ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας Εὐσάθιος, ὡς ἐκλεκτότερος τῶν ἄλλων καὶ εἰς γνῶσιν καὶ εἰς μάθημα, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Βασιλέα. δύχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, κράτιστε Βασιλεῦ, ὅπου σὲ ἐχάρισε τὴν ὀρθογειον βασιλείαν, ὅπου ἐχάλασε τὴν πλάνην τῶν Εἰδώλων ἀπὸ τὴν ἐδικήν σου δυσέβειαν, καὶ ἔδωκε χαρὰν καὶ δύφροσύνην εἰς τὰς πιστὰς Χριστιανούς. ἔσωπας ὅπου ἔπαυσαν αἱ θυσίαι τῶν Εἰδώλων, ἐκαταργήθησαν τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων, τῆς πολυθεΐας τὸ σκότος ἐσβέσθη, καὶ λοιπὸν ὁ Κόσμος ἐφωτίσθη μὲ τὸ φῶς τῆς Θεογνωσίας, ὁ Πατὴρ δοξολογεῖται, ὁ Υἱὸς συμπροσκυνεῖται, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συνδοξάζεται, εἷς Θεὸς ὁμολογεῖται καὶ κηρύττεται ἐν τρισὶ προσώποις καὶ μιᾷ φύσει. αὐτὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν σου, αὐτὸς μεγαλώνει τὸ κράτος σου, αὐτὸς ἔβαλε καὶ ἀγαθὸν λογισμὸν εἰς τὴν καρδίαν σου νὰ σωαθροίσῃς τὴν ἁγίαν Σύνοδον. διατὶ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, Γαληνώτατε Βασιλεῦ, προσκυνοῦντες τὸν ὁρισμόν σου, ἤλθαμεν εἰς τὰς πόδας τῆς βασιλείας σου. δὲν ἦτον πρέπον, ὦ Βασιλεῦ Θειότατε, ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου νὰ καθεζώμεθεν ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου, καὶ νὰ σωτυχαίνωμεν. πλὴν ἐπειδὴ ὅπως ἐφάνη τῆς βασιλείας σου, ἀποδεχόμεθεν τὸν ὁρισμόν σου. ἐκαταλάβαμεν δὲ, ὅτι ὁ θεοφίλατος Ἄρειος ἐσκοτάκινησε τοιαύτην σύγχυσιν εἰς τὸ μέσον μας. καὶ διατοῦτο δεόμεθα οἱ ὅλοι τῆς βασιλείας σου νὰ σαθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ μέσον, νὰ σωτύχωμεν τοῦτα Προφητικὰ καὶ Ἀποστολικὰ λόγια, νὰ ἐγνωρίσῃς καὶ σὺ, κράτιστε Βασιλεῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι πταίσης καὶ βλάσφημος. τότε, εἰ μὴ θελήσῃ νὰ ἀφήσῃ τὰς βλασφημίας του, νὰ ἀναθεματισθῇ μὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἤδη καλῶς, εἰδὲ μήγε, κακὴν κακῶς νὰ τὸν ἀπολέσῃς, διὰ νὰ μὴν βλάβῃ καὶ τὸν ὑπόλοιπον Κόσμον. ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς καὶ λέγει πρὸς τὴν Σύνοδον. Ἁγία καὶ Γερὰ Σύνοδος, Ὅσιοι Πατέρες, καὶ τιμιώτατοι Ἀδελφοί, ἀκούσατε καὶ τὰς ἐδικάς μου λόγους. ἠξεύρετε οἱ πάντες πῶς ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς ἤμουν Ἕλλωας καὶ πολύθεος, πλὴν ὡσὰν ἐγνώρισα τὴν ἀληθινὴν Πίστιν τῶν Χριστιανῶν, ἐπίστρεψα καὶ ἔγινα Χριστιανός. καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐνίκησα τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ὄχι μὲ σπαθὶ, ἢ μὲ σκεπάρι, ἢ μὲ πόλεμον. τὸ λοιπὸν ὁ Διάβολος, ὅπου ἀείποτε φθονεῖ τὸ ἀγαθὸν, βλέποντας τὴν χαράν μου, ὅπου εἶχα εἰς τὴν χριστιανωσύνην, ἐσκοτάκινησε τὴν σύγχυσιν αὐτὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διατοῦτο σκαλῶ τὸ σύνθεον ὕψος τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑμῶν, σπουδάζετε καὶ ἐσεῖς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ νὰ νικήσετε τοὺς λόγους τοῦ Ἀρείου, διὰ νὰ γένῃ ὁμόνοια καὶ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. διότι ἄρεπον εἶναι, ἐὰν ἐγὼ μοναχὸς σὰς ἄνθρωπος ἐσπούδαξα νὰ νικήσω τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη σας τόσοι ὅπου εἶστε νὰ μὴν σπουδάξετε πῶς νὰ νικήσετε τὸν ἐχθρὸν τοῦ Χριστοῦ. πλὴν μήτε μὲ ἔχθραν, μήτε μὲ φιλονεικίαν νὰ εἶναι ἡ διάλεξίς σας, ἀμὴ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ ταπεινολογίαν. σὰς μὴν, ὅτι δὲν μαλώνετε διὰ ὑλικὰ πράγματα, νὰ φιλονεικᾶτε εἰς τὸ μέσον σας.

ἄλλο δὲ, διὰ νὰ ἀκούσουν οἱ πάντες. ἐλᾶτε ἂν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἂς κάμωμεν δέησιν νὰ ὑποσκιάσῃ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς ἡμᾶς, νὰ φωτίσῃ καὶ ἐμὲ, καὶ τὸν Ἀρχιερωσύνην σας. ἐμὲ δὲ, νὰ ἀκούσω τὰς θείας σας λόγους νὰ τὰς καταλάβω καλῶς, ὅτι δὲν ἠξεύρω καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν εἶμαι παιδεύμενος. τὸν δὲ Ἀρχιερωσύνην σας, διὰ νὰ διωρθώτε νὰ σωτυχαίνετε μὲ τὸν Ἄρειον. τότε ἐσυγκάθησαν ὅλοι οἱ Πατέρες καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ μὲ δακρύων ἐπροσκαλέσαν τὸν Θεὸν λέγοντες. Πάτερ ἀθάνατε, καὶ μὴ δακρύων ἐπροσκαλέσαν τὸν Θεὸν λέγοντες. Πάτερ ἀθάνατε, Υἱὲ μονογενὲς καὶ ἄκτιστε, Παράκλητον Πνεῦμα καὶ ἄφθαρτον. μία Θεότης καὶ μία Οὐσία ἐν τρισὶ Προσώποις, ὅπου ἔκτισες τὸν σύμπαντα Κόσμον, ὅπου ἔπλασες τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. ὅπου ἔβαλες εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βασιλέως. καὶ ἐσωάθροισε τὴν Ἁγίαν ταύτην Σύνοδον. ἐσένα προσκυνοῦμεν, ἐσένα δοξάζομεν, ἐσένα κηρύττομεν Θεὸν ἀληθινόν. σὲ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν Θεὲ καὶ Κύριε τῶν ἐλέους, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δούλων σου. καὶ κατάπεμψον τὸ Παράκλητόν σου Πνεῦμα, ὡς καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους σου, νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσῃ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν. νὰ σὲ κηρύξωμεν Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἄκτιστον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. πρὸς τοῦτο δὲ δὸς τὴν χάριν σου εἰς τὸν κράτιστον Βασιλέα, καὶ ἀνοιξον τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν. καὶ οἱ μὲν Θεοφόροι Πατέρες ἐκεῖνοι ὅπως ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅμως ὁ Θεὸς διὰ θαῦμα πολὺ ἐσάλυσε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅλον, ὅπου ἐσέκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς τὸ ἀκούομεν ὅτι ἔγινε καὶ εἰς τὴν Ἀποστόλων τὸν καιρὸν, καθὼς τὸ διηγοῦνται αἱ πράξεις αὐτῆς. τότε γὰρ ἐπῆραν θάρρος οἱ Πατέρες, καὶ ἄρχησαν νὰ διαλέγονται μὲ τὸν Ἄρειον. καὶ πότε μὲν ἀπεκρίνετο ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Εὐσάθιος, πότε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου Ὅσιος, πότε καὶ ἄλλοι Μαθηματικοὶ τῆς Ἀρχιερέων. ὁ δὲ Ἄρειος πρῶτα μὲν ἀπεκρίνετο καὶ μοναχός του, μετὰ δὲ ταῦτα ἀδυνάτησε, καὶ ἔβαλεν σὰν Φιλόσοφον Ἕλλωα νὰ διαλέγεται διὰ αὐτόν. καὶ λοιπὸν ὁ Φιλόσοφος, ὡς μαθηματικὸς ὅπου ἦτον, ἔκαμνε καὶ δυνατὴν τὴν διάλεξιν, τόσον ὅπου καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐβαρέθησαν διαλεγόμενοι. σὰς δὲ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἅγιος λέγω Σπυρίδων, βλέποντας ὅτι μὲ λόγους δὲν ὑπερέφερε ὁ Φιλόσοφος, ἀπεκρίθη καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. ὦ Φιλόσοφε, πιστεύεις ὅτι ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι εἷς Θεὸς καὶ τρία Πρόσωπα; ὁ Φιλόσοφος ἀπεκρίθη. δὲν πιστεύω. διότι πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ τρία Πρόσωπα νὰ εἶναι εἷς Θεός; λέγει του ὁ Ἅγιος. ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, ὅτι εἷς Θεὸς εἶναι καὶ τρία πρόσωπα. τότε εἶπεν ὁ Ἅγιος καὶ ἤφεραν του μίαν κεραμίδα, καὶ τὴν ἔπηρε. καὶ ὡσὰν τὴν ἔπηρεν, εἶπε πρὸς τὸν Φιλόσοφον. ἴδε τὴν ἀλήθειαν ὦ Φιλόσοφε. καὶ παρευθὺς ἔσφιξε τὴν κεραμίδα ἐκείνην μὲ δύο του χέρια, καὶ ἡ μὲν φωτία, ὅπου ἦτον καῦμένη ἡ κεραμίδα, ὑπῆρε ἀπάνω, τὸ δὲ νερὸν ὅπου εἶχεν, ἐχύθη κάτω, καὶ τὸ χῶμα ἀπόμεινεν εἰς τὰ χέρια του. τότε τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος. ἐτότε ἡ κεραμίδα δὲν ἦτον ἀπὸ τρία, ἀπὸ φωτίαν, ἀπὸ νερὸν, καὶ ἀπὸ χῶμα, καὶ πάλιν ἦτον σύα; ἔπως εἶναι καὶ ἡ Ἁγία Τριὰς, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὰ τρία Πρόσωπα σύας

Θεὸς ἀληθινός. ὅμως ὁ Φιλόσοφος, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ, ἐπίστευσε μὲν ὅτι εἶναι τρισυπόστατος ὁ Θεός. πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ γένῃ Χριστιανὸς, ἀμὴ πάλιν ἐδιαλέγετο καὶ ἐσυντύχενε διὰ ἄλλας ὑποθέσεις. καὶ λοιπὸν εἰς πολλαῖς ἡμέραις ἐγίνετο ἡ διάλεξίς των. μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν διάλεξιν ἐκείνην τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Φιλοσόφου, ἀπεκρίθη ἕνας Ἀρχιερεὺς καὶ λέγει τοῦ. ὦ Φιλόσοφε, εἰ μὲν ἀληθείας συντυχένεις, νὰ πλατυνθῇ τὸ στόμα σου νὰ λέγῃ περισσότερα, εἰ δὲ ψεύδεσαι, νὰ ἐμφραγῇ τὸ στόμα σου νὰ ἀπομείνῃς βουβός. καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου ἐβωβάθη ὁ Φιλόσοφος, καὶ πλέον δὲν ἐδύνετο νὰ ἀποκριθῇ οὐδεποσῶς, μόνον ἐζήτησε χαρτὶ καὶ ἔγραψεν οὕτω. δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ στόμα μου νὰ συντύχω, καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν εὐσέβειαν. τότε ἐδεήθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐσύντυχεν ὁ Φιλόσοφος, καὶ παρευθὺς ἐβαπτίσθη καὶ ἔγινε Χριστιανὸς αὐτὸς, καὶ ἡ συνοδία του ὅλη. ὡς γοῦν εἶδεν ὁ Ἄρειος ὅτι ἐνικήθη, καὶ ὁ Φιλόσοφος ἔγινε δυνατώτερος ἐναντίον του, δὲν ἠθέλησε νὰ ταπεινωθῇ ὁ ἄθλιος, οὐδὲ νὰ εἰπῇ ὅτι ἔσφαλεν, ἀμὴ ἐστέκετο πάλιν καὶ ἐβλασφήμει. ὅμως οἱ Ἅγιοι Πατέρες θείῳ ζήλῳ κινούμενοι, ὡς εἶδαν ὅτι φλυαρεῖ μόνον ὁ Ἄρειος, καὶ δὲν δύνεται νὰ βεβαιώσῃ ταῖς βλασφημίαις του, ἀναθεμάτισαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς λόγους του, καὶ ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦν. καὶ ἔγραψαν καὶ τὸ Ἅγιον Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας, τὸ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν, ἕως καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. διότι τὸ ἐπίλοιπον ἡ ἁγία δευτέρα Σύνοδος τὸ ἐτελείωσεν. ἀλλὰ καὶ νόμους ἔθεσαν πολλοὺς, καὶ πῶς νὰ ἑορτάζωμεν καὶ τὸ Πάσχα οἱ Χριστιανοὶ, αὐτοὶ τὸ ἐνομοθέτησαν. διότι τὸν παλαιὸν καιρὸν δὲν εἶχαν ἡμέραν διατεταγμένην πότε νὰ κάμνουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Πάσχα. μόνον ἄλλοι μὲν ἐπρωτάρχιζαν τὴν σαρακοστὴν, ἄλλοι δὲ τὴν ἐμέσαζαν, ἄλλοι τὴν ἐτελείωναν, τινὲς δὲ ἐπάσχαζαν μίαν ἡμέραν με τοὺς Ἑβραίους. ἀλλὰ αὐτοὶ ὥρισαν, ὅτι τὴν ἐπερχομένην Κυριακὴν μετὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων νὰ κάμνωμεν ἡμεῖς τὸ ἐδικόν μας, διὰ νὰ μὴν ἑορτάζωμεν ἀντάμα μὲ τοὺς Ἑβραίους. καὶ τὴν τεσσαρακοστὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων αὐτοὶ τὴν ἐδιάταξαν, καὶ ἄλλας ὑποθέσεις ἐνομοθέτησαν, ταῖς ὁποίαις ἔγραψαν εἰς ἕνα χαρτὶ, καὶ ὕστερα ὑπέγραψαν ὑποκάτω ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς. εἰς δὲ τὸ τέλος ὑπέγραψε καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος μὲ κόκκινα γράμματα, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ Παλατίου. εἰς ὅσαις δὲ ἡμέραις ἐγράφοντο εἰς τὸν τόμον αἱ ὑποθέσεις ἐκεῖναι, ἀπέθαναν δύο Ἐπίσκοποι ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου, καὶ τὸν ἕνα ἔλεγαν Χρύσανθον, καὶ τὸν ἄλλον Μουσῶνον, καὶ δὲν ἔφθασαν νὰ ὑπογράψουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κώδικα. οἱ δὲ Ἅγιοι Πατέρες, ἀφ' οὗ ὑπέγραψαν ὅλοι τους, ἐπῆραν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ κοιμητήριον ὅπου ἦσαν θαμμένοι, καὶ λέγουν πρὸς ἐκείνους. ὦ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ, ἐσεῖς ἀγωνισθήκετε μετ' ἐμᾶς τὸν καλὸν ἀγῶνα, τὸν δρόμον ἐτελειώσατε, καὶ τὴν Πίστιν ἐτηρήσατε, ἀμὴ δὲν ἐφθάσατε νὰ ὑπογράψετε εἰς τὰ δόγματα ὁποῦ ἐκάμαμεν. διατοῦτο ἀφηνόμεν σας τὸν τόμον ἐτοῦτον, καὶ ἂν σᾶς φανῇ καλὸν, ὑπογράψετε καὶ ἐσεῖς. οὕτως εἶπαν, καὶ παρευθὺς ἐβούλωσαν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο μὲ τὴν βούλλαν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἄφησάν το εἰς τὸ κοιμητήριον. καὶ εἰς

θαῦ-

θαῦμα πολὺ, τὸ ταχὺ ὅταν ὑπῆγαν καὶ ἄνοιξαν τὸ χαρτὶ, ἦυραν καὶ τῶν δύο Ἐπισκόπων ἐκείνων τὰ ὀνόματα γεγραμμένα, καὶ οὐχὶ μὲ ἄλλων ἀνθρώπων γράμματα, ἀμὴ μὲ ἐδικά τους. καὶ τοιαῦτα ἦσαν ὡσὰν νὰ τὰ ἔγραφαν καὶ ζῶντάς τους. τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς τὸ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐδόξασαν μεγάλως τὸν Θεόν. καὶ παρευθὺς ὁ τρισάθλιος Ἄρειος, μὴ φέρωντας τὴν ἐντροπὴν, ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ Κάστρον ὥστε νὰ σκορπίσουν οἱ Ἀρχιερεῖς. οἱ δὲ ἄλλοι του βοηθοὶ, ὡς ἐγύρευσαν τὸν Ἄρειον καὶ δὲν τὸν ἦυραν, ἐταπεινώθησαν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ ὑπέστρεψαν καὶ ἐσυγχωρήθησαν. μόνος δὲ ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος, ὁποῦ δὲν ὑπέστρεψεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀμὴ μόνον εἰς πρόσωπον διὰ τὸν φόβον τοῦ Βασιλέως. τότε ἀπεστάλθησαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς πάντα τόπον νὰ στερεώσουν τὰ δόγματα τῶν Πατέρων. καὶ εἰς μὲν τὰ μέρη τῆς Δύσεως ἀπεστάλη ὁ Ὅσιος Ἐπίσκοπος τῆς Κουδρούβης. εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, Διάκονος ἦτον τότε. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπεστάλη μὲ τὸν Παῦλον τὸν Ἀναγνώστην τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους εἰς τῆς Καβάλας τὰ μέρη, καὶ εἰς ὅλα τὰ Κάστρη τοῦ Μωρέως. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Λάρισσαν, καὶ εἰς τὸν Αὐλῶνα, καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα μέρη ἕως τὸν Μωρέα. ἐτελειώθη δὲ ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ πρώτη Σύνοδος εἰς χρόνους τρεῖς ἥμυσυ, κατὰ τὸν Ἀπρίλλιον μῆνα, διότι εἰς μὲν τὸν Ἀπρίλλιον ἐσυνήχθησαν, καὶ πάλιν τὸν Ἀπρίλλιον ἐτελείωσαν τοὺς, γ'. χρόνους. ἔκαμαν δὲ καὶ ἕως τὸν Σεπτέμβριον ὁποῦ ἐπέρασεν ὁ χρόνος. ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἠβουλήθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ὑπαγένουν εἰς ταῖς Ἐπαρχίαις τους, ἐστάθη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ μέσον τους καὶ εἶπεν. Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ τὴν Ἀρχιερωσύνην σας. Κάστρον ἔκτισα μέγα, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐτελειώθη, καὶ παρακαλῶσας κοπιάσατε νὰ τὸ εὐλογήσετε καὶ νὰ τοῦ εὐγάλετε καὶ ὄνομα, καὶ νὰ εἰδῆτε καὶ τὸν πνευματικόν μου Πατέρα τὸν Πατριάρχην Μητροφάνην, ὅτι εἶναι βαρέως ἀσθενημένος. ὑπήκουσαν γοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Βασιλέως, καὶ ἠβουλήθησαν νὰ ὑπαγένουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἠθέλησαν νὰ ὑπαγένουν, ἐστάθησαν νὰ κάμουν δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν νὰ κατευοδωθοῦν καλὰ εἰς ταῖς Ἐπαρχίαις τους, καὶ νὰ στερεώσουν τὰ δόγματά τους. καὶ ὁ Θεὸς διὰ πολὺ θαῦμα ἐθαυματούργησε. πέτρα μεγάλη ἦτον ὑποκάτω εἰς ἕνα στύλον τοῦ παλατίου, καὶ παρευθὺς τὴν ὥραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐπροσεύχοντο οἱ Πατέρες, ἀνέβλυσε λάδι περισσὸν, ὅσον ὁποῦ ἐβράχη τὸ ἔδαφος ὅλον τοῦ παλατίου. διατοῦτο ὠνόμασαν καὶ τὸ Κάστρον ἐκεῖνο Νικαίαν, ἐπειδὴ ἐνίκησαν οἱ Πατέρες, μᾶλλον δὲ ὁ ἀληθὴς Θεός. ἀλλὰ ἀκούσατε παρακαλῶσας, τί θαῦμα ἔγινε τότε εἰς τὸ Κάστρον αὐτὸ διὰ προσευχῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων. οἱ Ἀσσύριοι ποτὲ κουρσεύοντες τὰ Κάστρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἔκαμαν μεγάλον αἰχμαλωτισμὸν, ὅμως ὑπῆγαν καὶ εἰς τὴν Νικαίαν αὐτὴν νὰ τὴν κουρσεύσουν. καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Νικαίας, μὴ ἔχοντες τί νὰ κάμουν, ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ κλαίοντες ἐπαρακαλοῦσαν τοὺς Ἁγίους, λέγοντες. Ἅγιοι τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφό-

ροι

ροι Πατέρες, ὅπου ἐσωμαχθήκετε εἰς τοῦτο τὸ Κάστρον, καὶ ἐστερεώσατε τὴν δυσέβειαν, ἐσᾶς θέλω καλέσῃ οἱ δοῦλοί σας νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. ταῦτα οἱ μωροὶ ἄνθρωποι ἔλεγαν, ὁ δὲ Θεὸς οἰκονόμησε δι' ὀλίγων τὴν Ἁγίων, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ αὐθέντης τοῦ φυσάτου τῆς Ἀσυρίων ἐσέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπου ἦτον ἔξω τὸ Κάστρον, νὰ κάμῃ τινὰς μαγίας δαιμονικάς. ἐφάνησαν γὰρ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ λέγουν του· γλήγορα νὰ φύγῃς ἀπὸ τοῦτο τὸ Κάστρον, ὅτι ἄγγελον πέμψεσαι καὶ σὺ καὶ τὸ φυσάτον σου ὅλον. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὥρισε νὰ σφαλίσουν τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ὕστερον ἔκαμεν ἀγάπην μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Νικαίας, τόσον ὅτι ὅποιος ἤθελεν εἰπῇ ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Νικαίαν, τὸν ἐλευθέρωναν. καὶ λάφυρα πολὺ ἄφηκεν εἰς ἐκεῖνο τὸ Κάστρον νὰ καίῃ μία καντήλα εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων· ἀλλὰ ἂς ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν ὑποθέσιν μας. ἀφ' οὗ ὑπῆγαν οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὸν Βασιλέα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐβλόγησαν αὐτὴν ὅτι νὰ εἶναι κυρία πασῶν τῶν Πόλεων, καὶ Κωνσταντινούπολιν τὴν ὠνόμασαν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κτίτορος, καὶ ἐχαϊσάν την τῆς Παναγίας. τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγαν καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Μηνοφάνην, ὅπου ἦτον ἀθενημένος, ὡς τὸ προείπαμεν. ἀπεκρίθη γὰρ ὁ Βασιλεὺς καὶ λέγει του· ὦ τιμιώτατε Πάτερ, βλέπωσε ὅτι εἶσαι βαρέως ἀθενημένος. διατοῦτο σὲ θέλω καλέσῃ, σὰν μὲν, νὰ μᾶς δώσῃς τὴν εὐχήν σου, ἄλλο δὲ, νὰ μὲ ὁρίσῃς τίνα ἀφιέρωσιν διὰ δόχον τοῦ θρόνου σου. λέγει του ὁ Ἅγιος Μηνοφάνης· πῶρα ἐγνώρισα, Βασιλεῦ, ὅτι εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ψυχή σου. καὶ καλῶς ποιεῖς καὶ μελετᾷς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. πλὴν ἐπειδὴ ὁρίζεις, τίνα νὰ ἀφήσω εἰς τὸν θρόνον μου, νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. ἑπτὰ ἡμέρας ἔχω ἀφ' ὅ δέομαι τοῦ Θεοῦ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τίνα νὰ ἀφήσω. καὶ λέγει μου Ἄγγελος Κυρίου, ὅτι ἐγὼ μὴν μοῦ δέκα ἡμέρας ἀποθνήσκω, καὶ νὰ ἀφήσω τὸν Ἀλέξανδρον, ὅπου ἐσείλετε εἰς τὴν Δύσιν καὶ εἰς τὸν Μωρέα νὰ στερεώσῃ τὰ δόγματα τῶν Πατέρων. διατοῦτο σοῦ λέγω, ὅτι αὐτὸν ἀφιέρωσα εἰς τὸν θρόνον μου, διότι εἶναι ἄξιος νὰ ποιμαίνῃ Λαόν, καὶ μὴν τὸν θανατον τοῦτο θέλει γένῃ Παῦλος ὁ Ἀναγνώστης μου. τότε ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν Παρχιάρχην Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον, καὶ λέγει του· καὶ σὺ καλὸν διάδοχον ἔχεις νὰ ἀφήσῃς, τοῦτον τὸν Διάκονον. ὅπασε δὲ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἔδειξέ τον, καὶ εἶπε· τοῦτος, ἀφ' ὅ πάρῃ τὸν θρόνον σου, μεγάλως κινδυνεύει θέλει ἀπομείνει μὲ τὸν Ἀναγνώστην μου τὸν Παῦλον, διατὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. ταῦτα εἶπεν ὁ Ἅγιος Μηνοφάνης, καὶ μὲ πολλὴν βίαν ἐσυκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, καὶ ὑπῆγε μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λειτουργήσουν. καὶ ἀφ' ὅ ἄρχισαν τὴν λειτουργίαν, καὶ ἐβάστασαν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐσάθη ὁ Ἀρχιερεὺς Μηνοφάνης καὶ ἐδίδαξε τὸν Λαόν, ἔπειτα εὐγαλε τὸ ὠμοφόριόν του καὶ ἔβαλε το εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ εἶπεν· ἂς κρέμεται ἐδῶ ἕως μετ' ἑπτὰ ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ὁ Ἐπίσκοπός μου Ἀλέξανδρος νὰ τὸ πάρῃ. καὶ ὅπως ἔγινεν εἰς τὸ ὕστερον. ἀπέθανε δὲ ὁ Ἅγιος Μηνοφάνης εἰς τὰς δ'. τοῦ Γενάρη μηνὸς ἑκατὸν δεκαεπτὰ χρόνων γέροντας. ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔκαμε τράπεζαν μεγάλην, καὶ ἐφίλεσε

τοὺς

τοὺς Ἁγίους Πατέρας ὅλους, καθήμενος καὶ αὐτὸς μετ' αὐτούς. τὴν δὲ ἡμέραν ὅπου ἠβουλήθησαν νὰ ὑπαγαίνουν εἰς τὰς Ἐπαρχίας των, ἐμοίρασε τοὺς ὁ βασιλεὺς βίον θέλασον. καὶ ἄλλην μὲν ἔδωκε νὰ κάμουν Ἐκκλησίαν, ἄλλον νὰ κτίσουν νοσοκομεῖα, καὶ ἄλλον νὰ θρέψουν πτωχοὺς καὶ γέροντας. τότε τοὺς εἶπεν· ἴδετε Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πῶς ἐγὼ ἀπὸ Ἕλληνας ὅπου ἤμουν, ἔγινα Χριστιανὸς, καὶ πῶς ἐπάδασα νὰ στερεώσω τὴν Εὐσέβειαν καὶ τὴν Χριστιανωσύνην; ἔπρεπε ὁρκίζω καὶ ἐσᾶς εἰς τὸν Χριστὸν τὸν φοβερὸν Κριτὴν νὰ παραδίζετε ἀείποτε πῶς νὰ αὐξαίνῃ ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν, διατὶ νὰ ἀκούω καὶ ἐγὼ ὁ δοῦλός σας νὰ δοξάζω τὸν Θεόν. ταῦτα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐξεπροβόδησέ τους ἕως ἔξω τοῦ Κάστρου. οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς ἐκάθησαν, ἐβλόγησαν, καὶ ἐχειροτόνησαν αὐτὸν, καὶ τότε ἀνεχώρησε καθ' σὰν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του. καὶ ἔπως ἐτελειώθησαν τὰ περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. τῷ δὲ, κά. χρόνῳ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, οἱ Ἑβραῖοι, καὶ οἱ Πέρσαι, ἰδόντες τοὺς Χριστιανοὺς ὅτι ἐπλήθυναν, ἠναγκάσαν Σαβώριον τὸν βασιλέα Περσίας νὰ κινήσῃ διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. καὶ ἔπως τὸ ἔκαμε. καὶ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφόνευσε διὰ τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. μίαν ἡμέραν ἔκοψεν Ἐπισκόπους καὶ Κληρικοὺς, ρ. καὶ κοσμικοὺς, ι᾽. χιλιάδες. ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος ἔπεμψεν ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν Σαβώριον, νὰ ἐλεήσῃ τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ νὰ παύσῃ τὸν διωγμὸν, ὁ δὲ Σαβώριος δὲν ἠθέλησε. τῷ δὲ, κ β᾽. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐκίνησε μετὰ βαρείας δυνάμεως καὶ φυσάτα εἰς τὰ Ἔθνη τὰ λεγόμενα Γερμανοὺς, καὶ Σαρμάτας, καὶ Γότθους, καὶ ἔκτισε γεφύρι πέριξ εἰς τὸν Δούναβιν τὸν ποταμόν. καὶ τῇ δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐνίκησε καὶ ἐδίωξε πάντας, καὶ ἐφόνευσε τοὺς Σατραπὰς καὶ τοὺς Ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ κατέλυσε τὰ Κάστρη καὶ τὰς Χώρας αὐτῶν, καὶ ἐταπείνωσεν αὐτοὺς πολλὰ, καὶ ἔγιναν δοῦλοι καὶ ὑποτελεῖς τῶν Ῥωμαίων. ἔκτισε καὶ κάστρον τὸ λεγόμενον Δριπαναῦ διὰ τιμῆς τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιανοῦ, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τὰ λείψανα αὐτοῦ. καὶ τὸ Κάστρον ἐκεῖνο τὸ ὠνόμασεν Ἑλενούπολιν, εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης. καὶ πάλιν ἔκαμε πόλεμον, καὶ ἐνίκησε καὶ ἠφάνισε πολλὰς μυριάδας Ταρτάρων, καὶ ἔκαμψε τοὺς ὑποτεταγμένους τῶν Ῥωμαίων. τῷ δὲ, κή. χρόνῳ τῆς Βασιλείας ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐκράτησε πολὺν καιρὸν, ὥστε τὰ Χωρία ἐξοικήσαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠρημώθησαν, καὶ ἐδίωκναν σὰν τὸν ἄλλον, καὶ ἐκέρδουαν μέσα εἰς τὰ Κάστρη, ἔβγαζαν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν σιτηρεσίων, καὶ ἄρπαζαν ἕτι εὔκολα καὶ ἔφευγαν. καὶ ἐπουλήθη τὸ σιτάρι δεκάπτα ἀργυρᾶ τετρακόσια, καὶ δὲν ἤξερε πῶς δύσκετο. καὶ ἀπέθνησκαν εἰς τὰς στράτας, γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, γέροντες, καὶ καμίαν βοήθειαν ζωῆς δὲν εἶχαν. τότε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὡς ἤκουσε τοῦτο ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔπεμπε πανταχοῦ βοήθειαν, σιτάρι καὶ ἄλλα ζωοτρόφια, εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια, διὰ ξένους καὶ πτωχοὺς καὶ ὀρφανοὺς, καὶ διὰ ζωὴν τῶν Ἱερέων καὶ Κληρικῶν. ἡ δὲ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας εἶχε κατ' ἔτος ἀπὸ τὸν βασιλέα δωρεὰν σιτάρι μύδια χιλιάδες, λς᾽. τῷ δὲ, κθ᾽. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο εἰς τὴν Κύπρον σεισμὸς μέγας

καὶ

καὶ ἐχάλασεν ἡ Σαλαμίνη Πόλις μεγάλη, καὶ ἐχάθη Λαὸς πολὺς ἀπὸ τὸν σεισμόν. τῷ δὲ, λ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἔκαμε τὸν Δαλμάτιον Καίσαρα. καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς Στρατηγοὺς, ὀνόματι Καλόκυρος, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐδυνάστευσε νὰ γένῃ Αὐθέντης εἰς τὴν Κύπρον τυραννικῶς. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπολέμησαν, καὶ ἐπίασάν τον μέσα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Ἁρμενίας, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν, καὶ ἄλλους συγκοινωνούς του καὶ ὁμοτρόπους τῆς ἐπιβουλῆς του. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἔφθασαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου οἱ, λ'. χρόνοι. καὶ ὥρᾳ τοῦ μεσημερίου ἐφάνη ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄστρον πρὸς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐξέβαινεν ἀπὸ τοῦ ἀστέρος καπνὸς πολὺς ὡσὰν νὰ εἶχεν εὐγένῃ ἀπὸ καμίνι, καὶ ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς ἑορτὴν μεγάλην. κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἐκούρσευαν οἱ Σαρακηνοὶ τοὺς Πέρσας, οἱ δὲ Πέρσαι ἐμήνυσαν πόλεμον καὶ μάχην πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. τῷ δὲ, λ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐπέρασεν εἰς τὴν Νικομήδειαν διὰ νὰ πάρῃ φουσάτα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Περσίαν νὰ πολεμήσῃ, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀθενήσας ἀπέθανεν. ἔζησε δὲ χρόνους, ξ έ. ἐβασίλευσε χρόνους, λ α. καὶ μῆνας, ί. ἔγραψε δὲ διαθήκην, καὶ ἀφῆκε τὴν Βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ, εἰς Κωνσταντῖνον, εἰς Κωνσταντίον, καὶ εἰς τὸν Κῶνσταν. καὶ τοῦ Κωνσταντίου ἔδωκε τὴν Ἀνατολὴν ὅλην, καὶ τὸ Κάστρον ὁποῦ ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν. τοῦ δὲ Κῶνστα ἔδωκε ταῖς Γαλλίαις, τὴν Ῥώμην, καὶ τὴν Ἰταλίαν. τῷ δὲ Κωνσταντίνῳ ἔδωκε τὰς ἄνω Γαλλίας, καὶ τὰς Βρετανικὰς Νήσους. καὶ τὴν διαθήκην τὴν ἔδωκε τοῦ πνευματικοῦ τῆς βασιλίσσης τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως, ἤγουν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤξευρεν ὁ Βασιλεὺς πῶς εἶναι αἱρετικὸς καὶ βοηθὸς τοῦ Ἀρείου. καὶ ἐπαρήγγειλε νὰ μὴ τὴν δώσῃ τινὸς, μόνον εἰς τὸν υἱόν του Κωνσταντίον εἰς τὰς χεῖράς του. ὁ δὲ Κωνσταντίος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἤφερε τὸ λείψανον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ πάσης βασιλικῆς τιμῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔθαψάν το ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. ὁ δὲ πνευματικὸς ὑπῆγεν εἰς τὸν Κωνσταντίον, καὶ λέγει του, ὥρισε τὴν διαθήκην. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν, ἐχάρη μεγάλως, καὶ εἶχεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτι αὐτοῦ εἰς μεγάλην τιμὴν, καὶ ἐτίματον ὡς πατέρα αὐτοῦ.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.
Κωνσταντίου Βασιλεία.

ΜΕτὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντίος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ,ε ω κ θ'. χρόνοι, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ, ,τ κ θ'. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, κ δ'. τῷ δὲ ά. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἦλθε Σαβώριος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας μετὰ δυνάμεως μεγάλης εἰς τὴν Μεσοποταμίαν διὰ νὰ πάρῃ τὴν Νισίβην Πόλιν τὴν μεγάλην. καὶ ἔκαμε τέχνας μεγάλας ἡμέρας, ξ γ'. καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. εἶχε δὲ ἡ Νισίβη Ἀρχιερέα, ἄνθρωπον Ἅγιον καὶ τοῦ Θεοῦ δοῦλον, ὀνόματι Ἰάκωβον. καὶ δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ κατὰ τοῦ Σαβωρίου, ὢ τοῦ θαύματος, ἔπεσεν εἰς αὐτὸν τὸν

Σαβώριον ὀργὴ παρὰ Θεοῦ, πεῖνα καὶ θανατικὸν, καὶ ἀπέθαναν πολλαῖς μυριάδες ἀνθρώπων, καὶ ἐγύρισαν κακῶς εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντίος πολλὰ παρὰ τοῦ μιαροῦ πνευματικοῦ ἀκούσας καὶ καταπεισθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Ἄρειος ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐμήνυσε τοῦ ἀσεβεστάτου πνευματικοῦ, ὅτι νὰ κάμῃ κάθε τρόπον πρὸς τὸν βασιλέα νὰ δεχθῇ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν τιμήσῃ. ὁ δὲ ἀνόσιος πνευματικὸς ἐπῆρε συμβοηθούς του. Εὐσέβιον τὸν Νικομηδείας, καὶ ἄλλον Εὐσέβιον Ἄρχοντα τοῦ Παλατίου, Αἱρετικοὺς, ὁμόφρονας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀθέου Ἀρείου, σκεύη πονηρὰ καὶ κατοικοιτήρια τοῦ Διαβόλου, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα παρακαλοῦντες τον νὰ δεχθῇ τὸν Ἄρειον νὰ εἶναι μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ νὰ τιμήσῃ αὐτὸν ὁ Πατριάρχης, καὶ νὰ συμφορέσῃ μετ' αὐτοῦ. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη αὐτοὺς ἀσπασίως, καὶ ἔταξεν αὐτῶν ὅτι νὰ τὸ κάμῃ. καὶ οὕτως ἐμήνυσεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι νὰ δεχθῇ τὸν Ἄρειον νὰ τὸν κάμῃ καὶ Πρωτοπαπᾶν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ καὶ διδάσκαλον εἰς τὸ διδασκαλεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ νὰ συμφορέσῃ καὶ μετ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Πατριάρχης, ὡς εἶδεν ὅτι οὕτως τοῦ ἐμήνυσεν ὁ βασιλεὺς, ἐσυκώθη καὶ ὑπῆγε σωματικῶς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ λέγει του. κράτιστε Βασιλεῦ, τί εἶναι τὸ μήνυμα καὶ ὁ ὁρισμὸς, ὁποῦ μοῦ ἔστειλες περὶ τοῦ Ἀρείου; αὐτὸς ὅλος ἦτον δοχεῖον τοῦ Διαβόλου, καὶ αὐτὸν δέχεσαι, καὶ ὁρίζεις καὶ ἐμὲ νὰ τὸν δεχθῶ; μὴ γένοιτο τοῦτο βασιλεῦ. δὲν δύνομαι ἐγὼ, ἕνα ὁποῦ ἀναθεμάτισαν τόσοι Ἁγιώτατοι Θεοφόροι Πατέρες, καλὰ καὶ ἐὰν μετανοῇ, νὰ τὸν δεχθῶ. διότι δύο φοραῖς εἶναι καθηρημένος, καὶ διωγμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. καὶ ἐγὼ μὲ καθηρημένον ἄνθρωπον νὰ λειτουργήσω δὲν ἠμπορῶ. ἀμὴ ἂς εἶναι ὡσὰν ἕνας κοσμικὸς, καθὼς τὸ ἠγάπησε καὶ μοναχός του. τότε ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ ἀπεκρίθη. ὅτι ἐγὼ θέλω κράξει Σύνοδον, καθὼς καὶ ὁ Πατήρ μου, νὰ ἰδοῦν τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. πλὴν τώρα ἂν δὲν τὸν δεχθῇς, καὶ στανικῶς σου θέλεις τὸν δεχθῇ. καὶ ὁ Πατριάρχης ἀπεκρίθη. ἐὰν καὶ Σύνοδον συνάξῃς, ὦ βασιλεῦ, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι ὡς λέγω ἐγὼ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ, καὶ οὕτως θέλουν εἰπεῖ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου ἐκείνης. ὅμως τώρα ἤξευρε, ὅτι ἐγὼ δὲν συλλειτουργῶ μετ' αὐτοῦ τοῦ παρανόμου, καὶ εἴτι ὁρίσῃς νὰ κάμῃς εἰς ἐμὲ, κάμε, ἀμὴ ἐγὼ τὸν Νόμον μου δὲν παραβαίνω. καὶ ἔτζι εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ κελλίον του. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐβιάζετο ὑπὸ τοῦ ἀσεβεστάτου πνευματικοῦ καὶ τῆς συνοδίας του πολλὰ, νὰ συμφορέσῃ μὲ τὸν Ἄρειον ὁ Πατριάρχης. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας αὐτῶν, ἔγραψεν ὁρισμὸν, ὅτι ὅποιος Ἀρχιερεὺς θελήσει νὰ συμφορέσῃ μὲ τὸν Ἄρειον, νὰ ἔχῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ὅποιος δὲν στέρξει, νὰ εἶναι ἔξω τοῦ θρόνου. ἐμήνυσε δὲ εἰς τὸν Πατριάρχην, ὅτι εἰ μὲν θελήσῃ ἐπὶ τὴν αὔριον νὰ λειτουργήσῃ μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ νὰ συμφορέσουν μετὰ τοῦ Ἀρείου, ἤδη καλόν. εἰ δὲ καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ἔξω τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅσοι εὑρέθη-

σαν ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τοὺς θρόνους τους νὰ εἶναι. τότε ὁ Πατριάρχης, ὡς εἶδε τὴν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως ὅτι εἶναι βεβαία καὶ ἀμετάτρεπτος, τὸν ἔθηκεν εἰς τὸν Θεόν. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ Σαββάτου ὑπῆγε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, καὶ μετὰ δακρύων ἐπαρακάλει τὸν Θεόν, ὅτι εἰ μὲν εἶναι ἄξιος ὁ Ἄρειος, νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ, καὶ οὕτω νὰ λειτουργήσῃ, εἰ δὲ καὶ εἶναι ἀνάξιος τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴ μολύνῃ τοὺς Χριστιανούς. καὶ οὕτως ὁ Πατριάρχης ἐδέετο. ὁ δὲ ψευδοπνευματικὸς ἐμήνυσε τοῦ Ἀρείου, ὅτι νὰ ἑτοιμασθῇ νὰ λειτουργήσῃ αὔριον μετὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν Ἀρχιερέων. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπέρασεν ὁ παμμίαρος Ἄρειος ἑτοιμαζόμενος διὰ νὰ λειτουργήσῃ. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἤγγισεν ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας, ὁ Πατριάρχης περισσοτέρως ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ πολλῶν δακρύων. καὶ ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπροεῖδε τὸ ἀμετάθετον τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀρείου, καὶ οἰκονόμησε τοῦτο, ὅτι ὑπαγένωντας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ νὰ λειτουργήσῃ, ἐσέβη εἰς ἕνα τόπον, ὁποῦ ἦτον χωριστὸς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Παζαρίου, νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν χρείαν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἐκάθισεν, ὦ τοῦ θαύματος, ἐν τῷ ἅμα ἀνοίξεν ὁ πάτος αὐτοῦ, καὶ ἐχύθησαν ὅλα τὰ ἐντόσθια, ἔντερα, συκότι, καρδία, καὶ τίποτε δὲν ἀπέμεινε μέσα, μόνον ἀπέρρηξεν ἐκεῖ κακῶς τὴν μιαρὰν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτὴν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Διαβόλου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. ὁ δὲ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν αὐτὸν ὅτι ἀργεῖ καὶ δὲν ἔρχεται, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως ἔστειλαν εἰς τὸ σπῆτι ὁποῦ ἐκαθέζετο καὶ τὸν ἐγύρευαν. καὶ ὡς δὲν τὸν ἦυραν ἐκεῖ, ἐρχόντησαν οἱ ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ἐρωτῶντες τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὁποῦ ἐρχόντησαν μήπως εἶδαν αὐτόν. καὶ οὕτως ἕνας ἄνθρωπος θεοσεβὴς εἶπε πρὸς αὐτούς. ὅτι ἐγὼ εἶδά τον ὁποῦ ἐσέβη εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ φόρου. καὶ οὕτως ἔδραμαν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἦυραν καταδεδικασμένον, καὶ τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ ὅλα ἐξωριγμένα, καὶ αὐτὸν ἀπεθαμμένον καὶ βρωμεσμένον. ἰδόντες δὲ αὐτὸν, ἐθαύμασαν πολλὰ ὅλοι καὶ ἔφριξαν, καὶ ἔδραμαν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ ἀνήγγειλαν τὴν δικαίαν κρίσιν καὶ φοβερὰν τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν Ἄρειον. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, καὶ τὸν Θεὸν ὁλοψύχως μετὰ δακρύων ηὐχαρίστησαν. ὁ δὲ ἀλιτήριος πνευματικὸς καὶ ἡ συνοδία του πολλὰ ἐκατηγχύνθησαν, καὶ μὴ ἔχοντες τί εἰπεῖν διὰ τὸν βασιλέα, ἔλεγαν ὅτι φυσικὸν θάνατον ἔλαβεν. ἀλλὰ ψευδῶς ὡς ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας τοῦτο ἔλεγαν. ὅμως ἠλευθερώθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἀσεβέστατον Ἄρειον καὶ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ συγχύσεις αὐτοῦ. καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ μετὰ πάντων τῶν Ἱερωμένων ἐλειτούργησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, εὐχαριστοῦντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Γησοῦν Χριστόν. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, οἱ Στρατιῶται ἐφόνευσαν Δαλμάτιον τὸν Καίσαρα· καὶ οὔτε μὲ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως ἦτον, ἀμὴ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο δὲν ἠθέλησε. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελ-

φὸς

φὸς αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἐπῆρε φουσάτα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη, ὁποῦ ἐβασίλευε Κῶνστας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτοῦ. καὶ πολέμου γενομένου, ἐφόνευσαν αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον οἱ Στρατιῶται, καὶ ἐβασίλευσε Κῶνστας μόνος του εἰς ὅλην τὴν Δύσιν. Κωνσταντίος δὲ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως παρέδωκε τὸν Γάλλον, καὶ τὸν Γουλιανὸν τοὺς ἐξαδέλφους αὐτοῦ εἰς παίδευσιν γραμμάτων, εἰς μίαν Χώραν ὀνόματι Μακέλλην, πλησίον Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας. τοῦτος ὁ Γάλλος καὶ Γουλιανὸς ἦσαν υἱοὶ Κωνσταντίνου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, πρῶτοι ἐξάδελφοι Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, καὶ Κώνστα, καὶ Κωνσταντίνου. οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ, ὁ Γάλλος καὶ ὁ Γουλιανὸς, ἐγένοντο καὶ Ἀναγνῶσται, ἤγουν Διάκονοι εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐπροθύμησαν οἱ δύο νὰ κτίσουν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μάμαντος. καὶ τὸ μερτικὸν ὁποῦ ἔτυχε νὰ κτίζῃ ὁ Γουλιανὸς, ἡ γῆ δὲν τὸ ἐδέχετο, ἀμὴ ὅσον ἔκτιζεν ὅλην τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα ἔπιπτε, καὶ εὑρίσκετο χαλασμένον. ἰδὲ πῶς καὶ τὰ ἄψυχα ἐκεῖνα, αἱ πέτραις, τὰ μάρμαρα καὶ ἡ ἄλλη ὕλη ἐπρομηνοῦσαν τὴν πονηρὰν του ψυχὴν καὶ θεομισῆ γνώμην τοῦ κατηραμένου. οὗτος ὁ Γουλιανὸς ἔκοψε καὶ τὰ μαλία αὐτοῦ, ὑποκρινόμενος τάχα Καλογερικὸν σχῆμα καὶ ἀσκητικὴν πολιτείαν, καὶ ἐκατέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ ἐμάνθανε τὸ μάθημα μετὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου. καὶ ἔστωντας νὰ ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, ἐπερπάτειεν εἰς πᾶσαν γῆν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐγύρευε Μάντεις, Μάγους, Ἀστρονόμους, νὰ μάθῃ ἀπ' ἐκείνους, ἂν εἶναι καὶ βασιλεύσῃ· καὶ ἐκεῖ ἦυρεν ἕνα ἄνθρωπον πονηρὸν καὶ ἀσεβῆ Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος ἐπῆρεν αὐτὸν, καὶ ὑπῆγαν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς ἕνα ναὸν τῶν ἀγυστάτων Εἰδώλων, καὶ ἐκατέβησαν κάτω εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τόπους, καὶ ἔκραξε τοὺς Δαίμονας, καὶ ἦλθαν μετὰ δόξης καὶ φαντασίας μεγάλης· καὶ ὁ Γουλιανὸς ὡσὰν τοὺς εἶδεν ἐφοβήθη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ κορμί του, καὶ τῆς ὥρας ἐγένοντο ἄφαντοι οἱ Δαίμονες ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὁ δὲ μάγος ἐννόησε τοὺς Δαίμονας ὅτι ὁ φόβος τοῦ Σταυροῦ τοὺς ἐδίωξε, καὶ ὠνείδισε τὸν Γουλιανὸν διατὶ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν δύνονται νὰ τὸ ἰδοῦν, διότι τὸ μισοῦν πολλὰ, καὶ διατοῦτο δὲν ἤθελαν νὰ σταματίσουν, μόνον ἔφυγαν. καὶ οὗτος ὑπῆγε δευτέραν φορὰν ὁ Γουλιανὸς εἰς τὸν μάγον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς βασιλείας. καὶ πάλιν ὁ μάγος ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον καὶ ἔκραξε τοὺς Δαίμονας, καὶ ὁ Γουλιανὸς φοβηθεὶς ἔκαμε πάλιν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ διεσκορπίσθησαν ὡς καὶ τὸ πρότερον καὶ ἔφυγαν. τότε ὁ Γουλιανὸς εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πάλιν μετὰ ἡμέρας ὑπῆγεν εἰς τὸν μάγον. ὁ δὲ μάγος ἀπεδίωξεν αὐτὸν, λέγων περὶ τοῦ σημείου ὁποῦ κάμνει, αὐτοὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ βλέπουν, ὅτι ἔχθραν μεγάλην ἔχουν. ἀμὴ λέγει του ὁ μάγος. ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς διατ' ἐκεῖνο ὁποῦ νὰ εἶναι εἰς τὸν νοῦν σου καὶ ἐπιθυμεῖς, μὲ ἄλλον τρόπον δὲν τὸ μαθαίνεις, πάρεξ νὰ φέρῃς συκότι παιδίου ἀρσενικοῦ, ὁποῦ νὰ εἶναι σφαμμένον τῆς ὥρας, τότε μετ' αὐτὸ θέλω σοῦ εἰπεῖ πᾶσα πρᾶγμα. εἰ δὲ κάμῃς ἀλλέως, τίποτε δὲν σοῦ λέγω. καὶ τοῦτο εἶπεν ὁ μάγος πρὸς τὸν ἀσεβέστατον Γουλιανὸν, διὰ

νὰ

νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ θέλημά τȣ νὰ κάμῃ τὸν φόνον, διὰ νὰ παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ δύναμις τȣ̃ τιμίȣ Σταυρȣ̃ ἀπ' αὐτόν. διότι λέγει ὁ θεῖος Παῦλος πρὸς Κορινθίȣς. Ἀδελφοὶ, ὁ λόγος ὁ τȣ̃ Σταυρȣ̃, τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις δύναμις Θεȣ̃ ἐστι. καὶ ὁ Ἰȣλιανὸς ἠναγκάζετο πολλὰ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον αὐτȣ̃ τὸν Διάβολον. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν ὁρμὴν τῆς μιαρᾶς ψυχῆς αὐτȣ̃, ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ ἦυρεν αὐτὸν ὁ Διάβολος εἰς ἄδειαν, καὶ ἐπῆρέ τον εἰς τὸ θέλημά τȣ, καὶ ἐκυρίευσέ τον· καὶ ἔκαμεν αὐτὸν καὶ ἔσφαξεν ἕνα παιδὶ ἀπὸ τȣ̀ς δȣ́λȣς τȣ, καὶ εὔγαλε τὸ συκότι τȣ, καὶ ἐπῆρέ το εἰς τὸ χέρι τȣ, καὶ ὑπῆγε καὶ ἦυρε τὸν μάγον. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ μάγος ἐχάρη. τότε τȣ̃ λέγει, ὅτι τὴν ὥραν τȣ́την θέλει πληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σȣ. καὶ ȣ̃τως τὸν ἐπῆρε καὶ ὑπῆγαν εἰς τȣ̀ς τόπȣς ἐκείνȣς τȣ̀ς πρώτȣς, καὶ ἦλθεν ὁ μέγας Διάβολος μὲ τὸ τάγμα τȣ. καὶ ἰδὼν αὐτὸν, καὶ φοβηθεὶς, ἔκαμε τὸ σημεῖον τȣ̃ τιμίȣ Σταυρȣ̃, ἀλλὰ πλέον εἰς αὐτὸν δὲν ἴσχυσεν, ἔστωντας ὁπȣ̃ ἔκαμε φόνον, καὶ ἀνεχώρησεν ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτȣ̃, καὶ ἔγινεν ὅλος ἀφιέρωμα καὶ ὄργανον τȣ̃ Διαβόλȣ, καὶ ξένος Χριστȣ̃. τότε εἶπαν οἱ πατέρες αὐτȣ̃ οἱ Δαίμονες, ὅτι πῶς θέλει βασιλεύσει. τῷ δὲ τετάρτῳ χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας τȣ̃ Κωνσταντίȣ, ἐνομοθέτησεν αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφός τȣ ὁ Κῶνστας οἱ δύο Βασιλεῖς, ὅτι Ἑβραῖος δȣ̃λον ποτὲ νὰ μὴν ἀγοράζῃ. εἰδὲ καὶ ἀγοράσῃ, καὶ τολμήσῃ νὰ τὸν περιτμήσῃ νὰ τὸν κάμῃ Ἑβραῖον, τῆς ὥρας νὰ κόπτȣν τὸ κεφάλι τȣ, καὶ τὰ πράγματά τȣ νὰ γίνωνται ἀφεντικά. τῷ δὲ ε'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ Βασιλείας, ἐσείετο ἡ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη μέγαν σεισμὸν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐκινδύνευσε μεγάλως νὰ καταποντισθῇ. τῷ δὲ ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας, ὑπῆγε καὶ ἐνίκησε τὸν Βασιλέα Ἀσσυρίων νίκην μεγάλην. Σαβώριος δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας πάντοτε ἐπείραζε τȣ̀ς Χριστιανȣ̀ς ὁπȣ̃ εἶχεν εἰς τȣ̀ς τόπȣς αὐτȣ̃ ἀδίκως, καὶ τȣ̀ς ἐσυκοφάντα καὶ τȣ̀ς ἀπεδίωχνεν. ὁ δὲ Κῶνστας ὁ ἀδελφὸς τȣ̃ Κωνσταντίȣ βασιλέως, ἐπολέμησε μετὰ τῶν Φραγκῶν τῆς Δύσεως πόλεμον μέγαν, καὶ ἐνίκησε καὶ ἐκατέλυσεν αὐτȣ̀ς, καὶ πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας καὶ πράγματα αὐτῶν παρέλαβεν. ἐγένετο δὲ πάλιν σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ὅσα ἔμειναν ἀπὸ τὸν πρῶτον σεισμὸν εἰς τὴν Σαλαμίνην, τότε ἐκατάπεσαν, καὶ Λαὸν πολὺν ἐφόνευσαν. τῷ δὲ ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας, σεισμὸς μέγας γέγονε, καὶ ἐκαταποντίσθη ἡ Νεοκαισάρεια. μόνον δὲ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἐπίσκοπος διεφυλάχθησαν, καὶ ἄλλοι ὀλίγοι ἄνθρωποι, ἀμὴ οἱ ἐπίλοιποι ἐκαταπλακώθησαν ἀποκάτω εἰς τὰ σπήτια ὁπȣ̃ ἐχάλασαν. τῷ δὲ η'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ κατέπεσε τὸ Νησὶ τῆς Ῥόδȣ. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολέμησαν μετὰ τȣ̀ς Πέρσας, καὶ πολλȣ̀ς ἔσφαξαν Πέρσας. τῷ δὲ θ'. χρόνῳ ἐφθάρη ἀπὸ τὸν σεισμὸν τὸ Δυῤῥάχιον τῆς Δαλματίας, καὶ ἡ Ῥώμη ἐσείετο τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐκινδύνευσε πολλά. καὶ δώδεκα Κάστρη μεγάλα κατεποντίσθησαν τῆς Ἰσπανίας. τῷ δὲ ι'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ Βασιλείας, ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς Σελεύκειαν Πόλιν τῆς Συρίας, καὶ ἔκοψε

βȣνὸν πολὺ καὶ τὴν ἔκαμε λιμένα, καὶ αὐτὴν τὴν Σελεύκειαν ἔκτισε καλλιώτερα καὶ στερεώτερα. ἔκτισε καὶ ἄλλην Χώραν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Κωνσταντίαν εἰς τὸ ὄνομά τȣ. ἐκάλȣν δὲ ταύτην πρότερον Ἀρτάρδον. τῷ δὲ, ι α'. χρόνῳ ἔκλειψις ἔγινεν Ἡλίȣ ὥρᾳ τρίτῃ τῆς ἡμέρας, καὶ τοσȣ̃τον ἐσκοτίσθη ὁ Ἥλιος, ὥς τε καὶ οἱ ἀστέρες ἐφάνησαν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καθὼς καὶ τὴν νύκτα. τῷ δὲ, ι β'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ Βασιλείας ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὸ Βερȣ́τι, καὶ ἐχάλασε τὸ περισσότερον μέρος· καὶ πολλοὶ Αἱρετικοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τȣ̃ σεισμȣ̃ ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐφυλάχθησαν ἐκεῖ, καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τȣ̃ Θεȣ̃, ὅτι ὑπεσχέθησαν νὰ γένȣν δȣ̃λοι Χριστȣ̃, νὰ φύγȣν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν, καὶ ȣ̃τως ἐποίησαν. τῷ δὲ, ι γ'. χρόνῳ, ὁ βασιλεὺς τὸν πρωτεξάδελφον αὐτȣ̃ Γάλλον Καίσαρα ἐτίμησε καὶ ἀνευφήμησε, καὶ Κωνσταντίον μετωνόμασε, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀνατολήν. τῷ δὲ, ι δ'. χρόνῳ, οἱ Ἑβραῖοι, ὁπȣ̃ ἦσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ὅλην τὴν Παλαιστίνην, ὑπερηφανεύθησαν εἰς τὸν ἑαυτόν τȣς, καὶ ἠθέτησαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἐφόνευσαν πολλȣ̀ς Ἕλληνας, καὶ Σαμαρείτας, καὶ ἔκαμαν πανταχȣ̃ πολλὰ κακά. καὶ ἀκȣ́σας ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἀπέστειλε φȣσάτον, καὶ κατέσφαξεν αὐτȣ̀ς τȣ̀ς ἀσεβεστάτȣς Ἑβραίȣς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. καὶ ἐχάλασε καὶ τὸ κάστρον, καὶ τὰ σπήτια κατέκαψε. τῷ δὲ, ι ε'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας ἐξώρισε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον εἰς τὴν Ἰγγλιτέραν, καὶ ἐχειροτονήθη Φήλιξ ἀντ' αὐτȣ̃. τῷ δὲ, ι η'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ Βασιλείας Γάλλος, ὁ μετωνομασθεὶς Κωνσταντίος, ἐφάνη δόκιμος εἰς τȣ̀ς πολέμȣς, καὶ ὑπέταξεν Ἔθνη πολλὰ, καὶ κατέλυσε πολλὰς μυριάδας τῶν Περσῶν. καὶ ἔπεσεν εἰς ὑπερηφανίαν, καὶ ἐδοξάσθη μεγάλως, καὶ ἐστράφη εἰς τυραννίδα. καὶ ἐγένετο ἄπιστος καὶ ἐπίβȣλος πρὸς τὸν Βασιλέα Κωνσταντίον, καὶ ἐκράτησεν ἀπάνω τȣ. καὶ ἐφόνευσε δύο μεγάλȣς στρατηγȣ̀ς τῆς ἀνατολῆς, τὸν Δομετιανὸν, καὶ τὸν Μάγνον, διότι ἦσαν πιστοὶ τȣ̃ Βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀποστείλας φȣσάτα, ἐπολέμησε καὶ ἐπίασεν αὐτὸν, καὶ ἤφεραν αὐτὸν ἔμπροσθεν αὐτȣ̃, καὶ πολλὰς ὕβρεις καὶ ὀνειδισμȣ̀ς εἶπεν αὐτῷ. τότε ὥρισε καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ Νησὶ τȣ̃ Θαλαμῶνος, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφόνευσαν. καὶ Ἰȣλιανὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτȣ̃ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. καὶ Θεȣ̃ παραχωρήσει ἐζήτησεν αὐτὸν ἡ Εὐσεβία ἡ γυναῖκα τȣ̃ Βασιλέως, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν παμμίαρον. τῷ δὲ, ι θ'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ Βασιλείας Πατριαρχȣ̃ντος Ἱεροσολύμων Κυρίλλȣ, ἐφάνη τὸ σημεῖον τȣ̃ τιμίȣ καὶ ζωοποιȣ̃ Σταυρȣ̃ ἐν τῷ Οὐρανῷ, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ὑπέρλαμπρον καὶ φωτεινότατον θέαμα, ἡπλωμένον ἀπὸ τȣ̃ Γολγοθᾶ, ὅπȣ ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς, ἕως τȣ̃ ὄρȣς τῶν Ἐλαιῶν, ὅπȣ ἀνελήφθη. καὶ γύροθεν τȣ̃ Σταυρȣ̃ ἐφάνη στέφανος, καὶ ἦτον ἡ Θεωρία τȣ̃ στεφάνȣ ὡς τὸ τόξον, ὁπȣ̃ φαίνεται εἰς τὸν Οὐρανὸν, τὸν καιρὸν ὁπȣ̃ βρέχει. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντίον. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτȣ̃ βασιλείας, ἔγινε μέγας σεισμὸς εἰς τὴν Νικομήδειαν ὥρᾳ τρίτῃ τῆς νυκτὸς, καὶ ἐκαταποντίσθη ὅλον τὸ Κάστρον, καὶ πολλȣ̀ς ἀνθρώπȣς διέφθειρε. καὶ οἱ Πέρ

σαι παρέλαβον τὸ Κάστρον Βδεζαϊδῆ καλούμενον. καὶ καιροῦ πολλοῦ παρελθόντος, ἦλθε λόγος εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐφάνη δοκιμώτατος εἰς τοὺς πολέμους. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τοῦτο, μεγάλως ἐταράχθη καὶ ἐλυπήθη, διατὶ τὸν ἔκαμε Καίσαρα. καὶ τῷ, κδ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, λαβὼν φουσάτα, ὑπῆγε κατὰ Ἰουλιανοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τόπον καλούμενον Κρήναις, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Βασιλεία Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου.

Μετὰ τοῦτον, Θεοῦ παραχωρήσει ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, βασιλεύει Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ὁ υἱὸς τοῦ Διαβόλου, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἑ ω ν γ'. ἀπὸ δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τ ν γ'. καὶ καθὼς ἀνηγορεύθη βασιλεὺς εἰς ταῖς Γαλλίαις ὁ ἀλιτήριος, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἔπεσεν ἡ τροῦλα τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ συνέτριψεν ὅλα τὰ πολυτίμητα, ὅσα ἦσαν μέσα. καὶ προτήτερα παρὰ νὰ ἀπεθάνῃ ὁ βασιλεὺς, ἐφόρεσε τὰ βασιλικὰ διαδήματα, καὶ ὠνόμασε τὸν ἑαυτόν του βασιλέα, φορέσας καὶ τὸ στέμμα. καὶ ἀπὸ τότε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγανάκτησις διέδραμεν εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην εἰς τοὺς ἐλεεινοὺς Χριστιανούς. διότι ἠθέλησεν ὁ ἀσεβέστατος νὰ δείξῃ διὰ πρῶτον, ὅτι εἶναι δίκαιος καὶ ἀγαθὸς, καὶ νὰ δείξῃ τὸν Κωνσταντίον Βασιλέα ὅτι ἦτον ἄδικος, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. καὶ ἔστειλεν ὁρισμὸν, ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι, ὁποῦ ἦσαν ἐξορισμένοι καὶ διωγμένοι ἀπὸ τοὺς θρόνους των, νὰ ὑπαγένῃ καθ' ἕνας εἰς τὸν θρόνον του ἀνεμποδίστως, ἀπεκεφάλισε δὲ τὸν πρῶτον Ἄρχοντα τὸν εὐνοῦχον Εὐσέβιον, λέγοντας, ὅτι ἕνας μάγειρος καὶ ἕνας δουλευτὴς ἀρκεῖ νὰ δουλεύουν πολλοὺς, καὶ διατοῦτο ὅλους τοὺς εὐνούχους καὶ τοὺς μαγείρους εὔγαλε καὶ ἐδίωξέ τους. τοῦτος ὁ ἄθεος ἔγινεν ὅλος ὄργανον καὶ κατοικητήριον τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀρνήθη τὸ βάπτισμα, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὰ Εἴδωλα, καὶ ἄρχισε φανερὰ καὶ ἑλληνίζε. καὶ ἐμίσησαν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι πολλά. τότε οἱ Ἕλληνες, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἦυραν ἄδειαν καὶ καιρὸν, καὶ ἔκαμναν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς πολλὰ κακὰ καὶ πικρά. καὶ πρῶτα μὲν ἐφόνευσαν Γεώργιον τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, καὶ ὕβρισαν τὸ λείψανον αὐτοῦ ὕβριν μεγάλην, καὶ ἔβαλαν αὐτὸ ἀπάνω εἰς ἕνα καμήλι καὶ τὸ ἀτιμοῦσαν. καὶ ἔσμιξαν αὐτὸ μετὰ κόκκαλα τῶν ἀλόγων καὶ τὸ ἔκαψαν, καὶ τὴν στάκτην ἐλίχνισαν. καὶ πολλοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς ἐσταύρωσαν, καὶ κατέσφαξαν. καὶ τὰ λείψανα Πατροφίλου τοῦ Ἐπισκόπου Σκυθοπόλεως ἀνέσκαψαν, καὶ τὰ μὲν ἄλλα διεσκόρπισαν, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκρέμασαν εἰς τὴν μέσην, καὶ ἐνέμπαιζαν αὐτήν. καὶ εἰς τὴν Γάζαν, καὶ εἰς τὴν Ἀσκάλωνα ἐφόνευσαν τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὰς παρθένους. καὶ ἔσχισαν τὰς κοιλίας αὐτῶν, καὶ ἔβαλαν κριθάρι εἰς τὰ σπλάγχνα τους, καὶ ἔτρωγαν ἐκεῖ οἱ χοῖροι. καὶ εἰς τὴν Ἡλιούπολιν ἐφόνευσαν Κύριλλον τὸν Διάκονον, καὶ ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σκότι του. διότι τοῦτος ὁ εὐσεβέστατος Διάκονος κατέλυσε τὰ Εἴδωλα αὐ-

τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. καὶ ὅσοι ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σκότι τούτου τοῦ Ἁγίου, ἐσάπησαν αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, καὶ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτῶν κομμάτια σεσαπημένα καὶ βρωμερά. καὶ τὰ δόντιά των μετὰ ὀδύνης ἔπεσον μεγάλης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν μετὰ πόνου πολλοῦ ἔπεσαν, καὶ ἔμειναν τυφλοί. καὶ μετὰ βασάνων πολλῶν, καὶ μεγάλων ὀδυνῶν ἀπέρρηξαν τὰς μιαρὰς αὐτῶν ψυχὰς εἰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου. καὶ ὁ ἀσεβέστατος Ἰουλιανὸς ἔκαμε πολλὰ κακὰ εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας. διότι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Καισαρείας ἔκαμαν πολλὰ κακὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τὸν ναὸν τῆς Τύχης αὐτῶν ἐχάλασαν. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀρέθουσαν πολλὰ καὶ φοβερὰ κακὰ ἔκαμε τῶν Χριστιανῶν, καὶ Μάρκου τοῦ Ἁγιωτάτου ἐξέβαλε τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανεν ἁγίως. καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν ἀνέβασεν ὁ μιαρὸς τὸ Εἴδωλον τοῦ Διονύσου, καὶ τὴν παλαιὰν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν ἐχάλασε. Μάρης δὲ ὁ Ἁγιώτατος Ἐπίσκοπος ὕβρισε τὸν Ἰουλιανὸν ὕβρεις μεγάλας κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν ὡς ἀσεβέστατον καὶ παραβάτην. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τάχα ὡς φιλόσοφος ὑπέμεινε τὰς ὕβρεις αὐτοῦ. τότε ὁ μέγας Βασίλειος ἦτον Ἱερεὺς τῆς Καππαδοκίας. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνομοθέτησε νὰ μὴ μαθένουν οἱ Χριστιανοὶ ἑλληνικὰ μαθήματα. ὁ δὲ Ἀπολλινάριος, ἄνθρωπος σοφὸς καὶ Χριστιανὸς καὶ θεῖος, γλήγορα μιμησάμενος τὴν ἀρχαίαν τέχνην τῶν σοφῶν Ἑλλήνων, ἔβαλε τὴν γνῶσιν τῆς Θείας Γραφῆς εἰς τέχνην, καὶ μέτρα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, καὶ ὠφέλησε πολλὰ τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τοῦτο. Ἰουλιανὸς δὲ ὥρισε καὶ ἐξώρισε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν εὔγενε καὶ ὑπήγενεν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἔκλαιεν ὁ Λαὸς πολλὰ, καὶ ἐλυποῦντο νὰ χάσουν τοιοῦτον ἀγαθὸν Ποιμένα καὶ Ἅγιον. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτοὺς λυπουμένους, εἶπε πρὸς αὐτούς. μὴ κλαίετε, ἀλλὰ χαίρετε, ὅτι μικρὸν σύνεφον εἶναι τοῦτο, καὶ παγένει γλήγορα. δηλονότι, ὡς ἡγιασμένος καὶ προορατικὸς, εἶπε τὸν θάνατον τοῦ Παραβάτου, ὅτι γλήγορα θέλει τὸν κόψει ὁ Θεός. καὶ Τίτον τὸν Ἱερὸν Ἐπίσκοπον Βόστρων ὁ Ἰουλιανὸς ἐξώρισε. καὶ Δωρόθεον, τὸν πολύαθλον Ὁμολογητὴν καὶ Ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον Τύρου, οἱ Ἄρχοντες τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐθανάτωσαν. ἐμιμεῖτο δὲ τάχα ὁ μιαρὸς τὰς ἀρετὰς τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὥρισε νὰ κυβερνοῦν ξένους, καὶ πτωχοὺς, καὶ ὀρφανοὺς, καὶ χήρας ἀπὸ εἴτι τοὺς ἔκαμνε χρεία. καὶ τοῦτο μετὰ πανουργίας τὸ ἔκαμε διὰ τοὺς ἀγροίκους ἀνθρώπους, νὰ πιστεύουν εἰς αὐτόν. εἰς γὰρ τὴν εἰκόνα τῆς χαραγῆς τῶν χρυσῶν φλουρίων, καὶ ἄλλων ἀργυρῶν καὶ χαλκέων, καὶ σιδηρῶν, εἶχεν εἰκονισμένους, ἤγουν τυπωμένους τὸν Δία, τὸν Ἄρην, τὸν Ἑρμῆν, καὶ προσέταξεν, ὅτι ὅποιος δὲν θελήσει νὰ προσκυνήσῃ αὐτοὺς, νὰ τὸν σφάζουν ὡς ἐχθρὸν τοῦ βασιλέως. καὶ ὅταν ἔδιδε τῶν στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν τὸν μισθὸν τοῦ καθ' ἑνὸς κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἔβαλλε φωτίαν καὶ λιβάνι, καὶ ἠνάγκαζε τούτους νὰ θυμιάζουν τὰ Εἴδωλα. καὶ ὅποιος τὰ ἐθυμία-

ζεν, ἔπερνε καὶ τὴν ῥόγαν τȣ, ὅποιος πάλιν δὲν τὰ ἐθυμίαζε, τὸν ἐπαίδευεν ὡς ἀντίδικον αὐτȣ̃ καὶ παραβάτην τȣ̃ ὁρισμȣ̃ τȣ. ὅμως εἰς ὅλα τȣ τὰ μιαρὰ ἐνθυμήματα, ὁπȣ̃ τȣ̃ ἔβαλεν ὁ πατήρ τȣ ὁ Διάβολος, ἔβαλέ τȣ καὶ τȣ̃το εἰς ἐνθύμησιν. ὅτι τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁπȣ̃ ἔχȣν μεγάλην νηστείαν οἱ Χριστιανοὶ, νὰ μαγαρίσῃ τὰ φαγητὰ ὅλα τῆς Κωνσταντινȣπόλεως μὲ τὰ αἵματα τῶν θυσιῶν, ὁπȣ̃ ἔκαμναν τοῖς Δαίμοσι, καὶ ἔκραξε τὸν Ἔπαρχον τῆς Πόλεως, τȣτέστι τὸν προβλεπτὴν, καὶ εἶπέ τȣ. οἱ μεγάλοι θεοὶ μȣ̃ ἔβαλαν μίαν ἐνθύμησιν. ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ οἱ Ναζωραῖοι δὲν μᾶς ἀκȣ́ȣν μὲ τὸ καλὸν, νὰ κάμωμεν ἡμεῖς μίαν κατασκευὴν, ὁπȣ̃ καὶ στανικῶς νὰ μᾶς ἀκȣ́σȣν, νὰ γένῃ τὸ θέλημά μας. πρόσταξε νὰ μὴ δὲν πȣληθȣ̃ ἄλλα φαγητὰ εἰς τὴν Πόλιν, μόνον τὰ βασιλικὰ, καὶ αὐτὰ νὰ εἶναι μεμολυσμένα μὲ τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν, νὰ τȣ̀ς μιάνωμεν καὶ στανικῶς τȣς, καὶ ἔτζι θέλει μᾶς ὑποτάσσονται, καὶ ἂς εἶναι κεκρυμμένον τȣ̃το τὸ μυστήριον, διὰ νὰ μὴν ἐγνωρίσȣν οἱ Ναζωραῖοι καὶ φυλαχθȣ̃ν, καὶ δὲν φάγȣν ἀπὸ τὰ φαγητά. ταῦτα εἶπεν ὁ μιαρὸς βασιλεὺς, ὁ δὲ Ἔπαρχος ἀπεκρίθη. μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, θεϊκὴ βȣλὴ εἶναι αὐτὴ καὶ ȣ̓χὶ ἀνθρωπίνη. καὶ νὰ κάμω, βασιλεῦ, καθὼς ὁρίζεις. καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε, καὶ ἔγινεν ὁ ὁρισμὸς τȣ̃ βασιλέως. οἱ δὲ Χριστιανοὶ δὲν ἐγνώριζαν τελείως τὴν κακὴν καὶ μιαρὰν βȣλὴν τȣ̃ ἀσεβεστάτȣ βασιλέως. ἀλλὰ ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς καὶ μεγαλόβȣλος δὲν ἄφησε τὸ πλάσμα τȣ νὰ μιανθῇ ἀπὸ ἑνὸς μιαρȣ̃ βȣλὴν, ἀμὴ ἔστειλε τὸν Ἅγιον μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον εἰς τὸν τότε Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινȣπόλεως, Εὐδόξιον ὀνόματι. καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν καθ' ὕπνȣ, καὶ εἶπέ τȣ. Πατριάρχα Κωνσταντιναπόλεως, πρόσταξε καὶ εἰπὲ τῶν Χριστιανῶν νὰ μὴν ἀγοράσȣν ἀπὸ τὰ βασιλικὰ φαγητὰ, ὅτι εἶναι μαγαρισμένα μὲ τὰ αἵματα τῶν θυσιῶν. ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπεκρίθη. ἀμὴ τί νὰ φάγȣν οἱ ἄνθρωποι, ὁπȣ̃ νηστεύȣν καὶ πεινȣ̃ν, λέγει τȣ ὁ Ἅγιος, νὰ φάγȣν κόλυβα. καὶ ὁ Πατριάρχης ἀπεκρίθη. τί εἶναι αὐτὰ τὰ κόλυβα; ὁ δὲ Ἅγιος τȣ̃ εἶπε. βράσε σιτάρι, καὶ μοίρασε εἰς τȣ̀ς Χριστιανȣ̀ς, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ κόλυβα, ὅτι εἰς τὰ Εὐχάϊτα εἰς τὸν τόπον μας ȣ̓τως ὀνομάζȣν τὸ βραστὸν σιτάρι. καὶ εἰς τȣ̃το τὸν ἐρώτησεν ὁ Πατριάρχης, ὅτι ἀκόμι τὰ κόλυβα δὲν εἶχαν σαυήθειαν νὰ κάμνȣν, καὶ μὴ δὲ ὠνομάζοντο. λέγει τȣ ὁ Πατριάρχης. καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, Ἅγιε τȣ̃ Θεȣ̃, ὁπȣ̃ ἦλθες εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινόν; εἰπέ μȣ τὸ ὄνομά σȣ νὰ τὸ ἠξεύρω. ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. ἐγὼ εἶμαι Θεόδωρος ὁ Μάρτυς, ὁπȣ̃ ἐμαρτύρησα εἰς τὰ Εὐχάϊτα, καὶ ἔστειλέ με ὁ Θεὸς νὰ σȣ̃ εἰπῶ τὴν βȣλὴν τȣ̃ ἀσεβȣ̃ς Γȣλιανȣ̃, καὶ διὰ τȣ̃το κάμε ὡσὰν σȣ̃ λέγω. καὶ παρευθὺς ἐσυκώθη ὁ Πατριάρχης καὶ ἐσήμανε, καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ κοσμικοὶ, καὶ εἶπέ τȣς τὴν ὀπτασίαν ὁπȣ̃ εἶδε. καὶ ȣ̓τως ἔκαμε, καὶ ἔβρασε σιτάρι, καὶ ἐμοίρασεν εἰς ὅλȣς τȣ̀ς Χριστιανȣ̀ς τῆς Κωνσταντινȣπόλεως, καὶ πλέον τινὰς δὲν ἠγόρασεν ἀπὸ τὰ βασιλικὰ φαγητά. τόσον ὁπȣ̃ ἐβρώμευσαν εἰς τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην, καὶ τὰ ἔρρηξαν εἰς τὴν θάλασ-

σαν.

σαν. καὶ ἐγελάσθη ὁ μιαρὸς βασιλεὺς, μάλιστα δὲ ὁ Βασιλεὺς ȣ̓ τόσον, ὅσον ὁ πατήρ τȣ ὁ Διάβολος ὁπȣ̃ τὸν ἔβαλεν εἰς τοιαύτην βȣλήν. εἰς τὴν Καισάρειαν δὲ τȣ̃ Φιλίππȣ, τὴν χώραν τῆς Γυναικὸς τῆς αἱμορροȣ́σης, τὴν ὁποίαν ἰάτρευσεν ὁ Χριστὸς, αὐτὴ ὅμως ἔκαμεν ἕναν Ἀνδριάντα εἰς τιμὴν καὶ Εἰκόνα τȣ̃ Χριστȣ̃, καὶ ἔστησέ τον ἔμπροσθεν εἰς τὸ σπῆτί της εἰς εὐχαριστίαν καὶ ἀνάμνησιν τȣ̃ θαύματος ὁπȣ̃ ἔκαμεν εἰς αὐτήν. καὶ εἰς τὰ ποδάρια κάτω τȣ̃ Ἀνδριάντος ἐκείνȣ εὐγῆκε βοτάνι, τὸ ὁποῖον ἐθεράπευε πᾶσαν ἀσθένειαν εἰς δόξαν τȣ̃ Χριστȣ̃. καὶ ἀκȣ́σας ὁ ἀσεβὴς τὰ θαύματα, ὁπȣ̃ ἔκαμνε τὸ βοτάνι μετὰ δυνάμεως τȣ̃ Χριστȣ̃, ἐμήνυσεν εἰς τȣ̀ς Ἕλληνας νὰ καταλύσȣν ἐκεῖνον τὸν Ἀνδριάντα, καὶ τὸ βοτάνι νὰ ἐκριζώσȣν. καὶ ȣ̓τως οἱ Ἕλληνες, ὡς εἶδαν τὸν ὁρισμὸν, ἐποίησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔρρηξαν κατὰ γῆς τὸν Ἀνδριάντα, καὶ τὸν ἔσυρναν ἀπὸ ταῖς στράταις τȣ̃ Κάστρȣ, λέγοντες ὕβρεις καὶ ἀτιμίας πολλὰς, καὶ ἔστησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τȣ̃ Ἀνδριάντος ξόανον γλυπτὸν εἰς ὄνομα τȣ̃ Γȣλιανȣ̃. καὶ τὸν μὲν Ἀνδριάντα ἔλαβαν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ ἔκρυψαν καὶ ἐφύλαξαν, τὸ δὲ ξόανον ὁπȣ̃ ἔβαλαν οἱ Ἕλληνες, ἔπεσε φωτία ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὸ ἔκαψε καὶ ἔγινε στάκτη. καὶ εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Παλαιστίνης ἦτον μία βρύσις ὡραία, ἡ ὁποία ἔκαμνε θαύματα πολλὰ καὶ μεγάλα, καὶ ἐθεράπευε νοσήματα πολλὰ, καὶ ἀσθενείας ȣ̓ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ζώων ἀλόγων, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν βρύσιν ἔνιψεν ὁ Χριστὸς τȣ̀ς πόδας τȣ, διότι ἦτον ἀπὸ τὴν στράταν κοπιασμένος. καὶ ὥρισεν ὁ Παραβάτης καὶ τὴν ἔχωσαν μὲ τὸ χῶμα. καὶ εἰς τὴν Ἑρμȣ́πολιν τῆς Θηβαΐδος ἦτον ἕνα δένδρον λεγόμενον Περσαΐδι, καὶ ὅποιος ἀπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἐλάμβανεν ἢ κομμάτι ξύλον, ἢ φύλλον, ἢ ἄλλο τίποτε, ἰάτρευε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν ἀσθένειαν. διότι ὅταν ὁ Κύριος ἔφευγε μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτȣ̃, καὶ μετὰ Γωσὴφ τȣ̃ Μνήστορος ἀπὸ τὸν Ἡρώδην, καὶ ὑπήγενεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἦλθαν εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο καὶ ἐκάθισαν. ὥρισε δὲ ὁ παμμίαρος Γȣλιανὸς καὶ ἔκοψαν αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ ἐπαινȣ́μενον δένδρον, καὶ τὴν θήκην ὁπȣ̃ εἶχε τȣ̃ Προδρόμȣ τὰ λείψανα ἔκαψεν ὁμȣ̃ μὲ τὰ λείψανα, καὶ τὴν στάκτην ἔβαλε καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος. ὁ δὲ ἀλιτήριος βασιλεὺς ἦτον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ συνεχῶς ἀνέβαινεν εἰς τὴν δάφνην, καὶ ἔκαμνε θυσίας τȣ̃ θεȣ̃ αὐτȣ̃ τȣ̃ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐζήτει λόγον μαντείας ἐξ αὐτȣ̃, καὶ τίποτε δὲν τȣ̃ ἔλεγε. καὶ ὡς εἶδεν ὁ ἀσεβὴς ȣ̓τως, σοφίᾳ τȣ̃ διδασκάλȣ αὐτȣ̃ τȣ̃ Διαβόλȣ, ἐλόγιασεν ὅτι διὰ τὰ λείψανα τȣ̃ Ἁγίȣ Μάρτυρος Βαβύλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ, ἐσιώπα τὸ Εἴδωλον, καὶ δὲν τȣ̃ ἀποκρίνετο λόγον. καὶ παρευθὺς ὥρισεν, ὅτι τὸ λείψανον τȣ̃ Ἁγίȣ Βαβύλα, καὶ ἄλλα ὅσα ἦσαν ἐκεῖ ἀπεθαμμένων, νὰ τὰ εὐγάλȣν ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ τὰ ῥήξȣν, καὶ ȣ̓τως ἐγένετο. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκατέβη φωτία ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐκατέκαψεν αὐτὸ τὸ εἴδωλον, καὶ τὸν ναὸν ὁπȣ̃ τὸ εἶχε μέσα. καὶ τόσον ἐκάη ὁ τόπος, ὢ τȣ̃ θαύματος, ὅτι ἐφαίνετο εἰς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ὡσὰν νὰ μὴν ἤθελαν εἶσαι ποτὲ ἐκεῖ κτίσματα. καὶ ὅλοι ἐξέστησαν εἰς τὴν μεγάλην δύναμιν τȣ̃ Θεȣ̃. καὶ ὡς εἶδεν ὁ ἀσε-

βέστατος βασιλεὺς οὕτως, ἐκατηχύνθη πολλὰ, καὶ ἐφοβήθη φόβον μέγαν, ὅμως πάλιν ἐσόφισεν αὐτὸν ὁ Διάβολος τοιαύτην σοφίαν, ὅτι κατ' ἐπιβουλὴν τῶν Χριστιανῶν ἐκάη ὁ ναὸς, καὶ ἐπίασε τοὺς Γερεῖς, καὶ ἐβασανίζε τοὺς νὰ ὁμολογήσουν ποῖος ἔκαψε τὸν ναὸν, καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ βάσανα ὁποῦ τοὺς ἔκαμνεν ὁ βιοθανὴς ἀπέθαναν πικρῶς. αὐτοὶ δὲ οἱ εὐλογημένοι Γερεῖς ἐβόων, μήτε οἱ Χριστιανοὶ ἐποίησαν ἐπιβουλὴν ὡσὰν λέγεις, μήτε ἄλλος τινὰς, μόνον ὁ Θεὸς ἔρρηξε φωτίαν καὶ ἔκαψε καὶ τὸν ναὸν, καὶ τοὺς θεούς σου. καὶ πολλοὶ ἔξω εἰς τὰς Χώρας εἶδαν τὴν φωτίαν ἐκείνην, ὁποῦ ἔκαψε τὸν ναὸν, ὅτι ἐκατέβη ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. τότε ὁ Παραβάτης, ὡς ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν τῶν Γερέων, ἐθυμώθη πολλά. τόσον ἐμάχετο μὲ τὸν Θεὸν, καὶ ἠγριώθη ἡ ὄψις αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἔξω φρενῶν, καὶ ἐσφάλισε τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπῆρε τὸν βίον, καὶ τὰ πράγματα τῶν Γερέων. καὶ ἀπέστειλεν εἰς πάντα τόπον τοὺς δύο Κόμητας, Φήλικα, καὶ Γουλιανὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἔδωκέ τους ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν, ὅτι εἴτι κακὸν μεγάλον, καὶ βλαβερὸν, νὰ τὸ κάνουν εἰς τοὺς Χριστιανούς. καὶ ὡς ἔπιαναν τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τοὺς ἐπαίδευαν, ἔλεγαν πρὸς αὐτοὺς εἰς παίγνιον, ποῦ εἶναι τώρα ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ σας, ὁποῦ λέγετε ὅτι εἶναι μεγάλη; ἂς ἔλθῃ νὰ σᾶς εὐγάλῃ ἀπὸ τὰ χέριά μας. ὁ δὲ Φήλιξ, ὡς εἶδε τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ὁποῦ τὰ ἐπῆραν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἔπιασέ τα καὶ εἶπεν, ἰδέτε εἰς τί πολύτιμα σκεύη ὑπηρετοῦσαν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας. ἀλλὰ δὲν ἄφησεν ὁ Κύριος νὰ μὴ δὲν κάμῃ ἐν τῷ ἅμα τὴν ἐκδίκησιν. καθὼς εἶπε τὸν λόγον ὁ υἱὸς τοῦ Διαβόλου ὁ Φήλιξ, ἐξέρασεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ πατρός του Διαβόλου. ὁ δὲ συντροφος αὐτοῦ Γουλιανὸς ὁ Κόμης ἔπεσεν εἰς ἀρρωστίαν μεγάλην, καὶ ἔπεσαν τὰ ἐνδόθιά του, καὶ ἐσάπησαν καὶ ἐβρώμησαν, καὶ ἡ κόπρος του δὲν εὔγενεν ἀπὸ τὸν πάτον, μόνον ἀπὸ τὸ στόμα· καὶ οὕτω μετὰ πολλῶν βασάνων καὶ αὐτὸς ἀπέθανε, καὶ ἔλαβε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὁ Διάβολος. καὶ κατὰ τὴν βλασφημίαν αὐτῶν ἀπέδωκέ τους ὁ Θεὸς εἰς σωφρονισμὸν καὶ ἄλλων ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴν ἀτιμάζουν τὸν Θεόν. τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ τινὲς στρατιῶται ἐπλανήθησαν καὶ ἠρνήθησαν τὴν Πίστιν τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστόν. πολλοὶ διὰ δῶρα, ἄλλοι διὰ τιμὴν, ἄλλοι διὰ δόξαν, καὶ ἄλλοι ὑπ' ἀνάγκης καὶ φόβου. καί τις Θεότεκνος Γερεὺς, ἔχων Ἐκκλησίαν ἔξω εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ διὰ πρόσκαιρα δῶρα ἐπλανήθη, καὶ ἐπροσκύνησε τὰ Εἴδωλα. τοῦτον ἐν τῷ ἅμα ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν, ὅτι ἀπὸ τὰς σάρκας αὐτοῦ εὐγῆκαν σκουλήκια καὶ ἔτρωγαν τὰ μέλη του, καὶ τότε ἀπέθανε. καὶ Ἥρων Ἐπίσκοπος τῆς Θηβαΐδος εἰδωλολάτρησεν, ἀλλ' ὁ Κύριος ἔδωκε καὶ αὐτοῦ τὴν ἐκδίκησιν εἰς φόβον πολλῶν ἀνθρώπων· τὰ γὰρ μέλη αὐτοῦ ὅλα διελύθησαν, καὶ ἡ σάρκα του ἐσάπη, καὶ ἀπὸ τὸν βρῶμον ὁποῦ ἐβρώμειεν, εὔγαλαν καὶ ἔρρηξάν τον εἰς τὴν στράταν, καὶ τινὰς δὲν ἐδύνετο νὰ συμώσῃ ἀπὸ τὴν δυσωδίαν. καὶ οὕτως μετὰ ὀδύνης μεγάλης καὶ πικρίας εὐγῆκεν ἡ μιαρά του ψυχὴ καὶ ἀπέθανε,

καὶ ὑπάγει εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. ὅμως πολλοὶ τότε ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς ἐφάνησαν μεγαλόψυχοι καὶ ἀνδρειομένοι περὶ Πίστεως. Ἀρτέμιος ὁ Δούκας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ζηλωτὴς τῆς εὐσεβείας καὶ καταλύτης τῶν Εἰδώλων, ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. ἐν δὲ Ῥοδόπῃ τῆς Θράκης ἔκαψαν Αἱμιλιανὸν τὸν στρατιώτην, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπέθαναν εἰς διαφόρους τόπους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ. εἶχε δὲ ὁ βασιλεὺς Θαλάσσιον τινὰ κακὸν, καὶ πονηρὸν ἄνθρωπον, πάσης πονηρίας καὶ ἀσωτίας πεπληρωμένον. ὁ ὁποῖος τόσον ἦτον τοῦ κακοῦ, ὅτι καὶ τὴν θυγατέρα του ἐμαύλιζε καὶ ἐπορνεύετο. καὶ ἠγάπα τον ὁ βασιλεὺς ὡς μάντιν, καὶ ἦτον τὸ ὀσπήτιόν του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν πλησίον τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως. τὸ ὁποῖον ἐχάλασε καὶ ἐπλάκωσεν αὐτὸν μόνον, καὶ ἕναν εὐνοῦχον, ὁποῦ τὸν εἶχεν εἰς τὸ κρεββάτι του ὡς γυναῖκα· οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὁποῦ ἦσαν Χριστιανοὶ, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ σπῆτι, τοὺς ἐφύλαξεν ὁ Θεός. ἦτον καὶ ἕνα παιδὶ χρόνων ἑπτὰ, καὶ ἐρωτήθη ἀπὸ τοῦ ἀθέου Γουλιανοῦ, πῶς ἐγλύτωσε; καὶ εἶπεν, ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐβάσταζέ με, καὶ μὲ ἐφύλαξεν. ὁ δὲ Παραβάτης Γουλιανὸς ἐβουλήθη νὰ δείξῃ, ὅτι τὰ ὅσα εἶπεν ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀληθινά. καὶ ὥρισε τοὺς Ἑβραίους νὰ κτίσουν τὸν Ναὸν ὁποῦ εἶχαν εἰς τὰ Γεροσόλυμα, τὸν ὁποῖον ἐχάλασεν ὁ βασιλεὺς ὁ Τίτος, καὶ ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁποῦ εἶπεν, ὅτι νὰ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθον, ἀμὴ ὅλος νὰ ἀφανισθῇ. καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔδωκαν χρυσίον καὶ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε μέτρον νὰ μετρηθῇ, τόσον πολὺ ὁποῦ ἦτον. καὶ τόσος βίος ἐμαζώχθη, ὅτι τὰ τζαπία, τὰ φτυάρια, καὶ τὰ μυστρία τῶν κτίστων τὰ ἔκαμαν ἀργυρᾶ. καὶ αὐτὸς ὁ Παραβάτης Γουλιανὸς ἔστειλεν ἄρχοντας ἐπιστάτας διὰ νὰ ἐπιμελοῦνται τὴν δουλείαν ἐκείνην, ἤγουν τὴν κτίσιν. καὶ ἀφ' οὗ ἄρχησαν καὶ ἔσκαψαν, καὶ ἦυραν τὰ παλαιὰ θεμέλια, καὶ ἐξεκαθάρισαν αὐτὰ, καὶ ἐγένετο ἔξοδος μεγάλη, καὶ ἐχάλασαν φλουρία, καὶ ἄρχιζαν νὰ κτίζουν, ἐξαίφνης ἦλθεν ἄνεμος μέγας δυνατὸς ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ διεσκόρπισε τὸν ἀσβέστην ὅλον, ὅσος ἦτον σωρευμένος μόδια μεγάλα μυριάδες, κ'. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι προσεκαρτέρουν καὶ ἔκτιζαν. καὶ ὅσον ἔκτιζαν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅταν ἤρχετο τὸ πουρνὸν τῆς ἄλλης ἡμέρας, τὸ εὕρισκαν καταλυμένον καὶ διεφθαρμένον ὡσὰν νὰ μὴ δὲν ἤθελαν κτίσῃ ποτέ. καὶ πάλιν τὸ μιαρώτατον γένος τῶν Ἑβραίων δὲν ἔπαυεν, ἐπειδὴ καὶ εἶδεν ὅτι ἦτον θέλημα Θεοῦ νὰ μὴ κτισθῇ, μόνον εἰς πάθος πάλιν ἔκτιζαν. τότε μιᾷ τῶν ἡμερῶν εὐγῆκε φωτία ἀπὸ τὰ θεμέλια, καὶ ἐκατέκαψεν ὅλους ὁποῦ ἔκτιζαν, καὶ τοὺς ἐπιστάτας. καὶ οὕτως ὡς εἶδαν ἐκείνην τὴν φοβερὰν καταδίκην, δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ συμώσουν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐφάνη ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς ἐν τῷ Οὐρανῷ, φωτοειδὴς, καὶ εἶχε τὸ γύρον του στέφανον λαμπρὸν ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ, ἕως τοῦ ἁγίου ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἦτον πλέον λαμπρότερος παρὰ ὅταν ἐφάνη εἰς τὰς ἡμέρας Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως. καὶ ἐσημειώθη ὁ Σταυρὸς εἰς τὰς ποδίας

τῶν βημάτων, εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς τὰ ἄλλα σκεύη τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ εἰς τὰ ἱμάτια οὐ μόνον τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβραίων, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὰ Γεροσόλυμα καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς ἄλλας Πόλεις καὶ Χώρας. καὶ ὅσον τὸν ἐμίσουν τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν ὕβριζαν, τόσον τὸν ἤυρισκαν εἰς τὰ φορέματα αὐτῶν σημειωμένον καὶ γεγραμμένον. ὁ δὲ ἀσεβέστατος Γουλιανὸς ἐβουλήθη νὰ ὑπαγένῃ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πέρσας, καὶ ἔστειλεν εἰς διαφόρους τόπους νὰ κάμουν μαντείας, καὶ μαγείας δαιμονικὰς, ἤγουν νὰ εὔγῃ μετὰ θελήσεως καὶ βουλῆς τῶν Δαιμόνων. καὶ ὑπῆγαν αὐτοῦ πολλὰ μηνύματα σατανικὰ, πλὴν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἕνα νὰ εἰποῦμεν, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν οὕτως. τὸν καιρὸν τοῦτον ὡρμήσαμεν ὅλοι οἱ θεοὶ, ἵνα δώσωμεν νίκην ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ τὴν νίκην ἐγὼ ὁ ὁρμητικὸς καὶ πολεμιστὴς Ἄρης νὰ τὴν ἀρχήσω. καὶ οὕτως ὥρισεν ὁ βιοθανὴς βασιλεὺς καὶ ὑπῆγεν εἰς τοὺς Πέρσας. καὶ ὡς ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὕβρισαν αὐτὸν οἱ Ἀντιοχεῖς μὲ ἀτιμίας μεγάλας. καὶ ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἔκαμε πολλὰ κακὰ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ποταμὸν, ὁποῦ διαχωρίζει τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Περσῶν, ἐπέρασεν αὐτόν. καὶ ἕνας νέος Πέρσης, Θεοῦ παραχωρήσει, ἐγέλασεν αὐτὸν, καὶ εἶπέ του, ὅτι διὰ τὸ φουσάτον μὴ δὲν φροντίσῃς πολλῶν ἡμερῶν τροφήματα, ὅτι ἀπ' ἐδὼ καὶ ὀμπρὸς ἔχομεν τόπους εὐημερημένους ὁποῦ εἶναι τροφήματα πολλά. ὁ δὲ ἄθεος βασιλεὺς τοῦ ἐπίστευσε. διότι δὲν τὸν ἤξευρεν ὅτι εἶναι Πέρσης. καὶ οὕτως ἔκαψε τὰ πλευσίματα ὁποῦ εἶχαν τὴν τροφὴν τοῦ φουσάτου, καὶ αὐτὸς εὐγῆκε καὶ ὑπήγενε τὴν στερεάν. καὶ ὡς ἐπέρασεν εἰς κακοὺς τόπους καὶ σκληροὺς, ὁποῦ ἄνθρωπος ἐκεῖ δὲν ἐπέρασεν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐκεῖ, καὶ ἐγέλασεν αὐτὸν ὁ Πέρσης καὶ ἔφυγε. καὶ ὑπέμεινεν ὁ Παραβάτης Γουλιανὸς μετὰ ὅλου του τοῦ φουσάτου μέσα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ ὑπάγουν. ἀλλ' ἡ δυσκολία τῆς στράτας, καὶ ἡ τροφὴ ὁποῦ δὲν εἶχαν νὰ φάγουν ἐδιέφθειρεν αὐτοὺς, καὶ τὰ ἄλογα αὐτοῦ, καὶ ἦλθαν εἰς τόσην πεῖναν, ὅτι ἔτρωγαν τὰ ἄλογα, καὶ ἄλλα ζῶα τετράποδα καὶ ἀκάθαρτα. καὶ οὕτως, ὡς ἐφθείρετο τὸ φουσάτον ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἔφθασε καὶ ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὀργὴ ἐπὶ τὸν ἄθεον Γουλιανόν. καὶ ὡς ἐκαθέζετο ἐξαίφνης ἦλθεν αὐτοῦ κονταρία ἀοράτως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ εἰς τὴν ζερβὴν μερίαν εἰς τὸ χέρι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασεν εἰς τὴν πλευρὰν καὶ εἰς τὴν καρδίαν. καὶ ποῖος τοῦ ἔδωσε, τινὰς δὲν τὸν εἶδεν, οὐδὲ ἠξεύρειτον. μόνον τοῦτο ἠξεύρομεν, ὅτι παρὰ Θεοῦ ἦλθε τοῦτο εἰς αὐτὸν, διὰ ἐκδίκησιν τῶν πολλῶν κακῶν ὁποῦ ἔκαμε, καὶ τῶν πολλῶν βλασφημιῶν ὁποῦ ἐβλασφήμει. ὅμως καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβλασφήμει πάλιν κατὰ τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡς ἔτρεχε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα, ἐγέμιζε τὰς χεῖρας αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸ ἔρριπτεν ὑψηλὰ καὶ ἔλεγε. κορέσθητι καὶ σὺ Ναζωραῖε, ὁποῦ μὲ ἔσφαξες, ὅτι ἐνίκησες. καὶ οὕτως ἀπέρρηξε τὴν μιαρὰν αὐτοῦ ψυχήν. ζῶντος δὲ τούτου, καὶ εὑρισκομένου εἰς τὴν Περσίαν, ἔπεμψε Δαίμονα εἰς τὴν Δύσιν διὰ χρείαν αὐτοῦ, νὰ τοῦ φέρῃ μαντάτα. καὶ εἰς τὴν στράταν ἦτον ἕνας ἁγιώτατος Καλόγηρος καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ. καὶ ὡς εἶδε τὸν Δαίμονα ἔκαμε τὴν προσευχὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν τὸν

ἄφη-

ἄφησε νὰ περάσῃ, καὶ ἐγύρισε χωρὶς ἀπόκρισιν εἰς τὸν Γουλιανόν. καὶ ἐρώτησέ τον τί ἄργησε τόσον, καὶ ἀπόκρισιν δὲν τοῦ ἤφερεν; ὁ δὲ Δαίμων λέγει πρὸς αὐτόν. ἡ αἰτία ἦτον ὁποῦ ἄργησα, καὶ ἔργον δὲν ἔκαμα νὰ φέρω ἀπόκρισιν, ὅτι ὡσὰν ἀπέρνουν νὰ ὑπαγένω, ἐστάθη τὶς Μοναχὸς ὀνόματι Πούπλιος, εἰς προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν πέντε νυχθήμερα, καὶ δὲν μὲ ἄφηκε νὰ περάσω νὰ διαβῶ νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Γουλιανὸς, ἠγανάκτησε πολλὰ, καὶ ἐγέμησε θυμοῦ καὶ ὀργῆς, καὶ ἔκαμεν ὅρκον, ὅτι ὡσὰν γυρίσῃ, νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὅλους τοὺς Καλογήρους. καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ ἐνδοξοτάτους Ἄρχοντας, ὡσὰν ἤκουσε πῶς ὁ Μοναχὸς διὰ προσευχῆς ἐμπόδισε τὸ Δαιμόνιον, ἐκατενόησε ποταπὴν παῤῥησίαν ἔχει εἰς τὸν Θεὸν τὸ Μοναχικὸν Σχῆμα τὸ Ἀγγελικόν. καὶ ὅταν ἐστράφη εἰς τὴν Χώραν αὐτοῦ, διεμέρισε τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα εἰς πτωχοὺς, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἁγιώτατον Πούπλιον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος. καὶ ἐχρημάτισε μέγας, καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν Καλογερικὴν, καὶ ἐκήρυττε πανταχοῦ τὴν δύναμιν, ὁποῦ ἔχουν οἱ Μοναχοὶ εἰς τοὺς Δαίμονας. εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν Πόλιν Καρίαν ὁ Γουλιανὸς, ὑπῆγεν εἰς τόπους σκοτεινοὺς, καὶ ἔκαμνε θυσίαν τοῖς Εἰδώλοις· καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐσφάλισε καὶ τὰς πόρτας καὶ ἐκλείδωσε καὶ ἐβούλωσεν αὐτὰς, καὶ ἀφῆκε στρατιώτας, καὶ ἐφύλαγαν τὸν τόπον. καὶ ὡσὰν τὸν ἐπῆρεν ὁ Διάβολος καὶ ἀπέθανεν, ἄνοιξαν τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἦυραν μέσα γυναῖκες, ὁποῦ ἐκρέμουνταν εἰς τὰ σκοτεινότατα ἐκεῖνα σπήτια ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰ χέρια αὐτῶν ἦσαν ἁπλωμένα. ὅτι ὁ παραβάτης Γουλιανὸς ἔσχιζεν εἰς αὐτὰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔκαμνε μαντείας εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι καὶ νικήσῃ τοὺς Πέρσας. καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, μέσα εἰς τὸ παλάτι, ἦυραν σεντούκια γεμάτα κεφαλὰς ἀνθρώπων, γυναικῶν καὶ παιδίων, ὁποῦ ἔσχιζεν αὐτῶν τὰς κοιλίας καὶ ἐμαντεύετο. καὶ ἄλλα πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων ἐφύνευσε διὰ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῶν ἄλλων Δαιμόνων. καὶ οὐ μόνον ἀνθρώπους ἔσφαξεν, ἀμὴ καὶ ἄλογα ἐκλεκτὰ, καὶ κόρακας, καὶ σκύλους, καὶ ἄλλα ἑρπετὰ, καὶ πετεινὰ, καὶ τετράποδα. καὶ ἐξέτρεχε πάντοτε τὰς μαντείας καὶ μαγείας, καὶ πᾶσαν ἀπιστίαν καὶ ἀσέβειαν· καὶ τόσον ἔῤῥηξεν αὐτὸν ὁ Διάβολος εἰς τὴν Εἰδωλολατρείαν, ὅτι ὑπερέβη τοὺς πρώτους Ἕλληνας. καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτοῦ ἦτον ὅλη εἰς τὰ Εἴδωλα. ὅμως διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ ἔχασε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ κορμί. καὶ ὅταν τὸν ἔκοψεν ἡ θεία σπάθη ἡ δίστομος τοῦ Θεοῦ, ἦτον χρόνων, λά. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, β'. καὶ μῆνας, θ'. καὶ ἔκοψε τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὴν πολλὴν ἀσέβειαν. ὅτι ἡ γῆ πλέον δὲν ἐδύνετο νὰ βαστάξῃ αὐτόν. καὶ λαβόντες τὴν μιαρὰν καὶ βεβορβορωμένην ψυχὴν αὐτοῦ οἱ ποθητοὶ αὐτοῦ Διάβολοι, ἔβαλαν αὐτὴν εἰς πλέον βαθύτερον τόπον μέσα ἀπὸ τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι τοῦ Ἡρώδου, διὰ νὰ εἶναι

οἱ

οἱ δύο Βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. καὶ λαβόντες τὸ βρωμερὸν αὐτοῦ κορμὶ νὰ τὸ θάψουν, ὢ τοῦ θαύματος, οὐκ ἐδέχετο αὐτὸ ἡ γῆ διὰ τὰς μιαρὰς αὐτοῦ πράξεις, μόνον ἔρρικτεν αὐτὸ ἔξω. καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι ὁποῦ εὑρέθησαν ἐκεῖ, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, μὴ δυνάμενοι θάψαι αὐτὸν, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν δεχθῇ ἡ γῆ. ἀμὴ τί ἔκαμαν; ἔσμιξαν τὸ μιαρὸν καὶ ἀναθεματισμένον αὐτοῦ κορμὶ μετὰ τῶν ἀπεθαμμένων, καὶ ἀκαθάρτων ζώων τὰ κόκκαλα, καὶ τότε τὸν ἐδέχθη ἡ γῆ, καὶ τὸν ἔθαψαν ὁμοῦ μετ' αὐτὰ τὰ ἀκάθαρτα κόκκαλα μετὰ μεγάλης δυσωδίας, καὶ σκωλήκων. ὥστε οὐδεὶς ἐδύνετο νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἐκ τοῦ βρώμου, καὶ τῶν σκωλήκων, ὁποῦ εὔγανε τὸ μιαρὸν αὐτοῦ σῶμα.

Θάνατος Γουλιανοῦ. Βασιλεία Γοβιανοῦ.

Μετὰ τὸν κακὸν θάνατον τοῦ παραβάτου τούτου Γουλιανοῦ, ἐβασίλευσεν Γοβιανὸς μῆνας, θ'. καὶ ἡμέρας, ι'ε'. οὗτος ἦτον Χιλίαρχος, ἄνδρας πραότατος, καὶ ὀρθόδοξος Χριστιανὸς, ὁ ὁποῖος ἐψηφίσθη, καὶ ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς ἀπὸ ὅλον τὸ φουσάτον, εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐσφάγη ὁ παμμίαρος Γουλιανός. ἦτον δὲ εἰς τὴν ἡλικίαν ὑψηλὸς, ὥστε οὐδένα φόρεμα ἀπὸ τὰ βασιλικὰ ἅρμοζεν αὐτῷ, ἤγουν ἔπιανεν εἰς τὸ κορμί. ὅμως μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς τὰ φουσάτα αὐτοῦ, ὅτι ἐγὼ βούλομαι νὰ παραιτήσω τὴν Βασιλείαν, ὅτι δὲν δύνομαι νὰ ἀρχεύω Ἕλληνας εἰς τὴν Πίστιν. τότε ὁμοφώνως ἐβόησαν ὅλοι πρὸς αὐτόν. Χριστιανοὶ εἴμεσθεν, Αὐτοκράτωρ Τρισαύγουστε, καὶ ὁμολογοῦμεν, καὶ πιστεύομεν εἰς αὐτὸν τὸν Γησοῦν Χριστὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἀληθινὸν, τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν. ἀκούσας δὲ οὕτως ὁ Βασιλεὺς, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. τότε Νόμους ἐξέπεμψεν εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαίων γῆν εἰς στηριγμὸν τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. καὶ ὅσοι Χριστιανοὶ ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν, μετεκαλέσατο αὐτοὺς, καὶ ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς ἐξορίας. ἔγραψε δὲ καὶ τῷ μεγάλῳ Ἀθανασίῳ νὰ σημειώσῃ ἐγγράφως τῆς ἀμωμήτου Πίστεως τὴν ἀκρίβειαν, καὶ οὕτως ἐγένετο, καὶ βεβαιότερον εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐστερεώθη. ἐρχόμενος δὲ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν ὁ Βασιλεὺς Γοβιανὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἦλθεν ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας. ἀπ' ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς ἕνα τόπον, Δαδαστανᾶ καλούμενον, καὶ ἔφαγε μανιτάρια φαρμακωμένα, καὶ ἀπέθανεν. ἄλλος χρονογράφος λέγει, ὅτι, ὡς ἦλθεν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τοῦ Δαδαστανᾶ, ἐκοιμήθη εἰς σπήτιον μικρὸν ὑψηλὸν καινούριον, τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁποῦ τὸ ἔκτισαν καὶ τὸ ἐτελείωσαν· καὶ ἀπὸ τῆς ἀσβέστου τὸν καπνὸν εὔγενεν ὡσὰν φωτία, ὁ ὁποῖος ἦτον βλαβερὸς ὡσὰν λοιμικὴ, καὶ τὸν ἐθανάτωσε, μὴ δυνάμενος ὑπομεῖναι τὴν κάψιν ἐκείνην τῆς ἀσβέστου, ὁποῦ ἐσέβη μέσα εἰς τὰ ἐνδόσθια αὐτοῦ. ἡ δὲ Χαριτὼ ἡ γυναῖκα τοῦ Βασιλέως δὲν τὸν εἶδε Βασιλέα νὰ λάβῃ τὴν χαρὰν τῆς βασιλείας.

Θάνατος Γοβιανοῦ. Βασιλεία Οὐαλεντινιανοῦ.

Οὐαλεντινιανὸς μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν, ὁ ὁποῖος ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ φουσάτου ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, καὶ ἔκαμε βασιλεὺς χρόνους, ι'α'. οὗτος ἐξορίσθη ὑπὸ Γουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ὡς Χριστιανός. ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Οὐάλεντα ἔκαμε βασιλέα, καὶ εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τὸν ἔστειλε, καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ δυσικὰ μέρη. οὗτος ὁ δυσσεβὴς Οὐάλης ἦτον ὅλος εἰς τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν λύκος αἱμοβόρος. Συνόδου τότε ἐν Λαμψάκῳ γενομένης, ἀκύρωσαν τὰ τοῦ Ἀρείου, καὶ Ἀρειανῶν δόγματα. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ ἀλιτήριος, τοὺς Ἀρχιερεῖς ὁποῦ ἔκαμαν τὴν Σύνοδον ἐξώρισε, καὶ ὅσα ἔστησαν, καὶ ἀπέφηναν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὅλα τὰ ἀνέτρεψε καὶ ἐχάλασε. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγεννήθη παιδὶ ἀπεθαμμένον θηλυκὸν ἔξω τῆς Πόλεως Ἀντιοχείας, καὶ εἶχε δύο κεφαλὰς χωρισμένας ἀπὸ τὸν τράχηλον. Ῥοδανὸς δὲ ὁ Πραιπόζιτος ἥρπασε τὰ πράγματα ἀδίκως καὶ λῃστρικῶς γυναικός τινος λεγομένης Βερνίκης. ἡ δὲ γυναῖκα, ὡς εἶδε τὴν ἀδικίαν ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Πραιπόζιτος πρὸς αὐτὴν, ἐδιέδραμεν εἰς τὸν βασιλέα Οὐαλεντινιανὸν βοῶσα τὰς ἀδικίας τοῦ Πραιποζίτου. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας καὶ πιστωθεὶς, ὅτι ἀληθεῖς εἶναι οἱ λόγοι τῆς γυναικὸς, ἔκρινε, καὶ προσέταξε νὰ ἀποδώσῃ τὰ πράγματα τῆς γυναικὸς ὁ Πραιπόζιτος. καὶ ἡ γυναῖκα, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς βασιλείας, ὑπῆγε νὰ πάρῃ τὰ πράγματα αὐτῆς ἀπὸ τὸν Πραιπόζιτον. ὁ δὲ Πραιπόζιτος δὲν ἔστερξε τὴν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως νὰ τὰ δώσῃ. τότε, ὡς εἶδεν ἡ γυναῖκα οὕτως, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ηὗρεν αὐτὸν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, καὶ ἀνέφερε τὰ κατὰ τοῦ Πραιποζίτου. ὁ δὲ βασιλεὺς ὥρισε καὶ ἄναψαν φωτίαν μεγάλην, καὶ τὸν Πραιπόζιτον μετὰ πράγματα τῆς γυναικὸς ἔκαψε. τὰ δὲ πράγματα τοῦ Πραιποζίτου εἴτι εἶχεν ἔδωκε τῆς γυναικὸς, καὶ κυρία εἰς αὐτὰ ἐγένετο. Οὐαλεριανὸς δὲ ὁ μιαρὸς ἔδωκεν ἄδειαν τῶν Ἑλλήνων θυσίας καὶ πανηγύρεις νὰ ἐπιτελοῦν, καὶ τοὺς Ἑβραίους ἐτίμα, καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους ἐδίωχνε, καὶ κακῶς τοὺς ἐτυράννει. καὶ ἀπελθὼν εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, πολλὰ κακὰ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς ἔκαμε, καὶ πολλοὺς ἀπεκεφάλισεν, ἄλλους δὲ ἔπνιξε, καὶ ἔρρηξεν εἰς τὸν Ὀρόντην ποταμόν. ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὴν Ἔδεσσαν ἔλαβε πλῆθος Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἐφόνευσε. μία δὲ γυνὴ Ὀρθόδοξος βλέπουσα τοὺς Ὀρθοδόξους ὑπὲρ Πίστεως πῶς ἐλάμβαναν θάνατον, τότε ἐπῆρε τὸ παιδίον αὐτῆς, καὶ τὲ ἔσυρνε μετὰ σπουδῆς. καὶ ἔλεγεν αὐτοῦ· περπάτειε παιδί μου, ὅτι καιρὸς εἶναι μαρτυρίας νὰ μαρτυρήσωμεν διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, νὰ λάβωμεν τοὺς στεφάνους τῆς μαρτυρίας. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Οὐάλης, ἐκατηχύνθη, καὶ τὴν ὀργὴν ἔπαυσε. τοῦτο τὸ ὠκονόμησεν ὁ Θεός. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς βασιλείας Οὐαλεντινιανοῦ, ὁ Μέγας Βασίλειος, Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο. ὠνείδισε δὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Οὐάλεντα ὁ βασιλεὺς ὡς κακόδοξον, ἤγουν ὡς ἐχθρὸν τῆς Πίστεως τῶν Ὀρ-

θοδόξων. καὶ πολεμιῶν αὐτὸς ὁ Οὐάλης μετὰ τῆς Γότθων, βοήθειαν τῷ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέστειλεν, ἀλλὰ εἶπεν· ὅτι ἀνδρὸς Θεομάχου δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὸν βοηθῇ τινάς· οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ βλέποντες τὴν κακὴν ὁρμὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ βασιλέως, ὅπου εἶχε κατ' αὐτῶν δηλ. νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, ἔπεμψαν Ἀποκρισιαρίους εἰς αὐτὸν Ἄνδρας, π'. Σοφοὺς, εὐαρέστους, καὶ λογίους, μήπως καταφραύσῃ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν αὐτοῦ. καὶ ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖ μόνον ὅτι δὲν ἐδέχθη αὐτοὺς, ἀμὴ δηλ. πληρωμὴν τοῦ κόπου αὐτῶν ὤρισε καὶ ἔκοψαν αὐτοὺς μέσα εἰς τὸ καράβι ὅπου τοὺς ἔφεραν. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πολύαθλος Μέγας Ἀθανάσιος, ἀρχιεράτευσας χρόνους, μ ε'. καὶ ὑπέμεινε μεγάλας ἐξορίας καὶ θλίψεις, καὶ ἐνοχωρίας δηλ. τοῦ Ὀρθοδοξίαν χρόνους, μ'. καὶ ἔκαμαν οἱ Ὀρθόδοξοι ἄλλον Πατριάρχην, ὀνόματι Πέτρον, καὶ οἱ Ἀρειανοὶ ἐδίωξαν αὐτὸν, καὶ πολλοὺς ἄνδρας, καὶ γυναῖκας Ὀρθοδόξες ἐβασανίζαν. καὶ Πέτρος ὁ Πατριάρχης ἔφυγε καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Ρ'ώμην εἰς τὸν Δάμασον τὸν Πάπαν τὸ τότε καιρὸ, ὁ ὁποῖος ἦτον Ὀρθόδοξος. ἐσέβαναν δὲ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων οἱ Ἀρειανοὶ, καὶ ἔφερναν παιγνιώτας, καὶ ὄργανα καὶ τύμπανα, καὶ ἔκαμναν χορὲς, καὶ τὰ ῥάχα τῶν κορασίων ἔκριζαν καὶ ἐγύμνωναν αὐτά. καὶ ὅπου εὕρισκοντο, ἔβρεχαν καὶ ἅρπαζαν αὐτὰ, καὶ γυμνὰ μέσα ἀπὸ τὴν Χώραν τὰ ἔσυρναν. καὶ ἄλλα μὲν ἐπόρνευαν, ἄλλα δὲ ἔσφαζαν φανερὰ, καὶ δὲν ἄφηναν οὐδὲ κἂν νὰ τὰ θάψῃ, μόνον τὰ ἔρριπταν καὶ τὰ ἔβγαζαν τὰ σκυλία καὶ τὰ ὄρνεα. καὶ μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τῆς Ἐκκλησίας ἔβαλαν παιδία καὶ ἐμαγάειζαν. τῷ δὲ, ι'. χρόνῳ τῆς βασιλείας Οὐαλεντινιανοῦ, ὁ Ἀμβρόσιος Ἀρχιερεὺς Μεδιολάνων ἐκοιμήθη μετὰ τὸν θάνατον Αὐξεντίου. ἐκοιμήθη δὲ ὅπως. ὁ Λαὸς εἰς φιλονεικίαν ἦλθε, ποῖον νὰ κάμουν Ἀρχιερέα. ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἀπέστειλε τὸν Ἀμβρόσιον ὡς ἄνθρωπον φρόνιμον, καὶ εὐλαβῆ καὶ εὔδοξον, ἵνα καταπαύσῃ τὸν παραχὼ τοῦ Λαοῦ καὶ τὸ σκάνδαλον. ὁ δὲ Ἀμβρόσιος ἦτον ἀβάπτιστος, ἀμὴ δικαιοσυνίῳ πολλῷ εἶχε καὶ ἀγαθότητα, καὶ ἤλεγχε τοὺς Ἄρχοντας καὶ Μεγιστᾶνες, καὶ τοὺς ἀδίκους ἤλεγχεν εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς Μεδιόλανα τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ, ἔπαυσεν ὁ Λαὸς ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν ὅπου εἶχαν. καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, Γερωμένοι καὶ Λαϊκοὶ μιᾷ γνώμῃ καὶ βουλῇ ἐψήφισαν τὸν Ἀμβρόσιον Ἀρχιεπίσκοπον Μεδιολάνων. ἀκούσας δὲ τοῦτο Οὐαλεντινιανὸς, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ὥρισε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἀμβρόσιον, καὶ νὰ τὸν χειροτονήσῃ. καὶ μεγάλως τὸν Θεὸν ἐδόξασεν ἔμπροσθεν παντὸς τοῦ Λαοῦ, εἰπών· εὐχαριστῶ σοι, Δέσποτα Βασιλεῦ Παντοκράτωρ, Υἱὸς Θεοῦ Γησοῦ Χριστὲ ἡμέτερε, ὅτι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἐποίησα μὲν Ἄρχοντα σωμάτων ἐγὼ, σὺ δὲ Διδάσκαλον, καὶ Προστάτην τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τὸν ψῆφον, ὅπου ἔκαμα ἐγὼ δι' αὐτὸν, ἐστερέωσας δικαίως καὶ ἀληθινῶς. τότε δὲ καὶ ὁ Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συνεργείᾳ Μελετίου, καὶ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. καὶ ἐὰν μὴ ἤθελε φθάσῃ σωτόμως νὰ γένῃ Πατριάρχης, ἐδεύας ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤθελεν ἀπομείνει, ὅπου νὰ μὴ δὲν πέσῃ εἰς τὴν Ἀρείαν καὶ Εὐνομίου αἵρεσιν. διότι ὅλας

τοὺς

τὰς Ἐκκλησίας εἶχαν οἱ Αἱρετικοὶ, μόνον τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀνασασίας εἶχαν οἱ δυσεβεῖς Χριστιανοί. ἦσαν δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ Ἀρχιεπίσκοποι μεγάλοι, καὶ θαυμασοὶ, Σοφοὶ, καὶ ἐνάρετοι, καὶ ἀληθινοὶ, Γρηγόριος ὁ Νύσσης, καὶ Πέτρος ἀδελφὸς γνήσιος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ Ὄπτιμος Μητροπολίτης Πισιδίας, καὶ Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου. τῷ δὲ, ιά. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐτελεύτησεν αὐτὸς ὁ Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας, ζήσας χρόνους, π δ'. ἡ δὲ αἰτία τοῦ θανάτου ἦτον αὕτη. οἱ Σαυρομᾶται εἶναι ἔθνος μικρὸν καὶ ἐλεεινὸν, καὶ ἔκαμαν πόλεμον εἰς τοὺς Ρ'ωμαίους, καὶ ἐνικήθησαν οἱ Σαυρομᾶται νίκην μεγάλην, καὶ ἔστειλαν Ἀποκρισιαρίους εἰς τοὺς Ρ'ωμαίους ζητοῦντες ἀγάπην. καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς, ἠρώτησεν αὐτοὺς, ἐὰν ὅλοι οἱ Σαυρομᾶται εἶναι ἔτσι μικροὶ ταπεινοὶ καὶ ἐλεεινοὶ εἰς τὰ κορμία αὐτῶν ὡσὰν αὐτούς. οἱ δὲ Σαυρομᾶται ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἡμεῖς ἤμεθεν οἱ καλλιώτεροι καὶ μεγαλήτεροι εἰς θεωρίαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλους. τότε ὁ Βασιλεὺς ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν. εἰς καλὴν τύχην τῶν Ρ'ωμαίων ἐβασίλευσεν Οὐαλεντινιανὸς, ἐὰν οἱ Σαυρομᾶται, τοιοῦτοι μικροὶ καὶ ἄτυχοι, μάχονται τοὺς ἐνδοξοτάτους Ρ'ωμαίους. τί κάμνει χρεία νὰ λέγωμεν διὰ ἄλλους μεγάλους καὶ ἀνδρείους; καὶ ἐκτύπησε τὰς παλάμας αὐτοῦ μεγάλως. καὶ ἀπὸ τὴν βίαν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ μεγάλου κτύπου τῶν χειρῶν τοῦ ἐρράγη μία βλέβα, καὶ ἔβγαλεν αἷμα πολὺ καὶ ἀπέθανεν εἰς ἕνα Κάστελλι τῆς Γαλλίας.

Θάνατος Οὐαλεντινιανοῦ. Βασιλεία Οὐάλεντος.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦτο, τὸ φασάτον ἐψήφισαν βασιλέα αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τὸν Οὐάλεντα τὸν ἀσεβέστατον. ὁ δὲ Οὐάλης ὁ βασιλεὺς ἔστειλε Τραϊανὸν τὸν Σπαθηρὸν μετὰ δυνάμεως πολλῆς εἰς τὴν Περσίαν. ἀπελθὼν δὲ αὐτὸς καὶ πολεμήσας αὐτοὺς ἐνικήθη, καὶ ἐσράφη μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς καὶ ἀτιμίας. καὶ ὁ βασιλεὺς ὠνείδιζεν αὐτὸν ὡς ἀδόκιμον καὶ ἀνανδρον. τότε ὁ Τραϊανὸς ὑποκριθεὶς εἶπε τοῦ βασιλέως. ἤξευρε ὦ βασιλεῦ, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐνικήθηκα, μόνον ἐσὺ, διότι μάχεσαι τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἡ ἀπιστία τῆς ψυχῆς σου φροξενεῖ εἰς τὰ φασάτα ἀδυναμίαν καὶ ἀνανδρείαν καὶ δειλίαν, καὶ τῷ ἐχθρῶν σου δίδει δυνάμιν καὶ ἀνδρείαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ὅπως, μεγάλως ἐκατηχύθη. Λιβάνιος δὲ ὁ Σοφιστὴς, καὶ Ἰάμβλιχος ὁ Πρόκλου διδάσκαλος ἔκαμαν τὴν λεγομένην Ἀλεκτρομαντίαν, καὶ ἤυραν ὅτι θέλει νὰ βασιλεύσῃ ἄνθρωπος, ὅπου ἔχει τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, θ'. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ὅπως ἐπαράχθη, καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσε Θεοδοσίους, καὶ Θεοδότους, καὶ Θεοδώρους, καὶ ἄλλους ὅπου εἶχαν τὸ πρῶτον στοιχεῖον, θ'. ἀπεκεφάλισε. καὶ τοῦτος ἦτον ὅπου ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ Θεοδόσιος ὁ Μέγας. Ἰουλιανὸς δὲ, ὁ καὶ Σάββας καλούμενος, καὶ ὁ Ἀφρατὰς ὁ μέγας, ἄνθρωποι Θεοφόροι καὶ Ἀσκηταὶ, ἦλθαν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐφανερώθησαν φανερὰ μετὰ παῤῥησίας στερεώνοντες τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ ἀναθεματίζοντες τοὺς Ἀρειανούς. καὶ ὁ Ἀφρατὰς ἤλεγξε τὸν βασι-

λέα

λέα κατὰ πρόσωπον, καὶ εἶπεν αὐτὸν καὶ ἀποστάτην καὶ μισόχριστον καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐχθρόν. ὁ δὲ Χριστομάχος βασιλεὺς ἐκατηγκύνθη, καὶ τελείως λόγον δὲν ἀπεκρίθη. ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς εὐνούχους αὐτοῦ μέγας καὶ ἔνδοξος ὕβρισε καὶ ὠνείδισε καὶ ἔδειρε τὸν Ἅγιον, καὶ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο παράφρων· εἰς τρόπον ὁποῦ ἐσάλευσεν ἀπὸ τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸ χάλκωμα ὁποῦ ἔβραζε, καὶ ἐκεῖ ἠφανίσθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀπώλειαν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν διέλαμπεν ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος, ἄνθρωπος μέγας καὶ ὑψηλὸς εἰς Θεοσέβειαν, καὶ Διδάσκαλος ἄξιος, ἔχων τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποιήσας λόγους πολλοὺς διδασκαλικοὺς, καὶ βιβλία πολλὰ εἰς ὠφέλειαν καὶ στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Οὐάλης δὲ ὁ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ ἐκατέλυσε τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Καισάρειαν μὲ μεγάλην ὀργὴν καὶ μανίαν κατὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. ὅμως κατεβροντίσθη, καὶ ἔφριξεν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τοὺς Θεοσόφους λόγους τοῦ Μεγάλου τούτου Φωστῆρος, καὶ ἠυλαβήθη πολλὰ τὴν κατάστασιν καὶ τὸ ἦθος ἐκεῖνοι τὸ Ἀγγελικόν. λοιπὸν ἠναγκάσθη πολλὰ ἀπὸ τοὺς Ἀρειανοὺς ἵνα ἐξορίσῃ αὐτόν. καὶ κινηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου, ἔγραψεν ὁρισμὸν τῆς τούτου ἐξορίας. καὶ θέλων ὑπογράψαι αὐτὸν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἤφεραν αὐτὸν κονδύλιον, καὶ ὡς τὸ ἔπιασεν ἐτζακίσθη. ἤφεραν καὶ δεύτερον. καὶ ὡς τὸ ἔπιασεν ἐσυντρίφθη. ἤφεραν καὶ τρίτον, καὶ ὡς τὸ ἔπιασεν ἐπαλαλύθη εἰς τὰ χέριά του. καὶ ἰδὼν οὕτως ἐθαύμασε. τότε καὶ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Γαλάτης ἀπέθανε μὲ πικρὸν καὶ βίαιον θάνατον, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Βασίλισσα ἠσθένησεν ἀῤῥωστίαν μεγάλην. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐχάρισεν αὐτὸν χωρία καλὰ καὶ μεγάλα βασιλικὰ, νὰ τὰ ἔχῃ διὰ κυβέρνησιν πτωχῶν καὶ δεομένων. καὶ οὕτω διὰ δεήσεως καὶ εὐχῆς τοῦ Ἁγίου ἔλαβε τὴν ὑγείαν της ἡ γυναῖκα αὐτοῦ. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Γότθοι ἐξέβησαν εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐκατέλυσαν τόπους πολλοὺς, τὴν Μυσίαν, τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐρήμωσαν Πόλεις καὶ Χώρας μεγάλας. ἐφάνησαν δὲ τότε καὶ εἰς τὰ σύνεφα ὥσπερ ἄνδρες ἁρματωμένοι. ἐγενήθη δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν παιδὶ, καὶ εἶχεν εἰς τὴν μέσην τοῦ μετώπου ὀφθαλμὸν ἕνα. εἶχε δὲ χεῖρας, δ'. καὶ πόδας, δ'. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἤκουσαν ὅτι οἱ Γότθοι ἀφανίζουν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων, ἄρχιζαν καὶ ὕβριζαν τὸν βασιλέα ὕβρεις μεγάλας, λέγοντες αὐτὸν ἄνανδρον καὶ φυγοπόλεμον καὶ ἀνάξιον τῆς βασιλείας. ἀκούσας δὲ οὕτως κατηγκύνθη, καὶ λαβὼν τὰ φουσάτα αὐτοῦ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐξέβη νὰ ὑπάγῃ κατὰ τῶν Γότθων, ὅπως νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτῶν. ἦτον δὲ τότε ἐκεῖ ἕνας Ἀσκητὴς μέγας καὶ ἐνάρετος ἡγιασμένος καὶ προορατικὸς, ὀνόματι Ἰσαάκιος· καὶ ὅταν ἐκαβαλίκευσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ εὐγῆκε καὶ ὑπήγενεν εἰς τὸν πόλεμον, ἔδραμε καὶ ὑπήντησεν αὐτὸν, καὶ ἔπιασε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸ σαλιβάρι τοῦ ἀλόγου καὶ εἶπέ του· εἰς πόλεμον ὑπάγεις νὰ πολεμήσῃς; ἤξευρε, ὅτι ἐσὺ ἔχεις τὸν Θεὸν ἐχθρὸν καὶ ἀντίπαλον. ἀκούσας δὲ οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ ὠργίσθη τὸν

Ἰσαά-

Ἰσαάκιον, καὶ ὥρισε καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ἕως νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ τὸν φονεύσῃ. ὁ δὲ Ἰσαάκιος ἀπεκρίθη, ἐὰν γυρίσῃς, φόνευσέ με. καὶ λαβόντες αὐτὸν ἔβαλαν ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ. ἀπελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ πολεμήσας ἐνίκησαν αὐτὸν οἱ Γότθοι, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐνικήθη, ἔφυγε μετὰ τῶν πρώτων καὶ οἰκειακῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα Χωρίον, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς μίαν ἀχυρῶνα καὶ ἐκρύβησαν. οἱ δὲ Σκῦθαι ἦλθαν εἰς τὸ Χωρίον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀχυρῶνα, ὁδηγηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ ἔβαλαν φωτίαν μὴν ἠξεύροντας, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι μέσα μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο πυρίκαυστοι, Θεοῦ ἐκδικήσει, καὶ ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ ὡς ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθοῦς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν. τότε ὁ Πνευματοφόρος Ἀσκητὴς Ἰσαάκιος, ὡς εἶχε τὸ προορατικὸν, λέγει πρὸς ἐκείνους ὁποῦ ἦσαν ὁμοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, ὅτι, ἠξεύρετε ἀδελφοὶ, πῶς ὁ βασιλεὺς σήμερον καίεται εἰς μίαν ἀχυρῶνα, διότι μεγάλη δυσωδία καὶ βρῶμος ἔρχεται ἀπ' αὐτόν. καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἦλθε καὶ ὁ λόγος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως, καὶ ἔγινε μεγάλη χαρὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς. ἐκεῖνοι δὲ ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς ἔμαθαν τοῦτο, μεγάλως ἐθαύμασαν εἰς τὴν ἁγιωσύνην καὶ ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἔστωντας ὁποῦ ἐπροεῖπε τὸν θάνατον τοῦ βιοθανοῦς βασιλέως. καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ὁ Ἅγιος καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀπὸ τὴν φυλακήν. ἐβασίλευσε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οὐαλεντινιανοῦ χρόνους τρεῖς.

Θάνατος Οὐάλεντος τοῦ ἀσεβοῦς. Βασιλεία Γρατιανοῦ.

Γρατιανὸς μετὰ τὸν κακὸν θάνατον τούτου ἐβασίλευσεν, ὁ ὁποῖος ἦτον Υἱὸς Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνους τρεῖς. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ τόσος φοβερὸς ἦτον, ὅτι ἡ θάλασσα ἔφυγεν ἀπὸ τὸν τόπον της καὶ ὑπῆγε μέσα, καὶ τὰ καράβια ἔμειναν καὶ ἐστέκονταν εἰς τὴν ξέραν. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Λαὸς οὕτως, ἔδραμαν κάτω εἰς τὰ Καράβια νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης, καὶ παρευθὺς ἔδραμεν ἡ θάλασσα ἔξω, καὶ ἔπνιξε πέντε μυριάδας ἀνθρώπων. καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς τόπους πολλὰ μέρη ἐχάλασεν ἐκεῖνος ὁ σεισμός. καὶ τότε ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Σικελία ἐκλείσθη ἀπὸ τὸ νερὸν τόσον, ὅτι ἦλθεν ἑκατὸν στάδια μέσα πρὸς τὴν γῆν, ὁποῦ κάθα ἑπτὰ ἥμισυ στάδια εἶναι ἕνα μίλι. Γρατιανὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Οὐαλεντινιανὸς, τοὺς Ἀρχιερεῖς ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν, ὅλους τοὺς ἤφεραν εἰς τοὺς θρόνους αὐτῶν, τοὺς δὲ Ἀρειανοὺς ἐδίωξαν. ἦτον δὲ σύνεργος εἰς τοῦτο Δάμασος ὁ Ἁγιώτατος Πάπας Ῥώμης. τότε καὶ ὁ Ἁγιώτατος Πέτρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἔλαβε τὸν θρόνον του. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλε πανταχοῦ ὁρισμοὺς καὶ Νόμους, νὰ ἔχωσιν οἱ Ὀρθόδοξοι τὴν τιμὴν αὐτῶν καὶ τὰς Ἐκκλησίας. τότε ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μετὰ παῤῥησίας ἐδίδασκεν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ὁποῦ καὶ θαύματα πα-

ρά-

ράδοξα ἔγιναν τῇ ἐμφανείᾳ τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. συνηγμένου δὲ τοῦ Λαοῦ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ἔπεσεν ἀποπάνω μία γυναῖκα καὶ ἀπέθανε. καὶ ἰδόντες ὁ Λαὸς, πολλὰ ἐλυπήθησαν. καὶ δεήσεως γενομένης ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Θεὸν, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, ἐν τῷ ἅμα ἀναστήθη ἡ γυνὴ, καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ καὶ ἑορτὴ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς διὰ τοῦ γενομένου θαύματος. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἀλαμανίαν ἔκαμε καιρὸν πολὺν ἐκεῖ. καὶ ὁ Λαὸς βλέπωντας τὴν ἄργητα τοῦ Βασιλέως, καὶ πῶς εὑρίσκονται χωρὶς κεφαλὴν, ἤγουν Ποιμένα, ἀπέστειλαν Ἀποκρισιαρίους εἰς αὐτὸν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον του, ἢ νὰ τοὺς δώσῃ Βασιλέα. ὁ δὲ Βασιλεὺς μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀναστατήσουν καὶ ἀθετήσουν αὐτὸν, καὶ κάμουν ἄλλον Βασιλέα, ἔδωκέ τους θεληματικῶς Θεοδόσιον τὸν μέγαν. ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς ὁ Γρατιανὸς μόνος χρόνους, γ'. καὶ μετὰ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ὁμοῦ ἄλλους χρόνους τρεῖς. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Ἀνδραγάθιος ὁ Στρατηγὸς, καὶ Μάξιμος ὁ Τύραννος, ἐποίησαν ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ Βασιλέως νὰ τὸν φονεύσουν. ἡ δὲ ἐπιβουλὴ εἶναι αὕτη. τοῦτος ὁ Μάξιμος ὁ Τύραννος ἐσέβη μέσα εἰς ἕνα κλουβὶ ὅμοιον ὡσὰν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκάθετο ἡ Βασίλισσα, καὶ ὑπήγενεν ἀπὸ τόπον εἰς παραδιασμούς. καὶ ἡ Βασίλισσα ἔλειπεν ἔξω, καὶ ἔστειλε νὰ τὴν φέρουν. καὶ ὁ Βασιλεὺς ὑπήγενε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ. ὁ δὲ Μάξιμος καὶ Ἀνδραγάθιος ἐρχόμενοι μὲ τὸ κλουβὶ, τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ θαρρῶντας ὅτι εἶναι ἡ Βασίλισσα, ἐπαίζευσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον διὰ νὰ ἔμπῃ μέσα εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ οὕτως ἐπήδησεν ἀπὸ μέσα ὁ Ἀνδραγάθιος, καὶ ἀπεκεφάλισέ τον.

Θάνατος Γρατιανοῦ. Βασιλεία Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

Τούτου δὲ φονευθέντος, ἐβασίλευσε Θεοδόσιος ὁ μέγας. ἦτον δὲ τὸ γένος Ἴβηρος ἀπὸ τὰ Ἑσπέρια μέρη, εὐγενὴς καὶ θαυμάσιος καὶ ἀνδρειομένος, καὶ εἰς τοὺς πολέμους δοκιμώτατος, καὶ ὡραιότατος πολλὰ, καὶ χαριτωμένος εἰς ὅλα τοῦ σώματος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Πλακίλλαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν Ἀρκάδιον, καὶ τὸν Ὀνώριον. ὁ δὲ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὑπῆγε μὲ τὰ φουσάτα αὐτοῦ κατὰ τῶν Γότθων, καὶ ἔκαμε νίκην μεγάλην εἰς αὐτοὺς ὁ Βασιλεύς. τότε ἐγύρισε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖ ἠσθένησε καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν ὁ Ἐπίσκοπος. καὶ Νόμον ἔγραψεν εἰς στερέωσιν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν πανταχοῦ. εἶτα ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐμήνυσεν εἰς Δημόλον τὸν Ἐπίσκοπον τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι ἢ νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, ἢ νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον. ἐκεῖνος δὲ εἶχε τὸν Ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας μετ' αὐτοῦ τὸν κακόδοξον, καὶ ἐσύναξε πάντας τοὺς Ἀρειανοὺς, καὶ εὐγῆκεν ἔξω τῆς Πόλεως καὶ ἐκκλησίαζε, καὶ ἦσαν ἐκεῖ. τότε παρέλαβεν ὁ μέγας Γρηγόριος τὰς Ἐκκλησίας μετὰ πάντων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

ἐκράτησαν δὲ αὐτὰς οἱ Ἀρειανοὶ χρόνους, μ'. τῷ δὲ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐγέννησε μία γυναῖκα εἰς μίαν γένναν παιδία τέσσαρα ἀρσενικὰ, καὶ ἔζησαν μῆνας δύο, καὶ ἀπέθανε πρῶτον τὸ ἕνα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰ τρία. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο ἡ Ἁγία Οἰκουμενικὴ δευτέρα Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς βεβαίωσιν καὶ στερέωσιν τῶν δογμάτων τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. τούτων δὲ τῶν, ρν'. Ἁγίων Πατέρων προηγοῦνται, Τιμόθεος Ἀλεξανδρείας, Μελέτιος Ἀντιοχείας, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, καὶ θεῖος Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως. ἦλθον δὲ καὶ κακόδοξοι Ἐπίσκοποι Μακεδονιανοὶ, λς'. καὶ ὁρισθέντες ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων νὰ στέρξουν τὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου Ἁγίας δόγματα, αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν, καὶ ἐδίωξαν αὐτοὺς ὡς ἀναξίους καὶ μὴ θέλοντας τὴν ἀλήθειαν. τότε ἡ Ἁγία Σύνοδος ἐστερέωσε τὸν μέγαν Γρηγόριον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πολλὰ κοπιάσαντα ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ τῆς σκλαβίας τῶν αἱρέσεων τὴν Πόλιν ἐλευθερώσαντα. ἀκούσας δὲ ὁ θεῖος Γρηγόριος ὅτι πολλοὶ τῶν Ἐπισκόπων ἐφθόνησαν εἰς τοῦτο, καὶ ὡς ἄνθρωπος σοφὸς καὶ εἰρηνικὸς χωρὶς βίας τινὸς καὶ ἀνάγκης ἐπαρητήσατο τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἀνεχώρησε καὶ ἡσύχασεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ ἡ Σύνοδος ἔκαμε Πατριάρχην, Νεκτάριον ὀνόματι, ἄνθρωπον εὐλαβῆ καὶ φρονιμώτατον. ἦτον δὲ ἀβάπτιστος, καὶ τότε ἐβαπτίσθη, καὶ ἐχειροτονήθη. ἡ δὲ Ἁγία Σύνοδος ἐβεβαίωσε τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Συνόδου, καὶ προσέθηκαν εἰς τὸ Ἅγιον Σύμβολον, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιὸν, ἕως τέλους. τὸν δὲ Πνευματομάχον Μακεδόνιον ἀναθεμάτισαν, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ. Πνευματομάχον τὸν εἶπαν, ὅτι ἔλεγε λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ παμμίαρος. τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡμολόγησεν ἡ Θεία Σύνοδος ὁμότιμον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν. τὸν Χριστὸν τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἐκήρυξαν. καὶ κανόνας, ζ'. μόνον ἐποίησε. τότε καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν νέαν Ῥώμην ἐθέσπισαν εἶναι. Θέλων οὖν ὁ βασιλεὺς νὰ μάθῃ τοὺς Υἱοὺς αὐτοῦ τὰ ἱερὰ γράμματα, ὡσὰν ἐβασίλευσεν, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἤφερε μετὰ μεγάλης τιμῆς τὸν Ἅγιον Ἀρσένιον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐνάρετος ἄνδρας, καὶ σοφώτατος, ἐξακουστός. καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ τοὺς δύο Υἱοὺς αὐτοῦ, τὸν Ἀρκάδιον καὶ τὸν Ὀνώριον, καὶ τοὺς ἐμάνθανε τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα. καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξαίφνης ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸ διδασκαλεῖον, καὶ ἦυρε τοὺς Υἱοὺς αὐτοῦ καὶ ἐκαθέζοντο, καὶ ὁ Διδάσκαλος ἔστεκεν ὀρθὸς καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς. καὶ ἰδὼν οὕτως, ἠγανάκτησε πολλὰ καὶ ἐβαρύνθη. τότε λέγει. ὦ Διδάσκαλε, τί εἶναι τοῦτο ὁποῦ κάμνεις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄσεμνον καὶ ἀπρεπές; ἐσὺ ὡς Διδάσκαλος εἶναι πρέπον καὶ τίμιον νὰ καθέζεσαι, καὶ οἱ Μαθηταὶ νὰ στέκωνται ὀρθοὶ ἔμπροσθέν σου, νὰ διδάσκῃς καὶ νὰ παιδεύῃς αὐτοὺς, οὐχὶ αὐτοὶ νὰ καθέζωνται, καὶ ἐσὺ νὰ στέκῃς ὀρθός. παρακαλῶ δὲ τοῦτο ἄλλην φορὰν μὴ δὲν τὸ κάμῃς, μόνον σὲ δέομαι, ὅτι νὰ παιδεύῃς τοὺς υἱούς μου ὡς ἑνὸς

ἰδιώτου καὶ πτωχοῦ. ἀπεράσωντας δὲ ὀλίγος καιρὸς, ὁ Ἀρκάδιος ἐγένετο παρήκοος τοῦ Διδασκάλου εἰς τὴν παίδευσιν τοῦ μαθήματος, καὶ οὕτω τὸν ἔδειρε πολλά. καὶ λυπηθεὶς μεγάλως ὁ Ἀρκάδιος, ἠβουλήθη νὰ τὸν φονεύσῃ. ὁ δὲ Ἀρσένιος ἀκούσας οὕτω, καὶ φοβηθεὶς, ἔφυγε κρυφίως καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ δὲν τὸ ἤξευρε τινάς. καὶ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ἐγένετο Ἰσάγγελος. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Ὀνώριον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὕπατον ἀνηγόρευσεν. εὐτρεπίσθη δὲ καὶ πρὸς πόλεμον Μαξίμου τοῦ Τυράννου, καὶ πολεμῶν μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, ἐξέβαλαν φήμην ψευδῆ, ὅτι ἐνίκησεν ὁ Μάξιμος. καὶ οἱ Ἀρειανοὶ ἀνακατωθέντες, ἔκαψαν τὴν οἰκίαν Νεκταρίου τοῦ Πατριάρχου. τῷ δὲ, η'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, εἰς Χωρίον καλούμενον Ἐμμαοὺς, ἐγεννήθη παιδὶ τέλειον, καὶ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἀπάνω εἶχε δύο στήθη καὶ δύο κεφαλάς. καὶ πᾶσα κεφαλὴ εἶχε καὶ μύτην καὶ στόμα καὶ ὀμμάτια, ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἔτρωγε καὶ ἔπινε, καὶ ἡ ἄλλη ἔβλεπε μόνον. καὶ ἡ μία ἐκοιμᾶτο, καὶ ἡ ἄλλη ἦτον ἄϋπνος, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἔπαιζαν ὁμοῦ. καὶ ἔζησε χρόνους, β'. καὶ ἡμέρας ὀλίγας. καὶ ἀπέθανεν ἡ μία, ἡ δὲ ἄλλη ἔζησεν ἡμέρας, η'. καὶ ἀπέθανε. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἔστησεν εἰς τὸ Βυζάντιον κίονα μέγαν καὶ θαυμαστὸν, τὸν λεγόμενον Ταῦρον. τῷ δὲ, ι'. χρόνῳ ἐνίκησε Μάξιμον τὸν Τύραννον, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ. ὁμοίως καὶ τὸν Ἀνδραγάθιον ὁποῦ ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Γρατιανόν. Θεόφιλος δὲ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐζήτησεν ὁρισμὸν Βασιλικὸν εἰς ἀφανισμὸν τῶν Ἑλλήνων. καὶ λαβὼν τὸν Ἑλληνικὸν ναὸν, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐκατέλυσεν ἐκ βάθρων γῆς, καὶ τὰ εἴδωλα συνέτριψεν. οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθυμώθησαν, καὶ ἐποίησαν φόνον μέγαν εἰς τοὺς Χριστιανούς. ἔπεμψε δὲ ὁ Βασιλεὺς πανταχοῦ Ἄρχοντας καὶ ὁρισμοὺς εἰς πᾶσαν Πόλιν καὶ Χώραν, ὅτι εἰ μὲν θέλουσιν οἱ Ἕλληνες νὰ βαπτίζωνται καὶ νὰ γίνωνται Χριστιανοὶ, νὰ τοὺς ἀφήνουν. εἰ δὲ καὶ δὲν θελήσουν, νὰ τοὺς ἀποκεφαλίζουν, ἢ μὲ πᾶσαν βάσανον νὰ τοὺς ἀποκτείνουν, καὶ νὰ χαλάσουν καὶ ὅλους τοὺς Ναοὺς αὐτῶν, καὶ τὰ χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ Εἴδωλα νὰ καταλύσουν, νὰ τὰ μοιράσουν τῶν πτωχῶν, καὶ εἰς κανένα τόπον Εἰδωλολάτρην νὰ μὴν ἀφήσουν. Μάρκελλος δὲ ὁ Ἀπαμείας Ἐπίσκοπος, θείῳ ζήλῳ κινούμενος, τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀπαμείᾳ κατέστρεψε, καὶ τὰ θεμέλια ἀνώρυξε, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. τῷ δὲ, ι α'. χρόνῳ ἔγραψε Νόμον Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, γυναῖκα Ἱεροδιακόνισσαν νὰ μὴν κάμνουν ἕως νὰ γένῃ χρόνων, ξ'. ἐξώρισε δὲ καὶ τὸν Εὐνόμιον κακόδοξον ὄντα, καὶ πλανῶντα τὸν Λαὸν, καὶ ἀπέθανεν, ἐν τῇ ἐξορίᾳ. τῷ δὲ, ι β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα, ἡ γυνὴ τοῦ Βασιλέως, ἡ εὐσεβεστάτη Πλακίλλα, ἡ ὁποία ἠγάπα τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους, καὶ μετὰ χέριά της ἐδούλευε τοὺς ἀῤῥώστους καὶ τοὺς νοσημένους. ἦτον δὲ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν στήλη τῆς Βασιλίσσης, καὶ ὑπῆγαν οἱ Ἀντιοχεῖς καὶ τὴν ἔῤῥηξαν, καὶ τὴν ἔσυραν ἀπὸ ταῖς στράταις κατὰ πάθος, ἔστωντας ὁποῦ τοὺς ἐγύρευεν ὁ Βασιλεὺς τὰ συνηθισμένα τέλη ὁποῦ ἔδιδαν κάθε χρόνον. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη, καὶ περισσοτέρως διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Βασιλίσσης. καὶ

Θεοδόσιος. Θεόφιλος.

ἠβουλήθη νὰ ἀποστείλῃ φουσάτα νὰ ἐξολοθρεύσῃ παντελῶς τοὺς Ἀντιοχέας. οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς μεγάλως μετενόησαν διὰ τοῦτο ὁποῦ ἔκαμαν, καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν Βασιλέα Φλαβιανὸν τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, νὰ δεηθῇ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα, νὰ γένῃ Χριστομήμητος, νὰ εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ ἐλεήσῃ τὸ πταίσιμον ὁποῦ ἔπταισαν. καὶ ἰδὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν Πατριάρχην παρακαλοῦντα, καὶ τοῦ Λαοῦ τὴν ἐστιστροφὴν, ἐσυμπάθησεν αὐτοὺς ὁλοψύχως. τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ παρὰ Φλαβιανοῦ, ὁ Μέγας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. καὶ λόγους πολλοὺς καὶ θαυμαστοὺς ἔκαμε πρὸς διδασκαλίαν, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσεν ἀνδριάντας. τῷ δὲ, ι γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐξέβη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπήγενεν εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐταράχθησαν πολλὰ οἱ Θεσσαλονικεῖς, διότι οἱ στρατιῶται ἐκόνεβαν, ἤγουν ἁπλίκευαν εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν, καὶ ἐκαταπάτουν αὐτήν. καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένουν τὴν ἀπανθρωπίαν αὐτῶν, ἄρχησαν καὶ ὕβριζαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ ἐλιθοβόλησαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε ταῦτα, μεγάλως ἐταράχθη, πλὴν ἐμακροθύμησε, καὶ ἐσιώπησεν ἕως νὰ εὕρῃ καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς αὐτούς. τότε μετὰ ἡμέρας ὥρισεν ἵνα εὐτρεπισθῇ ἡ Πόλις διὰ τὸ ἱπποδρόμιον, διὰ νὰ κάμουν χαραῖς καὶ παιγνίδια, ὡς ἦτον συνήθεια καὶ ἔκαμναν. ὁ δὲ Λαὸς ἀκούσας, ἔδραμαν νὰ ἰδοῦν ταῖς χαραῖς καὶ τὰ παιγνίδια. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπαρήγγειλε τῷ Ἐπάρχῳ καὶ τοῖς στρατιώταις, ὅτι ὅταν συναχθοῦν, νὰ ἀποκεφαλίσουν αὐτούς. καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν, ἐξαίφνης ἐγύμνωσαν οἱ στρατιῶται τὰ σπαθία, καὶ ἔκοψαν ἄνδρας χιλιάδας, ι ε'. καὶ ἔδραμε τὸ αἷμα ὡς ποταμὸς μέγας. τότε ἐκαβαλίκευσεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Μιλάναν. καὶ ὡς ἔσωσεν ἐκεῖ, ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγεν εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν προσκυνήσῃ. καὶ ἐξέβη ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀμβρόσιος, καὶ δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ἔμπῃ μέσα, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας τὸν ἔλεγξε, καὶ εἶπέ του. θαυμάζω, ὦ Βασιλεῦ, πῶς ἐτόλμησας καὶ ἦλθες νὰ ἔμπῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἐνθυμήθης τὴν ἀδικίαν, τὸ μέγα κακὸν τοῦ φόνου ὁποῦ ἔκαμες καὶ ἐφόνευσες τοὺς ἀδελφούς σου τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ ἔκαμες τὰ παιδία τους ὀρφανὰ, καὶ τὰς γυναῖκάς των χήρας; πῶς νὰ πατήσουν οἱ πόδες σου τοὺς ἱεροὺς τόπους τοῦ θείου Ναοῦ; πῶς νὰ συκώσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ ἰδῇς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐκείνου τοῦ Μεγάλου Βασιλέως τοῦ ἀπροσωπολήπτου, πῶς νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου νὰ παρακαλέσῃς τὸν δίκαιον Κριτήν; πῶς νὰ ἁπλώσῃς τὰ χέριά σου εἰς δέησιν, ὅτι ἀκόμι στάζουν τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν; λοιπὸν ἔξελθε ἐκ τοῦ Ναοῦ, ἵνα μὴ βάλῃς ἀπάνω σου περισσοτέραν ἁμαρτίαν, καὶ βάλῃς εἰς τὸ κορμί σου καὶ εἰς τὴν ψυχήν σου τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγανάκτησιν. ὅμως ἐὰν εἶσαι ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ δίκαιος Βασιλεὺς, γύρισε καὶ σύρε εἰς τὸ Παλάτι σου, καὶ δεῖξαι μετάνοιαν, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων, καὶ στεναγμῶν, καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἵνα σε ἐλεήσῃ καὶ συγχωρήσῃ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας καὶ δυνατὸς καὶ φοβερὸς Κριτὴς, καὶ ἀθάνατος καὶ αἰώνιος Βασιλεύς. εἰδὲ καὶ θέλεις νὰ μὲ δυναστεύσῃς ὡς

λῃστὴς νὰ ἔμπῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ εἶσαι ἀνάξιος δι' αὐτῆς νὰ τὴν μιάνῃς, πρῶτον κόψε τὴν κεφαλήν μου, καὶ τότε κάμε ὡς βούλεσαι, καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θέλει σὲ κρίνει. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας οὕτως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔκαμε τοῦ Ἀρχιερέως τὴν πρέπουσαν μετάνοιαν, καὶ ἔκλαυσε πολλὰ, καὶ ἐστράφη μετὰ δακρύων καὶ πολλῆς ταπεινώσεως εἰς τὸ Παλάτιόν του. καὶ ἔκαμε μῆνας ὀκτὼ, μετανοῶν καὶ κλαίων διὰ τὸ ἁμάρτημα τῶν φόνων ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. ἦλθε δὲ ἡ Ἑορτὴ τῶν Χριστοῦ Γέννων, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἔτρεχον εἰς τὰς Ἐκκλησίας στολισμένοι καὶ εὐτρεπισμένοι διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ ὑπέρλαμπρον χάριν τῆς ἡμέρας. καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ ὑπάγῃ, ὅτι ἐφοβεῖτο τὸ ἐπιτίμιον τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἐλέγχους ὁποῦ τὸν ἤλεγχε. μόνον εὔγαλε τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ἔβαλε τὸ ὀμπρός του, καὶ ὅλα τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἐκάθητο κατὰ γῆς πτωχικὰ ἐνδυμένος, καὶ ἔκρουε τὸ στῆθος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μεγάλως, καὶ κλαίων ἔλεγεν. οἴμοι, οἴμοι τῷ ταπεινῷ καὶ ἁμαρτωλῷ, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πλούσιοι, καὶ πτωχοὶ, γυναῖκες, καὶ παιδία εὐφραίνονται στολισμένοι εἰς τὴν χαρὰν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ ἀφόβως ὑπαγένουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ βλέπουν τὴν δόξαν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκούουν ψαλμῳδίας, καὶ ὕμνους, καὶ δοξολογίας εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Δεσπότου, ἐγὼ δὲ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ πανάθλιος οὐδὲ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς τολμῶ νὰ συκώσω τὸ πρόσωπον νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου. ὢ τῆς δυστυχίας καὶ συμφορᾶς μου, τί γὰρ ὠφελεῖ με ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δόξα τῆς ἐπιγείου βασιλείας, ὅταν ὑστεροῦμαι τὴν δόξαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Οὐρανίου; καὶ λέγωντας ταῦτα, ἔτυπτε τὸ στῆθος καὶ ἔκλαιε πικρῶς. ἰδὼν δὲ αὐτὸν Μάγιστρος ὁ Ῥουφῖνος, εἶπεν αὐτῷ. μὴ λυποῦ, ἀλλ' ἐγὼ ἀπελθὼν εἰς τὸν Ἀμβρόσιον, παρακαλέσω αὐτὸν νὰ σὲ δεχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ὑπῆγεν ὁ Ῥουφῖνος μετὰ παῤῥησίας εἰς τὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἤρχησε καὶ ὡμίλησε καὶ ἐπαρακάλει τὸν Ἀρχιερέα ἵνα συγχωρήσῃ τοῦ βασιλέως. καὶ δὲν τὸν ἐδέχθη τελείως, μόνον εἶπέ του. Ῥουφῖνε, ὁμοιάζει ὅτι νὰ εἶσαι ἀναίσχυντος ἄνθρωπος καὶ ὑπερήφανος, καὶ Θεὸν δὲν φοβεῖσαι οὐδὲ τρέμεις. ὁ δὲ Ῥουφῖνος ἀκούσας οὕτω, κατησχύνθη, ἐπειδὴ τὸν ὠνείδισεν ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι δὲν ἐπέτυχε τῆς ζητήσεως, καὶ ἐστράφη λυπούμενος. καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν βασιλέα, ὑπήντησεν αὐτὸν εἰς τὴν στράταν, ὁποῦ ὑπήγενεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ τοὺς λόγους τοῦ Ἀμβροσίου, ὁποῦ εἶπε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παλάτι. ὁ δὲ Βασιλεὺς στενάξας ἀπὸ καρδίας, εἶπε. δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω. λέγω νὰ ὑπάγω ἕως τὴν θύραν τοῦ προαυλίου τῆς Ἐκκλησίας νὰ σταμματήσω ἐκεῖ, καὶ ἴσως ὁ Θεὸς νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν λογισμὸν τοῦ Ἀρχιερέως νὰ μοῦ συγχωρήσῃ. τότε ἦλθεν ἕως τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Ἀμβρόσιος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἶπε τοῦ βασιλέως. πῶς εὐγῆκες ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; καὶ πῶς ἦλθες ἐδὼ χωρὶς ἐρώτησιν καὶ συγχώρησιν; μήπως βούλεσαι νὰ μὲ δυναστεύσῃς ὡς βασιλεὺς, νὰ ἔμπῃς στανικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ὁ δὲ βασιλεὺς ἔβλεπε κάτω εἰς τὴν

γῆν,

γῆν, ἔχων τὴν κεφαλὴν κλιμένην, καὶ ἔλεγε τῷ Ἀρχιερεῖ. ὅτι ὁμολογῶ τὸ ἁμάρτημά μου, καὶ βοῶ ὅτι ἔπταισα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην σου, καὶ καταφεύγω εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ὅρισέ με τί θέλεις, καὶ νὰ τὸ κάμω. τότε ὁ Ἀρχιερεὺς ὡς εἶδε τὴν ταπείνωσιν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ὁλοψύχως ἐπιστροφὴν καὶ μετάνοιαν, ἐδέχθη αὐτὸν, καὶ εἶπέ του νὰ κάμῃ νόμον, ὅτι ὅποιος καταδικασθῇ εἰς ἀπόφασιν θανάτου, ἀφ' οὗ γένῃ ἡ κρίσις καὶ ἀπόφασις αὐτῶν, νὰ περάσουν ἡμέραι, λ'. νὰ μὴ τὸν θανατώσῃ, ἕως οὗ νὰ γένῃ ἀκριβεστέρα ἐξέτασις, μήπως καὶ δὲν εἶναι εἰς πταίσιμον καὶ θανατωθῇ ἀδίκως, καὶ εἶναι ἡ ἁμαρτία εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα. ἀκόμι εἶπέ του νὰ στείλῃ δωρεὰς καὶ ἐλεημοσύνην εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὰς γυναῖκας ὁποῦ ἐχήρευσαν, καὶ εἰς τὰ παιδία ὁποῦ ἔμειναν ὀρφανὰ διὰ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ ἐλεημοσύνην εἰς τὰ πτωχὰ, καὶ νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια δωρήματα εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, καὶ ὅλα τὰ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ. τότε ὁ Ἀρχιερεὺς ἅπλωσε καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ὑπῆγαν ὁμοῦ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ καθὼς εἰσῆλθε μέσα ὁ βασιλεὺς, καὶ εἶδε μακρόθεν τὴν Εἰκόνα τοῦ μεγάλου καὶ ἀθανάτου Βασιλέως Χριστοῦ, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, καὶ ἔκαμεν εὐχαριστίαν λέγωντας. εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ Βασιλεῦ τῆς δόξης, ὅτι ἐπαίδευσάς με διὰ τοῦ δούλου σου καὶ Ἀρχιερέως Ἀμβροσίου. καὶ παραβλέψας τὰς ἁμαρτίας μου, ἐσυγχώρησάς μοι εἰσελθεῖν εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Ναὸν προσκυνῆσαι τῇ μεγαλωσύνῃ σου. εὐχομένου δὲ τούτου, ὁ Ἀμβρόσιος ἦλθεν εἰς τὸ βῆμα. καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπλήρωσε τὴν εὐχὴν, ἦλθε καὶ αὐτὸς νὰ ἔμπῃ εἰς τὸ βῆμα. καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἐμήνυσεν αὐτὸν λέγων. ὅτι τὸ ἅγιον Βῆμα διὰ τοὺς Ἱερεῖς μόνον ἐγένετο νὰ εἶναι κεχωρισμένον, ὁ δὲ ἐπίλοιπος Ναὸς διὰ τοὺς κοσμικούς. ὕπαγε γοῦν καὶ σὺ, ἐπειδὴ καὶ λαϊκὸς εἶσαι, καὶ σταμάτισε μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. τότε ὁ βασιλεὺς ἔκαμε μετάνοιαν, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐστάθη μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ, καθὼς τὸν ὥρισεν ὁ Ἀρχιερεύς. ὁ γὰρ βασιλεὺς ἔβλεπε τὸν Ἀρχιερέα ὡς Ἄγγελον Θεοῦ, καὶ ἠυλαβεῖτο πολλὰ, καὶ ἠγάπα ὁλοψύχως. καὶ ἀπὸ τότε ἐγένετο συνήθεια καὶ νόμος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς, ὅτι νὰ στέκωνται ἔξω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸ βῆμα νὰ μὴν ἐμπαίνουν. τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Νεῖλος ὁ ποταμὸς δὲν ἤυξησε νὰ δράμῃ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, νὰ ποτίσῃ τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἶχαν χαρὰν μεγάλην οἱ Ἕλληνες λέγοντες, ὅτι διατὶ δὲν κάμνουν θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν, διὰ τοῦτο ὁ ποταμὸς δὲν ἀναβαίνει νὰ δράμῃ. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ φιλόχριστος καὶ εὐσεβὴς βασιλεὺς, ἀπεκρίθη. μὴ γένοιτο, ὅτι ὁ ποταμὸς ἔχει αἴσθησιν, ἢ γνῶσιν, ἢ χαίρει ποτὲ εἰς θυσίας, ἢ λυπεῖται, καὶ διὰ τοῦτο δὲν αὐξάνει. ὁ δὲ Θεὸς ἀποδεξάμενος τὴν καλὴν αὐτοῦ πίστιν, ἠυλόγησε τόσον τὴν ἀνάβασιν τοῦ ποταμοῦ, ὥστε ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐφοβήθησαν μήπως καταποντισθῇ ἡ Ἀλεξάνδρεια. τῷ δὲ, ι δ'. χρόνῳ ἐπολέμησε Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀποστάτην, καὶ ἔπιασεν αὐτὸν ζωντανὸν, καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτόν. τῷ δὲ, ι ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας εὑρέθησαν τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων Προφητῶν Ἀββακοὺμ καὶ Μιχαίου. ἦλθε δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπῆγαν τινὲς

Ἐπίσκοποι μετὰ θελήσεως τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου, καὶ ἐκατηγόρουν τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Φλαβιανόν. ὁ δὲ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἔχειν εἰρήνην καὶ ἀγάπην καθαράν. καὶ ὥρισεν ἵνα ἔλθωσιν οἱ Ἐπίσκοποι ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ νὰ γένῃ ἕνωσις, καὶ ἀγάπη, καὶ συμφωνία μία. ἔδωκε δὲ ὁ βασιλεὺς πολλὰ χαρίσματα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔκοψε δυναστείας, καὶ βάρη ὁποῦ εἶχαν, ἤγουν ἀγγαρίας. ἦτον δὲ εἰς τὴν Ῥώμην μία συνήθεια καὶ νόμος, ὅτι ὅποια γυναῖκα ἐπαράπιπτεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἤγουν ἤθελε μοιχευθῇ, τὴν ἔβαλλον εἰς τὸ πορνοστάσιον μετὰ τῶν πορνῶν γυναικῶν, καὶ ἐκτύπουν καὶ τύμπανα καὶ ἄλλα παιγνίδια εἰς ἐντροπὴν αὐτῆς. καὶ τότε ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς νὰ μὴ γίνεται πλέον. τῷ δὲ, ιέ. χρόνῳ ἤφεραν τὴν ἁγίαν κάραν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Γωάννου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. εὑρισκομένου δὲ τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Μιλάναν τῷ, ιϛ'. χρόνῳ τῆς βασιλείας του, ἀῤῥωστήσας ἀπέθανεν. ἦτον δὲ χρόνων, ξ'. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, ιϛ'. καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς δύο Υἱοὺς αὐτοῦ· καὶ τὸν μὲν Ἀρκάδιον βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἔκαμε, τὸν δὲ Ὀνώριον εἰς τὰ ἑσπέρια μέρη, καὶ τὸ βασίλειον εἶχεν εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Βασιλέως Ἀρκάδιος ὁ Υἱὸς αὐτοῦ ἤφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸ ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Βασιλεία Ἀρκαδίου Υἱοῦ Θεοδοσίου.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Ἀρκάδιος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, Κόσμου ἔτος, ϛωπή. τῆς θείας Σαρκώσεως, τυδ'. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, ιδ'. τῷ δὲ, ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανε Νεκτάριος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐψήφισεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ πᾶσα ἡ Πόλις Γωάννην τὸν Χρυσόστομον ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Λιβανίου τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ. ἦτον δὲ ὁ Γωάννης ἐξ εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων γονέων καὶ βαθυπλούτων, Σεκούνδου Πατρὸς, καὶ Μητρὸς Ἀνθούσης. λόγιος καὶ θαυμαστὸς ἄνθρωπος, ἐμπειρότατος εἰς πᾶσαν Ἐκκλησιαστὴν σοφίαν καὶ τέχνην, ὥς τε καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ καὶ γνώσει αὐτοῦ. καὶ τὴν μὲν γραφὴν τῶν Χριστιανῶν ἔμαθεν ἀπὸ ἕναν Ἡγούμενον Μοναστηρίου, καλούμενον Καρτέριον. τὴν δὲ γραφὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸν Λιβάνιον. ἐχειροτονήθη δὲ ὁ Χρυσόστομος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἰς δόξαν Χριστοῦ. τῷ δὲ αὐτῷ ἔτει γεννᾷ ὁ βασιλεὺς Υἱὸν ἀπὸ τὴν Εὐδοξίαν τὴν βασίλισσαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπωνόμασε Θεοδόσιον μικρόν. τὸν ὁποῖον ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἀνεδέξατο ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. τῷ δὲ, ή. χρόνῳ ἐτυράννησε Γαϊνᾶς κατὰ Ἀρκαδίου, καὶ ἔκαμε πολλὰ κακὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅμως ὕστερον ὤμοσεν ἔνδον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας ὅρκους νὰ εἶναι πιστὸς δοῦλος καὶ γνήσιος τοῦ Ἀρκαδίου. καὶ πάλιν ἠπάτησε τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, καὶ ἔκαμε χειρότερα κακὰ παρὰ τὰ πρῶτα, καὶ ὑπῆγεν εἰς Χερσόνησον τῆς Θράκης, καὶ ἔκαμε περάματα, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν διὰ νὰ λάβῃ τὰ Κάστρη τὰ ἀνατολικά.

καὶ ἐκεῖ ἐγένετο μέγας πόλεμος καὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, καὶ ἐχάθη καὶ αὐτὸς ὁ Γαϊνᾶς καὶ τὸ φουσάτον αὐτοῦ. ὁ δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης Ὀνώριος, διὰ μικρὰν αἰτίαν, ἔκαμεν εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλας ταραχὰς καὶ συγχύσεις εἰς τὸν Λαόν. καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν θυμὸν ὁποῦ εἶχεν, ἄφησε τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥεβένναν, Πόλιν τῆς Γταλίας παρὰ θάλασσαν, καὶ ἐκάθισεν ἕως οὗ καὶ εἰρήνευσεν. Γωάννης δὲ ὁ μέγας Φωστὴρ καὶ Διδάσκαλος ἐφώτισε πολλοὺς, καὶ ὠφέλησε τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὅλης τῆς Οἰκουμένης. διότι πάντοτε ἐδίδασκε τὴν θείαν Γραφὴν, καὶ ἐκήρυττε μετάνοιαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ θεοφιλῆ πολιτείαν. καὶ πολλοὶ τῶν Κακοδόξων ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν καὶ εἰδωλολατρείαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἕνας αἱρετικὸς Μακεδονιανὸς ἦλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὸν μέγαν Χρυσόστομον, καὶ ἐπροσκύνησεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν αἵρεσιν. καὶ ἠνάγκαζε καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἵνα ἀρνηθῇ τὴν αἵρεσιν, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων. καὶ τόσα πολλὰ ἀγαθὰ τῆς εἶπεν, ὅτι ἔκαμέ τὴν καὶ ἔστερξε. καὶ πάλιν ἠθέλησε καὶ ἐπῆρε κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς Μακεδονιανοὺς τοὺς Αἱρετικοὺς, καὶ τὴν ἔδωκε τῆς ὑποχειρίας της νὰ τὴν φυλάξῃ. τότε ὑπῆγε καὶ ἔλαβε Κοινωνίαν καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἔκαμε σχῆμα ὅτι τὴν τρώγει, καὶ αὐτὴ τὴν ἔδωκε τῆς ὑποχειρίας της νὰ τὴν φυλάγῃ καὶ αὐτήν. καὶ ἐπῆρε τὴν πρώτην κοινωνίαν, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὸ στόμα αὐτῆς νὰ τὴν φάγῃ, καὶ παρευθὺς ἡ κοινωνία ἐκείνη ἔγινε κομμάτι πέτρα μέσα εἰς τὸ στόματης. καὶ ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο ἡ γυναῖκα, ἐφοβήθη καὶ ἐτρόμαξε, καὶ ἐπεστράφη μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου θεϊκοῦ, καὶ ἔδραμε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοὺς Ἁγίου βοῶσα τὸ σημεῖον ὁποῦ ἐγίνη, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν πιστεύσασα ὁλοψύχως. καὶ λαβὼν τὴν πέτραν ἐκείνην ὁ Χρυσόστομος ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς, ἔβαλεν αὐτὴν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τούτου τοῦ θαύματος ἐστράφησαν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔστησε τὸν ξηρόλοφον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔκτισε δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν τὴν Ἀρκαδιούπολιν, κτίσματα θαυμαστά. ὁ δὲ θεῖος Χρυσόστομος ἐν καθαρῷ βίῳ καὶ ὀρθῷ λόγῳ καὶ θείοις χαρίσμασι διαλάμπων, καὶ σπουδαῖος πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν, ἠγαπήθη ὑπὸ παντὸς τοῦ Λαοῦ ἀγάπην πολλὴν καὶ καθαράν. ὅσοι δὲ ἦσαν ἄνθρωποι πονηροὶ, ὁποῦ ἀγαποῦσαν τὴν ἀσωτίαν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, ἐμίσουν καὶ ἀπεστρέφοντο ἀπ' αὐτοῦ. καὶ αὐτοὶ περισσοτέρως συνήργησαν, καὶ ἐγένοντο εἰς αὐτὸν σκάνδαλα μεγάλα καὶ ταραχαὶ, καθὼς θέλομεν τὸ εἰπεῖ ἔμπροσθεν. διότι εἶχαν βοηθὸν καὶ τὴν βασίλισσαν, ὁποῦ τὴν ἔλεγχεν ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας, ὁποῦ τὸ ἐπῆρεν ἀδίκως. Εὐτροπίου γὰρ τοῦ Εὐνούχου ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἡ φιλονεικία τοῦ Σεβηριανοῦ πρὸς Σεραπίωνα τὸν Ἀρχιδιάκονον Γωάννην, καὶ ἡ αἰτία τῶν φυγόντων ἐξ Αἰγύπτου διὰ Θεοφίλου, καὶ τὰ γράμματα ὁποῦ γράφει ὁ Θεόφιλος πρὸς τὸν Ἐπιφάνιον, ἦσαν ὅλα εἰς ἐπιβουλὰς καὶ σκάνδαλα κατὰ τοῦ θείου Χρυσοστόμου. Ἐπι-

φάνιος δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔκαμε χειροτονίας καὶ συνάξεις χωρὶς ἐπιτροπῆς καὶ θελήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Ποιμένος τοῦ θείου Χρυσοστόμου. ὁ δὲ θεῖος Χρυσόστομος, ὡς ἀληθινὸς μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, παρεβλέπετο ταῦτα πάντα διὰ τὸ εἰρηνικὸν καὶ ἀσκανδάλιστον. μᾶλλον δὲ ἐμήνυσε τὸν Ἐπιφάνιον, ἵνα ὑπάγῃ νὰ κάθεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν, ὅτι ἦτον συμφωνησμένος εἰς τὰς διαβολὰς τοῦ Θεοφίλου, ὁποῦ ἔλεγε κατὰ τοῦ Μακαρίου Γωάννου. ὁ δὲ θαυμάσιος Γωάννης ἔκαμε λόγον κατὰ πονηρῶν γυναικῶν εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου, τοῦ ὁποίου λόγου εἶναι ἡ ἀρχή. Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται. οἱ δὲ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἁγίου Γωάννου ἔδραμαν εἰς τὴν βασίλισσαν Εὐδοξίαν, λέγοντες αὐτῇ, ὅτι ἔκαμε λόγον εἰς τὸν Πρόδρομον, καὶ εἶναι κατὰ σοῦ καμωμένος. ἡ δὲ βασίλισσα ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἐπίστευσε τὸν λόγον, καὶ ἐταράχθη μεγάλως, καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλην ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως Γωάννου. καὶ οὕτως ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐγκάλεσεν αὐτὸν λέγουσα. ἤξευρε βασιλεῦ, ὅτι ὁ Πατριάρχης ὕβρισέ με μεγάλας ὕβρεις, καὶ ἀτιμίας εἶπε. καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ τιμὴ εἶναι ἐδική σου, καὶ τὸ ἐναντίον, ἡ ἀτιμία ὁποῦ μὲ ἀτιμάζει καὶ ὑβρίζει, εἶναι ἐδική σου. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐκινήθη πολλὰ εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε ταχυδρόμους, καὶ ἤφερε τὸν Θεόφιλον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔστωντας ὁποῦ τὸν ἐγνώριζεν ὅτι ἦτον φανερὸς ἐχθρὸς καὶ ἐπίβουλος τοῦ Χρυσοστόμου διὰ φθόνον. ἐλθὼν οὖν ὁ Θεόφιλος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀρχιερέων, καὶ συνόδου γενομένης, ἐκάθηραν καὶ ἐξέβαλαν αὐτὸν ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου ἀδίκως καὶ παραλόγως. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος. ὁ δὲ Λαὸς ἀκούσας τοῦτο, ἐκινήθη εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ κατὰ τῶν Ἀρχιερέων, ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτούς. καὶ λαβόντες ἅρματα καὶ πέτρας καὶ ξύλα, ὑπῆγαν πρῶτον ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Θεόφιλος νὰ τὸν λιθάσουν. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ἔδραμεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως. καὶ ὁ Λαὸς ἔδραμεν ὄπισθεν αὐτῶν εἰς τὸ Παλάτι μετὰ ὀργῆς πολλῆς καὶ μεγάλων φωνῶν, ὑβρίζοντες τὸν βασιλέα, καὶ τὴν βασίλισσαν, καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς, λέγοντες πρὸς αὐτούς. πέμψατε ταχέως νὰ φέρετε τὸν Πατριάρχην εἰς τὸν θρόνον του, εἰ δὲ, ἀποκτείνομέν σας τῆς ὥρας. ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ ἡ βασίλισσα, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, πολλὰ φοβηθέντες διὰ τὴν ὁρμὴν καὶ ὀργὴν τοῦ Λαοῦ, συντόμως ἀπέστειλάν τον εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. καὶ διὰ τὸ εἰρηνικὸν, ὅπως νὰ παύσωσι τὰ σκάνδαλα, ἦλθαν εἰς τὸν Πατριάρχην τὸν θεῖον Χρυσόστομον, παρακαλοῦντες ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ εἰρήνευσεν ὁ Λαὸς, καὶ ἐχάρη πολλά. τότε συνήχθησαν οἱ Ἐπίσκοποι, ζ'. καὶ ὅσα ἔκαμεν ὁ Θεόφιλος, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου ὅλα τὰ ἀνέτρεψαν, καὶ νὰ εἶναι ἀνίσχυρα καὶ ἀβέβαια καὶ ἀντὶ οὐδενός. τότε ἡ βασίλισσα Εὐδοξία ἔκαμε στήλην ἐδικήν της ὁλάργυρον, καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἀπάνω εἰς ὑψηλὴν καὶ μεγάλην κολώναν, εἰς τόπον λεγόμενον Πιττάκιον, συμὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην. ὁ δὲ ἔπαρχος τῆς πό-

λεως ἦτον Μανιχαῖος καὶ Ἑλληνόφρων, καὶ ἐσύναζεν ἐκεῖ τὸν Λαὸν μετὰ τυμπάνων, καὶ ὀργάνων, καὶ ἄλλων παιγνιδίων πολλῶν, λέγοντας ὅτι διὰ τιμὴν τῆς βασιλίσσης κάμνει ταῖς τοιαύταις χαραῖς. καὶ ταῦτα τὰ ἔκαμνε τῷ καιρῷ, ὅταν ἐλειτούργει ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ἔψαλλεν ἄλλην ἀκολουθίαν. ὡς ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁποῦ ἦτον ὁ Ἔπαρχος διὰ νὰ κάμῃ σκάνδαλον. καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ταραχὴν τῶν παιγνιδίων καὶ τῶν φωνῶν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁποῦ ἦτον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ὁ Λαὸς, δὲν ἐχροικάτο οὔτε ἡ ἀκολουθία, οὐδὲ ἡ διδαχὴ, οὔτε ψαλμῳδία. καὶ ἦτον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος λυπημένος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶχε περισσοτέραν λύπην, ἔστωντας ὁποῦ ἔβλεπε τοῦ Χριστοῦ τὸν Λαὸν καὶ ἔκαμεν ἀποχὴν, καὶ δὲν ἤρχετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ψάλλωντας ὁ Ἀρχιερεὺς, ἦλθε πάλιν ὁ μιαρώτατος Ἔπαρχος μετὰ τῶν ὀργάνων. καὶ λέγει του ὁ Ἀρχιερεύς. τί εἶναι τοῦτο ὁποῦ κάμνεις, καὶ συγχύζεις τὸν Λαὸν τοῦ Χριστοῦ; καὶ ἄλλην ὥραν δὲν ἔρχεσαι νὰ παίζῃς τὰ παιγνίδια εἰς τὴν στήλην τῆς βασιλίσσης, μόνον τὴν ὥραν ὁποῦ ψάλλομεν, ἢ λειτουργοῦμεν; ὁ δὲ Ἔπαρχος, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἦυρε τὸν καιρὸν νὰ ξεράσῃ τὸ φαρμάκι, ὁποῦ εἶχε κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν βασίλισσαν καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Πατριάρχης μοῦ εἶπε πολλὰς ὕβρεις, καὶ ὠργίσθη διὰ τὴν τιμὴν ὁποῦ κάμνω εἰς τὴν στήλην τῆς βασιλείας σου. ὡς δὲ ἤκουσε τοῦτο ἡ βασίλισσα, ἐκινήθη πάλιν εἰς περισσοτέραν ὀργὴν παρὰ τὴν πρώτην κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως, ἔστωντας νὰ εἶχε καὶ τὸ πάθος διὰ τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας ὁποῦ εἴπαμεν, ὅτι τὸ ἐπῆρεν ἀδίκως. καὶ ὁ ἀληθὴς Ἀρχιερεὺς τοῦ Κυρίου ἤλεγχεν αὐτὴν καθημερινῶς διὰ τὴν ἀδικίαν ἐκείνην. διότι ἡ χήρα δὲν ἔλειπε πάντοτε νὰ μὴν κλαίῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου διὰ τὴν ἀδικίαν, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ἡ βασίλισσα. καὶ ἀπὸ τότε πάλιν περισσοτέραν ἔχθραν ἐκίνησε πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐσύναξε σύνοδον, καὶ ἐκάθηράν τον ἀδίκως καὶ παρανόμως ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ ἐξώρισέ τον ὁ βασιλεὺς εἰς Κουκουσόν. καὶ πολλοὶ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἐκινδύνευσαν ἐπὶ αὐτοῦ, ἔστωντας ὁποῦ ἔβαλλαν φωτίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔκαψαν αὐτὴν λέγοντες. ὅτι ἐπειδὴ ἐξορίζετε ἐσεῖς τὸν Πατριάρχην, ἡμεῖς νὰ κάψωμεν τὴν Ἐκκλησίαν. λέγουσι δέ τινες, ὅτι ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον εὐγῆκε φωτία καὶ ἔκαψεν ὅλα τῆς Ἐκκλησίας. καὶ ἀπὸ τὴν Κουκουσὸν ἐξορίζεται πάλιν εἰς Πυττιοῦντα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Κόμανα τῆς Ἀρμενίας. καὶ ὡς ὑπήγενεν ἐκεῖ, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Κόμανα τῇ, ι δ'. τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνὸς, καὶ ἐτάφη τὸ Ἅγιον Σῶμα αὐτοῦ τιμίως καὶ εὐλαβῶς. λέγουν τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι τοῦτο ὁποῦ ἀπέθανεν ὁ θεῖος Χρυσόστομος τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀποθάνῃ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, διότι εἶναι ὅλα τὰ Δαιμόνια δεμένα διὰ τὴν Ὕψωσιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Ἅδην, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γῆν ἀπάνω, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ νερὸν, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὸν ἀέρα, τὰ ὁποῖα λέγονται ἐναέρια τελώνια τῶν ψυχῶν, ἔστωντας ὁποῦ ἐξέπεσεν ὁ πρῶτος τῶν Ἀγγέλων ὁ Ἑωσφόρος, ὁποῦ ἐσχίσθη ὁ Οὐρανὸς καὶ ἔπεσαν οἱ Δαίμονες, καὶ εἶπεν ὁ „ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ. στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ. καὶ ἐν τῷ ἅμα

ἐκεῖ ὁπȣ̃ εὑρέθησαν, κάθε Δαιμόνιον ἐκεῖ ἐςάθη, καὶ ςέκεται ἕως τὴν σήμερον. μετὰ δὲ τὴν ἐξορίαν τȣ̃ Χρυσοςόμȣ, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εἰς Κωνςαντινȣ́πολιν, Ἀρσάκιος ὀνόματι. ἔζησε δὲ χρόνȣς, ν β'. ὁ μέγας Χρυσόςομος, καὶ Ἀρχιεράτευσε χρόνȣς, έ. ἥμισυ. ὁ δὲ Πάπας τῆς Ῥώμης Γννοκέντιος, ὡς ἤκȣσε τὴν ἐξορίαν τȣ̃ Χρυσοςόμȣ καὶ τὸν Θάνατον, ἔγραψε πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀρκάδιον ȣ̃τω.

Ἐπιςολὴ τȣ̃ Πάπα Γννοκεντίȣ πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀρκάδιον, περὶ Γωάννȣ τȣ̃ Χρυσοςόμȣ.

ΦΩνὴ αἵματος τȣ̃ ἀδελφȣ̃ μȣ Γωάννȣ βοᾷ πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ σȣ̃, Βασιλεῦ, ὥς ποτε Ἄβελ τȣ̃ δικαίȣ, κατὰ τȣ̃ ἀδελφοκτόνȣ Κάϊν, καὶ παντὶ τρόπῳ ἐκδικηθήσεται. ȣ̓ μόνον δὲ τȣ̃το πέπραχας, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης διωγμὸν κατὰ τῆς τȣ̃ Θεȣ̃ Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερέων αὐτȣ̃ συνεςήσω, ἐξέωσας τὸν μέγαν τῆς Οἰκȣμένης Διδάσκαλον τȣ̃ θώκȣ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτȣ̃ ἀκρίτως, συνδιώξας αὐτῷ τὸν Χριςόν. ἀλλ' ὁ Μακάριος Γωάννης τὸν βίον κατέλιπε, τὴν πίςιν τηρήσας, καὶ ςηρίξας τȣ̀ς σαλευομένȣς. ἀλλ' εἰς ἀλήκτȣς αἰῶνας τὴν ἀδάπανον τρυφὴν, καὶ ἀθάνατον ζωὴν ἐκληρονόμησεν. ἡ δὲ νέα Δαλιδὰ, ἡ κατὰ μικρὸν τῷ ξυρῷ τῆς πλάνης δεσμεύσασα φορτίον ἁμαρτημάτων βαρὺ, καὶ δυσβάςακτον. διὸ ἐγὼ ὁ ἐλάχιςος, ὁ πιςευθεὶς τὸν θρόνον τȣ̃ μεγάλȣ Ἀποςόλȣ Πέτρȣ, ἀφορίζω σέτε κἀκείνην τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυςηρίων Χριςȣ̃ τȣ̃ Θεȣ̃ ἡμῶν. ἀλλὰ καὶ πάντα Κληρικὸν τολμήσαντα μεταδȣ̃ναι ὑμῖν, ἀφ' ἧς ἀναγνῶτέ μȣ τὸν πεμφθέντα σύνδεσμον, ὑπὸ καθαίρεσιν εἶναι. Ἀρσάκιον δὲ, ὃν εἰσαγάγετε εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς ἀντὶ τȣ̃ μεγάλȣ Γωάννȣ, καὶ μετὰ θάνατον καθαιρȣ̃μεν σὺν πᾶσι τοῖς κοινωνήσασιν αὐτῷ. ἀλλ' ȣ̓δὲ τὸ ὄνομα αὐτȣ̃ γραφήσεται ἐν τοῖς Ἱεροῖς διπτύχοις. ἀνάξιος γάρ ἐςιν, ὡς μοιχεύσας τὴν Ἐπισκοπήν. προςιθέαμεν δὲ τῇ καθαιρέσει Θεοφίλȣ ἀφορισμὸν, καὶ ἀναθεματισμὸν, καὶ τελείαν ἀλλοτρίωσιν τȣ̃ Χριςιανισμȣ̃.

Ἡ ἐξήγησις τῆς ἐπιςολῆς λέγει ȣ̃τω. Βοὴ τȣ̃ αἵματος τȣ̃ ἀδελφȣ̃ μȣ Γωάννȣ φωνάζει εἰς τὸν Θεὸν καταπάνω σȣ, ὡσὰν ποτὲ τῷ καιρῷ τὸ αἷμα τȣ̃ δικαίȣ Ἄβελ ἐβόησε καταπάνω τȣ̃ Κάϊν, ὁπȣ̃ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφόν τȣ. καὶ βεβαίως θέλει ἐκδικηθῇ τὸ ἄδικον τȣ̃ Γωάννȣ. διότι εἰς καιρὸν εἰρηνικὸν ἔκαμες διωγμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐξέβαλες τὸν ἀληθινὸν Ποιμένα καὶ Ἀρχιερέα αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετ' αὐτȣ̃ καὶ τὸν Χριςὸν ἐξώρισες. περὶ τȣ̃ Γωάννȣ ἐγὼ δὲν λυπȣ̃μαι. διότι ἐκεῖνος ὑπῆγε μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀποςόλων εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. ἀλλὰ λυπȣ̃μαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς σας, ἐνθυμȣ́μενος ὅτι διὰ μίαν γυναῖκα πονηρὰν καὶ κατηραμένην ἐζημίωσες ὅλον τὸν Κόσμον ἀπὸ διδαχαῖς γλυκύταταις, ὁπȣ̃ ἐπροξενȣ̃σαν τὴν ζωὴν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τȣ̃το ἐγὼ ὁ ἐλάχιςος καὶ ἀνάξιος, ὁπȣ̃ ἐπιςεύθηκα τὸν θρόνον τȣ̃ Ἁγίȣ Πέτρȣ τȣ̃ Κορυφαίȣ τῶν Ἀποςόλων, ἀφορίζω καὶ ἐσένα, καὶ ἐκείνην τὴν γυναῖκά σȣ ἀπὸ τὴν

κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων καὶ Ἁγίων τȣ̃ Χριςȣ̃ Μυςηρίων. καὶ ἀποφασίζω νὰ εἶναι καθῃρημένος ὁποιος Ἱερεὺς τολμήσῃ νὰ σᾶς μεταλάβῃ. ἐὰν δὲ τολμήσητε νὰ δυναςεύσετε τινὰ Ἱερέα νὰ σᾶς μεταλάβῃ, καὶ νὰ χαλάσετε τȣ́την τὴν ἀποςολικὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν, ἡ ἁμαρτία αὕτη θέλει ςαθῇ ἔμπροσθεν τȣ̃ προσώπȣ σȣ βαρέα εἰς τὴν φρικτὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρȣσίας, ὅτε δὲν θέλει δυνηθῇ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα νὰ σᾶς βοηθήσῃ. τὸν δὲ Ἀρσάκιον, τὸν ὁποῖον ἐβάλετε εἰς τὸν θρόνον τȣ̃ Μακαρίȣ Γωάννȣ, τȣ̃τον καὶ μετὰ θάνατον ἔχομεν καθῃρημένον μὲ ὅλȣς ὅσοι ἐσυγκοινώνησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀδικίαν καταπάνω τȣ̃ Γωάννȣ ὁπȣ̃ ἐδιώχθη, ὡς ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἐμοίχευσαν τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ συμὰ εἰς τȣ́τȣς, ἔχομεν καὶ τὸν Θεόφιλον Ἀλεξανδρείας Πατριάρχην ἀφωρισμένον, καὶ ἀναθεματισμένον καὶ ἀλλότριον ἀπὸ τὸν Χριςιανισμόν. Ταῦτα ὁπȣ̃ ἠκȣ́σετε, ἔγραψεν ὁ Πάπας.

Ὁ δὲ Ὀνώριος, ὁ ἀδελφὸς τȣ̃ Βασιλέως, καὶ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, ἔςειλε καὶ αὐτὸς γραφὴν πρὸς τὸν Ἀδελφὸν αὐτȣ̃, ὀνειδίζων καὶ λέγων ȣ̃τω.

Ὀνωρίȣ τȣ̃ Βασιλέως Ἐπιςολὴ πρὸς Ἀρκάδιον τὸν Ἀδελφόν.

ΔΕν ἠξεύρω τί διαβολικὴ ὑπερηφανία, καὶ ἐνέργεια σὲ ἔκαγεν, Ἀδελφὲ βασιλεῦ, καὶ ἐκατάβαλέ σε μία γυναῖκα, καὶ ἔκαμες τὴν τοιαύτην παρανομίαν, τὴν ὁποίαν ȣ̓δένας ἄλλος βασιλεὺς εὐσεβὴς ἔκαμε ποτὲ, νὰ ὑςερήσῃς τὸ φῶς ἀπὸ τὸν Κόσμον, λέγω δὲ, τὸν Φωςῆρα τῆς Οἰκȣμένης, τὸν θεῖον Ποιμένα, καὶ Διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Μέγαν Χρυσόςομον. καὶ ȣ̓χὶ μόνον ὁ Πάπας βοᾷ κατὰ σȣ̃, ἀμὴ καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁπȣ̃ εὑρίσκονται ἐδὼ εἰς τὴν Βασιλείαν μȣ. περὶ δὲ τȣ̀ς Τοποτηρητὰς αὐτῶν, ὁπȣ̃ ἔςειλαν καὶ ἤφεραν εἰς τὴν Βασιλείαν μȣ τὰς ἐπιςολὰς περὶ τȣ́τȣ τȣ̃ ἀδίκως γενομένȣ, ἐπειδὴ δὲν ἔδειξας εἰς αὐτȣ̀ς καμίαν εὐσπλαγχνίαν, ȣ̓ δὲ φιλανθρωπίαν, ἀμὴ τȣ̀ς ἔβαλες εἰς φυλακὴν χωρὶς καμίαν τροφὴν πεινῶντας καὶ διψῶντας, καὶ τὰ ἀργύρια ὁπȣ̃ εἶχαν διὰ ἔξοδον τῆς ζωῆς αὐτῶν ὥρισες καὶ τὰ ἐπῆραν, διὰ νὰ βοȣ̃ν περισσοτέρως εἰς τὸν Θεόν. καὶ τὴν Ἀποςολικὴν κρίσιν τȣ̃ Μακαριωτάτȣ Πάπα, τȣ̃ Διαδόχȣ τȣ̃ θείȣ Ἀποςόλȣ Πέτρȣ, δὲν τὴν ἐδέχθης ἀντὶ ȣ̓δενὸς, ἀμὴ εὔγαλες τȣ̀ς Ὁσιωτάτȣς Ἐπισκόπȣς ἀπὸ τȣ̀ς θρόνȣς αὐτῶν, καὶ ἄλλȣς ἀνοσίȣς ἔβαλες. λοιπὸν, Ἀδελφὲ, ἐπιςράφȣ, καὶ σπȣ́δασαι, ȣ̓χὶ μὲ λόγια, ἀμὴ μὲ ἔργα, καὶ διόρθωσαι τȣ̃το τὸ ἄδικον, ἵνα μὴ ὀργίζεται ὁ Θεὸς κατὰ σȣ̃, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς. ὅτι καλῶς ἠξεύρεις, ὅτι αἱ προσευχαὶ αὐτῶν ςερεώνȣν τὴν βασιλείαν σȣ. εἰ δὲ κακῶς κάμνης, ἀντὶ εὐχῆς λαμβάνεις κατάραν.

Ὡς δὲ ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὰς ἐπιςολὰς τȣ̃ Πάπα, καὶ τȣ̃ Ἀδελφȣ̃ αὐτȣ̃, ἦλθεν εἰς μεγάλην καὶ πολλὴν ἀδημονίαν, καὶ θλίψιν ἀπαρηγόρητον. καὶ παρευθὺς ὥρισεν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν νὰ γυρεύσȣν νὰ εὕρȣν ἐκείνȣς, ὁπȣ̃ ἔκαμαν τὰς κατασκευὰς κατὰ τȣ̃ Χρυσοςόμȣ, διότι δὲν ἦσαν ἀκόμι μισεμένοι ἀπ' ἐκεῖ ὅλοι, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτȣ́ς. καὶ ȣ̃τως, ὡς ἐγύρευσαν, ἄλλȣς δὲν ἤυραν, μόνον τȣ́-

τους, Μηνᾶν, καὶ Θεότεκνον, καὶ Ἰσχυρίωνα, τοὺς Θεοφίλου ἀνεψιοὺς, καὶ τὸν Βερροίας Ἀκάκιον, καὶ τὸν Γαβάλων Σεβηριανόν. τοὺς ὁποίους, μὲ πολλαῖς ὕβριτες καὶ ἀτιμίαις μεγάλαις ὥρισε παρρησίᾳ καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν, ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ τί νὰ κάμῃ εἰς αὐτούς. καὶ ὡσὰν τοὺς ἐφυλάκωσεν, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ ἐκείνους ὁποῦ ἔκαμαν τὰ κακὰ τῶν Τοποτηρητῶν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ῥώμης, καὶ ἦυρε Μαρῖνον τινὰ ἄνθρωπον τῆς βασιλίσσης Εὐδοξίας, καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἰτία, καὶ ὥρισε καὶ ἔκοψε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. καὶ ἄλλους, ὅσοι ἦσαν αἰτία, ἢ συγγενεῖς, ἢ ἄνθρωποι τῆς Εὐδοξίας καὶ εὑρίσκοντο εἰς τιμὴν, ὅλους τοὺς ὑστέρησεν ἀπὸ ἐκείνης τῆς τιμῆς καὶ ἀξίας, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ἔκαμεν ἀφεντικά. καὶ τοὺς ἐπιλοίπους ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μὲ δαρμοὺς πολλοὺς καὶ βάσανα. καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Εὐδοξίαν εἰς μίαν ἄκραν τοῦ Παλατίου ἔβαλε καταφρονημένην εἰς μίαν κάμεραν, καὶ τὴν βασιλικὴν τιμὴν, ὁποῦ εἶχεν ὡς Βασίλισσα, ὑστέρησέ τὴν, καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ τὴν βλέπῃ τινὰς, μόνον αἱ δούλαις της. καὶ ὡς εἶδεν ἡ Βασίλισσα τὴν τοιαύτην καταφρόνησιν, καὶ ἐντροπὴν ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς, ἦλθεν εἰς μεγάλην καὶ πολλὴν θλίψιν. καὶ ἀπὸ τὴν πικρίαν ὁποῦ ἔλαβεν, ἔπεσεν εἰς μεγάλην καὶ κακὴν ἀρρωστίαν, καὶ ἔτρεχεν ἀπ' αὐτὴν αἷμα, καὶ ἐβρώμειε μεγάλως ἐκεῖ εἰς τὸ κρεββάτι ὁποῦ ἐκοιμᾶτο. ἦτον δὲ ἐγγαστρωμένη, καὶ ὡσὰν τῆς ἦλθεν ἡ ἀσθένεια καὶ ἐβρώμει, ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁποῦ ἔπεσεν εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ, ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ. καὶ ὡσὰν τὴν ἄρχησαν οἱ πόνοι, καθὼς εἶναι τῶν Γυναικῶν, δὲν ἤρχετο τὸ βρέφος εἰς τὴν φύσιν νὰ γεννηθῇ, ἀμὴ ἐσείετο εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ οὕτως ἀπέθανε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν της. καὶ ἦτον ἀπεθαμμένον ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐσάπη ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐβρώμησεν ὁμοῦ μὲ τὴν κοιλίαν της, καὶ οὕτως ἀπέθανεν αὐτὴ κακῶς, καὶ ἀτίμως καταφρονεμένη πολλά. ἀφῆκε δὲ θυγατέρας τέσσαρας, τὴν Πουλχερίαν, τὴν Φαλκίλαν, τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ τὴν Μαρίαν, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπανδρεύθησαν, μόνον ἀπέθαναν παρθένοι. εἶχε δὲ υἱὸν Θεοδόσιον τὸν Μικρὸν μόνον. ἦτον γοῦν ἡ Εὐδοξία βάρβαρη, καὶ κακῆς καρδίας καὶ γνώμης σκληρᾶς. μετὰ δὲ τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου δὲν ἔζησεν ἡ Εὐδοξία, μόνον μῆνας, γ'. καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ἐβόα ἡ γῆ εἰς τὴν Ῥώμην ἡμέρας ἑπτὰ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἐξώρισε τὸν Ἅγιον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἀντέγραψεν Ἰννοκεντίου τοῦ Πάπα, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀνωρίου, καὶ τῶν Ἐπισκόπων. ζητῶντας συγχώρησιν, ὅτι δὲν ἤξευρε τελείως εἰς ὅσα κακὰ ἔγιναν εἰς τοὺς Τοποτηρητὰς τῶν Ἐπισκόπων. καὶ ὅτι ὁ Ἁγιώτατος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Χρυσόστομος ὁποῦ ἐξωρίσθη, δὲν ἦτον αὐτὸς ἡ αἰτία μήτε νὰ τὸν καθήρουν, μήτε νὰ τὸν εὐγάλουν, ἀμὴ ἡ αἰτία ἦτον τῶν Ἀρχιερέων. καὶ ἂς εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ ἀδικία εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, διότι ἐγὼ ἐπίστευσα τοὺς λόγους αὐτῶν ὡς Ἀρχιερεῖς τοῦ Χριστοῦ, θαρρῶντας ὅτι νὰ κρίνουν δικαίως, οὐχὶ μὲ πάθος καὶ φθόνος. καὶ διὰ νὰ

Ἐπιστολὴ Ἀρκαδίου, πρὸς τὸν Πάπαν Ἰννοκέντιον.

πι-

πιστωθῆτε, πέμπωσας τὸν Ἀκάκιον καὶ τὸν Σεβηριανὸν, διὰ νὰ μάθετε ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. ὅτι ἡ παρανομία αὕτη ὁποῦ ἐγίνη τῆς καθαιρέσεως καὶ τῆς ἐξορίας τοῦ Χρυσοστόμου, ἦτον τῶν Ἀρχιερέων, Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, Ἀκακίου Βερροίας, Ἀντιόχου Πτολεμαΐδος, Σεβηριανοῦ Γαβάλων, Κυρίλλου Χαλκηδόνος, καὶ ἄλλων ἑπτά. καὶ διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν σὴν Μακαριότητα νὰ μὴ δὲν μὲ ἀφήσῃς ἄμοιρον καὶ ἀκοινώνητον τῶν ἀγγάντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ. ὁ δὲ Πάπας, ὡς εἶδε τοῦ βασιλέως τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν, καὶ μετανοίας ὁποῦ ἔγραφεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, καὶ ὅτι αἰτία δὲν ἦτον, ἐσπλαγχνίσθη καὶ κατενύγη τῇ καρδίᾳ. καὶ διὰ τὴν παρακάλεσιν Ὀνωρίου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐδέχθη αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν. καὶ οὕτως ἔγραψε γράμμα ἐπιτροπικὸν τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μητροπολίτου Κυζίκου, εὑρισκομένου τότε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι νὰ λύσῃ τὸν βασιλέα τοῦ ἀφορισμοῦ, καὶ νὰ τὸν μεταλάβῃ τῶν θείων Μυστηρίων. καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἔκαμε κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ Πάπα, καὶ ἐσυγχώρησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐμετάλαβε. καὶ ἔγραψε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θείου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως νὰ μνημονεύεται ὡς ἄξιος ὁποῦ εἶναι μνημοσύνου, ὅτι οὕτως ἐμήνυσεν ὁ Πάπας. περὶ δὲ τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, ὥρισεν ὁ Πάπας, ὅτι νὰ συναχθῇ Σύνοδος εἰς τὴν Θεσσαλονίκην διὰ τὴν παράνομον καθαίρεσιν ὁποῦ ἔκαμε, νὰ λάβῃ τὴν αὐτοπάθειαν καὶ καταδίκην ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. καθὼς καὶ αὐτὸς ἐποίησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ τὴν Πρεσβυτέραν Ῥώμην, ὁποῦ ἐκάθηρε καὶ ἀφώρισεν αὐτὸν καὶ ἀνεθεμάτισεν. ἐκάθηρε δὲ αὐτὸν τὸν Θεόφιλον ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων Χριστὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ πάθος ὁποῦ τοῦ ἦλθε, διότι ἐκρατήθη τὸ οὖρός του ἀπὸ πέτραν, καὶ ἀπέρασε μεγάλην ὀδύνην καὶ τιμωρίαν. καὶ οὐχὶ μόνον αὐτὸς, ἀμὴ καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι, ὁποῦ ἐσυνήργησαν εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ ὀργαῖς Θεϊκαῖς ἐβασανίσθησαν καὶ ἐπαιδεύθησαν πολλὰ, καὶ εἰς τὰ βάσανα ἐκεῖνα ἀπέθαναν κακῶς καὶ ὀδυνηρῶς. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ὑπῆγεν εἰς τὴν Κύπρον, καὶ παρὰ Θεοῦ ἐγνώρισε τὴν ἐξορίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τοῦ τὸ ἐμήνυσεν. ὁμοίως καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἀπεκαλύφθη τὸν θάνατον τοῦ Ἐπιφανίου πῶς θέλει ἀπεθάνῃ μέσα εἰς τὸ καράβι. καὶ τοῦτο ἦτον, διὰ νὰ ἐγνωρίσῃ κάθε ἄνθρωπος ὅτι πῶς τοῦτο οἱ δύο Ἁγιώτατοι Ἀρχιερεῖς καὶ Διδάσκαλοι δὲν ἀπέθαναν εἰς καμίαν ἔχθραν, ὅτι τοῦ εἰρηνοποιοῦ Χριστοῦ ἦσαν Μαθηταὶ „ γνήσιοι, ὁποῦ λέγει. Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι μαθηταί μου ἐστὲ, „ καὶ ἀγάπην ἐὰν ἔχητε μετ' ἀλλήλων. ὅμως τοῦτοι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς δὲν ἀπέθαναν εἰς καμίαν ἔχθραν, καλὰ καὶ ἐὰν ἐσυνέβη μικρὸν σκάνδαλον, ὡς εἶναι τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν πρώτην καθαίρεσιν, ἀμὴ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἀρετῶν ἔβαλαν καθαρὰν ἀγάπην, διὰ τῆς ὁποίας λέγει Παῦλος ὁ Ἀπό- „ στολος. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κα-

κόν.

κόν. καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει. ἐτελεύτησε δὲ Ἀρκάδιος ὁ βασιλεὺς τῷ, ιδ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας. καὶ ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου χρόνους, ιβ'. καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Πατήρ του, ἐβασίλευσε μόνος χρόνους. ιδ'. καὶ ἀφῆκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Θεοδόσιον τὸν Μικρὸν χρόνων ὀκτὼ, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. καὶ πρὶν νὰ ἀποθάνῃ, ἀνηγόρευσε Βασιλέα αὐτὸν τὸν Υἱόν του Θεοδόσιον τὸν Μικρόν.

Βασιλεία Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοδόσιος ὁ Μικρός. ὅμως ζῶντός του ὁ Ἀρκάδιος, ἐφοβήθη μήπως καὶ ἐπιβουλευθῇ τινὰς αὐτὸν τὸν Υἱόν του τὸν Θεοδόσιον, ἔστωντας ὁποῦ ἦτον μικρὸν παιδὶ, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ Ἐπίτροπον καὶ Δεφένσορα τοῦ Παιδίου, Ἰσδιγέρδην τὸν βασιλέα Περσῶν, ὅτι εἶχε πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτόν. ὁ δὲ Ἰσδιγέρδης, ὡς ἤκουσε τοῦτο, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶχε περισσοτέραν ἀγάπην εἰς τὸν Θεοδόσιον, παρὰ εἰς τὸν Πατέρα του τὸν Ἀρκάδιον. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλεν ἀπὸ τὴν Περσίαν ἕνα Χριστιανικώτατον ἄνθρωπον θαυμαστόντε καὶ σοφώτατον. Ἀντίοχον ὀνόματι, Παιδαγωγὸν, καὶ Ἐπίτροπον Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. καὶ ἔγραψεν ὁ Ἰσδιγέρδης πρὸς τοὺς Ἄρχοντας τῶν Ῥωμαίων. ὅτι ὁ Ἀρκάδιος ἀφῆκεν εἰς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἐπίτροπον καὶ Δεφένσοφα ἐμὲ, καθὼς δηλοῖ ἡ διαθήκη αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἀπέστειλα αὐτόθι ἄνθρωπον ἐδικόν μου εἰς τὸν τόπον του, νὰ εὑρίσκεται νὰ ἐπιτηρῇ καὶ νὰ φυλάττῃ τὸ Παιδὶ ἀντὶ ἐμοῦ. καὶ βλέπετε ὅλοι καλὰ νὰ μηδὲν ἐπιβουλευθῇ τινὰς τὸν Βασιλέα σας, καὶ προξενήσῃ μέγαν πόλεμον καὶ μάχην ἀκατάλυτον καταπαύωσας. καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀντίοχος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔγινε κατάστασις καὶ εἰρήνη μεγάλη μέσον Περσῶν καὶ Ῥωμαίων. μάλιστα καὶ ὁ Ἀντίοχος ἔγραφε πολλὰ εἰς τὸν Ἰσδιγέρδην διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἀγαθὰ, καὶ οὕτως ἐπλατύνθη ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Περσίαν. ἡ Πουλχερία δὲ ἡ Ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως ἦτον χρόνων, ιθ'. νέα εὐμορφωτάτη, καὶ συνετὴ, καὶ φρονιμωτάτη. καὶ ἐκυβέρνα τὴν Βασιλείαν καλῶς καὶ ἐπιμελῶς, καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἔβαλεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Παρθένων. ἐπαίδευε δὲ αὐτὸν τὸν Ἀδελφόν της Θεοδόσιον ὡς σοφωτάτη καὶ θεῖον νοῦν ἔχουσα. καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἵνα φοβῆται τὸν Θεὸν εὐσεβῶς καὶ θεοφιλῶς. καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀμὴ καὶ εἰς ὁμιλίαν, καὶ εἰς περπάτημα, καὶ εἰς στολὴν, καὶ εἰς τράπεζαν, καὶ εἰς στάσιν, καὶ εἰς καθέδραν. ἔκτισε δὲ αὐτὴ ἡ Πουλχερία Μοναστήρια πολλὰ, καὶ Ναοὺς μεγάλους καὶ θαυμασίους, καὶ Πτωχοτροφεῖα καὶ Ξενῶνας. καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ πλοῦτον πολὺν καὶ κτήματα βασιλικὰ, διὰ ἀνάπαυσιν Μοναχῶν καὶ πτωχῶν καὶ ξένων καὶ δεομένων. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐδίδαξεν ἕναν Ἑβραῖον ἀσθενῆ παράλυτον, ὁποῦ δὲν εἶχε κανένα μέλος ὑγιὲς,

καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐβαπτίζετο, ἔγινεν ὑγιὴς ὡσὰν νὰ μὴ δὲν ἤθελεν ἀσθενήσῃ ποτέ. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐσφάγησαν εἰς τὰς Γαλλίας, ἤγουν εἰς τὰ Ἑσπέρια μέρη, Ἰουβιανὸς, καὶ Σεβαστιανὸς, ἄνθρωποι ἐνδοξότατοι, καὶ ὑπῆγαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς τὴν Ῥώμην. εἶτα εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐσφάγησαν Σαλούστιος, καὶ Ἡρακλειανὸς, ἄνδρες λαμπρότατοι. καὶ ὁ Ἀλαρίχος ὁ Γότθος, ὁ Ἀφέντης τῶν Βανδήλων, ἐπῆρε τὴν Ῥώμην, ὁποῦ ἦτον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον περιβόητος, Μηνὶ Αὐγούστῳ, κθ'. ἔτος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ϛπξέ. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ὀνώριος ἦτον εἰς τὴν Ῥεβέννα, καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἔπεσεν εἰς μεγάλην πικρίαν καὶ ὑδρωπικίασε καὶ ἀπέθανε. καὶ ὡς τὸ ἔμαθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐλυπήθησαν πολλά. ἐσείετο δὲ πᾶσα ἡ Πόλις ἡμέρας, στ'. τῷ δὲ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ἐπιβουλὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ εἶπαν ἀνάμεσόν τους, ὅπως νὰ φορέσῃ καθ' ἕνας ἐξ αὐτοὺς εἰς τὸ χέρι του δακτυλίδι φοινικένιον, ἤγουν ἀπὸ φοινίκι. καὶ ἁρματώθησαν τὴν νύκτα, καὶ εὐγῆκαν φωνάζοντας, καὶ κράζοντας, ὅτι καίεται ἡ Ἐκκλησία. καὶ ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ Χριστιανοὶ, ἔτρεχαν διὰ νὰ σβύσουν τὴν φωτίαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἐπίστευσαν ἐν ἀληθείᾳ νὰ καίεται, καὶ οἱ Ἑβραῖοι τοὺς ἔσφαζαν εἰς τὴν στράταν. ὡς δὲ ἐγνώρισαν οἱ Χριστιανοὶ αὐτὴν τὴν ἐπιβουλὴν τῶν ἀσεβεστάτων Ἑβραίων, πολλοὺς ἐκατέσφαξαν, καὶ τοὺς ἄλλους ἐξώρισαν, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ἔκαμαν ἀφεντικὰ καὶ ἐπούλησαν. ὁ δὲ φύλαξ τοῦ βασιλέως Ἀντίοχος ὁ Πέρσης ἀπέθανε, καὶ ἔγινεν ἡ Πουλχερία Κυρία εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν. τῷ αὐτῷ χρόνῳ πολλοὶ εἰς τὴν Περσίαν Χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν Μάγων ἐμαρτύρησαν. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, εἰς τὸν κάμπον τοῦ Ἴμμου, ἐπίασαν οἱ Ἑβραῖοι παιδὶ Χριστιανὸν, καὶ ὡς παίζοντες τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν Χριστὸν, ἐκρέμασαν τὸ Παιδίον εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἐκάρφωσαν αὐτὸ, καὶ ἄλλα πολλὰ βάσανα ἔκαμαν εἰς αὐτὸ, καὶ ἀπέθανεν. ὡς δὲ ἔμαθε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἀπεκεφάλισε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. τοῦτον τὸν χρόνον ἀπέθανε Λεόντιος ὁ Φιλόσοφος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ ὁποῖος εἶχεν υἱοὺς τρεῖς, καὶ μίαν θυγατέρα. καὶ εἰς τὸν θάνατόν του ἔγραψε διαθήκην καὶ εἶπεν. ὅτι ὅλα μου τὰ πράγματα, εἴτι καὶ ἐὰν ἔχω, τὰ ἀφήνω εἰς τοὺς υἱούς μου, τῇ δὲ Ἀθηναΐδι τῇ ποθεινοτάτῃ, καὶ γλυκυτάτῃ μου Θυγατρὶ θέλω δοθῆναι νομίσματα ἑκατὸν, καὶ σώζει τὴν ἡ καλήτης τύχη, ἡ ὁποία εἶναι λαμπρὰ καὶ εὐτυχεστάτη. ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν οὗτος ὁ Λεόντιος ὁ πατὴρ αὐτῶν, οὐδὲ ἐκεῖνα τὰ ἑκατὸν νομίσματα δὲν ἤθελαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς νὰ τῆς τὰ δώσουν. καὶ ἀπὸ τὴν λύπην της ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Πουλχερίαν τὴν Ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως, ἐγκαλοῦσα τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, ἔστωντας ὁποῦ τὴν ἀδικοῦσαν. ἡ δὲ Πουλχερία εἶδε τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς, καὶ τὴν σεμνότητα καὶ τὴν φρονιμότητα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν ἐὰν εἶναι παρθένος. καὶ ὡς ἔμαθε περὶ τῆς παρθενίας αὐτῆς, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὴν, διότι ἦτον Ἑλ-

λωίδα, καὶ ἔβαλε τὸ ὄνομά της Εὐδοκία. καὶ ὅπως τὴν ἔδωκε γυναῖκα νόμιμον τῷ Βασιλέως τῷ Ἀδελφῷ της διὰ συνεργείας Παυλίνα Μαγίστρα τὴν ἀξίαν, ὁ ὁποῖος ἦτον οἰκειακὸς τοῦ Βασιλέως. ἡ δὲ Ἀθηναΐδα, ἡ Εὐδοκία, κατὰ τὸν λόγον τοῦ πατρός της, ὁποῦ εἶπεν ὅτι σώζει τὴν ἡ τύχη της, ἔγινε Βασίλισσα τῆς Οἰκουμένης. τοῦτον τὸν χρόνον Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης ἐσώαξεν ὅλους, ὁποῦ ἦσαν σκανδαλισμένοι καὶ βεβαρημένοι διὰ τὴν ὀξυρία τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ δὲν ὑπήγαιναν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς καὶ ἐπαρηγόρησε, καὶ ἔβαλεν ὅλους τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἔγραψαν τὸ ὄνομα τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὰ κοντάκια των νὰ τὸν μνημονεύουν. καὶ ὅπως ἔγινεν εἰρήνη μεγάλη. ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀττικὸς ἀπέθανε, καὶ ἐχειροτονήθη Σισίνιος. τῷ δὲ, ιζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀπέθανεν Γσδιγέρδης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, καὶ ἔγινεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Οὐάρης βασιλεύς. καὶ ἔστειλεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα, διὰ τινὰς Πέρσας ἀνθρώπους ἐδικούς του, ὁποῦ διῶχναν ἀπὸ τὴν Περσίαν καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ Θεοδόσιος δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς δώσῃ, καὶ ὅπως ἐκατελύθη ἡ ἀγάπη τῆς Ρωμαίων μὲ τῆς Περσῶν. καὶ ἔστειλεν ἐν τῷ ἅμα ὁ Θεοδόσιος κατὰ τῆς Περσῶν Ἀρδαβούριον τὸν Σπαθηρὸν μὲ φασάτα πολλὰ, ὁ δὲ Οὐάρης ἔστειλεν Ἄρσεφον τὸν Σπαθηρὸν αὐτοῦ μὲ δυνάμεως πολλῆς, καὶ εἶχε καὶ βοηθοὺς Σαρακηνοὺς μυριάδας πολλάς. ὁ δὲ Ἀρδαβούριος ὑπῆγε εἰς τὴν γῆν τῆς Περσῶν, καὶ ἔφθασε συμὰ εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν. καὶ ὡς ἐσύμωσαν τὰ δύο φασάτα, ἔβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Περσῶν φόβον μέγαν καὶ ἔφυγαν, καὶ ἔπεφταν μέσα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγοντο. οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἔζεχναν καὶ ἐφόνευαν τοὺς Πέρσας, καὶ ἐπῆραν τὰ ἄρματα αὐτῶν, καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ φλάμπουρα, καὶ ἐνίκησαν οἱ Ρωμαῖοι τοὺς Πέρσας νίκην μεγάλην. τῷ δὲ, ιθ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας διέθησαν τὰ λείψανα τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου εἰς σῶα Χωρίον, συμὰ εἰς τὴν Ἑλευθερόπολιν, ὁμοίως διέθησαν καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος εἰς Χωρίον, λεγόμενον Καπαπερμαγαλόν. ἐκεῖ ἔθαψεν αὐτὸν Γαμαλιήλ. τότε ἐδείθη ἐν φωτοῖς, ὅτι νὰ ἑορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ θείου Χρυσοστόμου. τῷ δὲ, κ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, εἶπεν ἡ Πουλχερία φωτὸς τὸν βασιλέα τὸν Ἀδελφόν της, καὶ ἔστειλε χρυσίον πολὺ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τοῦ Πατριάρχου. εἰς ἀγαθοφὴν καὶ κυβέρνησιν ὀρφανῶν, καὶ πτωχῶν, καὶ ξένων, καὶ ἐκείνων ὁποῦ εἶχαν χρείαν. ἔστειλε δὲ καὶ Σταυρὸν χρυσὸν μὲ μαργαριτάρια καὶ λίθους τιμίους, διὰ νὰ τὸν βάλῃ ἀπάνω εἰς τὸν Κρανίου τόπον, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Χριστός. καὶ ὅπου τὰ ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔκαμε καθὼς τοῦ ἐμήνυσεν ὁ βασιλεύς. καὶ ἔστειλέ του ὁ Πατριάρχης, αὐτὶ τῆς δώρων ὁποῦ ἔπεμψε, τοῦ δεξιοῦ χεῖρα Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος, καὶ ἄλλα τινά. καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν Χαλκηδόνα ἡ ἁγία χειρ, εἶδεν ἡ μακαρία Πουλχερία εἰς τὸν ὕπνον της τοῦ νύκτα ἐκείνου τὸν Ἅγιον Στέφανον καὶ λέγει της. ἰδοὺ ἡ προσευχή σου εἰσηκούθη, καὶ τὸ ζήτημά-

τμάσου ἐγίνη. καὶ ὅπου τὸ περνοῦν, ὡσὰν ἐσυκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐπῆρε τὸν βασιλέα τὸν Ἀδελφόν της, καὶ τὸν Πατριάρχην, καὶ ὅλον τὸν Κλῆρον, καὶ ὅλην τοῦ Σύγκλητον τῶν ἐνδοξοτάτων Ἀρχόντων, καὶ διῆκαν μετὰ πάσης εὐλαβείας, καὶ ὑπλώτησαν τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ ὑπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι ψάλλοντες. τότε ἔκτισαν τοῦ Ἐκκλησίαν λαμπρὰν καὶ μεγάλην, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ τὸ Ἅγιον Λείψανον αὐτοῦ. τῷ δὲ, κά. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκινήθη Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ πολλοῦ αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπίαν, διὰ δέησεως τῶν Χριστιανῶν ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἠγάπησε τοὺς ἀγάπους, καὶ ἔστειλεν Ἀποκρισιαρίους, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην στερεάν. καὶ ὅπως ἔπαυσεν ὁ διωγμὸς, ὁποῦ ἔκαμαν οἱ Πέρσαι εἰς τοὺς διωγμένους Χριστιανούς. τῷ δὲ, κβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανε Σισίνιος ὁ Πατριάρχης. τῷ δὲ, κγ'. χρόνῳ ἐχειροτονήθη αὐτὶ αὐτοῦ, Νεστόριος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἔδειξε τοῦ ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀπιστίαν τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἦτον βλάσφημος καὶ Αἱρετικός. ἔκαμε δὲ λόγον περὶ πίστεως, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τὸ Συγγέλιο αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν παρρησιάσῃ εἰς τὸν Λαόν. ἐβλασφήμει δὲ ὁ ἀσεβὴς καὶ παμμίαρος, λέγωντας, ὅτι νὰ μὴ δὲν λέγῃ τινὰς τοῦ Μαρίαν Θεοτόκον. ὅτι ἡ Μαρία ἦτον ἄνθρωπος, καὶ Θεὸς νὰ γεννηθῇ ἀπὸ ἄνθρωπον ἦτον ἀδύνατον. καὶ ἐβιάζετο νὰ στερεώσῃ τὸν τὸν λόγον. ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤκουσαν τοῦ τοιαύτου βλασφημίαν, ἐταράχθησαν πολλά. καὶ μιᾷ Κυριακῇ εἶπεν ὁ Νεστόριος τῷ Πρόκλῳ ὅτι νὰ διδάξῃ. καὶ ὅπως ἄρχησεν ὁμιλίαν εἰς τοῦ Γεραγίαν Θεοτόκον μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον Ἀδελφοὶ, καὶ τὰ ἑξῆς. τότε ἐμίσησαν ὅλοι τὸν Νεστόριον διὰ τοῦ ἀλαζονείαν καὶ κακοπιστίαν αὐτοῦ. εἶχε δὲ ὁ ἀσεβὴς Νεστόριος ὅμοιον εἰς τοῦ αὐτοῦ γνώμου σῶναν Ἱερέα, Ἀνασάσιον ὀνόματι ἀπὸ τοῦ Ἀντιόχειαν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐβλασφήμει τοῦ Ἀειπάρθενον Θεοτόκον, καὶ ἔκαμνε μεγάλας παραχὰς καὶ συγχύσεις εἰς τὸν δυσεβῆ Λαὸν εἰς παῦτα τόπον. τότω τῷ χρόνῳ ἔγινε τὸ φοβερὸν καὶ θαύμαστον μέγα θαύματος τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιανοῦ, Γαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίνου, Ἐξακουστοδιανοῦ, καὶ Κωνσταντίνου. Τοῦτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν εἰς τὸν καιρὸν Δεκίου βασιλέως Ρωμης, καὶ εἴτι φράγματα εἶχαν τὰ ἐμοίρασαν εἰς τὰς πτωχὰς διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. καὶ ἔσωπας ὁ Δέκιος νὰ κάμνῃ πολλὰς τιμωρίας καὶ βάσανα εἰς τοὺς Χριστιανούς, ὑπῆγαν εἰς σῶα σπήλαιον καὶ οἱ ἑπτὰ ὁμοῦ καὶ ἐκρύβησαν, καὶ ἐδεήθησαν τοῦ Θεοῦ νὰ πάρῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ παδοθοῦν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσεβεστάτου Δεκίου. ὁ δὲ Θεὸς, ὁποῦ κάμνει τὰ θελήματα ἐκείνων ὁποῦ τὸν φοβοῦνται, εἰσήκουσε τοῦ προσευχὴν αὐτῶν, καὶ ἔλαβε τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔμειναν τὰ κορμία ἀπεθαμμένα εἰς τὸ σπήλαιον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τοῦ Ἔφεσον, καὶ ἐζήπασε τοὺς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὰ Εἴδωλα, διότι ἐπαρέδωκαν αὐτοὺς πρωτήτερα ὅτι εἶναι Χριστιανοί. καὶ ὡς ἤκουσαν τινὲς ὅτι γυρεύει αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, εἶπαν πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀπέθαναν, καὶ εἶναι εἰς σῶα σπήλαιον ἀπεθαμμένοι. καὶ ὅπως ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶδαν αὐτοὺς, καὶ ἐσφάλισαν τὰ κορμία αὐτῶν. καὶ ὅπως ἀπέ-

Θαύματος τῶν ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ.

ρασαν

ρασαν, τό. χρόνοι. καὶ εἰς τοὺς κγ'. χρόνους τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου ἐσύκωσαν τινὲς μὴ φοβούμενοι τὸν Θεὸν Αἵρεσιν, ὅτι δὲν εἶναι Ἀνάστασις, ἤγουν δὲν ἀναστένουνται οἱ ἄνθρωποι. ὁ δὲ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς ἔβλεπε τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν ὁποῦ ἐσυγχύζετο πολλὰ καὶ ἐταράσσετο, διότι πολλοὶ τῶν Ἐπισκόπων ἔπεσαν εἰς αὐτὴν τὴν Αἵρεσιν, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην τί νὰ κάμῃ. ὅμως ἔπεσεν εἰς προσευχὴν παρακαλῶν τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων, ὅπως νὰ φανερώσῃ τοῦτο. ὁ δὲ Θεὸς, ἰδὼν τὰ ψυχικὰ δάκρυα αὐτοῦ, εἰσήκουσε τὴν δέησίν του, καὶ ὠκονόμησε τοιαύτην οἰκονομίαν, νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ὅτι εἶναι βέβαια Ἀνάστασις νεκρῶν. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ὥριζε τὸ βουνὸν ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον τὸ σπήλαιον, ὅπου ἦσαν οἱ ἑπτὰ Παῖδες ἀπεθαμμένοι, ἠθέλησε νὰ κάμῃ μάνδραν διὰ τὰ πρόβατα αὐτοῦ, ὅτι ἦτον ποιμὴν, ἤτοι βοσκός. καὶ ἔκοπτε πέτραις ἀπὸ τὸ σπήλαιον. καὶ ὁρισμῷ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν πετρῶν ἐσυκώθησαν οἱ ἑπτὰ Παῖδες ὁποῦ ἦσαν ἀπεθαμμένοι εἰς τὸ σπήλαιον. ἀφ' οὗ δὲ ἐσυκώθησαν καὶ ἐκάθισαν, ὡμίλουν ἕνας τοῦ ἄλλου, ὡσὰν νὰ ἤθελαν πέσῃ νὰ κοιμηθοῦν τὴν ἐψεσινὴν ἡμέραν. διότι ἀπὸ τὰ ῥοῦχα ὁποῦ ἐφοροῦσαν τίποτε δὲν ἐχάλασεν, ὢ τοῦ θαύματος, οὐδὲ καὶ ἀπὸ ταῖς κλωσταῖς, ὁποῦ ἦσαν ῥαμμένα, ἐκόπη κομμάτι, τόσους χρόνους ὁποῦ ἦσαν ἀπεθαμμένοι καὶ κατάκοιτοι ἀπάνω εἰς τὴν ὑγρότητα τῆς γῆς. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ὡμιλοῦσαν, περισσοτέρως ἔλεγαν διὰ τὸν Δέκιον, πῶς ζητεῖ αὐτοὺς νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. ὁ δὲ Μαξιμιλιανὸς, ὁ εἷς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους. ἂν εἶναι Ἀδελφοὶ, καὶ μᾶς πιάσουν, νὰ σταματήσωμεν ἀνδρειομένα διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴν προδώσωμεν τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς μας, καὶ νὰ ἀρνηθοῦμεν τὸν αἰώνιον Βασιλέα, τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστόν. καὶ ὡσὰν εἶπε τούτους τοὺς λόγους, λέγει πρὸς τὸν Γάμβλιχον. ὕπαγε, Ἀδελφὲ Γάμβλιχε, νὰ ἀγοράσῃς ψωμία, καὶ ἔπαρε πολλὰ, ὅτι ὀψὲ ἤφερες ὀλίγα, καὶ εἴμεσθεν πεινασμένοι, καὶ ἐὰν ἠμπορέσῃς μάθε τί βούλεται Δέκιος ὁ βασιλεὺς διὰ ἡμᾶς. καὶ ὁ Γάμβλιχος ὑπῆγεν εἰς τὸ Κάστρον διὰ τὰ ψωμία. καὶ ἐμπαίνωντας εἰς τὴν πόρταν, εἶδε Σταυρὸν ἐκεῖ εἰς τὴν πόρταν καὶ ἐθαύμασε. διότι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβεστάτου Δεκίου, οὔτε Σταυρὸν ἔβλεπες, οὔτε Εἰκόνα, οὔτε ἄλλο σημάδι τῶν Χριστιανῶν. καὶ τοῦτος δὲν εἶδε μόνον εἰς τὴν πόρταν τὸν Σταυρὸν, ἀμὴ καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ τὰ κτίσματα ἄλλης γενεᾶς κτισμένα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐνδυμένους ἄλλα φορέματα ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ὄνειρον βλέπει. καὶ ὡς ὑπῆγεν εἰς τὸ ψωμοπουλεῖον, ἐπῆρε τὰ ψωμία, καὶ ἔδωκε τὰ ἀργύρια, καὶ ἐγύρισε μετὰ σπουδῆς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπήλαιον. καὶ εἶδε τὸν ψωμοπώλην καὶ ἔδειχνε τὰ ἀργύρια πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ὁποῦ εὑρέθησαν ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐπρόσμεινεν. ὡς δὲ εἶδαν τοῦτα τὰ ἀργύρια καὶ ἦσαν Δεκίου τοῦ βασιλέως, γεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ εἰκόνα αὐτοῦ εἰς αὐτὰ, εἶπαν ὅτι τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ τὰ ἤφερεν ἐδὼ, φανερὸν εἶναι ὅτι ἦυρε βίον χωσμένον. ὁ δὲ Γάμβλιχος, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἐφοβήθηκε πολλὰ, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτι ἐλόγιασε πῶς τὸν ἐγνώρισαν, καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰς χεῖρας Δεκίου

τοῦ βασιλέως νὰ τὸν θανατώσῃ, διότι εἶδαν τὴν εἰκόνα τοῦ Δεκίου εἰς τὰ ἀργύρια, καὶ ἔδραμαν καὶ ἔπιασαν αὐτὸν καὶ ἐκράτουν. καὶ ὡς ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε πρὸς τὸν ψωμοπώλην καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. ὅτι παρακαλῶ τὴν αὐθεντίαν σας, ἐπειδὴ τὸ ἀργύριον ἔχετε εἰς τὰ χέρια σας, ἐπάρετε καὶ τὰ ψωμία, καὶ ἀφῆτέ με νὰ ὑπαγένω. καὶ τοῦτοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι δεῖξέ μας τὸν βίον ὁποῦ ἦυρες. καὶ νὰ μᾶς κάμῃς συντρόφους εἰς αὐτὸν νὰ τὸν μοιράσωμεν, εἰδὲ, σὲ θέλομεν παραδώσει εἰς τὴν Ἀφεντίαν, νὰ σὲ θανατώσῃ. καὶ λέγοντες τὸν λόγον, ἔσωσαν καὶ οἱ ὑπηρέται οἱ αὐθεντικοὶ, καὶ ἐπῆραν αὐτὸν καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν λαιμόν του ἁλυσίδα, καὶ ἔσυρναν αὐτὸν μέσα ἀπὸ τὸν φόρον, καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὸν Ἀνθύπατον, ὁποῦ ἦτον Ἀφέντης τῆς Ἐφέσου. καὶ καθὼς τὸν ἤφεραν, ἄρχησε νὰ ἐξετάζῃ αὐτὸν, καὶ λέγει του. εἶπέ μοι; Νεούτζικέ μου, πῶς τὸν ἦυρες τὸν βίον, καὶ εἰς ποῖον τόπον, καὶ πόσος εἶναι, καὶ τοῦτος τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι βίον ἐγὼ ποτὲ δὲν ἦυρα, ἀμὴ τοῦτα τὰ ἀργύρια, ὁποῦ βαστάζω διὰ τροφήν μου, τὰ ἔχω ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ τοῦτο τὸ εναντίον ὁποῦ ἦλθεν εἰς ἐμὲ, δὲν ἠξεύρω τὸ τί εἶναι. καὶ ὁ Ἀνθύπατος τοῦ λέγει. ἀπὸ ποῖον τόπον εἶσαι; καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἀπ' ἐδὼ εἶμαι, ἐὰν εἶναι τούτη ἡ Ἔφεσος. καὶ ὁ Ἀνθύπατος τοῦ ἀπεκρίθη. καὶ ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς σου; ἂς ἔλθουν ὀμπρὸς εἰς ἡμᾶς νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν, νὰ σοῦ πιστεύσωμεν. ὁ δὲ Γάμβλιχος, ὡσὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Ἀνθυπάτου εἶπεν αὐτῷ. ὅτι ὁ δεῖνας εἶναι ὁ Πατήρ μου, καὶ ἡ δεῖνα ἡ Μήτηρ μου, καὶ ὁ δεῖνας ὁ Πάππος μου. καὶ ὁ Ἀνθύπατος λέγει. ξένα ὀνόματα εἶναι αὐτὰ καὶ ἀνυπόστατα, ὁποῦ δὲν τὰ ἠκούσαμεν ποτέ μας εἰς τὸν τόπον τοῦτον. καὶ ὁ Γάμβλιχος εἶπεν. ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ σὺ δὲν μὲ πιστεύεις; ἄλλο δὲν ἠξεύρω νὰ εἰπῶ. ὁ δὲ Ἀνθύπατος, ὡς ἤκουσεν, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ λέγει του. ἀσεβέστατε, τὸ ἀργύριον, ὁποῦ ἔχεις, μαρτυρεῖ καὶ βοᾷ ὅτι εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοβ'. χρόνους κομμένον εἰς τὸν καιρὸν Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ ἐσὺ εἶσαι νέος, ὁποῦ δὲν φθάνεις ἀκόμι εἰς λ'. χρόνους, καὶ τεχνεύεσαι μετὰ ψεύματα καὶ ἄτυχά σου λόγια νὰ μᾶς γελάσῃς; τότε ὁ Γάμβλιχος ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἀνθυπάτου, καὶ τὸν ἐπαρακάλειε λέγωντας, ὅτι ὁ Δέκιος ὁ βασιλεὺς, ὁποῦ εὑρίσκεται εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ποῦ νὰ καθέζεται; ὁ δὲ Ἀνθύπατος τοῦ λέγει. εἰς τούτους τοὺς χρόνους Δέκιος δὲν εἶναι, ἀμὴ πολλοὺς χρόνους ἔχει ὁποῦ ἦτον. καὶ ὁ Γάμβλιχος λέγει. Ἀφέντη μου, διὰ τοῦτο θαυμάζομαι καὶ ἀπορῶ, ἀμὴ ἐλᾶτε μετ' ἐμένα εἰς τὸ σπήλαιον, νὰ σᾶς δείξω καὶ τοὺς συντρόφους μου. καὶ ἐλπίζω ὅτι τὰ λόγια, ὁποῦ θέλεις ἀκούσει ἀπ' αὐτοὺς, νὰ πιστεύσῃς τὰ ὅσα σοῦ εἶπα. διότι ἐγὼ ἠξεύρω βεβαίως, ὅτι ἀπὸ τὸ πρόσωπον Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐφύγαμεν, διὰ νὰ εἶναι φοβερός. καὶ ὀψὲ ἦλθα νὰ ἀγοράσω ψωμία, καὶ εἶδα τὸν Δέκιον ὁποῦ ἦλθε, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ Κάστρον τοῦτο τῆς Ἐφέσου. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔκαμνε τὴν ἐξέτασιν ὁ Ἀνθύπατος, ἔκραξε καὶ τὸν Ἐπίσκοπον, Μαρῖνον ὀνόματι. ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, ὡς ἤκουσε καταλεπτῶς τοὺς λόγους τοῦ Γαμβλίχου, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνθύπατον. κατανοῶ, ὅτι μέγα καὶ θαυμαστὸν εἶναι εἰς τούτην τὴν ὑπόθε-

σιν, ἀμὴ νὰ ὑπᾶμεν ὁμοῦ μὲ τοῦτον τὸν νέον καὶ μὲ τὸν Λαὸν νὰ ἰδοῦμεν τοῦτο. καὶ οὕτως ὑπῆγεν ὁ Γάμβλιχος μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ μετὰ τοῦ Ἀνθυπάτου, καὶ μετὰ παντὸς τοῦ Λαοῦ. καὶ ὡσὰν ἐσύμωσαν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐμπῆκε πρῶτος ὁ Γάμβλιχος μέσα, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ὁ Ἀνθύπατος, καὶ ὅλος ὁ Λαός. τότε ἐγύρισεν ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶδε μνημεῖον βουλλωμένον μὲ δύο βούλλαις ἀργυραῖς, ὁποῦ ἔβαλε Ῥουφῖνος καὶ Θεοφόρος ὡς Χριστιανοὶ, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ Δέκιος νὰ ἀνοίξουν τὸ σπήλαιον ὁποῦ ἦτον φραμένον, καὶ ἐκεῖ ἦυραν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων γλυπτὰ εἰς μολύβι. καὶ ὡς εἶδαν τὸ μνημεῖον τῶν Ἁγίων, ἐθαύμασαν ὅ,τε Ἀρχιερεὺς καὶ ὁ Ἀνθύπατος καὶ ὁ Λαὸς, καὶ ἐμπῆκαν καὶ πολλὰ μέσα βαθύτερα εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἦυραν τοὺς Ἁγίους ἓξ Παῖδας, καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ ποδάρια αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν. οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐξηγήθησαν, ὅτι ὁ Δέκιος τοὺς ἐζήτει διὰ νὰ τοὺς τυραννίσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. καὶ πῶς ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ πῶς ἐκοιμήθησαν, ὅλα τὰ εἶπαν καταλεπτῶς. καὶ ὡς ἤκουσαν οὕτως, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν ποιοῦντα τοιαῦτα μεγάλα θαύματα φοβερά. τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Ἀνθύπατος ἔκαμαν ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τοῦτο τὸ ὑπὲρθαύμαστον θαῦμα, ἔλαβε μεγάλην χαρὰν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. καὶ ἐν τῷ ἅμα μὲ σπουδὴν πολλὴν ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἦυρε τοὺς Ἁγίους ἑπτὰ Παῖδας, καὶ ἔπεσε μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν χαίρων, ὅτι εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δέησιν, ἔσωντας καὶ νὰ τοῦ ἔδειξεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν Ἐξανάστασιν τῶν ἀπεθαμμένων. ὁμιλοῦντος δὲ τοῦ Βασιλέως μετὰ τῶν Ἁγίων, καὶ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν Ἀρχόντων, εἰς ὀλίγην ὥραν ἀπέθαναν ἔμπροσθεν πάντων, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν αἱ ἅγιαι ψυχαὶ αὐτῶν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσάφι καὶ ἀσῆμι καὶ ῥοῦχα πολυτίμητα, καὶ ἔκαμαν ἑπτὰ κυβούρια διὰ νὰ βάλῃ τὰ κορμία τῶν Ἁγίων μέσα. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνησαν τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἶπαν. ἄφες μας εἰς τὴν γῆν ἐκεῖ ὁποῦ εὑρισκόμεθα τὴν πρώτην φορὰν ἀπεθαμμένοι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσυκωθήκαμεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔκαμε σύναξιν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχόντων, καὶ ἔβαλε τοὺς Ἁγίους εἰς τὴν γῆν, καθὼς τοῦ εἶπαν εἰς τὸ ὅραμα. καὶ ἔκαμεν αὐτῶν ἑορτὴν μεγάλην, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἔδωκε χρήματα πολλὰ, καὶ ἐχαροποίησεν ὅλον τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἐφιλοτίμησε. καὶ ἔδωκαν εὐχαριστίαν καὶ δόξαν πάντες Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ ποιοῦντι τοιαῦτα φοβερὰ καὶ ἐξαίσια θαύματα. τῷ δὲ, ιδ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, καὶ Κελεστῖνος Πάπας Ῥώμης γράφουσι τοῦ Νεστορίου νὰ παύσῃ ἀπὸ τῶν πονηρῶν δογμάτων αὐτοῦ, νὰ γένῃ ὀρθόδοξος, εἰ δὲ μὴ, νὰ εἶναι ὡς ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος. ὁ δὲ Νεστόριος ἐγνώρισεν ἀπὸ τὰ γράμματα, ὅτι αὐτοὶ δὲν σιωποῦσιν, ἔκαμε παντοίας τέχνας εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔγραψε τοῦ Κυρίλλου ὅπως νὰ σιωπήσῃ. ὅτι ἐνόμιζε πῶς θέλουν φοβήσει τὸν Κύριλλον τὰ βασιλικὰ γράμματα. ὁ δὲ Κύριλλος, ὡς ἔλαβε τὰ βασιλικὰ γράμματα, θείῳ ζήλῳ κινηθεὶς, ἔγραψε γράμματα εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὰς

Ἀδελφὰς αὐτοῦ περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ περὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Νεστορίου. καὶ ἐζήτησε τοῦ Βασιλέως ἵνα γένῃ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ νὰ ἐξετάσουν κανονικῶς τὰ ὅσα ἔλεγεν ὁ Τρισκατάρατος Νεστόριος. ὁ δὲ Χριστιανικώτατος Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγιωτάτου Κυρίλλου, ἐκατάλαβε τὰς βλασφημίας τοῦ Τρισκαταράτου Νεστορίου. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλεν ὁρισμὸν εἰς τοὺς Πατριάρχας, καὶ εἰς τοὺς Μητροπολίτας, καὶ εἰς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, καὶ Ἐπισκόπους, καὶ ἔγραφεν οὕτως. ὅτι χωρὶς προφάσεως ἢ ἀφορμῆς τινὸς, ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ Ἑορτὴ τοῦ θείου καὶ μεγάλου Πάσχα, ὅποιος δὲν εὑρεθῇ εἰς τὴν Ἔφεσον ἕως τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς νὰ εἶναι ἀναπολόγητος εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν μου. Κελεστῖνος δὲ ὁ Πάπας Ῥώμης ἐμήνυσε τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας νὰ εἶναι εἰς τὸν τόπον του καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὅτι διὰ τὸ μάκρος τοῦ τόπου δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἔφεσον. τῷ δὲ, κέ. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐσυνήχθη εἰς τὴν Ἔφεσον ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ, γ'. Σύνοδος τῶν, σλ'. Πατέρων. ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν δευτέραν Σύνοδον ἕως τὴν, γ'. χρόνοι, μά. ἀπὸ δὲ κτίσεως Κόσμου χρόνοι, ε,ρι έ. ἦτον πρῶτος τῆς Συνόδου Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας, εἶχε καὶ τὸν τόπον τοῦ αὐτοῦ Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης, καθὼς τοῦ ἔγραψε, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιος. ἦσαν καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῶν Ἀρχιερέων. ἔλεγε δὲ ὁ παμμίαρος μὴ εἶναι Θεοτόκον τὴν Θεοτόκον, ἀμὴ Χριστοτόκον. καὶ δύο Υἱοὺς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφλυάρει ὁ Τρισκατάρατος, καὶ ἄλλος Υἱὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη ἐκ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ἄλλος ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Μαρίαν ὁ Χριστός. ἀλλὰ ἡ Ἁγία αὕτη Σύνοδος τῶν Θείων Πατέρων ἐκήρυξαν λαμπρῶς, ὅτι ὁ Χριστὸς τέλειος Θεὸς εἶναι, καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν. ἡ δὲ Ἁγία Θεοτόκος ἡ ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν γεννήσασα αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, χωρὶς ἀνδρὸς, καὶ χωρὶς πόνου καὶ ὀδύνης. ἡ ὁποία ἦτον Παρθένος καὶ πρὶν νὰ ἐγγαστρωθῇ, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐγγαστρώθη, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐγέννησε πάλιν ἔμεινε Παρθένος, καὶ ἀληθὴς Θεοτόκος. οὕτως ἀπέφηναν καὶ ἐκήρυξαν. τὸν δὲ ψευστὴν Νεστόριον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐκάθηραν καὶ ἀναθεμάτισαν. καὶ ἐγένετο ἕνωσις εἰς τὰς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ὁμόνοια μεγάλη. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν Νεστόριον εἰς τὸ Νησὶ τῆς Θάσου, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔφθασεν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐσάπησαν ὅλα του τὰ μέλη, καὶ περισσοτέρως ἡ γλῶσσά του ὁποῦ ἐβλασφήμησεν εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἀπέθανε κακῶς μὲ μεγάλους πόνους καὶ τιμωρίας, καὶ ἔλαβαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ οἱ Δαίμονες οἱ πατέρες αὐτοῦ, καὶ ἔβαλαν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀσεβεστάτου Ἀρείου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. διότι καὶ ὁ Ἄρειος, καὶ αὐτὸς ὁ Νεστόριος, ἄγγελοι τοῦ Διαβόλου ἦσαν. ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθηραν καὶ ἀνεθεμάτισαν τοῦτον τὸν Νεστόριον, ἡ Σύνοδος καὶ ὁ βασιλεὺς ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην Μαξιμιανὸν Πρεσβύτερον. τῷ δὲ, κϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἦλθεν ὁ Οὐαλεντινιανὸς ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπῆρε διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Θεοδοσίου βασιλέως, Εὐδοξίαν καλουμένην, ὁποῦ τὴν ἐγέννησεν ἡ Εὐδοκία ἡ γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐστράφη εἰς τὴν Ῥώμην. Κῦρος δὲ ὁ Ἔπαρ-

χος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἄνδρας γνωστικὸς καὶ σοφώτατος, ἐκατάλυσε τὸ χαλασμένον τειχίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διὰ, ξ'. ἡμέρας ἔκτισεν ἄλλο δυνατὸν καὶ καλὸν, καὶ πλατύτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον. ὅθεν ὁ Λαὸς, ὡς εἶδαν τὸ κάλλος τοῦ κτίσματος, ἐβόησαν ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως. Κωνσταντῖνος ἔκτισε, Κῦρος ἀνανέωσεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τοῦτο, ἐθυμώθη, καὶ ὠργίσθη πολλὰ τὸν Κῦρον, καὶ ἐφοβήθη νὰ μὴν τοῦ πάρῃ τὴν Βασιλείαν. καὶ ἔβαλε καὶ ἐκατηγόρησάν τον διὰ Ἑλληνόφρονα, καὶ εὔγαλεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ἐπάρχου τῆς τιμῆς ὁποῦ ἦτον. καὶ ἐπώλησε τὰ πράγματά του, ἐπειδὴ ἔγιναν ἀφεντικά. καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐλεεινὸς ἐπρόσδραμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτὸν, καὶ ἔγινεν Ἱερεὺς, καὶ μετὰ καιρὸν ἔκαμεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης καὶ μέγαν Σκευοφύλακα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐλυπήθη πολλὰ πῶς ἠδίκησε τὸν Ἔπαρχον, καὶ τὸν εὔγαλεν ἀδίκως ἀπὸ τὴν τιμήν του, καὶ εὐσπλαγχνίσθη αὐτὸν, εἶπε δὲ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐχειροτόνησέ τον Ἀρχιεπίσκοπον Σμύρνης. οἱ δὲ Σμυρναῖοι, ὡς ἤκουσαν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Ἑλληνόφρων ἔρχεται εἰς αὐτοὺς, ἔκαμαν σύνοδον Ἱερεῖς καὶ κοσμικοὶ, καὶ ἀποφάσισαν ὅτι νὰ τὸν σκοτώσουν, διότι Ἑλληνόφρονα Ἀρχιερέα δὲν θέλομεν, διὰ νὰ μὴ μᾶς κολάσῃ. τότε ἕνας γέρων πεπαιδευμένος, καὶ ἐνάρετος λέγει μεγαλοφώνως εἰς ὅλους. Ἀδελφοὶ, Θεοῦ θέλοντος, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔχομεν τὴν ἐπιφθαύμαστον Ἑορτὴν τῶν Χριστοῦ Γέννων, καὶ χρεία εἶναι ὁ Ἀρχιερεὺς ὁποῦ ἔρχεται νὰ κάμῃ ὁμιλίαν εἰς αὐτὴν τὴν Ἑορτὴν, ὡς εἶναι χρέος τῶν Ἀρχιερέων. καὶ εἰ μὲν ἀκούσωμεν αὐτὸν καὶ φρονεῖ τὰ τῶν Ἑλλήνων, νὰ λιθοβολήσωμεν αὐτὸν, εἰ δὲ καὶ εὐσεβῶς καὶ ὀρθοδόξως διδάξῃ ἡμᾶς, νὰ τὸν προσκυνήσωμεν ὡς Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα μας. ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤκουσε τὸν λόγον τοῦ γέροντος, ἤρεσέν τους. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Σμύρνην εἰς τὸν τόπον τους, ἐπῆγαν καὶ ὑπάντησάν τον, καὶ ἐπροσκύνησάν τον. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ Ἑορτὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐσυνάχθησαν ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα νὰ κάμῃ διδαχήν. καὶ οὕτως ἄρχησε καὶ εἶπεν. Ἄνδρες Ἀδελφοὶ, ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμάσθω, ὅτι ἀκοῇ καὶ μόνῃ συνελήφθη ἐν τῇ Ἁγίᾳ Παρθένῳ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. ὡς δὲ ἤκουσαν οἱ Σμυρναῖοι οὕτως, ἔδραμαν ὅλοι καὶ κατεφίλησαν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρχιερέως, ποιοῦντες καὶ τὴν προσήκουσαν μετάνοιαν. καὶ εἶχαν αὐτὸν Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα, καὶ ἐτίμουν καὶ ἐσέβοντο αὐτὸν ὡς ἔχοντα τόπον Θεοῦ ἐπὶ γῆς. ἐκράτησε δὲ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ τοῦτος ὁ Ἀρχιερεὺς καλῶς καὶ εὐσεβῶς καὶ εἰρηνικῶς. τῷ δὲ, κ ή. τῆς αὐτοῦ Βασιλείας χρόνῳ ἐχάλασε τὸ θέατρον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐπλάκωσεν ἀνθρώπους, φοβ'. καὶ ἀπέθαναν. ἀπέθανε δὲ καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔγινε Πατριάρχης Πρόκλος ὁ Ἁγιώτατος ὁ Μαθητὴς τοῦ Χρυσοστόμου. τοῦ δὲ Βασιλέως Θεοδοσίου ἡ μητέρα Εὐδοξία, ὁποῦ ἐξώρισε τὸν Θεῖον Χρυσόστομον ἀδίκως ἀπὸ τὸν θρόνον του, ὡσὰν ἀπέθανεν ἀπὸ ὀργῆς Θεϊκῆς, καὶ ἔθαψάν την εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καθὼς τὴν ἔθαψαν, ὢ τοῦ θαύματος, ἐσείετο ἡ γῆ, ἤτοι ὁ τάφος αὐτῆς χρόνους,

λέ. διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν παρανομίαν ὁποῦ ἔκαμε καὶ ἐξώρισε τὸν Χρυσόστομον. καὶ ὁ Λαὸς βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα, μεγάλως ἐδόξαζον τὸν Θεόν. ὁ δὲ Πρόκλος ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης, ὡς ἔλαβε τὸν θρόνον, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ μὴ λέγῃ τοῦ Βασιλέως περὶ τοῦ Θείου Διδασκάλου αὐτοῦ καὶ Πατρὸς τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως νὰ ἀποστείλῃ νὰ φέρουν τὸ ἅγιον σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τὰ Κόμανα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅτι ἐὰν δὲν ἔλθῃ, ἡ μητέρα του δὲν συγχωρεῖται, καὶ νὰ παύσῃ ὁ τόπος ὁποῦ σείεται. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας οὕτως, ἠυλαβήθη πολλὰ, καὶ ἐχάρη διὰ νὰ συγχωρηθῇ ἡ μητέρα του, καὶ ἀπέστειλεν ἀνθρώπους ἐδικούς του νὰ φέρουν τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ Χρυσοστόμου. καὶ δὲν ἀπέστειλε μετὰ δεήσεως τινὸς ἢ παρακλησίας, ἀμὴ ἁπλῶς ὡς ὁριστικῷ τρόπῳ. καὶ οὕτως ὑπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βασιλέως εἰς τὰ Κόμανα, καὶ ἄνοιξαν τὸ μνῆμα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἅπλωσαν νὰ τὸ λάβουν, καθὼς ὡρίσθησαν παρὰ τοῦ Βασιλέως. καὶ ὢ τοῦ θαύματος, δὲν ἐδυνήθη τινὰς νὰ σαλεύσῃ αὐτὸ, ἀλλ' ἔστεκεν ὡς στερεὰ πέτρα καὶ ἀσάλευτος. οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἄνδρες, ὡς εἶδαν τὸ τέλος ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ σαλευθῇ, ἐγύρισαν καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπαν τὰ γενόμενα, ὅτι ἀδύνατον εἶναι τὸ ἅγιον σῶμα ἐκεῖνο νὰ τὸ σαλεύσουν χέρια ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν τάφον. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας, ἐλυπήθη πολλά. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε καὶ ἤφερε τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐξηγήθη καθὼς εἶπαν οἱ ἀπεσταλμένοι. ὁ δὲ Πατριάρχης, ὡς ἤκουσε τοῦτο, εἶπε τοῦ Βασιλέως νεύσει θείᾳ καὶ τοῦ Ἁγίου. ἡ Βασιλεία σου δὲν ἀπέστειλες εἰς τὸν Ἅγιον νὰ τὸν δεηθῇς καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς ὡς Πατέρα σου πνευματικὸν, καὶ Διδάσκαλον νὰ ἔλθῃ, ὁποῦ τὸν ἐξώρισεν ἡ μητέρα σου ἀδίκως ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἀμὴ ἔστειλες ὁριστικῶς ὡς Βασιλεὺς νὰ φέρουν τὸ λείψανον αὐτοῦ. καὶ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ οὕτως, ἂν δὲν ἀποστείλῃς πρὸς αὐτὸν γράμμα σου, καὶ Ἱερωμένους, καὶ κοσμικοὺς ἄνδρας νὰ παρακαλέσουν αὐτὸν, νὰ ἔλθῃ εἰς εὐλογίαν καὶ ἁγιασμὸν τῆς Βασιλείας σου καὶ τοῦ Λαοῦ σου, καὶ εἰς συγχώρησιν τῆς μητέρας σου, ὁποῦ τὸν ἐπαρώργισε πολλά. ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Βασιλεὺς, ἔπεσε μετὰ δακρύων, καὶ ἐδεήθη τοῦ Ἁγίου νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως αὐτοῦ, καὶ νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ μὴν ὑστερήσῃ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐσύναξεν Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Διακόνους, Ψάλτας, Ἄρχοντας, καὶ ἄλλους χρησίμους ἄνδρας, ὅλους ἐναρέτους, καὶ εὐλαβεῖς, καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς λαμπάδας πολυτίμους καὶ διάφορα θυμιάματα. καὶ ὥρισε καὶ ἡτοίμασαν δέκα κάτεργα καὶ ἔβαλέ τους μέσα, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ ἔδωκεν αὐτήν. καὶ οὕτως ἐμίσεψαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰ Κόμανα, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον θαμμένος ὁ Ἅγιος. καὶ ὡς ὑπῆγαν οἱ Ἀρχιερεῖς ὅλοι καὶ ὁ ἐπίλοιπος Λαὸς, ἄνοιξαν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου. καὶ ἀφ' ἑσπέρας ἐνδύθησαν οἱ Ἱερωμένοι τὰ ἱερὰ, καὶ ἄναψαν τὰς λαμπάδας, καὶ ἔψαλαν οἱ Ψάλται ὁλονύκτιον. καὶ τίς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τῆς ἀκολουθίας ἐκείνης τὸν ὕμνον ὁποῦ ἔκαμαν; καὶ τὸ πρωῒ ἄνοιξαν τοῦ Βασιλέως τὴν ἐπιστολὴν, ὁποῦ τὴν ἔγραψε μὲ τὸ χέρι του, καὶ ἄρχησαν καὶ τὴν ἀνέγνωσαν ἀπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία ἔγραφεν οὕτως. Τῷ

Βλέπετὴν Ἐπιστολὴν Θεοδοσίου αὐτοκράτορος, πρὸς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον

Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, καὶ Διδασκάλῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ Θεοδόσιος ὁ Βασιλεύς. Ἐνόμισα καὶ τὸ ἐδικόν σου λείψανον, ὅτι εἶναι ἀπεθαμμένον ὡσὰν καὶ τὰ ἄλλα σώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἠβουλήθην νὰ τὸ φέρω ἐδὼ εἰς ἡμᾶς. καὶ οὕτως ἀπέστειλα ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μὴ ποιήσας τὸ πρέπον, καὶ ἔσφαλα πολλά. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐπιθυμίαν καὶ χαρὰν, ὁποῦ εἶχα, νὰ εἰδῶ τὸ ἅγιόν σου σῶμα, δὲν τὸ ἀπόλαυσα. ἀμὴ δέομαί σου, Πάτερ Ἅγιε, ἵνα μὲ συμπαθήσῃς, ὅτι ἥμαρτον μεγάλως εἰς σὲ, ὁποῦ ἐκήρυξες τὴν μετάνοιαν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν θαυμαστῶν σου γραφῶν. καὶ ὡσὰν ἕνα Πατέρα, ὁποῦ ἀγαπᾷ καλὰ τὰ παιδία του, οὕτω σὲ παρακαλῶ, ὡς Υἱός σου πνευματικὸς, νὰ μοῦ ἀκούσῃς νὰ δώσῃς θεληματικῶς τὸ ἅγιόν σου σῶμα, διότι θέλομεν λάβῃ μεγάλην χαρὰν ἡμεῖς, ὁποῦ ποθοῦμεν νὰ σὲ ἰδοῦμεν καὶ νὰ σὲ ἀπολαύσωμεν.

Ὦ τοῦ φοβεροῦ θαύματος. ὡς ἀνέγνωθαν τὴν ἐπιστολὴν, ἀνέβαινε τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου κάτωθεν ἀπὸ τὸν τάφον μόνον του, χωρὶς νὰ τὸ πιάσῃ χέρι ἀνθρώπου. καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη ἡ ἐπιστολὴ, ἐξέβη ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον. καὶ οὕτως τὸ ἐπίασαν καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς ἕνα σεντοῦκι πολύτιμον, ὁποῦ τὸ ἔκαμεν ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸ ἤφεραν ψάλλοντες μέσον εἰς τὸ κάτεργον. μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασαν τὰ κάτεργα μὲ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου. καὶ ὡς ἐπλησίασαν πρὸς τὸ Σκούταρι, ἦλθεν ἄνεμος δυνατὸς καὶ ἐσκόρπισε τὰ κάτεργα. καὶ ἐκεῖνο τὸ κάτεργον, ὁποῦ εἶχε τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἐχώρισεν ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας, ὁποῦ τὸ εἶχεν ἡ βασίλισσα ἀδίκως ἐπαρμένον, καὶ ἦλθε τὸ γύρον τοῦ ἀμπελίου καὶ ἐχώρισέτο. καὶ στέκεται ἕως τὴν σήμερον, ὦ τοῦ θαύματος, χωρισμένον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ὡσὰν τὸ ἐχώρισεν, ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔγινε γαλήνη μεγάλη, καὶ ἔσμιξαν ὁμοῦ ὅλα τὰ κάτεργα, καὶ ἤρχοντο μέσα εἰς τὴν Πόλιν ψάλλοντες, καὶ δοξολογοῦντες μὲ τὸν Ἅγιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Στρατηγοὶ, καὶ οἱ Μεγιστάνοι, καὶ οἱ Ἄρχοντες ἔδραμαν καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸ Βασιλικὸν κάτεργον, ὁποῦ ἦτον στολισμένον πολλά. ὁμοίως καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ πολλῶν Ἀρχιερέων, Κληρικῶν, Ἡγουμένων, Ἱερομονάχων, Ἱερέων, καὶ Διακόνων, ἐμπῆκαν εἰς ἄλλα κάτεργα φορεμένοι μὲ ὅλην τὴν Ἱερατικὴν στολήν. ὁ δὲ Λαὸς ὅλος, πλούσιοι, καὶ πένητες, νέοι, καὶ γέροντες, καὶ πᾶσα ἡλικία, ἐμπῆκαν ἄλλοι εἰς κάτεργον, ἄλλοι εἰς περάματα, καὶ ὑπῆγαν ὅλοι ὡς πρὸς ποιμένα τὰ πρόβατα, καὶ ὡς πρὸς ἀγαπητὸν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ ὑπήντησαν τὸ κάτεργον, ὁποῦ εἶχε τὸν Ἅγιον. καὶ ἀπὸ τὰ κάτεργα, καὶ ἀπὸ τὰ περάματα ἐσκεπάσθη ἐκείνη ἡ θάλασσα, καὶ ἔγινεν ὥσπερ Οὐρανὸς μετὰ ἄστρα ἀπὸ τὰς πολλὰς λαμπάδας. καὶ μέσα, καὶ ἔξω ἡ Πόλις, καὶ ἡ θάλασσα εὐωδιάσθη, καὶ ὁ ἀέρας ἀπὸ τὰ διάφορα θυμιάματα. καὶ ἔδιδε τὴν μυρωδίαν ἐκείνην τὴν γλυκυτάτην εἰς τὸν Λαὸν, καὶ εἶχαν χαρὰν μεγάλην ὅλοι, μικροί τε καὶ μεγάλοι νὰ ἰδοῦν τὸν περιπόθητον θεῖον Ποιμένα αὐτῶν, τὸν Διδάσκαλον, καὶ Πατέρα πνευματικὸν, τὸν Μέγαν Φωστῆρα τῆς Οἰκουμένης, τὸν μέγαν Ἥλιον ὁποῦ ἐφώτισεν ὅλον τὸν Κόσμον. καὶ λαβόντες τὸ Ἅγιον σῶμα αὐτοῦ, μετὰ πολλῆς τιμῆς, ἤφεραν αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν

τῆς

τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ψάλλοντες, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ εἰς τὸ Ἱερὸν σύνθρονον, καὶ ἐβόησαν ἅπαντες. παράλαβε τὸν θρόνον σου Ἅγιε, παράλαβε τὴν Ἐκκλησίαν σοῦ δοῦλε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. τότε ἐπροσκύνησεν αὐτὸ ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλος ὁ Λαός. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐπαρακάλει νὰ συγχωρήσῃ τὴν Εὐδοξίαν διὰ τὰς συκοφαντίας ὁποῦ εἶπε κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν ἐξορίαν ὁποῦ τὸν ἐξώρισεν ἀδίκως ἀπὸ τὸν θρόνον του. ἀπὸ δὲ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὸν Ναὸν ἔλαβον τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου πάλιν μετὰ ψαλμῳδίας καὶ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἡ βασίλισσα θαμμένη, καὶ ἐκάθισαν αὐτὸ εἰς τὸ ἱερὸν σύνθρονον. τότε ἄνοιξε τὸ μελίρρυτον στόματου καὶ εἶπεν, εἰρήνη τῷ Λαῷ, εἰρήνη τῇ Εὐδοξίᾳ. καὶ καθὼς ἐξεφώνησε τὸν λόγον, ὦ τοῦ φρικτοῦ θαύματος, παρευθὺς ἔπαυσεν ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης, ὁποῦ ἐσείετο χρόνους, λέ. καὶ οὕτως ἔβαλαν τὸ ἅγιον σῶμα αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα μέσα. καὶ λειτουργίας γενομένης, μεγάλα θαύματα ἐποίησεν ὁ Ἅγιος. Τριάντα χρόνους ἦτον βασιλεὺς ὁ Θεοδόσιος, ὅταν ἤφεραν τὸ λείψανον τοῦ Θείου Χρυσοστόμου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἔγιναν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον σεισμοὶ φοβεροὶ καὶ μεγάλοι μῆνας τέσσαρας. καὶ ὁ Λαὸς ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ὑπῆγαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἔβαλαν τέντας, καὶ ἐκαθέζοντο ἐκεῖ. ὁ δὲ Πατριάρχης καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἐπίλοιπος Λαὸς, μικροί τε καὶ μεγάλοι, ἔκλαιον καὶ ἐπαρεκάλουν τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἵνα παύσῃ ἡ ὀργὴ ἐκείνη ἡ φοβερὰ τοῦ σεισμοῦ. καὶ μίαν ἡμέραν ἐγίνη σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ὥσπερ τὸ φύλλον τοῦ δένδρου. καὶ ὁ Λαὸς μετὰ θρήνων καὶ ὀδυρμῶν μεγάλων ἔκραζαν τὸ, Κύριε ἐλέησον. ἐκεῖ ὁποῦ ἔκαμναν τὴν λιτανείαν ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῦ κλήρου αὐτοῦ ἔξω εἰς τὸν κάμπον, ὥρα τρίτῃ τῆς ἡμέρας, ὡς ἔστεκαν καὶ ἐπαρεκάλουν τὸν Θεὸν, ἐξαίφνης, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Λαὸς ὅλος, ἐπάρθη ὑπὸ δυνάμεως θείας ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὴν μέσην τους. καὶ τὸ εἶδαν ὅλοι καὶ ἀνέβαινε πρὸς τὸν Οὐρανόν. καὶ βλέποντας ὁ Λαὸς ἔφριτταν καὶ ἐθαύμαζαν. καὶ τόσον ὑψηλὰ ὑπῆγεν, ὅτι πλέον δὲν ἔβλεπαν ποῦ εἶναι. καὶ μετὰ ὥραν πολλὴν ἐκατέβη εἰς τὴν μέσην τοῦ Λαοῦ, ἐκεῖ ὁποῦ ἔψαλλαν τὴν λιτανείαν, καὶ ἤφεραν τὸ παιδὶ ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου. καὶ ἠρώτησαν αὐτὸ, τί εἶδεν ἐκεῖ ὁποῦ ὑπῆγεν, καὶ τίς τὸ ἅρπαξε; τὸ δὲ παιδὶ ἀπεκρίθη, ὅτι θεία φωνὴ μὲ ἐπαρήγγειλε νὰ εἰπῶ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τοῦ Λαοῦ, ὅταν ψάλλουν καὶ λιτανεύουν, οὕτω νὰ λέγουν. Ἅγιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ, ὦ τοῦ μεγάλου θαύματος, τὴν ὥραν ἐκείνην ἐστάθη ὁ σεισμός. Θεοδόσιος δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἡ Πουλχερία ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην εἰς τὸ φοβερὸν θαῦμα τοῦτο, καὶ ὥρισαν διὰ ὁρισμοῦ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην οὕτω νὰ ψάλλουν τὸν θεῖον ὕμνον. τῷ δὲ, λέ. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἤφεραν τὸ λείψανον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, καὶ τὸ ἔβαλαν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. τῷ δὲ, λϛ. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Ἀντίοχον τὸν Πραιπόζιτον καὶ Πατρίκιον τὸν βαΐουλον αὐτοῦ ἔκαμε Παπαν, καὶ τὰ πράγματά του

Θαῦμα ὁποῦ ἔγινεν εἰς Κωνσταντινούλιν.

ἔβα-

ἔβαλε καὶ τὰ ἐδιαγούμισαν, διότι πολλὰ ἐκαταφρόνει αὐτὸν καὶ ἐδοξάζετο κατ' αὐτοῦ. καὶ ἀπὸ τότε ἔκαμε μόνον καὶ ὁρισμὸν, ὅτι ποτὲ Εὐνοῦχος νὰ μὴν ἀναβαίνῃ εἰς ἀξίωμα Πατρικίου. τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, εὑρισκομένου τοῦ βασιλέως εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ἦλθεν ἕνας πτωχὸς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἤφερέ του ἕνα μῆλον μέγα καὶ θαυμαστὸν καὶ ἐξαίρετον, καὶ ἔδωκε τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ὀποῦ τὸ ἤφερε φλωρία, ν'. ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ ἔστειλε τῆς βασιλίσσης. ἡ δὲ βασίλισσα ἠξεύροντας ὅτι Παυλῖνος ὁ Μάγιστρος εἶναι ἀσθενὴς, τοῦ τὸ ἔστειλε χάριν ἀγάπης. διότι ἦτον ἄνθρωπος τοῦ Παλατίου καὶ λόγιος καὶ ὡραιότατος, καὶ πάντοτε ἐσυντύχενε μετ' αὐτοῦ καὶ φανερὰ καὶ μυστικὰ ὅπου εὑρισκόντησαν μόνοι εἰς τὸ Παλάτι, ἔστωντας νὰ ἦτον ἀγάπη καθαρὰ καὶ χωρὶς κανένα δόλον εἰς τὴν μέσην τους. καὶ τοῦτος ὁ Παυλῖνος ἦτον συνεργὸς εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως τὴν Πουλχερίαν, ὁποῦ τὴν ἔδωκε γυναῖκα τοῦ Ἀδελφοῦ της τοῦ βασιλέως. ὅμως ὁ Παυλῖνος, ὡς ἔλαβε τὸ μῆλον ἀπὸ τὴν βασίλισσαν, ἀπέρασαν δύο ἡμέραι, καὶ τὸ ἔστειλε τὸ μῆλον αὐτὸ τοῦ βασιλέως, μὴν ἠξεύρωντας ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν βασίλισσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔλαβε τὸ μῆλον, ἐγνώρισεν αὐτὸ, καὶ ἐθυμώθη πολλὰ κατὰ τῆς βασιλίσσης. καὶ ἦλθεν εἰς ὑποψίαν ὅτι μήπως μοιχεύει αὐτὴν, καὶ ἔγινεν ἄγριον θηρίον καὶ ὑπῆγε καὶ ἦυρέ τὴν εἰς τὸ κελλί της καὶ λέγει. ποῦ εἶναι τὸ μῆλον ὁποῦ σοῦ ἔστειλα; καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔφαγά το. καὶ πάλιν τῆς λέγει. νὰ ἐπιχαρῇς τὴν ζωήν μου, εἶπέ μοι, μήπως καὶ τὸ ἔστειλες τινὸς, ἢ τὸ ἔδωκες; καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη, ὅτι εἰς τὴν ζωὴν σου ὀμνύω, ὅτι ἔφαγά το. τότε περισσοτέρως ὠργίσθη καὶ ἐθυμώθη κατ' αὐτῆς, ὅταν ἔκαμε τὸν ὅρκον εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὅτι τὸ ἔφαγε. καὶ τὴν ὥραν εὔγαλε τὸ μῆλον καὶ τῆς τὸ ἔδειξεν. ἡ δὲ βασίλισσα, ὡς εἶδεν αὐτὸ, ἔγινεν ὥσπερ ἀπεθαμμένη. καὶ τοῦτος ὁ ὅρκος ἔβαλε τὸν βασιλέα εἰς περισσοτέραν ὑποψίαν ὅτι τὴν μοιχεύει ὁ Παυλῖνος. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἔστειλε καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὴν δὲ βασίλισσαν ὕβρισεν ὕβρεις μεγάλας καὶ πολλὰς, καὶ ἐπίβουλον καὶ ἀνάξιον τῆς βασιλείας ἐκήρυξεν αὐτὴν, καὶ ἀπὸ τότε ἔγινεν ἔχθρα καὶ χωρισμὸς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης. ἡ δὲ βασίλισσα ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐντροπιάσθη εἰς τοῦτο ὁποῦ ἔπαθεν, ἔστωντας νὰ κάμῃ ἄγνωστα καὶ ἀφρονέστατα, καὶ ἔκλαιεν ἀεννάως νύκτα καὶ ἡμέραν πῶς τὸ ἔπαθε, καὶ ἐκατανόησεν ὅτι πλέον πρόσωπον δὲν ἔχει εἰς τὸν βασιλέα. καὶ ἐπαρακάλεσέ τον νὰ τῆς δώσῃ ὁρισμὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ οὕτως τῆς ἔδωκεν. ἐπῆρε γοῦν πλοῦτον πολὺν καὶ ὑπῆγε, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἐπαινετὰ πράγματα· οἱ γὰρ πύργοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ τείχη, καὶ αἱ τρούλαις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ καμπαναρία ἐχάλασαν πολλὰ, καὶ αὐτὴ τὰ ἀνέκτισε καὶ τὰ ἐκαλλώπισεν ὅπου ἦυρε χαλασμένον κτίσμα. καὶ ἔδωκεν εἰς Μοναστήρια καὶ εἰς Ἐκκλησίας εὐεργεσίας μεγάλας καὶ βασιλικάς. καὶ ἐπληρώθη εἰς αὐτὴν τοῦ Δαβὶδ ὁ λόγος. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιὼν, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. διότι πολλὰ ἀγαθὰ ἔκαμεν εἰς τὰ Ἱε-

ροσόλυμα. καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψάν τὴν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ἔκαμεν ὅρκον φοβερὸν ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν, ὁποῦ ἐκατηγόρησαν αὐτὴν διὰ τὸν Παυλῖνον, δὲν ἠξεύρει κἂν λόγον ἐξ αὐτοῦ κακὸν διὰ ἁμαρτίαν, ἢ διὰ ἄλλο κακὸν, μόνον ὅσαις φοραῖς ἐσύντυχε μετ' αὐτοῦ, λόγια καλὰ ὡμιλοῦσαν χωρὶς δόλον τινά. τοῦτος ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἦτον εὐσεβὴς καὶ Ὀρθοδοξώτατος, πλὴν ἦτον τρεπτὸς, ἤγουν εἴτι τοῦ ὡμιλοῦσαν, εὐθὺς τὰ ἐπίστευε, καὶ δὲν τὰ ἐξέταζε πολλά. καὶ ὅταν ἔγραφαν οἱ Γραμματικοὶ αὐτοῦ ὁρισμὸν, ἢ χρυσόβουλλον εὐεργεσίας, ἢ ἄλλο γράμμα ὁποῦ τοῦ ἔδιδαν εἰς χεῖράς του, χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ἢ αὐτὸς, ἢ ὁ Γραμματικὸς, ὑπέγραφεν αὐτὸ ἀνεξετάστως καὶ τοὺς ἐπίστευεν. ἡ γοῦν Πουλχερία ἡ Ἀδελφή του ἐλυπεῖτο πολλὰ, καὶ ὠνείδιζέ τον πάντα νὰ μὴν τὰ κάμνῃ χωρὶς νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα, ἀμὴ αὐτὸς δὲν τὴν ἤκουε. καὶ αὐτὴ ὡς φρονιμωτάτη ἐποίησε τοιαύτην κατασκευὴν καὶ τέχνην, διὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴν ὑπογράφῃ τὰ γράμματα χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ. καὶ κράζει ἕνα Γραμματικὸν τοῦ βασιλέως καὶ λέγει του. γράψαι οὕτω. Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς δίδω εἰς ἐσὲ τὴν γλυκυτάτην μου Ἀδελφὴν Πουλχερίαν, νὰ ἔχῃς τὴν Γυναῖκά μου τὴν Εὐδοκίαν σκλάβαν καὶ δούλην εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς κανένα ἐμπόδιον οὔτε ἀπὸ ἐμὲ, οὔτε ἀπὸ ἄλλον τινά. καὶ οὕτως ἐπῆρε τὸ γράμμα ἡ Πουλχερία, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἀδελφόν της, καὶ ὑπέγραψεν αὐτὸ, χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ τί λέγει. καὶ ὡσὰν ὑπέγραψεν, ἄρχησεν ἡ Ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ ὠνείδισεν αὐτὸν πολλὰ, καὶ τὸν ἐκατηγόρησεν ὡς ἄγνωστον καὶ ἀσυμβούλευτον. καὶ τότε τοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐδιάβασε. καὶ ἀναγινώσκων ἐξηράνθη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἤλλαξεν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του. καὶ ὥρισεν ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅτι νὰ μὴν ὑπογράφῃ κανένα γράμμα χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ καλῶς πρώτην καὶ δευτέραν φοράν. καὶ οὕτω τὸ ἐκράτησεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν ἡ Πουλχερία, εὑρισκομένης τῆς βασιλίσσης Εὐδοκίας εἰς τὴν βασιλείαν. τῷ δὲ, λθ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Πρόκλος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Κύριλλος ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας εὐσεβῶς ἀπέθαναν. καὶ εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε Πατριάρχης ὁ Διόσκορος, πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος καὶ κακόδοξος. ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρόθεν ἦτον Αἱρετικὸς, διότι ἐφρόνει τὰ τοῦ Ὠριγένους. τῷ δὲ, μά. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, τὴν τῶν Χαλκοπρατικῶν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου ἔκτισεν, ἡ ὁποία ἦτον προτήτερα τῶν Ἑβραίων Συναγωγή. τῷ δὲ, μβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐκαβαλίκευσεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ, ἵνα ἴδῃ τὰς τέντας τῶν ἀλόγων, καὶ πεσὸν τὸ ἄλογον αὐτοῦ, ἐσκότωσεν αὐτόν. καὶ ἔκραξε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πουλχερίαν, καθὼς ἐγύρισεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ τῆς εἶπεν. ὅταν ἤμουν εἰς τὴν Ἔφεσον, μοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὅτι ἀποθανόντος μου, θέλει βασιλεύσει Μαρκιανὸς, καὶ πέμψε, κράξετον, καὶ εἰπέ του τὸν λόγον τοῦτον. καὶ μετὰ

δύο ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, μ β'. καὶ μῆνας, β'.

Θάνατος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ.

ΠΡὶν οὖν νὰ ἀκουσθῇ ὅτι ἀπέθανεν, ἡ σοφωτάτη καὶ φρονιμωτάτη Πουλχερία, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἔστειλε καὶ ἔκραξαν τὸν Μαρκιανὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε σωφροσύνην πολλὴν καὶ σεμνότητα καὶ ἀρετὴν καὶ γῆρας τίμιον. καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Βασιλεὺς ὁ Ἀδελφός μου ἀπέθανεν, ὅμως ὡς αἰδέσιμον καὶ ἐνάρετον ἄνδρα ἀπὸ ὅλην τὴν Σύγκλητον τοῦ Παλατίου σὲ ἔκλεξα διὰ νὰ σὲ κάμω βασιλέα, καὶ δός μοι ὅρκον, ὅτι νὰ φυλάξῃς τὴν παρθενίαν μου ἀμόλυντον, καθὼς τῷ Θεῷ τὴν ἐπαράδωκα ἄσπιλον καὶ καθαράν. καὶ οὕτως ἔδωκεν αὐτῆς ὅρκον πιστὸν κατὰ τὴν ζήτησιν αὐτῆς. καὶ ὡς ἤκουσεν οὕτως ἡ Ἁγία Πουλχερία ἐχάρη. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔπεμψε καὶ ἦλθεν Ἀνατόλιος ὁ Πατριάρχης, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶν προκρίτων καὶ χρησίμων ἀνδρῶν, καὶ ἔστεψαν αὐτὸν βασιλέα.

Βασιλεία Μαρκιανοῦ.

ΨΗ'φῳ δὲ Θεοῦ ἔκαμαν βασιλέα αὐτὸν τὸν Μαρκιανὸν μετὰ τὸν θάνατον Θεοδοσίου. οὗτος ὁ Μαρκιανὸς εἰς τὰς ἡμέρας Θεοδοσίου ὑπῆγεν εἰς ἕνα τόπον, Λυκία καλούμενον, εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν. καὶ ὡσὰν ἔλαβε τὴν ὑγείαν ἔσμιξε μὲ δύο ἀδελφοὺς, τὸν ἕναν ἔλεγαν Ἰούλιον, καὶ τὸν δεύτερον Ταττιανόν. καὶ ὡς τὸν εἶδαν τοῦτον, τὸν ἐπῆραν εἰς τὸ σπήτιον αὐτῶν, καὶ ἔκαμάν του μεγάλας τιμὰς, καὶ ἀνέπαυσαν αὐτὸν καλῶς. καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν εὐγῆκαν ἔξω νὰ κυνηγήσουν, καὶ ἐπῆραν ὁμοῦ καὶ τὸν Μαρκιανόν. καὶ τόσα πολλὰ ἐκυνήγησαν, ὅτι ἐπῆραν κόπον πολύν. καὶ ὥρᾳ τοῦ γεύματος ἦυραν τόπον καλὸν καὶ νερὸν, καὶ ἐκάθισαν ἐκεῖ καὶ ἔφαγαν, καὶ οὕτως ἔπεσαν καὶ ἐκοιμοῦντο ἀπὸ τὸν κόπον. εἰς ὀλίγον δὲ, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμόντισαν, ἐξύπνησεν ὁ Ταττιανὸς, καὶ εἶδε τὸν Μαρκιανὸν εἰς τὸν Ἥλιον ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, διότι ἐγύρισεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δένδρου. καὶ ἕνας ἀετὸς μέγας ἦλθεν ἀπάνω εἰς τὸν Μαρκιανὸν, καὶ ἄνοιξε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, καὶ ἔκαμνέ του σκιὰν διὰ τὸν Ἥλιον. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ταττιανὸς οὕτως, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἰούλιον καὶ ἔδειξέν του τὸ Θεϊκὸν ἐκεῖνο σημεῖον. οἱ δὲ δύο τοῦτοι Ἀδελφοὶ ἔβλεπαν πολλὴν ὥραν τὸ σημεῖον καὶ ἐθαυμάζοντο. καὶ Θεοῦ σοφίᾳ ἐννόησαν, ὅτι τοῦτος μέλλει νὰ γένῃ βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνισαν τὸν Μαρκιανὸν καὶ ἐκάθισαν ὁμοῦ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δένδρον ἀποκάτω, καὶ λέγουν του. ἐὰν γένῃς βασιλεὺς, τί χάριν νὰ μᾶς δώσῃς; καὶ τοῦτος ἀπεκρίθη. τί ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ νὰ ἔλθω καὶ νὰ ἀξιωθῶ εἰς τοιοῦτον μέγα ἀξίωμα τῆς βασιλείας; τοῦτοι, δὲ πάλιν

δευτέ-

δευτέραν φορὰν εἶπαν, ἐὰν βασιλεύσῃς, τί δωρεὰν νὰ ἔχωμεν παρὰ σοῦ; καὶ ὁ Μαρκιανὸς νεύσει Θεϊκῇ ἐπίστευσε τοὺς λόγους αὐτῶν, καὶ τοὺς εἶπεν· ἐὰν εἶναι παρὰ Θεοῦ νὰ γένῃ τοῦτο εἰς ἐμὲ, Πατέρας μου νὰ σᾶς ἀνακηρύξω καὶ νὰ κάμω. τότε τοῦ ἔδωκαν φλωρία διακόσια καὶ εἶπάν του. ὕπαγε εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐνθυμήσου μᾶς ὅταν ὁ Θεὸς θέλει σὲ ὑψώσῃ καὶ ἀξιώσῃ εἰς τοῦτο. Λοιπὸν ὡσὰν ἔγινε βασιλεὺς ὁ Μαρκιανὸς, ἐνθυμήθη τὰ καλὰ ὁποῦ τοῦ ἔκαμαν οἱ δύο Ἀδελφοὶ Ταττιανὸς καὶ Ἰούλιος εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ ἔστειλε καὶ τοὺς ἤφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα Πατέρας αὐτοῦ τοὺς ἀνεκήρυξε. καὶ τὸν μὲν Ταττιανὸν Ἔπαρχον καὶ κεφαλὴν Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἔκαμε, τὸν δὲ Ἰούλιον Ἀφέντην τῆς Λυκίας. ἐν δὲ τῷ καιρῷ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἀπέστειλεν Ἄσπαρον τὸν Στρατηγὸν μὲ φουσάτον πολὺ εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατὰ τοῦ Γιζερίχου. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Γιζέριχος τὸν Ἄσπαρον, καὶ ἔπιασε πολλοὺς στρατιώτας σκλάβους, καὶ μέσα εἰς ὅλους ἦτον ἕνας καὶ ὁ Μαρκιανός. καὶ οὕτως ἔβαλαν ὅλους τοὺς σκλάβους τοὺς στρατιώτας δεμένους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γιζερίχου. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ, ὥρᾳ τοῦ μεσημερίου ἦλθεν εἰς τὸ παραθύρι ὁ Γιζέριχος νὰ ἰδῇ τοὺς σκλάβους, καὶ μέσα εἰς ὅλους βλέπει τὸν Μαρκιανὸν ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, καὶ ἀπάνω του ἔστεκεν ἕνας ἀετὸς, καὶ τὸν ἐσκέπαζε μὲ ταῖς πτερούγαις του διὰ νὰ μὴ τὸν καίῃ ὁ Ἥλιος. ὁ δὲ Γιζέριχος, ὡς εἶδε τοῦτο, ἐκατάλαβεν ὅτι τοῦτο βασιλικὸν σημεῖον εἶναι, καὶ μέλλει νὰ γένῃ βασιλεύς. καὶ οὕτως ἀπέστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Μαρκιανὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ἠρώτησε πῶς λέγεται τὸ ὄνομά του; καὶ εἶπε. Μαρκιανὸς λέγομαι. τότε εἶπεν ὁ Γιζέριχος, κάμνεις μου ὅρκον, ἂν σοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν χάριν καὶ βασιλεύσῃς, ὅτι ποτὲ ἐμὲ οὐδὲ τὸν τόπον μου τοὺς Βανδήλους νὰ μὴν πολεμήσῃς, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἐλευθερώσω; καὶ οὕτως ἔκαμεν ὅρκον αὐτοῦ, καὶ τότε τὸν ἐλευθέρωσε. καὶ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἐφύλαξε τὸν ὅρκον, καὶ ποτὲ τὸν Γιζέριχον δὲν ἐπολέμησεν. εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Μαρκιανοῦ, ἡ μακαρία Πουλχερία τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Θεομήτορος ὠκοδόμησε μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἐκκλησιῶν. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔγινεν ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ δ'. Σύνοδος, ἀπέρασαν χρόνοι, λ'. ἀπὸ τὴν τρίτην. καὶ ἦσαν Πατέρες, χ λ'. καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, συμπαρόντος δὲ τοῦ βασιλέως, καὶ τῆς Συγκλήτου, καὶ ἀναθεμάτισαν Διόσκορον καὶ Εὐτυχῆ ὡς κακοδόξους, τοὺς συγχέοντας τὸν ἐν δύο φύσεσι γνωριζόμενον Χριστὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς μὲν Αἱρετικοὺς ἐξώρισεν ἐν Γάγγρα, τὴν δὲ Σύνοδον ἐμεγάλυνε, „ καὶ εἶπεν. Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι τὸ σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας ἠφανίσθη „ καὶ ἐγενόμεθα πάντες εἰς μίαν ἀληθινὴν ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. ἦσαν δὲ πρῶτοι τῆς Συνόδου ταύτης, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιος, ὁ Ἀντιοχείας Μάξιμος, ὁ Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιος, καὶ ὁ Παρχασίνος καὶ Λουκίνσιος οἱ Ἐπίσκοποι, σὺν Βονιφατίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ, τὸν τόπον ἐπέχοντες Λέοντος τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα Ῥώμης τῆς Πρεσβυτέρας. καὶ οὗτος ὁ Ἁγιώτατος

Πάπας

Πάπας οὐχὶ μόνον τούτους ἔπεμψεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολὴν θαυμασίαν, καὶ ἐβεβαίωνε τὰ τῆς Συνόδου. ἐκάλεσαν γοῦν οἱ Θεῖοι Πατέρες τῆς Συνόδου ταύτης τὴν ἐπιστολὴν, στήλην Ὀρθοδοξίας. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανεν ἡ μακαρία καὶ εὐσεβεστάτη Πουλχερία, παρθένος, καὶ δὲν ἐφθάρη ποτὲ ἡ παρθενία αὐτῆς. καὶ ὅλα τὰ πράγματά της κινητὰ καὶ ἀκίνητα, τὰ ἔδωκε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαπήσαντος πτωχοὺς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ὁ Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Θάνατος Μαρκιανοῦ. Βασιλεία Λέοντος τοῦ Μακέλλου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Λέων ὁ Μακέλλης ὁ μέγας. ἐστέφθη δὲ ὑπὸ Ἀνατολίου Πατριάρχου. Μακέλλης δὲ ἐλέγετο, διότι ἔσφαξεν Ἄσπαρα καὶ Ἀρδαβούριον ὡς Αἱρετικούς. Μακέλ γὰρ λέγεται φράγγικα ὁ σφαγεύς. τῷ δὲ α'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅτι σχεδὸν εἰπεῖν ἡ Πόλις ὅλη ἐχάλασε. καὶ τῷ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὁ τῆς Μάνδρας Στυλίτης Μέγας Συμεὼν ἐτελεύτησε. τοῦτος ἔδειξε τὴν τοιαύτην ἄσκησιν. τῷ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπεσε φωτία μεγάλη εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τόσα πράγματα πολλὰ ἔκαψε, ὅτι δὲν δύνεται τινὰς νὰ γράψῃ καταλεπτῶς τὴν φθορὰν ἐκείνην, ὁποῦ ἔγινεν ἀπ' ἐκείνην τὴν φωτίαν. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἕνας ζωγράφος ἠθέλησε νὰ ἱστορήσῃ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, εἰς ὁμοιότητα τοῦ Διὸς τοῦ θεοῦ τῶν Ἑλλήνων, καὶ παρευθὺς ἐξηράνθη ἡ χεῖρα αὐτοῦ. καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὁποῦ ἦλθεν εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔδραμεν εἰς τὸν ἁγιώτατον Καλόγερον, Γεννάδιον τὸ ὄνομα, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐξαγορεύθη τὸ ἁμάρτημα ὁποῦ ἔκαμε. καὶ πιστεύσας καὶ ἐπιστραφεὶς εἰς τὸν Ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν Εὔσπλαγχνον καὶ Φιλάνθρωπον, ἔγινεν ὑγιὴς ἡ χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. τῷ, ιβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἔκαμεν Ἁρμάδα μεγάλην κατὰ Γιζερίχου, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἔκαμνε πολλὰ κακὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς. καὶ ἐσύκωσε κάτεργα, ᾳριγ'. καὶ εἶχε μέσα εἰς καθ' ἕνα κάτεργον ἄνδρας ἑκατὸν, καὶ ἐξώδιασε χρυσίον, ρρ'. καὶ ἀργύριον, ρρο'. χωρὶς ἐκεῖνα ὁποῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ῥώμης, καὶ ὅλης τῆς Ἰταλίας. καὶ ὅλη ἡ Ἁρμάδα ἄπρακτος ἐγύρισε διὰ τὴν κακοβουλίαν τοῦ Στρατηγοῦ, ἤγουν τοῦ πρώτου τῆς Ἁρμάδος. καὶ οὐδὲ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ φουσάτου ἤφερε, διότι ἐθανάτωσαν αὐτὸ οἱ ἐχθροί. ἐκεῖ ἔδειξε γὰρ τὴν γνώμην ἐκείνην ἀληθινὴν, ὁποῦ λέγει. ὅτι κάλλιον εἶναι ἕνα φουσάτον ἐλαφίων, νὰ ἔχῃ ἕνα λεοντάρι ἀφέντην, ἢ ἕνα φουσάτο λεοντάρια, νὰ ἔχουν ἕναν ἀφέντην ἐλάφι. ἡ ἔννοια δηλοῖ, ὅτι, ὅταν εἶναι ὁ Ἀφέντης τοῦ φουσάτου δυνατὸς καὶ ἀνδρειομένος, καὶ τὸ φουσάτον ἀχαμνὸν, αὐτὸς τὸ κάμνει δυνατὸν καὶ ἀνδρειομένον. εἰδὲ καὶ τὸ φουσάτον εἶναι

Θαῦμα ὁποῦ ἔγινε εἰς τὸν ζωγράφον.

δυνα-

δυνατὸν καὶ ἀνδρειομένον, καὶ ὁ Ἀφέντης ἄνανδρος καὶ ἀδύνατος, κάμνει καὶ τὸ φουσάτον ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου του. οὕτως τὸ ἔπαθε τὸ φουσάτον τοῦ Λέοντος τούτου τοῦ βασιλέως, διὰ νὰ ἔχει ἄνανδρον καὶ δειλὸν Ἀρχηγὸν, ἐκατέσφαξαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροί. τῷ δὲ, ιβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνηγόρευσε βασιλέα τὸν ἔγγονα αὐτοῦ Λέοντα, τὸν υἱὸν τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἀριάδνης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. τότε καὶ τὴν Ἐσθῆτα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἤφεραν ἀπὸ τὰ Γεροσόλυμα, τὴν ὁποίαν εἶχε μία Ἑβραία γυναῖκα παρθένος εὐλαβεστάτη. καὶ τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν, τὰ ἤφεραν καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸν Ναὸν αὐτῆς. εἰς τὸν καιρὸν δὲ τούτου τοῦ βασιλέως ἐφάνη εἰς τὸν Οὐρανὸν σημεῖον μέγα, ἕνα νέφος μακρὺ, καὶ ἔστεκεν ἡμέρας, μ'. καὶ ἔβρεχε. καὶ τόσον πολὺ ἔβρεξε μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ἦτον τὸ νερὸν μία πιθαμὴ ἀπάνω ἀπὸ τὴν γῆν. καὶ ἦτον τὸ νερὸν ἐκεῖνο ὥσπερ φωτία, καὶ ἔλεγαν ὅλοι, ὅτι φωτία εἶναι, καὶ θέλουν καῇ. καὶ ἔκαμαν νηστείας καὶ δεήσεις, καὶ λιτανείας εὔγαλαν, παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐκείνης. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν καθαρὰν δέησιν αὐτῶν καὶ τὰ δάκρυα, εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐκείνης. ὅτι κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούει. πολλοὶ δὲ τῶν Χριστιανῶν τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἐδούλευαν, καὶ ἄλλοι ἔπαιζαν παιγνίδια διάφορα. καὶ τοῦτος ὁ βασιλεὺς ὥρισεν, ὅτι τὴν ἁγίαν Κυριακὴν νὰ μὴ δουλεύουν, μήτε νὰ καβαλικεύουν, μήτε παιγνίδια νὰ παίζουν. ἀθενήσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ δυσεντερίας, ἀπέθανε. βασιλεύσας χρόνους, ιη'.

Θάνατος Λέοντος τοῦ μεγάλου Βασιλέως. Βασιλεία Λέοντος τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Ἔγγονας αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Ζήνωνος, ὁποῦ τὸν εἶχε στεμμένον βασιλέα, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν βασιλείαν χρόνον ἕνα. καὶ ἔστεψε βασιλέα τὸν πατέρα αὐτοῦ Ζήνωνα.

Βασιλεία Ζήνωνος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ζήνων χρόνους, κζ'. καὶ μῆνας, δ'. ἦτον δὲ Αἱρετικὸς τῆς συγχυτικῆς Αἱρέσεως τῶν Ἀκεφάλων. ἄνθρωπος ὀξύθυμος, μνησίκακος, καὶ φθόνου γεμάτος, ὅτι ἦτον ἀπὸ μιαρὰν καὶ κακίστην γενεὰν τῶν Ἰσαύρων. τοῦτος κακῶς καὶ ἀθέως ἐκυβέρνα τὰ πράγματα, καὶ εἰς ἁμαρτίαις καὶ ἄλλας κακὰς πράξεις ἐσπούδαζε. Βασιλίσκος δὲ τοῦ Βερίνου ἀδελφὸς ἦτον εἰς τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐσύναζε Λαὸν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ γυναῖκα αὐτοῦ Ἀριάδνη, ἐπῆραν βίον πολὺν καὶ

ἐφυ-

ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Γσαύριαν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς ἕνα Κάστρον δυνατὸν, ὁποῦ τὸ ἔλεγαν Οὔβαρα.

Φυγὴ βασιλέως Ζήνωνος. Βασιλεία Βασιλίσκου.

Τοῦτος δὲ ὁ Βασιλίσκος βασιλεὺς ἀνηγορεύθη, καὶ Μάρκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Καίσαρα ἔστεψε, καὶ Ζηνωδίαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Αὐγούσαν ἔστεψε. καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσε τοῦτος, ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μέγας ἐμπρησμὸς, ἤγουν φωτία, καὶ τὸ καλλιώτερον μέρος τῆς Πόλεως τὸ ἠφάνισε. καὶ διὰ τοῦτο τὸν βασιλέα Βασιλίσκον τὸν ἐμίσησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ δὲν τὸν ἔλεγαν βασιλέα, μόνον ἐμπρησμὸν, καὶ τῆς βασιλείας ἀφανισμόν. καὶ ἔλεγαν καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Βασιλίσκος τὸ θηρίον, καὶ ὁ ἐμπρησμὸς, ἤγουν ἡ φωτία, εἶναι ἴσα. καὶ ὡσὰν τὸν ἐμίσησαν, ἔγραψαν πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐκεῖ εἰς ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Γσαύριαν, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ πάλιν τὴν βασιλείαν. καὶ ὡς εἶδε τὰ γράμματα ἐχάρῃ. καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, ἀπεδίωξε τὸν Βασιλίσκον. ὁ δὲ Βασιλίσκος, ὡς ἔμαθεν ὅτι ἔφθασεν ὁ Ζήνων, ἔφυγε καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Φυγὴ Βασιλίσκου. Βασιλεία πάλιν Ζήνωνος.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ αὐτὸς Ζήνων, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν ὁ Λαὸς μετὰ χαρᾶς μεγάλης. τότε ἐν τῷ ἅμα ἔκαμεν ὅρκους πολλοὺς τοῦ Βασιλίσκου, ὅτι νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴ φοβηθῇ. καὶ πιστεύσας ὁ Βασιλίσκος εἰς τοὺς ὅρκους τοῦ βασιλέως, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ὡς εὐγῆκεν, ἐλησμόνησε τοὺς ὅρκους ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Κουκουσὸν τῆς Καππαδοκίας μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μετὰ παιδία του, καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς ἕνα πύργον χωρὶς ψωμὶ καὶ νερὸν, καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ βασιλέως εὑρέθη τὸ λείψανον Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου ἐν Κωνσταντίᾳ τῆς Κύπρου, ἀποκάτω εἰς μίαν ξυλοκερατίαν. καὶ εἶχεν εἰς τὸ στῆθός του τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἅγιον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ χέρι του τὸ ἔγραψε. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔγινε σεισμὸς φοβερὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, κέ. καὶ ἔπεσαν Ἐκκλησίαις πολλαῖς ἕως τὰ θεμέλια, καὶ ἐχώθησαν καὶ ἀπέθαναν πλῆθος ἀνθρώπων, ὁποῦ δὲν εἶχαν μετρημόν. ἔπεσαν καὶ ἀπὸ τὰ τειχία τῆς Πόλεως. καὶ ἐκράτησεν ὁ σεισμὸς ἐκεῖνος πολὺν καιρόν. ὁ δὲ Θεὸς, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βαστάζῃ τὰ κακὰ τοῦ Ζήνωνος, ὑπὸ θείας δυνάμεως ἐκόπη ἡ κεφαλήτου καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Ζήνωνος Βασιλέως. Βασιλεία Ἀναστασίου τοῦ Σιλεντιαρίου, τοῦ καὶ Δικόρου.

Μετὰ τοῦτον ἔλαβε τὴν βασιλείαν Ἀναστάσιος ὁ Σιλεντιάριος, ὁ καὶ Δικόρος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον ἐψήφισεν ἡ βασίλισσα ἡ γυναῖκα τοῦ Ζήνωνος, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ τὸ φουσάτον. ἦτον δὲ Αἱρετικὸς εἰς τὴν Αἵρεσιν τῶν Ἀκεφάλων, ἤγουν τῶν Συγχυτικῶν. τοῦτος πολλὰ κακὰ ἔκαμεν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους. Ἀρχιερεῖς εὔγαλεν ἀπὸ τοὺς θρόνους των ἀδίκως, καὶ ἔβαλεν Αἱρετικοὺς, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν γνώμην του. καὶ πολλοὺς Ἄρχοντας Χριστιανοὺς ἐξώρισε, καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσεν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, ιγ'. τοῦτος ὁ Θεόργιστος Ἀναστάσιος, ἀπὸ τὴν κακοπιστίαν του καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ ὁποῦ ἔκαμνεν, εἶδε μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του ἕνα φοβερὸν Κριτὴν, καθεζόμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου μετὰ πολλῶν ὑπηρετῶν, ὁποῦ ἐστέκοντο πλησίον του, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι του ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἄνοιξε καὶ ἤυρε τὸ ὄνομά του γεγραμμένον. καὶ οὕτως ἔκραξεν αὐτὸν, καὶ λέγει του. ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ζήσῃς ἀκόμι καιρὸν ἱκανὸν, ἀμὴ διὰ τὴν κακοπιστίαν σου καὶ τὰ πολλά σου κακὰ, κόπτω ἀπὸ τὴν ζωήν σου χρόνους, ιδ'. καὶ μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ τρόμου ἐξύπνησε, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε καὶ ἤφεραν Ἀμάντιον τὸν Πραιπόζιτον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τῶν Μεγιστάνων τῆς Βασιλείας, καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βουλῆς αὐτοῦ. καὶ καθὼς ἦλθεν, ἐξηγήθη τὸ ὅραμα μετὰ λύπης μεγάλης. καὶ ἀκούσας τὴν διήγησιν τοῦ ὀνείρου, ἀπεκρίθη ἐν τῷ ἅμα καὶ εἶπε. κύριε βασιλεῦ, εἶδα καὶ ἐγὼ ταύτην τὴν νύκτα ἄλλο ἕνα φοβερὸν ὅραμα, ὅτι εὑρισκομένου μου ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου ὡς ὑπηρέτης καὶ δοῦλος, ἦλθεν ἕνας μέγας χοῖρος, καὶ ἔδραμε καὶ ἔπιασέ με ἀπὸ τὸ ἀπανωφόρι, καὶ ἔρρηξέ με κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἠφάνισέ με. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐξηράνθη ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ καρδία του καὶ τὸ κορμί του. καὶ οὕτως ἔκραξε τὸν Ὀνειροκρίτην, ὀνόματι Πρόκλον, καὶ ἐξηγήθησαν τὰ ὁράματα, ὅ,τε βασιλεὺς, καὶ ὁ Ἀμάντιος. ὁ δὲ Ὀνειροκρίτης, ὡς ἤκουσε τὴν διήγησιν τῶν ὀνείρων, παρευθὺς ἐδιάλυσεν αὐτὰ, ὅτι καὶ οἱ δύο θέλουν δώσει κακὸν θάνατον. καὶ οὕτως εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔπεσεν ὀργὴ παρὰ Θεοῦ, ἤγουν πῦρ ἐξ Οὐρανοῦ μέσα εἰς τὸ Παλάτι, καὶ κατέκαψε τὸ μιαρόν του σῶμα, ἤγουν τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ψυχήν του ἐπαράλαβαν οἱ Δαίμονες, καὶ ἔβαλαν την εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. ὁμοίως καὶ τοῦτος ὁ Ἀμάντιος κακῶς ἐτελεύτησε κατὰ τὸ ὄνειρόν του. ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἰουστῖνος. ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἔπιασε τὸν Ἀμάντιον καὶ ἄλλους κακοὺς καὶ ἐπιβούλους, καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτούς. καὶ τοῦτος ὁ Θεήλατος ἐκλήθη Δικόρος, διότι ἦτον ἡ μία κόρη τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ πράσινη, ἡ δὲ ἄλλη μαύρη. ἠξεύρετε, ὅτι καθὼς λέγει ὁ θεῖος Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀναστάσιος, ὅτι δὲν εἶναι προωρισμένος καιρὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἤγουν ἀποφασισμένος τόσους χρό-

νους νὰ ζήσῃ, ἢ πιλλοὺς, ἢ ὀλίγους, μόνον εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ εἶναι, ὅταν ὁρίσῃ νὰ πάρῃ τὸν ἄνθρωπον. διότι πολλῶν ἀνθρώπων αὐξάνει τὴν ζωὴν, καὶ πολλῶν τὴν ὀλιγοστεύει, ὡς αὐτὸς ἠξεύρει κατὰ τὴν ἄῤῥητον αὐτοῦ Σοφίαν. τὴν ὁποίαν ἀνθρώπου νοῦς δὲν δύναται νὰ τὴν κατανοήσῃ, ἢ νὰ τὴν μετρήσῃ, ἢ νὰ τὴν καταλάβῃ. ὅτι καθὼς ἠκούσετε ἄνωθεν, διὰ νὰ κάμνῃ ἐναντία αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δούλων αὐτοῦ, τουτέστι τῶν Χριστιανῶν, ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος, ὠλιγόστευσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ χρόνους, ι δ'. ἄλλων δὲ πάλιν ὁποῦ κάμνουν ἀγαθὰ ἔργα καὶ φοβοῦνται τὸν Θεὸν, αὐξάνει τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ σωτηρίαν πολλῶν ἀνθρώπων. ἔστωντας νὰ εἶναι ὁ ὅρος, ἤγουν ἡ ἀπόφασις τοῦ καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁπόταν θέλει νὰ τὸν ἐπάρῃ. καὶ ἔπαρε παράδειγμα εἰς τοῦτο. ὅτι ἕνας βασιλεὺς εἶναι καὶ ἔχει διαφόρους ὑπηρέτας εἰς τὴν βασιλείαν του διὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, καὶ νὰ ὑπηρετῇ καθ' ἕνας κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ εἶναι ἄξιος. καὶ ὡσὰν δὲν τὸν θέλει πλέον ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνον τὸν ὑπηρέτην, διὰ κάποιαις αἰτίαις, ὁποῦ κάμνει, ἡ ὁποίαις δὲν τὸν ἀρέσουν, τὸν διώχνει, καὶ πέρνει ἄλλον. οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ἔχει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν Κόσμον νὰ πληρώνουν τὴν γῆν. καὶ ὅσον καιρὸν θέλει, τοὺς ἀφήνει, ὅταν δὲ τοῦ φανῇ, πέρνει αὐτοὺς, καὶ ἔρχονται ἄλλοι εἰς τὸν τόπον τους. ἐμάθετε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν αὐξάνῃ, ἢ νὰ τὴν ὀλιγοστεύσῃ, καθὼς ἄνωθεν εἴπαμεν. εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ βασιλέως Εὐτύχιος Πατριάρχης Ἀρειανὸς βαπτίζων τινὰς, εἶπε. βαπτίζεται ὁ δεῖνας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ κολυμβήθρα.

Θάνατος Ἀναστασίου βασιλέως. Βασιλεία Ἰουστίνου τοῦ Θρακός.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Ἰουστῖνος ὁ γέρων ὁ Θρὰξ χρόνους, θ'. οὗτος ἦτον ἄνδρας ζηλωτὴς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἀντίδικος τῶν Αἱρετικῶν, εὐσεβὴς πολλὰ καὶ Ὀρθοδοξώτατος. ἦτον δὲ εἰς τοὺς πολέμους δοκιμώτατος. εἶχε καὶ γυναῖκα, ὀνόματι Λουπποκίαν, τὴν ὁποίαν ἔστεψεν Αὐγούσταν. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ τὴν ἔστεφεν, ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὁ Λαὸς Εὐφημίαν. ὅμως ἕνας, ὀνόματι Εὐσέβιος, εἶχε πολλὴν ἀγάπην μετὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἦτον πολλὰ πλούσιος, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν πλουσιότητα ἦλθεν εἰς πτωχείαν. καὶ ἀσθενήσας ἦλθεν εἰς θάνατον, καὶ ἔκαμε διαθήκην, καὶ ἔγραφεν, ὅτι νὰ εἶναι κληρονόμος ὁ βασιλεύς. τὰς δὲ τρεῖς θυγατέρας αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μικραὶ, νὰ ταῖς ἀναθρέψῃ καὶ νὰ ταῖς ὑπανδρεύσῃ, καὶ ὅλα τὰ χρέη του νὰ δώσῃ. καὶ ἔκαμεν τὸ βασιλεύς. ὅσους δὲ ἐξώρισεν ὁ ἀλιτήριος Ἀναστάσιος, ὅλους τοὺς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ ἐπανάλαβαν τὴν πατρίδα τους πάλιν καὶ τὰ σπήτια καὶ τὰ πράγματά τους. τῷ, γ'. δὲ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, τῆς Λαζίας ὁ βασιλεὺς, ὀνόματι Τζάθος, ἐγίνη ἀπειθὴς τοῦ βασιλέως Περσῶν Καβάδου.

διότι

διότι ἦτον εἰς τὴν ὑποταγὴν αὐτοῦ, καὶ τέλος αὐτῷ ἔδιδεν, ἤγουν χαράτζιον. ἦλθεν ὁ Τζάθος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν Βασιλέα Ἰουστῖνον, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν, καὶ μεγάλως τὸν ἐδεήθη νὰ τὸν κάμῃ Χριστιανὸν, καὶ νὰ τὸν ὑψώσῃ βασιλέα τῶν Λαζῶν. καὶ ἐδέχθη τον μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἐβάπτισέ τον, καὶ ὡς υἱόν του τὸν εἶχε καὶ τὸν ἐκήρυξε. καὶ γυναῖκα Ῥωμαίαν εὐγενεστάτην τοῦ ἔδωσε, καὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν Λαζίαν, καὶ δῶρα πολλὰ τοῦ ἔδωσεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο Καβάδης ὁ Περσίας βασιλεὺς, καὶ γράφει πρὸς Ἰουστῖνον τὸν βασιλέα οὕτως. Φιλία καὶ ἀγάπη εὑρίσκεται ἀνάμεσόν μας, καὶ ἐσὺ κάμνεις ὡς ἐχθρὸς, διότι ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ ἐξουσίαν τῆς βασιλείας μου περιποιεῖσαι καὶ δέχεσαι, καὶ τοὺς ἀγκαλίζεσαι μεγάλως. ὁ δὲ βασιλεὺς, γράφεις μου, (ἀπεκρίθη) λόγους, ὅτι ἐσκανδαλίσθης. καὶ ὁ Τζάθος ἦλθεν εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοῦ μυσαροῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τῶν ἀσεβῶν θυσιῶν, καὶ τῆς πλάνης τῶν Δαιμόνων, νὰ βαπτισθῇ, νὰ γένῃ Χριστιανὸς, νὰ γνωρίζῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁποῦ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, καὶ κάμνει τον κληρονόμον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. ὅμως ἡμεῖς τὸν ἐβαπτίσαμεν, καὶ ἀπεστείλαμεν τον εἰς τὸν τόπον του. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἔχθρα καὶ μάχη ἔγινεν ἀνάμεσον αὐτῶν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰουστῖνος ἀπέστειλεν ὁρισμὸν εἰς ὅλους τοὺς τόπους τῆς βασιλείας, ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὁποῦ κάμνουν ἀταξίας, νὰ τοὺς κόπτουν τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰ πράγματά τους νὰ γίνωνται ἀφεντικά. καὶ πολλοὺς ἀτάκτους ἐφόνευσαν, καὶ ἔκαμαν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως. καὶ διὰ τοῦτο ἐταπεινώθη πολλὰ ὁ Λαὸς τῶν Πόλεων, ὅτι πολλαῖς ἀτοπίαις καὶ κακὰ ἔκαμναν. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκαταποντίσθη ἡ μεγαλόπολις καὶ περιβόητος Ἔδεσσα ἀπὸ τὸ νερὸν, διότι μέσα ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ Κάστρου ἔτρεχε ποταμὸς, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Σκίρτης. καὶ τόσον ἐπλήθυνεν ὁ ποταμὸς καὶ αὔξηνε τὸ νερὸν, ὅτι ἐπλάκωσε τὸ Κάστρον ἐκεῖνο ὡσὰν θάλασσα, καὶ ἐκαταπόντισεν ὅλα τὰ σπήτια καὶ τοὺς ἀνθρώπους. λέγουσι δὲ, ὅτι τοῦτος ὁ καταποντισμὸς ἔγινεν ἄλλην μίαν φοράν. καὶ ὡσὰν ἔπαυσεν ὁ θυμὸς τοῦ νεροῦ καὶ ἐγίνη γαλήνη, ἦυραν εἰς τὸ στόμα τοῦ ποταμοῦ μίαν πλάκα, καὶ εἶχε γράμματα γλυπτὰ, καὶ ἔλεγαν οὕτω. Σκιρτήσει κακὰ σκιρτήματα Σκίρτης, ἤγουν θέλει πηδήσει κακὰ πηδήματα εἰς τοὺς Ἐδεσσηνοὺς ὁποῦ τοὺς ἐκαταπόντισε. καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐφάνη μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, καὶ ἦτον μεγάλη ὡσὰν ἐκεῖνοι οἱ παλαιοὶ Γίγαντες, καὶ ἦτον ὑψηλότερη ἀπὸ τὸν ὑψηλότατον ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸν Κόσμον πήχην μίαν, καὶ πλατεία πολλὰ εἰς τὸ κορμί. καὶ ἐπερπάτειεν ἀπὸ Κάστρον εἰς Κάστρον, καὶ ἔπερνεν ἀπὸ πᾶσα ἐργαστῆρι ἀπὸ μίαν φόλαν. τότε ἐφάνη Ἀστὴρ ἀπάνω εἰς τὴν πόρταν τὴν χάλκινην τοῦ Παλατίου, καὶ ἐστάθη ἡμέρας, κ ς'. καὶ ἔγινε σεισμὸς μέγας, καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς πολλὰ μέρη ἐχάλασε. καὶ ἡ Ἀντιόχεια ὅλη ἐχάλασε, καὶ

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰουστῖνον.

ἐπλά-

ἐπλάκωσε πολλὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπέθαναν. καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸ ἔμειναν ζωντανοί, ἄρθρε φωτία ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὺς ἔκαιε. καὶ τὸ Κάστρον ὁπὸ λέγων Πομπηϊόπολιν ἐχάθη εἰς τὴν μέσην, καὶ τὸ ἥμισυ ἐχάθη μὲ τὺς ἀνθρώπους ὁπὸ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο χρόνον ὅλα. ὁ Βασιλεὺς βλέπων τοιαύτην ὀργὴν, μεγάλως ἐλυπήθη καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔρριξε τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἔβαλε σάκκον πολλὰς ἡμέρας, ὁμοίως καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἔβαλαν λυπητικὰ φορέματα. καὶ ὅταν ὑπῆγε ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κανένα φόρεμα Βασιλικὸν δὲν ἐφόρει, καὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἐλιτανεύοντο νηστεύοντες. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπέστειλε τεχνίτας καλὺς καὶ ὀπτιδείους εἰς τὴν Ἀντιόχειαν νὰ τὴν ἀνακαινίσουν, καὶ νὰ τὴν κτίσουν ὡς τὸ πρῶτον, καὶ ἔδωκε τὺς δῶ ἔξοδον χρυσίον κεντηνάρια, ν'. καὶ ὅπως τὴν ἔκτισε. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἐτύπωσε τὴν Ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς νὰ ἑορτάζεται, ὅτι πρωτήτερα δὲν ἑωρτάζετο. τῇ δὲ, ιδ'. τὸ Ἀπειλλίου Μηνὸς τὴν ἑορτὴν τὸ Πάσχα ἠθέσησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπροχείρισε βασιλέα τὸν μέγαν Γρηγοριανὸν τὸν ἀνεψιόν τε, καὶ στεφανοβασίλευσε μετ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Ἀπείλλιον ἕως τὸν Αὔγουστον. καὶ τῷ αὐτῷ Μηνὶ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Γρηγόριος ὁ δεσπότατος, καὶ ἐτάφη ἐντίμως ἐν τῇ Μονῇ τῆς Βασιλίσσης, ἐν Τάφῳ πρασίνῳ, ἐκεῖ ὁπὸ ἦτον θαμμένη καὶ ἡ Γυναῖκα αὐτὸ Εὐφημία.

Θάνατος Γρηγορίου Βασιλέως. Βασιλεία Γρηγορίου τὸ Μεγάλου.

Ὁ Γρηγοριανὸς ὁ μέγας, μὲ τὸν θάνατον τὸ αὐτὸ θείου Γρηγορίου, βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐγένετο ἀπὸ κτίσεως Κόσμου χρόνοι, ϛ κ ά. ἀπὸ δὲ τῆς θείας Σαρκώσεως τὸ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, φ κ ζ'. ἐβασίλευσε χρόνους, λϛ'. μῆνας, ζ'. ἡμέρας, ιγ'. καθὼς ἐβασίλευσεν, ἔκαμε μέγαν διωγμὸν μὲ τὴν Ἑλλήνων καὶ τὴν Αἱρετικῶν. καὶ ὅσους ἔπιασεν Αἱρετικὺς, ἔκαμε μεγάλου καὶ πολλοῦ παίδευσιν εἰς αὐτὺς καὶ τιμωρίαν. καὶ ὥρισεν, ὅτι μόνον ἡ Πίστις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ πολιτεύεται, καὶ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Αἱρετικῶν ἔδωκε τῶν Ὀρθοδόξων. καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπολέμει ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Τζάθον τὸν βασιλέα Λαζῶν. ἔσειλεν ἐν ὁ βασιλεὺς εἰς βοήθειαν τὸ Τζάθε φασάτον πολὺ, καὶ Καπεταναίους ξεῖς, Βελισαρίου, Κύριλον, καὶ Πέτρον. καὶ πολεμήσαντες ἐνικήθησαν δῶ νὰ μὴν εἶναι μὲ Θεὸν εἰς μίαν βελιὰ. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὅτι ἐνικήθησαν, ἐλυπήθη πολλά. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν βασιλέα, ἀπέστειλε Πέτρον τὸν Νοτάριον αὐτὸ τὸν Σπαθαλάριον μὲ δυνάμεως πολλῆς καὶ ἔσμιξε μὲ τὸ Τζάθε. καὶ πολεμήσαντες τὺς Πέρσας, πολλὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔλαβων καὶ πολλὺς αἰχμαλώτους καὶ κέρδη ἀναρίθμητα. τοῦτον τὸν χρόνον ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλήνων,

Γρη-

Γρηγόριος λεγόμενος· καὶ προσκυνήσας τὸν βασιλέα, ἐλθέτο Χριστιανὸς μὲ πάντων τῶν συγγενῶν αὐτὸ, καὶ ὑπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὸν τόπον τε μὲ χαρὰς μεγάλης. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας, ὁ Ῥόδου Ἐπίσκοπος Ἡσαΐας, καὶ Ἀλέξανδρος τῆς Διὸς Πόλεως Θράκης, καὶ ἄλλοι ἐκδαδόθησαν δράτινων ὡς ἀρσενοκοῖται. καὶ προσάξει τὸ βασιλέως, ἔκοψαν τὰ ὀρχίδια τους, καὶ τὺς ἐγύμνωσαν, καὶ τὺς ἐπόμπευσαν εἰς τὸν φόρον. ἦσαν δὲ καὶ ἀπὸ τὸν Σύγκλητον τὸ Παλατίου, καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, τὺς ὁποίους ἐγύμνωσαν καὶ τὺς ἔσυραν εἰς τὸν φόρον καὶ τὺς ἀπεκεφάλισαν. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας, ἐκίνησαν τὰ Ἄστρη ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρωΐ, καὶ ἐπερπατῶσαν πολλὰ γλήγορα. καὶ βλέποντες ὁ Λαὸς, ἐθαυμάζοντο πολλὰ, καὶ ἔλεγαν ὅτι πέφτουν, καὶ ὁ Ἥλιος εὔρθρε χωρὶς ἀκτῖνας χρόνου, ά. τῷ, δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας Μηνὶ Νοεμβρίῳ, κθ'. ὥρα ἕκτῃ τῆς ἡμέρας, ἀπὸ ὀργῆς Θεϊκῆς ἔπαθε πάλιν ἡ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη, περάσοντας δύο χρόνοι ἀπὸ τὸ μεγάλον κακὸν, ὁπὸ ἔπαθεν. ἔγινε σεισμὸς μίαν ὥραν, καὶ βοὴ ἐκ τὸ Οὐρανῦ φοβερὰ, καὶ ἔπεσαν ὅλα τὰ νέα κτίσματα, ὁπὸ ἐκτισεν ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς Γρηγόριος. καὶ ἀπὸ τὰ παλαιὰ κτίσματα, ὅσα δὲν ἔπεσαν εἰς τὸν πρῶτον σεισμὸν, ἔπεσαν εἰς τὸν δεύτερον. καὶ ἀπέθαναν εἰς τὸν χαλασμὸν ἐκεῖνον ἄνδρες χιλιάδες τέσσαρες καὶ ὀκτακόσιοι ἑβδομηῦντα. καὶ ὅσοι ἐλύτωσαν ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἐκείνην, ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς ἄλλους τόπους, καὶ ἐλυθρώθησαν ἀπὸ τὴν ὀργήν. καὶ ὅπως εἶδεν ὅραμα εἷς Θεοσεβὴς ἄνθρωπος, ὅτι νὰ εἰπῇ ὅλε τὲ Λαὲ νὰ γράψουν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀντιόχων αὐτῶν, Χριστὸς μεθ' ἡμῶν γίνου. καὶ ὡσὰν τὸ ἔκαμαν, ἐσάθη ἡ ὀργὴ τὸ Θεῦ, καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάθη καὶ λέγεται ἡ Ἀντιόχεια Θεούπολις. καὶ τότε ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἔδωκαν χρυσίον πολὺ εἰς ἀνακαινισμὸν τῆς Πόλεως Ἀντιοχείας. τῷ δὲ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας, ἀφ' ἑνὸς ἔγινεν ἡ σφαγὴ τὸ Λαῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁπὸ ἐπολέμησαν ἀναμεσόν τες εἰς τὸ Γυμνοδρόμιον, ἐκεῖ ὁπὸ ἔκαμναν ταῖς χαραῖς, καὶ ἔβγαζαν τὰ ἄλογα, ἐσφάγησαν, λέγουν χιλιάδες ἄνθρωποι. καὶ ὁ βασιλεὺς ἰδὼν τὸν φόνον τὸ τοσούτε Λαῦ, ἔλαβε λύπην μεγάλην, καὶ εἶχεν ἀδημονίαν ἡμέραν καὶ νύκτα. ὅμως ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτὸ λογισμὸν ἀγαθὸν νὰ κτίσῃ Ἐκκλησίαν μεγάλην καὶ θαυμασίαν καὶ ὡραιοτάτην, καὶ νὰ εἶναι ὑπέρογκον. καὶ ὡσὰν ἠβουλήθη νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν θεῖον καλὸν Ναὸν, ἔγραψεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον εἰς τὺς Ἀφεντάς καὶ εἰς τὺς Ἄρχοντας νὰ τὸ σωάξουν κολώναις, μάρμαρα πορφυρᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα πολύτιμα διὰ τὴν κτίσιν τὸ Ναῦ. καὶ ὅπως ἐσωάξαν ταῦτα πάντα, καὶ τὰ ἔπεμπαν τὸ βασιλέως. ἐσωάχθη δὲ ὅλη ἡ ἑτοιμασία τῆς κτίσεως διὰ χρόνους, ζ'. ἥμισυ. καὶ τῷ, ιά. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας ἔγιναν τὰ Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, δηλονότι τὸ αὐτὸ Ναῦ, καὶ ἐξῆλθεν ἡ λιτὴ ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως μὲ τὸ Πατριάρχη καὶ τὸ βασιλέως καὶ παντὸς τὸ Λαῦ. ἐν ᾧ τῷ, ϛ ή. χρόνῳ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, Ἰνδικτιῶνος, ιέ. τῇ, κγ'. τὸ Φεβρουαρίου μηνὸς, ὥρᾳ πρώ-

τῃ τῆς ἡμέρας, τὴν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἀνοικοδομὴν ἄρχησε νὰ κάμνῃ ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μὲ τὰ χέρια τοῦ ἀσβέστην καὶ ὄστρακον, καὶ ἠυχαρίστησε τῷ Θεῷ. καὶ πρῶτος ἀπὸ τοὺς κτίστας ἦτον αὐτὸς ὁποῦ ἔβαλεν ἀρχὴν εἰς τὸ θεμέλιον. τότε ἄρχησαν καὶ οἱ κτίσται νὰ κτίζουν. καὶ ὁ βασιλεὺς εἶδεν ἐν ὁράματι θεῖον Ἄγγελον, καὶ ἔδειξέ τοῦ τὸ μέτρον τοῦ Ναοῦ, πόσον νὰ γένῃ καὶ πῶς. καὶ ἦσαν οἰκοδόμοι, ρ'. καὶ εἶχε καθ' ἕνας Μάστορας μαθητὰς, καὶ ἐργάτας, ρ'. ὁμοῦ ὅλοι ἦτον χιλιάδες δέκα. καὶ ἦσαν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ὁποῦ ἐδούλευαν αἱ πέντε χιλιάδες, καὶ αἱ ἄλλαι πέντε εἰς τὸ ἀριστερόν. ἦτον δὲ ὁ πρῶτος τῶν δημιουργῶν μέγας τεχνίτης, καὶ σοφώτατος εἰς τὸ κτίζειν Ναοὺς θαυμασίους. ἔκτισαν δὲ αὐτὸν τὸν ἀξιοθαύμαστον μέγαν καὶ περιβόητον Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὸν ἐπίγειον Οὐρανὸν, τὴν νέαν Σιὼν, τὸ καύχημα τῆς Οἰκουμένης, τὴν δόξαν τῶν Ἐκκλησιῶν. ἡ ὁποία ὑπερβαίνει ὅλα τὰ κτίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν. διότι ἀφ' οὗ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, τοιοῦτος Ναὸς δὲν ἔγινεν οὐδὲ θέλει γένῃ. ὁ ὁποῖος φαίνεται ἕως τοῦ νῦν μέγας καὶ θαυμαστός. κτίζωντας δὲ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐξωδίασεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας, καὶ πλέον δὲν εἶχε, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην καὶ ἀδημονίαν τί νὰ γένῃ διὰ χρυσάφι, νὰ τελειώσῃ τὸ θεῖον ἔργον ἐκεῖνο ὁποῦ ἄρχησε. καὶ οὕτως ἐφάνη αὐτῷ ἐκεῖ εἰς τὸν Ναὸν, ὁποῦ ἔστεκε καὶ ἔβλεπε τοὺς τεχνίτας πῶς κτίζουν, ἕνας Εὐνοῦχος νέος ἀστροφόρος φοβερὸς καὶ λαμπρότατος, καὶ λέγει τοῦ. Δέσποτα βασιλεῦ, τί ἔχεις καὶ στέκεις σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος; ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ χρυσάφι τῆς βασιλείας μου ὅλον τὸ ἐξωδίασα, καὶ πλέον δὲν ἔχω, καὶ τώρα ἀδημονῶ τί νὰ κάμω, διότι δὲν ἔχω νὰ δώσω τῶν κτίστων καὶ τῶν ὑπηρετῶν τὴν δούλευσιν, ὁποῦ ἐδούλευσαν. ὁ δὲ λαμπροφόρος ἐκεῖνος Εὐνοῦχος μὲ πολλὴν χαρὰν εἶπε τοῦ βασιλέως. μὴ λυπεῖσαι περὶ τούτου, ἀμὴ ἄυριον τὸ πρωῒ ἀπόστειλέ με ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντάς σου ὅσους ὁρίζεις καὶ μουλάρια, καὶ ἐγὼ μένω εἰς τὴν πόρταν τῆς χρυσέας, καὶ νὰ σοῦ δανείσω χρυσάφι ὅσον θέλεις. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν, ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν ὁποῦ ἔλαβεν, ἐφάνη τοῦ ὅτι ἦλθεν ἔκστασις καὶ δὲν ἠμπόρειε νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἐλησμόνησε νὰ ἐρωτήσῃ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποὺ τοῦ λαλεῖ, καὶ πῶς λέγουν τὸ ὄνομά τοῦ, καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθε, καὶ ἀπὸ ποῖον τόπον εἶναι. ὅμως τῇ ἐπαύριον, κατὰ τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ Εὐνούχου, ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸν Κοιαίστορα Βασιλίδην, καὶ τὸν Ἔπαρχον Θεόδωρον, καὶ τὸν Πατρίκιον, καὶ τὸν Στρατηγὸν αὐτοῦ, ὑπηρέτας πενῆντα, καὶ μουλάρια εἴκοσι μετὰ βουλγιδίων, μ'. εἰς καθ' ἓν μουλάριον δύο βουλγίδας, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν χρυσέαν πόρταν. καὶ ἐκεῖ ἦυραν τὸν Εὐνοῦχον καβαλάρην εἰς ἄλλογον λαμπρὸν καθήμενον, καὶ ἐπῆρέ τους καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Τριβουνάλιον, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐφάνησαν Παλάτια χυσόρροφα, καὶ κραββάτια ὁλόχρυσα. καὶ ἐπέζευσαν ἀπὸ τὰ ἄλογα, καὶ τοὺς ἀνέβασεν ἀπὸ σκάλαν χρυσόρροφον πολλὰ θαυμαστὴν, καὶ εὔγαλε κλειδὶ χρυσὸν, καὶ ἄνοιξε κουβούκλιον χρυσὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ πάτωμα χρυσάφι γεμάτον

καθαρόν. καὶ ἐπῆρεν ὁ Εὐνοῦχος φτιάρι καὶ ἔβαλεν εἰς κάθε μίαν βουλγίδα χρυσάφι κεντηνάρια δύο, ὁποῦ ἔγιναν ὅλα κεντηνάρια ὀγδοήκοντα. καὶ οὕτως τὰ ἔλαβαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ ἐφόρτωσαν εἰς τὰ μουλάρια, καὶ εἶπέ τους· ὑπάγετε, δότε αὐτὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ. καὶ οὕτως ἐσφάλισε τὸ κουβούκλιον, οἱ δὲ Ἄρχοντες ὑπῆγαν τοῦ βασιλέως τὸ χρυσάφι. καὶ ὡσὰν τοὺς εἶδεν ἐξεπλάγη, καὶ ἐρώτησέ τους εἰς ποῖον τόπον ὑπήγετε. καὶ ποῖος εἶναι ὁ Εὐνοῦχος ὁποῦ ἔκαμε τόσην καλωσύνην εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔδωκέ μας ταύτην τὴν δωρεὰν τοῦ χρυσαφίου; οἱ δὲ Ἄρχοντες εἶπαν τοῦ βασλέως τὸν τόπον τῶν Παλατίων ὁποῦ ὑπῆγαν. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἔβαλε κατὰ νοῦν ὅτι θέλει ἔλθῃ πάλιν ὁ Εὐνοῦχος ἐκεῖνος εἰς αὐτὸν νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὰς ἀμοιβὰς, καὶ αὐτὸς πλέον δὲν ἐφάνη. ὡς δὲ εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἄργησε καὶ δὲν ἦλθεν, ἀπέστειλεν ἐκεῖνον ὁποῦ ἠκολούθει αὐτοῦ πάντοτε, καὶ ἄλλον ἕνα, νὰ παγένουν εἰς τὰ Παλάτια τοῦ Εὐνούχου ἐκείνου νὰ τὸν εὕρουν. καὶ ὡς ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οὐδὲ Εὐνοῦχον ἦυραν, οὐδὲ Παλάτια, οὐδὲ κτίσματα τελείως, μόνον ἦτον ὁ τόπος ὅλος γῆ χωρὶς κτίσματα. καὶ στραφέντες εἶπαν τοῦ Βασιλέως τὰ γινόμενα. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν, ἐθαύμασε μεγάλως, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Εὐνοῦχος ἦτον Ἄγγελος, καὶ ἀπεστάλη παρὰ Θεοῦ. καὶ οὕτως ἔδωκεν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, καὶ εἶπε. τώρα ἐγνώρισα ὅτι ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐχάρισέ μου τὴν τοσαύτην Θεοχάρακτον δωρεὰν τοῦ χρυσίου. ὄντως θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. ἔξωθεν δὲ τοῦ Ναοῦ καὶ ἔσωθεν ἦσαν κολώναις χίλιαις. καὶ πᾶσα μιᾶς κολώνας ἦτον τὸ κεφαλοκόλωνον καὶ τὸ ὑποπύδιον χρυσὸν ἐνθρονισμένον μετὰ λειψάνων. ὅμως ὡσὰν ἔκτισε καὶ ἐτελείωσεν ὁ βασιλεὺς τὸν θαυμαστὸν τοῦτον Ναὸν, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. πλὴν ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλην πῶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ. καὶ οὕτως ἀπεκαλύφθη ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ἑνὸς παιδίου τῶν Μαστόρων, ὅτι νὰ τὴν ὀνομάσουν αὐτὴν Ἁγίαν Σοφίαν. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ἐχάρη πολλά. λοιπὸν ἠβουλήθη νὰ κατασκευάσῃ καὶ μεγάλην Ἁγίαν Τράπεζαν θαυμαστὴν καὶ πολυτίμητον, ὅπως διὰ τεχνικῆς πολλῆς μεθόδου ὁποῦ θέλει τὴν κάμνει, νὰ μὴ δύνεται ἀνθρώπινος νοῦς νὰ τὴν κατανοήσῃ. καὶ ἐκάλεσε σοφοὺς ἄνδρας, δοκίμους, τεχνίτας πολυμαθεῖς, καὶ συνεβουλεύθη αὐτοῖς, πῶς νὰ τὴν κάμῃ. καὶ εἶπαν τοῦ βασιλέως, ὅτι νὰ βάλῃ εἰς τὸ χωνευτήριον χρυσάφι, ἀσύμι, χάλκωμα, ἤλεκτρον, σίδηρον, ὑαλὶ, λίθους τιμίους πολλοὺς, ὑάκινθον, σμάραγδον, μαργαριτάρι, κασίτερον, μαγνίτην, ὀνύχιον, μολύβι, κρύσταλλον, ἀδάμαντα, καὶ ἄλλα ἕως, οβ'. καὶ ἔτριψαν αὐτὰ ὅλα ὁμοῦ, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ ἡ φωτία τὰ ἐχώνευσε, καὶ τὰ ἔκαμεν ἕνα μίγμα. ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔβλεπαν τὸν Ἄγγελον ὁποῦ τὰ ἐπαράστεκε, καὶ ἔκαμνε τὴν ὑπηρεσίαν εἰς αὐτὰ, ἤγουν τὰ ἀνάδευε μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον. ἔλαβαν δὲ οἱ τεχνῖται τὸ χωνευτήριον, καθὼς ἦτον μετ' ἐκεῖνα τὰ χρώματα, καὶ ἔχυσαν αὐτὰ καὶ ἔκαμαν τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν χυτὴν πολυποίκιλον καὶ παν-

θαύμαστον. κατεκόσμησε δὲ αὐτὴν γύροθεν μὲ χρυσάφι καὶ μαργαριτάρι καὶ μὲ λίθους πολυτελεῖς. καὶ ἔβαλεν αὐτὴν ἀπάνω εἰς δώδεκα κιόνια ἀργυρᾶ, καὶ τὴν ἐνθρονίασε, καὶ τὴν ἐστερέωσε δυνατὰ μετὰ λειψάνων Μαρτύρων. τὸ δὲ θαλασσίδιον τὸ ὑπὸ κάτω τῆς Ἁγίας Τραπέζης, καὶ ὅλα τὰ γύροθεν, καὶ τὰ σκαλούνια ὁποῦ ἀνέβαινεν ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Κληρικοὶ ἀπάνω εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἠσπάζοντο, καὶ τὸ ἔδαφος ὅλον τὸ ἔκαμεν ἀργυρόν. καὶ ποῖος νοῦς ἀνθρώπου νὰ δυνηθῇ καὶ νὰ κατανοήσῃ τὴν θεωρίαν ἐκείνης τῆς Ἁγίας Τραπέζης; ὅταν δὲ ἔβλεπες αὐτὴν, ἐφαίνετό σου ἀπὸ τὰ πολλὰ χρώματα καὶ τὴν λαμπρότητα ὁποῦ εἶχεν, ὅτι ἦτον ὡσὰν στιλβωμένη. καὶ ὅταν ἤθελες νὰ τὴν ἰδῇς, σοῦ ἐφαίνετο χρυσῆ, ἄλλοτε ἀργυρῆ, ἄλλοτε ὡσὰν ζαφύρι, ἄλλοτε ὡσὰν φῶς ὁποῦ ἀστράπτει, καὶ ἄλλοτε εἰς διάφορα χρώματα, ἀπὸ τὰ πολυποίκιλα πράγματα ὁποῦ εἶχεν.

Ἔγραψε δὲ ὁ Βασιλεὺς γύροθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης ταῦτα.

ΤΑ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σοὶ προσφέρομεν οἱ δοῦλοί σου, Χριστὲ, Γουστινιανὸς καὶ Θεοδώρα, τὰ ὁποῖα εὐμενῶς πρόσδεξαι, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ σαρκωθεὶς, καὶ σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν. καὶ ἡμᾶς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ σου Πίστει διατήρησον, καὶ τὴν πολιτείαν σου, ἣν ἡμῖν ἐπίστευσας, καὶ τὴν ἰδίαν σου δόξαν αὔξησον, καὶ φύλαξον, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. ἔκαμε δὲ καὶ τὸ σύνθρονον, ὅπου ἐκαθέζετο ὁ Πατριάρχης μέσα εἰς τὸ βῆμα, καὶ ταῖς βαθμίδες τοῦ συνθρόνου, ὅπου καθέζονται οἱ Ἱερεῖς εἰς τὴν Ἁγίαν Λειτουργίαν, ὅλα ἀργυρᾶ. τὸν δὲ Ἄμβωνα μετὰ τῆς Σωλαίας ἔκαμε μὲ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, καὶ μετὰ λίθων πολυτελῶν. ἐπάνωθεν δὲ τοῦ Ἄμβωνος ἔκαμε χρυσὸν τροῦλον διὰ μαρμάρων πολυτίμων καὶ σμαράγδων, καὶ ἀπάνω ἔβαλεν ἕνα Σταυρὸν χρυσὸν, λιτρῶν, ρ'. ἦτον δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος, τὸ ὁποῖον ἤφερεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν. εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθησεν ὁ Χριστὸς ὅταν ἐδιαλέγετο σὺν τῇ Σαμαρείτιδι. καὶ εὑρίσκεται ἕως τὴν σήμερον, καὶ τὸ ἔχουν βαλμένον εἰς τόπον ὑψηλὸν, ἐκεῖ ὁποῦ προσκυνεῖ ὁ μέγας Αὐθέντης μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ὢ τοῦ θαύματος. ὁ τοῦ Θεοῦ περιώνυμος Ναὸς, ἔγινε ναὸς τῶν Ἰσμαηλιτῶν. φρίξον Ἥλιε, στέναξον ἡ γῆ. ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὸν λαμπρότατον Ναὸν ὁ βασιλεὺς, ἐσέβη μέσα μετὰ τοῦ Πατριάρχου Εὐτυχίου, καὶ παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ. καὶ ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὰς ὡραίας πύλας, ἠσπάσθηκεν ὁ βασιλεὺς τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου. καὶ προέδραμεν εἰς τὴν μέσην μέχρι τοῦ ἄμβωνος, καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ μεγάλου τρούλου, καὶ ἐσύκωσε τὰ χέρια του εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐβόησε φωνὴν μεγάλην. Δόξα τῷ Θεῷ, Δόξα τῷ Θεῷ, Δόξα τῷ Θεῷ, ὁποῦ μὲ ἠξίωσε καὶ ἐτελείωσα τοιοῦτον ἔργον ὑπερθαύμαστον. ἐνίκησά σε Σολομὼν πάνσοφε, σὲ καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν σου. καὶ ὡσὰν ἐμπῆκε μέσα, ἔδωκε καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὸν Λαὸν χρυσάφι καὶ ἀσῆμι κεν-

τηνά-

τηνάρια, ζ'. τὰ ὁποῖα Στρατήγιος ὁ Μάγιστρος ὁ Ἀδελφοποιητὸς τοῦ βασιλέως τὰ ἔρρικτεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ Λαὸς ἅρπαζε μετὰ χαρᾶς. καὶ τῇ ἐπαύριον πάλιν τὰ ὅμοια ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Λαὸν, καὶ ἐδόθησαν ἄλλα, ζ'. κεντηνάρια χρυσάφι καὶ ἀσῆμι· καὶ γέγονε δόξα, καὶ χαρὰ εἰς τὸν Λαὸν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν μεγάλως. ἡ δὲ βασιλὶς Θεοδώρα ἔκτισε τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ ἔγινε καὶ ἡ κατάθεσις τῶν Ἁγίων Λειψάνων, Ἀνδρέου, Λουκᾶ, καὶ Τιμοθέου, τῶν Ἀποστόλων. καὶ ὅταν τὸν ἔκτιζεν, ἦλθεν εἰς χρείαν διὰ ἔξοδον, ὅτι ὅσα εἶχε τὰ ἐξώδιασε, καὶ εὑρίσκετο εἰς μεγάλην λύπην καὶ ἀδημονίαν τί νὰ κάμῃ, καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ ἔξοδον νὰ τελειώσῃ τὸν θεῖον Ναὸν ἐκεῖνον. καὶ οὕτως εἶδεν ἐν ὁράματι τοὺς Θείους Ἀποστόλους, καὶ εἶπαν εἰς αὐτήν. μὴ λυπῆσαι, ὦ Βασίλισσα, περὶ χρυσίου, ἀμὴ ὕπαγε τῇ ἐπαύριον κάτω εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὕρει ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμεῖς. καὶ ἡ βασίλισσα ἐξύπνησεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς. καὶ τὸ ταχὺ ἐπῆγεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἦυρε σταμνία, ιβ'. γεμάτα χρυσάφι, καὶ εἶχε καθ' ἓν σταμνὶ ἔξωθεν γεγραμμένον τῶν, ιβ'. Ἀποστόλων τὸ ὄνομα ἑνὸς ἑνὸς, Πέτρου, Παύλου, Γωάννου, Ἀνδρέου, Γακώβου, Ματθαίου, Λουκᾶ, Μάρκου, Θωμᾶ, Βαρθολομαίου, Φιλίππου, καὶ Σίμωνος τοῦ ζηλωτοῦ. καὶ οὕτως ἔλαβεν αὐτὰ ἡ βασίλισσα, καὶ τὰ ἤφερεν εἰς τὸ Παλάτι· καὶ ἄνοιξε καὶ ἦυρεν αὐτὰ γεμάτα χρυσάφι, καὶ ἐδόξασε μεγάλως τὸν Θεὸν, καὶ ἔδωκαν ὕμνους καὶ δοξολογίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. λαβὼν οὖν τὸ χρυσίον ἐκεῖνο, ἔκτισε καὶ ἐτελείωσεν ὅλον τὸν ὑπερθαύμαστον Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέσα καὶ ἔξω ὡραιότατον καὶ ἐξαίρετον, ὁ ὁποῖος εἶναι τὴν σήμερον Ἱμαρέτιον τοῦ Σουλτὰν Μεχμὲτ ὁποῦ ἐπῆρε τὴν Πόλιν. στέκονται δὲ ὀλίγα κτίσματα ἀπ' ἐκεῖνα ἕως τὴν σήμερον. οὗτος ὁ βασιλεὺς Γουστινιανὸς ὁ μέγας ὑπῆγε καταπάνω τοῦ Χοσρόου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὀνόματι Γελίμερ, καὶ ἦτον Τοπάρχης του. ἡ δὲ αἰτία ἦτον αὕτη. ὁ βασιλεὺς εἶχε πολλὴν φιλίαν μετὰ Ἰδερίχου τοῦ Ῥηγὸς τῶν Βανδήλων, συνέβη δὲ, καὶ ὁ Γελίμερ ἐπιβουλεύθη τοῦτον τὸν Ἰδέριχον, καὶ ἐπῆρε τὸ Ῥηγάτον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν γυναῖκά του, καὶ τὰ παιδία τοῦ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ εἶχε τοὺς ὑποκλεισμένους. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔκαμε φουσάτον δυνατὸν καὶ Ἁρμάδα, καὶ κάτεργα πολεμικὰ, φ'. καράβια μεγάλα, ὁποῦ εἶχαν τὰ ἅρματα καὶ τὴν τροφὴν τοῦ φουσάτου, ρο'. καὶ ἀπάνω εἰς τὸ φουσάτον καὶ εἰς τὴν Ἁρμάδα ἔβαλε Στρατηγὸν τὸν Θαυμαστώτατον Βελισσάριον, τὴν δόξαν καὶ τὸ Καύχημα τῶν Ῥωμαίων. οὗτος ὁ Βελισσάριος, ἀπὸ τῆς καλῆς καὶ θαυμαστῆς του γνώσεως καὶ ἀξίας, ἐταπείνωσε πάντας τοὺς Δυνατοὺς καὶ Στρατηγούς. καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶχαν ὅλοι εἰς αὐτὸν, ἔτρεχαν καὶ ἦσαν μετ' αὐτοῦ. διότι ἦτον ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, καὶ ἠγάπα ὅλους, ὡς φίλτατα Παιδία. καὶ ὁλοψύχως ἤθελαν νὰ ἀποθάνουν διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ. καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶχεν, ἐδιαλάλειεν εἰς τὸ φουσάτον τρεῖς φοραῖς τὴν ἡμέραν, ὅτι ἀδικίαν, ἢ δυναστείαν τινὰς νὰ μὴν κάμνῃ. καὶ ἀπὸ τῆς ἀξιότητος καὶ ἀνδρείας αὐτοῦ

Στρατηγὸς Βελισσάριος, καὶ ἀνδραγαθίαι αὐτοῦ.

ἐνί-

ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε πολλὰ Ἔθνη, καὶ ἐταπείνωσε πᾶσαν Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν. ἀπὸ δὲ τὰς πολλὰς δικαιοσύνας ὁπῦ ἔκαμνεν νὰ ἐξηγηθῦμεν μίαν, ἡ ὁποία εἶναι φοβερὰ κατὰ ἀλήθειαν. ἕνας στρατιώτης ἐπῆρε δυναστικῶς μιᾶς γυναικὸς πτωχῆς τὸ ὀρνίθιτης, καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πολλὴν πτωχείαν ὁπῦ εἶχεν, ἔδραμε λυπουμένη εἰς τὸν Βελισσάριον, καὶ ἐγκάλεσε τὴν δυναστείαν ὁπῦ τῆς ἔκαμεν ὁ στρατιώτης. ἀκούσας δὲ ὁ Βελισσάριος τῦτο, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐρεύνησε καὶ ἐξέταξε, καὶ ἦυρε τὸν στρατιώτην ὁπῦ ἔκαμε τὴν δυναστείαν τῆς πτωχῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἐφύρκισεν. ἥμερος δὲ ἦτον πολλὰ καὶ συγκαταβατικὸς, καὶ οἱ λόγοι τῦ καὶ ἡ καρδία ἦσαν μετὰ τῦ μέλιτος, ἀμὴ ἦτον καὶ πολλὰ δίκαιος, καὶ ἐπαίδευε τὰς κακὰς διὰ σωφρονισμὸν τῶν ἐπιλοίπων. καὶ εἰς τὰς κρίσεις αὐτῦ μήτε ὑπερήφανον ἔβλεπε, μήτε χήραν, μήτε πτωχὸν νὰ ἀδικήσῃ τινὰ, νὰ τὰς δώσῃ δίκαιον, ἀμὴ τῦ καθ' ἑνὸς ἔδιδε τὸ δίκαιον. καὶ ἐξ ἰδίουτῦ ἔδιδε καὶ ἐβοήθει τὰς ὀρφανὰς καὶ πτωχούς. καὶ ἀφ' οὗ ἐφυρκίσθη ὁ στρατιώτης διὰ τὸ ὀρνίθι, ἔλαβε φόβον μέγαν καὶ τρόμον τὸ φυσάτον. καὶ ἐὰν ἦσαν τινὲς κακοποιοὶ, ἐταπεινώθησαν καὶ ἔγιναν καλοί. εἶχε δὲ ὁ Βελισσάριος παραγγελίαν τῶν ὑπηρετῶν αὐτῦ, ὅτι εἰς ὁποιον τόπον ἤθελαν πεζεύσῃ νὰ τεντώσουν, ἐκεῖ παρευθὺς ἔστεναν καὶ φύρκαν, καὶ ἐδιαλαλοῦσαν νὰ μὴ γίνεται καμία ἀδικία, ἢ ἁρπαγὴ εἰς τὸν Λαὸν, ἢ εἰς τὰ σπήτια τῶν ἀνθρώπων. καὶ βλέποντες τῦτο, εὐφήμουν καὶ ἐδόξαζον μεγάλως τὸν Βελισσάριον. παρέλαβε δὲ Χώρας δυνατὰς, καὶ Κάστρη πλουσιώτατα μετὰ Λαῦ πολλῦ καὶ ἀναριθμήτου. καὶ τὴν περιώνυμον Πόλιν τῶν Καρχηδονίων. καὶ οὐχὶ μετὰ πολέμου ἐλάμβανεν αὐτὰ, ἀμὴ ἀπὸ τῆς μεγάλης φήμης καὶ ἀνδρείας αὐτῦ, διότι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὥσπερ βροντὴ ἐδιέδραμεν ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀξία τῦ. καὶ ὅπου ἂν ἤθελεν ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ, ἐξέβαιναν ἔξω καὶ οἱ Αὐθένται, καὶ οἱ Ἄρχοντες, καὶ ὁ Λαὸς καὶ ἐπροσκύνουν αὐτόν. τὰ παλάτια δὲ τῦ Γελίμερος ὁπῦ ἦυρεν ἐκεῖ, τὰ ὁποῖα εἶχαν βίον πολὺν χρυσάφι καὶ ἀσύμι, ὅλα τὰ ἐμοίρασε τῶν στρατιωτῶν. μετ' αὐτῦ γὰρ τῦ Γελίμερος πολλὰς πολέμους δυνατὰς ἔκαμεν, ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ὁπῦ ἔχυσε τῶν ἐχθρῶν, ἔβαψεν ἡ γῆ ἐκείνη, καὶ ἀπεστομώθησαν τὰ ἅρματα τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ ἀπὸ τὴν καταδίκην ὁπῦ ἔκαμαν εἰς τὰς βαρβάρους. πλὴν ἡ γῆ ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ σώματα αὐτῶν. καὶ τὸν Γελίμερ καὶ τὴν γυναῖκά τῦ ἔπιασε ζωντανὰς, καὶ ἔκαμε τὰς δούλους, καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη εἰς τὸν Βελισσάριον καὶ εἰς τὰ φυσάτα τῦ, διὰ τὴν νίκην ὁπῦ ἔκαμαν. ὁ δὲ Βελισσάριος ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, φέρων αἰχμάλωτον εἰς τὸν βασιλέα αὐτὸν τὸν Γελίμερ μετὰ πλούτου καὶ μετὰ πολλῶν Ἀρχόντων τῦ Γελίμερος, τὰς ὁποίους ἤφερε καὶ ἐπαρρησίασεν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγκλητος ἐδέχθησαν τὸν Βελισσάριον μετὰ τιμῆς καὶ χαρᾶς μεγάλης. καὶ ὁ βασιλεὺς θέλων νὰ ἀποδώσῃ τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ ἀμοιβὴν εἰς τὸν Βελισσάριον, ὅταν ἤθελε νὰ ἔμπῃ ὁ Βελισσάριος εἰς τὴν Πόλιν, ὥρισε καὶ ἐστόλισαν τὰ σπήτια των καὶ τὰ ἐργαστήρια καὶ ταῖς στράταις οἱ Πολῖται καὶ ἐλαμπροφόρεσαν. καὶ ὡσὰν ἤρχε-

Ὁ Βελισσάριος στρέφεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑποδέχεται μὲ μεγάλην τιμήν.

το ὁ Βελισσάριος εἰς τὸν βασιλέα, εἶχε καὶ Γελίμερ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς ἄρχοντας αὐτῦ δεμένους ἔμπροσθεν αὐτῦ. ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, ἐφόρεσεν αὐτῦ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν στέφανον πολύτιμον, καὶ ὥρισε καὶ νέαν χαραγὴν, ἤγουν μονέδα χρυσῆν καὶ ἀργυρῆν καὶ χάλκινην καὶ σιδηρᾶν. καὶ εἰς τὸ ἕνα μέρος τῆς χαραγῆς ἐκείνων τῶν φλουρίων, καὶ τῶν ἐπιλοίπων ἔκαμαν τὸν βασιλέα, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῦ ἔλεγεν. Γουστινιανὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων. εἰς δὲ τὸ ἄλλο μέρος ἔκαμε τὸν Βελισσάριον ἁρματωμένον, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῦ ἔλεγε. Βελισσάριος ἡ δόξα τῶν Ῥωμαίων. περάσωντας δὲ ὀλίγος καιρὸς, ἔλαβαν οἱ Γότθοι τὴν Πρεσβυτέραν Ῥώμην. καὶ μαθὼν τῦτο ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν Βελισσάριον, καὶ ἐπολέμησεν αὐτὰς, καὶ τὰς ἐνίκησε· καὶ ἔπιασε τὸν Ῥήγα ζωντανὸν, ὁ ὁποῖος ἦτον μέγας καὶ θαυμαστὸς εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔβαλέ τῦ εἰς τὰ χέρια καὶ ποδάρια τὰ σίδερα. καὶ τὴν Ῥώμην ἐλευθέρωσεν ἀπ' αὐτῶν, τὸν δὲ βασιλέα Γουστινιανὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. καὶ ἀκούσατε τὴν ὑπόθεσιν. ὁ βασιλεὺς ὥρισε καὶ ἔγινεν Ἱπποδρόμιον, καὶ ἐσυνάχθη ὁ Λαὸς ὅλος, καὶ ἔκαμαν χαραῖς πολλαῖς μετὰ διαφόρων παιγνιδίων. καὶ ἐκεῖ εἰς ταῖς χαραῖς ἔκαμεν ὁ Λαὸς στάσιν καὶ ἐπιβουλὴν κατὰ τῦ βασιλέως νὰ τὸν φονεύσουν, νὰ κάμουν βασιλέα ἕναν ἀπὸ τὰς Ἄρχοντας Πατρίκιον, συγγενῆ Ἀναστασίου τῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον εὐφήμισαν διὰ βασιλέα. ὁ Βελισσάριος δὲ εὑρέθη εἰς τὸ σπήτιον αὐτῦ, καὶ μαθὼν τῦτο, ἐν τῷ ἅμα ἔδραμεν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον· καὶ εὑρὼν τὸν Λαὸν ἠγριωμένον ὥσπερ θηρία ἄγρια κατὰ τῦ βασιλέως, ἐκινήθη καὶ ἐσέβη εἰς τὸ μέσον ὡς λέων θρασυκάρδιος, καὶ ἐκατέσφαξε πολλὰς καὶ κατεδίωξε. καὶ τῦτοι, ὡς εἶδαν τὸν Βελισσάριον, ἐφοβήθησαν πολλὰ, καὶ ἔφυγαν καὶ διεσκορπίσθησαν, καὶ ἐλυτρώθη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θάνατον. τῦτο ἦτον τὸ πλέον ἐπαινετώτερον τῦ Βελισσαρίου ἀπὸ ὅλαις ταῖς νίκαις ὁπῦ ἔκαμε, καὶ παρὰ πάντων εὐφημίσθη, καὶ μεγάλως ἐπαινέθη. ὅμως ὁ ἐχθρὸς τῦ καλῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Διάβολος ἔβαλε πικρὸν φθόνο εἰς μερικῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ ἐφθόνησάν τον καὶ ἐσυκοφάντησαν, καὶ ἐπαρέδωκάν τον τῦ βασιλέως, καὶ ἐγύμνωσεν αὐτὸν ἀπὸ πάσης τιμῆς, καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῦ, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν ὡς αἰχμάλωτον. καὶ ἦλθεν εἰς μεγάλην ταλαιπωρίαν καὶ πτωχείαν, ὁπῦ τὸν ἐτύφλωσαν ἀδίκως, καὶ τόσον τὸν ἐκατήντησεν ὁ τροχὸς τῦ χρόνου, ὅτι ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι τῦ ξύλινον καυχὶ, καὶ ἐζήτα ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτάσῃ ψωμί. καὶ ἐκεῖ ὁπῦ ἐκαθέζετο γυμνὸς καὶ ταλαίπωρος ἔλεγε· δότε τῦ Βελισσαρίου ἐλεημοσύνην, τὸν ὁποῖον ὁ φθόνος ἐταπείνωσε. καὶ οὕτως ἀπέθανεν ἐν πτωχείᾳ καὶ ταλαιπωρίᾳ. τῷ δὲ, ι ἐ. χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας, ὁ Δαβὶδ, ὁ τῶν Ἀξιουμιτῶν βασιλεὺς βουλόμενος νὰ πολεμήσῃ μετὰ Δαμιανῦ τῦ βασιλέως τῶν Ἑβραίων, διατὶ ἀπέκτεινεν ὁ αὐτὸς Δαμιανὸς πολλὰς Χριστιανὰς πραγματευτὰς, ἐδεήθη τῦ Θεῦ ὅτι νὰ τῦ βοηθήσῃ νὰ νικήσῃ τὸν Δαμιανὸν, καὶ νὰ γένῃ Χριστιανός. καὶ πολέμου γενομένου, τῇ τῦ Θεῦ συνεργείᾳ, ἐνίκησε τὰς Ἑβραίους, καὶ ἔπιασε ζωντανὸν τὸν Δαμιανὸν τὸν βασι-

Ἡ συκοφαντία τῦ γενναίου Βελισσαρίου

λέα, καὶ τὸ Κάστρον αὐτοῦ καὶ τὸ βασίλειον ἔλαβε, καὶ εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ. τότε ὡς ἐνίκησεν, ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν νὰ τοῦ πέμψῃ Ἐπισκόπους καὶ Κληρικοὺς, καὶ οὕτως ἀπέστειλε. καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς, καὶ ὅλος ὁ τόπος αὐτοῦ. καὶ ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἔγιναν Χριστιανοὶ εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι. τῷ δὲ, ιστ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληρώθη καὶ ἡ χάλκινη κολώνα, ἡ λεγομένη τοῦ Αὐγουστεῶνος, καὶ ἤφεραν τὴν στήλην τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ τὸν ἔβαλαν ἀπάνω καβαλάρην, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ ζερβὸν χέρι μῆλον στρογγυλόν. σημεῖον, ὅτι ὥρισεν ὅλην τὴν Οἰκουμένην. καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὴν εἶχε συκωμένην ἀπάνω, ἡ ὁποία ἔδειχνεν, ὅτι ὥριζε καὶ τοὺς Πέρσας, καὶ ἔλεγε. σταθῆτε, καὶ μηδόλως ἔλθητε εἰς τὸν τόπον τῶν Ῥωμαίων. καὶ ὅλον τὸ χάλκωμα, ὁποῦ ἦτεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦτον ὡσὰν κεραμίδια χρυσωμένα, καὶ ἐσκέπαζε τὴν ἐμπασίαν τοῦ Παλατίου τοῦ Μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. ἡ ὁποία κολώνα λέγεται καὶ ἕως τὴν σήμερον χαλκῆ, καὶ τούτη εἶναι ὁποῦ ὀνομάζεται τοῦ Αὐγουστεῶνος. τῷ δὲ, ιζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐφάνη ἕνας Χαλκίας, ὀνόματι Ἀνδρέας, καὶ εἶχεν ἕνα σκυλὶ ξανθὸν καὶ τυφλὸν, καὶ ἔκαμνε μετ' αὐτὸ τὸ σκυλὶ μεγάλα θαύματα. τὰ ὁποῖα νὰ ἀκούσετε καὶ νὰ θαυμάσετε. ὑπήγενεν αὐτὸς ὁ Ἀνδρέας, καὶ ἔστεκεν εἰς ἕνα τόπον, καὶ ἤκουεν ὁ Λαὸς τὰ θαυμαστὰ πράγματα ὁποῦ ἔκαμνε, καὶ ἐσυνάζοντο νὰ βλέπουν. καὶ ὡσὰν ἤθελε συναχθῇ ὁ Λαὸς, κρυφῶς ἀπὸ τὸ σκυλὶ τοῦ ἔφερναν οἱ ἄνθρωποι τὰ δακτυλίδια τους, ἄλλον χρυσὸν, ἄλλον ἀργυρὸν, ἄλλον σιδηρὸν, καὶ τὰ ἔβαλλαν κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσκέπαζαν μὲ χώματα· καὶ ἔλεγεν ὁ Ἀνδρέας τοῦ σκυλίου· φέρε τοῦ δεῖνος τὸ χρυσὸν δακτυλίδι. καὶ ὑπήγενε μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα ὁποῦ ἦτον σκεπασμένον, καὶ τὸ εὔγανε, καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς τὸ χέριτου. καὶ πάλιν τοῦ ἔλεγε· φέρε μου τοῦ δεῖνος τὸ δακτυλίδι τὸ ἀργυρόν· καὶ οὕτως ἔτρεχε καὶ ἤφερνεν αὐτὸ μέσα ἀπὸ τὰ χώματα. καὶ πάλιν ὁμοίως ἔλεγε· φέρε μου τοῦ δεῖνος τὸ δακτυλίδι· καὶ ἔτρεχε καὶ ἤφερνέ το· καὶ τοῦ ἄλλου τὸ ἄλλο, ἤγουν τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ ἐδικόν του. καὶ βλέπωντας ὁ Λαὸς ταῦτα, ἐθαύμαζαν μεγάλως. καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο ἔκαμνεν, ἀμὴ καὶ φλωρία πολλῶν βασιλέων ἐσκέπαζε μὲ τὸ χῶμα, καὶ τότε ἔλεγε τοῦ σκυλίου· φέρε μου τοῦ δεῖνος βασιλέως τὸ φλωρί. καὶ ἤφερνέ το. καὶ οὕτως τῶν ἐπιλοίπων βασιλέων καθ' ἑνὸς κατ' ὄνομα. καὶ νὰ ἀκούσετε καὶ ἄλλο θαυμαστώτερον. ἐκεῖ ὁποῦ ἐστέκετο ὁ πολὺς Λαὸς, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, ὁποῦ ἔβλεπαν ταῦτα τὰ θαυμαστὰ, ἔλεγεν ὁ αὐτὸς Ἀνδρέας τοῦ σκυλίου. ποία τῶν γυναικῶν εἶναι ἐγκαστρωμένη; καὶ ἀληθῶς ἔδειχνε πᾶσαν μίαν. καὶ πάλιν τοῦ ἔλεγε· δεῖξαί μου, ποία εἶναι καλὴ, καὶ ποία κακή; καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἔδειχνε ταῖς καλαῖς, καὶ ταῖς πόρναις, καὶ ταῖς μοιχαλίδες. καὶ πάλιν τοῦ ἔλεγε· δεῖξαί μου ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ποῖος εἶναι ἐνάρετος, καὶ ποῖος ἐλεήμων, καὶ ποῖος εἶναι ἀκριβὸς, καὶ ποῖος εἶναι ταπεινὸς, καὶ ποῖος εἶναι κενόδοξος, καὶ ποῖος εἶναι πόρνος, καὶ ποῖος εἶναι μοιχός; καὶ ἔδειχνεν ἀληθῶς ἕνα καὶ ἕνα, τόσον τοὺς καλοὺς, ὡσὰν καὶ τοὺς κακούς. καὶ ὅλοι πάλιν διὰ τοῦτο ἐθαύμαζον περισσο-

τέρως εἰς τοῦτο πολλὰ τὰ ἄλλα ὁποῦ ἔδειχνε τὸ σκυλί. πλὴν λέγουν δι' αὐτὸ τὸ σκυλὶ, ὅτι εἶχε Διάβολον μέσα του, καὶ μὲ τοῦ Διαβόλου τὴν δύναμιν ἔδειχνεν αὐτὰ ὅλα ὁποῦ ἠκούσετε, καὶ ἔκαμνε καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμαστά. τῷ δὲ, ιη'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, εὐγῆκεν ἡ θάλασσα ἔξω εἰς τὴν Θράκην μίλια τέσσαρα, καὶ ἐσκέπασεν αὐτὴν, ἕως εἰς τὴν Διονυσίου Πόλιν, καὶ εἰς τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ἐπνίγησαν πολλοὶ ἄνθρωποι. καὶ πάλιν τοῦ Θεοῦ τῷ προστάγματι ἦλθεν ἡ θάλασσα εἰς τὸν τόπον της. τῷ δὲ, ιθ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔλειψε σιτάρι καὶ κρασὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἔγινε πολὺς χειμὼν, καὶ μετασάλευσις τοῦ Πάσχα, ἤγουν μετάθεσις, καὶ ἔκαμεν ὁ Λαὸς ἀποκρέαν Φευρουαρίου. δ'. ὁ δὲ ὁ Βασιλεὺς ὥρισεν, ὅτι τὴν ἄλλην ἑβδομάδα ὀμπρὸς ἀπὸ ταῖς. δ'. τοῦ Φευρουαρίου νὰ πουλήσουν κρέας οἱ κρεωπῶλοι, διότι ψωμὶ δὲν εὑρίσκετο. καὶ οὕτως ἔφεραν τὰ κρέη καὶ τὰ ἔκοψαν, ἀμὴ κανεὶς δὲν ἠγόρασε, διότι δὲν ἔτρωγαν. καὶ τὸ Πάσχα ἔγινε καθὼς ὥρισεν ὁ βασιλεύς. τῷ δὲ, κ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα εὐσεβῶς. τῷ δὲ, κβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔγιναν ὑπὲρ φύσιν βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθοντο ἔπαθαν βλάβην. τῷ δὲ, κγ'. χρόνῳ, ἦλθεν Ἀποκρισιάριος ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἕναν ἐλέφαντα μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τὴν νύκτα, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον δεμένος ὁ ἐλέφας εἰς τὸν σταῦλον, ἔκοψε ταῖς ἅλυσες καὶ εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἄλλους ἐλάβωσε. καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ, Μηνὶ Ἰουλίῳ, ἐσυνάχθη ὁ Λαὸς καὶ ἔγινε ῥέντα τῶν ἀλόγων, καὶ ἐμάλωσαν ἀνάμεσόν τους, καὶ πολλοὶ ἐσφάγησαν καὶ ἀπέθαναν, καὶ σπήτια καὶ ἐργαστήρια πολλὰ διηρπάγησαν. τῷ δὲ, κδ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐν τῇ Πόλει τῆς Βόσφυος ἦτον ἕνα βουνὸν πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ἔκαμε μέγαν λιμιῶνα, καὶ ἔμπαιναν μεγάλα καὶ μικρὰ καράβια, ὁποῦ προτήτερα δὲν εἶχαν ποῦ νὰ σταθοῦν. καὶ ἔγινεν ἐκ Θεοῦ, ὅτι ἐκόπη τὸ βουνὶ, καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκαμε λιμιῶνα. ἔφυγε δὲ ἡ θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος μίλι ἕνα, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὸν τόπον της. τῷ δὲ, κε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔγινεν ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ, ε'. Σύνοδος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἀπέρασαν δὲ ἀπὸ τὴν πρώτην Σύνοδον χρόνοι, ρβ'. καὶ ἐσυνάχθησαν Πατέρες, ρξε'. κατὰ τοῦ Ὠριγένους, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν, ὅτι εἶναι τέλος τῆς Κολάσεως. καὶ ἀνεθεμάτισεν αὐτὸν, καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ. τῷ δὲ, κς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἕνας πλούσιος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἠσθένησε πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς θάνατον, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔδωκε τῶν πτωχῶν χρυσίον λίτραις, λ'. καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς τὴν ζωήν. καὶ ὡς ἔλαβε τὴν ὑγείαν, ἀπὸ συνεργείας τοῦ Διαβόλου ἐμετενόησε πολλὰ διὰ τὸ χρυσίον, ὁποῦ ἔδωκε τῶν πτωχῶν. εἶχε δὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ πληροφορίαν ἀληθινὴν εἰς ἕνα πλούσιον ἄνθρωπον Θεοσεβῆ, καὶ ὑπῆγε καὶ ἦυρέ τον, καὶ λέγει του μετὰ λύπης μεγάλης περὶ τοῦ χρυσίου, ὁποῦ ἔδωκε τῶν πτωχῶν. τοῦτος δὲ ὁ εὐλαβὴς ἄνδρας, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἀπεκρίθη καὶ λέγει του· ὦ ἀδελφὲ, μὴ βάλῃς τοιοῦτον κακὸν

λογισμὸν εἰς τὸ ἀγαθὸν ὁπῦ ἔκαμες, καὶ λυπήσῃς τὸν Θεὸν, ὁπῦ ἔκαμεν ἔλεος καὶ ἀνέστησέ σε ἀπὸ τὸν θάνατον διὰ τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ θέλει σῦ στείλει θάνατον αἰφνίδιον, νὰ ἀποθάνῃς ἀμετανόητος, καὶ τότε θέλεις κολασθῇ. καὶ τῦτος τελείως τοὺς λόγους τούτου δὲν τοὺς ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, μόνον διὰ τὸ χρυσίον ὁπῦ ἔδωκεν ἐβόα καὶ ἐλυπεῖτο. τότε ὡς εἶδε τῦτο ὁ πανάγαθος Θεὸς, ἐκεῖνος ὁ φίλος του ὁ ἀληθινὸς ἐλεήμων εἶπέ του· ἐπειδὴ λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς τόσον διὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὁπῦ ἔκαμες, ἐλθὲ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνος τῦ Χριστῦ, καὶ εἰπὲ, δὲν εἶμαι ἐγὼ, Κύριε, ὁπῦ ἔκαμα τὴν ἐλεημοσύνην ἐκείνην, μόνον εἰπὲ διατ' ἐμένα, ὅτι τῦτος εἶναι, καὶ ἐγὼ ἐκεῖ τῆς ὥρας νὰ σῦ δώσω τὰς, λ'. λίτρας τὸ χρυσάφι. ὁ δὲ ταλαίπωρος ἐκεῖνος περιχαρῶς ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ ἀπῆλθον ὁμῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ὁ εὐλογημένος τῦτος ὁ ἐνάρετος ἄνδρας ἐβάστα εἰς τὸ χέρι του τὸ χρυσίον, καὶ ἐσέβησαν ὁμῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας Εἰκόνος τῦ Κυρίου κατὰ γῆς ἔβαλεν ἐτῦτος ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος τὸ χρυσίον. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος ἐχάρη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τῦ Κυρίου, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι, Κύριε, ὁπῦ ἔκαμα τὴν ἐλεημοσύνην διὰ τὸ ὄνομά σου, μόνον τῦτος εἶναι. καὶ ἅπλωσε καὶ ἐπῆρε τὸ χρυσίον ἀπὸ τὴν εἰκόνα. καὶ ὡς ἦλθε νὰ εὔγῃ τὴν πόρταν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ἔπεσε καὶ ἀπέθανεν. οἱ δὲ Κληρικοὶ ἐν τῷ ἅμα καὶ ὁ Λαὸς ὁπῦ εὑρέθησαν ἐκεῖ, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα τῦτο, ὅλοι ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. τότε εἶπαν εἰς τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅπως νὰ πάρῃ τὸ χρυσίον ὁπῦ ἔδωκε, καὶ δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶπεν. ὁ Θεὸς δὲν γελᾶται. καὶ ὕτως ἐμοίρασε τὸ χρυσίον ἐκεῖνο τῶν πτωχῶν. καὶ διὰ τῆς καλῆς αὐτῦ προαιρέσεως καὶ ἐλεημοσύνης ἐγένετο κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ὑστερήθη τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ τὴν μέλλουσαν, καὶ κληρονόμος τῦ αἰωνίου πυρὸς ἐγένετο. τῷ δὲ, κ ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἐγίνη σεισμὸς μέγας, καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ σπήτια, καὶ τείχη τῆς χρυσῆς πόρτας, καὶ ἡ δεξιὰ χεῖρα τῦ Ἀνδριάντος ἔπεσε, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέθαναν. τῦτος ὁ σεισμὸς ἐγίνη εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἔγινε φθορὰ πολλή. καὶ εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ Παλαιστίνην, καὶ Μεσοποταμίαν, καὶ Ἀντιόχειαν ἠφανίσθησαν Κάστρη, καὶ Χῶραι πολλαὶ, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἄλογα. καὶ ἡ θάλασσα ἔδραμεν ἔξω μίλια δύο, καὶ πολλὰ καράβια ἐπνίγησαν, καὶ ἐκράτειεν ὁ σεισμὸς ἡμέρας, μ'. τῷ δὲ, κ θ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας, καὶ εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης οἱ Σαμαρεῖται καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐσυμφώνησαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ πολλοὺς ἔσφαξαν, καὶ τὰ ῥοῦχα αὐτῶν ἔλαβαν. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, ἀπέστειλεν ἕναν ἄξιον Ἄνδρα, ὀνόματι Ἀδάμαντα, καὶ ἄλλους ἀπεκεφάλισεν, ἄλλους ἐξώρισεν, ἄλλους ἐφούρκισε. καὶ τέλος ὅλους τοὺς ἐξωλόθρευσε. καὶ τῷ, λ α'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας ἔγιναν πάλιν σεισμοὶ φοβεροὶ, ὥστε ἔπεσαν τὰ δύο τείχη τῆς Πόλεως τὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως· καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ σπήτια ἔπεσαν ἕως ἐδάφους, καὶ τὰ Προάστεια, καὶ τὸ Ῥήγιον. ὥστε πλέον δὲν τὰ ἐγνώριζαν ἀπὸ τῦ ἀφανισμῦ.

καὶ τῦτος ὁ σεισμὸς ἐγίνη εἰς ἄλλους τόπους τόσος μέγας, ὅτι οὐδένας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐνθυμήθη ποτὲ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον σεισμόν. ἡ γῆ ἐσείετο ἡμέρας, ι'. νύκτα, καὶ ἡμέραν. καὶ βλέπων ὕτως ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπεῖτο μεγάλως. καὶ εἰς τὴν Ἑορτὴν τῶν Χριστῦ Γέννων, καὶ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ὑπῆγεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν χωρὶς στέμμα Βασιλικόν. καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ ἐξωδιάζοντο ὑπὸ τῆς Βασιλείας εἰς ταῖς χαραῖς, ὁπῦ ἔκαμναν τὸ δωδεκαήμερον, ἀπὸ τὴν πολλήν του λύπην δὲν τὰ ἔκαμε, μόνον ἐκείνην τὴν ἔξοδον ὁπῦ ἔμελλε νὰ ἐξοδιάσῃ, τὴν ἔδωκε τῶν πτωχῶν. τὸν δὲ Φευρουάριον Μῆνα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔγινε θανατικὸν πολὺ καὶ μέγα, καὶ τὸ περισσότερον οἱ νέοι ἀπέθνησκαν. καὶ τόσος Λαὸς ἀπέθανεν, ὅτι ἀφηνάντους ἄταφους ἡμέρας τρεῖς, ὁπῦ δὲν ἔσωναν τὰ κραββάτια τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν Μοναστηρίων νὰ τοὺς εὐγάνουν. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὕτως, ὥρισε καὶ ἔκαμαν χίλια κραββάτια, καὶ πάλιν δὲν ἔσωσαν νὰ τοὺς εὐγάνουν, τότε πάλιν ὥρισε καὶ ἠυτρέπισαν ἁμάξια, καὶ μύρια ἄλογα, καὶ ἔσυρναν τοὺς ἀπεθαμμένους. καὶ οἱ ζωντανοὶ δὲν ἔσωναν νὰ θάπτουν τοὺς ἀποθαμμένους, μόνον τοὺς ἄφηναν ἀπὸ ἓξ ἡμέρας ἄταφους. καὶ ἄλλους ἔρρικταν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἐβρώμησεν ὁ Κόσμος, καὶ ἦτον μεγάλη καταδίκη εἰς τοὺς ἀνθρώπους. καὶ οὐχὶ μόνον μὲ κραββάτια, καὶ μὲ ἁμάξια εὔγαναν τοὺς ἀπεθαμμένους, ἀμὴ καὶ μὲ περάματα, καὶ ὅλα ἐγέμιζαν. καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔμεναν ἄνθρωποι ἄταφοι. ἐκράτησε δὲ τούτη ἡ Θεϊκὴ ὀργὴ Μῆνας, β'. τὸν Ἰούλιον, καὶ Αὔγουστον. ἔγιναν δὲ τότε καὶ πολλαὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέθαναν. τῷ δὲ, λ α'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας, πάλιν ἐγένετο δεύτερον θανατικὸν, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τῦ πρώτου, καὶ ἐκράτει μῆνας, δ'. τῷ δὲ, λ δ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας, ἠκούσθη καὶ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν Πόλιν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε, διότι τὸν ἐπόνει τὸ κεφάλι, τόσον ὅτι δὲν ἐδύνετο νὰ ἰδῇ κανένα ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν πολὺν πόνον τῆς κεφαλῆς του. καὶ ἔγινε μεγάλη ταραχὴ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἁρπαγὴ εἰς τὰ ἐργαστήρια, καὶ εἰς τὰ μαγγιπεῖα. καὶ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλά. καὶ διὰ νὰ παύσῃ τὴν ταραχὴν τῦ Λαῦ, ὥρισε τὸν Ἔπαρχον καὶ ἄναψαν εἰς τὴν Πόλιν φωτίαις μεγάλαις λαμπάδες, λέγοντας πῶς ὑγίανεν ὁ Βασιλεύς. ὁ δὲ Λαὸς, ἰδὼν τῦτο, ἔπαυσαν ἀπὸ τὴν ταραχὴν καὶ ἁρπαγὴν, καὶ εἰρήνευσαν. τῷ δὲ, λ ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας, ἐπίασε φωτία εἰς τὸν Ξενῶνα τῦ Σαμψὼν, καὶ ἐκάη τελείως. ὁμοίως καὶ τὰ ἔμπροσθεν τῦ Ῥουφίνου σπήτια, καὶ τὸ Μεσίαυλον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸ λεγόμενον Γαρσονοστάσιον, καὶ τὰ δύο Ἀσκητήρια πλησίον τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, καὶ περὶ τῦ Νάρθηκος, ὅτι ἔκαψε καὶ αὐτόν. τῷ δὲ, λ η'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ Βασιλείας, Εὐτύχιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καθηρέθη, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Ἀμασείαν, καὶ ἔγινε Πατριάρχης, Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν. καὶ ἡ αἰτία ἦτον, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ὁμοφωνήσῃ εἰς τῦ βασιλέως τὴν αἵρεσιν περὶ φθαρτῦ, καὶ ἀφθάρτου. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τούτου τῦ Βασιλέως, δύο

Μοναχοὶ ἔφεραν τὰ σκυλήκια τοῦ μεταξίου ἀπὸ τὴν Συρίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁποῦ προτήτερα δὲν τὰ ἤξευρε κανεὶς πῶς γίνονται. καὶ ἀπὸ τότε ἐφάνησαν καὶ ἐπλάτυναν καὶ ἔγιναν εἰς τὸν Κόσμον. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔκτισε μόνον τὴν περίφημον Ἁγίαν Σοφίαν, ἀμὴ καὶ ἄλλας πολλὰς, καὶ μεγάλας. τὴν μίαν εἰς τὴν Πατρίδα του τὴν Ἀχρίδα, τὴν ἄλλην εἰς τὴν Λευκοσίαν τῆς Κύπρου, καὶ εἶναι καὶ αἱ δύο αὗται μεγάλαι καὶ ὡραῖαι. ἔκτισε καὶ εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος, καὶ ἄλλα πολλὰ Μοναστήρια, καὶ Ἐκκλησίας. εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῆς βασιλείας τούτου τοῦ Βασιλέως ἦτον καὶ τὸ θαυμαστὸν θηρίον τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον πολλὰ καράβια μεγάλα καὶ δυνατὰ ἠφάνισε τελείως. καὶ μιᾷ ἡμέρα ἐκατέτρεχε Δελφίνους νὰ τοὺς φάγῃ, καὶ οἱ Δελφῖνες ἔφευγαν καὶ ἦλθαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν, τὸ δὲ θηρίον ἤρχετο μετὰ θυμοῦ πολλοῦ εἰς τοὺς Δελφίνους. καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης, ὅπου ἦσαν οἱ Δελφῖνοι, ἦυρεν ὀλίγα νερὰ, καὶ ἐκάθισε δυνατὰ ἐκεῖ, τόσον ὅτι οὔτε ὀμπρὸς, οὔτε ὀπίσω ἠμπόρειε νὰ ὑπάγῃ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὡς εἶδαν τὸ θηρίον ὅτι ἐκάθισεν, ἔδραμαν μὲ τζεκούρια καὶ μὲ ἄλλα ἅρματα δυνατὰ, καὶ ἐσκότωσαν τὸ φοβερώτατον ἐκεῖνο θηρίον. τότε ἔδεσαν αὐτὸ μὲ τέχνην μὲ σχοινία δυνατὰ, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰουστιανὸς, εἰς τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἐκίνησε δόγμα, τὸ περὶ φθαρτοῦ, καὶ ἀφθάρτου, καὶ ὁρισμὸν ἔπεμψε πανταχοῦ καὶ ἔγραφεν, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὶν νὰ λάβῃ Θάνατον ἦτον ἄφθαρτον. καὶ ἔλεγε ψεύματα. ἀμὴ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου πρὶν νὰ λάβῃ Θάνατον εἰς τὸν Σταυρὸν ἦτον φθαρτὸν, ὥσπερ ἀνθρώπου. μετὰ δὲ τὴν Ἀνάστασιν ἔγινεν ἄφθαρτον. καὶ διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ δόγμα νὰ βλασφημῇ, ἔγινε ξένος τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Βασιλεία Ἰουστίνου τοῦ Κουροπαλάτου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰουστῖνος ὁ Κουροπαλάτης χρόνους, ιγ'. εἶχε δὲ γυναῖκα ὀνόματι Σοφίαν. τοῦτος ἐστέφθη Βασιλεὺς ὑπὸ Ἰωάννου Πατριάρχου τοῦ ἀπὸ Σχολαστικῶν. ἦτον δὲ εὐσεβέστατος πολλὰ εἰς τὴν Πίστιν. καὶ τὸν πρόγονον Βελισσαρίου τὸν Ἀββᾶν Φωτεινὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἔδωκέ του πᾶσαν ἐξουσίαν. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἠσθένησε πολλὰ, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ εὐγένῃ εἰς κρίσιν νὰ κρίνῃ τοὺς πτωχοὺς, καὶ οἱ δυνατοὶ ἐδυνάστευαν τοὺς ἀδυνάτους, καὶ ἔπερναν τὰ πράγματά τους. καὶ ὅταν ἤθελε λάβῃ τὴν ὑγείαν του, ὑπήγενεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔστεκεν ὁ Λαὸς ὅλος καὶ ἐβόα πῶς ἀδικεῖται. τότε ὁ Βασιλεὺς ἐξέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔκραζεν ὅλους τοὺς Ἄρχοντας καὶ τοὺς ἔλεγεν. ἐγὼ πιστεύω, ὅτι ἐσεῖς ὅλοι εἶστε εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ, δίκαιοι, καὶ πλουσιώτατοι, καὶ σώνει σας νὰ ἔχετε τὰ ἐδικά σας, καὶ νὰ μὴν ἀδικῆτε τοὺς πτω-

χοὺς, καὶ νὰ ἁρπάζετε τὰ πράγματά τους, ἐναντία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας μου. ἀμὴ παρακαλῶ σας, ἀπόδοτε τῶν πτωχῶν τὰ πράγματα θεληματικῶς, διὰ νὰ μὴ χάσετε τὰ ἐδικά σας. οἱ δὲ, ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, χειρότερα κακὰ καὶ μεγαλήτερα ἔκαμναν, ἔστωντας καὶ νὰ ἐσυνήθισαν νὰ ἁρπάζουν καὶ νὰ ἀδικοῦν. κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀδικία καὶ ἡ συνήθεια ἡ κακὴ, διότι γίνεται φύσις δευτέρα εἰς τὸν ἄνθρωπον. πάλιν μετὰ ἡμέρας ἐξέβη ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ Παλατίου εἰς ἕνα τόπον καὶ ἐκάθισε. καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἄρχοντας δευτέραν φορὰν, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. εἰ μὲν ἐκ Θεοῦ καὶ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἔχω τὴν βασιλείαν, τοῦτα ὁποῦ σᾶς λέγω, τὰ ὁποῖα εἶναι δίκαια, νὰ κάμνετε, διὰ νὰ μὴν ἀδικῆτε τοὺς πτωχούς. καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ παύσετε, ὅτι τοῦτο ὁποῦ κάμνετε ἐσεῖς, μόνον τὰ ψάρια τὸ κάμνουν, ὁποῦ τρώγει τὸ μεγάλον τὸ μικρότερον. εἰ δὲ καὶ τὸν ὁρισμόν μου δὲν κάμνετε, ἀμὴ θέλετε νὰ κάμνετε τὰ θελήματά σας, νὰ ἀδικῆτε τοὺς πτωχοὺς, κάμετε ἄλλον βασιλέα ὅποιον θέλετε, ὅτι ἐγὼ ἀπειθεῖς καὶ ἀδίκους δὲν δύνομαι νὰ βασιλεύω. ἕνας δὲ ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν εἶπε τοῦ Βασιλέως, παῤῥησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὸν Λαόν. Δέσποτα βασιλεῦ, ἂν εἶναι καὶ ὁρίζεις, ὅτι εἰς ἡμέρας, λ'. νὰ μὴν εὑρίσκεται τινὰς ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἀδικοῦν, ἢ νὰ ἀδικῇ, κάμε με ὀμπρὸς εἰς ὅλους Ἔπαρχον τῆς βασιλείας, καὶ ὥρισαί με ὅτι πρόσωπον ἀνθρώπου οὔτε μεγάλου οὔτε μικροῦ νὰ μὴ βλέπω, μόνον τὸ δίκαιον νὰ κρίνω. καὶ ἂν εἶναι καὶ ἔλθῃ τινὰς νὰ ἐγκαλῇ, ὅτι ἦλθε κρίσις καὶ δὲν τὴν ἔκρινα, ἢ ἀδικία καὶ δὲν ἔκαμα τὴν ἐκδίκησιν, κόψε τὴν κεφαλήν μου. ἀκούσας δὲ οὕτως ὁ βασιλεὺς, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἀνηγόρευσέ τον Ἔπαρχον. ἐκάθισε δὲ τοῦτος ὁ Ἔπαρχος εἰς τὸ Κριτήριον τὸ Ἐπαρχικὸν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἦλθεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ μία γυναῖκα χήρα κλαίουσα καὶ βοῶσα τὴν ἀδικίαν, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ὁ Μάγιστρος, ὅτι ἐπῆρεν ὅλα τὰ πράγματά της. ὅμως ὡς ἤκουσεν ὁ Ἔπαρχος τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς, ἔδωκέ της βούλλαν νὰ φέρῃ τὸν Μάγιστρον εἰς τὴν κρίσιν, νὰ εἰπῇ ἐὰν ἔχῃ δίκαιον. καὶ ὡς ὑπῆγεν ἡ γυναῖκα εἰς τὸν Μάγιστρον, ἔδειρεν αὐτὴν, καὶ ἦλθεν ὀπίσω εἰς τὸν Ἔπαρχον δαρμένη. καὶ ἀπέστειλε Τζαούσιον εἰς τὸν Μάγιστρον. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, πολλὰ ὕβρεις εἶπε κατ' αὐτοῦ καὶ ἀπεδιωξέτον. καὶ ἐστράφη ὁ Τζαούσιος εἰς τὸν Ἔπαρχον, καὶ εἶπε τὰς ὕβρεις. ὁ δὲ Ἔπαρχος εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον ἐκδέχετο τὸν Μάγιστρον. καὶ ὁ Μάγιστρος ἐπῆγεν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὁποῦ ἔκαμνεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς Μεγιστάνους. καὶ ὡς ἔμαθεν ὁ Ἔπαρχος ὅτι ὁ Μάγιστρος εὑρίσκεται εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὑπῆγεν ἐκεῖ, καὶ λέγει τοῦ βασιλέως. εἰ μὲν ὁρίζης, Δέσποτα βασιλεῦ, νὰ φυλάξῃς ἐκεῖνα ὁποῦ μὲ ὥρισες διὰ νὰ μὴν ἀδικοῦνται οἱ πτωχοὶ, νὰ κάμω κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου. εἰ δὲ καὶ ἡ βασιλεία σου τρώγῃς καὶ πίνῃς μὲ τοὺς ἀδίκους, τί κρίσιν νὰ κάμω ἐγὼ εἰς αὐτούς; ἀμὴ ἤξευρε, ὅτι ἐγὼ παραιτοῦμαι τὰ ὅσα ὑποσχέθηκα. ὁ δὲ βασιλεὺς μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν. ὅτι ἐὰν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνω τὰς ἀδικίας, σύκω-

σέμε ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κάμε μου τὴν ἐκδίκησιν. ὁ δὲ Ἔπαρχος ἐν τῷ ἅμα ἅρπαξεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τὸν Μάγιστρον, καὶ ἔσυρέ τον ἔξω, καὶ ἐν τόπῳ, λέγομένῳ Χαλκὴ, τὸν ἐπῆγε, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐξέτασε, καὶ ἦυρεν ὅτι μεγάλως ἔχει ἀδικημένην τὴν χήραν. τότε ὥρισε καὶ ἔδειραν αὐτὸν, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἔκοψε, καὶ γυμνὸν εἰς τὸ γαϊδοῦρι τὸν ἐκάθισε, καὶ μέσα εἰς τὴν Πόλιν τὸν ἐγύρισαν, καὶ τὸν ἐπόμπεψαν. καὶ τὴν ἀδικίαν ὁποῦ ἔκαμεν ἐβόων οἱ ὑπηρέται ἐκεῖ ὁποῦ τὸν ἐπόμπευαν. τότε ὁ Ἔπαρχος ἐπῆρε τὰ πράγματα τοῦ Μαγίστρου, καὶ ἔδωκέ τα τῆς γυναικός. καὶ ὡσὰν εἶδε καὶ ἤκουσεν ὁ Λαὸς τὴν τοιαύτην καταδίκην τοῦ Μαγίστρου, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἐσωφρονίσθησαν, καὶ αἱ ἀδικίαι ἔπαυσαν. καὶ ἕως ὁποῦ ἦλθαν αἱ τριάντα ἡμέραι, ὁ Κόσμος εἰρήνευσε, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη τινὰς νὰ ἐγκαλῇ. τότε ὁ βασιλεὺς ἐχάρη πολλὰ ψυχῆτε καὶ σώματι, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν μεγάλως. καὶ ὁ Ἔπαρχος ὑπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν καὶ εἶπε. Δέσποτα βασιλεῦ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου ἔκαμα καὶ ἐτελείωσα, καὶ τώρα κάμε ὡς ὁρίσεις. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ βασιλεὺς Πατρίκιον καὶ Ἔπαρχον ἔκαμεν αὐτὸν ἕως ὅλης τῆς ζωῆς αὐτοῦ. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Αἰθέριος καὶ Αὔδιος οἱ Ἰατροὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ἰατροὺς ὁμοφρονήσαντες, ἔκαμαν ἐπιβουλὴν νὰ θανατώσουν τὸν βασιλέα. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἀπεκεφάλισεν αὐτοὺς. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἡ εὐσεβεστάτη βασίλισσα Σοφία ἡ Γυνὴ αὐτοῦ ὥρισε καὶ ἤφεραν τὰ ἐνέχειρα ὅσα εἶχαν τῶν πτωχῶν οἱ πλούσιοι, ὁποῦ ἔδωκαν δανεικὰ πρὸς αὐτοὺς, ἢ καὶ ὁμολογίαις. καὶ ἠρώτα ἡ βασίλισσα καθ' ἕνα, τόσον ἐκεῖνον ὁποῦ τὰ ἔδωκεν, ὡσὰν ἐκεῖνον ὁποῦ τὰ ἐπῆρε, τόσον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐχρεώστει, πόσον ἦτον τὸ χρέος. καὶ οὕτως ἐπλήρωνε τὸ χρέος καθ' ἑνὸς, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ ἐνέχειρα καὶ τὰς ὁμολογίας, καὶ ἔδωκέ τα τῶν πτωχῶν καθ' ἑνὸς τὸ ἐδικόν του, καὶ ἔκαμε τὸ τοιοῦτον ἀγαθὸν ὅτι ἔσωσε τοὺς πτωχούς. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἄρχισε νὰ κτίζῃ τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, καὶ εἰς τὰς Βλαχέρνας τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔκαμε δύο καμάραις περισσότεραις. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ βασιλέως ἐτυπώθη νὰ ψάλλεται ὁ Χερουβικὸς Ὕμνος, ἤγουν. Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοτες. καὶ τῇ μεγάλῃ Πέπτῃ, ἀντὶ τοῦ Χερουβικοῦ. Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ. ὁ δὲ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως, ὀνόματι Αὔγουστος, ἦτον Δοῦκας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐπιβουλεύθη τὸν Θεῖον αὐτοῦ καὶ βασιλέα. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτόν. τῷ δὲ, ι'. χρόνῳ, Τιβέριον τὸν Κόμητα τῶν Ἐξκουβιτόρων, τὸν ἔλαβεν ὡς υἱόν του, καὶ ἔκαμεν τον Καίσαρα καὶ συγκάθεδρον τῆς βασιλείας του, ὅτι ἀσθένει πολλὰ ἀπὸ τὴν ποδαλγίαν, καὶ τὸν περισσότερον καιρὸν ἦτον εἰς τὸ κρεββάτι. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ βασιλέως ἦτον ἕνας Ἑβραῖος, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε γιαλία, καὶ εἶχεν ἐργαστήριον καὶ καμίνι μέσα, ὅπου ἔκαμνε τὴν τέχνην του. καὶ εἶχεν ἕνα παιδὶ ἀρσενικὸν μονογενὲς, καὶ ἔβαλέ το νὰ μαθαίνῃ γράμματα, ἑβραϊκὰ κατὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ. καὶ ὁ

τόπος ὁποῦ ἐμάθαινε τὸ παιδὶ ἦτον πλησίον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. καὶ ὅταν εὔγενεν ἀπὸ τὸ μάθημα τὸ παιδὶ ἔσμιγε μετὰ παιδία τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἔπαιζε, καὶ ἐφιλιώθησαν. τῶν δὲ Χριστιανῶν τὰ παιδία ἐξέβησαν ὥρᾳ τοῦ γεύματος ἀπὸ τὸ μάθημα, καὶ ἤθελαν νὰ ὑπαγένουν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν διὰ νὰ μεταλάβουν, καὶ νὰ πληρώσουν τὸν θεῖον Ἄρτον ὁποῦ ἐμεταλάμβανεν ὁ Λαὸς, καθὼς τοὺς ἐπαρήγγειλεν ὁ Σκευοφύλαξ, ὅτι ἦτον μεγάλη Πέμπτη. καὶ ὑπαγένοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ παιδία, Θεοῦ ὁδηγίᾳ, ὑπήντησαν καὶ τοῦ Ἑβραίου τὸ παιδὶ ὁποῦ ἐπήγενε νὰ φάγῃ. καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν, εἶπάν του. φίλε, ἔρχεσαι καὶ σὺ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ὁποῦ ὑπᾶμεν νὰ φᾶμεν; τὸ δὲ παιδὶ μετὰ χαρᾶς ἠκολούθησεν αὐτὰ, καὶ ἔπιασαν ὁμοῦ, ὡσὰν ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔφαγαν τὸν Ἄρτον ἐκεῖνον, καὶ τὸν Οἶνον τοῦ ποτηρίου ἔπιον. καὶ ὁ Σκευοφύλαξ δὲν ἤξευρεν, ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι Ἑβραίου. ὅμως ἐξέβησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπῆγε τοῦ Ἑβραίου τὸ παιδὶ εἰς τὸ σπῆτί του. καὶ λέγει του ὁ πατέρας του. ποῦ ἤσουν καὶ ἄργησες τόσην ὥραν; τὸ δὲ παιδὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν, ὅτι μετὰ παιδία τῶν Χριστιανῶν ἤμουν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἐφάγαμεν. τὸ δὲ δόλιον ἐκεῖνο θηρίον ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὡσὰν ἔφαγαν ἐπῆρε τὸ παιδὶ μετὰ πολλῆς μανίας καὶ θυμοῦ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστῆρί του, ἄναψε τὸν φοῦρνον μεγάλως καὶ ἔρρηξε μέσα τὸ παιδί του νὰ καῇ, καὶ αὐτὸς εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἐσφάλισε τὸ ἐργαστῆρι, θαρρῶντας ὅτι θέλει καῇ νὰ τὸ εὕρῃ στάκτην, καὶ ὑπῆγεν ἀπὸ ἄλλην στράταν καὶ ἐμάκρυνεν ἀπ' ἐκεῖθεν. καὶ τὸ παιδὶ ἐκάθετο μέσα εἰς τὴν κάμινον, ὡσὰν οἱ τρεῖς Παῖδες, ὁποῦ τοὺς ἔβαλεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἄφλεκτοι, ἤγουν δὲν ἐκάησαν. ἡ δὲ γυναῖκα τοῦ Ἑβραίου ἡ μάννα τοῦ παιδίου, ὡς εἶδε τὸν ἄνδρατης ὁποῦ ἐπῆρε τὸ παιδὶ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστῆρι νὰ εἰδῇ τὸ παιδὶ, καὶ ἦυρέ το σφαλισμένον, καὶ ἔβαλε τὸν ὀφθαλμόν της εἰς τὴν τρύπαν τῆς πόρτας, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ παιδίου. ἡ δὲ γυναῖκα ἐφώναξε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ ἐσυνάχθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἄνοιξαν τὸ ἐργαστῆρι, καὶ ἦυραν τὸ παιδὶ καὶ ἐκάθετο εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου ἀβλαβὲς ἀπὸ τὴν φωτίαν. τὸ ὁποῖον εὔγαλαν ἔξω, καὶ τὸ ἐρωτοῦσαν πῶς ἔγινε; καὶ εἶπεν. ὁ πατήρ μου ἔρρηξέ με μέσα εἰς τὴν φωτίαν τῆς καμίνου, καὶ ἦλθε μία Γυναῖκα παρευθὺς, ὡσὰν ἔκλεισε καὶ ἔφυγεν ἐκεῖνος, καὶ ἐφόρειε πορφυρᾶ, καὶ ἐκατάσβεσε τὴν μεγάλην φωτίαν ἐκείνην. καὶ λέγει μου. παιδί μου, μὴ φοβεῖσαι. ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδίου, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐξεπλάγη καὶ μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὑπέραγνον Θεοτόκον τὴν βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν. καὶ οὕτως ἐπῆρε τὸ παιδίτης καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Πατριάρχην Μηνᾶν, καὶ εἶπε πάντα τὰ γινόμενα. καὶ ἐπαρακάλει τὸν Πατριάρχην νὰ τὴν βαπτίσῃ, καὶ τὸ παιδίτης. ὁ Πατριάρχης ἐπῆρέ τους καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα. καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἔμαθεν, ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε καὶ ἤφερε τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, καὶ ἔκαμε μεγάλην ἐξέτασιν. καὶ ὡς ἔμαθε πάντα καταλεπτῶς, εἶπε τοῦ Ἑβραίου νὰ γένῃ Χριστιανός. ὁ

δὲ Ἑβραῖος ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοῦτο. ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν νουθετήσας καὶ παρακαλέσας, ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ γένῃ Χριστιανός. τότε ὡς εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς, ὥρισε καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν του ὡς φονέα, διότι ἡ βουλὴ αὐτοῦ ἦτον νὰ θανατώσῃ τὸ παιδίτου. τὴν δὲ γυναῖκα καὶ τὸ παιδὶ τοὺς ἐβάπτισεν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὴν γυναῖκα ἔκαμε Καλογραίαν, τὸ δὲ παιδὶ Ἀναγνώστην, καὶ δωρεὰς εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἔκαμε. τῷ δὲ, ιβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἠσθένησεν ὁ βασιλεὺς πολλὰ, καὶ ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην καὶ ὅλην τὴν Σύγκλητον. καὶ ἔστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Τιβέριον τὸν Καίσαρα. καὶ ἔμπροσθεν εἰς ὅλους εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ τὸν κάμῃ βασιλέα, καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἀγαθὸν, καὶ ἐγὼ τὸν στέφανον τῆς βασιλείας δὲν σοῦ τὸν δίδω, μόνον ὁ Θεὸς, καὶ τίμα αὐτὸν, καὶ αὐτὸν τὸν στέφανον, ἵνα τιμηθῇς παρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ χαίρεσαι εἰς χύσεις αἱμάτων, μὴ δὲ συγκοινωνῇς μὲ τοὺς φονεῖς. μὴ κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινὸς ἀποδώσῃς. μηδὲν εἶσαι θυμώδης ὡς ἐμὲ, ὅτι ἐγὼ ἔπταισα καὶ ἔσφαλα πολλὰ ἀπὸ τῆς μανίας μου. ἀμὴ ἀπέλαβα κατὰ τὰς ἀνομίας μου. μὴ δὲ ἐπαρθῇς καὶ ὑψωθῇς εἰς τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας. οὕτως ἔχε τὸν Κόσμον, καὶ ἀγάπα αὐτὸν ὡς τὸν ἑαυτόν σου, ὅτι ἠξεύρεις ποῖος ἤσουν πρῶτα, καὶ τῶρα τί ἔγινες. ἠξεύρεις ποῖος ἤμουν ἐγὼ, καὶ τώρα πῶς εἶμαι. τὸν θάνατον βλέπω ὀφθαλμοφανῶς. τοῦτοι ὅλοι ὁποῦ μὲ παραστέκουν γίνονται παιδία σου καὶ δοῦλοί σου. καὶ ἄλλα πολλὰ εἶπεν αὐτῷ. τότε τοῦ λέγει διὰ ὄνομα τῆς βασιλίσσης τῆς Ὁμοζύγου αὐτοῦ. τὴν μητέρα σου σέβου καὶ τίμα, ὁποῦ ἦτον ποτὲ Κυράσου. δοῦλος ἤσουν αὐτῆς, ἀμὴ ἀπὸ τὴν σήμερον γενοῦ αὐτῆς υἱός. ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Τιβέριος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. τότε πάλιν λέγει τοῦ Τιβερίου ὁ βασιλεύς. ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, νὰ βάλῃ εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἄφησα, καὶ δὲν σοῦ τὰ εἶπα. ἐν ὀλίγῳ δὲ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ἡρώῳ Ἰουστινιανοῦ.

Θάνατος Ἰουστίνου Βασιλέως τοῦ Κουροπαλάτου. Βασιλεία Τιβερίου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν αὐτὸς ὁ Τιβέριος, Κόσμου ἔτος, στοά. τῆς δὲ θείας Σαρκώσεως, φοζ'. ἔκαμε δὲ εἰς τὴν βασιλείαν χρόνους, δ'. καὶ τὴν Ὁμόζυγον αὐτοῦ Ἀναστασίαν Αὐγούσταν ἔστεψεν. ἔκαμε δὲ μετ' αὐτῆς θυγατέρας δύο, Χαριτὼ, καὶ Κωνσταντίαν, τῷ δὲ, β'. χρόνῳ αὐτοῦ ἐσύναξε φουσάτα κατὰ τοῦ βασιλέως Περσῶν. διότι ὁ Πέρσης δὲν ἤθελε τὴν εἰρήνην. καὶ Στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς ἔκαμεν Ἰουστινιανὸν ὀνόματι. καὶ τῷ, γ'. χρόνῳ ἔλαβεν ὁ Στρατηγὸς τὰ φουσάτα, καὶ ἐστράτευσε κατὰ Περσῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Πέρσας, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν καὶ κούρση εἰς τὴν Περσίαν ἔκαμαν, καὶ ἐγύρισαν μετὰ νίκης μεγάλης. καὶ τῷ, δ'. χρόνῳ Εὐτύχιος ὁ Πατριάρχης ἐτελεύ-

τησε, καὶ μετὰ ἓξ ἡμέρας χειροτονεῖται Ἰωάννης Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ὁ Νηστευτής. ὁ δὲ βασιλεὺς, συνάξας πάλιν φουσάτα, ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Πέρσας μετὰ Στρατηγοῦ Μαυρικίου τοῦ Κόμητος. καὶ πολέμου γενομένου ἰσχυροῦ, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ κράτος, καὶ ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας Κάστρη καὶ Χώρας, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ Πέρσαι παρὰ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουστίνου βασιλέων. στραφεὶς δὲ ὁ Μαυρίκιος μετὰ νίκης μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ τιμῆς μεγάλης ὁ βασιλεύς. καὶ ἐπαρρησίασεν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν τὰς νίκας ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Μαυρίκιος, καὶ Γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν Κωνσταντίαν αὐτὸν ἐποίησεν. ὁμοίως καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ θυγατρὸς Χαριτὼ ἔδωκε Γερμανὸν τὸν Στρατηγὸν, καὶ ἔκαμεν αὐτοὺς Καίσαρας. τῇ δὲ, ιδ'. τοῦ Αὐγούστου Μηνὸς, φαγὼν ὁ βασιλεὺς συκάμινα ὄψιμα ἀξιοθεάτως νενοθευμένα, παρευθὺς ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν μὲ τὸν θάνατον. καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου, ἐκάλεσεν Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Σύγκλητον καὶ ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ Μαυρίκιον τὸν Γαμβρὸν αὐτοῦ, καὶ βασιλέα τὸν ἀνηγόρευσε. καὶ πάντες εὐφήμισαν τὸν Μαυρίκιον διὰ βασιλέα αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Τιβέριος ἀποθανὼν, ἐτάφη ἐντίμως ἐν τῷ Ἡρώῳ, ἐν λάρνακι πρασίνῃ.

Θάνατος Τιβερίου. Βασιλεία Μαυρικίου, τοῦ Γαμβροῦ Τιβερίου.

Μαυρίκιος ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐστέφθη βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, κ'. καὶ μῆνας, γ'. ἡμέρας, β'. ἦτον δὲ Ὀρθοδοξότατος, ἀμὴ ὑπὸ φύσιν φιλάργυρος, καὶ καθὼς ἠξεύρετε, ὅτι ὁ Ἀπόστολος λέγει, ῥίζα πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία, καὶ δευτέρα εἰδωλολατρεία, καὶ κόλασις μεγάλη τῆς ψυχῆς. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Φιλιππικὸν τινὰ στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς ἔκαμε, καὶ Γαμβρὸν εἰς Γορδίαν τὴν Ἀδελφὴν αὐτοῦ ἔλαβε. στρατεύσας δὲ ὁ Φιλιππικὸς εἰς τοὺς Πέρσας, πολλὴν αἰχμαλωσίαν ἐπῆρε, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγύρισε. τότε δὲ τινὲς Ἕλληνες ἦσαν εἰς ἕνα σπῆτι τινὸς ἀνθρώπου καὶ ἔτρωγαν, καὶ μεγάλας εὐθυμίας ἔκαμναν. καὶ τρώγοντες ἄρχησαν καὶ ἔλεγαν πολλὰς ὕβρεις κατὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἔλαβαν τὴν ἐκδίκησιν παρ' αὐτῆς. ἄλλοι ἐτυφλώθησαν, ἄλλοι ὑστερήθησαν τῆς φωνῆς, ἄλλοι ἔγιναν παράλυτοι. ὁ δὲ οἰκοκύρης τοῦ ὀσπιτίου εἶδεν ἐν ὁράματι τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον, καὶ ἐστάθη ἀπάνω του, καὶ ἐκράτειε μίαν βέργαν μικρὴν, καὶ ἔκοψε τὰ γόνατά του, καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους εὐθὺς ἐξύπνησε, καὶ ἦυρε τὰ ποδάριά του κομμένα. τότε ἐκαβαλίκευσεν εἰς ἕνα φοράδι, καὶ ἐπερπάτειεν ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἐβόα τὴν δικαιοκρισίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν τῆς Παναμώμου Θεοτόκου κατ' αὐτοῦ ὀργήν. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγεννήθη ἕνα παιδὶ χωρὶς ὀμμάτια καὶ χωρὶς χέρια. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐγεννήθη καὶ ἕνα σκυλὶ, καὶ εἶχε

ποδάρια ἕξ, καὶ κεφαλὴν λεοντείαν, τὸ ὁποῖον ἔγινε μεγάλον πολλά. τῷ δὲ, ιγ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆ βασιλείας ἐγεννήθησαν δύο παιδία, καὶ τὸ σῶα εἶχε τέσσαρα ποδάρια, καὶ τὸ ἄλλο εἶχε δύο κεφάλια. λέγουσί τινες, ὅτι εἰς τὸν τόπον ὅπου γεννῶνται τοιαῦτα σημεῖα, κανένα καλὸν δὲν εἶναι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. τῷ δὲ, ιή. χρόνῳ τῆς αὐτῆ βασιλείας ἐφάνησαν εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος, δύο ζῶα, καὶ εἶχαν ἀνθρώπου μορφὴν, τὸ σῶα ἀρσενικὸν, καὶ τὸ ἄλλο θηλυκόν. καὶ ἐσάθησαν, θ'. ὥραις ἔξω ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ἕως ὅπου τὰ εἶδεν ὁ Λαὸς ὅλος. καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἦτον γυμνὸν ἕως εἰς τὸν ὀμφαλὸν, τὰ δὲ θηλυκὰ ἐφαίνοντο τὰ βυζία, καὶ δὲν ἤκαμαν κροκόδειλοι καὶ ἔφαγαν πολλοὺς ἀνθρώπους. τῷ δὲ, ιθ'. χρόνῳ, τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Πάσχα, Σοφία ἡ Αὐγοῦσα ἡ γυνὴ Γοσίνα τοῦ βασιλέως ὁμοῦ καὶ ἡ ὁμόζυγος τοῦ βασιλέως Μαυρικίου ἡ Κωνσαντίνα πολύτιμον στέμμα ἔκαμαν, ἤγουν κορώναν, καὶ ἐχαρίσαν τὸν βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἰδὼν τοῦτο, τὸ ἔλαβε μὲ χαρὰς, καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ τῷ Θεῷ τὸ ἐπαρέδωκε, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασεν ἐπάνω τῆς ἁγίας Τραπέζης. τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ σῶας Καλόγηρος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσκητὴς θαυμάσιος, ἔδραμε ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἦλθε μέχρι τῆς χαλκῆς πύλης, καὶ ἔβασα σπαθὶ γυμνὸν, καὶ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἔλεγε, ὅτι πῶς μέλλει νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. βασιλεύοντος γὰρ τότε τοῦ Μαυρικίου, σῶας Ἀγρονόμος ἐπῆγε καὶ εἶπέ του, ὅτι πῶς μέλλει νὰ λάβῃ θάνατον ἀπὸ σῶα ἄνθρωπον, ὅπου θέλει ἔχει τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, φ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ κατὰ νοῦν ἔβαλεν, ὅτι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ὁ Φιλιππικὸς εἶναι τοῦτος, ὅπου μέλλει νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ἠβουλήθη νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. ἡ δὲ γυναῖκα τοῦ Φιλιππικοῦ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως μαθοῦσα τοῦτο, τὸ εἶπε τοῦ ἀνδρός της. ὁ δὲ ἀκούσας, τῆς ὥρας ἔφυγε καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ Μοναστῆρι, καὶ ἐφυλάχθη ἀπὸ τοῦ ὀργοῦ τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ Χάσγανος ὀνόματι, Σαβάπης τῆς Περσίας, λαβὼν φουσάτα, ἦλθε καὶ ἐκέρδισε Κάσρη πολλὰ καὶ Χώρας τοῦ βασιλέως, καὶ ἐπῆρεν αἰχμαλώτους χιλιάδας, ιβ'. καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν Λαὸν αἰχμάλωτον, ἐμιλοῦσε τοῦ βασιλέως Μαυρικίου νὰ δώσῃ αὐτοῦ φλωρία δώδεκα χιλιάδας, ἤγουν εἰς κάθε ἄνθρωπον φλωρὶ σῶα, καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ πολλοῦ φιλαργυρίαν ὅπου εἶχε, δὲν ἠθέλησε. τότε πάλιν δευτέραν φορὰν τοῦ ἐμιλοῦσε νὰ δώσῃ φλωρία χιλιάδας ἕξη, καὶ πάλιν δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ ἔλεγε φοφασίσματα εἰς τὸν Λαὸν, ὅτι θέλει τοὺς ἐλευθερώσει χωρὶς φλωρία, ἤγουν νὰ πολεμήσῃ νὰ νικήσῃ τὸν Χάσγανον, τότε καὶ τρίτην φορὰν τοῦ ἐμιλοῦσεν ἵνα δώσῃ αὐτοῦ εἰς καθ' σὺ ἄνθρωπον σῶα ἀργυρὸν, ἤγουν ἄσπρα, δ'. λέγουν τινὲς Ἱστορικοὶ, ὅτι ἐζήτησαν αὐτὸν εἰς κάθε ἄνθρωπον κεράτιον σῶα, τὸ ὁποῖον εἶναι, ιβ'. φόλαις, καὶ ὅ δὲ αὐτὸ τὸ ὀλίγον δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δώσῃ ἀπὸ τοῦ λύσαν τῆς φιλαργυρίας. ὁ δὲ Χάσγανος θυμωθεὶς, καὶ ὠργισθεὶς πολλὰ, ἐκατέκοψε τὰς δώδεκα χιλιάδας τὸν Λαὸν,

καὶ

καὶ ἔδραμε τὸ αἷμα τόσον πολὺ, ὅπου ἐφαίνετο πῶς εἶναι μέγα ποτάμι. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ὅτι ἀπεκεφάλισεν ὅλον τὸν Λαὸν, ἐγνώρισεν ὅτι ἡ ἁμαρτία τοῦ Λαοῦ ἐκείνου ὅπου ἐφονεύθη ἀδίκως, διὰ νὰ μὴν τοὺς ἐξαγοράσῃ διὰ ὀλίγον χρυσίον, εἶναι εἰς τὴν κεφαλήν του. καὶ ἔκλινεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. ὅτι τὴν κρίσιν ὅπου μέλλει νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Λαοῦ, νὰ τὴν λάβῃ ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον τὸν πρόσκαιρον, καὶ ὄχι εἰς τὴν δευτέραν Παρουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει πᾶς ἄνθρωπος νὰ λάβῃ καθὼς ἔπραξεν, ἢ ἀγαθὰ, ἢ κακά. καὶ ὅπως ἔγραψε γραφὰς δεητικὰς πρὸς τὸν Πατριάρχην, καὶ εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια, καὶ εἰς τὰ Γεροσόλυμα, νὰ δεηθοῦν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὸ ἀνταπόδομα ἐδῶ εἰς τὸν φθαρτὸν Κόσμον τοῦτον, διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Λαοῦ ὅπου ἐφονεύθη. καὶ ὅπως ἐδεήθησαν ἅπαντες, ὁμοίως καὶ ὁ Βασιλεὺς, μὲ δακρύων. ὅμως „ καὶ τὸν Θεῖον Δαβὶδ, θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως „ αὐτῶν εἰσακούει. καὶ μιᾷ νυκτὶ ἐν ὁράματι βλέπει ὁ βασιλεὺς Μαυρίκιος ὅτι διέρρηξε εἰς τὴν χαλκῆν πόρταν τοῦ Παλατίου, καὶ ἔσκεπεν ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ἐκεῖ ὁμοῦ ἦτον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἐκεῖνος ὅπου τὸν ἠχμαλώτισεν ὁ Χάσγανος καὶ τὸν ἀπεκεφάλισε. καὶ ἔσκεπεν ἐκεῖ ὁμοῦ καὶ ἐγκάλεσε τὸν Μαυρίκιον, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἡ αἰτία τῆς σφαγῆς αὐτῶν, ὅπου ἐθανατώθησαν ἀδίκως. τότε ὡσὰν ἐβόησεν ὁ Λαὸς ὅπως, διὰ γῆκε φωνὴ ἀπὸ τῆς Ἁγίας Εἰκόνος αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀπροσωπολήπτου Χριστοῦ, καὶ λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ Θεῖοι Ἄγγελοι. φέρετέ μοι ἐδῶ Μαυρίκιον τὸν Βασιλέα. καὶ λαβόντες οἱ ὑπηρέται, ἔφερον αὐτὸν, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος. πῶς θέλεις ἀποδώσωσοι τὴν παίδευσιν, ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον, ἢ εἰς τὸν μέλλοντα ἐν τῇ δευτέρᾳ μου παρουσίᾳ; καὶ ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε. Φιλάνθρωπε Δέσποτα Δικαιοκρίτα, μὴ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, μόνον ἐδῶ εἰς τὸν φθαρτὸν Κόσμον τοῦτον. τότε ὤρισεν, ὅτι δότε Μαυρίκιον τὸν βασιλέα καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ Φωκᾶ τῷ στρατιώτῃ Τυραννοφονεῦσαι αὐτούς. ἐξύπνησε δὲ ὁ ἐλεεινὸς Μαυρίκιος ἀπὸ τὸν ὕπνον κλαίων καὶ ξέμων καὶ ὀδυρόμενος, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὴν Ἀδελφὴν αὐτοῦ, τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλιππικοῦ, καὶ ὅρκον φοβερὸν τῆς ἔκαμε νὰ ἀποστείλῃ νὰ ἔλθῃ ὁ ἀνδρός της, καὶ κανένα φόβον νὰ μὴν ἔχῃ. ἡ δὲ γυναῖκα, ὡς ὀπισώθη ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἐμήνυσε τοῦ ἀνδρός της, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἦλθεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ λέγων. συγχώρησόν μοι Ἀδελφέ, ὅτι ἥμαρτον εἰς ἐσὲ πολλὰ, διότι εἶχα φόβον διὰ σέ, ὅτι θέλεις ὀπιβουλεύσει τὴν ζωήν μου διὰ νὰ μὲ θανατώσῃς, ἐσωπᾶς καὶ νὰ μὲ εἶπαν, ὅτι ἀπὸ ἄνθρωπον ὅπου θέλει ἔχει τὸ πρῶτον στοιχεῖον τὸ ὄνομά του, φ. αὐτὸς θέλει μὲ θανατώσει. καὶ διὰ τοῦτο ὠργίσθηκα πρὸς σὲ διὰ τὸ ὄνομα, θαρρῶντας ὅτι εἶσαι ἐσὺ ἐκεῖνος. ἀμὴ τὴν σήμερον ἐπληροφορήθηκα βεβαίως, ὅτι ἐσὺ δὲν εἶσαι. ὅμως παρακαλῶσε νὰ μὲ εἴπῃς αὖ εἶναι καὶ ἠξεύρῃς εἰς τὸ φουσάτον τινὰ στρατιώτῃ, ὅπου νὰ τὸν λέγουν Φωκᾶν. ὁ δὲ Φιλιππικὸς εἶπεν. ἠξεύρω σῶα, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπερασμὸν καὶ-

ρὸν ἀπέστειλε τὸ φουσάτον εἰς τὴν βασιλείαν σου ζητῶντας τὰς χρήματα τοῦ καθ' ἑνὸς στρατιώτου ἀπὸ τὸ φουσάτον, καθὼς εἶναι τεταγμένα νὰ δίδωνται, καὶ ὁμιλῶντας ἡ βασιλεία σου μετ' αὐτοῦ, πολλά σου ἀντιλέγει φαρμακωμένα. ὁ δὲ βασιλεὺς λέγει τοῦ Φιλιππικοῦ. τί γνώμης ἄνθρωπος εἶναι; ὁ δὲ Φιλιππικὸς λέγει, κακῆς. φονεὺς, ἀνελεήμων, λύκος αἱμοβόρος, ὀξύθυμος πολλὰ, δυνάστης, ἅρπαγος, ἄδικος. τότε ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς οὕτως, ἐξηγήθη τοῦ Φιλιππικοῦ τὸ ὅραμα. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνη ἀστὴρ κομήτης ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὁ λεγόμενος Ξιφίας. καὶ τῇ ἐπαύριον ἔφθασεν ὁ Μάγιστρος ἐκεῖνος, ὁποῦ τὸν ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς διὰ νὰ δεηθοῦν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς αὐτὸν ἐδὼ τὴν κρίσιν, καὶ ἤφερεν ἀπόκρισιν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ. καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ τῆς γυναικός του, καὶ τῶν παιδίων, θέλει τὰς βάλει μετὰ τῶν Ἁγίων, τὴν δὲ βασιλείαν μετὰ ἀτιμίας θέλουν λάβει ἐξ αὐτοῦ, καὶ θέλουν τὸν φονεύσει. καὶ ὡς ἤκουσε τὸν Μάγιστρον ὁ Μαυρίκιος ἐδόξασε τὸν Θεόν. ὁ δὲ Φωκᾶς ἦλθεν εἰς τὸν Βασιλέα Μαυρίκιον Ἀποκρισιάριος ἀπὸ τὸ φουσάτον, διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ἤγουν τὴν ῥόγαν. καὶ ὁ βασιλεὺς, φιλάργυρος ὢν, ἀντεῖπε τῷ Φωκᾷ, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν μετὰ ὀλίγων φλωρίων. ἀπελθὼν οὖν ὁ Φωκᾶς εἰς τὸ φουσάτον εἶπε πολλὰ κατὰ τοῦ βασιλέως. τὸ δὲ φουσάτον, ἀκούσαντες τὰ ὅσα εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐναντίον, καὶ ὕβρεις πολλὰς, καὶ ὅτι τὸν μισθὸν δὲν θέλει νὰ δώσῃ, εὐφήμισαν βασιλέα τὸν Φωκᾶν. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Μαυρίκιος, ἐμπῆκεν εἰς πέραμα μεγάλον μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μετὰ παιδίατου, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ Ἀκροτήριον τοῦ Ἁγίου Μάμαντος. ἐρχομένου δὲ τοῦ Φωκᾶ ὡς βασιλέως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εὐγῆκεν ὁ Λαὸς ὅλος εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ. ἐξέβη καὶ ὁ Πατριάρχης Κυριακὸς, καὶ ἡ βασιλικὴ Σύγκλητος. καὶ ὁ Πατριάρχης ἔδωκε τοῦ βασιλέως γράμμα περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ὅπως νὰ φυλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀσκανδάλιστον. καὶ τοῦτος ὁ Θεήλατος ἦτον Αἱρετικὸς καὶ κακὸν θηρίον κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Φυγὴ Μαυρικίου Βασιλέως. Τυραννὶς Φωκᾶ τοῦ Τυράννου.

ΚΑὶ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ Φωκᾶς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Προδρόμου, Κόσμου ἔτος ,ϛυέ. ἀπὸ δὲ τῆς θείας Σαρκώσεως, φυέ. καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκάθισεν εἰς τὸ βασιλικὸν ἁμάξι, καὶ ἦλθε καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὰ βασιλικὰ Παλάτια. τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ Λεοντὼ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἔστεψεν Αὐγούσταν. καὶ μίαν ἡμέραν ἐκαβαλίκευσε καὶ ἐξέβη ἔξω, καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὡς ἦσαν βαρεμένοι ἀπὸ τοῦ Μαυρικίου τὴν πολλὴν φιλαργυρίαν, ἐβόησαν. ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπέθανεν, ἀμὴ ζῇ. ἐρώτησε δὲ περὶ τούτου ὁ Φωκᾶς, καὶ ὡς ἔμαθεν ὅτι ζῇ, ἐκινήθη ὁ Τύραννος κατ' αὐτοῦ εἰς φόνον, καὶ ἀπέστειλε νὰ ἐρευνήσουν νὰ τὸν εὕρουν. καὶ ἦυραν

αὐτὸν, καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ πρῶτα παιδία αὐτῶν τὰ ἀρσενικὰ, καὶ τὰ ἔφεραν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. τότε εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις σου. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὥρισεν ὁ αἱμοβόρος λύκος ὁ Φωκᾶς, καὶ ἔκοψαν πρῶτα τὰ παιδία αὐτοῦ. εἶχε δὲ καὶ ἕνα παιδὶ ὁ Μαυρίκιος εἰς τὴν βυζάστριαν ὁποῦ ἐβύζανε, καὶ εἶπε νὰ τὸ φέρουν καὶ αὐτὸ, νὰ λάβῃ κακὸν θάνατον διὰ νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ. καὶ ἔδραμαν οἱ ὑπηρέται δι' αὐτό. καὶ ἡ ἐλεεινὴ βυζάστρια, τάχα διὰ νὰ μείνῃ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν σποραὶ τὸ παιδὶ, ἐστερέωσε τὴν καρδίαν της, καὶ ἔδωκε τὸ παιδίον αὐτῆς τὸ ἀρσενικὸν, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη μίαν ἡμέραν μετὰ τοῦ Μαυρικίου τὸ παιδὶ, ὅπως νὰ ἀποκεφαλισθῇ αὐτὸ, καὶ οὐχὶ τοῦ Μαυρικίου. οἱ δὲ ὑπηρέται ἐπῆραν αὐτὸ καὶ ἐπῆγαν. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μαυρίκιος λέγει. τοῦτο τὸ παιδὶ δὲν εἶναι ἐδικόν μου, μόνον τῆς γυναικὸς τῆς βυζάστριας. τότε πάλιν οἱ ὑπηρέται ὑπῆγαν καὶ ἔλαβαν τοῦ Μαυρικίου τὸ παιδί. καὶ ὡς τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ Μαυρίκιος εἶπε. τοῦτο εἶναι τὸ ἐλεεινόν μου παιδί. καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλήν του, καὶ ἔδραμε γάλα μετὰ τοῦ αἵματος. καὶ ἰδόντες αὐτὸ ὁ Λαὸς ἔκλαυσαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα εἶπε πάλιν ὁ Μαυρίκιος. Δίκαιος εἶ Κύριε καὶ δικαία ἡ κρίσις σου. καὶ ἀφ' οὗ ἀπεκεφάλισαν τὰ ἐλεεινὰ παιδία, ἀπεκεφάλισαν καὶ τὴν Μητέρα αὐτῶν τὴν Βασίλισσαν, τότε καὶ τὸν ἐλεεινὸν Πατέρα τὸν Μαυρίκιον, καὶ ἔρριψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ τὰ σώματα ἐν τῷ κάμπῳ τοῦ Τριβουναλίου. καὶ ὥρισεν ὁ Τύραννος, ὅτι ὅποιος θέλει, ἂς τοὺς ἐπάρῃ, καὶ ἂς τοὺς θάψῃ. καὶ οὕτως ἔσμιξαν τινὲς φιλόχριστοι ἄνδρες, καὶ ἐπῆραν καὶ τοὺς ἔθαψαν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μάμαντος, πλησίον τῆς Ξυλοκέρκου πόρτας. ἐπέγραψαν δὲ ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἡρωελεγεῖα τάδε.

Ὧδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα καὶ ἀμφοτέρων Βασιλήων,
Τιβερίου θυγάτηρ, Μαυρικίουτε δάμαρ,
Ἡ Πολύπαις Βασίλισσα, καὶ ἡ δείξασα λοχείην,
Ὡς ἀγαθὸν τελέθη, καὶ πολυκιρανίη,
Κεῖμαι σὺν τέκεσι καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ.
Δῆμον ἀτασθαλίῃ καὶ μανίῃ στρατικῆς.
Αἶ, αἶ, τῆς Νιόβης, ἔμπνοος εἰμὶ νέκυς,
Τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρωνα τῆς Ἰοκάστης.
Ναὶ, ναὶ τὸν γενέταν, διατί μάτην τὰ νεογνὰ ἔκτειναν,
Ἀνθρώπων κακίης μηδὲν ἐπιστάμενα;
Ἡμετέροις πετάλοισι κατάσκιος οὐκέτι Ῥώμη,
Ῥίζα γὰρ ἐκλάσθη Θρηϊκίοις ἀνέμοις.

Ἡ ἐξήγησις τῶν στίχων τῶν θρηνητικῶν εἶναι αὕτη.

Ἐγὼ ἐτάφηκα ἐδὼ ἡ πολλὰ ἀθλία, ὁποῦ εἶμαι ἀπὸ δύο Βασιλεῖς, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Τιβερίου, καὶ γυναῖκα Μαυρικίου τοῦ Βασιλέως, ὁποῦ ἔκαμα πολλὰ παιδία, καὶ ἔδειξα ὅτι τὰ πολλὰ παιδία ὁποῦ ἐγέννησα, ἤθελαν εἶσθαι καλὰ διὰ τὴν Βασιλείαν. καὶ κείτομαι μετὰ παιδία μου καὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου ἀπὸ κακίαν καὶ ὀργὴν τῶν στρατιωτῶν. οὐαὶ, οὐαὶ, ἐγὼ εἶμαι ὡσὰν τὴν Γόβην ἐκείνην, ὁποῦ εἶχε πολλὰ παιδία καὶ τὰ ἔχασε. καὶ ἀκόμι ἔπαθα χειρότερα ἀπὸ τὴν Ἑκάβην τὴν βασίλισσαν τῆς Τροίας, ὁποῦ ἐπῆραν τὴν βασιλείαν της, καὶ ἐσκότωσαν τὰ παιδία της. καὶ ἀπὸ τὴν Γοκάστην ἐκείνην, ὁποῦ ἔχασε τὴν βασιλίαν της καὶ τὰ παιδία της. ἂς εἶναι. τὸν πατέρα τῶν παιδίων τὸν ἄνδρα μου ἐσκότωσαν, ἀμὴ τὰ παιδία τὰ ἄκακα ὁποῦ δὲν ἤξευραν οὐδὲ ἔφταιγαν, διατί τὰ ἐφόνευσαν; λοιπὸν ἡ Κωνσταντινούπολις πλέον δὲν θέλει σκεπάζεσθαι ἀπὸ τὰ φύλλα μας, ἤγουν ἀπὸ τὸ γένος μας νὰ βασιλεύεται. διότι ἡ ῥίζα ὁλοτελῶς ἐκόπη ἀπὸ ἀνέμους ἐναντίους τῆς Θράκης, ἤγουν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐχθροὺς, ὁποῦ ἦταν ὡσὰν τὸν ἄνεμον τῆς Θράκης, ἢ ὁποῦ ἦσαν ἀπὸ τὴν Θράκην. ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἔλαβε τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐγένετο Γερεὺς, καὶ εὑρίσκετο ἐν τῇ Χρυσοπόλει νῦν λεγομένῃ Σκουτάριον, καὶ ἡσύχως ἐπέρασε τὴν ζωήν του καὶ ἀπέθανε. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου Τυράννου τοῦ Φωκᾶ πολλὰ κακὰ ἐπρίσσευσαν εἰς τὸν Κόσμον· θάνατος ἀνθρώπων καὶ ζώων πολὺς καὶ ἀναρίθμητος, ἀνομβρίαις, ἤγουν ὁποῦ δὲν ἔβρεχε, πεῖνα πολλὴ καὶ θανατικὸν, καὶ χειμῶνες μεγάλοι καὶ βαρέοι, καὶ τόσον ὅτι ἐπάγωσεν ἡ θάλασσα, καὶ ἀπέθαναν τὰ ὀψάρια. καὶ μίαν ἡμέραν τὸ βράδυ ἔπιε πολὺ κρασὶ ὁ Φωκᾶς καὶ ἐμέθυσε, καὶ τὸ πουρνὸν ἄργησε νὰ εὔγῃ ἔξω. τότε ἐφώναξεν ὁ Λαὸς, εὔγα Φωκᾶ. αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὴν μέθην δὲν εὐγῆκε γλήγορα νὰ ἰδῇ τὸν Λαὸν, καὶ ἐφώναξαν μεγαλοφώνως, πάλιν κρασὶ ἔπιες; πάλιν τὸν νοῦν σου ἔχασες; καὶ ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐφόνευσε πολλούς. καὶ τινὲς ἀπὸ τῆς λύπης τῶν φονευθέντων ἔδραμαν καὶ ἔβαλαν φωτίαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔφυγαν ὅλοι οἱ φυλακωμένοι. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Χοσρόης τῶν Περσῶν βασιλεὺς δύναμιν πολλὴν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ στρατηγοῦ του. καὶ ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ἐπολέμει μὲ τοὺς Πέρσας, καὶ ἐλαβώθη ὁ Γερμανὸς, καὶ ἐνικήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι. καὶ ὁ Γερμανὸς μετὰ ἕνδεκα ἡμέρας ἀπέθανε. καὶ πάλιν Ναρσῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Φωκᾶς τὸν ἔκαμε στρατηγὸν, ἐπολέμησε μετὰ τῶν Περσῶν καὶ ἐνικήθη, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ φουσάτου ἠφανίσθη. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Φωκᾶς ἐλυπήθη πολλά. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας τῶν Ῥωμαίων οἱ Πέρσαι ἠφάνισαν. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Πέρσαι ἐπῆραν τὸν τόπον καλούμενον Δάραν, καὶ ὅλην τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Συρίαν. καὶ τόσην αἰχμαλωσίαν ἔκαμαν, ὅτι μετρημὸν δὲν εἶχε. τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀπέθανε Κυριακὸς ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐχειροτονήθη Θωμᾶς Διάκονος καὶ Σακελλάριος.

τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. τῷ δὲ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, πολλοὺς φίλους τοῦ Μαυρικίου ὁ Τύραννος ἀπεκεφάλισε, καὶ τὰ κορμία τως ἔκαψε. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Πέρσαι τὸν Εὐφράτην διεπέρασαν ποταμὸν, καὶ ὅλην τὴν Συρίαν καὶ Παλαιστίνην καὶ Φοινίκην ἠχμαλώτευσαν. ὁ δὲ ἀλιτήριος τοῦτος Φωκᾶς ὁ Τύραννος, λαβὼν τὴν βασιλείαν, Θεοῦ παραχωρήσει, πολλὰ κακὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς Αἱρετικὸς ἔκαμε, καὶ εἰς τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν. πολλοὺς ἀδίκως ἀπεκεφάλισε, πολλοὺς ἐξώρισε, πολλῶν τὸν βίον ἥρπαξε, πολλὰς γυναῖκας παρθένους ἔφθειρε, καὶ εἴτι ἄλλο κακὸν ἀσωτίας ἦτον, δὲν ἔλειψε νὰ μὴν τὸ κάμῃ, ὅτι εἶχε συνεργείας ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν διάβολον. καὶ ὁ ἐλεεινὸς Λαὸς οἱ Χριστιανοὶ, βλέποντες τὰ πολλά του κακὰ, ἐβόων μετὰ δακρύων κατ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. ὅμως ἤκουε ταῦτα ἕνας ἁγιώτατος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὴν παῤῥησίαν εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ αὐτοῦ ἔργα, ἐβόησε πρὸς τὸν Θεὸν λέγων· Κύριε Θεέ μου, δέομαί σου μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸν ἐλεεινόν. τί εἶναι ἡ ὀργὴ ὁποῦ ὠργίσθης τὸν Λαόν σου, καὶ ἀπέστειλας τοιοῦτον Τύραννον βασιλέα εἰς αὐτόν; τί εἶναι ἡ τόση παίδευσις; τί εἶναι αὕτη ἡ παραχώρησις ὁποῦ ἐπαραχώρησες εἰς τὸν λαΰν σου, καὶ παρέδωκας αὐτὸν εἰς χεῖρας τοιούτου λύκου αἱμοβόρου; τί ἀπέστρεψας τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' αὐτοῦ; τότε ἀπεκαλύφθη αὐτῷ Θεόθεν τῷ Θεοφόρῳ, ὅτι πολλὰ ἐρεύνησα νὰ εὕρω πλέον χειρότερον βασιλέα ἀπὸ τοῦτον, καὶ δὲν ἦυρα ἄλλον εἰς παίδευσιν τοῦ Λαοῦ, νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις ὁποῦ κάμνουν τὴν σήμερον, ὅτι τελείως ἀπ' ἐμοῦ ἐξέκλιναν, καὶ τῷ Διαβόλῳ ἐπαραδόθησαν, καὶ τρέχουν εἰς τὰ θελήματα αὐτῶν. ὅμως τὰς νεύσεις τοῦ Θεοῦ πλέον ἀπὸ τὴν σήμερον μὴν ἐρευνᾷς. ὁ δὲ Θεοφόρος ἐκεῖνος, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἐπροσκύνησε τῷ Θεῷ, ζητῶν συγχώρησιν. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, οἱ Πέρσαι σὺν τῷ Καρδαρίχᾳ ἐπῆραν φουσάτον πολὺ, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ἔλαβαν τὴν Ἁρμενίαν, Καππαδοκίαν, Γαλατίαν, καὶ Παφλαγονίαν, καὶ ἦλθαν ἕως τὴν Χαλκηδόνια κουρσεύοντες. καὶ οἱ μὲν Πέρσαι ἔξω τῆς Πόλεως ἐπαίδευαν τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Φωκᾶς μέσα εἰς τὴν Πόλιν ἔκαμνε χειρότερα παρὰ τοὺς ἔξω Τυράννους. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὡμοφώνησαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἀπιστήσαντες ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ βασιλέως, ἔκαμαν συνωμοσίαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. καὶ ἔσφαξαν τὸν μέγαν Ἀναστάσιον Πατριάρχην Ἀντιοχείας. καὶ ἔκοψαν τὸν αὐλὸν τῆς φύσεως αὐτοῦ, καὶ ἔβαλάν τον εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἔκοψαν καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν. ὁ δὲ Φωκᾶς, ὡς ἔμαθε τὴν στάσιν καὶ ἀπείθειαν τῶν Ἑβραίων, ἔκαμε τινὰ Κοπανᾶ ὀνόματι στρατηλάτην, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν μετὰ δυνάμεως κατὰ τῶν Ἑβραίων. καὶ ἄλλους μὲν ἐφόνευσεν, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλους ἐξώρισεν. ὅμως ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου. Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, εἰδὲ καὶ δὲν θέλετε, μάχαιραν θέλω στείλει εἰς ἐσᾶς. λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν μὲ τοὺς ἐχθροὺς του τοὺς Τυράννους παιδεύει μας τοὺς δούλους του τοὺς Χριστιανοὺς, διὰ νὰ σωφρονισθοῦμεν, καὶ διὰ νὰ παιδευθῶμεν εἰς τὰ κακὰ ὁποῦ κάμνομεν, καὶ νὰ

παπενωθῶμεν καὶ νὰ σωθῶμεν· ἀμὴ ἕως τέλους δὲν ἀφιύει νὰ παιδεύσῃ ἡμᾶς, μόνον ἀποδίδει αὐτῶν τὰ κακὰ ὁπῦ ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς, καὶ λαμβάνει κακὸν θανατον, καὶ δίδει τως καὶ ἄλλας παιδεύσεις πρὶν τὸ θανάτῳ. λοιπὸν καὶ τότε τῦ Τυράννῳ τῦ Φωκᾶ, μὴ δυνάμενος ὁ Θεὸς νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀδίκους φόνους καὶ τὰ πολλὰ κακὰ ὁπῦ ἔκαμνεν, ἐλάλησεν εἰς τὸν καρδίαν Κείσαρ τῦ Παβρικίῳ, ἀνδρὸς δικαίῳ, καὶ ἔγραψε πρὸς Ἡράκλειον τὸν Παβρίκιον, Σβατηγὸν Ἀφρικῆς, ὅτι νὰ ἤθελε σείλῃ τὸν υἱὸν αὐτῦ, καὶ Νικήταν τὸν υἱὸν Γρηγορᾶ τῦ Παβρικίῳ τὸν Γποσράτηγον αὐτῦ, ἵνα ἔλθωσι καὶ τῦ Τυράννῳ, ὅτι ἔμαθε δι' αὐτὲς, ὅτι ἑτοιμάζονται νὰ ἔλθῃ κατ' αὐτῦ τῦ Φωκᾶ. ὁ δὲ Ἡράκλειος λαβὼν τὸ γράμμα τῦ Κείσαρ, καὶ ὁδηγίᾳ Θεῦ ἁρμάτωσε κάτεργα πολλὰ εἰς τὸν Ἀφρικὸν, καὶ φυσάτον πολὺ ἔκαμε, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Κωνσαντινούπολιν, εἰς τὸν λιμιῶνα, τὸν καλέμενον Σοφίας. ἔφερε δὲ καὶ τὸν ἀχειροποίητον Εἰκόνα τῦ Κυρίυ ἡμῶν Γησῦ Χριςῦ εἰς βοήθειαν αὐτῦ, ἵνα ξοπώσῃ τὸν ἐχθρὸν αὐτῦ, καθὼς καὶ ἐγράφετο. πολέμῳ δὲ γενομένῳ ἀναμέσον Φωκᾶ καὶ Ἡρακλείυ, Θεῦ δὲ Βοηθῦντος, ἐνίκησεν ὁ Ἡράκλειος. καὶ ὁ Φωκᾶς ἰδὼν ὅτι ἐνικήθη, ἔφυγε εἰς τὰ Βασίλεια, Φωτεινὸς δέτις ὀνόματι ἀδικήθη ἀπὸ τῦ Φωκᾶ, ἅτι μὲ δυνασείαν ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκά τε, καὶ ἔδραμε εἰς τὰ Βασίλεια μὲ τινὰς στρατιώτας, καὶ τὸν Φωκᾶν ἔπιασε, καὶ ἀτίμως ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Βασιλικὸν εὔγαλε, καὶ ἐγύμνωσέ τον ἀπὸ τὰ Βασιλικὰ φορέματα ὁπῦ ἐφόρειε, καὶ τὸν ἐφόρεσε μαῦρα. καὶ δέσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὸν ἔσυρε μὲ μεγάλης ἐνβροπῆς καὶ ἀτιμίας, καὶ εἰς τὸν Ἡράκλειον τὸν ἐπαρέδωκεν. ἰδὼν δὲ ὁ Ἡράκλειος τὸν Φωκᾶν τὸν ἐχθρὸν τῦ Θεῦ ἔμορφόθη τε δεμνῶν, ἐχάρη μεγάλως, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὤρισε καὶ ἔκοψαν τὰ χέρια, καὶ τὰ ποδάρια τε, καὶ τὰς ὦμους, καὶ τὴν φύσιν αὐτῦ, καὶ ἐν ὑστέροις τὴν κεφαλήν. τότε οἱ στρατιῶται λαβόντες τὸ μιαρὸν αὐτῦ σῶμα, ὑπῆγαν ἐν τῷ Φόρῳ, ἐκεῖ ὁπῦ ἐπωλῦσαν τὰ κρέη τῶν βοϊδίων, καὶ ἔκαψαν τὸ μιαρόν τε σῶμα. ἦτον δὲ συμπήγορος Κείσαρος ὁ Παβρίκιος εἰς τὸν θανάτον τῦ Φωκᾶ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ παμμίαρος χρόνυς, ἡ. καὶ ὅλα τὰ πολλὰ κακὰ ὁπῦ ἔκαμε, ἔλαβε κακὸν θάνατον τὸ σῶμα, καὶ ἡ ψυχή τε ἐκληρονόμησε τὴν γέεννα τῦ Πυρὸς, ὅπυ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Θανατος Φωκᾶ τῦ Τυράννυ. Βασιλεία Ἡρακλείυ.

Μετὰ τῦτον ἐβασίλευσεν αὐτὸς ὁ Ἡράκλειος χρόνυς, λά. ἐτέφθη δὲ ὑπὸ Σεργίυ Παβριάρχυ ἐν τῷ Εὐκτηρίῳ τῦ Ἁγίυ Στεφάνυ ἐν τῷ Παλατίῳ. ἐτέφθη δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ Αὐγέσα, ὀνόματι Φαβία, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Εὐδοκίαν, Κόσμυ ἔτος, ςργ'. ἀπὸ δὲ Χριςῦ, χ θ'. τότῳ τῷ χρόνῳ ἔλαβαν οἱ Πέρσαι τὴν Ἀπάμειαν τῆς Συρίας καὶ τὴν Ἔδεσσαν. καὶ ἦλθαν ἕως εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολεμήσαντες μὲ τῦς Περσῶν, ἐνικήθησαν, καὶ ἀπωλέθη τὸ φυσάτον, μόνον ὀλίγον ἐγλύτωσε. τῷ δὲ, β. χρόνῳ παρέλαβαν οἱ Πέρσαι Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων ἠχμαλώτευσαν. βλέπων δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἦλθεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ λύπην, καὶ διελογίζετο τί νὰ κάμῃ, ἔσωπας ὁπῦ δὲν εἶχε χρυσίον ὁλοτελῶς, ἀμὴ δείσκετο εἰς πολλὴν πποχείαν ἡ Βασιλεία. τότῳ τῷ χρόνῳ ἐγνωνήθη τῷ Βασιλεῖ υἱὸς ἀπὸ Εὐδοκίας τῆς γυναικὸς αὐτῦ, Ἡράκλειος ὁ Μικρὸς, ὁ Νέος Κωνσαντῖνος, Μιὼὶ Μαΐῳ, γ'. τῷ αὐτῷ χρόνῳ, τῷ τετάρτῳ ἦγεν τῆς αὐτῦ Βασιλείας, ἐπολέμησαν οἱ Πέρσαι τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐπῆραν αὐτὴν, καὶ τὴν ἠχμαλώτευσαν ὅλην. ὁ δὲ Ἡράκλειος πρὸς τὸν Χοσρόην ἔστειλε, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ παύσῃ νὰ μὴ χύνῃ αἵματα ἀνθρώπων, καὶ πάντον νὰ λαμβάνῃ, ἦγεν τέλος. καὶ καμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔδωκε τῆς ἀνθρώπων τῦ Βασιλέως. τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπῆρεν ὁ Ἡράκλειος γυναῖκα, Μαρτίναν ὀνόματι, καὶ Αὐγέσαν τὴν ἔστειλε Σέργιος ὁ Παβριάρχης. τὸν δὲ, ε. χρόνον παρέλαβαν οἱ Πέρσαι τὸν Γορδανὴν, καὶ τὴν Παλαιςίνην, καὶ τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ μὲ πολέμυ, καὶ ἀπεκεφάλισαν ὡς λέγυν τινὲς μυριάδας, θ'. σχὰ χειρὸς τῆς Ἑβραίων. διότι αὐτοὶ ἠγόρασαν τὰς Χριςιανὰς καθ' σίας ὡς ἐδυνέτο, ἢ πολλὲς ἢ ὀλίγας, καὶ τὰς ἐφόνευαν. Ζαχαρίαν δὲ τὸν Παβριάρχην Ἱεροσολύμων, καὶ τὰ τίμια Ξύλα ἔλαβαν, καὶ Λαὸν πολὺν αἰχμάλωτον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Περσίαν. αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐγνωνήθη τῷ Βασιλεῖ ἄλλος υἱὸς Κωνσαντῖνος, ἀπὸ Μαρτίνας γυναικὸς αὐτῦ, καὶ ἐβαπτίσθη ἐν Βλαχέρναις ὑπὸ Σεργίυ Παβριάρχυ. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ παρέλαβαν οἱ Πέρσαι ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Λιβύην, καὶ ἕως Αἰθιοπίας, καὶ ἐπῆραν αἰχμαλωσίαν πολλὴν καὶ χρυσίον, καὶ ἐγύρισαν, τὴν δὲ Καρχηδόνα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὴν πάρυν. τῷ δὲ, ή. χρόνῳ πάλιν ὁ Ἡράκλειος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Χοσρόην Ἀποκρισιαρίυς, παρακαλῶν αὐτὸν σχὰ νὰ κάμυν ἀγάπην. ὁ δὲ Χοσρόης ἀπεκρίθη τῷ Ἡρακλείῳ, ὅτι ἐὰν θέλῃς ἀγάπην, νὰ ἀρνηθῇς τὸν Σταυρωμὸν, τὸν ὁποῖον λέγετε ὅτι εἶναι Θεὸς, καὶ νὰ προσκυνήσετε τῷ Ἡλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκύσας ἔπω, μεγάλως ἐλυπήθη. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἔκαμαν οἱ Ἄραβες φυσάτα, καὶ ἦλθαν ἕως τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ Ἡράκλειαν. ἀπέστειλε δὲ ὁ Ἡράκλειος εἰς Χασγανὸν τὸν αὐθεντὴν Ἀράβων ζητῶν ἀγάπην. ὁ δὲ Χασγανὸς ἔστερξε. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐλθὼν ἔξω τὴν Μακρὰν Τείχη μὲ πολλῶν δωρημάτων βασιλικῶν σχὰ νὰ δεχθῇ τὸν Χασγανὸν καὶ νὰ λάβῃ πίσιν παρ' αὐτῦ, ὅτι νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη βεβαία εἰς αὐτὲς, καὶ ὁ Χασγανὸς πλησιάσας πρὸς τὸν Βασιλέα, ἠθέτησε τὰς σωθήκας καὶ τὰς ὅρκυς ὁπῦ ἔκαμε σχὰ τὴν ἀγάπην, καὶ ἐξαίφνης τυραννικῶς μὲ τὸ Βασιλέως ἔδραμεν. ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ὅπως, ἐξεπλάγη εἰς τὴν ὑπερβολὴν ἐκείνην τὴν αἰφνιδίαν τῦ Χασγανύ, καὶ φυγὼν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ λαβὼν ὁ Χασγανὸς τὰ βασιλικὰ ἐκεῖνα δωρήματα, ἐγύρισεν εἰς τὰς Χώρας τῆς Ἡρακλείας καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ τὰς ἠχμαλώτευσε. τῷ δὲ, ί. χρόνῳ τῆς αὐτὸ βασιλείας ἀπέστειλε πρὸς Χασγανὸν Βαπονέμυος, διατὶ ἐπαρέβη τὰς λόγυς τε καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ὁπῦ ἔκαμε, καὶ δὲν ἔστερξεν εἰς τὰς ὅρκυς

αὐτοῦ, μόνον τοὺς ἠθέτησε. καὶ ὁ Χασγάνος εὐλαβηθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ Βασιλέως, ἔκαμεν ἀγάπην μετὰ τοιαύτης συμφωνίας, ἵνα δίδῃ τέλος αὐτῷ ὁ Βασιλεύς. ἐγύρισαν δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸν Βασιλέα μετὰ χαρᾶς μεγάλης. καὶ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς τεχνηέντως, ἔσωντας ὁποῦ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ σωματικῶς εἰς τὴν Περσίαν νὰ μὴν ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν Χασγάνον. τῷ δὲ, ιβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ὡς ἐγένετο ἡ Ἑορτὴ τοῦ Θείου καὶ Μεγάλου Πάσχα, ἐν τῷ ἅμα τῇ δευτέρᾳ τὸ ἑσπέρας ἡτοιμάσθη νὰ ὑπαγένῃ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πέρσας. καὶ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας χρυσίον καὶ ἀργύριον δανεικὸν, ὅτι εἰς πτωχείαν εὑρίσκετο, καὶ ἐγγράφως ἔγραψε τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ τί ἔλαβε. ἀφῆκε δὲ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, καὶ Σέργιον τὸν Πατριάρχην, καὶ Βοῦνον τὸν Πατρίκιον, ἄνδρα φρονιμώτατον καὶ συνετὸν καὶ πολύπειρον, νὰ διοικοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ὅλα τὰ τῆς Βασιλείας. ἔγραψε δὲ ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Χασγάνον, παρακαλῶν αὐτὸν ὡς φίλον ἠγαπημένον, νὰ εἶναι βοηθὸς εἰς τὰ πράγματα τῶν Ῥωμαίων, καὶ Ἐπίτροπον τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ τὸν ὠνόμασεν. ὁ δὲ Χοσρόης τῶν Περσῶν βασιλεὺς, Σάην τὸν Στρατηγὸν ἀπέστειλε μετὰ πολλῆς δυνάμεως κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἠφάνισεν ὅλην τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἱκανὸν καιρὸν ἐκεῖ ἐκάθισε. καὶ τὸν Βασιλέα Ἡράκλειον μετὰ ἐπιβουλῆς καὶ ἀπάτης ἐκαλέσατο πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ ἀγάπην ἐλάλησεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπίστευσε τοὺς λόγους του, καὶ μὴ θαρρῶν ὅτι δόλιος εἶναι, ἐπίστευσεν αὐτὸν, καὶ πέμπει μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡγεμόνος Σάη γέροντας ἀπὸ τοὺς Μεγιστάνας ἑβδομήντα, πρὸς Χοσρόην τὸν βασιλέα μετὰ πολλῶν καὶ μεγάλων δωρημάτων Βασιλικῶν. τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ὁ Σάης, καὶ ὑπαγένωντας ἔδησεν αὐτοὺς κακῶς καὶ ἀτίμως, καὶ εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Χοσρόην τὸν βασιλέα αὐτοῦ ἐπαρέδωκεν αὐτούς. ὁ δὲ Χοσρόης, λαβὼν αὐτοὺς καὶ ἐξετάσας, ἔμαθε τὸ ἀληθὲς, ὅτι ὁ Σάης μετὰ τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου ὡμίλησε περὶ ἀγάπης, καὶ τούτους Ἀποκρισαρίους ἀπέστειλεν Ἡράκλειος ὁ Βασιλεύς. ἀκούσας δὲ ὁ Χοσρόης, ὅτι ὁ Σάης τὸν Βασιλέα εἶδε, καὶ δὲν τὸν ἔπιασε νὰ τὸν φέρῃ δεμένον, ἐθυμώθη καὶ ὠργίσθη, καὶ παρευθὺς ὥρισε καὶ ἔγδαραν τὸ δέρμα τοῦ Σάη, καὶ κακῶς ἀπέθανε, τοὺς δὲ Ἀποκρισιαρίους ὥρισε καὶ ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, καὶ κακῶς εἶχαν ἐκεῖ ὡς δεσμίους. μαθὼν δὲ περὶ τούτων ὁ Ἡράκλειος, ἐλυπήθη. ὁ δὲ Χοσρόης πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον Ἄρχοντα μετὰ πολλῆς δυνάμεως, καὶ ἦλθε πρὸς τὴν Ἀσίαν τὴν Ῥωμαίαν, καὶ θάνατον πολὺν καὶ αἰχμαλωσίαν ἔκαμεν. ὁ δὲ Ἡράκλειος, μὴ δυνάμενος πλέον ὑποφέρειν τὸν αἰχμαλωτισμὸν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Λαοῦ, ἀπέφηνε μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Περσίαν. καὶ ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, τόν τε Κλῆρον, καὶ τοὺς Ἄρχοντας, καὶ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ βασιλικὰ εὔγαλε, καὶ ἔβαλε μαῦρα. καὶ ὡσὰν ἐσέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, λέγει τοῦ Πατριάρχου. εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος Ἁγίας Θεοτόκου, καὶ ἐσὲ ἀφήνω τὴν Πόλιν ταύτην καὶ τὸν Υἱόν μου. τότε ἦλθε καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄρχησε καὶ ἔλεγεν οὕτω. Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε Ἰησοῦ

Χριστὲ, μὴ παραδῷς ἡμᾶς εἰς ὄνειδος τοῖς ἐχθροῖς σου διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψας ἐλέησον, καὶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου νίκην δὸς ἡμῖν διὰ νὰ μὴν καυχηθοῦν οἱ ὑπερήφανοι Τύραννοι κατὰ τῶν δούλων σου τῶν ἐλεεινῶν Χριστιανῶν. ἰδὼν δὲ τὸν Βασιλέα Γεώργιος ὁ Πισίδης μετὰ τοιαύτης ταπεινώσεως, εἶπε πρὸς αὐτόν. ὦ Βασιλεῦ, μὲ μαῦρα ὑποδήματα ἐτύλιξες τὰ ποδάριά σου; ἀμὴ ἤξευρε, ὅτι μὲ τὸ αἷμα τῶν Περσῶν θέλεις τὰ βάψει, νὰ γένουν κόκκινα. καὶ ποιήσας τὴν προσευχὴν ὁ βασιλεὺς, ἔλαβε μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν Θεανδρικὴν καὶ Ἀχειροποίητον Μορφὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν. ἐσέβη δὲ εἰς καράβια, καὶ ἐπέρασε τὴν Μαύρην θάλασσαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν. ἔλαβε δὲ εἰς βοήθειαν καὶ πολλοὺς Τούρκους καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη. ἀπερχομένου δὲ τοῦ Βασιλέως, ἦυρε τὸ φουσάτον αὐτοῦ εἰς φόβον πολὺν, καὶ εἰς ἀλληλομαχίαν, καὶ ἀταξίαν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη χωρισμένον. καὶ ἐδημηγόρησε λόγους γλυκυτάτους, καὶ ἠγκαλίσθη αὐτὸ, καὶ περιποιήθη ὡς πατὴρ φιλεύσπλαγχνος τὰ παιδία αὐτοῦ, καὶ εἰς ὁμόνοιαν μίαν κατέστησε καὶ ἀγάπην πολλήν. καὶ παρήγγειλε καθ' ἑνὸς, ὅτι ἀπὸ πᾶσαν ἀδικίαν νὰ ἀπέχουν, καὶ τὴν εὐσέβειαν νὰ ἀγαποῦν νὰ προσκυνοῦν. ἀκούσαντες δὲ οἱ Πέρσαι, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ὑπαγένει κατ' αὐτῶν, ἔδραμε πλῆθος καβαλαρέων Περσικὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἁρμενίας, ὅπου ἦτον ὁ Βασιλεὺς, ὅπως ἐξαίφνης νὰ δώσουν πόλεμον τοῦ Βασιλέως, νὰ τὸν νικήσουν. τὸ δὲ φουσάτον τοῦ βασιλέως οἱ Ῥωμαῖοι ἔμαθαν ὅτι οἱ Πέρσαι κατ' αὐτῶν ἔρχονται νὰ πολεμήσουν, καὶ ἐπροέδραμαν καὶ ὑπήντησαν αὐτούς. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Πέρσας, καὶ τὴν Στρατηγὸν αὐτῶν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔδεσαν, καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τὸν ἤφεραν, ἀπὸ δὲ τοῦ φουσάτου τοὺς περισσοτέρους ἀπεκεφάλισαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπερχόμενος ὅπου ἂν ἤθελε τύχῃ πόλεμος, αὐτὸς ἔτρεχε πρῶτος. καὶ βλέποντας τὸ φουσάτον, ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρῶτος εἰς πόλεμον τρέχει, ἔλαβον θάρσος καὶ ἔτρεχαν ὡς λέοντες, καὶ ἐνίκησαν ὅλον τὸ πλῆθος τὸ Περσικὸν καὶ ἔσφαξαν τους. καὶ μόνον ὀλίγοι ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔγινεν εἰς αὐτοὺς εἶπάν την εἰς τὸν Χοσρόην τὸν βασιλέα τους. ὅθεν οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλως ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Βασιλέα ηὐχαρίστουν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἦλθεν ὁ χειμὼν, ἀφῆκε τὸ φουσάτον μὲ τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Ἁρμενίαν διὰ νὰ ξεχειμάσῃ, καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ Βασιλεὺς δρομαῖος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς τὴν Ἁρμενίαν εἰς τὰ φουσάτα ἔφθασε, καὶ ἰδόντες αὐτὸν καὶ προσκυνήσαντες, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. ὁ δὲ Χοσρόης ἀπέστειλε τὸν Σαρναβάζαν μὲ πολὺ φουσάτον κατὰ τῶν Ῥωμαίων. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἐσέβη εἰς τὴν Περσίαν. καὶ μαθὼν ὁ Χοσρόης, ἀπέστειλε ταχυδρόμον, καὶ ἐγύρισε τὸν Σαρναβάζαν. καὶ συνάξας ὁ Χοσρόης ὅλα τὰ Περσικὰ φουσάτα, ἔδωκε τοῦ Σαρναβάζα νὰ ὑπάγῃ κατὰ τοῦ Βασιλέως. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἂν ἐσέβη μέσα εἰς τὴν καθολικὴν Περσίαν, ἔβαλε στίαν, καὶ ἔκαιε τὰ Κάστρη καὶ τὰ Χωρία. ἔμαθε δὲ ὁ Βασιλεὺς περὶ τοῦ Χοσρόου, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἕνα Κάστρον, Γαζακὸν λε-

γόμενον, μὲ φουσάτον μεγάλον. ὥρμησε καὶ ὑπάγει εἰς αὐτὸν, καὶ ἔστειλεν ὀμπρὸς μερικὸν φουσάτον ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς ὁποῦ εἶχε. καὶ ὁ Χοσρόης, ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐσύμωσεν εἰς αὐτὸν, ἔστειλε βίγλαν, καὶ ὑπαντήθη μετὰ τῶν Σαρακηνῶν τοῦ Βασιλέως. καὶ οἱ Σαρακηνοὶ, ὡς εἶδαν τὴν βίγλαν τοῦ Χοσρόου, ἔδραμαν καὶ ἄλλους ἔσφαξαν, καὶ ἄλλους ἐπῆραν ζωντανοὺς ὁμοῦ μὲ τὸν Στρατηγὸν αὐτῶν, καὶ τῷ Βασιλεῖ τούτους παρέδωκαν. τοῦτο μαθὼν ὁ Χοσρόης ἔφυγεν. ὁ δὲ βασιλεὺς καταδιώξας αὐτὸν καὶ τὸ φουσάτον αὐτοῦ, πολλοὺς ἔσφαξε καὶ ἠχμαλώτευσε. καὶ ὡς ὑπῆγε καὶ ἔλαβε τὴν Γαζακὸν Πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Πυρὸς καὶ τὰ χρήματα τοῦ βασιλέως Λυδῶν. καὶ ὡς ἐσέβη εἰς τὸ Κάστρον, ἦυρε τὸ μυσαρὸν εἴδωλον τοῦ Χοσρόου, καὶ ἄλλα πολλὰ εἴδωλα ὁποῦ εἶχε μετὰ χρυσίου καὶ λίθων τιμίων. ἔβαλε φωτίαν καὶ ἔκαψέτα ὅλα, καὶ τὸν ναὸν τοῦ Πυρὸς, καὶ τὸ Κάστρον, καὶ ἐδίωχνε πολλὰ τὸν Χοσρόην νὰ τὸν πιάσῃ. ἔλαβε δὲ αἰχμαλωσίαν ὁ βασιλεὺς ὡσεὶ χιλιάδας, ν'. καὶ ἔδεσεν αὐτούς. ἦτον δὲ ὁ βασιλεὺς πολλὰ συμπαθὴς καὶ ἐλεήμων, καὶ ἔβλεπεν ἐκείνους τοὺς δεμένους, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ, καὶ ἔλυσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰ δεσμά. ὁ δὲ βασιλεὺς γράμματα εἰς τὴν Πόλιν ἀπέστειλε, γράφωντας τὴν νίκην ὁποῦ ἔκαμε, Θεοῦ χάριτι. καὶ ἀκούσαντες οἱ ἐν τῇ Πόλει, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ὁλοψύχως ἐδόξασαν τὸν Θεόν. τῷ δὲ, ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁ Χοσρόης νέαν στρατιὰν ἔκαμεν ἀπότε ξένων καὶ δούλων καὶ τοπικῶν, καὶ ἐπαράδωκε τοῦ Σάη τοῦ Στρατηγοῦ, καὶ ἄλλας, ν'. χιλιάδας ἀπὸ τοῦ Σαρβάρου ἐσύναξε, καὶ κατὰ τοῦ Βασιλέως ἀπέστειλε. τὸν δὲ Σάρβαρον μὲ τὸ ἐπίλοιπον φουσάτον ἔστειλε νὰ πολεμήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐσυμφώνησαν μετὰ ἄλλων πολλῶν πολεμιστῶν Ἀράβων καὶ Σθλαβίνων, ὅπως νὰ ἔλθουν καὶ τὴν Πόλιν τελείως νὰ ἀφανίσουν. καὶ ὁ βασιλεὺς μαθὼν περὶ τούτου, εἰς τρία μέρη τὸ φουσάτον αὐτοῦ ἐχώρισε. καὶ τὸ μὲν ἓν ἔστειλεν εἰς φύλαξιν τῆς Πόλεως, τὸ δὲ ἄλλο ἐπέδωκε Θεοδώρῳ τῷ Ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦ Στρατηγοῦ τῶν Περσῶν νὰ πολεμῇ, τὸ δὲ τρίτον ἐπῆρεν αὐτὸς καὶ ὑπῆγε πρὸς Λαζικὴν, καὶ τοὺς Τούρκους τῆς Ἀνατολῆς ὁ βασιλεὺς εἰς βοήθειαν ἐκάλεσαν. ὁ δὲ Στρατηγὸς Σάης μὲ τὸ νέον φουσάτον τοῦ Χοσρόου κατὰ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἀδελφοῦ Θεοδώρου ὑπῆγε, καὶ πρὸς πόλεμον ἡτοιμάσθησαν. ὁ δὲ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, πολέμου γενομένου, χάλαζαν παραδόξως μεγάλην ἔρρηξε κατὰ τῶν Περσῶν καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσε, τὸ δὲ φουσάτον τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἀδελφοῦ εἶχε γαλήνην μεγάλην. καὶ ὡς εἶδε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἔδραμε κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἔσφαξε πολλὰ πλήθη τῶν Περσῶν. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Χοσρόης, ὠργίσθη τὸν Σάην. καὶ μαθὼν ὁ Σάης τὴν ὀργὴν τοῦ Βασιλέως, ἠσθένησε, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπέθανε. καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν του ὁ ἀσεβὴς Χοσρόης ἔκαμε πολλὴν παίδευσιν εἰς τὸ κορμὶ τοῦ Σάη καθὼς ἦτον ἀπεθαμμένον. ὁ δὲ Ζεβελεὴλ, ὁ δεύτερος Ἀφέντης ἀπὸ τὸν Χασγανόν, ἔστωντας νὰ ἔχουν ἀγάπην μὲ τὸν Βασιλέα, ὑπῆγεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ περιπατῶντας τὴν Περσίαν, πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας ἔκαψε καὶ ἠφάνισεν. ὁ δὲ βασιλεὺς εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Λαζικὴν καὶ ὑπήντησε τὸν Ζεβελεὴλ

τὸν φίλον αὐτοῦ, καὶ χαρὰς μεγάλας ἔκαμαν. καὶ ὁ Ζεβελεὴλ ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα, καὶ ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ μὲ φουσάτα πολλὰ εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως. καὶ αὐτὸς ἐγύρισεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ υἱοῦ Ζεβελεὴλ κατὰ Χοσρόου ὑπήγεναν. ὁ δὲ Σάρβαρος, ἐρχόμενος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ τὴν πολεμήσῃ μετὰ τῶν Ἀράβων, πολλὰς Πόλεις καὶ Χώρας τῆς Ἀνατολῆς ἠφάνισε, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Σκούταρι. ὁ δὲ Χάσγανος ἀθετήσας τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως, ἠνώθη μετὰ τοῦ Σαρβάρου, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τίς νὰ γράψῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβῶν, τῆς τε Ἁρμάδος, καὶ τῶν καραβίων, καὶ πεζῶν; ἡ μὲν θάλασσα ἐγέμισε κάτεργα, ἡ δὲ γῆ καβαλαρέους καὶ πεζούς. ἔβαλαν δὲ φωτίαν καὶ ἔκαψαν ὅλα τὰ ἔξω τῆς Πόλεως. καὶ τοσοῦτον φουσάτον ἦτον, ὅτι ἕνας Ῥωμαῖος δὲν ἔφθανεν εἰς δέκα ἐχθρούς. καὶ ἐβόησαν μεγαλοφώνως οἱ παμμίαροι, ὅτι μηδὲν θαρρεῖτε εἰς τὸν Θεὸν ὁποῦ πιστεύετε, νὰ σᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέριά μας, διότι ἡμεῖς ἄυριον πέρνομεν τὴν Πόλιν ἀπὸ τὰ χέριά σας, καὶ ἐσᾶς θέλομεν ἀφανίσει καὶ φονεύσει. ὁ δὲ Λαὸς ἤκουε ταῦτα, καὶ μεγάλως ἐλυπεῖτο, καὶ δέησιν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁλοψύχως ἐποίησαν, καὶ πρὸς τὴν Ὑπέραγνον αὐτοῦ Μητέρα τὴν ἀκαταμάχητον Δέσποιναν Θεοτόκον. καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τὴν δέησιν αὐτῶν. καὶ θαῦμα μέγα καὶ ἐξαίσιον ἐποίησεν αὐτὴ ἡ Ὑπέραγνος καὶ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος. δέκα ἡμέρας ἦτον τὸ φουσάτον γύροθεν τῆς Πόλεως. τῇ δὲ δεκάτῃ τὸ πρωΐ, ὅταν εὔγενεν ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Κόσμον νὰ ἀνατείλῃ, εἶδαν οἱ ἄθεοι ἐχθροὶ ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν, ὁ ὁποῖος Ναὸς ἦτον κτισμένος πλησίον τοῦ τειχίου, ὁποῦ ἦτον ἡ θάλασσα, καὶ εὐγῆκε μία Γυναῖκα περιφανεστάτη καὶ εὐτρεπισμένη μὲ πολλοὺς στρατιώτας, ἡ ὁποία ἦτον ἡ τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια, ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος. οἱ δὲ στρατιῶται οἱ θεῖοι ἦσαν Ἄγγελοι. καὶ ὡς εἶδον αὐτὴν ἐλογίασαν ὅτι εἶναι ἡ Βασίλισσα ἡ Γυναῖκα τοῦ Ἡρακλείου, καὶ ὑπαγένει πρὸς τὸν αὐθέντην αὐτῶν, διὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ, ἔστωντας νὰ λείπῃ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Περσίαν. καὶ βλέποντες αὐτὴν ὁποῦ ὑπήγενε, καὶ ἀπέρασε τὸ φουσάτον, καὶ δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ φουσάτον τοῦ ἀφέντη, ἔδραμαν ὀπίσω αὐτῆς νὰ τὴν φθάσουν. καὶ ὡς ἐπλησίασεν ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος συμὰ εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, τὸν λεγόμενον Παλαιᾶς Πέτρας, ἔγινεν ἄφαντος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη, οὐδὲ τὴν εἶδαν πόθεν ὑπῆγε. τότε τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἔγινε σκάνδαλον ἀναμέσον τοῦ φουσάτου τῶν Ἀσεβῶν, καὶ ἔσφαζαν ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως ἑσπέρας, ὁποῦ ἐπολέμουν ἀνάμεσα αὐτῶν, καὶ ἐξαίφνης, ὢ τοῦ θαύματος, ἦλθεν ὀργὴ καὶ εἰς τὴν Ἁρμάδα, ἄνεμος μέγας καὶ δυνατὸς, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὰ κάτεργα, καὶ τὰ ὑπῆγε καὶ τὰ ἔρρηξεν ἐκεῖ ὅλα εἰς τὸ τειχίον, εἰς τὸ Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς ταῖς Βλαχέρναις, καὶ τὰ ἐτζάκισεν ὅλα καὶ συνέτριψε. καὶ ὁ Λαὸς τῶν ἐχθρῶν, πολλοὶ μὲν παρὰ Θεοῦ ἐκατακάησαν, καὶ ἄλλους ἐκατάκοψαν οἱ Ῥωμαῖοι. ὅτι ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα, ὁποῦ ἔκαμεν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ τε γῆς καὶ

θαλάσσης, ἄνοιξαν ταῖς πόρταις τῆς Πόλεως καὶ εὐγῆκεν ὁ Λαὸς ὅλος τῶν Χριστιανῶν, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ νέοι, καὶ ἐκατέσφαξαν τοὺς ἐχθρούς. οἱ δὲ αὐθένται τοῦ φουσάτου, ὁ Σάρβαρος καὶ ὁ Χάσγανος καὶ ἄλλοι, ἐγύρισαν κλαίοντες ἀπὸ τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔπαθαν, ἔστωντας νὰ ἔχασαν τὰ φουσάτα αὐτῶν. ἐγύρισαν δὲ εἰς τοὺς τόπους των μετὰ ὀλίγης καὶ μικρᾶς στρατιᾶς. ὁ δὲ Σάρβαρος, μὴ ἔχων πρόσωπον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Χοσρόην, ἔμεινεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἠφάνιζε Λαοὺς καὶ Χώρας. τῷ δὲ, ι ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, εὑρισκομένου τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου εἰς τὴν Περσίαν, ἔχων καὶ τοὺς Τούρκους εἰς βοήθειαν, διὰ τὸν χειμῶνα ἐκαθέζετο ἐκεῖ. οἱ δὲ Τοῦρκοι φοβηθέντες τὸν χειμῶνα, καὶ τοὺς Πέρσας, ἵνα μὴ σφάξουν αὐτοὺς, ἀφῆκαν τὸν βασιλέα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐσύναξε τὸ φουσάτον αὐτοῦ καὶ εἶπεν. ἠξεύρετε, Ἀδελφοὶ, ὅτι οὐδένας εἶναι νὰ μᾶς βοηθήσῃ, μόνον ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ὁποῦ θέλουν δείξει τὴν βοήθειαν τους εἰς ἡμᾶς. ὁ δὲ Χοσρόης πάλιν ἐσύναξε φουσάτα, καὶ Στρατηγὸν ἔβαλεν εἰς αὐτὰ Ῥαζάστην ὀνόματι, ἄνδρα πολεμικώτατον καὶ ἀνδρειομένον, καὶ κατὰ τοῦ βασιλέως αὐτὸν ἔστειλεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπήγενε πρὸς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Περσίας, καὶ πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας ἔκαψε, καὶ τὸν Λαὸν τὸν Περσικὸν ὁποῦ εἶχεν αἰχμάλωτον, ὅλον τὸν ἀπεκεφάλισε. τὸν δὲ Ὀκτώβριον Μῆνα ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς εἰς μίαν χώραν, λεγομένην Χαμαϊθὰ, καὶ ἐκεῖ ἀνέπαυσε τὸ φουσάτον ὅλον ἡμέρας, ζ'. καὶ ὁ στρατηγὸς Ῥαζάστης ἠκολούθη τὸν βασιλέα κατόπισθεν. καὶ περνῶντας ὁ βασιλεὺς μὲ τὸ φουσάτον, ἠφάνιζε τὰ φαγητὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, καὶ ἤρχετο κατόπιν ὁ Ῥαζαστάνης, καὶ δὲν ἤυρισκε φαγητὰ, καὶ ἐπείνα πολλὰ, ὥστε πολλὰ ἄλογα ἀπὸ τὴν πεῖναν ἀπέθαναν. ἔσμιξε δὲ ὁ Ῥαζαστάνης μετὰ τοῦ βασιλέως, καὶ δώσαντες πόλεμον πρώτην καὶ δευτέραν φορὰν καὶ τρίτην, τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει καὶ τῆς Θεοτόκου, ἐνίκησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπέκτεινε Ῥαζαστάνην τὸν Στρατηγὸν, καὶ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὰ φουσάτα πολλούς. ἐλαβώθησαν δὲ Ῥωμαῖοι μόνον πενῆντα, καὶ ἀπὸ τοὺς πενῆντα οἱ δέκα ἀπέθαναν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐγλύτωσαν. ἐλαβώθη καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ χείλη. καὶ ὡσὰν ἔπαυσεν ὁ πόλεμος ὁποῦ ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ἤυραν τὸν Ῥαζαστάνην σφαμμένον, καὶ ἐπῆραν τὸ σκουτάριόν του, ὁποῦ ἦτον ὁλόχρυσον, καὶ τὸ λουράκι του, καὶ τὴν σέλλαν του, χρυσᾶ ὅλα. τότε ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ φουσάτον αὐτοῦ ἔδωκαν ὕμνους εὐχαριστηρίους εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον. καὶ λαβόντες θάρρος, ἐκίνησαν καὶ ἔδραμαν κατὰ τοῦ Χοσρόου νὰ τὸν σφάξουν. καὶ ὡς ἐπήγεναν, ἤυραν ἕνα παλάτιον τοῦ Χοσρόου, λεγόμενον Ῥοῦσα, καὶ τὸ ἐχάλασαν. ἀπὸ τοῦτο ἐπῆγαν εἰς ἄλλο παλάτιον, λεγόμενον Βεκλὰ, καὶ εἰς αὐτὸ ἦτον Ἱπποδρόμιον, καὶ πολλὰ θηρία καὶ ἑρπετὰ καὶ πετεινά. ἀπ' ἐκεῖθεν ἦλθαν εἰς ἄλλα παλάτια, καὶ ὅλα τὰ ἐκατάκαψαν. καὶ μαθὼν ὁ Χοσρόης διὰ τὰ παλάτιά του ὅτι τὰ ἐκατέκαψεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔρχεται νὰ τὸν πιάσῃ, μίαν νύκτα μὴν ἠξεύρωντας τινὰς ἀπὸ τὸν Λαὸν λόγον τινὰ, ἐτρύπησε τὸ τειχίον τοῦ Κάστρου, καὶ ἔφυγε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μὲ τὰ παιδία του, καὶ

ἐπέ-

ἐπέρασε καὶ ἐφυλάχθη εἰς ἕνα τόπον, ὁποῦ ἦτον πολλὰ δυνατὸς, καὶ δὲν ἐφοβᾶτο. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τόπον λεγόμενον Σιαγοὺρ, καὶ ἐκατέσκαψε Χώρας καὶ πράγματα. καὶ Γουδουροῦδος ὁ Χιλίαρχος Σαρβάρου, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Χοσρόου, ὀνόματι Συρόην, λέγοντες αὐτοῦ. ὅτι ὁ Χοσρόης θέλει νὰ στέψῃ βασιλέα τὸν μικρότερον υἱὸν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ ὁ Συρόης, καὶ δὲν τὸν ἐκαταδέχθη, ἔστειλέ μας νὰ τὸν πολεμήσωμεν. καὶ εἰ μὲν νικήσωμεν αὐτὸν, ἤδη καλὸν, εἰ δὲ, νὰ ἐλθοῦμεν εἰς τὴν βασιλείαν σου, νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ κατ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔλαβε τούτους μετὰ μεγάλης τιμῆς καὶ ἐφιλοτίμησεν αὐτούς. τότε παρευθὺς ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν Συρόην καὶ ἐδηλοποίησεν αὐτῷ, ὅτι ἐὰν θέλῃς νὰ νικήσῃς, ἄνοιξε ταῖς φυλακαῖς καὶ εὔγαλε τοὺς Ῥωμαίους ὁποῦ εἶναι μέσα σφαλισμένοι, καὶ δός τους ἅρματα, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὴν νίκην ὁποῦ θέλεις κάμει. καὶ οὕτως ὁ Συρόης ἤκουσε διὰ γραφῆς τοῦ βασιλέως, καὶ εὔγαλε τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τοὺς ὁποίους ἐκούρσευσεν ὁ πατήρ του ὁ Χοσρόης. καὶ ὑπῆγε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔπιασε ζωντανὸν, καὶ ἔβαλέ του σίδερα, καὶ ἐσφάλισέ τον εἰς ἕνα ὀσπήτιον σκοτεινὸν, καὶ τοῦ ἔδιδεν ὀλίγον ψωμὶ καὶ ὀλίγον νερὸν καὶ τὸν ἐλιμοκτόνει. καὶ ἔστειλε τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὸν ἔπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον, τοὺς δὲ υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπίλοιπα παιδία τὰ ἔσφαξαν ὀμπρός του, καὶ περάσοντας ἡμέραι, ι έ. ἔβαλε καὶ τὸν ἐσαγίτεψαν. καὶ τότε γράφει ὁ Συρόης πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον, καὶ τῶν παιδίων αὐτοῦ, καὶ ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. καὶ ἀγάπην μεγάλην καὶ στερεὰν ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ὁ Συρόης ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας. καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης, ὅσους αἰχμαλώτους εἶχεν ὁ βιοθανὴς Χοσρόης Ῥωμαίους, καὶ πράγματα, ὅλα τὰ ἀπέστειλεν ὁ Συρόης τοῦ Βασιλέως. καὶ τὰ τίμια ξύλα τῶν Γεροσολύμων, καὶ ἄλλα Γερὰ, ὁποῦ τὰ ἐκούρσεψεν ὁ Σαρβαραζᾶς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Χοσρόου, καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν. καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἡ ἀγάπη μέσον Ῥωμαίων καὶ Περσῶν, ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ Θεόδωρον εἰς τὴν Ἔδεσσαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τόπους, καὶ ἐλευθέρωσαν ὅλους τοὺς Πέρσας ὁποῦ ἦσαν αἰχμάλωτοι. καὶ ἔδωκεν ἄδειαν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅπως ἀφόβως νὰ περπατοῦν εἰς τοὺς τόπους αὐτοῦ. ὁμοίως καὶ Συρόης ὁ Ἀφέντης Περσῶν ἔδωκεν ἄδειαν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι νὰ ὑπαγένουν εἰς τοὺς τόπους αὐτοῦ χωρὶς τινὸς φόβου. ὅμως ἀκούσετε τοῦτο τὸ θαυμαστὸν διήγημα. ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ὅλην τὴν Κτίσιν εἰς ἓξ ἡμέρας τὰ ἔκαμε, καὶ εἰς τὴν ἑβδόμην ἐκατέπαυσεν. οὕτω καὶ ὁ Βασιλεὺς ἕξη χρόνους τοὺς Πέρσας ἐπολέμει, καὶ εἰς τοὺς ἑπτὰ εἰρήνευσε, καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ νίκης ἐγύρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ἐρχομένου αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς εὐγῆκαν, βαστῶντας εἰς τὰ χέρια τους κλάδους ἐλαιῶν, καὶ λαμπάδων, καὶ ὑποδέχθησαν τὸν Βασιλέα, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ ὁποῦ τὸν ἐφύλαξε καὶ τὸν ἐκατευόδωσε μετὰ νίκης μεγάλης εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας αὐτοῦ. τῷ δὲ, ι θ'. χρό-

νῳ

νῳ τῆς αὐτῆ Βασιλείας ἐμίσθωσεν ἀπὸ τὸν Πολιν, καὶ ὑπῆγε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐπαρέδωκε τὰ τίμια Ξύλα, καὶ τὰ Ἱερὰ εἰς τὸν Ναὸν, καὶ τὸν Παξιάρχην Ζαχαρίαν ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆ. καὶ ὥρισε διὰ ὁρισμῆ ἐγγράφω, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι νὰ μὲν ἔχουν ἐξουσίαν ἀπὸ ξία μίλια νὰ συμφῶνουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἐδεσαν, καὶ ἐπαρέδωκε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ὀρθοδόξων Χεισιανῶν, τὴν ὁποίαν εἶχαν Νεσοριανοὶ οἱ Αἱρετικοὶ, ὁπῆ τὰς τὴν ἔδωκεν ὁ ἀλιτήριος Χοσρόης.

Περὶ τῆ πότε ἐφάνη ὁ Μωάμεθ.

Εἰς τὸν καιρὸν τότε τῆ Βασιλέως Ἡρακλείῳ ἐφάνη καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ προφήτης τῆς Ἰσμαηλιτῶν, ὁ ὁποῖος ἦτον μιᾶς γυναικὸς χήρας ὑποχείριος, ἡ ὁποία εἶχε βίον πολιῶ. καὶ τότος ὁ Μωάμεθ ἐσελιωιάζετο, καὶ ἔπεφτεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἄφριζε τὸ στόμα αὐτῆ. καὶ ἡ γυναῖκα, μὲν ἠξύρονπας τὸ ἀθσένημα αὐτῆ, ἐπῆρεν αὐτὸν ἀὐδρα. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ εἶδεν αὐτὸν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκυλίετο, καὶ ἄφριζε τὸ στόμα αὐτῆ, καὶ ἔλαβε λύπῃ μεγάλῃ. καὶ τὸ θελατότερον εἶχε τὴν ἐντροπὴν νὰ λέγεται γυναῖκα τοιότε μιαρῆ ἀὐδρός. ὅμως Θεῆ θέλαχωρήσει ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσαντινόπολιν σὺας Καλόγηρος, ὀνόματι Παχώμιος, ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις ὁπῆ ἔκαμνε, καὶ ἦλθε καὶ ἤυρεν ὅμοιον αὐτῆ, αὐτὸν τὸν Μωάμεθ, καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν διαβολικὴν, καὶ ἔστησαν νόμως τῆς Ἰσμαηλιτῶν ἐναντίως τῆς Χεισιανῶν. ὅταν δὲ ἤθελεν ἔλθῃ τὸ ἀθσένημα εἰς τὸν Μωάμεθ, ὁπῆ ἔπεφτε καὶ ἐκυλίετο, βλέποντας ἡ γυναῖκά τε αὐτὸν, πολλὰ ἐλυπεῖτο. ὁ δὲ μιαρώτατος Παχώμιος ἐπαρηγόρει τὴν γυναῖκα καὶ ἔλεγεν. ὦ κυρία με, τότο ὁπῆ βλέπεις εἰς τὸν ἄὐδρα σε εἶναι σημάδι χαρᾶς, ἀμὴ ἐχὶ λύπης. διότι ἀπὸ τὸν Θεὸν λαμβάνει τὰς νόμως θελᾷ τὰ Ἀρχισράτηγε Μιχαὴλ. καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς αὐτὸν, τότε ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆ Ἀγγέλε πέφτει κάτω. καὶ ὁ Ἄγγελος δὲν τὸν λέγει Μωάμεθ, μόνον προφήτην. καὶ ὡς ἤκουσεν ἡ γυναῖκα τὲς λόγως τῆ Ψευδοπροφήτε, ἐχάρη πολλὰ, ἔσωπας ὁπῆ ἠξιώθη καὶ ἐπῆρε προφήτην ἄὐδρα διὰ νὰ λέγεται προφήτιδα. ἔτος ὁ θελάνομος πολλὲς τὴν ἀὐθρώπων ἔσυρε μὲ ψευδολογίας, καὶ τὲς ἔβαλεν εἰς τὴν ἀπώλειαν μὲ τὰ λόγα τε. τῶτος ἐδίδαξε καὶ τὲς Ἰσμαηλίτας πῶς νὰ προσκυνῶν, καὶ πῶς νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ λέγων, Ἀλαχὲμ Ἐκιμπὴρ, καὶ ἄλλα τὰ τῆς αὐτῆ μυσαρᾶς πίσεως. ὅμως ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἐδέχθη τὴν πίσιν, καὶ ἐδιδάχθη ὑπὸ Ἀθανασίε Παξιάρχε Κωνσαντινοπόλεως τὲ Σύρε, Σεργίε ὀνόματι, εἰς τὴν Αἵρεσιν τῆς Μονοθελητῆ. καὶ πεσὼν ὀπίσθισε, καὶ μὴ ταῦτα ἔπεσεν εἰς ἀθσέβειαν ὑδεχικὴν, ἤγουν ὑδρωπικίασεν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέθανε. καὶ ἐπαιδεύθη πολλὰ καλῶς ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἀθσένημα. τοσῦτον δὲ τὸ πάθος ἠυξήθη, ὅτι, ὅταν ἤθελε νὰ κατεργήσῃ, ἐγύριζεν ὁ αὐλὸς τῆς φύσεως αὐτῆ, καὶ ἐκατέρεις τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἔσωπας ὅπου ἦτον κατάκοιτος εἰς τὸ κραββάτι. καὶ ὡς ἔβλεπαν τὴν τοιαύτην καταδίκην ἐκεῖνοι ὁπῆ ἐπαρέσεκαν, ὅταν ἤθελε νὰ κατεργήσῃ, τὲ ἔβαναν σανίδι διὰ νὰ μὴ τὸν κτυπᾷ τὸ κάτεργον εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ τότην τὴν

τὴν

τὴν παίδευσιν τὲ ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ δύο τινὰ, τὸ μὲν σῶα, διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν Αἵρεσιν αὐτὴν τῆς Μονοθελητῆ, τὸ δεύτερον δὲ διὰ τὴν ἀθανομίαν ὁπῆ ἔκαμεν, νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν ἀνεψιὰν αὐτῆ Μαρτίναν.

Θανάτος Ἡρακλείε Βασιλέως. Βασιλεία Κωνσαντίνε Υἱῆ αὐτῆ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ Υἱὸς αὐτῆ Κωνσαντῖνος μισῶς, δ'. ἦτον δὲ παύτοτε ἀθσενής. καὶ ἡ μητρυὰ αὐτῆ Μαρτίνα, καὶ Πύρρος ὁ Παξιάρχης ἐφαρμάκωσαν αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ἄμα.

Θανάτος Κωνσαντίνε Βασιλέως. Βασιλεία Ἡρακλωνᾶ, καὶ Μαρτίνης.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ Ἡρακλωνᾶς ὁμῆ μὲ τὴν μητέρα τε τὴν Μαρτίναν, μισῶς, ε'. τότῳ τῇ χρόνῳ ἡ Σύγκλητος τῆς βασιλείας, ἤγουν οἱ φρῶτοι, ἐμορφονήσαντες ἔπιασαν τὸν Βασιλέα Ἡρακλωνᾶ ὁμῆ καὶ τὴν μητέρα τε Μαρτίναν, καὶ ἔκοψαν τὰς γλώσσας αὐτῇ καὶ ταῖς μύταις, καὶ τὲς ἐξόρισαν. καὶ ἐψήφισαν βασιλέα Κώνσανπα τὸν υἱὸν Κωνσαντίνε, τὸν Ἔγγονα Ἡρακλείε.

Διωγμὸς τῆ Βασιλέως Ἡρακλωνᾶ, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆ Μαρτίνης. Βασιλεία Κώνσα υἱῆ Κωνσαντίνε.

Μετὰ τῶτον ἔλαβε τὴν βασιλείαν Κώνσας ὁ υἱὸς Κωνσαντίνε Ἡρακλείε, καὶ ἐβασίλευσε χρόνες, κζ'. ἦτον δὲ Αἱρετικὸς, Κόσμε ἔτος, ςρλδ'. ἀπὸ Χεισῆ καταβάσεως, χμ'. καὶ τῇ δευτέρῳ χρόνῳ τῆς αὐτῆ βασιλείας τῆς ἔκτιζεν ὁ Οὔμαρος τὸν Ναὸν τῆς Ἱερωσαλὴμ, καὶ δὲν ἔσεκε τὸ κτίσμα ὁπῆ ἔκτιζε, μόνον ἔπεφτε. καὶ ἡ αἰτία ἦτον, ἔσωπας νὰ κάμων οἱ Ἑβραῖοι νὰ κατεβάσων τὸν Σταυρὸν, ὁπῆ ἦτον ἀπάνωθεν τὸν Ναὸν τῆ ὄρες τῆς Ἐλαιῶν. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆ βασιλείας ἔγινεν ἔκλειψις τῆ Ἡλίε. τῷ δὲ ς'. χρόνῳ ὑπῆγε ὁ Μαβίας ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀράβων καὶ τῆς Κύπρε μὲ ἅρμπα, αψ'. καὶ ἐπῆρε τὸ Κάστρον τῆς Κωνσαντίας, καὶ ὅλον τὸ Νησί. τῷ δὲ, ιγ'. χρόνῳ ὁ αὐτὸς Μαβίας εἰς τὴν Τρίπολιν ἔκαμε μεγάλα κάτεργα, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Κωνσαντινόπολιν. διὰ τῶτο εἶδαν δύο Ἀδελφοὶ φιλόχεισοι, πολλὰ χεισιανικώπατοι καὶ δίλαβεῖς, Υἱοὶ Βασινάτορος. καὶ ζήλῳ θείῳ ἐκίνησαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰς φυλακαῖς, καὶ ἄνοιξαν ταῖς πόρταις, καὶ τὲς φυλακωμένες ἐλευθέρωσαν καὶ ἀπέλυσαν, καὶ τὸν Ἀμοιρᾶ τῆς Τριπόλεως ἐφόνευσαν, καὶ τὰ παλατία τὲς ἀὐθρώπες, καὶ εἰς τὰ κάτεργα ἐκεῖνα ἔβαλαν φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψαν. καὶ τῶτοι οἱ δίλογημένοι Ἀδελφοὶ ἐμίσθωσαν ἀπ ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσαντινόπολιν. ὅμως αὐτὸς ὁ Μαβίας δὲν ἔπαυσε, μόνον ἔκαμε φθσάτα καὶ ἦλθεν εἰς

τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖ ὅπου διέτριβε ὁ Βασιλεύς. καὶ πολέμους ἐνόμισε. ἐνίκησαν τοὺς Ῥωμαίους, καὶ πολλὴ σφαγὴ καὶ αἱματοχυσίες ἔγιναν εἰς αὐτούς. ὁ δὲ βασιλεὺς μόνος ἐγλύτωσε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ μεγάλης ἐντροπῆς. τῷ δὲ, ιε'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἔκαμε φασάτα καὶ ὑπῆγε μὲ τὸν Σθλαβίνων, καὶ πολλοὺς ἀφανίσας καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. τοῦτος ὁ βασιλεὺς Κώνσας δὲν ἐδιωνήθη νὰ σύρῃ τὸν Ἅγιον Μάξιμον εἰς τὴν Αἵρεσιν αὐτῶν εἰς τὸ Μονοθελητὸ δόγμα. καὶ ἔκοψε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν γλῶσσάν του. καὶ διὰ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ τὸν Ἅγιον Μαρτῖνον Πάπαν Ῥώμης ἐξώρισε διὰ νὰ τὸν ἐλέγχῃ. τῷ δὲ ιζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Μαβίας ὁ τοῦ Ἀράβων ἀρχηγὸς ἔπεμψεν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντίον διὰ νὰ κάμῃ ἀγάπην μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ δίδῃ αὐτῷ τέλος, ἤγουν χαράτζιον φλωρία χιλιάδας ξ. καὶ δὲν τὸ ἔστερξε. τῷ δὲ, ιή. χρόνῳ ἐφοβήθη διὰ Θεοδόσιον τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ μήπως θανατώσῃ αὐτὸν καὶ πάρῃ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν Παύλῳ τῷ Πατειάρχῃ, καὶ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Διάκονον. καὶ ὡσὰν ἐχειροτονήθη, ἐμετάλαβε τὸν βασιλέα τοῦ Ἀχαΐων Μυστηίων μὲ τὰ Ἁγία Ποτήρια. ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ μὲ τοῦτο δὲν ἐγάλε τὴν κακίαν καὶ τὸν ζῆλον ἀπὸ τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. καὶ καθὼς τὸν ἐθανάτωσε, δὲν ἔλειπε κάθε νύκτα νὰ μὴ τὸν βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον του, φορῶντας στολὴν Διακόνου, καὶ βαστῶντας καὶ εἰς τὸ χέρι του ποτήριον γεμάτον αἷμα, καὶ τὸ ἔλεγε, πιὲ ἀδελφέ. καὶ βλέποντας ἔτσι, ἐβαρυώθη τὴν καρδίαν. καὶ διὰ νὰ μὴ βλέπῃ κάθε νύκτα τὸ ὅραμα, ὑπῆγε εἰς μίαν Χώραν τῆς Σικελίας, Συρακοῦσαν ὀνομαζομένην, καὶ ἐβούλετο νὰ μεταβάλῃ τὴν βασιλείαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἦτον καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὅτι πολλὰ τὸν ἐμίσησεν ὁ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ εἶναι Αἱρετικὸς καὶ κακόδοξος. καὶ ἔπρεπε ἔστειλε νὰ φέρουν ἐκεῖ τὴν γυναῖκά του καὶ τοὺς υἱούς του. ὁ δὲ Λαὸς δὲν τοὺς ἄφησαν. τῷ δὲ, κε'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἔστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γίζιβ μὲ πολλῶν βαρβάρων, καὶ ἦλθε μὲ τοὺς Ῥωμαίων. καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, ἠχμαλώτευσε πολλοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἔπηρε καὶ τὸ Ἀμόριον τῆς Φρυγίας, καὶ ἄφησεν ἐκεῖ στρατιώτας ἐκλεκτοὺς χιλιάδας, ἐδιὰ φύλαξιν τοῦ τόπου, καὶ αὐτὸς ὑπῆγε εἰς τὴν Συρίαν. καὶ χειμῶνος γενομένου μεγάλου, ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸν Κυβικυλάριον Ἀνδρέαν. καὶ διὰ νὰ εἶναι χιόνι πολὺ καὶ κρύον, ἦσαν ἀμέλειμνοι οἱ στρατιῶται μέσα εἰς τὸ Κάστρον. καὶ τὴν νύκτα ἦλθεν ὁ Κυβικυλάριος μὲ τὸ φασάτον εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἔκαμαν σκάλας, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἔκοψαν ἐκείνους τοὺς στρατιώτας ὅλους, ὅπου δὲν ἐγλύτωσεν οὐδ' ἕνας, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἴπαμεν, ἦσαν χιλιάδες πέντε. τῷ δὲ, κζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐδολοφονήθη ἐκεῖ εἰς Συρακοῦσαν τῆς Σικελίας. καὶ μίαν ἡμέραν ὑπῆγε εἰς τὸ λουτρόν, καὶ ἦτον ἕνας, ὀνόματι Ἀνδρέας ἐκεῖ, καὶ ὡς ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν βασιλέως δολερῶς, ἐσύκωσε τὸν κάδδον, καὶ ἔδωκέ τον εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν

ἐσκό-

ἐσκότωσε, καὶ ἠκούθη εἰς ὅλον τὸ Κάστρον ἐκεῖνο. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντῖνος ἔκαμε ἀρμάδα μεγάλην, καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Σικελίαν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπου ἐσκοτώθη ὁ πατήρ του, καὶ ἔλαβε τὸν Αὐθέντην, ὀνόματι Ζίζιον, καὶ τὸν φονέα τοῦ παζρός του τὸν Ἀνδρέαν, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλήν του μὲ ἄλλων πολλῶν. καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς τόπους τῆς Ἑσπερίας ἐκατέστησεν εἰς τὴν ὑποταγὴν αὐτοῦ. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἤφερε καὶ τὸ σῶμα τοῦ παζρός του, καὶ τὸ ἔθαψεν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μὲ τὸ παζρός αὐτοῦ Κωνσταντίνου.

Θανάτος Κωνσταντίου. Βασιλεία Κωνσταντίνου Υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ λεγομένου Πωγωνάτου.

ΜΕτὰ τοῦτον ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος ἐβασίλευσε χρόνους, ιζ'. ἤτον δὲ Ὀρθόδοξος. ἐκλήθη δὲ Πωγωνάτος διὰ τοῦτο τὴν αἰτίαν. τοῦτος ἤτον χωρὶς γένεια ὅταν ὑπῆγε εἰς τὴν Σικελίαν, νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ παζρός του, καὶ ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἤτον μὲ γένεια, καὶ ἀπὸ τοῦτο ὠνομάσθη Πωγωνάτος. τῷ ά. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ὑπῆγαν οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ἐπῆραν ὀγδοήκοντα χιλιάδες Λαόν. τὸ δὲ φασάτον τῶν Ῥωμαίων ἦλθεν εἰς τὸ Σκέπασι, λέγοντες φοβὸς τὸν Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὅπου πισδόμην, νὰ σέβωμαι βασιλεῖς καὶ τοὺς ἄλλους δύο Ἀδελφοὺς τοῦ βασιλέως, τὸν Τιβέριον, καὶ τὸν Ἡράκλειον, νὰ εἶναι καὶ οἱ ξεῖς. τοῦτοι δὲ οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν εἶχαν καμίαν ἀξίαν βασιλικήν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἄκουσεν ὕστερος, ἐταράχθη πολλὰ, καὶ ἀπέστειλε καὶ ἔπιασεν ὅλους τοὺς φονεῖς, καὶ τοὺς ἐφόρνισεν εἰς τὰ δένδρα τῶν συκῶν, τῶν δὲ δύο ἀδελφῶν ἔκοψε τὰς μύτας. τῷ δὲ β'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένετο μέγας χειμὼν καὶ θαῦμα, ὅτι ἀπέθαναν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ θηρία. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐφάνη εἰς τὸν Οὐρανὸν τόξον θαυμασώτατον καὶ φοβερὸν, ὡς λέγειν πάντας, ὅτι τὸ Κόσμου τέλος εἶναι. τῷ δὲ, ε. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἦλθαν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ δυνάμεως πολλῆς καὶ μεγάλης διὰ γῆς καὶ θαλάσσης. καὶ ἡ μὲν θάλασσα ἐγέμισε κάτεργα, ἡ δὲ γῆ καβαλαρέους καὶ πεζούς, καὶ ἐπολέμουν αὐτὴν χρόνους, ζ'. καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλλιον μῆνα ἕως τὸν Σεπτέμβριον ὅλον τὸ Καλοκαῖρι ἐπολέμουν, καὶ τὸν χειμῶνα ὑπῆγαν καὶ ἐξεχείμαζαν εἰς τὴν Κύζικον. καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀθέων ἐσφάγησαν εἰς τοὺς πολέμους ἐκείνους, καὶ ἐτράφησαν μὲ μεγάλης ἐντροπῆς. καὶ ὡς ἦλθαν εἰς τὰ μέρη τοῦ Συλαίου, ἦλθεν ἄνεμος μέγας καὶ δυνατὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα τὰ κάτεργα ἐκεῖνα καὶ ὁ λαὸς ἐκαταποντίσθησαν τῇ προστασίᾳ τῆς Παναγίας καὶ Ἁγίας Θεοτόκου. οἱ δὲ Τοῦρκοι, βλέποντες ὅτι ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ Θεοῦ φυλάσσεται καὶ νικᾷ, ἔστειλαν εἰς τὸν βασιλέα διὰ νὰ κάμουν ἀγάπην

μετ' αὐτοῦ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπέστειλεν εἰς αὐτὸν τινὰ ἄνδρα φρονιμώτατον, Γωάννην τὸν Πιτζικαύδην, νὰ τὸν πάρῃ μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς ἀγάπης. ὁ δὲ Πιτζικαύδης ἀπελθών, ἔκαμεν εἰρήνην ἐγγράφως μὲ Τουρκῶν καὶ Σαρακηνῶν, καὶ νὰ δίδουν κάθε χρόνον τέλος πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, χρυσίον χιλιάδας δέκα, καὶ ἄνδρας αἰχμαλώτους, ρ. καὶ ἄλογα δρομικὰ, ν. καὶ ἔκαμαν τὴν ἀγάπην νὰ στέκεται στερεωμένη ἕως λ'. χρόνους. ἔμαθαν δὲ ταῦτα τότε οἱ Αἰθίοπες ὁποῦ ἐκατοίκουν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑσπερίας, καὶ ἔστειλαν εἰς τὸν βασιλέα Ἀποκεσιαείους μὲ χρυσίον πολὺ, ζητοῦντες ἀγάπην. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔκαμεν ἀγάπην στερεὰν μετ' αὐτῶν, καὶ ἔγινεν εἰς τὸν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὸν Δύσιν μεγάλη ἀμεριμνία. τῷ δὲ ι'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐσηκώθησαν οἱ Βούλγαροι φυσάται, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν πολεμοῦντες. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσε, παρευθὺς ἐξέβη κατ' αὐτῶν. καὶ πολέμου γενομένου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἐσφάγησαν καὶ ἐνίκησαν οἱ Βούλγαροι. καὶ βουλόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ ἔχῃ ἀγάπην μὲ ὅλους, ἐσυμφώνησε νὰ δίδῃ τέλος. καὶ τότε ἡ αἰχμὴ ὁποῦ ἦλθεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἦτον ἀπὸ τὴν μωρίαν καὶ ἀγνωσίαν τοῦ βασιλέως. τῷ δὲ, ιγ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔγινεν ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ, ς'. Σύνοδος, καὶ ἐσυνάχθησαν Πατέρες, ρό. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ Σεργίου, καὶ Πύρρου, καὶ Παύλου τοῦ Μονοθελητοῦ, τοὺς ὁποίους ἀναθεμάτισεν ἡ Ἁγία αὕτη Σύνοδος, καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ. ἦτον τότε Πατριάρχης Γεώργιος. ἐπέρασαν δὲ ἀπὸ τὴν ἑ. ἕως τὴν ς'. χρόνοι, ρμθ'. τούτῳ τῷ χρόνῳ ὑπῆγε τὴν γράπταν σύας ἄνθρωπος εἰς μίαν Χώραν, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ τὸ σκυλίτσι. καὶ ὡς ὑπῆγεν, ὑπλώτησεν αὐτὸν σύας λησὴς κλέπτης, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἄφηκε τὸν ἄνθρωπον ἀπεθαμμένον. καὶ τὸ σκυλὶ δὲν ἠθέλησεν ἀπ' ἐκεῖ, μόνον ἐκαθέζετο καὶ ἐφύλαγε τὸν αὐθεντίτσι ἀπεθαμμένον, ἕως ἔνα τὸν θάψουν. καὶ κατὰ τύχην ἀπέρασεν σύας ἄνθρωπος Χριστιανικώτατος, καὶ εἶδε τὸν ἀπεθαμμένον καὶ ἐθαμπλαγχνίθη, καὶ ἔσκαψε καὶ ἔθαψέτον. τὸ δὲ σκυλὶ ἠκολούθησε πάντα τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ. καὶ πάντα ὁ ἄνθρωπος εἶχε καπηλεῖον, καὶ ἐκεῖ ἐρείσκετο καὶ τὸ σκυλί. καὶ ἐμπαίναν καὶ ἐβγαίναν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅλους τοὺς ἐθωριχαίρετο. ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ φονεὺς ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐσκότωσε τὸν αὐθεντίτσι τοῦ διὰ νὰ φάγῃ. καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε τὸ σκυλὶ, ἐγνώρισέτον, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμε ἀπάνω εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φάγῃ. ὁ δὲ Κάπηλος ἐδίωχνε τὸ σκυλὶ διὰ νὰ σιωπήσῃ. τὸ δὲ σκυλὶ θηριοτέρως ἔβγαινεν εἰς τὸν φονέα ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. βλέπων δὲ ὁ Κάπηλος τὸν ὁρμὸν τοῦ σκυλίου ἔβγαινεν ὡς λυσασμένον, σοφία Θεοῦ εἶπε, ὅτι τοῦτο τὸ σημεῖον μέγα δηλοῖ, καὶ ἔπιασε τοῦτον τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπαρέδωκέ τον τοῦ Κριτοῦ. ὁ δὲ Κριτὴς ἐξέτασε μὲ παίδευσες καὶ μὲ μαρτύρια, καὶ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸν αὐθεντίτσι τοῦ σκυλίου ἐσκότωσα, ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ σκύλος. καὶ ὡς ἤκουσαν μεγάλως ἐθαύμασαν. ὅμως ὁ Κριτὴς ὥρισε καὶ ἀπεκεφάλισέ τον, καὶ ἀπέ-

λα-

λαβε τὴν μάχαιραν ὁποῦ ἔδωκεν. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ Βασιλέως ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴν Κύπρον, καὶ ἐδόθη τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου ἡ Μητρόπολις Λυζίκου μὲ ταῖς Ἐπισκοπαῖς αὐτῆς ἐν ἔτει σρο'. τῷ δὲ ιζ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀπέθανεν ὁ Δυσεβέστατος Κωνσταντῖνος βασιλεὺς ὁ Πωγωνάτος.

Θάνατος Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου. Βασιλεία Γουσινιανοῦ.

ΙΟυσινιανὸς, μετὰ τὸν θάνατον τούτου, ὁ υἱός του ἐβασίλευσε χρόνους δέκα. Ἦτον δὲ ἄνθρωπος δολόφρων, ὥστε ἐδοξάζετο ὅτι ὅλου τοῦ γνῶσιν τοῦ Κόσμου νὰ τὸν ἔχῃ μόνος του. Ἦτον καὶ ὁρμητικὸς καὶ κακὸς ἄνθρωπος, καὶ ποτὲ ἀπὸ τινὰ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ δὲν ἔπερνε βουλὴν, μόνον ἀσυμβουλεύτως ἔκαμνεν ἐκεῖνο ὁποῦ τὸν ἐφαίνετο. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινεν ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου, καὶ οἱ Ἀστέρες ἐφάνησαν. ἔκαμε δὲ φυσάτον μετὰ τοῦ Βουλγάρων καὶ Σθλαβίνων, καὶ ἕως τὴν Θεσσαλονίκην διέδραμε, καὶ πολλὰς ἔλαβε καὶ ἠφάνισε. καὶ ὅταν ἐστρέφετο, ἐκαρτέρησεν αὐτὸν οἱ Βούλγαροι εἰς τὸ στενὸν τῆς Κλεισούρας· καὶ πολέμου γενομένου, μόλις ἐγλύτωσεν ὁ βασιλεὺς, εἰς δὲ τὸ φυσάτον αὐτοῦ πολλὴν φθορὰν ἔκαμαν οἱ Βούλγαροι. ὁ δὲ Ἀββὰ Θεόδοτος, ὁ ποτὲ Ἐγκλείστος, μοναχὸς Λογοθέτης ἐκατεσάθη. καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἄρχοντας χωρὶς καμίαν αἰτίαν ἐπαίδευε, καὶ ἐπόμπευε, καὶ κεφαλῆς αὐτοὺς ἐκρέμαζε. καὶ ὁ Ἔπαρχος πολλοὺς καὶ αὐτὸς εἰς φυλακὴν ἔβαλε, καὶ μεγάλως ἐπαίδευσεν. ὁ δὲ Λαὸς βλέποντας ἅπαν, πολλὰ ἐμίσησαν τὸν βασιλέα. καὶ μαθὼν καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι μισεῖτον ὁ Λαὸς καὶ ὑβρίζει τον, ἐκέλευσε Στέφανον τὸν Πατρίκιον τὸν Πέρσην, Σακελλάριον καὶ στρατηγὸν, ὡς λύκον αἱμοβόρον καὶ ἀνελεήμονα, ἵνα τῇ ἐρχομένῃ ἐκείνῃ νυκτὶ ἀποκεφαλίσῃ τὸν Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. ὁ δὲ Λεόντιος Πατρίκιος ὁ Στρατηγὸς τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος ἐνίκησε πολλοὺς ἐχθροὺς τοῦ, καὶ αὐτὸ τιμῆς καὶ χαρίτων καὶ εὐεργεσιῶν, ὅπου ἤθελε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐφθονήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἔβαλέ τον εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ἔκαμε χρόνους ἓξ εἰς κλεισμούς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐθανάτωσεν αὐτόν. ὅμως ἔμαθεν ὁ Λεόντιος τοῦ βασιλέως τὴν ἀπόφασιν, ὅτι θέλει νὰ κόψῃ τὸν Λαὸν, καὶ ὑπῆγε εἰς ἀνθρώπους πιστοὺς φίλους αὐτοῦ, καὶ ἔδωκε λόγον. καὶ ὅπως ἐσυνάχθησαν τὸ ἑσπέρας τῆς νυκτὸς ἐκείνης, Λαὸν πολὺν μετὰ πολλῶν ἁρμάτων, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ βασιλέως τὸ παλάτι. καὶ κτυπήσαντες τὴν θύραν ἐσέβηκαν μέσα, καὶ πῦρον τὸν βασιλέα καὶ ἐκοιμᾶτο. καὶ ὅπως τὸν ἔπιασεν ὁ Λεόντιος καὶ τὸν ἔδεσε, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ Λεόντιος ἀνοίξε τὰς φυλακὰς ὅλας, καὶ ἔβγαλεν ὅλους τοὺς φυλακωμένους ἔξω καὶ τοὺς ἁρμάτωσε. καὶ ἔστειλε παντοχόθεν εἰς τὴν Πόλιν ὅλην, καὶ ἔκραζαν. συναχθῆτε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Γουσινιανὸς

ἐνι-

ενικήθη. καὶ ἀκούσας ὁ Λαὸς, ἔδραμε μὲ χαρὰν μεγάλην καὶ ἐβόων. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ὡὸ ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. καὶ ὡς ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ἔπῆρεν ὁ Λεόντιος τὸν βασιλέα δεδεμένον εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, καὶ ἔδραμεν ὁ Λαὸς, καὶ ἐκεῖ ἔκοψε τὸν μύτην αὐτοῦ, καὶ εἰς Χερσῶνα τὸν ἐξώρισε. καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάσθη Ῥινότμητος, ἤγουν κοψομύτης. τὸν δὲ Θεόδωρον Μοναχὸν, καὶ Στέφανον τὸν Σακελλάριον, τοὺς ἔδεσαν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ ἀπὸ τὸ παζάρι τοὺς ἔσυραν, καὶ τοὺς ὑπῆγαν ἕως εἰς τὸ βουνὸν, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔκοψαν.

Ἐξορία τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου. Βασιλεία Λεοντίου.

Μετὰ τὴν ἐξορίαν τούτου, ὁ λαὸς ἐψήφισε βασιλέα τὸν Λεόντιον. ἐστέφθη δὲ ὑπὸ Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Κόσμου ἔτος, ϛρπή. ἀπὸ δὲ Χριστοῦ καταβάσεως, χυδ'. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους ϛ. καὶ τὸν πρῶτον χρόνον εἰρηνικῶς ἐπέρασε. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ ὑπῆγε μὲ πολλοὺς φουσάτα εἰς τὰ μέρη τῆς Ῥώμης, καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους ἐπῆρε. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ ἦλθαν οἱ Ἄραβες εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ πολεμήσαντες ἐπῆραν αὐτήν. ὅπερ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Λεόντιος, ἀπέστειλεν Ἰωάννην τὸν Πατρίκιον, ἄνδρα ἀξιώτατον μὲ πολλὴν Ἁρμάδας, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐδίωξε, καὶ τὰ Κάστρη τῆς Ἀφρικῆς ἠλευθέρωσε. καὶ τότε εἰς τὴν Πόλιν ἐγένετο μέγα θανατικὸν, μιᾶς, δ'. καὶ πολοὺς Λαὸς ἀπέθανε. τὸ δὲ φουσάτον ἦλθεν εἰς γάσιν καὶ σωωμοσίαν, καὶ βασιλέα τὸν Ἀψίμαρον ἀναγορεύσιν, ὁ ὁποῖος ἦτον Δρουγγάριος Σμύρνω-Βυρραιωτῶν. τὸν ὁποῖον ἐμετωνόμασαν ἀπὸ Ἀψίμαρον, Τιβέριον. ὁ δὲ Ἀψίμαρος, ὁ ψηφισθεὶς βασιλεὺς, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ ἔπιασε τὸν βασιλέα Λεόντιον, καὶ ἔκοψε τὴν μύτην του, καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Δαλμάτου τὸν ἔβαλε, τοὺς δὲ φίλους αὐτοῦ ἐπόμπευσε καὶ ἐξώρισε.

Διωγμὸς τοῦ βασιλέως Λεοντίου. Βασιλεία Ἀψιμάρου.

Μετὰ τὸν διωγμὸν, τότε, Ἀψίμαρος, ὁ καὶ Τιβέριος, ἐβασίλευσε χρόνους, ζ'. καὶ τῷ β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγίνη μεγάλον θανατικόν. καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐκατέδραμε τὴν Ῥωμαίων τὸ φουσάτον τὴν Συρίαν ἕως Σαμωσάτων, καὶ ἔσφαξαν χιλιάδας ὀκτὼ Ἀράβων, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν καὶ κέρδη ἔλαβαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ νίκης μεγάλης. καὶ Φιλιππικὸν τὸν Πατρίκιον υἱὸν Νικηφόρου ἐξώρισεν ὁ βασιλεὺς, διὰ νὰ εἰπῇ ὅτι θέλει γυνὴ βασιλεὺς. διότι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του σίναν ἀετὸν ἁπλώνω εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ τοῦ ἔκαμνεν ἴσκιον. τῷ δὲ, ε. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ

βασιλείας, οἱ Ἄρχοντες τῆς Ἀρμυρίας ὁμοφρονήσαντες, ἀπεκεφάλισαν ὅσους Σαρακηνοὺς ἦσαν εἰς τὴν Ἀρμυρίαν. καὶ Ἀποκεισιαρίους ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλαν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπροσκυνήσαν αὐτὸν, καὶ ἔπω τοὺς ἀπέστειλε. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ἄζαρ ἔκαμε φουσάτον χιλιάδας δώδεκα, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔσμιξε μὲ τὸ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἡρακλείου. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Ἡράκλειος, καὶ τοὺς περισσοτέρους ἔσφαξε, τοὺς δὲ ὀπλοίπους ἔδεσε, καὶ τοὺς ἔστειλε τοῦ βασιλέως. τῷ δὲ, ς'. χρόνῳ Ἄζιδας ὁ τοῦ Χανέϊ ἔκαμε φουσάτον. καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Κιλικίαν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησε καὶ ἐπῆρεν σίνα Κάστρον, Σισίον λεγόμενον. ὁ δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς Ἡράκλειος μαθὼν τοῦτο, ἔδραμε, καὶ πολεμήσας μετ' αὐτοῦ, ἔκοψέ του δώδεκα χιλιάδας Ἀράβων. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀψίμαρος ἐφοβεῖτο πολὺ τὸν Ἰουστινιανὸν, ὅπου τοῦ ἔκοψε τὴν μύτην ὁ Λεόντιος, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἐξωρισμένος εἰς τὴν Χερσῶνα, μήπως καὶ ἔλθῃ κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. ὅτι τινὲς Ἀστρολόγοι ἔλεγαν περὶ τούτου. καὶ ὅπως ἔγραψε τοὺς Χερσωνήτων νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, ἢ νὰ τὸν πιάσουν νὰ τὸν στείλουν ζωντανὸν, καὶ νὰ τοὺς χαρίσῃ δουλειὰς καὶ δῶρα πολλά. καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ Ἰουστινιανὸς, ἔφυγε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Δάρας, καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν τοῦ Χαζάρων Αὐθεντοῦ τὸν Χαχανόν. ὁ ὁποῖος Χαχανὸς, ὡς ἔμαθε περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐδέχθη αὐτὸν ἀσπασίως μὲ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Θεοδώραν. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀψίμαρος μαθὼν τοῦτο, ἔστειλεν εἰς τὸν Χαχανὸν, ὅτι ἐὰν εἶναι καὶ στείλῃ τὸν Ἰουστινιανὸν ζωντανὸν, ἢ κἂν τοῦ κεφαλοῦ τοῦτο, νὰ δώσῃ χαρίσματα βασιλικά. ὁ δὲ Χαχανὸς ἠβουλήθη νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, καὶ σίνας ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Χαχανοῦ τὸ ἐμούσε τῆς Θεοδώρας τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ αὐτὴ τὸ εἶπε τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. καὶ ὡς τὸ ἤκουσε, μεγάλως ἐφοβήθη καὶ ἐξόμαξε, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν Χαζαρίαν, καὶ αὐτὸς φεύγει καὶ ὑπαγαίνει εἰς τοὺς Βουλγάρους καὶ Σθλαβίνους. καὶ πάζει τους μεγάλας δουλειὰς καὶ δωρήματα, ἐὰν ἔλθουν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, νὰ πάρῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ἀκούσαντες ὅπως ἔρχεται καὶ ἠκολούθησαν αὐτοῦ, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα φουσάτα. καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπέζωσαν εἰς τὴν Χαρσίαν πόρταν, καὶ ἕως τοῦ Βλαχερνῶν· καὶ ξεῖς ἡμέρας ἦτον ἐκεῖ ἔξω, καὶ ὡμίλειε τοὺς Λαοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αὐτοὶ τὸν ὕβριζαν. καὶ μὲ τὰς ξεῖς ἡμέρας, τὴν νύκτα ἦτον ἄδειαν, καὶ ἐσέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ παραχῆς μεγάλης βοομβῆς, ἐκάθισεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βλαχερνῶν. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Ἀψίμαρος ὁ βασιλεὺς, ἔλαβε χυσίον πολὺ, καὶ ἔφυγε καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Ἀπολλωνιάδα.

Φυγὴ τοῦ Βασιλέως Ἀψιμάρου ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. Βασιλεία Ἰουστινιανοῦ τὸ δεύτερον.

Ὁ Δὲ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἦλθεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, καὶ ἀπέλαβε πάλιν τὴν βασιλείαν τὸ δεύτερον, καὶ ἔκαμε χρόνους ἕξη εἰς τὴν βασιλείαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε στρατιώτας εἰς τὴν Ἀπολλωνιάδα, καὶ τὸν Ἀψίμαρον ἔπιασαν καὶ δεμένον τὸν ἤφεραν εἰς τὸν βασιλέα Ἰουστινιανόν. ὁμοίως ἀπέστειλε καὶ εἰς τὴν Μονὴν τῶν Δαλμάτων, ὅπου ἦτον ὁ Λεόντιος περιωρισμένος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀψιμάρου, καὶ ἤφερε καὶ αὐτόν. ἔπεμψε καὶ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ὅπου ἦτον ὁ Ἡράκλειος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀψιμάρου, ὁ πρῶτος στρατηγὸς μετὰ τινῶν Ἀρχόντων, καὶ ἤφερεν αὐτούς. καὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ὁποῦ ἦλθαν, ὥρισε καὶ τοὺς ἐκρέμασαν εἰς τὰ τείχη. τὸν δὲ Ἀψίμαρον, καὶ Λεόντιον, ὁποῦ τοῦ ἔκοψε τὴν μύτην καὶ τοῦ ἐπῆρε τὴν βασιλείαν, ὥρισε καὶ τοὺς ἐπόμπευσαν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν δεμένους. καὶ τοῦ Βασιλέως εὑρισκομένου εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, ἤφεραν αὐτοὺς τοὺς δύο, καὶ τοὺς ἔρρηξαν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ τοὺς ἐπάτειεν εἰς τοὺς τραχήλους. οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ βασιλέως ἔλεγον μεγαλοφώνως· Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. τότε ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἐν τῷ Κυνηγίῳ τόπῳ καλουμένῳ, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς ἀπεκεφάλισαν. τὸν δὲ Πατριάρχην Καλλίνικον ἐτύφλωσε, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τὸν ἐξώρισε, διότι ἦτον συνήγορος τοῦ Λεοντίου, ὁποῦ ἔκαμε τὴν ἐπιβουλίαν εἰς αὐτόν. καὶ Πατριάρχην ἄλλον ἔκαμε τὸν ἐν τῇ Νήσῳ Ἀμάστριδι Ἔγκλειστον, ὀνόματι Κῦρον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε πῶς μέλλει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. καὶ οὐ μόνον ταῦτα ἔκαμεν, ἀμὴ καὶ πλῆθος ἀπὸ τὸ φουσάτον, καὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Πόλεως ἀπεκεφάλισε, καὶ ἐγένετο μέγας φόβος καὶ τρόμος εἰς ὅλους. καὶ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἀπέστειλε κάτεργα πολλὰ νὰ φέρουν τὴν γυναῖκά του ἀπὸ τὴν Χαζαρίαν. καὶ ὑπαγένοντας τὰ καράβια, τὰ ἦυρε φουρτοῦνα μεγάλη, καὶ ἐχάθησαν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οὐδένα κάτεργον ἐγλύτωσεν οὔτε ἄνθρωπος. καὶ ὡς ἤκουσε τοῦτο ὁ γυναικάδελφος αὐτοῦ Χάγανος, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν γραφὴν γράφουσαν οὕτως. Ὦ ἀνόητε βασιλεῦ, δὲν ἦτον νὰ ἀποστείλῃς ἕνα ἢ δύο κάτεργα νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σου, ἀμὴ ἀπέστειλες τόσα πολλὰ, καὶ ἐχάθησαν καὶ τὰ κάτεργα καὶ ὁ Λαός; ἢ ἐμέτρησες μὲ πόλεμον νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σου, διὰ τοῦτο ἔστειλες τόσον πλῆθος; ὅμως ἤξευρε ὅτι ἐγεννήθη σου υἱός. καὶ οὕτω πάλιν ἔστειλε, καὶ ἤφεραν τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν υἱόν του τὸν Τιβέριον εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐθυμήθη τὴν ἐπιβουλὴν τῶν Χερσοννητῶν, ὅταν ἦτον ἐκεῖ ἐξωρισμένος, ὁποῦ ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανὸν, ἢ κἂν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, νὰ τὸν στείλουν εἰς τὸν βασιλέα Ἀψίμαρον, καὶ ἔστειλεν ὅλην αὐτοῦ τὴν Ἁρμάδα μεγάλα καὶ μικρὰ καράβια καὶ κάτεργα, καὶ ὥρισεν, ὅτι ὅλον τὸν Λαὸν ἐκεῖνον μικροὺς μεγάλους νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. ὡς δὲ ὑπῆγαν ἐκεῖ μετὰ κάτεργα κα-

τὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως, ὅλους ἀπεκεφάλισαν ἄνδρας καὶ γυναῖκας. μόνον τὰ μικρὰ βρέφη τὰ νήπια ἐλυπήθησαν νὰ σφάξουν, καὶ ἀφῆκάντα. καὶ οὕτως ἐγύρισεν ἡ Ἁρμάδα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὰ γενόμενα εἶπαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐχάρη πολλά. ὡς δὲ ἤκουσε μετὰ ταῦτα, ὅτι τὰ νήπια παιδία δὲν ἔσφαξαν, ἐταράχθη πολλά. καὶ καθὼς ὁ βιοθανὴς Ἡρώδης ἔσφαξε τὰς δεκατέσσαρας χιλιάδας παιδία ἀδίκως, ἔτζη καὶ αὐτὸς παρευθὺς ἔστειλε τρία καράβια μεγάλα νὰ μαζώξουν ὅλα τὰ παιδία, νὰ τὰ βάλουν μέσα, νὰ τοῦ τὰ φέρουν νὰ τὰ σφάξῃ μὲ τὸ χέρι του νὰ εὐφρανθῇ. καὶ ὡς ὑπῆγαν ἐκεῖ τὰ καράβια, ἐμάζωξαν ὅλα τὰ νήπια, καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως. καὶ ἐρχόμενα τὰ καράβια μετὰ παιδία, ἦλθεν ἄνεμος μέγας καὶ πολὺς καὶ ἐκαταποντίσθησαν μετὰ τοῦ Λαοῦ καὶ τῶν παιδίων, καὶ οὐδεμία ψυχὴ ἐγλύτωσε. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐχάρη πολλὰ ὁ αἱμοβόρος. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Πόλεως ὡς εἶδαν τὴν ἀπανθρωπίαν τοῦ βασιλέως, ὡμοφρόνησαν, καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρόντες, κατ' αὐτοῦ ὥρμησαν, καὶ ἔλαβαν αὐτὸν καὶ ἀπεκεφάλισαν. καὶ λαβόντες τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀπέστειλαν Βαρδάνου τοῦ Φιλιππικοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ φουσάτον εὐφήμισε βασιλέα. ὁ δὲ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ὁ Τιβέριος, παιδίον χρόνων δέκα, ὡς ἔμαθε τὴν σφαγὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη μήπως σφάξουν καὶ αὐτὸν, καὶ ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν, καὶ ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ Θυσιαστήριον, ὁ δὲ Λαὸς ἔδραμε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ σπαθία γυμνά. καὶ ὡς εἶδεν αὐτοὺς, ἐφοβήθη, καὶ ἔδραμε καὶ ἠγκαλίσθη τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὴν Θεοτόκον ἐδέετο. τοῦτοι δὲ ἅρπαξαν αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω, καὶ ὡς πρόβατον τὸν ἔσφαξαν. τοῦτα ὅλα ἐκατεσκεύασεν ἡ δολοφροσύνη τοῦ βασιλέως.

Θανάτος τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ. Βασιλεία Βαρδάνου τοῦ, καὶ Φιλιππικοῦ.

Βαρδάνης ὁ Φιλιππικὸς, μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε χρόνους δύο. καὶ πρὶν νὰ βασιλεύσῃ τοῦτος, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν ἕνας καλόγηρος Αἱρετικὸς, Ἀστρονόμος, καὶ εἶπέ του· ἐὰν βασιλεύσῃς, ὀμνύεις, ὅτι τὴν κακῶς γινομένην, στ'. Συνόδον νὰ τὴν ἀποῤῥίψῃς; καὶ μεθ' ὅρκου ἔταξέ του, ὅτι νὰ τὸ κάμῃ. τότε ὁ ἄθεος Ψευδοκαλόγηρος πάλιν εἶπέ του. ὅτι ἂν θέλῃς νὰ γένῃς πολυχρόνιος εἰς τὴν βασιλείαν, τοῦτο ὁποῦ μοῦ ἔταξες νὰ τὸ κάμῃς. ὅμως ὡσὰν ἐβασίλευσε τοῦτος, εὔγαλε τὸν Πατριάρχην ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ Ἰωάννην τὸν αὐτοῦ συμμαθητὴν καὶ συναιρετικὸν ἔκαμε Πατριάρχην. καὶ κινηθεὶς μετὰ μανίας μεγάλης κατὰ τῆς, στ'. Συνόδου, ἐποίησε Ψευδοσύνοδον, καὶ ἐσπούδαζε νὰ ἀνατρέψῃ τὰ ὑπ' αὐτῆς, δηλονότι τῆς, στ'. Συνόδου δογματισθέντα Θεῖα Δόγματα. καὶ ἦυρεν ὅμοιον εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἰωάννου ὁποῦ ἔκαμε Πατριάρχην, καὶ ἄλλους ὁμοφρόνους αὐτοῦ,

καὶ ἐγγράφως ἀναθεματίσαν αὐτόν. ἀλλὰ δεχθεὶς ὁ μάταιος, τῆς Θεοτόκου ἐκδικήσει, τῷ β'. χρόνῳ ἐτυφλώθη. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Βούλγαροι διέδραμαν μέχρι τῆς Πόλεως, καὶ ἦλθαν ἕως τῆς χρυσῆς πόρτας. καὶ ὅσον λαὸν ἐσφαξαν καὶ ἠχμαλώτισαν, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν λογαριάσω νὰ τὸν γράψω, τόσος πολὺς ὁποὺ ἦτον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπέρνα τὸν καιρόν του ἄσημα καὶ κακά, καὶ πολλὰ ἀδόκιμος ἦτον. τῷ δὲ δευτέρῳ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔκαμε ξάπεζαν τὸ Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἔβγαζε μετά τινων Ἀρχόντων. καὶ τελειωθείσης τῆς ξαπέζης, ἔπεσεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀνεπαύετο τὸ μεσημέρι. ὁ δὲ Πρωτοσπαθάριος Ῥῶσος μὲ τὸ φουσάτον ὁποὺ εἶχεν, ἦλθεν ἡσύχως καὶ ἀταράχως καὶ ἐσέβη ἀπὸ τὴν χρυσῆν πόρταν, καὶ ἔδραμε εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἄρπασε τὸν βασιλέα, καὶ ὑπῆγέ τον εἰς τόπον λεγόμενον Ἁρμαπώλιον τῆς Πρασίνων, καὶ τὸν ἐτύφλωσε, καὶ τὸν ἀπέδιωξε.

Τύφλωσις καὶ Διωγμὸς τοῦ βασιλέως Βαρδανοῦ. Βασιλεία Ἀρτεμίου τοῦ, καὶ Ἀναστασίου.

Τῇ δὲ ἑπαύριον, ἤγουν τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐσύρθη βασιλεὺς ὑπὸ Γωανοῦ Παβιάρχου τοῦ Αἱρετικοῦ, Ἀρτέμιος ὁ Πρωτασηκρήτης, ὁ ὁποῖος μετωνομάσθη Ἀνασάσιος. ἐβασίλευσε δὲ καὶ τοῦτος χρόνους δύο. ἔτος ἔκαμε Σχολαρχὴν εἰς τοὺς καβαλαρέους τῆς Ἀνατολῆς, Λέοντα τὸν Ἴσαυρον. καὶ Θεόδωρον καὶ Γεώργιον τοὺς Παβικίους ἐξώρισεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. τὸν δὲ Πατριάρχην Γωαννῆν τὸν Αἱρετικὸν ἐκ τοῦ θρόνου ἐκάθηρε, καὶ Γεώργιον ἐκ Μηδοπόλεως Κυζίκου ἐμετάθεσεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἔτι τὸ μέγα μιαρὸν ἐξεφώνησαν. Ἡ Θεία Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀθενῆ θεραπεύουσα, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, μετατίθησι Γερμανὸν τὸν Οσιώτατον Πρόεδρον τῆς Κυζίκων Μητροπόλεως, εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ταύτης τῆς Θεοφυλάκτου καὶ Βασιλίδος Πόλεως, ὅπου Ἀρτέμιος βασιλεύων. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔμαθεν, ὅτι τὸ φουσάτον τοῦ Σαρακηνῶν δύγηκε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Φοίνικα, νὰ κόψῃ ξύλα διὰ νὰ κάμουν κάτεργα· καὶ παρέδωσε ἕναμπα Ἁρμάδα, καὶ ἔστειλε νὰ κάψῃ ὅλην ἐκείνην τὴν ξυλιά. καὶ ὡς ὑπῆγεν ἡ Ἁρμάδα εἰς τὴν Ῥόδον, ἐκεῖ ἔκαμαν σωσωμοσίαν καταπαύω τὸν βασιλέως νὰ τὸν δύγάλουν. καὶ ὅπως ἔσφαξαν τὸν Στρατηγὸν αὐτοῦ Γωανῆν, καὶ δυθέως ἐγύρισαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ἐρχόμενοι, ἦλθαν ἐν τῷ Ἀτραμυτίῳ, καὶ ἐκεῖ ἤυραν Θεοδόσιον, ἄνδρα δυσεβῆ διοικητὴν, καὶ τοῦτον βασιλέα ἀνηγόρευσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀρτέμιος, μαθὼν τοῦτο, ἐν τῇ Πόλει Νικαίᾳ κατέφυγε.

Φυγὴ τοῦ βασιλέως Ἀρτεμίου. Πόλεμος ἀμφοτέρων.

Τὸ δὲ φουσάτον τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Θεοδοσίου ἔξη μιῶες ἐπολέμουν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν τὸν Θεοδόσιον βασιλέα. ὁ δὲ Θεοδόσιος πῆγε εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ ἔλαβε φουσάτον πολὺ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὰ τειχία τῆς Βλαχέρνας. καὶ δῶρα πολλὰ ἔδωκε τῶν ἀνδρῶν ὁποὺ ἐφύλαγαν, καὶ ὅπως ἄνοιξαν αὐτοῦ τὴν πόρταν, καὶ ἐσέβη εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας.

Βασιλεία Θεοδοσίου.

Μετὰ τοῦτον τὸν Ἀρτέμιον, Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐσέφθη, βασιλεύσας χρόνους δύο, καὶ ὡς ἐβασίλευσε, Γερμανὸν τὸν Παβιάρχην, καὶ τοὺς Ἄρχοντας Ἀρτεμίου ἀπέστειλεν εἰς τὴν Νικαίαν ἐξωρισμένους. καὶ ὡσὰν τοὺς εἶδεν ὁ Ἀρτέμιος, μεγάλως ἔκλαυσε, καὶ τῆς ὥρας ἔγινε Καλόγηρος, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος τὸν ἐξώρισεν. ὁ δὲ Λέων ὁ Ἴσαυρος ὁ Σχολαρχὸς τῶν καβαλαρέων τῆς Ἀνατολῆς, ἦτον πολλὰ ἐχθρὸς τοῦ Ἀρτεμίου, καὶ δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ ἔλθῃ εἰς προσκύνησιν καὶ ὑποταγὴν τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου. ὁμοίως καὶ Ἀρτάβασδος, ὁ Σχολαρχὸς τῶν Ἀρμενιακῶν. τοῦτοι οἱ δύο ἦσαν ὁμοφωνημένοι μετὰ τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου. ὁ δὲ Ἀρτάβασδος ἔταξε τοῦ Λέοντος τοῦ Ἴσαύρου νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέρα του γυναῖκα. ὁ δὲ Μαλσαμᾶς, ὁ αὐθέντης τῶν Σαρακηνῶν, ἔκαμε φουσάτον καὶ ἦρχετο μετὰ τῶν Ῥωμαίων. καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀμμορείου, ἔγραψε πρὸς τὸν Λέοντα τὸν Ἴσαυρον ὅπως. ὅτι ἡ βασιλεία ἐσὲν πρέπει, καὶ ἔλθε νὰ ὁμιλήσωμεν τὰ τῆς ἀγάπης. ὁ δὲ Λέων ἀπέστειλεν Ἄρχοντας Ἀποκεισιαρίους, καὶ ἀγάπην μετ' αὐτοῦ ἐποίησε. τὸ δὲ φουσάτον, τὸν Λέοντα, βασιλέα ὠφήμισαν. καὶ ἐρχομένου αὐτοῦ τοῦ Λέοντος εἰς τὴν Νικομηδείαν, ἐκεῖ ἤυρε τοὺς βασιλεὺς τὸν υἱὸν μετὰ ὅλης τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας, ὁποὺ ὑπῆγεν εἰς πόλεμον, καὶ ἔπιασέ τον. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χρυσόπολιν, ἤγεν εἰς τὸ Σκέπαει, καὶ ὅπιασε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἔστειλε δὲ καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν ὡς ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτησεν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ὅπου νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Λέων ὁ Ἴσαυρος ἀκούσας τοῦτο, ἔκαμε μετὰ τὴν ζήτησιν τοῦ βασιλέως. καὶ λαβὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὑπῆγε εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγίνηκαν καὶ οἱ δύο Κληρικοὶ, ποιήσαντες παραίτησιν τῆς βασιλείας. τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἦτον χρυσογράφος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου.

Παραίτησις Θεοδοσίου βασιλέως, καὶ θάνατος. Βασιλεία Λέοντος τοῦ Γσαύρου.

Μετὰ τοῦτον, Λέων, ὁ καὶ Κόνων ὁ Ἴσαυρος, καὶ Εἰκονομάχος, ἐγένετο βασιλεὺς Ῥωμαίων Θεοῦ παραχωρήσει. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, κ δ'. Κόσμου ἔτος, ϛ ο θ'. ἀπὸ Χριστοῦ καταβάσεως, ψ γ'. ὅμως κάμνει χρεία νὰ ἀναφέρωμεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην τὴν ἔννοιαν, πόθεν ἦτον ἡ αἰτία καὶ ἔγινεν ἡ Εἰκονομαχία, καὶ ἀπεδίωξε τοῦτος ὁ ἀλιτήριος Λέων ὁ Ἴσαυρος τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ ἀκούσατε τὴν διήγησιν. Ἑβραῖοι τινὲς Ἀστρονόμοι ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν τῆς Φοινίκης ἦλθαν πρὸς Ἰζὴθ τὸν αὐθέντην τῶν Ἀράβων, καὶ εἶπαν αὐτῷ. ὅτι ἐὰν θέλῃς νὰ αὐξήσῃ ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου ἀπὸ τὴν σήμερον ἕως, μ'. χρόνους, νὰ ὁρίσῃς εἰς τὸν τόπον ὅλον ὁποῦ ὁρίζεις, ὅπου εἶναι Ἐκκλησία τῶν Ῥωμαίων νὰ καταλύσουν τὰς Εἰκόνας, καὶ τελείως νὰ τὰς ἀποδιώξῃς. ἀκούωντας δὲ τοῦτος ὁ ἀλιτήριος, ὅτι νὰ χαλάσῃ τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν, νὰ αὐξηνθῇ ἡ βασιλεία του χρόνους, μ'. ἔγραψεν ὁρισμὸν νὰ ἀποστείλῃ εἰς ὅλον του τὸ κράτος, ὅτι καθὼς ἰδοῦν τὸν ὁρισμόν του, νὰ καταλύσουν τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν. ἀλλ' ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐν τῷ ἅμα ἡ θεία σπάθη ἡ δίστομος ἔσφαξεν αὐτὸν, καὶ δὲν ἔσωσε νὰ στείλῃ τὸν ὁρισμόν. ἔλαβε δὲ τὴν αὐθεντίαν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἠβουλήθη νὰ πιάσῃ τοὺς Ἑβραίους νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ, ἔστωντας ὁποῦ εἶπαν εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι θέλει βασιλεύσει, μ'. χρόνους, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ ἅμα ἀπέθανε, καὶ ἐφάνησαν ψεῦσαι. τοῦτοι οἱ Ἑβραῖοι ἔμαθαν τοῦτο, καὶ ἔφυγαν καὶ ἦλθαν εἰς τὰ μέρη τῆς Γσαυρίας, καὶ ἐκεῖ ὑπῆγαν εἰς μίαν βρύσιν νὰ ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τὴν καῦσιν, ὅτι ἦτον καλοκαῖρι. καὶ καθεζόμενοι εἰς τὴν βρύσιν, ἦλθε καὶ ὁ Λέων ὁποῦ ἔβοσκε τὰ γαδούρια τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν βρύσιν καὶ ἔφαγε, καὶ τὰ ζῶα ἄφησε νὰ τὰ βόσκῃ ἕνα παιδὶ ὁποῦ εἶχε μετ' αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἔπεσε καὶ ἐκοιμᾶτο τὸ μεσημέρι. καὶ ἐκεῖ ἦλθεν ἀπάνω του ἕνας ἀετὸς καὶ ἐσκέπασέ τον. ἰδόντες δὲ οἱ Ἑβραῖοι τὸ σημεῖον τοῦτο, ἦυραν εἰς τὴν τέχνην αὐτῶν, ὅτι πῶς μέλλει νὰ γένῃ βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ οὕτως ὑπῆγαν καὶ ἐξύπνισαν αὐτὸν, καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ κολακείας εἶπαν αὐτῷ. τί εὐεργεσίαν νὰ δώσῃς πρὸς ἡμᾶς, ἐὰν λάβῃς πρᾶγμα ὁποῦ δὲν ἐλπίζεις, οὐδὲ εἰς τὸν νοῦν σου τὸ ἔχεις; ὁ δὲ Λέων ἀπεκρίθη. εἴπατέ μοι τοῦτο τί εἶναι; καὶ πληροφορηθεὶς μεθ' ὅρκου, ὅτι εἴτι μοῦ ζητήσετε νὰ τὸ ἔχετε. καὶ ἐκεῖ πλησίον ἦτον ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, καὶ οὕτω τὸν ἔβαλαν καὶ ἔκαμεν ὅρκον, καὶ τότε τοῦ εἶπαν, ὅτι θέλει βασιλεύσει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, αὐτὸς δὲ εἶπεν εἰς αὐτούς. τί εὐεργεσίαν θέλετε ἀπὸ ἐμέ; καὶ εἰς τοῦτο ἀπεκρίθησαν ὅτι εὐεργεσίαν καμίαν δὲν θέλομεν, μόνον τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν νὰ εὐγάλῃς ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας. ὦ τῆς παρανομωτάτης καὶ ἀσεβεστάτης ζητήσεως. ὁ δὲ Λέων μετὰ πολλῆς περιχαρείας ἐδέχθη τὸν λόγον αὐτῶν, καὶ ἀποκρί-

Περὶ τῆς εἰκονομαχίας πότε ἄρχησε.

νεταίτους. ὅτι εἰς τὸν ὅρκον ὁποῦ σᾶς ἔδωκα, τὴν ζήτησιν ὁποῦ ἐζητήσετε νὰ τὴν ἔχετε. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι εἶπον αὐτῷ. ὅτι ἐὰν κάμῃς τοῦτο, καὶ εὐγάλῃς τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἤξευρε βεβαίως ὅτι ὁ Θεὸς θέλει αὐξήσει τὴν βασιλείαν σου καὶ τῶν υἱῶν σου χρόνους, ἑκατόν. καὶ ἀκούσας τοῦτο, ἔλαβε περισσοτέραν χαρὰν. ἐπέρασε δὲ ὀλίγος καιρὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔγινε στρατιώτης, καὶ ἀπὸ στρατιώτης ἐγένετο Πρωτοσπαθάριος τοῦ βασιλέως Γουστινιανοῦ τοῦ Κοψομίτου, ὅτι ἦτον θεωρητικὸς καὶ ἀνδρειομένος. ἀπὸ δὲ Πρωτοσπαθάριος ἔγινε Στρατηγὸς τῆς Ἀνατολῆς παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀρτεμίου, τοῦ καὶ Ἀναστασίου, καθὼς τὸ ἐγράψαμεν ὀπίσω. βασιλεύσας δὲ τοῦτος ὁ Λέων, Σουλεϊμάνης ὁ Τοῦρκος μετὰ τῶν Ἀμοιράδων αὐτοῦ ἐσύναξαν πολλὰς μυριάδας φουσάτα, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἠφάνησαν τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλας πολλὰς Αὐθεντίας. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ Σουλεϊμάνης, καὶ ἔλαβε τὴν αὐθεντίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὔμαρος. καὶ τόσος μεγάλος καὶ βαρὺς χειμῶνας ἔγινεν, ὅτι ἔκαμε νὰ μὴ φανῇ ἡ γῆ ἡμέρας, ρ'. διότι ὡσὰν ἔπεσε τὸ χιόνι τὸ πολὺ ἐκεῖνο, καὶ ἐσκέπασε τὴν γῆν, ἐπάγωσε. καὶ πολλὰ ἄλογα ζῶα, καὶ καμήλια, καὶ ἄλογα διάφορα ἐχάθησαν εἰς τὸν πάγον ἐκεῖνον. καὶ τοῦ Καλοκαιρίου ἐλθόντος, ἦλθε καὶ Σουφιὰμ μὲ πολὺ φουσάτον, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁμοίως καὶ ὁ Ἰζὴθ, ὁ αὐθέντης τῶν Ἀράβων, ἦλθε καὶ αὐτὸς μὲ πολλὴν δύναμιν, καὶ ἔσμιξαν μετὰ τοῦ Οὐμάρου, καὶ εἶχαν καὶ πλευσίματα ὀκτακόσια, καὶ ἐκαταπλάκωσαν τὴν Πόλιν στερεᾶς καὶ θαλάσσῃς, καὶ ἐπολεμοῦσαν χρόνους, β'. ὁ δὲ τῆς Πόλεως Ἱερὸς Λαὸς, τὸ σεπτὸν ξύλον τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν Σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὁδηγητρίας ἐβάσταζον, καὶ ἤρχοντο τὸ γύρον ἀπὸ τὰ τειχία, καὶ Κύριον τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων ἐδέοντο. ὁ δὲ Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτὸν δὲν τοὺς παρακούει. καλὰ καὶ ἐὰν παιδεύωνται ὀλίγον τίποτε διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀμὴ ἕως τέλους δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ παιδεύωνται, μόνον τὰς δεήσεις αὐτῶν ταχέως τὰς ἀκούει, καὶ κάμνει τὰ θελήματα αὐτῶν. καὶ οὕτω τὴν δέησιν τούτου τοῦ Λαοῦ τῆς Πόλεως εἰσακούσας, ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας καὶ φιλανθρωπίας, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἁγίας Θεοτόκου τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἀνέμου πολλοῦ καὶ σφοδροῦ γενομένου, πολλὰ ἀπὸ τὰ καράβια τῶν ἐχθρῶν ἐκαταποντίσθησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων. ἰδόντες δὲ οἱ ἐχθροὶ τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἀφῆκαν τὴν Πόλιν καὶ ὑπῆγαν. καὶ τόση πεῖνα εἰς αὐτοὺς ἔγινεν, ὅτι ἀνθρώπους ἀπεθαμμένους ἔτρωγαν. καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀμὴ καὶ τὴν κοπρίαν αὐτῶν ἔψηναν καὶ τὴν ἔτρωγαν. ἔπεσε δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ ἄλλη ὀργὴ, ἤγουν θανατικὸν, καὶ τόσοι ἀπέθαναν, ὅτι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοὺς λογαριάσουν, ἢ νὰ τοὺς γράψουν. τότε οἱ Βούλγαροι ἔδραμαν κατ' αὐτῶν καὶ ἔσφαξαν, κ β'. χιλιάδας Ἀράβων. ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ Μερδασᾶς μετὰ φουσάτα του, τὴν Νικαίαν καὶ τὴν Νικομηδείαν διέτρεχε. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν φουσάτον ἐκρυβήθη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ἐξαίφνης ἔδραμε, καὶ πολὺν φόνον εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἔκαμαν, καὶ τέλος τοὺς ἀπεδίωξαν. τὰ

δὲ πλευσίματα τῶν ἐχθρῶν ὁποῦ ἐγλύτωσαν, ἐκίνησαν καὶ ὑπήγεναν τὴν Συρίαν εἰς τὸν τόπον τους. καὶ εἰς τὰς, ιε΄. τοῦ Αὐγούστου, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἦλθεν ὀργὴ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Θεοτόκου, ἄνεμος μέγας, καὶ εἰς τὴν Προικόνησον, εἰς τὸν Μαρμαρὰν πολλὰ ἐχάθησαν μετὰ τοῦ λαοῦ ὅλου ὁποῦ εἶχαν μέσα. τὰ δὲ ἐπίλοιπα ὁποῦ ἐγλύτωσαν, ὡς ὑπῆγαν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἦλθε πάλιν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτὰ τὰ ἐπίλοιπα χαλάζι καὶ φωτία, καὶ ἔβρασεν ἡ θάλασσα, καὶ ἔλυσεν ἡ πίσσα τῶν ξύλων, καὶ ὅλα ἐβούλησαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τελείως ἠφανίσθησαν. καὶ δὲν ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χίλια ὀκτακόσια, μόνον τρία, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Συρίαν. καὶ τοῦτα τὰ τρία ὁποῦ ἐγλύτωσαν ἦτον Θεοῦ οἰκονομία, διὰ νὰ ἐξηγηθοῦν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ πῶς τοὺς ἐκαταπόντισε καὶ ἠφανίσθησαν. καὶ ὁ Οὔμαρος, ὁ αὐθέντης τῶν Τουρκῶν, ὡς εἶδε τὸν μέγαν ἐξολοθρευμὸν τοῦ φουσάτου αὐτοῦ καὶ τῆς ἁρμάδος, ἐγνώρισε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἀπὸ τὸ πάθος του, πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἐμαρτύρησε, καὶ ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς μαρτυρίας. ὁ δὲ Σέργιος ὁ Πρωτοσπαθάριος καὶ Στρατηγὸς τῆς Σικελίας ὡς ἔμαθεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι πολεμοῦν τὴν πόλιν, ἔκαμε Βασιλέα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ, Βασίλειον Πολίτην, τὸν Υἱὸν τοῦ Ὀνομαγούλου, τὸν ὁποῖον ἐμετωνόμασε Τιβέριον. ἔκαμε δὲ τοῦτος ὁ βασιλεὺς Τιβέριος καὶ Ἄρχοντας ἐδικούς του μὲ τὴν βουλὴν τοῦ Σεργίου. ὁ δὲ Λέων ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὰ γενόμενα, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλεν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ὀσπητίου, ὀνόματι Παῦλον, μὲ δύναμιν Ἁρμάδος πολλῆς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ εὔγαλε τοὺς ὁρισμοὺς, ὁποῦ ἔγραφεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Λαὸν ἀγαπητικοὺς, καὶ ἀνέγνωσεν αὐτοὺς ἔμπροσθεν τοῦ Λαοῦ. καὶ ἀκούσας ὁ Λαὸς, εὐφήμησαν τὸν βασιλέα αὐτῶν τὸν Λέοντα. καὶ τὸν Τιβέριον τὸν Ὀνομάγουλον, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ ἐπίασαν καὶ τοὺς ἔδεσαν, καὶ τοὺς ἐπαράδωκαν τοῦ Παύλου. τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος ἔκοψε τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἔστειλε τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ Σέργιος ὁ Στρατηγὸς τῆς Σικελίας, ὁποῦ ἔκαμε τὸν Βασίλειον Βασιλέα, μαθὼν ὅτι ὁ Παῦλος ἦλθε μετὰ δυνάμεως, ἔφυγε, καὶ ἐν ὑστέροις ἔστειλεν εἰς τὸν Παῦλον νὰ τοῦ συμπαθήσῃ καὶ ἦλθεν εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐσυμπάθησεν αὐτὸν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ὅλα τὰ Ἑσπέρια εἰρήνευσαν. τῷ δὲ, γ΄. χρόνῳ, ὁ βασιλεὺς, δηλονότι τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγέννησεν υἱὸν δυσσεβέστατον καὶ τοῦ Διαβόλου πρόδρομον, χειρότερον ἀπ' αὐτὸν, ὀνόματι Κωνσταντῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρόθεν ἦτον ὅλος κατοικητήριον τοῦ Διαβόλου. λέγουν ὅτι, ὅταν ἐβάπτιζεν αὐτὸν ὁ Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολυμβήθραν, καὶ ἐκεῖ ὁ παμμίαρος ἐκόπρισεν αὐτήν. τότε ὁ Πατριάρχης ἰδὼν τοῦτο, ἐπροεφήτευσε καὶ εἶπεν. ὅτι μεγάλον κακὸν θέλει κάμει τοῦτος εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἐγίνη, καὶ διὰ νὰ κοπρίσῃ τὴν Ἁγίαν Κολυμβήθραν ὠνομάσθη Κοπρώνυμος. τῷ δὲ, ζ΄. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἦλθαν οἱ μάντεις ἐκεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι, ὁποῦ εἶπαν τοῦ βασιλέως ὅτι θέλει νὰ βασιλεύσῃ, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν, καὶ ἐδέχθη τους μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης τιμῆς καὶ χαρᾶς. ἐζή-

τησαν οὖν τὴν χάριν, ὁποῦ τοὺς ἔταξεν ὡς βασιλεὺς, ἵνα εὐγάλῃ τὰς εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτως ἐμπῆκεν ὁ Διάβολος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἰς τὸ κορμί του, καὶ ἀπέφηνεν ὅτι νὰ κατεβάσῃ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. πλὴν ἐφοβήθη μοναχός του, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξεφωνήσῃ τοιοῦτον ὁρισμὸν, ἵνα μὴ γένῃ σκάνδαλον εἰς τὸν Λαὸν καὶ ταραχὴ, ἀμὴ ἐσυμβουλεύθη εἰς τὸν ἑαυτόν του νὰ κράξῃ τὸν Πατριάρχην, μήπως καὶ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἄθεον βουλὴν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς καταπραΰνῃ τὸν Κόσμον. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἅγιος Γερμανὸς, ὁ ὁποῖος ἦτον Υἱὸς τινὸς μεγάλου Ἄρχοντος τοῦ Παλατίου, Γουστινιανὸς ὀνόματι, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου. τὸν ὁποῖον Γουστινιανὸν ἐφθόνησε Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος, ὁ ἔγγονος τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου καὶ τὸν ἐφόνευσε. τὸν δὲ Υἱόν του, τοῦτον τὸν Γερμανὸν, ὡς μικρὸν παιδὶ ὁποῦ ἦτον τότε τὸν εὐνούχισε, διὰ νὰ μὴν εἶναι ἄξιος εἰς Βασιλείαν, καὶ τὸν ἐπαρέδωκε νὰ μαθαίνῃ γράμματα, ὅμως αὐτὸς, ὡς μέγας εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. εἰς αὐτὸν γοῦν ἐμήνυσεν ὁ βασιλεὺς Λέων νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν βουλὴν αὐτοῦ. καὶ πρῶτα μὲν τὸν ἐκαλοπίασε μὲ λόγια γλυκὰ καὶ εἰρηνικὰ, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ φανερὸν ἐσύντυχέ του τοιαῦτα λόγια. ὑπολαμβάνω, Δέσποτα Ἅγιε, ὅτι αἱ Εἰκόνες ὁποῦ προσκυνοῦμεν οἱ Χριστιανοὶ δὲν διαφέρουν τίποτες ἀπὸ τὰ εἴδωλα, διατοῦτο εἰπὲ εἰς τὸν Λαόν σου νὰ ταῖς εὐγάλουν ἀπὸ ταῖς Ἐκκλησίαις, ἢ ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι Ἅγιαις αἱ Εἰκόνες, πρόσταξε νὰ ταῖς κρεμάσουν ὑψηλότερα, νὰ μὴν ταῖς φθάνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ταῖς φιλοῦν, ὅτι ὡς ἁμαρτωλοὶ ὁποῦ εἴμεσθεν ὅλοι μας ταῖς μολύνομεν, καὶ μιαίνομεν καὶ τοὺς ζωγραφισμένους Ἁγίους. τότε ὁ Ἅγιος Γερμανὸς, ὡς ἤκουσε τοὺς τοιούτους λόγους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βασιλέως, ἀναστέναξεν ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ εἶπέ του. κράτιστε βασιλεῦ, αἱ Ἅγιαι Εἰκόνες δὲν εἶναι εἴδωλα ὡς λέγεις, ἀμὴ εἶναι μορφώματα τῶν Ἁγίων καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. καὶ ὅποιος ταῖς προσκυνᾷ, τίποτε δὲν ταῖς μολύνει, μόνον μάλιστα ἁγιάζεται καὶ φωτίζεται περισσότερον. καθὼς ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ νὰ εἶναι κρυωμένος, ὅσον συμώνει εἰς τὴν φωτίαν, τόσον περισσότερον θερμαίνεται, οὕτως εἶναι καὶ εἰς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ὅσον πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος πρὸς αὐτὰς, τοσοῦτον περισσοτέρως λαμπρύνεται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου, ὁποῦ εἶναι ἐκεῖ ζωγραφισμένος. τὸ λοιπὸν, βασιλεῦ εὐτυχέστατε, μὴ λέγεις τοιοῦτον λόγον εἰς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ὅτι γίνεσαι Αἱρετικός. ἡμεῖς ἔχομεν νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ προορατικοὺς Ἁγίους, ὅτι μέλλει νὰ βασιλεύσῃ ἕνας βασιλεὺς, Κόνων τὸ ὄνομά του, καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ σηκώσῃ τοιαύτην Αἵρεσιν, ἀμὴ ἐσὺ τοιοῦτον λόγον μὴν εἰπῇς πλέον, ὅτι ἐὰν τὸ μάθουν οἱ Ἄρχοντες τοῦ Παλατίου σου, καὶ ὁ Κόσμος σου ὅλος, σὲ φονεύουν. ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς. ἐγὼ ὅταν ἤμουν παιδὶ οὕτω μὲ ἔκραζαν τὰ παιδία τοῦ τόπου μας Κόνων τὸ ὄνομά μου. τότε λέγει του ὁ Πατριάρχης. ἐπειδὴ εἶσαι ἐσὺ ἐκεῖνος ὁ Κόνων, καὶ ἐσήκωσες τοιαύτην Αἵρεσιν, ὁμοιάζει ὅτι εἶσαι ἀγράμματος, καὶ διατοῦτο μὴν ἠξεύρωντας τί διηγοῦνται τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, τὸ λέγεις αὐτό. ἀμὴ

ἄκουσε ἀπὸ ἐμένα πῶς εἶναι δίκαιον καὶ ἅγιον νὰ προσκυνοῦμεν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ πῶς ἐθαυματουργοῦσαν τὸν παλαιὸν καιρόν. Εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὅταν ἐπεριπάτει ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος τέλειος, καὶ ἐδίδασκε τὸν Κόσμον, καὶ ἰάτρευε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἦτον ἕνας Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἔδεσσαν, ὀνόματι Αὔγαρος, καὶ εἶχε λέπραν εἰς ὅλον τὸ κορμὶ, καὶ ἀπὸ τὴν πολλήν του ἀσθένειαν δὲν ἠμπόρειε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ. καὶ ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάθος αὐτοῦ νὰ τὸν σταυρώσουν, ἔστειλεν ἕνα τεχνίτην ζωγράφον, Ἀνανίαν ὀνόματι, μὲ μίαν του Ἐπιστολὴν, παρακαλῶντάς τον νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτόν, καὶ ἐπαρήγγειλε τοῦ Ἀνανίου, ὅτι ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἔδεσσαν νὰ ἱστορήσῃ τὴν Εἰκόνα αὐτοῦ, νὰ τὴν πάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ. καὶ οὕτως ὑπῆγεν ὁ Ἀνανίας εἰς τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ ἔδωκε τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐπιστολὴν, καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτοῦ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ. καὶ ὁ Χριστὸς, ὡς Θεὸς καὶ καρδιογνώστης ὁποῦ ἦτον καὶ εἶναι, ἐμετάλλαξε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου αὐτοῦ. καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς ἐπάσχισεν ὁ Ζωγράφος νὰ τὸν ζωγραφίσῃ, καὶ πλέον δὲν ἐδύνετο. τέλος ἐζήτησεν ὁ Κύριος καὶ ἐνίφθη, ἔπειτα ἐπῆρεν ἕνα μανδήλιον καὶ ἐσφογγίσθη, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, παρευθὺς ἐτυπώθη ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ. καὶ τότε τὴν ἔδωκε τοῦ Ἀνανίου καὶ εἶπέ του. σύρε δός την ἐκείνου ὁποῦ σὲ ἔστειλε, καὶ πιάσε καὶ τούτην τὴν Ἐπιστολὴν καὶ δός τουτην. καὶ ἡ Ἐπιστολὴ ἔγραφεν οὕτω. Καλότυχος εἶσαι, Αὔγαρε, ὁποῦ ἐπίστευσες εἰς ἐμένα

Πρὸς Αὔγαρον Ἐπιστολὴ σταλθεῖσα παρὰ τοῦ Χριστοῦ.

„ χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇς. τὸ δὲ πῶς μὲ ἐμήνυσες νὰ ἔλθω αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν, „ διότι ἐγὼ διατοῦτο ἐκατέβηκα ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ τελειώσω ὅσα εἶπαν οἱ Προ„ φῆται διατ' ἐμένα, καὶ ἀφ' οὗ τὰ πληρώσω πάλιν νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέ„ ρα μου. τότε γοῦν ἀφ' οὗ ἀναληφθῶ, θέλω σοῦ στείλει ἕνα μου μαθητὴν Θαδ„ δαῖον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ πάθος σου θέλει ἰατρεύσει, καὶ ζωὴν αἰώνιον νὰ „ σοῦ χαρίσῃ, καὶ μεγάλην καλωσύνην θέλει κάμει εἰς τὸ Κάστρον σου, ὅτι νὰ „ μὴ φοβεῖται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. ἔκαμε δὲ ὁ Κύριος εἰς τὸ τέλος τῆς Ἐπιστολῆς „ ἑπτὰ βούλλαις μὲ γράμματα Ἑβραϊκὰ, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν οὕτω. Θεὸς Θεοῦ θεῖον „ θαῦμα, ἢ Θεοῦ Θέα θεῖον θαῦμα. καὶ ὁ Αὔγαρος, ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀνανίας ἦλθεν ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐσηκώθη νὰ προϋπαντήσῃ τὴν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου. καὶ παρευθὺς μόνον ὅτι ἐπροσκύνησεν, ἰατρεύθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, μόνον εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπέμεινεν ὀλίγη λέπρα. μετὰ δὲ τὸ σωτήριον Πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάληψιν, ὑπῆγεν ὁ Ἀπόστολος Θαδδαῖος εἰς τὴν Ἔδεσσαν, καὶ ἐβάπτισε τὸν Αὔγαρον μὲ ὅλους τοὺς Ἄρχοντάς του. καὶ ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθη ὁ Αὔγαρος, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν καθαρὸς ἀπὸ ὅλην τὴν ἀσθένειαν. ἀπ' ἐκεῖνον γοῦν τὸν καιρὸν ἐτίμα καὶ ἐπροσκύνα τὸ Ἅγιον Μανδύλιον τοῦ Χριστοῦ. μετὰ δὲ ταῦτα ἔκαμε καὶ ἄλλο ἕνα καλόν. εἰς τὴν ἔξω μερέαν τοῦ Κάστρου ἦτον ἕνα εἴδωλον μεγάλον σημένον τινὸς Ἕλληνος, ὁποῦ, εἴτις ἤθελε νὰ ἔμπῃ μέσα εἰς τὸ Κάστρον, πρῶτα ἐπροσεύχετο ἐκεῖ, καὶ τότε ἔμπαινεν. ἐκεῖνο γοῦν τὸ εἴδωλον τὸ ἐχάλασε παντελῶς ὁ Αὔγαρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἔστεισε τὸ Ἅγιον Μανδύλιον νὰ τὸ προσκυνοῦν ὅλοι. ἔγραψε δὲ καὶ γράμματα καὶ ἔλεγαν. Χρι-

στὲ ὁ Θεὸς, ὅποιος ἐλπίζει εἰς σὲ ποτὲ δὲν κακοπαθεῖ. καὶ ἔβαλέντα ἐκεῖ. ἔπειτα ὥρισεν ὅτι νὰ μὴν τολμήσῃ τινὰς νὰ ἔμπῃ εἰς τὸ Κάστρον, ἐὰν δὲν προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνην. ἐφυλάχθη γοῦν ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς ἕως οὗ ἔζησεν ὁ Βασιλεὺς ὁ Αὔγαρος. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Υἱός του ἐφύλαξέτο. ἀφ' οὗ δὲ ἐβασίλευσεν ὁ ἔγγονάς του ἠβουλήθη νὰ κατεβάσῃ τὸ Ἅγιον Μανδύλιον ἐκεῖνο ὁποῦ ἦτον κολλημένον εἰς ἕνα σανίδι, νὰ στήσῃ πάλιν τοῦ Ἕλληνος τὸ εἴδωλον. Λοιπὸν ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ τοῦ τότε καιροῦ, ὡς ἔμαθε τὴν βουλὴν τοῦ βασιλέως, ἔβαλε καλὴν ἔννοιαν εἰς τὸν νοῦν του. καμάρα ἦτον ἀπάνωθεν τῆς πόρτας τοῦ Κάστρου. ἐκεῖ γοῦν ἔβαλε τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκρέμασε καὶ ἕνα κανδῆλι ἀναμμένον. καὶ ἐν ὑστέροις ἔκτισεν ἀπὸ ὀμπρὸς τὸν τόπον μὲ τούβλα καὶ ἀσβέστην, καὶ πλέον δὲν ἐφαίνετο τὸ ἅγιον Μανδύλιον. καὶ διὰ νὰ μὴ φαίνεται, ἄφηκεν ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπιχείρημα ὁποῦ ἔβαλε νὰ κάμῃ. τοιαύτην διήγησιν γράφουν τὰ Βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὦ βασιλεῦ, διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ἐσὺ πῶς βούλεσαι νὰ ταῖς χαλάσῃς; ἐὰν δὲν ἦτον πρέπον νὰ ζωγραφήσωμεν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων τὰ πρόσωπα, πῶς ἤθελε τυπώσει ὁ Χριστὸς μοναχός του τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ μανδύλιον; ἢ πῶς ὁ Βασιλεὺς Αὔγαρος ἰατρεύθη ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, μόνον ὅτι τὸ ἐπροσκύνησεν; ἐὰν δὲν εἶναι καλὸν νὰ προσκυνοῦμεν τὰς Εἰκόνας, ἄκουσον, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἄλλο θαῦμα, ὁποῦ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἅγιον Μανδύλι. εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὀνόματι Χοσρόης, κουρσεύωντας τὰ Κάστρη τῆς Ἀνατολῆς, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἔδεσσαν αὐτὴν, ὁποῦ εἶχε τὸ ἅγιον μανδύλιον τοῦ Χριστοῦ. οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς Ἔδεσσας, βλέποντες τὰ φουσάτα, ἐφοβοῦντο πολλὰ, καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. καὶ ὁ Θεὸς τί ὠκονόμησε; τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, Εὐλάλιος ὀνόματι, καὶ διὰ νυκτὸς φαίνεται πρὸς αὐτὸν μία Γυναῖκα ὡραιοτάτη καὶ λαμπροτάτη, καὶ λέγει του. σύρε εἰς τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου, καὶ σκάψε ἀπὸ τὴν μίαν μερίαν ἀπάνωθεν τῆς πόρτας, ἐκεῖ θέλεις εὕρει μίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκείνην ἔπαρε, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. καὶ τὸ ταχὺ ὡσὰν ἐξύπνησεν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τοῦ ἔδειξεν ἡ Παναγία εἰς τὸν ὕπνον του. καὶ μόνον ὅτι ἔσκαψεν ὀλίγον τὸ καστρότειχον, ὦ τοῦ θαύματος, εὑρέθη ἡ κανδήλα ἐκείνη ἀναμμένη ἀπὸ τόσους χρόνους, καὶ ἡ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ σώα καὶ ἀκέραιη. ἀλλὰ καὶ μία κεραμίδα ὁποῦ ἦτον ἀπέναντι τοῦ Μανδυλίου, καὶ εἰς ἐκείνην ἦτον τυπωμένον τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ τὸ μανδύλιον. ἐπῆρε γοῦν τοῦτο ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἐτριγύρισε μετ' ἐκεῖνο τὸ Κάστρον μετὰ λιτῆς καὶ δεήσεως. καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἄναψαν οἱ Πέρσαι μεγάλην φωτίαν νὰ καύσουν τὰ τείχη τοῦ Κάστρου λοιπὸν πάλιν ἐπῆρεν ὁ Ἐπίσκοπος τὸ μανδύλιον ἐκεῖνο, καὶ περιεγύρισε τὸ Κάστρον δευτέραν φοράν. καὶ ὁ Θεὸς διὰ πολὺ θαῦμα ἐμεταγύρισε τὴν φωτίαν πρὸς τὸ ἔξω μέρος, καὶ ἐκατέκαυσε πολὺ φουσάτον τῶν Περσῶν. οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὡς εἶδον τὸ θαῦμα ἔφυγαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πο-

λεμήσου ἐκεῖ. τί σοῦ φαίνεται, ὦ βασιλεῦ, διὰ τὴν Εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτον ἐκείνη ἁγία καὶ τιμημένη; δὲν ἦτον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου μανδηλίου ὁποῦ ἔδειξε τὸ τοιοῦτον θαῦμα; ἀμὴ σὺ πῶς καταπατεῖς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ λέγεις ὅτι εἴδωλα εἶναι; ἄκουσόν μου, ὦ βασιλεῦ κράτιστε. ἄλλο εἶναι τὸ εἴδωλον, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ Εἰκών. διότι εἴδωλον εἶναι καὶ λέγεται τὸ ξύλον ὁποῦ εἶναι γλυμμένον, καὶ ἔχει ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἔπειτα χωρίζουν τὰ σκέλη του. καὶ Εἰκόνα εἶναι ἐκείνη, ὁποῦ δὲν δύνεσαι νὰ πιάσῃς μὲ τὸ χέρι σου χώρια, μήτε χέρια, μήτε ποδάρια, μήτε ἄλλο μέλος. διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἐὰν εἶναι κανένα ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν Ἁγίων, καὶ χωρίζουν τὰ μέλη του, δὲν τὸ προσκυνοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχει τύπον εἰδώλου. ἀμὴ ὅποιον εἶναι ζωγραφισμένον ἀπὸ τεχνίτην, καὶ ἔχει ὁμοίωσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου. καὶ ἄλλων Ἁγίων, ἐκεῖνο τιμοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν. διότι ὡς ὁρίζει ὁ μέγας Βασίλειος, ἡ τιμὴ τῆς Εἰκόνος ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει. ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς. ἔχεις νὰ ἀποδείξῃς καὶ ἀπὸ ἄλλας μαρτυρίας τὴν τιμὴν τῶν Εἰκόνων; λέγει του ὁ Ἅγιος Γερμανός. ἀπὸ χίλιαις μαρτυρίαις νὰ τὸ ἀποδείξω, ὅτι πρέπον εἶναι νὰ προσκυνοῦμεν τὰς Εἰκόνας. πλὴν διὰ νὰ μὴν βαρεθῇς τοὺς λόγους μου, νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἄλλας ἱστορίας. τὸν καιρὸν ὁποῦ ἦσαν οἱ πρῶτοι τῶν Ἀποστόλων ζωντανοὶ, Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ Ἰωάννης, ἔκαμαν μίαν Ἐκκλησίαν ἀντίπερα τῶν Ἱεροσολύμων εἰς ἕνα Κάστρον, ὁποῦ ὠνομάζετο Διόσπολις, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. τότε μετὰ ταῦτα ὑπῆγαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν Παναγίαν καὶ εἶπαν της. Δέσποινα Θεοτόκε Παρθένε, παρακαλοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου μίαν δέησιν νὰ μᾶς κάμῃς. Ἐκκλησίαν ἐκτίσαμεν εἰς τὴν Διόσπολιν διὰ τὸ ὄνομά σου. λοιπὸν ἔπαρε τὸν κόπον καὶ κοπίασε νὰ τὴν εὐλογήσῃς, ὅτι βουλόμεθα νὰ τὴν ἐγκαινιάσωμεν. λέγει τους ἡ Παναγία. ὑπάγετε καὶ θέλετε μὲ εὕρει ἐκεῖ. καὶ οὕτως ὑπῆγαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν Ναόν. καὶ ὦ τοῦ θαύματος. εἶδαν τὴν Παναγίαν ζωγραφισμένην εἰς τὸ δεξιὸν μάρμαρον, τὸν στύλον λέγω τῆς Ἐκκλησίας. μετὰ ταῦτα δὲ ὑπῆγε καὶ ἡ Παναγία σωματικῶς, καὶ ὡς εἶδε το ὁμοίωμά της εἰς τὸ κιόνι, εὐχαρίστησε τοῦ Υἱοῦ της ὁποῦ τῆς ἐχάρισε τοιαύτην δύναμιν, αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα τῆς Παναγίας ἐφυλάχθη ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. ὁ ὁποῖος ἔμαθεν, ὅτι κάμνει θαύματα ἐκείνη ἡ Εἰκὼν, καὶ ὡς Ἕλλην ὁποῦ ἦτον ὁ τρισκατάρατος ἐφθόνησε, καὶ ἔστειλεν Ἑβραίους ζωγράφους νὰ τὴν χαλάσουν ἀπὸ τὸ κιόνι. καὶ οὕτως ὑπῆγαν, καὶ ὅσον ἐξοῦσαν τὸ μάρμαρον, τοσοῦτον περισσότερον ἐφαίνετο λαμπρότερον τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας, τέλος ὡς εἶδαν ὅτι δὲν δύνονται νὰ κάμουν τίποτες, ἄφησάντο εἰς τὸν τόπον του. ὡς φαίνεται γοῦν ἡ ὑπόθεσις, ὦ βασιλεῦ, τοὺς τρόπους ἐκείνου μιμεῖσαι καὶ ἐσὺ, καὶ βούλεσαι νὰ χαλάσῃς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. ἀμὴ ἰδὲ καλὰ νὰ μὴν πάθῃς καὶ τὰ ὅμοιά του. ὅτι ἐκεῖνος ἐφονεύθη ἀοράτως ἀπὸ Θεοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας. καὶ προσέχου νὰ μὴν τὸ ἰδοῦμεν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν σου. ἰδοὺ τοὺς προτέρους σου βασιλεῖς, πῶς ἐπροσκυνοῦσαν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἤυξανε. καὶ σὺ διατί δὲν μιμεῖσαι ἐκείνους, ἀμὴ κάμνεις τὸ θέλημα τοῦ Διαβό-

λου; ἰδὲ ὁποῦ σοῦ τὸ λέγω, ὅτι ἡ ἁμαρτία αὐτὴ νὰ εἶναι εἰς τὸν τράχηλόν σου, ἐὰν θελήσῃς νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ, νὰ εὐγάλῃς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. πλὴν ἄκουσε καὶ ἄλλο θαῦμα διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, νὰ μὴν ἔχῃς πρόφασιν καὶ λέγῃς, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν σου ἐσύκωσες αὐτὴν τὴν αἵρεσιν. ὁ Ἀπόστολος Πέτρος περιπατῶν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ διδάσκων τὴν Κόσμον, ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν Λύδδαν. ἐκεῖ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὀνόματι Αἰνέας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσθενημένος ὀκτὼ χρόνους, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ περιπατήσῃ, ὅμως ὁ Ἅγιος Πέτρος ἰάτρευσέτον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. καὶ αὐτὸς ἀφ' οὗ ἰατρεύθη, ἐξώδιασε βίον πολὺ, καὶ ἔκτισε μίαν Ἐκκλησίαν ὡραιοτάτην εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑβραῖοι τοῦ τόπου ἐκείνου, ὡς εἶδαν τὸν Ναὸν εὔμορφον καὶ μέγαν, ἐφιλονεικοῦσαν μὲ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ τὸν πάρουν. ὑπῆγαν γοῦν καὶ τὰ τρία γένη εἰς τὸν Αὐθέντην τοῦ τόπου, καὶ ἐκρίθησαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ὁ Κριτὴς, διὰ νὰ μὴν κάμῃ χάριν τινὸς ἀπὸ τὰ τρία μέρη, ἔκαμεν ἀπόφασιν, καὶ εἶπε τῶν ὑπηρετῶν του. ὑπάγετε σφαλίσετε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ βουλώσετέ την ἕως τρεῖς ἡμέρας. τότε νὰ τὴν ἀνοίξωμεν νὰ ἔμπουν μέσα. καὶ εἴτινος σημάδι εὑρεθῇ μέσα ἀπὸ τούτους ὁποῦ δικάζονται, ἐκείνου νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. καὶ οὕτω τὴν ἐσφάλισαν. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὑπῆγαν καὶ τὰ τρία γένη, καὶ ἄνοιξαν ὁμοῦ μὲ τὸν Αὐθέντην τοῦ τόπου. καὶ ὅταν ἐμπῆκαν μέσα, εἶδαν πρὸς τὸ δυσικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας μίαν Γυναῖκα ζωγραφισμένην τρεῖς πῆχες εἰς τὸ μῆκος, καὶ ἀποπάνω ἐφόρειε φόρεμα πορφυρὸν, καὶ ἀποκάτω γαλάζιον. εἶχε δὲ καὶ γράμματα ἀπάνωθέν της ὁποῦ ἔγραφαν, Μαρία ἡ Μήτηρ τοῦ Ναζωραίου Βασιλέως Χριστοῦ. λέγει πρὸς τὸν Κόσμον ὁ Αὐθέντης ἐκεῖνος. τίνος εἶναι ἡ Εἰκόνα τούτη καὶ ἐπιγραφή; ἀπεκρίθησαν οἱ Χριστιανοὶ μεγαλοφώνως. ἐδικήμας εἶναι Αὐθέντη. τότε ὥρισεν, ὅτι τῶν Χριστιανῶν νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. οἱ δὲ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖθεν. μετὰ δὲ ταῦτα ἔκαμε θαύματα πολλὰ ἡ Ἁγία αὕτη Εἰκών. τυφλοὺς ὠμμάτωσε, κουτζοὺς ἀνώρθωσεν, ἀσθενημένους ἰάτρευσεν, ἀῤῥώστους ἐθεράπευσε, καὶ ἄλλα μεγαλήτερα θαύματα ἔδειξεν ἡ Κυρία Θεοτόκος διὰ τῆς Εἰκόνος ἐκείνης. καὶ εἰς τὴν Κύπρον δὲ τὴν νῆσον πρὸς τὸ νότιον μέρος ἦτον ποτὲ Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. ἔξω δὲ τοῦ Ναοῦ, ἀπάνω εἰς τὴν πόρταν, ἦτον μία Εἰκὼν τῆς Παναγίας ζωγραφισμένη μὲ ψηφίδας. εἶχε δὲ σχῆμα, ὅτι ἡ μὲν Παναγία ἐκάθετον ἐπὶ θρόνου, καὶ ἐκράτειε τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος εἰς τὰ γόνατά της. δύο δὲ Ἄγγελοι ἕνας ἐκ δεξιῶν της, καὶ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν της ἔστεκαν μετὰ φόβου πολλοῦ. μίαν γοῦν τῶν ἡμερῶν ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ἕνας Ἀράπης καὶ ὑπήγεναν εἰς τὸ ὀσπῆτι του, καὶ ὡς εἶχε τὸν Διάβολον μέσα του, ἐφάνη του καὶ ἐτόξευσε τὴν Παναγίαν εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον. καὶ παρευθὺς, ὦ τοῦ θαύματος, διὰ νὰ δείξῃ ἡ Παναγία τὴν ἐνέργειαν τῆς Εἰκόνος της, ἐχύθη αἷμα περισσὸν ἀπὸ τὴν πληγὴν, καὶ ἔσταξεν εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Ἀράπης, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα, τρέμων καὶ φεύγων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι του, εὐγῆκεν ἡ ψυχή του εἰς τὴν στράταν. ἐὰν δὲν σοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ θαύματα τῶν Εἰκόνων, ὦ βασιλεῦ, νὰ εἰπῶ καὶ ἄλλα περι-

σότερον, ὅπου τὰ χάφυν τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας. ἐδῶ μέσα εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἕνας τόπος εἶναι, ὅπου διὰ νὰ πωλοῦν ἐκεῖ τὰ χαλκώματα, τὸν ὀνομάζουν χαλκοφρατεῖα. λοιπὸν αὐτοῦ εἶναι μία Εἰκόνα φοβερωπάτη τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὅπου τὴν ἔσησεν ὁ Βασιλεὺς Κωνσαντῖνος ὁ μέγας. μὲ παῦτα δὲ τὴν ἐτίμησε θαυμασῶς καὶ ὁ βασιλεὺς Γρηγοριανὸς ὁ μέγας, καὶ τὴν ὠνόμαζαν οἱ ἄνθρωποι Ἀντιφωνητήν, διὰ τοιαύτην αἰτίαν. εἰς τὴν γειτονίαν αὐτὴν ἦτον ἕνας Χριστιανός, ὀνόματι Θεόδωρος, ναύτης εἰς τὴν τέχνην, ὁποῖος εἶχε καὶ φίλον μέγαν ἕνα Ἑβραῖον πλούσιον πολλά, ὀνομαζόμενον Ἰωσήφ. λοιπὸν ὡς ἔβλεπεν αὐτὸς ὁ Θεόδωρος τὴν φραγματείαν του, ὅτι ὅλον ἕνα ὑπαγαίνει εἰς ἄυξησιν, ἐμάζωξε μίαν φορὰν βίον πολύν, καὶ ὑπῆγε εἰς ταξίδιον. ὅμως ἀπὸ φθόνον τοῦ Διαβόλου, ἐρχόμενος εἰς τὸ ἀσπήτιον αὐτοῦ πλυτισμένος, ἐτζακίσθη τὸ καράβι, καὶ ἐπνίγησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ φράγματα ὅλα ὅπου εἶχε τὸ καράβι, καὶ ἔχασεν ὁ πτωχὸς τάπος ὅλον του τὸν βίον, καὶ ἐγλύτωσε γυμνὸς μόνος, διὰ νὰ εἶναι καλὸς τεχνίτης εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἀσπήτι του γυμνὸς καὶ παλαίπωρος, μὴ ἔχων τὴν κεφαλήν του πὼ κλῖναι. καὶ εἰς τόσην μεγάλην πτωχείαν καὶ συνοχωρεῖαν ἦλθεν, ὅτι ἐκινδύνευσε νὰ πωλήσῃ τὰ παιδία του. ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅπου αἰσχὰ ἀπὸ γῆς πτωχὸν, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἐγείρει πένητα, ὡς λέγει ὁ θεῖος Δαβίδ, τί ὠνομάσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν πτωχόν; μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσηκώθη, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν φίλον του τὸν Ἑβραῖον, καὶ λέγει του. Παρακαλῶ σε, φίλε μου Ἰωσήφ, ἐπάνυσόν μου τὸ πτωχόν, καὶ δός μου βοήθειαν εἰς τὴν χρείαν μου, καὶ δανείσε μου μερικὰ φλωρία νὰ ὑπάγω πάλιν εἰς φραγματείαν, καὶ ἢ ὅτι νὰ χαθῶ τελείως, ἢ νὰ δυγάλω τὸ χρέος μου. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος. ἔχεις μάρτυρας καὶ ἐγγυητὰς νὰ μοῦ δώσῃς; λέγει ὁ Χριστιανός. μάρτυρας μὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω, ἀμὴ ἐγγυητὰς δὲν ἔχω. διότι ποῖος μὲ ἐγγυεῖται ἐμένα τὸν πτωχὸν καὶ παλαίπωρον; πλὴν ἐλθὲ νὰ ὑπάμῃ εἰς τὸν Χριστὸν ὅπου πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, καὶ ἐκεῖνον νὰ σοῦ δώσω ἐγγυητὴν καὶ μάρτυρα. ἤκουσέ του λοιπὸν ὁ Ἑβραῖος, καὶ ὑπῆγε καταπόδι του. καὶ ὡς ἐπῆγαν μὲ τὸν Ἑβραῖον εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λέγει. ἰδὲ πῶς εἶναι ὁ Χριστός ὅπου μὲ ἐγγυεῖται, καὶ αὐτὸν σοῦ δίδω μάρτυρα, ὅτι ἂν γυρίσω καλά, νὰ σοῦ τὰ δώσω σωστά, καὶ τὸ διάφορον ὁμοῦ. Θεοῦ δύναμις, ἔπεσε τότε ὁ Ἑβραῖος, ἔσωνται ὅπου τὸν ἐγνώριζεν ἐξ ἀρχῆς καλόγνωμον ἄνθρωπον, καὶ ἔδωκε τὰ φλωρία ὅσα ἠθέλησε. καὶ ἔπως ὑπῆγε εἰς τὸ ταξίδι του ὁ Χριστιανός. καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ ἐδιαφόρεσεν. ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἄραξε τὸ καράβι εἰς τὸν λιμένα τῆς Σικελίας, καὶ ἐκεῖ ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπεν. τίς ἠξεύρει πῶς θέλω πάθῃ ἕως τὸ ὕστερον διὰ τὰς ἁμαρτίας μου; ἀμὴ ἂς χωρίσω τὸ χρέος τοῦ Ἑβραίου νὰ τοῦ τὸ στείλω ὁμπρός. ἔπιασε γὰν εἰς ἕνα σκυτοκόπουλον, καὶ ἔβαλε μέσα τὸ χρέος τοῦ Ἑβραίου, καὶ τὸ ἐσφάλισε, καὶ τὸ ἔπασωσεν ἀπὸ ἔξω. καὶ τὸ παχὺ ἐσάθη καὶ ἐδείθη τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπε. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ μονογενὲς τοῦ Θεοῦ, ὅπου μὲ ἐγγυήθης τὸν ἁμαρτωλόν, εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ χρέος μου, καὶ ἐσὺ ὡς Παντοδύναμος πάψῃ τὸ τοῦ Ἑβραίου. ἔπως εἶπε, καὶ τὸ ἔρριξε τὸ σκυτάκι

μὲ φλωρία εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Θεοῦ οἰκονομία, ἐκατέβη ὁ Ἑβραῖος Ἰωσὴφ εἰς τὴν θάλασσαν νὰ περιδιαβάσῃ μὲ δύο του δούλους, καὶ περιδιαβάζοντας εἶδε τὸ σεντοκι ἐκεῖνο, ὅπου ἔπλεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἔμπροθεν του. καὶ παρευθὺς ἔσειλεν σένα του δοῦλον καὶ δυγάλετο, καὶ ἔπιασέ το, καὶ τὸ ἄνοιξε, καὶ εὗρε μέσα φλωρία, καὶ ἐμέτρησέ τα, καὶ ἦσαν σωστὰ ὅσα ἐδάνεισε τοῦ καλοῦ Θεοδώρου. καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ φλωρία εὗρε καὶ χαρτὶν ὅπου ἔγραφεν, ὅτι νὰ ἠξεύρῃς, φίλε Ἰωσήφ, ὅτι αὐτὰ σοῦ στέλνω τὸ χρέος μου ὅλον ὁμοῦ καὶ τὸ διάφορον, καὶ δέξου τα. καὶ ὁ μὲν Ἑβραῖος ἐπῆρε τὸ χρέος του. ὁ δὲ Χριστιανὸς μὲ ἡμέρας ἱκανὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἀσπήτι του. καὶ ἔχων ὅλον του τὸ θάρρος εἰς τὸν Χριστὸν, δὲν ἀνάφερε τίποτε τοῦ Ἑβραίου διὰ τὸ χρέος του. καὶ ἀφ' οὗ ἀπέρασαν δύο μῆνες, τοῦ λέγει ὁ Ἑβραῖος. φίλε Θεόδωρε, παρακαλῶσε δός μου τὰ φλωρία ὅπου σοῦ ἐδάνεισα· καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω, ἐπειδὴ ἦλθες χαρούμενος, δὲν σοῦ εἶπα τίποτε τόσον καιρὸν, ἀμὴ τώρα σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χρέος καὶ τὸ διάφορον. ἀκούσας δὲ ὁ Χριστιανὸς ἐγένετο ὡς νεκρός, καὶ περάσοντας ὀλίγη ὥρα τοῦ λέγει. δὲν ἐπαρέλαβες τὰ φλωρία σου καὶ τὸ διάφορον; ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος, δὲν ἠξεύρω τίποτες. ὁ δὲ Χριστιανὸς τοῦ λέγει. ἔλα νὰ ὑπάμῃ εἰς τὸν ἐγγυητήν μου καὶ μάρτυρα, καὶ ἂς μαρτυρήσῃ ἐκεῖνος αὐτὸ δὲν σοῦ τὰ ἔδωκα, ἢ αὐτὸ δὲν τὰ ἔλαβες. ἐκίνησαν λοιπὸν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγει ὁ Χριστιανὸς πρὸς τὸν Ἑβραῖον. ἰδὲ ὁ ἐγγυητής μου, καὶ ἂς ἐρωτήσωμεν νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. καὶ παρευθὺς ὁ Χριστιανὸς ἔκραξε μὲ δακρύων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ μονογενὲς τοῦ Θεοῦ, ὅπου μὲ ἐγγυήθης τὸν ἁμαρτωλόν, εἰπέ με τὸν δοῦλόν σου, ἐπῆρεν ἐκεῖνος ὁ Ἑβραῖος τὸ χρέος, ἢ δὲν τὸ ἐπῆρε; καὶ ὡς τοῦ θαύματος, παρευθὺς φωνὴ ὡσὰν βροντὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὴν Εἰκόνα ἐκείνην λέγουσα, ναί, τὰ ἐπῆρεν. αὐτὴν τὴν φωνὴν ὡς τὴν ἤκουσεν ὁ Χριστιανὸς ἐχάρη πολλά, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἐν τῇ ἅμα ἐτυφλώθη, καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως. ἐπῆρα τα Χριστέ, ἐπῆρα τα, μόνον μὴ με ὀργιθῇς. ὡς εἶδε τὸ μέγα θαῦμα τοῦτο ὁ Ἑβραῖος, τῆς ὥρας ἐβαπτίσθη, καὶ ἔγινε Χριστιανὸς μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι. καὶ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ἡ Εἰκόνα τὴν ἀλήθειαν, ὠνομάσθη ἀντιφωνητής, ἤγουν αὐτὴ ἡ Εἰκόνα. λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, ἐὰν δὲν εἶναι Ἅγιαι αἱ Εἰκόνες, πῶς ἤθελαν κάμῃ τοιαῦτα θαύματα; ἀμὴ ὁμοιάζει, διὰ νὰ ἀρέσουν τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Ἁγίους, διατοῦτο θαυματουργοῦν εἰς κάθε τόπον. Καὶ εἰς τὸ Κάστρον τῆς Βηρυτοῦ, ἤγουν τὸ Βερῦτι, ἔγινεν ἄλλο σένα θαῦμα ἀπὸ μίαν δεσποτικὴν Εἰκόνα τοιουτοτρόπως. σένας Χριστιανὸς ἐκάθετον εἰς σένα σπῆτι μὲ τὸν νοικι διὰ σένα χρόνον. λοιπὸν ὡσὰν ἐτελείωσεν ὁ χρόνος δυγῆκεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, καὶ ὑπῆγε εἰς ἄλλο ὅπου εἶχεν ἀγοράσει. ὅμως εἶχε μίαν Εἰκόνα, ὅπου εἶχε τὸν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, καὶ ἀσόχησε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ ἀπόμειναν εἰς μίαν κάμεραν μικρὴν τοῦ σπῆτιού. ἕνας δὲ Ἑβραῖος δὲν εἶχεν σπῆτι, καὶ γυρεύοντας νὰ νοικιάσῃ, εὗρεν ἕτοιμον τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, καὶ ἐνοικιάσε το. καὶ δὲν ἀπέρασεν ὀλίγος καιρὸς μὲ ταῦτα, καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Ἑβραίου, ὡς ἐγκαστρωμένη ὅπου ἦτον,

Θαῦμα ὅπου ἔγινεν εἰς Κωνσαντινούπολιν παρὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. Ἕτερον θαῦμα εἰς Βηρυτόν.

ἐγέννησε παιδί. λοιπὸν ἐσυνάχθησαν πολλοὶ Ἑβραῖοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰ γεννήτρια τῆς Ἑβραίας. καὶ καθήμενοι εἰς τὸ ὀσπῆτι, ἐστοχάσθησαν τὴν Εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἀπάνωθεν εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς Ἑβραίας. καὶ παρευθὺς ἐσηκώθησαν ὅλοι τους μετὰ θυμοῦ νὰ εὔγουν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὀσπῆτι. λέγει τους ὁ οἰκοκύρης. καθίσετε νὰ εὐθυμήσωμεν, ἀδελφοὶ, σᾶς παρακαλῶ. ἀπεκρίθησαν οἱ Ἑβραῖοι μετὰ μεγάλης ὀργῆς. ἐσὺ εἶσαι Χριστιανὸς ἀσεβὴς καὶ παράνομος, καὶ ἡμεῖς νὰ φᾶμεν ψωμὶ μετ' ἐσένα; λέγει τους ἐκεῖνος. ἐγὼ Χριστιανός; ἀπεκρίθησαν οἱ Ἑβραῖοι. ναὶ Χριστιανὸς, καὶ Ναζωραῖος εἶσαι, καὶ πιστεύεις τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐσταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι· ἐπειδὴ, διατί ἔχεις τὴν Εἰκόνα του εἰς τὸ ὀσπῆτι σου; λέγει τους ἐκεῖνος. μὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν Πατέρων μας, τίποτες δὲν ἠξεύρω. ἀμὴ ὡσὰν ἐκατάλαβα τώρα, τὴν ἐλησμόνησεν ὁ Χριστιανὸς ὁποῦ ἐκάθετον ἐδὼ μὲ νοῖκι. καὶ ἐγὼ μὴ ἔχωντας πολλὰ ἡμέρας εἰς ἐτοῦτο τὸ ὀσπῆτι, δὲν τὴν εἶδα. ἀμὴ διὰ νὰ μοῦ πιστεύσητε, ἐπάρετέ την, καὶ κάμετέ τὴν ὡσὰν θέλετε. τότε λέγουν του οἱ Ἑβραῖοι. ἐσὺ πρῶτος κάμε ἀρχὴν κακὴν εἰς αὐτὴν, καὶ τότε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν εἶσαι Χριστιανός. καὶ παρευθὺς ὁ ἀσεβέστατος ἐκεῖνος Ἑβραῖος εὔγαλε τὸ μαχαῖρι του καὶ εἶπεν· ἐδὼ ὁποῦ τὸν ἐλόγχευσαν οἱ πατέρες μας, τὸν λογχεύω καὶ ἐγώ. καὶ οὕτως ἔκρουσε τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα μετὰ θυμοῦ εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν. καὶ, ὢ τοῦ θαύματος, ἐν τῷ ἅμα, ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανὸν κρέας, τοιουτοτρόπως ἔσπασε, καὶ αἷμα περισσὸν εὔγαλε. τὸ ὁποῖον, ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι, μερικοὶ μὲν ἐπίστευσαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοὶ, ἄλλοι δὲ ἀπέμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν τους. ὡσὰν πῶς βλέπω καὶ ἐσένα ὅτι παθένεις, βασιλεῦ, τόσα θαύματα ὁποῦ ἔκαμαν αἱ Ἅγιαι Εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, καὶ πάλιν δὲν πιστεύεις, ἀμὴ γίνεσαι ἄπιστος πρὸς αὐτάς. διατοῦτο καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους θέλεις ὑπάγει εἰς κόλασιν αἰώνιον, ἐπειδὴ καὶ ἀθετεῖς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. τότε ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε τὴν τοιαύτην ἔλεγξιν τοῦ Πατριάρχου, ἐσήκωσε τὸ χέρι του, καὶ ἔδωκέ του ἕνα ῥάπισμα, καὶ μετὰ θυμοῦ τοῦ εἶπεν. ὕπαγε ἀπ' ἐδὼ κακὴ κεφαλὴ, καὶ μὴ φανῇς πλέον ὀμπρός μου, νὰ μὴ χάσῃς καὶ τὴν ζωήν σου. ὁ δὲ Ἅγιος Πατριάρχης ὑπέμεινε τὸ ῥάπισμα ὁποῦ τοῦ ἔδωκε, καὶ ἔγινε μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ τὸν ἐῤῥάπισαν, ὅμως ὑπῆγεν ἀπὸ τὸ Παλάτι ὁ Πατριάρχης ἀποδιωγμένος. ὁ δὲ ἀσυνείδητος ἐκεῖνος καὶ παρανομώτατος βασιλεὺς, ὡς εἶδεν ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ φέρῃ τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν γνώμην του, ἐβουλήθη νὰ κάμῃ ἄλλον. καὶ ἦτον τούτη ἡ βουλή του. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ Χριστιανοὶ βασιλεῖς εἶχαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἕνα Διδάσκαλον μὲ δώδεκα Μαθητὰς, κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. καὶ ἐὰν δὲν ἤθελαν ἐρωτήσῃ ἐκεῖνον, δὲν ἔκαμναν ὑπόθεσιν. ἐκάθετο δὲ ὁ Διδάσκαλος ἐκεῖνος εἰς ἕνα ὀσπήτιον βασιλικὸν πλησίον τῆς Ἁγίας Σοφίας. καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Διδασκαλεῖον εἶχαν μαζωμένα τὰ βιβλία τοῦ Κόσμου, ὅσα εἶναι ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἐκεῖ τὰ εἶχαν συνηγμένα. καὶ ὡς λέγουν τινὲς, ὅτι τῷ καιρῷ ἐκεί-

νῳ ἦσαν συνηγμένα βιβλία ἑβδομήντα μυριάδες, ἤγουν ἑπτακόσιαις χιλιάδες. διότι πᾶσα μυριάδα κάμνει δέκα χιλιάδας. ὅμως αὐτὸν τὸν Διδάσκαλον ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀνέφερε τὴν ἄνωθεν ὑπόθεσιν περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. καὶ ἀπεκρίθη καὶ αὐτός. ἐγὼ, κράτισε βασιλεῦ, εἰς τόσα χαρτία, ὁποῦ ἔχω μαθημένα καὶ συνηγμένα, δὲν εὑρίσκω πῶς εἶναι ἄτυχον νὰ προσκυνοῦν ὁ Κόσμος τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. μάλιστα δὲ ταῖς τιμοῦμεν, καὶ λέγουν τὰ βιβλία τῶν Ἁγίων, ὅτι ὅποιος δὲν τὰς προσκυνᾷ εἶναι Αἱρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος. καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς. καὶ ποῦ τὸ εὑρίσκεις αὐτὸ, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ προσκυνοῦν οἱ Χριστιανοὶ τὰς Εἰκόνας; ἀπεκρίθη ὁ Φιλόσοφος καὶ οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος· πρῶτον μὲν καὶ ἀρχὴν τὸ εὑρίσκω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. διότι γράφει ἐκεῖ, ὅτι πῶς ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἄριστος εἰς τὴν ζωγραφίαν. λοιπὸν ὅταν ἔζηεν ἀκόμι ἡ Παναγία ἐπὶ τῆς γῆς, ἐζωγράφισε τρεῖς Εἰκόνας εἰς τὸ ὄνομά της. καὶ ὑπῆγε καὶ ἔδειξέ ταις νὰ τὰς ἰδῇ ἡ Παναγία. καὶ ὡς ταῖς εἶδεν, εἶπε μετὰ χαρᾶς μεγάλης· ἡ χάρις τοῦ Υἱοῦ μου καὶ ἡ ἐδική μου νὰ εἶναι μετ' αὐταῖς. ὅμως ἐὰν ἦτον ἄπρεπον, ὦ βασιλεῦ, νὰ ζωγραφίζωμεν τοὺς Ἁγίους, τὸν ἤθελε διώξῃ καὶ νὰ τὸν ὀνειδίσῃ ἡ Παναγία πῶς τὴν ἐζωγράφισεν. ἀμὴ ὡς φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ἤρεσε τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας νὰ τοὺς ζωγραφίζωμεν καὶ νὰ τοὺς προσκυνοῦμεν. λέγει του ὁ βασιλεύς. ἀμὴ πῶς ἔχω νὰ ἀκούσω ὅ,τι εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως, νὰ μὴν προσκυνήσῃς κανένα ὁμοίωμα ἐπὶ τῆς γῆς; ἀπεκρίθη ὁ Διδάσκαλος. ὦ βασιλεῦ, ὁ Θεὸς προβλέπωντας τοὺς Ἑβραίους, ὅτι θέλουν πέσῃ εἰς Εἰδωλολατρείας, διατοῦτο τοὺς ἐπαρήγγειλε τοιουτοτρόπως. διότι οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως ἔκαμαν εἴδωλα, καὶ ἔλεγαν ὅτι ἐκεῖνα εἶναι Θεοί. ἀμὴ ἡμεῖς δὲν λέγομεν ὅτι αἱ Εἰκόνες εἶναι Θεοὶ, ἀλλὰ μόνον ταῖς προσκυνοῦμεν ὡς ἀντίτυπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, καὶ ὡσὰν πῶς καὶ τὸ φλουρὶ, ὁποῦ ἔχει τὴν χαραγήν σου καὶ τὸ πρόσωπόν σου, δὲν τὸ λέγομεν ὅτι εἶναι βασιλεὺς, ἀλλὰ ἀντίτυπον τοῦ βασιλέως, διατοῦτο τὸ τιμοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τὸ καταπατήσουν, ὁμοίως καὶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας τὰς τιμοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχουν τὸ πρόσωπον τῶν Ἁγίων, καὶ ἐπειδὴ κάμνουν θαύματα ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. λέγει ὁ βασιλεύς. καὶ ποῦ ἠκούσθη αὐτὸ, ὅτι ἔκαμναν θαύματα αἱ Εἰκόνες; λέγει ὁ Διδάσκαλος. ἄκουσον, βασιλεῦ, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ θαύματα τῶν Εἰκόνων. καὶ ἐδιηγήθη τὰ τοῦ Αὐγάρου ὅλα. ἔπειτα λέγει του, ὅτι ἦτον τὶς ἄρχων ἄνθρωπος, καὶ πολλαῖς φοραῖς περνῶντας ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ βλέπωντας τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ προαύλιον, ἔλεγε λόγια βλάσφημα κατ' αὐτῆς. μίαν δὲ τῶν νυκτῶν ἐφάνη πρὸς αὐτὸν ἡ Παναγία, ἔχουσα μὲ τοῦ λόγου της δύο εὐνούχους, τοὺς ὁποίους ἐπρόσταξε νὰ τανύσουν τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του. αὐτὴ δὲ ἅπλωσε τὴν ἁγίαν της χεῖρα καὶ ἐχάραξεν ὅλα του τὰ μέλη μὲ τὸν δάκτυλόν της. καὶ παρευθὺς ἐδιαλύθη ὁ τρισκατάρατος ἐκεῖνος ὡσὰν τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης. καὶ ἄλλος δὲ ἄρχων, εἰς αὐτὸ τὸ Κάστρον, ἐβλασφή-

μει πολλὰ εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας. καὶ μία τῶν ἡμερῶν τὸν ἐκκυνηγοῦσαν στρατιῶται νὰ τὸν φονεύσουν. καὶ αὐτὸς μὴ ἔχων ποῦ νὰ προσδράμῃ, ἔδραμεν εἰς τὴν Θεοτόκον. καὶ, ὢ τοῦ θαύματος, ὡσὰν ζωντανὴ ἡ Εἰκὼν ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν της ἀπ' ἐκεῖνον. τότε τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἐφόνευσαν. καὶ ἄλλος δέ τις ἄνθρωπος περνῶντας ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἔρρηξε πέτραν πρὸς αὐτήν. καὶ παρευθὺς εἶδαν οἱ πάντες ἄνθρωποι ὁποῦ εὑρέθησαν ἐκεῖ, ὅτι ὡσὰν νὰ εὐγῆκε περιστερὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ἐσέβη κόρακας. καὶ ἐδὼ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔγινεν, ὦ βασιλεῦ, ποτὲ καιροῦ θαῦμα ἀπὸ μίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. εἰς τῆς Ἁγίας Σοφίας τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἔξω ἕνα πηγάδι, ὅπου νίβονται οἱ Χριστιανοὶ, ὅταν θέλουν νὰ σέβουν εἰς τὸν Ναόν. λοιπὸν ἐκεῖ ἦτον μία Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ τὴν ἔστησεν ὁ μέγας βασιλεὺς Ἰουστινιανός. ἕνας δὲ Ἑβραῖος ὑπῆγε μίαν φορὰν νὰ πίῃ νερόν. καὶ ὡς εἶδε τριγύρον του ὅτι δὲν ἦτον τινὰς, εὔγαλε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἐκτύπησε τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα εἰς τὸ στῆθος, καὶ παρευθὺς διὰ θαῦμα πολὺ ἀνέβρυσεν αἷμα πολύ. καὶ μὴ ἔχωντας τί νὰ κάμῃ, ἐπῆρε καὶ ἔρρηξέ την μέσα εἰς τὸ πηγάδι, καὶ μηδὲ ἐκεῖ δὲν ἐστάθη τὸ αἷμα. τότε τινὲς Χριστιανοὶ περνῶντες ἀπ' ἐκεῖ, εἶδαν τὸν Ἑβραῖον αἱματωμένον, καὶ ἔπιασάν τον ὡς φονέα. τέλος ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν. καὶ εὔγαλαν τὴν Εἰκόνα ἀπὸ τὸ πηγάδι κτυπημένην μὲ τὰ μαχαῖρι εἰς τὸ στῆθος. καὶ ὅλοι ἐξεπλάγησαν εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θαῦμα, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἐπίστρεψε καὶ ἔγινε Χριστιανὸς μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι. καὶ οὐ μόνον αἱ δεσποτικαὶ Εἰκόνες ἔκαμαν θαύματα, εὐτυχέστατε βασιλεῦ, ἀμὴ καὶ τῶν Ἁγίων. διότι εἰς τὰ Νησία ὁποῦ ὀνομάζονται Κυκλάδες, εἰς ἕνα νησὶ ἦτον ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, καὶ μέσα εἰς τὸ βῆμα τῆς Ἐκκλησίας ἦτον ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου. ἕνας δὲ Ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ ἐκείνου, ἐξ ἐνεργείας τοῦ διαβόλου παρακινηθεὶς, ἐπῆρε τὴν ἁγίαν λόγχην, καὶ εὔγαλε τὸ δεξιὸν ὀμμάτι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. καὶ παρευθὺς, ὢ τοῦ θαύματος, εὐγῆκε τοῦ Ἱερέως τὸ δεξιὸν ὀμμάτι, καὶ ἐκόλλησεν εἰς τὸ εὐγαλμένον τῆς Εἰκόνος. καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔλειψεν ὁ Ἱερεὺς, καθήμενος ἐκεῖ τυφλὸς, κλαίωντας τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. δὲν εἶναι ὅλα θαύματα, βασιλεῦ, ὁποῦ ἔδειξαν αἱ Ἅγιαι Εἰκόνες; πῶς ἐσὺ καταπατεῖς καὶ λέγεις ὅτι εἴδωλα εἶναι; δὲν ἐρωτᾷς καὶ τὸν Πατριάρχην Γερμανὸν νὰ ἰδῇς τί θέλει σοῦ εἰπεῖ καὶ αὐτός; λέγει του ὁ βασιλεύς. ἔκραξά τον καὶ αὐτὸν ὀψὲ, καὶ ἐφλυάρησεν ὡσὰν καὶ ἐσέ. ἀπεκρίθη ὁ Διδάσκαλος· λοιπὸν φλυαρίαις εἶναι αὐτὰ ὁποῦ σοῦ λέγω, βασιλεῦ; ἀμὴ τὰ ἐδικά σου λόγια τὰ ἀσεβέστατα καὶ παράνομα, αὐτὰ εἶναι καλά; κάμε ὡσὰν σοῦ φαίνεται. ἐγὼ εἰς τὴν αἵρεσίν σου δὲν συγκοινωνῶ. λέγει του ὁ βασιλεύς. ὕπαγε κάμε τὴν δουλείαν σου, καὶ ἐγὼ εἴτι ἠξεύρω θέλω κάμει. ἐπαραμέρησε δὲ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ διδασκαλεῖον αὐτοῦ. ὁ δὲ παρανομώτατος βασιλεὺς, ἐπειδὴ εἶχε μέσα του ὅλον τὸν Διάβολον, καὶ θέλωντας νὰ στερεώσῃ τὴν κακήν του γνώμην, ἔβαλε διὰ νυκτὸς καὶ ἐκατέκαυσε τὸ Διδασκαλεῖον, καὶ τὸν Διδάσκαλον, καὶ τοὺς Μαθητάς του, καὶ μὲ ὅλα τὰ

συναγμένα βιβλία. καὶ παρευθὺς ὥρισεν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας νὰ εὐγάλουν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ ἄλλας μὲν νὰ κατακαύσουν, ἄλλας δὲ νὰ ῥήξουν εἰς τὴν θάλασσαν. ὅσαις ἀσέβειαις καὶ παρανομίαις ἔκαμεν ὁ ἀσεβέστατος, τίς νὰ ταῖς διηγηθῇ; ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις νὰ διηγηθοῦμεν ὀλίγαις. παρευθὺς εὔγαλεν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τὸν Ἁγιώτατον Γερμανὸν, καὶ ἔβαλεν ἄλλον ὁμόπιστόν του, Ἀναστάσιον ὀνόματι. ὁ ὁποῖος, ἔχωντας συντρόφους τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ τὸν Νικήταν, ἐπαρακίνα τὸν βασιλέα εἰς περισσοτέραν Εἰκονομαχίαν. καὶ ἀκούσατε πόσαις ἀσέβειαις ἔκαμεν ὁ τρισκατάρατος εἰς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. εἰς τὴν πόρταν, ὁποῦ ὀνομάζεται χαλκῆ, ἦτον μία Εἰκόνα μεγάλη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. λοιπὸν ἔστειλε τὸν Σπαθάριόν του νὰ τὴν κατεβάσῃ καὶ νὰ τὴν συντρίψῃ τελείως. ὑπῆγε γοῦν ὁ Σπαθάριος με ἄλλους ὑπηρέτας νὰ κάμῃ τοῦ βασιλέως τὸν ὁρισμόν. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὑψηλὸς ὁ τόπος, ἔβαλε σκάλαν, καὶ ἀνέβη νὰ τὴν συντρίψῃ, τοῦτο ὡς τὸ εἶδαν οἱ Χριστιανοὶ, ἔδραμαν παρακαλῶντας αὐτὸν, καὶ δουλικῶς ἐδέοντο νὰ μὴ δὲν χαλάσῃ αὐτήν. καὶ αὐτὸς δὲν τοὺς ἤκουεν. τέλος ὡσὰν εἶδαν ὅτι βούλεται παντελῶς νὰ τὴν συντρίψῃ, θείῳ ζήλῳ κινούμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐτράβιξαν τὴν σκάλαν, ὁποῦ ἐστέκετο, καὶ παρευθὺς ἔπεσεν ὁ τρισκατάρατος Σπαθάριος καὶ ἀπέθανεν. ἦσαν δὲ ἐτοῦτοι ὁποῦ ἔσυραν τὴν σκάλαν, Ἰουλιανὸς, Μαρκιανὸς, Ἰωάννης, Ἰάκωβος, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος, καὶ μία Ἀρχόντισσα, Μαρία τὸ ὄνομά της. ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔστειλε τοὺς στρατιώτας του, καὶ ἐφόνευσαν τοὺς εὑρεθέντας ἀνθρώπους. τοὺς δὲ ῥηθέντας δέκα, πρῶτον μὲν ὥρισε νὰ τοὺς δείρουν δυνατὰ, ἔπειτα νὰ τοὺς βάλουν εἰς φυλακὴν, καὶ νὰ τοὺς δώσουν πᾶσαν ἡμέραν πεντακοσίαις ῥαβδίαις, ὑπέμειναν δὲ οἱ Ἅγιοι, παιδευόμενοι μῆνας ὀκτώ. μετὰ ταῦτα ὥρισεν ὁ ἀσεβέστατος, καὶ ἐκατέκαυσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν· τέλος τοὺς ἀπεκεφάλισαν εἰς τόπον τινὰ, ὁποῦ ὀνομάζεται Κυνήγιον. Τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ ὁμολογητὴς, καὶ ὁ Ἅγιος Λογγῖνος ὁ Στυλίτης, Ὑπάτιος Ἐπίσκοπος, Ἀνδρέας ὁ Ἱερεὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Λυδίαν· καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, καὶ ὁ Κοσμᾶς ὁ συμμαθητής του, Γεώργιος ὁ Λημνιώτης, Βασίλειος ὁ Ὁμολογητὴς, καὶ ὁ συνασκητής του Προκόπιος. ὁ μὲν ἀσεβέστατος βασιλεὺς ὥρισε καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν, καὶ τοὺς ἐτυράννισε διὰ τὸ ὄνομα τῆς Εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. τὸν μὲν Ἅγιον Θεόφιλον, πρῶτον μὲν τὸν ἔδειρε δυνατὰ, ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσε, καὶ ὥρισε νὰ μὴν τοῦ δίδουν τροφὴν, τέλος τὸν ἐξώρισε. τὸν δὲ Ἅγιον Λογγῖνον, ὥρισε νὰ τὸν ἁπλώσουν εἰς τέσσαρα, ἔπειτα νὰ βάλουν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ὁποῦ τοῦ εὑρέθησαν, νὰ ταῖς κάυσουν εἰς τὸ κεφάλιτου. μετὰ δὲ ταῦτα τόσον τὸν ἔδειρε μὲ ξηρὰ νεῦρα, ὅτι ἔτρεχεν ἀπ' αὐτὸν τὸ αἷμα ὡσὰν ποτάμι. καὶ βλέπωντας τοῦτον, ὅτι δὲν καταπείθεται πλέον νὰ καταπατήσῃ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ἐσηκώθη μοναχός του ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ μετὰ θυμοῦ πολλοῦ ἔδερνε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μιαρόν του χέρι.

τὸν δὲ Ἐπίσκοπον Ὑπάτιον, καὶ τὸν Ἱερέα Ἀνδρέαν τοὺς Λυδίους, ὥρισε πρῶτον μὲν νὰ τοὺς σύρουν κατὰ γῆς, ἔπειτα νὰ ἐγδάρουν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τως, καὶ νὰ καύσουν ἀπάνω τους τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ὁποῦ εἶχαν· τέλος νὰ τοὺς ἀλείψουν μὲ πίσσαν, ἔπειτα νὰ τοὺς γυρίζουν ὅλον τὸ παζάρι, καὶ νὰ τοὺς σφάξουν εἰς τόπον τινὰ, ὁποῦ ὀνομάζεται Ξηρόλοφος, τὰ δὲ κορμία τους νὰ τὰ ῥήξουν τῶν σκυλίων. τὸν δὲ Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἔκαμε τὸν Ἀμοιρὰν τῆς Δαμασκοῦ καὶ ἔκοψε τὸ δεξιόν του χέρι. ὁμοίως καὶ τὸν Κοσμᾶν τὸν ἐφυλάκωσε. τὸν δὲ Ὁμολογητὴν Γεώργιον τὸν Λημνιώτην, ὥρισε νὰ κόψουν τὴν μύτην του, ἔπειτα νὰ φέρουν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ὁποῦ εἶχε, νὰ ταῖς καύσουν εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ οὕτως ἐτελειώθη τὴν ὥραν ἐκείνην. τὸν δὲ Ἅγιον Βασίλειον τὸν Ἀσκητὴν, καὶ τὸν συνασκητήν του Προκόπιον, ὥρισε νὰ ξύσουν ὅλον τους τὸν λαιμὸν, ἔπειτα νὰ τοὺς βάλουν εἰς φυλακὴν νὰ κάθωνται πεινασμένοι, καὶ ἄλλους πολλοὺς Ἁγίους ἐτυράννισεν ὁ παρανομώτατος, πλὴν διὰ τὴν συντομίαν τοῦ λόγου δὲν γράφω τὰ ὀνόματα τοῦ καθ' ἑνός. τότε ὡς εἶδεν ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἐπαρακινήθη εἰς τοσοῦτον ὁ ἀλιτήριος βασιλεὺς, καὶ χαλᾶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, φοβούμενος καὶ αὐτὸς νὰ μὴν πάθῃ τὰ ὅμοια, τί ἔκαμεν ὁ Ἅγιος Πατριάρχης; μία Εἰκόνα μεγάλη δεσποτικὴ ἦτον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. λοιπὸν ἐπῆρέ την, καὶ ἐκατέβη εἰς τὸ παραγίαλον τῆς θαλάσσης, εἰς τόπον λεγόμενον Ταμαντίον, ἔχωντας τοιαύτην ἔννοιαν. ὁ τότε Πάπας τῆς Ῥώμης Γρηγόριος ἦτον εὐσεβὴς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος. πρὸς ἐκεῖνον ἐβουλήθη νὰ στείλῃ τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ νὰ φυλαχθῇ. διότι εἰς τὴν Ῥώμην δὲν ὥριζε πολλὰ ὁ Λέων ὁ Ἴσαυρος. ἔγραψε δὲ καὶ γραφὴν, καὶ ἔγραψεν οὕτω. Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γράφει πρὸς ἐσένα τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης Γρηγόριον. ἠξεύρεις ὅτι ἐδὼ εἶναι μεγάλη σύγχυσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μέγας κίνδυνος εἰς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. διατοῦτο, ἐπειδὴ αὐτόθι εἶναι Ὀρθοδοξία, στέλλω σου ἐτούτην τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δέξου την. καὶ ὡσὰν ἔγραψε τὴν γραφὴν, ἔσκαψεν ἀπάνω τὴν Εἰκόνα, καὶ ἔβαλέ την ἐπιτήδεια. τότε ἐστράφη μετὰ πολλῶν δακρύων, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ καταπαύσῃ τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀφανίσῃ τὸν βασιλέα, νὰ εἰρηνεύσῃ ὁ Κόσμος, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ πρὸς τὴν Εἰκόνα εἶπε. Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁποῦ εἶσαι ζωγραφισμένος εἰς ἐτούτην τὴν Εἰκόνα, φύλαξε αὐτὴν καὶ ἡμᾶς, ὅτι χανόμεσθεν. οὕτως εἶπε, καὶ ἔρρηξε τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ὦ τοῦ θαύματος, μήτε δεξιὰ, μήτε ἀριστερὰ ἔπεσεν, ἀλλ' ἐστάθη ὀρθὴ, καὶ ἔτρεχεν ὡσὰν γλήγορος πεζοδρόμος, καὶ διὰ μίαν ἡμέραν ὑπῆγεν ἕως τὴν Ῥώμην εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην εἶδεν ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης εἰς τὸν ὕπνον του Ἄγγελον Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε. ἐγέρθητι νὰ προϋπαντήσῃς τὸν Βασιλέα ὁποῦ ἔρχεται. καὶ ὁ Πάπας ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, καὶ ἐσυλλογίζετο ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς, καὶ ποίαν ὥραν ἔρχεται. καὶ συλλογιζόμενος πάλιν ἐκοιμήθη. καὶ δευτέραν φορὰν ὁ Ἄγγελος τοῦ λέγει. ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων ἔρχεται, Χριστὸς ὁ Θεὸς, καὶ

Ἐπιστολὴ Γερμανοῦ Πατριάρχου. πρὸς τὸν τῆς Ῥώμης Πάπαν.

σηκώσου τὸ ταχὺ νὰ κατέβῃς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, καὶ ἐκεῖ θέλεις τὸν ἰδεῖ. καὶ τὸ ταχὺ ἐσύναξε τοὺς Κληρικούς του, καὶ τοὺς Ἄρχοντας, καὶ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων ἐκατέβηκαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ ἕνα πλεύσιμον, καὶ εἶδαν τὴν δεσποτικὴν Εἰκόνα ὁποῦ ἐστέκετον ὀρθή, τότε λέγει ὁ Πάπας πρὸς τὴν Εἰκόνα. Κύριε, ἐὰν πρὸς ἡμᾶς ἀπεστάλης, ἔλα ἔμπα μοναχός σου εἰς τὸ πλεύσιμον, ὅτι ἐγὼ ἀνάξιος εἶμαι νὰ σὲ πιάσω. καὶ παρευθὺς ἐπήδησεν ἡ Ἁγία Εἰκόνα ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ πλεύσιμον. ἐπῆρε γοῦν ὁ Πάπας τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἦυρε τὴν γραφὴν τοῦ Πατριάρχου, ὁποῦ τὴν εἶχε βαλμένην ἀπάνω εἰς αὐτὴν τὴν Εἰκόνα. καὶ ὡς τὴν ἀνέγνωσεν, ἔκλαυσε πολλά. τότε ἔβαλε τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν Εἰκόνα εὔγενε κάθε χρόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην Νερὸν Ἁλμυρὸν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε θαύματα πολλά. ὡς δὲ ἀνέγνωσεν ὁ Πάπας τὴν γραφὴν τοῦ Πατριάρχου, ὁποῦ ἔγραφεν, ὅτι ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς Λέων ἔστειλεν ὁρισμὸν πανταχοῦ διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας νὰ μὴν ταῖς προσκυνοῦν, ἐν τῷ ἅμα ἐμπόδισε τὸν παρανομώτατον ἐκεῖνον ὁρισμὸν διὰ γραφῆς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐσέβοντο καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. ἔγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν ἀσεβέστατον βασιλέα, νὰ μὴ χαλᾷ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁποῦ ἀπέφηναν καὶ ἐκύρωσαν, ἵνα μὴ παραδοθῇ τῷ αἰωνίῳ πυρί. τὸν δὲ Μανδριάρχην Ἀναστάσιον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀνεθεμάτισεν. ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς, λαβὼν τὸ γράμμα τοῦ Ἁγίου Πάπα, καὶ ἰδὼν τὰ γραφόμενα, ἀντὶ οὐδενὸς ἐλογίσατο αὐτά. τῷ δὲ, ιστ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπάνδρευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν θεοκατάρατον, καὶ ἐπῆρε τὴν θυγατέρα Χασγάνου τοῦ Αὐθεντὸς τῶν Σκυθῶν· τὴν ὁποίαν ἔκαμε Χριστιανὴν, καὶ τὴν ὠνόμασεν Εἰρήνην. καὶ ἔβαλεν αὐτὴν καὶ ἔμαθε γράμματα. καὶ ἔζησεν ἐν εὐσεβείᾳ, τὴν δὲ ἀσέβειαν μεγάλως ἤλεγχε. τῷ δὲ, μδ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τῇ, κστ'. τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς, τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡμέρᾳ, δ'. ὥρᾳ, η'. τῆς ἡμέρας, ἔγινε σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔπεσαν αἱ Ἐκκλησίαι, καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ τὰ Παλάτια, καὶ Λαὸς πολὺς ἀπέθανεν. ἔπεσε δὲ καὶ ἡ στήλη Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν Ξηρόλοφον, καὶ ἄλλαι πολλαὶ στῆλαι τῶν βασιλέων, καὶ ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Πόλεως. καὶ Κάστρη, καὶ Χῶραι εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔπεσαν. καὶ ἐκράτειεν ὁ σεισμὸς ἐκεῖνος μῆνας, ια'. ἦλθε δὲ τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως ἀσθένεια δυσεντερίας, καὶ ἔλυσαν ὅλα τὰ ἐντόσθια ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀπέθανεν ὁ ἀλιτήριος, καὶ ἔλαβαν οἱ Δαίμονες τὴν μιαρὰν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ ἔβαλάν την μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Θανάτος Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου καὶ Εἰκονομάχου. Βασιλεία Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος Εἰκονομάχος ἐβασίλευσε χρόνους, λέ. Κόσμου ἔτος, ,ςσλς'. τῆς θείας σαρκώσεως, ψλθ'. ὅμως ἀπὸ τὴν ὀχέα εὐγῆκε γέννημα πικρότερον καὶ φαρμακερώτερον, καὶ ἀπὸ τὸ θανατηφόρον ὀφίδι εὐγῆκε κακὴ ἀσπίδα πετομένη, καὶ ἐθανάτωσε τοὺς εὐσεβεῖς. ὑπερέβη εἰς τὴν κακίαν ὁ υἱὸς τὸν πατέρα τὸν ἀλιτήριον ὁ Κοπρώνυμος. καὶ ὡς ἐβασίλευσε, Θεοῦ παραχωρήσει, ἔγινεν ὄργανον ἐπιτήδειον τοῦ Διαβόλου, καὶ ἄρχησε καὶ ἔλεγε πολλὰς βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ κατὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. καὶ μίαν ἡμέραν ἐσύναξεν ὅλον τὸν Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερωμένους καὶ κοσμικοὺς, καὶ οὗτος ἐπῆρεν ἕνα σεντουκόπουλον, καὶ τὸ ἐγέμισε χρυσάφι, μαργαριτάρι, λίθους πολυτίμους· καὶ ὡσὰν τὸ ἐγέμισε, λέγει πρὸς τὸν Λαόν. εἶναι τοῦτο τιμῆς ἄξιον; ὁ δὲ Λαὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε. ναὶ εἶναι τιμῆς μεγάλης. καὶ ἐν τῷ ἅμα εὐκέρωσε τὸ σεντουκόπουλον ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἄφηκε μέσα τίποτε, τότε λέγει πρὸς τὸν Λαόν. τώρα ὁποῦ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σεντουκόπουλον τὸ χρυσάφι, τὸ μαργαριτάριον, οἱ λίθοι, ἔχει πλέον τιμὴν τὸ σεντουκόπουλον; ὁ δὲ Λαὸς, μὴν ἠξεύροντες τὴν βουλὴν τοῦ ἀλιτηρίου βασιλέως, ἀπεκρίθησαν. οὐδὲ μιᾶς τιμῆς εἶναι πλέον. καὶ παρευθὺς ὁ ἀσεβέστατος ἄνοιξε τὴν παμμιαρόν του γνώμην καὶ στόμα, καὶ εἶπεν. οὕτω καὶ ἡ Θεοτόκος, ἕως οὗ εἶχε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν κοιλίαν της ἦτον τιμῆς πολλῆς ἀξία, καὶ ὡσὰν τὸν ἐγέννησεν, ἔμεινεν ὡσὰν καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας. ἀκούσας δὲ ὁ Θεοσεβὴς Λαὸς τοῦ μιαροῦ τὴν μεγάλην βλασφημίαν, ἐσήκωσαν εἰς τὸν Οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ εἶδαν τότε· καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔκλιναν αὐτοὺς κλαίοντες καὶ λέγοντες, πῶς δὲν ἀνοίγεις, Κύριε, τὴν γῆν νὰ καταπίῃ αὐτόν; πῶς δὲν πέμπεις φωτίαν νὰ τὸν κάψῃς; πῶς δὲν ξηραίνεις τὴν γλῶτταν καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ὅλον του τὸ κορμί; πῶς δὲν ἐτύφλωσες αὐτὸν, ὁποῦ λαλεῖ τοιαύτην βλασφημίαν κατὰ τῆς Ὑπεράγνου Θεοτόκου; βαβαὶ τῆς μακροθυμίας σου, βαβαὶ τῆς φιλανθρωπίας σου, ἵλεως γενοῦ ἡμῖν, Κύριε, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, καὶ Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Μητέρα σου, τὴν σὲ ἀσπόρως γεννήσασαν. ὦ ἀσεβέστατε Κοπρώνυμε, ἄγγελε τοῦ Διαβόλου, δὲν εἶδες ἀγγεῖον ὁποῦ εἶναι γεμάτον μύρον; καὶ ἐὰν εὐγάλουν τὸ μύρον ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον, καὶ πάλιν τὸ ἀγγεῖον εὐωδιάζει ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τοῦ μύρου; ὦ ἀλιτήριε Κοπρώνυμε, δὲν εἶδες σεντοῦκι νὰ εἶναι γεμάτο μόσχον; καὶ ἐὰν εὐγάλουν τὸν μόσχον ἀπὸ τὸ σεντοῦκι, ἡ μυρωδία τοῦ μόσχου δὲν λείπει, μόνον μυρίζει; ἡ Ὑπεραγία δὲ καὶ μόνη Θεοτόκος, ἡ σωτηρία ἡμῶν, δὲν ἦτον ὡσὰν καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας, διότι μόνη αὐτὴ ἦτον ἐκλελεγμένη ἀπὸ πασῶν τῶν γενεῶν, καὶ πρὶν νὰ γεννήσῃ τὸν Κύριον, Ἄσπιλος καὶ Ἁγία καὶ Παρθένος. καὶ πάλιν μετὰ τὴν γέννη-

σιν,

σιν, Παρθένος καὶ ἀπὸ αἰσθήσεων, καὶ ἀπὸ ἐννοιῶν, καὶ ἀπὸ ἐνθυμήσεων, καὶ ἦτον, καὶ εἶναι Ἁγία Θεοτόκος, καὶ τότε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. καὶ ἡ χάρις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτῆς, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὶν γεννῆσαι, καὶ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Κύριον, οὔτε ἔλειπεν, οὔτε λείπει ἀπ' αὐτὴν, καθὼς καὶ ἡ εὐωδία τοῦ μύρου καὶ τοῦ μόσχου ἀπὸ τὸ σεντοῦκι. Περὶ δὲ τῶν Ἁγίων, ὁρισμὸν ἔδωκεν ὁ ἀσεβέστατος νὰ μὴ λέγωνται Ἅγιοι, μήτε νὰ τοὺς ὀνομάσῃ τινὰς Ἁγίους, μόνον ὁ Μάρτυς Γεώργιος, ὁ Μάρτυς Δημήτριος, ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος. καὶ τινὸς Ἁγίου πρεσβείαν νὰ μὴν ἐπικαλοῦνται, οὐδὲ τῆς Θεοτόκου, ὅτι δὲν ἰσχύουν. καὶ τὰ ἅγια Λείψανα, ὅπου τὰ εὕρουν, νὰ τὰ καταπατοῦν καὶ νὰ τὰ ἀτιμάζουν. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο ἀβροχία πολλὴ, καὶ σεισμὸς μεγάλος κατὰ τόπους, καὶ πολλὰ βουνὰ ἐμετασάλευσαν, καὶ ἔσμιξαν εἰς τὴν ἔρημον Σαβὰ, καὶ πολλαὶ Χῶραι ἐκαταποντίσθησαν, καὶ ἐκατέπιεν αὐτὰς ἡ γῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔγιναν ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἤγουν ἀνάμεσόν τους, οἱ ὁποῖοι ἀφ' οὗ ἐστάθη ὁ Κόσμος φοβερώτεροι δὲν ἔγιναν. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, εἰς τὸ μέρος τοῦ Βορέως ἐφάνη σημεῖον, καὶ στάκτη κατὰ τόπους ἔπεσεν. ἔγινε δὲ καὶ πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Πόλιν, τόσον ὅτι ἐπουλήθη τὸ μόδι τὸ κριθάρι νομίσματα, ιβ'. καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν. τῷ δὲ, έ. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπὸ τὰς, ί. Αὐγούστου ἕως τὰς, ιέ. ἔγινε σκότος ὡσὰν ὀμίχλη, ἤγουν ὡσὰν ζόφος. καὶ τῷ, ς'. χρόνῳ Μηνὶ Ἰαννουαρίου εἰς τὰς, ιβ'. ἐγένετο σεισμὸς μέγας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καὶ ἐν τῷ Γορδάνῃ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Συρίᾳ, τόσος μέγας, ὅτι μυριάδες ἀνθρώπων ἀπέθαναν, καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ Μοναστήρια, καὶ ὀσπήτια ἔπεσαν. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ, τῇ, κέ. τοῦ Ἰαννουαρίου Μηνὸς, γενᾶται τῷ ἀσεβεῖ Κωνσταντίνῳ υἱὸς ἐκ τῆς Χαζάρας Εἰρήνης, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Λέοντα εἰς ὄνομα τοῦ καταράτου πατρὸς αὐτοῦ. τῷ δὲ, ιβ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁ δυσσεβὴς Ἀναστάσιος ὁ Μαντριάρχης ἀπέθανε, καὶ ἐτάχθη μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα. τῷ δὲ, ιγ'. χρόνῳ ὁ ἀσεβὴς κατὰ τῶν Ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων παράνομον συνέδριον ἔκαμε, καὶ ἐσύναξε μιαροὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ. καὶ τὸν Ἁγιώτατον Γερμανὸν, καὶ Γεώργιον τὸν Κύπρου, καὶ Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν, ἄνδρας Ἁγίους καὶ αἰδεσίμους καὶ Διδασκάλους ἀναθεμάτισε, καὶ ἄλλους Θεοφόρους καὶ Ὁσίους. καὶ τὰς ἱστορίας τῶν Ἁγίων εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἔσβυσε, καὶ ἱστορίας ἀλόγων καὶ κυνηγίων ἱστόρησεν. ἀπὸ τούτους δὲ τοὺς ἐπισκόπους τοὺς μιαροὺς ἐχειροτόνησαν ἕνα ἐξ αὐτῶν, Κωνσταντῖνον ὀνόματι, Εἰκονομάχον, καὶ τότε τὸν ἔλαβεν ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς ἀπὸ τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐβόησε, Κωνσταντίνου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πολλὰ τὰ ἔτη. τὸ αὐτὸ ἔψαλαν καὶ οἱ ψάλται. εἶτα ἐκάθισεν αὐτὸν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἔστειλαν οἱ Βούλγαροι ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν βασιλέα, ζητοῦντες τέλος διὰ τινὰ Κάστρη. ὁ δὲ βασιλεὺς θυμωθεὶς μεγάλως ἀτίμασε καὶ ἀπεδίωξε τοὺς ἀποκρισιαρίους. οἱ δὲ Βούλγαροι θυμωθέντες ἦλθαν κατὰ τοῦ βασιλέως ἕως

τῶν μακρῶν τειχῶν τῆς Πόλεως, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν ἐπῆραν, καὶ ἐγύρισαν ἀβλαβεῖς. ὁ δὲ βασιλεὺς λυπηθεὶς κατὰ τῶν Βουλγάρων, ὑπῆγε μὲ τὸ φουσάτον αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κλεισοῦραν Βερεγάβαν. καὶ πολέμου γενομένου, πολλοὺς Ῥωμαίους ἔσφαξαν καὶ ἐκούρσευσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς ἐγύρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. τῷ δὲ, κ΄. χρόνῳ αὐτοῦ, Κομήτης λεγόμενος ἀστὴρ ἐφάνη εἰς τὴν Ἀνατολὴν λαμπρότατος, καὶ ἐφαίνετο ἡμέρας δέκα. καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἐπῆγεν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐφαίνετο ἡμέρας, κ΄α΄. τῷ δὲ, κ΄γ΄. χρόνῳ αὐτοῦ, ὁ Ὅσιος Ἀνδρέας, ὁ λεγόμενος Καλυβίτης, εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἤλεγχεν αὐτοῦ παῤῥησίᾳ τὴν ἀσέβειαν. καὶ ἀκούσας ὁ ἀλιτήριος, ὥρισε καὶ ἐπίασαν αὐτὸν, καὶ πολλὰς καὶ βαρέας μάγιστας ἔδωκαν αὐτὸν, καὶ τοὺς πόδας ἔδησαν μὲ σχοινία, καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὸν φόρον. καὶ ὡσὰν τὸν ἔσυραν, ἐκινήθη ἕνας ἀπὸ τοῦ Διαβόλου ἀπὸ τὸν Λαὸν, καὶ ἐπῆρε μίαν μεγάλην κοπίδα ἀπὸ τὸ μακελλεῖον, ὁποῦ ἔκοπταν τὸ κρέας, καὶ ἔδωκε τοῦ Ἁγίου εἰς τὰ ποδάρια, καὶ ἔκοψεν αὐτὰ. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ Ἅγιος ἀπέθανε, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο. καὶ ἄλλους πολλοὺς Ἁγίους ἀπέκτεινε, καὶ πολλῶν χέρια, ποδάρια, μύταις, ὀφτία ἔκοψε. καὶ τὸν Ὁσιομάρτυρα Στέφανον τὸν νέον μὲ πολλαῖς τιμωρίαις ἐθανάτωσε. καὶ ἄλλον Ἁγιώτατον, καλούμενον Πέτρον. καὶ οὐ μόνον τούτους, ἀμὴ καὶ Ἄρχοντας, καὶ στρατιώτας τοῦ ἐπιδάδωσαν ὅτι νὰ προσκυνοῦν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεκεφάλισεν αὐτούς. καὶ εἰς ὅρκον ὅλον τὸν Λαὸν ἔβαλεν, ὅπως τινὰς νὰ μὴν προσκυνῇ τὰς Εἰκόνας. τῷ δὲ, κ΄γ΄. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο μέγας καὶ βαρὺς χειμὼν τόσον, ὅτι τινὰς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους δὲν τὸ ἐνθυμᾶτο. ἡ θάλασσα ἐπάγωσε καὶ ἐξηράνθη, καὶ ἐγένετο ὡσὰν μάρμαρον, καὶ ἐπερνοῦσαν ἀπάνω τὰ ἁμάξια καὶ ἄλλα φορτία βαρέα. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Μάρτιος Μῆνας, ἔπεφταν οἱ ἀστέρες ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τόσον, ὁποῦ ἔλεγαν ὅτι τέλος Κόσμου εἶναι. καὶ βροχὴ τελείως δὲν ἔγινε, μόνον ἐξηράνθησαν αἱ βρύσες καὶ οἱ ποταμοί. καὶ πείναις καὶ θανατικὰ πολλὰ ἔγιναν, καὶ ἄλλαις παίδευσες. καὶ ἀκούωντας ταῦτα ὁ ἀσεβὴς βασιλεὺς καὶ βλέπωντας, τελείως δὲν ἀπέστρεφεν ἀπὸ τὰ κακὰ, ὁποῦ ἔκαμνεν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, μόνον περισσοτέρως ἄναπτεν ὁ θυμὸς καὶ ἡ κακία τῆς ψυχῆς του κατὰ τῶν Χριστιανῶν. τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐδιέβαλαν τινες τὸν Μαντριάρχην εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι καταλαλεῖ αὐτὸν καὶ ὑβρίζει. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀκούσας οὕτως, ἐσηκώθη ἀπὸ τοῦ θρόνου του, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν φόρον, καὶ ἔπεμψε καὶ ἤφεραν τὸν Μαντριάρχην, ἢ τὸν Δαιμονιάρχην. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, ἐγέμισεν ὅλος θυμοῦ καὶ ὀργῆς κατ' αὐτοῦ, καὶ ὥρισε πρῶτον καὶ τὸν ἔδειραν. τότε μετὰ τὸν δαρμὸν τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔκαμεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον Εἰκονομάχον, Νικήταν τὸ ὄνομά του, ἄνθρωπον πονηρὸν καὶ ἀγράμματον. τῷ δὲ, κ΄ε΄. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐπαρέδωκαν αὐτῷ Πέτρον τὸν Ἱερὸν, καὶ τὸν Θεοφόρον Στέφανον τὸν τοῦ Αὐξεντίου. καὶ πολλὰς τιμωρίας εἰς αὐτοὺς ἔκαμε, καὶ πάντα τὰ ὑπέμειναν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. καὶ τέλος ἀπεκεφα-

λισεν αὐτοὺς, καὶ ἔῤῥηξέ τους εἰς τὴν θάλασσαν. ὁμοίως καὶ τὸ μνῆμα τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, καθὼς ἦτον μὲ τὸ Ἅγιον αὐτῆς Λείψανον, τὸ ὁποῖον ἦτον μαρμαρένιον ὡσὰν σεντοῦκι, ὥρισε καὶ τὸ ἔῤῥηξαν καὶ αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν. Θεοῦ δὲ χάριτι ἦλθεν ἄνεμος, καὶ ὑπῆγε πλέοντας εἰς τὴν Λῆμνον, καὶ ἔστεκεν ἐκεῖ ἕως ὁποῦ ἔγινε Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Μητέρα αὐτοῦ Εἰρήνη Βασιλεῖς, οἵτινες ἦσαν ὀρθόδοξοι καὶ εὐλαβεῖς. καὶ τοὺς Καλογήρους ὅλους ἠβουλήθη τελείως νὰ τοὺς ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὁ ἀσεβής. καὶ πολλοὺς ἀπεκεφάλισε, καὶ πολλοὺς ἀτίμασεν, ἔστωντας ὁποῦ ὥρισε μίαν ἡμέραν νὰ γένῃ Ἱπποδρόμιον, καὶ οὕτως ἐσυνάχθη ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ μὴν ἠξεύροντας οἱ Χριστιανοὶ ὑπῆγαν, καὶ τοῦτος ὁ ἀσεβὴς ὥρισε καὶ ἔδωκαν τοῦ καθ' ἑνὸς Καλογήρου μίαν γυναῖκα ἄτιμην, καὶ τὴν ἔσυρνεν ἀπὸ τὸ χέρι μέσα ἀπὸ τὸν Λαὸν ἐκεῖ εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον. καὶ ἔφτυαν καὶ ὕβριζαν τοὺς Καλογήρους, καὶ διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὑπέμειναν, καὶ τότε τοὺς ἐξώρισεν. ὅμως ὁ Διάβολος καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν ἐμάνθανε τέχνας. εἶχε δὲ καὶ συμμαθητὰς καὶ ὁμόφρονας, Μιχαὴλ τὸν Μελισσηνὸν, στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Μιχαὴλ τὸν Λαχανοδράκοντα, στρατηγὸν τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ Μάνην τὸν κατὰ τὸ ὄνομα μανιώδη, στρατηγὸν εἰς τὸ Βουκελάριον. εἰς τοὺς ὁποίους ἔγραψεν, ὅτι, εἰ μὲν εἶναι πιστοὶ καὶ ἠγαπημένοι αὐτοῦ, τελείως νὰ ἀφανίσουν καὶ νὰ ἐντροπιάσουν τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν μὲ κάθε τρόπον καὶ παίδευσιν. ὡς δὲ εἶδον οὗτοι τὸ γράμμα τοῦ βασιλέως, ἀπορῶ νὰ γράφω τί ἔκαμαν εἰς τὸ Ἅγιον καὶ Ἀγγελικὸν Σχῆμα τῶν Μοναχῶν. τοῦτος ὁ Λαχανοδράκοντας ἐσύναξεν ὅλους τοὺς Καλογέρους καὶ ταῖς Καλογρέαις, ὅσοι εὑρίσκοντο εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ὥριζε, καὶ εἶπέ τους. ὅποιος θέλει ἀπὸ ἐσᾶς νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἐμοῦ, τὴν ὥραν τούτην νὰ ῥήξῃ τὰ καλογερικὰ ῥοῦχα, νὰ φορέσῃ κοσμικὰ, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ. εἰ δὲ, ὅποιος δὲν κάμνει τὸν ὁρισμόν μου, θέλω τὸν τυφλώσει νὰ τὸν ἐξορίσω εἰς Κύπρον. καὶ καθὼς εἶπε τὸν λόγον, ἔκαμε καὶ τὸ ἔργον. ὅτι ὅποιος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀκούσῃ, τὴν ὥραν τὸν ἐτύφλωσε καὶ τὸν ἐξώρισε. καὶ πολλοὶ Καλόγεροι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμαρτύρησαν. καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ τὰ βιβλία, καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ κτήματα ὅλα τῶν Μοναστηρίων ἐπούλησεν ὁ ἀσεβέστατος Λαχανοδράκοντας, καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν ἔστειλε τοῦ βασιλέως. ὅσα δὲ ἦυρε Πατερικὰ βιβλία, καὶ Ἅγια Λείψανα, τὰ ἐκατέκαψε. καὶ ἐκείνους, ὁποῦ τὰ εἶχαν, ἄλειφε τὰς κεφαλάς τους μὲ πίσσαν καὶ μὲ λάδι, καὶ ἔβαλε φωτίαν καὶ τοὺς ἔκαιε. καὶ ὅποιος ἦλθε καὶ ἔλεγε τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ἢ ἄλλου Ἁγίου, τὸν ἀπεκεφάλιζεν ὡς ἐχθρὸν τοῦ βασιλέως. καὶ τόσον ἔκαμεν ὁ μιαρὸς, ὅτι εἰς ὅσον τόπον ὥριζε δὲν ἄφηκε πούποτε Καλόγερον, οὐ δὲ Καλογραίαν. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, ἐχάρη πολλὰ καὶ ἠυφράνθη καὶ ἠγαλλιάσθη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔγραψε πρὸς αὐτόν. ὦ ἠγαπημένε μου, εὐχαριστῶσε, ὅτι ἦυρά σε κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὁποῦ κάμνεις τὰ θελήματά μου, καὶ τὰς ἀμοιβὰς παρ' ἐμοῦ θέλεις ἔχει. ὁ δὲ Μελισσηνὸς, καὶ ὁ Μάνης,

καὶ οἱ ἄλλοι δύο Στρατηγοὶ, ἀκούσαντες οὕτως, ἔκαμναν περισσότερα κακὰ εἰς τοὺς εὐλογημένους Καλογήρους, παρὰ ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Λαχανοδράκοντας. ὁ δὲ Μαντριάρχης, τὰς Εἰκόνας ὁποῦ ἦσαν εἰς τὸ σεκρέτον τοῦ Παλατίου μετὰ ψηφίδων, ὅλαις ταῖς ἔξυσεν. ὁμοίως καὶ τὰς ἐπιλοίπας ὅλας, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. τῷ δὲ, κ ή. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔστεψεν Αὐγούσταν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Εὐδοκίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Χριστοφόρον καὶ Νικηφόρον, τοὺς ἔκαμε Καίσαρας, τοῦ Πατριάρχου ποιήσαντος ἀρχὴν. τῷ δὲ, κ θ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἦλθεν ἡ Εἰρήνη ἀπὸ τὴν Ἀθήναν, καὶ ἐστέφθη εἰς γάμον Λέοντα τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. τῷ δὲ, λ γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔλαβε τὰ φουσάτα καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Βουλγάρων. καὶ ὡς ὑπῆγεν, ἔκαμεν εἰρήνην μετ' αὐτῶν καὶ ἐγύρισεν. οἱ δὲ Βούλγαροι ἔπεμψαν δώδεκα χιλιάδας φουσάτον εἰς Βερζητίαν. καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ βασιλεὺς, εὐγῆκεν εἰς τὴν λεγομένην Λιθοσωραίαν, καὶ ἐκτύπησεν αὐτοὺς, καὶ ὅλους τοὺς ἀπεκεφάλισε, καὶ οὕτως ἐγύρισεν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ τοῦτον τὸν πόλεμον τὸν ὠνόμασεν ὁ βασιλεὺς εὐχενῆ, ἔστωντας ὁποῦ δὲν ἐσφάγη τινὰς ἀπὸ τὸ φουσάτον αὐτοῦ. ὁ δὲ Αὐθέντης τῆς Βουλγαρίας ὁ Ἐλέριχος ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τὸν βασιλέα, ὁποῦ ἔκοψε τὰς, ι β'. χιλιάδας τὸν Λαὸν, καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποῖοι εἶναι, καὶ ἔκαμε τούτην τὴν τέχνην. ἔγραψε γραφὴν εἰς τὸν βασιλέα οὕτως. Αὐθέντη βασιλεῦ, ἐγὼ ἔχω βουλὴν νὰ φύγω νὰ ἔλθω εἰς τὸ σκέπασμα τῆς βασιλείας σου, καὶ ἐὰν ὁρίζῃς, γράψε μου τὰ ὀνόματα ποίους ἀνθρώπους ἔχεις ἐδὼ φίλους, ἵνα θαρρήσω εἰς αὐτοὺς τὸ μυστήριον, νὰ μοῦ συνδράμουν νὰ λάβω τὸν βίον μου, καὶ νὰ τοὺς πάρω νὰ φύγωμεν νὰ ἔλθωμεν ὁμοῦ. ὁ δὲ ἀνόητος βασιλεὺς δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἔννοιαν τῆς γραφῆς τοῦ Βουλγάρου, ὅτι εἶναι μετὰ ἐπιβουλίας, ἀμὴ ἐν τῷ ἅμα ἔγραψε τὰ ὀνόματα τῶν αὐτῶν φίλων αὐτοῦ. καὶ ὡς εἶδε ταῦτα ὁ Αὐθέντης τῶν Βουλγάρων, ἔλαβεν αὐτοὺς καὶ ἀπεκεφάλισε. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐπίασε τὴν γενειάδαν αὐτοῦ, καὶ μεγάλως τὴν ἐτίναξεν ἔστωντας νὰ ἐμπαίχθη. τῷ δὲ, λ ε. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔλαβε φουσάτα καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Βουλγάρων. καὶ ἐκεῖ ἦλθεν εἰς αὐτὸν ὀργὴ Θεϊκὴ, καὶ εὔγαλεν εἰς τὰ σκέλη νοσήματα ὡσὰν κάρβουνα ἀναμμένα, καὶ ἐπίασέ τον θέρμη φοβερὰ, καὶ ἐκαίετον ὡσὰν νὰ ἤθελεν εἶσαι μέσα εἰς μεγάλην φωτίαν, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀρκαδιούπολιν ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι. καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὴν Σιλυβρίαν, ἐμπῆκεν εἰς πέραμα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ θαλάσσης. καὶ εἰς τὸ Κασέλλι τοῦ Στρογγύλου ἀπέθανε ψυχῇ, καὶ σώματι, καὶ ἐφώναζε φωνὰς μεγάλας. ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐκαίετο καὶ ἔλεγε. ζῶντός μου πυρὶ ἀσβέστῳ ἐπαραδόθην διὰ τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον Μαρίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ τιμᾶται καὶ νὰ ὑμνεῖται ὡς Θεοτόκος ἀληθὴς οὖσα. τελευτῶν δὲ καὶ διορθούμενος εἶπε τοὺς λόγους τούτους. σώζου ὁ Ναὸς ὁ μέγας τῆς Ἁγίας Σοφίας. σώζου ὁ Ναὸς τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις. σώζου ὁ Ναὸς τῶν

Ἐπιστολὴ Ἐλερίχου, πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον.

Ἁγίων Ἀποστόλων. σώζου Πόλις καὶ Σύγκλητος. σώζου υἱέ μου βασιλεῦ. σώζου καὶ σὺ Θεόφανες, τὸ μέγα μου μυστήριον. καὶ οὕτως ἔρρηξε τὴν μιαρὰν αὐτοῦ ψυχὴν τῶν Διαβόλων, καὶ ἀπέθανε κακῶς. καὶ ἐτάφη τὸ βρωμερόν του σῶμα ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Θάνατος βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. Βασιλεία Λέοντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων, ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας, χρόνους, ε'. καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσε, καὶ ἔπαυσε καὶ ὁ θρῆνος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκραξε τὸν Θεοφάνην καὶ λέγει του. τί εἶναι τὸ μέγα μυστήριον τοῦ πατρός μου, ὁποῦ τὸ ἠξεύρεις ἐσὺ μόνος; ὁ δὲ Θεοφάνης εἶπεν. ἔστωντας ὁποῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ σου, μοῦ εἶπε νὰ φανερώσω ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκάμαμεν μυστικῶς, πεντακόσια κεντηνάρια χρυσάφι ἐχώσαμεν εἰς ἕνα τόπον μὲ τὸν λόγον τῶν ἀδελφῶν σου τῶν Καισάρων καὶ Νοβελλισίμων. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε καὶ ἐπῆρε τὰ ὅλα, καὶ τίποτε δὲν ἄφηκεν. ἐν ταῖς ἡμέραις δὲ Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως, βουλῇ καὶ παραινέσει τοῦ Καίσαρος, ἤφεραν εἰς τὸν φόρον, εἰς τόπον καλούμενον τοῦ Ἁμαστρινοῦ, τὸ λείψανον τοῦ ἀσεβεστάτου Κοπρωνύμου, καὶ ἐκεῖ ἔκαυσαν αὐτό. καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσε τοῦτος ὁ Λέων, ἔδειξεν εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς ὀλίγον καιρὸν πῶς εἶναι εὐσεβὴς καὶ φίλος τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Καλογήρων. ἀμὴ ἐν ὑστέροις ἐξέρασε τὸ φαρμάκι, καὶ ἐγένετο καὶ αὐτὸς ἐχθρὸς μέγας τῶν Χριστιανῶν, καὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. καὶ τῷ, α'. χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐζήτησε τὸ φουσάτον, καὶ ἔστεψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον Καίσαρα. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἦλθε Πελέριγος ὁ Αὐθέντης τῶν Βουλγάρων εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν, καὶ ἐδέχθη τον μετὰ χαρᾶς καὶ τιμῆς μεγάλης, καὶ ἐτίμησέ τον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατρικίου, καὶ ὑπανδρεύσεν αὐτὸν μετὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν ἀπὸ τῆς θείας κολυμβήθρας, καὶ πολλὰ τὸν ἠγάπα, τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ αὐτοῦ ἔστειλε στρατηγὸν μὲ φουσάτα εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ πολλοὺς Σύρους καὶ Ἰακωβίτας ᾐχμαλώτευσε. τῷ δὲ, ε'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανεν ὁ Ψευδοπατριάρχης, καὶ ἔλαβε τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου. καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Παῦλος ὁ τίμιος, Ἀναγνώστης ὁ Κύπριος. τῇ, γ'. δὲ ἑβδομάδι τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἦυρεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον Εἰρήνης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εἰκόνας δύο. καὶ ὡσὰν ταῖς εἶδεν, ἐσυλλογίσθη καὶ ἐδιάκρινεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ὁ Παπίας τοῦ Παλατίου ταῖς ἤφερε μὲ τοὺς Πριμμικηρίους, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ πολλὰ ὑβρίσας καὶ ἀτιμάσας ἀπεδίωξε. καὶ αὐτὴ διὰ τὰς Εἰκόνας εἶπεν. ὅτι δὲν ἠξεύρω εἴδησιν οὐδὲ εἶδα ταις. ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὴν ἐπίστευσε, μόνον τῆς εἶπε. τοῦτος εἶναι ὁ ὅρκος, ὁποῦ ὤμοσες τοῦ πατρός μου εἰς τὰ

ἄχραντα μυστήρια τῆς Πίστεως, ὅτι ποτὲ σὺ νὰ μὴν προσκυνήσῃς, οὐδὲ νὰ σέβεσαι Εἰκόνας; καὶ ὡσὰν τὴν ἀπεδίωξε, πλέον δὲν τὴν εἶδεν, ὁ δὲ μετ' αὐτῆς ἔσμιξε. εἶδε δὲ μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τὸ στέμμα τῆς Ἡρακλείας βασιλέως, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν ἐκεῖ. καὶ λαβὼν ἐφόρεσεν αὐτό, καὶ ἐδοξάζετο θεομπαίγδην μετ' αὐτό. καὶ ὡσὰν ἐγύρισεν εἰς τὸ Παλάτι, εὗγαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσὰν κάρβουνα ἀναμμένα. καὶ μέγας πυρετὸς καὶ φοβερὸς ἦλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ κακὴν κακῶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπέρρηξε, καὶ εἰς ὅλα τὰ κακὰ ἐπρόθεσε καὶ τὸ ἁμάρτημα τῆς Γερουσυλίας.

Θάνατος βασιλέως Λέοντος. Βασιλεία Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης.

Μετὰ τοῦτον, Κωνσταντῖνος σὺν τῇ μητρὶ αὐτοῦ Εἰρήνῃ ἐβασίλευσαν χρόνους, ιέ. Κόσμου ἔτος, ͵ϛσογ. τῆς Θείας Σαρκώσεως, ψοθ'. καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσαν τοῦτοι, μὲ ἡμέρας σαράντα, τινὲς τῶν Παλατίου ἀνθρωποι, ὁποῦ ἦσαν τῆς Συγκλήτου, ἠθέλησαν νὰ κάμουν βασιλέα, Νικηφόρον τὸν ἀπὸ Καισάρων. τοὺς ὁποίους ἔπιασεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἔδειρε πολλὰ, καὶ τοὺς ἐξώρισε, τοὺς δὲ ἀνδραδέλφους αὐτῆς, ὁποῦ ἦσαν Καίσαρες, καὶ Νοβελλίσιμοι, τοὺς ἔκαμε Καλογήρους, καὶ Ἱερεῖς, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Χριστοῦ Γεννῶν ἔκαμε καὶ ἐμετέδωσεν τῷ Λαῷ τῆς ἀχράντου Μυστηρίων. καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὑπῆγε καὶ ἡ Βασίλισσα μὲ τὸν Υἱόν αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἦτον χρόνων, ι. εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ στέμμα τὸ βασιλικὸν, ὁποῦ ἐπῆρεν ὁ ἀνδρας της ὁ Λέων ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκαλλώπισεν αὐτὸ θαυμασιώτερος μὲ λίθων καὶ μαργαρίτων, καὶ τὸ ἔβαλε καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καθὼς ἦτον ἀφιερωμένον. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ τῆς αὐτῶν βασιλείας ἐπολέμησαν οἱ Ἄραβες μὲ τοὺς Ῥωμαίων, καὶ ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι. ὅμως οἱ δυλογημένοι Χριστιανοὶ ἦσαν καυμένοι ἀπὸ τὸν φόβον τῶν βαρβάρων βασιλέων, καὶ δυλωμένοι καὶ πεπατημένοι, καθὼς εἶναι τὰ χόρτα καυμένα καὶ πλακωμένα ἀπὸ τὸν πολὺν καὶ μέγαν χειμῶνα καὶ πάγον. καὶ ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, ἤγουν ἡ ἄνοιξις, παύει ὁ χειμὼν, καὶ ὁ πάγος λύει. καὶ τότε τὰ χόρτα βλασαίνουν καὶ αὐξαίνουν, καὶ χαίρονται οἱ ἄνθρωποι βλέποντες αὐτά. ἔτσι ἔγινε καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τότε τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτοῦ μητρός. καὶ καθὼς ἐβασίλευσαν, ἐκηρύχθη ἡ δυσέβεια, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπλατύνετο. καὶ οἱ Αἱρετικοὶ, καὶ Θεομάχοι ἐκατηχοῦντο, καὶ ἐλυποῦντο μεγάλως, οἱ δὲ δυσεβεῖς Χριστιανοὶ βλέποντες ἔτσι, μεγάλως τὸν Θεὸν δυχαρίσαν, καὶ τοὺς βασιλεῖς ἐδόξαζον. τότε καὶ τῆς παναθήμου Μάρτυρος Εὐφημίας τὸ μνῆμα ἤφεραν μὲ μεγάλης τιμῆς, καὶ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας ἔβαλαν αὐτό. ὁ ὁποῖος Ναὸς ἦτον ὅλος κοσμία γεμάτος, ὁποῦ ὥρισεν ὁ ἀσεβέστατος πονηρὸς αὐτῆς ὁ βασιλεὺς ὁ Χριστιανομάχος, καὶ τὸν ἐγέ-

γεμισαν, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἐκαθάρισεν. ὢ τῶν θαύματος, μία γυναῖκα μὲ ἕνὸς παιδίου νὰ ἀνασήσῃ τὴν δυσέβειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν νὰ χαλάσῃ; μεγάλησε ἡ οἰκονομία, Κύριε. τότω τῷ χρόνῳ ἕνας Γεώργιος ἄνθρωπος εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀδριανουπόλεως, εἰς τὸ μέρος τοῦ μακροῦ τείχους, ἔσκαπτεν ἐκεῖ, καὶ εὗρε λάρνακα, ἦγουν μνημεῖον, καὶ εὗγαλε τὸ σκέπασμα αὐτοῦ, καὶ εὗρεν ἄνθρωπον ἀπεθαμμένον μέσα. καὶ ὡς λέγουν τινές, πῶς ἦτον ὁ Πλάτων. πλὴν ὁ Πλάτων ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας. καὶ ἦσαν γράμματα εἰς τὸ σκέπασμα τῆς λάρνακος. ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ γεννηθῇ ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ πιστεύω εἰς αὐτόν. ὅτι δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης πάλιν θέλει μὲ ἰδεῖ ὁ Ἥλιος. ἐδήλωσεν, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τότων θέλει χαλάσει ἡ Εἰκονομαχία, καὶ θέλει ἀνασηθῇ πάλιν ἡ δυσέβεια, καὶ ἡ προσκύνησις τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἔσωπας ὅπου ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἀρχήν. καὶ ἡ, ζ'. Σύνοδος ἔκαμε τὴν κατάλυσιν τῆς Εἰκονομαχίας. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτῶν βασιλείας, ἀπέστειλεν Εἰρήνη ἡ Βασίλισσα πρὸς Κάρολον Ῥῆγα Φραγγίας, καὶ ἔκαμαν σύμφωνα μεθ' ὅρκων, νὰ πάρῃ τὴν νύμφην εἰς τὸν Υἱὸν αὐτῆς, ἤγουν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Ἑρυθρὸ λεγομένην. καὶ ὅπως ἔστειλεν Ἐλισαῖον τὸν Εὐνοῦχον καὶ Νοτάριον, καὶ τὴν ἐμάνθανε τὰ τῆς Ῥωμαίων γράμματα, καὶ τὴν γλῶτταν νὰ ὁμιλῇ. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτῶν βασιλείας, ἀπέστειλε Σπαυράκιον Παβίκιον τὸν Λογοθέτην, καὶ τῆς Σθλαβίνων μὲ δυνάμεως. καὶ πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτούς, καὶ δέλυς τῆς βασιλείας τοὺς ἔκαμεν. ἦλθε δὲ ὁ Σπαυράκιος μὲ τὰ φασάτα αὐτοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν καὶ λεῖαν ἔλαβε, καὶ τὰ ὑπῆγε τῆς Βασιλίσσης. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτῶν βασιλείας, Παῦλος ὁ Ὅσιος καὶ Ἁγιώτατος Παβιάρχης ἠθύνησε, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ ὑπῆγεν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φλώρου. καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ἡ Βασίλισσα, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν ζητοῦσα συγχώρησιν, καὶ ἐδέετο ἵνα ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἅγιος τῆς εἶπε πολλὰ περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἰς ὠφέλειαν καὶ συνετισμόν. καὶ ὅτι ἐὰν δὲν γένῃ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ νὰ δυγάλῃ ἀπὸ τὴν μέσην τὰ κακὰ, καὶ σφάλματα τῶν Χριστιανομάχων, καὶ Εἰκονομάχων, δὲν ἔχετε σωτηρίαν. ἡ δὲ Βασίλισσα ὡς ἤκουσεν ὅπως, ἔκλαυσε καὶ ἐλυπήθη πολλά. καὶ ὡς ἔβαλεν ὑπόσχεσιν ἡ Βασίλισσα ὅτι νὰ κάμῃ Σύνοδον Οἰκουμενικὴν, ἀπέθανεν ὁ Ἅγιος δυλογήσας αὐτήν. καὶ ἀπὸ τότε ἄρχησε νὰ λέγεται λόγος παῤῥησίᾳ ἀφόβως περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἀπὸ πάντων τῶν δυσεβῶν. τῷ δὲ, ε. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἐσώλεξεν Εἰρήνη ἡ Βασίλισσα ὅλην τὴν Σύγκλητον, καὶ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ ἠρώτησεν αὐτούς. ποῖος εἶναι ἄξιος καὶ ἁρμόδιος διὰ νὰ γένῃ Παβιάρχης; καὶ ὅλοι μιᾷ φωνῇ ἐξεφώνησαν, Ταράσιον τὸν Ἀσηκρήτην. ὁ δὲ Ταράσιος ἐκ ἤθελε τοῦτο, διότι ἦτον ὁ Λαὸς καὶ αἱ Ἐκκλησίαι εἰς δίχοσασίαν ἀπὸ τῶν Εἰκονομάχων. ἡ δὲ Βασίλισσα καὶ ὁ Λαὸς εἶπον πολλὰ πρὸς τὸν Ἁγιώτατον Ταράσιον, καὶ μόλις τὸν ἔκαμαν καὶ

ἠθε-

ἠθέλησε. καὶ τῇ, κέ. τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς, τῇ ἑορτῇ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης, καὶ ὡς ἐχειροτονήθη, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ῥώμην τὰ συνοδικὰ, καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως αὐτῆς, καὶ ἀπεδέχθησαν παρὰ τοῦ Πάπα Ἀδριανοῦ. τῷ δὲ, ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Συνόδου κηρυχθείσης ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐσυνάχθησαν οἱ Εἰκονομάχοι, καὶ ἦλθαν μετὰ ἅρματα νὰ πολεμήσουν. καὶ συγχύσεως γενομένης, ὑπέστρεψαν. τῷ δὲ, ζ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, τῇ, θ'. τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, ἡμέρᾳ πρώτῃ, ἑ. ὥρᾳ ἔγινεν ἔκλειψις μεγάλη τοῦ Ἡλίου. τῷ δὲ, ή. χρόνῳ συνήχθη ἡ, ζ'. Σύνοδος εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ ἦσαν Πατέρες, τξζ'. οἱ ὁποῖοι ἦλθον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἀνεθεμάτισαν τοὺς Εἰκονομάχους, καὶ Κανόνας, κβ'. ἔκαμαν. ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν, ϛ'. Σύνοδον ἕως τὴν, ζ'. χρόνοι ἑκατὸν εἴκοσι. ὅμως ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος αὕτη. ὅτι αἱ Ἅγιαι Εἰκόνες σὺν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ νὰ προσκυνοῦνται καὶ νὰ σέβωνται. ἔστωντας ὁποῦ ἡ τιμὴ τῆς Εἰκόνος διαβαίνει εἰς τὸ πρωτότυπον. καὶ ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἀπέλαβον τὸν στολισμὸν αὐτῶν καὶ τὴν εὐπρέπειαν καὶ δόξαν ἀπὸ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ τὰ Μοναστήρια τοῖς Καλογέροις, καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλον τὸ γένος τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. καὶ Νόμον τότε ἔγραψαν, καὶ ὑπέγραψεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ μητέρα αὐτοῦ, καὶ Ταράσιος ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν ἑτέρων Πατριαρχῶν, ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ὅσοι ἐσυνήχθησαν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ εἰρήνευσεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. καλὰ καὶ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας Διάβολος πάντοτε δὲν παύει παρὰ νὰ σπέρνῃ ζιζάνια εἰς τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ, ἤγουν εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν τὰ θελήματά του. ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῇ αὐτοῦ χάριτι πολεμοῦσα καὶ πολεμουμένη ἀεὶ νικᾷ. τῷ δὲ, θ'. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἔλυσεν ἡ Βασίλισσα τὴν συμφωνίαν, ὁποῦ εἶχε μὲ τοῦ Καρόλου τοῦ Ῥηγὸς τῆς Φραγγίας τὴν θυγατέρα, διὰ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος. καὶ ἐπῆρεν ἄλλην ἐκ τῶν Ἀρμενιακῶν, Μαρίναν ὀνόματι, καὶ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος αὐτὴν δὲν ἤθελε. τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ ἐγένετο σεισμὸς φοβερώτατος. τότε τινὲς ἀπὸ φθόνον καὶ κακίαν, ὁποῦ εἶχαν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὴν βασίλισσαν ἀγάπην, καὶ ἐβούλοντο ὅτι αὐτὴ νὰ εἶναι κυρία καὶ βασίλισσα, διὰ νὰ διοικοῦν αὐτοὶ τὰ πράγματα τῆς βασιλείας, ἐσυνέβαλαν τὸν βασιλέα εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι ὡρισμένον παρὰ Θεοῦ νὰ εἶναι ὁ υἱός σου βασιλεὺς, διότι ἐδικήσου εἶναι ἡ βασιλεία, ἀμὴ οὐχὶ τοῦ υἱοῦ σου. καὶ αὐτὴ ἐξαπατηθεῖσα ὡς ἡ Εὖα, καὶ ἠγάπα καὶ τὴν δόξαν ὅτι νὰ ἀρχεύῃ μόνη της, ἐβεβαίωσέ το εἰς τὸν νοῦν της ὅτι νὰ τὸ κάμῃ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦτον χρόνων, κ'. καὶ ἄξιος καὶ ἀνδρειομένος εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ πῶς δὲν ἐξουσιάζει κανένα πρᾶγμα τῆς βασιλείας. καὶ ἐμελέτησε κακὰ κατὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅπως νὰ τὴν ἀποδιώξῃ. ὁ δὲ Σταυράκιος ὁ Πατρίκιος ἔμαθε τοῦτο, καὶ τὸ εἶπε τῆς βασίλισσας. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὠργίσθη καὶ

ἐθυμώθη, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ υἱοῦ της ἔδειρε καὶ ἐξώρισέ τους, τὸν δὲ Μάγιστρον καὶ Θεόδωρον Πατρίκιον τὸν Χαμουλιανὸν, καὶ ἄλλους ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν βουλὴν, τοὺς ἐξώρισεν ἐν Καστορίᾳ. τὸν δὲ υἱὸν αὐτῆς ὕβρισε πολλὰ καὶ ἠτίμασε, καὶ τὸν ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν ἡμέρας ἱκανάς. καὶ ἔβαλεν ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ ἔκαμαν ὅρκον, ὅτι ὥστε ζῇ ἐκείνη νὰ μὴ στέρξουν τὸν υἱὸν αὐτῆς βασιλέα. μόνον οἱ Ἀρμενιακοὶ δὲν ἔστερξαν αὐτὸ, ἀμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν Κωνσταντῖνον καὶ Εἰρήνην εὐφήμησαν. συναχθέντες δὲ οἱ Θεματικοὶ ὅλοι, ὡς ἤκουσαν τὰ κατορθώματα τῆς Βασιλίσσης, καὶ μιᾷ γνώμῃ ἐζήτησαν βασιλέα τὸν Κωνσταντῖνον. καὶ ἡ μητέρα αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὸ ὅρμημα τοῦ Λαοῦ, ἀφῆκεν αὐτὸν, ὅτι τὸν εἶχε περιορισμένον. τότε μεγάλῃ τῇ φωνῇ Κωνσταντῖνον Αὐτοκράτορα εὐφήμησαν. εἰσῆλθε δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν μετὰ πάντων τῶν οἰκιακῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ εὔγαλεν ἀπὸ τὸ Παλάτι, καὶ ὥρισεν, ὅτι νὰ καθέζεται εἰς τὸ Παλάτι τῶν Ἐλευθεριῶν, τὸ ὁποῖον ἔκτισεν αὐτὴ, καὶ ἔκρυψε χρυσίον πολὺ, εἰς αὐτὸ περιορισμένη καὶ κλεισμένη. ἐγένετο δὲ ἐμπρησμὸς, ἤγουν ἔπιασε φωτία, καὶ ἔκαψε τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχείου τὸν λεγόμενον Θωμαΐτην. ὁ ὁποῖος εἶχε καμάραις ἀποκάτω, καὶ ἦσαν ἐκεῖ ὅλα τὰ σχέδη τῆς γραφῆς, ὁποῦ ἡρμήνευσεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. ὁ δὲ βασιλεὺς ὑπῆγε κατὰ τῶν Βουλγάρων, καὶ πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτούς. ἐπαρακάλεσε δὲ πολλὰ τὸν βασιλέα ἡ μητέρα αὐτοῦ νὰ τὴν συμπαθήσῃ, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸ Παλάτι του. ὁ δὲ βασιλεὺς λυπηθεὶς, καὶ σπλαγχνισθεὶς, καὶ εὐλαβηθεὶς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐπειδὴ οἱ Γονεῖς ἔχουν τὸν τόπον τοῦ Ποιητοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, τὴν ἐπῆρε μετὰ πάσης τιμῆς ὡς Μητέρα αὐτοῦ εἰς τὸ Παλάτι, καὶ εὐφήμει αὐτὴν ὡς Βασίλισσαν. καὶ ὥρισεν ὅτι νὰ τιμᾶται καθὼς καὶ τὸ πρῶτον. καὶ ὅλον τὸ φουσάτον καὶ ὁ Λαὸς τοῦτο ἔστερξαν. μόνον οἱ Ἀρμενιακοὶ ἀντιστάθησαν καὶ δέντο ἔστερξαν, ἀμὴ ἐζητοῦσαν νὰ γένῃ βασιλεὺς Ἀλέξιος ὁ Μοσηλές. καὶ διατοῦτο ἐπίασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔδειρε, καὶ τοὺς ἐκούρσευσε, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσεν. ὁ δὲ βασιλεὺς εὐγῆκεν εἰς τὸν Ἅγιον Μάμαντα, καὶ ἔστωντας νὰ διαβάλουν πολλοὺς εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ τοὺς συκοφαντήσουν ὡς ἐπιβούλους τῆς βασιλείας, ἐπίασε πρῶτον τοὺς υἱοὺς τῶν θείων αὐτοῦ, Κωνσταντίνου τοῦ Πάππου αὐτοῦ, Νικηφόρον καὶ Χριστοφόρον καὶ Νικήταν, Ἄνθιμον καὶ Εὐδόκιμον, καὶ ἔκοψε τὰς γλώσσας αὐτῶν, καὶ τὸν Ἀλέξιον ἐτύφλωσε, καὶ τὸν Μοσηλὲ ἐτύφλωσεν. ἀλλὰ εἰς μάκρος δὲν ἐπέρασε νὰ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ μηδὲν κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν. ἐμίσησε δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Μαρίναν ὑπὸ ἀναγκασίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἔστωντας ὁποῦ ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ἐβίαζεν αὐτὴν μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς διὰ νὰ γένῃ καλογραία, νὰ πάρῃ ἄλλην, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε. καὶ ὡς εἶδεν οὕτως, ἔλαβε Θεοδότην τὴν Κουβικουλάριαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἔστερξε τοῦτο νὰ γένῃ, οὐ δὲ τελείως ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ. ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ ἐπαρακάλεσε τὸν Πα-

τριάρχην καὶ ἐδεήθη τον, ἀμὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀκούσῃ, ἀλλ' ἔστεκε στερεὸς διαφεντεύων τοὺς Νόμους, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν βασιλέα. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμήνυσε τοῦ Πατριάρχου, ἢ νὰ στέρξῃ τοῦτο, ἢ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ναοὺς τῶν Εἰδώλων ὡς καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τοὺς Ναοὺς τῶν Χριστιανῶν νὰ σφαλίσῃ. ὁ δὲ Πατριάρχης ὡς τὸ ἤκουσεν ἐφοβήθη, καὶ ἄφησέ τον καὶ ἐπῆρε τὴν μοιχαλίδα δευτέραν γυναῖκα παρανόμως. καὶ ἐλυπήθη πολλὰ περὶ τούτου, καὶ ἐδεήθη μετὰ δακρύων τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτοῦ, ὅπως νὰ τὸν δώσῃ τὰς ἀμοιβὰς διὰ τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν παρανομίαν τῆς μοιχείας. καὶ ἔκαμε τὸν γάμον ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ἁγίου Μάμαντος ἡμέρᾳ, δ'. καὶ ὁ Ἁγιώτατος Ἡγούμενος τῶν Στουδίτων καὶ οἱ λοιποὶ ἀπέφυγον, καὶ ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην διὰ τὸν παράνομον γάμον τοῦ βασιλέως ὁποῦ ἔκαμε, καὶ πλέον δὲν τὸν ἐμνημόνευαν. καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ἐργάζετο κατ' αὐτῶν κακὰ νὰ τοὺς παιδεύσῃ, ἡ δὲ Μητέρα αὐτοῦ ἠγάπα αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐτίμα. τῷ δὲ, ι'. χρόνῳ τῆς αὐτῶν βασιλείας, ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ εἰς τὰ θερμὰ τῆς Προύσης, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἡμέρας ἱκανάς. καὶ ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως ἐγέννησεν υἱόν. καὶ ὡς ἤκουσε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἄφησε τὴν Μητέρα του ἐκεῖ εἰς τὴν Προῦσαν, καὶ αὐτὸς ἦλθε δρομαῖος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἦυρε γεννημένον υἱὸν, καὶ ἐχάρη, καὶ βασιλικαῖς χαραῖς ἔκαμε, καὶ ἐπωνόμασεν αὐτὸν Λέοντα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. τότε ἡ Μητέρα αὐτοῦ ἔμεινε μόνη, καὶ ἦυρεν ἄδειαν, καὶ ἔκραξεν ὅλους τοὺς πρώτους τοῦ φουσάτου, καὶ ἔταξεν αὐτοὺς δῶρα καὶ τιμὰς μεγάλας, διὰ νὰ εὐγάλῃ τὸν υἱόν της ἀπὸ τὴν βασιλείαν, νὰ μείνῃ μόνη. καὶ οὕτω τὸ ἔστερξαν ὅλοι οἱ πρῶτοι, καὶ ἔκαμαν συμβουλὴν νὰ τυφλώσουν αὐτὸν διὰ νὰ ἀποθάνῃ, νὰ ἔχῃ ἡ Μητέρα αὐτοῦ τὴν βασιλείαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἦλθεν ἀπὸ τὴν Προῦσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Παλάτι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπέκλεισαν αὐτὸν μέσα ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἐμπῆκαν καὶ εἰς τὴν πορφύραν ὁποῦ ἐγεννήθη, ἐκεῖ τὸν ἐτύφλωσαν κακῶς καὶ ἀνελεημόνως. καὶ ὡς λύκοι αἱμοβόροι ἔκαμαν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν μετὰ γνώμης τῆς Μητρὸς αὐτοῦ. ἐσκοτίσθη δὲ τότε ὁ Ἥλιος ἐπὶ ἡμέρας, ιζ'. καὶ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ δὲν ἔδωκεν, ἤγουν τὸ φῶς, ὡς πάντες ἔλεγον, ὅτι διὰ τὴν τοῦ βασιλέως τύφλωσιν ἐγένετο τοῦτο. τοιοῦτο γὰρ σκοτίδι ἐγίνη, ὥστε καὶ τὰ καράβια ὁποῦ ἁρμένιζαν, δὲν ἤξευραν ποῦ ὑπαγένουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέγα σκότος. ἀλλὰ ἰδέτε καὶ τοῦ Θεοῦ τὰ ἀνεξερεύνητα κρίματα, ἤγουν ταῖς κρίσεστου, ὁποῦ δὲν ἠμπορεῖ ἄνθρωπος νὰ ταῖς λογιάσῃ, οὐδὲ νὰ ταῖς μετρήσῃ. ἀφ' οὗ γὰρ ἀπέρασαν χρόνοι, ε'. τὸν αὐτὸν μῆνα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁποῦ ἐτύφλωσε τοὺς θείους αὐτοῦ, καὶ Ἀλέξιον τὸν Μοσηλὲ, ἐτυφλώθη καὶ αὐτός.

Τύφλωσις Κωνσταντίνου Βασιλέως. Μοναρχία, ἢ Αὐταρχία Εἰρήνης τῆς Παιδοκτόνου.

Ἐκράτησε δὲ ἡ μητέρα αὐτοῦ μόνη τὴν Βασιλείαν χρόνους, ε'. καὶ ἐχάρισε δωρεαῖς μεγάλαις ἐκείνων ὁποῦ ἐτύφλωσαν τὸν υἱόν της. ἦτον δὲ τότε Πάπας τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης Λέων ὁ Ἁγιώτατος· καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο, ἔστειλεν ὀργαῖς καὶ κατάραις πολλαῖς τῆς βασιλίσσης διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀδικίαν ὁποῦ ἔκαμε καὶ ἐτύφλωσε τὸν μονογενῆ υἱὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἀνδράδελφοι αὐτῆς ἀντιστάθησαν εἰς τοῦτο, ὅτι νὰ εἶναι βασίλισσα, καὶ ἐξώρισεν αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ ἐκατασκεύαζαν ἐπιβουλὰς, καὶ ἔμαθέτο ἡ βασίλισσα, καὶ ἔστειλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτούς. καὶ ἐξολοθρεύθη παντελῶς καὶ ἠφανίσθη τοῦ μιαροῦ Κοπρωνύμου τὸ γένος ὅλον. τὴν δὲ καταδίκην, ὁποῦ ἔκαμεν ἡ βασίλισσα εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς, μεγάλως ἐμετενόησε. καὶ διὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν ἄνοιξε τοὺς θησαυροὺς τῆς βασιλείας, καὶ ἔδωκε χρυσίον πολὺ καὶ ἀργύριον πανταχοῦ, τῶν πτωχῶν, τῶν Μοναστηρίων, τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τὰ κουμέρκια τῆς Πόλεως ἐχάρισε. καὶ ὅσοι ἐχρεώστουν χρέη, ὅλους τοὺς ἐλευθέρωσε, καὶ τὰ γράμματα τοῦ χρέους ὅλα τὰ ἔκαψεν ὡσὰν τὰ ἐπλήρωσεν. ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης ὁ Κάρολος ἔστειλεν εἰς τὴν βασίλισσαν Εἰρήνην διὰ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του, νὰ σμίξουν τὴν βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Ῥώμης· καὶ ἔστερξεν ἡ βασίλισσα· μόνον Ἀέτιος ὁ Στρατηγὸς ἐμπόδισεν αὐτήν. αὕτη ἡ βασίλισσα ἔκτισε τὴν Ἀγχίαλον, ἤγουν τὴν Ἀχελὼ, καὶ τὴν Βερροίαν, ὁποῦ εἶναι πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποίαν ἐμετωνόμασεν Εἰρηνούπολιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς. τοῦ Θεοῦ δὲ ἡ δικαία κρίσις καὶ ἐκδίκησις δὲν ἄφησεν εἰς τέλος τὴν βασίλισσαν νὰ μηδὲν λάβῃ τὸ ἀνταπόδομα, διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν υἱόν της· καὶ ἐτρώθη ἡ καρδία τοῦ Νικηφόρου, τοῦ ἀπὸ Γενικῶν, τοῦ Πατρικίου, διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. καὶ συνεβουλεύσαντο Λέοντα τὸν Κλόκα, καὶ Νικήταν τὸν Τριφύλλιον, καὶ Νικήταν Πατρίκιον, καὶ Σισίνιον τοὺς αὐταδέλφους, καὶ Λέοντα Πατρίκιον τὸν Μουσηλάκην, καὶ ἄλλους τινάς· οἱ ὁποῖοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Παλάτι εἰς τὴν χαλκῆν πόρταν, ὥρα, δ'. τῆς νυκτός. καὶ τοὺς φύλακας, ὁποῦ ἐφύλαγαν τὸ Παλάτι καὶ τὴν Βασίλισσαν, ἐγέλασαν, διατὶ τοὺς εἶπαν, ὅτι ἡ Βασίλισσα μᾶς ἔστειλε νὰ κάμωμεν βασιλέα τὸν Νικηφόρον. οἱ δὲ φύλακες, ἰδόντες τούτους τοὺς θαυμαστοὺς ἄνδρας, ἐπίστευσαν, καὶ ἔκαμαν βασιλέα τὸν Νικηφόρον. καὶ τὸ πουρνὸν ἐσφάλισε τὴν βασίλισσαν εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ ἔβαλε φύλακας καὶ τὴν ἐφύλαγαν ἐπιμελέστατα.

Τέλος τῆς Βασιλείας Εἰρήνης τῆς Βασιλίσσης. Βασιλεία Νικηφόρου τοῦ ἀπὸ Γενικοῦ.

Ὁ Δὲ Νικηφόρος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐστέφθη βασιλεὺς παρὰ τοῦ Πατριάρχου· καὶ ὁ Λαὸς ἐβόων καὶ ἔλεγαν καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν Πατριάρχην ὁποῦ τὸν ἐστεφάνωσε, Τύραννον καὶ ἀλιτήριον. ἐβασίλευσε δὲ τοῦτος χρόνους, ἡ. καὶ ἡμέρας, θ'. καὶ τῇ ἐπαύριον ἐπῆρε τινὰς ἀπὸ τοὺς Πατρικίους, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν βασίλισσαν, ἐκεῖ ὁποῦ τὴν εἶχε περιορισμένην, καὶ ἔδειξεν ἀγάπην εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐπαρηγόρει, ὅτι πᾶσαν ἀνάπαυσιν νὰ σοῦ κάμω, καὶ νὰ ἔχῃς τὸ θελημά σου, πλὴν τοῦτο σὲ παρακαλῶ, ὅτι νὰ μᾶς δείξῃς τοὺς θησαυροὺς τῆς Βασιλείας. ἡ δὲ μετὰ δακρύων καὶ ταπεινῷ τῷ σχήματι ἀπεκρίθη· ὀψὲ ἦσουν δοῦλός μου, καὶ εἶχές μου ὅρκον νὰ μὴν ἐπιβουλευθῇς ποτὲ τὴν βασιλείαν μου, καὶ σήμερον ἔγινες ἐπίορκος καὶ Τύραννος; αὐτὴν τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ ἀφήνω νὰ σοῦ τὴν ἀνταποδώσῃ, ὅτι δι' αὐτοῦ Βασιλεῖς βασιλεύουσιν. ὅμως τὴν σήμερον προσκυνῶσε ὡς βασιλέα, καὶ παρακαλῶσε νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ καθέζωμαι εἰς τὸ ὀσπήτιον ὁποῦ ἔκτισα τοῦτο τοῦ Ἐλευθερίου, διὰ νὰ ἔχω παραμικρὰν παρηγορίαν εἰς τὴν ἄμετρόν μου συμφορὰν καὶ θλίψιν. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη· ἐὰν θέλῃς νὰ σοῦ κάμω τὸ θέλημα, νὰ μοῦ κάμῃς ὅρκον, νὰ μοῦ δείξῃς τὸν θησαυρὸν τῆς βασιλείας, καὶ οὕτως ἔστερξε καὶ ἔκαμεν ὅρκον, καὶ ἔδειξέν του ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς βασιλείας. καὶ ὡσὰν τοὺς ἔλαβεν, ἔδωκέ της τὰς ἀνταμοιβὰς, καὶ τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Πρίγκιπον Νῆσον, εἰς τὸ Μοναστῆρι ὁποῦ ἔκτισεν ἡ βασίλισσα. καὶ ὡσὰν τὴν ἐξώρισεν, ἐλυπήθησαν ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Πόλεως διὰ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας καὶ δωρεὰς ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτούς. καὶ ὡς εἶδεν ὁ βασιλεὺς ὅτι λυποῦνται, ἐφοβήθη νὰ μὴν ἐπιβάλουν πάλιν τὴν βασίλισσαν, καὶ τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἔβαλε καὶ τὴν ἐφύλαγαν. ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἐξορίαν εἰς τὰς, θ'. τοῦ Αὐγούστου μηνός. καὶ τόσον ἦλθεν εἰς πτωχείαν, ὅτι ἔγνεθε, καὶ ἔκαμνε νῆμα, καὶ μετ' αὐτὸ ἔζη. αὐτὰ δίδει ὁ Θεὸς τῶν ἀδίκων. καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν, ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἤφεραν τὸ λείψανόν της εἰς τὸ Μοναστήριον ὁποῦ ἔκτισεν αὐτὴ εἰς τὴν Πρίγκιπον Νῆσον. Νικήτα δὲ τοῦ Τριφυλλίου, ὁποῦ τοῦ ἐσύνδραμε καὶ ἔγινε βασιλεὺς, ἔδωκε τὰς ἀμοιβὰς, καὶ ἐφαρμάκωσεν αὐτόν. ἦτον δὲ τοῦτος ὁ βασιλεὺς φρονιμώτατος, καὶ πολλὰ φιλάργυρος, καὶ πάντοτε ἔστεκε κατηφὴς μὲ ἦθος κακόν. Βαρδάνιος δὲ τῆς Ἀνατολῆς ὁ στρατηγὸς, ἐλογίαζε καὶ ἐμέτρα εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅτι νὰ γένῃ βασιλεὺς, καὶ μὲ τί τρόπον νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν. καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς εὑρίσκετο ἕνας Ἁγιώτατος Ἔγκλειστος, προορατικὸς, καὶ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην ἠκούσθη ἡ ἀρετή του. καὶ ἀκούωντας περὶ τοῦ Ἁγίου ὁ Βαρδάνιος, ἐπῆρε μετ' αὐτοῦ τρεῖς ἀπὸ τοῦ φουσάτου, Λέοντα τὸν Ἀρμένιον, Μιχαὴλ τὸν ἐξ Ἀμμορίου, καὶ Θωμᾶν Ἀρμένιον, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἅγιον μόνος, καὶ αὐτοὶ ἔστεκαν ἔξω. ὁ δὲ Βαρδάνιος εἶπε τὸ μυστήριον εἰς τὸν ἅγιον γέροντα,

ὅτι

ὅτι βούλεται νὰ ἐπιχειρισθῇ μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Ἁγιώτατος γέροντας ἀπεκρίθη, ὅτι, νὰ πάυσῃς ἀπὸ τὴν τοιαύτην βουλὴν, καὶ ἐάν σε ἀναγκάσῃ καὶ τινὰς, νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃς. εἰδὲ καὶ ἐπιχειρισθῇς, θέλεις χάσει τὸν βίον σου καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, καὶ τέλος θέλουν εὐγάλει καὶ τὰ ὀμμάτιά σου, νὰ μείνῃς τυφλός. ἀκούσας δὲ οὕτως, ἐλυπήθη μεγάλως. εἶπέ του δὲ καὶ τοῦτο· βλέπεις αὐτοὺς ὁποῦ εἶναι ἔξω μετὰ σοῦ, τὸν Λέοντα, καὶ τὸν Μιχαήλ; αὐτοὶ θέλουν γένῃ βασιλεῖς. ὁ δὲ τρίτος ὁ Θωμᾶς θέλει ἐπιχειρισθῇ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, καὶ δὲν θέλει κάμει τίποτε, μόνον νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωήν του. καὶ ὡσὰν ἐξέβη ἔξω, εἶπε τοῦ Λέοντος καὶ τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Ἁγίου τὴν προφητείαν, πῶς θέλουν βασιλεύσει, καὶ ὁ Θωμᾶς θέλει ἐπιχειρισθῇ, ἀμὴ δὲν ἐπιτυχένει. τὰ δὲ φουσάτα ἦσαν βεβαρυμένα ἀπὸ τὴν πολλὴν φιλαργυρίαν τοῦ βασιλέως, ἔστωντας ὁποῦ τοὺς ἔταξε μεγάλας δωρεὰς, καὶ τοὺς ἐγέλασε, καὶ ἐψήφισαν Βασιλέα τὸν Βαρδάνιον, τὸν ἐπίκλην Τοῦρκος. τοῦτος δὲ ὁ Βαρδάνιος ἤξευρε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἁγίου, καὶ δὲν ἤθελε παντελῶς νὰ τὸ στέρξῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοῦτο, διότι ὁ Λαὸς στανικῶς τὸν ἐκράτειε, καὶ ἦλθαν ἕως εἰς τὴν Χρυσόπολιν εὐφημοῦντες Βασιλέα τὸν Βαρδάνιον. ὁ δὲ Βαρδάνιος, ἔχων τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ διὰ νὰ μὴ γένῃ πόλεμος ἀνάμεσόν τους, καὶ ἡ ἁμαρτία θέλει εἶσαι εἰς αὐτὸν, ἔστειλε κρυφίως ἀνθρώπους εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐζήτει νὰ τοῦ συμπαθήσῃ, ὅτι στανικῶς του ἔγινε τοῦτο· καὶ ὑπῆγεν ἐν τῷ Καταβολίῳ εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλείου Μονὴν, καὶ ἐγίνη Καλόγηρος. ὁ δὲ Λαὸς, ὁποῦ ἦτον μετ' αὐτοῦ, ἔφυγαν διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας, ἀπέστειλεν ἄνθρωπον δρομαῖον νὰ φέρῃ τὸν Βαρδάνιον εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ ταχυδρόμος ἐπῆγε, καὶ ἦυρε τὸν Βαρδάνιον τυφλὸν, ὁποῦ τὸν ἐτύφλωσαν τινὲς γνώμῃ τοῦ βασιλέως. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς τάχα ἐλυπήθη. καὶ ἔδειξε περὶ τούτου πῶς δὲν ἠξεύρει τίποτε. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἄραβας, καὶ πολεμήσας ἐνίκησαν αὐτὸν, καὶ ἐγύρισε μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ ἔκτισε τὴν Ἄγκυραν τῆς Γαλατίας, καὶ τὴν Θήβαν, καὶ τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ τὴν Ἀδρασόν. τῷ δὲ, δ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος ἀπέθανεν ἐνδόξως, τῇ, δ'. τῆς, α'. ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ στενὸν Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἔκτισεν αὐτός. τῇ δὲ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Νικηφόρος ὁ Ἁγιώτατος, ψήφῳ παντὸς τοῦ Λαοῦ, καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν Ἱερέων, ὁ ὁποῖος ἦτον κοσμικὸς εἰς τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀσηκρήτου. Πλάτων δὲ, καὶ Θεόδωρος Ἡγούμενος τῶν Στουδίτων δὲν ἔστερξαν τὴν χειροτονίαν τοῦ Νικηφόρου διὰ τοιαύτην αἰτίαν, ἔστωντας ὁποῦ ἦτον λαϊκὸς, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἔκαμαν Πατριάρχην. καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ μόνον δὲν τὸν ἔστερξαν, ἀμὴ καὶ σχίσμα ἔκαμαν εἰς τὸν Λαόν. τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ἠβουλήθη νὰ τοὺς παιδεύσῃ, ἀλλ' ἐμπόδισαν αὐτὸν τινὲς ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας. τοῦτος ὁ βασιλεὺς

ἐρρη-

ἔρρηξεν εἰς τὸν Λαὸν πολλὰ βάρη καὶ ἀδικίας, καὶ ἐλάμβανε τὸν βίον αὐτῶν, καὶ ἐβόων κατ' αὐτοῦ καὶ Ἄρχοντες καὶ πτωχοὶ, καὶ χήραις καὶ ὀρφανοί· τοῦτος ἔδειξε καὶ τὸ κεφαλιάτικον νὰ πληρώνεται, ὁποῦ τὸ ἔχουν τὴν σήμερον οἱ Τοῦρκοι, καὶ τὸ πέρνουν. ὁ δὲ Κροῦμος ὁ τῶν Βουλγάρων Ἀρχηγὸς ἦλθε μετὰ δυνάμεως μεγάλης καὶ ἐπολέμησε τὴν Σαρδικὴν, καὶ τὴν ἐπῆρε, καὶ χιλιάδας, ϛ'. ϛρατιωτῶν κατέσφαξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς συνάξας φουσάτα, ὑπῆγε κατὰ τοῦ Κρούμου. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Κροῦμος τὸν βασιλέα, καὶ ἔπιασεν αὐτὸν καὶ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν πολλοὺς, καὶ ἄλλους ἔσφαξε, καὶ ἄλλους ἐπῆρεν αἰχμαλώτους. τοῦ δὲ βασιλέως τὴν κεφαλὴν ἔκοψε, καὶ τὴν ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὸ κοντάρι διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι. τότε τὴν ἐπῆρε, καὶ ἔβαλε καὶ τὴν ἐκαθάρισαν καλὰ εἰς τὸ κόκκαλον, καὶ τὸ ἀσύμωσε τογύρον, καὶ ἔπινε μετ' αὐτὴν κρασί. καὶ ἐσήκωσε τὸ πρῶτον ὁποῦ τὴν ἔπιασε καὶ ἐγέμισέ τὴν, καὶ εἶπεν· εἰς τὴν νίκην μας πίνω τοῦτο τὸ καυκὶ γεμάτον. καὶ οὕτως τὸ ἔπιαν οἱ Ἄρχοντες αὐτοῦ γεμάτον διὰ τὴν νίκην ὁποῦ ἐνίκησαν· καὶ ἀπὸ τότε λέγουν, ὅτι ἔγινε συνήθεια ὁποῦ σηκώνουν γεμάτον τὸ καυκὶ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ πίνουν.

Θάνατος Νικηφόρου βασιλέως. Βασιλεία Σταυρακίου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σταυράκιος μῆνας, β'. ὁ ὁποῖος ἦτον λαβωμένος ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὦμον, ὁποῦ ἐλαβώθη εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἀπέθανε.

Θάνατος Σταυρακίου. Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ Κουροπαλάτου.

Μετὰ τοῦτον Μιχαὴλ Καράκολος ὁ Κουροπαλάτης, ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀδελφήν του τὴν Προκοπίαν, ἔγινε βασιλεύς. τοῦτος ἦτον ἄνθρωπος ταπεινὸς, ἐνάρετος, καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, καὶ ἠγάπα πάντοτε νὰ εἶναι εἰρήνη μεγάλη καὶ εἰς τὰ φουσάτα, καὶ εἰς τὸ Λαόν. ὅμως τινὲς μὴ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὡς εἶδον αὐτὸν ταπεινὸν καὶ ἐνάρετον, ἀνυποστάτησαν πολλὰ, καὶ ἔκαμαν ἀτοπίας, καὶ ἁρπαγμοὺς, καὶ φόνους. καὶ ὡς ἔβλεπεν ὁ βασιλεὺς ταῦτα, ἐθρήνει καὶ ἔκλαιεν, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὐτὸς ὁποῦ γίνονται ταῦτα, ἔϛωντας ὁποῦ ἐλυπεῖτο νὰ κάμῃ παίδευσιν. καὶ ὁ Κόσμος ἔλεγαν πολλὰ κατ' αὐτοῦ, καὶ ὀνειδισμοὺς, καὶ ὕβρεις, καὶ ὅτι εἶναι ἀνάξιος νὰ ποιμαίνῃ βασιλείαν, μόνον Καλογήρους. καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ὡς εἰρηνικὸς ἄνθρωπος, ἔκαμε παραίτησιν τῆς βασιλείας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναϛήριον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ἔζησε θεαρέϛως.

Παραίτησις Μιχαὴλ Βασιλέως. Βασιλεία Λέοντος τοῦ Ἁρμενίου.

Ὁ δὲ λαὸς τῆς Κωνϛαντινουπόλεως ἔκαμαν βασιλέα Λέοντα τὸν Ἁρμένιον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καθὼς ἦτον συνήθεια. καὶ ὅταν ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης τὸ ϛέμμα τῆς βασιλείας νὰ τὸν φορέσῃ, ἅπλωσεν ἀπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσεβεϛάτου, καὶ ἐφάνη του ὅτι εἰς ἀκάνθια καὶ τριβόλια ἔβαλε τὸ χέρι του. τότε ἐπροφήτευσεν, ὅτι μεγάλον κακὸν μέλλει νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριϛοῦ. τῶν δὲ Βουλγάρων ὁ Ἀρχηγὸς, ὀνόματι Οὔμαρος, ἔκαμε φουσάτα πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα πολλοὺς φόνους ἔκαμαν, καὶ αἰχμαλώτους ἔλαβαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔϛειλε πρὸς τοὺς Βουλγάρους παρακαλῶν νὰ γένῃ ἀγάπη. οἱ δὲ Βούλγαροι δὲν ἠθέλησαν, μόνον μάχην. καὶ οὕτως ἐπολέμησαν τὰ Ῥωμαϊκὰ φουσάτα μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ ἐνικήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι. καὶ ὁ βασιλεὺς ἔϛεκεν εἰς τόπον ὑψηλὸν, καὶ ἔβλεπε τὰ φουσάτα αὐτοῦ ὁποῦ ἐπολεμοῦσαν. καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐνικήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐλυπήθη πολλά. οἱ δὲ Βούλγαροι, ὡς ἐνίκησαν, ἀπεμερίμνησαν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ἀφοβίαν τῶν Βουλγάρων, ὅτι καθέζονται ἀμέριμνοι χωρὶς τινὸς φόβου, ἐξαίφνης ἔδωκε πόλεμον εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐνίκησε, καὶ φθορὰν μεγάλην ἔκαμε, καὶ κούρση πολλὰ ἔλαβε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ νίκης μεγάλης καὶ παρρησίας. καὶ τότε ἐνθυμήθη τοῦ Ἁγίου γέροντος τοῦ Μοναχοῦ τοῦ προορατικοῦ καὶ ἐγκλείϛου τοὺς λόγους ὁποῦ τοῦ εἶπεν, ὅτι θέλει βασιλεύσει. καὶ ἠβουλήθη ὅτι πῶς νὰ τοῦ ἀποϛείλῃ δῶρα πολύτιμα διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἀμοιβάς. καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἔκραξεν ἕνα γέροντα τοῦ Παλατίου πρωτοσύμβουλόν του, ὀνόματι Θεοδόσιον τὸν Μελισσηκὸν, ὁ ὁποῖος ὡς παλαιὸς γέρων ἐκράτει τὴν Εἰκονομαχίαν εἰς τὸ κρυπτὸν ἀπὸ τοὺς προτήτερους βασιλεῖς. καὶ τότε ἐφαίνετο ὡς ὀρθόδοξος, καὶ λέγει ὁ βασιλεύς. ἐγὼ ὅταν ἤμουν ϛρατιώτης μετὰ τοῦ Βαρδανίου τοῦ Στρατηγοῦ τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Νικηφόρου τοῦ ἀπὸ Γενικοῦ, ὑπήγαμεν εἰς ἕνα Ὅσιον Ἀσκητὴν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου, καὶ ἐκεῖνος μοῦ εἶπεν, ὅτι θέλω βασιλεύσει. λοιπὸν φαίνεταί μου, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ τοῦ ϛείλωμεν τίποτε εὐεργεσίαις, ἢ νὰ τοῦ μηνύσωμεν νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὐχηθῇ. ἀπεκρίθη ὁ Θεοδόσιος. καλὴ εἶναι ἡ βουλή σου βασιλεῦ. ἀμὴ νὰ ϛείλω ἐγὼ ἀνθρώπους νὰ ἰδοῦν εἰς τὸ σπήλαιον ὁποῦ ὁρίζεις, ἐὰν ζῇ ὁ γέρων ἐκεῖνος, ἢ ἀπέθανε, καὶ τότε νὰ τοῦ ϛείλωμεν τὰ χαρίσματα. ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἤρεσέτου ἡ βουλή. τί οὖν ἔκαμεν ὁ τρισκατάρατος Θεοδόσιος; ἐπειδὴ ἐγύρευεν ἀφορμὴν νὰ σύρῃ τὸν βασιλέα πρὸς τὴν Εἰκονομαχίαν, ἔϛειλεν ἕνα του δοῦλον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ εἰς τὸ βουνὸν νὰ ἰδῇ τὴν ἀλήθειαν. ὁ ὁποῖος ὡσὰν ὑπῆγεν ἐκεῖ εἰς τὸ βουνὶ, καὶ δὲν ἦυρε τινὰ, ἐγύρισε, καὶ εἶπέ του τὴν ὑπόθεσιν. τότε ἐγνώρισεν ὁ κακογέρων ἐκεῖνος, ὅτι ἦυρε καιρὸν νὰ φέρῃ τὸν βασιλέα εἰς τὸ θέλημά του. εἶχε δὲ ἕνα κακόγηρον ὅμοιόν του εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ ἔκραξέ τον καὶ λέγει του. ἐὰν μοῦ ἀκού-

σης στένομεν τὸ θέλημά μας. σῦρε εἰς τοῦ ἁγίου Αὐξεντίου τὸ βουνὸν, καὶ ἐκεῖ εἶναι ἕνα σπήλαιον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ κάθου μέσα ὡς ἀσκητής. καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει σοῦ στείλει χαρίσματα, καὶ ἐσὺ νὰ μὴν τὰ δεχθῇς, ἀμὴ νὰ εἰπῇς, ὅτι εἶναι Ἕλληνας, καὶ Εἰδωλολάτρης, καὶ προσκυνᾷ τὰς Εἰκόνας, καὶ διατοῦτο δὲν εἶναι πρέπον νὰ τὸν εὐλογήσῃς. ἐὰν κάμῃς αὐτὸ, εὔκολα τὸν ἔχομεν νὰ τὸν φέρομεν εἰς τὸ θέλημά μας. ἤκουσε τοῦτο ὁ κακόγερος ἐκεῖνος, καὶ ὑπῆγεν ὡς ἀσκητὴς εἰς τὸ βουνόν. τότε λέγει ὁ Θεοδόσιος πρὸς τὸν βασιλέα. κράτιστε βασιλεῦ, ἔστειλα ἄνθρωπον νὰ ἰδῇ, καὶ ἤυρέ τον ὑγιῆ καὶ καλὰ, καὶ μάλιστα ἐβαρέθη εἰς τὴν βασιλείαν σου, πῶς δὲν ὑπῆγες τόσον καιρὸν νὰ σὲ εὐλογήσῃ, ἀμὴ ἂς τοῦ στείλωμεν τὰ δωρήματα ὀμπρὸς, ὡσὰν ὁρίζεις, καὶ τότε θέλομεν ὑπάγει ἡμεῖς ἐκεῖ, ἀφορμὴν εἰς κυνήγιον, ἢ νὰ τὸν μηνύσωμεν νὰ ἔλθῃ. καὶ παρευθὺς ὥρισεν ὁ βασιλεὺς δύο ἀπὸ τοὺς δούλους του, καὶ ἔλαβαν τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα τὰ βασιλικὰ ὁποῦ ἡτοίμασε, καὶ τὰ ἐπῆγαν τοῦ Ἀσκητοῦ. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰ ὁ κακόγηρος Ἀσκητὴς δὲν τὰ ἐδέχθη, ἀμὴ εἶπέ τους, ὅτι ἐγὼ ἀπὸ Εἰδωλολάτρην ἄνθρωπον δωρεὰν δὲν δέχομαι, διότι ὁ βασιλεὺς εἶναι Εἰδωλολάτρης, καὶ προσκυνᾷ τοίχους καὶ σανίδια· καὶ ἐγὼ νὰ πάρω τὰ χαρίσματά του; μὴ γένοιτο. ὑπάγετε ὀπίσω, εἰπέτε του, ὅτι ἐβαρέθηκέ τον ὁ Θεὸς πολλὰ, καὶ βούλεται εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐὰν δὲν ἀφήσῃ τὴν Αἵρεσίν του. νὰ τὸν ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. ἐγὼ ὁποῦ ἤξευρα πῶς θέλει βασιλεύσει, ἠξεύρω καὶ αὐτό. ταῦτα ὡς ἤκουσαν οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλέως, ἐγύρισαν ὀπίσω πικραμένοι καὶ τὰ εἶπαν τοῦ βασιλέως. καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος, ὡς ἤκουσεν ἐπικράνθη πολλὰ, καὶ ἐσυλλογίζετο τί εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια, τέλος ἔκραξε τὸν Θεοδόσιον καὶ εἶπέ του ὡς τοῦ ἐμήνυσεν ὁ Ἀσκητής. λέγει του ὁ Θεοδόσιος. βασιλεῦ, θαυμάζω καὶ ἐγὼ τί εἶναι αὐτὴ ἡ δουλεία, πλὴν ἐσυμβουλεύθηκα νὰ κάμωμεν μίαν ὑπόθεσιν. σήμερον καὶ ἄυριον ἂς περάσῃ ἡ ἡμέρα, καὶ τρίτην νύκτα νὰ βάλω ἐγὼ τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ σὺ βάλε τὰ ἐδικά μου, νὰ ὑπᾶμεν ὀμπρός του μοναχοὶ οἱ δύο μας βαθεία νύκτα. καὶ ἐὰν εἶναι καὶ γνωρίσῃ τὴν ὥραν ὁποῦ ὑπᾶμεν, καὶ εἴτι μᾶς εἰπῇ νὰ κάμωμεν. ἤρεσε γοῦν ἡ βουλὴ τοῦ βασιλέως. αὐτὸς δὲ ὁ τρισκατάρατος Θεοδόσιος ἔκραξεν ἕνα του δοῦλον ἐμπιστεμένον, καὶ εἶπέ του κρυφά. ἔπαρε τούτην τὴν γραφὴν, καὶ ὕπαγε γλήγορα εἰς τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου τὸ βουνί. ἐκεῖ θέλεις εὕρει ἕναν Ἀσκητὴν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ δὸς τούτην τὴν γραφὴν, καὶ πρόσεχε νὰ μή σε ἐννοήσῃ τινὰς, καὶ σὲ θανατώσω. ἡ δὲ γραφὴ ἔγραφεν οὕτω. νὰ ἠξεύρῃς ἀπὸ τώρα ἕως τρίτην ὥραν τῆς νυκτὸς τῆς τρίτης νύκτας, νὰ εὔγῃς ἔξω τοῦ σπηλαίου σκοτεινὰ νὰ μᾶς ἀπαντεχένῃς, ὅτι ἔρχομαι ἐγὼ καὶ ὁ βασιλεὺς μόνος. καὶ ἐσὺ νὰ μᾶς γνωρίσῃς, ὅτι ἐγὼ θέλω βαστᾷ τὰ βασιλικὰ φορέματα. ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ ἐδικά μου. τότε εἴτι ἔχεις νὰ τοῦ εἰπῇς διὰ τὰς Εἰκόνας, εἰπέ του. νύκτα εἶναι ὁ καιρὸς, καὶ δὲν θέλει σὲ γνωρίσει ὁ βασιλεύς. ἐπῆρέ την γοῦν ὁ δοῦλος βουλλωμένην τὴν γραφὴν, καὶ ὑπῆγέ την τοῦ ψευδασκητοῦ ἐκείνου. καὶ δὲ τὴν τρίτην νύκτα, ὡς εἶχε συμφωνίαν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Θεοδόσιος, εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Πόλιν κρυφὰ. καὶ πῶς εὐγῆκαν;

ἀκόμι ὅταν ἦσαν ἀνοικταῖς ἡ πόρταις τοῦ Κάστρου, ἔβαλαν καὶ οἱ δύο ἀλλοιώτικα φορέματα καὶ εὐγῆκαν, τὰ δὲ ἐδικά τους φορέματα τὰ εἶχαν κρυμμένα, καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπῆγαν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον. τοιαύτην μεταχείρησιν ἔκαμεν ὁ ἄγνωστος καὶ μωρὸς βασιλεὺς, καὶ δὲν ἔβαλε καὶ ἄλλο εἰς τὸν νοῦν του νὰ μὴν τὸν φονεύσῃ ὁ Θεοδόσιος, καὶ βασιλεύσῃ αὐτός. ὁ δὲ ψευδασκητὴς ἐκεῖνος, ὡς παραγγελμένος ὁποῦ ἦτον, εὐγῆκε καὶ προϋπάντησέ τους, ὡς ἕνα μίλι τόπον, καὶ λέγει τους. χαῖρε ὦ βασιλεῦ, καὶ σὺ Θεοδόσιε. καὶ τί ἦτον αὐτὸ ὁποῦ ἐκοπιάσετε καὶ ἤλθετε εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν; πλὴν ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τὸν μισθὸν τοῦ κόπου σας. ἀμὴ διατί νὰ κάμῃς οὕτω, Θεοδόσιε, νὰ βάλῃς τὰ βασιλικὰ φορέματα, ὁποῦ δὲν σοῦ πρέπουν; ἀμὴ ἐὰν θέλετε νὰ γελάσετε τὸν Θεὸν, καὶ νὰ δοκιμάσετε καὶ ἐμένα, τὸ ἔκαμες αὐτό; γλήγορα εὔγαλε τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ δός τα τοῦ βασιλέως. καὶ πρὸς τὸν βασιλέα εἶπε. καὶ σὺ βασιλεῦ, διατί νὰ βάλῃς τοῦ δούλου σου τὰ φορέματα, ὁποῦ δὲν εἶναι πρέπον νὰ τὰ βαστᾷς; ἀμὴ ὁμοιάζει ὅτι ἤλθετε νὰ ταπεινώσετε καὶ νὰ καταπατήσετε τὴν ἀρετήν μου. καὶ λέγω σας, ὅτι νύκτα εἶναι ὁ καιρὸς, καὶ καλὰ δὲν γνωρίζω τὰ πρόσωπά σας ὀφθαλμοφανῶς, ὅμως ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σᾶς ἐγνώρισεν ἡ ψυχή μου καὶ τοὺς δύο. διατοῦτο λέγω σας, ἐπειδὴ ἤλθετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ἐμένα, ἀνοίξετε τὸν νοῦν σας καὶ κατανοήσατε. αὐταῖς ἡ Εἰκόνες, ὁποῦ προσκυνοῦν οἱ Χριστιανοὶ, δὲν εἶναι Ἅγιαις, ἀμὴ Εἴδωλα εἰρωνικὰ εἶναι. διότι ὁ Θεὸς εἶπε τοῦ Μωϋσέως, νὰ μὴν προσκυνήσῃ κανένα ὁμοίωμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ οἱ πεπλανημένοι ἄνθρωποι διατὶ προσκυνοῦν τὰ σανίδια; αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς τάξεως δὲν εἶναι, βασιλεῦ, μηδὲ εἶναι δίκαιον νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας Εἰκόνες, ὅτι μάλιστα μιαίνεται ἀπ' αὐταῖς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, καὶ γίνεται ὡσὰν τοὺς ἑλληνικοὺς βωμοὺς, ὁποῦ εἶχαν τὰ εἴδωλα. διατοῦτο, ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ κάμῃ ὁ Θεὸς πολυχρόνιον, καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας του, πρόσταξε νὰ ταῖς εὐγάλουν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν. ὅτι ἂν δὲν τὸ κάμῃς αὐτὸ, ἡ ἁμαρτία τοῦ Κόσμου ὁποῦ ταῖς προσκυνοῦν, ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου εἶναι. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτον, καὶ ἐγελάσθη ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐπίστευσέ του. καὶ ἀφ' οὗ ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὰ βασίλεια, λέγει πρὸς τὸν Θεοδόσιον. πῶς σοῦ ἐφάνησαν οἱ λόγοι τοῦ ἀσκητοῦ; εἶπεν ὁ Θεοδόσιος. ὡς λόγια Θεοῦ, κράτιστε βασιλεῦ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνει χρεία νὰ τὸν ἀκούσωμεν, ἐπειδὴ τοιοῦτος προορατικὸς καὶ πνευματοφόρος εἶναι. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐφανέρωσεν ὁ ἀσυνείδητος βασιλεὺς τὴν βουλήν του, καὶ ὥρισεν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας νὰ κατεβάσουν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ πάλιν ἔγινε μεγάλη σύγχυσις εἰς τὸν Κόσμον ἀπὸ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἦτον Πατριάρχης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος ἦτον γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Θεοδώρου καὶ Εὐδοκίας τῶν Ἀρχόντων Υἱός. ὁ ὁποῖος Θεόδωρος ἦτον τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων, καὶ ἐμαρτύρησε διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κο-

φρονύμε. ἐμιλύσε δὲ ὁ βασιλεὺς τῶ Παξιάρχε, ὅτι νὰ σέρξῃ κ᾽ νὰ βεβαιώσῃ τὰ θελήματά τε. κ᾽ ὡς δὲν τὸν ἤκουσε, μόνον τὸν ὕβριζεν ὡς αἱρετικὸν κ᾽ εἰκονομάχον, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Θάσον νῆσον, κ᾽ ἐφυλάκωσέ τον ἐκεῖ εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, κ᾽ ἔβαλεν ἄλλον παξιάρχην ὁμόγνωμόν τε, Γ᾽ωάννην ὀνόματι, κ᾽ μάγον εἰς τὴν τέχνην, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἦτον ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος ὁ Ἐπίσκοπος Νικομηδείας, Μιχαὴλ ὁ Ἐπίσκοπος Σωάδων, Αἰμιλιανὸς Κυζίκε, Εὐθύμιος Σάρδεων, Θεοφάνης Ἡγούμενος τῶ μεγάλε Ἀγρῶ, Στέφανος ὁ Ἡγούμενος τῆς Τειγλίας, Μακάριος Ἡγούμενος τῆς Πελεκητῆς, Γ᾽ωάννης ὁ Ἡγούμενος τῆ Καθαρῶν. κ᾽ τότες ὅλες τὲς ἐτυραννησεν ὁ ἀσεβέστατος. τὸν μὲν Θεοφύλακτον ἐξώρισεν εἰς τὴν Σερβίλον πόλιν, κ᾽ ἔκαμψεν ἐκεῖ, λ᾽. χρόνες κακοπαθημένος. τὸν Μιχαὴλ ἐξώρισεν εἰς τὴν Εὐδοκιάδα Πόλιν. τὸν Αἰμιλιανὸν ὁμοίως, τὸν Εὐθύμιον ὡσαύτως. τὸν δὲ Θεοφάνην τὸν ἀπέκλεισεν εἰς τὰ Βασίλεια τῆ Ἑλλησπόντε, μέσα εἰς σίν᾽ακελλι σκοτεινὸν, κ᾽ ἔκαμψεν ἐκεῖ, β᾽. χρόνες, τέλος τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Σαμοθράκην τὴν Νῆσον, κ᾽ ἐκεῖ ἀνεπαύθη. τὸν δὲ Στέφανον, φρῶτον μὲν ὥρισε νὰ τὸν δείρεν δυνατὰ, ἔπειτα νὰ τὸν ἐρωτήσεν, ἐὰν θέλῃ νὰ πατήσῃ τὴν Εἰκόνα τῆ Χεισῆ, τέλος ἐὰν δὲν θελήσῃ, νὰ τὸν ἐξωρίσεν. τὸν δὲ Μακάριον τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ βάθος τῆς φυλακῆς. ὁμοίως κ᾽ τὸν Γ᾽ωάννην, ὥρισε φρῶτον μὲν νὰ τὸν δείρεν μὲ νεῦρα ξηρὰ βοϊδία, ἔπειτα νὰ τὸν φυλακώσεν, τέλος τὸν ἐξώρισεν εἰς τὸ Κάστρον, ὁπῆ ὀνομάζεται Πενταδάκτυλος. κ᾽ ἄλλες πολλὲς Ἁγίες ἐτυραννησε, τὲς ὁποίες δὲν γράφομεν κατ᾽ ὄνομα διὰ τὸ πλῆθος. τοῦτο μόνον γράφω, ὅτι φοβερώτερα κακὰ ἔκαμψεν εἰς τὰς ἁγίας Εἰκόνας κ᾽ εἰς τὲς Χεισιανὲς ἀπὸ τὸν βιοθανῆ Λέοντα τὸν Γ᾽σαυρον, κ᾽ ἀπὸ τὸν ἀσεβέσατον υἱόν τε τὸν Κοπρώνυμον. ἀλλὰ ἡ θεία παράθη τῆ Θεῆ δὲν ἄφησε νὰ ἔχῃ τοιοῦτον τρόπως, ἀμὴ γλήγορα ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν. ἔτος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς εἶχε φιλίαν πολλὴν μὲ τὸν Μιχαὴλ τὸν Τραυλὸν, ὁπῆ τὲς εἶπεν ὁ Ἅγιος ὁ προορατικὸς ὅτι θέλει βασιλεύσει. τὸν ὁποῖον ἔκαμε Πατρίκιον, κ᾽ ἐδέχθη κ᾽ τὸν υἱὸν αὐτῆ Θεόφιλον ἀπὸ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. εἶχε δὲ κ᾽ τὸν Θωμᾶν εἰς τιμὴν, ἐκεῖνον ὁπῆ εἶπεν ὁ προορατικὸς ὅτι δὲν θέλει λάβει βασιλείαν. κ᾽ ἀπὸ φθόνον κ᾽ λόγες τινὰς ἦλθαν εἰς ἔχθραν ὅ,τε Μιχαὴλ κ᾽ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἔλεγε κ᾽ τῆ βασιλέως ὕβρεις πολλὰς. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔμαθε τὰς ὕβρεις τῆ Μιχαὴλ, κ᾽ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλεν ὑπηρέτας κ᾽ ὅπασαν αὐτὸν, κ᾽ ἔστησεν ἔμπροσθεν αὐτῆ. ἦτον δὲ τότε ἡ Κυριακὴ τῆς Χεισῆ Γεννήσεως. κ᾽ ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, κ᾽ ἔγινεν ὡς λύκος αἱμοβόρος. κ᾽ ἀνοίξας τὸ βιβλίον τῆ βασιλικῆ Νόμε, εὗρε γεγραμμένον, ὅτι ὅποιος ὑβρίζει Βασιλέα, ζωντανὸν νὰ τὸν καίεν. διατὶ ὥρισε κ᾽ αὐτὸς κ᾽ ἀναφανσίαν μεγάλην νὰ τὸν κάψῃ κ᾽ τῆ Νόμε τὴν ἀπόφασιν. κ᾽ ἔτως τὸν ἔδεσαν χέρια ποδάρια, κ᾽ τὸν ἐπῆραν διὰ νὰ τὸν βάλεν εἰς τὴν φωτίαν νὰ τὸν κάψεν. κ᾽ ὁ βασιλεὺς ἠκολούθει κατόπι νὰ ἰδῇ τὸν Μιχαὴλ εἰς τὴν φωτίαν νὰ καίεται, νὰ χαρῇ ἡ καρδία τε. κ᾽ ὡς ἔμαθε τοῦτο ἡ Βασίλισσα, διάβηκεν ἀπὸ τὴν κάμαραν αὐτῆς, κ᾽ ἔδραμε κ᾽ ἔπεσεν εἰς τὲς πόδας

δας τῆ αὐθρὸς αὐτῆς τῆ βασιλέως, κ᾽ λέγει τε. δέομαί σε, κύριέ με, τίμησον τὴν ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, κ᾽ δχὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας μὴ κάμῃς τοιαύτην κρίσιν νὰ λάβῃς ζωὴν ἀνθρώπε νὰ βαρωθῇ ὁ Θεὸς κ᾽ σὲ, ἀμὴ ἄφες νὰ περάσῃ ἡ θεία Ἑορτὴ σήμερον, κ᾽ αὔριον τότε κάμε τὸν δικαιόν σε. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ὅπως ἠυλαβήθη, κ᾽ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν δχὶ τὴν ὥραν, ἀμὴ εἶπέ της ταῦτα τὰ λόγια. ἰδοὺ τὸ ζήτημά σε κάμνω, μόνον βλέπε νὰ μὴ γένῃ ἡ δέησίς σε πολλῶν κακῶν ἀφορμή. ὅμως ἠλθυθέρωσε τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὴν φωτίαν, κ᾽ ἔβαλέ τον εἰς τὴν φυλακὴν δεμένον μὲ σίδερα, κ᾽ ἔβαλε στρατιώτας κ᾽ τὸν ἐφύλαγαν, κ᾽ δχὶ πλέον πίσιν ἔβαλεν εἶνα ἀπὸ τὸ Παλάτι τε εἰς τὸν τόπον αὐτῆ Παπίαν. ὅμως ὡσὰν ἐπέρασε, κ᾽ ἔγινε νύκτα βαθεῖα, ἔβαλεν ὁ βασιλεὺς ἱμάτια πτωχικὰ κ᾽ δηλικὰ κ᾽ διάβηκεν ἀπὸ τὸ Παλάτι αὐτῆ μόνος, κ᾽ ὑπῆγε εἰς τὴν φυλακὴν, κ᾽ εἶδεν ἐὰν εἶναι κ᾽ φυλάγη καλὰ ὁ Παπίας τὸν Μιχαὴλ. κ᾽ ἐκάθη εἰς τὴν πόρταν τῆς φυλακῆς, κ᾽ εἶδε τὸν Μιχαὴλ κοιμώμενον δεδεμένον μὲ σίδερα. ὁ μὴν Παπίας ἐκαθέζετο ἔξυπνος κ᾽ ἐφύλαγε τὸν Μιχαήλ. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὸν Μιχαὴλ κ᾽ τοῦτον, ἐσράφη εἰς τὸ Παλάτι τε. κ᾽ ὁ Παπίας ὡς ἦτον ἔξυπνος, ἐγνώρισε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸ περπάτημα, κ᾽ ἔτως ἔδραμε κ᾽ ἐξύπνισε τὸν Μιχαὴλ, κ᾽ εἰπέ τε πῶς ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, κ᾽ ἔλαβε φόβον μέγαν ὁ Παπίας. κ᾽ Θεῆ σοφίᾳ κ᾽ βελήσει ἐποίησαν συμβούλιον κ᾽ τῆ βασιλέως νὰ τὸν θανατώσεν. κ᾽ ἔτως ἐζήτησεν ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Παπίαν χάρτιν κ᾽ καλαμάριν, κ᾽ ἔγραψεν εἰς δύο πιστὲς φίλες αὐτῆ, ὅτι ὁ βασιλεὺς μέλλει νὰ ἔλθῃ αὐτῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὄρθρον, ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα εἶναι ὑπέρλαμπρος, κ᾽ δχὶ τοῦτο δέομαι κ᾽ παρακαλῶ σας διὰ τὴν οἰκτιρμὸν τῆ Θεῆ, φορέσετε ἱμάτια πτωχικὰ δχὶ νὰ μὴ σᾶς γνωρίσεν, κ᾽ βασάτε κ᾽ τὰ ἅρματά σας ἀποκάτω κρυμμένα, κ᾽ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προπέρα παρὰ νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς, κ᾽ ὡσὰν ἔλθῃ, ὅταν εὕρητε καιρὸν, κάμετε ἐκεῖνο ὁπῆ ἔχομεν συμφωνημένον κ᾽ μελετημένον, ὅτι νὰ τὸν σκοπώσετε. κ᾽ λαβὼν τὰ χαρτία τῆ Μιχαὴλ ὁ Παπίας, ὑπῆγε κ᾽ ἔδωκε τῆ καθ᾽ ἑνὸς, ὁπῆ τὰ ἔγραψεν ὁ Μιχαήλ. κ᾽ τῆτοι, ὡς εἶδαν τὰς γραφὰς τῆ Μιχαὴλ, τῆς ὥρας ἑτοιμάθησαν, κ᾽ ἐζώθησαν τὰ ἅρματα αὐτῶν, κ᾽ ἐφόρεσαν ἀπάνω δηλικὰ φορέματα, κ᾽ ὥρα τε ὄρθρε, ὅταν ὁ Λαὸς ἐσύναζεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τότε κ᾽ αὐτοὶ ὑπῆγαν μὲ πολὺν Λαὸν κ᾽ ἐσέβησαν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. κ᾽ ἦτον καλόφωνος πολλὰ εἰς τὸ ψάλλειν. κ᾽ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκάθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον. κ᾽ εἰς τὸ ξοπάσειον τῆς ὀγδόης ᾠδῆς, ἤγαν. Τῷ παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ, τότε ἐξεφώνησε νὰ ψάλλῃ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μὲ μέλος. κ᾽ ὡς ἄρχησε κ᾽ ἔψαλεν, ἐξαίφνης τῆτοι οἱ δοῦλοι ἐπήδησαν ἀπάνω εἰς αὐτὸν, βασῶντας πισπασία γυμνὰ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὲς, ἐννόησε τὴν ὀπὴ βελλὴν, ὅτι θέλαν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσεν, κ᾽ ἔδραμε εἰς τὸ βῆμα μέσα. κ᾽ τῆτοι ὁπῆ τὸν ἐδίωξαν, δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τὴν ὀργὴν, ἀμὴ ἔδραμαν κατόπιν αὐτῆ μέσα εἰς τὸ βῆμα, κ᾽ ἐκεῖ τὸν ἔσφαξαν κ᾽ τὸν ἐκαπάκοψαν. κ᾽ ἀφήσαντες

τὸν νεκρὸν ἐκεῖ, ἔδραμαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἄνοιξαν καὶ εὗγαλαν τὸν Μιχαὴλ, καὶ ἔκοψαν τὰ σίδερα, καὶ ἐλεύθέρωσαν αὐτόν. βασιλεύοντος τότε τοῦ βιοθανοῦς Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, εἶδεν ἡ μητέρα του ὄνειρον, ὅτι πῶς σὶρέθη μέσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου τῆς Βλαχερνῶν, καὶ ἐκεῖ εἶδε μίαν Βασίλισσαν μὲ πολλῶν ὑπηρετῆς ἀσπροφόρων. καὶ εἶδε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν γεμάτην αἷμα. τότε ἤκουσε καὶ λέγει ἐκείνη ἡ Βασίλισσα σὺδς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, ὅτι ἔπαρε μίαν λεκάνην, καὶ γέμισέ την αἷμα, καὶ δός την νὰ πίῃ τοῦ Λέοντος ἡ μητέρα. καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη. πολλὰς χρόνους ἔχω ὅπου εἶμαι χήρα, καὶ κρέας δὲν ἔφαγα. τότε ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην θυμὸν ἡ Βασίλισσα ἐκείνη, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λέοντος, ἡ ὁποία ἦτον ἡ Ἁγία Θεοτόκος, δὲν παύει ὁ γὸς σου νὰ χύνῃ αἵματα Χεισιανῶν, ὅπου προσκυνοῦν τὰς Εἰκόνας μου, καὶ τὸ Τίμιόν μου Μονόξυλον; ἀμὴ ἂς ἠξεύρῃ ὅτι γλήγορα θέλει λάβει καταδίκην μεγάλην τὰς ἁμοιβάς. ἔξυπνη δὲ γομοῦσα τοῦ Λέοντος ἡ μητέρα, ἔδραμε μὲ ζόμον πολὺ ἀπὸ τὸ ὅραμα ὅπου εἶδε, καὶ ἐφώναξε αὐτὸν ἵνα παύσῃ τὴν Εἰκονομαχίαν, διὰ νὰ μὴν ἐξαλείψῃ αὐτὸν ὁ Θεὸς, καὶ εἶπέ του καὶ τὸ ὅραμα ὅπου εἶδε. ἀμὴ τοῦτος ἀνάψε τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἔκαμε περισσοτέρας τιμωρίας εἰς ἐκείνους ὅπου ἐσέβοντο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ ἀνταπόδομα, καὶ ἔσφαξαν αὐτὸν κακῶς καὶ ἀτίμως. καὶ ὑστερήθη καὶ τὴν παρούσαν ζωὴν, καὶ τὴν μέλλουσαν, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, ζ'. καὶ μῆνας, ε'.

Ὅραμα ὅπου εἶδεν ἡ μητέρα τοῦ βασιλέως.

Σφαγὴ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου. Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ λεγομένου Τραυλοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ, ὁ λεγόμενος Τραυλός. Τραυλὸς ἐλέγετο, διότι ἐλάλη τραυλά. καὶ ἦτον ἀπὸ τὸ Ἀμμώριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσαν Ἑβραῖοι πολλοὶ, καὶ Ἀθιγγανοὶ, καὶ ἄλλα Ἔθνη κακὰ καὶ ἄπιστα, καὶ εἶχαν πολλὰς αἱρέσεις, καὶ ἐμετέχοσαν ἀπ' αὐταῖς καὶ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ. καὶ ὡσὰν ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας, τὰς Ἁγίας Εἰκόνας δὲν ἠθέλησε νὰ προσκυνῇ, ἀλλ' ὅσοι ἐτίμων καὶ ἐπροσκύνων αὐτὰς, τινὰ δὲν ἐμπόδιζεν, ἀμὴ εἶπεν, ὅτι καθ' ἕνας ἂς ἔχῃ ἄδειαν νὰ κάμνῃ ὡσὰν θέλει, ἢ νὰ τὰς προσκυνῇ, ἢ νὰ μὴν τὰς προσκυνῇ, ἀμὴ ἕως τέλους ἡ ἀπόφασις τοῦ λόγου του δὲν ἐκράτησεν, ἀλλὰ ὅσον ἐμάκρυνεν εἰς τὴν βασιλείαν, τόσον περισσότερον ἄρχιζε καὶ ἄναπτεν ὁ θυμὸς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἔδειξε τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ τὴν κακίαν, ὅπου εἶχε κατὰ τῶν Χεισιανῶν, ὅπου ἐσέβοντο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ τοὺς Καλογήρους ἔπτυεν εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ ἔκαμνεν εἰς αὐτοὺς πολλὰ βάσανα, καὶ τιμωρίας, τοὺς δὲ ἄλλους Χεισιανοὺς ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ ἄλλους ἐξόριζε. τότε καὶ τῆς Ἁγιωτάτου

Μεθοδίου, ὁ ὁποῖος ἐγίνη μὲ ταῦτα Πατριάρχης, καὶ Εὐθύμιον ὁπού ἦτον Σάρδεων Ἀρχιερεύς, ὁπού δὲν ἔκαμναν τὰ θελήματα αὐτῶν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, τοὺς ἐδίωξεν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν. καὶ τὸν μὲν θεῖον Μεθόδιον τὸν ἐξώρισεν εἰς σὰν Νησὶ, ὁπού τὸ λέγουν τὰ Ἀκρίτα, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακήν. τὸν δὲ Μακάριον Εὐθύμιον τὸν ἐπαρέδωκε τοῦ ὑὸ αὐτοῦ Θεοφίλου, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν ἀπὸ τοὺς δαρμοὺς καὶ ἀπὸ ἄλλα βάσανα. καὶ ὅσον ἐμίσησε τὸ γένος τῶν Χεισιανῶν, τόσον ἠγάπησε τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐμιμεῖτο τὰς πράξεις τοῦ Κοπρωνύμου εἰς τὰ κακὰ, ὁπού ἔκαμνε τῶν Χεισιανῶν διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. ἐπειδὴ ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀσεβείας, καὶ ὤρισε νὰ νηστεύουν τὰ Σάββατα. καὶ τὴν μέλλουσαν ἀνάστασιν δὲν τὴν ὁμολόγει, καὶ ὅτι δὲν εἶναι Διάβολος. ἔλεγεν ὅτι καὶ ὁ Ἰούδας εἶναι μὲ τοὺς σωζομένους, καὶ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Θείου καὶ σωτηρίου Πάσχα τῆς Λαμπρᾶς ἀπέφυγεν, ὅτι ἦτον καιρὸν νὰ τὴν ἑορτάζουν, ὄχι τῇ Κυριακῇ ὁπού ἐτύπωσαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες. καὶ πᾶσαν βλασφημίαν ἔλεγε. καὶ τὴν πορνείαν ἠγάπα. ὁ δὲ Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ βασιλεὺς, ὁπού τὸν ἔσφαξαν μέσα εἰς τὸ θυσιαστήριον, εἶχε δύο υἱοὺς, καὶ θυγατέρας δύο. καὶ τὴν μὲν Βασίλισσαν μὲ ταῖς θυγατέρες της, ταῖς ἔβαλεν εἰς τὴν Μονὴν, τὴν λεγομένην τῶν Δεσποινῶν, καὶ τὰς ἐσφάλισεν ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξόδους τῆς ζωῆς αὐτῶν εἶχαν ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτῶν. τὰ δὲ ἀρσενικὰ τὰ διένεχισε, διὰ νὰ μὴν πάρουν γυναῖκας καὶ κάμουν παιδία, καὶ κινδυνεύσῃ ἡ Βασιλεία. καὶ τὰ μὲν δύο παιδία ἀπέθαναν, τὸ δὲ νεώτερον ἔζησε, μόνον ἡ λαλιά του ἐκρατήθη. ἦσαν δὲ καὶ τὰ ξία τοῦτα τὰ παιδία δύσεβεῖς, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτῶν. καὶ τοῦτο τὸ παιδὶ ὁπού ἔζησε καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ λαλήσῃ, εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. καὶ μιᾶς τῶν ἡμερῶν ἔκλαιεν ὁμπρὸς εἰς τὴν Εἰκόνα, καὶ ἐφώναξε τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν φωνήν. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν ὁράματι βλέπει τὸν μέγαν Γρηγόριον, καὶ λέγει του. ἤκουσα τῆς δεήσεώς σου, καὶ ἐκεῖνο ὁπού ἐζήτεις τὸ ἔλαβες. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ τὴν χαρὰν ἐξύπνησε, καὶ ἐπῆρεν εἰς τὸ χέρι του τὸ βιβλίον τοῦ Θεολόγου καὶ ἐξεφώνησε. Πάλιν Γνησὸς ὁ ἐμὸς, καὶ πάλιν Μυσήριον. καὶ ἔδωκε δόξαν τῇ Θεῷ καὶ τῇ Ἁγίᾳ. τότε καὶ οἱ Τοῦρκοι πολεμοῦντες τὴν Ἀδριανούπολιν, ἦλθαν οἱ Χεισιανοὶ εἰς μεγάλην συνοχωρείαν ἀπὸ τὰ πράγματα ὅλα, καὶ ὅπως εὗγαλαν τὴν νύκτα σὰν φρονιμώτατον καὶ θεοσεβέστατον ἄνδρα, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸν βασιλέα ζητοῦντες βοήθειαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐδέχθη τοῦτον ἐντίμως καὶ μὲ χαρᾶς πολλῆς, καὶ τὰ ζητήματα αὐτοῦ ἔστερξε νὰ τὰ κάμῃ. ἔγραψε καὶ γράμματα καὶ τοῦ ἔδωκε διὰ περισσοτέραν βεβαίωσιν, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ δειλιάσουν, ἀμὴ νὰ στέκωνται ἀνδρειωμένα νὰ θαρροῦν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δέωνται αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἔταξεν ὁ βασιλεὺς τοῦ Λαοῦ, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, εἶπεν, ὅτι τὰ στέλλει. καὶ ἔστειλε τοῦτον μὲ τούτους τοὺς λόγους, καὶ μὲ γράμματα μὲ με-

γάλην σπουδήν. ὡς δὲ ἤκουσεν οὗτος τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, ὑπήγενε μετὰ χαρᾶς μεγάλης. καὶ ἔξωθεν τοῦ Κάστρου τὸν ἔπιασαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ ἐπῆραν τοῦ τὸ γράμμα τοῦ βασιλέως. καὶ ἀπ' αὐτὰ ἐγνώρισαν, ὅτι πῶς θέλει νὰ στείλῃ ὁ βασιλεὺς βοήθειαν εἰς τὸν Λαόν του. τότε τοῦ λέγουν οἱ Τοῦρκοι, ὅτι ἐὰν θέλῃς νὰ σοῦ χαρίσωμεν τὴν ζωήν σου νὰ μή σε θανατώσωμεν, καὶ νὰ σοῦ δώσωμεν καὶ βίον πολὺν, ὕπαγε συμὰ εἰς τὰ τείχη τοῦ Κάστρου, καὶ φώναξε τῶν Χριστιανῶν, ὅτι τὸν βασιλέα δὲν τὸν μέλει οὐδὲ φροντίζει διάτε σᾶς, οὔτε βοήθειαν σᾶς στέλλει. καὶ ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶπε ναὶ, νὰ τὸ κάμω, μετὰ δόλου. καὶ παρευθὺς τὸν ἐπῆραν πολλοὶ Τοῦρκοι μετὰ σπαθία γυμνὰ καὶ ἐσύμωσαν εἰς τὰ τείχη. καὶ λέγουν του ὅτι, εἰπὲ καθὼς σοῦ παραγγείλαμεν, εἰδὲ ἐδὼ σὲ σφάζομεν, καὶ τὸ κορμί σου θέλομεν τὸ κάψει. καὶ τοῦτος ὁ μακαρίτης δὲν ἠθέλησε νὰ χαθοῦν τόσαις ψυχαῖς, ἀμὴ ἔπραξεν ὡς Θεοσεβὴς, καὶ ἐπροέκρινεν ὅτι νὰ θανατωθῇ μόνος του, οὐχὶ τὸ πλῆθος ὅλον τοῦ Λαοῦ. καὶ καθὼς τὸν εἶχαν ὀπισθαγκωνισμένον, ὡσὰν ἐσύμωσεν εἰς τὰ τείχη, ἐβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ, θαρσεῖτε, στέκεσθε ἀνδρειομένοι, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφθασεν εἰς βοήθειάν σας. καὶ καθὼς ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους οἱ Τοῦρκοι, ἐκατέκοψαν αὐτὸν, καὶ ἔγινε Μάρτυς. ὁ δὲ Λαὸς τῶν Χριστιανῶν, ὡς ἤκουσαν οὕτως, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην καὶ ἐστάθησαν ἀνδρειωμένα. οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐφοβήθησαν διὰ τὸν βασιλέα νὰ μὴν τοὺς πλακώσῃ ἐκεῖ, καὶ ἔφυγαν. καὶ ἐφυλάχθη τὸ Κάστρον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἀβλαβής. καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος, ὁποῦ ἔσφαξαν, ἔγινε κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐν τῷ χορῷ τῶν Μαρτύρων. ὁ δὲ Θωμᾶς, ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἁγιώτατος γέροντας ὅτι θέλει ἐπιχειρισθῇ, ἀμὴ τίποτες δὲν θέλει κάμει, μόνον θέλει θανατωθῇ, ἠναγκάσθη ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του διὰ νὰ γένῃ βασιλεύς. καὶ ἐσύναξε φουσάτα πολλὰ, καὶ ἐφόρεσε στέμμα βασιλικὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ βασιλεὺς ἀνηγορεύθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰώβ. καὶ ἀπ' ἐκεῖθεν ἐκίνησε, καὶ ἐρχόμενος ἐκούρσευε τὴν Ἀνατολήν. καὶ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς φουσάτα, καὶ ἐπολέμησε μὲ τὸν Θωμᾶν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Θωμᾶς, καὶ ἔκαμε πολλὰ ἐναντία εἰς τοὺς τόπους τοῦ βασιλέως. καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ λάβῃ θάνατον κακὸν ὁ Θωμᾶς κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου γέροντος, ἐμίσησαν αὐτὸν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ οἱ στρατιῶται, διότι εἶχαν χρόνους τρεῖς ὁποῦ ἐπολεμοῦσαν. καὶ οὕτως ἔφυγαν ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ Θωμᾶς μὲ ὀλίγον φουσάτον ἦλθε καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ δυνάμεως μεγάλης ἐσφάλισέ τον ἐκεῖ, καὶ ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. καὶ ὡς εἶδε τὸ φουσάτον, ὁποῦ ἦτον μὲ τὸν Θωμᾶν, τὴν καταδίκην ὁποῦ εἶχεν ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ τὸ περισσότερον ὅτι τοὺς ἐκαταπλάκωσεν ὁ βασιλεὺς μετὰ δυνάμεως πολλῆς, πολλοὶ ἔφευγαν κρυφίως ἀπὸ ταῖς πόρταις, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὰ τείχη τὴν νύκτα ἐκρημνίζοντο, καὶ ὑπήγεναν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὸν βασιλέα. ἐκεῖνοι δὲ ὁποῦ ἔμειναν μὲ τὸν Θωμᾶν εἶδαν τὴν καταδίκην, ὅτι ἀπο-

θαί-

θαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ φοβοῦνται καὶ τὸν θάνατον νὰ μὴν τοὺς κόψῃ ὁ βασιλεὺς ὡσὰν λάβῃ τὸν τόπον, ἐπῆραν τὸν Θωμᾶν, καὶ ἄνοιξαν ταῖς πόρταις, καὶ τὸν ἤφεραν καὶ τὸν ἐπαράδωκαν τοῦ βασιλέως. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὥρισε καὶ τὸν ἅπλωσαν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ἐπάτησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ ἔκοψαν τὰ χέριά του, καὶ τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐκάθισαν ἀπάνω εἰς ἕνα γαϊδούρι, καὶ τὸν ἐγύρισαν ὅλον τὸ φουσάτον. καὶ αὐτὸς ἐβόα. ἐλέησόν με βασιλεῦ. καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς παίδευσες καὶ μαρτύρια ἔλαβε θάνατον ὁ Θωμᾶς, καὶ ἐπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου γέροντος. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦλθε μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῆς βασιλείας τούτου, ἔκαμαν οἱ Σαρακηνοὶ μεγάλην ἁρμάδα, καὶ ἦυραν ἄδειαν καὶ ἐκούρσευαν, καὶ ἠχμαλώτιζαν τὰ νησία, καὶ ἐπῆραν τὴν Κρήτην, τὴν Σικελίαν, τὴν Καλαυρίαν, καὶ ἄλλους τόπους πολλοὺς τῶν Φραγκῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν μεγάλην δυσεντερίας, καὶ ἀπέθανε. καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐβασίλευσε χρόνους, θ'. καὶ μῆνας, ή.

Θάνατος Μιχαὴλ βασιλέως. Βασιλεία Θεοφίλου υἱοῦ Μιχαήλ.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ὁ υἱός του ὁ Θεόφιλος, Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, ή. ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς ἡλικίαν ἀνδρὸς, καὶ ἠγάπα τὴν δικαιοσύνην πολλὰ, καὶ πρόσωπον ἀνθρώπου δὲν ἔβλεπε, καὶ τοὺς Νόμους ἐφύλαττε καλῶς, καὶ καθὼς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἔκαμε τούτην τὴν δικαιοσύνην, ἔκραξεν ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ ἦσαν αἰτία καὶ ἐσκότωσαν τὸν βασιλέα Λέοντα τὸν Ἁρμένιον, καὶ εἶπε διὰ νὰ τοὺς συνάξῃ καὶ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς τὰ χέριά του, ὅτι θέλει νὰ τοὺς φιλοδωρήσῃ καὶ τιμήσῃ, διατὶ ἐσκότωσαν τὸν Λέοντα καὶ ἔλαβεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν. καὶ ἐπειδὴ ὁ πατήρ του δὲν τοὺς ἔκαμε τὴν ἀνταμοιβὴν, αὐτὸς νὰ τὴν κάμῃ. καὶ ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ ἐλεεινοὶ ἐκεῖνοι, ἔδραμαν καὶ ὑπῆγαν ὀμπρός του μετὰ χαρᾶς μεγάλης. καὶ ὡς τοὺς εἶδεν ὁ βασιλεὺς, εἶπε τοῦ Ἐπάρχου. ἔπαρέ τους καὶ δός τους τὰς ἀμοιβὰς, διότι δὲν ἔβαλαν τὰ χέριά τους εἰς ἄνθρωπον, ἀμὴ τὸν Χριστὸν ἔσφαξαν μέσα εἰς τὸ θυσιαστήριον. καὶ οὕτως ἀπεκεφάλισεν αὐτοὺς ὁ Ἔπαρχος. ὅμως τοῦτος ὁ βασιλεὺς χειρότερος ἦτον παρὰ τὸν πατέρα του εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸν ἔβλεπε κακῶς διατὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰς Εἰκόνας. θέλων οὖν ὁ Θεόφιλος νὰ πάρῃ γυναῖκα ὁποῦ νὰ τοῦ ἀρέσῃ, ἔστειλεν εἰς πάντα τόπον ὅπως νὰ ἐκλέξουν τιμίας, εὐγενικὰς, ὡραίας παρθένους. καὶ οὕτως ἐσυνάχθησαν. ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦτον καὶ ἡ Σοφωτάτη Κασσία. ἐρχομένων τῶν παρθένων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως, ἤρχετο καὶ ἡ Ἁγία Θεοδώρα, τῆς ὁποίας ἡ Πατρίδα της ἦτον ἡ Παφλαγονία. καὶ ὡς ἤρχετο, ἕνας ἁγιώτατος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἀπάνω εἰς μίαν στήλην ἔστεκεν, εἶπε τῆς Θεοδώρας, ὅτι

αὐ-

αὐτὴν πέρνει ὁ βασιλεὺς γυναῖκα, καὶ γίνεται Βασίλισσα. καὶ οὕτως ἐσυνάχθησαν τὰ κοράσια εἰς τὸ Παλάτι τοῦ βασιλέως, τὰ ὁποῖα, ὡς λέγουν, ἦσαν δώδεκα. τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτὰ τὰ κοράσια, ὅτι ὁποίας δώσω τὸ μῆλον, αὐτὴ νὰ εἶναι γυναῖκά μου. καὶ οὕτως ἐπῆρε τὸ μῆλον καὶ τὸ ἐβάστα εἰς τὸ χέρι. καὶ εἶδεν ὅλα τὰ κοράσια ἕνα καὶ ἕνα, καὶ εὔγαλε τὰ δέκα ὁποῦ δὲν τοῦ ἄρεσαν, ἔμειναν δὲ τὰ δύο, ἡ Κασσία, καὶ ἡ Θεοδώρα. καὶ τόσον εὐμορφόταταις ἦσαν καὶ αἱ δύο, ὅτι δὲν ἠμπόρειε νὰ ξεχωρίσῃ νὰ εἰπῇ ποία εἶναι ἡ εὐμορφοτέρα, καὶ ἐθαυμάζετο καὶ ἐλυπεῖτο τί νὰ κάμῃ. τότε λέγει. καλῶς εἶπαν ὅτι ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἔγιναν τὰ κακά. ἡ δὲ Σοφωτάτη Κασσία ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐβλάστησαν τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀπὸ τὴν Γυναῖκα ἔγινεν ἡ σωτηρία τοῦ Κόσμου, καὶ ἐσώθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. ὁ δὲ Θεόφιλος ὡς εἶδε πῶς ἐπροπέτησε καὶ δὲν ἐντράπη τὸν βασιλέα, ἐβαρέθη πολλὰ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδωκε τὸ μῆλον τῆς Θεοδώρας, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα. ἡ δὲ Κασσία εἶπεν, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔγινα Βασίλισσα τοῦ προσκαίρου τούτου Κόσμου, νὰ γένω τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ. καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον καὶ ἔγινε καλογραία, καὶ ἡγίασε. καὶ αὐτὴ ἔκαμε καὶ τὸ τροπάριον, ὁποῦ ψάλλεται τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετράδι, τὸ, Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή. λοιπὸν ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα εἶχεν Εἰκόνας κρυφῶς εἰς τὸ κελλίτης, καὶ ἐπροσκύνα αὐτὰς μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας. καὶ ὅσους Χριστιανοὺς ἤξευρεν ὅτι προσκυνοῦν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ἠγάπατους πολλὰ ὁλοψύχως, τοὺς δὲ Αἱρετικοὺς, ὁποῦ δὲν ἤθελαν νὰ τιμοῦν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, εἶχε μεγάλην ἔχθραν καὶ πάθος εἰς αὐτούς. εἶχε δὲ ἡ Θεοδώρα ἀδελφοὺς δύο, ὁ ἕνας ἐλέγετο Βάρδας, καὶ ὁ ἄλλος Πετρωνᾶς. καὶ ὁ Πετρωνᾶς ἐβουλήθη νὰ κτίσῃ ὀσπήτιον ἐδικόντου σιμὰ εἰς μιᾶς χήρας ὀσπῆτι, καὶ οὕτως τὸ ἔκτισε, καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τῆς χήρας τὸν τόπον καὶ τὴν ἀδίκησεν. ὡς δὲ εἶδεν ἡ χήρα τὴν ἀδικίαν, ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ὁ Πετρωνᾶς, καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι δίκαιος καὶ κρίνει τὴν ἀλήθειαν, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν κλαίουσα τὴν ἀδικίαν, ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ὁ Πετρωνᾶς. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς, ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὸν Πετρωνᾶν καὶ λέγει του. ἡ χήρα τούτη βοᾷ πρὸς ἐμὲ κατὰ σοῦ, καὶ βλέπε νὰ μὴν τὴν ἀδικήσῃς, καὶ ἔλθῃ καὶ δευτέραν φορὰν εἰς ἐμέ. ὁ δὲ Πετρωνᾶς, ὡσὰν εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλησμόνησε τὴν παραγγελίαν ὁποῦ τοῦ εἶπε, καὶ ἔκαμε περισσοτέρως ἀδικίαν τῆς χήρας· ἡ δὲ χήρα πάλιν ἔδραμεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπε τὴν ἀδικίαν της. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶδεν ὅτι καὶ δεύτερον ἐγκαλεῖ τὸν Πετρωνᾶν, ἔκραξε τεχνίτας δοκίμους ὁποῦ ἔκτιζαν ὀσπήτια, καὶ ἔστειλέ τους νὰ ἰδοῦν ἐὰν ἀδικῇ ὁ Πετρωνᾶς τὴν χήραν. καὶ ἐπῆγαν οἱ τεχνῖται, καὶ εἶδαν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐκατάλαβαν πῶς μεγάλως ἀδικεῖ ὁ Πετρωνᾶς τὴν χήραν, καὶ εἶπάν το τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐθυ-

μώθη

μώθη πολλὰ, καὶ ὥρισεν, ὅτι καθὼς εἶναι ἐκείνη ἡ ἄδικη κτίσις, ὁποῦ εἶναι εἰς τῆς χήρας τὸν τόπον, νὰ εἶναι ἐδικήτης χωρὶς καμίαν ἔξοδον. τὸν δὲ Πετρωνᾶν ὥρισε καὶ τὸν ἔγδυσαν, καὶ τὸν ἐγύρισαν μέσα ἀπὸ τὸν φόρον δέρνοντας. καὶ ἄλλον Ἄρχοντα ἀδικητὴν ἐπαίδευσεν, ὅτι ὥρισε καὶ ἐκατέκαψαν τὰ γένειά του ἔμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν Λαόν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Λαὸς τὸν βασιλέα ποιοῦντα τοιαύτην δικαιοσύνην, εὐχαρίστουν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν βασιλέα εὐφήμουν, καὶ ἐφοβοῦντο πολλά. ἐμίσουν δὲ αὐτὸν πάλιν, διότι ἦτον ἐχθρὸς τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ διώκτης. ὅμως ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα ἔκαμεν ἕνα καράβι ὑπερθαύμαστον μεγάλον, διὰ νὰ ταξιδεύῃ νὰ πραγματεύεται νὰ κερδίζῃ. καὶ μίαν ἡμέραν ἤρχετο τὸ καράβι ἀπὸ τὸ ταξίδι, καὶ εἶχε καλὸν καιρὸν, καὶ ἔμπαινε μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν ἕνα μέγα νησί. καὶ ἔτρεχεν ὁ Λαὸς ὅλος νὰ τὸ ἰδοῦν, καὶ τὰ παιδία ἐφώναζαν, ἔρχεται τὸ καράβι τῆς Βασίλισσας. ὁ δὲ βασιλεὺς καθεζόμενος εἰς τὸ Παλάτι του μέσα, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδίων ὅτι ἔρχεται τῆς Βασιλίσσης τὸ καράβι, καὶ ἐθαύμασε. καὶ εὐγένει ἔξω εἰς τὸ παραθύρι, καὶ βλέπει εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὅσα καράβια ἔμπαιναν καὶ εὔγεναν ἀπὸ κάθε τόπον, εἰς τὸ ὁποῖον Παλάτι κάθεται τὴν σήμερον ὁ Γιανιτζάραγας τοῦ μεγάλου Αὐθεντός. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶδε τὸ καράβι τόσον μέγα καὶ θαυμαστὸν, δὲν εἶπε κανένα λόγον ἐναντίον, μόνον ἐσιώπησεν. ἦλθε δὲ τὸ καράβι καὶ ἔραξεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἐπέρασαν ἡμέραι τρεῖς. τότε ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς τὸ Καραβοκύριν καὶ τὸν Γραμματικὸν, καὶ εἰπέ τους, ὅτι ὅσοι πραγματευτάδες ἔχουν πραγματείαν μέσα εἰς τὸ καράβι, εἰπέτε τους νὰ τὴν πάρουν, τὰ δὲ ὅσα πράγματα εἶναι τῆς Βασιλίσσης ἂς στέκονται μέσα εἰς τὸ καράβι. καὶ οὕτω μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὑπῆγαν οἱ πραγματευταὶ καὶ ἐπῆραν τὰ ῥοῦχά τους. τὰ δὲ ῥοῦχα καὶ πράγματα τῆς βασιλίσσης, ὅλα ὅσα ἦσαν τὰ ἔκαψε. καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἔκαψεν, ἔκραξε τὴν Βασίλισσαν καὶ τῆς εἶπεν. ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρισε καὶ ἔχεις τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Οἰκουμένης, καὶ τίποτε δὲν σοῦ λείπει, καὶ σὺ ἠθέλησες ὅτι νὰ κάμῃς πραγματείαν; τὸ ὁποῖον οὔτε τοῦ Θεοῦ ἀρέσει, οὔτε τῶν ἀνθρώπων, ἀμὴ εἶναι καταλαλιὰ, καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν κόλασις, διότι ἡ πραγματεία πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἐδόθη νὰ τὴν κάμνουν, διὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ εὐημεροῦν μετ' αὐτῆς, ἀμὴ τῶν βασιλέων δὲν ἐδόθη νὰ ἐργάζωνται τοιαῦτα πράγματα. ἡ δὲ βασίλισσα, ὡς ἤκουσεν οὕτω, καὶ εἶδε καὶ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως, ἐσιώπησε, καὶ λόγον δὲν ἀπεκρίθη. ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχε συνήθειαν, ὅτι μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα νὰ ὑπαγένῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν ταῖς Βλαχέρναις νὰ προσκυνᾷ, καὶ οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ νὰ βοοῦν, ὅποιος ἀδικεῖται ὑπό τινος ἂς ἔλθῃ ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ τινὰς νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς ἀδικουμένους. καὶ ὡς ἤθελε γυρίσει ἀπὸ ταῖς Βλαχέρναις ἤρχετο εἰς τὸν φόρον, καὶ ἐξέταζε τὰ πράγματα τοῦ

πα-

παζαείε, πῶς πωλῦνται καθ' σῦα, δχὶ νὰ μὴ ἀδικῆται ὁ Λαός. κ) ὄχι μόνον εἰς τὸ Παλάτι ἔκαμεν, ἀμὴ κ) εἰς κάθε τόπον ὁπὸ ἤθελε τύχη περπατῶντας καβαλάρης τὴν Πόλιν. εἶχε δὲ καὶ εἰς τὸ κελλίον τὸ παραθύρι μίαν καμπάναν μικρύτζικην. κ) τὸ χοινὶ, ὁπὸ ἦτον δεμένη, ἐκρέμετο τὴν ἔξω μερέαν εἰς τὴν στράταν. καὶ εἶχεν ἐκεῖ δύο ὑπηρέτας, καὶ ὅποιος εἶχεν ὑποθέσιν, ὑπῆγε καὶ ἔπιανε τὸ χοινὶ τῆς καμπάνας, κ) ἔκρουεν ἡ καμπάνα, κ) ἔβγαιναν οἱ δύο ὑπηρέται οἱ ὁρισμένοι ἀπὸ τὸν Ἀφέντη, κ) ἔπερναν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ὑπῆγαιναν εἰς τὸν βασιλέα, κ) ἔλεγε τὴν ὑποθέσιν τε, κ) ἐν τῷ ἅμα ἔκαμνε τὴν ἀπόφασιν, κ) δὲν τὴν ἐμάκρωνε. πλὴν εἰς ὅσα χαρίσματα εἶχε, κ) εἰς τὴν δικαιοσύνην τὴν μεγάλην ὁπὸ ἔκαμνεν, ἦτον ἐχθρὸς, ὡς εἴπαμεν, τῶν Χειτιανῶν ὁπὸ ἐσέβοντο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὰς ἰδῇ, οὐδὲ νὰ τὰς ἀκούσῃ. εἶχε δὲ εἰς τὸ Παλάτι τε σῦα ἄνθρωπον μασκαρᾶ, κ) ἦτον πίθηκος, κακοφρόσωπος, παιγνίδι, γέλοιον, τὸ ὄνομά τε Δέβεις, ὁ ὁποῖος ἔσεκεν εἰς τὴν ζάπεζάν τε, καὶ ἔκαμνεν ὁ βασιλεὺς μεγάλαις χαραῖς, κ) ἐχαίρετο μετ' αὐτόν. καὶ μίαν ἡμέραν δὺγῆκεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸ Παλάτι τε, κ) ὑπῆγε γύροθεν τῆς Πόλεως νὰ βλέπῃ νὰ μὴ γίνεται καμία ἀδικία. καὶ ἡ Βασίλισσα ἤυρε καιρὸν καὶ ἄνοιξε τὸ σεντέκι της, κ) εὔγαλε τὰς Εἰκόνας, καὶ ἐφροσκιώσα καὶ ἠπασάζετο αὐτάς. καὶ ἀπὸ τὴν ἀναδίνη της καὶ χαρὰν δὲν ἐνθυμήθη νὰ σφαλίσῃ τὴν πόρταν τῆς κάμερός της, ἀμὴ ἦτον ἀνοικτή. κ) ὁ μασκαρᾶς ἤυρε τὴν ἀνοικτὴν, κ) ἐπήδησε κ) ἐσέβη μέσα, καὶ ἔφθασε τὴν Βασίλισσαν ὁπὸ ἠπασάζετο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς, ἐσύμωσεν εἰς τὴν Βασίλισσαν, ἔσωπας ὁπὸ ἦτον μασκαρᾶς, καὶ ἐρωτᾷ τὴν, τί εἶναι αὐτά; κ) τὴ εἶπε. τὰ καλά με νιόα εἶναι τέτα, κ) τὰ φιλῶ κ) τὰ ἀγαπῶ πολλά. καὶ ἐλθύντος τῦ βασιλέως, ἐκάθισεν εἰς τὴν ζάπεζαν. καὶ ὁ Δέβεις ἔσεκεν ὀμφρός τε κάμνωντας δὐθυμίαν τῦ βασιλέως. ἐκεῖ γὲν δὐθυμῶντας, εἶπε κ) περὶ τῆς βασιλίσσης τὰ νιόα, κ) πῶς ἐφίλησεν αὐτά. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἄναψεν ἡ καρδία τε, καὶ ἐπληροφορήθη μέσα τε, ὅτι βέβαια Εἰκονίσματα εἶχεν ἡ Βασίλισσα κ) φροσκιωᾶ, διότι παύτοτε ἐλογιάζε κ) ἐκαπαλάμβανεν, ὅτι σέβεται τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ἐσηκώθη μὲ ὀργῆς ἀπὸ τὴν ζάπεζαν, κ) ὑπῆγε εἰς αὐτὴν, κ) ἄρχισε καὶ τὴν ὕβρεισεν ὕβρεις μεγάλας, κ) Εἰδωλολάξισσαν τὴν ἐκάλει. κ) ἡ βασίλισσα, ὡς ἤκουσε τὰς φοβερὰς λόγως, ἀπεκρίθη δειλιάδεια· δὲν σύρεσθε τὸ βρωμερὸ τὸ μασκαρᾶ τὰ λόγια, ὅτι ἔχω Εἰκονίσματα; εὔγαλε ἀπὸ τὸν νοῦν σε αὐτὸν τὸν λογισμόν, ὅτι δὲν εἶναι ἔτως, ἀμὴ ἡ ὑποθέσις εἶναι ἄλλη. ὅταν δὺγῆκες ἀπὸ τὸ Παλάτι, ἐμπῆκα εἰς τὴν κάμεράν μου κ) ἔπιασα τὸν καθρέπτην με, κ) ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν με, κ) ἦσαν ἐκεῖ κ) αἱ σκλάβαις με, κ) ἔδειχνε τὸ γυαλὶ τὰ προσώπατά μας, κ) ἦλθε κ)

ἠρώτησε, κ) εἶπάτε, ὅτι νιόα εἶναι. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας, ἐκαπαφρύνεν ὁ θυμὸς αὐτῦ κ) ἠγαλλιάθη. ἡ δὲ βασίλισσα ἤυρε καιρὸν καὶ αἰτίαν τῦ μασκαρᾶ, κ) ἔβαλε κ) τὸν ἔδειραν βαρέα, δχὶ νὰ μὴ λέγῃ πλέον τὰ νιόα, κ) ὕτως ἔπαυσεν. σῦα δὲ στρατιώτης εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὁπὸ ἦσαν τὰ φυσάτα, εἶχεν σῦα ἄλογον ἀξιώτατον, κ) θαυμασὸν, κ) πολλὰ ἀνδρειομένον, κ) εὔμορφον. ὁ δὲ Σῥατηγὸς τῦ φυσάτε ἔβλεπε τὸ τοιῦτον ἄλογον κ) ἐζήλευε, καὶ ἔκαμνε πολλὰς τέχνας εἰς τὸν στρατιώτην νὰ τὸ πάρῃ, ἀμὴ ὁ στρατιώτης τελείως δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ δχὶ νὰ τὸ δώσῃ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἤλθεν εἰς χρείαν δχὶ καλὸν ἄλογον κ) ἀξιώτατον, κ) ἔχαφε παντοχῦ ἂν εἶναι κ) δύρεθῇ νὰ τὸ πληρώσῃ. ὁ δὲ Σῥατηγὸς ἀκούσας τῦ βασιλέως τὴν ζήτησιν δχὶ ἄλογον, κ) εἶχε κ) τὸν φθόνον πῶς δὲν τῦ τὸ ἔδιδεν, ἤυρε καιρὸν κ) τὸ ἐπῆρε σανικῶς, λέγωντας, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπεμψε δχὶ νὰ τοῦ δύρῦμε ἄλογον καλὸν κ) ἄξιον, καὶ ἔδωκέ τε δχὶ ἐκεῖνο ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀχαμνὸν, κ) καμίαν τιμὴν δὲν εἶχεν. ὁ δὲ Σῥατηγὸς ὡς ἔλαβε τὸ ἄλογον τῦ πτωχῦ τῦ στρατιώτε, τὸ ἔσειλε τῦ βασιλέως, λέγων πῶς εἶναι ἐδικόν τε χρᾶγμα. ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδεν αὐτὸ τοιῦτον ἀξιώτατον κ) θαυμασὸν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ κυχαρίσησε τὸν Ἔπαρχον, καὶ ἐκαβαλίκευε καθ' ἡμέραν, κ) ὑπήγαινεν εἰς τὸν Θεῖον Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. ἤλθε δὲ καιρὸς μάχης, κ) ὑπῆγαν τὰ φυσάτα εἰς πόλεμον. κ) ὁ στρατιώτης ὁ πτωχὸς, ὁπὸ εἶχε τὸ καλὸν ἄλογον, καὶ τὸ ἐπῆρεν ὁ Σῥατηγὸς, ἦτον σωμηθισμένος ἀπὸ τὴν ἀξιότητα τῦ ἀλόγε, καὶ πάντοτε ἐκτύπα μέσα εἰς τὰς ἐχθρὰς καὶ ἐνίκα. κ) ὡς ὑπῆγε εἰς τὸν πόλεμον μὲ τὸ ἀχαμνὸν ἄλογον, ἔδωκεν εἰς τὰς ἐχθρὰς μέσα, κ) ὅταν ἤθελε νὰ γυρίσῃ, τὸ ἄλογον δὲν ἐδυνήθη νὰ φύγῃ κ) τὸν ἐσκότωσαν. ἡ δὲ ἀθλία τε γυναῖκα ἔμεινε χήρα μὲ ὀρφανὰ παιδία, καὶ δὲν εἶχε καμίαν βοήθειαν τῆς ζωῆς αὐτῆς. ἤκουε δὲ τὴν δικαιοσύνην τῦ βασιλέως ὁπὸ ἔκαμνε, κ) ὕτως ἐκίνησε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν. κ) ὑπῆγε μὲ ὀρφανὰ, κ) ἐσαμάτησεν εἰς τὴν στράταν, ὁπὸ ἐπέρνα ὁ βασιλεὺς καβαλάρης μὲ τὸ ἄλογον τῦ ἀνδρός της, καὶ ἔπιασε τὸ σαλιβάρι κ) εἶπέ τε· δχὶ τὸ ἄλογον τέτο ἔκαμες ἐμᾶς χήραν, κ) τὰ παιδία με ὀρφανά. ὡς δὲ ἤκουσεν ὅτως ὁ βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔσειλέ τὴν εἰς τὴν βασίλισσαν, ὡς δὲ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτι, ἔκραξε τὴν γυναῖκα καὶ ἐξηγήθη τε καταλεπτῶς, τὸ πῶς δωασικῶς ὁ Σῥατηγὸς ἐπῆρε τὸ ἄλογον τῦ ἀνδρός της κ) τῦ τὸ ἔσειλε, κ) πῶς τοῦ ἔδωκεν ἄλλο ἀχαμνόν. κ) ὡσὰν ἦτον μαθημένος μὲ τὸ καλὸν ἄλογον, ἐμπῆκεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ δχὶ νὰ μὴν ὠφελῇ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ εὔγῃ, καὶ τὸν ἐσκότωσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε τὰ λόγια τῆς γυναικὸς, ἔσειλε κ) ἤφεραν τὸν Σῥατηγὸν, κ) τὴν γυναῖκα ἔκρυψαν. τότε ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Σῥατηγὸν, ὅτι τοιῦτον ἀξιώτατον ἄλογον πῦ τὸ ἤυρες; μήπως κ) τὸ ἐπῆρες τινὸς δωασικῶς; ὁ δὲ Σῥατηγὸς εἶπε τῦ βασιλέως, ὅτι τὸ ἄλογον ἐδι-

κόν μου ἦτον, καὶ ὡσὰν εἶδα τὸν ὁρισμόν σου, ὅτι ζητεῖς ἄλογον ἄξιον, σοῦ τὸ ἔστειλα, ἀμὴ ἀπὸ τινὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἐπῆρα. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ βασιλεὺς ὥρισε καὶ ἤφεραν τὴν γυναῖκα ὀμπρὸς, καὶ ὡς τὴν εἶδεν ὁ Στρατηγὸς ἔμεινεν ὡς ἀπεθαμμένος, καὶ δὲν ἠμπόρειε νὰ ὁμιλήσῃ. καὶ μὲ ὀλίγην ὥραν ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ βασιλέως κλαίων καὶ βοῶν, ὅτι ἔσφαλε· καὶ ἔκρινεν ὁ βασιλεὺς, τὴν μὲν γυναῖκα μετὰ παιδίατης ἔκαμεν ἀδελφοὺς τοῦ Στρατηγοῦ, καὶ ἐμοίρασεν ἐξ ἴσου τὰ πράγματα ὁποῦ εἶχε, καὶ εὔγαλέ τον καὶ ἀπὸ τὴν τιμὴν ὁποῦ εἶχε, καὶ εὔγαλέ τον καὶ ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ ἐξώρισέ τον. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπὸ σεισμοὺς καὶ ἄλλαις πολλαῖς ὀργαῖς ἔπεσαν ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Πόλεως, καὶ αὐτὸς τὰ ἐμετάκτισε, καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομά του ἀπάνωθεν ἀπὸ ταῖς πόρταις τῶν τειχίων. Θεόφιλος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων· καὶ φαίνονται ἕως τῆς σήμερον. ἔκαμε δὲ φουσάτα δυνατὰ, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Τουρκῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἔπεσαν πολλοὶ ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ ἄλλο. καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους οἱ Τοῦρκοι, καὶ ὀλίγον ἦλθε νὰ πάρουν καὶ τὸν βασιλέα, ἐὰν δὲν ἤθελε φθάσῃ νὰ τὸν ἁρπάξῃ Μανουὴλ ὁ Στρατηγός· ἀλλὰ διατοῦτο τὸν ἐκάλει σωτηρία αὐτοῦ, καὶ ἀνάδοχον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μιχαὴλ ἔβαλε, καὶ εἰς τὸν θάνατόν του, Ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ του τὸν ἄφηκε· τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ὁποῦ ἔλαβαν οἱ Ἀγαρηνοὶ, ἔστειλε καὶ ἐξαγόρασεν αὐτούς. ὡς εἶχε δὲ τὴν λύσσαν κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ὁ ἀσεβέστατος, ἐπιβάδωκαν αὐτοῦ ἕναν Ἁγιώτατον ζωγράφον, Λάζαρον ὀνόματι, καὶ ἔκαμέ του μεγάλας τιμωρίας, διότι ἐπροσκύνει τὰς Ἁγίας Εἰκόνας· καὶ διὰ νὰ ταῖς ἱστορίζῃ, ὥρισε καὶ ἔβαλαν πέταλα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ τὰ ἔκαψαν πολλὰ, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς ταῖς παλάμαις του. καὶ ἔτρεχεν ἡ φωτία ἀπὸ τὸ κορμί του τόσον, ὅτι ἔμεινεν ὡς ἀπεθαμμένος, ἀλλ' ἐφυλάχθη ὑπὸ τῆς θείας χάριτος. ὅθεν ὁ Τύραννος, ὡς ἔμαθεν ὅτι εἶναι εἰς τέλος νὰ ἀποθανῇ, διὰ τὴν παρακάλεσιν τῆς Βασιλίσσης καὶ ἄλλων τινῶν ἀνθρώπων μεγάλων τοῦ Παλατίου τῆς βουλῆς, εὔγαλεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τὸν ἐλευθέρωσεν. ὁ δὲ Ἅγιος ὑπῆγε κρυφῶς εἰς τὸν ἅγιον Ναὸν τοῦ Ἁγίου Προδρόμου, τὸν καλούμενον Φοβεροῦ, καὶ ἐκατοίκησεν ἐκεῖ. καὶ ὡσὰν ἦτον ἀκόμι μὲ ταῖς πληγαῖς τῆς φωτίας, ἱστόρισε τὴν Εἰκόνα τοῦ Προδρόμου, ἡ ὁποία ἔκαμνε θαύματα πολλὰ καὶ ἰάματα. ὅμως ὁ ἀλιτήριος βασιλεὺς ἔκαμνε μεγάλην σύγχυσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπειράζοντο οἱ Χριστιανοὶ διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσὴφ ὁ Μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Σαβαΐτου Ἰωνᾶ, καὶ μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ τοῦ Συγγέλου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ Θεοφύροι Πατέρες· τοὺς ὁποίους ἐτυράννισεν ὁ Θεόφιλος, διότι, τὸν μὲν Μεθόδιον τὸν εὔγαλεν ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἔβαλεν ἀντ' αὐ-

τοῦ,

τοῦ, Ἰωάννην τινὰ ὀνόματι, ὁ ὁποῖος, ἔχωντας συντροφοὺς τὸν Ἀντώνιον, καὶ Θεόδοτον, καὶ Θεόδωρον, καὶ Λήζικα, ἐπιβακίνα τὸν βασιλέα εἰς περισσοτέραν αἵρεσιν μὲ ταῖς μαγείαις καὶ γοητείαις, καὶ εἰς ἄλλαις δαιμονικαῖς τέχναις. ἔλεγαν δὲ οἱ ἀσεβέστατοι αὐτοὶ, μηδὲ τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων δὲν εἶναι δίκαιον νὰ προσκυνοῦν οἱ Χριστιανοί. τὸν δὲ Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Λίμνην τῆς Ἀπολλωνιάδος. τὸν δὲ Ἰωσὴφ τὸν ἀδελφόν του τὸν ἀπέκλεισεν εἰς σκοτεινοτάτην φυλακήν. τὸν δὲ Θεόδωρον, καὶ Θεοφάνην, τοὺς δύο ἀδελφοὺς, ὥρισε καὶ τοὺς ἔγραψαν εἰς τὸ μέτωπον μὲ ψηφία κοφτερὰ δώδεκα στίχους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν οὕτω.

Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρὸς τὴν Πόλιν,
Ὅπου πάναγνοι τοῦ Θεοῦ Λόγου πόδες
Ἔστησαν εἰς σύστασιν τῆς Οἰκουμένης,
Ὤφθησαν οὗτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,
Σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.
Ἐκεῖθεν πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας,
Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβοφρόνως,
Ἐκεῖθεν ἠλάθησαν ὡς ἀποστάται.
Πρὸς τὴν Πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφευγότες,
Οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.
Ὅθεν γραφέντες ὡς κακοῦργοι τὴν θέαν,
Κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

Ἐπειδὴ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, διατοῦτο τοὺς ἔγραψαν καὶ τοὺς τοιούτους στίχους. λέγει δὲ ἡ ἔννοια αὐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐκεῖ ὁποῦ ἐστάθησαν τὰ Ἅγια ποδάρια τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν σύστασιν καὶ σωτηρίαν τοῦ Κόσμου. τοῦτοι δὲ ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δοχεῖα πονηρὰ τῆς κακῆς πλάνης. ὅμως ἐκεῖ ἔκαμαν πολλὰ κακὰ ἀπὸ τὴν ἀπιστείαν τους, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου τοὺς ἐδίωξαν. καὶ ἐδὼ ὁποῦ ἦλθαν εἰς τὸ Κάστρον τοῦ βασιλέως, δὲν ἄφηκαν ταῖς παράνομαις μωρίαις τους. διατοῦτο τοὺς ἐγράψαμεν εἰς τὸ μέτωπον ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς καταφρονῆτε καὶ ἐσεῖς καὶ πάλιν ὡς διωγμένους. αὐτοὺς τοὺς στίχους ἔγραψεν, ἔπειτα, τὸν μὲν Θεόδωρον τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸν δὲ Θεοφάνην τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἄλλαις πολλαῖς ἀτυχίαις ἔκαμεν ὁ τρισάθλιος. πλὴν αὐτὸς μὲν τοιοῦτος ἦτον εἰς τὴν Αἵρεσιν. ἡ δὲ γυναῖκά του, ἡ Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα, τοὺς μὲν Ὀρθοδόξους καὶ προσκυνητὰς τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἐτίμα κρυφὰ, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως, τοὺς δὲ Αἱρετικοὺς καὶ Εἰκονομάχους ἐμίσα καὶ ἀπεστρέφετο, καθὼς τὸ προείπα-

Βλέπε τὴν ἐξήγησιν.

μεν.

μὲν. ἐλυπεῖτο δὲ πολλὰ εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός της, ὅμως δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, ἔστωντας ὁποῦ ἤξευρε τὴν ὠμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν αὐτοῦ. ἀμὴ καὶ ἐὰν ἤθελε τοῦ ἀναφέρῃ λόγον πολλάκις διὰ ἄλλην ὑπόθεσιν, αὐτὸς τὴν ἀπεστρέφετο, καὶ ἔδειχνε σχῆμα βαρετὸν πρὸς αὐτήν. καὶ διατοῦτο ἐσιώπα πάντοτε, καὶ μόνον τὸν Θεὸν ἐπαρακάλει νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν πλάνην του. εἰς δὲ τὸν, ἐ. χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὑπῆγαν οἱ Ἀγαρηνοὶ μὲ φουσάτον πολὺ εἰς τὸ Ἀμμόριον τὴν Πατρίδα αὐτοῦ, καὶ ἠχμαλώτευσάν το εἰς τὰς, ιέ. τοῦ Αὐγούστου μηνός. ἐφονεύθη δὲ καὶ πλῆθος πολὺ Χριστιανῶν, καὶ ἄλλους ἐπῆραν αἰχμαλώτους εἰς τὴν Συρίαν. τότε ἐμαρτύρησαν καὶ οἱ Ἅγιοι, μβ΄. Μάρτυρες οἱ Νεοφανεῖς. ἡ δὲ Κωνσταντινούπολις ἐκινδύνευε πολλὰ, οὐ μόνον ἀπὸ τὴν Εἰκονομαχίαν, ἀμὴ καὶ ἀπὸ πεῖναν καὶ κρυάδα. ἀπὸ σεισμοὺς φοβερὺς, ὁποῦ ἐγίνοντο τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος βασιλεὺς Θεόφιλος πλέον δὲν ἐπέστρεφεν εἰς τοὺς φοβερισμοὺς τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔβλεπεν, ἀμὴ ἔμεινεν εἰς τὴν αἵρεσίν του τόσον, ὁποῦ ἔκαμε, ιβ΄ χρόνους εἰς τὴν βασιλείαν. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιάσε τον ἀσθένεια δυνατὴ εἰς τὴν καρδίαν τόσον, ὁποῦ ἀνοίχθη τὸ στόμα του. καὶ ἐφαίνοντο τὰ ἐντός του ὅλα. ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα βλέπουσα αὐτὸν πῶς τυραννεῖται, ἐκάθετο εἰς τὸ προσκέφαλόν του καὶ ἐλυπεῖτο, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὴν λύπην της. καὶ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ὁποῦ ἐβάστα τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐστέκετο ἐπάνωθεν τοῦ Θεοφίλου μὲ πολλοὺς Ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους ὥριζε, καὶ ἔδερναν τον διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ παρευθὺς ἐξύπνησε. τότε ὁ βασιλεὺς ἔκραξε μεγαλοφώνως, ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον, διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας δέρνομαι οὕτως ἀσυμπάθητα ὁ ταλαίπωρος. παρακρούωντας δὲ τοιουτοτρόπως, εἶδεν ἕναν ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, Θεόκτιστον ὀνόματι, ὁποῦ ἐφόρειεν ἐγκόλπιον εἰς τὸν λαιμὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε ζωγραφισμένον τὸν Χριστόν. καὶ ὡς τὸ εἶδεν, ἔκαμέ του νεῦμα νὰ ὑπάγῃ κοντά του. καὶ ὑπῆγε μετὰ πολλοῦ φόβου, νομίζωντας ὅτι τὸν θέλει φονεύσει, καὶ αὐτὸς ἐτρόμαξε καὶ εὔγαλεν ἀπὸ τὸν λαιμόν του τὸ ἐγκόλπιον. καὶ, ὢ τοῦ θαύματος, καθὼς τὸ ἐφίλησε, παρευθὺς ἔκλεισε τὸ στόμα του. ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα, ὡς εἶδεν ὅτι δέχεται τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὑπῆγεν εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ ἤφερέ του τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, καὶ ἐφίλησεν αὐτὰς ὁ βασιλεύς. καὶ οὕτως ἀπέθανε.

Θάνατος Θεοφίλου. Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ πέντε ἥμισυ χρόνων παιδίον μετὰ τῆς μητρός του Θεοδώρας. καὶ παρευ-

θὺς

θὺς ὥρισεν εἰς πᾶσαν χώραν καὶ τόπον νὰ λυτρωθοῦν οἱ φυλακωμένοι, καὶ ἐξωρισμένοι διὰ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, τοὺς ὁποίους ἐξώρισε καὶ ἐτυράννισε Θεόφιλος ὁ ἄνδρας της. τότε ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν μάντην Ἰωάννην, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, ὁ ὁποῖος ἦτον τότε κλεισμένος ἀνάμεσα εἰς δύο τοίχους, καὶ μόνον τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον καὶ ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Ἀσκητὴς εἰς τὸ βουνὸν τῆς Προύσης, καὶ ὁ Ἅγιος Ἀρσάκιος ὁ ἀληθὴς δοῦλος τοῦ Θεοῦ. οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀποκαλύψεως Θεοῦ ὑπῆγαν εἰς τὸν πύργον τῆς Νικομηδείας τοῦ Ἁγίου Διομήδους, καὶ ἦυραν τὸν Ἀσκητὴν Ἡσαΐαν, καὶ εἶπάν του. ὁρίζει ὁ Θεὸς νὰ ὑπάμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὴν Βασίλισσαν, καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Μεθόδιον, νὰ στήσωμεν τὴν Ὀρθοδοξίαν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ὅτι οὕτω λέγει ὁ Θεός. ἔπαυσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Εἰκόνων. ἔπαυσεν ἡ Εἰκονομαχία. ἀπὸ τοῦ νῦν θέλει εἶσαι εἰρήνη καὶ εὐσέβεια. ταῦτα εἶπαν οἱ Πατέρες, καὶ ἐκίνησαν διὰ νὰ ὑπαγένουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Πατριάρχην Μεθόδιον, καὶ εἶπάν του τὴν ὑπόθεσιν. καὶ αὐτὸς ὡς ἤκουσεν, ἐπῆρέ τους μὲ τοῦ λόγου του, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασίλισσαν Θεοδώραν, καὶ λέγουν της. παρακαλοῦμέν σε, Βασίλισσα, πρόσταξε νὰ ἀνακαινισθοῦν καὶ νὰ καλλωπισθοῦν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπολαύσουν πάλιν τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ὁποῦ εἶχαν πρῶτα, διὰ νὰ στερεωθῇ ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰς ἡμέρας σου, νὰ ἔχῃς καὶ σὺ καὶ τὰ Παιδία σου μνημόσυνον. ἀπεκρίθη ἡ Βασίλισσα μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως καὶ τοὺς λέγει. δέχομαι τοὺς λόγους σας, τίμιοι καὶ ἡγιασμένοι Πατέρες, πλὴν ἀκούσετε καὶ τοὺς λόγους μου. νὰ ἠξεύρετε, ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς ἤμουν Ὀρθόδοξος, καὶ ἐπροσκύνουν εἰς τὸ κρυφὸν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ διὰ νὰ μὲ πιστεύσετε, ἰδέτε τὴν ἀλήθειαν. καὶ παρευθὺς εὔγαλεν ἀπὸ τὸν κόρφον της μίαν Εἰκόνα μικρὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, καὶ ἐφίλησέ την, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως, εἴτις δὲν προσκυνᾷ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ εἶναι ἀναθεματισμένος. τότε, ὡς εἶδαν οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν εἰς τὴν Πίστιν τῆς Βασιλίσσης. τότε τοὺς λέγει ἡ Βασίλισσα. μίαν δέησιν ζητῶ ἀπὸ τὴν ἁγιωσύνην σας, Πατέρες Τίμιοι. ἀπεκρίθη ὁ Πατριάρχης. τί εἶναι τὸ ζήτημά σου; λέγει του ἡ Βασίλισσα. δέομαί σας, παρὰ καλέσετε τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸν ἄνδρα μου τὸν Θεόφιλον τὸν βασιλέα, ὅτι καλῶς ἠξεύρετε πῶς ἦτον Αἱρετικὸς, καὶ θαρρῶ ἐξ ἀποφάσεως ὅτι εἶναι κολασμένος. ἀπεκρίθη ὁ Πατριάρχης· ἔξω τῆς δυνάμεώς μας εἶναι ἡ ζήτησίς σου Βασίλισσα. πλὴν ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη, καὶ ἴσως νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς μας καὶ νὰ τὸν σώσῃ. ἀμὴ νήστευε καὶ ἡ βασιλεία σου, καὶ ὅλον τὸ Παλάτι ἀπὸ μικρὸν ἕως μέγαν, καὶ μετὰ δακρύων δέεσθε τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἄλλο μέρος δέησιν μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ Μοναχοὺς, καὶ μὲ τὸν Κόσμον, καὶ ὁ Φιλάνθρωπος Θεὸς, ὁποῦ δὲν θέλει νὰ κολασθῇ

ὁ ἀν-

ὁ ἄνθρωπος, ἂν τύχῃ νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς τὸν ἄνδρα σου. πρὸ πάντων δὲ, κάμε ἐλεημοσύνην περισσὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους, καὶ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ οὕτως ἡ δέησίς σου νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Θεόν. ταῦτα εἶπεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλίον του. καὶ τὸ ταχὺ ἔκραξε τὸν Λαόν του ὅλον ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, νέους, γέροντας, ἄνδρας, γυναῖκας, Ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, Λαϊκοὺς, Καλογήρους, καὶ Ἀσκητάς. μέσα δὲ εἰς ἐκείνους ὅλους ἦτον καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁποῦ ἐπροείπαμεν, Θεοφάνης καὶ Θεόδωρος, οἱ αὐτάδελφοι. ἄλλος Θεοφάνης ὁ Ἡγούμενος καὶ Σύγγελος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ θαυματουργοὶ Πατέρες. οἱ ὁποῖοι ἐσυνάχθησαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔκαμαν ὅλην τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς δέησιν εἰς τὸν Θεὸν μὲ νηστείαν καὶ μὲ δάκρυα διὰ τὸν βασιλέα Θεόφιλον. καὶ ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα ὁμοίως ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ ὅλου τοῦ Παλατίου αὐτῆς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου. καὶ πρὸς τὸ ξημέρωμα τοῦ Σαββάτου, ἀπὸ τὴν πολλὴν δέησιν καὶ δάκρυα, ἔπεσεν εἰς ἔκστασιν, καὶ ἐφανήκε της ὅτι ὡσὰν νὰ ἤθελεν εὑρεθῇ εἰς τὸν φόρον σιμὰ εἰς τὴν ὑψηλὴν κολώναν, ὁποῦ ἔστησεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. ἐκεῖ εἶδε πολλοὺς μαύρους ὁποῦ ἐπερνοῦσαν τὸν φόρον, βαστῶντας εἰς τὰ χέρια τους παιδευτικὰ σύνεργα, ἄλλος σπαθὶ, ἄλλος μαχαῖρι, ἄλλος ῥαβδὶ, ἄλλος τζιμπίδι, ἄλλος ἄλλα φοβερώτατα ὄργανα παιδεύσεως. μέσα εἰς ἐκείνους ὅλους εἶδε τὸν ἄνδρα της τὸν Θεόφιλον γυμνὸν, καὶ τὸν ἔσυρναν καὶ ἔδερναν χωρὶς καμίαν λύπην. καὶ ὡς τὸν εἶδε, τὸν ἐγνώρισε, καὶ ἔδραμεν ὀπίσω του νὰ ἰδῇ ποῦ τὸν ὑπαγένουν, καὶ ὑπῆγάν τον ἐκεῖνοι οἱ μαῦροι ἕως τὴν πόρταν, ὁποῦ λέγουν Χαλκῆν. καὶ ἐκεῖ ἐκαθέζετο ἕνας Βασιλέας εἰς θρόνον λαμπρότατον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστησαν ἔμπροσθεν Θεόφιλον τὸν βασιλέα δεμένον. ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα ἔδραμε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ Βασιλέως, καὶ ἐπαρακάλει διὰ τὸν ἄνδρα της. τότε μετὰ πολλὴν ὥραν ἄνοιξεν ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος τὸ στόμα του, καὶ τῆς λέγει· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις. πλὴν γίνωσκε, ὅτι διὰ τὰ δάκρυά σου καὶ τὴν πίστιν σου, καὶ διὰ τὴν παρακάλεσιν τῶν Ἱερέων μου, δίδω συμπάθειον τοῦ ἀνδρός σου τοῦ Θεοφίλου. καὶ ὡσὰν εἶπε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὴν Βασίλισσαν, ὥρισε τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, ἤγουν τῶν θείων Ἀγγέλων, ὅτι λύσατε καὶ δότε τον εἰς τὰ χέρια τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ, τὸν ἔλυσαν καὶ τὸν ἔδωκαν εἰς τὰ χέρια αὐτῆς. αὐτὴ δὲ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια της, καὶ ἐγύρισε μετὰ χαρᾶς μεγάλης. αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἶδεν ἡ Βασίλισσα, καὶ εν τῷ ἅμα ἐξύπνησεν. ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος, ὅταν ἦλθε τὸ Σάββατον αὐτὸ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἐπῆρε χαρτὶ ἄγραφον, καὶ ἔγραψεν ὁλονῶν τῶν Αἱρετικῶν τὰ ὀνόματα, καὶ κάτω εἰς τὸ τέλος ἔβαλε καὶ τοῦ Θεοφίλου. τότε τὸ ἐβούλωσεν ἔμπροσθεν τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἔβαλέ το ἀποκάτω εἰς τὴν

ἁγίαν τράπεζαν. καὶ εἰς τὴν δέησιν ἐκείνην εἶδε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ὕπνον του Ἄγγελον Κυρίου καὶ τοῦ εἶπεν. ἰδοὺ εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου εἰς τὸν Θεὸν, Ἐπίσκοπε, διὰ τὸν Θεόφιλον, καὶ διατοῦτο μὴν πειράζῃς πλέον τὸν Θεόν. θέλωντας δὲ νὰ ἰδῇ τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν εἶναι τὸ ὅραμά του ἀληθινὸν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν καὶ ἐξεβούλωσε τὸ χαρτί. καὶ τῶν μὲν ἄλλων Αἱρετικῶν τὰ ὀνόματα ἦυρέ τα γεγραμμένα, μόνον τοῦ βασιλέως Θεοφίλου ὁποῦ ἔλειπεν· αὐτὸ τὸ θαῦμα ὡς τὸ ἤκουσεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος, ἐχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. τότε ὥρισεν ὅτι νὰ συναχθοῦν ὅλοι τους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς τιμίους Σταυροὺς, καὶ μὲ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας νὰ κάμουν δοξολογίαν καὶ λειτουργίαν πρὸς τὸν Θεόν. εὐγῆκεν οὖν ἡ βασίλισσα καὶ ὁ υἱός της Μιχαὴλ ὁ μικρὸς βασιλεὺς, βαστῶντας τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἐλειτουργήθησαν. καὶ τοὺς μὲν Αἱρετικοὺς καὶ Εἰκονομάχους ἀναθεμάτισαν, τοὺς δὲ Ὀρθοδόξους καὶ εὐσεβεῖς ἐτίμησαν. καὶ ἀπὸ τότε ἐκράτησεν ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ ἑορταζεται τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ βασιλέως ἦτον ἕνας ἀξιώτατος καὶ ἐξακουστὸς ἄνθρωπος, ὀνόματι Θεόφοβος, Πέρσης, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς. καὶ ἐφθονοῦσαν πολλὰ αὐτὸν οἱ Ἄρχοντες τοῦ Παλατίου, καὶ ἔλεγαν πολλὰ κατ' αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι θέλει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. καὶ ὡσὰν ἀσθένησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐφοβήθη μήπως ὁ Θεόφοβος πάρῃ τὴν βασιλείαν, καθὼς ἔλεγαν οἱ Ἄρχοντες, ὥρισε καὶ τὸν ἔπιασαν, καὶ ἔβαλάν τον εἰς σκοτεινὴν φυλακήν. καὶ ὅταν ἐγνώρισεν ὅτι ἀποθένει, ἔστειλε καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι του καὶ ἤφεραν το ἔμπροσθέν του. καὶ οὕτως ἅπλωσε τὸ χέρι του, καὶ τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὰ μαλία καὶ εἶπεν. οὔτε ἐγὼ Θεόφιλος, οὔτε ἐσὺ Θεόφοβος. ὥστε πλέον οὔτε ἐγὼ ὁ βασιλεὺς ἔχω ζωὴν, οὔτε ἐσὺ ὁ Θεόφοβος, ὁποῦ θέλεις νὰ γένῃς βασιλεύς. ἐπαρήγγειλε δὲ τῆς Θεοδώρας τῆς Γυναικός του νὰ ἀναθρέφῃ τὸν Μιχαὴλ βασιλικῶς, καὶ νὰ οἰκονομῇ τὴν βασιλείαν ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἀνδρὸς ὁ Μιχαὴλ. καὶ τὰς σεπτὰς Εἰκόνας νὰ τιμοῦν καὶ νὰ προσκυνοῦν, καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὰς εὐγάλουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. ἀφῆκε δὲ καὶ Ἐπιτρόπους νὰ ἐπιβλέπουν καὶ νὰ διοικοῦν τὰ πράγματα τῆς βασιλείας ὁμοῦ μετὰ τῆς Γυναικὸς αὐτοῦ, τόν τε Μάγιστρον Μανουὴλ τὸν Δομέστικον τῶν Σχολῶν, καὶ Πατρίκιον Θεόκτιστον τὸν Λογοθέτην τοῦ δρόμου, καὶ Βάρδαν τὸν ἀδελφὸν τῆς Βασιλίσσης. οἱ ὁποῖοι εὐγῆκαν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, καὶ ἐσύναξαν τὸν Λαὸν ὅλον, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ εἶπαν τὰ καλὰ, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεόφιλος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὁποῦ εἶχεν εἰς ὅλους, καὶ διὰ τοῦτο νὰ εἶναι πιστοὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μιχαὴλ τοῦ Βασιλέως. καὶ τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας. ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤκουσαν τῶν Ἀρχόντων τοὺς λόγους, ἔδραμαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, καὶ ὑποσχέθησαν, ὅτι καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν νὰ χύσουν διὰ ὄνομα τῆς βασιλείας αὐτῶν. καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ Ἄρχοντες τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Λαοῦ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Βόγορις δὲ ὁ Ἀφέντης

τῶν Βουλγάρων. ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, καὶ ἡ γυναῖκά του ἔλαβε τὴν βασιλείαν μὲ Παιδὶ μικρὸν, ὑψώθη καὶ ἐδοξάσθη. καὶ οὕτως ἔπεμψεν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὴν Βασίλισσαν νὰ κόψῃ τὰς συμφωνίας ὁποῦ εἶχαν, καὶ ὅτι θέλει νὰ ἔλθῃ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ πολεμήσῃ. καὶ ὡς ἦλθαν οἱ Ἀποκρισιάριοι εἰς τὴν βασίλισσαν, ἀπεκρίθη τῶν Ἀποκρισιαρίων· ὅτι, εἰ μὲν ἔλθῃ ὁ Ἀφέντης σας νὰ πολεμήσῃ, καὶ νικηθῇ ἀπὸ ἐμένα τὴν Γυναῖκα, θέλει εἶσαι μεγάλη του ἐντροπὴ καὶ κατηγορία, εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις μου θέλει μὲ νικήσει, θαυμαστὸν δὲν εἶναι οὐδὲ καταλαλιὰ νὰ νικήσῃ ἄνδρας γυναῖκα. καὶ οὕτως ἐγύρισαν οἱ Ἀποκρισιάριοι εἰς τὸν Ἀφέντην τους, καὶ ἀνήφεραν τοὺς λόγους τῆς Βασιλίσσης. καὶ ὡς τοὺς ἤκουσεν, ἐταράχθη καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἔκαμεν ἀγάπην στερεὰν μετ' αὐτῆς. καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Ἀφέντην τῶν Βουλγάρων ἦτον αἰχμάλωτος ἕνας ἀξιώτατος καὶ χρησιμώτατος ἄνδρας τοῦ Παλατίου, ὀνόματι Θεοδόσιος Κουφαρᾶς, καὶ εἰς τὴν βασίλισσαν ἦτον σκλάβα ἡ Ἀδελφὴ τοῦ Ἀφεντὸς, ὁποῦ ἐπιάσθησαν τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐγίνη μάχη καὶ ἐπολέμησαν. καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἀγάπη, ἔκαμαν ἀλλαξίαν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ Ἀφέντης τῶν Βουλγάρων τὸν Θεοδόσιον. καὶ ἐπῆρε τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Θεοδόσιος εἰς τὸν Ἀφέντην τῶν Βουλγάρων, πολλὰ ἔλεγε περὶ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἤκουσεν ὁ Ἀφέντης καὶ εὐφραίνετο πολλά. ἡ δὲ Ἀδελφὴ τοῦ Ἀφεντὸς, ὁποῦ ἦτον σκλάβα εἰς τὸ βασιλικὸν Παλάτι, ἔκαμε καιρὸν πολὺν, καὶ ἔμαθε τὰ γράμματα, καὶ ἐδιδάχθη τὰ Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἔγινεν Ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἀνέστη, καὶ ἐλύτρωσε τὸν Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἐξ Ἀδὰμ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς μὲν δικαίους νὰ βάλῃ εἰς τὴν Βασιλείαν του, τοὺς δὲ ἁμαρτωλοὺς εἰς κόλασιν αἰώνιον μὲ τοὺς Διαβόλους. καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὸν ἀδελφόν της, καθημερινῶς τοῦ ἔλεγεν αὐτά. καὶ ὁ Ἀφέντης, ἔχωντας τὴν εἴδησιν ἀπὸ τὸν Θεοδόσιον, καὶ ἀκούωντας καὶ τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς τῆς Ἀδελφῆς του, ἐκατανύγετο τῇ καρδίᾳ πολλὰ, πλὴν ἐφύλαττεν ἀκόμι τὴν πίστιν αὐτοῦ. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγίνη πεῖνα φοβερὰ εἰς ὅλον τὸν τόπον αὐτοῦ τοῦ Ἀφεντὸς, καὶ δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, καὶ πῶς νὰ βοηθειθῇ νὰ σώσῃ τὸν Λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πεῖναν. ὅμως ἐνθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θεοδοσίου, καὶ τῆς Ἀδελφῆς του, ὁποῦ ἔλεγαν περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. καὶ οὕτως ἔκραξεν ὅλον τὸν Λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐδεήθησαν ὁλοψύχως τὸν Κύριον ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πείνας. καὶ νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ βαπτισθοῦν. καὶ, ὦ τοῦ θαύματος, παρευθὺς ἐγέμισεν ὁ Κόσμος ἐκεῖνος σιτάρια, καὶ πάσης ἄλλης γενεᾶς φαγητὰ, καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἠυφράνθησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Κύριον μεγάλως. καὶ ἐβαπτίσθησαν ὅ,τε Ἀφέντης καὶ οἱ ἐπίλοιποι, καὶ ἔγιναν ὅλοι Χριστιανοί. καὶ ὁ Ἀφέντης ἐμετωνομάσθη Μιχαὴλ, εἰς ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἔκτισε καὶ Ἐκκλησίαν θαυμαστὴν, καὶ ἔβαλε καὶ τινὰ ζωγράφον Ῥωμαῖον Καλόγηρον, Μεθόδιον ὀνόματι, καὶ ἱστόρησεν αὐτὴν, καὶ μέσα εἰς ὅλας τὰς ἱστορίας ἔκαμε τὴν δευτέραν παρουσίαν. καὶ ὡς εἶδεν εἰς αὐτὴν ὁ Ἀφέντης τοὺς χοροὺς τῶν Δικαίων ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἁμαρτωλῶν κολαζομένους, ἐνθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θεοδοσίου, καὶ τῆς Ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ ἐφοβήθη μεγάλως, καὶ ἐδέετο καθημερινῶς τὸν Θεὸν, ἵνα σώσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ἀξιώσῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν Δικαίων. τοῦτος ὁ Ἀφέντης ὁποῦ ἐβαπτίσθη, εἶχεν ὀλίγον τόπον, καὶ ἦτον στενοχωρημένος ὁ Λαὸς αὐτοῦ. καὶ ἔπεμψεν εἰς τὴν βασίλισσαν, παρακαλῶντας νὰ τοῦ δώσῃ μερικὸν τόπον ἀπὸ τοὺς τόπους, ὁποῦ εἶχεν ἐκεῖ πλησίον. ἡ δὲ Ἁγία Βασίλισσα, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἔγινε Χριστιανὸς αὐτὸς, καὶ ὁ Λαός του ὅλος. ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ τόπον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἔρημος ἀπὸ τὸ ὅριον, ἤγουν ἀπὸ τὸ σύνορον τῆς καλουμένης Σιδηρᾶς ἕως τοῦ Δεβελτοῦ, καὶ ἦτον αὐτὸς ὁ τόπος τῶν Ῥωμαίων, καὶ Βουλγάρων. καὶ τὸν αὐτὸν τόπον τὸν ἐκάλεσαν οἱ Βούλγαροι Ζαγοράν. τὸν δὲ καιρὸν ὁποῦ ἐδίωξεν ἡ Βασίλισσα τὸν μάντιν Ἰωάννην ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν ἁγιώτατον Μεθόδιον, ἐπεριώρισε τὸν μιαρώτατον Ἰωάννην τοῦτον εἰς ἕνα Μοναστήριον. καὶ ὡσὰν εὑρίσκετο ἐκεῖ, εἶδε ζωγραφισμένην τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, καὶ εἶπε τοῦ διακόνου του, καὶ ἀνέβη καὶ εὔγαλε τὰ ὀμμάτια τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, βλασφημῶντας ὅτι δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ βλέπουν. ἔμαθε δὲ τοῦτο ἡ εὐσεβεστάτη Βασίλισσα, καὶ ἔστειλε καὶ ἔφεραν τὸν τὸν μιαρὸν ἐκεῖ, καὶ ἀπέφηνε νὰ εὐγάλουν τὰ ὀμμάτια του. καὶ μεσιτεύσαντες τινὲς καὶ παρακαλέσαντες δὲν τὸν ἐτύφλωσε, μόνον ὥρισε καὶ ἔδωκάν του διακόσιαις ῥαβδίαις μετὰ νεῦρα. καὶ τί ἐκατασκεύασεν ὁ ἀλιτήριος μὲ τοὺς συντρόφους του τοὺς Εἰκονομάχους; ὡσὰν τὸν ἐκάθηραν ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἔβαλαν τὸν Ἁγιώτατον Μεθόδιον, ἐσυμβουλεύθησαν οἱ παράνομοι ὅτι νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἁγιώτατον Πατριάρχην διὰ νὰ λυπήσουν τοὺς Ὀρθοδόξους, τὴν Βασίλισσαν καὶ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ οὕτως ἔδωκαν φλωρία πολλὰ μιᾶς γυναικὸς πτωχῆς, καὶ ἐπαρήγγειλαν νὰ λέγῃ φανερὰ εἰς τὸν Κόσμον, ὅτι τὸν πόρνον ὁποῦ ἐπόρνευε μετ' ἐμένα ἔβαλαν Πατριάρχην. ἤκουσε δὲ τοῦτο ἡ βασίλισσα, καὶ οἱ ἐπίτροποι τοῦ βασιλέως, καὶ ἐταράχθησαν πολλὰ, καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὅλος ὁ εὐσεβέστατος Λαός. καὶ οὕτως ἐκάθισαν εἰς κρίσιν, συνάξαντες Ἀρχιερεῖς. καὶ, ὦ τοῦ θαύματος. ποῖος ἐδύνετο νὰ μετρήσῃ τὸ πλῆθος τοῦ Λαοῦ ὁποῦ ἐσυνάχθη; καὶ ἔστειλαν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἤφεραν τὴν γυναῖκα ὀμπρὸς, καὶ ὁ ἡγιασμένος Πατριάρχης ἦτον ἐκεῖ διὰ νὰ ἀκούῃ ταῖς συκοφαντίαις ὁποῦ τοῦ ἔλεγε. τότε ἄρχησεν ἡ γυναῖκα παῤῥησίᾳ καὶ ἔλεγχεν αὐτόν. ὅτι, δὲν ἔσμιξες μετ' ἐμένα καὶ ἁμάρτεψες τὴν δεῖνα ὥραν καὶ τὴν δεῖνα ἡμέραν, καὶ εἰς τὸν δεῖνα τόπον; ὁ δὲ τίμιος Πατριάρχης ἐσιώπα. οἱ δὲ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ, ὡς ἤκουσαν οὕτως, ἐλυπήθησαν μεγάλως, καὶ ἔσκυψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν κάτω βλέποντες τὴν γῆν, καὶ περισσοτέρως ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους τῆς βασιλείας. οἱ δὲ ἀσεβέστατοι Αἱρετικοὶ καὶ Εἰκονομάχοι, ὁποῦ ἐκατασκεύασαν αὐτὴν τὴν συκο-

Συκοφαντία κατὰ τοῦ ἁγιωτάτου Μεθοδίου.

φαντίαν, εἶχαν χαρὰν μεγάλην. ὁ δὲ Μανουὴλ μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸν Πατριάρχην, εἶπεν. ὅτι διὰ ἕναν ἄνθρωπον νὰ γένῃ τὸ γένος τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν γέλοιον; ἀμὴ κάλλιον εἶναι ὅτι νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν θρόνον. ὁ δὲ Ἱερὸς Πατριάρχης, ἀκούωντας ταῦτα, ἐμέτρησεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι οἱ Αἱρετικοὶ νὰ μὴ μείνουν εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ χαρὰν, ὁποῦ εἶχαν, καὶ οἱ εὐσεβεῖς νὰ εὔγουν ἀπὸ τὸν κακὸν λογισμὸν, ὁποῦ ἔβαλαν. καὶ οὕτως ἔμπροσθεν τοῦ κριτηρίου ἐσύκωσε τὰ ῥοῦχά του. καὶ ἔδειξε φανερὰ τὰ κρυφὰ τοῦ κορμίου του, ἤγουν τὰ μόριά του. καὶ ἦσαν καϋμένα καὶ μεμαραμένα, καὶ δὲν ἐφαίνετο, μόνον ἡ τύπωσις. καὶ καμίαν ἐνέργειαν παντελῶς δὲν εἶχαν καθὼς τῶν ἐπιλοίπων. καὶ ὡς εἶδαν οἱ εὐσεβεῖς τοῦτο, εὔγαλαν τὸν κακὸν λογισμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. καὶ ἐπερίλαβαν τὸν πάσης τιμῆς ἄξιον καὶ καθαρὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἐκαταφίλουν αὐτόν. καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας μεγάλως ἐντροπιάσθηκαν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἤλλαξαν, ὁποῦ ἦσαν χαροποιὰ, καὶ ἀντὶ τῆς πολλῆς χαρᾶς, ὁποῦ εἶχαν, ἔλαβαν περισσοτέραν λύπην. ἕνας δὲ πλέον ἠγαπημένος τοῦ Πατριάρχου ἠρώτησεν αὐτὸν, ἀπὸ τί τὸ ἔπαθεν, ὁποῦ ἐμαράνθηκαν τὰ μόριά του; ὁ δὲ Πατριάρχης ἐδιηγήθη καταλεπτῶς περὶ τούτου. ὅτι Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης ἔστειλέ με εἰς τὸν Πάπαν διὰ χρείαν, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἤμουν, ἐπείραξέ με πολλὰ τὸ Δαιμόνιον τῆς πορνείας, καὶ δέν με ἄφηνεν οὐδὲ νύκτα οὐδὲ ἡμέραν νὰ μὴ δέν με ἀναγκάζῃ εἰς τὸν ἔρωτα τῆς ἁμαρτίας. καὶ ὡς εἶδα ὅτι καίομαι ἀπὸ τὸ πάθος, ἐφοβήθηκα νὰ μὴ δέν με νικήσῃ ὁ Διάβολος, καὶ ἔλθω εἰς τὸ θέλημά του καὶ κάμω τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμα εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ἐδεήθηκα αὐτοὺς νὰ μὲ ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὴν τοιαύτην ὄρεξιν τῆς ἁμαρτίας. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνηκαν εἰς τὸν ὕπνον μου, καὶ τὰ ἔκαψαν καθὼς τὰ βλέπετε. καὶ μοῦ εἶπαν νὰ μὴ λυποῦμαι διὰ ταύτην τὴν ὄρεξιν τῆς ἁμαρτίας, ὅτι δὲν θέλω πειραχθῇ πλέον. καὶ οὕτως ἐξύπνησα μὲ μεγάλον πόνον, καὶ τὰ ἦυρα καϋμένα καθὼς τὰ βλέπετε. ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου, καὶ εἶδαν καὶ ὀφθαλμοφανῶς τὸ γινόμενον θαῦμα ἀπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐδόξασαν αὐτούς. καὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν ἐπιτρόπων ὥρισαν καὶ ἔπιασαν τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ἔδερναν μὲ ῥαβδία ἀκανθωτὰ, καὶ τὴν ἐξέτασαν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, πόθεν ἐκινήθη καὶ ἐκατηγόρησε τὸν Ἅγιον. ἡ δὲ βιοθανὴς γυναῖκα ὡμολόγησε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. ὅτι, καθεζομένης εἰς τὸ ὀσπῆτι μου, ἦλθον ὁ δεῖνας καὶ ὁ δεῖνας καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ἔδωκάν μου φλωρία διὰ νὰ εἰπῶ τὰς κατηγορίας ἐκείνας, ὁποῦ ἠκούσετε καὶ εἶπα. καὶ τὰ φλωρία, ὁποῦ μοῦ ἔδωκαν, τὰ ἔχω εἰς τὸ ὀσπῆτί μου, μέσα εἰς ἕνα σεντοῦκι, ὁποῦ τὸ ἔχω γεμάτον σιτάρι. καὶ οὕτως ἔστειλεν ἡ βασίλισσα ἕναν ὑπηρέτην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὀσπῆτι τῆς γυναικὸς, καὶ ἄνοιξε τὸ σεντοῦκι, καὶ ἦυρε τὰ φλουρία μέσα εἰς τὸ σιτάρι. καὶ ἤφεράν τα εἰς τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἐφάνη φανερὰ ἡ ἄδικος συκοφαντία τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπίασαν

ἐκείνους ὁποῦ ἐσυνέργησαν τὴν συκοφαντίαν, καὶ ἐπαίδευσαν αὐτοὺς κακῶς καὶ βαρέως. Μιχαὴλ δὲ ὁ βασιλεὺς ηὐξύνθη καὶ ἔφθασεν εἰς νέου ἡλικίαν. καὶ συμβουλῇ τοῦ Βάρδα τοῦ θείου του πολλὰ κακὰ ἔκαμε τῆς Μητέρας του, καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἐξουσιάζῃ κανένα πρᾶγμα εἰς τὴν Βασιλείαν. ὁ δὲ Θεόκτιστος ἐπαρηγόρει τὴν βασίλισσαν, καὶ τὸν υἱόν της τὸν βασιλέα ἐνουθέτει. καὶ ὠνείδιζεν, ὅπως νὰ ἀκούῃ τῆς Μητέρας του, καὶ νὰ εἶναι εἰς τὸ θέλημά της. ὁ δὲ Βάρδας ἀκούωντας τοὺς λόγους τοῦ Θεοκτίστου ὁποῦ ἔλεγεν, ἐδιέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι θέλει νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν μητέρα σου, ἢ ταῖς ἀδελφάδαις σου, διὰ νὰ σὲ τυφλώσουν νὰ πάρουν τὴν Βασιλείαν, καὶ ὅτι ὁ Θεόκτιστος εἶναι ἀνάξιος νὰ κυβερνᾷ τὸ βασίλειον. καὶ δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ μηδὲν λέγῃ καὶ νὰ ἐνοχλῇ τὸν βασιλέα κατ' αὐτοῦ τοῦ Θεοκτίστου. τέλος ὅτι ἐβουλεύθησαν νὰ τὸν θανατώσουν. καὶ μιᾷ ἡμέρα ἦυραν τὸν Θεόκτιστον μόνον καὶ ὡμίλειε μὲ τὴν βασίλισσαν. ὁ δὲ Βάρδας εἶχε θέλημα ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ εἶχε καὶ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν γεγραμμένην εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἦυρε καιρὸν καθὼς τὸν ἤθελε, καὶ ὡς τὸν εἶδε καὶ ἐλάλει μὲ τὴν βασίλισσαν μυστικῶς, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐσυκοφάντησεν αὐτὸν διὰ ἔργον πορνείας. καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν Θεόκτιστον μὲ μαχαῖρι μεγάλον γυμνὸν εἰς τὸ χέρι. ὁ δὲ ἐλεεινὸς Θεόκτιστος ὡς τὸν εἶδε κρατῶντας τὸ μαχαῖρι ἔφυγε, καὶ ἔστωντας νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ φυλαχθῇ, ὑπῆγεν ἀποκάτω εἰς τὴν τράπεζαν. καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκαταπλάκωσε, καὶ τὸν ἔσφαξε, καὶ ἀπέθανεν. ἡ δὲ Βασίλισσα ὡς εἶδε τούτου τὸν ἄδικον θάνατον, ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ ἐβόα πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἐκαταρᾶτο τοῦ Βάρδα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ υἱοῦ της, ὅπως νὰ τοὺς δώσῃ ὁ Θεὸς τὰς ἀμοιβὰς εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον διὰ τὸν ἄδικον φόνον ὁποῦ ἔκαμαν, καθὼς καὶ τοὺς τὸν ἀπέδωκεν ἐν ὑστέροις, τὸν ὁποῖον θέλομεν γράψει νὰ τὸν μάθετε. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Μανουὴλ ὁ ἄλλος Ἐπίτροπος τῆς βασιλείας, καὶ ἔμεινεν ὁ Βάρδας μόνος, καὶ ἐκυβέρνα τὴν βασιλείαν, καὶ ἔκαμνεν εἴτι ἤθελε, καὶ δὲν εἶχε τινὰ νὰ τὸν ἐξετάζῃ. ἡ δὲ Βασίλισσα βλέπουσα τὰς κακὰς πράξεις αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ της καὶ τὰς ἀδικίας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Βάρδα, δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ἐλέγχῃ. καὶ ἔκαμαν βουλὴν καὶ τὴν ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὸ βασίλειον μὲ τὰς τέσσαρας θυγατέρας αὐτῆς, καὶ τὴν ἐξώρισαν εἰς τὸ Νησὶ τὸ λεγόμενον Πρώτη. ὡς δὲ εἶδεν ἡ βασίλισσα τὴν καταφρόνησιν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ὁ υἱός της, ἔκραξε τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Παλατίου, καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν θησαυρὸν τῆς βασιλείας, βλέπουσα τὸν υἱὸν αὐτῆς πῶς ἐπορεύετο κακῶς, εἰς πορνείας, μέθαις, εἰς ἀσωτίαις, καὶ ἐχάλα τὸν θησαυρὸν, καὶ διὰ νὰ μὴν εἰποῦν τινὲς ὅτι ἡ Βασίλισσα τὸν ἐκράτησε, ἐζύγιασαν τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσύμι, καὶ τὸ μὲν χρυσάφι εὐγῆκε κεντηνάρια χίλια ἐννενῆντα, τὸ δὲ ἀσύμι κεντηνάρια τρεῖς χιλιάδες. καὶ ὡσὰν τὰ ἐζύγιασαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα τῶν Ἀρχόντων, ὅτι τοῦτον τὸν βίον ὁ ἄνδρας μου τὸν ἐσύναξε, καὶ ἔδειξά τον εἰς ἐσᾶς ὅλους, καὶ τὸν ἐπιτράδωκα τοῦ υἱοῦ μου τοῦ βασιλέως, διὰ νὰ μηδὲν εἰπῆτε μετὰ ταῦτα, ὅτι ἐγὼ

ἐπῆρα τὸν βίον καὶ ἄφηκα πτωχὴν τὴν βασιλείαν. καὶ οὕτως ἐχαιρέτησε τοὺς Ἄρχοντας καὶ ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ Παλάτι, καὶ ἐπῆρε ταῖς θυγατέρες της καὶ ἐπῆγε μὲ μεγάλον θρῆνον εἰς τὴν ἐξορίαν.

Ἐξορία τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς.

Ὡς δὲ ἐξωρίσθη ἡ Βασίλισσα, ἦυρε μεγάλην ἄδειαν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς εὐθυμίας, εἰς τραπέζας, εἰς κυνήγια, εἰς χορὸς, εἰς καθημερινὴν τέρψιν, εἰς πορνείας, εἰς μοιχείας, εἰς τὰ παιγνίδια μετὰ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα. καὶ δὲν τὸν ἔμελλε τελείως διὰ τὴν βασιλείαν, μόνον νὰ παίζῃ, νὰ χορεύῃ, καὶ νὰ πορνεύῃ, καὶ νὰ καταφρυγᾷ, καὶ νὰ κατατρυφᾷ εἰς ἀσωτίας. καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔκαμναν χαραῖς καὶ εὐθυμίαις, τὸν ἐκαλοῦσαν καὶ τὸν ἔκαμναν σύντεκνον, καὶ ἐβάπτιζε τὰ παιδία των. καὶ τοῦ ἑνὸς ἐχάριζε κεντηνάρι χρυσάφι, καὶ τοῦ ἄλλου ἄλλο, καὶ τοῦ ἄλλου μισὸν, καὶ τοῦ ἄλλου περισσότερον, κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ὅποιος τοῦ ἔκαμνε χαραῖς καὶ εὐθυμίαις, παρευθὺς ἔπερνε χάρισμα χρυσάφι. καὶ ἐκαταχάλασε καὶ ἐδιέφθειρεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας, ὁποῦ τοῦ τὸν ἔδωκεν ἡ μητέρα του, καὶ πλέον δὲν εἶχε τελείως νὰ ἐξοδιάσῃ. καὶ ἦλθεν εἰς μεγάλην ἀδημονίαν τί νὰ κάμῃ, καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ νὰ ἐξοδιάζῃ, νὰ μὴν παύσουν αἱ χαραῖς καὶ εὐθυμίαις του. καὶ συμβουλεύουντον οἱ κακοὶ συμβουλάτορες. εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐβασίλευεν ὁ πατήρ του ὁ Θεόφιλος, ἔκαμεν ὁ πατήρ του ἕνα πρᾶγμα θαυμασιώτατον, εὐμορφώτατον καὶ ἄξιον νὰ τὸ βλέπῃ καθ' ἕκαστος ἄνθρωπος νὰ χαίρεται. ἔκαμεν ἕνα πλάτανον μεγάλον ὁλόχρυσον, καὶ ἔκαμε καὶ πᾶσα γενεᾶς πουλὶ καὶ ἔβαλεντα ἀπάνω. ἔκαμε καὶ δύο λεοντάρια, καὶ ὄρνεα καὶ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα ἔργα ὁλόχρυσα εἰς τὸ σφυρὶ καὶ εἰς τὸ ἀμῶνι φτιασμένον τὸ χρυσάφι. καὶ ὅταν ἤθελε δώσῃ ὁ ἄνεμος, ἐσείετο ὁ πλάτανος καὶ ἐσείοντο καὶ τὰ πουλία. καὶ ἐλάλει κάθε ἕνα τὴν φωνήν του. ὁμοίως ἔπαιζαν καὶ τὰ ὄργανα μὲ τὸν ἄνεμον, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα, ὁποῦ εἶχε καμωμένα, καὶ ἦτον ὑπερθαύμαστον πρᾶγμα νὰ τὸ βλέπῃ τινὰς, ἢ νὰ τὸ ἀκούῃ. καὶ ὅσοι τὸ ἔβλεπαν εἶχαν μεγάλην χαρὰν, βλέποντας μὲ πόσην σοφίαν καὶ μὲ πόσην τέχνην τὰ ἔκαμε. καὶ τοῦτα ἦσαν ποιήματα τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ μὲ τέχνην ἀστρονομικήν. καὶ ὡσὰν ἐξώδιασεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας ὁ ἀνάξιος βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ, ἠναγκάσθη ἀπὸ τῆς ἀγνωσίας του καὶ ἀπὸ κακῶν συμβουλατόρων, καὶ ὥρισε τοὺς χρυσοχόους καὶ ἐχάλασαν αὐτὸ τὸ εὐμορφώτατον κάλλος, καὶ ἐχάθη ἀπὸ τὴν βασιλείαν. καὶ τὸ ἔκοψαν καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὰ χωνία καθὼς ἦτον ὁ πλάτανος ὅλος στολισμένος μετὰ πουλία καὶ μετὰ λεοντάρια, μετὰ ὄρνεα, μετὰ ὄργανα, καὶ μετὰ ἄλλα ἔργα, καὶ ἐχώνευσαν αὐτὰ εἰς τὴν φωτίαν. καὶ ἐζύγιασάντα, καὶ εὐγῆκαν διακόσια κεντηνάρια χρυσάφι καθαρόν. καὶ δὲν

ἐχάλασε μόνον τοῦτα, ἀμὴ καὶ τὰ βασιλικὰ ὁλόχρυσα φορέματα, καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν ὑφασμένα μὲ τὸ χρυσάφι, καὶ σκουτέλια, καὶ πινάκια, καὶ ποτήρια χρυσᾶ, ὅλα τὰ ἐχώνευσεν εἰς τὸ καμίνι, καὶ τὰ ἔκαμε φλουρία, καὶ ἐξώδιαζε, καὶ ἐχαίρετο εἰς τὰς κακάς του ὀρέξεις. ἡ δὲ μητέρα του, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἐξορίαν εἰς τὸ Νησὶ τῆς Πρώτης, δὲν ἔλειπε νὰ μηδὲν πέρνῃ ταῖς θυγατέρες της νὰ ὑπαγένῃ νὰ προσκυνᾷ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν. ὁ δὲ υἱός της ὁ Μιχαὴλ, καὶ ὁ ἀδελφός της ὁ Βάρδας, ἀκούοντας ὅτι ἡ βασίλισσα δὲν καθέζεται, μόνον ἀεννάως ἔρχεται νὰ προσκυνᾷ, ἐφθόνησαν πολλὰ, καὶ ἔστειλαν τὸν ἄλλον της ἀδελφὸν τὸν Πετρωνᾶν, καὶ ἐπῆρεν ὅλον τὸν βίον ὁποῦ ἔζηε μὲ ταῖς θυγατέρες της, καὶ δὲν τῆς ἄφηκε, μόνον ὀλίγον τίποτε. καὶ τῆς ἐπαράγγειλεν ὅτι νὰ ζῇ πτωχικὰ, καὶ οὐχὶ βασιλικά. καὶ ἔβαλε καὶ στανικῶς καὶ τὴν ἔκαμαν Καλοχραίαν ὁμοῦ μὲ ταῖς θυγατέρες της. ἡ δὲ ἐλεεινὴ Βασίλισσα, ὡς εἶδε τὴν καταδίκην καὶ τὴν καταφρόνησιν τοῦ υἱοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ὁποῦ τῆς ἔκαμαν, μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ ἀπὸ τὴν λύπην ἀπέθανεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ὁ υἱός της καμίαν φροντίδα δὲν εἶχε τῆς βασιλείας οὐδὲ τὸν ἔμελε. καὶ τόσον ἦλθε καὶ ἔπεσεν εἰς ἀσωτίαις, ὅτι ἔγινε σκεῦος παντὸς κακοῦ, καὶ ἐπροξένησε πολλὰ κακὰ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων. καὶ πάσης γενεᾶς ἀταξίαν καὶ ἀκολασίαν ἔδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. μόνον τὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως δόγματα ἐκράτησε καλῶς, καὶ τὰ ἐστερέωσε καὶ δὲν τὰ ἐσάλευσεν. ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ὅλη ἐπέρασεν ὡς εἴπαμεν εἰς μέθην, καὶ εἰς πορνείας, καὶ εἰς ἄλλα κακά. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἔτρεχαν τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, καὶ ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ Παλάτι του, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εὐθύμει. καὶ εἶχεν εἰς τὴν ἀγκάλην του μίαν νέαν, καὶ εἰς τὴν ζερβὴν ἄλλην νέαν, καὶ ἔπαιζαν τὰ παιγνίδια καὶ τὰ ὄργανα, καὶ ἐχόρευαν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, καὶ ἐχαίρετο. καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ εὐθυμίαν ὁποῦ εἶχαν, ἦλθεν ὁ Γραμματικός του καὶ εἶπε. νὰ ἠξεύρῃς, Ἀφέντη βασιλεῦ, ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἑτοιμάζονται μὲ φουσάτα, καὶ ἔρχονται καταπάνω τῆς βασιλείας σου νὰ σὲ πολεμήσουν. καὶ νὰ ἀκούσετε πόθεν τὸ ἔμαθεν ὁ Γραμματικός. ἡ βασιλεία εἶχεν ἕνα καθρέφτην μέγαν καὶ θαυμαστὸν, τὸν ὁποῖον τὸν ἔκαμε μὲ ἀστρονομικὴν τέχνην ὁ Λέων ὁ Σοφός. καὶ ἐκεῖ μέσα ἔβλεπες ὅλον τὸν Κόσμον, τοὺς Βασιλεῖς, τοὺς Ἀφέντας, τοὺς Στρατηγοὺς, τὰ φουσάτα, τὰ ἄλογα, τὰ ἅρματα, τὰ Κάστρη, τὰς Χώρας, καὶ εἴτι ἤθελες καὶ ἐπιθύμεις νὰ ἰδῇς εἰς ἄλλον Κόσμον, ὑπήγενες καὶ τὸ ἔβλεπες εἰς τὸν καθρέφτην, καθὼς νὰ ἤσουν καὶ εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον νὰ τὸ ἔβλεπες. καὶ εἴτι συμβουλίαν καὶ ἀπόφασιν ἔκαμναν οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Αὐθένται διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ περὶ πολέμων πόσα φουσάτα ἐσύναζαν, καὶ πῶς τὰ ἁρμάτωναν, καὶ ποῦ θέλουν νὰ ὑπαγένουν, ἐκεῖ τὰ ἔβλεπες ὅλα καταλεπτῶς. καὶ οὕτως ὁ Γραμματικὸς ὑπῆγεν εἰς τὸν καθρέφτην, καὶ εἶδε τὰ φουσάτα τῶν Τουρκῶν, ὁποῦ ἐμαζώνοντο νὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγε καὶ εἴ-

πέτο τȣ̃ βασιλέως. κ̀ καθὼς τὸ ἤκȣσεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ εἰς τὴν τ̃ράπεζαν, ἐφάνη τȣ πολλὰ κακὸν διὰ τὴν χαρὰν, ὁπȣ̃ εἶχε κ̀ ἐχαίρετο, καὶ διὰ νὰ μὴ δὲν παύσȣν οἱ χοροὶ κ̀ τὰ παιγνίδια κ̀ ἡ τ̃ράπεζα, ἀπέστειλεν ἕναν ἀπὸ τȣ̀ς ὑπηρέτας τȣ κ̀ ἐτζάκισέν τον τελείως, κ̀ συνέτ̃ριψε τὸν καθρέφτην ἐκεῖνον τὸν πολυτίμητον κ̀ ἀξιέπαινον. καὶ τὸν Γραμματικὸν ὕβρισεν ὕβριτας μεγάλας, κ̀ ἐδίωξέ τον ἀπὸ τὸ Παλάτι. εἰς τὸν καιρὸν δὲ τȣ̃ βασιλέως τȣ́τȣ πολλὰ ἐκαταπάτησαν οἱ Τȣ̃ρκοι κ̀ οἱ Σαρακηνοὶ τȣ̀ς τόπȣς αὐτȣ̃. κ̀ ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην καταφρόνησιν, ἐσύναξε φȣσάτα, κ̀ ὑπῆγε μὲ τὸν Βάρδαν τὸν θεῖόν τȣ, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη Κȣροπαλάτης. κ̀ εἰς τὴν Μελιτινὴν ἀφέντευεν ὁ Ἄμερ ὁ Τȣ̃ρκος, κ̀ ἐκεῖ ἔδωκε πόλεμον, κ̀ ἐνικήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, κ̀ ἐκινδύνευσε νὰ πιασθῇ σκλάβος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐστράφησαν κακῶς κ̀ μὲ ἐντ̃ροπαῖς εἰς τὴν Πόλιν. κ̀ περάσοντας δύο χρόνοι ἐσύναξεν ὁ Ἄμερ ὁ Τȣ̃ρκος φȣσάτον, τ̃ρεῖς μυριάδας στρατιώτας, κ̀ ἔρχετο καταπάνω τȣ̃ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκȣσεν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἄμερ, ἐφοβήθη νὰ μηδὲν τὸν νικήσῃ, καθὼς κ̀ τὴν πρώτην φορὰν, κ̀ ἐσύναξε τέσσαρας ἥμισυ μυριάδας φȣσάτον, κ̀ ὑπῆγεν ἀπάνωτȣ. ὁ δὲ Ἄμερ τὸ ἔμαθε κ̀ ἐκαρτέρησέ τον εἰς τόπον στενὸν, κ̀ ἐξαίφνης ἔδραμεν εἰς αὐτὸν κ̀ τὸν ἐτζάκισε, κ̀ ἐγύρισε φεύγοντας ὁ Βασιλεὺς κ̀ τὸ φȣσάτον, κ̀ ἐκατάσφαξαν πολλȣ́ς. κ̀ ἦλθεν εἰς μέγα κίνδυνον ὁ ἀσύστατος βασιλεὺς νὰ πιασθῇ σκλάβος κ̀ τὴν δευτέραν φορὰν ἀπὸ ἀπραξίας αὐτȣ̃ κ̀ τȣ̃ Βάρδα. κ̀ πάλιν περάσοντας ἕνας χρόνος, ἐσύναξεν αὐτὸς ὁ Ἄμερ φȣσάτα χιλιάδας, μ΄. κ̀ ἤρχετο κ̃τ τȣ̃ Ῥωμαίων. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν θεῖόν τȣ τὸν Πετ̃ρωνᾶν τὸν ἀδελφὸν τȣ̃ Βάρδα. ὁ δὲ Πετ̃ρωνᾶς, ὡς ἤκȣσε τὸν ὁρισμὸν τȣ̃ βασιλέως, ἔπεσεν εἰς ἀδημονίαν μεγάλην κ̀ λύπην, κ̀ δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ νὰ ἐξωφύγῃ. κ̀ ȣ̃τως ἔλαβε τὸ φȣσάτον κ̀ ὑπῆγε κ̃τ τȣ̃ Ἄμερ. κ̀ εἰς τὴν στράταν ἦτον ἕνα βȣνὸν, ὀνομαζόμενον Λάτ̃ης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαθέζετο ἕνας Ἁγιώτατος Ἀσκητὴς, ὀνόματι Ἰωάννης, μέγας καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετήν. καὶ ὑπῆγεν ὁ Πετ̃ρωνᾶς κ̀ ἐπροσκύνησέ τον, κ̀ ἐδεήθη νὰ τȣ̃ δώσῃ εὐχὴν κ̀ εὐλογίαν, κ̀ νὰ τȣ̃ φανερώσῃ ἐὰν νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον, ὁπȣ̃ ὑπαγένει κ̃τ τȣ̃ Ἄμερ τȣ̃ Σαρακηνȣ̃. ὁ δὲ Ὁσιώτατος Ἰωάννης εἶπε τȣ̃ Πετ̃ρωνᾶ, ὅτι ὕπαγε εἰς τὸν πόλεμον, κ̀ θέλεις νικήσει τȣ̀ς ἐχθρȣ́ς σȣ τȣ̀ς Σαρακηνȣ̀ς, κ̀ τελείως θέλȣν ἀφανισθῇ, κ̀ μ̃τ μεγάλης νίκης θέλεις γυρίσει, κ̀ ȣ̃τως εὐλόγησεν αὐτὸν, κ̀ ὁ Πετ̃ρωνᾶς ὑπῆγεν ἀγαλλόμενος ὡσὰν ἔλαβε πληροφορίαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον. κ̀ ὡς ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τȣ̃ Ἄμερ, ἔδωκαν πόλεμον μέγαν, κ̀ Θεȣ̃ βοηθείᾳ κ̀ τῇ εὐχῇ τȣ̃ Ἁγίȣ ἔσφαξε τὸν Ἄμερ, κ̀ τὰ φȣσάτα τȣ τελείως τὰ ἐξωλόθρευσεν. ὁ δὲ υἱὸς τȣ̃ Ἄμερ πρὶν νὰ γένῃ πόλεμος ἐφοβήθη, κ̀ ὑπῆγε νὰ φυλαχθῇ εἰς ἕνα κάστρον, Μελιτινὴ ὀνομαζόμενον, ὁπȣ̃ ἦτον ὁ θρόνος τȣ̃ πατ̃ρός τȣ. κ̀ ἐπαραφύλαξαν αὐτὸν τινὲς κ̀ τὸν ἔπιασαν, κ̀ τὸν ἐπαράδωκαν εἰς χεῖρας τȣ̃ Πετ̃ρωνᾶ. ὁ δὲ Πετ̃ρωνᾶς ὡς ἔκαμε τὴν τοιαύτην

μεγάλην κ̀ θαυμαστὴν νίκην ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν μ̃τ δοξης μεγάλης, κ̀ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, κ̀ τὸν ἀδελφόν τȣ Βάρδα ἠγκαλίσθη κ̀ κατεφίλησε, κ̀ ἐξηγήθη αὐτῷ τȣ̃ Ὁσιωτάτȣ Ἀσκητȣ̃ τȣ̀ς λόγȣς, ὁπȣ̃ τȣ̃ εἶπεν ὅτι θέλει νικήσει. κ̀ ἀκȣ́σας ὁ βασιλεὺς κ̀ ὁ Βάρδας τὸ προορατικὸν τȣ̃ Ἁγίȣ, μεγάλως ἐθαύμασαν. ἐτίμησε δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Πετ̃ρωνᾶν Δομέστικον τȣ̃ σχολῶν. Μεθόδιος δὲ ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης ἔδωκε τὸν κοινὸν χρέος τȣ̃ θανάτȣ, κ̀ ὑπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίȣς μονάς. κ̀ δὲν ἔκαμεν εἰς τὸν θρόνον μόνον χρόνȣς τέσσαρȣς. κ̀ ἔγινε Πατριάρχης Ἰγνάτιος ὁ ἔγγονας Νικηφόρȣ τȣ̃ Βασιλέως, τῆς θυγατ̃ρός τȣ ὁ Υἱὸς, ὁπȣ̃ τὸν εἶχε μὲ τὸν Μιχαὴλ τὸν Ῥαγκαβὲ, ὁπȣ̃ ἄφησε θεληματικῶς τὴν βασιλείαν. τὸν ὁποῖον Ἰγνάτιον ἔκαμαν εὐνȣ̃χον, κ̀ διὰ τȣ̃το ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τȣ̃ Σταύρȣ ὀνομαζομένην, κ̀ ἔγινε Καλόγηρος. κ̀ τȣ̃τος ὁ εὐλογημένος ὡσὰν ἔλαβε τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἔλεγχε πολλὰ κ̀ ὠνείδιζε τὸν Βάρδαν, κ̀ ἐδίωχνέ τον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰς κακὰς πράξεις αὐτȣ̃ κ̀ τὰς παρανομίας, ὁπȣ̃ ἔκαμνεν. ὁ Βάρδας δὲ ἐδέετο πολλὰ τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν συγχωρήσῃ. κ̀ αὐτὸς τελείως δὲν τὸν ἐπαραδέχετον, ἕως ȣ̃ νὰ κάμῃ ἀποχὴν ἀπὸ τὰς μιαρὰς αὐτȣ̃ πράξεις. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βάρδας τὸ ἀμετάτ̃ρεπτον τῆς ψυχῆς τȣ̃ Πατριάρχȣ, ὠργίσθη αὐτὸν, κ̀ εὔγαλέ τον ἀπὸ τὸν θρόνον τȣ. καὶ εἰς τὸν τάφον τȣ̃ Κοπρωνύμȣ τȣ̃ βασιλέως τὸν ἔβαλε κ̀ τὸν ἐσφάλισε, κ̀ ἄφησεν ἐκεῖ φυλακάτορας ἄνδρας κακȣ̀ς κ̀ ἀπανθρώπȣς κ̀ τὸν ἐφύλαγαν. κ̀ ἦλθεν εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ ὁ Πατριάρχης ἐκεῖ ἀπὸ ὀδύνην μεγάλην, ἐὰν δὲν ἤθελεν εὑρεθῇ ἕνας θεοσεβὴς ἄνθρωπος, ὁπȣ̃ τὸν εὔγαλεν ἀπὸ τὸν τάφον ὅταν ἔλειπαν οἱ φυλακάτορες. κ̀ μ̃τ ταῦτα ὁ βιοθανὴς Βάρδας τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην. ἔπαθαν δὲ κ̀ ἄλλοι Ἐπίσκοποι χειρότεραις παιδεύσεις ἀπὸ τὸν Βάρδαν διὰ νὰ μὴ θελήσȣν νὰ ἔλθȣν εἰς τὰ θελήματά τȣ. ὁ δὲ Βάρδας ἔστειλε κ̀ ἤφεραν τὸν Πατ̃ριάρχην ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, κ̀ ἐσύναξε σύνοδον ἀρχιερατικὴν, κ̀ ἐκάθηρεν ἀδίκως τὸν ἁγιώτατον Ἰγνάτιον. κ̀ ἔκαμε Πατριάρχην Φώτιον τὸν Σοφώτατον, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτασηκρήτης. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλεν ἕναν ἀπὸ τȣ̀ς Ἄρχοντας αὐτȣ̃ εἰς τὴν Πελοπόννησον διὰ πράγματα ἀφεντικὰ, ὁπȣ̃ εἶχεν ἐκεῖ νὰ ἐξετάσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτον συγγενὴς αὐτȣ̃ ὀνόματι Θεόφιλος. τὸν ὁποῖον ἔλεγαν Θεοφιλίτζην, διότι εἶχε κορμὶ μικρόν. κ̀ τȣ̃τος ὁ Θεοφιλίτζης εἶχε δȣ̃λον τὸν Βασίλειον, ὁπȣ̃ ἐγίνη Βασιλεὺς μ̃τ τὸν βασιλέα Μιχαήλ. κ̀ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ Θεοφιλίτζης, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀχαΐαν εἰς τὸν Ναὸν τȣ̃ Ἁγίȣ Ἀποστόλȣ Ἀνδρέȣ τȣ̃ Πρωτοκλήτȣ νὰ προσκυνήσῃ, ὅτι ἐκεῖ ἦτον τὸ λείψανόν τȣ. κ̀ ὁ Βασίλειος ὁ δȣ̃λος αὐτȣ̃ δὲν ὑπῆγεν ἀντάμα, ὅτι ἔκαμνεν ὑπηρεσίαν τȣ̃ Ἀφεντός τȣ τȣ̃ Θεοφιλίτζη, ὅτι ἦτον πρῶτος εἰς τȣ̀ς δȣλευτάδες ὅλȣς. κ̀ μ̃τ ταῦτα ἦυρε καιρὸν κ̀ ἄδειαν κ̀ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τȣ̃ Ἀποστόλȣ μόνος τȣ νὰ προσκυνήσῃ. κ̀ ὡσὰν ἐμπῆκε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦυρεν ἐκεῖ ἕνα Καλόγηρον ἐνάρετον κ̀ ἡ

γιασμένον, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτει τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου. καὶ ὡς εἶδε τὸν Βασίλειον ἐσηκώθη ὀρθὸς, καὶ τὴν πρέπουσαν τιμὴν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν, ὡσὰν νὰ ἤθελεν ἰδῇ Βασιλέα. τοῦ δὲ Θεοφιλίτζη, ὅτι ὑπῆγε, δὲν τοῦ ἔκαμε καμίαν τιμὴν, μηδὲ ἐσηκώθη ὀρθός. ὅμως ἔτυχαν τινὲς ἄνθρωποι εἰς τὸν Ναὸν, ὅταν ὁ Θεοφιλίτζης ὑπῆγε, καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Βασίλειος, καὶ εἶδαν τὸν ἁγιώτατον ἐκεῖνον Καλόγηρον ὁποῦ δὲν ἐτίμησε τὸν Θεοφιλίτζην, μόνον τὸν Βασίλειον. καὶ ἔδραμαν εἰς τὴν Κυρὰν τοῦ τόπου τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὁποία ἐλέγετο Δανιηλὶς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της, γυναῖκα εὐγενεστάτη καὶ φρονιμωτάτη, καὶ εἶπαν τὰ γενόμενα. ἡ δὲ Δανιηλὶς ὡσὰν ἤκουσε τοὺς λόγους, ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἠξιωμένος τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, καὶ ἄρχησε νὰ ὀνειδίζῃ καὶ νὰ τὸν ἐλέγχῃ, λέγουσα. τόσους χρόνους ὁποῦ καθέζομαι ἐδὼ, καὶ μὲ ἠξεύρεις εἰς τί εὑρίσκομαι· καὶ πόσαις φοραῖς ἦλθα εἰς τὸν Ναὸν καὶ εἰς ἄλλους τόπους μὲ εἶδες, καὶ ποτὲ δὲν ἐσηκώθης νὰ μοῦ κάμῃς τὸ πρέπον τῆς τιμῆς, οὐδὲ τοῦ υἱοῦ, οὐδὲ τοῦ ἐγγόνου μου. καὶ τώρα ἑνὸς ξένου καὶ πτωχοῦ ἐλεεινοῦ δούλου, μόνον τὸν εἶδες, ἐσηκώθης καὶ τὸν ἐτίμησες ὡς Βασιλέα; ὁ δὲ Μοναχὸς ἀπεκρίθη. ὅτι αὐτὸν ὁποῦ λέγεις, ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα ὡς ἕνα πτωχὸν, οὐδὲ ὡς εὐτελῆ, ἀμὴ ὡς Βασιλέα τῶν Ῥωμαίων τὸν εἶδα ὁποῦ ἐστέφθη παρὰ Θεοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐσηκώθηκα καὶ τὸν ἐτίμησα. διότι ἐκείνους ὁποῦ τιμᾷ ὁ Θεὸς, χρέος ἔχουν καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τοὺς τιμοῦν. ἡ δὲ γυναῖκα Δανιηλὶς, ὡς ἤκουσεν οὕτως ἐθαύμασεν. ὁ δὲ Θεοφιλίτζης, ὡς ἐτελείωσε τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ Βασίλειος ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀχαΐαν, διότι ἠσθένησε καὶ ἔγινε κατάκειτος. καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν μεγάλην εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἐλάτρευσαν αὐτὸν ἥ,τε Δανιηλὴς, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὡς δὲ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ Δανιηλὶς, καὶ ἔδωκέ του δωρήματα καὶ χαρίσματα πολλὰ, καὶ ἐζήτησεν αὐτὸν ὅτι νὰ γένῃ ἀδελφὸς πνευματικὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἰωάννου. ὁ δὲ Βασίλειος ὁρῶν τὴν πτωχείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν δόξαν τῆς γυναικὸς, ὁποῦ τοῦ ἐζήτει τοιαύτην δέησιν, ἔκαμε τὸ θέλημά της καὶ ἔγινεν ἀδελφὸς πνευματικὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ της. ὡς δὲ ἤξευρεν ἡ Δανιηλὶς τὸν λόγον τοῦ προορατικοῦ Μοναχοῦ, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ εἶναι στεμμένος βασιλεὺς, τοῦ εἶπεν. ἤξευρε, Υἱέ μου, ὅτι ὁ Θεὸς θέλεισε στεφανώσει Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως. καὶ παρακαλῶσε, ὅταν σὲ φέρῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν τοιαύτην ἀξίαν, νὰ ἀγαπᾷς ἐμένα καὶ τὰ παιδία μου. ὁ δὲ Βασίλειος ἀπεκρίθη τῆς γυναικὸς, ὅτι ἐὰν εἶναι νὰ γένῃ αὐτὸ ὁποῦ λέγεις, ἐσὺ καὶ τὰ παιδία σου νὰ εἶστε Ἀφένταις ὅλου τοῦ τόπου τούτου. καὶ οὕτως ἔγινεν. ὅμως νὰ ἀναφέρωμεν περὶ τούτου τοῦ Βασιλείου πόθεν ἦτον, καὶ πῶς ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πῶς ὑπῆγε καὶ ἐμπῆκε μὲ τὸν Θεοφιλίτζην. τοῦτος ἦτον ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἀπὸ χρησίμους γονέους, διότι ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἁρμενίαν, ἀπὸ γένος λαμπρὸν, καὶ ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν Ἀρσακίων ἐκατάγετο. ἀπὸ τὴν ὁποίαν σειρὰν τῶν Ἀρσακίων ἦτον Νόμος, ὅτι νὰ γίνεται βασιλεὺς εἰς τοὺς Πάρθους καὶ εἰς τοὺς Μήδους καὶ εἰς τὴν Ἁρμενίαν. καὶ οἱ γονεῖς του, ἤγουν τοῦ πατρός του, ἦλθαν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀπὸ δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκα-

τοίκησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐπτώχυναν, καὶ ἔπιασαν τὴν γεωργικὴν τέχνην. καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ ἦτον ὁ πατὴρ τοῦ Βασιλείου, ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καὶ ἐπῆρε θεριστάδες, καὶ ὑπῆγαν νὰ θερίσουν εἰς τὸ χωράφι του, καὶ ἐπῆραν καὶ τὸν Βασίλειον τὸ παιδὶ μαζίτους, καὶ ὁ Βασίλειος ἐβύζανε. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐθέριζαν, διὰ νὰ μὴν καίῃ ὁ Ἥλιος τὸ παιδὶ, τοῦ ἔκαμαν τέντα μὲ τὰ στάχυνα δεμάτια, καὶ ἔβαλαν τὸ παιδὶ καὶ ἐκοιμᾶτο μέσα. καὶ ὕταν ἤρχετο ὁ Ἥλιος καὶ ἐγύριζεν, ἔκρουαν ἡ ἀκτῖνες τὸ παιδὶ καὶ ἔκαιγάντο, καὶ ἀδημόνει ἔστωντας ὁποῦ ἦτον μοναχόν. ἦλθε δὲ ἀετὸς ἐξ Οὐρανοῦ μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερούγαις του, καὶ ἐσκέπαζε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν κάψιν τοῦ Ἡλίου. καὶ οἱ θεριστάδες, ὡσὰν εἶδαν καὶ ἐκατέβη ὁ ἀετὸς μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερούγαις του ἀπάνω εἰς τὸ παιδὶ, ἐλόγιασαν ὅτι θέλει κάμει τίποτε κακὸν τοῦ παιδίου, καὶ ἐφώναξαν τῆς μητέρας του, ὅτι ἀετὸς ἔδραμεν εἰς τὸ παιδί σου. ἡ δὲ φιλτάτη μητέρα του ἔδραμε μετὰ βίας, καὶ ὑπῆγε καὶ ἦυρε τὸ παιδὶ γερὸν καὶ ἐχάρη, τὸν δὲ ἀετὸν ἐδίωξεν, ἔστωντας ὁποῦ ἔσκυψεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπῆρε πέτραν καὶ ἔρρηξεν εἰς αὐτόν· καὶ οὕτως ἐπέρασεν ὀλίγον, καὶ ἡ γυναῖκα ὑπῆγεν εἰς τὸ χωράφι εἰς τὸν ἄνδρα της, καὶ πάλιν ὁ ἀετὸς ἔφθασεν ἐν τῷ ἅμα μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερούγαις του, καὶ ἐσκέπαζε τὸ παιδὶ διὰ τὸν Ἥλιον. καὶ πάλιν οἱ θεριστάδες, ὡσὰν εἶδαν τὸν ἀετὸν, ἐφώναξαν τῆς μητέρας του. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ἡ γυναῖκα, ἐπῆρε πέτραν καὶ ἔρρηξεν εἰς τὸν ἀετὸν, καὶ οὕτως ἔφυγε δευτέραν φοράν. καὶ ὡς ἐπῆγεν ἡ γυναῖκα εἰς τὸ χωράφι, ἔφθασεν ἐν τῷ ἅμα καὶ τρίτην φορὰν ὁ ἀετὸς μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερούγαις του, καὶ ἐφώναξαν πάλιν οἱ θεριστάδες τῆς μητέρας του· καὶ Θεοῦ σοφίᾳ, ὁ πατήρ του καὶ ἡ μητέρα του ἐγνώρισαν ὅτι παρὰ Θεοῦ εἶναι τοῦτο τὸ σημεῖον, καὶ οὕτως ἔτρεφαν τὸ παιδὶ μετὰ χαρᾶς πολλῆς. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Βασίλειος εἰς τὴν τῶν νέων ἡλικίαν, ἀπέθανεν ὁ πατέρας του, καὶ ἔμεινεν ἡ μητέρα του χήρα, καὶ ἔπεσεν ὅλη ἡ φροντίδα τοῦ ὀσπητίου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βασίλειον. καὶ βλέπωντας ὅτι ἀπὸ τὴν γεωργικὴν τέχνην ἔχει ὀλίγην βοήθειαν, καὶ οὐδὲ κἂν τὴν τροφὴν τῆς ζωῆς του εἶχεν, ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ δουλεύσῃ νὰ ζήσῃ τὸ ὀσπήτιον αὐτῶν. εἶπε δὲ τὸ μυστήριον τῆς μητέρας του. καὶ ὡς τὸ ἤκουσε δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ τὸν ἀφήσῃ, μόνον ἔκλαιε καθημερινῶς. καὶ τὸν ἐδέετο νὰ μείνῃ διὰ νὰ τὴν γηροκομήσῃ. ὁ δὲ Βασίλειος τῆς εἶπεν, ὅτι ἀδύνατον διὰ νὰ διαμείνω, μόνον δός μου τὴν εὐχήν σου, παρακαλῶσε. καὶ οὕτως ἡ ταλαίπωρος μητέρα του εὐχήθη τον ὁλοψύχως. ἦλθε δὲ ὁ Βασίλειος εἰς ταῖς χρυσαῖς πόρταις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐμπῆκε μέσα, καὶ ἦτον πολλὰ βράδυ. καὶ εἰς τὴν στράταν ὁποῦ ἐπερπάτειεν, εἶδεν ἕνα Μοναστήριον μέγα, τὸ ὁποῖον ὠνομάζεται τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους. καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ἔπεσεν ἐκεῖ καὶ ἐκοιμᾶτον, ὅτι ἦτον κοπιασμένος ἀπὸ τὴν στράταν. ὁ δὲ Ἡγούμενος, ὡσὰν ἔψαλλε τὸ ἀπόδειπνον, ἔπεσε καὶ ἐκοιμᾶτο. καὶ ὥρᾳ τετάρτῃ τῆς νυκτὸς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Μάρτυρα Διομήδην τῆς Μονῆς τὸν Ἅγιον, καὶ τοῦ λέγει. εὖγα ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Μοναστηρίου εἰς τὸ προαύλιον, καὶ κρά-

ξαι ὀνομαστικὰ, Βασίλειε. καὶ ὅποιος σοῦ ἀποκριθῇ, αὐτὸν κάλεσε καὶ φέρετον μέσα εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ κάμε του τιμὴν τὴν πρέπουσαν, ὅτι αὐτὸς εἶναι κεχρισμένος παρὰ Θεοῦ νὰ γένῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς μέλλει νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ νὰ αὐξήσῃ τὸ παρὸν Μοναστήριον. ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐξύπνησε, καὶ ἐφάνη του ὅτι φάντασμα εἶναι, καὶ ἀπὸ εἴτι τοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος τίποτε δὲν ἔκαμε, μόνον πάλιν ἔπεσε καὶ ἐκοιμᾶτον. ὁ δὲ Ἅγιος ἐφάνη καὶ δευτέραν φορὰν καὶ εἶπέ του τὰ ὅμοια. ὁ δὲ Ἡγούμενος οὐκ ἤκουσε τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο. τότε καὶ τρίτην φορὰν ὁ Ἅγιος μετὰ θυμοῦ πολλοῦ καὶ ὀργῆς εἶπε τοῦ Ἡγουμένου, ὅτι ἂν δὲν συκωθῇς νὰ τὸν φέρῃς μέσα, θέλω σὲ παιδεύσει βαρέα ὡς ἀπειθῇ. ὁ δὲ Ἡγούμενος, ὡς εἶδε τὸ τρίτον ὅραμα καὶ τοὺς φοβεροὺς λόγους τοῦ Ἁγίου, ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε μὲ τρόμον πολὺν, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πόρταν τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔκραξε, Βασίλειε. καὶ τοῦτος εὐθὺς ἀπεκρίθη· τίμε ὁρίζεις τὸν δοῦλόν σου; καὶ ὁ Ἡγούμενος τὸν ἐπῆρε, καὶ ἔβαλέ τον εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τὸν ἐφιλοξένισε πολλὰ μετὰ πάσης τιμῆς. ἔκαμε δὲ ὁ Βασίλειος ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον ἡμέρας πολλὰς, καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Ἡγούμενον νὰ τὸν βάλῃ δοῦλον εἰς τινὰ μέγαν Ἄρχοντα νὰ δουλεύῃ μὲ πλερωμὴν, νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του. καὶ ὁ Θεοφιλίτζης ὁ συγγενὴς τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Βάρδα εἶχε συνήθειαν νὰ ὑπαγένῃ νὰ προσκυνᾷ πάντοτε εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Διομήδους τοῦ Μάρτυρος, καὶ ἐπεθύμει νὰ εὑρίσκῃ δούλους δυνατοὺς νὰ τοὺς ἔχῃ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν. καὶ οὕτως ἐσύντυχεν ὁ Ἡγούμενος τὸν Θεοφιλίτζη διὰ τὸν Βασίλειον. καὶ ὡς τὸν εἶδε θεωρητικὸν, ἐπῆρέ τον μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ἔνδυσέ τον καὶ ἐστόλισέ τον. καὶ ὡς ἐπέρασε καιρὸς καὶ εἶδε τὰ καλά του ἔργα καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀξιότητα, τὸν ἔκαμε πρῶτον εἰς ὅλους τοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ εἶχε πίστιν μεγάλην εἰς αὐτόν. καὶ τοῦ Ἡγουμένου ἀπεκαλύφθη ἐν ὁράματι νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ μυστήριον περὶ τοῦ Βασιλείου, ὅτι μέλλει παρὰ Θεοῦ νὰ γένῃ Βασιλεύς. ἦτον δὲ ὁ Βασίλειος εἰς τὸ κορμὶ καὶ εἰς τὰ χέρια πολλὰ ἀνδρειομένος καὶ εὐμορφότατος, χαριτωμένος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως εἰς τὰ ποδάρια. ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Βασιλείου, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ δι' αὐτὸν τὸν υἱόν της, τί ἐγίνη, καὶ ποῦ ἐκατήντησε, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην. καὶ μίαν νύκτα βλέπει, ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὀσπητίου αὐτῆς ἦτον ἕνα κυπαρίσσι χρυσὸν μεγάλον φυτευμένον, καὶ εἶχε χρυσᾶ κλαδία, καὶ ἀποκάτω εἰς ἐκεῖνο ἦτον ὁ υἱός της ὁ Βασίλειος καὶ ἐκαθέζετο. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν της πλέον δὲν ἠμπόρειε νὰ κοιμηθῇ. καὶ τὸ πουρνὸν ἐξηγήθη τῶν γυναικῶν τῶν εὐλαβῶν τὸ ὄνειρον· καὶ ὡς τὸ ἤκουσαν τῆς εἶπαν, ὅτι χαίρου, διότι ὁ υἱός σου γίνεται Βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Βασιλείου ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἤξευρε καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ἀετοῦ, ὅτι τὸν ἐσκέπαζεν ὅταν ἐθέριζαν, καὶ ἐπληροφορήθη μεγάλως εἰς τοῦτο καὶ ἐχαίρετο νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ὁ υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βάρδα ἔκαμε μεγάλην τράπεζαν, καὶ ἐκάλεσε φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ γείτονας· καὶ κατὰ τύχην ἔτυχαν καὶ τινὲς Βούλγαροι Ἄρχοντες τότε εἰς τὴν Πόλιν φίλοι του, καὶ ἐκάλεσε καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Παλατίου, καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔτρωγαν καὶ εὐθυμοῦσαν.

εἶχαν δὲ οἱ Ἄρχοντες τοῦτοι οἱ Βούλγαροι ἕναν ἄνδρα μετ' αὐτοὺς ἀνδρειομένον πολλὰ, καθὼς τὸν Λυαῖον, ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Δημητρίου, ὁποῦ τὸν εἶχεν ὁ Μαξιμιανὸς καὶ τὸν ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ. καὶ ἐκαυχόντησαν οἱ Βούλγαροι εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔξω, ὅτι δὲν εὑρίσκεται τινὰς τὴν σήμερον εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπαινοῦσαν πολλὰ εἰς τὴν ἀνδρείαν, καὶ οὕτως εἶχε καὶ ἡ ἀλήθεια. οἱ δὲ Ἄρχοντες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀκούοντες οὕτως ἐλυποῦντο πολλά. ὁ δὲ Θεοφιλίτζης, ὁποῦ ἐκαθέζετο ἐκεῖ, ἠξεύρωντας τοῦ δούλου του τοῦ Βασιλείου τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀξιότητα, εἶπε πρὸς τὸν Καίσαρα Βάρδαν. ὅτι ἐὰν ὁρίζῃς, ἔχω ἕνα δοῦλον, ὁ ὁποῖος δύνεται νὰ πολεμήσῃ μὲ τοῦτον τὸν περιβόητον Βούλγαρον. ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Βάρδας τοῦτον τὸν λόγον ἐχάρη, καὶ ὥρισεν ὅτι νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέσον. καὶ οὕτως ἔστειλεν ὁ Θεοφιλίτζης καὶ ἤφερε τὸν Βασίλειον εἰς τὸ μέσον, ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ μέγας καὶ δυνατὸς ἐκεῖνος Βούλγαρος ἐγέλασεν, ὅτι τὸν εἶχεν αὐτὶ οὐδενός. ὁ δὲ Πατρίκιος Κωνσταντῖνος ἠγάπα τὸν Βασίλειον, ὅτι ἦτον ἀπὸ τὴν Ἁρμενίαν καὶ αὐτός. καὶ ὁ τόπος, ὁποῦ ἤθελαν νὰ παλεύσουν, ἦτον ὑγρὸς ἀπὸ τὰ νερὰ, καὶ οὕτως ἔστειλεν ὁ Πατρίκιος Κωνσταντῖνος καὶ ἤφεραν στάκτην καὶ πριονίσματα ἀπὸ ξύλα καὶ ἔρρηξαν ἀπάνω, καὶ τότε ἄρχισαν νὰ παλεύουν, καὶ πιάνει ὁ Βασίλειος ἐκεῖνον τὸν ἀνδρειομένον Βούλγαρον, ὡσὰν νὰ ἤθελε πιάσῃ παιδὶ, καὶ τὸν ῥίχνει ἀπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, ὡσὰν νὰ ἤθελε ῥήξῃ ἕνα δεμάτι χορτάρι, ἢ μαλί. καὶ ὡσὰν εἶδαν τοῦτο οἱ Ἄρχοντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἔδωκαν τὰ παιγνίδια, καὶ ἐφιλοδώρησαν τὸν Βασίλειον χαρίσματα μεγάλα. οἱ δὲ Βούλγαροι ἐλυπήθηκαν λύπην μεγάλην ὡς εἶδαν τὴν ἐντροπὴν ὁποῦ ἔπαθαν, καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐδιέδραμε περισσοτέρως εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ φήμη τοῦ Βασιλείου. ἐσυνέβη δὲ καὶ ἄλλο μεγαλήτερον ἀπὸ τοῦτο καὶ πλέον θαυμαστώτερον, καὶ νὰ τὸ ἀκούσετε, ὁποῦ τὸ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ Βασίλειος. ἕνας Ἄρχων ἀπὸ ξένον Κόσμον ἔπεμψε τοῦ βασιλέως κανίσκι ἕνα ἄλογον εὐμορφώτατον πολλὰ καὶ θαυμαστὸν νὰ τὸ βλέπῃ τινάς. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαβαλίκευσεν ὁ βασιλεὺς καὶ εὐγῆκεν εἰς κυνήγιον, καὶ κυνηγῶντας ἔρρηξεν ἕνα ξύλον καὶ ἐσκότωσεν ἕνα λαγόν. καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἔπεσεν ὁ λαγὸς, ἐπέζευσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον νὰ σφάξῃ τὸν λαγόν. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκρατοῦσαν τὸ ἄλογον, ἔπαιζε καὶ ἐπήδα, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ ἐβάστα δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸ κρατῇ πλέον, καὶ ἔφυγέ του. ὁ δὲ Λαὸς, ὁποῦ ἦσαν μὲ τὸν βασιλέα, ἔδραμαν νὰ τὸ πιάσουν, καὶ τινὰς δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸ πιάσῃ μὲ κανένα τρόπον, καὶ ἐλυπεῖτο ὁ βασιλεὺς πολλά. τέλος, ὡς εἶδεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ πιάσουν, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὥρισεν ὅτι νὰ τὸ σκοτώσουν. ὁ δὲ Βασίλειος ἦτον ἐκεῖ μὲ τὸν Ἀφέντην του τὸν Θεοφιλίτζην, καὶ ἐπῆρέ του θέλημα καὶ ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, ὅτι αὐτὸς νὰ τὸ πιάσῃ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐχάρη τὸν λόγον, καὶ ἔδωκέ του θέλημα. καὶ ἔδραμεν ὁ Βασίλειος, καθὼς ἦτον καβαλάρης, καὶ ἔφθασε τοῦ βασιλέως τὸ ἄλογον, ὁποῦ ἔτρεχε φεύγοντας, καὶ ἔκαμε πολλὰς τέχνας ὅσον νὰ τὸ πιάσῃ. τέλος δὲ ἦλθεν ὁ Βασίλειος μὲ τὸ ἄλογόν του, καὶ ἔσμιξε μὲ τοῦ βασιλέως τὸ ἄλογον κεφάλι μὲ

κεφάλι ἴσα κάτω καὶ τὰ κορμία τῶν δύο ἀλόγων, καὶ παρευθὺς ἐπήδησεν ὁ Βασίλειος ἀπὸ τὸ ἄλογον αὐτοῦ, καὶ ἐκαβαλίκευσε τὸ ἄλογον τοῦ βασιλέως εἰς τὴν πολυτίμητον σέλαν ἀπάνω. καὶ οὕτως ἔδραμε καὶ τὸ ἤφερε τοῦ βασιλέως, καὶ ἔδωκέν τον εἰς τὸ χέρι του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησεν. ὡς δὲ εἶδε τοῦ Βασιλείου τὴν ἀνδρείαν ὁ βασιλεὺς, ἐθάυμασε πολλὰ καὶ αὐτὸς καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἐπῆρε τὸν Βασίλειον ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν Θεοφιλίτζην, καὶ εἶχέ τον εἰς τὸ Παλάτι του διὰ ἄνθρωπον ἐδικόν του, καὶ ἐτίμησέ τον εἰς τὸ τοῦ Πρωτοστράτορος ὀφφίκιον. μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ εὐγῆκεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ κυνῆγι, καὶ ἦτον καὶ ὁ Βάρδας ἐκεῖ. καὶ ὁ Βασίλειος ὁ Πρωτοστράτωρ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Ἀρχόντων. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκυνηγοῦσαν, ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ Λαοῦ τῶν φωνῶν εὐγῆκεν ἕνας λύκος πολλὰ μέγας καὶ ἔφευγε. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ Βασίλειος, ἔδραμεν ὀπίσω του νὰ τὸν φθάσῃ· καὶ ἐβάστα εἰς τὸ χέρι του τὸ πελατίκι τοῦ βασιλέως καὶ ἔρρηξέ το, καὶ ἔδωκε τοῦ λύκου εἰς τὸ κεφάλι, καὶ ἔκοψε τὸ κεφάλι του μέσα εἰς τὴν μέσην, καὶ τὴν ἔκαμεν εἰς δύο. καὶ ὡς εἶδε τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὀπίλοιποι, ὑπερεθάυμασαν. ὁ δὲ Βάρδας εἶπεν ἑνὸς ὁποῦ εἶχε πληροφορίαν εἰς αὐτὸν, ὅτι βλέπεις αὐτὸν τὸν Βασίλειον τὸν Πρωτοστράτορα; αὐτὸς εἶναι ὁποῦ θέλει ἐξολοθρεύσει τὴν γενεάν μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. ἦτον δὲ Δαμιανός τις ἔχων ὀφφίκιον τοῦ Παρακοιμωμένου, καὶ ἀπὸ συμβουλῆς καὶ συκοφαντίας τοῦ Βάρθα εὔγαλεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν τάξιν του, καὶ ἐχήρευε πολὺν καιρὸν τοῦ Παρακοιμωμένου τὸ ὀφφίκιον. ὁ δὲ Βάρδας πολλάκις ἀνήφερε τὸν βασιλέα διὰ τὸ ὀφφίκιον. ἀλλὰ Θεοῦ προνοίᾳ πάντας ἀπεδίωξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν Βασίλειον ἐτίμησεν εἰς αὐτό. καὶ ὑπάνδρευσέ τον μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ φρονιμωτάτου καὶ περιβοήτου ἐν εὐγενείᾳ, Ἰγγέρου τὸ ὄνομα, τὸ δὲ γένος Μαρκιανικίων· καὶ ἦτον ἡ νέα φρονιμωτάτη καὶ σωφρονεστάτη, καὶ θεωρητική. ὁ δὲ Βάρδας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παλατίου ἔλεγεν, ὅτι ἀλωποῦ εὔγαλα ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ ἤφερα λέοντα. ὥστε τὸν Δαμιανὸν εὔγαλα, καὶ ἤφερα τὸν Βασίλειον ὁποῦ θέλει μᾶς ἐξολοθρεύσει, καὶ πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα τοῦ Βασιλείου πολλὰ κακὰ ἔλεγε, καὶ ἔκαμνε συμβουλαῖς νὰ τὸν θανατώσουν. ὁ δὲ βασιλεὺς δὲν ἤθελε. καὶ ὁ Βασίλειος δὲν ἐκοιμᾶτο, ἀμὴ ἦτον πάντοτε ἄγρυπνος, πάντοτε φυλαγμένος, καὶ ἐμελέτα κατὰ τοῦ Βάρδα· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐμελέτα ὁ Βάρδας νὰ τοῦ κάμῃ, τὸ ἐκατασκεύασεν ὁ Βασίλειος κατ' αὐτοῦ. καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Βάρδα ἔκαμαν φουσάτα ἁρμάδα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ Βάρδα εἶχαν ἑτοιμασμένην διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. καὶ ὅταν εὐγῆκαν ἔξω νὰ βάλουν ταῖς τένταις τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Βάρδα, ἐκεῖ ἦλθαν εἰς λόγους καὶ σκάνδαλα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Βάρδα οἱ ὑπηρέται, καὶ τότε ἔδειξαν καὶ τὸ ἔργον τῆς βουλῆς. καὶ ἐν τῷ ἅμα εὔγαλαν τὰ σπαθία καὶ ἔδραμαν κατὰ τοῦ Βάρδα, καὶ ὁ Βάρδας ἔδραμεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ βασιλέως καὶ ἔπεσε νὰ φυλαχθῇ. καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν ἔσφαξαν. καὶ ὅλον του τὸ κορμὶ τὸ ἐκατάκοψαν. καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ὁρμὴν τοῦ φουσάτου, ἐφοβήθη καὶ δὲν ἐλάλησε τίποτε. καὶ πρῶτος εἰς τὴν βουλὴν ἦτον τοῦ θανάτου τοῦ

Βάρ-

Βάρδα ὁ γαμπρός του, ὁ ἄνδρας τῆς θυγατρός του μετὰ τοῦ Βασιλείου. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Δρουγγάριος τῆς βίγλης τὴν σύγχυσιν τοῦ φουσάτου, ἦλθεν εἰς τὴν μέσην καὶ ἔπαυσε τὴν σύγχυσιν, καὶ εἰρήνευσεν ὅλους, λέγοντας πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι δικαίως ἦτον ἐκεῖνο ὁποῦ τοῦ ἔκαμαν τοῦ Βάρδα, καὶ τὸν βασιλέα εὐφήμησεν. ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἁρμάδος καὶ τοῦ φουσάτου ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔκαμε παιδὶ ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε τὸν Βασίλειον ὡς υἱόν του, καὶ ἐτίμησέ τον Μάγιστρον. ὁ γὰρ θάνατος τοῦ Βάρδα ἦτον ζωὴ τοῦ Βασιλείου. καὶ ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπλούτισε καὶ τὸν ἐστόλισε· καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τὸν ἐπῆρεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας μετὰ παντὸς τοῦ Λαοῦ, καὶ ἔκαμέ τον ὑποψήφιον τῆς βασιλείας, καὶ ἔβαλέ του καὶ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὥστε μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Βασίλειος νὰ εἶναι βασιλεὺς τὸν ἐκήρυξε. καὶ ὁ Βασίλειος, ὡς ὑψώθη εἰς τὴν τοιαύτην Ἀξίαν, ἄρχισε καὶ ἐμπόδιζε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις ὁποῦ ἔκαμνε, καὶ τὸν ὠνείδειζε πολλά. διότι, ὡσὰν ἤθελε μεθύσῃ, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, καὶ ἔκοπτεν ὀφτία, μύταις, χέρια, κεφάλια τῶν ἀνθρώπων ἀδίκως, καὶ ὁ Κόσμος ἐβόα. εἰς δὲ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁποῦ εἶχεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Βασίλειον, ἐγένετο τόση ὀργὴ καὶ φθόνος, καὶ ἡτοίμασεν ἀνθρώπους νὰ τὸν θανατώσουν, διότι εἶχε καὶ συνεργοὺς Σαββάτιον καὶ Πηγάνην τοὺς Στρατηγούς. ὁ δὲ Βασίλειος δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐλέγχῃ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπεῖτο πολλὰ νὰ τὸν ὀνειδίζῃ ὁ Βασίλειος, καὶ ἐπῆρεν ἕνα τοῦ Παλατίου ἄνθρωπον, ὀνόματι Βασιλικῖνον, καὶ τοῦ ἐφόρεσε τὸ χρυσὸν βασιλικὸν φόρεμα, καὶ τὴν κορώναν τὴν βασιλικὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι ἔμπροσθεν εἰς τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ καὶ εἶπεν. ὦ ἀδελφοὶ, τοῦτον θέλω νὰ ὑψώσω εἰς τὸν ὑψηλότατον θρόνον τῆς βασιλείας, καὶ οὐχὶ τὸν Βασίλειον. οἱ δὲ Ἄρχοντες, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ βασιλέως ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν. ὁ δὲ Βασίλειος τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσυμβουλεύθη μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, καὶ ἐμελέτησε νὰ θανατώσῃ τὸν βασιλέα. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦτον εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ἁγίου Μάμαντος, καὶ ἔτρωγε, καὶ ἔπινε, καὶ χοροὺς καὶ εὐθυμίας μεγάλας ἔκαμνε. καὶ ὡς ἐμέθυσεν, ἦτον ὥρα τρίτη τῆς νυκτὸς καὶ ἐκοιμᾶτο, καὶ ἐπήδησεν ὁ Βασίλειος μὲ ἄλλους πολλοὺς πιστοὺς αὐτοῦ, καὶ ἔσφαξε τὸν βασιλέα. ἔκαμε δὲ ὁ Μιχαὴλ εἰς τὴν βασιλείαν χρόνους, ιδ'. μετὰ δὲ τὴν μητέρα του ἔκαμε χρόνους, γ'. καὶ μόνος του τοὺς ἄλλους.

Σφαγὴ Μιχαὴλ Βασιλέως. Βασιλεία Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος.

ΜΕτὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Βασίλειος ὁ Μακεδὼν μὲ τὴν βουλὴν τῶν Ἀρχόντων τῆς Συγκλήτου, καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ, ἔτη ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ,ϛϛ'. καὶ καθὼς ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἔμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἄνοιξε τὸν

βα-

βασιλικὸν βίον, καὶ δὲν ἦυρε μέσα, μόνον τρία κεντηνάρια χρυσάφι. τὰ δὲ ἄλλα ὁπῦ εἶχεν ἡ βασιλεία, ὅλα τὰ ἔφθειρε καὶ τὰ ἠφάνισεν ὁ Μιχαὴλ, καθὼς ἠκούσατε, εἰς μέθαις, καὶ πορνείαις, εἰς χαρίσματα ὁπῦ ἐχάριζε, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτίας καὶ κακά. οἱ δὲ Ἄρχοντες καὶ ὁ ἐπίλοιπος Λαὸς εἶπαν τῦ βασιλέως, ὅτι ἐκεῖνοι ὁπῦ τὰ ἐπῆραν ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ, νὰ τὰ δώσουν εἰς τὴν βασιλείαν, διότι ἦσαν ἐγγράφως, πῦ, καὶ πῶς, καὶ πόσα ἐδόθησαν. ὁ βασιλεὺς Βασίλειος ὑπὸ ἀγαθωσύνης αὐτῦ καὶ φιλανθρωπίας ὥρισεν, ὅτι ὅσοι ἔλαβαν χρυσίον παρὰ Μιχαὴλ τῦ Βασιλέως, τὸ ἥμισυ εἶναι χάρισμα αὐτῶν, καὶ τὸ ἥμισυ νὰ φέρουν εἰς τὴν βασιλείαν. καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῦ βασιλέως τὸ ἥμισυ ἤφεραν, καὶ ἐσυνάχθη χρυσίον κεντηνάρια τριακόσια, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς φύλαξιν διὰ χρείαν τῆς βασιλείας. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμοίρασε φλωρία πολλὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, οὐχὶ ἀπὸ τῆς βασιλείας, ἀμὴ ἀπὸ ἐδικά τυ. ὅμως, καθὼς ἐβασίλευσε τῦτος ὁ Βασίλειος, εὑρέθη βίος πολὺς, ὁπῦ ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὴν γῆν. ἔκαμε δὲ ὁρισμὸν εἰς τοὺς Κριτὰς, ὅτι νὰ γίνεται δικαιοσύνη, διότι ἦτον πολλὰ δικαιότατος, καὶ οἱ πλούσιοι νὰ μὴν ἀδικοῦν τοὺς πτωχούς. καὶ ἔβαλε Κριτὰς κατὰ τόπους, καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀδικίαι ὁπῦ ἦσαν εἰς τὸν Λαόν. ἔκαμε δὲ καὶ τόπον, ἤγουν ὀσπήτια διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους, ὁπῦ εἶχαν κρίσες, καὶ ἀναπαύονταν, καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χωρὶς καμίας πλερωμῆς, ἕως οὗ νὰ λάβουν ἀπόφασιν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὑπήγενε καθ' ἕνας εἰς τὸν τόπον τυ. καὶ ἔβαλε κατὰ τόπους ἀνθρώπους πιστοὺς ἐδικούς τυ προβλεπτὰς διὰ νὰ μὴν ἀδικῆται τινάς. καὶ ὁποῖον ἤθελε μάθῃ ὅτι τὸν ἀδίκησαν, ἐν τῷ ἅμα ἔπεμπε καὶ τὸν ἤφερναν, καὶ ἔδιδε τὸ δίκαιον αὐτῦ. καὶ οὕτως ἔπαυσε πᾶσα ἀδικία καὶ κακὸν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁπῦ εἰς τὰς ἡμέρας Μιχαὴλ τῦ βασιλέως καὶ ἡ πέτραις ἐβόων ἀπὸ τὰς ἀδικίας. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαβαλίκευσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπήγενεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐπερπάτησεν ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἔκραζαν οἱ ὑπηρέται αὐτῦ, ὅτι ἐὰν ἔχῃ τινὰς ἄδικον ἀπὸ τινὰ, νὰ ἔλθῃ ἔμπροσθεν τῦ Βασιλέως. καὶ δὲν εὑρέθη τινὰς νὰ ὑπάγῃ ἔμπροσθεν τῦ βασιλέως νὰ ἐγκαλέσῃ διὰ ἀδικίαν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῦ Μιχαὴλ ὅλα τὰ κακὰ ὁπῦ ἦσαν εἰς τὴν Πόλιν ἔπαυσαν καὶ ἔγιναν ἀγαθά. καὶ ἐδοξάζετο ὁ Θεὸς, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐχαίροντο, βλέποντες τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῦ Βασιλέως, ὁπῦ εἶχεν εἰς τὸν Λαόν τυ. ὁ δὲ βασιλεὺς εὔγαλε Φώτιον τὸν Πατριάρχην μετὰ ἀρχιερατικῆς Συνόδου ὡς παράνομον ὁπῦ ἔλαβε τὸν θρόνον ἀδίκως, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν νόμιμον Πατριάρχην, Ἰγνάτιον τὸν Ἡγιασμένον, τὸν ὁποῖον εὔγαλεν ὁ Βάρδας ἀδίκως καὶ παρανόμως. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας, ἐγένετο ἐπιβουλὴ κατ' αὐτῦ παρὰ τῦ Συμβατίου Γεωργίου, καὶ Πηγάνη, τῶν Πατρικίων καὶ Στρατηγῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν. καὶ ἔκαμεν ἐξέτασιν, καὶ ἐφάνησαν τῦτοι ἐπίβουλοι τῆς ζωῆς τῦ βασιλέως. καὶ ὁ μὲν Συμβάτιος καὶ Γεώργιος καὶ Πηγάνης ὑστερήθησαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἤγουν τοὺς ἐτύφλωσαν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐξώρισε. καὶ θέλωντας νὰ κόψῃ τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν αὐτῦ, ἔστεψε τοὺς δύο υἱοὺς αὐτῦ Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα βασιλεῖς. τῷ δὲ, γ' χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἀνηγόρευσε καὶ τοὺς ἄλλους

δύο Υἱοὺς αὐτῦ Ἀλέξανδρον καὶ Στέφανον ἐν τῇ τῦ Θεῦ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐσύναξε φυσάτα καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Βαρβάρων. διότι εὐγῆκεν ὁ Χρυσόχειρος, ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ἦτον πολλὰ ἀνδρειομένος, καὶ ἔκαμνε μεγάλον ἀφανισμὸν εἰς τὰς Χώρας τῶν Ῥωμαίων. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ὑπῆγεν ἐκεῖ, ἔκαμε μεγάλον ἐξολοθρευμὸν εἰς τὰς Χώρας τῶν ἐχθρῶν. καὶ ἄλλους ἔσφαξεν, ἄλλους ἐπῆρε σκλάβους, καὶ χρυσίον ἀμέτρητον ἔλαβε, καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα, καὶ ἐλευθέρωσεν ὅλους τοὺς Ῥωμαίους, ὁπῦ ἦσαν αἰχμάλωτοι ἀπὸ τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τῦ Βασιλέως. καὶ ἔβαλε φωτίαν, καὶ ἔκαψε πολλὰς ἀπὸ τὰς Χώρας αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἐκράτησε καὶ ἦλθε μετὰ μεγάλης νίκης καὶ χαρᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐμπῆκεν ἀπὸ τὴν χρυσῆν πόρταν μετὰ εὐφημίας μεγάλης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἔκαμε λιτανείαν, καὶ ἔλαβεν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν παρὰ Ἰγνατίου τῦ Πατριάρχου. καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὸ Παλάτι τυ, καὶ ἔδωκεν εὐεργεσίας, καὶ δωρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς Στρατηγοὺς, τῦ καθ' ἑνὸς κατὰ τὴν ἀξίαν τυ, ὁπῦ εὑρίσκετο. μετὰ δὲ χρόνον ἕνα εὐγῆκε πάλιν ὁ Χρυσόχειρος εἰς τῶν Ῥωμαίων τοὺς τόπους καὶ ἠφάνιζεν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τῦτο, ἔπεμψε δύο Στρατηγοὺς μὲ φυσάτα πολλὰ κατὰ τῦ Χρυσοχείρου εἰς τὴν Ἀφρικήν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐσφάγησαν πολλοὶ, ὅμως ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι. ἔδραμαν δὲ ὀπίσω αὐτῦ καὶ ἔφθασάν τον, καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλήν τυ, καὶ τῶν συντρόφων τυ. καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν βασιλέα χαροποιὰ μηνύματα, ὅτι ἐνίκησαν τὸν Χρυσόχειρον μετὰ φυσάτα τυ, καὶ τὴν κεφαλήν τυ ἔστειλαν, ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τὴν νίκην, ὅτι ἐνικήθη ὁ Χρυσόχειρος καὶ εἶδε τὴν κεφαλήν τυ, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ ἔκαμε χαρὰς μεγάλας εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ὡσὰν ἔπεσεν ὁ Χρυσόχειρος, ἡ Ἀφρικὴ καὶ οἱ ἄλλοι τόποι ἐκεῖνοι ἐταπεινώθησαν πολλά. ἐκινδύνευσε δὲ μεγάλως τὸ φυσάτον τῦ βασιλέως, ὅτι ἦλθαν εἰς μεγάλην φιλονεικίαν οἱ δύο Στρατηγοὶ, ποῖος νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα. Ἰγνάτιος δὲ ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης ἔδωκε τὸ κοινὸν χρέος, καὶ ὑπῆγεν εἰν τὰς αἰωνίους μονὰς, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε πάλιν τὸν θρόνον εἰς τὸν Φώτιον. κατὰ τῦτον τὸν καιρὸν ἔγινεν ἐπιβουλὴ κατὰ τῦ βασιλέως παρὰ τῦ Πατρικίου Ῥωμανοῦ τῦ Κουρκουᾶ, καὶ ἄλλων πολλῶν. καὶ μαθὼν τῦτο ὁ βασιλεὺς, τὸν μὲν Ῥωμανὸν ἐτύφλωσε, τοὺς δὲ ἄλλους ἔδειρε καὶ τοὺς ἐξώρισεν. αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ Ἀμηρᾶς τῆς Ταρσοῦ ἔκαμε τριάντα καράβια μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν οἱ Σαρακηνοὶ Κουμπάρια, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Εὔριππον. ὁ δὲ Στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ ὁρισμοῦ βασιλικοῦ ἐσύναξε πολὺν Λαὸν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μέσα εἰς τὴν Εὔριππον. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἦλθαν εἰς τὰ τειχία τῦ Κάστρου, καὶ ἔδωκαν πόλεμον δυνατὸν, καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν, καὶ ὅταν ἐπολέμουν, ἦλθεν ἄνεμος δυνατὸς καὶ ἐκάησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὰ καράβια ἐκεῖνα τὰ περισσότερα. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Εὐρίππου, ὡς εἶδαν τὸν ἀφανισμὸν τῶν καραβίων καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἄνοιξαν ταῖς πόρταις καὶ ἔδραμαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ πρῶτον πόλεμον ὁπῦ ἔδωκαν, ἔσφαξαν τὸν Ἀμηρᾶν, καὶ ἄλλους πολλούς. οἱ δὲ ἐπίλοιποι, ὡς εἶδαν

τὸν θάνατον τȣ̃ Ἀμηρᾶ κ̀ τῶν ἐπιλοίπων, ἔδραμαν εἰς τὰ καράβια ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἔμειναν κ̀ δὲν ἐκάησαν, κ̀ ἔφυγαν μ̄τ̄ μεγάλης ἐντροπῆς. ἀπὸ δὲ τῆς Κρήτης εὐγῆκαν εἰκοσιεπτὰ κȣμπάρια μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν γαλέας τȣ̃ Σαὴλ τȣ̃ Τȣ́ρκȣ, ὁ ὁποῖος ἦτον Ἀφέντης τῆς Κρήτης, κ̀ εἰς αὐτὰ εἶχεν ἕνα Φώτιον ὀνόματι, ἄνδρα ἄξιον τȣ̃ πολέμȣ. κ̀ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Κρήτην κ̀ ἤρχετο κ̄τ̄ τῶν Ῥωμαίων, κ̀ ἦλθαν κȣρεύοντας τὰ Νησία ἕως εἰς τὸν Μαρμαρᾶν. ὁ δὲ Πατρίκιος ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἁρμάδας τȣ̃ βασιλέως Βασιλείȣ, ὡς ἔμαθε τȣ̃το, ἔδραμε κ̄τ̄ τῶν ἐχθρῶν κ̀ ἔδωκεν εἰς αὐτά. κ̀ τὰ μὲν εἴκοσι τελείως ἠφάνισε, τȣ̀ς δὲ Βαρβάρȣς ὅλȣς ἀπεκεφάλισε, κ̀ ἄλλȣς ἔκαψε μ̄τ̄ καράβια, κ̀ ἄλλȣς ἔπνιξεν εἰς τὴν θάλασσαν. αἱ δὲ ἑπτὰ ἀπὸ τὰς γαλέας ἐκείνας ἔφυγαν, κ̀ μόλις ὑπῆγαν εἰς τὴν Κρήτην. πάλιν δὲν ἔπαυσαν οἱ Βάρβαροι, ἀμὴ ἔκαμαν ἄλλας γαλέας, κ̀ ὑπῆγαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὴν Μοθώνην, καὶ εἰς τὴν Πάτραν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τȣ̃το, ἔπεμψεν αὐτὸν τὸν Πατρίκιον Νικήταν μὲ τὴν ἁρμάδα κ̄τ̄ τῶν ἐχθρῶν. ὁ δὲ Πατρίκιος ἦλθεν εἰς ταῖς Κεγχρεαῖς, εἰς τὴν Κόρινθον, κ̀ διὰ νὰ μὴ δώσῃ εἰς τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς καμίαν εἴδησιν, ἀμὴ νὰ εἶναι ἀμέριμνοι, ἐσύναξεν ὅλον τὸν Λαὸν ἀπὸ τὴν Κόρινθον κ̀ ἀπὸ τὰ χωρία, κ̀ ἐπέρασε τὴν νύκτα τὰ κάτεργά τȣ πέραν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Κορίνθȣ διὰ τῆς γῆς. τινὲς λέγȣν, ὅτι ἀπάνω εἰς ἁμάξια τὰ ἔβαλε κ̀ τὰ ἐπέρασεν. ἄλλοι λέγȣν ὅτι τὰ ἔσυραν ἄνθρωποι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν μὲ τέχνην κ̀ τὰ ἐπέρασαν. εἶναι δὲ τὸ διάστημα τῶν Κεγχρεῶν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕως τὴν ἄλλην θάλασσαν τῆς Κορίνθȣ μίλια ἕξ, κ̀ διὰ τȣ̃το λέγεται ἑξαμίλι ὁ τόπος. κ̀ ὡς ἐπέρασεν ἡ Ἁρμάδα, οἱ ἐχθροὶ δὲν εἶχαν κανένα φόβον μήτε μέριμναν, κ̀ ἐν τῷ ἅμα ἐξαίφνης ἔδωκεν εἰς αὐτȣ̀ς ὁ Πατρίκιος μὲ τὴν Ἁρμάδα, κ̀ πολλοὶ ἀπὸ τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς ἔδωκαν εἰς τὴν γῆν κ̀ ἔφυγαν μέσα τὸν Μωρέαν, κ̀ πολλȣ̀ς ἔσφαξαν, κ̀ τὰ καράβια ἄλλα ἔκαψεν, ἄλλα ἔπνιξε, κ̀ τελείως τὰ ἐξωλόθρευσε. τὸν δὲ πρῶτον τῆς Ἁρμάδος μ̄τ̄ κ̀ ἄλλων πολλῶν ἔπιασε ζωντανὸν κ̀ ἀπεκεφάλισε. κ̀ πολλοὶ ἐκάησαν μέσα εἰς τὰ καράβια, κ̀ πολλοὶ ἐπνίγησαν. ἐκεῖνοι δὲ ὁπȣ̃ ἔφυγαν εἰς τὴν στερεὰν τȣ̃ Μωρέως, ἔστειλε φȣσάτον πολὺ κ̀ τȣ̀ς ἔπιασαν. κ̀ ἄλλȣς ἐφȣ́ρκισεν, ἄλλȣς ἐκρέμασεν ἀπὸ τὰ ποδάρια, ἄλλȣς ἔγδαρε, κ̀ ἄλλȣς ἔβαλεν εἰς τὰ χαλκώματα, κ̀ τȣ̀ς ἔβρασε μὲ πίσσαν, κ̀ ἐξωλόθρευσε τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν Βαρβάρων, ὁπȣ̃ ἦσαν εἰς τὰ καράβια ἐκεῖνα. κ̀ ȣ̀ μόνον τȣ́ταις ταῖς νίκαις ἔκαμαν διὰ στερεᾶς κ̀ θαλάσσης οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰς ἡμέρας τȣ́τȣ τȣ̃ βασιλέως, ἀμὴ κ̀ ἄλλαις περισσότεραις. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐνθυμήθη, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν τὴν Πατρίδα τȣ εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, ὁπȣ̃ ἔμεινεν εἰς τὸ Μοναστήριον τȣ̃ Ἁγίȣ Διομήδȣς, κ̀ ἐκαλλώπισεν αὐτὸ ἐκ βάθρων, κ̀ ἐστόλισε μέσα κ̀ ἔξω μὲ πολύτιμα πράγματα κ̀ λαμπρά. κ̀ πολλὰ κτήματα ἔβαλεν εἰς αὐτὸ διὰ ζωοτροφίαν τῶν Μοναχῶν κ̀ ξένων. καὶ τῆς Δανιηλίδος τὸν υἱὸν ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, ὁπȣ̃ ἔκαμεν ἀδελφὸν πνευματικὸν, ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, ἐδέχθη μὲ μεγάλην παῤῥησίαν, κ̀ προτοσπαθάριον τὸν ἐτίμησε. τὴν δὲ μητέρα τȣ τὴν Δανιηλίδα ἔστειλε κ̀ τὴν ἤφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, κ̀ τῆς ἐχάρισε μεγάλας χάριτας κ̀ δωρεὰς, κ̀ ἀπέστειλέ τὴν Κυρίαν τȣ̃ τόπȣ ἐκείνȣ, καθὼς τῆς ἔταξεν ὅταν τȣ̃ εἶπεν ὅτι πῶς θέλει γένῃ Βασιλεύς. τȣ̃τος ὁ Βασιλεὺς πολλȣ̀ς Ναȣ̀ς ἀνεκαίνισεν ἐκ βάθρων, κ̀ χαλασμένȣς ὠκοδόμησε, κ̀ πρῶτον μὲν τῆς Ἁγίας Σοφίας τὴν δυτικὴν καμάραν τὴν μεγάλην, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ, ὅτι εἰς πολλȣ̀ς τόπȣς ἄνοιξε, κ̀ μὲ τέχνην τῶν πολλῶν τὴν ἐσφάλισεν ὁπόθεν ἦτον χαλασμένη, κ̀ τὴν ἐστερέωσε. κ̀ τὰς ζωγραφίας ὅλας ὁπȣ̃ ἐχάλασαν ἱστόρισε. κ̀ τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁπȣ̃ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸ πρῶτον κάλλος τῆς εὐμορφίας κ̀ εὐπρεπείας, τὸν ἐκαλλώπισε καλλιώτερον παρὰ τὸν πρῶτον. καὶ τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκȣ, ὁπȣ̃ ἦτον εἰς τὴν πηγὴν κ̀ ἐχάλασε, τὸν ἀνεκαίνισε καλλιώτερα ἀπὸ τὶ ἦτον πρῶτα. κ̀ ἄλλον Ναὸν τῆς Θεοτόκȣ, ὁπȣ̃ ἔπεσεν ἀπὸ σεισμὸν ἐκ βάθρων, τὸν ἔκτισεν ὡραιότερον κ̀ καλλιώτερον παρὰ ὁπȣ̃ ἦτον πρῶτα. κ̀ τȣ̃ Ἁγίȣ Στεφανȣ̀ τȣ̃ Πρωτομάρτυρος τὸν Ναὸν, ὁπȣ̃ ἔπεσεν ἀπὸ θεμελίȣ, ἔκτισε κ̀ ἐκαλλώπισε. κ̀ δύο Ναȣ̀ς τȣ̃ Βαπτιστȣ̃ Ἰωάννȣ, τὸν ἕνα ἐκ βάθρων, κ̀ τὸν ἄλλον περισσότερον ἀνωκοδόμησε. κ̀ τὸν Ναὸν τȣ̃ Ἁγίȣ Ἀποστόλȣ Φιλίππȣ, κ̀ τὸν Ναὸν τȣ̃ Ἁγίȣ Λȣκᾶ τȣ̃ Εὐαγγελιστȣ̃ ἀπὸ θεμελίων. ἔκαμε κ̀ τὸν μέγαν Ναὸν τȣ̃ Ἁγίȣ Μάρτυρος Μωκίȣ, κ̀ τὸν Ναὸν ὁπȣ̃ ἦτον πλησίον τȣ̃ Ἁγίȣ Ἀνδρέȣ τȣ̃ Πρωτοκλήτȣ, ὁπȣ̃ ἔπεσεν, εἰς τὸ πρῶτον κάλλος τὸν ἔκαμε. κ̀ τὸν Ναὸν τȣ̃ Ἁγίȣ Ῥωμανȣ̃, κ̀ τȣ̃ Ἁγίȣ Δημητρίȣ, κ̀ τȣ̃ Ἁγίȣ Αἱμιλιανȣ̃, ὁπȣ̃ ἐπαλαιώθησαν, ἐκ βάθρων τȣ̀ς ἔκτισε. κ̀ τȣ̀ς Ναȣ̀ς τȣ̃ Ἁγίȣ Ναζαρίȣ, τῆς Χριστȣ̃ Ἀναστάσεως, κ̀ Ἀναστασίας τῆς Μάρτυρος, κ̀ τȣ̃ Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος, κ̀ τȣ̃ Μάρτυρος Ἀκακίȣ, κ̀ τȣ̃ Προφήτȣ Ἡλίȣ, ἄλλȣς ἔκτισεν ἐκ βάθρων ὁπȣ̃ ἔπεσαν, κ̀ ἄλλȣς χαλασμένȣς ὠκοδόμησε, καθὼς ἦσαν πρότερον κ̀ καλλίτερα. κ̀ νέαις Ἐκκλησίαις ἔκαμεν εἰς ὄνομα τȣ̃ Δεσπότȣ Χριστȣ̃, κ̀ τȣ̃ Πρώτȣ τῶν Ἀγγέλων Μιχαὴλ, κ̀ Ἡλιȣ̃ τȣ̃ Προφήτȣ, κ̀ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκȣ, κ̀ τȣ̃ Μεγάλȣ Νικολάȣ, κ̀ τȣ̃ Ἀποστόλȣ Πέτρȣ. κ̀ ȣ̀ μόνον τȣ́τȣς ἔκτισε κ̀ ἀνεκαίνισεν, ἀμὴ κ̀ ἄλλȣς πολλȣ́ς, κ̀ μέσα εἰς τὴν Πόλιν, κ̀ εἰς τὸ Παλάτι τȣ, κ̀ ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν Μοναστήρια κ̀ Ἐκκλησίας δὲν ἔπαυσεν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας τȣ νὰ μὴν καλλωπίζῃ, κ̀ νὰ κτίζῃ κ̀ νὰ εὐτρεπίζῃ. κ̀ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας κ̀ Μοναστήρια ἔκαμε κ̀ καλωσύνην, κ̀ ἔδωκεν ἀφιερώματα, κτήματα, εἰς φωταγωγίαν τῶν Ναῶν, κ̀ εἰς ζωοτροφίαν Ἱερέων κ̀ Μοναχῶν, κ̀ πολλȣ̀ς Ἑβραίȣς, ἔκαμε Χριστιανȣ̀ς, κ̀ ἔδωκέ τȣς χαρίσματα κ̀ δωρεὰς μεγάλας, κ̀ εἰς ἕνα γένος τῶν Βȣλγάρων, ὁπȣ̃ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, ἔστειλεν εἰς αὐτȣ̀ς ἄνδρας εὐσεβεῖς, κ̀ ἐναρέτȣς, κ̀ σοφίας ἐμπεπλησμένȣς, κ̀ τȣ̀ς ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν Πίστιν τȣ̃ Χριστȣ̃. κ̀ τȣ̀ς Ῥώς, ἤγȣν τȣ̀ς Ῥȣ́σȣς, ἦτον ἡ αἰτία ὁπȣ̃ ἐβαπτίσθησαν, κ̀ ἀπέστειλεν εἰς αὐτȣ̀ς Ἀρχιερέα. ἀμὴ ἄξιον εἶναι νὰ διηγηθȣ̃μεν τὸ

θαῦμα ὁπȣ̃ ἔγινε πολλὰ τȣ̃ Ἀρχιερέως ὅταν τὸν ἀπέστειλεν ἐκεῖ. καθὼς ὑπῆγεν, ἦυρε τὸν Ἀφέντην τȣ̃ τόπȣ πολλὰ συγχυσμένον, καὶ τȣ̀ς Ἄρχοντας αὐτȣ̃ διὰ τὴν πίστιν ὁπȣ̃ ἐπίστευσαν, καὶ εὐγῆκαν πάλιν ἀπ' αὐτήν. ὅμως ἐδίδασκεν αὐτȣ̀ς πολλὰ ὁ Ἀρχιερεὺς κρατῶντας εἰς τὸ χέρι τȣ καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτȣ̀ς περὶ τῆς Θείας Οἰκονομίας τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃, καὶ περὶ τῶν θαυμάτων, ὁπȣ̃ ἔγιναν πρὶν νὰ σαρκωθῇ ὁ Χριστὸς, καὶ ἀφ' ȣ̃ ἐσαρκώθη. μέσα δὲ εἰς τὰ θαύματα, ὁπȣ̃ ἐξηγήθη, εἶπε καὶ περὶ τῶν τριῶν Παίδων, πῶς τȣ̀ς ἔβαλαν μέσα εἰς τὴν κάμινον, καὶ εὐγῆκαν ἀβλαβεῖς καὶ δὲν ἐκάηκαν. τότε, ὡς ἤκȣσαν τὸ γένος τὸν Βαρβάρων τȣ̃το τὸ θαῦμα, ἐφώναξαν ὅλοι μιᾷ φωνῇ. ὅτι ἐὰν δὲν γένῃ τȣ̃το τὸ θαῦμα ὡσὰν ἐγίνη καὶ εἰς τȣ̀ς τρεῖς Παῖδας, ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν. ὁ δὲ Ἁγιώτατος Ἀρχιερεὺς, ἔστωντας νὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν λόγον τȣ̃ Κυρίȣ ὁπȣ̃ εἶπεν, ὅ, τι ἐὰν ζητήσετε ἐν τῷ ὀνόματί μȣ θέλετε τὸ λάβει, καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ὁπȣ̃ κάμνω ἐγὼ, θέλει κάμετε, εἶπε πρὸς αὐτȣ̀ς. ὅτι ἐὰν θέλετε ἐξ ὅλης σας τῆς ψυχῆς νὰ πιστεύσετε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησȣ̃ν Χριστὸν, ζητήσετέ μοι ὅ, τι θέλετε, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει τὸ κάμει, ἐὰν καὶ ἡμεῖς ἤμεσθεν ἐλάχιστοι καὶ ἀνάξιοι. οἱ δὲ Βάρβαροι ἀπεκρίθησαν ὅλοι μιᾷ φωνῇ, ὅτι νὰ ἀνάψωμεν φωτίαν, καὶ νὰ βάλῃς μέσα τὸ βιβλίον τȣ̃ Εὐαγγελίȣ, καὶ ἐὰν εἶναι καὶ δὲν καῇ, καὶ εὔγῃ ἄβλαβον, νὰ πιστεύσωμεν ὁλοψύχως εἰς τὸν Θεὸν, ὁπȣ̃ κηρύττεις καὶ διδάσκεις. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ὡς ἤκȣσε τὸν λόγον, τȣ̃ ἤρεσε, καὶ ἔστερξέ τον ἔμπροσθεν ὅλȣ τȣ̃ Λαȣ̃. καὶ ȣ̃τως ἄναψαν μεγάλην φωτίαν οἱ Βάρβαροι. καὶ ὁ Ἅγιος, κρατῶν τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖράς τȣ, ἐσύκωσε τȣ̀ς ὀφθαλμȣ́ς τȣ πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὁμȣ̃ καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ἔλεγεν ἔμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν Λαόν. δόξασόν σȣ τὸ ἅγιον ὄνομα, Κύριε Ἰησȣ̃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ καθὼς εἶπε τὸν λόγον τȣ̃τον, ἔρριψε τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον μέσα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἡ φωτία ἐκαίετο πολλὴν ὥραν. ὡς δὲ ἔπαυσεν ἡ φωτία τελείως, ἐγύρευσαν εἰς τὴν στάκτην μέσα τῆς φωτίας, καὶ ἦυραν τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. ὢ τȣ̃ θαύματος, χωρὶς καμίαν βλάβην τῆς φωτίας, καὶ ἔστεκε λαμπρὸν καὶ καθαρὸν, καθὼς τὸ ἔρριψαν. καὶ ἐθαύμασαν μεγάλως οἱ Βάρβαροι, καὶ τὸν Θεὸν ὁλοψύχως ἐδόξασαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν μετὰ καθαρᾶς καρδίας καὶ πίστεως. καὶ ἔδραμαν μικροί τε καὶ μεγάλοι καὶ ἐβαπτίσθησαν. μετὰ τȣ̃τον τὸν χρόνον, ὁ πρῶτος υἱὸς τȣ̃ Βασιλέως ὁ Κωνσταντῖνος ἀπέθανεν ἀπὸ κεφαλαλγίαν, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἡ βασίλισσα, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτȣ̃. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς φρονιμώτατος ἐπαρηγόρει τὴν Βασίλισσαν, καὶ τȣ̀ς υἱȣ̀ς αὐτȣ̃. ἔπεσε δὲ ὅλη ἡ ἀγάπη τȣ̃ Βασιλέως εἰς τὸν Λέοντα τὸν υἱόν τȣ, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ, καὶ δὲν ἤυρισκε κόρην εὐμορφωτάτην, καὶ φρόνιμην, καὶ ἐλυπεῖτο πολλά. ὅμως ἔμαθε περὶ τῆς Ἁγίας Θεοφανὼ, ὅτι εἶναι καθὼς τὴν ἐγύρευεν εὔμορφη, καὶ φρόνιμη, καὶ παρευθὺς ὥρισε καὶ τὴν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔκαμαν τὸν γά-

μον

μον. καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ὁ υἱὸς αὐτȣ̃ ὁ Λέων γυναῖκα εὐλογητικήν. περὶ δὲ αὐτῆς, καὶ τῶν γονέων, καὶ τῆς γεννήσεως τῆς Θεοφανὼ, νὰ τὸ ἐξηγηθȣ̃μεν. αὕτη ἦτον ἀπὸ τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν ἀπὸ μεγάλον γένος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο τῶν Μαρτινακίων, καὶ ὁ πατέρας της ἦτον εὐσεβὴς Χριστιανὸς, ὀνόματι Κωνσταντῖνος, Ἀφέντης ὅλης τῆς Ἀνατολῆς. καὶ ἡ μητέρα της ἐλέγετο Ἄννα, καὶ ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν· ἡ δὲ Θεοφανὼ ἦτον εὐχῆς τέκνον, διότι ἡ μητέρα της ἦτον στεῖρα καὶ δὲν ἐγέννα, καὶ διατȣ̃το νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπαρακαλȣ̃σαν τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον νὰ τȣ̀ς δώσῃ παιδὶ, καὶ πάντοτε ὑπήγεναν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκȣ δεόμενοι νὰ τȣ̀ς δώσῃ κληρονόμον. ἡ δὲ Ἁγία Θεοτόκος εἰσήκȣσε τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ ἔδωκέ τȣς παιδὶ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Θεοφανώ. καὶ ὅταν ἔγινεν ἕξη χρονῶν, τὴν ἔβαλε καὶ ἔμαθε γράμματα ἑλληνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ, καὶ καθημερινῶς ἐπρόκοπτεν εἰς τὸ καλόν. καὶ βλέποντας οἱ γονεῖς της ἐχαίροντο καὶ ἠγαλλιῶντο, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον εἰς τὸ παιδὶ ὁπȣ̃ τȣ̀ς ἐχάρισε. ὅμως νὰ ἀκȣ́σετε τί ἐγέννησεν ὁ φθόνος. ἕνας Ἱερομόναχος, ὀνόματι Σανταβαρηνὸς, εἶχε μεγάλην φιλίαν μὲ τὸν βασιλέα, καὶ ἦτον οἰκιακὸς τȣ̃ Παλατίȣ, καὶ ἤκȣε τὸν λόγον αὐτȣ̃ πολλὰ ὁ Βασιλεὺς, καὶ παῤῥησίαν μεγάλην εἶχεν. ἀμὴ τȣ̃ Παλατίȣ οἱ Ἄρχοντες δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἰδȣ̃ν, βλέποντας ταῖς δολιότητές τȣ, ὁπȣ̃ ἦτον γεμάτος ἀπὸ κάθε κακὸν καὶ φθόνον καὶ καταλαλιὰν, καὶ ἐσυνέβαλεν εἰς τὸν βασιλέα πράγματα φοβερὰ ψεύτικα, καὶ ὠργίζετο ἀδίκως. καὶ διὰ τȣ̃το τȣ̃ βασιλέως ὁ υἱὸς ὁ Λέων πολλαῖς φοραῖς τὸν ὕβρισε, καὶ τὸν εἶπε μάγον, καὶ πλάνον, καὶ ψεύτην. ὁ δὲ Σανταβαρηνὸς, ὡς ἤκȣσεν ȣ̃τως ἐσιώπησε, καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν Λέοντα μεγάλην ἀγάπην καὶ πληροφορίαν. καὶ ὡς ἐπέρασε καιρὸς, λέγει τȣ μίαν ἡμέραν. ὦ βασιλεῦ, διατί αἰτίαν, ὁπȣ̃ εἶσαι νέος δὲν βαστάζεις σπαθὶ, ἢ μαχαῖρι, ὅταν ὑπαγένεις μὲ τὸν Πατέρα σȣ εἰς τὸ κυνῆγι, ἂν εἶναι καὶ κάμνῃ χρεία, ἢ λαγὸν νὰ ἐγδάρȣν, ἢ ψωμὶ νὰ κόψȣν, ἢ νὰ μὴ γένῃ τίποτες ἐπιβȣλὴ κατὰ τȣ̃ Πατρός σȣ, ἢ διὰ λόγȣ σȣ, νὰ μηδὲν εὑρεθῇς χωρὶς ἅρμα, καὶ δὲν δυνηθῇς νὰ ἀντισταθῇς τῶν ἐχθρῶν σας; ὁ δὲ Λέων δὲν ἐκατανόησε τὸ φαρμάκι, ὁπȣ̃ εἶχε μέσα τȣ ὁ Σανταβαρηνὸς, ὁπȣ̃ ἐπολέμει νὰ τὸ ξεράσῃ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. ἀμὴ ἐπίστευσέ τȣ καὶ ἐπῆρεν ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ὑπόδημά τȣ κρυφῶς. ὡς δὲ ἐκατώρθωσε τὸ ἔργον, ὁπȣ̃ ἐβȣ́λετο ὁ Σανταβαρηνὸς, ὑπῆγε μυστικὰ εἰς τὸν βασιλέα καὶ τȣ̃ λέγει. ἤξευρε, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ὁ υἱός σȣ ἐπιβȣλεύεται τὴν ζωήν σȣ. καὶ ἐὰν δὲν μȣ̃ πιστεύῃς, τώρα ὁπȣ̃ εὐγένεις ἔξω εἰς τὸ κυνῆγι, γύρεψε τὰ ὑποδήματά τȣ, καὶ θέλεις εὕρει μαχαῖρι κρυμμένον μέσα, καὶ τότε νὰ πιστεύσῃς τὰ λόγιά μȣ. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκȣσεν, ἐταράχθη πολλὰ καὶ ἠλλοιώθη ἡ ὄψις τȣ. καὶ ὡς εὐγῆκεν ἔξω, ἐστάθη εἰς ἕνα τόπον, καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔχει χρείαν διὰ μαχαῖρι, καὶ εἶπεν εἰς ὅλȣς, ὅτι ἐὰν ἔχῃ τινὰς μαχαῖρι νὰ μȣ̃ δώσῃ. ὁ δὲ Λέων χωρὶς καμίαν πονηρίαν εὔγαλε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ὑπόδημά τȣ καὶ τὸ ἔδωκε τȣ̃ Πατρός τȣ. καὶ ὡς τὸ εἶδεν, ἐσφάγη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ

ὀπίσεσε τοὺς λόγους τοῦ Σανταβαρηνοῦ ὅτι εἶναι ἀληθινοὶ, καὶ παρευθὺς ἐγύρισεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔγδυσε τὸν Λέοντα τὰ βασιλικὰ φορέματα, ὁποῦ ἦτον ἐνδυμένος, καὶ ἔβαλέ τον εἰς ἕνα τόπον εἰς τὸ Παλάτι περιωρισμένον, καὶ ἠνάγκαζέ τον ὁ Σανταβαρηνὸς νὰ τὸν τυφλώσῃ. καὶ ἠβουλήθη νὰ τὸ κάμῃ. ἀμὴ ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἄρχοντες ἐμπόδισαν. ὅμως ἐξώρισέ τον μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν Θεοφανὼ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ σφαλισμένος χρόνους τρεῖς. ἡ δὲ Μητέρα τοῦ Λέοντος ἔκλαιε καθημερινῶς διὰ τὸν υἱόν της. λοιπὸν εἶχεν εἰς τὴν κάμεραν της ἕνα πουλὶ, ψιττακὸν ὀνομαζόμενον, εἰς τὸ κλουβὶ μέσα, τὸ ὁποῖον λέγεται Παπαγᾶς, καὶ μιμεῖται πολλὰ τῶν ἀνθρώπων τοὺς λόγους, καὶ λαλεῖ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ εἴτι ἀκούσει. καὶ ἡ Βασίλισσα ἀεννάως νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔλεγεν ἄλλο κλαίουσα, μόνον, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. καὶ ἀκούωντας ὁ Παπαγᾶς καθημερινῶς ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν, ἄλλο δὲν ἔλεγε καὶ αὐτὸς, μόνον, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. λοιπὸν μίαν ἡμέραν ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἠλιοῦ. ἡ δὲ Βασίλισσα ἐπῆρε τὸν Παπαγᾶν μὲ τὸ κλουβὶ καὶ τὸν ἐκρέμασεν ἐπάνωθεν τῆς τραπέζης, ὅπου ἤθελαν νὰ καθίσουν οἱ Ἄρχοντες νὰ γευθοῦν μὲ τὸν Βασιλέα. καὶ ὡς ἐκάθισαν καὶ ἔτρωγαν, παρευθὺς ἄρχησεν ὁ Παπαγᾶς, ὡς μαθημένος ὁποῦ ἦτον, καὶ ἔκλαιε διὰ τὸν Λένοτα ὡσὰν τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἔλεγε, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. τότε, ὡς ἤκουσαν οἱ Ἄρχοντες τὸ πουλὶ, ὁποῦ ἔλεγε τοὺς λόγους ἐκείνους τοὺς παραποιετικοὺς καὶ θρηνητικοὺς, ἔπαυσαν καὶ δὲν ἔτρωγαν πλέον, μόνον ἔσκυψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετὰ λύπης. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς τοὺς εἶδεν οὕτως, εἶπε πρὸς αὐτούς. ὦ ἀδελφοὶ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπαύσετε καὶ δὲν τρώγετε; οἱ δὲ Ἄρχοντες μετὰ δακρύων ἀπεκρίθησαν. ὦ Δέσποτα Βασιλεῦ, δὲν βλέπεις ὅτι τὸ ἄλογον ζῶον ὀνειδίζει ἡμᾶς τοὺς λογικοὺς, ἔσωντας νὰ θρηνῇ τὸν Ἀφέντην μας, καὶ νὰ τὸν κράζῃ, καὶ νὰ μᾶς ἐλέγχῃ, διατὶ τὸν ἀλησμονήσαμεν; ὅμως παρακαλοῦμεν τὴν βασιλείαν σου νὰ ἐλεγχθῇ ἡ ὑπόθεσις. καὶ εἰ μὲν εἶναι αἴτιος, ἡμεῖς νὰ σφάξωμεν αὐτὸν, καὶ τὸ αἷμά του νὰ πίωμεν. εἰ δὲ καὶ αἴτιος δὲν εἶναι, διατί νὰ στέκεται ἡ ἄδικη συκοφαντία νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν φυλακήν; ἀκούσας δὲ ὁ Βασιλεὺς τοὺς λόγους τούτους τῶν Ἀρχόντων, ἠναγκάσθη καὶ ὑπὸ τῶν πατρικῶν σπλάγχνων, καὶ ἤκουσε τὴν παρακάλεσιν αὐτῶν, καὶ ἔστειλεν ἐν τῷ ἅμα ἄνθρωπον ταχυδρόμον τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Λέοντα μὲ τὴν γυναῖκά του ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, εἰς τὸν βασιλέα τὸν Πατέρα του, καὶ ἠγκαλίσθη καὶ κατεφίλησε τὸν υἱόν του καὶ τὴν Νύμφην του. καὶ ἔγδυσεν αὐτοὺς τὰ πτωχικὰ φορέματα, καὶ τοὺς ἔνδυσε βασιλικὰ, καὶ εἶχαν τὴν προτέραν τιμὴν τῆς Βασιλείας. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἐξωρισμένος ὁ Λέων, ἔκαμε τὰ, ι α΄. Ἑωθινά. ὕστερον δὲ ὁ υἱός του ὁ Κωνσταντῖνος ἔκαμε τὰ Ἐξαποστειλάρια. μετὰ ταῦτα δὲν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Βασίλειος, βασιλεύσας χρόνους, ι θ΄. εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ βασιλέως ἐμετετέθη Βασίλειος ὁ Κρήτης εἰς τὴν Θεσσαλονίκην παρὰ Ἰγνατίου τοῦ Πατριάρχου.

Θάνατος Βασιλείου Βασιλέως. Βασιλεία Λέοντος Σοφοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Ἐ Βασίλευσε δὲ Λέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τούτου. καὶ ἔμαθε πῶς ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐβουλεύετο νὰ κάμῃ Βασιλέα ἕνα συγγενῆτου, καὶ ἐθυμώθη πολλά. καὶ ἔπεμψε τὸν Μάγιστρον Ἀνδρέαν, καὶ τὸν Μάγιστρον Ἰωάννην τὸν Λογοθέτην τοῦ Δρόμου τὸν Ἁγιοπολίτην εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ ἀνέγνωσαν τὰς αἰτίας τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ἔμπροσθεν τοῦ Λαοῦ, καὶ εὔγαλάν τον ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἁρμονιακῶν. ἔγινε δὲ Πατριάρχης Στέφανος ὁ Σύγγελος, Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως. καὶ διὰ νὰ εἶναι ὁ Ἡρακλείας ἀπεθαμμένος, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης παρὰ τοῦ Καισαρείας. τότε παρευθὺς ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ Εὐχάϊτα, καὶ ἤφεραν τὸν Σανταβαρηνὸν, ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ Μητροπολίτης, καὶ ὥρισε καὶ τὸν ἔδειραν τόσον βαρέα, ὅτι τὸν ἄφηκαν διὰ ἀπεθαμμένον. καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἐξώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ ἔστειλε καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. καὶ ὅταν ἡ Θεοφανὼ ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν καὶ ἔγινε Βασίλισσα, δὲν ἐμέτρα τοῦ λόγου της οὐδὲ ποσῶς διὰ Βασίλισσαν, ἀμὴ ἀπ' ἔξω ἐβάστα βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἀπὸ μέσα ἐφόρειε τρίχινα ἱμάτια. καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἦτον σφαλισμένη εἰς ἕνα κελλὶ καὶ ἐδιάβαζε τὸ ψαλτήριον. τὸν δὲ πλοῦτον τὸν πολὺν ὁποῦ τῆς ἤφερναν, ὡς ἄχυρα τὸν ἐκαταφρόνει. νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς ἐκατώρθωνεν. ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς κρυφὰ καὶ φανερὰ ἔκαμνεν. ἡ τροφή της ἦτον ὀλίγον ψωμὶ καὶ λάχανα βρασμένα. καὶ τὰ βασιλικὰ φορέματα ὁποῦ εἶχεν, ὅλα τὰ ἐμείραζεν εἰς χήρας, καὶ ὀρφανὰ, καὶ Ἀσκητήρια, καὶ σπήλαια τῶν Καλογήρων. ἔκαμε δὲ Ἐκκλησίας, καὶ Μοναστήρια. καὶ δὲν ἔπαυεν ἀεννάως νὰ ὑπαγένῃ εἰς Μοναστήρια νὰ προσκυνᾷ διὰ τὴν ψυχήν της. καὶ τῷ Ἁγίῳ καὶ Μεγάλῳ Σαββάτῳ, λέγουσι τινὲς, ὅτι ὑπῆγεν εἰς ἕνα Μοναστῆρι ἐξακουστὸν νὰ λειτουργηθῇ. τὸ ὁποῖον Μοναστήριον ἦτον πλησίον εἰς τῆς Ἀδριανουπόλεως τὴν πόρταν, καὶ ἐλέγετο Χριστὸς ἡ Χώρα, καὶ τὴν σήμερον εἶναι Μεντζίτι τῶν Τουρκῶν. καὶ εἶναι τρουλαῖον καὶ ἔχει γράμματα εἰς τὴν τρούλλαν ἀπάνω, καὶ λέγουν, Δωροθέου. καὶ ὡσὰν ἐμπῆκε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦυρε τὸν Ἱερέα ὁποῦ ἐλειτούργει, καὶ τινὰς δὲν ἦτον ἐκεῖ, μόνον ὁ Ἡγούμενος, οἱ Ψάλται, καὶ ὁ Ἐκκλησιάρχης. καὶ ἐθαύμασεν ἡ Βασίλισσα, πῶς τοιαύτην μεγάλην ἡμέραν δὲν εἶναι οἱ Καλόγηροι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὸν Ἐκκλησιάρχην καὶ τὸν ἐρώτησεν, ὅτι, ποῦ εἶναι οἱ Πατέρες, καὶ λείπουν ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν; ὁ δὲ Ἐκκλησιάρχης ἀπεκρίθη, ὅτι εἰς τὸν κῆπον τοῦ Μοναστηρίου εὑρίσκονται, καὶ ἑτοιμάζουν φαγητὰ διὰ τὴν ἄυριον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. ἡ δὲ Βασίλισσα, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους, ἐπῆρε τὸν Ἐκκλησιάρχην, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ καὶ ἦυρε τοὺς Πατέρας ὁποῦ ἑτοίμαζαν. καὶ ἄλλος ἔσφαζεν ἀρνία, ἄλλος μοσχάρι, καὶ ἄλλοι πᾶσα γενεᾶς ζῶον. καὶ ἄλλοι

ἔγδερναν, καὶ ἦσαν τὰ χέρια τοὺς γεμάτα αἷμα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ζώων. ὡς δὲ εἶδεν ἡ Βασίλισσα τοῦτο, ἐβαρέθη πολλὰ καὶ ἐλυπήθη, ἔστωντας νὰ ἀφήσουν τὴν θείαν Λειτουργίαν τὴν ἄφθαρτον τροφὴν, καὶ ὑπῆγαν νὰ ὑπηρετοῦν τὴν φθαρτὴν τροφὴν τοῦ κορμίου. καὶ κανένα λόγον δὲν εἶπε πρὸς αὐτοὺς, μόνον ἄφηκε καὶ ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τοῦ θείου Πάσχα. καὶ μετὰ τὴν νέαν Κυριακὴν, ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην, καὶ Ἀρχιερεῖς πολλοὺς, καὶ τοὺς Κληρικοὺς, καὶ ἔκαμε Σύνοδον τοπικήν. καὶ ἐλάλησαν, ὅτι ἄτιμον καὶ ἄπρεπον εἶναι οἱ Καλόγηροι νὰ τρώγουν κρέας, ἐπειδὴ ἠρνήθησαν τὸν Κόσμον καὶ τὰ τοῦ Κόσμου, καὶ λογίζονται ὡς ἀπεθαμμένοι. καὶ ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους τῆς Βασιλίσσης ἡ Σύνοδος, ἀπέφηναν ὁμοφώνως, ὅτι οἱ Καλόγηροι κρέας νὰ μηδὲν τρώγουν, οὔτε αἱ Καλογραῖαι. καὶ ἐτυπώθη καὶ ἐσφραγίσθη αὕτη ἡ ἀπόφασις καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως, ὡς δικαία καὶ εὔλογος καὶ νόμιμος. τοὺς δὲ Εὐνούχους καὶ δούλους ὁποῦ εἶχεν ἡ Βασίλισσα καὶ δούλας ποτὲ δὲν ἔκραξε τινὸς τὸ ὄνομά του νὰ εἰπῇ, Γωάννη, ἢ Ἑλένη, μόνον κὺρ Γωάννη, καὶ κυρὰ Ἑλένη. ποτὲ τὸ κὺρ δὲν ἔλειψεν ἀπὸ ὄνομα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς τῶν δούλων της. ἡμέρα δὲν ἔλειψε νὰ μηδὲν εὐγάνῃ δάκρυα. τὸ κρεββάτι της ἦτον μὲ χρυσᾶ ῥοῦχα ὡς βασιλικὸν, καὶ αὐτὴ ἔρρικτε ψαθὶ μοναχὸν κατὰ γῆς καὶ ἐκοιμᾶτο. ποτέ της δὲν ἔφαγε ψωμὶ χωρὶς νὰ κλάψῃ τὰς ἁμαρτίας της, μὴ δὲ ἐσυκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον χωρὶς νὰ λέγῃ Ψαλμοὺς ἀπὸ τὸ ψαλτήριον. καὶ ἀπὸ τὴν πολλήν της ἐγκράτειαν ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν, καὶ ἦυρεν ἀφορμὴν καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο μὲ τὸν Βασιλέα. ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπωντας ταῦτα ὁποῦ κάμνει, ὅτι δὲν εἶναι δι' αὐτὸν, ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς, καὶ αὐτὴ ἔγινε Καλογραία εἰς ἕνα Μοναστῆρι. καὶ τόσην ἀρετὴν εἶχεν, ὅτι ἦτον ὑπερθαύμαστη. τὴν νύκτα ἔπερνε τὰ σταμνία τῶν ἀδυνάτων Καλογραίων, καὶ τὰ ἐγέμιζε νερόν. ὅμως ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχήν της, τὸ ἐγνώρισε, καὶ ἔκραξε ταῖς Καλογραῖς τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ ὅλαις συγχώρησιν, καὶ τότε ἀπέθανε. διὰ ταύτην δὲ τὴν Ἁγίαν Λέων ὁ βασιλεὺς ὁ ἄνδρας της ἔκαμε μίαν Ἐκκλησίαν περιβόητον, πλησίον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἤθελε νὰ τὴν ὀνομάσῃ εἰς τὸ ὄνομά της. πλὴν ὁ Πατριάρχης καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς δὲν τὸν ἄφησαν, ἔστωντας ὁποῦ δὲν ἔδειξε τίποτε θαῦμα μετὰ τὸν θάνατόν της. ἄλλο δὲ, ὅτι εἶπαν, πῶς αὐτὴ ὁποῦ ἦτον ἕως ὀψὲ εἰς τὰ Βασίλεια, τώρα νὰ ἔχῃ Ναὸν εἰς τὸ ὀνομά της, ὁποῦ εἶναι ἄλλοι Ἅγιοι μεγαλήτεροι, καὶ κἂν παραμικρὰν Ἐκκλησίαν δὲν ἔχουν; ἀμὴ νὰ τὴν ὀνομάσουν τῶν Ἁγίων Πάντων, διὰ νὰ τιμοῦνται ὅλοι οἱ Ἅγιοι καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγία ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας Ἀγγαίων ὁ Δοῦκας τῆς Λογγοβαρδίας, ὁ Γαμβρὸς τοῦ Ῥηγὸς τῆς Φραγγίας, ὡς ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Βασιλείου βασιλέως, ἔλυσε τὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶχε μὲ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ πολλὰς χώρας ἐπῆρε. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν Πατρίκιον Κωνσταντῖνον τὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης μὲ φουσάτα τῆς Δύσεως. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνικήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐκατεκόπησαν, καὶ μόλις ἐγλύτωσεν ὁ Πατρίκιος. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔγινεν ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς ἡμέ-

ρας, ὅτι ἐφάνησαν οἱ Ἀστέρες. καὶ ἄνεμοι δυνατοὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἔγιναν φοβεραὶ, καὶ ἔπεσεν ἀστραπὴ καὶ ἔκαψεν ἄνδρας ἑπτὰ ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν τῷ Φόρῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς ἠγάπα πολλὰ τὴν θυγατέρα τοῦ Ζαοντζᾶ, ὅτι ἦτον εὔμορφη καὶ ξεχωριστὴ εἰς τὰ κάλλη· καὶ διὰ τὴν ἀγάπην της ἔκαμε τὸν πατέρα της Βασιλοπάτορα· καὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν ὁποῦ εἶχεν, ἐπῆρεν ἄνδρα Θεόδωρον τὸν Πατρίκιον τὸν Γονιαζίτζη, τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσαν μὲ τὴν βουλὴν τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχεν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἐλέγετο Ζωὴ, καὶ ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον, καὶ ἡμάρτανε μετ' αὐτῆς. καὶ πρὶν νὰ ἀποθάνῃ ἡ Γυνὴ τοῦ βασιλέως εἶχεν αὐτήν. τῷ δὲ, γ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανε Στέφανος ὁ Πατριάρχης ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, καὶ ἔγινεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος ὀνόματι Ἀντώνιος. τὸν δὲ βασιλέα εὐλόγησεν ἕνας Κληρικὸς μὲ τὴν Ζωὴν, ὁποῦ τὴν ἐμοίχευε ζῶντος τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τοῦτο ἐκάθηραν τὸν Κληρικόν. μετὰ δὲ χρόνον ἕνα καὶ μῆνας ὀκτὼ ἀπέθανεν αὐτὴ ἡ Ζωή. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔσκαπταν νὰ τὴν θάψουν εὑρέθησαν γράμματα γλυπτὰ εἰς ἕνα μάρμαρον, καὶ ἔλεγαν. Θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος. ὁ δὲ Συμεὼν, ὁ Ἀφέντης τῶν Βουλγάρων, θέλωντας νὰ λύσῃ τὴν ἀγάπην, ὁποῦ εἶχε μὲ τοὺς Ῥωμαίους, ἦυρε πολλὰς αἰτίας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔκαμε μάχην μετ' αὐτῶν, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τοῦτο, Προκόπιον τὸν Κρηνίτην τὸν Στρατηγὸν, καὶ Κουρτίκιον τὸν Ἁρμένιον μὲ φουσάτα πολλὰ ἔπεμψε κατὰ τοῦ Συμεὼν, καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπολέμησαν, καὶ ἐνίκησαν οἱ Βούλγαροι, καὶ ἐκατέσφαξαν τοὺς Ῥωμαίους. τὸν δὲ Κρηνίτην καὶ Κουρτίκιον ἔπιασαν ζωντανούς. καὶ ὥρισεν ὁ Συμεὼν καὶ ἔκοψαν ταῖς μύταις τους, καὶ ἔστειλέ τους εἰς τὸν βασιλέα εἰς ἐντροπὴν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην καταδίκην, ἐσύναξε φουσάτα πολλὰ, καὶ ἔστειλε καὶ διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρόν του τὸν Συμεών. καὶ μετὰ φουσάτα τῆς στερεᾶς ἔστειλε Πατρίκιον Νικηφόρον τὸν Φωκᾶν· μὲ τὴν Ἁρμάδα δὲ ἔστειλεν Εὐστάθιον τὸν Πατρίκιον καὶ Δρουγγάριον. καὶ ὡς ἔσμιξαν τὰ φουσάτα, ἔγινε πόλεμος μέγας καὶ φοβερὸς, καὶ ἐνικήθη ὁ Συμεὼν κατὰ κράτος, καὶ μόλις ἐφυλάχθη εἰς τὴν Δύστραν. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντώνιος, καὶ ἐχειροτονήθη εἰς τὸν θρόνον Νικόλαος ὁ Μυστικὸς, Ἀνὴρ σοφώτατος καὶ συνετώτατος. ἔλαβε δὲ τρίτην γυναῖκα ὁ βασιλεὺς, Εὐδοκίαν τὸ ὄνομα, καὶ ἐγγαστρώθη. καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ, ἀπέθανεν αὐτὴ καὶ τὸ παιδί. τῶν δὲ Τουρκῶν ἡ Ἁρμάδα ἐδιαγούμισε τὴν Σικελίαν, ἤγουν ἕνα Κάστρον, ὁποῦ τὸ λέγουν Ταυρομενίαν. καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ Ῥωμαῖοι. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθεν εἰς τὸ Νησὶ τῆς Μιτυλήνης καὶ τῆς Λήμνου, καὶ ἔκαμεν αἰχμαλωσίαν πολλήν. τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Μωκίου. καὶ ὡσὰν ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ βῆμα, ἐπήδησεν ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἕνα ῥαβδὶ μεγάλον, καὶ ἔδωκε τὸν βασιλέα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἤθελε τὸν σκοτώσει, ἐὰν δὲν ἔκρουε τὸ ῥαβδὶ εἰς ἕνα πολυκάνδηλον, διότι ἐκεῖνο ἐπῆρεν ὅλην τὴν δύ-

ναμιν τȣ̃ ἀνδρὸς ὁπȣ̃ ἔρρηξε τὸ ῥαβδὶ, ὅμως ἀπὸ τὸν κτύπον ἔρρευσε πολὺ αἷμα ἀπὸ τὴν κεφαλήν τȣ. ἔγινε δὲ ταραχὴ μεγάλη εἰς τὸν Λαὸν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ Ἄρχοντες ἐφοβήθησαν καὶ ἔφυγαν. καὶ ἦτον ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφός τȣ κλινήρης, καὶ δὲν εὑρέθη ἐκεῖ· καὶ εὐγῆκεν ἀπ' αὐτὸν ἡ ὑποψία· ἀμὴ ἤθελαν εἰπεῖ πῶς αὐτὸς τὸν ἔβαλε νὰ σκοτώσῃ τὸν Βασιλέα διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. ἐπίασαν ὖν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ἔκαμαν τȣ πολλὰ βάσανα νὰ ὁμολογήσῃ, ἐὰν ἦσαν τινὲς ὁπȣ̃ τὸν ἔβαλαν, ἢ πολλοὶ, ἢ ὀλίγοι, καὶ δὲν ὡμολόγησε τινὰ ποσῶς. τότε ὥρισεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔκοψαν πρῶτα τὰ χέριά τȣ καὶ τὰ ποδάρια, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὸν ἔκαψαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἠβουλήθη νὰ ἐμποδίσῃ, ὅτι πλέον νὰ μηδὲν γίνεται ἡ συνάξις εἰς τὸν Ναὸν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, διότι ἐκεῖ εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν ἑωρτάζετο αὕτη ἡ Ἑορτὴ, καὶ εἶχαν συνήθειαν καὶ ὑπήγενεν ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλος ὁ Λαός. ὁ δὲ Σοφώτατος Μάρκος Μοναχὸς, Οἰκονόμος τȣ̃ αὐτȣ̃ Μοναστηρίȣ, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε τὸ Τετραῴδιον τȣ̃ Μεγάλȣ Σαββάτȣ τȣ̃ κυρȣ̃ Κοσμᾶ, πολλὰ ἐδεήθη τȣ̃ Βασιλέως περὶ τȣ́τȣ, ἵνα μὴ γένῃ αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. καὶ ὁ βασιλεὺς ἦτον εἰς μεγάλην ὀργὴν καὶ θυμόν. καὶ ὁ Μοναχὸς Μάρκος, βλέπωντας τὸν Βασιλέα ὅτως, τȣ̃ εἶπεν. ὦ Βασιλεῦ, μὴν ὀργίζεσαι πολλὰ εἰς τȣ̃το, ὅτι ὁ Δαβὶδ ὁ Προφήτης τὸ γράφει. Ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγίῳ σȣ, καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισȣ̃ντές σε ἐν μέσῳ τῆς Ἑορτῆς σȣ. ἀμὴ ἤξευρε ἡ Βασιλεία σȣ, ὅτι ἀπὸ τὴν σήμερον θέλεις ζήσει ἀκόμι χρόνȣς δέκα εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ θέλεις ἀποθάνῃ τȣ́τὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὁπȣ̃ ἐλαβώθης. καὶ ὅτως ἔγινε. καὶ ἔζησε μετὰ ταῦτα χρόνȣς, ι. καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπέθανε κατὰ τὸν λόγον τȣ̃ Ἁγίȣ Μάρκȣ. καὶ ὡς ἤκȣσε τȣ̀ς λόγȣς τȣ́τȣς ὁ βασιλεὺς, ἔδωκεν ἄδειαν νὰ γίνεται αὕτη ἡ Ἑορτὴ εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα ἐμπόδιον. ἔλαβε δὲ ὁ βασιλεὺς τετάρτην γυναῖκα, Ζωὴν τὴν Καρβοναψίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πολὺν καιρὸν ἀστεφάνωτην. εὐλόγησε δὲ τὸν Βασιλέα μετ' αὐτὴν ἕνας Γερεὺς, ὀνόματι Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐκάθηραν διὰ τὴν τετραγαμίαν ὁπȣ̃ εὐλόγησεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτὴν υἱὸν, καὶ ὠνόμασέ τον Κωνσταντῖνον, καὶ ἐκάλεσέ τον καὶ Πορφυρογέννητον. καὶ τί δηλοῖ (ἀκȣ́σατε) ὁ Πορφυρογέννητος. ὁ Βασιλεὺς ἔστωντας ὁπȣ̃ δὲν ἔκαμνε παιδὶ, καὶ ἐπεθύμει πολλὰ νὰ κάμῃ, ὡσὰν ἐγεννήθη τὸ παιδὶ, ἐστόλισεν ὅλον τὸ Παλάτι μέσα καὶ ἔξω κόκκινα, καὶ ὅλην τὴν Πόλιν εἰς χαρὰν τȣ̃ υἱȣ̃ τȣ, καὶ διὰ τȣ̃το τὸν ὠνόμασε Πορφυρογέννητον, ἔγινε δὲ καὶ Σημεῖον ὅταν ἐγεννήθη αὐτὸ τὸ παιδί· ἐφάνη Ἀστέρας λαμπρὸς, καὶ ἔστεκεν ἡμέρας, μ'. καὶ εἶχε τὰς ἀκτίνας τȣ κατὰ ἀνατολάς. ἐβάπτισε δὲ τὸ παιδίον εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν Νικόλαος ὁ Πατριάρχης. ὅμως, ἔστωντας νὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς τετράγαμος, δὲν τὸν ἄφηνεν ὁ Πατριάρχης νὰ ἐμπαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μέσα, μόνον ἔστεκεν ἔξω εἰς τὸν Νάρθηκα. ὁ δὲ Πατρίκιος ὁ Σαμωνᾶς ὁ Παρακοιμώμενος, ὁ ὁποῖος ἦτον συνεργὸς εἰς κάθε κακὸν, καὶ εἰς τὴν παρανομίαν τȣ̃ βασιλέως, ἠνάγκασε τὸν Βασιλέα, καὶ στανικῶς νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλη-

σίαν

σίαν ὡς βασιλέα ὁ Πατριάρχης. καὶ ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς Φευρουαρίῳ, α'. παρακαλῶντας τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν συγχωρήσῃ. ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἢ νὰ τὸ στέρξῃ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐθυμώθη πολλὰ ὡς εἶδε τὸ ἀμετάθετόν τȣ, καὶ εὔγαλέ τον ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἔβαλεν ἄλλον, Εὐθύμιον ὀνόματι Σύγγελον. καλὸς καὶ αὐτὸς καὶ ἐνάρετος ἄνδρας καὶ ἡγιασμένος. ὅμως καὶ αὐτὸς τὸν βασιλέα πολλὰ τὸν ἐνȣθέτησε καὶ ὠνείδισε περὶ τȣ́της τῆς τετραγαμίας. καὶ ἠβουλήθη ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ὁρισμὸν νὰ πέρνȣν οἱ Χριστιανοὶ τετάρτην γυναῖκα. καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ ἄλλων Ἀρχιερέων τὸν ἐμπόδισαν, λέγοντες. ὅτι ȣ̀ μόνον ὁ, δ'. γάμος εἶναι παράνομος, ἀμὴ καὶ ὁ, γ'. καθὼς τὸ λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ ἐσιώπησεν ὁ Βασιλεύς. τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἔστεψε τὸν υἱὸν αὐτȣ̃ Κωνσταντῖνον μὲ τὸν Πατριάρχην Εὐθύμιον βασιλέα, καὶ ἔκαμε χαραῖς μεγάλαις. τȣ̃τος ὁ Βασιλεὺς ἐπροβίβασε καὶ ἐκαταβίβασε καὶ τὰς μητροπόλεις ὅλας τῆς Κωνσταντινȣπόλεως, καθὼς εἶναι εἰς τὸ Νόμιμον. καὶ πάλιν ὕστερον Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος, καθὼς στέκονται τὴν σήμερον. τȣ̃τος ὁ βασιλεὺς ἔκαμε καὶ Νεαραῖς πολλαῖς, καὶ τὸ Νόμιμον τῶν τριῶν βασιλέων. ἤξευρε δὲ καὶ τὴν Ἀστρονομίαν καλῶς, καὶ ἔκαμε θαυμαστὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλομεν τὰ γράψει. ἔκαμε μίαν χελώνην μαρμαρένιαν, τινὲς λέγȣν δύο, καὶ ἐπερπατȣ̃σαν ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἐφιλοκαλȣ̃σαν πᾶσαν ὕλην ὑπȣ̃ εὕρισκαν καὶ ἔτρωγάν την. καὶ ὡσὰν ἤθελαν γεμίσῃ, ἔτρεχαν καὶ τὰ ξερνȣ̃σαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πάλιν ἐγύριζαν, καὶ καμίαν ἀπαστρίαν δὲν ἄφηναν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ εὑρίσκονται αἱ χελῶναι αὗται ἕως τὴν σήμερον εἰς τὸ Ἀχȣ̃ρι τὸ ἀφεντικὸν τῆς Κωνσταντινȣπόλεως. δεύτερον ἔκαμεν ἕνα μάρμαρον πορφυρὸν, καὶ ἔβαλε μίαν χέρα καὶ αὐτὴν πορφυρὴν, καὶ τὴν ἐκάλεσε δικαιοκρίτην. διότι, ἂν εἶχε τινὰς διαφωνίαν εἰς ὑπόθεσιν, ὑπήγεναν εἰς τὴν χέραν ἐκείνην, καὶ ἔβαναν φλȣρία, καὶ ἐμετρȣ̃σαν εἰς τῆς χέρας τὴν παλάμην. καὶ ὡσὰν ἤθελε σφαλίσῃ, ἀποφάσιζεν ὁ βασιλεὺς νὰ δίδῃ τόσα ἐκεῖνος, ὁπȣ̃ ἤθελεν ἀγοράσει τὴν πραγματείαν ἐκείνην. καὶ ἦτον ἡ χέρα κακωμένη μὲ τέχνην ἀστρονομικὴν, καὶ ὅσα ἤθελε σφαλίσει, ἢ ὀλίγα, ἢ πολλὰ, δὲν ἦτον ἀντιλογία, μόνον τὰ ἔπερνεν ἀπὸ τὴν παλάμην τῆς χέρας ἐκείνης, καὶ δὲν ἐναντιεῖτο τὸν ὁρισμὸν τȣ̃ βασιλέως. καὶ μίαν ἡμέραν ἐπȣ́λειεν ἕνας ἄνθρωπος ἕνα ἄλογον ἀξιώτατον, καὶ ἐγύρευε φλωρία ἑκατὸν καὶ περισσότερα, καὶ δὲν ἐσυμφώνησαν εἰς τὸ παζάρι τȣς. ἐπῆγαν εἰς τὴν χέρα, καὶ ἄρχησεν ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν χέρα. καὶ καθὼς ἔβαλεν ἕνα φλȣρὶ, ἐσφάλισεν ἡ χέρα. καὶ πλέον δὲν ἦτον λόγος νὰ ἐναντιωθῇ, μόνον ἐπῆρε τὸ φλȣρὶ καὶ ἔδωκε τὸ ἄλογον, καὶ ἐθαύμασαν εἰς τὴν τόσην ὀλίγην τιμήν. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐψόφησε τὸ ἄλογον, καὶ τὸ ἔγδαραν, καὶ ἐπῆραν εἰς τὸ τομάρι ἕνα φλȣρί. καὶ ὡς ἤκȣσεν ὁ Λαὸς ὅτω, μεγάλως ἐθαύμασεν εἰς τὴν τοιαύτην τέχνην. εὑρίσκεται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μάρμαρον τὸ πορφυρὸν εἰς τὸ Ἀχȣ̃ρι τȣ̃ Ἀφεντὸς, πλὴν λείπεται ἡ μισὴ χέρα μὲ τὴν παλάμην καὶ μετὰ δάκτυλα. ἔκαμε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα θαυμαστά. ἀκόμι λέγȣν

τι-

τινὲς, ὅτι τοῦτος ὁ Λέων ἠγάπησε μίαν γυναῖκα μεγάλην Ἀρχόντισσαν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην καθ' ἡμέραν ἐπήγενε καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀπ' ἔξω. καὶ μίαν ἡμέραν ἔταξέ τοῦ ἐκεῖνο ὁποῦ ἤθελε, καὶ αὐτὸς τὸ ἔστερξε μὲ μεγάλην χαρά. ὅμως ἐπῆγε. καὶ ἐκείνη ἐκρέμασεν ἕνα καλάθι ἀπὸ τὸ παραθύρι, καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν πολὺν πόθον ἐσέβη μέσα, καὶ δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ κανένα κακὸν νὰ πάθῃ. ὅμως ἔσυρέ τον ἕως τὴν μέσην, ὅσον δὲν ἐδύνετο νὰ κατέβῃ, καὶ τότε τὸν ἔδεσε, καὶ ἐξημέρωσε κρεμασμένος μέσα εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἐγελάσθηκεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· ὕστερον ἐκατέβασέ τον καὶ ἐδιάβη μὲ ἐντροπὴν μεγάλην. καὶ αὐτὸς ὁ σοφὸς δὲν ὑπόμεινεν, ἀμὴ ἔκαμε καὶ ἐχάθη ἡ φωτία ἀπὸ ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν τί νὰ κάμουν, μήτε νὰ πυροβολήσουν, μήτε ἄλλον τρόπον νὰ πιάσουν φωτίαν. καὶ ἐρώτησάν τον τί νὰ κάμουν. καὶ αὐτὸς εἶπε νὰ πιάσουν τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ τὴν στήσουν μέσα εἰς τὸ παζάρι γυμνὴν, καὶ νὰ πάρουν φωτίαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μερία της, διότι ἐκεῖ τὴν ἔχει κρυμμένην. καὶ ἐὰν δὲν κάμετε οὕτω, φωτία δὲν γίνεται. καὶ ἔκαμάν το χωρὶς τὸ θέλημα τῆς γυναικὸς, καὶ ἔπερναν φωτίαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μερία της, καὶ ἐντροπιάσθηκε πλέον παρὰ τὸν Λέοντα τὸν Σοφόν· διότι ὅσοι ἤθελαν νὰ πάρουν ἀπὸ ἄλλον φωτίαν, δὲν ἐδύνοντο, διότι ἔσβυνε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπῆραν ὅλοι μέσα ἀπὸ τὰ μερία της. ὅμως ὁ Βασιλεὺς ἠθένησε, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἀποθένει. καὶ οὕτως ἔκραξεν ὅλην τὴν Σύγκλητον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. ἰδοὺ, Ἀδελφοὶ, τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου ἦλθε. λοιπὸν παρακαλῶ σας νὰ ἐνθυμᾶσθε πάντοτε τὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶχα εἰς ἐσᾶς καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, νὰ ἀγαπᾶτε τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸν υἱόν μου. οἱ δὲ Ἄρχοντες ἔκλαιαν πολλὰ τὴν στέρησιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου βασιλέως ὁποῦ ὑστερίζοντο. καὶ εἶπαν· ὅτι, ὅσην ἀγάπην ἔχομεν εἰς τὴν βασιλείαν σου, περισσοτέραν νὰ ἔχομεν εἰς τὸν υἱόν σου, καὶ εἰς τὴν γυναῖκά σου τὴν βασίλισσαν. καὶ οὕτως ἐκατεφίλησαν ὅλοι τὸν Βασιλέα μετὰ δακρύων. καὶ ὁμιλῶντας ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους, κέ. καὶ ἐπαρέδωκε τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Ἀδελφόν τοῦ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε πολλὰ νὰ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν τοῦ τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ νὰ τὸν βλέπη μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ πόθου.

Θάνατος Λέοντος τοῦ Σοφωτάτου Βασιλέως. Βασιλεία Ἀλεξάνδρου Βασιλέως τοῦ Ἀδελφοῦ Λέοντος, καὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ Λέοντος.

Ἐβασίλευσε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀδελφὸς αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως, ὁμοῦ καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τοῦ Λέοντος. καὶ καθὼς ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας, ἔστειλε καὶ ἤφεραν Νικόλαον τὸν Πατριάρχην, ὁποῦ τὸν εὔγαλεν ὁ Λέων, διατὶ δὲν τὸν ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν τετραγαμίαν, καὶ εὔγαλε τὸν Εὐθύμιον. καὶ οἱ Κληρικοὶ, οἱ φίλοι Νικολάου τοῦ Πατριάρχου, ὡς εἶδαν τὴν καθαίρεσιν τοῦ Εὐθυμίου, ἐπήδησαν εἰς αὐτὸν ὡς ἄγρια

θηρία, καὶ ἔκαμαν πᾶσαν ἀτιμίαν εἰς αὐτόν. ἐτζάκισαν κονδήλια καὶ ἔρρικταν εἰς τὰ γενειά του, ἔφτυσαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὕβρισάν τον πολλά. καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς σκύλους τοὺς Κληρικοὺς ἔπιασε τὰ γενειά του καὶ τὰ ἔσυρε, καὶ μοιχὸν καὶ ἐπιβάτην τὸν ἔλεγε καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ὁ δὲ Ἁγιώτατος Εὐθύμιος ὅλα τὰ ὑπέμεινε μετὰ πραότητος καὶ ἡσυχίας. καὶ ἐξώρισέ τον ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἀγαθοῦ. καὶ εἰς ὀλίγον ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τὸν ἤφεραν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τὸν ἔθαψαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του. ὁ δὲ Κληρικὸς ὁποῦ ἐπίασε τὰ γενειά του, τὴν ὥραν ὁποῦ ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτί του, τὸ ἦυρε καϋμένον, καὶ τὴν θυγατέρα του ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν της, καὶ ἐκατήντησεν ὕστερα καὶ ἐζήτει ἀπὸ ὀσπῆτι εἰς ὀσπῆτι καὶ ἐθρέφετο. ὁ δὲ βασιλεὺς καμίαν φροντίδα τῆς Βασιλείας δὲν εἶχεν, οὐδὲ τοῦ Κόσμου, μόνον ἔτρωγε καὶ ἔπινε, καὶ ἔκραζε ταῖς μαντίσσαις καὶ ἐμαντεύετο πόσους χρόνους θέλει ζήσει. καὶ ἐσύναξεν ὅλα τὰ σκεύη τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ ἀφιερωμένα, χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἐγύμνωσε τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔκαμεν ἕνα σταῦλον, ἤγουν ἀχοῦρι, διὰ νὰ τρώγουν καὶ νὰ τρέχουν τὰ ἄλογα. ἔκαμε δὲ Ἐπιτρόπους τῆς Βασιλείας αὐτοῦ Ἰωάννην Ἀργίτην, Λάζαρον τὸ γένος, καὶ τὸν Γαυριηλόπουλον, καὶ τὸν Βασιλίτζην. καὶ ἠβουλήθη νὰ κάμῃ τὸν Βασιλίτζην βασιλέα, καὶ τὸν ἀνεψιόν του νὰ εὐνουχίσῃ. καὶ ἐὰν δὲν ἤθελε βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν λογισμόν του, ἔκαμνέ το. ἀμὴ οἱ Ἄρχοντες ὁποῦ ἐφύλαγαν τὸ παιδὶ τοῦ Λέοντος, ὅταν τὸ ἐζήτει, ἔλεγαν ὅτι δὲν εἶναι καιρός του νὰ εὐνουχισθῇ, ὅτι εἶναι μικρὸν, καὶ μὲ τούτους τοὺς λόγους ἐφύλαγαν τὸ Παιδὶ καὶ δὲν τὸ εὐνούχισεν. ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς τὰς, ϛ'. τοῦ Ἰαννουαρίου Μηνὸς ἔκαμε τράπεζαν, καὶ εὐθύμησε πολλὰ καὶ ἐμέθυσε, καὶ ἐκοιμᾶτο. καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἔπιασε πόνος εἰς τὴν κοιλίαν, ἤγουν εἰς τὰ ἐντόσθια, καὶ ἔδραμεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ ἀπὸ τὰ μόριά του, καὶ ἀπέθανε τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἤγουν εἰς τὰς, ζ'. τοῦ Ἰαννουαρίου, καὶ ἄφηκεν Ἐπιτρόπους Νικόλαον τὸν Πατριάρχην, τὸν Μάγιστρον Στέφανον, τὸν Μάγιστρον Ἰωάννην, τὸν Ἑλλαδᾶν, Ἰωάννην τὸν Ῥέκτωρα τὸν Βασιλίτζην, καὶ τὸν Γαβριηλόπουλον, καὶ ἐπαρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀνεψιόν του Κωνσταντῖνον, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατρός του, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον, α'.

Θάνατος Ἀλεξάνδρου. Μοναρχία Κωνσταντίνου Υἱοῦ Λέοντος.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος, ὁ Υἱὸς τοῦ Λέοντος, καὶ ἦτον χρόνων, ζ'. καὶ οἱ ἄνωθεν Ἐπίτροποι ἦσαν τῆς βασιλείας διοικηταί. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ τοῦ Δοῦκα τοῦ Ἀνδρονίκου υἱὸς, ὁ Δομέστικος τῶν Σχολῶν, ἠβουλήθη ὑπὸ ἀναγκασίας τινῶν φίλων, ὡς ἀνδρειομένος, νὰ κυβερνήσῃ τὴν βασιλείαν, καὶ νὰ γένῃ καὶ βασιλεὺς, λέγωντας ὅτι τὸν θέλουν καὶ οἱ Ἄρχοντες καὶ ὁ Λαὸς, καὶ ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὸν Βασιλέα. καὶ ἔγινε πόλεμος, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔπιασαν τοὺς ἐπιβούλους καὶ τὸν Δοῦκαν· καὶ ἄλλους ἐξώρισαν, ἄλλους ἐθανάτωσαν, ἄλλους ἔκαμαν Καλογέρους, καὶ

τὴν γυναῖκα τοῦ Δοῦκα τὴν ἔκαμαν Καλογραίαν, καὶ τὸν υἱόν του ἐθανάτωσαν. ὁ δὲ Συμεὼν ὁ Ἀφέντης τῶν Βουλγάρων ἔκαμε φουσάτα πολλὰ καὶ ἦλθε κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐτέντωσεν ἀπὸ ταῖς Βλαχέρναις ἕως εἰς τὴν χρυσῆν πόρταν, καὶ εἶχαν ἐλπίδα νὰ πάρῃ τὴν Πόλιν. καὶ ὡς ἔμαθεν ὅτι τὰ τείχη εἶναι δυνατὰ, καὶ φουσάτα μέσα ἀνδρειομένα, ἔστειλε τὸν Μάγιστρον αὐτοῦ Θεόδωρον εἰς τὸν Βασιλέα καὶ ἐζήτει ἀγάπην. οἱ δὲ Ἐπίτροποι ἔστερξάν το μετὰ χαρᾶς, καὶ ὑπῆγεν ὁ Πατριάρχης μὲ ἄλλους Ἐπιτρόπους, καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα εἰς τὸ Παλάτι τῶν Βλαχερνῶν, καὶ ἔδωκαν πίστιν βεβαίαν τοῦ Συμεών· καὶ οὕτω τὸν ἤφεραν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Πατριάρχην καὶ τοῦ ἐδιάβασεν εὐχήν. καὶ ἐκάθισαν εἰς τράπεζαν, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην στερεὰν, καὶ δῶρα πολλὰ τοῦ Συμεὼν καὶ τῶν υἱῶν του ἐχάρισαν, καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον του. τὴν δὲ μητέρα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ὁποῦ τὴν ἐδίωξεν Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ Παλάτι ὁ ἀνδράδελφός της, ἐμήνυσαν οἱ Ἐπίτροποι καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Υἱόν της. καὶ ἐπῆρεν ὁ Βασιλεὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ῥωμανοῦ, τὴν Ἑλένην, καὶ ἐστεφάνωσέ τον ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, καὶ τὸν Ῥωμανὸν ἐτίμησε Βασιλοπάτορα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀποστάτησεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον Λέων ὁ Φωκᾶς, ὁ Δομέστικος τῶν Σχολῶν, καὶ ἐπῆρε καὶ ἄλλους πολλοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Χρυσόπολιν συνάζωντας Λαὸν, καὶ ὁ Λαὸς ἔτρεχε πιστεύοντες ὅτι εἶναι πιστὸς τοῦ Βασιλέως. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔγραψε πρὸς τὸν Λαὸν τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Φωκᾶ, καὶ ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως, καὶ ὅσοι θέλουν τὸν βασιλέα νὰ φύγουν ἀπ' αὐτόν. ὁ δὲ Φωκᾶς ὡς ἔμαθε τὴν γραφὴν τοῦ βασιλέως, ἔκαμε τέχνας νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. καὶ ὡς ἀνεγνώσθη, ἔφυγαν ὅλοι, καὶ ἔμεινε μόνος κατηχυμένος, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔπιασεν ὁ Μιχαὴλ ὁ Βαρὺς καὶ ἐτύφλωσεν αὐτὸν. ἔγινε δὲ καὶ ἐπιβουλὴ κατὰ Ῥωμανοῦ παρά τινος Κωνσταντίνου Κτηματηνοῦ, Δαβὶδ τοῦ Κουμουλιανοῦ, καὶ Μιχαὴλ Κουράτορος τῶν Μαγγάνων. καὶ ἁρμάτωσαν τινὰς νέους εἰς τὸ κυνήγι, ὅταν εὔγῃ ὁ Ῥωμανὸς, νὰ τὸν σκοτώσουν. ἔμαθέ το γοῦν καὶ ἔπιασέ τους ὁ Ῥωμανὸς, καὶ τοὺς δύο πρώτους ἐτύφλωσε, καὶ τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως Ζωὴν ἐδίωξε, καὶ ἔστειλέ την εἰς τὸ Μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, λέγωντας, ὅτι αὐτὴ ἔκαμε τὴν ἐπιβουλήν. ἐδίωξε δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς, ὁποῦ ἐλάτρευαν τὸν βασιλέα, καὶ ἔγινε Καῖσαρ ὁ Ῥωμανὸς εἰς τὰς, κ ϛ'. τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνός. καὶ τὸν Δεκέμβριον στέφεται παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου βασιλεύς. καὶ τῶν Θεοφανείων στέφει τὴν Γυναῖκά του, καὶ τὸν Υἱόν του Χριστοφόρον· καὶ ἔλεγε. μὲ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τὸ κάμνω. καὶ τὸν Ἰούλιον Μῆνα ἔγινεν ἡ ἕνωσις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ σκάνδαλα, ὁποῦ ἐσκανδαλίζοντο οἱ Κληρικοὶ διὰ τὸν Πατριάρχην Νικόλαον, καὶ Εὐθύμιον, καὶ εἰρήνευσαν καθὼς καὶ τὸ πρῶτον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ῥωμανὸς ἐξορίζει τὸν Μάγιστρον Στέφανον εἰς τὸ Νησὶ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ τὸν ἔκαμε Καλόγηρον ὡς τῆς βασιλείας ἐχθρὸν, καὶ ἄλλους πολλούς. ἐπῆρε δὲ ὁ Ῥωμανὸς Γαμβρὸν εἰς τὴν δευτέραν του Θυγατέρα τὴν Ἀγάθην Λέοντα τοῦ Ἀργυροῦ,

ἄνδρα σοφώτατον καὶ ἀνδρειομένον. ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα Γυνὴ τοῦ Ῥωμανοῦ ἀπέθανεν εἰς τὰς, κ ϛ'. τοῦ Φευρουαρίου, καὶ ἀνηγορεύθη Βασίλισσα ἡ Γυνὴ τοῦ Χριστοφόρου, Σοφία. ὁ δὲ Συμεὼν ὁ Ἀφέντης τῶν Βουλγάρων ἠθέτησε τὴν ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, καὶ πολλοὺς πολέμους ἔκαμε μετ' αὐτοὺς καὶ ἐνίκησε· καὶ ἦλθε πάλιν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ ἐκούρσευσε τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔκαψε πολλὰ χωρία τῆς Ἀδριανουπόλεως. καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Πόλιν ἕως ταῖς Βλαχέρναις καὶ ἐτέντωσε, καὶ ἐμήνυσε νὰ ἔλθῃ ὁ Πατριάρχης καὶ ἄλλοι πρῶτοι Ἄρχοντες νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἀγάπης. καὶ ὑπῆγεν ὁ Πατριαρχης, καὶ Μιχαὴλ ὁ Πατρίκιος ὁ Στυπιώτης, καὶ Ἰωάννης ὁ Μυστικὸς, καὶ ὡμίλησαν περὶ ἀγάπης. καὶ ἐζήτησεν ὁ Συμεὼν νὰ ἰδῇ Ῥωμανὸν τὸν Βασιλέα, ὅτι ἤκουε δι' αὐτὸν πῶς εἶναι ἄνθρωπος συνετώτατος, καὶ θαυμαστός. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ῥωμανὸς τοὺς λόγους, ὥρισε καὶ ἡτοίμασαν τὸ Βασιλικὸν κάτεργον, καὶ ἐμπῆκεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν καὶ ἐπροσκύνησε· καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ Ἅγιον Μανδύλιον εἰς φύλαξιν, καὶ εὐγῆκε μὲ στρατιώτας ἁρματωμένους ἀπὸ τὸν Ναόν. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Συμεὼν μὲ τοὺς ἐδικούς του στρατιώτας, καὶ ἄλλοι ἐβάσταζαν χρυσᾶ σκουτάρια, ἄλλοι ἀργυρᾶ, ἄλλοι χαλκᾶ, ἄλλοι ἄλλης γενεᾶς, καὶ εἶχαν εἰς τὴν μέσην τὸν Ἀφέντην τους τὸν Συμεὼν, καὶ εὐφήμουν τον ὡς βασιλέα. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἐδέχθη ἀσπασίως τὸν Συμεὼν, διότι ἠγάπα τὴν εἰρήνην, καὶ ἐφίλησεν ἕνας τὸν ἄλλον. καὶ περὶ ἀγάπης ἄρχησαν νὰ λαλοῦν, καὶ εἶπεν ὁ Ῥωμανὸς τὸν Συμεών· ἤκουσά σε Χριστιανὸν ἄνθρωπον, καὶ Θεοσεβῆ, ἀμὴ τὰ ἔργα σου χριστιανικὰ δὲν εἶναι. ὅμως εἰ μὲν εἶσαι ἀληθινὸς Χριστιανὸς, παῦσε ἀπὸ τὰς αἱματοχυσίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ μὴ μολύνῃς τὴν ψυχήν σου ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν, ὁποῦ εἶσαι μιᾶς πίστεως μετ' αὐτῶν. καὶ ἐνθυμήσου πῶς ἄνθρωπος εἶσαι, καὶ σήμερον ζῇς, καὶ αὔριον ἀποθνήσκεις. καὶ μέλλει νὰ κριθῇς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ Παρουσίᾳ. λοιπὸν, Ἀδελφὲ, ἐὰν εἶναι καὶ κάμῃς τὴν μάχην διὰ νὰ κερδίσῃς βίον, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω βίον ὅσον θέλεις, μόνον μένε εἰς τὴν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, καὶ νὰ ζήσῃς ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ νὰ μὴ χύνῃς τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν. καὶ ὁ Συμεὼν, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, εὐλαβήθη, καὶ οὕτως ἔκαμαν ἀγάπην, καὶ ἐφίλησαν εἷς τὸν ἄλλον. καὶ ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς πολλὰ δῶρα τοῦ Συμεὼν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον του. ἔγινε δὲ τότε ἕνα σημεῖον. ὅτι ἦλθαν δύο ἀετοὶ καὶ ἐστάθησαν ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶχαν ἁπλωμένας τὰς πτέρυγας των ὅσον καιρὸν ὡμιλοῦσαν. καὶ ἀφ' οὗ ἐχώρισαν, ἐχώρισαν καὶ οἱ ἀετοὶ, καὶ ὁ ἕνας ἐπῆγε μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τοῦ Συμεὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν. καὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστοῦ Γέννων, Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς στέφει τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ βασιλεῖς, Στέφανον, καὶ Κωνσταντῖνον. τὸν δὲ ἄλλον του υἱὸν τὸν Θεοφύλακτον τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ Πατριάρχης ὑποδιάκονον, καὶ τὸν ἐσφράγισε Σύγγελον Μαΐου, ι ε'. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Νικόλαος. ἐκράτησε τὴν δευτέραν φορὰν τὸν θρόνον χρόνους, ι γ'. καὶ τὸν Αὔγουστον ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην Στέφα-

νον τὸν Ἀμασίας. ὁ δὲ Συμεὼν, ὁ Ἄρχων τῶν Βουλγάρων, ἠθέλησε νὰ καμῃ μάχην μὲ τοὺς Ῥωμαίους. καὶ εὑρέθη ἕνας Ἀστρονόμος Γωάννης καὶ λέγει τοῦ βασιλέως. ὅτι ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποθάνῃ ὁ Συμεὼν καὶ νὰ παύσουν οἱ πόλεμοι, πέμψε νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν τῆς στήλης, ὁποῦ βλέπει πρὸς τὴν Δύσιν, καὶ ἐν ταὐτῷ νὰ ἀποθάνῃ ὁ Συμεὼν, διότι εἰς αὐτὴν τὴν στήλην εἶναι στοιχειωμένος. καὶ ὁ βασιλεὺς ἔστειλε καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν τῆς στήλης, καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁ Συμεὼν ἀπέθανεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν, καὶ ἄφηκεν Ἐπίτροπον εἰς τοὺς υἱούς του, τὸν υἱὸν τῆς γυναικαδελφῆς του, Πέτρον τοῦ Σουρβούλου. καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔπεσε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ ἀκρίδα, καὶ ἔφθειρε τοὺς καρποὺς, καὶ ἔγινεν ἐκεῖ μεγάλη πεῖνα. ἠβουλήθη δὲ ὁ Πέτρος νὰ ἔλθῃ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐσύναξε φουσάτα πολλὰ, καὶ ἦλθεν ἕως τὴν Μακεδονίαν. καὶ μαθὼν ὁ βασιλεὺς τοῦτο, ἔστειλε φουσάτα κατ' αὐτοῦ. καὶ ὁ Πέτρος ὡς ἤκουσεν, ἔστειλεν ἕνα Καλόγηρον κρυφὰ εἰς τὸν βασιλέα διὰ νὰ κάμουν συνοικέσιον ἀνάμεσόν των. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐχάρη ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀποστέλλει Κωνσταντῖνον, Βασιλικὸν Κληρικὸν, τὸν Ῥόδιον, καὶ Μοναχόν τινα Θεοδόσιον νὰ ὁμιλήσουν μετὰ τῶν Βουλγάρων. καὶ οὕτως ἐπῆγαν καὶ ἔκαμαν ἀγάπην, καὶ ἔστησαν καὶ τὴν συμφωνίαν τοῦ γάμου. ὁ δὲ Πέτρος ἔπεμψεν εἰς τὸν Βασιλέα ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ καὶ εἶδαν τὴν νύμφην, καὶ ἦτον ἡ Θυγατέρα Χριστοφόρου τοῦ Βασιλέως, ὀνόματι Μαρίνα, ἡ Ἐγγόνη Ῥωμανοῦ τοῦ Βασιλέως· καὶ ἤρεσέ τους πολλὰ, ὅτι ἦτον ὡραιοτάτη καὶ χαριτωμένη. καὶ ἐμήνυσαν καὶ ἦλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸν συμπέθερόν του Νικήταν Μάγιστρον μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀρχόντων, καὶ ὑπήντησαν τὸν Πέτρον. καὶ ὡς ἐπλησίασεν εἰς ταῖς Βλαχέρναις, εὐγῆκεν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸ κάτεργον καὶ ἐδέχθην αὐτὸ μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἦλθαν εἰς τὸ παλάτι. καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνὸς εὐλόγησε τὸν Πέτρον μετὰ Μαρίνης τῆς Ἐγγόνης αὐτοῦ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Πηγῆς Στέφανος ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔκαμαν γάμους θαυμαστούς. καὶ λαβὼν ὁ Πέτρος τὴν γυναῖκά του, ἐπορεύθη εἰς τὴν Βουλγαρίαν. ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπέθανε τὸν Ἰούλιον μῆνα, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν θρόνον χρόνους, β'. καὶ μῆνας, ι α'. τὸν δὲ Δεκέμβριον μῆνα ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην Τρύφωνα Ἱερομόναχον, νὰ στέκεται εἰς τὸν θρόνον ἕως οὗ ὁ Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ, νὰ ἔλθῃ εἰς νόμιμον ἡλικίαν, καὶ τότε νὰ εὔγῃ ὁ Τρύφων, νὰ γένῃ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ Χριστοφόρος ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν ἐν Μηνὶ Αὐγούστου, Ἰνδικτιῶνος, ι δ'. ἦλθε δὲ καιρὸς καὶ ὁ Θεοφύλακτος ὁ Σύγγελος, ὁ υἱὸς Ῥωμανοῦ, ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὁποῦ ἔστησαν μετὰ τοῦ Τρύφωνος· καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ παραίτησιν, ἀμὴ ἐζήτει νὰ γένῃ κρίσις, διατὶ αἰτίαν τὸν εὐγάζουν. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπεῖτο πολλὰ τί νὰ κάμῃ. ὁ δὲ Μητροπολίτης Καισαρείας Θεοφάνης βλέπωντας τὸν Βασιλέα πολλὰ λυπημένον λέγει. μὴ λυπεῖσαι, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. καὶ ἐχάρη ὁ βασιλεύς. καὶ ὑπάγει ὁ Καισαρείας εἰς τὸν Πατριάρχην μὲ δόλον καὶ λέγει του. Δέσποτά μου, ὁ βασιλεὺς πολλὰ εἶναι

θυμωμένος ἐναντίον σου, καὶ γυρεύει αἰτίας νὰ σὲ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ λέγει πῶς δὲν ἠξεύρεις γράμματα, εἰς δὲ τὰ ἄλλα ἄμωμος εἶσαι καὶ ἀναίτιος. ἐὰν γοῦν δὲν δείξῃς πῶς ἠξεύρεις, οἱ ἐχθροί σου λύκοι γίνονται κατὰ σοῦ. ἀμὴ συμβουλεύωσε νὰ πάρῃς χάρτην ἄγραφον ἔμπροσθεν τῆς Συνόδου, νὰ βεβαιωθῇ. ὁ δὲ Πατριάρχης ἐπίστευσε τοῦ Καισαρείας, ὅτι κατὰ Θεὸν τοῦ λέγει, καὶ κάμνει Σύνοδον. καὶ ὅταν ἐκάθισαν, λέγει ὁ Πατριάρχης. ἠξεύρετε ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ, ὅτι πολλὰς τέχνας καὶ συκοφαντίας ἔκαμαν νὰ μὲ εὐγάλουν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀμὴ καμίαν αἰτίαν δὲν ἦυραν, τέλος λέγουν ὅτι εἶμαι ἀγράμματος. ὅμως τὴν σήμερον θέλω πληροφορήσει ἐκείνους ὁποῦ μὲ συκοφαντοῦν πῶς μὲ ἀδικοῦσι. καὶ οὕτω λέγει καὶ φέρουντον χάρτην ἄγραφον, καὶ ἔμπροσθεν τῆς Συνόδου ἔγραψεν εἰς τὴν χάρτην. Τρύφων ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. καὶ ἐπιστεύθη τοῦ Καισαρείας, ὅτι εἶναι φίλος κατὰ Θεὸν, καὶ ἔδωκέν του τὴν ὑπογραφήν. τοῦτος δὲ ὁ Καισαρείας ἐπῆρε τὴν ὑπογραφὴν, καὶ ἔγραψε γράμματα ἄνωθεν τῆς ὑπογραφῆς, πῶς ὁ Πατριάρχης θεληματικῶς κάμνει παραίτησιν ἐκ τοῦ θρόνου ὡς ἀνάξιος. καὶ ἔδειξε τοῦ Βασιλέως τὴν κατασκευὴν ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ἐχάρη ὁ Βασιλεὺς ὡς τὴν εἶδε. καὶ ἤφεραν τὴν ἐπὶ Συνόδου, καὶ καθὼς τὴν εἶδαν, ἔκαμαν ἀπόφασιν συνοδικὴν καὶ εὔγαλαν τὸν Πατριάρχην ἀπὸ τὸν θρόνον του. ὁ δὲ παλαίπωρος Πατριάρχης, ὡς ἤκουσε τὸ γράμματου ὁποῦ ἤφεραν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ γράφει πῶς καμνει παραίτησιν τοῦ θρόνου ὡς ἀνάξιος, ἐκατανόησεν ὅτι ἡ κατασκευὴ ἦτον τοῦ Καισαρείας. πλὴν δὲν εἶχε πλέον τί νὰ κάμῃ. καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης ὁ Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν Μηνὶ Φευρουαρίῳ, ἔτος, β'. ὁ δὲ Ῥωμανὸς πάντοτε ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ὅρκου ὁποῦ εὔγαλε τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Γαμβρόν του ἀπὸ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔδιδε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς πτωχούς. καὶ τὸ Κάστρον τῆς Ἐδέσσης ἐπολεμεῖτο παρὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐστενοχωρήθησαν πολλὰ ὁ Λαὸς, καὶ ἔστειλαν παράκλησιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι νὰ μὴν τοὺς πολεμᾷ πλέον, καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὸ Ἅγιον Μανδύλιον, ὁποῦ εἶχεν ἱστορισμένον τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. καὶ ἐχάρη ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἔπαυσε τὸν πόλεμον, καὶ ἤφεραν του τὸ ἅγιον Μανδύλιον, καὶ ἐδέχθη το μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ φόβου, καὶ ἐπροϋπάντησέ το μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων. πολλοὶ γοῦν Χριστιανοὶ εὐλαβεῖς, βλέποντες τὴν ἀδικίαν ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ῥωμανὸς εἰς τὸν Γαμβρόν του τὸν Κωνσταντῖνον, διατὶ ἐπαρέβη τοὺς ὅρκους καὶ ἐπῆρε τὴν βασιλείαν, θείῳ ζήλῳ κινηθέντες καὶ ὁμοφωνήσαντες, εὔγαλαν τον ἀπὸ τὸ Παλάτι. καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸ Νησὶ τῆς Πρώτης, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔκαμαν Καλόγηρον.

Ἐξορία Ῥωμανοῦ, καὶ Βασιλεία πάλιν Κωνσταντίνου Υἱοῦ Λέοντος. καὶ σφαγὴ τῶν Υἱῶν Ῥωμανοῦ.

Ἔλαβε δὲ πάλιν τὴν Βασιλείαν Κωνσταντῖνος ἐν ἔτει ,ϛυνγ'. μὲ τὴν βουλὴν τῶν Ἀρχόντων ἐπίασε τοὺς δύο γυναικαδελφούς του, Στέφανον καὶ Κωνσταντῖνον τοὺς Βασιλεῖς, εἰς τὸ τραπέζι ὁποῦ ἔτρωγαν, καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὰ κάτεργα καὶ τοὺς ἐξώρισε. τὸν μὲν Στέφανον εἰς τῆς Πανόρμου τὸ Νησὶ, τὸν δὲ Κωνσταντῖνον εἰς τὴν Τερέβινθον. καὶ παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Καισαρείας Βασιλείου, καὶ Ἀναστασίου Ἡρακλείας χειροτονοῦνται Κληρικοί. τὸν μὲν Στέφανον εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὕστερον εἰς τὴν Σαμοθράκην. καὶ ὁ Στέφανος ὑπόμενεν ἀνδρείως τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Μιτυλήνην ἐξόριστος χρόνους, ιθ'. καὶ ἀπέθανεν. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπομείνῃ ὡς ὀλιγόψυχος, καὶ ἠβουλήθη τὸν δεύτερον χρόνον ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἐξορίαν νὰ φύγῃ, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐφύλαγαν τὸν ἔσφαξαν. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἀπέθανε Καλόγηρος μηνὶ Ἰουλίῳ, Ἰνδικτιῶνος, ϛ'. καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Μυρελαίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐξωλόθρευσε πᾶσαν ἕνα, ὁποῦ εἶχεν εἰς ὑποψίαν, καὶ τοὺς Ἄρχοντας, ὁποῦ εἶχεν εἰς ὑποψίαν, καὶ ἦσαν βοηθοὶ αὐτῶν, καὶ τοὺς γυναικαδελφοὺς αὐτοῦ μεγάλως τοὺς ἐτίμησεν. ἔγινε δὲ Μονακράτωρ τῆς Βασιλείας. καὶ ἦτον ἐπιστήμων εἰς Λογαριασμὸν, εἰς Ἀστρονομίαν, εἰς Γεωμετρίαν, εἰς Φιλοσοφίαν. καὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου Πάσχα ἔστεψε βασιλέα τὸν Υἱόν του τὸν Ῥωμανὸν διὰ Θεοφυλάκτου Πατριάρχου. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Θεοφύλακτος, ἀρχιερατεύσας χρόνους, κγ'. καὶ ἡμέρας, κε. καὶ εἶχε τὸν θρόνον παρανόμως καὶ ἔξω τῶν θείων Κανόνων, ὅτι ἦτον χρόνων, ιϛ'. ὅταν ἔγινεν Πατριάρχης, καὶ ἔκαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πολλὰς παρανομίας καὶ ἀτοπίας, καὶ καμίαν φροντίδα δὲν εἶχεν εἰς τὸ Ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, μόνον εἰς ἄλογα καὶ εἰς κυνήγια καὶ εἰς ἀσωτίας, καὶ φόβον Θεοῦ ποσῶς δὲν εἶχεν, ἀμὴ ὕβριζε τὸν Θεὸν, καὶ τῶν Ἁγίων τὰς μνήμας ἐγέλα καὶ ἐνέπαιζε, καὶ ἄλλα πολλὰ κακά. καὶ ἠσθένησε, καὶ ἔτρεχεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του χρόνους, β'. καὶ ὑδροπικίασε, καὶ ἀπέθανε κακῶς ἐν ἔτει ,ϛυξδ'. μηνὶ Φευρουαρίῳ, Ἰνδικτιῶνος, δ'. καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εἰς τὰς γ'. τοῦ Ἀπριλλίου Πολύευκτος Ἱερομόναχος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σοφώτατος, εὐλαβὴς, καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετήν. κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἤφεραν καὶ τὴν τιμίαν χεῖρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὴν Πόλιν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας, τὴν ὁποίαν ἔκλεψεν Ἰὼβ ὁ Διάκονος. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐφαρμακώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ῥωμανοῦ, καὶ ἀπέθανε τῇ, θ'. τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς, βασιλεύσας μετὰ Λεοντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς χρόνους, ιγ'. καὶ πάλιν μετὰ τοῦ πενθεροῦ του τοῦ Ῥωμανοῦ, ὁποῦ τοῦ ἐπῆρε τυραννικῶς τὴν Βασιλείαν χρόνους, ιε'. καὶ ἐθαψάντον εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός του.

Θάνατος Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Βασιλεία Ῥωμανοῦ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱός του ὁ Ῥωμανός. καὶ τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἔστεψε τὸν υἱόν του βασιλέα διὰ χειρὸς Πολυεύκτου Πατριάρχου, τῷ δὲ ἐρχομένῳ χρόνῳ ἐγέννησε δεύτερον Υἱὸν, Κωνσταντῖνον ὀνόματι. καὶ τὴν φροντίδα τῆς βασιλείας ἔδωκεν Ἰωσὴφ τοῦ Παρακοιμωμένου, Βρίγκα τὸ γένος. καὶ τοῦ βασιλέως ἡ φροντὶς δὲν ἦτον ἄλλη, μόνον νὰ σμίγῃ μετὰ ἀνδρῶν παιγνιωτῶν νὰ κάμνῃ χαραῖς, καὶ νὰ γελᾷ, καὶ δὲν τὸν ἔμελε διὰ τὴν φροντίδα τοῦ Λαοῦ. τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔπεμψε Νικηφόρον Μάγιστρον τὸν Φωκᾶν, ὁποῦ ἦτον σταλμένος παρὰ Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε πολλὰς νίκας εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἰς τὴν Ταρσὸν τὸν Ἀμηρᾶν Καραμανήν, καὶ εἰς τὸν Χετιδὰ τὸν καὶ Χάλεπ, καὶ εἰς τὸν Ζήθ τὸν Τριπόλεως, τοὺς ὁποίους ἐνίκησε καὶ ἐτρόπωσεν. ἔπεμψε δὲ αὐτὸν τὸν Νικηφόρον εἰς τὴν Κρήτην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἔδωκέ του φουσάτα πολλὰ καὶ Ἁρμάδα καλὴν καὶ δυνατήν. καὶ λαβὼν ὁ Νικηφόρος τὴν Ἁρμάδα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ὡς ἤθελε νὰ εὐγάλῃ ἔξω τὰ φουσάτα, ἔφθασαν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἐμπόδιζαν αὐτόν. αὐτὸς δὲ ὡς δοκιμώτατος εὐγῆκεν ἔξω μετὰ φουσάτα του χωρὶς κανένα κίνδυνον, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς. ὡς δὲ εὐγῆκεν ἔξω, ἡτοίμασε τὸ φουσάτον του μετὰ πάσης ἐπιμελείας, καὶ ἔδραμεν εἰς τὰ Κάστρη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τόπους τοὺς δυνατοὺς, καὶ ἠφάνισε καὶ ἐχάλασε τοὺς ἐχθρούς. εἰς δὲ τὰς, ζ'. τοῦ Μαρτίου, Ἰνδικτιῶνος, δ'. ἦλθεν εἰς τὸ Κάστρον, τὸ ὁποῖον λέγουν Χάνδακα, καὶ τὸν Ἀφέντην τὸν Ἀμηρὰν, Κουρούτην τὸ ὄνομά του, τὸν ἐπίασε. καὶ Ἀνεμὰν τὸν δεύτερον ἀφέντην καὶ αὐτὸν ἔπιασε, καὶ τὸν Χάνδακα ἐπῆρε. καὶ ὅλον τὸ Νησὶ τὸ ἐδούλωσε, καὶ διέδραμεν ἡ νίκη τοῦ Νικηφόρου εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἔπεμψεν εἰς τὸν Νικηφόρον νὰ ἔλθῃ μετὰ φουσάτα εἰς τὴν Ἀνατολήν. καὶ ἦλθε κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως. καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἐπολέμησε, καὶ κατὰ κράτος ἐνίκησε. καὶ διέδραμεν εἰς τὰ μέσα μέρη τῆς Συρίας. ἐπῆρε δὲ τὴν Βερροίαν μὲ πολὺν πλοῦτον καὶ σκλάβους. καὶ ἠλευθέρωσε καὶ τοὺς Ῥωμαίους, ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ σκλάβοι, καὶ ἔστειλέν τους εἰς τὰ ὀσπήτιά τους. ἐν ἔτει δὲ, ,ϛυοά. τῇ, ιε'. τοῦ Μαρτίου ἀπέθανε Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἦτον χρονῶν, κδ'. βασιλεύσας χρόνους, ιγ'. τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσαν.

Θανάτος Ῥωμανοῦ Βασιλέως. Βασιλεία τῶν δύο Υἱῶν αὐτοῦ, Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου μετὰ Θεοφανοῦς.

ΜΕτὰ τοῦτο ἔλαβαν τὴν Βασιλείαν οἱ δύο Υἱοὶ αὐτοῦ. Βασίλειος, καὶ Κωνσταντῖνος μετὰ Θεοφανοῦς τῆς Μητρὸς αὐτῶν. καὶ δύο ἡμέρας πρὶν νὰ ἀποθάνῃ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησεν ἡ Βασίλισσα θυγατέρα, καὶ ἐπωνόμασέ τὴν Ἄνναν. ὁ δὲ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς, ὡσὰν ἦλθε μὲ τὴν νίκην εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἐμήνησεν ἡ Βασίλισσα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ κούρση ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Συρίαν. τὰ ὁποῖα ἤφερε καὶ τὰ ἔρρηξεν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον ἔμπροσθεν τοῦ Λαοῦ, καὶ ἐθάυμασαν ὅσοι τὰ εἶδαν. ἤφερε δὲ καὶ ἕνα κομάτι ῥοῦχο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὁποῦ τὸ ἦυρε μέσα εἰς τὴν Βερροίαν τῆς Συρίας, καὶ ὡσὰν ἐπαρέδωκε τὰ κούρση ὁ Φωκᾶς, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὰ φουσάτα. τὰ δὲ φουσάτα ὑπὸ συνεργίας τοῦ Τζιμισκῆ, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν Νικηφόρον τὸν Φωκᾶν, καὶ οὕτως ἦλθε μετὰ φουσάτα εἰς τὴν Χρυσόπολιν. Βασίλειος δὲ ὁ Παρακοιμώμενος, ἦτον ἐχθρὸς Ἰωσὴφ τοῦ Βρίγκα, καὶ φίλος ἄριστος Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, καὶ ἀπὸ πρώτης ὥρας τῆς ἡμέρας ἕως τῆς ἕκτης, ἐχάλασε καὶ ἠφάνισε πολλὰ ὀσσήτια τῶν Πολιτῶν μεγάλα καὶ θαυμαστὰ, καὶ τοῦ Ἰωσὴφ ὁμοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτον ξεχωριστὸν εἰς ὅλα. καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀμὴ καὶ τῶν πτωχῶν. καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν χαλασμὸν ἔγιναν καὶ φόνοι πολλοί. ὁ δὲ Βασίλειος ὁ Παρακοιμώμενος ἐστόλισε τὰ κάτεργα καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Χρυσόπολιν, καὶ ἦλθεν ὁ Νικηφόρος καὶ ἐσέβη μετὰ φουσάτα. καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν χρυσῆν Πόρταν, ἔδραμεν ὅλος ὁ Λαὸς καὶ εὐφήμουν αὐτὸν ὡς Βασιλέα μετὰ διαφόρων ὀργάνων καὶ παιγνιδίων, καὶ ἦλθαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. ἐπῆρέ τον ὁ Πατριάρχης, καὶ ἀνέβασέ τον εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ στέφει αὐτὸν Βασιλέα, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ιϛ'. τοῦ Αὐγούστου, Ἰνδικτιῶνος. ϛ'.

Ἐξορία καὶ διωγμὸς Θεοφανοῦς τῆς Βασιλίσσης, καὶ τῶν δύο Υἱῶν αὐτῆς, Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου τῶν Βασιλέων.

ΛΑβὼν δὲ ἀπὸ τούτους τὴν Βασιλείαν ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε τὸν Σύγγελον Μοναχὸν Ἀντώνιον τὸν Στουδίτην, καὶ εὔγαλε τὴν Θεοφανὼ ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ τὰ παιδία της τοὺς Βασιλεῖς, καὶ εἰς τὸ τοῦ Πετρίου Παλάτι τοὺς ἔστειλε, καὶ ὕστερον τοὺς ἐξώρισεν εἰς τὴν Παφλαγονίαν, ὁμοίως καὶ τὸν Ἰωσὴφ Βρίγκα τὸν ἐχθρόν του. μετὰ ταῦτα ἤφερε τὴν Θεοφανὼ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀσηκρήτου ἐν τοῖς Ποθίοις. ἐχειροτονήθη δὲ καὶ Βάρδας ὁ πατέρας τοῦ βασιλέως Καίσαρ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλαβε γυναῖκα αὐτὴν τὴν Θεοφανὼ τὴν βασίλισσαν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν ἐγίνετο

ἡ εὐλόγησις, ἐκράτειεν ὁ Πατριάρχης τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸ χέρι. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ σέβῃ εἰς τὸ βῆμα, ἄφηκε τὸ χέρι τοῦ βασιλέως, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ βῆμα, καὶ τὸν βασιλέα δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ἔμπῃ, ἀμὴ τοῦ εἶπεν. ὅτι ἐὰν δὲν λάβῃς τὸν κανόνα σου, διατὶ ἐπῆρες δευτέραν γυναῖκα, εἰς τὸ βῆμα δὲν ἐμπαίνεις. καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεὺς πολλὰ, καὶ πάντοτε ἐχθραίνετο τὸν Πατριάρχην. ἐκηρύχθη δὲ λόγος, ὅτι ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος ἔγινεν ἀνάδοχος ἑνὸς παιδίου τῆς Θεοφανοῦς. καὶ ὁ Πατριάρχης ὡς τὸ ἤκουσεν, εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα. ἢ νὰ τὴν χωρισθῇς, ἢ νὰ εἶσαι ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. καὶ ἔγινε συνόδος καὶ ἐξέτασις μεγάλη. ἐμαρτύρησεν ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀνάδοχος ποτὲ δὲν ἔγινεν εἰς τὰ παιδία τῆς Θεοφανοῦς. ὁμοίως καὶ Στηλιανὸς ὁ Πρωτοπαπᾶς τοῦ μεγάλου Παλατίου, ἐνώπιον τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων Κληρικῶν τε καὶ Ἀρχόντων. καὶ ὤμοσεν, ὅτι ποτὲ οὔτε ὁ Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως Βάρδα ἔγιναν ἀνάδοχοι εἰς τὰ παιδία τῆς Θεοφανοῦς. ἐπείσθη γοῦν ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν μαρτυρίαν, καὶ ἔδωκε μόνον διὰ τὴν δευτέραν γυναῖκα κανόνα, καὶ εἶχε τὴν εἴσοδον τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοῦ καὶ ἡ βασίλισσα. τῷ δὲ, β'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐσύναξε φουσάτα πολλά. εἶχε δὲ καὶ βοηθοὺς τοὺς Ἰβήρους, καὶ τοὺς Ἁρμενίους, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Κιλικίας, καὶ εἶχε τὴν Θεοφανὼ καὶ τὰ παιδία της μετ' αὐτοῦ, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα κάστρον δυνατὸν τὴν Θεοφανὼ καὶ τοὺς υἱούς της, καὶ αὐτὸς ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔλαβε Κάστρη δυνατὰ καὶ Χώρας, καὶ ἔκαψε καὶ ἠφάνισε, καὶ χρυσίον πολὺ καὶ αἰχμαλωσίαν ἔλαβε. καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδία της, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ δόξης μεγάλης. τὴν δὲ Ἀντιόχειαν δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. καὶ ἄφηκεν ἐκεῖ Πέτρον τὸν Στρατηγὸν, καὶ τὸν Βούρτζην, καὶ ἔκαμαν τέχνας πολλὰς, καὶ ἔβαλαν σκάλας εἰς τοὺς πύργους, καὶ ἐμπῆκαν μερικοὶ ἄνθρωποι μέσα. καὶ ὁ Βούρτζης ἦλθεν εἰς τὴν πόρταν, καὶ εὔγαλε τὸ σπαθί του καὶ ἔκοψε τὴν κλειδωνίαν, καὶ ἐσέβηκαν ὅλα τὰ φουσάτα μὲ τὸν Πέτρον μέσα, καὶ ἐπιλάβαν τὴν Ἀντιόχειαν. καὶ ἤκουσέ το ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. ἔπειτα ἦλθεν ὁ Βούρτζης εἰς τὴν Πόλιν καὶ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν φθόνον του καμίαν τιμὴν εἰς αὐτὸν δὲν ἔκαμεν εἰς τόσην ἀνδραγαθίαν καὶ νίκην ὁποῦ ἔκαμεν, ἀμὴ τὸν ὕβρισε πολλὰ καὶ τὸν ἀτίμασε, καὶ εὔγαλέ τον καὶ ἀπὸ τὴν τιμὴν ὁποῦ εἶχεν. ὁ δὲ Λαὸς, ὡς τὸ ἤκουσαν, ἐμίσησαν τὸν βασιλέα. καὶ περισσότερον ὅτι μεγάλην ἀδικίαν ἔκαμνεν εἰς τὰ πράγματα καὶ κέρδη τῶν στρατιωτῶν, ὅτι τὰ ἅρπαζε, καὶ κρίσιν δὲν τοὺς ἔκαμνε, καὶ εἰς τὸν Κόσμον πολλὰ κακὰ ἔκαμνε. καὶ τὰ τέλη ὁποῦ ἔδιδεν ὁ Λαὸς ἤυξησε καὶ ἔκαμεν τὰ περισσότερα, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ εἰσοδήματα, ὁποῦ τὰ ἐπροσήλωσαν οἱ βασιλεῖς, τὰ ἔκοψε, καὶ ἔκαμε νόμον μὲ Ἐπισκόπους μερικοὺς ἀδιακρίτους, ὅτι χωρὶς γνώμης καὶ ἐπιτροπῆς αὐτοῦ νὰ μὴ ψηφίζουν οὐδὲ νὰ χειροτονοῦν Ἀρχιερέα. καὶ ὅταν ἀποθάνῃ ὁ Ἀρχιερεὺς, νὰ στείλῃ ἄνθρωπόν του νὰ κάμῃ ἔξοδον τῆς ταφῆς του, καὶ τὰ ἄλλα νὰ εἶναι τῆς Βασιλείας. ἐσπούδαζε νὰ κάμῃ νόμον, ὅτι ὅσοι ἀποθάνουν στρατιῶται εἰς τὸν πόλεμον, νὰ τοὺς τιμοῦν διὰ Μάρτυρας. ἀμὴ τινὲς τῶν Ἀρχιερέων ἐστά-

θησαν ἐναντίοι, καὶ εὔγαλαν τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὁπῦ εἶχε, διότι ἤφεραν τὸν Κανόνα τῦ Μεγάλυ Βασιλείυ, ὁπῦ λέγει, ὅτι τρεῖς χρόνυς νὰ εἶναι ἀκοινώνητοι ἐκεῖνοι ὁπῦ εἶναι εἰς πόλεμον στρατιῶται. ὠλιγόστεψε δὲ καὶ ὅλας τὰς μονέδας, τὰς χρυσᾶς, τὰς ἀργυρᾶς, καὶ τὰς χάλκινας, ὁπῦ ἦτον ἡ χαραγὴ τῶν Βασιλέων, καὶ νὰ ἔχυν μίαν τιμὴν παράλογην μὲ τὴν ἐδικήν τυ, ὁπῦ ἦτον εἰς τὸ ζύγι μικρὰ, καὶ μάλιστα νὰ ἔχῃ περισσοτέραν τιμὴν παρὰ ταῖς ἄλλαις ὅλαις. καὶ ἐλυπήθη ὁ Κόσμος πολλὰ, διότι καμία εὐθηνία δὲν ἦτον εἰς εἴτι ἐπυλῦσαν. ἔκαμε δὲ καὶ ἄλλο περισσότερον, ὁπῦ ἔβαλε τὸν Λαὸν εἰς ὀργὴν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτῦ. διότι πολλὰ κτίσματα, ὁπῦ ἦσαν γύροθεν τῦ Παλατίυ εὔμορφα, τὰ ἐχάλασε, καὶ ἔκαμε τριγύρυ ὡσὰν Κάστρον ὑψηλὸν καὶ δυνατὸν, λέγωντας, ὅτι ἐὰν γένῃ ἐπιβυλὴ κατ' αὐτῦ, νὰ μὴ φοβῆται. καὶ δὲν ἐνθυμήθη τὸν θεῖον Δαβὶδ ὁπῦ λέγει. ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ Πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων. καὶ ὅταν τὰ ἐτελείωσεν, ἔπλεεν ἕνας ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐφώναξεν. ὦ βασιλεῦ, ὑψώνεις τὰ τειχία διὰ νὰ ὑπάγῃς ἀπάνω εἰς τὸν Οὐρανὸν, νὰ μὴ σὲ θανατώσυν, ἀμὴ ἐκεῖνο ὁπῦ φοβεῖσαι, θέλεις τὸ λάβει. τῷ δὲ, ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας, ἔγινε βρασμὸς, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ ἦτον ἐξαίσιον τὸ κακὸν ἐκεῖνο. καὶ ἔγιναν καὶ ἄνεμοι κατὰ τὸν Μάϊον Μῆνα σκληροὶ καὶ καυστικοὶ, καὶ ἐφθάρησαν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἀμπέλια. τὸν ἄλλον χρόνον ἔγινε μεγάλη πεῖνα, καὶ ἐπυλίετο τὸ στάρι ἕνα νόμισμα χρυσίυ τὸ μόδι. καὶ τὸ ἀφεντικὸν τὸ ἔβαλεν ὁ ἀνελεήμων δύο. καὶ δὲν ἐνθυμήθη ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸν ὁπῦ ἔκαμεν ὁ Βασίλειος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν, ὅταν ἔγινε πεῖνα, ὁπῦ ἄνοιξε τῆς Βασιλείας τὰ ἀμπάρια, καὶ ὥρισεν ὅτι νὰ δίδωνται δώδεκα μόδια εἰς τὸ νόμισμα. καὶ ἐχόρτασεν ὁ Λαὸς, καὶ ἐχάρηκαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ εὐφήμυν τὸν Βασιλέα. ἀμὴ ὅταν ἔβλεπε καὶ ἐλυπεῖτο ὁ Λαὸς, ἐκεῖνος ἐχαίρετο. καὶ μίαν ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ βασιλεὺς ἔξω νὰ ἰδῇ τὰ φυσάτα πῶς εἶναι, καὶ εἶδεν ἐκεῖ ἕνα γέροντα. καὶ ἐβιάζετο νὰ περάσῃ εἰς τὸ τάγμα τῶν στρατιωτῶν. καὶ λέγει τυ ὁ βασιλεὺς. ἄνθρωπε, ἀδύνατον εἶναι νὰ φθάσῃς μὲ τὺς στρατιώτας μυ, ὅτι εἶσαι γέρωντας. καὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρων χωρὶς κανένα φόβον. ὅτι τώρα εἶμαι δυνατώτερος, παρὰ ὅταν ἤμυν νέος. διότι τῦ ἑνὸς φλυρίυ τὸ σιτάρι τότε τὸ ἐφόρτωνα εἰς δύο μυλάρια, καὶ τώρα τὸ βαστῶ εἰς τὸν ὦμόν μυ, καὶ δέν με βαρεῖ. καὶ ὠνείδιζε τὴν ἀσπλαγχνίαν τῦ βασιλέως διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῦ σιταρίυ, πῶς τὸ ἔβαλε δύο νομίσματα. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τὸν λόγον εἰς γέλοιον. οἱ δὲ Σαρακηνοὶ ὑπῆγαν, καὶ ἐκύρσευαν τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας τὰ Κάστρη, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Γεροσολύμων Ἰωάννην ἔκαψαν ζωντανόν. καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ἔβαλαν φωτίαν, καὶ τὸν ἔκαψαν. ἔγινε δὲ καὶ ἔκλειψις Ἡλίυ τῇ, κβ'. τῦ Δεκεμβρίυ, καὶ ἐφάνησαν τὰ ἄστρα. ὁ δὲ βασιλεὺς ὠργίσθη τὴν Θεοφανὼ, ὅτι τὴν ἐμοίχευεν ὁ Τζιμισκῆς. αὐτὴ δὲ ὡς τὸ ἔμαθεν, ὅτι ἐκηρύχθη ἡ μοιχεία αὐτῆς, ἔγραψε γράμματα εἰς τὸν Τζιμισκῆ. καὶ ὡσὰν τὰ εἶδεν, ἐν ταὐτῷ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀνέβασέ τον ἡ βασίλισσα Θεοφανὼ μὲ τὸ κοφίνι, καὶ τὺς συντρόφυς τυ εἰς τὸ Παλάτι. καὶ ἔδραμαν

εἰς τὸ κρεββάτι τῦ βασιλέως, καὶ δὲν τὸν ἦυραν ἐκεῖ, καὶ ἔμειναν ὡς ἀπεθαμμένοι ἀπὸ τὸν φόβον τυς. καὶ ἐκεῖ γυρεύοντας, ἦυραν ἕναν ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς τυ, καὶ τὺς ἔδειξε πῦ ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς κρυμμένος. ὁ δὲ Τζιμισκῆς τὸν ἐξύπνισε μὲ τὸ ποδάρι τυ, καὶ Λέων ὁ Ἀλαβάντιος εἶχε σπαθὶ, καὶ τῦ ἔδωκεν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ βασιλικὸν κρεββάτι, καὶ ὕβρισαν καὶ ἀτίμασάν τον. καὶ αὐτὸς ἄλλο δὲν ἔλεγε. μόνον, Κύριε ἐλέησον, καὶ, Θεοτόκε βοήθει μοι. ὅμως ἔσφαξάν τον καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν τυ ἐν ἔτει, ϛυοή. Δεκεμβρίῳ, ιά. λέγυσι δὲ ὅτι δέκα ἡμέρας προτήτερα ἐκήρυξαν εἰς τὸ κελλὶ τῦ βασιλέως, καὶ γράμματα ἔρρηξαν, νὰ φυλάγεσαι, ὅτι ὁ Τζιμισκῆς σὲ σκοτώνει. καὶ αὐτὸς τελείως δὲν τὸ ἐστοχάζονταν. ἐβασίλευσε δὲ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς χρόνυς, ϛ'. καὶ Μῆνας, ϛ'.

Τέλος τῆς βασιλείας Νικηφόρυ τῦ Φωκᾶ. Βασιλεία Ἰωάννυ τῦ Τζιμισκῆ καὶ τῶν υἱῶν τῆς Θεοφανῦς.

ΜΕτὰ τὴν σφαγὴν τύτυ ἐδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ Τζιμισκῆς, ὁμῦ μὲ τὺς υἱὺς τῆς Θεοφανῦς Ῥωμανὸν καὶ Κωνσταντῖνον. ὁ δὲ Τζιμισκῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δὲν τὸν ἄφηκεν ὁ Πατριάρχης νὰ σέβῃ μέσα νὰ στεφθῇ βασιλεὺς, μόνον τῦ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶσαι ἄξιος, ὅτι στάζυν τὰ χέριά συ τὸ αἷμα. ἀμὴ ἐὰν θέλῃς νὰ σέβῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῦ Χριστῦ, μετανόησε νὰ συγχωρηθῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν ὁπῦ ἔκαμες. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπροσκύνησε, καὶ ἔταξε νὰ κάμῃ τὸν κανόνα. πλὴν αὐτὸς μετὰ χέριά τυ δὲν τὸν ἔσφαξε τὸν βασιλέα, μόνον ὁ Ἀλαβάντιος καὶ ὁ Ἀτζιποθεόδωρος μὲ τὸν λόγον τῆς βασιλίσσης. καὶ ὥρισεν ὁ Πατριάρχης νὰ εὔγῃ ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ ἐξορισθῇ, καὶ νὰ ἐξορισθῦν καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ τὸν ἐφόνευσαν. καὶ νὰ κοπῇ καὶ ὁ νόμος ὁπῦ ἔγινεν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ γίνωνται μὲ τὸ θέλημα τῦ βασιλέως, καὶ ὅταν ἀποθάνῃ νὰ πέρνῃ ὁ βασιλεὺς τὰ πράγματά τυ, ὁπῦ τὰ ἔκαμεν ὁ Νικηφόρος ὁ βασιλεύς. ὁ δὲ Τζιμισκῆς ἐν ταὐτῷ ἐξώρισε τὴν βασίλισσαν εἰς τὸν Μαρμαρὰν, καὶ τὺς φονεῖς ἐδίωξε, καὶ τὺς νόμυς ἤφερε καὶ τὺς ἔσχισεν ὁ Πατριάρχης. καὶ τῶν Χριστῦ γέννων ἔστεψεν ὁ Πατριάρχης τὸν Τζιμισκῆν βασιλέα, καὶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔγινε μεγάλη πεῖνα. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐχειροτονήθη Βασίλειος Γερομόναχος ὁ Σκαμανδρηνὸς, ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ ἡγιασμένος. ὅμως, ὡς εἶδαν τὴν καταδίκην ὁπῦ τὺς ἔκαμεν ὁ Νικηφόρος, ὅλα τὰ ἔθνη ἐσυνάχθησαν, Τῦρκοι, Αἰγύπτιοι, Πέρσαι, Ἄραβες, καὶ ἄλλοι νὰ πολεμήσυν, νὰ ἐλευθερώσυν τὰ Κάστρη ὁπῦ τὺς ἐπῆρε. καὶ ἔκαμαν Ἀφέντην, Σῶχαρ ὀνόματι, ἄνδρα ἀνδρειομένον καὶ πρακτικώτατον καὶ ἄξιον τῦ πολέμυ, καὶ τόσον πολὺ φυσάτον ἐμαζώχθη τῶν ἐχθρῶν, ὅτι μέτρον δὲν εἶχε. καὶ ἐρχόμενοι ἐκύρσευαν Κάστρη καὶ Χώρας. καὶ ὡς ἔμαθον καὶ τὸν θάνατον Νικηφόρυ τῦ βασιλέως, ἐχάρησαν περισσότερον. ὁ δὲ βασιλεὺς Τζιμισκῆς ἦλθεν εἰς ἀδημονίαν μεγάλην, καὶ στέλλει γράμματα εἰς ὅλυς τὺς Στρατηγύς τυ νὰ στρατεύσυν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. καὶ παρευθὺς ἔδραμαν. καὶ πολέμυ

γενομένου, ποτὲ μὲν οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκουν, ποτὲ δὲ οἱ Τοῦρκοι, καὶ ἔγιναν φόνοι καὶ αἵματα πολλά. ἦλθε γοῦν ὁ χειμὼν, καὶ ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι. καὶ ὁ βασιλεὺς ἡτοίμασεν ἄλλα φουσάτα κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔκαμε πᾶσαν οἰκονομίαν. ἐκάθηραν γοῦν τὸν Πατριάρχην διὰ πολλαῖς αἰτίαις καὶ ἔγινε Πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ Στουδίτης. ἐν δὲ τῷ Αὐγούστῳ μηνὶ ἐφάνη Κομήτης, ὁ λεγόμενος Πωγωνίας, καὶ ἐστάθη μῆνας, ἡ. ἐπροεμήνυσε δὲ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. τοῦτος ὁ βασιλεὺς ὥρισε καὶ ἔβαλεν εἰς πᾶσαν χαραγὴν τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. καὶ ἔγραψεν ὁλόγυρα, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ ἐφύλαξαν το καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς μετὰ ταῦτα. καὶ τὸ καλοκαῖρι εὔγαλεν ὁ βασιλεὺς τὰ φουσάτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Τουρκῶν ὁποῦ ἐπολεμοῦσαν μετὰ τῶν Στρατηγῶν. καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Εὐχάϊτα τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, ὁποῦ ἑώρταζαν τὴν μνήμην του εἰς τὰς, ἡ. τοῦ Γουνίου. καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ φουσάτον αὐτοῦ εἶδεν ἕνα Στρατιώτην μὲ ἄσπρον ἄλογον θαυμαστὸν, ὁποῦ δὲν τὸν εἶδε ποτέ του, καὶ ἠνάγκαζε τὰ φουσάτα, καὶ μὲ λόγους καλοὺς τοὺς ἐστερέωνε πρὸς τὸν πόλεμον. καὶ πρὶν νὰ σμίξουν οἱ πόλεμοι, εἶδε μία Γυναῖκα γερόντισσα εὐλαβεστάτη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν ὕπνον της, μίαν Κυρὰν λαμπροφορεμένην ἐπὶ θρόνου μὲ στρατιώταις, ἡ ὁποία ἦτον ἡ Παναγία, καὶ εἶπεν ἑνὸς στρατιώτου. Κύριε Θεόδωρε, ἤξευρε, ὅτι Γωάννης ὁ Βασιλεὺς ὁ φίλος μας εἶναι εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ καβαλίκευσε, καὶ σύρε βοήθησέ του. καὶ ἐν ταὐτῷ ὁ Μέγας Θεόδωρος ἔσωσε καβαλάρης εἰς τὸν βασιλέα. ἡ δὲ γυναῖκα ἐδιηγήθη τὸ ταχὺ τὸ ὄνειρον, καὶ ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ ἐπιστώθη ὅλος ὁ Λαὸς, ὅτι νικᾷ ὁ βασιλεύς. γενομένου γοῦν τοῦ πολέμου, ἔβλεπεν ὁ βασιλεὺς ὀφθαλμοφανῶς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, ὁποῦ ἐκατάσφαζε τοὺς ἐχθρούς. καὶ ἐξωλοθρεύθησαν ὅλοι. καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, τὴν Θεοτόκον, καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον. ἐπῆγε γοῦν σωματικῶς ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ Εὐχάϊτα, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐχάλασεν ἀπὸ θεμελίου τὸν Ναὸν, καὶ ἔκαμεν ἄλλον ὡραιότατον. καὶ τὰ Εὐχάϊτα τὰ ἐπωνόμασε Θεοδωρούπολιν. ἦλθε γοῦν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ τινὲς τοῦ Παλατίου, ὁποῦ δὲν τοὺς ἔδωσε χάριτας, ὁποῦ ἐζητοῦσαν, ἡτοίμασαν ποτήριον φαρμάκι, καὶ τὸ ἔκαμαν ἀχαμνὸν, καὶ ἐχάρισαν χαρίσματα εἰς τὸν κεραστήν του, καὶ εἰπάν του τὸ μυστήριον, καὶ ἔδιδέ του ὀλίγον ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ γροικηθῇ εἰς τὴν ὥραν. καὶ ὡς τὸ ἔπιεν, ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν, καὶ καθ' ἡμέραν εἰς τὸ χειρότερον. ἔπεσε δὲ εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ εὔγαλε νοσήματα εἰς τοὺς ὤμους ὡσὰν κάρβουνα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ μάτια, καὶ ἔτρεχεν αἷμα πολύ. ὡς εἶδεν ὅτι ἀποθένει, ἐσέβη εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔκαμε Κληρονόμους τῆς βασιλείας τοὺς Υἱοὺς τῆς Θεοφανοῦς, Βασίλειον, καὶ Κωνσταντῖνον, ὁποῦ τοὺς εἶχε μὲ τὸν Ῥωμανὸν τὸν βασιλέα. ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς χρόνους, ϛ'.

Θάνα-

Θάνατος Γωάννου τοῦ Τζιμισκῆ. Βασιλεία Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Υἱῶν Ῥωμανοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἦλθεν ἡ προπατορικὴ βασιλεία εἰς Βασίλειον καὶ Κωνσταντῖνον, καὶ ἔγιναν βασιλεῖς Ῥωμαίων ἐν ἔτει ,ϛυπδ'. Ἰνδικτιῶνος, δ'. καὶ ἦτον ὁ Βασίλειος χρόνων, κ'. καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ιζ'. καὶ ἐκυβέρνα ὅλην τὴν βασιλείαν ὁ Βασίλειος· καὶ ἔστειλαν καὶ ἤφεραν τὴν μητέρα τους ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. καὶ τότε ἐσύναξαν ὅλους τοὺς Στρατηγοὺς μετὰ φουσάτα τους, καὶ ἔστειλαν καθ' ἕναν εἰς τοὺς ἐχθροὺς νὰ φυλάγουν νὰ μὴν κουρσεύουν τὸν Λαόν. μέσον εἰς τούτους ἦτον καὶ ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς Δούκα. καὶ ἔστειλέ τον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. διότι οἱ Σαρακηνοὶ πάντοτε ἔτρεχαν καὶ ἐκούρσευαν. ὁ δὲ Σκληρὸς διὰ νὰ μελετᾷ νὰ γένῃ βασιλεὺς, ἔδειχνε πολλὴν ἀγάπην εἰς τὰ φουσάτα προτήτερα πρὶν νὰ γένῃ Δούκας. καὶ οἱ Στρατιῶται, ὡς ἔβλεπαν τοιαύτην ἀγάπην, ἠγάπησάν τον καὶ αὐτοὶ περισσοτέρως, καὶ τέλος ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον εἰς αὐτούς. οἱ δὲ Στρατιῶται ὡς ἤκουσαν, καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ Βάρδας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐφόρεσε βασιλικὰ ῥοῦχα, καὶ τὸ φουσάτον τῶν Ἀρμενίων εὐφήμησάν τον βασιλέα. καὶ ἐσύναξε βίον πολὺν καὶ φουσάτον περισσότερον, καὶ ἀπὸ πολλοὺς Αὐθέντας βοήθειαν, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῶν Βασιλέων νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. καὶ οἱ Βασιλεῖς, ἀφ' οὗ ἤκουσαν ὅτι ἔρχεται κατ' αὐτῶν ὁ Βάρδας, ἔστειλαν Στρατηγοὺς πολλοὺς μὲ φουσάτα κατὰ τοῦ Βάρδα καὶ ἐνίκησεν ὁ Σκληρός. καὶ ἔγινε πολὺς φόνος, καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους, καὶ ὑψώθη ὁ Σκληρὸς πολλά. καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ ἐπῆρέ την, καὶ ἔκαψε καὶ τὰ χωρία της. ἦτον δὲ τότε ὁ Βάρδας ὁ Φωκᾶς ἄνδρας ἀξιώτατος, καὶ τοῦ πολέμου δοκιμώτατος, ἐξωρισμένος ἀπὸ τὴν βασιλείαν ἀπὸ συκοφαντίας τινῶν. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Σκληρὸς πλησίον τῆς Πόλεως, ἦλθαν οἱ βασιλεῖς εἰς ἀδημονίαν, καὶ ἔπεμψαν καὶ ἤφεραν μετὰ ὅρκου τὸν Βάρδαν τὸν Φωκᾶν, καὶ νὰ εἶναι ἐλεύθερος. καὶ ἐτίμησάν τον Μάγιστρον, καὶ Δομέστικον τῶν Σχολῶν, καὶ ἔπεμψάν τον κατὰ τοῦ Σκληροῦ. ὁ δὲ Σκληρὸς ὡς τὸ ἔμαθεν ἐστράφη. καὶ ὁ Φωκᾶς τὸν ἐδίωκε κατόπι, καὶ ἔσωσε, καὶ ἔσμιξαν ὁ Σκληρὸς καὶ ὁ Φωκᾶς. καὶ ἔδωκεν ὁ Σκληρὸς μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀλόγου τοῦ Φωκᾶ, καὶ ἔκοψέ του τὸ δεξιὸν ὀφτὶ μὲ τὸ σαλιβάρι. ὁ δὲ Φωκᾶς ἔδωκε τοῦ Σκληροῦ μὲ ῥαβδὶ σιδερένιον δυνατὸν πολλά. καὶ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σιδήρου ἦλθεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀλόγου, διότι εἰς τὴν ἄκρην τῆς κεφαλῆς ἔδωκε τοῦ Σκληροῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸν τόπον. ὁ δὲ Σκληρὸς, ὡς ἔλαβε τὴν κοπανέαν, ἐσκοτίσθη, καὶ ἔδωκε τοῦ ἀλόγου, καὶ ἀνέβη εἰς ἕνα βουνὸν καὶ ἐφυλάχθη. ὁ δὲ Φωκᾶς εἰσέβη εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Σληροῦ καὶ ἔκαμε σφαγὴν πολλὴν, καὶ ἐπίασε πολλοὺς ζωντα-

νούς.

νὺς. ὁ δὲ Σκληρὸς ἐγλύτωσε μὲ ὀλίγον φυσάτον, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὴν Μαρτυρόπολιν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπεμψε Κωνσταντῖνον τὸν ἀδελφόν τυ Ἀποκρισιάριον πρὸς Χοσρόην τὸν Ἀφέντην τῆς Βαβυλῶνος ζητῶντας βοήθειαν. καὶ δὲν τῦ ἔδωκεν ἀπόκρισιν. καὶ ἔστεκεν ἐκεῖ πολὺν καιρὸν ἕως νὰ λάβῃ τὴν ἀπόκρισιν. ἠβυλήθη γῦν καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Χοσρόην, καὶ ὑπῆγεν. ὁ δὲ Φωκᾶς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινύπολιν, καὶ ὑποδέχθητον ὁ βασιλεὺς περιχαρῶς καὶ ἐτίμησέ τον, καὶ στέλλει ὁ βασιλεὺς Ἀποκρισιαρίυς εἰς τὸν Χοσρόην διὰ τὴν ἀποστασίαν τῦ Σκληρῦ· καὶ ὅτι δὲν πρέπει τοιύτυς δύλυς ἡ βασιλεία συ νὰ τὺς δέχεσαι, ὡς κακὺς καὶ ἀπίστυς, καὶ ἄλλα διάφορα. καὶ ὡς ἔλαβεν ὁ Χοσρόης τὰ γράμματα τῦ βασιλέως, ἐπίασε τὸν Σκληρὸν μὲ ὅλυς τὺς Ῥωμαίυς καὶ τὺς ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακήν. τότε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντώνιος ἀφῆκε τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ ἔκαμεν ἡ Ἐκκλησία χωρὶς Πατριάρχην τρεῖς ἥμισυ χρόνυς. καὶ τότε ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Νικόλαος, Χρυσοβέργης τὸ γένος, ἔγινε δὲ σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἔπεσαν πολλαῖς Ἐκκλησίαις καὶ ὀσπήτια, καὶ μέρος ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνωκοδόμησέ τα ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐξωδίασεν εἰς τὺς κτίστας, καὶ εἰς τὰ ἄλλα, δέκα κεντηνάρια χρυσάφι. Βάρδας δὲ ὁ Φωκᾶς ἔβαλε βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῦ φυσάτυ ἐκεῖ εἰς τὴν Βυλγαρίαν, ὅπυ τὸν ἔστειλαν οἱ Βασιλεῖς. καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Σκληρὸς. ἦλθεν ὁ Χοσρόης εἰς πόλεμον μετὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἔγινε ζήτησις ἀνδρῶν, καὶ ὕτως εὔγαλαν τὸν Σκληρὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν μὲ ὅλυς τὺς ἀνθρώπυς ὁπῦ εἶχε. καὶ ἐσύναξεν ὁ Σκληρὸς ὅλυς τὺς Ῥωμαίυς ὁπῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγαν μετὰ τῦ Χοσρόυ. καὶ ἐπολέμησεν ὁ Χοσρόης, ἔβων βοηθὺς τὺς Ῥωμαίυς, καὶ ἐνίκησε τὺς Πέρσας. καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Χοσρόην, καὶ ἐδέχθηκέ τυς μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐφιλοδώρησέ τυς. καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Χοσρόης, ἀφῆκε τὴν Αὐθεντίαν εἰς τὸν υἱόν τυ. καὶ ἐπαρήγγειλέ τυ καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Σκληρὸν μὲ τὺς Ῥωμαίυς. καὶ ἦλθεν ὁ Σκληρὸς μετ' αὐτὺς εἰς τὺς τόπυς τῶν βασιλέων, καὶ ἐκεῖ ἔμαθε διὰ τὸν Βάρδαν Φωκᾶν ὅτι ἐκηρύχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῦ φυσάτυ τυ, καὶ ἐκήρυξαν καὶ τὸν Σκληρὸν τὰ φυσάτα τυ βασιλέα· καὶ ἦτον μεγάλη σύγχυσις εἰς τὴν Κωνσταντινύπολιν εἰς Βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντας. ἔκαμε δὲ τέχχνην ὁ Σκληρὸς, καὶ ἔστειλε τὸν υἱόν τυ τὸν Ῥωμανὸν εἰς τὸν βασιλέα κρυφὰ, δείχνωντας πῶς ἔφυγεν ἐξ αὐτῦ. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ἐδέχθη τον, καὶ ἐτίμησέ τον Μάγιστρον. ὁ δὲ Φωκᾶς ἐμήνυσε τῦ Σκληρῦ, ὅτι νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, καὶ νὰ ἔχῃ ὁ Σκληρὸς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ τὴν Φοινίκην, καὶ τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Παλαιστίνην, καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ τὺς βασιλεῖς νὰ θανατώσυν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τὴν ἀποστασίαν τῦ Φωκᾶ, ἔστειλε τὸν Στρατηγὸν αὐτῦ καὶ φυσάτα πολλὰ, καὶ ὕστερα καὶ τὸν ἀδελφόν τυ τὸν Κωνσταντῖνον νὰ

πολε-

πολεμήσυν τὸν Φωκᾶν, καὶ κατόπι καὶ αὐτὸς σωματικῶς, καὶ ἐπλάκωσαν τὸν Φωκᾶν. καὶ ὡς εἶδε τὸν βασιλέα, ἔδραμεν εἰς ἕνα βυνόν. καὶ καθὼς ἐπέζευσεν ἀπέθανε· καὶ ἐγύμνωσάν τον μήπως τὸν ἔσφαξε τινὰς, καὶ δὲν ἦυραν εἰς τὸ κορμίτυ τίποτε. λέγεται δὲ, ὅτι ὁ Συμεὼν, ὁ πιστὸς τοῦ Φωκᾶ, ἔλαβε δῶρα παρὰ τῦ βασιλέως, καὶ ἐφαρμάκωσέ τον. ἀπέθανε γῦν ἐν ἔτει ,ϛυπζ'. ἐν Μηνὶ Ἀπριλλίῳ, Ἰνδικτιῶνος, β'. καὶ ὡσὰν ἀπέθανε τῦτος, πάλιν ὁ Σκληρὸς ἠφανίζε Χώρας καὶ Κάστρη. καὶ γράφει τυ ὁ βασιλεὺς ὕτως· ἀκόμι δὲν ἐχόρτασες αἵματα τῶν Χριστιανῶν, πίνωντας ὡς φονέας καὶ λῃστής; πλὴν καὶ σὺ ἄνθρωπος εἶσαι, καὶ θάνατον καρτερεῖς, καὶ τί λόγον θέλει δώσεις ἐνώπιον τῦ ἀληθινῦ Κριτῦ Χριστῦ τῦ Θεῦ; καὶ ὡς εἶδε τὰ γράμματα ὁ Σκληρὸς, ἐμετενόησε μεγάλως, καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι ἐὰν ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ, δὲν τῦ κάμνει τίποτε κακόν. καὶ παγένωντας εἰς τὴν Πόλιν, ἦλθέ τυ ὀργὴ Κυρίυ καὶ ἐτυφλώθη, καὶ τὸν ἐπῆγαν τυφλὸν εἰς τὸν βασιλέα. καὶ ἰδὼν ὁ βασιλεὺς εἶπεν. εὐχαριστῶ σε Θεέ μυ, ὅτι ἐκεῖνον ὁπῦ ἐφοβύμυν βλέπω καὶ τὸν σύρνυν τυφλόν. ὅμως ἔπαυσαν αἱ ἀποστασίαι καὶ οἱ πόλεμοι οἱ ἐμφύλιοι, ὁπῦ ἐσφάζοντο μόνοι τυς καθημερινῶς. Νικόλαος δὲ ὁ Πατριάρχης ἀπέθανεν ἐν ἔτει ,ϛφγ'. Ἰνδικτιῶνος, η'. ἐχειροτονήθη δὲ Σισίνιος ὁ Μάγιστρος, ἄνθρωπος λογιώτατος καὶ Ἰατρὸς ἄριστος. ἔζησε δὲ χρόνυς τρεῖς καὶ ἀπέθανε. καὶ ἐγίνη Σέργιος Ἡγύμενος τῆς Μονῆς τῦ Μανυήλ. οἱ Βύλγαροι δὲ τότε ἐδιέδραμαν τὰ Κάστρη καὶ τὰς Χώρας τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔκαμαν πολλὴν φθοράν. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσύναξε τὰ φυσάτα τυ καὶ ὑπῆγε κατ' αὐτῶν, καὶ ἐξολόθρευσέ τυς κατὰ κράτος, καὶ ἐπῆρέ τυς πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας, καὶ ἦλθε νικητὴς εἰς τὴν Πόλιν. καὶ τῆς Αἰγύπτυ ὁ Αὐθέντης ὁ Σίζιος ἔλυσε τὴν ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐχάλασε τὸν Ναὸν τῦ Σωτῆρος Χριστῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τῦ Θείυ Τάφυ· καὶ τὰ Μοναστήρια ἐκύρσευσε, καὶ εἰς τὺς Καλογήρυς πολλὰ κακὰ ἔκαμε. μετὰ δὲ ἕνα χρόνον ἔγινε χειμὼν φοβερὸς, ὅτι ἐκρυσταλώθησαν ἡ λίμναις, οἱ ποταμοὶ, καὶ ἡ θάλασσα. καὶ τὸν Ἰαννυάριον ἔγινε σεισμὸς φρικωδέστατος, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ἕως εἰς τὰς, θ'. τοῦ Μαρτίυ. καὶ ἔπεσε μέρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων, Μ'. καὶ ἐν ταὐτῷ τὰ ἔκτισεν ὁ βασιλεύς. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος, ἀρχιερατεύσας χρόνυς, κ'. ἔγινε δὲ Πατριάρχης Εὐστάθιος ὁ Πρωτοπαπᾶς τῦ βασιλέως. ἠθέλησε γῦν ὁ βασιλεὺς νὰ πολεμήσῃ τὴν Σικελίαν, καὶ ἔστειλεν ἔμπροσθεν ἕνα τυ Εὐνῦχον, Ὀρέστην ὀνόματι, μὲ φυσάτα πολλὰ, καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ ὕστερον. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Εὐστάθιος, καὶ ἔγινεν Ἀλέξιος ὁ Καθηγύμενος τῶν Στυδίων. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ἅμα ἀπέθανεν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνυς, ν'. ζήσας χρόνυς, ό. καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῦ Ἁγίυ Ἰωάννυ τῦ Θεολόγυ ἐν τῷ Ἑβδομίῳ καθὼς ἐπαρήγγειλε.

Τέ-

Τέλος τῆς Βασιλείας Βασιλείου. Βασιλεία Κωνσταντίνου ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως Βασιλείου.

Ἔτινε δὲ διάδοχος τῆς αὐτοῦ βασιλείας Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφός του, καὶ ἔδειξε πᾶσαν κακὴν πρᾶξιν, ὁποῦ θέλει ὁ Διάβολος. ἔτρεχεν εἰς Ἱπποδρόμια, εἰς παιγνίδια. ὅλην τὴν νύκτα ἔτρεχεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον νὰ μοιχεύῃ καὶ νὰ μεθῇ· καὶ ὅπου ἄτυχον καὶ μέθυσον ἔστειλεν Ἀφέντην εἰς τὰ Κάστρη. καὶ πολλοὺς Ἄρχοντας ἐπαίδευσεν ἀδίκως, ἄλλους ἐτύφλωσεν, ἄλλους ἐξώρισε. καὶ πολλὰ βάρη εἰς τὸν Κόσμον ἔρρηξε καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐγύμνωσε, τοὺς πλουσίους ἐπτώχυνε. τότε ἦλθεν Ἁρμάδα τῶν Τουρκῶν εἰς τὰ δωδεκάνησα, καὶ εὐγῆκεν ὁ Στρατηγὸς τῆς Σάμου ὁ Θεοδωροκάνος μὲ τὸν Στρατηγὸν τῆς Χίου. ἐπῆγαν κατ' αὐτῶν μὲ Ἁρμάδα καλὴν, καὶ ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους μὲ τὴν Ἁρμάδα του ὅλην. ὁ δὲ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς νόσημα θανάσιμον, καὶ οἱ Ἰατροὶ εἶπαν ὅτι ἀποθνήσκει. καὶ ὡς ἐβεβαιώθη τὸν θάνατον, ἐσυλλογίζετο τίνα νὰ ἀφήσῃ βασιλέα. καὶ εἶπε νὰ φέρουν Πατρίκιον Κωνσταντῖνον τὸν Δαμασκηνὸν, νὰ τὸν κάμῃ Γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ νὰ τὸν κάμῃ καὶ βασιλέα. καὶ ἕνας Εὐνοῦχος πιστὸς τοῦ βασιλέως ἠγάπα πολλὰ τὸν Πατρίκιον Ῥωμανὸν τὸν Ἀργυρόπουλον, καὶ τοῦ ἐμήνυσεν ἐν τῷ ἅμα νὰ ἔλθῃ, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ βασιλέως. τοῦ δὲ Πατρικίου Κωνσταντίνου ἐμήνυσε νὰ καθέζεται. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἐν τῷ ἅμα ἔφθασε μετὰ τῆς Γυναικὸς αὐτοῦ. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ εἶπε. διάλεξε ἀπὸ τὰ δύο τοῦτα ὁποῦ λέγω νὰ κάμῃς, ἢ νὰ χωρισθῇς τὴν Γυναικά σου, νὰ πάρῃς τὴν θυγατέρα μου, νὰ σὲ ἀφήσω βασιλέα, ἢ νὰ σὲ τυφλώσω ἐὰν δὲν τὸ κάμῃς. καὶ ὁ Ῥωμανὸς ἔγινεν ὡς ἀπεθαμμένος. ἡ δὲ Γυναῖκά του φοβουμένη νὰ μὴν πάθῃ τίποτε κακὸν ὁ ἄνδρας της ὁ Ῥωμανὸς, ἐδιακρίθη καὶ ἔγινε Καλογραία, παρὰ νὰ τυφλώσουν τὸν ἄνδρα της. καὶ ζῶντος τοῦ βασιλέως, ἠρραβωνίσθη τὴν θυγατέρα του Ζωήν. καὶ ἐρρέθη λόγος, ὅτι εἶναι συγγένεια. καὶ ἐξέτασεν ὁ Πατριάρχης καλὰ, καὶ δὲν ἦυρε τίποτε. καὶ ἐστεφάνωσέ τους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ ἀνηγορεύθη βασιλεύς. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς, ζήσας χρόνους, ό. καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνους τρεῖς.

Τέλος τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου. Βασιλεία Ῥωμανοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου, καὶ Ζωῆς τῆς Γυναικὸς αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον Ῥωμανὸς ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐβασίλευσαν. ἔλαβαν δὲ τὴν βασιλείαν ἔτει ϛφλζ'. καὶ εὐφήμησαν αὐτοὺς ὅλος ὁ Λαός. καὶ ὡσὰν ἐκάθισεν ἐπὶ θρόνου, ὅλα τὰ καλὰ ἔκαμε. καὶ πρῶτον ὥρισε νὰ δίδεται εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν περισσότερον λίτραις, φ'. χρυσάφι, ὁποῦ

τὸ ἔδιδε πάντα ἡ βασιλεία. ἠλευθέρωσεν ὅλους τοὺς φυλακωμένους ὁποῦ ἦσαν διὰ μικρὰ πταίσματα, ὅσοι ἐχρεωστοῦσαν ἀφεντικὰ, τοὺς ἐλευθέρωσεν. ὁμοίως καὶ τοὺς πτωχοὺς ὁποῦ ἐχρεωστοῦσαν τινῶν, ἔδωκέ τα καὶ ἐλευθέρωσέ τους, καὶ τρεῖς Συγγέλους ἐτίμησε Μητροπολίτας, καὶ πολλοὺς Ἱερεῖς πτωχοὺς τοὺς ἀνάστησεν. ἄλλους πτωχοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πτωχείαν ὁποῦ εἶχαν, καὶ ἔδωκε πολλὴν ἐλεημοσύνην χρυσάφι διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Πενθεροῦ του. καὶ ὅσων ἀνθρώπων ἔκαμε κακὸν ὁ Πενθερός του, ἔκραξέ τους εἰς τὸ Παλάτι καὶ τοὺς ἐτίμησε καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησεν, ἄλλους φλουρία, ἄλλους ἀμπέλια καὶ ὀσπήτια, καὶ ἄλλας τιμὰς τοῦ Παλατίου, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τούτου ἔδωκεν ὁ Θεὸς βροχὴν μεμετρημένην, καὶ ἔγινε πλῆθος καρποῦ, περισσοτέρας ἐλαίας, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἔγινε ταραχὴ εἰς τὴν Λειτουργίαν διὰ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, ὅτι δὲν ἐκαταδέχοντο οἱ Μητροπολῖται νὰ προκαθίσουν οἱ Σύγγελοι ἐν τῷ συνθρόνῳ. ἔγινε καὶ χύσις Ἀστέρος, καὶ ἔκαμε στράταν ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐδήλει τὴν φθορὰν, ὁποῦ ἐγίνη εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν φουσάτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὁποῦ ἦτον Στρατηγὸς Μιχαὴλ Σπονδύλης. καὶ ἐγίνη βροχὴ πολλὴ, καὶ ἐκράτησεν ἕως τὸν Μάρτιον μῆνα. καὶ ἐπλήθυναν τὰ νερὰ, καὶ ἐπερίσσευσαν, καὶ ἔτρεχαν ἀπάνω τῆς γῆς, καὶ ἐγέμισαν οἱ κάμποι, καὶ ὡσὰν πέλαγος ἔγιναν, ἐπνίγησαν ζῶα καὶ καρποὶ, καὶ ἔγινε πεῖνα μεγάλη. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Συρίαν νὰ πολεμήσῃ τὴν Βερροίαν, καὶ ἡτοίμαζε φουσάτα μετὰ Κωνσταντίνου τοῦ Γαμβροῦ του τοῦ Καραντινοῦ, νὰ καταπατήσῃ τὴν δύναμιν τῶν ἐχθρῶν των. καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀβασγίας. μαζώνωντας ἐκεῖ τὰ φουσάτα, ἀπέθανε, καὶ ἔστειλεν ἡ γυναῖκά του Ἀποκρισιαρίους καὶ δῶρα πολλὰ εἰς τὸν Βασιλέα νὰ κάμῃ ἀγάπην, καὶ νὰ ὑπανδρεύσῃ καὶ τὸν Υἱόν της τὸν Παγκράτιον. καὶ ἐδέχθηκέ τους ὁ Βασιλεὺς ἀσπασίως, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην. καὶ τὴν ἀνεψιάν του τὴν Ἑλένην ἔδωκε Γυναῖκα εἰς τὸν Παγκράτιον, καὶ ἐτίμησέ τον Κουροπαλάτην. καὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἔγινε θαῦμα παράδοξον. εἰς τὸ βουνὶ τοῦ Κουζουνὰ ἦτον βρύσις καλὴ, καὶ εἶχε νερὸν ὑγιέστατον, καὶ ἤρχετο φωνὴ μιᾶς γυναικὸς ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἔκλαιε καὶ ἔλεγεν. οὐαί. καὶ ἔγινε πολλαῖς φοραῖς, ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα ἕως τὸν Ἰούνιον ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὑπῆγαν τινὲς νὰ ἰδοῦν τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὁποῦ ἔκλαιε, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν τελείως νὰ καταλάβουν. καὶ ἐπρομήνυε τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ φουσάτου, ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν Συρίαν, λοιπὸν ὡσὰν ἐσυνάχθησαν τὰ φουσάτα, ἔστειλε τὸν Γαμβρόν του τὸν Καραντινὸν καὶ Πατρίκιον ὀμπρὸς, καὶ αὐτὸς ἤρχετο ὀπίσω. οἱ δὲ Σαρακηνοὶ, ἔδραμαν εἰς τοὺς τόπους τοῦ βασιλέως, καὶ ἔκαμαν πολλὴν φθορὰν. ὁ δὲ Σπονδήλης, ὁ τῆς Ἀντιοχείας Ἀφέντης, εὐγῆκε νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σαρακηνοὺς, νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἀνδρειομένος, καὶ ἐνικήθη, καὶ ἔγινε φόνος ἄμετρος εἰς τὸ φουσάτον. καὶ ἦλθαν Ἀποκρισιάριοι ἀπὸ τὴν Βερροίαν μετὰ δώρων πολλῶν εἰς τὸν Βασιλέα ζητοῦντες ἀγάπην. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντάς του τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κάμῃ ἀγάπην. ὅτι ἦτον καλοκαῖρι,

καὶ νερὸν δὲν εὑρίσκετο. καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἔστεργε ποσῶς, καὶ ὑπῆγε σιμὰ εἰς τὴν Βερροίαν μὲ ὅλον τὸ φουσάτον. καὶ ἔπεμψε Κωνσταντῖνον Πατρίκιον τὸν Θαλασσηνὸν, ὡς ἀνδρειομένον, νὰ πολεμήσῃ μετὰ τῶν Ἀράβων. καὶ ἐνίκησάν τον οἱ Σαρακηνοὶ, καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ φουσάτα καὶ εἰς τὸν Βασιλέα. ἔπεσε δὲ καὶ μεγάλη ἀσθένεια εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ φουσάτα. καὶ ἀπέθεναν καθ' ἡμέραν, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν δίψαν. ὁμοίως καὶ τὰ ἄλογα. καὶ ἦλθαν οἱ Σαρακηνοὶ, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ φουσάτον, καὶ ἐτζάκισαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἔφυγαν οἱ Ῥωμαῖοι. καὶ οἱ Σαρακηνοὶ τοὺς ἐδίωχναν, καὶ τοὺς ἔσφαζαν, καὶ περισσότεροι ἀπέθαναν, πλακώνοντες ἕνας τὸν ἄλλον. καὶ εἰς ὀλίγον ἦλθε νὰ πιάσουν καὶ τὸν Βασιλέα, καὶ μόλις ἔφθασεν εἰς Ἀντιόχειαν καὶ ἐφυλάχθη· καὶ ἔγινε μεγάλη καταδίκη εἰς τοὺς Ῥωμαίους. ἐν ἔτει ,ϛφλή. μηνὶ Αὐγούστῳ, Ἰνδικτιῶνος, ιγ'. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐντροπὴν ὁποῦ τοῦ ἔκαμαν, καὶ ἔστειλεν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν Ἀμηρᾶν τῆς Τριπόλεως Πινζαράχ, καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν νὰ ὑπάγουν κατὰ τῆς Συρίας. καὶ ἔστειλαν Ἀρχηγὸν εἰς τὰ φουσάτα Θεόκτιστον τὸν Πρωτοσπαθάριον. καὶ ἔσμιξε μὲ τὸν Πινζαράχ, καὶ ὑπῆγαν κατὰ τῆς Συρίας. καὶ ὁ Στρατηγὸς τῆς Συρίας, ὡς εἶδε τὰ φουσάτα, ἔφυγε. καὶ ἐκαταδίωξάν τον, καὶ εἰς τὰ ὅρια τῆς Τριπόλεως τὸν ἔσωσαν καὶ τὸν ἔσφαξαν, καὶ ἐπῆραν τόπους πολλοὺς καὶ δυνατούς. καὶ ἐγύρισεν ὁ Θεόκτιστος μετὰ νίκης μεγάλης εἰς τὴν Πόλιν μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Πινζαράχ, ὀνόματι Ἀλάχ. καὶ ἐτίμησέ τον Πατρίκιον ὁ βασιλεύς. ὕστερον ἦλθε καὶ ὁ Πινζαράχ μὲ τὸν Ἀφέντην τῆς Ἀντιοχείας Νικήταν, καὶ ἐδέχθη τὸν Πινζαράχ ὁ βασιλεὺς ἀσπασίως μετὰ πάσης τιμῆς, καὶ εὐεργεσίας πολλὰς τοῦ ἔδωκε, καὶ ἔστειλέ τον μὲ μεγάλην δόξαν καὶ συνοδίαν. τῷ δὲ, ϛφμ'. ἔτει, ἦλθε πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ υἱὸς τοῦ Χαλεπιτοῦ Ἄμερ μετὰ δώρων πολλῶν ζητῶντας νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν ἀγάπην, καὶ νὰ δίδῃ τὸ τέλος ὁποῦ ἔδιδαν. καὶ ἐδέχθητον ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμαν εἰρήνην. ἐν δὲ τῇ, ή. τοῦ Ἰουνίου, ὥρᾳ, β'. τῆς νυκτὸς, ἔγινεν ἑνὸς Ἀστέρος χύσις ἀπὸ τὴν Μεσημβρίαν, καὶ ὑπῆγε πρὸς Ἄρκτον, καὶ ἤστραψεν ὅλη ἡ γῆ, καὶ ἐπρομήνυε πάλιν καταδίκην εἰς τοὺς Ῥωμαίους. καὶ τότε ἦλθαν οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν μέχρι Μελιτινῆς, καὶ ἔκαμαν πολὺ κακόν. καὶ ἡ Ἁρμάδα τους ἦλθε, καὶ διέδραμε τοὺς Κορυφοὺς, καὶ τὸν Αὐλῶνα, ἕως εἰς τὸ Ῥαοῦζι. καὶ ἔκαψαν καὶ ἠχμαλώτευσαν πολλοὺς τόπους, καὶ τοὺς Ῥαουζαίους. καὶ ἀπὸ τὴν ἁρμάδα τοῦ Στρατηγοῦ Ναυπλίου τοῦ Καραντηνοῦ ἔπαθαν πολὺ κακὸν, ὅτι ἐπολέμησαν μετὰ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἠφάνισαν τὰ κάτεργα τῶν Σαρακηνῶν. καὶ ὅσα ἐγλύτωσαν, ἐθυμώθησαν καὶ ἔκοψαν ὅλους τοὺς Ῥωμαίους ὁποῦ εἶχαν σκλάβους, καὶ ὡσὰν ἐγύρισαν τὰ κάτεργα τῶν Σαρακηνῶν, ἤυρέ τα φουρτοῦνα, καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὴν Σικελίαν. τοῦτον τὸν χρόνον ἔγινε πεῖνα καὶ θανατικὸν εἰς τὴν Καππαδοκίαν, καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς τόπους, καὶ ἄφηκαν οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀσπήτιά τους καὶ ἔφυγαν. ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ Καταλάκτης ἔγινεν Ἄρχων τοῦ Πανθέου, καὶ ἐμοίχευε τὴν βασίλισσαν, καὶ εἶχε πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτήν. καὶ ἐσυλλογίσθη

νὰ φαρμακώσῃ τὸν Βασιλέα ἄνδρα της, καὶ νὰ πάρῃ τὸν Μιχαὴλ τὸν μοιχὸν, καὶ νὰ τὸν κάμῃ βασιλέα, καὶ ἐκατώρθωσέ το. ἡτοίμασε τὸ φαρμάκι, καὶ ἔδιδέ το ἀπὸ ὀλίγον τοῦ Βασιλέως κάθε ἡμέραν. καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἔπιεν, ἔπεσεν εἰς τὸ κρεββάτι. καὶ τόσον ἔγινεν ἀχαμνὸς, ὅτι ἐπαρακάλει τὸν θανάτον του. καὶ εἰς τὰς, ιέ. τοῦ Ἀπριλλίου ἔτυχεν ἡ μεγάλη, έ. καὶ ἔδωκε τὴν ῥόγαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Παλατίου, καὶ τὸ βράδυ ἐσέβη εἰς τὸ λουτρὸν μὲ τὸν Μιχαήλ. καὶ ἐκεῖ τὸν ἔπνιξεν ὁ Μιχαὴλ μὲ τὸ θέλημα τῆς βασιλίσσης, καὶ τὸν ἐπῆραν ἀπεθαμμένον, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι, βασιλεύσας χρόνους, έ. καὶ μῆνας, ϛ'. ὁ ταλαίπωρος.

Θάνατος Βασιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου.

ΤΗν δὲ νύατα ὁποῦ ἔψαλλαν τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου, ἐμήνυσεν ἡ βασίλισσα τοῦ Πατριάρχου, ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ Βασιλέως, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλάτι. καὶ ὑπῆγε καὶ ἦυρε τὸν Βασιλέα ἀπεθαμμένον, καὶ τὴν βασίλισσαν εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν, καὶ συμάτης ὁ Μιχαήλ. καὶ λέγει ἡ βασίλισσα τοῦ Πατριάρχου, ὅτι νὰ στεφανωθῇ μὲ τὸν Μιχαήλ. καὶ ὁ Πατριάρχης, ὡς εἶδεν ἀπεθαμμένον τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν βασίλισσαν μὲ τὸν Μιχαὴλ, ἔμεινεν ὡς νεκρὸς, καὶ ἐδιελογίζετο πῶς νὰ κάμῃ. καὶ ἡ βασίλισσα, ὡς τὸν εἶδε συλλογιζόμενον, ἔδωκέ του πενῆντα λίτραις χρυσάφι, καὶ τῶν Κληρικῶν ἄλλαις, ν'. καὶ οὕτω τοὺς ἐστεφάνωσαν.

Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ Καταλάκτου.

ΤΩ δὲ πρωῒ ἡ βασίλισσα ἀνηγόρευσε τὸν Μιχαὴλ βασιλέα, καὶ ἐκάθισέτον εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν, καὶ ἔστεψέ τον ὁ Πατριάρχης βασιλέα ἐν ἔτει, ϛφμβ'. τὸν δὲ Ῥωμανὸν τὸ ἔθαψαν τὴν μεγάλην παρασκευὴν εἰς τὴν Περίβλεπον Ἐκκλησίαν, ὁποῦ τὴν ἔκτισεν αὐτός. ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχεν ἀδελφὸν Ἰωάννην, ἄξιον καὶ πρακτικώτατον, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε γράμμα εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, ὅτι Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε. καὶ ζῶντός του ἀκόμι, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ, καὶ ἐστεφανώθη τὴν βασίλισσαν, καὶ ὅλοι εὐφήμησαν τὸν νέον βασιλέα. μόνος δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Θαλασσηνὸς, εὑρισκόμενος εἰς ὑπηρεσίαν βασιλικὴν, δὲν ἄφηκε πολλοὺς νὰ τὸν εὐφημίζουν, ἀμὴ ἔλεγε, πῶς τόσοι ἀξιώτατοι καὶ εὐγενικοὶ ἄνδρες καὶ ἀπὸ μεγάλα γένη δὲν ἔλαβαν τὴν βασιλείαν, μόνον ὁ Μιχαὴλ, ὁποῦ ἦτον τριῶν μαγκουρίων ἄνθρωπος. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, ἐταράχθη πολλὰ, καὶ ἐλόγιαζε πῶς νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως. καὶ ἔστειλαν ἕναν Εὐνοῦχον ἐπιτήδειον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Θαλασσηνὸν, καὶ πολλὰ τοῦ εἶπε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν βασιλέα, ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν, ὅτι ἐφοβήθη. καὶ ἔστειλεν

ἄλλον Εὐνοῦχον μετὰ τίμια ξύλα, καὶ μὲ τὸ ἅγιον Μανδύλιον καὶ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔκαμεν τοῦ ὅρκους ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὅτι χωρὶς φόβον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν βασιλέα. ἦλθε γοῦν καὶ ἐπροσκύνησέ τον καὶ ἐτίμησέ τον Ἀνθύπατον, καὶ πολλὰ δῶρα τοῦ ἐχάρισεν. ὅσους δὲ Εὐνούχους εἶχεν ἡ βασίλισσα ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ ὅσους ἄλλους ἠγόρασεν, ὅλους τοὺς ἐδίωξεν ὁ Ἰωάννης· καὶ ἔβαλε δούλους ἀνθρώπους ἐδικούς του πιστοὺς ἀπὸ τὸ γένος του, διὰ νὰ μὴν κάμῃ καὶ τὸν Μιχαὴλ ὡσὰν τὸν Ῥωμανὸν ὁποῦ τὸν ἐφαρμάκωσεν. ἐτίμησε δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως ὅλους τοὺς Ἄρχοντας καθ' ἕναν ἀπὸ τιμὴν εἰς τιμήν. καὶ δωρεαῖς εἰς ὅλον τὸν Λαὸν ἔκαμε, καὶ ἀγάπην ἔδειξε πολλὴν εἰς ὅλους. κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἔπεσε χαλάζι μεγάλον καὶ φοβερὸν, καὶ ἐσυνέτριψε δένδρα, σπήτια, Ἐκκλησίας, ἀμπέλια, καὶ καρπὸς ἐκεῖνον τὸν χρόνον δὲν ἔγινεν. ἔγινε δὲ χύσις Ἀστέρος τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εἰς τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς, καὶ ἐχάθησαν οἱ Ἀστέρες. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδαιμονίσθη, καὶ εἶχε τὸ δαιμόνιον ἕως τέλους ζωῆς του. καὶ ἰατρείαν δὲν ἦυρε, μόνον μὲ αὐτὸ ἀπέθανεν. εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἕνας ἄνθρωπος ἐδυνάστευσε μίαν γυναῖκα εἰς ἁμαρτίαν, καὶ ἐκείνη ἐναντιεῖτο, καὶ τέλος ἐπῆρε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ζωνάρι του ἡ γυναῖκα καὶ ἔσφαξέ τον. καὶ ὡς τὸ ἔμαθαν πολλὰ τὴν ἐπαίνεσαν, καὶ ἔδωκαν καὶ τὰ πράγματά του ὅλα εἰς αὐτὴν, καὶ ἐκεῖνον τὸν ἔρρηξαν ἄθαπτον. καὶ ἄλλος ἄνθρωπος θεοσεβὴς, Ἀρχιερέως πρῶτα δοῦλος, εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς ἕναν ἀσπροφόρον, καὶ ἦσαν, γ'. σακκία δεμένα ὀμπρός του, καὶ λέγει του. λῦσαι τὸ ἕνα σακκὶ, καὶ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τρίτον. καὶ ὡς τὸ ἔλυσε, τὸ μὲν πρῶτον εὔγαλεν ὀφίδια, καὶ τὸ δεύτερον ὀχαῖς, ἀσπίδες, καὶ βασιλίσκους, καὶ τὸ τρίτον κανθάρους, καὶ σκνίπας καὶ ἄλλα φαρμακερά. καὶ ὡσὰν τὰ εἶδεν, ἔμεινεν ὡς νεκρός. καὶ λέγει του ὁ ἀσπροφόρος· ὅτι τοῦτα ὁποῦ εἶδες θέλουν ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς, διατί παραβαίνετε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὸ παράνομον ἔργον ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὸν Ῥωμανόν. ὁ δὲ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον καμίαν ὑπηρεσίαν τῆς Βασιλείας δὲν ἔκαμνε, μόνος ὁ Ἰωάννης τὰ ἐκυβέρνα ὅλα. εἶχε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφὸν ὁ βασιλεὺς Νικήταν, καὶ τὸν ἔκαμε Δούκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν οἱ Ἀντιοχεῖς. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐσύναζε τὰ βασιλικὰ δικαιώματα, ἐναντιώθη τοὺς Ἀντιοχέας, καὶ ἐβοήθησε τὸν Νικήταν Δούκαν, καὶ ἐθανάτωσάν τον. καὶ τὸ περισσότερον διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐδέχοντο. καὶ ἔκαμέ τους ὅρκους φοβεροὺς, ὅτι φόβον τινὰς νὰ μὴν ἔχῃ διὰ τὸν φόνον. καὶ ἐπίστευσαν τοὺς ὅρκους του καὶ ἐδέχθησάν τον. ὁ δὲ Δούκας, ὡς ἔλαβε τὸ Κάστρον καὶ ἐξουσίασεν εἰς ὅλα, ἀλησμόνησε τοὺς ὅρκους, καὶ ἔπιασε τοὺς πρώτους, ι'. καὶ ἔκοψέ τους. καὶ ἄλλους, ι'. ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ἔδεσε, καὶ ἔστειλέ τους εἰς τὴν Πόλιν. καὶ δὲν ἔγραψε διατὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν, ἢ τὸν φόνον, ἀμὴ διὰ τὸν Θαλασσηνὸν, ὁποῦ δὲν ἤθελε νὰ προσκυνήσῃ τὸν βασιλέα, καὶ πῶς εἶναι φίλοι του, καὶ ἐπίβουλοι τῆς Βασιλείας μετ' ἐκεῖνον. ὁ δὲ Ἰωάννης ἐθυμώθη πολλὰ, ὡς εἶδε τὰ γράμματα, καὶ ἐνθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θαλασσηνοῦ, καὶ ἐπίστευσε τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ περιορίζει

τὸν

τὸν Θαλασσηνὸν εἰς τὴν νῆσον Πρώτην. ὁ δὲ ἄνδρας τῆς θυγατρός του, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Δοῦκας, ἐβόα τὴν ἀδικίαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐπαρέβη τοὺς ὅρκους καὶ τὸν ἔλεγχε, καὶ ἔφερε τὸν Θεὸν διὰ μάρτυρα ἀλάθητον. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας, διὰ νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸν Θαλασσηνὸν, ἐξωρίσθηκαν, καὶ ἔγιναν τὰ πράγματά τους ἀφεντικὰ, καὶ ἄλλοι ἔγιναν Καλόγηροι. τούτῳ τῷ καιρῷ ἔγινε σεισμὸς φοβερὸς, καὶ ἔπαθαν πολὺ κακὸν τὰ Ἱεροσόλυμα, διότι ἀπέθαναν πολλοὶ ἄνθρωποι ὁποῦ εὑρέθησαν μέσα εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὰ ὀσπήτια ὁποῦ ἐχάλασαν. καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ἡμέρας, μ'. καὶ ἐφάνη στύλος πυρὸς κατὰ τὴν ἀνατολὴν, καὶ τὴν κορυφήν του τὴν ἔδειχνε κάτω πρὸς Μεσημβρίαν. καὶ ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπῆραν οἱ Σαρακηνοὶ τὰ Μῦρα. καὶ πάλιν εἰς τόπον τινὰ, Βουκελαρίοις ὀνόματι, ἄνοιξεν ἡ γῆ καὶ ἐκατάπιε πέντε Χωρία μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ἦσαν. ἦλθον δὲ οἱ Ἄραβες καὶ ἐπολέμουν τὴν Ἔδεσσαν, καὶ εἰς ὀλίγον νὰ τὴν πάρουν. ἀμὴ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς βοήθειαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ τὴν ἐγλύτωσε. καὶ τότε ἀπέθανεν ὁ Νικομηδείας, καὶ ἔγινεν ἕνας συγγενὴς τοῦ Βασιλέως, Ἀντώνιος ὁ Παχὺς, καὶ κανένα χάρισμα ἀνθρώπινον δὲν εἶχεν ἀπάνω του, ἀμὴ ἦτον καὶ φωνὴ καὶ γλῶσσα βοϊδίου. ὁ Θεὸς δὲ ἐπαραχώρησε καὶ δὲν ἔβρεξε μῆνας ἕξη, καὶ ἔκαμαν λιτανείαν οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ Βασιλέως. καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης ἐβάστα τὸ Ἅγιον Μανδύλιον, ὁ δὲ μέγας Δομέστικος τὴν πρὸς Αὔγαρον Ἐπιστολὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος τὰ Ἅγια Σπάργανα, καὶ ἐπεριπάτουν πεζοὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Παλατίου ἕως τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν. ἔκαμε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης ἄλλην λιτὴν μὲ τὸν κλῆρον αὐτοῦ. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ βροχὴν, ἔρρηξε χαλάζι μεγάλον καὶ φοβερὸν, καὶ συνέτριψε τὰ δένδρα καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ ἔγινε πεῖνα μεγάλη. ὁ δὲ Ἰωάννης, ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην καταδίκην, ἔστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἠγόρασαν σιτάρι μόδια χιλιάδας ρ'. καὶ ἔλαβον οἱ Πολῖται παρηγορίαν. ὁ δὲ Ἰωάννης ἠβουλήθη νὰ γένῃ Πατριάρχης, ὅτι τὸν ἠγάπουν πολλὰ, καὶ ἠθέλησε νὰ εὐγάλῃ τὸν Πατριάρχην. καὶ ἐμήνυσε μερικῶν Ἀρχιερέων νὰ εὐγάλουν τὸν Πατριάρχην, καὶ νὰ χειροτονήσουν τὸν Ἰωάννην. ὁ δὲ Πατριάρχης ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὅτι, ἐπειδὴ καθὼς λέγετε δὲν ἔγινα μὲ ψήφους Ἀρχιερέων, ἀμὴ μὲ πρόσταξιν τοῦ Βασιλέως, καὶ παρὰ κανόνας εἶμαι Πατριάρχης, νὰ καθήρετε ὅσους Ἀρχιερεῖς ἐχειροτόνησα, ὁποῦ ἔχω δέκα χρόνους, καὶ νὰ ἀναθεματισθοῦν καὶ οἱ τρεῖς Βασιλεῖς ὁποῦ ἔστεψα, καὶ τότε νὰ εὔγω ἀπὸ τὸν θρόνον. καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν τὰ γράμματα τοῦ Πατριάρχου, ἐκατησχύνθησαν. διότι οἱ περισσότεροι Ἀρχιερεῖς ἦσαν χειροτονία του. καὶ ἔπαυσαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὁποῦ εἶχεν. τῷ δὲ ,ςφμς'. ἔτει, ἔγινε σεισμὸς μέγας, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ἀπὸ τὸν Νοέμβριον ἕως τὸν Ἰαννουάριον. ἔγινε δὲ καὶ πεῖνα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ ἦτον καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ὑπῆγαν οἱ Κληρικοὶ ἐγκαλῶντας τὸν Μητροπολίτην τους, Θεοφάνην ὀνόματι,

ὅτι

ὅτι δὲν ἔδιδε τὰ συνηθισμένα δικαιώματα ἀπὸ σιτάρι καὶ ἄλλα. καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπε τοῦ Μητροπολίτου παραινετικὰ λογια, ὅτι νὰ μὴν κρατῇ δικαιώματα τῶν Κληρικῶν, ὅτι εἶναι ἄδικον. καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἐσκληρύνετο, καὶ ποσῶς δὲν τὸ ἔστεργε. καὶ ὁ Βασιλεὺς μηχανᾶται νὰ τὸν δελεάσῃ καθὼς ὁ Ψαρᾶς τὸ ψάρι, καὶ νὰ τὸν παιδεύσῃ ὡς πλεονέκτην. καὶ στέλλει ἕνα του ὑπηρέτην νὰ τοῦ δανείσῃ ἕνα κεντηνάρι χρυσάφι, ἕως οὗ νὰ τοῦ στείλουν ἀπὸ τὴν Πόλιν. καὶ ὁ Μητροπολίτης ἔκαμεν ὅρκον, ὅτι δὲν ἔχει μόνον λ'. λίτραις. καὶ ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸν ἤφεραν ἔμπροσθέν του, καὶ ἔπειτα ἔστειλεν εἰς τὸ κελλί του καὶ ἐγύρευσαν, καὶ ἦυραν κρυμμένα χρυσάφι λγ'. κεντηνάρια. καὶ ἔδωκε τὰ δικαιώματα τῶν Κληρικῶν ἀπὸ τὸν χρόνον ὁποῦ ἀρχιεράτευσεν, ἕως εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν. τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐμείρασε τῶν πτωχῶν, καὶ τὸν Μητροπολίτην ἐκάθηρεν ὡς ἐπίορκον, καὶ τὸν ἔκλεισεν εἰς ἕνα μετόχιον τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἐτύπωσε νὰ τοῦ δίδουν τόσον εἰσόδημα τὸν χρόνον διὰ ζωοτροφίαν του. ὁ δὲ Γωάννης ἠθέλησε νὰ πάρῃ καθάρσιον, καὶ ἔμαθέ το ἡ βασίλισσα, καὶ ἐμήνυσε τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔταξέ του πολλὰ δωρήματα νὰ τὸν φαρμακώσῃ, καὶ ἦτον εἰς τὴν βουλὴν Κωνσταντῖνος ὁ πρωτοσπαθάριος. καὶ ὁ Γατρὸς ὑποσχέθη νὰ τὸν φαρμακώσῃ. καὶ ἕνα παιδὶ, ὁποῦ εἶχεν ὁ Γατρὸς ὑπηρέτην, ἤκουσε τὸν λόγον. καὶ εἶπε τον τοῦ Γωάννου. καὶ ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐξέτασε καὶ ἦυρε τὴν ἀλήθειαν καθὼς εἶπε τὸ παιδὶ. καὶ παρευθὺς ἐξώρισε τὸν Γατρὸν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν δὲ Πρωτοσπαθάριον ἐξώρισε, καὶ τὸ παιδὶ μεγάλως τὸ ἐτίμησε. καὶ τὴν ὑποψίαν ὁποῦ εἶχεν εἰς τὴν νύμφην του τὴν βασίλισσαν, τὴν ἄναψε περισσοτέρως. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἔγινεν ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Πόλεως Ἐδέσσης, καὶ ἔπερναν τὴν οἱ ἐχθροὶ, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐβοήθει. καὶ ἡ κατασκευὴ ἦτον αὕτη. οἱ Σαρακηνοὶ ἐξέχωρισαν δώδεκα, τοὺς πλέον πρακτικωτέρους μὲ πεντακόσια ἄλογα καὶ πεντακόσια καμήλια, καὶ εἶχαν ἀπάνω χίλια σεντούκια, καὶ εἰς κάθε σεντοῦκι ἦσαν δύο ἄνδρες ἁρματωμένοι, ὁποῦ ἐγίνοντο δύο χιλιάδες διὰ νὰ πάρουν τὴν Ἔδεσσαν μὲ ἐπιβουλήν. καὶ ἔλεγαν ὅτι τὰ σεντούκια εἶναι χρυσάφι καὶ ἄλλα πράγματα πολύτιμα μέσα, καὶ ὑπᾶμεν τα κανίσκι τοῦ Βασιλέως. καὶ ἦταν ὁ λογισμός τους, ἀφ' οὗ σέβουν εἰς τὸ Κάστρον, νὰ εὐγάλουν τὴν νύκτα τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ σεντούκια νὰ κουρσεύσουν τὸ Κάστρον. ὁ δὲ Στρατηγὸς τῆς Ἐδέσσης καθὼς τοὺς εἶδε καὶ ὑπῆγαν, τοὺς μὲν δώδεκα ἐπῆρε μέσα εἰς τὸ Κάστρον εἰς τὸ Παλάτι του, καὶ ἐτίμησέ τους, τὰ δὲ καμήλια καὶ τὰ σεντούκια καὶ τὰ ἄλογα, Θεοῦ ὁδηγίᾳ, δὲν ἄφηκε νὰ σέβῃ κανένα μέσα. ἕνας δὲ πτωχὸς Ἁρμένιος ἤξευρεν ἀράπικα καὶ ἐζήτα ἐλεημοσύνην, καὶ ἐζήτησε καὶ ἐκεῖ, καὶ ἤκουσε μέσα ἀπὸ τὰ σεντούκια ὁποῦ ἐλαλοῦσαν ἄνθρωποι, καὶ ἔλεγαν τῶν Ἀράπιδων ὁποῦ ὑπηρετοῦσαν τὰ καμήλια, ἀκόμι δὲν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ εὐγοῦμεν νὰ χορτάσωμεν ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν Ῥωμαίων; ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος ὁ Ἁρμένης ὡ ἤκουσεν, ἔδραμεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Στρατηγὸν, καὶ ἐφανέρωσεν ὅλην τὴν ἐπιβουλὴν τῶν Σαρακηνῶν διὰ τὸ Κάστρον. ὁ δὲ Στρατηγὸς ὡς τὸ ἤκουσεν, ἦλθέ του μέγας φόβος καὶ τρόμος, καὶ ἐσύναξεν ἄνδρας ἀξίους τοῦ πολέμου κρυφῶς, καὶ ἄφηκεν ἐκείνους τοὺς ιβ'. εἰς τὸ Παλάτι. καὶ

αὐτὸς ἐπῆρε τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τοὺς ἁρματωμένους, καὶ ὑπῆγαν ἐκεῖ, καὶ ἄνοιξαν τὰ σεντούκια, καὶ ἦυραν μέσα τους ἁρματωμένους, ὁποῦ ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ Κάστρον. καὶ ἔκοψαν τοὺς ὅλους, καὶ τὰ καμήλια καὶ τὰ ἄλογα, καὶ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας. καὶ τότε ἦλθεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἦυρε τοὺς ιβ'. καὶ ἔκοψε τὰς κεφαλὰς τῶν ἕνδεκα. τοῦ δὲ πρώτου ἔκοψε τὰ χέριά του, τὰ ποδάριά του, τὰ ἀφτία του, καὶ τὴν μύτην του, καὶ τὸν ἔστειλεν ὀπίσω νὰ τὸν ἰδοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἔπεμψαν. τὸν δὲ πτωχὸν Ἁρμένιον ἔδωκέν του μεγάλα χαρίσματα καὶ εὐημέρησεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἐπειράζετο ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον, ἔκαμε πολλὰ νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀμὴ δὲν ὠφελήθη. ὅμως ἔπεμψεν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ νησία ἐλεημοσύνην. καὶ εἰς μὲν τοὺς Πρεσβυτέρους ἔστειλε νομίσματα δύο. εἰς δὲ τοὺς Μοναχοὺς ἀνὰ νόμισμα ἕν, ἀμὴ δὲν ὠφελήθη, μόνον περισσοτέρως ἔπαχε, καὶ ὑδροπίκιασε. καὶ ὡς ἔκαμε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ μεγάλου Δημητρίου, καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι δὲν ὑγιαίνει, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐγνώρισε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμε καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ῥωμανὸν παιδεύεται, ἔγινε Καλόγηρος παρὰ Μοναχοῦ τινὸς, Κοσμᾶ τοῦ Τζινζιλούκη, ὁποῦ πάντοτε τὸν ἐνουθέτει, καὶ ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ, καὶ ἔλεγε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἁμαρτίαν του. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, ζ'. καὶ μῆνας, η'. ἦτον ἄνθρωπος εὐλαβὴς καὶ καλός.

Τέλος τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Καταλάκτου. Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ Καλαφάτου, Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως.

Καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς, ἔμεινεν ἡ βασίλισσα μόνη, καὶ ἐδιαλογίζετο τρεῖς ἡμέρας ποῖον νὰ κάμῃ Βασιλέα. καὶ ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ κάμῃ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως, ὁποῦ ἐλέγετο Μιχαήλ. καὶ ἔκραξέ τον καὶ ἔδωκέ του ὅρκους φοβεροὺς νὰ εἶναι εὐπειθὴς εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ μὴν γένῃ ποτὲ ἐπίβουλος. καὶ εἴτι εἰπῇ αὐτὴ, νὰ γίνεται, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ὡς ἕνας δοῦλός της, ἢ υἱός της. καὶ ἐπίστευσεν εἰς τοὺς ὅρκους ἡ βασίλισσα, καὶ εὐτρέπισε τὸ Παλάτι. καὶ ἔνδυσέ τον τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἀνηγόρευσέ τον Βασιλέα, στεφθεὶς παρὰ τοῦ Πατριάρχου ἐν ἔτει ,ϛφνέ. Μηνὶ Δεκεμβρίῳ. καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁποῦ ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἦλθέ του σκοτία εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὡσὰν ἐπίληψις τὸν ἔπιασε, καὶ ἔπεσεν ὀλιγοθυμισμένος, καὶ μὲ πολλὰ μυρίσματα μόσχων, καὶ ἄλλων μυρισμάτων, μόλις ἐσυνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. καὶ ἡ γῆ ἐσείετο τότε μῆνας, δ'. καὶ καθὼς ἐβασίλευσεν, ἐτίμησε πολλὰ τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Παλατίου, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐξωρισμένοι, τοὺς ἤφερεν εἰς τὴν βασίλισσαν μὲ τὸ θέλημα τῆς βασιλίσσης. ὅμως ἀπὸ τὴν συμβουλὴν τοῦ Δομεστίκου ἐπιβουλεύθη τὴν βασίλισσαν, καὶ ἠθέτησε τοὺς ὅρκους ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ὥρισε νὰ τὴν φυλάγουν νὰ μὴν κάμῃ ἐπιβουλὴν, καθὼς ἔκαμε τοῦ Ῥωμανοῦ, καὶ τοῦ θείου του Μιχαήλ. λοιπὸν ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Λαὸν, ἐὰν ἔχουν εὐλάβειαν καὶ δουλωσύνην εἰς αὐτὸν ὡς Βασιλέα. καὶ

τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ ὑπῆγε στεφανωμένος ὡς Βασιλεὺς ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μετὰ τῶν Ἀρχόντων τοῦ καὶ δόξης πολλῆς, καὶ ὥρισε καὶ ἐστόλισαν τοὺς τόπους, ὁποῦ ἤθελε νὰ περάσῃ μὲ σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ μὲ ῥοῦχα πολύτιμα. ὁ δὲ Λαὸς οὐδένας τὸν εὐφήμησεν ὡς Βασιλέα οὐδὲ τὸν ἐπροσκύνησε. καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν ἔπε, μόνον ὑπέστρεψεν ἐντροπιασμένος. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐμήνυσε τὸν Πατριάρχην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Στενὸν, εἰς τὴν Μονὴν, νὰ τὸν καρτερῇ ἐκεῖ ἐπὶ τὴν ἄυριον, καὶ ἔστειλέ τοῦ ἔξοδον, χρυσάφι λίτραις, δ'. διὰ νὰ κάμῃ φαγητά. καὶ τοῦτο ἦτον διωγμὸς τοῦ Πατριάρχου. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδίωξε τὴν Βασίλισσαν ἀπὸ τὸ Παλάτι, καὶ τὴν ἔκλεισεν εἰς τὸ Νησὶ τοῦ Πρίγκιπος, καὶ εἶπε νὰ τὴν κάμουν Καλογραίαν, καὶ νὰ τοῦ φέρουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, καὶ οὕτως ἔγινεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔγραψεν ὁρισμὸν, καὶ τὸν ἀνέγνωσεν ὁ Ἔπαρχος τῆς Πόλεως εἰς τὸν Κόσμον. καὶ ἔγραφεν ὁ ὁρισμὸς οὕτως. διὰ νὰ φανοῦν ἐπίβουλοι καὶ ἀπειθεῖς εἰς τὴν βασιλείαν μου Ἀλέξιος ὁ Πατριάρχης, καὶ Ζωὴ ἡ Βασίλισσα, ἔγιναν ἐξώριστοι. καὶ ὁ Λαός μου, ὅσοι εἶστε εἰς τὴν ὑποταγήν μου, ἐὰν τὸ στέρξετε, θέλετε τιμηθῇ. εἰ δὲ καὶ δὲν θέλετε, θέλω σᾶς παιδεύσει ὡς παρηκόους, καὶ ὡσὰν ἀνεγνώθη ὁ ὁρισμὸς, εὐγῆκε μία φωνὴ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὅτι ἡμεῖς Σταυροπάτην Καλαφάτην Βασιλέα δὲν θέλομεν, ἀμὴ τὴν ἀπ' ἀρχῆς Βασίλισσαν ἡμῶν Ζωήν. καὶ πάλιν εἶπαν μιᾷ φωνῇ, νὰ θανατώσωμεν τὸν Καλαφάτην. καὶ οὕτως ὥρμησαν, καὶ ἐπῆρε καθ' ἕνας λιθάρια, ξύλα, σπαθία, νὰ σκοτώσουν τὸν Ἔπαρχον. καὶ ὁ Ἔπαρχος, ὡς εἶδε τὴν ὁρμὴν τοῦ Λαοῦ, ἔφυγε καὶ ἐγλύτωσε. καὶ ὁ Λαὸς ἔδραμαν, καὶ ἐπῆραν τὸν Πατριάρχην, καὶ ἤφεράν τον εἰς τὸν θρόνον του. ὁμοίως καὶ τὴν Θεοδώραν τὴν Ἀδελφὴν τῆς Ζωῆς τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἐστόλισάν την μετὰ βασιλικὰ ἐνδύματα, καὶ τὴν εὐφήμησαν ὡς Βασίλισσαν αὐτῶν, ὁμοῦ μὲ τὴν Ζωὴν τὴν Ἀδελφήν της. καὶ ὥρμησαν ὅλοι εἰς τὸ Παλάτι νὰ εὐγάλουν τὸν Μιχαήλ. καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ὁρμὴν τοῦ Λαοῦ, ἐφοβήθη, καὶ ἔστειλε καὶ ἤφεραν Ζωὴν τὴν Βασίλισσαν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ τῆς εὔγαλαν τὰ καλογερικὰ φορέματα, καὶ τὴν ἔνδυσαν τὰ βασιλικά. καὶ μὲ τοῦτο ἤλπιζεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι νὰ σιωπήσῃ ὁ Λαὸς, καὶ εὐγῆκεν εἰς τὸ παραθύρι νὰ ἰδῇ. καὶ ἔρρηξαν σαγίταις καὶ πέτραις καὶ ξύλα νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ ὕβρισάν τον μεγάλως. καὶ ὡς εἶδε ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν βασιλείαν διὰ τὸ εἰρηνικὸν, νὰ ὑπάγῃ εἰς Μοναστῆρι, καὶ ὁ Δομέστικος τῶν Σχολῶν δὲν ἄφηκεν, ἀμὴ τοῦ εἶπε νὰ σταθῇ ἀνδρειομένα ὡς Βασιλεὺς νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν βασιλείαν του. καὶ μὲ τοῦτο ἔμεινε. καὶ ἁρματώθη ὁ Λαὸς, καὶ ὑπῆγαν κατὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐπολέμησαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βασιλέως καὶ ἐσφάγησαν ἕως τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἐνίκησεν ὁ Λαός. καὶ ἔρρηξαν ταῖς Πόρταις τοῦ Παλατίου, καὶ ἐμπῆκαν μέσα, καὶ ἐγύρευσαν τὸν Βασιλέα. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔφυγε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Στουδίων, καὶ ἄφηκε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ὁ Θεῖος αὐτοῦ Ἰωάννης ὁμοῦ.

Ὅτι

Ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἄφηκε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔγινε Κολόγηρος. Βασιλεία Ζωῆς τῆς βασιλίσσης.

Μετὰ τοῦτον ἡ Ζωὴ πάλιν ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἐβούλετο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀδελφήν της Θεοδώραν νὰ μὴν τὴν ἔχῃ μετ' αὐτῆς. καὶ δὲν τὴν ἄφησεν ὁ Λαὸς, μόνον ἐζήτησαν, ὅτι νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ αὐτάμα. καὶ οὕτως ἔστερξε. ἦλθε δὲ ἡ Θεοδώρα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἄρχοντες, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἡ Ζωὴ ἔκαμεν ὁμιλίαν, καὶ εὐχαρίστησεν εἰς τὴν ἀγάπην, καὶ εὐσπλαγχνίαν ὁποῦ ἔδειξαν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν της, καὶ ἠρώτησε τί νὰ γένῃ εἰς τὸν βασιλέα. καὶ εἶπαν ὅλοι νὰ τὸν θανατώσωμεν, ἢ νὰ τὸν τυφλώσωμεν. ἡ δὲ Ζωὴ ἐλυπεῖτο καὶ ἐμπόδιζε νὰ μὴ γένῃ αὐτὴ ἡ δυστυχία. ἀλλ' ἡ Θεοδώρα ἐθυμώθη, καὶ ἔκραξε τὸν νέον Ἔπαρχον, καὶ ἔστειλέ τον νὰ τυφλώσῃ τὸν Μιχαὴλ, καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ. ἐπῆγε γοῦν, καὶ ὁ Μιχαὴλ ἐσέβη μέσα εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἔδραμεν ὁ Λαὸς καὶ τοὺς ἅρπαξαν, καὶ τοὺς ἤφεραν εἰς τὸν φόρον, καὶ πλησίον τῆς Περιβλέπτου ἐν τῷ Σίγματι τοὺς ἐτύφλωσαν. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Μιχαὴλ μῆνας, δ'. καὶ ἡμέρας, ε'. καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἐλεγμῶν, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἔφυγαν μακρὰν, καὶ ἐκέρδησαν τὴν ζωήν τους. καὶ ὡς ἔλαβαν τὴν βασιλείαν ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Θεοδώρα, ἐτίμα καὶ εὐλαβεῖτο τοὺς Ἄρχοντας, καὶ τοῦ Λαοῦ δωρεὰς μεγάλας ἔδωκεν. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἦτον ἐξωρισμένος εἰς τὴν Μυτιλήνην διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς βασιλείας. καὶ ἡ Ζωὴ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἐμήνυσέ του, καὶ ἦλθε συμὰ εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ἔστειλεν ἡ βασίλισσα ἕνα της Εὐνοῦχον πιστὸν τὸν Περγαμηνὸν, καὶ ἔδωκέ του τὰ βασιλικὰ φορέματα νὰ τὰ φορέσῃ. καὶ ἐφόρεσέ τα καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐστεφανώθη τον διὰ ἄνδρα της. καὶ ὁ Γερεὺς ὁ Στυπῆς εὐλόγησεν αὐτοὺς ὡς πρῶτος Γερεὺς, ἐν μηνὶ Γουνίῳ, ι α'.

Βασιλεία Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου.

Στέφεται δὲ Βασιλεὺς ὁ Κωνσταντῖνος τῇ ἐπαύριον παρὰ τοῦ Πατριάρχου ἐν ἔτει, ,σφν'. καὶ ἐτίμησε τοὺς Ἄρχοντας τῆς Συγκλήτου, καὶ ἐμείρασε πολὺ χρυσίον εἰς τὸν Λαόν. τῷ δὲ πρώτῳ χρόνῳ ἐφάνη ἕνας Ἀστὴρ, καὶ ἔκαμνε στράταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Δύσιν. καὶ ἐφαίνετο ἕνα μῆνα, καὶ ἐπροεμήνυε τὴν συμφορὰν ὁποῦ ἦλθεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Στέφανος δὲ ὁ Βοϊσθλάβος ἦλθε μετὰ δυνάμεως εἰς τὰ μέρη τοῦ Αὐλῶνος, καὶ ἔλαβε Σέρβους καὶ Ῥωμαίους, καὶ ἔκαμε πολλὴν φθοράν. καὶ ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Μιχαὴλ Ἀφέντην τοῦ Δυῤῥαχίου καὶ Πατρίκιον, διὰ νὰ συνάξῃ Λαὸν νὰ πολεμήσῃ τὸν Στέφανον, καὶ ἦτον ἄνθρωπος ἄπρακτος τοῦ πολέμου. καὶ ἐσύναξε κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βα-

σιλέως ἑξῆντα χιλιάδες Λαόν. καὶ δὲν ὑπῆγεν εἰς στράταν καθολικὴν, ἀμὴ ὑπῆγεν εἰς κρημνοὺς καὶ στενοὺς τόπους, ὑποῦ δύο ἄλογα μόλις ἐπερνοῦσαν. καὶ ἤυραντους οἱ ἐχθροὶ ὡσὰν ἤθελαν, καὶ ἐπολέμησάν τους ἀποπάνω μὲ ξύλα, μὲ πέτραις, μὲ σαγίταις, καὶ ἐθανάτωσαν πλέον παρὰ σαράντα χιλιάδες Λαόν. καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἔφυγαν πεζοὶ καὶ γυμνοὶ, καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Μιχαὴλ Αὐθέντης τοῦ Δυῤῥαχίου, καὶ ἐφυλάχθησαν κρυμμένοι εἰς τὰ βουνὰ τὴν νύκτα. καὶ ἦτον ἐλεεινὸν νὰ βλέπῃ ἐκείνους τοὺς στρατιώτας. ὅμως ἐκατευωδόθησαν εἰς τὸ Δυῤῥάχιον ἀπὸ νύκτα ἕως νύκτα. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, καὶ ἔγινεν ἄλλος, Μιχαὴλ ὁ Κυρουλάριος εἰς τὰς κέ. Μαρτίου. ὁ δὲ Πατρίκιος Λέων ὁ Τορνίκης ἔγινεν ἀποστάτης. καὶ ἐσύναξε φουσάτα πολλὰ, καὶ ὑπῆγε κατὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπολέμησαν, καὶ εἰς ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν. τέλος ἐνικήθη ὁ Τορνίκης, καὶ ἔπιασάν τον ζωντανὸν, καὶ τὸν ἐτύφλωσεν ὁ Βασιλεύς. καὶ ὅσοι ἦσαν εἰς αὐτὴν τὴν βουλὴν τοὺς ἐπόμπευσε καὶ τοὺς ἐξώρισεν. ἦλθε δὲ θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν τόσον, ὅτι δὲν ἔσωναν οἱ ζωντανοὶ νὰ θάπτουν τοὺς ἀποθαμμένους. καὶ τὸ θέρος ἔπεσε χαλάζι, καὶ ἐθανάτωσε ζῶα πολλὰ καὶ ἀνθρώπους. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἦτον ποδαλγὸς, ἐκοίτετο εἰς τὴν Μονὴν τῶν Μαγγάνων, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ, καθὼς ἐπαρήγγειλε, βασιλεύσας χρόνους, ιβ'. ἡ δὲ Ζωὴ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπέθανε προτήτερα. ἦτον δὲ πολλὰ ἐλεήμων ὁ Μονομάχος.

Θάνατος Κωνσταντίνου Μονομάχου, Βασιλεία Θεοδώρας μόνης.

Μετὰ τοῦτον, οἱ Ἄρχοντες τοῦ Παλατίου καὶ ὁ Λαὸς ἔστεψαν βασίλισσαν τὴν Θεοδώραν μόνην, καὶ ἐτίμησε πολλὰ ὅλους ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἔστεψαν, ὁμοίως καὶ τοὺς Εὐνούχους. ἠσθένησε δὲ καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὴ ἐν ἔτει ,ςφξδ'. ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, βασιλεύσασα χρόνους, β'. καὶ μῆνας, ζ'.

Θάνατος τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας. Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ ἀπὸ Στρατιωτικοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον ταύτης, οἱ Εὐνοῦχοι μετὰ τοῦ Συγγέλου Λέοντος ἔκαμαν βασιλέα Μιχαὴλ Πατρίκιον τὸν γέροντα τὸν ἀπὸ Στρατιωτικοῦ, ὅταν ἐψυχομάχει ἡ βασίλισσα. καὶ ἐσυμφώνησαν μετ' αὐτοῦ, ὅτι χωρὶς τὴν βουλήντων ποτὲ νὰ μὴν κάμνῃ τίποτε. καὶ ὁ Μιχαὴλ ἦτον ἄνθρωπος ἀνωφελὴς, ἄπρακτος, ἄγνωστος. καὶ διατοῦτο τὸν ἔκαμαν, διὰ νὰ ἔχῃ μόνον τὸ ὄνομα, καὶ αὐτοὶ νὰ ὁρίζουν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνον, α'. καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν βασιλείαν ὡς ἀνάξιος.

Ἐξορία καὶ διωγμὸς τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ ἀπὸ Στρατιωτικοῦ. Βασιλεία Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐψήφισαν βασιλέα Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνόν. καὶ ὡς ἐστέφθη Βασιλεὺς, ὥρισε καὶ τὸν ἐτύπωσαν εἰς τὴν βασιλικὴν μονέδα βαστῶντας σπαθί. καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα του εἰς τὸν Θεὸν, ἀμὴ ἔδειχνεν ὅτι μεγάλην πρᾶξιν εἶχεν εἰς τὸν πόλεμον. ἤφερε δὲ τὴν Γυναῖκά του Αἰκατερίναν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, καὶ τὴν ἔστεψε βασίλισσαν. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντῖνος ὁ Λιχούδης. ὁ δὲ Βασιλεὺς εὐγῆκεν εἰς τὸ κυνήγι, καὶ ἐκτύπησέ τον ἀστραπὴ, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἄφριζε τὸ στόμα του. ἐκοίτετο γοῦν πολλὰς ἡμέρας ἀσθενὴς, καὶ ἤλπιζε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἰατρείας. καὶ ὡς εἶδεν ὅτι δὲν ἐλευθερώνεται, ἐπαραιτήθη τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στουδίων, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ἡ βασίλισσα τὸν ἠνάγκασε πολλά. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, β'. καὶ μῆνας γ'. καὶ ὅσον καιρὸν ἔζησε Καλόγηρος, ἔδειξε πᾶσαν ὑπακοὴν εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς ὅλους τοὺς Καλογήρους, τόσον ὅτι ἔγινε καὶ πορτάρης. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας ὑπηρέτησεν ἀπὸ τὴν πολλήν του ταπείνωσιν.

Παραίτησις Βασιλείας Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ. Βασιλεία Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα.

Ἔγινε δὲ Βασιλεὺς μετὰ τοῦτον Κωνσταντῖνος ὁ Δούκας, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν Βασιλείαν εἰρηνικῶς χωρίς τινος παραχῆς. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης ὁ Λιχούδης, καὶ ἔγινεν Γωάννης Μοναχὸς ὁ Ξυφιλίνος. ἠσθένησε δὲ ὁ Βασιλεύς. καὶ ὡς εἶδε καὶ τὸν κυριεύει ἡ ἀσθένεια πολλὰ, τὰ παιδία ὁποῦ εἶχεν ἀπὸ τὴν Εὐδοκίαν τὴν βασίλισσαν, τὸν Μιχαὴλ, τὸν Ἀνδρόνικον, καὶ τὸν Κωνσταντῖνον, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον Πορφυρογέννητος ὁ Κωνσταντῖνος, ὅλους τοὺς ἔκαμε βασιλεῖς, καὶ τὸν Ἀδελφόν του τὸν Γωάννην ἔκαμε πρῶτον βασιλέα. εἶχε δὲ καὶ Θυγατέρας τρεῖς, Ἄνναν, Θεοδώραν, καὶ Ζωήν. ὅταν δὲ ἀπέθνησκεν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Λαὸν ἔγγραφον ὁμολογίαν, ὅτι νὰ μὴ δεχθοῦν ἄλλον βασιλέα, μόνον τὰ Παιδία του, καὶ ὑπέγραψαν εἰς τὴν ὁμολογίαν ὅλος ὁ Λαός. ὑποσχέθη δὲ καὶ ἡ βασίλισσα νὰ μὴν πάρῃ ἄλλον ἄνδρα. τὰ ὁποῖα γράμματα τὰ ἔδωκαν τοῦ Πατριάρχου νὰ τὰ φυλάγῃ. ἀπέθανε δὲ ὁ βασιλεὺς χρονῶν, ξ'. βασιλεύσας χρόνους, ζ'. ἥμισυ, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Μολιβωτόν.

Τέλος τῆς Βασιλείας Κωνσαντίνε τῦ Δέκα. Βασιλεία Εὐδοκίας τῆ Βασιλίσσης, καὶ τῶν Υἱῶν αὐτῆς.

Ε'Δέχθησαν δὲ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας μετὰ τὸν θανατον αὐτῦ ἡ γυναῖκά τε ἡ Εὐδοκία καὶ τὰ παιδία αὐτῷ. καὶ ἀφ' ὲ ἐβασίλευσαν ὀλίγον, ἤφεραν εἰς τὰ βασίλεια Διογένη τὸν Ρ'ωμανὸν, καὶ ἐστεφανώθησαν ἡ βασίλισσα. καὶ ὅσα ἔπαξεν, ἀλησμόνησέτα, καὶ ὕστερσε τῷ Βασιλείαν ὑπὸ τὰ φίλτατα παιδία της.

Τέλος τῆς Βασιλείας τῶν Υἱῶν Κωνσαντίνε τῦ Δέκα. Βασιλεία Διογένες τῦ Ρ'ωμανῦ.

Διογένης δὲ ὁ Ρ'ωμανὸς ἐκηρύχθη Βασιλεὺς ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εὐδοκίας, καὶ ἐστέφθη, καὶ ἐπροσκυνήσαν τον οἱ Ἄρχοντες καὶ ὅλος ὁ Λαός. ὑπεβασιλεύθη δὲ ὑπὸ τὸς ἀνθρώπυς τε, καὶ τὸν ἐτύφλωσαν, καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Νησὶ τῷ Πρώτῳ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, γ'. καὶ μῆνας, ἡ'.

Τέλος τῆς Βασιλείας Διογένες τῦ Ρ'ωμανῦ. Βασιλεία Μιχαὴλ τῦ Παραπινάκη, Υἱῦ τῦ Δέκα.

Μετὰ δὲ τῷ τύφλωσιν καὶ θανατον τότε, ἔλαβε τῷ βασιλείαν Μιχαὴλ ὁ Παραπινάκης. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Ξιφιλίνος, καὶ ἔγινεν ἄλλος, Κοσμᾶς Μοναχὸς ὑπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐτίμα τον ὁ Βασιλεὺς πολλὰ διὰ τῶν ἀρετῶν τε. οἱ δὲ Πολῖται ἐψήφισαν Βασιλεία εἰς τῷ Ἀνατολῶν Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτῃ. καὶ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ, τὸν ἅρπαξαν ὑπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸν ἤφεραν ἔξω, καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς μικρὸν μικρὸν, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τῷ Μονῷ τῆς Σπουδίου, μὲ τῷ βασίλισσαν Μαρίαν τῷ γυναῖκά τε. καὶ τὸν Κωνσαντῖνον τὸν Υἱόν του ἔκαμαν Καλόγηραν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, ς'. ὕστερον δὲ τὸν ἔκαμαν καὶ Μητροπολίτῃ Ἐφέσε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Μιχαὴλ τῦ Παραπινάκη. Βασιλεία Νικηφόρε τῦ Βοτανειάτε.

Ε'Λαβε δὲ τῷ βασιλείαν Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης χωρὶς πολέμε τινὸς, καὶ ἐστέφθη Βασιλεὺς ὑπὸ τῦ Πατριάρχε τῇ μεγάλῃ τεύτῃ. ἔλαβε δὲ γυναῖκα, Μαρίαν τῷ γυναῖκα τῦ πρώτου Βασιλέως Μιχαὴλ. καὶ ἐστεφανώθη τῷ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, γ'. εἰρωνικῶς καὶ ἀπέθανε.

Τέ-

Τέλος τῆς Βασιλείας Νικηφόρε τῦ Βοτανειάτε. Βασιλεία Ἀλεξίε τῦ Κομνηνῦ.

Μετὰ τὸν θανατον τότε, ἔλαβε τῷ βασιλείαν Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς, καὶ ἐβασίλευσε χρόνες, λζ'. καὶ μῆνας, δ'. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τότε ἔγινεν ἡ στάσις ὑπὸ τῆ τειῶν μεγάλων Ἀρχιερέων, Βασιλείε, Γρηγορίε, καὶ Γωανέε τῦ Χρυσοστόμε. καὶ τὸ Μοναστήριον τῆς Πάτμε ἐκτίσθη ὑπὸ τῦ Ἁγίε Χειροδάκε. τῦτος ὁ βασιλεὺς ἐτίμησε τὴν Λακεδαιμονίαν εἰς Μητρόπολιν, ὁπῦ ἦτον Ἐπίσκοπὴ τῆ Παλαιῶν Πατρῶν. καὶ ἐδόθη τῷ Μητροπολίτῃ Παλαιῶν Πατρῶν τὸ Ἀμύκλιον αὐτὶ τῆς Λακεδαιμονίας, ἐν ἔτει ,ςφιή. ὑπὸ τῆς Πατριαρχείας Εὐσαθίε. ἐδόθη δὲ αὐτῷ καὶ σάκκος ἐν ταῖς Γερμανίαις. τῦτος ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀττάλειαν εἰς Μητρόπολιν ἐτίμησεν, ὁπῦ ἦτον Ἐπίσκοπὴ Πέργης τῆς Παμφυλίας. τῦτος ὁ βασιλεὺς ἔδωκε νεαρὰν, νὰ μετακινῶνται οἱ καθηρημμένοι Ἀρχιερεῖς καὶ Γερεῖς, ἢ δικαίως ἐκείθησαν, ἢ ἀδίκως. καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Καισαρείας Σάββας ἔγινε Πατριάρχης Γεροσολύμων. ἐπέρασε δὲ τῦτος ὁ βασιλεὺς εἰρωνικῶς εἰς τὸν καιρόν τε, καὶ ἀπέθανε.

Θανατος Βασιλέως Ἀλεξίε τῦ Κομνηνῦ. Βασιλεία Γωανέε τῦ Κομνηνῦ.

Μετὰ τῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Υἱὸς αὐτῦ Γωανέης ὁ Κομνηνὸς, καὶ ἐστέφθη ὑπὸ τῦ Πατριάρχε, γνώμη πάσης τῆς Σγκλήτε, καὶ παντὸς τῦ Λαῦ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, κδ'. καὶ μῆνας, ζ'. καὶ ἀπέθανε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Γωανέε τῦ Κομνηνῦ. Βασιλεία Μανηὴλ τῦ Κομνηνῦ.

Ἀ'ποθανόντος δὲ τότε, ἔγινε βασιλεὺς ὁ Υἱὸς τε ὁ Μανηὴλ, γνώμη τῦ Πατριάρχε, καὶ τῶν Ἀρχόντων, καὶ παντὸς τῦ λαῦ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνες, λη'. εἰρωνικῶς. καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Κόσμος εἶναι μάταιος, καὶ ἐπαραίτησε τῷ βασιλείαν, καὶ ἔγινε Καλόγηρος καὶ μετωνομάσθη Ματθαῖος Μοναχός.

Τέλος τῆς Βασιλείας Μανηὴλ τῦ Κομνηνῦ. Βασιλεία Ἀλεξίε τῦ Κομνηνῦ.

Μετὰ τῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Υἱὸς αὐτῦ Ἀλέξιος Κομνηνός. τῦτος ὁ βασιλεὺς ἔκαμε νεαρὰν περὶ μνησείας, ὅτι νὰ εἶναι τὸ ἀρσενικὸν χρόνων, ιδ'. καὶ τὸ θηλυκὸν, ιβ'. εἰ δὲ καὶ εἶναι περισσότερα, νὰ εἶναι ἄκυρα· διότι αἱ

μυ-

μνηστεῖαι ὁπȣ̃ γενοῦν εἰς τὸν ἄνωθεν χρόνον, δὲν χαλοῦνται κατ' ἀναλογίαν, μήτε τὰ προικοσύμφωνα, ὅτι τὴν δύναμιν τὴν ἔχȣν ἀπὸ τῆς ἐπικλήσεως τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν εὐχῶν, καὶ εἶναι ἄλυτοι. ἐκτὸς τὰς αἰτίας ὁπȣ̃ εὑρίσκονται εἰς τὸν Νόμον γραμμένοι. ἔκαμεν ἀκόμ νεαρὰν, ὅτι ἐὰν γένῃ γάμος μὲ ψιλȣ̀ς λόγȣς χωρὶς ἱερολογίας, καὶ ὕστερον νὰ μετανοήσῃ τὸ ἓν μέρος, ἀνεμποδίστως νὰ χωρίζωνται, καὶ νὰ πέρνȣν ἄλλον· ἐὰν δὲ σμίξῃ τὸ ἀνδρόγυνον, νὰ εἶναι ἀχώριστον. ἔσφαξέ τον γȣ̀ν ὁ θεῖός τȣ ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον, α'.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀλεξίȣ τȣ̃ Κομνηνȣ̃.
Βασιλεία Ἀνδρονίκȣ τȣ̃ Κομνηνȣ̃.

ΜΕτὰ τὴν σφαγὴν τȣ́τȣ, ἐβασίλευσε τυραννικῶς ὁ θεῖος αὐτȣ̃ Ἀνδρόνικος, ὁπȣ̃ τὸν ἔσφαξε, χρόνȣς, β'. ἥμισυ. τȣ̃τον τὸν ἐφόνευσε πάλιν Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος, καὶ ἔπιε τὸ ποτήριον ὁπȣ̃ τὸν ἐκέρασε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀνδρονίκȣ τȣ̃ Τυράννȣ.
Βασιλεία Ἰσαακίȣ τȣ̃ Ἀγγέλȣ.

ΜΕτὰ τȣ̃τον ἔλαβε τὴν Βασιλείαν αὐτὸς ὁ Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος, ὁπȣ̃ ἔσφαξε τὸν Ἀνδρόνικον. τȣ̃τος ἔσμιξε τὴν Πάρον καὶ τὴν Ἀξίαν, καὶ τὴν ἔκαμε μίαν Μητρόπολιν. τȣ̃τος ἐτίμησε τὸ Ἄργος εἰς Μητρόπολιν, ὁπȣ̃ ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Κορίνθȣ, ἐν ἔτει ,ϛ φ υ ζ'. εἰς τὰς ἡμέρας τȣ́τȣ ἔγινεν ἕνας Πατριάρχης Κωνσταντινȣπόλεως. τȣ̃τος ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβȣλλον, ὅτι ὅποιος κοσμικὸς Ἱερεὺς ὁπȣ̃ νὰ ἔχῃ γυναῖκα, καὶ θέλει νὰ γένῃ Ἀρχιερεὺς, πρῶτον νὰ γίνεται ἐγγράφως ἡ συμφωνία τῆς χωρίσεως, καὶ τότε νὰ γίνεται ἡ γυναῖκα Καλογραία καὶ νὰ σεβαίνῃ εἰς Μοναστῆρι, καὶ ἔπειτα νὰ γίνεται Ἀρχιερεύς. ἐβασίλευσε γȣ̃ν χρόνȣς, η'. ἥμισυ, καὶ ἐτύφλωσέ τον ὁ ἀδελφός τȣ ὁ Ἀλέξιος, καὶ μὲ τȣ̃το ἀπέθανε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἰσαακίȣ.

ΜΕτὰ τὸν θάνατον τȣ́τȣ, ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφός τȣ Ἀλέξιος χρόνȣς, θ'. ἥμισυ. καὶ ὁ ἀνεψιός τȣ ὁ Ἀλέξιος, θέλωντας νὰ ἀποδώσῃ τὰς ἀμοιβὰς ὅτι ἐτύφλωσε τὸν πατέρα τȣ, καὶ ὅταν τὸν ἦυρεν, ἐδίωξέ τον ἀπὸ τὴν Βασιλείαν καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν.

Διωγμὸς Ἀλεξίȣ τȣ̃ Ἀγγέλȣ. Βασιλεία Ἀλεξίȣ Υἱȣ̃ Ἰσαακίȣ.

ΜΕτὰ τὸν διωγμὸν τȣ́τȣ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ ἀνεψιός τȣ Ἀλέξιος, ὁ υἱὸς Ἰσαακίȣ τȣ̃ Ἀγγέλȣ, καὶ ἐβασίλευσε μῆνας, θ'. ἡμέρας, κ'. καὶ τȣ̃τον ἐφόνευσεν Ἀλέξιος Δȣ́κας ὁ Μȣ́ρτζȣφλος.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀλεξίȣ, Υἱȣ̃ Ἰσαακίȣ τȣ̃ Ἀγγέλȣ.
Βασιλεία Δȣ́κα τȣ̃ Μȣρτζȣ́φλȣ.

ΜΕτὰ τὸν φόνον τȣ́τȣ, ἐστέφθη βασιλεὺς αὐτὸς ὁ Δȣ́κας ὁ Μȣ́ρτζȣφλος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνȣς, β'. ἡμέρας, κ'. ὢ τῆς μωρᾶς διοικήσεως. οἱ Χριστιανοὶ Χριστιανȣ̀ς, οἱ θεῖοι ἀνεψιȣ̀ς, οἱ ἀνεψιοὶ θείȣς ἔσφαζαν, καὶ πῶς ὁ Θεὸς ἤθελεν ὑπομείνει; καὶ τȣ́τȣ τυραννȣ̃ντος, ἐπῆραν οἱ Βενέτικοι τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν ἐν ἔτει ,ϛ χ ι β'. Ἀπριλλίȣ, ι β'. Ἰνδικτιῶνος, β'. ἡμέρα, β'. καὶ ἔκαμαν βασιλέα, Μπαλδοβῖνον Φιλανδρείας. ὅμως νὰ μάθετε τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποθέσεως, πῶς ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Πόλιν. οἱ Σαρακηνοὶ ἐπῆραν καὶ ἐκυρίευσαν τὸν Τάφον τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃, χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κόσμȣ ,ϛ χ ξ έ. ὁ δὲ Ὁσιώτατος Ἱερομόναχος Πέτρος ὁ Ἐρημίτης ἐπῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ὅπȣ καὶ ἂν ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησȣ̃ς Χριστὸς, διὰ νὰ λάβῃ ἁγιασμὸν καὶ χάριν καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τȣ. ἦσαν δὲ τότε ἀπὸ κτίσεως Κόσμȣ, ἕξη χιλιάδες καὶ ἑξακόσιοι δώδεκα. καὶ ὡς ἔφθασεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπροσκύνησε μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τȣ̀ς ἁγίȣς τόπȣς. ἦυρε δὲ τὸν Πατριάρχην καὶ τȣ̀ς Χριστιανȣ̀ς, τȣ̀ς ὁποίȣς ἐπαίδευαν πολλὰ οἱ Σαρακηνοί. καὶ ὄχι μόνον τȣ̀ς ἐβασάνιζαν, ἀμὴ καὶ ὅταν ἐλειτȣργȣ̃σαν, ἐπήγεναν καὶ τȣ̀ς ἔρριχναν τὰ Ἅγια. ἰδὼν ȣ̃τως ὁ Ἐρημίτης, ἔκλαυσε πολλὰ, καὶ εἶπε τȣ̃ Πατριάρχȣ καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν νὰ ὑπομένȣσι, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλȣν ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν τυραννίδα. καὶ ἔτζη ἐπῆγε μὲ σπȣδὴν εἰς τὸν Πάπαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, καὶ μετὰ θρήνȣ τȣ̃ εἶπε τὰ πάθη τȣ̃ Πατριάρχȣ καὶ τῶν ἐπιλοίπων Χριστιανῶν, ὁπȣ̃ εἶχαν ἀπὸ τȣ̀ς Σαρακηνȣ̀ς, καὶ τὴν καταφρόνεσιν ὁπȣ̃ κάμνȣν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον. ἤκȣσε δὲ τȣ̃το ὁ Πάπας καὶ πολλὰ ἐλυπήθη, καὶ εὐθὺς ἔστειλε Γαρδιναλέȣς εἰς τὸν Ῥήγαν τῆς Φράντζας, καὶ Ἐπισκύπȣς ὁμȣ̃, καὶ εἰς τȣ̀ς ἄλλȣς Ῥηγάδες καὶ εἰς Δȣ́κιδες καὶ Κόντιδες, καὶ ἤυχετο καὶ εὐλόγατȣς, καὶ τȣ̀ς ἔγραφε τὰ πάθη τῶν Χριστιανῶν, ὁπȣ̃ ἔχȣν ἀπὸ τȣ̀ς Σαρακηνȣ́ς· καὶ τȣ̀ς ἐπαρακάλει νὰ ὁμοφωνήσȣν νὰ ὑπάγȣν νὰ τȣ̀ς ἐξολοθρεύσȣν καὶ νὰ τȣ̀ς ἀφανίσȣν, καὶ νὰ ἐλευθερώσȣν τȣ̀ς Χριστιανȣ̀ς, καὶ τὸν Ἅγιον Τάφον. καὶ εὐθὺς ἐσήκωσαν τὸν Σταυρὸν, καὶ ἐσυνάχθησαν ὀγδοήντα χιλιάδες, καὶ ἐπῆγαν πεζοὶ εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν. καὶ ἦτον τότε ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὡμίλησαν οἱ Πρίντζιποι μετ' αὐτὸν νὰ ὑπάγȣν κατὰ τῶν Σα-

ρακηνῶν. καὶ ἔτζι ἔταξέ τους ὁ Βασιλεὺς δώδεκα χιλιάδες καβαλαρέους, διὰ νὰ πάρῃ τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ ἔτζη ὑπῆγαν καὶ ἐπολέμησαν πολλοὺς τόπους, καὶ τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἔδωκαν τοῦ Βασιλέως. καὶ αὐτὸς ὡσὰν ἐπῆρε τοὺς τόπους, τοὺς ἐγέλασε καὶ δὲν τοὺς ἠκολούθησε. καὶ οἱ Φραγγοι ἐπήγεναν εἰς τὰ Γεροσόλυμα, καὶ ἐδιαγούμιζαν τόπους πολλοὺς, καὶ ἐκέρδησαν κούρσῃ πολλὰ, καὶ πολλοὺς πολέμους ἔκαμαν μὲ τοὺς βαρβάρους. καὶ ἔφθασαν εἰς τὰ Γεροσόλυμα, καὶ ἐνίκησαν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τοὺς Σαρακηνοὺς, καὶ τοὺς ἔσφαξαν, καὶ τοὺς ἐπῆραν τὸν Ἅγιον Τάφον. καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν τυραννίδα, καὶ εὐχαριστείαις καὶ λιτανείαις ἔκαμαν πρὸς τὸν Θεόν. ἔκαμαν δὲ Ἀφέντην τῆς Συρίας τῶν Γεροσολύμων τὸν Κόντε Φρενδεπούλιαν. τοῦτος δὲ ἐδέχθη τὴν Ἀφεντίαν, ἀμὴ τὸ στέμμα τὸ χρυσὸν δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλήν του, λέγωντας, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος, οὐδὲ πρέπει του ἐκεῖ ὁποῦ ἔστεψαν τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων μὲ τὸ ἀκάνθινον στέμμα, τὸν Κύριον ἡμῶν Γησοῦν Χριστὸν, νὰ στεφανώσουν ἕναν ἁμαρτωλὸν ὡσὰν ἐμένα. καὶ ἀκούσαντες οἱ Χριστιανοὶ, ἐπαίνεσαν τὸν Κόντε, καὶ ἤρχοντο πολλοὶ Χριστιανοὶ μὲ ταῖς φαμελίαις τους, καὶ ἐκατοίκουν εἰς τὸν ἅγιον τόπον, καὶ ἦσαν εὐημερημένοι καὶ ἀναπαυμένοι. ἐπέρασαν ἑκατὸν τέσσαρες χρόνοι, καὶ τότε ὁ Διάβολος ἐφθόνησε, καὶ οἱ βάρβαροι οἱ Σαρακηνοὶ ἐπῆραν πάλιν τὰ Γεροσόλυμα. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν οἱ Χριστιανοὶ οἱ Ἀφεντάδες ὁ Ντεμπιάνκος, ὁ Κόντες τῆς Φιλανδρείας, ὁ Κόντες τῆς Καμπανείας, ὁ Κόντες τῆς Λούζας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἀφένταις, καὶ διὰ νὰ εἶναι πολλοὶ δὲν τοὺς γράφομεν καὶ τὰ ὀνόματα. ὅμως ὡμοφώνησαν ὅλοι, καὶ ὁ Πάπας μετ' αὐτοὺς, καὶ ἔκαμαν ὅρκους φρικτοὺς νὰ ὑπᾶσι νὰ πολεμήσουν τοὺς Σαρακηνούς. καὶ ἔκαμαν Γενεράλε τὸν Κόντε τῆς Καμπανεσίας, ὀνόματι Τζεφρὲν, ὁποῦ ἦτον φρονιμώτατος, καὶ ἀνδρειομένος καὶ ἄξιος διὰ φουσάτα. καὶ ἐπέρασαν δύο μῆνες, καὶ ἦλθέ του ἀσθένεια καὶ ἀπέθανε. ἦτον τὸ γένος του Ντεβαλάρτος, καὶ πολλὰ τὸν ἐλυπήθησαν ὅλοι. καὶ ἔκαμαν κονσέγιον εἰς τὸ πυργοῦνι, καὶ ἔκαμαν Ἀφέντην καὶ Γενεράλε τὸν Μπονιφάτζιον Μαρκέζε Ντεμουνφεράτο, ὁποῦ ἦτον Ἀφέντης μέγας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν ἀδελφήν του εἶχε γυναῖκα ὁ Ῥήγας τῆς Φράντζας. καὶ ἔτζη ἐσηκώθηκαν ἀπ' ἐκεῖ οἱ Ἀφεντάδες μὲ τὸν Γενεράλε, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Σαβόγιαν νὰ ὑπᾶν εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ ἔστειλαν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὴν Βενετίαν πρὸς τὸν Πρίντζιπα, ἂν ὁρίζῃ νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς Ἀφεντάδες νὰ βοηθήσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ἅγιον Τάφον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν, καὶ νὰ ἑτοιμάσουν κάτεργα καὶ μεγάλα περάματα διὰ τὰ φουσάτα, καὶ ἦσαν καβαλαρέοι δεκοκτὼ χιλιάδες, καὶ πεζοὶ ὀγδοήντα χιλιάδες. καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἤτονε Πρίντζιπας ὁ Μισὲρ Ἀριάκος Νταντόλος. ἔστερξαν δὲ οἱ Ἐνετοὶ νὰ κάμουν τὰ κάτεργα καὶ τὰ ἄλλα πλευσίματα, ἀμὴ ἔκαμαν μὲ τοὺς Ἀποκρισιαρίους, ὅσα μείνουν εὔκαιρα δίχως νὰ ἔχουν φουσάτον νὰ τὰ γεμίσουν, νὰ τοὺς τὰ πλερώνουν, ἤγουν τὴν ἔξοδον. καὶ ὥστε νὰ συναχθοῦν οἱ Ἀφεντάδες, ἔγιναν καὶ τὰ κάτεργα καὶ τὰ πλευσίματα, καὶ ἦλθεν ὁ Γενεράλες μὲ τὰ φουσάτα καὶ μὲ τοὺς

Ἀφεν-

Ἀφεντάδες εἰς τὴν Ἐνετίαν. καὶ ὁ Κόντες τῆς Λούζας μὲ τὸ φουσάτον του δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐνετίαν, διατὶ ἀπὸ τὸν τόπον του ἐμπῆκεν εἰς τὰ ἐδικά του πλευσίματα μὲ ὅλον του τὸ φουσάτον, διατὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔπεφτε πλέα εὐκολώτερα καὶ συμώτερα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Γεροσόλυμα. καὶ ἔμειναν ἀπὸ τὰ πλευσίματα τῶν Ἐνετῶν εὔκαιρα, καὶ ἔγινε σκάνδαλον μέγα, ὅτι ἐγύρευσαν τὰς ἐξόδους καὶ τὴν συμφωνίαν ὁποῦ εἶχαν. τέλος δὲ εἰρήνευσαν μετὰ τούτου. εἰς τοῦτο ἐσύκωσαν κεφάλι τῆς Τζάρας οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν Σκλαβουνίαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν Αὐθέντην ἐδικόν τους, καὶ ἔκαμαν. καὶ ἔτζι τὴν ἐπῆραν οἱ Ἀφεντάδες μὲ τὸν Γενεράλην, καὶ τὴν ἔδωκαν τῶν Ἐνετῶν διὰ τὴν ἔξοδον τῶν κατέργων. καὶ τότε ἔκαμαν κονσέγιον νὰ ὑπᾶσι νὰ πολεμήσουν νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολιν, διατὶ τοὺς ἐγέλασεν ὁ Βασιλεὺς ποτὲ, νὰ τὴν βασιλεύσουν. καὶ τότε ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς, ἤτοι ὁ Ῥήγας τῆς Φράντζας γράμματα νὰ ὑπᾶσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ νὰ ἀφίσουν τὸ ταξίδι τῶν Γεροσολύμων. καὶ ἔτζη, ἐπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εὔγαλαν τὰ φουσάτα τῆς στερεᾶς, καὶ τὰ κάτεργα τῶν Ἐνετῶν τοῦ πελάγου ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, καὶ ἔδωκαν μέγαν πόλεμον καὶ φοβερὸν. καὶ μὲ ταῖς λουμπάρδαις ἔκαμαν χαλάστριαις τὰ κάτεργα, καὶ ἐμπῆκαν οἱ Ἐνετοὶ εἰς τὴν Πόλιν πρῶτοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. καὶ τότε ἐμπῆκαν τὰ φουσάτα τὰ ἄλλα, καὶ ἔβαλαν παντιέραις, ἤτοι φλάμπουρα εἰς τὰ τείχη, καὶ μὲ μεγάλαις χαραῖς ἔπαιξαν ταῖς τρουμπέταις καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια. καὶ ὡς ἐκυρίευσαν οἱ Φράγγοι τὴν Πόλιν, ἐγύρευσαν τὸν βασιλέα καὶ δὲν τὸν ἦυραν, διατὶ ἔφυγεν. οἱ δὲ Φράγγοι ἔταξαν μεγάλα χαρίσματα ὅποιος τὸν παραδώσῃ, καὶ μετὰ χαρίσματα τὰ πολλὰ τὸν ἐπρόδωκαν τῶν Φραγγῶν. καὶ αὐτοὶ, ὡς ἦυραν τὸν βασιλέα, ἐχάρηκαν πολλὰ, καὶ ἐδιαλογίζουνταν τί θάνατον νὰ τοῦ δώσουν. καὶ ἔτζη ἦσαν τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ οἱ Χρησμοὶ εἰς τὴν κολώναν τὴν γλυπτὴν, ὁποῦ εἶχε πολλὰς προφητείας περὶ τῆς Βασιλείας τῶν Πόλεων. καὶ κατὰ τὸν Χρησμὸν ἐκρέμασαν αὐτὸν εἰς τὴν κολώναν. καθὼς ἔκαμεν αὐτὸς Ἀλεξίου τοῦ Βασιλέως, ἔτζη καὶ χειρότερα ἔπαθε. καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἔκαμαν κονσίλιον, ἤτοι σύνοδον, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Μπαλδοβῖνον τὸν Φιλανδρινὸν καὶ ἔστεψαν αὐτὸν Βασιλέα. μετὰ τοῦτο, νὰ ἔχουν τὸ Βασίλειον μὲ τοὺς Ἐνετοὺς, καθὼς τὸ ἐπῆραν ὁμάδι. καὶ ἂν ἤθελαν λείπῃ οἱ Ἐνετοὶ δὲν τὴν ἔπερναν.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου Δούκα Μουρτζούφλου.

ΛΑβόντες δὲ τὴν Βασιλείαν οἱ Ἐνετοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐσύναξαν ὅλα τὰ Ἅγια Λείψανα καὶ τὰ ἐπῆραν. καὶ Εἰκονίσματα μικρὰ καὶ τρανὰ, ποτήρια ἐγκοσμημένα, βημόθυρα, ποδιαῖς, ἀέρας, καλύμματα ἐκλεκτά. τὰ πολύτιμα πράγματα τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἄλλων Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν, φαιλόνια, ἐπιτραχήλια, ἐπιμανίκα, ὡράρια, Εὐαγγέλια ἀξιοτίμητα καὶ θαυμαστὰ, καὶ ὅλα τὰ βιβλία ἀπὸ πᾶσαν γλῶσσαν γραμμένα. ἐπῆραν δὲ

καὶ

καὶ τὰ δύο θυμιατὰ τὰ μαλαματένια τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὰ ὁποῖα νοῦς ἀνθρώπινος δὲν δύνεται νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν θυμιατῶν, ἢ νὰ τὴν διηγηθῇ. ὁμοίως καὶ τὸν τέμπλον, ὁ ὁποῖος ἦτον ὅλος ἀργυροδιάχρυσος πολύτιμος μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ὁσίων, μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. τὰ μανουάλια ὅλα ἀργυροδιάχρυσα, τὸν τίμιον Σταυρὸν ὁποῦ ἔκαμεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅταν ἐπολέμει μετὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ὁποῦ εἶδε τὰ ἄστρα τὴν νύκτα. ἔλαβαν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, ὁποῦ ἱστόρησεν ὁ Ἅγιος Λουκᾶς τῆς Θεοτόκου, τὰ χάλκινα ἄλογα, ταῖς κορώναις ὁποῦ ἐπροσήλωσαν οἱ βασιλεῖς. καὶ καθόλου, εἴτι ἔχει ὁ Ἅγιος Μάρκος, εἶναι ὅλα τῆς Ἁγίας Σοφίας. ταῖς πόρταις τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἔβαλάν ταις εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον, καὶ φαίνονται πολύτιμαις καὶ θαυμασταῖς. ὥρισαν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ Ἐνετοὶ χρόνους, νϛ'. ἄλλοι λέγουν, ξ'. μῆνας, η'. καὶ ἡμέρας, ιγ'. καὶ ὡσὰν εἶχαν τὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ Ἐνετοὶ, οἱ Ῥωμαῖοι οἱ Βασιλεῖς ἦσαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐκεῖ ἔστησαν τὰ βασίλεια.

Βασιλεία Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρι.

ΚΑὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δούκα τοῦ Μουρτζούφλου, ἔγινε βασιλεὺς εἰς τὴν Ἀνατολὴν Θεόδωρος ὁ γέρων ὁ Λάσκαρις, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, ιη'. ἄνθρωπος εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρι.
Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Δούκα τοῦ Βατάτζη.

ΕΛαβε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν βασιλείαν ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους λγ'. θεαρέστως. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιερέως νὰ μὴν ἁρπάζουν τὰ πράγματα τοῦ Μητροπολίτου, μόνον ἐνώπιον πάντων νὰ τὰ λαμβάνῃ ὁ Οἰκονόμος ἐγγράφως, νὰ τὰ ἔχῃ, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ ὁ ἄλλος Ἀρχιερεὺς νὰ τὰ λάβῃ. καὶ ἔγινε τοῦτο τὸ χρυσόβουλλον ἐν ἔτει ,ϛψλζ'. Ἰνδικτιῶνος δ'. Μηνὶ Νοεμβρίῳ. ἀσθενήσας γοῦν ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ πάντων.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Δούκα τοῦ Βατάτζη.
Βασιλεία Θεοδώρου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

ΚΑὶ βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδωρος χρόνους, δ'. καὶ εἶδε τὸν Κόσμον καὶ τὰ τοῦ Κόσμου ὅτι εἶναι μάταια, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι αἰώνιος. ἄφησε τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Σουδάνδρων. καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ εὐηρέστησε τῷ Θεῷ διὰ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε.

Τέ-

Τέλος τῆς Βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Βατάτζη.
Βασιλεία Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου.

ΜΕτὰ δὲ τὸ ἀπελθεῖν τοῦτον ἐν Μοναστηρίῳ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων Μιχαὴλ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, κδ'. καὶ ἐλατίνιζε. τῷ δὲ ϛ'. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαράλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἐνετῶν, καὶ ἐδίωξέν τους ὁ Στρατηγόπουλος. καὶ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς βασιλείας Κωνσταντινουπόλεως τῆς Κυρίας πασῶν τῶν Πόλεων. καὶ ἔλαβε πάλιν τὸν στολισμόν της τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Σύγκλητον. εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ Βασιλέως ἐπῆρεν ὁ Σουλτὰν Ὀρχάνης τὴν Προῦσαν, ἡ ὁποία ἦτον θρόνος τῶν Ῥηγῶν τῆς Βιθυνίας, διότι ἔκαμε μάχην μὲ τὸν Βασιλέα, καὶ ἔγινε πόλεμος δυνατὸς καὶ μέγας ἀναμέσον αὐτῶν. καὶ τότε ἐπῆρε τὴν Προῦσαν ἀπὸ Χριστοῦ καταβάσεως ᾳτύ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐχάρη πολλὰ, πῶς τὸν ἠξίωσε καὶ ἔλαβε τὴν Πόλιν, περὶ δὲ τῆς Προύσης ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔκλαυσε πῶς ἔγινε τοιαύτη παραχώρησις Θεοῦ εἰς τὰς ἡμέρας του. καὶ ἀσθενήσας πολλὰ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Τέλος τῆς Βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου. Βασιλεία Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου Υἱοῦ τοῦ Μιχαήλ.

ΜΕτὰ τὸν θάνατον τούτου ἔλαβε τὴν βασιλείαν Ἀνδρόνικος ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, μὲ τὸν Μιχαὴλ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ. τοῦτος ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Βασιλεὺς ὠρθοτόμησε τὴν Ἐκκλησίαν. ἔκαμε καὶ ἔκθεσιν νέαν, καὶ πολλὰς Μητροπόλεις ἐτίμησεν ἀπὸ μικροὺς θρόνους εἰς μεγάλους, καὶ πολλοὺς ἐκατέβασεν εἰς μικροτέρους θρόνους, καὶ γράφομεν τους κατ' ὄνομα.

α'. Ἡ Καισάρεια.
β'. Ἡ Ἔφεσος.
γ'. Ἡ Ἡράκλεια.
δ'. Ἡ Ἄγκυρα.
ε'. Ἡ Κύζικος.
ϛ'. Αἱ Σάρδεις.
ζ'. Ἡ Νικομήδεια.
η'. Ἡ Νικαία.
θ'. Ἡ Χαλκηδών.
ι'. Ἡ Φιλαδέλφεια· αὕτη προεβιβάσθη εἰς θρόνον ϛ'.
ια'. Ἡ Θεσσαλόνικη ἦτον θρόνος ιϛ'. καὶ ἐτιμήθη εἰς ια'.
ιβ'. Ἡ Ἀδριανούπολις θρόνος μ'. καὶ ἐτιμήθη εἰς ιβ'.

ιγ'. Ἡ

ιγ'. Η Σίδη ἦτον θρόνος ί. καὶ εἰς ιγ'. ἐκατέβη. αὐτὸν τὸν θρόνον ἔδωσεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν ὕστερον ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶναι τὸ χρυσόβουλον εἰς τὸν Μονεμβασίαν, καὶ νὰ ἐπέχῃ τὸν τόπον τῆς Ἱεροσολύμων.
ιδ'. Η Σεβάστεια ἦτον θρόνος ια'. καὶ ἔγινε ιδ'.
ιε'. Η Ἀμάσεια ιβ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιε'.
ις'. Η Μελιτίνη ιγ'. καὶ εἰς ις'. ἐκατέβη.
ιζ'. Τὰ Τύανα ιδ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιζ'.
ιη'. Η Γάγγρα ὑπὸ ιε'. εἰς ιη'.
ιθ'. Η Ποντοπράκλεια Ἐπισκοπὴ ἦτον τῆς Κλαυδιοπόλεως, καὶ ἐρημώθη ὑπὸ τὰ Ἔθνη, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν. ἦτον θρόνος ιζ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιθ'.
κ'. Η Πρῦσα ρ. καὶ ἀνέβη εἰς κ'.
κα'. Αἱ Πηγαὶ ἦτον θρόνος ιή. καὶ ἐτιμήθη εἰς κα'.
κβ'. Η Πέργαμος ιζ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κβ'.
κγ'. Η Νεοκαισάρεια ιή. καὶ ἐκατέβη εἰς κγ'.
κδ'. Η Πισινὺς ιθ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κδ'.
κε. Τὰ Μύρα κ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κε.
κς'. Η Σταυρόπολις κα'. ἐκατέβη εἰς κς'.
κζ'. Η Λαοδίκεια κβ'. ἐκατέβη εἰς κζ'.
κη'. Τὰ Συώδα θρόνος κγ'. ἔγινε κη'.
κθ'. Τὸ Γκόνιον κδ'. ἔγινε κθ'.
λ'. Η Βερροία ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον λ'.
λα'. Η Πισιδία κε. καὶ ἔγινε μα'.
λβ'. Τὸ Σύμαιον κς'. ἔγινε λβ'.
λγ'. Η Κόρινθος θρόνος κζ'. ἔγινε λγ'.
λδ'. Η Μονεμβασία ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Κορίνθου, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν, εἰς τὸν τόπον τῆς Σίδης θρόνος ί. καὶ σέκονται τὰ χρυσόβουλα, ἐπέχει καὶ τὸν τόπον τῆς Ἱεροσολύμων μὲ χρυσόβουλον.
λε. Αἱ Ἀθῆναι κή. καὶ ἔγινε λε.
λς'. Η Μυκισὸς κθ'. καὶ ἔγινε λς'.
λζ'. Η Κρήτη θρόνος λ'. καὶ ἔγινε λζ'.
λη. Η Καλαβρία λα'. καὶ ἔγινε λη.
λθ'. Αἱ Παλαιαὶ Πάτραι λβ'. ἔγινε λθ'.
μ'. Η Τραπεζῦς λγ'. ἔγινε μ'.
μα'. Η Λάρισσα λδ'. ἔγινε μα'.
μβ'. Η Ναύπακτος λε. ἔγινε μβ'.
μγ'. Η Φιλιππόπολις λς'. ἔγινε μγ'.
μδ'. Η Τραϊανόπολις λζ'. ἔγινε μδ'.

με. Η

με. Η Ῥόδος λή. ἔγινε με.
μς'. Αἱ Σέρραι νή. ἐτιμήθη εἰς μς'.
μζ'. Η Φιλίππη λθ'. ἔγινε μζ'.
μη. Η Χερσόπολις, ἤτοι ἡ Καβάλα, ος'. ἐτιμήθη εἰς μη.
μθ'. Η Ἱεράπολις μα. ἔγινε μθ'.
ν'. Τὸ Δυρράχιον μβ'. ἔγινε ν'.
να. Η Σμύρνη μγ'. ἔγινε να.
νβ'. Η Μιτυλήνη μθ'. ἔγινε νβ'.
νγ'. Τὰ Ἰωαννίνα Ἐπισκοπὴ τῆς Ναυπάκτου, ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον νγ'. καὶ ἄλλας τιμὰς ἔχει καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσόβουλα Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου.
νδ'. Τὸ Διδυμότειχον Ἐπισκοπὴ τῆς Τραϊανουπόλεως, ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον νδ'.
νε. Ο Μελενίκος ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς νε. θρόνον. λέγουσι δέ τινες ὅτι ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Σερρῶν.
νς'.
νζ'. Η Καπάνη ὑπὸ μδ'. εἰς νζ'.
νη. Τὸ Ἀμμόριον ὑπὸ με. εἰς νη.
νθ'. Τὸ Καμαχίον ὑπὸ μς'. εἰς νθ'.
ξ'. Τὸ Κοτιαῖον ὑπὸ μζ'. εἰς ξ'.
ξα. Η Ἁγία Σεβαστιανὴ μη. ἔγινε ξα.
ξβ'. Αἱ Νέαι Πάτραι ὑπὸ ν'. εἰς ξβ'.
ξγ'. Η Ἄωρος ὑπὸ ξθ'. ἐτιμήθη εἰς ξγ'.
ξδ'. Η Ἄμασεις νβ'. ἔγινε ξδ'.
ξε. Αἱ Χῶναι νγ'. ἔγινε ξε.
ξς'. Η Ἱδρὺς νδ'. ἔγινε ξς'.
ξζ'. Η Κελτζινὴ νε. ἔγινε ξζ'.
ξη. Η Κολωνία νς'. ἔγινε ξη.
ξθ'. Αἱ Θῆβαι νζ'. ἔγινε ξθ'.
ο. Η Πομπηϊόπολις νθ'. ἔγινε ο.
οα. Η Ῥωσία ξ'. ἔγινεν οα.
οβ'. Η Ἀλανεία ξα. ἔγινεν οβ'.
ογ'. Η Αἶνος ξβ'. ἔγινεν ογ'.
οδ'. Τὰ Φέρσαλα Ἀρχιεπισκοπὴ ἦσαν, καὶ ἐτιμήθησαν εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον οδ'.
οε. Η Τιβεριόπολις, ἡ νῦν Βάρνα, ξγ'. καὶ ἔγινεν οε.
ος'. Τὰ Εὐχάϊτα να. ἔγινεν ος'.
οζ'. Η Κερασοῦς ξε. ἔγινεν οζ'.
οη. Η Νακολία ξς'. ἔγινεν οη.

οθ'. Τὰ Γέρμενα ξζ'. ἔγινεν οθ'.
π'. Τὰ Μάδυτα ξη'. ἔγινεν π'.
πά. Ἡ Ἀπάμεια ἦτον Ἀρχιεπισκοπὴ, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον.
πβ'. Ἡ Λιτμὼν λέγεται καὶ Λίτβαδα Ἐνορία τῆς μεγάλης Ῥωσίας ἔγινε Μητρόπολις, καὶ εἰς πβ'. θρόνον ἐτιμήθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ὀπὶ τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Γλυκέων, Κυρίου Ἰωάννου, ἔτει ,ςώ.
πγ'. Ὁ Καυκάσου πγ'.
πδ'. Ἡ Βιδώνη Ἐπισκοπὴ Βουλγαρίας ἐτιμήθη εἰς θρόνον πδ'.
πέ.
πς'. Ἡ Γοτθία Ἀρχιεπισκοπὴ οὖσα, ἔγινε Μητρόπολις εἰς θρόνον πς'.
πζ'. Τὸ Βασίλαιον ό. ἔγινε πζ'.
πή. Ἡ Ναζιανζὸς οβ'. ἔγινε πή.
πθ'. Τὰ Κέρκυρα ογ'. ἔγινε πθ'.
ϙ. Ἡ Ἄβυδος οδ'. ἔγινε ϙ.
ϙά. Ἡ Μέθυμνα οέ. ἔγινε ϙά.
ϙβ'. Ἡ Χριστιανούπολις ος'. ἔγινε ϙβ'.
ϙγ'. Τὸ Ῥώσιον οζ'. ἔγινε ϙγ'.
ϙδ'. Ἡ Λακεδαιμονία οή. ἔγινε ϙδ'.
ϙέ. Ἡ Παροναξία οθ'. ἔγινε ϙέ.
ϙς'. Ἡ Ἀττάλεια π'. ἔγινε ϙς'.
ϙζ'. Ἡ Ζηκχία Ἀρχιεπισκοπὴ οὖσα, ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς θρόνον ϙζ'
ϙή. Ὁ Βόσπορος ϙή.
ϙθ'. Ἡ Σουγδαΐα θρόνος ϙθ'.
ρ. Ἡ Μεσημβρία πγ'. ἔγινε ρ.
ρά. Ἡ Ἀρκαδιούπολις πβ'. ἔγινε ρά.
ρβ'. Ἡ Σηλυβρία πά. ἔγινε ρβ'.
ργ'.
ρδ.
ρέ. Τὸ Ἄργος πή. ἔγινε ρέ.
ρς'. Ἡ Δίστρα ϙά. ἔγινε ρς'.
ρζ'.
ρη.
ρθ'. Ἡ Εὔριππος ϙβ'. ἔγινε ρθ'.

Τοῦτος ὁ Βασιλεὺς, ὅς τις πολλὰς δωρεὰς ἐδωρήσατο εἰς Μητροπόλεις. εἰς Ἐπισκοπὰς, εἰς Μοναστήρια, ἐν νόσῳ βαρείᾳ περιπεσὼν, ἀπέθανεν. ὁμοίως καὶ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ, καὶ ἔθαψαν αὐτοὺς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ αὐτῶν.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀνδρονίκου καὶ Μιχαὴλ τῶν Παλαιολόγων.
Βασιλεία Ἀνδρονίκου τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτων ἐβασίλευσεν Ἀνδρόνικος ὁ Υἱὸς τοῦ Μιχαὴλ, ἔγγονας τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ ἄνωθεν. εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ Βασιλέως ἔγινεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου, περὶ τοῦ ἐν Θαβωρίῳ φωτός. καὶ ἦτον ὁ Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, καὶ ἐλάλησεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὅτι ἄκτιστον ἦτον ἐκεῖνο τὸ φῶς, καὶ ἀναθεμάτισάν τους ὡς Αἱρετικούς. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἔκαμεν ὁρισμὸν, ὅτι ἀφ' οὗ ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας, ἢ ἡ γυνὴ, καὶ ἀφήσουν παιδὶ, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀποθάνῃ καὶ τὸ παιδὶ, κατὰ τὸν παλαιὸν Νόμον, νὰ μὴ τὰ κληρονομῇ τὸ ἕνα μέρος. ἀμὴ νὰ γίνωνται τρία μερτικὰ, τὸ ἕνα οἱ κληρονόμοι, τὸ ἄλλο διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ μνημόσυνα, καὶ τὸ ἄλλο τῶν ἀποθανόντων οἱ γονεῖς. τοῦτο ἔγινεν ὅταν ἀποθάνῃ ἀνὴρ, ἢ γυνὴ, καὶ ἀφήσῃ παιδὶ, καὶ τὸ παιδὶ δὲν ζήσῃ. ἐβεβαίωσέ το καὶ ἡ διάκρισις τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ χηρεύσουν ἄτεκνοι, ἄνδρες, ἢ γυναῖκες, νὰ μὴν ἁρπάζωνται τὰ πράγματά των ἀπὸ τὴν Ἀφεντίαν, μήτε κατὰ τὴν παλαιὰν κακὴν συνήθειαν. μόνον τριμοίρια νὰ γίνωναι καὶ αὐτὰ, νὰ ἔχουν οἱ γονεῖς τὸ ἕνα, ἢ οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, τὸ ἄλλο νὰ γίνεται εἰς μνημόσυνα, καὶ τὸ ἄλλο νὰ πέρνῃ τὸ ζωντανὸν μέρος, ἢ οἱ συγγενεῖς του, ἐὰν ἀπεθάνῃ. εἰ δὲ καὶ παντελῶς συγγενεῖς δὲν ἔχῃ, τὰ ἥμισιν νὰ πέρνῃ τὸ Δημόσιον, ἤγουν ἡ Ἀφεντία, καὶ τὰ ἥμισιν νὰ δίδωνται ὑπὲρ ψυχικῆς σωτηρίας. τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἐπαραίτησε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔγινε Μοναχὸς, μετονομασθεὶς Ἀντώνιος Μοναχός.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου.
Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ.

Μετὰ τὴν παραίτησιν τούτου, ὁ Πατριάρχης, οἱ Ἄρχοντες, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εὐφήμισαν βασιλέα Ἰωάννην τὸν Κατακουζηνόν. καὶ λαβόντες αὐτὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς, ἐστέφθη Βασιλεὺς παρὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Παλάτι. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐτίμησε τοὺς Ἄρχοντας, καὶ τοῦ Λαοῦ πολλὰς δωρεὰς ἐδωρήσατο. τοῦτος ἔδωκε προνόμιον εἰς τὸν Θεσσαλονίκης νὰ λέγεται Παναγιώτατος, καὶ νὰ γράφῃ Ἰνδικτιῶνα. τοῦτος ἐβεβαίωσε διὰ βασιλικοῦ ὁρισμοῦ τὰ Ἱεροκύκλια τοῦ Μονεμβασίας, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος. καὶ ἔδωκάν του μεγάλας τιμὰς καὶ εἰσοδήματα, καθὼς τὰ σεπτὰ χρυσόβουλα τῶν Βασιλέων διαλαμβάνουν νὰ λέγεται Παναγιώτατος, νὰ

γράφῃ Ἰνδικτιῶνα, νὰ εἶναι Ἔξαρχος πάσης Πελοποννήσου, καὶ νὰ ἐπέχῃ τὸν τόπον τοῦ Ἱεροσολύμων. ἔκαμε καὶ πολλὰς ἀναπαύσεις τῶν Χριστιανῶν, ἤγουν Διδασκαλεῖα Φιλοσοφίας, καὶ πάσης ἄλλης παιδεύσεως μαθημάτων, πτωχοτροφεῖα, γηροκομεῖα καὶ Ναοὺς ἀνέκτισεν. ἦτον δικαιότατος εἰς τὰς κρίσεις του καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. ἔγραψε καὶ τὸ κατὰ Μωάμεθ βιβλίον. τέλος, ἰδὼν τὸν Κόσμον καὶ τὰ τοῦ Κόσμου σκιὰ, καὶ ὄνειρα, ἄφηκε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔγινε Καλόγηρος μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ, καὶ ἐκέρδησε τὴν ἐπίγειον, καὶ Οὐράνιον Βασιλείαν.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ.
Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου.

Ἐβασίλευσε μετὰ τοῦτον τὸν εὐλογημένον Ἰωάννην, ὁ Παλαιολόγος ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ, καὶ Υἱὸς τοῦ Ἀνδρονίκου. καὶ ἐπέρασεν εἰρηνικὸς, διότι ἐμιμήθη τὸν Πενθερόν του τὸν Κατακουζηνόν. καὶ ἔκαμε πολλὰ καλὰ καὶ ἀγαθωσύνας εἰς τὸν Λαὸν, καὶ ὅλοι τὸν ἐπαίνεσαν. ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτός.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου.
Βασιλεία Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος. καὶ εἶχεν Ἀδελφὸν Ἀνδρόνικον, τὸν ὁποῖον ὁ Πατήρ του τὸν ἐτύφλωσεν, ἔτι ζῶν, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, διὰ νὰ σμίξῃ μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀφεντὸς τοῦ Τούρκου τοῦ Μουσὶ Τζελεπῆ. καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τῶν πατέρων τως, καὶ ἐκούρσευαν Κάστρη καὶ Χώρας καὶ ἀνθρώπους. ὅμως ἔκαμαν βουλὴν ὁ Βασιλεὺς κὺρ Μανουὴλ, καὶ ὁ Ἀφέντης ὁ Τοῦρκος, ὅτι νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. καὶ ὁ Τοῦρκος ἔπνιξε τὸν υἱόν του, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐτύφλωσε τὸν Υἱόν του, καὶ τὸν ἔκλεισε εἰς τοὺς πύργους τοὺς λεγομένους Ἀνεμάδες. εἶχε δὲ ὁ Ἀνδρόνικος Υἱὸν, ὀνόματι Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς καὶ θεῖός του τὸν ἄφηκε νὰ φυλάττῃ τὴν Πόλιν. καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ τοῦ δώσουν οἱ Φράγγοι βοήθειαν διὰ νὰ ὑπάγῃ κατὰ τῶν Τουρκῶν, ὅτι πολλὰ τοὺς ἐκαταπλάκωσαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ νὰ ἑνώσουν καὶ τὰς Ἐκκλησίας. ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως εὐλαβὴς καὶ ἐπιτηδειότατος. ἔδωκέ του καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, διότι ἦτον τέλειος εἰς τὴν ἀρετήν. τόσον ὅτι, ὅταν ἀπέθανεν, ὁ τάφος του ἰάτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν. καὶ ὡσὰν ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑποσχέθησαν οἱ Φράγγοι νὰ τοῦ δώσουν βοήθειαν. καὶ οὕτως ἔγραψεν ὁ Πάπας εἰς ὅλους τοὺς Ῥηγάδες καὶ εἰς τοὺς Ἄρχοντας νὰ συνάξουν φλωρία νὰ τοῦ δώσουν. καὶ ὄντος ἐκεῖ τοῦ Βασιλέως, ἔγινε μεγάλη Ἑορτὴ, καὶ εἶ-

χαν συνήθειαν οἱ Φράγγοι νὰ ἀσπάζωνται τὸ ἐπιμανίκιον τοῦ Ἐπισκόπου. καὶ ὡσὰν τὸ ἤθελαν ἀσπασθοῦν, τοὺς ἔδιδε δῶρα, καὶ εὐλόγει αὐτούς. ὑπῆγε γοῦν καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ Λατίνου. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ ἀσπασθῇ τὸ ἐπιμανίκιον αὐτοῦ, καὶ νὰ λάβῃ εὐλογίαν παρ' αὐτοῦ, παρευθὺς ἔγραψε μετὰ θυμοῦ εἰς τὸν Πάπαν οὕτω. τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, ὁποῦ δὲν ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἐπιμανίκιόν μου, ὅποιος ἀπὸ τὸ γένος μας τὸν βοηθήσῃ, νὰ εἶναι ἀσυγχώρητος. ταῦτα ἔκαμεν ἡ κακὴ βουλή. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐντράπη πολλὰ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βενετίαν χωρὶς τινὸς βοηθείας. ἀπέθανε δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Αὐθέντης ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης, ὁ υἱὸς τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, καὶ ἔλαβε τὴν αὐθεντίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Σουλτὰν Μουράτης, καὶ εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Μουσταφᾶν. ὁ ὁποῖος ἔφυγε καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τὸν ἐδέχθησαν οἱ Πολῖται. καὶ τοῦ ἔδωκαν τὴν θυγατέρα τοῦ εὐγενεστάτου Γενοβέζου Δώρια εἰς γυναῖκα, ὅτι ὁ Βασιλεὺς κὺρ Μανουὴλ εἶχε θυγατέρα ἀπὸ πορνείας, ὀνόματι Ζαμπίαν Παλαιολογίαν, καὶ τὴν ἔδωκε τοῦ Δώρια γυναῖκα. ὅμως τὸν Σουλτὰν Μουσταφᾶν, ὅταν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, τὸν ἐσυντρόφευσαν καλοὶ στρατιῶται ἁρματωμένοι μὲ κοντάρια καὶ ἄλλα ἅρματα. ὁ δὲ Σουλτὰν Μουσταφᾶς, ὡς ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, τὸν ἐπροσκύνησεν ὅλος ὁ τόπος, καὶ ἔλαβε Κάστρη καὶ Χώρας, σχεδὸν εἰπεῖν, ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Προῦσαν. ὁ δὲ Σουλτὰν Μουράτης ὁ ἀδελφός του ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Καλλιούπολιν, καὶ ἦλθε κρυφῶς εἰς τὴν Προῦσαν μὲ μερικὸν φουσάτον. καὶ ὁ Σουλτὰν Μουσταφᾶς ἐκαθέζετο ἀμέριμνος εἰς μέθαις καὶ λουτρὰ, καὶ δὲν ἤξευρε τίποτε πῶς ὁ ἀδελφός του ὁ Μουράτης εἶναι κρυμμένος εἰς τὴν Προῦσαν. καὶ ὡς ἔμαθεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης πῶς εἶναι εἰς τὸ λουτρὸν, ἔδραμε μετὰ φουσάτα καὶ ἔπνιξέτον ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Ἀφεντίαν τῆς Δύσεως, καὶ Ἀνατολῆς. ὠργίσθη οὖν τῶν Πολιτῶν ὁ Σουλτὰν Μουράτης διὰ τὸν Μουσταφᾶ, καὶ ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς πᾶν κακόν. καθ' ἡμέραν ἐκούρσευε τὰς Χώρας, ὁποῦ ἦσαν συμὰ εἰς τὴν Πόλιν. ἐπολέμα καὶ τὴν Πόλιν χρόνους γ'. καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. ἦτον γοῦν καὶ πολὺ θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀπέθαναν πολλοὶ ἄνθρωποι. ἔκαμε δὲ ἀγάπην ὁ Σουλτὰν Μουράτης μετὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν Πολιτῶν, καὶ ἔστησαν ὅρκον, ὅτι ποτὲ ἄλλην φορὰν νὰ μὴν ἔλθῃ κατὰ τῆς Πόλεως νὰ τὴν πολεμήσῃ. ἀπέθανε δὲ ὁ Βασιλεὺς Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος.

Θάνατος Μανουὴλ Βασιλέως τοῦ Παλαιολόγου. Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου υἱοῦ Μανουήλ.

ΜΕτὰ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κὺρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος. καὶ ἐστεφανώθη γυναῖκα, ὁποῦ τὴν ἤφεραν ἀπὸ τὴν Λουμπαρδίαν μὲ πολὺν βίον, καὶ ποσῶς δὲν τὴν ἠγάπησε. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴ πως τὴν μισεῖ ὁ Βασιλεὺς, ἐπῆρε τὸν βίοντης καὶ ἔφυγε κρυφῶς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν πατέρα της. ἦτον δὲ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ πόρνος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠγάπα τὴν γυναῖκά του. βασιλεύων δὲ ὁ Σουλτὰν Μουράτης εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ὁ κὺρ Ἰωάννης εἰς τὴν Πόλιν, εἶχαν φιλίαν. ὅμως ἠθέλησεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης νὰ πολεμήσῃ τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ ἐμήνυσέ του ὁ Βασιλεὺς, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον εἰς τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχομεν, νὰ θέλῃς νὰ πολεμήσῃς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ἐὰν ἦτον ἐδικήσου, δὲν ὑπῆγενα, ἀμὴ αὐτὴ εἶναι τῶν Βενετίκων, διὰ τοῦτο ὑπαγένω, καὶ ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς, τὴν πέρνω. καὶ οἱ Βενέτικοι τὴν ἐπῆραν μὲ τοῦτον τὸν τρόπον. Μανουὴλ Παλαιολόγος ὁ Βασιλεὺς εἶχεν Υἱοὺς ἕξη, Ἰωάννην, Θεόδωρον, Κωνσταντῖνον, Ἀνδρόνικον, Δημήτριον, καὶ Θωμᾶν. καὶ ἔδωκέ τους τόπους εἰς ἀνάπαυσιν, καὶ τοῦ Ἀνδρονίκου ἔδωκε τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ τοῦτος ἠσθένησε. καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔπαθεν, ἐσυμβουλεύθη μωρῶς, καὶ πουλεῖ Θεσσαλονίκην τὴν περίφημον καὶ θαυμαστὴν διὰ φλουρία χιλιάδας πενήντα. καὶ ὡσὰν τὰ ἐπῆρεν, ἄλλα ἔφθειρε μὲ τοὺς φίλους, ἄλλα εἰς μωρίας, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔμειναν, ἐπῆρέτα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Βατοπαῖδι, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ μετωνομάσθη Ἀντώνιος Μοναχός. καὶ ἠγόρασε τὸ Μετόχιον εἰς τὸ Ἀλάδιαβα μὲ πᾶσαν ὑπηρεσίαν, καὶ ἠγόρασε καὶ τὴν Χώραν ὁποῦ ἦτον πλησίον τοῦ Μετοχίου, καὶ τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Μοναστῆρι. καὶ ἡ Χώρα ἔδιδε τὸ τέλος εἰς τὸ Μοναστῆρι, καὶ εὑρίσκεται ἕως τὴν σήμερον εἰς τὸ Βατοπαῖδι. Ἀφιέρωσεν ἕνα Ποτήριον ἴασπιν θαυμάσιον, ἀφιέρωσε ποτήριον ἕτερον κρυστάλλινον, βημόθυρα, ποδίαις δύο, ἡ μία εἰς τὴν ἐσωτέραν πύλην, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν ἐξωτέραν, καὶ ἔχει τοὺς κδ'. Οἴκους κεντητοὺς, καὶ γύροθεν ὅλοι οἱ Προφῆται. ἀκόμι ἀφιέρωσε καὶ ἄλλα τίμια ἱερὰ, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἕως τὴν σήμερον πολύτιμα καὶ θαυμαστά. ὅμως ὁ Σουλτὰν Μουράτης ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπῆρέ την, ἔτει ᾳυμ'. ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς, ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ προσκυνήσουν. οἱ δὲ Βενέτικοι ἦσαν ὀλίγοι. καὶ ὡς ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ὁ Τοῦρκος ἔφυγαν, μόνον οἱ τοπικοὶ Θεσσαλονικεῖς ἔπασχαν. καὶ τὰ ὅσαν ἔπασχαν, καὶ τὰ ὅσα ἔπαθαν, δὲν δύναται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ, τοὺς φόνους καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν. ὁμοίως ἐπῆρε καὶ ἄλλα Κάστρη, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἐν ἔτει ϛωλζ'. ἐκυρίευσε γοῦν Κάστρη καὶ Χώρας Σερβίας, Βουλγαρίας, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἐναντιώθη Θεοῦ παραχωρήσει

ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας. ἐπῆρε καὶ τὴν Βερροίαν πρὶν νὰ παρῃ τὴν Θεσσαλονίκην ᾳυλϛ'. ἀπὸ Χριστοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, βλέπωντας τοὺς ἀσεβεῖς ὁποῦ ἐπλήθυναν καθ' ἑκάστην καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἔπερναν τὰ Κάστρη, ἄλλα μὲ χάριτας καὶ εὐεργεσίας, ὁποῦ ἔκαμναν εἰς τὸν Λαὸν, ἄλλα δυναστικῶς μετὰ πολέμου. καὶ ἔδειχνεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης πῶς χωρὶς τὸ θέλημά του γίνονται, διότι τὰ φουσάτα δὲν τὸν ἐρωτοῦν, καὶ πέρνουντα. ὅμως ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὴν συμφορὰν, ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ κάμῃ ἕνωσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μὲ τὸν Πάπαν. καὶ γράφει του, καὶ ἐδέχθη τὸν λόγον ὁ Πάπας μετὰ πάσης χαρᾶς. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε καράβια ὁ Πάπας, καὶ οἱ Καρδινάλιοι, διότι εἶχαν πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ γένῃ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. ὅτι πολλαῖς φοραῖς τὸ ἄρχησαν, καὶ δὲν τὸ ἐτελείωσαν. καὶ ἦτον τότε Πάπας, ὀνόματι Εὐγένιος. ὅμως ὁ Βασιλεὺς, ὡς ἐμήνυσε τοῦ Πάπα, ἐμήνυσε καὶ τῶν Ἀρχιερέων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὁμοίως καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἦλθαν ὅλοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅ,τε Τραπεζοῦντος ὁμοῦ μὲ τὸν Φιλόσοφον Ἀμηρούτζην, ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὁ Ῥωσσίας, ὁ Φιλόσοφος Γεώργιος ὁ Σχολάριος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Ἀρχιερέων. ἦτον δὲ τότε Πατριάρχης ὁ Ἰνδικτίων Ἰωσὴφ, ὁποῦ ἀπέθανεν εἰς τὴν Σύνοδον. ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤφεραν γυναῖκα τοῦ βασιλέως Μαρίαν Καντακουζηνὴν τοῦ Πρωτοστράτορος. διότι ἡ θυγατέρα τοῦ Πρωτοστράτορος ἦτον γυναῖκα τοῦ Πρωτοβεστιαρίου τοῦ Βασιλέως Τραπεζοῦντος. ἡ δὲ Μαρία ἦτον πολλὰ εὔμορφη, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἄλλη δὲν ἦτον, καὶ πολλὰ γνωστικὴ, καὶ διὰ ταῦτα τὰ χαρίσματα τὴν ἠγάπα πολλὰ ὁ Βασιλεύς. καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐλειτούργησαν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ τ'. τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐχειροτόνησαν ὅλοι τὸν Ἐφέσου, κὺρ Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν, Ἔξαρχον τῆς Συνόδου, καὶ οὕτως ὑπῆγαν. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐσέβη εἰς τὸ ἐδικόν του κάτεργον, καὶ ἐπῆρε Δημήτριον τὸν Δεσπότην ὡς κακότροπον, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ μὴν κάμῃ εἰς τὴν βασιλείαν σκάνδαλα ὡς καὶ ἄλλαις φοραῖς. καὶ ὡς ἐπῆγαν εἰς τὸν Πάπαν, ἔκαμαν χρόνους β'. καὶ γενομένης Συνόδου εἰς τὴν Φιορέντζα, ἔγινεν ἕνωσις καὶ ὑπέγραψαν. ὁ δὲ Ἐφέσου κὺρ Μάρκος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ. ἔξω ἀπὸ τοῦτον ὅλοι ἔγραψαν. μετὰ δύο χρόνους ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς χωρὶς τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἀπέθανεν ἐκεῖ ὡς εἴπαμεν, καὶ ἦυρε τὴν Δέσποιναν Μαρίαν ἀπεθαμμένην, καὶ ἐλυπήθη πολλά. ὁμοίως καὶ ὁ Δεσπότης ηὗρε τὴν γυναῖκά του ἀπεθαμμένην τὴν τοῦ Καταλούζου θυγατέρα τοῦ Ἀφεντὸς τῆς Αἴνου. ταῦτα ἔγιναν εἰς ἐκείνους τοὺς καιρούς. καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον Πατριάρχης, ἠθέλησαν νὰ κάμουν. καὶ τινὰς δὲν ἤθελε νὰ γένῃ διὰ τὰ σκάνδαλα ὁποῦ ἦσαν. ὁ Βησσαρίων δὲ, καὶ ὁ Ῥωσίας ἔμειναν εἰς Ῥώμην. διότι ὁ Βησσαρίων ἦτον λόγιος, καὶ ὡς ἤκουσεν, ὅτι ἐπῆραν τὴν Νικαίαν οἱ Τοῦρκοι, ἔμεινε καὶ ἔγινε Καρδινάλης. ἦταν δὲ ἕνας πνευματικὸς εἰς τὴν Πόλιν, ἀνὴρ ἁγιώτατος, Γρηγόριος ὀνόματι, τὸ ἐπίκλην Μαμμῆς,

σύντεκνος τοῦ Μεγάλου Δουκὸς, καὶ τὸν ἐσύκωσαν στανικῶς καὶ τὸν ἔκαμαν Πατριάρχην. ἐπέρασε δὲ καιρὸς καὶ τὰ σκάνδαλα ἐπλήθυναν, καὶ ἔκαμε παραίτησιν. ἐπροεῖπε δὲ καὶ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τοῦ συντέκνου του, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλουν πάρει οἱ Τοῦρκοι τὴν Πόλιν, καὶ τοὺς Υἱούς σου θέλουν σφάξει ἔμπροσθέν σου, καὶ ὕστερον ἐσένα. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτον ἀσθενὴς, ὅτι ἐπόνει ὅλα του τὰ κόκκαλα καὶ χέρια καὶ ποδάρια, καὶ ἦτον κακὴ ποδαλγία, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπέθανεν. ὁ δὲ Σουλτὰν Μουράτης ἔσωντας νὰ χορτάσῃ βίον καὶ δόξαν, ἐμήνυσε τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἦλθε καὶ ἐπαρέδωκέ του τὴν βασιλείαν, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἔκτισε βασιλικὰ Παλάτια, καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ. ὁ δὲ Σουλτὰν Μεχμέτης ἦτον νέος ἕως χρόνων ι ή. καὶ εἶχε Βεζύριδες τὸν Τεχαλημπασιὰν καὶ Γμπραϊμπασιὰν, ἄνδρας φρονιμωτάτους, καὶ δὲν τοὺς ἤκουε ποσῶς, μόνον ἔτρεχεν εἰς κυνήγια καὶ εἰς μέθαις. ἀκούσαντες δὲ περὶ τούτου οἱ Ἀργηροὶ τῶν Οὔγγρων, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτον νέος καὶ πρᾶξιν πολέμου δὲν εἶχεν, ὥρμησαν κατὰ τῶν Τουρκῶν, καὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ μηνύματα τοῦ Βασιλέως ὁποῦ ἐμήνα τοῦ Κράλη, καὶ τοῦ Γάγκου. ἦτον γὰρ ὁ Γάγκος Στρατηγὸς Μέγας, καὶ ἐμήνυσέ του ὁ Βασιλεὺς μετὰ ὅρκου, ὅτι ἐὰν εὐγάλῃ τοὺς ἐχθρούς του τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὴν Δύσιν, τὸ στέμμα τῆς βασιλείας νὰ τὸν φορέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἐλευθερωτὴν τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς Πίστεως, καὶ ἄλλα λόγια. καὶ οὕτως ἦλθαν καὶ ἀπέρασαν τὸν Δούναβιν ποταμὸν μετὰ δυνάμεως μεγάλης καὶ πολλῶν φουσάτων, κουρσεύοντες τὰ κάστρη καὶ τὰς Χώρας τῆς Βουλγαρίας, καὶ τοὺς ἐπροσκύνησεν ὅλος ὁ τόπος. καὶ ἦλθαν ἕως τὴν Βάρναν, καὶ ἐπῆράν την. καὶ ἐκαθέζοντο ἐκεῖ, καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν καὶ ἐμεθοῦσαν, καὶ ἄλλας ἀσωτίας ἔκαμναν. καὶ καθημερινῶς ἅρπαζαν καὶ ἠφάνιζαν τοὺς Χριστιανοὺς, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν δουλωσύνην τοῦ Τούρκου. καὶ ὡς εἶδαν οἱ Βεζύριδες, ὅτι μέλλουσιν οἱ Οὔγγροι νὰ καταπατήσουν τὴν Δύσιν ὅλην, ἐμήνυσαν τοῦ Σουλτὰν Μουράτη εἰς τὴν Μαγνησίαν καὶ ἔγραψάν του, ὅτι ὁ υἱός σου εἶναι νέος καὶ πρᾶξιν πολέμου δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνει χρεία τοῦ λέγομεν, καὶ δὲν μᾶς ἀκούει. λοιπὸν ἐλθὲ τὸ συντομώτερον, ὅτι κινδυνεύει τὸ Γένος καὶ ἡ βασιλεία μας, καὶ θέλει εἶσαι ἡ ἁμαρτία εἰς τὴν ψυχήν σου. καὶ ὡς ἤκουσεν, ἦλθεν εἰς τὸ Σκούταρι, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ περάσῃ. καὶ ἦλθεν ὁ Χαλὴλ μὲ τὸ φουσάτον, καὶ ἐμήνυσε τοῦ Βασιλέως καὶ ἀπέρασεν, ὅτι ἐφοβήθησαν μήπως καὶ ἂν δὲν τὸν περάσουν, καὶ περάσῃ ἀπὸ τὴν Καλλιούπολιν, μὴν κάμῃ μάχην μὲ τὸν Βασιλέα. ἐκράτει γὰρ ἡ θαυμαστὴ γνῶσις τοῦ Βασιλέως καὶ μετὰ δύο μέρη. ὑπῆγε γοῦν ὁ Σουλτὰν Μουράτης εἰς τὴν Βάρναν, καὶ ἔδωκε πόλεμον κατὰ τῶν Οὔγγρων, καὶ ἐνίκησαν αὐτὸν κατακράτος, καὶ ἠφάνισαν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς τὰ φουσάτα. καὶ ἔπεσεν ὁ Καρατζαμπασιὰς Μπεγλέρμπεης ὢν Ἀνατολῆς, καὶ ἔγινε μέγας ἀφανισμὸς, καὶ ἔμεινεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης μόνον μὲ τὴν πόρταν του. ἐκάθισαν οὖν εἰς βουλὴν οἱ Οὔγγροι ὅπως νὰ κτυπήσουν καὶ τὴν πόρταν. ἦτον δὲ ὁ Γάγκος ἐμπειρότατος τοῦ πολέμου, καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν τοῦ

Κρά-

Κράλη καὶ τῶν Ἀρχόντων, ὅτι φαίνεταί μου καλὸν νὰ ὑπάγω ἐγὼ μὲ ἐκλελεγμένους στρατιώτας ὁποῦ ἠξεύρω. καὶ εἰ μὲν εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς καὶ εὐτυχήσω καὶ κάμω νίκην, τῷ Θεῷ χάρις, εἰδὲ καὶ γένῃ τὸ ἐναντίον, πάλιν εἶναι νὰ σταθῇ ὁ Κράλης μετὰ φουσάτα του· εἰ δὲ καὶ θέλῃ ὑπάγει ὁ Κράλης, καὶ γένῃ ἀλλεοτρόπως, τί μέλλει νὰ γένῃ εἰς ἡμᾶς; αὕτη ἡ βουλὴ τοῦ Γάγκου ἀνέπαυσεν ὅλον τὸ φουσάτον καὶ τοὺς ἤρεσεν. ὁ Κράλης δὲ ἦτον νέος, καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Γάγκου δὲν ἐπίασεν, ἀλλὰ ἄλλων νέων ἀνθρώπων, ὁποῦ τοῦ εἶπαν, ἡ νίκη ἕως τῶρα εἶναι ἐδική σου, καὶ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ νὰ πιάσῃς τὸν Ἀφέντην μετὰ χέρια σου· καὶ ἐὰν ὑπάγῃ ὁ Γάγκος, θέλει φανῇ ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὴν νίκην. ἤκουσε γοῦν τούτους ὁ Κράλης, καὶ τῆς ὥρας ἔδωσαν αἱ τρουμπέται τοῦ πολέμου, καὶ ἐκαβαλίκευσεν ἀπὸ τὴν χαράν του ὡς ἦτον μαθημένος. λοιπὸν ὥρμησεν ὁ Κράλης ἀπὸ τὴν μέθην του, καὶ ἐθάρρειε νὰ νικήσῃ τὸν Σουλτὰν Μουράτην. καὶ ἔδραμεν, ἔσωντας ὁποῦ τοῦ ἔδωκαν οἱ Στρατηγοὶ δρόμον καὶ ἐκίνησεν. ὁ δὲ Σουλτὰν Μουράτης ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀμὴ οἱ Γιανίτζαροι δὲν τὸν ἄφησαν. ὁ δὲ Κράλης, ὡς ἦυρεν ἀνοικτὸν δρόμον, ἦλθεν ἄτακτα καὶ ἐσύμωσεν εἰς τὸν Αὐθέντην. ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς Γιανιτζάρους, ὀνόματι Χαμουζᾶς, ἐκράτειεν ἕνα τζεκουρόπουλον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ὡς εἶδε τὸν Κράλην, ὅτι ἐπλάκωσε τὸν Αὐθέντην, ἔδωκε τοῦ ἀλόγου τοῦ Κράλη εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ ποδάρια, καὶ ἔπεσε τὸ ἄλογον μαζὶ μὲ τὸν Κράλην ἐμπρὸς εἰς τὸν Αὐθέντην, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλήν του, καὶ τὴν ἔβαλαν ἀπάνω εἰς ἕνα κοντάρι, καὶ ἐφώναξαν μεγάλως διὰ τὴν νίκην ὁποῦ ἔκαμαν· καὶ ὡς εἶδε τὸ φουσάτον τὸν Κράλην φονεμένον, ἐγύρισαν καὶ ἔφυγαν. καὶ οἱ Γιανίτζαροι τοὺς ἐδίωχναν, καὶ ἄλλους ἔσφαζαν, ἄλλους ἔπιαναν ζωντανοὺς καὶ ἐσκλάβωνάν τους, καὶ οἱ περισσότεροι ἐπνίγησαν εἰς τὴν λίμνην τῆς Βάρνης. τοῦτο ἔκαμεν ἡ κακὴ συμβουλή. ὁ δὲ Γάγκος ὡς καλὸς στρατιώτης ἐπροεῖδε τὸ γινόμενον, καὶ ὑπῆγεν ἀπὸ ἄλλην στράταν εἰς τὴν Πατρίδα του καὶ ἐκάθισεν. ὁ δὲ Σουλτὰν Μουράτης ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν νικητής. καὶ τὸν Γιανίτζαριν ὁποῦ ἐσκότωσε τὸ ἄλογον τοῦ Κράλη, τὸν ἔκαμε Σαντζάμπεϊ τῆς Φιλαδελφείας. τὸν δὲ Σουλτὰν Μεχμέτην τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Μαγνησίαν πάλιν, καὶ αὐτὸς ἐκάθετο εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔχων ὅλην τὴν βασιλείαν.

Ἐδὼ γράφομεν καταλεπτῶς, πόθεν κατάγεται τοῦτος ὁ Σουλτὰν Μουράτης, καὶ πότε ἔλαβαν οἱ προπάτορές του τὴν βασιλείαν οἱ Ὀτμανλίδες, καὶ τὶ πολέμους ἔκαμαν.

Ἠξεύρετε, ὅτι πλέον παρὰ ἑξακόσιοι χρόνοι ἦσαν, ὁποῦ οἱ Τοῦρκοι ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐκεῖ ἐστάθησαν καὶ ἐκούρσευαν. καὶ ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἔφθαναν εἰς περισσοτέραν αὔξησιν, καὶ ἔπερναν τόπους πολλοὺς καὶ δυνατούς. καὶ ἔδωκαν μέγαν φόβον ἐκεῖ, διότι δὲν ἦσαν

οἱ

οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι μαθημένοι τοῦ πολέμου. καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν εἶχαν τινὰ πρῶτον Ἀφέντην, μόνον συντροφίαις κεχωρισμέναις, καθὼς οἱ Ἄραβες τῆς Βαρβαρίας. λοιπὸν τρέχωντας καὶ πολεμῶντας, ὁ ἀνδρικώτατος Γοτιφρέδος ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ τριακόσιαις χιλιάδες πεζοὺς, καὶ ρ'. χιλιάδες καβαλαρέους. καὶ ὡς ἔμαθον τοῦτο οἱ Τοῦρκοι, ἐσυνάχθησαν ὅλοι καὶ ἔκαμαν πρῶτον Αὐθέντην εἰς αὐτοὺς ἕναν ἀνδρειομένον, λεγόμενον Σουλεϊμάνην· καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τοὺς Χριστιανοὺς συμὰ εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ μὲ πολὺν κόπον καὶ αἵματα ὁποῦ ἐχύθησαν τῶν Χριστιανῶν, ἐτζακίσθη ὁ Σουλεϊμάνης. ἔπειτα ἀπὸ τοῦτον τὸν Σουλεϊμάνην δὲν εὑρίσκεται ὅτι οἱ Τοῦρκοι νὰ ἔχουν μίαν ἀρχήν. μόνον ἀπὸ τοὺς χιλίους τριακοσίους χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, ἄρχησε νὰ εἶναι ὄνομα καὶ ἀρχὴ εἰς αὐτοὺς Ὀτμάνης τὸ ὄνομά του, ὁ υἱὸς Ἑνουτζιοῦ στρατιώτου Τούρκου. τοῦτος ὁ Ὀτμάνης ἔγινε πρῶτος Ἀφέντης τῶν Τουρκῶν καθολικὸς, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἄρχησεν ἡ Αὐθεντία εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ κατάγεται ἕως τὴν σήμερον. καὶ ἡ γενεά του εἶναι αὐθένται, τουτέστι βασιλεῖς ἕως τὴν σήμερον. καὶ ἀπὸ ἄλλην Γενεὰν δὲν κάμνουν Αὐθέντην, μόνον κατὰ διαδοχὴν ἀπ' αὐτὴν τὴν γενεὰν, καὶ ποτὲ ἄλλη Γενεὰ δὲν εὑρέθη νὰ γένῃ ἐναντία τῆς Γενεᾶς τοῦ Ὀτμάνη. καὶ τοῦτος ἦτον γνωστικώτατος, μεγαλόψυχος καὶ εὐτυχὴς πολλὰ, καὶ διέδραμε μὲ φουσάτα καὶ ἐπῆρε Κάστρη δυνατὰ εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. καὶ εἰς τοῦτα τὰ Κάστρη ἦτον καὶ ἡ εὐγενικὴ Χώρα τῆς Σεβαστοπόλεως. ἐβασίλευσε χρόνους κ η'. καὶ ἀπέθανεν εἰς τοῦ ᾳτκη'. ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Βλέπε τὴν ἀρχὴν τῶν Βασιλέων Τουρκῶν.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Ὀτμάνη.
Βασιλεία Ὀρχάνη τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὀρχάνης, καὶ ἦτον πολλὰ μεγαλόψυχος καὶ γνωστικώτατος. ἐπεθύμει νὰ βασιλεύσῃ καὶ νὰ ὁρίσῃ τόπους πολλούς. καὶ πάντοτε ἐχάριζε δῶρα εἰς τοὺς Στρατηγούς του καὶ εἰς ὅλα τὰ φουσάτα. καὶ ἦτον εἰς τὴν τέχνην τῶν ἁρμάτων πολλὰ ἐπιτήδειος, καὶ ἠυτρέπιζε τὰ φουσάτα. καὶ ἠγάπα πολλὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν καλλωπισμόν. καὶ ἐπῆρεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ῥηγὸς τῆς Καραμανίας. οὗτος ἔκαμε μάχην μὲ τὸν Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον. καὶ ἐπῆρε τὴν Προῦσαν εἰς τοὺς ᾳτν'. ἀπὸ Χριστοῦ. καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἐλαβώθη καὶ ἀπέθανεν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους κβ'.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Ὀρχάνη.
Βασιλεία Ἀμουράτη τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμουράτης, καὶ ἦτον ὀλίγης ἀνδρείας καὶ ψυχῆς. εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ πέρνῃ τόπους τῶν Ῥωμαίων,

καὶ ὅπου ἐπήγενεν, ἐπιτύχαινεν, ἢ ἀπὸ ἁμαρτίας, ἢ ἀπὸ εἴτι ἠξεύρει αὐτὸς μόνος ὁ Θεὸς. καὶ εἶχε μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεγάλην ἀγάπην. ὁ δὲ Αὐθέντης τῆς Βουλγαρίας, Μάρκος Καμβοβίκιος ἔκαμε μάχην μὲ τὸν Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διατοῦτο ἐζήτησεν ὁ Βασιλεὺς βοήθειαν ἀπὸ τὸν Αὐθέντην τὸν Ἀμουράτην, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ φίλον πολλά. καὶ ὁ Αὐθέντης ὁ Ἀμουράτης ἔστειλέ του βοήθειαν Τούρκους ἐκλεκτοὺς χιλιάδας ιβ'. καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως λαβὼν τὰ φουσάτα αὐτοῦ καὶ τοὺς Τούρκους, ἔδωκε πόλεμον κατὰ τοῦ Μάρκου, καὶ ἐνίκησέ τον, καὶ κατέσφαξε καὶ τὰ φουσάτα του. καὶ ὡσὰν ἐνίκησεν ὁ Βασιλεὺς, ἔστειλε τοὺς Τούρκους εἰς τὸν Ἀφέντην αὐτῶν τὸν Ἀμουράτην χωρὶς κανένα δῶρον, ἢ εὐχαριστίας, ἢ λόγον εἰς τὴν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν ὁποῦ τὸν ἔκαμεν ὁ Αὐθέντης ὁ Ἀμουράτης. καὶ αὐτὸ ἦτον ἀρχὴ τοῦ χαλασμοῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων. διότι ἐβαρύνθη ὁ Σουλτὰν Ἀμουράτης κατὰ τοῦ Βασιλέως, ὅτι καὶ τὸ φουσάτον τὸν ἐγκάλεσεν, ὅτι πολλὰ τοὺς ἐκαταφρόνησε, καὶ ἔδειξε καὶ τὸ ἔργον ὁποῦ δὲν ἔστειλε τίποτε. ὅμως ὁ Σουλτὰν Ἀμουράτης ἐσύναξε φουσάτα πολλὰ εἰς τοὺς ᾳτξγ'. ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ στενὸν τῆς Καλλιουπόλεως μὲ δύο καράβια μεγάλα, καράκαις ὀνομαζόμεναι Γενουβέζικαις. καὶ ἡ μία εἶναι Ἰντεριώνα, ἡ ἄλλη Σκαρτζαφήκα. καὶ ἔλεγε καὶ ὁ Σουλτὰν Ἀμουράτης, ὅτι ἀπέρασα διὰ νὰ χαλάσω τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὡς ἐπέρασε μὲ ξ'. χιλιάδες Τούρκους, ἔδραμαν ἐν τῷ ἅμα εἰς τοὺς τόπους τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐπῆρε τὴν Καλλιούπολιν καὶ ἄλλαις πολλαῖς Χώραις ἕως τὸ στενόν. καὶ ἐκεῖ ἔκαμεν περατεραῖς, διὰ νὰ περάσουν ἄλογα καὶ φουσάτα ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν Δύσιν. καὶ τότε ἐπῆρε καὶ τὴν Φιλιππούπολιν, καὶ τὴν περίφημον Ἀδριανούπολιν. καὶ ὑπῆγε πολεμῶντας πρὸς τῆς Σερβίας τὰ μέρη, καὶ ἔλαβεν ὁ Κόσμος φόβον μέγαν. ὁ δὲ Δεσπότης τῆς Σερβίας, καὶ ὁ Αὐθέντης τῆς Βουλγαρίας Μάρκος, καὶ οἱ ἄλλοι Αὐθένται τῆς Ἀλβανιτίας ἐσυνάχθησαν ὅλοι καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν, καὶ ἔδωκαν πίστιν, ὅτι νὰ εἶναι ὅλοι τὸ ἕνα διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀμουράτην· καὶ ἔδωκαν πόλεμον, καὶ ἐνίκησεν, ὦ Θεὲ, ὦ κριμάτων σου ἀβύσσους, ὁ Ἀμουράτης ὅλους τοὺς Χριστιανούς. καὶ ἐπιάσθη αἰχμάλωτος Λάζαρος ὁ Δεσπότης, καὶ ὁ Σουλτάνος ἐθανάτωσέ τον, ὅμως εἶχεν ἕνα δοῦλον αὐτὸς ὁ Δεσπότης Λάζαρος, τὸ ὄνομά του Ἰσδενιάγος Σέρβος, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐθανάτωσαν τὸν Αὐθέντην του, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐγύρευεν ἄδειαν καὶ καιρὸν νὰ δώσῃ διὰ νὰ ἐξεκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἀφεντός του, καὶ ἐβάστα ἅρματα μικρὰ, ἤγουν μαχαῖρι καὶ πουνιάλον. καὶ μίαν ἡμέραν ἦυρε καιρὸν, καὶ ἔδωκε καὶ ἐσκότωσε τὸν Αὐθέντην τὸν Ἀμουράτην· καὶ ἀπέθανεν ἔτει ᾳτό. ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους κγ'.

Τέλος τῆς Βασιλείας τῦ Σελταν Α'μυράτ.
Βασιλεία Μπαγιαζίτ τῦ υἱῦ αὐτῦ.

ΜΕτὰ τῦτον βασιλδ'ει ὁ υἱὸς αὐτῦ Μπαγιαζίτης. κὴ ὲν τῷ ἅμα ἔκαμε φυσάτα, κὴ ὑπῆγε κ'ατὰ τὸ Α'φεντὸς τῆς Βυλγαρείας Μάρκυ, διὰ νὰ ἐξεκδικήσῃ τὸ αἷμα τῦ πατρὸς αὐτῦ. κὴ πολέμυ χρομμβὼ ἐνίκησεν ὁ Αὐθσέντης Μπαγιατζίτης Μάρκον τὸν Αὐθσέντ'ιν τῆς Βυλγαρείας, κὴ ἔσφαξέ τον κὴ ὅλυς τὸς Α'ρχηγύς. κὴ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπῆρεν ὅλα τὰ Κάστρη κὴ τὰς Χώρας τῆς Βυλγαρείας κὴ τῆς Σερβίας, κὴ εἰς τὰς ἀτος. ἀπὸ Χειστ, εἶχε πάρει τὸ πέραμα τῆς Πόρνας κὴ ἔδραμε τ'ιὼ Οὐγγρίαν, κὴ τ'ιὼ Α'λβανίαν, κὴ τ'ιὼ Βλαχίαν, κὴ ἐπῆρε πολὺ πλῆθος Χειστιανῶν αἰχμαλώτως. ἦτον δὲ μεγαλόψυχος κὴ δυνατῆς καρδίας, κὴ στρεὺς εἰς τὸ κορμί, κὴ ἐκαρτέρει τὸς καιρὺς νὰ ἔλθ'ιν ὅπ'τι δέλοι, κὴ ἄλλο δὲν ἐσυνέδαζεν. ἦτον κὴ πολλὰ προβλεπτικὸς εἰς τὰς χρείας, κὴ γλήγορος ὡς ἀσραπή. κὴ ἔκραζέ τον ὁ Κόσμος ὅλος Γ'λτιρὶμ Μπαγιαζίτ'ιν, λέγοντες πῶς ἦτον ὡς ἀσραπή. κὴ μὲ τῦτον τὸν τρόπον ἐνίκησε πολλὺς Ρ'ωμαίυς, κὴ τέλος ἐνίκησε κὴ ἦλθε κὴ ἀπέκλεισε τ'ιὼ Πόλιν. ὁ δὲ ἐλεεινὸς Βασιλεὺς, ὡς εἶδεν ὅτι ἐπλησίασε κὴ ἐκαταπλάκωσεν αὐτὸν, ἔστειλεν εἰς τὸς Αὐθσέντας τῆς Φραγγίας ζητῶντας βοήθειαν νὰ τὸν βοηθήσ'ιν. διείσκετο δὲ τότε Ρ'ήγας τῆς Φραντζίας ὁ Κάρολος, ἄνδρας ἄξιος κὴ εὐτακτος. κὴ ἔστειλε τὸν Γιοβάνν'ιν Κόντε τῆς Νιβέρσας, ἐγκαρδιακόν τε Α'δελφὸν νέον κὴ ἀνδρεικώτατον. καὶ μετ' αὐτὸν πέμπει ὅλυς τὸς Καπετανέυς τῆς Φραντζας, τὸν Μπὸν Σινιὸρ ντὲ Γκυντζίν, κὴ Σεΐδιορ Σινιὸρ ντέλα Τρεμόλια, Φίλιππον Κόντε τῆς Α'ρτοΐς, κὴ τὸν Γιοβάνν'ιν Σινιὸρ ντὲ Βισίνα, κὴ τὸν Κόντε Τεδίν, κὴ ἄλλυς μεγάλυς ἀνθρώπυς. κὴ ἤφεραν μετ' αὐτὲς χιλίυς καβαλαρέυς, ὅλυς σιδηρομμβύς στρατιώτας κὴ ἄλλογα, ἄλλυς καβαλαρέυς δύο χιλιάδας, κὴ ἀχὶ σιδηρομμβύς. καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Οὐγγρίαν, κὴ ἐκεῖ ἔσμιξαν μὲ τὸν Ρ'ήγαν Γισμόντον, κὴ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τ'ιὼ Σερβίαν μὲ τ'ιὼ βοήθειαν τῦ Θεῦ. κὴ ἄρχισαν τὰς πολέμυς, κὴ ἐπῆραν μερικὰς τόπυς. ἦλθαν κὴ εἰς τ'ιὼ Νικόπολιν κὴ ἐπολέμησαν τ'ιὼ πολλά. κὴ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τ'ιὼ πάρ'ν, διότι οἱ Τ'ρκοι τ'ιὼ εἶχαν καλὰ ἁρματωμέν'ιν, κὴ τόσον τ'ιὼ ἐπολέμησαν, ὅτι ὁ Σελταν Μπαγιαζίτης ἐσωάξεν ὅλ'ιν τε τ'ιὼ δυ'αμ'ιν. κὴ ἦλθε κ'ατ' πρόσωπον τῆς Χειστιανῶν μὲ ἀμέτρητον φυσάτον, κὴ οἱ Φραντζέζοι ἦσαν ὁμπρὸς κὴ ἐφύλαγαν. κὴ ἐκεῖ ὅπ'υ ἔβλεχαν οἱ Τ'ρκοι δ'ρμὰ νὰ βλέπ'ν κὴ νὰ ξεπατήσ'ιν τὸ φυσάτον τῆς Χειστιανῶν, καὶ τότοι οἱ Φραντζέζοι δὲν ἐφρόσμεναν νὰ σωαχθῶν ὅλα τὰ φυσάτα τῆς Χειστιανῶν καβαλαρέοι κὴ πεζοί, ἀμὴ διὰ νὰ λάβ'ν αὐτοὶ τιμὴ ἐκτύπησαν εἰς τὸ Τ'ρκικον φυσάτον, κὴ ἐκράτεσε τὸ φλάμπολον ὁ Μπὸν Σινιὸρ ντὲ Βισίνα. κὴ ἔκαμαν σφαγὴ πολλὴ, ὅτι ἔδραμε τὸ αἷμα ὡς ποταμός. κὴ τόσον φόνον ἔκαμαν, ὅτι ἔκραξαν οἱ Φραντζέζοι, βιτόρια, βιτόρια. ἤγεν νίκη, νίκη. ἀμὴ ὀλίγω ὥρα

ἦτον

ἦτον ἡ χαρά τ'ς, διότι ἐν τῷ ἅμα ἔφθασεν ὁ Σελταν Μπαγιαζίτης ὡς ἀσραπὴ μὲ ἄλλαις ξ'. χιλιάδες φυσάτον ἐκλεκτόν. καὶ ἦτον νύκτα, καὶ ἔφευγε τὸ φεγγάρ'ι ὡσὰν ἡμέρα. κὴ ἔκλεισε τὸς Φραντζέζυς ὅλυς πρὶν νὰ ἔλθ'ι εἰς τὸ φυσάτον τῆς Χειστιανῶν, κὴ ἐκεῖ τὸς ἐκατέσφαξεν ὅλυς, ἀμὴ κὴ αὐτοὶ πολλὰ ἀνδρειομμβα ἐπολέμησαν. ὡς δὲ ἐπλησίασαν τὰ ἄλλα τῆς Χειστιανῶν φυσάτα, κὴ εἶδαν τὸν φοβερὸν πόλεμον, κὴ τὸ χύσιν τῆς αἱμάτων, ἔφυγαν μὲ μεγάλ'ιν ἐντροπ'ιὼ, κὴ μόλις ἐφυλάχθη ὁ Ρ'ήγας Σιγισμόντος μὲ τὸν μέγαν Μαΐστορα τῆς Ρ'όδ'ς μὲ τὸ νὰ ἔλθ'ιν εἰς μίαν βάρκαν, κὴ ἐπέρασαν τὸν Τ'ίναβιν. κὴ οἱ Τ'ρκοι τὸς ἐδίωχναν ἀπὸ τ'ιὼ στερεὰν μὲ ταῖς σαΐταις, πλ'ιὼ δὲν τὸς ἔπασαν. κὴ ὅταν οἱ Τ'ρκοι ἐδίωχναν τὸς Χειστιανὸς, ἔκαμαν πολλὴ σφαγ'ιή. ὅμως ὥρισεν ὁ Σελταν Μπαγιαζίτης, κὴ ἤφεραν ὁμπρός τε τὸν Κόντε τῆς Νιβέρσας, τὸν ἀδελφὸν τῦ Ρ'ηγὸς τῆς Φραντζας. κὴ ἤφεραν τον, καὶ ἦτον γυμνὸς, ὅτι τὸν ἔγδυσαν οἱ Τ'ρκοι. κὴ ὥρισε καὶ τὸν σ'δυσαν, ὅτι ἦτον Αὐθσέντης, κὴ ἐχάρεισέ τε τ'ιὼ ζωὴ τ'ν. κὴ ἀ μόνον τ'ιὼ ζωὴ τ'ν τε, ἀμὴ ἐπέτε, ὅτι νὰ πάρ'ι ὅποιυς θέλει νὰ ἐκλέξ'ι πέντε ἀνδρας Χειστιανὸς, νὰ ἔχ'ι παρηγορίαν εἰς τ'ιὼ σκλαβίαν τ'ν. κὴ ὕπως ἐκλέξε κὴ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸς ὀνομασὸς πέντε. τὸς δὲ ὑπ'λοίπυς ὅλυς ὥρισε κὴ τὸς ἔκοψαν ἐμπροσθύτ'ν. καὶ ὅταν ἤφεραν ὅλον τὸν Λαὸν τῆς Χειστιανῶν νὰ τὸς κόψ'ν, μέσα εἰς αὐτὸς ἦτον δεμμβὸς κὴ ὁ Μπὸν Σινιὸρ Μπερτζιάλδος, Μέγας Μαρεσκλαύδιος τῆς Φραντζας διὰ νὰ τὸν κόψ'ν κὴ αὐτόν. κὴ ἦτον μέγας εἰς τὸ κορμὶ κὴ θεωρητικὸς, κὴ ἔκλαιε πικρῶς. ὁ δὲ Κόντες τῆς Νιβέρσας ὡς τὸν εἶδεν ἐλυπήθη, καὶ ἐπαρεκάλεσε νὰ μὴ τὸν κόψ'ν, κὴ δὲν τὸν ἔκοψε, μόνον τὸ τὸν ἐχάρεισε, τὸς δὲ ἄλλυς ἔκοψε. τὸν δὲ Κόντε κὴ τὸς ἔξη σωματόφυς τὸς ἐπῆρεν εἰς τ'ιὼ Πρέσαν, κὴ ἀπέκοψε τὴν ἀγορὰν αὐτ'ῦ χιλιάδας διακοσίας φλωρία, κὴ ἔδωκέ τα ὁ Αὐθσέντης τῆς Μιτυλ'ίνης κὴ ἐπῆρέ τες. ὁ δὲ Σελταν Μπαγιαζίτης ἔδωκέ τες χαρίσματα, ὅταν τὸς ἐλυθέρωσεν, ἄλογα, γεράκια, κὴ ἄλλα τινά. ἔχαψε δὲ ἕνας ἀπὸ τότες τὸς ἔξη ὅπ'υ ἐξαγοράθησαν, ὅτι εἰς δύο ἦτον τὸ τ'ρκικον φυσάτον χωρισμμβὸν, κὴ ἐκράτει κάθε ἕνα μέρος τόπον ἕως ἑπτὰ μίλια. κὴ ἦτον ὅλον τὸ φυσάτον ἕως διακοσίαις χιλιάδες, κὴ τ'ῦ Χειστιανῶν τὸ φυσάτον ἦτον ἐνενηλ'ῦτα χιλιάδες. κὴ μέσα εἰς τὰς ἐνενηλ'ῦτα ἦταν καβαλαρέοι χιλιάδες κ'. κὴ ἔγινεν ὁ πόλεμος εἰς τὸς α τ υέ. ἀπὸ Χειστ εἰς τὰς κ θ. τὸ Νοεμβρίυ. κὴ ὡσὰν ἐνίκησεν ἐπῆγε εἰς τ'ιὼ Πόλιν, κὴ ἐχάλασε τὰ ἔξω αὐτ'ῆς ὅλα, κὴ ἀμπέλια κὴ περιβόλια, ἀσπίτια κὴ Ἐκκλησίας. καὶ ἦλθε καὶ εἰς τέλος νὰ τ'ιὼ πάρ'ι, ἀμὴ ὁ Θεὸς ἐβοήθησε, διότι ἦλθεν εἰς τ'ιὼ Α'νατολ'ιὼ ὁ μέγας Ταμπερλαύος, Αὐθσέντης τε Τζαγατάη τόπος τῆς Ταταρείας πρὸς τ'ιὼ Παρθίαν. κὴ ὁ τόπος τε ἦτον πρὸς τ'ιὴν Σαμαρκαντίαν, εἰς τὸν Γ'αξάρτ'ιν ποταμὸν, μὲ πλῆθος καβαλαρέων κὴ πεζῶν, κὴ ἐπλάκωσεν ὅλ'ιν τ'ιὼ Α'νατολ'ιώ. κὴ ὡς τὸ ἔμαθε, παρ'ιδὺς ἄφησε τ'ιὼ Πόλιν. ἐπέρασεν εἰς τ'ιὴν Α'γκυρ'ιν, κὴ ἔκαμε πόλεμον μέγαν μετ' αὐτὸν, κὴ ἐνίκησεν ὁ Ταμπερλαύος. ἔπιασε ζωντανὸν τὸν Σελ-

τ'ν

τὰν Μπαγιαζίτην, καὶ ἔδεσέ τον μὲ χρυσῆν ἅλυσον, καὶ ἔβαλέ τον εἰς σιδηρὸν κλουβί. καὶ τὸν ἐπῆρεν ὅλην τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Συρίαν, καὶ τὸν ἔσυρεν ἕως τέλους ζωῆς του. ἐσφάγησαν γοῦν εἰς ἐκεῖνον τὸν πόλεμον περισσότερον παρὰ διακόσιαις χιλιάδες ἄνθρωποι. καὶ ὅταν ἦτον αἰχμάλωτος ὁ Σουλτάνος, τὰ παιδιά του ἔφυγαν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐκατήντησαν εἰς τὴν Χώραν τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸ στενὸν, καὶ ἐκεῖ τὰ ἐφύλαγαν. καὶ ὁ ἕνας, ὀνόματι Χαλεπινὸς, ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἐσύναξε φουσάτα διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν Ῥήγα Σιμόντε. διότι ὡς ἔμαθε τὸν τζακισμὸν τῶν Τουρκῶν, ἔκαμε φουσάτα δυνατὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ παντελῶς τὸ γένος τῶν Τουρκῶν. ὅμως ἐπολέμησαν εἰς τοὺς αυθ'. ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸν κάμπον Σελουμπέτζ, καὶ ἐνίκησεν ὁ Σουλτάνος τὸν Ῥήγα, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Μπαγιαζίτης προτήτερα χρόνους ιγ'. καὶ μόλις ἐγλύτωσε μοναχός του καθὼς καὶ πρῶτα. καὶ ἔδωκε θέλημα τοῦ Δεσπότου τῆς Σερβίας νὰ ἀφανίζῃ τοὺς τόπους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως. καὶ τοῦτος ὁ Σουλτὰν Χαλεπινὸς ἔζησε χρόνους ς'. καὶ ἀπέθανεν. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πατήρ του εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη.

Ἔμειναν δὲ τὰ δύο παιδία τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, Ἀδελφοὶ τοῦ Χαλεπινοῦ. τὸ ἕνα ἐλέγετο Ὁρκανᾶς, καὶ τὸ ἄλλο Μεχμέτης. καὶ ὁ Ὁρκανᾶς ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. καὶ ἐσκότωσέ τον ὁ θεῖός του ὁ Μωϋσέ. ὁ δὲ Μεχμέτης λαβὼν φουσάτον, ἐπλάκωσεν ἐξαίφνης τὸν θεῖόν του, καὶ ἐσκότωσέ τον, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν.

Βασιλεία Σουλτὰν Μεχμέτη, υἱοῦ τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη.

Ἐβασίλευσε δὲ τοῦτος ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης, ὁ υἱὸς τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, καὶ ἐσύναξε φουσάτα ἐν ταὐτῷ δυνατὰ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν. καὶ ἐπολέμησε τὰ Κάστρη ἐκεῖνα, ὁποῦ ἐπῆρεν, Ταμπερλάνος, καὶ ἐπῆρέτα, καὶ πολλοὺς Αὐθέντας Τούρκους ἀπεκεφάλισεν ὁποῦ ἀπίστησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πατρός του. ἐπῆρε καὶ τὴν Γαλατίαν, καὶ τὴν Καππαδοκίαν· καὶ τοῦτος ἦτον ὁ πρῶτος βασιλεὺς ὁποῦ ἐσυκώθη ἀπὸ τὴν Προῦσαν, καὶ ἔκαμε τὸν θρόνον εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους ιδ'. καὶ ἀπέθανεν εἰς τοὺς αυιθ'. πολλοὶ λέγουν, ὅτι δὲν ἦτον τοῦτος ὁποῦ ἐπολέμησε τὸν Ῥήγα Σιμόντε, ἀλλὰ ἄλλος.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη.
Βασιλεία Σουλτὰν Ἀμουράτη.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Σουλτὰν Ἀμουράτης· καὶ ἐγράψαμεν ὀπίσω τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας ὁποῦ ἔκαμε, καὶ τοὺς τόπους ὁποῦ ἔλαβε. καὶ ἐγράψαμεν τοὺς κατ' ὄνομα, πόθεν ἀπ' ἀρχῆς ἔλαβε τὴν βασιλείαν. ὅμως καθὼς ἐγράψαμεν, περάσοντας χρονοὶ τρεῖς, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς νίκας, ἀπέθανε.

Τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀμουράτη.
Βασιλεία Σουλτὰν Μεχμέτη.

Ἔλαβε δὲ ὅλην τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σουλτὰν Μεχμέτης, καὶ εἰς ὀλίγον ἀπέθανε· καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κύριος Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ὑπὸ τῆς χειραλγίας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως καὶ βασιλικῶς.

Τέλος τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ Βασιλέως ἦλθαν οἱ Ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ὅ,τε Κωνσταντῖνος, ὁ καὶ Δράγασης, καὶ Δημήτριος, καὶ Θωμᾶς ἐν τῇ Πόλει, ἐπαρέδωκαν τὴν Βασιλείαν τοῦ πρώτου Ἀδελφοῦ αὐτῶν Κωνσταντίνου. καὶ αὐτοὶ ἐμείρασαν τὴν Πελοπόννησον, ἤγουν τὸν Μωρέαν, καὶ οὕτως ὑπῆγαν.

Βασιλεία Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

Ἔλαβε δὲ τὴν Βασιλείαν ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν οἱ Ἄρχοντες διὰ κεφαλὴν τῶν σωμάτων αὐτῶν.

Περὶ τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη.

Ὁ δὲ Σουλτὰν Μεχμέτης, ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἐβουλεύθη βουλὴν πικροτάτην κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἔδειξε πολλὴν ἀγάπην μὲ τοὺς Πολίτας, ἡ ὁποία ἦτον γεμάτη πονηρίας καὶ δόλου. λοιπὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Φάρον, εἰς τὸν λεγόμενον Φονέα, ἐκεῖ ἔκτισε Κάστρον μὲ πύργους δυνατοὺς καὶ στερεοὺς, τὸ λεγόμενον νῦν, Νεόκαστρον· καὶ ἔδιδάν του οἱ Πολῖται φαγητὰ καὶ λιθάρια εἰς τὴν κτίσιν ὁποῦ ἔκτιζεν, ἔστωντας νὰ τὸν φοβοῦνται διὰ νὰ μὴν κάμῃ μάχην μετ' αὐ-

τῶν, καὶ πάντοτε ἦσαν εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ. τὸ ὁποῖον ἐδύνονταν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μὴ γένῃ, ἀμὴ ἤλπιζαν εἰς τοὺς ὅρκους ὁποῦ εἶχαν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. ὁποῦ ἔστερξε καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδειχνε φιλίαν πολλὴν ἕως οὗ νὰ τελειώσῃ τὸ Κάστρον. καὶ ὡσὰν ἐτελείωσεν, ἔβαλε φυλακάτορας καὶ λουμπάρδες. καὶ οἱ Πολῖται εἶχαν ἐλπίδα, ὅτι ἐὰν κάμῃ μάχην μετ' αὐτοὺς νὰ τὸ πάρουν, ἀμὴ ἡ ἐλπίδα ἦτον εὔκαιρη. ὅμως ὡσὰν ἐτελείωσε τὸ Κάστρον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ εἶπεν. ὅτι τὸν Ἀπρίλλιον ἔρχομαι καὶ θέλουν τὸ γνωρίσει οἱ Πολῖται. καὶ ὡσὰν ὑπῆγεν ὀλίγον τόπον, ἔκαμαν πηλάλημα τὸ φουσάτον, καὶ ὅσους ἦυραν εἰς τὰ χωράφια, τὸ μέρος τοῦ Ἀσωμάτου καὶ τοῦ ἁγίου Φωκᾶ, τοὺς ἅρπασαν ἐξαίφνης καὶ ὑπῆγαν. καὶ οἱ Πολῖται ἔστειλαν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν Σουλτὰν Μεχμέτην λέγοντας, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον εἰς τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχομεν νὰ ἁρπάζῃς τοὺς ἀνθρώπους μας. καὶ αὐτὸς εἶπεν, ἵτι δὲν ἠξεύρω εἴδησιν, ἀμὴ νὰ ἐξετάσω νὰ εὕρω τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς στείλω. καὶ τοῦτο εἶπεν εἰς παιγνίδιον καὶ εἰς γέλοιον, ἀμὴ αὐτὸς ἐφανέρωσε τὴν μάχην. καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὥρμησεν ὥσπερ θηρίον ἄγριον μὲ φουσάτα ἀμέτρητα στρεᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ τὴν γῆν ἐγέμισε πεζοὺς καὶ καβαλαρέους, τὴν δὲ θάλασσαν κάτεργα, τὰ ὁποῖα εἶχε γεμίσει ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς Χώρας τοῦ Βασιλέως, ὁποῦ τοὺς ἐπῆρε στανικῶς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Μαύρης θαλάσσης. καὶ ἦλθαν τὰ κάτεργα ἕως τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ δὲν ἐσέβηκαν μέσα εἰς τὸν λιμένα, διότι οἱ ἐλεεινοὶ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ὁποῦ ἔμπεναν τὰ καράβια, ἔβαλαν ἁλυσίδα δυνατὴν μὲ τέχνην, καὶ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ σέβῃ μέσα καράβι, ἢ μικρὸν, ἢ μεγάλον. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Τοῦρκοι τὴν τοιαύτην κατασκευὴν, ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τέχνην, τὴν ὁποίαν νὰ ἀκούσῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ θαυμάσῃ. ἔσυραν τὰ κάτεργα εἰς τὴν γῆν, καὶ εὔγαλαν τὰ κατάρτιά τους, καὶ τὰ κουπία ἔβαλαν εἰς τοὺς τόπους τως. καὶ ἐκτύπησαν τὰ τύμπανα, καὶ αἱ τρουμπέταις, καὶ ἔσυραντα τῆς στρεᾶς μὲ πλῆθος Λαοῦ εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γαλατᾶ, καὶ τὰ ἐκατέβασαν εἰς τὰ γλυκέα νερὰ ἄντικρυς τοῦ Φαναρίου, καὶ λέγονται τώρα ὁ τόπος τοῦ Κασὶμ Μπασιὰ, καὶ ἔρρηξαντα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἁρμάτωσαντα, καὶ ἐκυρίευσαν τὸν λιμένα. τότε ἔκαμαν σκάλαις μὲ βουτζία καὶ μὲ σανίδια ἀπὸ τῆς Ἁγίας Γαλατιανῆς ἕως εἰς τὴν Ξυλόπορταν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὰ τείχη τῆς Πόλεως. καὶ τινὰς δὲν εὑρέθη νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, διότι τὰ τείχη ἐχάλασαν, ἔστωντας ὁποῦ ἔδωκαν μὲ μίαν μεγάλην λουμπάρδαν, καὶ ἐχάλασε τὸ τεῖχος ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς Χαρσοῦ ἕως τὴν Πόρταν τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ. καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν τέντας, καὶ καλύβας μὲ κληματίδας οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἐφύλαγαν νὰ μηδὲν ἔμπουν οἱ Τοῦρκοι μέσα ἀπ' ἐκείνην τὴν χαλάστριαν ὁποῦ ἐχάλασεν ἡ λουμπάρδα. ὅμως ἐκεῖ εὑρέθη ἕνας Ἄρχων Γενουβέζος, ὀνόματι Τούνιας, μὲ δύο καράβια, καὶ ὡς εἶδε τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ σταθῇ εἰς τὴν χαλάστριαν, μόνον ἐσυνερίζοντο ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶπε τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν Ἀρχόντων, ὅτι δύνομαι ἐγὼ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ πολεμήσω καὶ νὰ βαστάξω τὴν χαλάστριαν μὲ

ἔξοδαίς μου. ἠυχαρίστησάν τον γοῦν πολλὰ ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἄρχοντες. ἐδιέμεινε γοῦν τοῦτος ὁ Ἄρχων καὶ ἐφύλαγε τὴν χαλάστριαν, καὶ ἐπολέμα δυνατά. ἀμὴ ἰδὲ τί προξενεῖ ἡ ἁμαρτία, ἢ παραχώρησις τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἄφηκεν ὁ Θεὸς γυμνοὺς ἀπὸ τὴν χάριν του. ὡς ἔστεκεν ἐκεῖ καὶ ἀντιμάχετο τοὺς Τούρκους, ἦλθεν ἕνα βόλι τουφεκίου, καὶ ἔδωκέν του εἰς τὸ δεξιὸν ποδάρι, καὶ ἔπεσε κάτω ὡς ἀπεθαμμένος. καὶ ὡς εἶδαν οἱ ἄνθρωποί του, ἄφηκαν τὴν χαλάστριαν, καὶ τὸν ἐπῆραν εἰς τὰ καράβιά του, καὶ ἔκαμαν ἅρμενα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Χῖον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ὁ καλὸς Ἄρχων. εὐφημήσθη δὲ ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν Πόλιν τὸ ἔδωκαν, ἀμὴ κανεὶς δὲν ἠξεύρει πόθεν ἦλθεν. ἔκαμαν γοῦν βουλὴν οἱ Ἄρχοντες οἱ Πολῖται, καὶ ἔστειλαν τὴν νύκτα ἕνα πλεύσιμον, Τζιβούδα ὀνομαζόμενον, καὶ ἐμπῆκαν μέσα σαράντα νέοι, ὅπως νὰ ὑπᾶν κρυφὰ νὰ κάψουν τοῦ Τούρκου τὴν ἁρμάδα. εὐγῆκαν δὲ τοῦτοι ἀπὸ τὴν πόρταν του Κωνηγοῦ, καὶ ἀπέρασαν ἄντικρυς, καὶ ἰδόντες οἱ Πολῖται τοῦτο, ἠπόρησαν τί νὰ κάμουν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Τουρκῶν, ὅτι ἕνας Ῥωμαῖος εἰς χιλίους Τούρκους ἦτον. καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Ἄρχων ὁ Γενουβέζος, ἔμεινεν ἡ χαλάστρια χωρὶς ἀνθρώπους. καὶ ἔμαθαν οἱ Πολῖται, ὅτι ὁ Τοῦρκος θέλει νὰ δώσῃ πόλεμον δυνατὸν ἐπὶ τὴν αὔριον. καὶ οὕτως εὐγῆκαν εἰς τὸ Ἐξώκαστρον, φοβούμενοι μήπως σ μώσουν καὶ ἔλθουν εἰς τὰ μεγάλα τείχη. οἱ δὲ Τοῦρκοι ἔκαμαν πηλάλημα, καὶ ἐμπῆκαν ἀπὸ τὴν χαλάστριαν, καὶ ἐπῆραν τὰ μεγάλα τειχία, καὶ ἔβαλαν φλάμπουρα εἰς τοὺς πύργους. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Πόλεως ἦτον ἔξω. καὶ ὡς ἤκουσαν τὰς φωνὰς, ἔδραμαν νὰ σέβουν μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς Χαρσοῦς, νὰ εὐγάλουν τοὺς Τούρκους, καὶ εἰς τὴν πόρταν ἐπλάκωσεν ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐπνίγησαν καὶ ἀπέθαναν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ὁποῦ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σέβουν μέσα ἀπὸ τὰ κορμία τὰ σφαμμένα τῶν ἀνθρώπων, ὁποῦ ἦσαν ἡ πόρταις γεμάταις, ἡ πύρτα τῆς Χαρσοῦς, καὶ τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ ἕως τὰς καμάρας αὐτῶν. καὶ τόσον πλῆθος Χριστιανῶν ἦσαν σφαμμένοι, ὅτι οἱ Τοῦρκοι τὸν Λαὸν ὁποῦ ἐκούρσευαν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, παιδία, καὶ γυναῖκας, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοὺς εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ ταῖς πόρταις, μόνον τοὺς ἔδεναν μετὰ σχοινία, καὶ τοὺς ἐκρέμαζαν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, καὶ τοὺς ἔρρικταν εἰς τὰ κάτεργα καὶ εἰς τὰς τέντας. οὕτω γέγονεν ὁ πόλεμος, καὶ ὁ χαλασμὸς τῆς περιφήμου Πόλεως ἐν ἔτει ϛ τ ξ ά. ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μηνὶ Μαΐῳ, κ θ'. ἡμέρᾳ τρίτῃ, καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐκτίσθη ἡ Πόλις ἕως τὸν καιρὸν ὁποῦ τὴν ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι, ἐπέρασαν ᾳ φ κ ά. χρόνοι. Κωνσταντῖνος γοῦν τὴν ἔκτισε, Κωνσταντῖνος τὴν ἔχασε. λέγουσι δὲ ὅτι ὅταν ἐπάρθη ἡ Πόλις, ἐσκοτίσθη ὁ Ἥλιος, καὶ δὲν ἦτον ἔκλειψις Ἡλίου, ἀμὴ ἦτον σημεῖον παρὰ Θεοῦ διὰ νὰ τὸ ἐγνωρίσῃ ὁ Κόσμος ὅλος, ὅτι ἡ Βασιλεύουσα τῶν Πόλεων ἐπαρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν Τουρκῶν. ὦ τῆς μακροθυμίας σου Δέσποτα Παντοκράτωρ. πῶς τὸ ὑπέφερες τοῦτο; ὅμως ποῖος νὰ μὴ κλαύσῃ τὸν χαλασμὸν τῆς περιφήμου Πόλεως; ὦ τοῦ θαύματος, τότε ἦτον νὰ ἰδῇ τινὰς καὶ νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ δέρνῃ τὰ στήθη του, καὶ νὰ εὐγάνῃ τὰ γενειά του, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, βλέπωντας τοὺς

Τȣ́ρκȣς ὁπȣ̃ ἅρπαζαν τὰ ἱερὰ σκεύη ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας. ἅρπαζαν ταῖς Καλογραίαις ταῖς εὐγενικαῖς καὶ ἐξακȣσταῖς, ὁπȣ̃ ἄφηκαν δόξαν καὶ πλȣ̃τον καὶ ἐμόνασαν, καὶ ἔγιναν δȣ́λαις καὶ Θυγατέρες Θεȣ̃, καὶ ταῖς ἔσυρναν δεμέναις ἀπὸ τὸν φόρον, καὶ ταῖς ἐπόρνευαν, καὶ τȣ̀ς Ἱερεῖς καὶ Μοναχȣ̀ς δεμένȣς μὲ σχοινία. καὶ ποῖος δύναται νὰ γράψῃ καταλεπτῶς τὰ κακὰ καὶ τὴν συμφορὰν ὁπȣ̃ ἔγινε τότε; Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεȣ̃ ζῶντος. ἄνοιγαν τῶν Βασιλέων τὰ μνήματα καὶ ἐνέπαιζαν τὰ λείψανά των. τȣ̃ Μεγάλȣ Βασιλέως τὰ λείψανα Κωνσταντίνȣ εἰς ταῖς κοπρίαις. καὶ ὡς λέγει ὁ Δαβίδ. ὁ Θεὸς ἤλθοσαν Ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σȣ, ἐμίαναν τὸν Ναὸν τὸν Ἅγιόν σȣ. καὶ οἱ Τρεῖς Παῖδες. παρεδύθημεν βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. πῶς τὸ ἐκατεδέχθη ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ ἐπίγειος Οὐρανὸς, ἡ νέα Σιὼν, τὸ καύχημα τῆς Οἰκȣμένης, καὶ ἔγινε σήμερον ναὸς τῶν Τȣρκῶν; φρίξον Ἥλιε, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι. τοιȣτοτρόπως ἠχμαλωτίσθη ἡ ἀθλία Κωνσταντινȣ́πολις. ὁ δὲ ἐλεεινὸς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καθὼς ἐμπῆκαν οἱ Τȣ̃ρκοι μέσα, ἐπερπάτειεν ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ἔβλεπε τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς, καὶ ἦτον μετ' αὐτȣ̃ μερικοὶ Ἄρχοντες, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν στράταν μερικȣ̀ς Τȣ́ρκȣς, καὶ ἐπολέμησε μετ' αὐτȣ̀ς, καὶ δὲν ἐκατεδέχθη νὰ προσκυνήσῃ, ȣ̃τε οἱ Ἄρχοντες. καὶ τȣ̃ Βασιλέως εἶπαν, πῶς εἶναι ἕνας Σαρακηνὸς, ὁ ὁποῖος ἐμπῆκεν ἀπὸ τὴν χαλάστραν, καὶ ἔκαμνεν ὁ σκύλος ὡσὰν γίγαντας, καὶ εἰς κοντολογίαν οἱ Ῥωμαῖοι ὅπȣ τὸν ἤθελαν ἰδῇ, τὸν ἀναγύριζαν ὅτι ἦτον φοβερός. καὶ ὁ Βασιλεὺς ὡς ἤκȣσεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ εὔγαλε τὰ Βασιλικὰ, καὶ ἔβαλε ῥȣ̃χα ὡσὰν ἕνα στρατιώτην. καὶ τότε ἐκαβαλίκευσε, καὶ μὲ καμπόσȣς Ἄρχοντας εὐγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον. καὶ τότε εἶδε τὸν Σαρακηνὸν τί κακὸν ἔκαμνεν εἰς τȣ̀ς Ῥωμαίȣς. καὶ αὐτὸς τȣ̃ ἔδωκε μίαν σπαθίαν, καὶ τὸν ἐχώρισεν εἰς τὴν μέσην καὶ αὐτὸν, καὶ τὸ ἄλογόν τȣ, καὶ ἔκοψε καὶ ἄλλȣς πεντακοσίȣς ὁμάδι. καὶ τότε ἀποφάσισαν οἱ Τȣ̃ρκοι νὰ φύγȣν. καὶ τὴν νύκτα εἶδαν σημεῖον Θεȣ̃, πῶς ὁ Θεὸς τȣ̀ς ἔδωκε τὴν Πόλιν. καὶ εἰς δεύτερον πόλεμον ἐκόπη ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἄρχοντες, καὶ ȣ̃τως ἐπάρθη ἡ Πόλις διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἔκοψάν τȣς μὴν ἠξεύροντες πῶς εἶναι ὁ βασιλεύς. ὕστερον ἔγινε μεγάλη ζήτησις διὰ τὸν Βασιλέα, διότι ἐφοβεῖτο ὁ Σȣλτὰν Μεχμέτης νὰ μὴν εἶναι ζωντανὸς ὁ Ἀφέντης, καὶ ὑπάγῃ εἰς τὴν Φραγγίαν καὶ φέρῃ φȣσάτα καὶ πολεμήσῃ τον. ἦυραν δὲ τὴν κεφαλὴν τȣ̃ Βασιλέως καὶ τὴν ἤφεραν τȣ̃ Σȣλτάνȣ, καὶ ἐγνώρισέ την ὁ Μάμαλις, καὶ οἱ Ἄρχοντες, καὶ ἐχάρη πολλὰ ὁ Σȣλτάνος. εἶχε δὲ χαρὰν μεγάλην πῶς ἔγινε τοιȣ́τȣ Κάστρȣ Αὐθέντης. καὶ μετὰ πέντε ἡμέραις ἔγινε ζήτησις τῶν μεγάλων Ἀρχόντων, τοῦ μεγάλȣ Δȣ́κα, καὶ τοῦ μεγάλȣ Δομεστίκȣ, καὶ τοῦ Πρωτοστράτορος υἱȣ̃ Κατακȣζηνȣ̃, καὶ ἤφεράν τȣς ὀμπρός τȣ ὅλȣς καὶ ἔκοψάν τȣς. καὶ τοῦ μεγάλȣ Δȣκὸς τȣ̀ς υἱȣ̀ς ἔσφαξεν ἔμπροσθέν τȣ, τὸν δὲ μικρότερον υἱὸν αὐτȣ̃ ἔβαλεν εἰς τὸ Σεράγιον, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανȣ́πολιν καὶ ἐχάθη. καὶ ἔμαθαν ὕστερον πῶς ἦτον εἰς τὴν Ῥώμην εἰς τὴν Ἀδελφήν τȣ, ἡ

ὁποία ἦτον ἐκεῖ προτήτερα μὲ πολὺν βίον. μίαν δὲ ἡμέραν ἔκοψεν ὅλȣς τȣ̀ς Ἄρχοντας, καὶ ἔκαψε τὰ κορμία τȣς. ἔκοψε καὶ τὸν Χαλὴλ Πασιὰν, ὅτι τὸν ἐχθραίνετον ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁπȣ̃ ἐπολέμησαν οἱ Οὔγγροι εἰς τὴν Βάρναν, καὶ τὸν ἔστειλεν ὁ πατήρ τȣ ὀπίσω εἰς τὴν Μαγνησίαν. καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι δὲν ἄφηνε νὰ πολεμήσῃ τὴν Πόλιν διὰ νὰ μὴν ἔλθȣν οἱ Φράγγοι καὶ πολεμήσȣν. ὅμως ὁ Σȣλτάνος ἔβαλε Κατὴν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ φύλακας, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανȣ́πολιν. καὶ ἦτον ἡ πόλις ἔρημη, καὶ ἤφερε Σεργȣ́νιδες ἀπὸ τὴν Μηδείαν, ἀπὸ τὴν Ἀγαθȣ́πολιν, καὶ ἀπὸ τὰ χωρία ὅλα ἤφερε πολὺν Λαὸν, ἄνδρας, γυναῖκας, καὶ ἔδωκέ τȣς ὀσπήτια καὶ ἐκάθισαν. ἦλθε γȣ̃ν πάλιν ὁ Αὐθέντης ἀπὸ τὴν Ἀδριανȣ́πολιν, καὶ ἔκτισε τὸ παλαιὸν Σεράγιον. καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγε καὶ ἐπῆρε τὴν Αἶνον, τὴν Ἀθῆναν, τὴν Θῆβαν, τὴν Θάσον, τὴν Σαμοθράκην, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλην τὴν Δύσιν, χωρὶς τῆς Εὐρίππȣ. καὶ ἤφερεν ὅλον τὸν Λαὸν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ποτέ τȣ δὲν ἐκάθισε, μόνον ἔκαμε φȣσάτα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν στερεᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ ἐπῆρε τὴν Μιτυλήνην, ταῖς δύο Φώκαις χωρὶς πολέμȣ, μόνον καθὼς ὑπήγενε τὸν ἐπροσκυνȣ̃σαν. ἔπειτα ἐπῆρε τὴν Κασταμόνην, τὸ Σινόπι, καὶ τὴν Ἄμαστριν μόνην δὲν ἐπῆρε. ἦτον δὲ τῶν Γενȣβέζων καὶ ὁ Καφᾶς, ὕστερα δὲ τὰ ἐπῆρε, καὶ ἤφερε τὸν Λαὸν ὅλον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐκείνον ἐχάλασε τὰ τείχη, καὶ ἄφηκέ τα ἔρημα. ἦλθε γȣ̃ν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐρώτησε περὶ τȣ̃ Πατριάρχȣ, καὶ εἶπαν πῶς δὲν ἔχȣν. καὶ ὥρισε νὰ κάμȣν τεχνιέντως, διὰ νὰ γεμίσῃ ἡ Πόλις ἀνθρώπȣς. καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἔκαμαν στανικῶς τὸν Σοφώτατον, καὶ Λογιώτατον, Κύριον Γεννάδιον τὸν Σχολάριον, ἄνθρωπον ἅγιον, καὶ φρονιμώτατον. καὶ ἔδωκέ τȣ τὸ δικανίκι κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ ἠγάπα τον πολλὰ διὰ τὴν σύνεσίν τȣ καὶ σοφίαν, καὶ ἔδωκέ τȣ καθέδραν τȣ̀ς Ἁγίȣς Ἀποστόλȣς. καὶ ἐκεῖ μίαν τῶν ἡμερῶν εὑρέθη ἕνας ἄνθρωπος σφαμμένος εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφοβήθη μήπως καὶ φονεύσȣν καὶ αὐτȣ̀ς, καὶ ὁ Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι τὸ Γμαρέτι νῦν τȣ̃ Σȣλτὰν Μεχμέτ. ἐζήτησε γȣ̃ν τὴν Παμμακάριστον ἀπὸ τὸν Σȣλτάνον. καὶ ἔδωκέ την χωρὶς λόγȣ. καὶ ἐζήτησέ την, διότι ἦτον πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ. καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθεν ὁ Σȣλτὰν μέσα εἰς τὴν Παμμακάριστον, καὶ ἐσύντυχαν μὲ τὸν Πατριάρχην. διότι ὁ Σȣλτὰν εἶχε μητέρα τὴν θυγατέρα τȣ̃ Δεσπότȣ τῆς Σερβίας, καὶ ἔμαθέ τον τὰ Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας, καὶ τȣ̃ ἀφορισμȣ̃. ὅμως ὁ Πατριάρχης ἀπεκρίθη τȣ μετὰ παῤῥησίας τὴν ἀλήθειαν τῆς Πίστεως ἡμῶν, καὶ περὶ Τριάδος, καὶ τῆς Σαρκώσεως τȣ̃ Χριστȣ̃. καὶ ὅτι ἀπέθανε διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν ἔρχεται κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρȣ́ς. καὶ ἐπληροφορήθη ὁ Σȣλτὰν τὴν Πίστιν ἡμῶν πῶς εἶναι ἀληθινὴ καὶ βεβαία, καὶ ἐχαίρετο πῶς ἐβασίλευσε τοιȣ̃τον Γένος. ὕστερον ἐπῆγεν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ἐκεῖ ἦσαν οἱ δύο Δεσπόται, ὁ Δημήτριος, καὶ ὁ Θωμᾶς. καὶ μὴ δυνάμενοι πολεμῆσαι, ἔστερξαν νὰ δίδȣν χαράτζι κάθε χρόνον, β'. χιλιάδες φλȣρία, καὶ τὸν τόπον ὅσον ἐπάτησε τὸ ἄλογόν τȣ, τὰ Καλάβριτα, τὴν Πάτραν καὶ ἄλλα Κάστρη, καὶ ἐγύ-

ρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅμως ὁ Πατριάρχης Κὺρ Γεννάδιος ἔκαμε Πατριάρχης χρόνους, έ. καὶ ἔκαμε παραίτησιν. καὶ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Κὺρ Ἰσίδωρος, ἄνθρωπος ἁγιώτατος καὶ πνευματικὸς Πατὴρ ὅλης τῆς Πόλεως. ἀποθανόντος τούτου, ἔγινεν Ἰωάσαφ ὁ Κούκας. καὶ διὰ τὰ καθημερινὰ σκάνδαλα τῶν ἀπανθρώπων καὶ μιαρῶν Κληρικῶν ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι, καὶ τὸν εὔγαλαν ἀπεθαμμένον. ὁ δὲ Κὺρ Γεννάδιος ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὰς Σέρρας, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. λοιπὸν ἔμαθεν ὁ Σουλτὰν περὶ τῶν δύο Δεσποτῶν εἰς τὸν Μωρέαν ὅτι δὲν ἀναπαύονται, μόνον ἔχουν σκάνδαλα, καὶ τὸ χαράτζι δὲν ἔδιδαν. καὶ ὁ Κὺρ Δημήτριος ἐμήνυσε τοῦ Σουλτάνου, ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος, ἡ συμφορὰ τοῦ Μωρέως, ὅτι ὁ Ἀδελφός μου δὲν στέκει εἰς τὸν συνηβασμὸν, ἀμὴ ἐπῆρε Κάστρη πολλὰ, καὶ ἐπροσκύνησέ τον ἡ Πάτρα, καὶ τὰ Καλάβριτα. καὶ, ὦ τῆς μωρίας. ἔλα νὰ πάρῃς τὸν τόπον νὰ εἰρηνεύσωμεν. ἦλθε γοῦν εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ εἰς τὴν Κόρινθον ἦτον Ἀφέντης ὁ γυναικάδελφος τοῦ Δεσπότου, ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσάν. καὶ μὴ ἔχων ποῦ νὰ φύγῃ, ἐπροσκύνησε, καὶ ἐπῆρε τον μὲ τοὺς Ἄρχοντας καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Μιζιθρὰν, ὅμως ἐπῆρέ τον. καὶ ἐγύρεψεν ὁ ἀπάνθρωπος Δεσπότης ἀπὸ τὸν Σουλτάνον τινὰ ζητήματα, νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα του γυναῖκα, καὶ τὴν ζωοτροφίαν του, καὶ τῶν ἀνθρώπων του. καὶ τὴν μὲν θυγατέρα του ἠρραβωνίσθη κατὰ τὴν τάξιν τῆς πίστεως αὐτῶν, καὶ τὴν ἔδωκε τῶν Εὐνούχων μετὰ πολλῶν δώρων, καὶ τὴν ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. καὶ δὲν εὑρέθη μετ' αὐτῆς, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ μὴν κάμουν τίποτε φαρμακείαν. ἤφερε δὲ ὅλους εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, τὸν Δεσπότην, τὴν γυναῖκά του, καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Κὺρ Παύλου τοῦ Ἀσάν. ὁ ὁποῖος Κὺρ Παῦλος ἦτον ἀπεθαμμένος, ὁ δὲ υἱός του ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσὰν εἶχε γυναῖκα τοῦ Εὐδαίμονος Ἰωάννου θυγατέρα. ἤφερε δὲ καὶ τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Δεσπότου μεγάλους καὶ μικροὺς στανικῶς τους. ὁ δὲ Κὺρ Θωμᾶς ὁ Δεσπότης, ὡσὰν ἔμαθεν, ὅτι ὁ Σουλτὰν ἐσύμωσεν εἰς τὰ μέρη τοῦ Μωρέως, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ τοὺς δύο υἱούς του, Ἀνδρέαν, καὶ Μανουὴλ, καὶ μετὰ Ἀρχόντων μερικῶν, καὶ ἐδέχθησάν τους οἱ Φράγγοι, καὶ ἀνέπαυσάν τους τιμημένα, καὶ εἰς ὀλίγον ἀπέθανεν ὁ Δεσπότης. εἶχε δὲ καὶ θυγατέρας δύο, καὶ τὴν μίαν τὴν εἶχεν ὁ Κράλης Σερβίας, καὶ τὴν ἄλλην ὁ αὐθέντης τῆς Μοσχοβίας. καὶ τὴν ἐγγόνην του ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς Σερβίας ἔδωκέ την τοῦ Κράλη τῆς Μπόσνας, καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης, καὶ τὸν ἄνδρα της ἔκοψε. τὴν δὲ Κραλίτζαν ἤφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τῆς ἔδωσε πολλὰς εὐεργεσίας ἕως οὗ ἀπέθανε. καὶ ἡ κυρὰ Μάρω ἦτον ἀδελφὴ τοῦ πατρός της, ἡ ὁποία ἦτον γυναῖκα τοῦ Σουλτὰν Μουράτη, καὶ μητρυιὰ τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη. ἔδωκε γοῦν τῆς κυρᾶς Μάρως χωρία διὰ ζωοτροφίαν της, τὴν Ἐζοβὰ, καὶ τὰ γύροθεν αὐτῆς, καὶ ἔζη ὡς βασίλισσα. καὶ ὡς εἴπαμεν τοῦ Κὺρ Θωμᾶ οἱ υἱοὶ, ὁ Μανουὴλ ὁ νεώτερος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἀπὸ βουλαῖς τοῦ Μαγκαφᾶ καὶ ἄλλων, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Σουλτὰν Μεχμέτην, καὶ ἐδέχθη τον μετὰ χαρᾶς, καὶ ἔδωκέ του χώρας διὰ ζωοτροφίαν, τὸ Συρέντζιον

καὶ τὸ Ἀμπελίτζι, καὶ ῥόγαν ἄσπρα, ῥ. τὴν ἡμέραν, καὶ ἄλλα χωρία. ἔδωκέ του καὶ δύο δούλας, καὶ ἔκαμε καὶ μὲ τὰς δύο παιδία, καὶ τὸν ἕνα ὠνόμασεν Ἰωάννην Παλαιολόγον, τὸν δὲ ἄλλον Ἀνδρέαν, καὶ ἔζη καλῶς μετὰ τιμῆς καὶ μετὰ τῶν Ἀρχόντων. ἀπέθανε γοῦν καὶ ἐτάφη εἰς τὰ Συρέντζια, μέσα εἰς τὸν Ναὸν, ὁμοίως καὶ ἡ ἀνεψιά του Καραλίτζα. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου, εἰς ὀλίγον ἐβασίλευσεν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἔλαβεν Ἀνδρέαν τὸν δεύτερον υἱὸν τοῦ Κὺρ Μανουὴλ, καὶ ἔκαμέ τον Τοῦρκον, καὶ τὸν ὠνόμασε Μεχμέτην, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ Σεράγιον. ὁ δὲ ἄλλος Υἱός του ὁ Ἰωάννης ἀπέθανε, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Παμμακάριστον. τὸν δὲ Δεσπότην Δημήτριον, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, τοῦ ἔδωκε τὸ ἥμισυ κουμέρκι τῆς Ἁλικῆς τῆς Αἴνου, καὶ ἔζη μὲ τιμὴν, καὶ πάντοτε ἦτον εἰς κυνήγια καλλιώτερα παρὰ εἰς τὸν Μωρέα. ὁ δὲ Σουλτάνος πάντοτε ἦτον εἰς πολέμους, καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσὰν ἀντάμα, ὅτι ἦτον φρονιμώτατος. φθονήσας δὲ ὁ Διάβολος, ἔβαλε λογισμὸν εἰς τοὺς Ἁμαρδαρέους νὰ κλέψουν ἀπὸ τὴν Ἁλικὴν τὰ Αὐθεντικά. καὶ εἶπάν το τοῦ Ἀσὰν, καὶ τοῦτος τοὺς ἐδίωξε μὲ μεγάλην ἐντροπὴν, καὶ μηδὲ τελείως ἤκουσε τοὺς λόγους των. ὅμως ὡσὰν ἐπῆγε μὲ τὸν Αὐθέντην εἰς τὴν Μπόσναν, τοῦ εἶπε, ὅτι ἐάν σε εἰποῦν οἱ Ἁμαρδάριδες τὸν λόγον ὁποῦ μοῦ εἶπαν, πρόσεχε νὰ μὴν τοὺς ἀκούσῃς, ὅτι πέφτομεν εἰς κίνδυνον, ὅπερ καὶ ἔγινε. λοιπὸν ὁ Ἀσὰν ὑπάγει εἰς τὴν Μπόσναν, καὶ αὐτοὶ ἦραν καιρὸν καὶ ἐπλάνεσαν τὸν Δεσπότην, καὶ ἔκλεψαν ἄσπρα καὶ ἐμείρασάντα. καὶ ἦλθεν ὁ Αὐθέντης ἀπὸ τὴν Μπόσναν, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ ἔμαθε, καὶ ἐδέσμευσέ τους, καὶ ἐμαρτύρησάντα, καὶ ὅτι εἰς τὴν βουλὴν ἦτον καὶ ὁ Δεσπότης. ἠβουλήθη νὰ τοὺς κόψῃ. καὶ ὁ Μαχμουτπασιᾶς ἔκοψε τὴν βουλήν του. καὶ τοὺς ἄλλους ὁποῦ ἔκλεψαν ἐκρέμασέ τους, καὶ ἐπῆρεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ τοὺς ἐχάρισε διὰ ζωοτροφίαν. καὶ οἱ Ἄρχοντες ὁποῦ ἦσαν μὲ τὸν Δεσπότην ὑπῆγαν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον νὰ ζήσουν οἱ ἀκέφαλοι. ὁ δὲ Δεσπότης ἐκάθετο εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν πτωχὸς καὶ ἐλεεινός. καὶ ὥρισεν ὁ Αὐθέντης, ὅτι πλέον ἄλογον νὰ μὴν καβαλικεύσῃ. ὁ δὲ Ἀσὰν, ὡς ἔμαθε τὰ συμβάντα, ἐπικράνθη καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης του, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ ἡ θυγατέρα του. ἦλθεν οὖν ὁ Ἀφέντης πάλιν ἐκ τοῦ πολέμου εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ εὐγῆκεν ὁ τρισάθλιος Δεσπότης ὀμπρός του πεζὸς, καὶ εἶδε τον ὁ Αὐθέντης πεζὸν, καὶ εὐσπλαγχνίσθη, καὶ ἔδωκέ του ἕνα ἄλογον καὶ ἐκαβαλίκευσεν. ἔδωκέ του καὶ μερικὴν ζωοτροφίαν, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν αὐτὸς, καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ ἡ θυγατέρα του. καὶ τῆς θυγατρός του τὰ πράγματα καὶ τὰ στολίσματα ἔδωκαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ τοῦτοι ἐτάφησαν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. τῷ δὲ καιρῷ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάσαφ ὑπῆγεν ὁ Αὐθέντης κατὰ τῆς Τραπεζοῦντος διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. ἐβασίλευε δὲ τότε τὴν Τραπεζοῦντα Κὺρ Δαβὶδ ὁ Κομνηνός. καὶ ὡς εἶδε τὸν Σουλτὰν μὲ τόσην δύναμιν ἐφοβήθη, καὶ ἐπροσκύνησέ τον, καὶ ἐζήτησέ του τινὰ ζητήματα, νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα. εἶχε δὲ ἄλλην θυγατέρα, καὶ τὴν εἶχε γυναῖκα ὁ Ὀζοῦν Χασάνης εἰς τὸ Τευρίζι, καὶ ἔκαμε μετ'

αὐτὴν τρεῖς υἱούς. ἤλπιζε δὲ ὁ Κὺρ Δαβὶδ νὰ εὕρῃ βοήθειαν ἀπὸ τὸν γαμβρόν
του, ἀμὴ δὲν ἐδυνήθη νὰ τοῦ βοηθήσῃ, διότι ἐφοβεῖτο νὰ μὴν ὑπάγῃ ἀπάνω του
νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ζωοτροφίαν του, καὶ ἔστερξέ τα ὁ Σουλτάνος. καὶ ὁ Κὺρ Δαβὶδ τοῦ ἔστειλε
τὰ κλειδία τοῦ Κάστρου, καὶ ὁ Ὀζοῦν Χασάνης ἔστειλε τὴν μητέρα του μὲ πολ-
λὰ δῶρα εἰς τὸν Σουλτάνον, καὶ ἐδέχθη τὴν ἀσπασίως. καὶ ἐφιλοδώρησε καὶ αὐ-
τὴν, καὶ τὸν υἱόν της, διότι ὅταν τὸν ἐπροσκύνησεν εἶπεν, ὅτι ἰδοὺ τόπος, καὶ κάμε
ὡσὰν ὁρίσῃς. ἡμεῖς δὲν σοῦ ἐναντιούμεσθεν. καὶ ἐκυρίευσεν τὴν τοσαύτην περί-
φημον Ἐπαρχίαν χωρὶς πολέμου τινὸς, ἀπὸ Ἀμισοῦντος ἕως τῶν ὁρίων τῆς Ἰβη-
ρίας, καὶ ἐπῆρε τόσα Κάστρη καὶ Χώρας. ἐμείρασε δὲ τὸν Λαὸν τῆς Τραπεζοῦντος εἰς
τρία μέρη, καὶ τὸ ἕνα μερτικὸν ἐπῆρεν αὐτὸς καὶ οἱ Πασιάδες, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἄφηκε
μετοίκους, ἤγουν Σεργούνιδες, τὸ ἄλλο ἄφηκεν εἰς τὴν Χώραν, οὐχὶ μέσα, ἀμὴ
ἔξω. τὸν δὲ Βασιλέα Κὺρ Δαβὶδ, καὶ ὅλους τοὺς Ἄρχοντας τοὺς ἔβαλεν εἰς καρά-
βια καὶ τοὺς ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν. τὸν Καζαβίτην μὲ ὅλην του τὴν γενεὰν, τὸν μέ-
γαν Μεσάζοντα, Ἀλταμούριον, τὸν Φιλόσοφον Ἀμηρούτζην, τὸν Πρωτοβε-
στιάριον· τοῦτος ἦτον ἔγγονας τοῦ Ἰάγαρη ἀπὸ τὴν μίαν του θυγατέρα, ἀπὸ τὴν
ἄλλην ἦτον ἔγγονάς του ὁ Μαχμοὺτ πασιὰς, καὶ ἦτον εἰς τὴν Σερβίαν ὑπανδρεμένη.
καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος καὶ ὁ Μαχμοὺτ πασιὰς ἦσαν πρῶτοι ἐξάδελφοι. καὶ τοῦτος ὁ
Πρωτοβεστιάριος ἦτον ἐπίβουλος τοῦ Κὺρ Δαβὶδ, καὶ αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν Σουλτάνον
καὶ ἦλθε κατὰ τῆς Τραπεζοῦντος, καὶ ἔκαμε τὸν Κὺρ Δαβὶδ καὶ ἐπροσκύνησε, καὶ ὁ
Κὺρ Δαβὶδ ἦτον ἄνθρωπος ὠμὸς, ἄνανδρος, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος. καὶ ὁ Πρω-
τοβεστιάριος ἐτιμήθη μεγάλως ὡσὰν ἐπῆραν τὴν Τραπεζοῦντα ἀπὸ τὸν Αὐ-
θέντην καὶ ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν του. ἦτον δὲ πεπονηρευμένος, εὔμορφος, ἐπιτήδειος,
ὑψηλὸς, εἰς τὸ δοξάρι θαυμαστός. ὁ δὲ Σουλτάνος ἔβαλε τὰ παιδία τοῦ Ἀ-
μηρούτζη εἰς τὸ Σεράγιον, καὶ αὐτὸν ἔκαμε Τοῦρκον. ἔδωκε γοῦν ὁ Σουλτάνος τοῦ
Κὺρ Δαβὶδ χώρας διὰ ζωοτροφίαν, πλὴν τὴν θυγατέρα του δὲν τὴν ἐπῆρεν,
ἀμὴ ἔδωκέ τὴν γυναῖκα τοῦ διδασκάλου του. καὶ πολλὰ ἐπάσχησε νὰ τὴν κάμῃ
Τούρκισσαν, ἀμὴ δὲν ἐδυνήθη. ὕστερον ἐχωρίσθη τὴν, καὶ ἔδωκέ της ὁ Σουλτάνος
ἀνάπαυσιν. ὕστερον ἔκαμεν ὁ Σουλτάνος μὲ τὸν Ὀζοῦν Χασάνην μάχην, καὶ
ὅταν ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ κατ' αὐτοῦ, ἀπεκεφάλισε τὸν Κὺρ Δαβὶδ τὸν πενθερόν-
του. καὶ δὲν ἐγνώρισε κανεὶς, τίς ἡ αἰτία. ὅμως ὁ ῥηθεὶς Πωτοβεστιάριος τῆς
Τραπεζοῦντος εἶχε γυναῖκα νόμιμον, καὶ παιδία μετ' αὐτῆς. καὶ ὅταν ἐπῆρε τὴν
Ἀθῆναν ὁ Σουλτάνος, ἔκοψε τὸν Ἀφέντην, τὴν δὲ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδία
ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἦτον πολλὰ εὔμορφη, θυγατέρα Δημητρίου τοῦ Ἀσάν.
καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος ἠγάπησέ τὴν πολλὰ, καὶ ἐζήτει τὴν διὰ γυναῖκα, καὶ ἐπαρα-
κάλει τὸν Πατριάρχην πολλὰ νὰ τοῦ συγχωρήσῃ ὁ ἀσυνείδητος νὰ τὴν πάρῃ
δὲν ἠθέλησε γοῦν ὁ Πατριάρχης. καὶ αὐτὸς τὸ εἶπε τοῦ Πασιὰ, καὶ ἔκραξε
τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸν μέγαν Ἐκκλησιάρχην, ἄνδρα σοφώτατον καὶ νομιμά-
ριον, καὶ ἐπαρακαλεσέτους διὰ τὸν ἐξάδελφόν του τὸν Πρωτοβεστιάριον, καὶ αὐτοὶ
δὲν ἠθέλησαν. καὶ ὁ Πασιὰς τὸ εἶπε τοῦ Ἀφέντη, καὶ κόπτει τὰ γένεια τοῦ Πα-

τριάρχου, καὶ σχίζει τὴν μύτην τοῦ Ἐκκλησιάρχου. ὁ δὲ μιαρὸς Πρωτοβεστιά-
ριος ἐπῆρέ τὴν καὶ ἐμοίχευέ τὴν. πλὴν ἡ Θεία δίκη ἔκαμε τὴν κρίσιν. καὶ ἔπαι-
ζε τὸ ταυλὶ μίαν ἡμέραν, καὶ ἁπλώνει νὰ πάρῃ τὸ ζάρι, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ
ὑπῆγεν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. ὁ δὲ Πατριάρχης ἐξεβλήθη, καὶ ἔγινεν ὁ Κὺρ
Μάρκος ὁ Ξυλοκράβης Κωνσταντινουπολίτης λογιώτατος. ἔκαμε δὲ ὀλίγον καιρὸν,
καὶ οἱ παμμίαροι Κληρικοὶ ἔκαμαν σκάνδαλα, διότι δὲν ἤθελαν λόγιον,
μόνον κανένα ζῶον νὰ κάμνουν τὰ θελήματά τους καὶ τὰς παρανομίας, νὰ τρώγουν
τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν. ἦτον δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἕνας Ἱερομόναχος Συμεὼν,
καλὸς ἄνθρωπος Τραπεζούντιος. καὶ ὡς εἶχαν οἱ Τραπεζούντιοι μέσα εἰς τὸ Σερά-
γι ἐδικοὺς πολλοὺς, ἠθέλησαν νὰ τὸν κάμουν Πατριάρχην, ὅμως ἐσυκοφάντη-
σαν τὸν Κὺρ Μάρκον ὅτι ἔκαμε προσθήκην, καὶ ἔσμιξαν μὲ τοὺς συκοφάντας Κλη-
ρικοὺς οἱ συκοφάνται, καὶ εἶπαν πῶς ἔκαμε παρανομίαν. ὁ δὲ Πατριάρχης ὤμνυεν
ὅτι δὲν ἠξεύρει τί ποτε. ὅμως ἐμαζώχθησαν οἱ Τραπεζούντιοι καὶ μερικοὶ Πολῖ-
ται, καὶ μαζώνουν χίλια φλωρία, καὶ τὰ ἔστειλαν τοῦ Αὐθεντὸς, καὶ εἶπαν,
ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔταξε χίλια φλωρία, καὶ δίδομεν τα καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν
τὸν ἐδικόν μας τὸν Καλόγηρον, ὅτι αὐτὸν κανεὶς δὲν τὸν θέλει τὸν Κὺρ Μάρ-
κον. ὁ δὲ Αὐθέντης ἔμαθε τὴν ἀγνωσίαν τους, καὶ εἶπεν. ἀληθῶς τὰ ἔταξε,
καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν θέλετε, κάμετε ἄλλον. ἔκβαλαν οὖν τὸν Κὺρ Μάρκον πα-
ρανόμως, καὶ ἔκαμαν τὸν Κὺρ Συμεὼν, καὶ ἀναθεμάτιζαν τὸν Κὺρ Μάρκον
μὲ τοὺς λόγους τῶν ἀθέων Κληρικῶν. ὁ δὲ πτωχὸς Πατριάρχης τί εἶχε νὰ κάμῃ;
ἐκάθετο νὰ γένῃ Σύνοδος νὰ ἰδοῦν τὴν ἀδικίαν του, καὶ καθ' ἑκάστην ἔγραφε
πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγινε Σύνοδος, καὶ ἐκατέκριναν τὸν
Κὺρ Μάρκον, καὶ αὐτὸς ἐβόα τὴν ἀδικίαν. ὅμως ἐκεῖ εἰς τὴν Σύνοδον ἦτον
ὁ Φιλιππουπόλεως Κὺρ Διονύσιος, καὶ εἶχε φιλίαν μεγάλην μὲ τὴν Κυρὰ Μαρὼ,
ἡ ὁποία τὸν ἐτίμα πολλὰ ὡς πνευματικόν της. ἔμαθε δὲ τὰ σκάνδαλα, καὶ εἶπε
νὰ κάμῃ τὸν Κὺρ Διονύσιον νὰ παύσουν τὰ σκάνδαλα, διότι ἐμειράσθη ὁ Λαὸς,
καὶ οἱ μὲν ἤθελαν τὸν Κὺρ Μάρκον, οἱ δὲ τὸν Κὺρ Συμεών. καὶ ἡ Κυρὰ Μαρὼ ἔβα-
λεν εἰς ἕνα φουτᾶν τὰ φλουρία, β'. χιλιάδες, καὶ ὑπάγει εἰς τὸν Αὐθέντην, καὶ ἐρώτησέ
τὴν, τί εἶναι αὐτά; καὶ εἶπεν. ἔχω ἕνα Καλόγερον ἐδικόν μου, καὶ παρακαλῶ τὴν
βασιλείαν σου νὰ τὸν κάμῃς Πατριάρχην. ἐπῆρέ τα γοῦν ὁ Αὐθέντης, καὶ εἶπέ
της. κάμε μάννα μου ὡσὰν θέλεις. καὶ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Κὺρ Διονύσιος, καὶ
μὲ ὁρισμὸν ἔκαμαν ψήφους οἱ Ἀρχιερεῖς. οἱ δὲ ἄλλοι Πατριάρχαι ἀνεχώρησαν,
ὁ Κὺρ Συμεὼν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Στενομάχου, ὁ δὲ Κὺρ Μάρκος ἔλαβε τὴν Ἀρ-
χιεπισκοπὴν Ἀχρειδῶν, καὶ ἔζησεν ὀλίγον, καὶ ἀπέθανεν. ἦτον δὲ ἡ πατρίδα
τοῦ Κὺρ Διονυσίου ἀπὸ τὸν Μωρέαν, καὶ ἦλθε μικρὸν παιδὶ εἰς τὴν Κωνσταντινού-
πολιν, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μαγγάνων. καὶ ἐγένετο ὑποτακτικὸς Κὺρ Μάρκου τοῦ
Ἐφέσου Εὐγενικοῦ, καὶ ἐπαίδευσέ τον εἰς τὴν Μοναδικὴν πολιτείαν, καὶ ἐχειρο-
τόνησεν αὐτὸν Ἱερέα, καὶ ἦτον μετ' αὐτὸν ἐν ὅλῃ τοῦ τῇ ζωῇ. μετὰ δὲ τὸν θάνατον
τοῦ Ἀρχιερέως ἐπῆρεν ὁ Αὐθέντης τὴν Πόλιν. ὅθεν ἐπῆραν τον αἰχμάλωτον,

κὴ ἠγοράθη ὡδχτινος Ἀρχοντος Κυρίτζη εἰς τὴν Ἀδριανόπολιν. κὴ ἀπὸ τὴν ἀρετήν τε ἔγινε Φιλιππουπόλεως, εἶπε κὴ Πατριάρχης. κὴ ὡσὰν ἦτον Πατριάρχης, ἐφθόνησαν κὴ αὐτὸν πάλιν οἱ σκύλοι οἱ Κληρικοί, κὴ εἶπαν ὅτι πῶς τὸν ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι αἰχμάλωτον, κὴ τὸν ἐτσ᾽ἐτίμησαν. κὴ χρομμὴς Συνόδε Ἀρχιερέων κὴ Ἱερέων κὴ παντὸς τε Λαε, ἐβγῆκαν οἱ ἄθεοι Κληρικοὶ κὴ τὸν ἤλεγχαν ὅτι εἶναι σ᾽ξετετμημένος. ὁ δὲ Πατριάρχης ὤμνυεν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀλήθεια. κὴ ὡς δὲν ἐσιωπᾶσαν, τί εἶχε νὰ κάμῃ; ἐξ ἀνάγκης ἐσυκώθη ἀπὸ τὸν τόπον τε, κὴ ἔβαλθη ὀρθὸς εἰς τὴν μέσην τε Λαε, κὴ ἐσύκωσε τὰς ποδίας τε, κὴ ἔδειξε τὴν σάρκα τε γυμνὴν μίαν μερέαν κὴ ἄλλην. κὴ ὅσοι ἔτυχαν συμὰ, ὅπου ἐκαθέζετο ὁ Πατριάρχης, ἐξεπλάγησαν εἰς τὴν καθαρότητα τῆς παρθενίας τε, διότι δὲν ἦτον τελείως σημεῖον αὐλε εἰς αὐτὸν, εἰμὴ μόνον ὡσὰν ὀλίγον τίποτε ὅπου ἐφαίνετο ἄκρη τομαρίκι. κὴ ἐκατηχήθησαν οἱ μιαροκληρικοὶ οἱ κατήγοροί τε ὡδχ παίτων ὅπου ἐβρίσκοντο ἐκεῖ. οἱ μὴν, ὕστερον ὡς τὸν ἔβρισαν κὴ ἔπτυσάν τε, ἔπεσαν εἰς τὰ ποδάρια τε νὰ τὸν συγχωρήσῃ δχὶ τὴν συκοφαντίαν ὅπου τε εἶπαν, κὴ ἐφωνάλεσάν τον ὅλοι νὰ μὴν βγῇ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, κὴ οἱ Ἀρχιερεῖς, κὴ ὁ Λαὸς ὅλος. κὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν, ἀδὲ ἔστερξε, μόνον μὴ παρρησίας ἀφώρισεν ὅλης ἐκείνης τὰς σωσεργὰς, κὴ τὰς Κληρικὰς τὰς κατηγόρας. τότε ἐν τῷ ἅμα ἐξέβη ἀπὸ τὴν Πόλιν, κὴ ἐπῆρεν ὅλα τε τὰ πράγματα κὴ τὸν βίον τε, κὴ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστῆρι τῆς Κοσινίτζας, κὴ ἔκαμεν ἐκεῖ ἀσκήσεις κὴ καλλιεργίαις πολλαῖς, ἔμεινε δὲ ἐκεῖ κὴ ἔζη εἰρωνικά. ἔκαμαν δὲ πάλιν Πατριάρχην τὸν Κὺρ Συμεών, κὴ ἔδωκαν τε Τσιτερτάρι χίλια φλωρία τὸ πεσκέσιον, κὴ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὰ πάρῃ, διότι διρέθησαν εἰς τὸ καπάστιχον φλωρία, β'. χιλιάδες τε Κὺρ Διονυσίε, κὴ ἔδωκέτα κὴ ὁ Κὺρ Συμεών. κὴ πάλιν ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης ἐπῆγε μὴ μεγάλης δυνάμεως εἰς τὴν Περσίαν, ὅτι ἔγινε μάχη μὴ τε Οὐζὲν Χασάνη, κὴ εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἔδωκε πόλεμον μετ᾽ αὐτε. κὴ ἐκεῖ εἰς τὸν πόλεμον ἐσκοτώθη ὁ Χασμυράτης, ὁ Μπεγλέρμπεης, ὁ υἱὸς τε Παλαιολόγε, ὅπου εἶχε τὴν Ἀνατολήν. ὁ δὲ Μαχμὲτ Πασιᾶς ἦτον Μπεγλέρμπεης τῆς Δύσεως, κὴ δὲν ἠθέλησεν εἰς τὸν πόλεμον νὰ βοηθήσῃ τε Χασμυράτη, ὅτι τὸν ἐφθόνει πολλά. κὴ ἐνικήθη ὁ Οὐζὲν Χασάνης κὴ ἔφυγε. ἔλαβε δὲ αἰχμαλωσίαν ὁ Ἀφσύτης πολλὴν ἀπὸ τὸν πρώτους κὴ ἐκ τῆ Ἀτζεμίδων, κὴ τὸς ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν, κὴ ἐπεινᾶσαν, κὴ ἐδιψᾶσαν πολλὰ, κὴ πολλοὶ ἀπέθαναν. τὸν δὲ Μαχμὲτ Πασιὰν, ὡς ἦλθε, τὸν ἔπνιξεν εἰς τὸν πύργον τε Τζαλαπῆ, διατὶ δὲν ἐβοήθησε τὸν Χασμυράτην. ἔκαμε δὲ ὁ Αὐθσύντης ἀγάπην μὲ τὸν Οὐζὲν Χασάνην, κὴ ἠλθυθέρωσεν ὅσους εἶχε σκλάβους, κὴ ἐπῆγαν εἰς τὴν πατρίδα τες. Πατριαρχήσας δὲν ὁ Κὺρ Συμεὼν χρόνους, γ'. ἢ κὴ ὡδισσότερον, ἔζησεν εἰρωνικῶς. τότε ἐφάνη σὰς Γερομόναχος Ῥαφαὴλ, Σέρβος, μεθυσὴς εἰς τὸ ἄκρον, κὴ εἶχε φίλους τὸς Πασιάδες, κὴ ὑπῆγεν εἰς αὐτὸς, κὴ ἔστερξεν ὅτι νὰ δίδῃ κάθε χρόνον

χαράτζι, φλωρία χιλιάδας, β'. κὴ πενταπόσια πεσκέσι νὰ τὸν κάμνῃ Παζιάρχιλο. κὴ ἐν παντὶ ὁ βασιλεὺς ἔδωκέ τε τὸ Πατριαρχεῖον, κὴ σ᾽γάλε τὸν κὺρ Συμεών. ἔγινε δὲ κάσις μεγάλη, ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ τὸν συμφορέσουν. ἀλλ᾽ ὅμως κὴ σανικῶς ἀπὸ τὸν φόβον τε βασιλέως ἐσυλλειτέργησάν τον. κὴ πόσον ἦτον μεθυσὴς, ὅτι δὲν ἠμπόρειεν ἀπὸ τὸ μέθι νὰ σαματήσῃ εἰς τὰ ξοπάρια τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, μόνον ἔπεφτε μὲ τὸ δοκανίκι. ἐμίσουν δὲ αὐτὸν ὁ Κόσμος ὅλος κὴ δχὶ τὸ μέθι, κὴ διὰ τὴν γλῶτταν, ὅτι Ῥωμαϊκὰ δὲν ἤξεβρεν. ἔσωσε δὲ ὁ χρόνος νὰ δώσῃ τὸ χαράτζι τε χρόνε τὰς, β'. χιλιάδας τὰ φλωρία, κὴ κανεὶς δὲν τὸν ἐβοήθησεν, ὔτε ἀπὸ τὸς Κληρικὸς, ὔτε ἀπὸ τὸν Λαὸν, μόνον τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, κὴ ἀλυσίδα εἰς τὸν λαιμόν. κὴ ἐζήτει ἐλεημοσύνην, κὴ ἀπέθανεν εἰς τὴν ἄλυσον. κοινῇ δὲ βουλῇ Ἀρχιερέων, κὴ Κληρικῶν, ἔκαμαν Πατριάρχην τὸν μέγαν Ἐκκλησιάρχην, μετονομάσαντες αὐτὸν Μάξιμον. ἐν ἔτει δὲ ,ςτπή. ἔκαμε ὁ Αὐθσύντης μάχην μὴ τὴν Βενετίκων, κὴ ὑπῆγεν εἰς τὴν Εὔριππον μὲ Ἁρμάδα, κὴ μὲ φυσάτα πολλὰ, κὴ ἔδωκε πόλεμον μέγαν, κὴ ἔκαμε πολλὰς σφαγὰς, ὅτι ἐζήτησε πρῶτον νὰ προσκυνήσουν κὴ δὲν ἠθέλησαν. κὴ ἐπῆρέτην, κὴ ἔκοψαν ὅλες τὰς ἄνδρας ἀπὸ ι β'. χρονῶν κὴ ἀπάνω. ἐπῆρε δὲ κὴ τὸ Φτελίον, κὴ τὸ Γαρδίκι, κὴ τὰ ἄφηκεν ἔρημα, κὴ τὸν Λαὸν ὅλον ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν. ὁμοίως κὴ τὴν Εὔριππον, κὴ ἦλθε μὴ νίκης μεγάλης. ἔγινε γὰρ θανατικὸν μεγάλον κὴ ὀξαίσιον. διότι ἦλθαν οἱ σκλάβοι οἱ παλαίπαροι Χεισιανοὶ ἀπὸ πολλὰς τόπες κὴ ἦσαν ἀσωθίσοι τε τόπε. κὴ τόση φθορὰ ἔγινεν, ὅτι δὲν δυώαται τις ἀς νὰ τὴν γράψῃ. κὴ πάλιν ὁ Αὐθσύντης ἐπῆγεν εἰς τὸν Καφὰν, κὴ τὸν ἐπῆρεν. ὁμοίως κὴ τὸς Θεοδώρες, τὴν Γοτθίαν, κὴ τὰ ἄλλα γύροθεν χωρὶς πόλεμον τινὸς, κὴ τὰς ἤφερε σεργένιδες. κὴ δὲν ἔπαυσε καμνόα χρόνον νὰ μὴν κάμνῃ φυσάτα νὰ πολεμῇ τὰς Χεισιανὰς, κὴ νὰ τὰς φέρνῃ ὡς ἀγέλας προβάτων, τὰς μὲν νὰ πωλῇ, τὰς δὲ νὰ χαρίζῃ, κὴ τὰς ἄλλας νὰ κάμνῃ Τοῦρκες. ὢ τῆς μακροθυμίας σε Χεισέ. ὅπου ἐπῆγε δὲν ἀσόχησε. μόνον ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὸ Μπελιγράδι κὴ ἐπολέμησε, τότε τὸν ἐπροσκυνήσαν ὅλη ἡ Σερβία. κὴ ἐκεῖ εἰς τὸ Μπελιγράδι ἐφάνισεν ὅλας τε τὰς λεμπάρδας, τὰς τέντας, τὰ ἄρματα, τὰ ἄλογα, τὰ καμήλια, κὴ τὰ ἄφηκε κὴ ἔφυγε. κὴ ὁ τόπος ἦτον τοῦτος. Γάγκος ὁ Σχαπγὸς ἤκουσεν ὅτι ὁ Αὐθσύντης ἐδιακάθεται εἰς τὸ Μπελιγράδι, κὴ ἦλθε κρυφὰ μὲ ξεῖς χιλιάδας ἀνδρῶν, κὴ ἐμπῆκεν εἰς τὸ Κάστρον, κὴ ἀρμάπωσεν αὐτὰς καλά. κὴ τὰς ἐμέρασε μέσα ἀπὸ τὰ σασήτια. κὴ ἐπαρήγγειλεν, ὅτι κανεὶς νὰ μὴν βγῇ ἔξω ἀπὸ τὰ σασήτια, ἀδὲ νὰ φανερωθῇ τελείως ἕως νὰ ἀκούσουν τὴν ξεμπέταν τε πολέμε. ὅπου γὰρ ἔκαμαν. κὴ ὁ Γάγκος ἐκάθισεν εἰς τόπον ὑψηλὸν, κὴ ἔβλεπε τὰς τέχνας ὅπου ἔκαμναν οἱ Τοῦρκοι. ἔδωκαν δὲ μὲ τὰς λεμπάρδας εἰς τὰ τείχη κὴ ἔκαμαν χαλάστρας, κὴ ἔβαλαν σκάλας κὴ ἀνέβαινεν ἀπὸ ταῖς χαλάστραις πολὺ πλῆθος τῆ Τουρκῶν. κὴ ἐμπῆκαν μέσα κὴ ἔδεσαν ἄνδρας κὴ παιδία. κὴ ὁ Γάγκος ἔβλεπε. ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ σ᾽γοῦν ἔξω οἱ Τοῦρκοι μὲ ὅλες τὰς

σκλάβους, ἔδωκεν ἡ τρουμπέτα, καὶ εὐγῆκαν ἐκεῖνοι οἱ ἁρματωμένοι ἔξω, καὶ ἐφώναξαν φωνὰς μεγάλας, καὶ ἔδραμαν κατὰ τῶν Τουρκῶν, καὶ πολλοὺς ἤυραν μέσα εἰς τὰ ὀσπήτια, καὶ ἄλλοι ἔσυρναν σκλάβους. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν οἱ Τοῦρκοι τὴν τρουμπέταν καὶ τὰς φωνὰς, παρευθὺς ἀφῆκαν καὶ τὰ κούρση καὶ τοὺς σκλάβους καὶ ἔφευγαν, καὶ ἄλλοι ἐκρεμνίζοντο ἀπὸ τὰ τείχη, καὶ ἄλλους ἔσφαζαν, καὶ ἄλλους ἐπιαναν ζωντανούς. ὁ δὲ Αὐθέντης, ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὁποῦ ἔκαμαν εἰς τὰ φουσάτα, καὶ ἤθελαν νὰ πλακώσουν καὶ αὐτοὺς, ἄφηκαν ὅλα εἴτι εἶχαν, καὶ ἔφευγαν, καὶ ὀπίσω δὲν ἔβλεπαν. καὶ τόσον τοὺς ἐδίωξαν, ὅτι τὰς λουμπάρδας αὐτῶν τῶν Τουρκῶν ἐγέμιζαν καὶ ἔρρικταν ἀπάνω τους, καὶ ἄφηκαν τόσον βίον καὶ ἅρματα, καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ Οὔγγροι, καὶ ἔβαλαν φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψαν, διότι δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ πάρουν ἀπ' αὐτὰ τίποτε, καὶ ἐγύρισεν ἐντροπιασμένος. ὕστερον δὲ ἀπὸ τὸν Καφὰν ὑπῆγεν ὁ Μεσικπασιὰς, ὁποῦ τὸν ἔστειλεν ὁ Αὐθέντης κατὰ τῆς Ῥόδου, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. διότι ὡσὰν ὑπῆγαν, ἔδωκαν μὲ ταῖς λουμπάρδαις εἰς τὰ τείχη τοῦ Κάστρου, καὶ ἐχάλασαν μερτικὸν, καὶ ὥρμησαν νὰ σέβουν νὰ διαγουμίσουν. οἱ δὲ Ῥοδῖται ἔκαμαν μέσα ἀπὸ ταῖς χαλάστραις χανδάκια καὶ ἐκάρφωσαν σούγλαις, κοντάρια καὶ ἄλλα ἅρματα, καὶ αὐτοὶ ἐκρυβήθησαν. οἱ δὲ Τοῦρκοι εἶδαν τὰς χαλάστριας χωρὶς ἀνθρώπους, καὶ ὥρμησαν μὲ φωνὰς νὰ ἔμπουν μέσα, καὶ ἐπάτησαν ἀπάνω εἰς τὰ χανδάκια, καὶ ἐκόπη τὸ χῶμα καὶ ἔπεσαν ὅλοι μέσα. καὶ ἄλλοι ἐσφάγησαν, ἄλλοι ἐκρεμνίσθησαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐγλύτωσε. καὶ οἱ ἔξω Τοῦρκοι, ὡς ἤκουσαν καὶ εἶδαν τὴν καταδίκην, ἔφυγαν. ἐγύρισαν δὲ νικημένοι καὶ ἐντροπιασμένοι. Πατριαρχεύοντος δὲ τοῦ κὺρ Μαξίμου τοῦ λογίου, ἦτον ἡ Ἐκκλησία εἰρηνικὴ, διότι τὰ σκάνδαλα ἔπαυσαν, καὶ ἐποίμαινε τὸ Ποίμνιον κατὰ Θεὸν, διδάσκων καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, διότι ἦτον λόγιος γλυκύς. καὶ ἠκούσθη ἡ φήμη του εἰς τὸν Σουλτὰν Μεχμέτην, καὶ ἐμήνυσε νὰ τοῦ ἐξήγησῃ τὸ Ἅγιον Σύμβολον τῆς Πίστεως ἡμῶν, τὸ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν. καὶ ἐξηγήθη τεχνικῶς καὶ θεολογικῶς. καὶ μέσα εἰς τὸ Σεράγι ἦσαν νέοι εὐγενέστατοι Τραπεζούντιοι, καὶ ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμηρούτζη Μεχμέτμπεης, σπουδαῖος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ εἰς τὰ Ἀραβικά. καὶ ἐμεταγλώττισε τὰ Βιβλία εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶτταν λεπτὰ καὶ θαυμαστά. καὶ ὁ Αὐθέντης δὲν ἔπαυσε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς νέους διὰ τὰ Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας, καὶ εἶπαν του πολλά. εἶπαν δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφορισμοῦ, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Χριστιανῶν ἐκείνους ὁποῦ ἀφορίσουν διὰ πταίσιμον, ἐὰν δὲν συγχωρηθοῦν, ἀφ' οὗ ἀπεθάνουν δὲν ἀναλοῦν, μόνον στέκονται μαῦροι, ἄλυτοι, τυμπανιαῖοι ἕως τέλους τοῦ Κόσμου. καὶ ἐθαύμασεν ὁ Αὐθέντης, καὶ ἐρώτησεν, ὅτι ἐὰν δύνωνται πάλιν νὰ κάμουν νὰ λύσουν τὰ κορμία τῶν ἀφορισμένων, καὶ εἶπαν ὅτι δύνονται. τότε ἐμήνυσε τοῦ Πατριάρχου, ὅτι νὰ εὕρουν τινὰ ἀφορισμένον. ἀκούσας δὲ ὁ Πατριάρχης, ἐζήτησε διορίαν μετὰ τῶν Κληρικῶν, καὶ ἐνθυμήθησαν οἱ Κληρικοὶ, ὅτι εἰς καιρὸν ἦτον μία πρεσβυτέρα ὀμπρὸς εἰς τὴν πόρταν τῆς Παμμακαρίστου, γυνὴ μιαρὰ, καὶ πόρνη κατὰ πολλά. καὶ ὁ Πατριάρ-

χης τὴν ὠνείδιζε, καὶ αὐτὴ δὲν ἐδύνετο τοὺς λόγους τοῦ Πατριάρχου νὰ ἀκούῃ, καὶ ἐσυκοφάντει τὸν Πατριάρχην κὺρ Γεννάδιον τὸν Σοφώτατον καὶ Ἁγιώτατον, ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκοιμήθη μετ' ἐμένα. καὶ ἠκούσθη ὁ λόγος εἰς ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἄλλοι τὸ ἐπίστευσαν, ἄλλοι οὐχί. καὶ ὁ Πατριάρχης μίαν Δεσποτικὴν ἑορτὴν ἔκαμεν ἀφορισμόν. καὶ εἰ μὲν δικαίως, εἶπε, νὰ εἶναι συγκεχωρημένη, εἰδὲ ψευδῶς, ἀφορισμένη ἀπὸ Θεοῦ. καὶ ἀπέθανεν ἀφορισμένη. αὐτὴν ἐνθυμήθησαν, καὶ ἄνοιξαν καὶ ἤυραν τὴν, ὢ τοῦ θαύματος, ἀκέραιαν, καὶ οὐδὲ καὶ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι της δὲν ἔπεσε. τίς νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μὴν κλαίῃ; ἐμήνυσαν γοῦν πῶς εὑρέθη ἀφορισμένος, καὶ ἐχάρη ὁ Ἀφέντης, καὶ ἔστειλεν Ἄρχοντας μὲ βούλλας αὐτοῦ, καὶ ἐβούλωσαν τὸ λείψανον, καὶ ἔβαλάν το εἰς τὸ Παρακλήσιον, καὶ ἐβούλωσαν τὴν πόρταν. καὶ ἠρώτησαν τὸν Πατριάρχην, ὅτι πόσας ἡμέρας θέλει νὰ λύσῃ; καὶ εἶπε, μ'. ὅμως μετὰ τὰς, μ'. ἔβαλεν ὁ Πατριάρχης ὠμοφόριον καὶ ἐπιτραχήλιον, καὶ ἐδιάβασεν εὐχὴν συγχωρητικὴν μετὰ τὸν ἑσπερινὸν, καὶ ἐθυμίασε, καὶ ἐμήνυσε καὶ ἦλθαν οἱ Ἄρχοντες οἱ Αὐθεντικοὶ, καὶ εὔγαλαν ἔξω τὸ λείψανον. καὶ ἐλειτούργησεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνέγνωσε μετὰ δακρύων τὸ συγχωρητικὸν γράμμα. καὶ ὢ τοῦ φοβεροῦ θαύματος, διαβάζωντας ὁ Πατριάρχης, ἤκουαν ὅσοι ἦσαν γύροθεν τὸν κτύπον, ὁποῦ ἐχώριζαν τὰ ἁρμία τοῦ κορμίου καὶ τὰ κόκκαλα ὅλα. καὶ ὡσὰν τὸ ἐσυγχώρησεν, ἔβαλάν το μέσα καὶ τὸ ἐβούλωσαν εἰς τὸ Παρακλήσιον. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἄνοιξαν τὰς βούλλας καὶ τὸ σεντοῦκι, καὶ ἤυραν το τελείως λελυμένον, καὶ ἐξεπλάγησαν, καὶ ὑπῆγαν καὶ εἶπαν τοῦ Αὐθεντὸς ὅσα εἶδαν, καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἐπιστώθη πῶς ἀληθινὴ εἶναι ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν. καὶ πάλιν μετὰ ἡμέρας ἐκάλεσεν τὸν Πατριάρχην ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Πίστεως. καὶ θέλωντας νὰ εὐθυμήσῃ ἤγουν νὰ χαρῇ, ἠθέλησε νὰ παίξῃ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Καλογήρων. καὶ εἶχεν ἕνα σκύλον μέγαν καὶ φοβερὸν καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἦτον ἀπὸ τὴν Λουμπαρδίαν, καὶ εἶχαν αὐτὸν μαθημένον, καὶ ἐστέκετον ὀρθὸς καὶ ἐπερπάτειε καὶ ὀλίγον ὀρθός. καὶ ὥρισεν ὁ Σουλτάνος καὶ τοῦ ἤφεραν τὸν σκύλον ἐνδυμένον καλογερικὰ, καὶ ὥρισε καὶ ἦτον εἰς τόπον παράμερα. καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ Πατριάρχης εἰς τὸν Σουλτάνον, τοῦ εἶπεν. ἕνας Καλόγηρος ξένος, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὁποῦ φορεῖς, ἦλθε καὶ σοῦ θέλει ζητήσει χάρισμα, καὶ παρακαλῶσε, δός τουτο. καὶ ὁ Πατριάρχης δειλιασμένος εἶπεν. ἂς ἔλθῃ ὁ Καλόγηρος νὰ ἰδοῦμεν τί ζητᾷ. καὶ ἤφεραν τὸν σκύλον μὲ τὸ καμηλαύχιον. καὶ ὁ Πατριάρχης εἶπε τοῦ Σουλτάνου, ὡς εἶδε τὸν σκύλον· μετὰ χαρᾶς νὰ γένῃ τὸ ζήτημά σου. καὶ γελῶντας τοῦ εἶπεν. ἐτοῦτος ὁ Καλόγηρος, Σουλτάνε μου, δὲν εἶναι ἐδικός μας, μὰ λογιάζω πῶς νὰ εἶναι ἐδικός σας. καὶ εἶπεν ὁ Πατριάρχης, νὰ ὁρίσῃ νὰ φέρουν καμπόσον κρέας καὶ καμπόσα κουκία. καὶ εἶπε τοῦ Σουλτάνου· ὥρισε νὰ τοῦ δώσουν κουκία καὶ κρέας, καὶ ἂν φάγῃ κουκία, καὶ κρέας δὲν φάγῃ, εἶναι ἐδικός μας. καὶ ἂν φάγῃ, κρέας, καὶ κουκία δὲν φάγῃ, εἶναι ἐδικός σας. καὶ ἔτζη τοῦ ἔδωκαν κουκία, καὶ δὲν ἐστράφη νὰ τὰ ἰδῇ. καὶ τοῦ ἤφεραν κρέας, καὶ εὐθὺς τὸ ἔφαγε. καὶ ὁ Σουλτάνος ἐγέ-

λασεν εἰς τὸ φαινόμενον, ἀμὴ κρυφὰ τὲ ἐφωὴ ὁ λόγος βαρὺς, κὴ ἐθαύμασεν εἰς τὴν ἀπόκρισιν τὲ Πατριάρχε. ἦτον γὰν φοβερώτατος ἀπὸ ὅλες τὲς φρὸ αὐτὲ Βασιλεῖς, κὴ τὸν ἔξεμαν ὅλοι οἱ Πασιάδες κὴ ὅλοι τὲ οἱ ἄνθρωποι, ὅτι δὲν ἔβλεπε πρόσωπον, μόνον ἔκεινε τὴν ἀλήθειαν, κὴ ἐρὺνατὰς ὑποθέσεις. ἠγάπα τὲς Σοφὲς, κὴ τὲ Γενύς τε, καὶ τὲ Γενύς μας. ἐκυβέρνα τὸν Βασιλείαν μὲ γνῶσιν. τίποτε δὲν τὸν ἐλάνθανεν ἔιτι ἐγίνετο. ἐφθιπάτει ταῖς νύκτες κρυφὰ, κὴ ἤκυε τί ἐγίνετο. κὴ ὅλαις ταῖς τέχναις ὑξέταζε πῶς γίνονται, κὴ τὸ κέρδος τὴν τεχνιτὴν. σοφὸς ἄνθρωπος ἦτον. καινὰ πρᾶγμα δὲν ἄφηκε νὰ μὴν τὸ ὑξετάσῃ. ἔμαθε δὲ ὅτι οἱ Ρ'ωμαῖοι γράφων τὰς φωνὰς τὴν ψαλτὴν, κὴ τὴν ζαγκδισάδων, κὴ ἔκραξέτες εἰς τὸ Παλάτι, κὴ εἶχεν ἕνα Πέρσιν ἐκλεκτὸν, κὴ ὥρισε, καὶ ἐζαγκδίσεν. ὁ δὲ κὺρ Γεράσιμος καὶ κὺρ Γεώργιος οἱ Ψάλται ἔγραφαν τὰς φωνὰς τὲ Πέρσε. ἐχεδίασαν ἓν τὸ ζαγκδί τὲ Πέρσε, κὴ πότε ὥρισε νὰ τὸ ψάλλεν. ἐψαλάν το καλλιώτερα ἀπὸ τὸν Πέρσιν. ἤρεσέ τε πολλὰ κὴ ἐθαύμασε τὴν λεπτότητα τὴν Ρ'ωμαίων, κὴ ἐφιλοδόξησε τὲς Ψάλτας. ὁ δὲ Πέρσης, ὡς εἶδε πῶς εἶναι πιὲτοι Τεχνῖται, ἐπροσκυνήσε τες. ὅμως ὁ Αὐθεντὴς ὡς γνωσικώτατος, ἐπλάτυνε τὰ ὅρια τῆς Βασιλείας τε εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. πλὴν ὡς ἄνθρωπος κὴ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐν ἔτει ,ςτπη. ζήσας χρόνες, νβ'. ἐβασίλευσε χρόνες, λβ'. κὴ διείσκεται γεγραμμένον, ὅτι εἰς τὲς πολέμες ὁπὲ ἔκαμψ, ἀπέθαναν Λαὸς, τ'. χιλιάδες.

Τέλος τῆς Βασιλείας τὲ Σελτὰν Μεχμέτ. Βασιλεία Σελτὰν Μπαγιαζίτ τὲ Υἱὲ Σελτὰν Μεχμέτ.

Ἔλαβε δὲ τὴν Βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτὲ Σελτὰν Μπαγιαζίτης. εἶχε δὲ κὴ ἄλλον ἀδελφὸν, ὀνόματι Τζὲμ Σελτὰν, ὁπὲ ἀφσύτδυσεν εἰς τὴν Μαγνησίαν, κὴ ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης τὴν Ἀμάσειαν. ἀπέθανε δὲ ὁ Σελτὰν Μεχμέτης πλησίον τῆς Νικομηδείας, ὅτι ὑπῆγενὰ πολεμήσῃ τόπες, κὴ τινὰς δὲν ἤξιρε πῶ ὑπαγαίνει. εἶχε δὲ ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης υἱὸν μικρὸν, ὀνόματι Κυρκὺτ Τζελεπῆς, κὴ διέθη τότε μέσα εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν. καὶ ὡς ἔμαθαν οἱ Γιανιτζάροι, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἀφσύτης, ἀνακατώθηκαν ὅλοι, κὴ ἔγιναν αὐτεξούσιοι, κὴ ἐσκόπωναν καθημερινῶς τὲς ἀνθρώπες. ἐσκόπωσαν κὴ ἕνα Βεζύρην, ὀνόματι Γιαγὰ πασιά. κὴ ὡς εἶδαν, ὅτι τὸ κακὸν δὲν παύει, οἱ πρῶτοι τὴν Τερκῶν ἐβουλεύθησαν, κὴ ἐκάθισαν τὸ παιδὶ τὸν Κυρκὺτ Τζελεπῆ εἰς τὸν θρόνον τὲ παπποῦ αὐτὲ, κὴ ἔπαυσαν οἱ διωγμοὶ, καὶ οἱ φόνοι. κὴ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης, κὴ ἐκάθισεν εἰς τὴν Βασιλείαν· καὶ τὸν υἱὸν τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Μαγνησίαν νὰ εἶναι ἐκεῖ Αὐθεντὴς, κὴ τὰ ἄλλα τὰ υἱὲ ἔδωκε τὴν Μαγνησίαν, καὶ τὲ υἱὲ τε τὲ πρώτε τὲ Σαχησὰχ ἔδωκε τὴν Καραμανίαν, τὲ δὲ Σελτὰν Μαχμὺτ τὴν Καστράμα-

νην,

νην, τὲ δὲ Σελτὰν Σελήμ τὴν Τραπεζοῦντα, κὴ τὰ ἄλλα τε υἱὲ τὲ Σελτὰν Μεχμέτ τὸν Καφαῆ. ἐμοίρασε δὲ τὴν Ἀνατολὴν εἰς ὅλες τὲς υἱὲς τε. κὴ καθὼς ἐκάθισεν εἰς τὴν βασιλείαν, ἔκοψε τὸν Ἀχμάτπασιν, ἄνδρα θαυμασὸν κὴ πολεμικώτατον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν εἰς τὴν Πέλιναν μὲ φυσάτα κὴ ἠχμαλώτισε τὸ Οὔξοντον, κὴ ἄλλα Κάστρη, κὴ ἔφερε πολλὲς σκλάβες. ὅμως ὁ Αὐθεντὴς, δίχα ποίαν αἰτίαν τὸν ἔκοψε, δὲν ἐχρονικήθη. ἐσωύαξε δὲ ὁ Αὐθεντὴς φυσάτα, κὴ ὑπάγει κὴ τὲ ἀδελφὲ τε τὲ Τζεμλιὴν, κὴ αὐτὸς ἔφυγε μὲ φύσαις, κὴ ὑπάγει εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἤτοι εἰς τὸ Μισῆρι, εἰς τὸν Σελτανὸν, κὴ ἐπροσκυνήσε τον, κὴ ἐζήτησέ τε φυσάτα νὰ ὑπαγῇ κὴ τὲ ἀδελφὲ τε Μπαγιαζίτ. κὴ ὁ Σελτανὸς δὲν ἠθέλησεν. ἐζήτησέ τε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Μεκὲ νὰ προσκυνήσῃ, κὴ δὲν τὸν ἄφηκεν. ὡς δὲ εἶδε τὲτο, ἔφυγε ὁ Τζεμλιὴς, κὴ ἦλθεν εἰς τὴν Ρ'όδον, κὴ ἐδέχθησαν τον οἱ Ρ'ὸδῖται μὲ πάσης τιμῆς, κὴ εἶχαν τον ὡς μέγαν θησαυρόν. κὴ ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης καθ' ἑκάστω ἔστελλε δωρήματα δίχα νὰ τὸν φυλάγων. κὴ μὲ πολὺν καιρὸν, μὲ τὴν βουλὴν τὲ Σελτὰν Μπαγιαζίτ, τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ρ'ώμην, διότι ἐφοβεῖτο νὰ μὴν περάσῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν κὴ τὸν προσκυνήσων ὅλος ὁ τόπος. ὅτι ἤθελων οἱ Βαρσάκιδες, κὴ οἱ Τελκαπήειδες, κὴ οἱ Καραμανῖται νὰ τὸν κάμων Αὐθεντὴν, διότι τὸν Σελτὰν Μπαγιαζίτην δὲν τὸν ἤθελαν. καὶ ὡς ἔμαθε τὴν βουλὴν των, ἐμηύνσε τὴν Ρ'ὸδίτων, κὴ ἔστειλάν τον μέσα εἰς τὴν Φραγγίαν, κὴ ἀπέθανε. κὴ ὑπῆγαν τὸ λείψανόν τε εἰς τὴν Πρῦσαν μὲ πολλὰ χαρίσματα, ὁπὲ ἔστειλεν ὁ Σελτανὸς εἰς τὲς Βενετίκες, κὴ δίχα τὲτο ἔδειξε πολλὴν φιλίαν εἰς αὐτές. ὁ δὲ Σελτὰν Μπαγιαζίτης ἔκαμε φυσάτα, κὴ ὑπῆγε κὴ τῆς Μολδοβλαχίας, καὶ ἐπῆρε τὸ Κελί, τὸ Ἀσπρόκαστρον, κὴ ἤφερε τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ Μπόγδανος, ὁ πρώην Αὐθεντὴς, ἔκαμε πόλεμον μὲ τὸν Σελτὰν Μεχμέτην κὴ ἐνίκησέ τον, καὶ ἐκαπάλυσε πολὺ φυσάτον ἀπὸ τὲς Τέρκες, κὴ δίχα τὲτο ὑπῆγε κατ' αὐτὲ ὁ Μπαγιαζίτης. καὶ μ, ι'. χρόνες ὑπῆγε κὴ τὴν Ἀλβανίτην· καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε, διότι οἱ τόποι τῆς Ἀλβανιτίας εἶναι σκληροὶ, καὶ οἱ Ἀλβανῖται κατοικῶν εἰς βουνὰ ὑψηλὰ, κὴ ἄλογα δὲν ἀνέβαινεν. ἄρπαξαν γὰν παιδία, ἔκαψαν χωρία, κὴ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν. ὅμως οἱ Βενέτικοι ἤλπιζαν νὰ εὕρουν τιμὴν κὴ ἀγάπην εἰς ὅλην τε τὴν ζωὴν, ἀμὴ δὲν ἐγνώριζαν ὅτι οἱ φιλίατε ἦτον ψεύτικη, κὴ ἐκαθέζοντο ἀμέριμνοι. κὴ οἱ Τὲρκοι οἰκονόμουν Ἁρμάδα φοβερήν. κὴ ὡσὰν ἔκαμαν ὅλα ὅσα ἦτον χρεία, ἐξαίφνης ὥρμησαν κατ' αὐτὴν δίχα ξηρᾶς κὴ θαλάσσης. κὴ ἦτον εἰς τὴν Ἁρμάδα Καπετάνιος ὁ Μισαφάπασιας, κὴ εἶχαν ὡς πεντακόσια κάτεργα χωρὶς ταῖς μαγόναις, κὴ καράβια ὀνομασά, τὸ ἕνα τὲ Κιαμάλη, τὸ δὲ ἄλλο τὲ Μωλὰκ Ρ'αΐζη. διέθη ἔν ὁ Λαρδᾶς Καπετάνιος τῆς Βενετίκων, κὴ εἶδε τὸ καράβι τὲ Μωλὰκ, κὴ ἐθάρρει ὅτι εἶναι τὲ Κιαμάλη, κὴ ἐχάρη πολλά. εἶχέ τε γὰρ μεγάλην ἔχθραν, ὅτι ἐκέρδισεν ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐχάλασε τὲς

Χει-

Χριστιανούς. ὥρμησε γοῦν ὁ Λουρδᾶς μὲ δύο καράβια μεγάλα ὁποῦ εἶχε, καὶ ἔβαλε τὸ Τούρκικον εἰς τὴν μέσην, καὶ ἔρρηξεν ἄλυσον, καὶ ἔδεσαν αὐτὸ τὰ δύο. καὶ πολέμου γενομένου, ἔπεφταν σκοτωμένοι καὶ ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ ἄλλο. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Μπαράκ ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νὰ πολεμήσῃ, ἔρρηξε φωτίαν μέσα εἰς τὰ καράβια καὶ ἄναψαν, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ σβύσουν τὴν φωτίαν, οὐδὲ νὰ χωρίσουν τὰ καράβια, καὶ ἐκάηκαν καὶ τὰ τρία. καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ Λουρδᾶς, καὶ ὁ Μπαράκ. καὶ ἡ Ἁρμάδα τῶν Τουρκῶν ἦλθεν εἰς τὸν Ναύπακτον, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν οἱ Βενέτικοι νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. καὶ ὁ Ἀφέντης ἦτον εἰς τὴν στερεὰν μετὰ φουσάτα, καὶ ἐπροσκύνησεν ὁ Ναύπακτος, καὶ ὁ Γαλατᾶς ἐν ἔτει, ζ η'. καὶ ἦλθεν ὁ Σουλτάνος εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἔκαμεν ἕνα χρόνον. καὶ ἡ ἁρμάδα ἦτον εἰς τοὺς λιμιῶνας τοῦ Μωρέως. καὶ πάλιν ἦλθεν ὁ Αὐθέντης κατὰ τῆς Μοθώνης καὶ ἐπῆρε τὴν ἐν ἔτει ζ θ'. καὶ ὁ τρόπος ἦτον οὗτος. ἐπολέμει πολὺν καιρὸν ὁ Αὐθέντης μετὰ φουσάτα, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ τὴν πάρῃ, διότι εἶχε τείχη δυνατὰ καὶ πλήθη ἀνθρώπων, καὶ ἠβουλήθη νὰ τὴν ἀφήσῃ. ἀλλὰ ἰδὲ τὴν ἁμαρτίαν. μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθαν κάτεργα Βενέτικα μὲ ἅρματα καὶ τροφήματα καὶ ἄλλην βοήθειαν. καὶ οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ ἐφύλαγαν, εἶδαν ὅτι ἦλθαν τὰ κάτεργα, καὶ ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἔδραμαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ χαιρετήσουν, καὶ ἄφηκαν τὰ τείχη ἔρημα χωρὶς ἀνθρώπους, καὶ μηδὲ βίγλαν δὲν ἀφῆκαν. καὶ οἱ Τοῦρκοι ὡς εἶδαν τὰ τείχη ἔρημα, ἔβαλαν σκάλας καὶ καρφία εἰς τὰ χαμηλότερα τείχη, καὶ οἱ Γιανιτζάροι ὡς ἀετοὶ ἀνέβηκαν καὶ ἔβαλαν φλάμπουρα εἰς τὰ τείχη. καὶ ὁ Λαὸς ἦτον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τίποτε δὲν ἤξευραν, μόνον τὰς φωνὰς ἤκουον. καὶ ἔδραμαν εἰς τὰ τειχία, καὶ ἠυράντα γεμάτα Τούρκους, καὶ ἅρπαζαν γυναῖκας καὶ παιδία. οἱ δὲ Μοθωναῖοι ἔρρηξαν φωτίαν διὰ νὰ φοβηθοῦν οἱ Τοῦρκοι νὰ φύγουν, ἀμὴ αὐτοὶ περισσότερον ἀνέβαιναν καὶ ἔμπαιναν μέσα. ἐκάησαν δὲ αὐλαῖς καὶ ὀσπήτια, ἀμὴ αὐτοὶ εὐκόλως τὴν ἐπῆραν. ἐσύναξαν δὲ ὅλους τοὺς γέροντας καὶ νέους ἀπὸ ι β'. χρόνους καὶ ἀπάνω, καὶ ἔκοψαν τοὺς ὀμπρὸς εἰς τὸν Ἀφέντην, καὶ ἔκτισαν μὲ τὰς κεφαλάς των πύργον ἔξω τοῦ Κάστρου. καὶ ὁ Αὐθέντης, ὡσὰν ἐσέβη, ἐπροσκύνησεν εἰς τὴν Φράγγικην Ἐκκλησίαν. καὶ ὡς εἶδαν οἱ Κορωναῖοι τὰ γενόμενα, ἐτρόμαξαν, καὶ τῆς ὥρας εὔγαλαν ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἄρχοντας, καὶ ἔλαβαν τὰ κλειδία καὶ δῶρα μεγάλα, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Αὐθέντην, καὶ ἔδωκαν τὰ κλειδία τοῦ Κάστρου. καὶ ὁ Αὐθέντης, ὡς εἶδε τὴν δουλοσύνην τους, ἔδωκέ τους καθὼς ἐζήτησαν, ὅτι νὰ εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ἀγγαρίαν. τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τὰ παιδία τῆς Μοθώνης τὰ ἔκαμε σκλάβους, καὶ ἐδιεμερίσθη ὁ Λαὸς τῆς Μοθώνης εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. ἦλθε γοῦν ὁ Αὐθέντης εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἡσύχασεν, ὅτι ὅλον του τὸ κορμὶ τὸ ἐκυρίευσεν ἀσθένεια, καὶ χειράγρα, καὶ ποδαλγία. ἔκαμε δὲ Πατριάρχης ὁ Κὺρ Συμεὼν χρόνους, ς'. καὶ ἀπέθανεν. ἔγινε δὲ Σύνοδος μεγάλη, καὶ ἔκαμαν ψήφους, καὶ ἔκαμαν τὸν Θεσσαλονίκης Νήφωνα Πατριάρχην. ἦτον γοῦν χρησιμώτατος, ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἄμ-

βω-

βωνος. ἦτον Μωραΐτης. καὶ ἡ μητέρα του εὐγενὴς, ὁ πατήρ του Ἄρχων Ἀλβανίτης. καὶ ἔγινεν ἀπὸ μικρὸς Καλόγηρος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἔκαμε πολλοὺς χρόνους εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Παντοκράτορος. καὶ ὡσὰν ἐχήρευσεν ἡ Θεσσαλονίκη, ἐζήτησάν τον διὰ Ἀρχιερέα τους οἱ Θεσσαλονικεῖς ἀπὸ τὴν ἀρετήν του, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε. καὶ οἱ Πατέρες τὸν ἠνάγκασαν, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι διὰ ὠφέλειαν τοῦ Κόσμου, μὲ τὴν εὐχήν μας ὕπαγε. ἔγινε γοῦν Θεσσαλονίκης, ὕστερον δὲ καὶ Πατριάρχης. ὁ δὲ Κὺρ Συμεὼν ἀπέθανε, καὶ ἄφηκε βίον πολύν. καὶ ζῶν ἔτι δὲν ἔκαμε καμίαν οἰκονομίαν. καὶ ὡσὰν ἔγινεν ὁ Κὺρ Νήφων Πατριάρχης, δὲν ἐδεξιώθη νὰ τιμήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμηρούτζη τὸν Σκεντέρμπεην, ὁποῦ ἦτον Χασνατάρπασης, καὶ ἄλλους γείτονας ὁποῦ εἶχεν ἡ Ἐκκλησία, ἀμὴ ἀντὶ οὐδενὸς τὸν εἶχεν. αὐτὸς δὲ ὁ Σκεντέρμπεης, ὡς εἶδεν οὕτως, ἐφύλαγε καιρὸν νὰ πληρώσῃ τὴν ἀνταμοιβήν. ὅμως ὡσὰν ὁ Κὺρ Συμεὼν δὲν εἶχε κληρονόμους, ἔκαμαν ὅλον του τὸν βίον ἀφεντικὸν, καὶ τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας. λέγοντες οἱ Τοῦρκοι, ὅτι ὅσα ἐπροσήλωσαν σκεύη καὶ ἄλλα εἴδη εἰς τὰς ἡμέρας του, ὅλα εἶναι αὐθεντικά. ἐπῆρε γοῦν Εὐαγγέλια κεκοσμημένα, θυμιατὰ, Εἰκονίσματα κεκοσμημένα, Ἱερὰ, δικανίκια, καὶ ἄλλα πολλὰ, ἕως διακοσίαις χιλιάδες ἄσπρα. ἔβαλε καὶ τοὺς Κληρικοὺς εἰς τὴν φυλακήν. καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ. οἰκονόμησε μάρτυρας νὰ μαρτυρήσουν πῶς ὁ Βασίλειος εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ Κὺρ Συμεὼν, τῆς μητέρας του ἀδελφὸς, καὶ οὕτω πλαστὰ ἐμαρτύρησαν οἱ μάρτυρες. ὁ δὲ ἀλιτήριος Σκεντέρμπεης ἦυρε καιρὸν καὶ ἐξέρασε τὸ φαρμάκι, ὁποῦ εἶχε κατὰ τοῦ Πατριάρχου. καὶ ἤξευρε καλῶς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ Βασίλειος ἦτον μικρὸς ἀνεψιὸς, καὶ οὐχὶ ὡς εἶπαν οἱ μάρτυρες. καὶ ἔδειξέ τους ψεύστας, καὶ εἶπέ το τοῦ Αὐθεντὸς, καὶ ὥρισε καὶ ἔκοψαν τὰς μύτας καὶ τῶν τριῶν μαρτύρων. καὶ ἐκατάβαλε καὶ τὸν Πατριάρχην, καὶ ὠργίσθη του ὁ Αὐθέντης πολλὰ, καὶ εὔγαλέ τον ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἔστεκεν ὁ θρόνος χωρὶς Πατριάρχην. ἐσέβαινε γοῦν ὁ Πατριάρχης κρυφὰ εἰς τὴν Πόλιν μὲ τὸν λόγον τοῦ Τριτερτάρη διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χαράτζι, καὶ πάλιν τὸν ἐδίωχναν. ὥρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ κάμουν ἄλλον Πατριάρχην. καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἠπόρησαν τί νὰ κάμουν, καὶ ὁμοφώνησαν καὶ ἐζήτησαν τὸν Κὺρ Διονύσιον. καὶ ὥρισεν ὁ Ἀφέντης καὶ ἤφεραν τον στανικῶς, ὅτι ἦτον πολλὰ γέρων, καὶ ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον, καὶ τὰ εἰσοδήματα ἦσαν εἰς τὰ χέριά του. διότι ἦτον ἐνάρετος, καλογερικὸς, νηστείαν πολλὴν καὶ ἀγρυπνίαν εἶχε, πεζὸς ἐπερπάτειε, καὶ ἄλογον ποτὲ δὲν ἐκαβαλίκευσεν. ἔγιναν δὲ σεισμοὶ πολλοὶ εἰς τὸν καιρόν του, καὶ ἔκαμνε πολλὰς δεήσεις ἀπὸ Ναὸν εἰς Ναόν. ἔκαμε γοῦν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον χρόνους, β'. καὶ ἔκαμε παραίτησιν. ὁ δὲ Αὐθέντης ἔκαμε μάχην μετὰ τῶν Τζευτίδων, καὶ ἐπολέμησαν εἰς τὴν Καραμανίαν εἰς τὰ Ἅπτανα. καὶ ἦτον ὁ Χερσέογλης Μπεγλέρμπεης ὁ γαμβρός του, καὶ ἐπιασάν τον ζωντανὸν, καὶ ἠφάνισαν τὸ φουσάτον του, καὶ πάλιν ἔκαμαν ἀγάπην καὶ τὸν ἄφηκαν. καὶ πάλιν ἔγινε σεισμὸς εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἔπεσαν Γιμαρέτια, Ἐκκλησίαι, ὀσπήτια πολλά. καὶ τότε

ἐφά-

ἐφάνη ἕνας ἀπὸ τὴν Περσίαν, ὀνόματι Σάχκυλης, δοῦλος τοῦ Σὰχ Ισμαὴλ, καὶ εἶχε Λαὸν ἀπὸ τὴν Καραμανίαν, καὶ ἀπὸ τῶν Βαρσακίδων καὶ ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Κοτυάϊον, καὶ εὐγῆκεν ὁ Μπεγλέρμπεης Καρατζάπασιας. ἀπέστειλε δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀλιπασιὰν, καὶ μετὰ φουσάτα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Γιανιτζάρων πολλῶν. καὶ ὁ Σάχκυλης δὲν ἐφοβήθη, μόνον ἅρπαζε καὶ ἠφάνιζε τόπους τοῦ Αὐθεντός. ἦλθε γοῦν ὁ Πασιᾶς, καὶ δὲν ἔδωκεν ἐν τῷ ἅμα πόλεμον μὲ τὸν Σάχκυλην, ἀμὴ ἐμήνυσεν εἰς τοὺς πρώτους τῶν Καραμανιτῶν καὶ ἔδωκέ τους δῶρα καὶ ἱμάτια διὰ νὰ πιάσουν τὸν Σάχκυλην νὰ τὸν δώσουν εἰς τὰ χέριά του. καὶ ὑποχέθηκαν νὰ τὸ κάμουν. καὶ ἐχάρη ὁ Πασιᾶς ὡς τὸ ἤκουσεν, ὅτι εἶχε θάρρος εἰς αὐτοὺς ὁ Σάχκυλης. ἔδωκε γοῦν μετ' αὐτὸν πόλεμον μέγαν, καὶ οἱ Καραμανίδες ἐγελοῦσαν καὶ τὴν μίαν μερέαν καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἔδειχναν ὅτι βοηθοῦν τὸν Σουλτάνον. καὶ εἰς τὸ ὕστερον ἔφυγαν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Σάχκυλης, καὶ ἔπιασε τὸν Πασιὰν, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλήν του. τότε οἱ Καραμανῖται ἐπολέμησαν μὲ τὸν Σάχκυλην, καὶ ἐνίκησάν τον, καὶ ἔφυγεν. αὐτοὶ δὲ αὐτῶν τῶν δύω μερῶν ἐπῆραν τὰ ἅρματα, τὰς τέντας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον τους. ὁ δὲ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης ἀπὸ τοὺς ῥευματισμοὺς ἔγινε κατάκοιτος, καὶ ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ του τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη. ἦτον δὲ ὁ ἄλλος του υἱὸς ὁ Σελήμης εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ ἔμαθε πῶς βούλεται ὁ πατήρ του νὰ δώσῃ τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν βασιλείαν. καὶ ἔδειξε πῶς δὲν ἠξεύρει τίποτε εἰς τὸν πατέρα του, τὸν Καφὰν καὶ τὰ ἄλλα ὅλα τὰ πέριξ νὰ τὰ δώσῃ τοῦ υἱοῦ του τοῦ Σουλεϊμάνη, καὶ ἔδωκέ τα. καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν ὁ Σουλτὰν Σελήμης τεχνιέντως, διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς κατασκόπους, πότε ὑπαγένει ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν εἰς τὴν Πόλιν, νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός. καὶ ἔστεκεν εἰς τὸν Καφὰν, καὶ ἐκαρτέρειε τί νὰ γένῃ. καὶ ὡς ἔμαθε βέβαια τὴν ὑπόθεσιν, ἐπῆρε φουσάτα ἀπὸ τὸν Χάνην τὸν Ἀρχηγὸν Σκυθῶν, καὶ τοὺς ἐδικούς του καὶ ἄλλους, καὶ ἐπέρασε τοὺς μεγάλους ποταμοὺς ἐκείνους τὸν χειμῶνα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Κελί. καὶ ἐμήνυσεν ὁ πατήρ του εἰς τὸν Σουλτὰν Ἀχμέτην καὶ ἦλθεν ἀντικρὺ τῆς Πόλεως. καὶ ἦλθε κρυφὰ, καὶ εὑρέθη μετὰ τοῦ πατρός του. καὶ τὰ φουσάτα δὲν τὸν ἤθελαν τὸν Ἀχμέτην, ὅτε οἱ Γιανίτζαροι νὰ τὸν ἀκούσουν, διότι καμίαν βοήθειαν δὲν ἔκαμεν ὅταν ἐπολέμησαν τὸν Σάχκυλην. καὶ ἴσως ἐκ Θεοῦ δὲν ἦτον νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω καὶ τίποτε δὲν ἔκαμεν, ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἔπιασε τοὺς Ἀμαρδαρέους, καὶ ἐπῆρε τὰ ἄσπρα ὡς ἐδικά του. καὶ ὁ πατήρ του ἔμαθέ το, πῶς δυναστικῶς θέλει νὰ κυριεύσῃ, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν μὲ μερικὸν φουσάτον διὰ νὰ φοβηθῇ νὰ φύγῃ, ἀμὴ αὐτὸς ὑπῆγε μὲ μεγάλην ὄρεξιν νὰ τὸν πολεμήσῃ ὡς ἐχθρόν του. καὶ ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζήτης ἐτέντωσε πρὸς τῆς Ἀδριανουπίλεως τὸ μέρος, εἰς ἕνα Χωρίον πλησίον τοῦ ποταμοῦ· ὁμοίως καὶ ὁ Σουλτὰν Σελήμης ἦλθε καὶ ἐτέντωσε καὶ αὐτὸς ἀντικρύ του χωρὶς κανένα φόβον, καὶ ἐζήτει πόλεμον. καὶ τὸ πρωῒ ὥρισεν ὁ

γέρωντας καὶ ἔγινε πόλεμος. καὶ δὲν ἐκάθισεν εἰς ἄλογον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, μόνον εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ ἔδραμεν ἀπάνω εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἐπλάκωσέ τον, ἀμὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. καὶ ἔδωκάν του οἱ Γιανιτζάροι δρόμον, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν μέσην αὐτῶν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Ἀφέντης. καὶ ἔφυγεν ὁ Σουλτὰν Σελήμης καὶ τὰ φουσάτα του, καὶ τοὺς ἐδίωχναν, καὶ πολλοὺς ἔσφαξαν, καὶ ἔπιασαν ζωντανοὺς καὶ ἤφεραν εἰς τὸν Ἀφέντην, καὶ ἔφυγαν εἰς τὰ βουνὰ γυμνοὶ, καὶ εὕρισκάν τους οἱ ἐντόπιοι ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ἔκδυναν. ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἦλθε φεύγωντας εἰς τὴν Μηδίαν, καὶ ἦυρε καράβι, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Βάρναν μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ Αὐθέντης ἔμεινεν ἐκεῖ ὁποῦ ἔγινεν ὁ πόλεμος, καὶ ὅσους ἤφεραν ζωντανοὺς ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του τὸ φουσάτον, ὅλους τοὺς ἔκοψε. καὶ ὁ Σουλτὰν Σελήμης πάλιν ἐστάθη εἰς τὸν Καφὰν, διότι ἔχασεν ὅλα του τὰ ἄλογα καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. ὁ δὲ Μπαγιαζίτης ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ καθὼς ἦλθεν, ἔκαμαν οἱ Γιανιτζάροι βουλὴν, νὰ ζητήσουν τὸν Σουλτὰν Σελήμην Ἀρχηγὸν νὰ κάμουν πολέμους, ὅτι ὁ γέρων δὲν δύνεται νὰ ἔρχεται εἰς πολέμους, καὶ ἂς ἀναπαύεται. ἀνάφεράν το γοῦν εἰς τὸν Ἀφέντην, ὅτι οὕτω ζητοῦσιν οἱ δοῦλοί σου. καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη. ἀμὴ ἐβαρέθη. καὶ οἱ Γιανιτζάροι ἔκαμαν ὁμόνοιαν, καὶ ἤθελαν νὰ σκοτώσουν τοὺς Πασιάδες, νὰ κουρσεύσουν τὴν Πόλιν. καὶ στανικῶς του ἔστερξε καὶ ἤφεράν τον. καὶ ἠγάπησάν τον πολλὰ, ὅτι ὅλοι ἔλεγαν τὸ ὄνομά του. λοιπὸν ἔδραμαν μετὰ σπουδῆς καὶ ἤφεράν τον. καὶ ὁ Σουλτὰν Κουρκούτης ὡς τὸ ἤκουσεν, ἔδραμεν εἰς τοὺς Ὀντάδες τῶν Γιανιτζάρων. καὶ ἐθαύμασαν πῶς ἐξαίφνης ἐφάνη. καὶ εἶπέ τους μετὰ δακρύων. ἠξεύρετε, ὅτι ἐγὼ ἔχω δίκαιον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μου ἀδελφοὺς νὰ λάβω τὴν βασιλείαν, διότι ἐκάθισα εἰς τὸν θρόνον τοῦ πάππου μου, ὅταν ἀπέθανεν, ἕως οὗ ἦλθεν ὁ πατέρας μου, καὶ τοῦ ἔδωκα τὸν θρόνον. καὶ εἶχα θάρρος εἰς ἐσᾶς νὰ εὕρω βοήθειαν, καὶ ἄλλα περισσότερα. ἀμὴ αὐτοὶ δὲν εἶχαν τί νὰ εἰποῦν, μὲ τὸ νὰ ἔστειλαν ἐκ προσώπου πάντων. καὶ εἰπάν του. ἐὰν ἤρχοσουν προτήτερα πρὶν νὰ στείλωμεν, ἐκάμναμεν τὸ θέλημά σου, ἀμὴ τώρα δὲν ἠμποροῦμεν. καὶ ὡς ἤκουσε τὴν ἀπολογίαν, ὑπῆγε πρὸς τὸν πατέρα του κλαίωντας καὶ δέρνωντας τὰ στήθη, ἀμὴ οὐδὲ ἐκεῖνος δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν βοηθήσῃ. καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἠβουλήθη νὰ πολεμήσῃ τὸν Σουλτὰν Σελήμην, καὶ ἡτοίμαζε φουσάτα. καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἤφεραν τὸν Σελήμην. καὶ ὡς ἐπλησίασεν, ὑπῆγεν ὅλος ὁ Λαὸς καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, καὶ οἱ Πασιάδες, καὶ ἡ Πόρτα. καὶ ἐτέντωσεν εἰς τὸ Γενὶ Μπαχτζὲ, καὶ ἤρχοντο καθ' ἑκάστην καὶ ἐπροσκυνοῦσάν τον, καὶ ἄφηκαν τὸν γέροντα μοναχόν. καὶ μίαν ἡμέραν ἁρματώθησαν οἱ Γιανιτζάροι ὅλοι. καὶ εἶπαν τῶν Πασιάδων νὰ εἰποῦν εἰς τὸν γέροντα νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Σελήμη. καὶ ἠνάγκασαν τὸν Μουσταφαπασιᾶν καὶ τὸν Χερσέογλην πολλὰ, ὅτι ἐὰν δὲν τὸ κάμετε, κόπτομέν σας, καὶ ὅλην τὴν Πόλιν ἐρημάζομεν. καὶ οἱ Πασιάδες ἐκακόπεσαν, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ ἐντρέποντο τὸν γέροντα ζῶντός του νὰ παραιτήσῃ. ὑπῆγαν γοῦν καὶ στανικῶς τους καὶ ἀνάφεράν τα ὅλα. ὁ δὲ γέρων ἐδάκρυσε καὶ ἐκαταράσθη τοῦ Σελήμη. καὶ οἱ Γιανιτζάροι ἐστέκοντο ἔξω καὶ ἐφώναζαν.

τὸν Σελήμην θέλομεν. καὶ εἶπεν ὁ γέρων. ἔξω ἀπὸ τοὺς Γιανιτζάρους τίς ἄλλος τὸν θέλει; καὶ εἶπάν τοι. ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ στανικῶς τοῦ ὁ γέρων ἔκαμεν ἀναχώρησιν.

Παραίτησις βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη. Βασιλεία Σουλτὰν Σελήμη υἱοῦ Μπαγιαζίτη.

Ἔτους, ζκ'. μηνὶ Ἀπριλλίῳ, κδ'. ἔλαβον τὸ πουρνὸν οἱ Πασιάδες, καὶ ὅλη ἡ πόρτα ἐπῆραν τὸν Σουλτὰν Σελήμην, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν πατέρα του καὶ ἐπροσκύνησέ τον, καὶ ἔδωκέ του τὴν βασιλείαν. καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ Διδυμότειχον, καὶ μετὰ, ιέ. ἡμέρας ἀπέθανε, καὶ ἤφεραν καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ἠκούσθη ὅτι τὸν ἐφαρμάκωσαν, ἀμὴ δὲν ἦτον ἀλήθεια, μόνον ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν καταφρόνησιν. ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἐπέρα εἰρηνικὰ, ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ταπεινὸς, δικαιότατος, καὶ ἀπὸ τὴν καλωσύνην του ἔκαμαν οἱ Γιανιτζάροι πολλὰς ἀταξίας. ἐπάτησαν ὀσπήτια πολλὰ καὶ τῶν Πασιάδων, καὶ ἅρπαζαν βίον καὶ ὅσα εὕρισκον. περὶ δὲ τῆς Ἐκκλησίας, ἔκαμε παραίτησιν ὁ κὺρ Διονύσιος, καὶ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Μανασσῆς, μετωνομάσαντες αὐτὸν Μάξιμον, ἦτον δὲ Ἁγιορίτης. καὶ ἔγινε φήμη κακὴ κατ' αὐτοῦ, καὶ ὕβριζάν τον ὅλοι. ἔκαμε γοῦν Πατριάρχης χρόνους, ς'. καὶ ἔγινε σκάνδαλον ἀπὸ ἕνα κακόγηρον Γαβριὴλ, καὶ εὔγαλάν τον, καὶ ἤφεραν τὸν κὺρ Νήφωνα. καὶ ἔκαμεν ἕνα χρόνον, καὶ πάλιν τὸν εὔγαλαν. διότι οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἤθελαν τὸν κὺρ Νήφωνα, καὶ νὰ εὔγῃ ὁ Μάξιμος ἄτακτα. καὶ ἔγινεν ὁ Δράμας Ἰωακεὶμ Πατριάρχης, ὁποῦ ἦτον Καλόγηρος τοῦ κὺρ Διονυσίου, νέος καὶ ἰδιώτης, πλὴν χρήσιμος καὶ καλὸς, καὶ ἤθελάντον ὁ Κόσμος ὅλος. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἤφερε βίον πολὺν, ἀμὴ δὲν τὸν ἄφηκαν εἰρηνικὸν οἱ κληρικοὶ οἱ τρισκατάρατοι, διότι ἦυραν τὸν Μητροπολίτην Σηλυβρίας καθῃρημένον διὰ τὰς ἀτοπίας του, καὶ ἐσυμβούλευσάν τον, καὶ ἀνέβασε τὸ Χαράτζι φλωρία χίλια. ὁ δὲ Ἰωακεὶμ δὲν τὰ ἔστερξε, μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Λαὸς τὰ ἔστερξαν, καὶ ἐδίωξαν τὸν Σηλυβρίας, καὶ ἐκάθησεν ὁ Ἰωακείμ. πλὴν ἐσυνέβη σκάνδαλον. διότι ζῶντος τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἶδε μίαν Ἐκκλησίαν μὲ κεραμίδας σκεπασμένην, καὶ ἠρώτησε, τίς τὸ εἶπε καὶ τὴν ἐσκέπασαν; καὶ οἱ τοπικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Χρυσοκεράμου ἀπρόσεκτα εἶπαν, ὁ Πατριάρχης. καὶ ἐθυμώθη ὁ Ἀφέντης, καὶ ὥρισε νὰ κάμουν ἄλλον. καὶ οἱ Κληρικοὶ ἔστειλαν πρὸς τὸν κὺρ Νήφωνα, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ δὲν ἦλθε. καὶ ἔκαμαν Σύνοδον καὶ ἐψήφισαν τὸν κὺρ Παχώμιον τὸν Ζηχνὸν, καὶ ἔκαμε μόνον χρόνον, α'. Πατριάρχης. καὶ πάλιν τινὲς λαϊκοὶ, φίλοι τοῦ Ἰωακεὶμ, ὑπῆγαν εἰς τὴν πόρταν, καὶ εἶπαν νὰ δώσουν ἀπὸ λόγου τους φλωρία πεντακόσια νὰ εὐγάλουν τὸν κὺρ Παχώμιον, καὶ νὰ φέρουν τὸν κὺρ Ἰωακεὶμ, καὶ τὰ ἔκαμαν μὲ θέλημα τοῦ Ἰωακείμ. εὔγαλαν γοῦν τὸν Παχώμιον, καὶ ἤφεραν πάλιν τὸν Ἰωακείμ. καὶ εἰς ὀλίγον ὑπῆγεν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἐδίωξέ τον ὁ Βλάχος ὡς παράνομον, ὁποῦ

ἐπανέβασεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Δρογόβιστον καὶ ἀπέθανε. καὶ πάλιν ἐκάθησεν ὁ Παχώμιος. ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἐκάθησεν εἰς τὴν Προῦσαν, καὶ ἤφερε τὰ παιδία τοῦ ἀδελφοῦ του ἀπὸ τὴν Καραμανίαν, καὶ ἔκοψέ τα. εἶτα ὑπῆγε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Κουρκοὺτ Τζελεπῆ, καὶ αὐτὸς ἔφυγε, καὶ ἔπιασάν τον καὶ ἔπνιξάν τον, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Προῦσαν. ἀπέμεινε δὲ ὁ Σουλτὰν Ἀχμέτης ὁ ἄλλος του ἀδελφὸς εἰς τὴν Ἀμασίαν, καὶ τὸν Ἀπρίλλιον ἐπῆρε φουσάτον, καὶ ὑπῆγε κατὰ τοῦ Ἀχμέτη. καὶ αὐτὸς εἶχε μερικὸν φουσάτον, καὶ Καραμανίτας, καὶ ἐθάρρει πῶς εἶναι πιστοὶ, καὶ κρούει πόλεμον μὲ τὸν Σουλτὰν Σελήμην, καὶ οἱ Καραμάνοι ἄφηκάν τον μοναχὸν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Σελήμην. καὶ ἔμεινε μοναχὸς ὁ πτωχὸς, καὶ ἐπαραδόθη, καὶ ἔπιασάν τον καὶ ἤφεράν τον εἰς τὸν Αὐθέντην, ἀμὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἰδῇ, μόνον ὥρισε νὰ τὸν πνίξουν, καὶ ἔπνιξάν τον, καὶ τοὺς δύο υἱούς του, καὶ ἐξωλόθρευσεν ὅλην του τὴν γενεὰν, καὶ ἐχάρη πολλά. ἦτον γοῦν πολλὰ φοβερὸς ὁ πάππος του ὁ Μεχμέτης, καὶ δίκαιος. ἔρρηξε δὲ βάρη πολλὰ εἰς τὸν Κόσμον, τὰ ὁποῖα στέκονται ἕως τὴν σήμερον, καὶ περισσότερα. ἀπεκεφάλισε καὶ τὸν Μουσταφὰ Πασιαῦ, διότι ἠνάγκαζε τὸν γέροντα νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτη. καὶ ἔπνιξε καὶ τὸν Δούκαν Γίνογλην, καὶ τὸν Γιανοὺς Πασιαῦ καὶ ἄλλους πολλούς. καὶ πολλοὺς Κατίδες εὔγαλε, καὶ ἐτιμώρησέ τους πολλὰ διὰ τὰ κακὰ ὁποῦ ἔκαμαν. καὶ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἦτον καλὸς, καὶ ἄνοιξε πολλὰς Ἐκκλησίας, ὁποῦ ἔκλεισεν ὁ πατέρας του, καὶ ἔδωκε καὶ ὁρισμὸν καὶ ἔκτισαν νέαις. ὅμως εἰς τοὺς αφιδ'. ἀπὸ Χριστοῦ ἐσύναξε φουσάτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τοῦ Σοφῆ ξ'. ἡμερῶν δρόμον ἕως τοῦ Εὐφράτου, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Χώραν τοῦ Σοφῆ Τάουρην λεγομένην, εἰς τὴν μεγάλην Ἁρμενίαν. καὶ ποτὲ δὲν ἐστάθη εἰς πόλεμον ὁ Σοφὴς, μόνον ἐχάλα τόπους ὀμπρὸς διὰ νὰ μὴν εὑρίσκουν τροφὴν τὰ φουσάτα τοῦ Σουλτὰν Σελήμη. καὶ εἰς τὸν κάμπον τοῦ Καρδαρὰμ, ἀναμέσον τοῦ Τάουρη καὶ τῆς Ἀρταξίας, εὐγῆκεν ἔμπροσθεν ὁ Σοφὴς μὲ καβαλαρέους καλοὺς, καὶ ἔκαμε καὶ ἄλλαις νίκαις ὁ Σοφὴς καλαῖς. καὶ οἱ τόποι τοῦ Σοφῆ οἱ μεγάλοι ἦσαν δ'. Τάουρης, Σουμάκης, Σύρας, καὶ Μπαγδάτ. καὶ ὁ Ἀφέντης ἐχώρισε τὸ φουσάτον εἰς δύο, καὶ τὸ ἓν ἔδωκε τοῦ Σινὰν Πασιᾶ τοῦ ἀνδρικωτάτου, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Μπεγλέρμπεη, καὶ εἰς τὴν μέσην ἐστάθη αὐτὸς μὲ τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ τὸ γύρον ἔβαλε καμήλια καὶ τὰ ἔδεσε καλὰ, καὶ ταῖς λουμπάρδαις ἔβαλεν εἰς τὰ ἁμάξια. καὶ ἔδωκαν τότε ταῖς τρουμπέταις, καὶ ἐδόθη πόλεμος, καὶ ἔδραμε τὸ φουσάτον τοῦ Σοφῆ ὡς λεοντάρια εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ ἔγινε πόλεμος δυνατὸς ἀνάμεσόν τους, καὶ ἐχάθη πολὺς Λαὸς τοῦ Αὐθεντός. ὁ δὲ Σινὰν Πασιᾶς ἔκαμε μεγάλην τέχνην, καὶ ἔδειξεν ὅτι γυρίζει καὶ φεύγει. καὶ ἐχώρισαν τὰ φουσάτα τοῦ Σοφῆ, καὶ ἔδραμαν ἀπάνω εἰς τὰ Τούρκικα τὰ φουσάτα, καὶ ὑπῆγαν συμὰ εἰς τοὺς Γιανιτζάρους. καὶ ἔδωκαν ταῖς λουμπάρδαις εἰς τὸν Σοφῆ, καὶ ἐκτύπησαν τὰ τουφέκια οἱ Γιανιτζάροι, καὶ ὁ καπνὸς καὶ τὸ χῶμα ἐπλάκωσαν τὰ φουσάτα. καὶ τότε οἱ Τοῦρκοι ἔδωκαν εἰς τοὺς ἐχθρούς τους, καὶ ἐλαβώθη ὁ Σοφὴς εἰς τὸν ὦμον, καὶ ὁ Στρατηγός του ἀπὸ μίαν μικρὴν λουμπάρδαν. καὶ ὁ Σοφὴς ἔχασεν ἀπὸ τὸν Λαόν του ἕως ἑπτὰ χιλιάδες θαυμαστοὺς

ἄνδρας, καὶ οἱ Τοῦρκοι ὁποῦ ἐχάθησαν ἕως, λ'. χιλιάδες. καὶ τοῦτος ὁ πόλεμος εἶναι ζωγραφισμένος εἰς τῆς Βενετίας τὸ Παλάτι. ἠκούσθη γοῦν ὅτι εἰς τοῦ Σοφῆ τὸ φουσάτον ἦτον καὶ γυναῖκες ὁποῦ ἐσκοτώθησαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανε ταῖς ἐγνώρισαν, καὶ ὑπῆγάν ταις οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸν Ἀφέντην, καὶ ἐθαύμασε πῶς ἁρματωμένοις ἀνδρικὰ ἦσαν, καὶ ἔθαψέ ταις μὲ τιμήν. ὁ δὲ Σοφὴς ἐφοβήθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον του. ὁ δὲ Σελήμης ὑπῆγεν εἰς τὴν Χώραν τοῦ Σοφῆ τὴν Τάουρην, καὶ ἐπροσκύνησέ τον ὁ Λαὸς ὅλος, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Σοφὴς μαζώνει φουσάτα νὰ πολεμήσῃ, ἔκδυσε τὸ Παλάτι, καὶ ἐπῆρε πολὺ χρυσίον, καὶ ἐπῆρε καὶ αἰχμαλωσίαν πολλήν. καὶ ἦλθε νὰ περάσῃ εἰς τὸν Εὐφράτην, καὶ ἔφθασαν μερικοὶ Ἀτζέμιδες τοῦ Σοφῆ, καὶ ἔκοψαν πολὺν Λαὸν τοῦ Τούρκου, καὶ πολλὰ πράγματα τῶν Τουρκῶν. καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασε πάλιν τὸν ποταμὸν, ἔκαμέ των πολλὴν ζημίαν ὁ Ἀφέντης ὁ Ἀλαντούλης, ὅτι εἰς τὸ πέραμα τῶν βουνῶν ἔδιδε μεγάλην καταδίκην εἰς τοὺς Τούρκους, ἄλλους ἔσφαζε, καὶ ἄλλους ἅρπαζε. καὶ ὁ Σουλτὰν Σελήμης ἐλυπήθη, καὶ ὤμοσε τὸ καλοκαῖρι νὰ τὸν πολεμήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀφανίσῃ. καὶ ὡσὰν ἐνικήθη ὁ Σοφὴς, ὑψώθησαν πολλὰ οἱ Τοῦρκοι, καὶ ὅτι ὁ Σελήμης ἐσέβη περισσότερον, κ'. ἡμερῶν δρόμον ἀπὸ τὸν Σουλτὰν Μεχμέτην. ἦλθε γοῦν ὁ Σουλτὰν Σελήμης εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ ἄφηκε τὰ φουσάτα νὰ ξεχειμάσουν ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ τὸν Ἀπρίλλιον εὐγῆκε καὶ ἔδραμε κατὰ τοῦ Ἀλαντούλη. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Σουλτὰν, καὶ ἔπιασέ τον ζωντανὸν καὶ ἔκοψέ τον. καὶ μετὰ τοῦτο ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ κατὰ τοῦ Σουλτάνου τοῦ Μισηρίου. καὶ ὁ Σουλτάνος ἦτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἔξω μὲ φουσάτον νὰ χαλάσῃ τὸν Καϊάρμπεην, ὁποῦ ἠπίστησεν. ἤρχετο δὲ ὁ Σουλτὰν μὲ πολὺν πόθον εἰς τὰ σύνορα τοῦ Σελήμη διὰ νὰ δώσῃ φόβον, καὶ εἶδε, ιδ'. χιλιάδες ἄλογα. καὶ, ιδ'. χιλιάδες Μαμαλούκους καλὰ ὀρδινιασμένους. καὶ ἦσαν πολλὰ παιδευμένοι εἰς πόλεμον, πεζοὶ, καὶ καβαλαρέοι, καὶ δὲν ἔχρειζαν τοὺς Τούρκους. ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἐπέρασε πρὸς τὴν Καισάρειαν, καὶ μὲ δόλον ἔδειχνεν ὅτι παγένει εἰς τὸν Εὐφράτην. ὁ δὲ Καϊάρμπεης πάντοτε ἔγραφε τοῦ Σελήμη, καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν Σουλτὰν, καὶ ὅτι θέλει νικήσει. ὁ δὲ Σουλτάνος τοῦ Κάερος ἦτον εἰς τὴν Ἀπαμείαν. ὅταν δὲ ὁ Σουλτὰν Σελήμης ἠβουλήθη νὰ πολεμήσῃ τὸν Σουλτὰν, μὲ τόσην σπουδὴν ἐπέρασε τὸ βουνὸν τοῦ Ἀμάνου. ὡσὰν ἀστραπὴ, καὶ ἔσυραν ταῖς λουμπάρδαις μὲ τροχούς. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Σουλτὰν, ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν Καϊάρμπεην, ὅτι νὰ εἶναι ἀγαπημένος, μόνον νὰ πολεμήσουν τὸν Σελήμην. καὶ ἐμηνυσέτου νὰ πάρῃ τὰ φουσάτα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἄλεπον, εἰς ἕνα μικρὸν ποτάμι, Σίγα. καὶ ὁ Καϊάρμπεης ἦλθε μὲ ἐπιβουλὴν νὰ τὸν χαλάσῃ. καὶ ὁ Σουλτὰν ἦλθε, καὶ εἶχεν εἰς τρία μέρη τὸ φοσάτον. τὸ ἕνα εἶχεν αὐτὸς, τὸ ἄλλο ὁ Καϊάρμπεης, τὸ τρίτον ὁ Καλέντζης ὁ ἀνδρειομένος Στρατηγός. ἦλθε γοῦν ὁ Σουλτὰν Σελήμης, καὶ ἔδωκε πόλεμον μὲ τὸν Παλβὰν Ἀφέντην τῆς Δαμασκοῦ. ὁ δὲ Καϊάρμπεης ἔδωκεν εἰς τὰ φορτώματα τοῦ Ἀφεντός ὡς ἐπίβουλος, ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἔκαμνε χρεία. ὁ δὲ Καλέν-

τζης ἔδραμε καὶ ἔδωκε πόλεμον μὲ τὸν Ἀφέντην τῆς Δαμασκοῦ κατὰ τῶν Τουρκῶν, καὶ ὑπῆγαν κόπτοντας συμὰ εἰς τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ ὁ Σουλτὰν ἀντάμα. τότε οἱ Γιανιτζάροι ἐκτύπησαν τὰ τουφέκια καὶ ταῖς λουμπάρδαις, καὶ ἔγινε τόσος φόνος εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Σουλτὰν, ὅτι ἔφυγαν, καὶ οἱ Τοῦρκοι τοὺς ἐδίωχναν. καὶ ἐκατέλαβεν ὁ Σουλτὰν τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν πίκραν του ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὸ ἄλογον. καὶ οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὴν ἀνακάτωσιν δὲν τὸν εἶδαν, καὶ ἐκαταπάτησέ τον τὸ φουσάτον, καὶ ἀπέθανεν. ἐσκοτώθη καὶ ὁ Μπαλβὰς ὁ Ἀφέντης τῆς Δαμασκοῦ, ὁποῦ δευτερός του δὲν ἦτον εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. ἐσκοτώθη δὲ καὶ ὁ Ἀφέντης τῆς Τριπόλεως. ὁ δὲ Καλέντζης ἐκεῖ ἐγλύτωσε μὲ ὀλίγους Μαμαλούκους, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Δαμασκόν. καὶ ἔσκασαν ἄλογα πολλὰ, ὅτι ἔγινεν ὁ πόλεμος εἰς τὰς κδ'. τοῦ Αὐγούστου. καὶ ἔδωκε φόβον πολὺν εἰς τὴν Συρίαν ἡ νίκη τοῦ Σουλτὰν Σελήμη, καὶ ὅπου ἐπήγενεν, ἐπροσκυνοῦσάν τον. ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἔφυγεν ὁ Καλέντζης, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ Μισῆρι, καὶ ἔκαμαν Σουλτὰν τὸν Μόμπειν τὸν Ἁρμιράγιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἄνθρωπον γενναῖον, καὶ ἦτον Τζαρκάσης. τοῦτος ὡσὰν ἔγινεν, ἐσύναξε φουσάτα, καὶ ἔστειλε τὸν Καλέντζην ὀμπρὸς νὰ στέκῃ ἐκεῖ, ὅπου οἱ Τοῦρκοι ἤθελαν νὰ περάσουν. ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μισῆρι, καὶ ἐδιάβη εἰς τὴν Γερουσαλὴμ, καὶ εἶδε τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς Καλογέρους. καὶ ἔστειλεν ὀμπρὸς, κ'. χιλιάδες ἄλογα, καὶ Γιανιτζάρους ὀλίγους. καὶ εἰς τὴν Γάζαν ἔσμιξεν ὁ Πασιᾶς μὲ τὸν Καλέντζην, καὶ ἔγινε μέγας πόλεμος. καὶ ἐλαβώθη ὁ Καλέντζης, καὶ ἔφυγε, καὶ ἐνίκησαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ ἔκοψαν τοὺς Μαμαλούκους. καὶ ὥρισεν ὁ Πασιᾶς καὶ ἔβαλαν τὰ κεφάλια εἰς τὰ δένδρη. καὶ ἐπέρασεν ὁ Αὐθέντης, καὶ εἶδε τὴν νίκην, καὶ ἐχάρη. καὶ ἔκαμεν ἀσκοὺς πολλοὺς καὶ ἐγέμισέ τους νερὸν, ὅτι ἡ στράτα δὲν εἶχε νερὸν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἄμμον, ὅμως ἔφθασεν εἰς τὴν Ματαρέαν, ὅπου εἶναι τὸ Βάλσαμον. καὶ ὁ Σουλτάνος ἦτον εἰς τὸ Κάερον, καὶ ἔκαμε τέχνας τοῦ πολέμου πολλὰς, καὶ ἐδυναμώθη, καὶ ἔκαμε χαντάκια, καὶ ἔβαλε λουμπάρδαις, καὶ ἐσκέπασέ τα νὰ μὴ φαίνωνται ὅταν ἔλθουν οἱ ἐχθροὶ νὰ ἀφανισθοῦν, καὶ εἶχε τὰ φουσάτα ἐπιτήδεια. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Σελήμης, ἔδραμαν δύο Μαμαλοῦκοι, καὶ εἶπάν του ὅλα τὰ καμώματα, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἔδειξάν του τὰ χαντάκια, ὁποῦ τὰ εἶχε μὲ καλάμια καὶ μὲ χῶμα σκεπασμένα διὰ νὰ τὰ κρεμνίσουν. καὶ ὁ Σουλτὰν Σελήμης εὐχαρίστησεν, ὅτι ἐὰν δὲν τὸν ἔδειχναν, ὅλοι ἐκατασφάζοντο. ὅμως ἄφηκε τὴν στράταν ἐκείνην, καὶ ἐδιάβη ζερβά. καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ Σουλτάνος, ἐγνώρισε πῶς ἔμαθε τὴν κατασκευὴν, καὶ ἐπικράνθη. καὶ ὥρισε καὶ ἐπῆραν ταῖς λουμπάρδαις, καὶ ἐπῆγαν ταις ἐκεῖ ὁποῦ ἤθελαν νὰ περάσουν οἱ Τοῦρκοι. καὶ ὁ Σουλτὰν Σελήμης εἶχε τὸ φουσάτον εἰς τρία, τὸ ἕνα ὁ Σινὰν Πασιᾶς, τὸ ἄλλο ὁ Μουσταφὰ Πασιᾶς, καὶ τὸ τρίτον αὐτός. καὶ ὁ Σουλτάνος ὁμοίως, τὸ ἕνα μερτικὸν ὁ Καλέντζης, τὸ ἄλλο ὁ μέγας Διάδαρος, καὶ τὸ ἄλλο ὁ Σουλτάνος. καὶ ἔδωκαν πόλεμον, καὶ ἐκτύπησαν ἡ λουμπάρδαις τῶν δύο μερῶν, καὶ ἐτρόμαξεν ἡ γῆ, καὶ ἔπεσεν ὁ Σινὰν Πασιᾶς. καὶ ὡσὰν ἔπαυσαν ἡ λουμπάρδαις,

ἐσέβησαν οἱ Μαμαλοῦκοι, καὶ ἐκατάκοψαν τοὺς Τούρκους, καὶ ἦλθαν εἰς τὰ φορτώματα. τότε ἐφοβήθη ὁ Σελήμης, καὶ μὲ δάκρυα λέγει εἰς τοὺς Γιανιτζάρους. παιδία μου μὴν ἀφήσετε νὰ μᾶς νικήσουν οἱ ἐχθροί μας, ἀμὴ δράμετε καὶ δείξετε τὴν ἀγάπην σας καὶ τὴν δυνάμην σας. καὶ ὡς ἤκουσαν, ἔδραμαν καὶ ἐκτύπησαν τὰ τυφέκια, καὶ ἐτζάκισαν τοὺς Μαμαλούκους. ὁ δὲ Σελτάνος καὶ ὁ Καλσούτζης ἔφυγαν εἰς τὸ Μισῆρι. ὁ δὲ μέγας Διάδαρος καὶ ὁ Ἀρμιράγιος ὑπιάθηκαν ζωντανοί, καὶ ὥρισεν ὁ Ἀφεντὴς καὶ ἔκοψαν τους ἀπὸ τὴν ψυχήν τοῦ Σινὰν Πασιά. ὁ δὲ Σελτάνος, ἄνθρωπος ἀνδρικώτατος, ὡς ἦλθεν εἰς τὸ Κάϊρος, ἑτοίμασεν ἄλλο φουσάτον, καὶ ἔβαλε τὸ τακτικὰ εἰς πόλεμον. εἶχε δὲ καὶ σκλάβους μαύρους χιλιάδες ξ'. καὶ ἐλυθέρωσέ τους, καὶ ἁρμάτωσέ τους, καὶ ἔκαμε δημηγορίαν εἰς τὰ φουσάτα θαυμασίως, ὅτι τοὺς ἐσηρέωσεν ὅλους νὰ πολεμοῦν, καὶ γυναῖκες ὁμοῦ ἁρματώθησαν ἀπὸ τοὺς λόγους του. καὶ οἱ ὑπόβυλοι τὸν ἐχάλασαν (διότι, εἴτι ἔκαμνεν, ὅλα τὰ ἔλεγαν τοῦ Σελήμη καὶ ἐφυλάγετο) οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς αὐτόν. ὑπῆγε γοῦν ὁ Σελήμης εἰς τὸ Μισῆρι, καὶ ἔκαμε καὶ ἀπάυσιν ἡμέρας δ'. καὶ ὁρδινιάθη καλά. καὶ στέλλει ὁμπρὸς τὸν Γιανὲς Πασιὰ μὲ φουσάτον καὶ μὲ ὀλίγους Γιανιτζάρους. καὶ ἐπολέμησε τὸ Μισῆρι μὲ ταῖς λεμπάρδαις καὶ ἐνίκησε, καὶ ἐσέβη μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Μπακυέλαν. καὶ ὕστερα ἐσέβη ὁ Σελτὰν Σελήμης μὲ τὸ ὑπόλοιπον φουσάτον, καὶ ἔγινε μέσα πόλεμος φοβερὸς δύο ἡμερονύκτια, καὶ ἔγινε σφαγὴ ἄμετρος ἀπὸ τὸ σῶμα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. καὶ ἐνίκησεν ὁ Σελήμης, καὶ ἐκυρίευσεν τον, καὶ ἐζήτησαν νὰ μοῦ τὸν θανατώσῃ. καὶ εἶπε κῆ τὸ παρὸν, ναὶ, καὶ ὕστερον τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκοψέτους. ὁ δὲ Σελτάνος ἔφυγε μὲ ὀλίγους, καὶ ἐπέρασε τὸν Νεῖλον, καὶ πάλιν ἐσωύαξε φουσάτα, καὶ ἦλθαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Σελήμην. ὁ δὲ Καλσούτζης, ὡς εἶδεν ὅτι τόσαις φοραῖς ἐνικήθη, ἐκυρίευσε τὸν Σελήμην ὡς νικητὴν ἐπὶ Θεοῦ, καὶ ἔκαμεν ὅρκον, ὅτι νὰ εἶναι πιστός του δοῦλος πάντοτε. ὁ δὲ Σελήμης ἠγκαλίθη τον, καὶ ἐτίμησέ τον, καὶ ἔδωκέ του χαρίσματα, ἐν ἔτει αφιζ'. ἀπὸ Χριστοῦ, Γενναρίου, κέ. καὶ ἡ Αἴγυπτος εἶναι θαυμασὴ εἰς ὅλα. ὁ δὲ Σελήμης ἠθέλησε νὰ περάσῃ τὸν Νεῖλον διὰ νὰ ἀκολουθρύσῃ τὸν Σελτάνον. ἔκαμε μὲ καράβια γεφύρι εἰς τὸν Νεῖλον, καὶ ἐπέρασε πρῶτον ὁ Γιανὲς Πασιᾶς μὲ ὀλίγους. καὶ πηδᾷ ὁ Σελτάνος, καὶ δίδει πόλεμον θαυμασὸν, καὶ εἰς ὀλίγον νὰ τὸν ἀφανίσῃ, ὅτι δὲν ἐδυώνοντο νὰ τὸν βοηθήσουν, διότι τὸ γεφύρι ἦτον ἀνθρώπους γεμάτον. ὁ δὲ γυναικάδελφος τοῦ Σελτὰν Σελήμη, ὡς εἶδε τὸν κίνδυνον τοῦ φουσάτου ὅτι ἀφανίζεται, ἐπέρασε κολύμπου μὲ Ταρτάρους διὰ βοήθειαν, ἐπέρασαν καὶ οἱ Γιανιτζάροι, καὶ ἔδωκαν πόλεμον ἀθρόθαύμασον. καὶ ὁ Σελτὰν ἔφυγε ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Γιανιτζάρων καὶ Ταρτάρων. καὶ ὁ Σελτὰν Σελήμης ἔμαθεν ὅτι μὲ ὀλίγους ἔφυγε, καὶ ἔστειλε κατόπιτου τὸν Μουσαφὰ Πασιὰν μὲ τὸν Καϊάρμπεη καὶ μὲ τὸν Καλσούτζη. καὶ ὁ Σελτὰν, ὡς εἶδεν ὅτι οἱ ἐδικοί του τὸν πολεμοῦν, ἐκρύφθη εἰς μίαν λίμνην γεμάτην βόρλα καὶ καλάμι, καὶ ἐχώθη εἰς τὸ νερὸν ἕως τὸ στῆθος, καὶ ἐγύρδευσαν πολλὰ καὶ δὲν τὸν ηὗραν. καὶ ἔταξαν μύρια χαρίσματα, ὅποιος τὸν δείξει,

καὶ σῶας μιαρὸς μοῦρος, ἀφεντὴς σὸς χωρίσῃ, ἤκουσε τὰ χαρίσματα, καὶ ἔδειξέ τον καὶ ἔπιασέ τον ὁ Μουσαφὰ Πασιὰς καὶ ἐχάρη. καὶ εἶδε τον καὶ ὁ Σελτὰν Σελήμης, καὶ ἔκαμαν τὰ φουσάτα τοῦ χαρᾶς μεγάλαις, καὶ ἠρώτησέ τον ὁ Σελήμης νὰ δείξῃ τὸν θησαυρὸν, καὶ εἶπε, δὲν ἠξεύρω. καὶ ἔκαμέ του μύρια μαρτύρια, καὶ ὑπέφερεν μεγαλοψύχως, καὶ τίποτε ποσῶς δὲν ἔδειξεν. ὦ τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀνδρείας. τότε ὥρισεν ἀπανθρωπα ὁ Σελήμης καὶ ἐκάθισεν τον εἰς μυλάϊ, καὶ ἐγύρισαν τον ὅλον τὸ Μισῆρι, καὶ τότε τὸν ἐκρέμασεν (ὦ τῆς ἀπανθρωπίας) εἰς τὰς ιά. τοῦ Ἀπριλλίου, καὶ ἔκλαυσαν τον πολλὰ ὅλον τὸ Μισῆρι. καὶ μετὰ τοῦτο ἐξόμαξαν ὅλοι οἱ τόποι, καὶ ἔδραμαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐθρησκεύησάν τον, ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνθυμήθη τὴν φιλίαν τοῦ Καϊάρμπεη, καὶ ἔκαμέ τον Αὐθεντὴ εἰς τὸ Μισῆρι. ὁ δὲ Γιανὲς πασιὰς ὑπερήφανεύθη πολλὰ, ὅτι τὸ ἤθελεν αὐτὸς, καὶ ἐσυμβουλεύθη μὲ τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ συκοφαντεῖ τὸν Καϊάρμπεη, πῶς εἶναι ὑπόβυλος, καὶ θέλει νὰ γένῃ Σελτάνος. καὶ ὁ Αὐθεντὴς ἐννόησε τὰ ψεύματα, καὶ ἐξεπέζει καταλεπτῶς τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ ἐφάνη ἡ ἀλήθεια πῶς ἐσυκοφάντησέ τον, καὶ ἔκοψε τὸν κεφαλὴν τοῦ Πασιᾶ ἐνώπιον παντὸς, διὰ νὰ μὴν τὸ κάμνῃ καὶ ἄλλοι ἄλλην φοράν. καὶ εἰς τὴν Συρίαν ἔκαμε τὸν Καλσούτζη διὰ τὴν πίστιν ὁποῦ τοῦ ἔδωκε. τὸ δὲ φουσάτον ἐλυπήθη πῶς τὸν ἔκαμε Αὐθεντὴν, πλὴν ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐσιώπησαν. ἦλθε γοῦν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἤυρε τὸν Κόσμον εἰρηνικὸν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ καλοῦ τοῦ Πυεμπασιᾶ, ὁποῦ τὸν ἄφηκεν Ἐπίτροπόν του. ὅμως λέγουσι τινὲς, ὅτι ὁ Ἀφεντὴς ἐσυμβουλεύθη νὰ μὴν τὸν κάμῃ ὁ υἱός του ὁ Σουλεϊμάνης καθὼς ἔκαμε αὐτὸς τὸν πατέρα του, καὶ ἔστειλέ του σῶα φόρεμα θαυμασὸν φαρμακωμένον. ὁ δὲ Σουλεϊμάνης ὁ υἱός του ἐνδύσε το πρῶτον σῶα του δεῖλον, καὶ ἐντοπὺς ἀπέθανε. καὶ ὁ Σουλεϊμάνης ὡς φρόνιμος ἐσιώπησεν. ὅταν δὲ ὑπῆγε ὁ Σελτὰν Σελήμης εἰς τὸ Μισῆρι, ὑπῆγε σῶας Ἑβραῖος εἰς τὸν Σελτὰν Σουλεϊμάνη, καὶ λέγει του ὅτι μέλλει νὰ βασιλεύσῃ. καὶ λέγει του, πότε; καὶ λέγει του εἰς γράμματα βλέπω, καὶ ἤ εἰς ξεῖς χρόνους, ἤ εἰς ξεῖς μῆνας. καὶ ὁ Σελτάνος εἶπεν. ἐὰν φανῇς ἀληθινὸς, θέλεις ἔχει τιμή. καὶ ἔδωκέ του γράμμα. ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης, ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, ἠθεύησεν ἀπὸ τὰ νεφρά, καὶ ἔξεχεν ὕλη πολλὴ, καὶ ὕστερον ζέση πολλὴ, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπέθανεν εἰς τὰς αφκ. Σεπτεμβρίῳ Μηνὶ, εἰς σῶα χωρίον τῆς Τζιρυλῆς, ἐκεῖ ὁποῦ ἐπολέμησε τὸν πατέρα του. ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, η. ἥμισυ, καὶ ἦτον χρονῶν, μς'.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σελτὰν Σελήμη. Βασιλεία Σελτὰν Σουλεϊμάνη υἱοῦ Σελήμη.

ΚΑὶ ἐβασίλευσεν ὁ Σελτὰν Σουλεϊμάνης νέος πολλά. καὶ ὑπῆγε ὁ Ἀστρονόμος Ἑβραῖος, καὶ ἐνθυμήθη τοὺς λόγους του, καὶ ἔδωκέ του χαρίσματα πολλά. καὶ ἠρώτησέ τον περὶ τῆς βασιλείας του, πῶς, καὶ πόσον θέλει βασι-

λεύσει. καὶ αὐτὸς, ὡς ἔχουν πάντα ἐχθροὺς τοὺς Χριστιανοὺς, εἶπέ τοι, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ θέλουν σὲ ἐπιβουλευθῇ, καὶ θέλουν χαλάσει τὴν βασιλείαν σου. καὶ ὁ Αὐθέντης κράζει τοὺς Πασιάδες, καὶ λέγει τους νὰ κόψουν ὅλους τοὺς Χριστιανούς. καὶ ὁ Πυριπασιᾶς δὲν ἄφηκε, μόνον εἶπεν. Ἀφέντη, περὶ βασιλείας εἶναι ἀπὸ Θεοῦ νὰ δοθῇ, καὶ ὅσα ὁ Θεὸς θέλει γίνονται, καὶ ἄνθρωπος δὲν δύνεται νὰ ἐναντιωθῇ. καὶ ἐπειδὴ ὁρίζεις, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἶναι ἐπίβουλοι, ἄφες ἡμᾶς τοὺς δούλους σου νὰ ἐξετάσωμεν καταλεπτῶς, καὶ ἐὰν τοὺς εὕρωμεν ἐπιβούλους, θέλομεν τοὺς θανατώσει μὲ γυναῖκες καὶ παιδία, εἰ δὲ καὶ εἶναι συκοφαντία, θέλομεν τοὺς ἀφήσει ὡς πιστούς σου δούλους. καὶ ἤρεσάν τοι οἱ λόγοι τοῦ Πυριπασιᾶ, καὶ ἐκόπη ὁ λογισμός του. ἔμαθε γοῦν ὁ Καλέντζης πῶς ἀπέθανεν ὁ Σουλτὰν Σελήμης, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Σουλεϊμάνης, καὶ ἐβουλεύθη νὰ ἀθετήσῃ τοὺς ὅρκους, ὁποῦ ἔκαμε τοῦ Σελὴμ, καὶ νὰ γένῃ βασιλεὺς τῆς Συρίας ὅλης, καὶ ἔπιασεν ὅλους τοὺς πρώτους Μαμαλούκους μὲ κολακείαις, καὶ ἤφερέ τους εἰς τὸ θέλημά του. ὁμοίως καὶ τοὺς Μώρους. ἔπεμψε καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς τὸν μέγαν Μάστορα, νὰ τοῦ δώσῃ λουμπάρδαις καὶ ἅρματα. ἔστειλε καὶ κρυφὰ Ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν Καϊάρμπεην νὰ ὁμοφωνήσουν νὰ γενοῦν Ἐξουσιασταὶ μόνοι τους, καὶ νὰ κόψουν τοὺς Τούρκους ὅλους. ὁ δὲ Καϊάρμπεης, ὡς ἐχθροὶ παλαιοὶ ὁποῦ ἦτον, δὲν ἔστερξε, καὶ κόπτει τοὺς Ἀποκρισιαρίους, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν Ἀφέντην ταχυδρόμον. καὶ ἔστειλε φουσάτα μὲ τὸν Καρὰτ Πασιᾶν, καὶ ὁ Καλέντζης ἔφυγε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐπλάκωσέ τον ὁ Καρατπασιᾶς. καὶ στανικῶς του κρούει πόλεμον φοβερὸν, καὶ ἐσφάγη εἰς τὸν πόλεμον μὲ ὅλον του τὸ φουσάτον. καὶ ἦλθεν ὁ Καρατπασιᾶς εἰς τὸν Ἀφέντην μετὰ νίκης, καὶ ἐστερεώθη ὁ Καϊάρμπεης περισσότερον ὡς πιστός. τὸν δὲ, β'. χρόνον, ἤγουν εἰς τοὺς ᾳφκά. ἐσύναξε φουσάτα ὁ Αὐθέντης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μπελιγράδι καὶ ἐπῆρέ το. καὶ ἦλθε μὲ μεγάλην χαρὰν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. καὶ πάλιν εἰς τοὺς ᾳφκβ'. ἐσύναξε φουσάτα διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ εἶχε διὰ ξηρᾶς χιλιάδας, σ'. διὰ δὲ θαλάσσης, σό. καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥόδον χωρὶς τὸ θέλημα τῶν Πασιάδων, διότι ἐφοβοῦντο νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν τὴν πάρῃ, καθὼς καὶ ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης. ἐπῆγε γοῦν καὶ ἐσέβη εἰς τὸ Νησὶ τῆς Ῥόδου, καὶ εὔγαλε ταῖς λουμπάρδαις καὶ ἐπολέμα τὸ Κάστρον. καὶ οἱ Ῥοδῖται ἐπολεμοῦσαν ἀνδρειωμένα, καὶ ἐγίνετο πολὺς θάνατος καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. δὲν ἐδυνήθησαν γοῦν οἱ Τοῦρκοι νὰ σιμώσουν εἰς τὸ Κάστρον ποσῶς, καὶ ἐλυπεῖτο ὁ Ἀφέντης πολλὰ, ὅτι ἔπεσε καὶ εἰς τὸ φουσάτον ἀσθένεια, καὶ ἀπέθεναν καθημερινῶς. ἔστειλε καὶ ὁ Καϊάρμπεης ἀπὸ τὸ Μισῆρι σαράντα καράβια μὲ ἀναγκαῖα ἅρματα τοῦ πολέμου, καὶ οἱ πτωχοὶ οἱ Ῥοδῖται βοήθειαν ποθὲν δὲν εἶχαν. καὶ ὁ Πάπας εἶχε τότε κάτεργα καὶ καράβια, καὶ Λαὸν ἕως τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἠνάγκασέ τον πολλὰ ὁ Καρδινάλης ντὲ Μένδιτζης, ὁποῦ ἔγινε Πάπας ὕστερον, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ στείλῃ βοήθειαν τῆς ἀθλίας Ῥόδου, καὶ ἦσαν πολλὰ ἀπελπισμένοι. ὅμως μίαν ἡμέραν ἐκαθέζοντο ὁ Μέγας Μάστορας, ὁ Μαρτηνέγκος, ὁποῦ ἦτον εἰς πολέμους, καὶ μηχανὰς θαυμαστὸς, καὶ ὁ Φρὰ Μιράγιας, καὶ εἶπεν ὁ Μαρτηνέγκος, ὅτι ἂς πολεμῇ ὁ Τοῦρκος ὅλην του τὴν

ζωὴν

ζωὴν, δὲν κάμνει τίποτε, ὅτι εἶναι ἄτεχνοι καὶ βάρβαροι. ἀμὴ ἐὰν ἔκαμνε μίαν τέχνην, ἔπερνέ το τὸ Κάστρον. ὁ δὲ Φρὰ Μιράγιας τὸν ἐρώτησε τίς εἶναι ὁ τρόπος; καὶ ὁ Μαρτηνέγκος ἐθάρρησεν ὅτι εἶναι πιστὸς, καὶ εἶπε τὸ μυστήριον. ὅτι ἂν ἤθελε σκάψῃ τὸ χῶμα νὰ τὸ κάμῃ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ Κάστρον, καὶ νὰ βάλῃ ταῖς λουμπάρδαις νὰ πολεμῇ ἀπὸ ὑψηλὰ, καὶ οἱ Ῥοδῖται δὲν θέλουν δυνηθῇ νὰ πολεμοῦν, καὶ πέρνειτο τὸ Κάστρον. καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν, καὶ ὑπῆγεν ὁ Φρὰ Μιράγιας εἰς τὸ σπῆτί του, ἐσέβη ὁ Διάβολος εἰς τὸν νοῦν του, καὶ γράφει χαρτὶ, καὶ ῥίχνει το μὲ σαγίταν ἔξω. καὶ εἶδετο ὁ Ἀφέντης, καὶ τὴν νύκτα ἔκαμε τὸ βουνὸν, καὶ ἐπολέμα ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸ ταχὺ ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μέγας Μάστορας, καὶ ὁ Μαρτηνέγκος ἐθαύμασαν, καὶ ἐξέταζαν πόθεν καὶ ἀπὸ ποῖον ἔγινε τοῦτο. ὁ δὲ Μαρτηνέγκος εἶπε τοῦ Μεγάλου Μαστόρου. ἄλλος δὲν τὸ εἶπε, μόνον ὁ Φρὰ Μιράγιας. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔπεμψαν καὶ ἐπαίδευσάν τον, καὶ ὡμολόγησεν ὅτι, καὶ ἀπὸ πρῶτα ἤμουν ἐπίβουλος. καὶ ἐν ταύτῳ τὸν ἐφούρκισαν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη. καὶ οἱ Τοῦρκοι εἶπαν. προτήτερα ἔπρεπε νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ, ἀμὴ τώρα δὲν γλυτώνετε ἀπὸ ἡμᾶς. ὁ δὲ Μέγας Μάστορας καὶ ὁ Μαρτηνέγκος, ὡς εἶδαν οὕτως, ἔστειλαν ὅτι νὰ δώσουν τὸ Κάστρον, καὶ τὰ ἅρματα καὶ ταῖς λουμπάρδαις νὰ πάρουν μετὰ κάτεργά τους. καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἀπομείνῃ, ὅποιος θέλει νὰ ὑπάγῃ, καὶ νὰ μὴ τὸν πειράξῃ τινάς. ὁ δὲ Αὐθέντης ἔστερξέ τα ὅλα, καὶ ἔδωκε καὶ ὁρισμὸν καὶ ὑπῆγαν οἱ Ἀποκρισιάριοι εἰς τὸν Μέγαν Μάστορα, καὶ ἐν ταυτῷ ἐγύμνωσαν τὴν Ῥόδον τὴν καλὴν καὶ περίφημον, τὴν καλλωπισμένην ὡς νύμφην, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὰ κάτεργα ὅσοι ἤθελαν, καὶ ἔπιασαν τὴν Μάλταν, καὶ ἔκτισαν ἐκεῖ Κάστρον, καὶ νέαν Ῥόδον τὴν ὠνόμασαν. ὁ δὲ Αὐθέντης ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἔκαμέ τον Ἱμαρέτι. καὶ ἦτον Δεκεμβρίου, κέ. καὶ ἦλθέ του λόγος πῶς ἀπέθανεν ὁ Καϊάρμπεης ὁ τοῦ Μισηρίου Αὐθέντης, καὶ ἔστειλε τὸν Ἀματπασιᾶν. καὶ ὡσὰν ὑπῆγεν ἠθέλησε νὰ γένῃ Ἀφέντης, καὶ μαθαίνουν το οἱ Τοῦρκοι, καὶ κόπτουν τον. καὶ ἔστειλαν τὸ μήνυμα εἰς τὸν Ἀφέντην, καὶ ἔστειλε τὸν Ἰμπραΐμ πασιᾶν. καὶ εἰς τοὺς ᾳφκστ'. ἐκίνησε κατὰ τοῦ Οὔγγρου, καὶ ἐπέρασε τὸν Σάβα ποταμόν. ἐπολέμησε τὸ Βαρτὰν Κάστρον, καὶ ἐπῆρέ το διὰ, κ'. ἡμέρας, ὅτι ἐπροσκύνησεν. οἱ δὲ Γιανιτζάροι, ὡσὰν ἐσέβηκαν μέσα, ἔκοψαν τὸν Λαὸν χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως. καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Δράβα, καὶ ἐπῆρε τὸ Κάστρον ὡραῖον, ὅτι ἐπροσκύνησε. καὶ μετὰ, ιγ'. ἡμέρας ἔσμιξαν μὲ τὸν Ῥήγα τῶν Οὐγγρῶν, καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ἐσφράγησαν πολλοὶ, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀπὸ λουμπάρδαις καὶ τουφέκια. καὶ ἐνικήθη ὁ Ῥήγας, καὶ ἔφυγε. μετὰ δέκα ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ῥηγὸς εἰς τὸ Μουντάνον, καὶ ἦτον ἔρημον, μόνον ὀλίγοι Ἑβραῖοι, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφυγαν, καὶ ἐπῆρέ το· καὶ ἐκάθισε μέσα, καὶ ἔκαψέ το ὅλον, μόνον τὸ Παλάτι ἄφησε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μὲ λαμπρὰν νίκην. ἤφερε καὶ δύο Στάτουαις προύντζιναις, ὁποῦ ἦσαν τοῦ Ῥηγὸς τῶν Οὐγγρῶν. εἰς δὲ τοὺς ᾳφλζ'. ἔκαμε μάχην μὲ τοὺς Βενετίκους, καὶ ὑπῆγεν ἡ ἁρμάδα εἰς τὴν Πουλίαν, καὶ εἰς τοὺς Κορφοὺς, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἔλαβεν αἰχμαλωσίαν ἀπὸ τὰς

Χώ-

Χώρας, καὶ ἀπὸ τὴν Κεφαληνίαν, καὶ ἐρήμωσάν τας. καὶ ἦσαν πρῶτοι τῆς Ἁρμάδας ὁ Τουλφιμπασιᾶς, καὶ ὁ Χαριατιμπασιᾶς. καὶ ἐπολέμησαν τοὺς Κορφοὺς πολλὰ, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμαν, μόνον ἔβαλαν φωτίαν καὶ ἔκαψαν παλάτια, ὀσπήτια, ἐργαστήρια, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ Ἐκκλησίας. καὶ ὑπῆγεν ἡ Ἁρμάδα εἰς τὴν Πόλιν, ὅτι ὁ χειμὼν ἐσύμωνε. καὶ ὑπῆγε λόγος εἰς τὰς, ιδ'. τοῦ Σεπτεμβρίου, εἰς τὸ Ναύπλι, ὅτι εἶναι μάχη. καὶ ἦτον Μπάϊλος τότε καὶ Καπετάνιος Ναυπλοίου Βιτόρος Γαρζόνης, καὶ ἔπεμψε τὸν ἀνδρειομένον Μποζίκην, καὶ ἐκούρσευσεν ἀπὸ τὰ χωρία σιτάρι, ζῶα, καὶ τροφήματα. καὶ πάλιν οἱ Τοῦρκοι ἔδραμαν εἰς τὰς Χώρας τοῦ Ναυπλοίου, καὶ ἔκοψαν ἀνθρώπους καὶ ζῶα, καὶ ἐπῆραν ἄνδρας καὶ γυναῖκας. καὶ μετέπειτα ἐπῆγεν ὁ Κασιμπασιᾶς εἰς τοὺς πύργους τοῦ Καστρίου. καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς πάρῃ, καὶ ἔκαψέ τους, καὶ ἐπαραδόθησαν, διὰ νὰ μὴν καγοῦν. καὶ πολλοὶ ἔπεσαν κάτω μὲ σχοινία, καὶ ἐσκλαβώθηκαν διὰ νὰ μὴν πεθάνουν, τότε ἐπῆρε καὶ τοὺς Παλαιολόγους, τὸν κὺρ Ἀνδρόνικον, τὸν κὺρ Νικόλαον, τὸν κὺρ Θεόδωρον, καὶ τὸν κὺρ Δημήτριον, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἔκοψε τὰ κεφάλιά τους, καὶ τότε παρεδόθη καὶ τὸ Θερμίσι. καὶ ἡ Ἁρμάδα, ὅταν ὑπήγενεν, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν καὶ ἐπῆρέ την, εἰς τοὺς ᾳφλζ'. ἐν Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, καὶ ἄφηκέ την ἔρημον, καὶ ἄλλα Νησία, καὶ ἐφόρτωσεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ἡ μάχη ἐκράτειε χρόνους γ'. καὶ ἐπολεμοῦντο τὰ δύο Κάστρη, τὸ Ναύπλοιον, καὶ ὁ Μονεμβασία, καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ Χριστιανοί. διότι τόσοι Τοῦρκοι ἦτον, ὅτι ἕνας Χριστιανὸς εἰς χιλίους Τούρκους ἐμετρεῖτο. ἀπέθαναν γοῦν εἰς τὸ Ναύπλοιον ζ'. χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, ὅτι δὲν εἶχαν νερὸν, καὶ ἔπιναν βλυχὸν, καὶ τῆς ὥρας ἐμαύριζαν καὶ ἀπέθεναν. καὶ ὅσοι ἔζησαν, ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Ἥλιος πλέον δὲν ἔβλεπαν ἕως τὴν ἄυριον. καὶ πολλοὶ ἔκαμαν καὶ δέκα ἡμέρας, ὁποῦ δὲν ἔφαγαν, μόνον χόρτα. καὶ οἱ πόλεμοι δὲν ἔπαυαν. καὶ ἐσκοτώθη ὁ θαυμαστὸς ἄνθρωπος καὶ ἀνδρειομένος κὺρ Βρετὸς ὁ Μποζίκης, ὅτι τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν πλάτην μὲ τὸ τουφέκι. καὶ λέγουν, ὅτι ἀπὸ τὰς πολλὰς νίκας ὁποῦ ἔκαμνεν, ἐφθόνησέ τον ὁ Γουβερναδόρος Αὐγουστὴς Κλουζὸς Φράγγος, καὶ ἔβαλεν ἄνθρωπον καὶ ἐσκότωσέ τον τῇ μεγάλῃ, ε'. καὶ ἔγινε μέγας θρῆνος εἰς τὸ Ναύπλοιον. καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐχάρηκαν καὶ ἔδωκαν λουμπάρδαις, καὶ τότε οἱ Τοῦρκοι ἔδραμαν εἰς τὸ φουσάτον τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔκοψαν πολλοὺς, καὶ ἦλθαν ἕως τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου. τότε εὐγῆκεν ὁ γενναιότατος κὺρ Δομένιγος ὁ Μποζίκης ἀπάνω τους, καὶ ἄλλους ἔκοψε, καὶ ἄλλους ἐκρέμνισε, καὶ ἐλευθέρωσε πολλοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τουρκῶν. καὶ μετὰ ἕνα χρόνον εὐγῆκε πάλιν ὁ κὺρ Δομένιγος μὲ τὸ φουσάτον, καὶ ἕνας Τοῦρκος μὲ τουφέκι κρυμμένος τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἀπέθανεν, καὶ ἤφεραν τον μέσα, καὶ ἀπέθανεν ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ ἔγινε μέγας θρῆνος εἰς ὅλους. καὶ οἱ Βενέτικοι πλέον ὡσὰν δὲν ἐδύνοντο νὰ πολεμοῦν, ἔστειλαν Ἀποκρισιάριον, καὶ ἔδωκαν τὰ δύο θαυμαστὰ Κάστρη, τὸ Ναύπλοιον, καὶ τὴν Μο-

νεμβασίαν, καὶ γ'. χιλιάδας χρυσᾶ, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην. καὶ εἰς τοὺς ᾳφμ'. Νοεμβρίῳ, κα'. ἔδωκε τὸ Ναύπλοιον Ἀλέξανδρος ὁ Κονταρὴς τοῦ Κασιμπασιᾶ. καὶ Νοεμβρίῳ, κδ'. τὴν Μονεμβασίαν, καὶ ἐπῆραν ταῖς καμπάναις καὶ τὰ ἅρματα. ἔμειναν δὲ εἰς τὰ Κάστρη πολλοὶ Ἱερωμένοι καὶ Λαϊκοὶ εἰς τὸν Τοῦρκον, καὶ ἔκαμεν τοὺς ἐλευθέρους. εἰς δὲ τοὺς ᾳφνγ'. ἐπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐπροϋπάντησέ τον, καὶ ὥρισε καὶ ἔπνιξάν τον. ἔστειλε καὶ εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἔπνιξε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μουσταφᾶ πασιᾶ, καὶ ἔγινε μέγας θρῆνος. καὶ εἰς τοὺς ᾳφξς'. ἐστράτευσεν εἰς τὴν Οὐγγρίαν. καὶ εἰς τὰς, κς'. τοῦ Σεπτεμβρίου ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὸ Σεὶ γεφύρι, ὁποῦ τὸ ἐπολέμα μὲ τὸ φουσάτον. καὶ μετὰ δύο ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ ἐπῆραν τον, καὶ ἦτον ὁ Μεχμὲτ πασιᾶς ὁποῦ τὰ ἐκυβέρνα. καὶ ἔστειλαν ταχυδρόμους εἰς τὸν υἱόν του τὸν Σελήμην, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸ φουσάτον, καὶ ἐπῆρέ το καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Σουλεϊμάνη. Βασιλεία Σουλτὰν Σελήμη υἱοῦ αὐτοῦ.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Σουλτὰν Σελήμης. καὶ ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰ φουσάτα, ἤφερε καὶ τὸ λείψανον τοῦ πατρός του, καὶ ἔθαψέ το εἰς τὸ Ἱμαρέτι του. ἐβασίλευσε χρόνους, μζ'. καὶ εἰς τοὺς ᾳφό. ὁ Σουλτὰν Σελήμης ἔκαμε μάχην μετὰ τῶν Βενετίκων. καὶ ἔκαμε μεγάλην ἁρμάδα, ἕως τριακόσια καράβια μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ἐπῆρε καὶ δύο μεγάλα καράβια Βενέτικα, ὁποῦ εὑρέθησαν εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ἐξέβη Ἀπριλλίου, ζ'. καὶ ἦσαν τρεῖς Πασιάδες, ὁ Μπιαλιπασιὰς, ὁ Ἀλιπασιὰς, καὶ ὁ Μουσταφαπασιάς. καὶ ἐδιάβη ὁ Μπιαλιπασιᾶς εἰς τὴν Τῖνον, ἀμὴ δὲν τὴν ἐπῆρε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Χῖον. καὶ ἔσμιξεν ὅλη ἡ ἁρμάδα καὶ ἐδιάβη εἰς τὴν Ῥόδον, ἔπειτα εἰς τὸν Φοίνικα. καὶ τὸν Γούνιον ἦλθαν εἰς τὴν Λαιμισὸν, καὶ ἔκαψάν την. ἔπειτα ἦλθεν εἰς ταῖς Ἁλικαῖς, καὶ εὔγαλε φουσάτα ἡμέραις, γ'. καὶ ἔβαλε καὶ ἔκαψέ ταις, καὶ τὸν Λάρνακα. ἔπειτα ἄρχησαν καὶ αἰχμαλώτισαν τὰ χωρία, καὶ εἴτι ἤφερναν, ἔβαναν τα εἰς τὰ καράβια, καὶ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὴν Καραμανίαν. καὶ τῶν ταῦτα ὑπῆγεν ὁ Μπιαλιπασιᾶς μὲ κάτεργα εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἤφερε φουσάτα. καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀμόχουστον, ἔπειτα εἰς τὸν Φοίνικα. καὶ ἔμεινεν ὁ Μουσταφαπασιᾶς καὶ ὁ Ἀλιπασιᾶς, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἀπέκλεισαν τὴν Λευκοσίαν μὲ φουσάτα ἀναρίθμητα, καὶ ἐπολεμοῦσάν την ἀπὸ ἕξη τόπους. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Μπιαλιπασιᾶς μετὰ κάτεργα ἀπὸ τὴν Ῥόδον, καὶ τίς δύνεται νὰ γράψῃ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον; πλὴν λέγουν καθολικὰ, ὅτι ἡ Λευκοσία ποσῶς δὲν ἐπολέμησε, μόνον εἶχαν παραγγελίαν ὅτι νὰ μὴν πολεμοῦν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἁρμάδα τῶν Βενετίκων. καὶ ὁ καιρὸς ἐμπόδισεν, ἢ ὁ Θεὸς τὴν ἁρμάδα, καὶ δὲν ἦλθε, καὶ ἐπῆραν τὴν τὴν Λευκοσίαν εἰς τὰς, θ'. τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπολεμοῦσαν ἡμέρας, μ'.

καὶ εὑρέθη ὁ Καραμάμπεης ὁποῦ ἐφύλαγε τὴν μίαν μερέαν τῆς Λευκοσίας, καὶ ἐκοιμήθη ἡ βίγλα τοῦ Κάστρου, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσέβηκαν οἱ Τοῦρκοι εἰς τὴν Λευκοσίαν, καὶ ἔκαμαν μεγάλην σφαγὴν καὶ αἰχμαλωσίαν εἰς τοὺς Κυπριώτας, τόσον ὅτι ἐβρώμησεν ὁ Κόσμος ἀπὸ τοὺς ἀπεθαμμένους. καὶ τίς δύνεται νὰ μετρήσῃ τὴν σκλαβίαν ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδίων; ὦ καὶ τί μέγας θρῆνος ὁποῦ ἔγινεν. ὁποῦ ἐχωρίζοντο ἡ μάννα ἀπὸ τὰ παιδία, οἱ ἄνδρες ἀπὸ ταῖς γυναῖκες, οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ ἔγινε τόση παραχώρησις Θεοῦ. ὦ Κύριε ἐλέησον τὸ πλάσμα σου. καὶ εἰς ὀλίγον παρεδόθη ἡ Κυρηνία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδάβη ὁ Μουσταφὰ Πασιᾶς εἰς τὴν Ἀμόχωστον. καὶ μετέπειτα ἦλθαν οἱ δύο Πασιάδες μὲ ὅλα τὰ καράβια, καὶ ἐπολεμοῦσάν τὴν ἀπὸ ἕξη μερίαις. καὶ εἰς τὰς, ϛ'. τοῦ Ὀκτωβρίου ἐμίσευσεν ἡ ἁρμάδα. τότε ἐκάη καὶ τὸ Γαλιοῦνι τοῦ Μεχμὲτ Πασιᾶ. καὶ ἦτον καραβοκύρις ὁ Σουλεϊμὰν Ῥεΐζης· καὶ εἶχε μέσα πολὺν βίον, καὶ δὲν ἐγλύτωσε κανεὶς, μόνον ὁ καραβοκύρις καὶ ὁ γραμματικὸς ὁποῦ ἦτον ἔξω. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν ἡ ἁρμάδα εἰς τὰς, ιά. τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὴν Πόλιν μὲ ἀναρίθμητον αἰχμαλωσίαν. καὶ ὁ Μουσταφὰ Πασιᾶς ἔμεινε καὶ ἐπολέμα τὴν Ἀμόχωστον. καὶ ἔκαμε τόσον πόλεμον ἡ Ἀμόχωστος δυνατὸν καὶ θαυμαστὸν, ὅτι ἐὰν ἤθελαν στείλῃ οἱ Βενέτικοι βοήθειαν, δὲν τὴν ἔπερναν. καὶ ἐσώθη τὸ βοτάνι, καὶ τὰ τροφήματα, καὶ ἐπῆρέ τὴν εἰς τοὺς ᾳφοά. Αὐγούστου, ά. καὶ ἔγδαρε τὸν Ἀφέντην ὁ ἀδάκριτος Μουσταφὰ Πασιᾶς, καὶ τοὺς ἄλλους πρώτους, καὶ ἄλλους ἐπῆρε σκλάβους. καὶ τοὺς Ῥωμαίους ἄφησεν εἰς τὸ Κάστρον, καὶ τὴν Φράγγικην Ἐκκλησίαν ἔκαμεν Γιμαρέτι, καὶ ἔλαβε Κατὴν καὶ καστροφύλακας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν. ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν εἰς τὸν Ἀφέντην, καὶ τὸν ἐδέχθη καλῶς. λέγουσι δὲ, ὅτι ὅσος Λαὸς ἠχμαλωτίσθη νὰ ἦσαν, τ'. χιλιάδες μικροὶ, τρανοὶ, καὶ διεσκορπίσθησαν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. καὶ ὅσοι ἐσφάγησαν ἦσαν ἕως χιλιάδες, μ'. ὥρισαν δὲ οἱ Βενέτικοι τὴν Κύπρον χρόνους ἐννενῆντα ἑπτὰ, καὶ ἐπῆραν τὴν ἀποθανόντος τοῦ Ῥεγάτζου. ἐν ἔτει ᾳυδ'. ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἀπ' ἐδὼ γράφομεν τινὰς ἀκαταστασίας, ὁποῦ ἐσυνέβηκαν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. μετὰ τὸν κὺρ Παχώμιον ἔγινε Πατριάρχης ὁ κὺρ Θεόληπτος, καὶ ἐπέρασεν εἰρηνικὰ καὶ κατὰ Θεὸν, καὶ εἰς τὸν καιρόν του ἔπαυσαν τὰ σκάνδαλα. ἔπειτα ἔγινεν ὁ κὺρ Γερεμίας, ὁ ὁποῖος ἦτον Μητροπολίτης Σοφίας. ἐψηφίσθη γοῦν παρὰ τῆς Συνόδου, καὶ ἦτον ἀπὸ τὰ Γωάννινα, ἀπὸ τὴν χώραν ὀνομαζομένην Ζίτζαν. καὶ ἦτον καλογερικὸς, καὶ ἄνθρωπος φρόνιμος. καὶ εἰς τὸν καιρόν του ἦτον ὁ κὺρ Μανουὴλ ὁ μέγας Ῥήτωρ, ἄνθρωπος σοφὸς, καὶ λόγιος, καὶ ἐνάρετος, καὶ ἄλλοι Κληρικοὶ καλοὶ, καὶ ἐκυβέρνησαν τὴν Ἐκκλησίαν. ἐσυνέβη δὲ καὶ εἰς αὐτὸν σκάνδαλον ἀπὸ τοὺς Κληρικοὺς, τοὺς ἀφανιστὰς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ. διότι ὁ κὺρ Γερεμίας ἦτον ἄνθρωπος καλογερικὸς, πλὴν ἀγράμματος, καὶ ἄπειρος παιδεύσεως. ἠθέλησε γοῦν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ νὰ ἰδῇ καὶ τὸ Ἅγιον Φῶς. καὶ ὡς ὑπῆγεν,

ἔκαμε καιρὸν νὰ ἔλθῃ, ὅτι οἱ καιροὶ ἐναντιώθησαν. λοιπὸν οἱ Θεοκάπηλοι Κληρικοὶ εὔγαλαν Νόμου κεφάλαιον, ὅτι ὅποιος Ἀρχιερεὺς λείπει ἀπὸ τὴν Ἐπαρχίαν του ἕξη μῆνες, νὰ κάμνουν ἄλλον. καὶ συναθροίζονται, καὶ εὑρίσκουν ἕνα Μητροπολίτην Σωζοπόλεως, Γωαννίκιον ὀνόματι, καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἔκαμάν τον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. ὁ δὲ Λαὸς καὶ οἱ Ἄρχοντες ἔγιναν ἐναντίοι πολλὰ, καὶ ἔγινε σύγχυσις πολλὴ, διότι ἐχειροτόνησεν ὁ Γωαννίκιος Ἀρχιερεῖς, καὶ ἦσαν βοηθοί του, καὶ οἱ Κληρικοὶ ἦσαν ἐναντίοι. ἦλθε γοῦν ἀπὸ τὴν Γερουσαλὴμ ὁ Κὺρ Γερεμίας, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν Χρυσοπηγὴν, εἰς τὸν Γαλαταῦ. καὶ ἦλθαν οἱ Ἄρχοντες καὶ ὁ Λαὸς ὅλος καὶ ἐπροσκυνήσαν τον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἀφέντην τὸν Σουλτὰν Σουλεϊμάνην, καὶ ἐβόησαν, ὅτι τὸν Γερεμίαν θέλομεν. καὶ ὁ βασιλεὺς ὡς δικαιότατος ἔδωκέ τους ὁρισμὸν καὶ ἐκάθησεν ὁ Κὺρ Γερεμίας, καὶ ὁ Γωαννίκιος εὐγῆκεν. ἐσυναθροίσθη γοῦν Σύνδος Ἀρχιερέων πολλὴ καὶ μεγάλη, καὶ ἐκάθηραν καὶ ἀφώρισαν τὸν Γωαννίκιον, καὶ εὐγῆκεν ἀφωρισμένος μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὸν Ἅγιον Γωάννην, εἰς τὸ Νησὶ πλησίον Σωζοπόλεως. καὶ εὔγαλάν τον, καὶ ἐδιάβασάν του εὐχὰς, ἀμὴ δὲν ἐσυγχωρήθη. καὶ ὑπήγενεν ὁ Κόσμος νὰ τὸν βλέπουν, καὶ οἱ Πατέρες ἐβαρέθηκαν, καὶ ἔβαλάν τον εἰς τὰ θεμέλια τοῦ τείχου, καὶ ἐκεῖ εἶναι ἕως τοῦ νῦν. λοιπὸν ὁ Γερεμίας ἐβουλήθη νὰ κάμῃ Μοναστῆρι, καὶ ἔπερνεν ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς ὁποῦ ἐγίνοντο δῶρα, καὶ αὐτὸς ἄνοιξε θύραν εἰς τὰ Σιμωνιακὰ, εἰς τὸν καιρὸν τῶν Τουρκῶν. καὶ ἔκτισε τὴν Μονὴν τοῦ Σταυρονικήτα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ εἶναι ἕως τοῦ νῦν. ὑπῆγε γοῦν εἰς τὴν ζήτην, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ καθ' ὁδὸν ἄναψε τὸ σπῆτι ὁποῦ ἐπέζευσαν, καὶ ἐκάηκεν ἡ κατούνα του, καὶ ὁ σάκκος ὁ θαυμαστὸς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλοι ὁρισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας. ἀπέθανε γοῦν ὁ Κὺρ Γερεμίας εἰς τὴν ἐπάνοδον, εἰς τὴν Φράντζαν, καὶ ἐτάφη ἐντίμως, καὶ ἀρχιεράτευσε χρόνους, λή. καὶ περισσότερον. καὶ ἔγινε Σύνοδος, καὶ ἔκαμαν Πατριάρχην τὸν Κὺρ Διονύσιος Μητροπολίτην, ὄντα Νικομηδείας, καὶ ἐσυνέργησαν οἱ Γαλατιανοὶ, διότι καὶ αὐτὸς Γαλατιανὸς ἦτον, γέννημα καὶ θρέμμα. καὶ οἱ περισσότεροι Ἀρχιερεῖς δὲν τὸν ἤθελαν, οὔτε οἱ Πολῖται Ἄρχοντες, μόνον ὁ Κατακουζηνὸς ὁ Μονοραῖτος. καὶ μὲ πολλαῖς τέχναις τοῦ Μονοραίτου, ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ἐπιτήδειος καὶ γνωστικὸς εἰς ὅλα, ἔγινεν ὁ Κὺρ Διονύσιος. καὶ ἐπέρασε μερικὸν καιρὸν εἰρηνικὸς, καὶ ἔπειτα ἐσυνέβηκάν τον σκάνδαλα πολλά. καὶ ἡ αἰτία ἦτον ὁ Κὺρ Μητροφάνης. διότι αὐτὸς ἦτον ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, ἀπὸ τὸ χωρίον, ὁποῦ εἶναι ἀντίπερα τοῦ Κυνηγοῦ, ὁποῦ λέγεται τώρα Χὰς κιοί. καὶ ὁ πατήρ του ἦτον Βούλγαρος ἀπὸ τὰ Κάνενα, Βωγομῦλος, ὡς ἐβεβαίωναν οἱ Γέροντες, εἰς τὴν Αἵρεσιν. ἐπανδρεύθη γοῦν εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, καὶ ἐπῆρε μίαν δουλεύτριαν τοῦ Σκουταρᾶ, καὶ ἦτον κεραμιδᾶς, καὶ ἔκαμε τὸν Μιχάλην, καὶ ἄλλα πολλὰ θηλυκά. καὶ τοῦτος ὁ Μιχάλης ἔγινε Καλόγηρος, καὶ μετωνομάθη Μητροφάνης, καὶ ἠθέλησε νὰ γένῃ Διάκονος, καὶ ὁ Γερεμίας ὁ Πατριάρχης ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ, μή-

τε νὰ τὸν δεχθῇ διὰ Ὑποδιάκονον. καὶ αὐτὸς ὡς εἶδε τὸν κὺρ Ἱερεμίαν ἐναντίον τε, ἐλάλησε· τίς εἶναι ἡ αἰτία, ὅπου δὲν με χειροτονεῖς; καὶ τότε ἐλάλησαν πολλοὶ κατ' αὐτοῦ πολλὰ ἄφρεπα. καὶ τότε ὑπῆγε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Λαύραν, καὶ οἱ πατέρες ὑπῆγαν ἔξω, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν διὰ Καλόγηρον τῆς Μοναστηρίας καλόγως καὶ δι' κανόνας. καὶ ἕκαμάν το διὰ νὰ τὸν ἔχωσι εἰς τὴν ζητείαν τῆς Κωνσαντινόπολεως ὁδηγόν. καὶ ὁ Μητροφάνης, ὡσὰν ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ Ἱερεύς, διῆκον ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ βάλλει τὸν πατέρα τε εἰς ἐκείνας τὰς Τύρκας, ὅπου εἶχε φίλας διὰ τὰ κεραμίδια ὅπου τὰς ἐπώλειε, καὶ καλεῖ τὸν κὺρ Ἱερεμίαν τὸν Παζιάρχη νὰ τὸν συγχωρέσῃ, καὶ νὰ τὰ δώσῃ καὶ τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν Ἐκκλησίαν. καὶ σανικῶς ὁ κὺρ Ἱερεμίας ἔδωκε τὴν χώραν καὶ ἐλειτούργα, πλὴν ἀφώεισεν ὅποιος τὸν συμφορέσῃ. καὶ ὅπως ἔκαμε μόνος πολλὰς χρόνας, ὅπου δὲν τὸν ἐσυμφόρεσαν, ἕως ὅπου ἀπέθανεν ὁ Ἱερεμίας. καὶ εἶχε φιλίαν πολλὴν μὲ τὸν Κὺρ Διονύσιον. καὶ ὡσὰν ἔγινε Παζιάρχης, ἔκαμέ τον Ἐφημέριον, καὶ ἐχειροτόνησέ τον Καισαρείας. καὶ συμβουλεύει ὁ Μητροφάνης, ὅτι νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πάπαν διὰ ἐλεημοσύνην, καὶ πῶς νὰ σωτύχῃ καὶ θρόνου τῆς Ἐκκλησίας καλωσύνην. καὶ πέρνει γράμματα ὡς Ἔξαρχος, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ μὲ πίστιν τὴν Βενετίκων, ὅπου ἐξέταξαν μὲ τὴν καλὴν τάξιν ὅπου ἔχουν, ἔδωκάν τε βεβαιωτήριον γράμμα, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν Πάπαν. καὶ ἔκαμεν εἴτι ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε. καὶ ἐσέρξέ τον, καὶ ἐμνημόνευσέ τον, καὶ εἶπε πῶς ὁ Διονύσιος ὁ Πατριάρχης τὸν ἔστειλε, καὶ εἶναι εἰς αὐτὸ ὅπου ὁμολογεῖ ὁ Πάπας, καὶ σέργειτο καὶ ὁ Πατριάρχης Διονύσιος. καὶ ἔδωσέ τε συνεργεσίας καὶ γραφάς, καὶ ἦλθε ὀπίσω. καὶ ἐμαθάντο οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ εἰχάντον ὡς Διάβολον. καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ Γιάννινα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μετέωρον, καὶ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε διὰ Χεισιανὸν, ἀλλὰ μήτε εἰς τὸ Μοναστῆρι τὸν ἀνέβασαν. ὑπῆγε γὰν εἰς τὴν Κωνσαντινόπολιν. καὶ ἔγινε σύγχυσις εἰς τὸν λαὸν πολλή. καὶ ἐσωάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔγινε Σωόδος νὰ καθήρῃ τὸν Διονύσιον. καὶ ὁ κὺρ Διονύσιος εἶπεν, ὅτι ἐγὼ δὲν τὸν ἔστειλα εἰς τὸν Πάπαν. καὶ τότε ἡ τεχνιέντως τὸ ἔκαμαν, ἢ ἀληθῶς ἦτον, ἐκάθηραν τὸν Μητροφάνην, καὶ ἔδωκάν τε τὴν Παροναξίαν ἐξαρχικῶς εἰς ἀνάπαυσιν. καὶ μετέπειτα ἐσυγχώρησεν ὁ κὺρ Διονύσιος τὸν Μητροφάνην, καὶ ἦτον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εἶχε Μοναστῆρι, πέραν εἰς τὴν Χάλκην, τὴν Ἁγίαν Τριάδα. λοιπὸν εἰς τὰ πολλὰ σκάνδαλα τῆς Σωόδου ἔδωκεν ὁ κὺρ Διονύσιος ἔγγραφον γράμμα, ὅτι εἶναι ἀφωρισμένος ὅποιος τὸν μνημονεύσῃ διὰ Παζιάρχην, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι αὐτοκαθαίρετος ὅτι μὲ τόσον καιρὸν ἐὰν δὲν κάμῃ παράπτωσιν νὰ δέχῃ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον. καὶ ὅταν ἔφθασεν ὁ καιρὸς, ἄλλοι τὸν ἐμνημόνευαν, ἄλλοι ὄχι, καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις πάλιν. τότε ἦτον καὶ ὁ πολὺς καὶ μέγας ἄνθρωπος ὁ κὺρ Θεοφάνης, τὸ ὁποῖο τὰ λείψανα ἔκαμαν θαύματα. καὶ ἦτον μέγας Ῥήτωρ τότε, καὶ ἐκαθέζετο εἰς τὴν Χρυσοπηγὴν, καὶ ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην Κυριακὴν τὸν Λαὸν τῆς Θεᾶς

καὶ

καὶ δύγαλε μαθητὰς πολλοὺς θαυμαστούς, Θεοφάνην τὸν Θεσσαλονίκης, Ἀρσένιον Τορνόβου, Δαμασκηνὸν τὸν Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης, Μεθόδιον τὸν Μελενίκου, Ἱερόθεον τὸν Μονεμβασίας. ἦτον καὶ ὁ Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Κυζίκου Γαβριὴλ, καὶ ὁ Λακεδαιμονίας Δωρόθεος, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὁ Θεοφάνης, ὁ Ἀρσένιος, ὁ Δαμασκηνὸς, ὁ Μεθόδιος, ὁ Ἱερόθεος, ἦτον πολλὰ καλοὶ, λόγιοι καὶ εὐροκομμένοι. οἱ δὲ ἄλλοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀλεξανδρείας, ἐνάρετοι καὶ νηστευταὶ, καὶ πολλὰ Καλογερικοί. τότε γὰν ἔπεσαν οἱ Ἄρχοντες μὲ τὸν κὺρ Θεοφάνην, καὶ ἔγινε πάλιν Σωόδος. καὶ ἐν τῷ μέσῳ δίρεθη ἕνας ἄνθρωπος μωρὸς καὶ ἔξω φρενῶν, καὶ πέρνει σπαθὶ, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως ἐκατέβη ὁ κὺρ Διονύσιος νὰ λειτουργηθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔστεκε, καὶ κρέει τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ κεφάλι νὰ τὸν κόψῃ. καὶ δὲν τὸν ἔκοψε, μόνον τὴν μύτην τε ἔκοψεν, ἀμὴ δὲν ἐχώρεσεν, ὅτι τὸ σπαθὶ ἐτζακίσθη. καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις, καὶ εἶπαν πῶς τὸ μέρος ὅπου εἶναι ἐναντίοι τὸν ἔβαλαν, καὶ ἔδεσάν τον, καὶ ἔκαμάν τε μεγάλα μαρτύρια νὰ δείξῃ τίς τὸν ἔβαλε. καὶ ἐκεῖνος εἶπεν. ὅτι ἐγὼ εἶδα τὸν Κόσμον πῶς ἀνακατώνονται καὶ ἀναθεματίζουν, καὶ εἶπα νὰ τὸν κόψω νὰ ἀναπαυθῇ ὁ Κόσμος. καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν κρεμάσουν, πλὴν ὁ κὺρ Διονύσιος δὲν ἄφηκε, μόνον εἶπεν, ἀφῆτέ τον. καὶ ἄφηκάν τον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος. τότε γὰν ἡ Σωόδος τῶν Ἀρχιερέων εἶπαν, ὅτι ἂς εἶναι συγχωρημένος ὁ Κὺρ Διονύσιος διὰ τὸ γράμμα ὅπου ἔκαμε, καὶ τὸν κὺρ Θεοφάνην εἶπαν πλέον νὰ μὴ λαλῇ. καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Γβύρων τὴν Μονὴν. ὅτι ἐκεῖ ἦτον κυρεμμένος, καὶ ἐκεῖ ἄφηκε καὶ τὰ βιβλία τε. καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγε εἰς τὴν Βερροίαν, καὶ ἐκεῖ ἐκοιμήθη, καὶ ἔθαψάν τον οἱ Βερροιῶται ἐντίμως, διότι καὶ ὁ κὺρ Θεοφάνης Βερροιώτης ἦτον ἐκ μητρὸς, ὁ δὲ πατήρ τε Μωραΐτης ἀπὸ τὴν Κορώνην, Ἑλεαβέλκος τὸ γένος, καὶ ἤφερέ τον ὁ Αὐθεντὴς σεργένης εἰς τὴν Βερροίαν, ὅταν ἐπῆρε τὴν Κορώνην, καὶ ἔλεγάν τον Νικόλαον. ἔγινε γὰν Καλόγηρος, καὶ μετωνομάσθη Νεῖλος Μοναχός. εἰς ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀπέθανε καὶ ὁ Κὺρ Διονύσιος, καὶ ἔγινε Παζιάρχης ὁ Κὺρ Γαβριὴλ ὁ Ἀδριανουπόλεως. καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ Γιάννινα, ἀπὸ τὸ χωρίον Κράψη, ὑποτακτικὸς τοῦ Κὺρ Ἱερεμίου. καὶ ἦτον πλέσιος πολλὰ, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῆς Μητροπόλεως ἔσκαπτε νὰ κάμῃ βῆμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εὗρεν ἕνα μνῆμα Ἕλληνος μὲ πολλὴν θησαυρόν. καὶ εἰς τὰ ῥοῦχα σκάνδαλα τοῦ Κὺρ Διονυσίου αὐτὸς ἦτον ὁ ἐναντίος μὲ τὸν Ἄρχοντα τὸν Ξενάκην, καὶ ἀνέβασε καὶ τὸ πεσκέσι διὰ νὰ γένῃ Πατριάρχης, ἀμὴ δὲν ἔγινε τότε. ἀρχιεράτευσε γὰν καὶ αὐτὸς, καὶ ἦτον ἄνθρωπος κενόδοξος, καὶ Ψάλτης καλὸς, καὶ ἔξυρε γράμματα καλὰ, διότι εἶχε διδάσκαλον τὸν Κὺρ Γιάννην Ζυγομάλαν, καὶ ἐπαίδαξε, πλὴν τάξιν Καλογερικῆς ποσῶς δὲν εἶχεν. ἐκυβέρνα γὰν καλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐταπείνωσε τοὺς Κληρικοὺς, καὶ πλέον δαιμονίας δὲν ἔκαμναν, ἀλλὰ μήτε αὐθεντοχειρίαν. καὶ ἔξεμάν τον πολλὰ καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ, διότι ἦτον πολλὰ φοβερός. καὶ οἱ Νοτά-

εἰοι

ριοι ποτὲ τὰ γράμματα μὲ τὸ χέρι τους δὲν τὰ ἔδιδαν, μόνον ἀπὸ τὴν σκάλαν τὰ ἔδιδαν τοῦ Καλογέρου, καὶ τὰ ἐβούλωνε, καὶ πάλιν τὰ ἔδιδε κάτω. ἐμισοῦσάν τον γοῦν οἱ Κληρικοὶ, καὶ ἔπαιχαν κρυφὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, ἀμὴ δὲν ἐτολμοῦσαν, ὅτι τίποτε δὲν εὕρισκον αἴτιον. καὶ ἐσυνέβη εἰς τὸν καιρόν του τοῦτο τὸ σκάνδαλον. ὁ Κατακουζηνὸς ὁ Δομέστικος ἐσυμπεθέριασε μὲ τῆς Βλαχίας τὴν Κυρὰν τὴν Μύρτζεναν, καὶ ἔδωκε τὴν θυγατέρα της εἰς Ἰωάννην τὸν Κατακουζηνόν. καὶ εἰς τὴν στράταν ἐσκανδαλίσθησαν, καὶ πέρνουν τὴν νύμφην, καὶ ἐπῆγάν την ὀπίσω εἰς τὴν μάνναν της τὴν Μύρτζεναν. καὶ ἦτον ἔτι παρθένος. διότι τοῦ εἶπεν ἡ Μύρτζενα. νὰ μὴν πέσῃς μετ' αὐτήν. μόνον εἰς τὸ σπῆτί σου, ὡσὰν ὑπάγῃς εἰς τὰς ἀδελφάς σου, εἰς τὴν μητέρα σου, τότε νὰ πέσῃς, διὰ τὴν τιμὴν νὰ μὴ λέγουν τίποτε. εὑρέθη γοῦν τότε ὁ Ἰωάσαφ Πατριάρχης εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔδωκέ την εἰς τὸν ἀνεψιόν του εἰς γυναῖκα τοῦ Κατακουζηνοῦ τὴν γυναῖκα· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχησαν τὰ σκάνδαλα. καὶ ἐσυμφώνησεν ὁ Κατακουζηνὸς Μιχαὴλ, ὁ Κατακουζηνὸς Ἀντώνιος ὁ Μονοραῖτος. καὶ ὁ Κὺρ Ἰωάσαφ ἐμήνυσεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ ἔλθουν, διὰ νὰ διορθώσῃ τοὺς Κληρικοὺς καὶ νὰ τοὺς παιδεύσῃ, καὶ τοὺς Ἄρχοντας νὰ ἐπιτιμήσῃ, νὰ μὴ ζητοῦν τὰ κακά τους θελήματα. καὶ ὡσὰν ἦλθαν, ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν Κατακουζηνὸν καὶ μὲ τοὺς Κληρικοὺς, καὶ ἐκάθηραν τὸν Ἰωάσαφ, καὶ ἐγύρευσάν του καὶ τὰ εἰσοδήματα ἐξωτερικῶς. καὶ ἔβαλαν Ἀρχιερεῖς καὶ ἐγύρεψάν τον εἴτι τοῦ ἔδωκαν, καὶ ἐξώρισάν τον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. καὶ μετέπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔκλαυσάν τον πολλὰ οἱ Ἀδριανουπολῖται, ὅτι ἔκαμε πολλαῖς καλωσύναις εἰς τὴν Μητρόπολιν. ἔγινε γοῦν Πατριάρχης ὁ ῥηθεὶς Κὺρ Μητροφάνης, ὅτι εἶχε συμφωνίαν μὲ τοὺς Κληρικοὺς καὶ μὲ τὸν Μιχαὴλ Κατακουζηνὸν νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὰ θελήματά τους. καὶ εἰς τὸν καιρόν του ἐρήμαξε παντελῶς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ φανερὰ ἦσαν τὰ σιμωνιακά. καὶ ἐγένονταν ἄνθρωποι Δαίμονες Ἀρχιερεῖς, διότι ὥριζαν οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὁ Κατακουζηνὸς Μιχαὴλ, καὶ ὁ Κὺρ Μητροφάνης. καὶ ἦτον πᾶσα παρανομία καὶ ἀκαταστασία, καὶ ἄνθρωπος νὰ φάγῃ ψωμὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἦτον, μόνον ἔρημον ἔμεινεν, ὅτι ὁ Μητροφάνης πέραν εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν ἐκαθέζετο. ἐσκανδαλίσθη γοῦν ὁ Κατακουζηνὸς Μιχαὴλ καὶ ἐβίασέ τον, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου, μετέπειτα καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης. καὶ ἔδωκάν του γοῦν δύο Μητροπόλεις, καὶ τὴν Λάρισσαν καὶ τὴν Χῖον. καὶ τὴν μὲν Λάρισσαν τὴν ἐπούλησε διὰ χίλια φλωρία, τὴν δὲ Χῖον ἐβάστα. καὶ μὲ ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ὁ Μητροφάνης ἐγύρευε τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἠθέτησε τὰς ὁμολογίας ὁποῦ ἔδωκε, καὶ ἐξώρισάν τον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ ὁρισμὸν τοῦ Αὐθεντός. καὶ μὲ καιρὸν ἔσφαξαν τὸν Μεχμὲτ πασιᾶν εἰς τὸ κριτήριον τῆς βασιλείας, καὶ οἱ ἐδικοὶ τοῦ Μητροφάνους ἦυραν καιρὸν, καὶ ἤφεραν τὸν Μητροφάνην εἰς τὴν Πόλιν. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκρέμασαν τὸν Κατακουζηνὸν, καὶ ἐπῆρε τὸ Πατριαρχεῖον πάλιν ὁ Μητροφάνης, καὶ εὔγαλε τὸν Ἱερεμίαν. διότι, ὅταν εὔγαλαν τὸν Μητροφάνην, ἐχειροτόνησαν τὸν Κὺρ Ἱερεμίαν

τὸν Λαρίσσης. τοῦτος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀγχίαλον, ἀπὸ καλοὺς ἀνθρώπους, ἦτον σπουδαῖος, πλὴν χοντρῆς φύσεως, καὶ ἀπαίδευτος ἀπὸ καλογερικὴν τάξιν καὶ πρᾶξιν ἀνθρωπίνην, πλὴν ἦτον σώφρων. καὶ ἔμαθεν εἰς τὸν Μονεμβασίας, εἰς τὸν Τορνόβου ὀλίγον, καὶ εἰς τὸν Δαμασκηνὸν τὸν Ναυπάκτου, πλὴν ἦτον ὁ νοῦς του χοντρός. καὶ ὕστερον ἐσπούδασεν εἰς τὸν Ματθαῖον τὸν Κρητικὸν, μαθητὴν τοῦ Τορνόβου Ἀρσενίου, καὶ ἐκυβέρνα εἰρηνικὰ τὴν Ἐκκλησίαν. ἀφ' οὗ γοῦν τὸν εὔγαλεν ὁ Μητροφάνης, μετὰ, θ'. μῆνας ἀπέθανεν ὁ Μητροφάνης Αὐγούστου, ς'. καὶ πάλιν ἔγινεν ὁ Κὺρ Ἱερεμίας. καὶ ὁ Μητροφάνης εἶχεν ἕναν ἀνεψιὸν Θεόληπτον, ὁ ὁποῖος ἦτον τῆς ἀδελφῆς του υἱός. καὶ ὁ πατὴρ του Ῥίζαιος, ἤγουν ἀπὸ τὸ Ῥίζαιον, καὶ ἦτον πανδρεμένη καὶ ἐχήρεψε. καὶ ἔκαμέ τον ὁ Μητροφάνης μίαν ἡμέραν Διάκονον, τὴν ἄλλην Ἱερέα, καὶ ὕστερον Ἀρχιερέα Φιλιππουπόλεως. καὶ εἶχε συγγενεῖς εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, καὶ ἐνθυμοῦνταν πάντα τὰ φιλοδωρήματα τοῦ Πατριαρχείου, καὶ δὲν ἔπαυε καθ' ἑκάστην ἡ γενεά του νὰ τοῦ γράφουν, διὰ νὰ ἐξοδιάσῃ μὲ τοὺς Τούρκους νὰ πάρῃ τὸ Πατριαρχεῖον. ἄρχησαν γοῦν ὁ γαμπρός του ὁ Οἰκονόμος μετὰ δαιμονικὰ σκεύη τοὺς Κληρικοὺς, καὶ καθ' ἑκάστην ἔπλαττον συκοφαντίας κατὰ τοῦ Ἱερεμίου. καὶ ἔγινε καὶ μερικὸν μῖσος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Ἱερεμίαν. διότι ὁ Μητροφάνης, ὅταν ἀπέθανεν, ἐχρεώστει εἰς πολλοὺς Ἄρχοντας ἄσπρα, ὁποῦ ἔκαμεν ἔξοδον καὶ ἔγινε Πατριάρχης. καὶ ἀποθανὼν εἶπεν, ὅτι ὅποιος πάρῃ τὸ Πατριαρχεῖον, ἂς δώσῃ καὶ τὰ χρέη. καὶ ἔδωκέν τα ὁ Ἱερεμίας, καὶ ἔστειλεν Ἐξάρχους εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἐβαρέθηκαν. ἦυραν γοῦν καιρὸν, καὶ ἔδωκαν ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα, πῶς εἶναι ὁ Ἱερεμίας ἐχθρὸς τῆς βασιλείας, καὶ πῶς ἔκαμε Γιανιτζάρους Καλογέρους, καὶ Τούρκισσαις Χριστιαναῖς, καὶ πῶς στέλνει γραφαῖς εἰς τὸν Πάπαν κατὰ τῆς βασιλείας σου, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ἔσυραν τον εἰς τὰ κριτήρια. καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι εὑρέθη ἕνας Μιτυληναῖος, καὶ ἐχωρίσθη τὴν γυναῖκά του ἀπὸ κακῆς του γνώμης, καὶ ἔγινε Τοῦρκος, καὶ ἐπῆρέ την, καὶ χαρίζει τὰ παιδιά του εἰς τὸν βασιλέα, καὶ κάμνειτον Καπιτζῆ τῆς βασιλείας. καὶ ἦυραν ἐκεῖνον καὶ εἶπάν του, ὅτι ἐγκάλει πῶς ὁ Ἱερεμίας σὲ ἠδίκησε, καὶ ἡμεῖς νὰ σοῦ δώσωμεν χίλια φλουρία. καὶ ἄρχησε καθ' ἑκάστην καὶ ἐγκάλει, καὶ ὑπῆγέν τον εἰς κριτὰς, καὶ ἄλλα ἄτοπα λόγια μυρία ἔλεγε κατ' αὐτοῦ. καὶ ἦσαν ὅλαις τοῦ Φιλιππουπόλεως βουλαῖς μὲ τοὺς Κληρικοὺς καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς του, διότι εἶχεν ἄσπρα ὁποῦ τοῦ ἄφηκεν ὁ Μητροφάνης, καὶ εἶχε καὶ τῆς Ἐπαρχίας του, καὶ μετ' αὐτὰ ἐπάλευεν. οἱ πεζοδρόμοι γοῦν δὲν ἔλειπαν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του εἰς τὴν Φιλιππούπολιν. καὶ τέλος ἐβουλεύθησαν, ὅτι ἐὰν δὲν τὸν ἀποκτείνῃ ὁ Ἀφέντης, δὲν εἶναι τρόπος ἄλλος. ἀναγκάζουν γοῦν ἐκεῖνον τὸν Καπιτζῆ τὸν Μιτυληναῖον, καὶ γυρεύειτον εἰς κρίσιν. καὶ μίαν νύκτα οὐκ οἴδαμεν πῶς ἦτον, καὶ μόνον εἰς τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς ἦλθαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, καὶ ἐπῆραν τον ὡς εὑρέθη. καὶ ἐπὶ τὴν ἄυριον ἔμαθέν το ὁ Κόσμος, καὶ ἐθαύμασαν τίς εἶναι ἡ αἰτία. καὶ ἔκαμαν εἰς Θεὸν λιτανείαν ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔμαθαν πῶς εἶναι εἰς τὰ δεσμὰ μέσα εἰς

τὰ βασίλεια. καὶ ἔλεγαν πρότερον ὅτι τὸν ἔπνιξαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐβεβαιώθησαν οἱ συγγενεῖς τοῦ Φιλιππουπόλεως, καὶ ἔστειλαν πεζοδρόμον μὲ γράμματα τῶν Κληρικῶν, καὶ ἦλθε πλησίον Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὡς ἔμαθεν ὅτι ζῇ ὁ Γερεμίας, πάλιν ὑπάγει ὀπίσω. ὁ δὲ Μονεμβασίας Γερόθεος ἐβοήθησε πολλὰ τὸν Γερεμίαν, διότι ἦσαν φίλοι, καὶ εἶχε καὶ δίκαιον ὁ Γερεμίας. καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Μπάϊλον τῶν Βενετίκων, καὶ εἰς τὸν Ἀποκρισιάριον τοῦ Φράντζα. καὶ ἐβοήθησεν ὁ Ἀποκρισιάριος τοῦ Φράντζα καλά. ὁ δὲ Μπάϊλος τῶν Βενετίκων ποσῶς δὲν ἐβοήθησεν. ἐν ταυτῷ γοῦν ἔστειλεν εἰς τὸν Καπήαγα, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ ὁ Γερεμίας. καὶ πάλιν οἱ Κληρικοὶ ἔκαμαν βουλὰς κατ' αὐτοῦ. εἰς ὅσον γοῦν ἐγίνοντο ταῦτα, ἐσυνέβη ἄλλο. διότι οἱ συγγενεῖς τοῦ Φιλιππουπόλεως, ὡς εἶδαν ὅτι δὲν τὸν ἐσκότωσεν ὁ Ἀφέντης, ἦτον ἕνας φαυλόβιος Μιτυληναῖος, Παχώμιος Γερομόναχος, τὸ ἐπίκλην Μπατέστος, καὶ μὲ βίαν τῶν Τουρκῶν ἐγύρευε νὰ γένῃ Ἀρχιερεὺς Τορνόβου, καὶ ἔταξε τοῦ Καπήαγα πολλά. καὶ ὁ Καπήαγας ἔστειλε γράμμα, ὅτι διὰ ἀγάπην του νὰ τὸν κάμῃ Τορνόβου. καὶ οἱ Ἄρχοντες τοῦ Γαλατᾶ τὸν ἐπαρακάλεσαν, καὶ ἔκαμε τὸν Διονύσιον Ῥάλην Ἀρχιερέα. ὅμως ὁ Καπήαγας, καὶ ἀράπης καὶ εὐνοῦχος, ἐφύλαγε τὴν ὀργὴν νὰ τὴν ἀνταποδώσῃ. καὶ ὁ Κὺρ Γερεμίας εὔγαλεν ὁρισμὸν νὰ ἐξορίσῃ τὸν Παχώμιον Καισαρείας. καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἐξορίαν ἔφυγε, καὶ ἦλθεν ὡς κοσμικὸς πτωχὸς καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸν Καπήαγα. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν σκανδάλων εὑρέθη ἐκεῖ, καὶ συμφωνεῖ μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Φιλιππουπόλεως νὰ γένῃ αὐτὸς Πατριάρχης, ἔπειτα νὰ εὔγῃ νὰ τὸ πάρῃ ὁ Θεόληπτος, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεόληπτος τὴν Φιλιππούπολιν. καὶ ὡς ἔλεγεν, ἔδωκέ του καὶ χίλια φλουρία τοῦ Παχωμίου. ἐλάλησε γοῦν εἰς τὸν Καπήαγα μὲ βουλὴν τῶν Κληρικῶν καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ Θεολήπτου, καὶ τάσσει δέκα χιλιάδας φλουρία χάρισμα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἄλλαις ἔξοδαις πολλαῖς εἰς τοὺς μεγάλους Ἀγάδες. καὶ εὐγάζουντον ἀπ' ἐκεῖ μέσα, καὶ φέρνουντον μὲ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ τζακίζουν τὰ κελλία, καὶ βάνουντον μέσα, καὶ ἐκούρσευσαν τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Κὺρ Γερεμίου, καὶ τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα τῶν Γερομονάχων. καὶ ὁ Κὺρ Γερεμίας ἦτον εἰς τῶν Γιανιτζάρων τὰ κελλία, καὶ ὁ Λαὸς ἔπασχαν νὰ συστήσουν τὸν Γερεμίαν πάλιν διὰ Πατριάρχην. καὶ ὁ Παχώμιος ἐκάθισε χωρὶς θέλημα τινὸς καὶ Πατριάρχης καὶ Ἐξουσιαστὴς, καὶ συναθροίζει τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ τὸν χειροτονήσουν. καὶ οἱ Κληρικοὶ, ἄλλοι ἦσαν βοηθοὶ, ἄλλοι ἐναντίοι εἰς τὸ φαινόμενον. τότε γοῦν ὁ Μονεμβασίας Γερόθεος ἐλάλησε θαυμαστὰ, καὶ ἐναντιώθη, καὶ ὕβρισέ τον, καὶ εἶπέ τον παράνομον καὶ κατεγνωσμένον, καὶ πῶς χωρὶς θέλημα Θεοῦ κάθεται. λοιπὸν αὐτὸς ἔφερε καὶ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καὶ ἦσαν βοηθοί του, μάλιστα ὁ Κυζίκου καὶ ὁ Χαλκηδόνος, οἱ ταῦροι οἱ πίονες. καὶ ἔλεγαν, ὅτι προσκυνοῦμεν τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως. καὶ ὅποιος ἐναντιεῖται τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως ἂς παιδεύεται. τότε γοῦν ἐλάλησαν οἱ Ἄρχοντες εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς ὅτι, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἡμεῖς διὰ τοῦτο φιλοῦμεν τὰ χέρια σας καὶ τιμῶμεν σας διὰ τοὺς Νόμους τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοιαύτης ὥρας νὰ

συντύχετε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν. καὶ κοπιάσετε νὰ παγένωμεν εἰς τὸ Ντιβάνι, ἤγουν εἰς τὸ κριτήριον τῆς βασιλείας νὰ συντύχωμεν ὅλοι μας, πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι ἄξιος διὰ Πατριάρχης. καὶ ὁ Κυζίκου ἄλλο δὲν ἔλεγε, μόνον, προσκυνοῦμεν τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως. μέσον τούτου ἦλθε καὶ ὁ Φιλιππουπόλεως, ὡς ἔμαθεν ὅτι εὐγῆκεν ὁ Γερεμίας βέβαια. λοιπὸν ἔπεσαν μετ' ἐκεῖνον τὸν Παχώμιον οἱ ἀκέφαλοι Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ, καὶ συμβουλεύουντον, καὶ μὲ ὁρισμὸν ἐξώρισε τὸν Γερεμίαν εἰς τὴν Ῥόδον διὰ ξηρᾶς, καὶ τότε μὲ Τζαούσιον βασιλικὸν, βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐσυνάθροισε τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ τὸν ψηφίσουν. ὁ δὲ Μονεμβασίας Γερόθεος παῤῥησίᾳ ἐλάλησε. παράνομος εἶσαι, παράνομοι οἱ ψῆφοι, παράνομοι καὶ ὅσοι σὲ στέργουν. τότε ἐλάλησαν οἱ Ἀρχιερεῖς. γράψαι Ἅγιε Μονεμβασίας, ὅσον νὰ εὐγοῦμεν ἔξω, καὶ τότε θέλομεν κάμει καθὼς πρέπει. ὑπέγραψαν γοῦν ὅλοι, καὶ ἐκάθισεν ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. ὕστερον γοῦν εὐγῆκαν ἔξω, καὶ ἐλάλησεν ὁ Μονεμβασίας Γερόθεος εἰς τοὺς Γερεῖς, εἰς τοὺς Ἄρχοντας καὶ εἰς τὸν Λαόν. ἔτυχε τότε καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ἦλθε, καὶ ἀνακατώνεται ὁ Λαὸς, καὶ εὐγῆκεν ὅλος ὁ Κόσμος μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἔδωκαν φωνὴν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀναφορὰν, ὅτι δὲν τὸν θέλουν ὡς πεπορνευμένον καὶ ἀγράμματον. καὶ αὐτὸς τζακίζει τὴν πατερίτζαν του ὁ Παχώμιος, καὶ στέλλην τὴν εἰς τὸ Ντιβάνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἐγκαλεῖ τὸν Μονεμβασίας, καὶ τὸν Φιλιππουπόλεως, καὶ παγένουν τους εἰς τὸν Πασιᾶν, καὶ εἶπαν, πῶς ἀναθεμάτισαν τὸν βασιλέα, ὁποῦ τοῦ ἔδωκε τὴν πατερίτζαν, καὶ ἐτζάκισάν τὴν. τότε ἦλθεν εἰς τὸ ὀλίγον νὰ τοὺς κρεμάσουν. πλὴν ἐλάλησαν καλὰ καὶ οἱ δύο. ὅτι ψεύδεται, ἀμὴ ἡμεῖς τοιαῦτα λόγια δὲν εἴπαμεν, μόνον κατὰ πάθος λαλεῖ, ἀμὴ ἂς τὸ ἰδῇ ὁ Κατὴς τῆς Πόλεως μὲ τὴν κρίσιν. καὶ ἔδωκαν ἐγγυητὰς, καὶ ἐξώδεσαν πολλά. καὶ τὸ πρωῒ ἐκρίθηκαν εἰς τὸν Κατὴ, καὶ ἤφερε καὶ χαρτία ὁ Μονεμβασίας νὰ ἀναγνώσῃ ὁ Παχώμιος, καὶ ἦτον ἰδιόχειρον τοῦ Μονεμβασίας βιβλίον, Θωμᾶς ὅ,τε Ἀκούϊνος, καὶ τίποτε δὲν ἀνέγνωσε, καὶ ἐκατεκρίθη. καὶ ἐτιμήθη ὁ Μονεμβασίας, καὶ ἐτίμησάν τον καὶ οἱ εὑρεθέντες Τοῦρκοι, ὡς εἶδαν τὸ βιβλίον του. ἦτον γοῦν τότε καὶ ὁ Νικηφόρος συνεργὸς πολλὰ, καὶ ὁ Θεόληπτος ἀντάμα, πλὴν ἔπασχε διὰ νὰ εὐγάλουν ἐκεῖνον, νὰ γένῃ αὐτός. καὶ ὅλοι τὸν Ἀλεξανδρείας ἐκολάκευαν. ὁ δὲ Μονεμβασίας ποσῶς δὲν τὸν ἤθελε, μήτε τὸν ἐσυμβούλευε νὰ γένῃ. καὶ αὐτὸς πάντοτε ἐκεῖνον ἤθελεν. ἀφ' οὗ γοῦν εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸν Λαὸν, καὶ ἔξοδον πολλὴν ὁποῦ ἔδιδαν, ὥρισε καὶ εὐγῆκεν ὁ Παχώμιος. καὶ ἐν ταυτῷ, ὡς προητοιμασμένος ὁ Θεόληπτος, ἐσέβη μέσα διὰ νὰ γένῃ Πατριάρχης, καὶ ὅλοι οἱ διεσταμμένοι Κληρικοὶ μετ' αὐτόν. καὶ δεσμεύουν τὸν Παχώμιον εἰς δύο ἁλυσίδας. καὶ ἐμαζώχθη ὁ Κόσμος, καὶ τὸν εἶχαν παίγνιον καὶ γέλοιον. ὁ δὲ Μονεμβασίας τοῦ ἔλεγε. κάμε παραίτησιν, νὰ φέρωμεν τὸν Γερεμίαν ὀμπρὸς παρὰ νὰ τὸν εὐγάλουν. καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε, μόνον ἔδωκε καὶ ταῖς κολώναις τῆς Παμμακαρίστου εἰς τὸν Καπήαγα. καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔδεσαν, ἔλεγε. καλὰ μὲ ἔλεγεν ὁ Μονεμβασίας. εἶπαν γοῦν οἱ Ἄρ-

χοντες εἰς τὸν Θεόληπτον, ὅτι καὶ σὺ ἐὰν τὸ πάρῃς παράνομος εἶσαι, μόνον νὰ
παρχήσωμεν νὰ ἔλθῃ ὁ Ἱερεμίας, ἢ νὰ κάμῃ παραίτησιν νὰ τὸν ἀναπαύσωμεν,
καὶ τότε ἡ Σύνοδος καὶ Νόμους νὰ κάμῃ ὁποίον θέλει. καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, μόνον
εἶχε δύο συμβούλους, τὸν Κωνσταντῖνον Κατακουζηνὸν τὸν Μονοραῖτον, καὶ τὸν Κων-
σταντῖνον Κασσῆ, ἐναντίοι πολλὰ τοῦ Ἱερεμίου. ὁ δὲ Νικηφόρος καὶ ὁ Μονεμβα-
σίας πολλὰ ἐναντιοῦντο, ὅτι νὰ μὴ γένῃ αὐτὴ ἡ ἀτοπία, ἄνθρωπος ἀγράμμα-
τος, ἄνθρωπος πανδρεμένος, ὁποῦ ποτὲ εἰς Μοναστῆρι δὲν ἔκαμε, καὶ μάλιστα
ὁποῦ ἦτον καὶ αἴτιος τῆς καταδίκης τοῦ Ἱερεμίου, καὶ ἐπίβουλος εἰς πάντα. καὶ αὐτὸς
δὲν ἔστεργε, μόνον μὲ τὸν Ἀλεξανδρείας ἐβάστα, καὶ ἔδωκε τοῦ Κατακουζηνοῦ διὰ
φλουρία χιλιάδες τέσσαρες ὁμολογίαν, καὶ τοῦ Κασσῆ ὁμολογίαν διὰ γρόσα χιλιά-
δες ἕξη, καὶ ἐστάθησαν αὐτοὶ βοηθοί του, καὶ ἐξορίζουν τὸν Νικηφόρον μὲ ὁρισμὸν
εἰς τὴν Κύπρον. καὶ τότε ἐπῆρε τὴν νύκτα κοσμικοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔκαμε τοὺς
μὲ σχῆμα Ἱερέων καὶ Καλογήρων, καὶ τοὺς εἶπε, πῶς εἶναι Μητροπολιτάδες, καὶ
δίδει τοῦ Τευτερτάρη ὅσα ἤθελε, καὶ κάμνει του ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα, πῶς
οἱ Ἱερεῖς ὅλοι τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῆς Πόλεως καὶ οἱ Μητροπολιτάδες θέλουν τὸν Φι-
λιππουπόλεως, καὶ δίδει εἰς τὴν βασιλείαν σου εἴκοσι χιλιάδες φλουρία. διότι
ἦσαν δέκα, καὶ αὐτὸς ἔβαλεν ἄλλαις δέκα, καὶ ἐφίλησε χέρι τοῦ βασιλέως. καὶ τότε
εἶπεν, ὅτι ὁποιος δὲν μὲ πείθεται εἶναι ἐναντίος τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ Τζαούσης
νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ Κάτεργον. καὶ ἐκάθισεν ἡ πλάνη, ἡ χείρων τῆς πρώτης. τότε
ὁ Μονεμβασίας πάλιν ἐναντιώθη, οἱ δὲ ἄλλοι ἔστερξαν. καὶ ὁ Θεσσαλονίκης, καὶ
ὁ Ματθαῖος ὁ ἀδελφός του, τοὺς ὁποίους ἐτίμησεν ὁ Ἱερεμίας, καὶ ἔκαμε τοὺς τὸν ἕνα
πλούσιον, καὶ τὸν ἄλλον Θεσσαλονίκης Μητροπολίτην. καὶ αὐτοὶ πολλὰ ἐναντίοι
τοῦ Ἱερεμίου. ὁ δὲ Μονεμβασίας εἶπεν, ὅτι Δέσποτα Ἅγιε, αὐτὸ ὁποῦ ἔκαμες
ἔπρεπε νὰ μηδὲν γένῃ. διότι ἡμεῖς εἴχαμεν ὁρισμοὺς, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ ὁ
Πατριάρχης, νὰ συναθροίζωνται οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ νὰ κάμουν ψήφους, καὶ νὰ χει-
ροτονοῦν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκλέξουν, καὶ τότε νὰ φιλῇ χέρι τοῦ βασιλέως. καὶ τώρα
πρῶτα φιλεῖς χέρι, ἔπειτα χειροτονεῖσαι; καὶ αὐτὸ θέλει γένῃ καὶ ἄυριον εἰς
ἐσένα. τὸ ἄλλο, εἶσαι γεγαμηκὼς, καὶ τὸ ἄλλο, ἐπίβουλος τοῦ Ἱερεμίου. καὶ
αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἱερεμίας εἰς τὴν Πόλιν δὲν ὑπάγει ἕως οὗ ζῇ ὁ βα-
σιλεὺς, καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ χηρεύῃ δὲν εἶναι δυνατόν. τὸ γεγαμηκὼς,
καὶ ὁ Πέτρος ὁ Ἀπόστολος γεγαμηκὼς ἦτον. εἰς τὸ ἐπίβουλος γοῦν ἔκαμαν
Σύνοδον, καὶ ἐλάλησεν ὁ Ἀλεξανδρείας, πῶς τινὲς λέγουν ὅτι ὁ Κὺρ Θεό-
ληπτος ἦτον ἐπίβουλος τοῦ Ἱερεμίου. καὶ ἐδέχθη ἀφορισμὸν, ὅτι ἐγὼ πούποτε
δὲν ὑπῆγα, οὐκ οἶδα, οὔτε οἱ συγγενεῖς μου. καὶ ἐνέμπαιζαν Θεὸν καὶ Πίστιν
καὶ τὸν ἑαυτόν τους. καὶ ἔκαμναν ὅσον διὰ τὸν Κόσμον νὰ εἰρηνεύσῃ, διὰ νὰ συ-
ναθροίσῃ ὅσα ἤθελεν. ἔγινε γοῦν, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὕβρισαν καὶ ἀναθεμάτισαν
τὸν χοντρὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν Θεόληπτον. ἐβίασαν γοῦν καὶ τὸν Μονεμ-
βασίας, καὶ στανικῶς τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ καράβι, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν του. διότι αὐτὸς ἦτον πνευματικὸς τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῆς Πόλεως, καὶ ἐλάλει

λό-

λόγον καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐπὶ ἄμβωνα, καὶ ἐκ βάθρων ἀνέκτισε τὴν Ἐκ-
κλησίαν του τὴν Καστελιώτισσαν, καὶ ἦτον λόγιος καὶ προκομμένος περισσότερον παρὰ
ὅλους τοὺς τότε Ἀρχιερεῖς, καὶ ἤκουε του ὁ Λαὸς πολλά. καὶ διὰ νὰ μὴν κάμῃ σύγχυ-
σιν τὸν ἐδίωξαν, καὶ εἶπάν του πολλὰ νὰ τὸν κάμουν Πατριάρχην. καὶ αὐτὸς εἶπε. καὶ ὁ
Χρυσόστομος ἐὰν γένῃ, παράνομος εἶναι, ἐὰν δὲν κάμῃ παραίτησιν ὁ Ἱερεμίας,
καὶ συνοδικῶς νὰ γένῃ ἄλλος. ὁ Νικηφόρος γοῦν μὲ πολλαῖς τέχναις ἦλθεν ἀπὸ
τὴν Κύπρον, διότι ὁ Μονεμβασίας ἔγραψε γράμματα εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Νι-
κηφόρου, καὶ ἔκαμαν πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔκαμε πολ-
λαῖς ἄτακταις ἔξοδαις μὲ Ἑβραίους, καὶ ἐμήνυσαν τὸν Μονεμβασίας, καὶ ἦλθε. καὶ
ὁ Κὺρ Ἱερεμίας ἐγύρευσε τὴν Χῖον διὰ ἀνάπαυσιν, καὶ νὰ τὸν εὐγάλουν ἀπὸ τὴν
Ῥόδον. καὶ ὁ Κὺρ Θεόληπτος ἔστερξεν, ἀμὴ οἱ σύμβουλοί του δὲν τὸν ἄφηκαν. καὶ
τότε ἐκίνησεν ὁ Θεόληπτος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βλαχίαν. καὶ εὔγαλάν τον ἀπὸ τὸ
Πατριαρχεῖον, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔστειλαν Τζαούσην νὰ τὸν φέ-
ρουν. καὶ ὁ Ἀφέντης Μίχνας Βοηβόνδας τὸν ἔστειλεν ἀπὸ ἄλλην στράταν, καὶ ἦλθεν
εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ἐθάρρειε νὰ καθίσῃ πάλιν, πλὴν δὲν τὸν ἠθέλησε κανείς.
λοιπὸν ἠθέλησαν νὰ τὸν καθήρουν. καὶ ὁ Μονεμβασίας, καὶ ὁ Παπᾶς Κὺρ Με-
λέτιος διὰ τὴν σύγχυσιν δὲν ἄφηκαν, μόνον εἶπαν, ὅτι ὅταν ἔλθῃ ὁ Κὺρ Ἱε-
ρεμίας, ὅ,τι θέλει ἂς κάμῃ. εὔγαλαν γοῦν ὁρισμὸν νὰ ἔλθῃ ὁ Ἱερεμίας, διότι ὁ
Νικηφόρος ἐπιτροπικῶς μὲ βουλαῖς τοῦ Μονεμβασίας ἐκάθετο, καὶ ἦτον Διάκονος,
καὶ ἐκυβέρνα. λοιπὸν ἦλθε τὸ χειρότερον, ὅτι ὅσον καιρὸν ἐγίνοντο ταῦτα, ὁ
Μπεγλέρμπεης ἦτον φίλος τοῦ Θεολήπτου, ἀπὸ δῶρα ὁποῦ τὸν ἔταζε, καὶ εἶχεν ὁμο-
λογίας. καὶ ὡς εἶδεν ὅτι δὲν πέρνει τίποτε, κατασκευάζει νὰ πάρουν τὴν Παμ-
μακάριστον, καὶ κράζει τὸν Νικηφόρον ὡς Ἐπίτροπον, καὶ ὁποῦ εἶχε καὶ μπεράτι,
διότι ὁ Θεόληπτος, ὡσὰν ἦλθεν, ἤθελε πάλιν νὰ καθίσῃ, καὶ ἐβιάσθη ὁ Νι-
κηφόρος, καὶ εὔγαλε μπεράτι ἐξωτερικῶς. ἐλάλησε καὶ τῶν Κληρικῶν, καὶ ἐκά-
θισεν εἰς τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη, καὶ ἠρώτησε, πῶς τὴν ἔχετε αὐτὴν τὴν Ἐκκλη-
σίαν; καὶ ἔδειξαν τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη, τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, καὶ ὅλων τῶν βα-
σιλέων τὰ μπεράτια καὶ ἄλλα πολλὰ, πλὴν τίποτε δὲν ἴσχυσαν. καὶ ἔταξαν πολ-
λὰ, καὶ ἔβαλαν καὶ τὰ σκεύη ὅλα σημάδι, καὶ ἔδωκαν νὰ τὴν γλυτώσουν τὴν Παμ-
μακάριστον, ἀμὴ τίποτε δὲν ἔκαμαν, διότι ὡς λέγουν καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Θεολή-
πτου ἐσυνεργοῦσαν νὰ τὴν πάρουν, διὰ νὰ δείξουν πῶς αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν, ἀμὴ ἄλ-
λοι δὲν δύνονται. καὶ ἐπῆραν τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Παμμακάριστον, ἐν ἔτει.
ζυθ'. καὶ ἐκαταφρονήθη τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν πολλὰ, καὶ ἀτιμάσθησαν ἀπὸ
ὅλα τὰ Ἔθνη. πλὴν δικαία ἡ κρίσις σου, Κύριε. διότι καμία δικαιοσύνη ἐκεῖ
μέσα δὲν ἦτον, μόνον σιμωνιακὰ, Θεοκάπηλοι, ἀδικίαις, πλεονεξίαις, καὶ ἄλλα
μύρια ἀτοπήματα ἀπὸ τοὺς Κληρικοὺς, τὸ περισσότερον ἀπὸ Καλογήρους, καὶ οἱ
Κληρικοὶ ἔκαμαν κατοικίαις μέσα, καὶ ἔκαμναν κρέη, γάλατα, καὶ πασὰ μὲ ταῖς
γυναῖκες τῶν δουλευτριῶν των, καὶ ἄλλα ἐμπαίγματα, καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώ-
ποις μισητά. ἕνας γοῦν γαμβρὸς τοῦ Θεολήπτου ἐγκάλεσε, πῶς ἔχει μέ-

σα ἡ Παμμακάριστος εἴκοσι πηγάδια, καὶ εὐγῆκεν ἡ γυναῖκά τε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν πόρτα της ἀπέθανεν ἄωρον θάνατον, καὶ μετέπειτα ἡ πενθερά τε. ἐγλύτωσε γοῦν ὁ Νικηφόρος βιβλία, Εἰκόνας, Λείψανα, καὶ ἄλλα ὅσα ἦσαν μέσα. καὶ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἔφθασε καὶ ὁ Κὺρ Ἱερεμίας ἀπὸ τὴν Ῥόδον, καὶ ἦυρε τὴν Ἐκκλησίαν Σμαγίδι, καὶ ἔκλαυσε πολλά. καὶ ἐὰν ἤξεύρε, δὲν ἤρχετο, μόνον ἀπέμενεν εἰς τὴν Πάτμον. λοιπὸν ἐκάθισεν εἰς τὰ ὀσπήτια τῶν Βλάχων, καὶ ἐκεῖ ἐσυναθροίσθησαν καὶ ἀποφάσισαν συνοδικῶς νὰ ὑπάγῃ ὁ Θεόληπτος εἰς τὴν Ἰβηρίαν, ὁ Μονεμβασίας εἰς τὴν Ῥωσίαν, ὁ Παχώμιος εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν διὰ τὰ χρέη. πλὴν ὁ Ἱερεμίας εἶπε νὰ ὑπάγῃ σωματικῶς μὲ τὸν Μονεμβασίας, καὶ καλλιώτερον ἦτον νὰ μὴν ὑπάγῃ. ἦσαν γοῦν τὰ χρέη πολλὰ, διότι ὅσας ἐξόδους ἔκαμεν ὁ Παχώμιος, ὁ Θεόληπτος, ὁ Νικηφόρος, ὁ Ἱερεμίας, ἔγιναν ὀγδοήντα φορτώματα. καὶ ἦυραν κατάστιχον τοῦ Θεολήπτου, ὁποῦ ἐπῆρε πενηνταπέντε φορτώματα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, καὶ κανένα ποῦ τὸ ἐξώδιασε δὲν εὑρέθη. τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι ἔδιδεν ἐκεῖ ὁποῦ ἐχρεώστει τριάντα χιλιάδες ἄσπρα. ἄλλην μίαν ὁμολογίαν, πῶς χρεωστεῖ καὶ ἄλλαις τριανταπέντε. καὶ φαίνεται ὅτι μίαν ἡμέραν ἔγραψεν ἀπὸ τὸ σπῆτι ὁποῦ ἐκάθετο μίαν γραφὴν εἰς ἕνα χρεωφειλέτην, καὶ γράφει τε, ὅτι στέλνω σε καὶ ἄλλην μίαν, ἀφέντη, ὁμολογίαν, πῶς σοῦ χρεωστῶ ἄλλαις τριανταπέντε χιλιάδες, καὶ νὰ τὴν δώσῃς εἰς τὸν Νικηφόρον νὰ σὲ πλερώσῃ, καὶ ἐὰν σὲ ἐρωτήσῃ, πῶς δὲν τὴν ἤφερες πρῶτα; νὰ τοῦ εἰπῇς, ὅτι τώρα τὴν ἦυρα, καὶ ἂς εἶναι μυστικά. λοιπὸν ὁ Νικηφόρος ἔπιασε τὴν γραφὴν καὶ εἶδε τὴν πονηρίαν τε, καὶ κράζει Σύνοδον, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Θεόληπτον ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν, καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου, ὅτι τὴν ὁμολογίαν τούτην πότε τὴν ἔκαμες; καὶ εἶπεν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Πατριαρχίας μου. καὶ ὁ Νικηφόρος εἶπε. καὶ διατὶ δὲν ταῖς ἐδώκετε ὅταν ἐπήραμεν καὶ ταῖς ἄλλαις ὅλαις; εἶπε δὲν ἠξεύρω, πλὴν τότε τὴν ἔγραψα. καὶ λέγει. κάμε ὅρκον. καὶ κάμνει ὅρκον Εἰκονικὸν ἐνώπιον παντὸς τοῦ Λαοῦ καὶ τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἀφορίζεται, ὅτι τότε ἔγινεν ἡ ὁμολογία. τότε λέγει τε. τοῦτα τὰ γράμματα ἐδικά σου εἶναι; λέγει ναί. καὶ τότε ἀνέγνωσέ τα ἐνώπιον πάντων, καὶ πῶς τώρα τὴν γράφω, καὶ πῶς σοῦ τὴν στέλλω. καὶ ἐκατηχούθη εἰς τὸν Κόσμον ὅλον ὡς φανερὸς ἐπίορκος. ὑπάγει γοῦν εἰς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἔκαμε μίαν Ἐπισκοπὴν Μητρόπολιν, τὴν Φασιανὴν, μὲ θέλημα τοῦ βασιλέως Ἰβήρων. καὶ ὁ Παχώμιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἔκαμε πάλιν σκάνδαλα, καὶ ἔστειλάν τον ἐξόριστον εἰς τὴν Βλαχίαν, εἰς τόπον ὁποῦ ἦτον δύσκολος νὰ φύγῃ. ὑπάγει καὶ ὁ Ἱερεμίας μὲ τὸν Μονεμβασίας εἰς τὴν Ῥωσίαν, καὶ ἔκαμαν ἕνα χρόνον, καὶ ἦσαν κατάκλειστοι. καὶ εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τρεῖς φοραῖς εὐγῆκαν ἔξω, μίαν, ὅταν ὑπῆγαν καὶ εἶδαν τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν εὐλόγησεν ὁ Κὺρ Ἱερεμίας. δευτέραν, ὅταν τοὺς ἐφίλευσε. καὶ τρίτην, ὅταν εὐγῆκαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅμως, ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν Βλαχίαν, ὑποδέχθη τους ὁ Αὐθέντης Μίχνας Βοηβόνδας. ἔτυχε γοῦν ἀσθενὴς, καὶ ἡ κυρία ἡ μητέρα τε ἐδεξιώθη τὸν Πα-

τριάρ-

τριάρχην θαυμαστὰ, ὅτι ἦτον Γαλατιανὴ, καὶ ἦτον καὶ εἰς τὴν Ῥόδον ἐξόριστη μὲ τὸν Κὺρ Ἱερεμίαν, ἦτον καὶ σύντεκνος τοῦ Μίχνα Βοηβόνδα, ὅτι ἐβάπτισε τὸν υἱόν τε. μετὰ ταῦτα ἦλθαν καὶ εἰς τὴν Μπογδανίαν, πλὴν μὲ πολὺν κόπον ἀπὸ τὴν ψύχραν τὴν ὑπερβολικήν. καὶ ὑποδέχθη τους ὁ πανευσεβέστατος Πέτρος Βοηβόνδας θαυμαστὰ καὶ ἐξαίσια, καὶ ἔδωκε μαγείρους νὰ μαγερεύουν. ἀνθρώπους διὰ πᾶσαν ὑπηρεσίαν, διὰ τὰ ἄλογα, διὰ χορτάρι, διὰ ξύλα. ὑπήγενε γοῦν πολλάκις καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην σωματικῶς, καὶ ἔκαμνε πᾶσαν πρέπουσαν τάξιν καὶ τιμὴν εἰς ὅλους. ἦτον ἄνθρωπος γλυκὺς εἰς τοὺς λόγους, σεμνὸς εἰς τὰ ἤθη, ἐπιτήδειος εἰς τὰ καμώματα. ἤξεύρε γλῶσσαν Τούρκικην, Ῥωμαϊκὴν, καὶ Βλάχικην. ὅλους ἀνέπαυε παντοιοτρόπως. περισσότερον ὅτι ἦτον ἐλεήμων εἰς τὸ ἄκρον, εἰς σκλάβους, εἰς πτωχοὺς, εἰς Μοναστήρια, εἰς Ἐκκλησίας, εἰς Ἱερεῖς τοπικοὺς, καὶ ξένους. τόσον ὅτι, καθ' ἕκαστος ἄνθρωπος ἐθαύμαζε πῶς εἰς τοιούτους τόπους εὑρέθη τοιαύτης φύσεως ἄνθρωπος μεγαλοφυὴς φρονιμώτατος, καὶ δικαιότατος εἰς τὰς κρίσεις τε. καὶ οὐχὶ μόνον αὐτὰς τὰς χάριτας εἶχεν, ἀμὴ καὶ δοκιμώτατος εἰς πᾶσαν Τέχνην καὶ εἰς Γράμματα. καὶ ἠγάπα τοὺς λογίους ἀνθρώπους, καὶ ἠρώτα πάντοτε περὶ Ἀστρονομίας, περὶ τῶν Ζωδίων, καὶ περὶ ἄλλων λεπτῶν πραγμάτων. ἠγάπα καὶ τοὺς Ψάλτας πολλὰ, καὶ εἶχε Ψάλτην τεχνίτην ἐπιτήδειον. ἦτον γοῦν καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ Κόσμου τεχνίτης, καὶ ὅλα τὰ ἐξέταζε. καὶ διατοῦτο ἦτον καὶ φοβερός. καὶ τὸν ἐφοβοῦντο καὶ οἱ Ἄρχοντες καὶ ὅλος ὁ Λαός. ἔκαμε γοῦν καὶ Μοναστήριον εἰς τὸν Γαλαῖον λεγόμενον, ἀντίκρυς τοῦ Γιασίου. καὶ οἱ Τεχνῖται ἦσαν ἀκατάστατοι, καὶ ἐθεμελίωσάν το εἰς τόπον κακὸν, καὶ ἐκάθισαν τὰ κτίσματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ τείχους τοῦ γύροθεν, καὶ ἐχάθη τόσος κόπος, τόση ἔξοδος, τοιαύτη ζωγραφία, καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπιτηδειότητες. δὲν ἠμέλησεν, ἀμὴ ἔκαμε πάλιν ἄλλο εἰς τόπον στερεὸν, καὶ ἔκαμέ το θαυμαστὸν καὶ ἐγκαινίασέ το, καὶ ἐφιλοδώρησε τὸν Μητροπολίτην, τοὺς εὑρεθέντας Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλους τοὺς Ἱερεῖς κατὰ τάξιν. τοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἦτον ἄξιος νὰ βασιλεύῃ, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Μπογδανίαν, ἀμὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. τούτου ὁ Πατὴρ ἦτον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Αὐθέντας τῆς Βλαχίας, καὶ τὸν ἔλεγαν Μίρτζαν, καὶ τὸν Πατέρα τε Μίχναν, καὶ εἶχαν ἐκ Προγόνων τὴν Αὐθεντίαν. ἔκαμε γοῦν ὁ Πατὴρ αὐτῶν ὁ Μίρτζας καλοὺς Υἱοὺς τούτους, Ἀλέξανδρον Βοηβόνδα, Μιλίσην Βοηβόνδα, τοῦτον τὸν εὐσεβέστατον Πέτρον Βοηβόνδα. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἶχε τὴν Οὐγγροβλαχίαν, καὶ ἔκαμεν υἱὸν τὸν Μίχναν Βοηβόνδα, ὁ δὲ Μιλίσης Βοηβόνδας ἀναπαύθη, καὶ ἄφησεν υἱὸν Βλάντον Βοηβόνδα, καὶ ἀπέθανε νέος ἀφ' οὗ ἐπανδρεύθη ἕνα χρόνον, καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὴν Αὐθεντίαν, ὕστερον ἔζησεν, κ'. ἡμέρας. καὶ ἐλυπήθη πολλὰ ὁ Πέτρος Βοηβόνδας. καὶ ἀπὸ τὰ πράγματά τε τίποτες δὲν ἐκράτησε, μόνον τὰ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς Μοναστήρια, εἰς Ἀρχιερεῖς, εἰς τὴν γυναῖκά τε καὶ εἰς τοὺς δούλους τε. εἶδε γοῦν ἡ μητέρα τε, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Πέτρος, τοῦτο τὸ ὄνειρον. ὁ προλαβὼν ἐγέννησεν ἕναν υἱὸν ὡραῖον πολλὰ, καὶ εἰς ὀλίγον ἀπέθανεν. ἔκλαιε γοῦν ἡ μητέρα τε, καθὼς φιλόπαις καὶ

εὐσπλαγ-

εὔσπλαγχνος. βλέπει γοῦν μίαν τῶν νυκτῶν, καὶ ἔρχεται ἕνας φοβερὸς λευκοφόρος ἄνθρωπος, καὶ λέγει της. τί κλαίεις; τί λυπεῖσαι καὶ χύνεις τόσα δάκρυα; καὶ δείχνει της ἕνα παιδὶ εἰς τὰ σπάργανα, καὶ λέγει της. ἔπαρε τὸν υἱόν σου ὁποῦ κλαίεις. καὶ αὐτὴ ὡς ἄνοιξε τὰ ῥοῦχα καὶ εἶδετο, ἀδημόνησε καὶ λέγει. δὲν εἶναι τοῦτο τὸ παιδί μου. ἐκεῖνο ἦτον ἄσπρον, ὡραῖον, ἐπιτήδειον, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὡσὰν ἐκεῖνο. καὶ λέγει της ὁ λευκοφόρος. δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις. αὐτὸ εἶναι καλὸν, αὐτὸ θέλει σὲ τιμήσει, μόνον ἔχε το. καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησε τὸν εὐσεβέστατον Βοηβόνδα. ἔλαβε γοῦν γυναῖκα σωφρονεστάτην τιμίαν καὶ εὐγενῆ, καὶ ἔκαμεν Υἱοὺς καὶ Θυγατέρας. καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, ἀπέθαναν ὅλα. μόνον μία Θυγατέρα ἔμεινεν ὡραιοτάτη, καὶ μυρίας χάριτας εἶχε, σωφροσύνην τὸ πλέον, καὶ γράμματα ἤξευρε Βουλγαρικὰ καὶ Ῥωμαϊκὰ, καὶ καθ' ἑκάστην ἐδιάβαζε τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας. εἰς τὸ γῆρας γοῦν ἐγέννησε καὶ Υἱὸν ὡραιότατον καὶ φρονιμώτατον, καὶ ἐβάπτισέ τον ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Ἀναστάσιος, καὶ ἐκάλεσέ τον Στέφανον. ἠγάπα τον γοῦν πολλά. καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν τους, εἶπαν εἰς τὸν Αὐθέντην Πέτρον νὰ κάμῃ τὸν υἱόν του Βοηβόνδα, ὅτι πολὺν καιρὸν τὸ ἔχει. καὶ ἐκατασκεύασαν οὕτω. καὶ ἔτι νέον ἕξη χρονῶν, ἤφεραν τὸ φλάμπουρον ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐστέφθη ὁ Στέφανος Βοηβόνδας, Αὐθέντης πάσης Μπογδανίας. καὶ ἔγινεν ἔξοδος ἕως τ'. φορτώματα ἄσπρα, καὶ ἔκαμε καὶ ἄλλας πολλὰς φιλοδωρίας εἰς τὸν Ἀντιοχείας, εἰς τὸν Ἱεροσολύμων, εἰς τὸν Κὺρ Ἱερεμίαν, εἰς τὸν Μονεμβασίας, καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς, ὅτι ἦλθαν ὅλοι εἰς τὴν Μπογδανίαν. καὶ ποτὲ δὲν ἐβαρέθη, μόνον ἱλαρὰ, καὶ ταπεινὰ εὐεργέτα τους, καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι εἰς τὴν μακροθυμίαν καὶ εἰς τὰς ἐξόδους. ἠθέλησε γοῦν νὰ ὑπανδρεύσῃ καὶ τὴν Θυγατέρα του, καὶ ἐγύρεψάν την πολλοὶ Ἄρχοντες ἐντόπιοι, καὶ Κωνσταντινουπολῖται. πλὴν αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶχεν εἰς τὸ Παλάτι του ἕνα νέον θαυμάσιον, Ζῶτον ὀνόματι, εἰς τὸ πρόσωπον εὐειδὴς, λεπτὸς εἰς τὸ κορμὶ, εἰς τοὺς λόγους ἐπιτήδειος καὶ γλυκὺς σώφρων καὶ τετιμημένος, παρθένος τὴν ζωήν του, πιστὸς εἰς τὰ πράγματα τῆς Βασιλείας, διότι πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐδοκίμασεν, ἀμὴ ποτὲ δὲν τὸν ἤυρεν εἰς τίποτε ποσῶς δόλιον. ἦτον γοῦν ἀπὸ τὰ Γωάννινα, ἀπὸ Γονεῖς εὐγενεῖς καὶ χρησίμους τοῦ τόπου, καὶ ἦτον ἐκ πατρὸς Τζιγαρᾶς, καὶ ἐκ μητρὸς Ἀψαρᾶς, εὐγενεῖς ἀμφότεροι. καὶ διὰ νὰ εἶναι σώφρων καὶ ἐπιτήδειος εἰς ὅλα, καὶ διὰ νὰ ἠξεύρῃ τὰ γράμματα Τούρκικα καὶ Ῥωμαϊκὰ, ἐτίμησέ τον Σπαθάριον, καὶ μετὰ ταῦτα Βεστιάριον. καὶ ἔδωκέ του καὶ τὴν αὐτοῦ σωφρονεστάτην καὶ φρονιμωτάτην Θυγατέρα διὰ γυναῖκα, καὶ ἐστεφανώθη την, καὶ ἔκαμαν γάμους καὶ χαραῖς. καὶ ἐτίμησεν ὁ Κὺρ Ζῶτος πολλοὺς, καὶ πατρίδα, καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους. ἦτον γοῦν τὸ ὄνομά της Μαρία, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν λέγεται, Δόμνα Μαρία. καὶ ἐπέρασαν ἠγαπημένα καὶ τιμημένα καὶ μετὰ τέκνα αὐτῶν. περὶ δὲ τῆς Ῥωσίας γράφομεν καταλεπτῶς, ὅτι ἐκεῖ ὁποῦ εἶχαν τὸν Ἱερεμίαν, δὲν ἄφηκαν κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους νὰ ἔρχεται νὰ τὸν βλέπῃ, μήτε αὐτὸν νὰ εὐγένῃ ἔξω. μόνον οἱ Καλόγηροι, ὅταν

ἤθε-

ἤθελαν, ὑπήγεναν μὲ τῆς βασιλείας τοὺς ἀνθρώπους ἔξω εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἐφύλαγάν τους ἕως ὁποῦ ἤρχοντο πάλιν μέσα. ἐλάλησαν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱερεμίαν, πῶς νὰ τοὺς κάμῃ Πατριάρχην. καὶ ὁ Ἱερεμίας εἶπε τὸ πρῶτον, πῶς δὲν γίνεται. μόνον Ἀρχιεπίσκοπον νὰ κάμωμεν καθὼς εἰς τὴν Ἀχρίδα. καὶ ὁ Μονεμβασίας λέγει κατὰ μόνας πρὸς τὸν Πατριάρχην. Δέσποτά μου, αὐτὸ δὲν γίνεται. διότι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος μὲ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἔκαμε τὰ Πατριαρχεῖα. καὶ ὁ Μέγας Ἰουστινιανὸς μὲ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν πέμπτην ἔκαμε τὴν ἀχρίδα Ἀρχιεπισκοπὴν, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὰ τίμια Πάθη τοῦ Χριστοῦ Πατριαρχεῖον. καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεσθεν μόνον τρεῖς. διότι καὶ ἕνας Ἀρχιεπίσκοπος Ἐλασσόνος Ἀρσένιος, ὁποῦ δὲν εἶχε θρόνον, καὶ εἰς τὴν Λεχίαν ἔσμιξε καὶ αὐτὸς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥωσίαν μὲ τὸν Πατριάρχην. λοιπὸν, Δέσποτα, ἡμεῖς ἤλθαμεν διὰ ἐλεημοσύνην εἰς τὸν βασιλέα, καὶ διὰ τὰ χρέη ὁποῦ ἔγιναν εἰς τὰς ἡμέρας μας. καὶ αὐτὸς εἶπεν. ὅτι μήτε ἐγὼ θέλω, ἀμὴ ἐὰν θέλουν, κάθομαι ἐγὼ διὰ Πατριάρχης. λέγει του ὁ Μονεμβασίας. Δέσποτα Ἅγιε, ἀδύνατον εἶναι, ὅτι εἶσαι ἀλλόγλωσσος καὶ ἀσυνήθιστος τοῦ τόπου, καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἄλλας τάξεις καὶ ἄλλας συνηθείας, καὶ δὲν σὲ θέλουν, μόνον μὴν ἐντροπιάζεσαι. καὶ αὐτὸς ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ. λοιπὸν εἶχε καταπόδι του ἀνθρώπους ἀτάκτους καὶ ἀπανθρώπους, καὶ εἴτι ἤκουαν, ὅλα τὰ ἔλεγαν εἰς τοὺς Δραγουμάνους, καὶ αὐτοὶ τὰ ἔλεγαν μέσα εἰς τὸν βασιλέα. λοιπὸν τεχνιέντως οἱ Ῥοῦσοι ἐμεθοδεύθησαν, καὶ λέγουν. Δέσποτά μου, ἐὰν ὁρίσῃς νὰ ἀπομείνῃς ἐδὼ νὰ σὲ ἔχωμεν. καὶ τούτους τοὺς λόγους μήτε ὁ βασιλεὺς τοὺς εἶπε, μήτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας τοῦ Παλατίου, μόνον ἐκεῖνοι ὁποῦ τοὺς ἐφύλαγαν. καὶ ὁ Ἱερεμίας ἀπερίσκεπτα, καὶ ἄμετρα, καὶ χωρὶς βουλὴν τινὸς εἶπεν, ἀπομένω. καὶ εἶχε τούτην τὴν συνήθειαν, ὅτι ποτὲ καλὴν βουλὴν δὲν ἤκουε τινὸς, ἀλλὰ μήτε ἄνθρωπον ὑποκείμενον ἤκουε. καὶ διατοῦτο ἐκρεμνίσθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς ἡμέρας του. λοιπὸν οἱ Ῥοῦσοι, ὡς εἶδον ὅτι δὲν τὸν χειροτονεῖ, ἀμὴ αὐτὸς θέλει νὰ ἀπομείνῃ, λέγουν του. ὅτι ἐπειδὴ, Δέσποτά μου, θέλεις νὰ ἀπομείνῃς, ἡμεῖς θέλομεν το, ἀμὴ ὁ θρόνος ὁ παλαιὸς τῆς Ῥωσίας εἶναι τὸ Βλαντιμοίριον, καὶ ἐκεῖ νὰ κοπιάσῃς νὰ κάθεσαι. καὶ ἐκεῖνος ἦτον ἕνας τόπος χειρότερος ἀπὸ τὴν Κουκουσόν. λοιπὸν ἀπὸ συνδρομῆς τινῶν Χριστιανῶν εἶπεν ὁ Πατριάρχης, ὅτι μὴν τὸν λέγετε αὐτὸν τὸν λόγον, ὅτι ἐγὼ αὐτὸ δὲν τὸ κάμνω. τότε τοῦ λέγουν, ὅτι ὁρισμὸς τοῦ βασιλέως εἶναι νὰ μᾶς κάμῃς Πατριάρχην. καὶ ὁ Ἱερεμίας εἶπεν. ἄλλον, ἀμὴ αὐτὸς εἶναι Δισεπίσκοπος, καὶ δὲν εἶναι νόμιμος. τέλος, καὶ μὴ θίλων, ἐχειροτόνησέ τον Πατριάρχην Ῥωσίας, καὶ ἤφεραν ἕνα μεγάλον μέμβρανον χαρτὶ μὲ Βουλγάρικα γράμματα εἰς πλάτος μέγα, καὶ ὑπέγραψεν ὁ Πατριάρχης. καὶ ὁ Μονεμβασίας εἶπε. τί εἶναι αὐτοῦ γραμμένα, καὶ νὰ ὑπογράψω; καὶ εἶπεν ὁ πρῶτος Ἀνδρέας ὁ Τζαλκάνος ὀνόματι. γράφει, πῶς ἐκάμετε Πατριάρχην, καὶ πῶς ἤλθετε ἐδώ. καὶ ὁ Μονεμβασίας εἶπεν. ἔπρεπε νὰ γράφῃ Ἑλληνικὰ, ἀμὴ οὐχὶ Ῥούσικα. ἀμὴ δὲν τὸν ἤκουσαν. ὑπέγραψαν καὶ οἱ Ἱερομόναχοι τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὁ Ἐλασσόνος, καὶ ὁ Μονεμβα-

σίας

σίας ἦτον εἰς τὸ ἄκρον ἐναντίος νὰ μὴ διαιρεθῇ ἡ Ἐκκλησία, καὶ γένῃ κεφαλὴ ἄλλη, καὶ σχίσμα μέγα, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ τὸν ῥήξουν εἰς τὸν ποταμόν. πλὴν ὁ Πατριάρχης ἔκαμεν ὅρκον, ὅτι τί ποτε δὲν εἶπεν ὁ Μονεμβασίας. ἦτον γοῦν ὁ Βασιλεὺς Θεόδωρος, ἄνθρωπος εἰρηνικὸς, καὶ πάντα παρόμοιος τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου, ἁπλοῦς, ἥσυχος. ὁ δὲ γυναικάδελφος τοῦ βασιλέως, Παρίσης ὀνόματι, ἐκεῖνος ἦτον εἰς ὅλα ἐπιτήδειος, φρόνιμος, πονηρός. καὶ αὐτὸς ἦτον ὁποῦ τὰ ἔκαμνεν ὅλα, καὶ αὐτὸν ἤκουαν ὅλοι. καὶ ἡ Βασίλισσα καλὴ, πλὴν παιδὶ δὲν ἔκαμνε. καὶ ἦτον Ἀδελφός της ὁ Παρίσης. καὶ ἔκραξε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸν Μονεμβασίας, καὶ εὐλόγησέ τὴν. καὶ εἶπε. παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ κάμω παιδὶ, καὶ ἄλλα πολλά. καὶ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Πατριάρχην, ὅταν ὑπῆγεν, ἄσπρα χιλιάδες τριάντα, καὶ ἄλλαις τριάντα, ὅταν εὐγῆκε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Πόλιν. καὶ εἰς τὸν Μονεμβασίας πέντε πρῶτα, καὶ πέντε ὕστερα, ποτήρια, φορέματα, σαμούρια εἰς τὸν Πατριάρχην Ῥωσίας Ἰὼβ ὀνόματι, ἐν ἔτει ζ υ ζ'. Ἰνδικτιῶνος, β'. Γαννουαρίου, κ ς'. καὶ εὐγῆκεν ὁ Κὺρ Ἱερεμίας καὶ ὅλοι τους, καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἦλθαν εἰς τὴν Λεχίαν. καὶ ἦσαν πόλεμοι τῶν Ταρτάρων καὶ τῶν Λέχων. καὶ ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ καὶ καλωσύνῃ, Γωάννης ὁ Ζαμόσκης, ἐτίμησε πολλὰ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἔδωκε διακοσίους ἀνθρώπους, καὶ ἤφεραν τὸν ἕως τὴν Καμενίτζαν, διότι ὁ ἐκλαμπρότατος Κὺρ Γωάννης ὁ Ζαμόσκης ἦτον τότε Νομοφύλαξ καὶ Πρωτοστράτωρ Λεχίας.

Θάνατος τοῦ Σουλτὰν Σελήμη. Βασιλεία Σουλτὰν Μουράτη τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σουλτὰν Σελήμη, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σουλτὰν Μουράτης, ἐν ἔτει ᾳ φ ο δ'. ἐν Μηνὶ Δεκεμβρίῳ, καὶ ἦτον νέος. καὶ πρῶτον ἔδειξε πῶς ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην, καὶ εὔγενε συχνὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Λαὸν, καὶ νὰ παραγγέλλῃ εἰς τοὺς Πασιάδες νὰ κρίνουν τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἠθέλησε νὰ βάλῃ καὶ ὡρολόγια μεγάλα νὰ σημαίνουν τὰς ὥρας ὡς καὶ εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ ἔκαμέ τα, πλὴν οἱ νομοδιδάσκαλοί του δὲν τὸν ἄφηκαν, ὅτι ποτὲ δὲν τὸ εἶχαν συνήθειαν. ἦλθε γοῦν καὶ ἕνας Ἄραβος Ἀστρονόμος καὶ ἠγάπησέ τον, καὶ τὸν ἔβαλε καὶ ἔκαμεν ἀπάνω εἰς τὰ μνήματα τοῦ Γαλατᾶ ὀσπήτια, καὶ ἔκαμε τὴν ζωδιακὴν σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινὰ τεχνικά. καὶ πάλιν οἱ νομοδιδάσκαλοι εἶπαν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν τοιαύτας τέχνας. καὶ ἐχάλασέ τα. καὶ μετὰ τέσσαρας χρόνους ἔκαμε μάχην μὲ τὸν Πέρσην, καὶ ἔκαμε πολέμους μετ' αὐτοῦ πολλούς. καὶ ἕως τὸ ὕστερον ἐτρόπωσέ τον, διότι βοήθειαν κανεὶς δὲν τοῦ ἔδωκε, καὶ ἤφερε τὸν υἱὸν του εἰς τὴν Πόλιν, ἐν ἔτει ζ υ θ'. καὶ ἔκαμαν ἀγάπην, καὶ ἐπῆρέ του τόπους πολλοὺς καὶ Κάστρη. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινεν ἡ τοῦ Θεοῦ παραχώρησις, καὶ ἐπῆρε τὴν Παμμακάριστον. καὶ ἦτον πρώτη αἰτία ἡ μεγάλη ἀταξία καὶ παρανομία τῶν Κληρικῶν, καὶ τῶν παρανόμων Πατριαρχῶν, καὶ τοῦ βαρβάρου Λαοῦ, ὁποῦ ἐσυμφωνοῦσαν εἰς τοιαύτας ἀτοπίας. καὶ ἦτον πρῶτος ὁ Οἰκονόμος Παπᾶς Κωνσταντῖνος. καὶ κα-

θε-

θεξῆς οἱ ἄλλοι, καὶ πάλιν εἰς τὸν Θεόληπτον, ὁ Οἰκονόμος Παπᾶς Γεώργιος, καὶ ἦυρε καὶ ὁ Σατανᾶς δοχεῖον τὸν Μπεγλέρμπεην, ὁ ὁποῖος ἦτον Ἁρμένιος τὸ γένος, καὶ ἔκαμε μυρίας μηχανὰς, καὶ ἐπῆρέ τὴν. τοιαύτην ἀπόγνωσιν εἶχαν ὅλοι οἱ Ἄρχοντες τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Γαλατᾶ, ὅτι κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ συντύχῃ ποσῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μόνον δὲν μᾶς μέλει, ἔλεγαν, οἱ Καλόγεροι ἂς λαλοῦν, ὅμως ἡ δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ, ὡς εἶδεν ὅτι ἐκατάσκαψαν τὰ μνήματα τῶν Κτητόρων, τῶν Βασιλέων, τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἔρριπταν τὰ κόκκαλα εἰς τὸν δρόμον, καὶ ὕβριζαν Εἰκόνας καὶ Πίστιν, ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν. ἐσελήνιάσθη ὁ βασιλεὺς πολλὰ, καὶ εἶδεν ὀνείρους πολλοὺς κατ' αὐτοῦ. καὶ τὸν Μπεγλέρμπεην τὸν ἐμίσησεν ὁ Κόσμος, καὶ μάλιστα οἱ Γιανιτζάροι, διότι αὐτὸς ἦτον τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἦτον πολλὰ φιλάργυρος καὶ ἀδικητής. ὁμοίως καὶ ὁ βασιλεὺς πολλὰ φιλάργυρος, ἄτακτος, καὶ πόρνος πολλά. καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐπῆρε τὴν Παμμακάριστον, ἐπλεόνασέ τον ὁ σελήνιασμὸς, ὡς ἔλεγαν, καὶ ἔκαμνε δύο καὶ τρεῖς μῆνας ὁποῦ δὲν ἐφαίνετο. ἀμὴ μὲ τὴν πολλὴν του φιλαργυρίαν ἔκαμε τὸ φλουρὶ, ὁποῦ ἦτον ἑξῆντα, νὰ τὸ πέρνουν ἑκατὸν εἴκοσι. καὶ τὸ τάλερον, ὁποῦ εἶχε σαράντα, ἔκαμεν τὸ ὀγδοήντα, καὶ ἄλλα ὁμοίως. καὶ ἔγιναν ἀνακατώματα πολλὰ, παραχαράγματα εἰς τὰς μονέδας, καὶ ἀκρίβεια εἰς ὅλα τὰ πράγματα. ὅταν γοῦν ἤθελε νὰ δώσῃ τὰς ῥόγας τῶν Γιανιτζάρων καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ἠγόραζεν ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους μονέδα κόκκινην, ἄσπρα ἄτυχα, καὶ ἐκεῖνα ἔδιδεν εἰς τοὺς Τιμαράτορας, Γιανιτζάρους, Σπαχίδας, καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτοὶ πάλιν τὰ ἔδιδαν εἰς τὸν Κόσμον στανικῶς, καὶ ἠγόραζαν εἴτι ἤθελαν. εἶδαν γοῦν τὴν πολλὴν ἀδικίαν, καὶ μίαν ἡμέραν οἱ Γιανιτζάροι ὥρμησαν ὅλοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τοῦ Μπεγλέρμπεη τὸ σπῆτι διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ αὐτὸς ἐσέβη εἰς τὸν βασιλέα. καὶ ἐσυναθροίσθησαν ὅλοι, καὶ ἠθέλησαν νὰ καταπατήσουν τὸ παλάτι διὰ νὰ τὸν πάρουν, καὶ μὴ θέλων ὁ Σουλτὰν ἔδωκε τὸν μιαρὸν Μπεγλέρμπεην, καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι του, καὶ ἔκαμαν τὸν τετάρτια, καὶ ἐπερίπαιζαν τὸν, καὶ ἀνεπαύθη ὁ Κόσμος. ἦτον γοῦν καὶ ἕνας Ἑβραῖος Κρητικὸς, καὶ ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ κρασὶ μεγάλην καταδίκην, εἰς τὰ κουμέρκια. καὶ ἔστειλεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐπῆρε χαράτζι διὰ τὰ ἀμπέλια, καὶ χώρια τὸ δέκατον. καὶ ἐὰν τὸ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἄλλο δέκατον, καὶ ἐὰν τὸ φέρῃ εἰς ἄλλον τόπον, ἄλλο κουμέρκι. καὶ ἔγινε τὸ μέτρον, ὁποῦ εἶχεν ἄσπρα ἕξη, ἄσπρα ἑξῆντα, καὶ χωριστὰ πάλιν αἱ ἄλλαι ἔξοδαις. καὶ ὅταν ὑπήγενεν ἄνθρωπος μὲ τὸ καράβι, καὶ εἶχε μίαν πούκλαν κρασὶ, ἐγύρευαν οἱ ἄνθρωποί του, καὶ ὅταν τὸ ἤυρισκαν, ἐπλήρωνε δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες ἄσπρα ζημίαν. λοιπὸν ἐβαρέθησαν, καὶ Τοῦρκοι, καὶ Ῥωμαῖοι, καὶ Ἑβραῖοι, καὶ ἔδωκέ του ἕνας μὲ τὸ τουφέκι, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. καὶ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ἤγουν ἐν ἔτει ζ υ θ'. ἦλθεν Ἱερεμίας ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν εἰς τὴν Μπογδανίαν, καὶ ἐδεξιώθηκέ τον ὁ Πέτρος Βοηβόνδας πάλιν θαυμαστά. καὶ ἦυρεν ἕνα Τζαούσιον, ὁποῦ τὸν ἀπάντεχε νὰ τὸν πάρῃ, διατὶ ὥρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ πάρῃ πάλιν τὸν θρόνον του, διότι ὁ ἀκατάστατος Νικηφόρος ἔκαμε τόσαις ἀκαταστασίαις καὶ ἔξοδαις ἄμετραις καὶ παράλογαις, καὶ

ἐμί-

ἐμίσησάν τον μικροὶ καὶ μεγάλοι. ἐλάλησαν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Ἱερεμία. ὁ δὲ Ἱερεμίας, θέλων εἰς τὴν πρώτην τάξιν, καθὼς ἦτον εἰς δύο χιλιάδες φλουρία. καὶ ἐκαμέν τοῦ ἀναφορὰν ὁ φρονιμώτατος Πέτρος Βοηβόνδας. καὶ οὕτως ἔγινε. καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἱερεμίας, ὁποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἐπερίμενεν εἰς τὴν Μπογδανίαν, καὶ ἐφιλιώθησαν, καὶ ἐσυλλειτούργησαν. καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεόληπτος τὸν Ἱερεμίαν, καὶ ἔδωκε τοῦ ἐξουσίαν νὰ γράφῃ γραφὰς, καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ κρίσεις, καὶ νὰ γράφῃ, Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ, καὶ νὰ ὑπογράφῃ. ὁ Μονεμβασίας γοῦν ἐσιώπα, πλὴν δὲν ἐσυλλειτούργησεν. εἰς τοῦτο τὸ ἔτος ἀφ' οὗ ἔκαμεν εἰρήνην ὁ Ἀφέντης μὲ τὸν Πέρσην, ἠθέλησε νὰ κάμῃ μάχην μὲ τοὺς Λέχους, καὶ ἔστειλέ τους ὁρισμὸν, ἢ νὰ γένουν Τοῦρκοι, ἢ νὰ δώσουν τόσα φορτώματα ἄσπρα τέλος, ἢ νὰ δέχωνται πόλεμον. καὶ αὐτοὶ ἔστειλαν Ἀποκρισιάριον ἄνθρωπον ἐπιτήδειον. καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐτζάκισε τὸ ποδάρι τοῦ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ἤφεραν τὸ λείψανόν του ὀπίσω νὰ τὸ θάψουν εἰς τὴν Λεχίαν. καὶ πάλιν ἔστειλαν ἄλλον, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ὁ Αὐθέντης ὁ Μουράτης δὲν ἐπαρακινήθη εἰς πόλεμον, οὐχὶ ἀπὸ τοὺς ὅρκους ὁποῦ εἶχαν, ἢ ἀπὸ καλωσύνην τοῦ, ἀμὴ εἰς τῆς Αἰγύπτου τὰ μέρη ἐκινήθη πόλεμος, καὶ δὲν τὸν ἦλθεν εὐκολία νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τὴν Λεχίαν.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀμουράτη. Βασιλεία Μεχμέτη τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

ΜΕτὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μεχμέτης, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν τοῦ, καὶ τὸν θρόνον, ἐπρόσταξε καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἀδελφούς τοῦ, κά. τὸν ἀριθμὸν, ἔπνιξαν καὶ δέκα ἀπὸ ταῖς παλλακίδες τοῦ πατρός τοῦ, ὁποῦ ἦτον ἐγγαστρωμέναις. αὐτὸς ἔπειτα ἐδόθη εἰς ταῖς ξεφάντωσες, καὶ τρυφαῖς. ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἀσίας ἀποστάτησε. καὶ οἱ Γιανιτζαρέοι, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπαναστάτησαν καὶ αὐτοὶ ἐναντίον τοῦ. ἡ Σουλτάνα, ἡ μήτηρ τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη, κάνει κάθε δυνατὸν νὰ βάλῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν της. ὁ Μεχμέτης ἔπνιξε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν. εἰς τοὺς ᾳχδ'. πιάνει ἡ πανούκλα, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ μέσα εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ὁ Μεχμέτης ἐκόλλησεν ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ἀπόθανε βασιλεύσας χρόνους, θ'. καὶ μῆνα ἕνα.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη. Βασιλεία Σουλτὰν Ἀχμέτη υἱοῦ αὐτοῦ.

ΠΑρέλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Σουλτὰν Ἀχμέτης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός τοῦ, καὶ ἐσφάλισε τὸν ἀδελφόν τοῦ Μουσταφᾶν εἰς μίαν παντοτινὴν φυλακήν. εἰς τοὺς ᾳχιζ'. ὁ Ἀχμέτης, ἐν τῷ μεταξὺ ὁποῦ ἐστοχάζετο νὰ ἐμποδίσῃ τὰς μεγάλας ζημίας, ὁποῦ αὐτὸς προτήτερα ἔλαβεν, ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους, ιγ'. ὅθεν ματαίως ἐσυλλογίζετο νὰ κατορθώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη. Βασιλεία Μουσταφᾶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ.

ΜΕτὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχμέτη ἔγινε βασιλεὺς ὁ Μουσταφᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς λεγόμενος Ὀσμάνης ἦτον χρόνων, ιβ'. ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακήν. οἱ Τοῦρκοι δὲ ἤθελαν καλλίτερα νὰ ἔχουν βασιλέα ἕνα παιδὶ, ὁποῦ ἔδιδε καλαῖς ἐλπίδες, παρὰ ἕναν ἄνθρωπον τελείως ἄμαχον. εἰς τοὺς ᾳχιζ'. Ὀσμάνης ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχμέτη εἶχε χρόνους δώδεκα ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον, πλὴν γεμάτος μεγαλοψυχίαν. ἐπέρασε τὸν Ντούναβιν, καὶ πηγαίνωντας κατὰ τῶν Καζάκων καὶ Λέχων, ἔχασε περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπους. εἰς τοὺς ᾳχκά. διὰ τὸ νὰ ὑποπτεύθη ὁ Ὀσμάνης πῶς ἤθελε νὰ μεταφέρῃ τὸν βασιλικὸν θρόνον εἰς τὴν Δαμασκὸν, ἐξωρίσθη καὶ ἐφυλακώθη ἀπὸ τοὺς Γιανιτζαρέους εἰς τὸ Κάστρον τῶν ἑπτὰ πύργων, εἴτε Γουλάδων. οἵτινες εὔγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν θεῖον τοῦ Μουσταφᾶν. ὅστις, διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ βασίλειόν τοῦ, ἐθανάτωσε τὸν νέον βασιλέα Ὀσμάνην τὸν ἀνεψιόν τοῦ, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους, έ.

Σφαγὴ τοῦ Σουλτὰν Ὀσμάνη. Βασιλεία Μουσταφᾶ τοῦ θείου τοῦ.

ΟΤαν ἀνέβη αὐτὸς ὁ ἄμαχος Μουσταφᾶς εἰς τὸν θρόνον ἐπῆρε σωστὰ τὰ μέτρα τοῦ, καὶ ἔκλεισε τοὺς ἀνεψιούς τοῦ, τὸν Ἀμουράτην, καὶ Ἰμπραὶμ, υἱοὺς τοῦ Ἀχμέτη, καὶ ἀδελφοὺς τοῦ Ὀσμάνη. εἰς τοὺς ᾳχκγ'. μὲ τὸ νὰ ἐκατεστάθη ὁ Μουσταφᾶς παντελῶς ἀναίσθητος, τὸν ἔξωσαν ἐκ δευτέρου ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ τὸν ἔβαλαν τρίτην φορὰν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου εὑρίσκετο πρότερον. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶχαν φόβον τινὰ εἰς αὐτὸν, ἔκριναν ἀνωφελὲς νὰ τὸν θανατώσουν. ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς χρόνον ἕνα.

Φυλάκωσις τοῦ Σουλτὰν Μουσταφᾶ. Βασιλεία Ἀμουράτη.

Μετὰ τὸν διωγμὸν τοῦ ἄνωθεν ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιός του ὁ Ἀμουράτης, ὁ ὁποῖος ἦτον υἱὸς τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη. ἦτον δὲ τότε χρόνων, ιδ'. ὁ αὐτὸς Ἀμουράτης, ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον. καὶ ἀπέθανεν εἰς τοὺς ᾳχμ'. διὰ νὰ ἔπιε πολὺ κρασὶ μὲ τοὺς φίλους του, βασιλεύσας χρόνους, ιζ'.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀμουράτη. Βασιλεία Γιμπραΐμ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σουλτὰν Ἀμουράτη, εὔγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν Γιμπραΐμ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὁ ἀδελφός του Ἀμουρὰτ ἀπὸ τὸν, δ'. χρόνον τῆς ἡλικίας του, καὶ ἦτον τότε χρόνων, κη'. ὅταν τὸν εὔγαλαν. καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνον οἱ Πασιάδες, οἱ ὁποῖοι ἀκύρωσαν τὴν διαθήκην του, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀμουρὰτ ἄφησε διάδοχόν του τὸν Χὰμ τῶν Τατάρων. καὶ εἰς τοὺς ᾳχμε'. ἔστειλε νὰ πολεμήσουν τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῶν Ἐνετῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον ὀλίγον εὐχαριστημένος. καὶ αὐτὸς ἔμεινεν εἰς τὸ Σεράγι μὲ ταῖς παλλακίδες του. εἰς τοὺς ᾳχμη'. ὁ Γιμπραΐμ, ἐπονομαζόμενος Σαρδανάπαλος τῶν Ἀγαρηνῶν, βιάζει τὴν θυγατέρα τοῦ Μουφτῆ. αὐτὸς δὲ ἐσήκωσεν ἐναντίον του τοὺς Γιανιτζάρους, καὶ τὸν κατεβάζουν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ πάλιν τὸν βάνουν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχαν εὐγάλει, καὶ ἀνεβάζουν εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν του Μεχμέτην. ὁ δὲ Γιμπραΐμ μετά τινας ἡμέρας, θέλωντας νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι του εἰς τὸν πύργον, ἐπνίγη ἀπὸ τέσσαρους βουβούς. ἐκράτησε δὲ τὸ βασίλειον χρόνους, ιε'.

Ἐξορία τοῦ Σουλτὰν Γιμπραΐμ. Βασιλεία Μεχμέτη τοῦ υἱοῦ του.

Μετὰ τὸν διωγμὸν καὶ θάνατον τοῦ εἰρημένου Γιμπραΐμ, διαδέχεται τὸν θρόνον τοῦ πατρός του Μεχμέτης, ὁποῦ ἦτον χρόνων ἑπτά. καὶ εἰς τοὺς ᾳχξα'. οἱ Χριστιανοὶ ἐπολέμησαν τοὺς Τούρκους, καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ῥαάβ. εἰς δὲ τοὺς ᾳχξδ'. ὁ Γιμπεράτωρ ἔκαμεν ἀγάπην μὲ τὸν βασιλέα τῶν Τουρκῶν. οἱ δὲ Τοῦρκοι εἰς τοὺς ᾳχξθ'. μετὰ μίαν πολιορκίαν χρόνων, κδ'. μηνὰς τρεῖς, καὶ ἡμέρας, κζ'. ἐκυρίευσαν τέλος πάντων καὶ ὑπέταξαν τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἐπολεμοῦσαν χρόνους, κζ'. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Μεχμέτης ἦτον ἄτυχος εἰς κάθε του ἔργον, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔβαλάν τον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκάθησαν Σουλεϊμάνην τὸν ἀδελφόν του. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Μεχμέτης χρόνους, λβ'.

Διωγμὸς τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη. Βασιλεία Σουλεϊμάνη.

Μετὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ Μεχμέτη, ἐβασίλευσεν ὁ Σουλτὰν Σουλεϊμάνης χρόνους τρεῖς, καὶ ἀπέθανεν. ἀπὸ τὰ παιδία τοῦ ὁποίου δὲν ἐβασίλευσε κανένα.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Σουλεϊμάνη. Βασιλεία Ἀχμέτη τοῦ δευτέρου.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ ἄνωθεν Ἀχμέτης εἰς τοὺς ᾳχυα'. ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους πέντε, καὶ ἀπέθανεν.

αὐτὸς δὲ εἶχεν υἱοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κανένας δὲν ἐβασίλευσε. τὸν δὲ Μουσταφᾶν τὸν υἱὸν Μεχμέτη ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον.

Τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη. Βασιλεία Μουσταφᾶ υἱοῦ Μεχμέτη.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Μεχμέτη, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀχμέτη, ὀνομαζόμενος Μουσταφᾶς δεύτερος, κατὰ τὸ ᾳχυε'. ἔτος. ὁ ὁποῖος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς εἰς τὸ Ντιβάνι, ἤτοι συμβούλιον. καὶ εἰς τὰς, κζ'. τοῦ Γαννουαρίου, ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον. εἰς δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκυβέρνα καλῶς τὸ βασίλειον. διὰ τὸ ὁποῖον ἀπόκτησε καὶ πολλὴν δόξαν. καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Φευρουαρίου ἡ ἁρμάδα ἡ Βενέτικη ἐνικήθη ἀπὸ ἐκείνην τῶν Τουρκῶν, πλησίον τοῦ Γαθμοῦ τῆς Κορίνθου. περιπλέον εἰς τοὺς ᾳχυη'. Σεπτεμβρίου, κ'. ὁ Καβαλιὲρ Δουλφὶς, ὁποῦ ἐξουσίαζε τὸν ναυτικὸν στόλον τῶν Βενετζιάνων, ἐνίκησε παντελῶς τὴν ἁρμάδα τῶν Τουρκῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν σχεδὸν, τ'. χιλιάδας ἀνθρώπους. εἰς δὲ τοὺς, ᾳψβ'. Γουνίου, η'. ἐφονεύθη ὁ βασιλεὺς Τουνεσίου, Ἀμουράτης ὀνομαζόμενος, μὲ ὅλην τὴν φαμελίαν του, ἔβαλαν δὲ εἰς τὸν θρόνον τὸν Γιμπραΐμ ἀντὶς αὐτόν. τὸν αὐτὸν χρόνον, ᾳψγ'. ἔγινεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μία κοινὴ ἐπανάστασις ἐναντίον εἰς τὸν Σουλτὰν Μουσταφᾶ, τὸν ὁποῖον, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε χρόνους, η'. ἐξέβαλον ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ Ἀχμέτην τὸν ἀδελφόν του ἀνηγόρευσαν. καὶ τοῦτο ἠκολούθησεν εἰς τὸν Σεπτέμβριον μῆνα.

Διωγμὸς τοῦ Σουλτὰν Μουσταφᾶ. Βασιλεία Ἀχμέτη τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀφ' οὗ εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Σουλτὰν Μουσταφᾶν, ἀνέβασαν τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν Σεπτέμβριον μῆνα. καὶ εἰς τοὺς, ᾳψι'. εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα κηρύττει τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Μοσχοβίας, καὶ ἐναντίον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Πολωνίας. πλὴν ὁμιλῶντας ὁ ἀποκρισιάριος τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν μὲ πολλὴν ζέσιν, ἐφυλακώθη εἰς τοὺς ἑπτὰ Γουλάδες. ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰς, η'. τοῦ ἐρχομένου Μαρτίου ἐκήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Τουρκῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοὺς, ᾳψιβ'. προητοίμασαν τὰ τοῦ πολέμου, διὰ νὰ ὑποχρεώσουν τὸν Γιμπεράτορα νὰ στέρξῃ κάποια πράγματα, ὁποῦ ἐσυμφώνησαν εἰς τὴν ἀγάπην τὸν ἀπερασμένον χρόνον. εἰς ταῖς, ιστ'. τοῦ Ἀπριλλίου, ἐσυμφωνήθη διὰ μέσου τῶν ἀποκρισιαρίων τῆς Βρετανίας καὶ Ὁλλάνδας, ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Τουρκῶν, καὶ τῶν Μοσχοβιτῶν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Μοσχοβία δὲν εὐχαριστεῖτο, ὥρισεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα καὶ ἔκλεισαν τοὺς Ἀποκρισιαρίους, καὶ τὰ δοσίματα τῶν Ῥώσων, καὶ ἀποφασίζει νὰ ξαναρχηνήσῃ τὸν πόλεμον. εἰς δὲ τοὺς, ᾳψιστ'. εἰς ταῖς, ια'. τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ὁ Στόλος τῶν Ὀτμανλίδων ἐστενοχωρήθη, καὶ ἐσύκωσε τὴν πολιορκίαν, ὁποῦ εἶχεν εἰς τοὺς Κορυφούς. ὁ Ἀχμέτης ἔκαμε, καὶ ἄλλαις ἀνδραγαθίαις, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μακρύνω περισσότερον τὴν διήγησιν ταῖς σιωπῶ. μ' ὅλον τοῦτο εἰς τό-

σα ὁπȣ̃ ἐκατώρθωσεν, εἰς τȣ̀ς ͵αψλ΄. τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀφ' ȣ̃ ἐβασίλευσε κ̀ αὐτὸς χρόνȣς, κζ΄. κ̀ ἐκάθισεν ὁ ἀνεψιός τȣ.

Ἐξορία τȣ̃ Σȣλτὰν Ἀχμέτη. Βασιλεία Μεχμέτη τȣ̃ ἀνεψιȣ̃τȣ.

Ἀφ' ȣ̃ εὔγαλαν τȣ̃τον τὸν Σȣλτάνον, τὴν πρώτην τȣ̃ Ὀκτωβρίȣ ἐκράτησε τὴν βασιλείαν τῆς Κωνσταντινȣπόλεως ὁ ἀνεψιός τȣ Μεχμέτης, λεγόμενος Μαχμȣ̀τ, κ̀ υἱὸς Μȣσταφᾶ τȣ̃ δευτέρȣ, ὁ ὁποῖος εἰρήνευσε τὸν θόρυβον κ̀ τὴν ταραχὴν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον, θανατώσας τȣ̀ς πρωταιτίȣς κ̀ ἀρχηγȣ̀ς τῆς ἐπαναστάσεως. τȣ́τη ἡ πασίδηλος ἐπανάστασις ἔγινεν εἰς καιρὸν ὁπȣ̃ ὁ Σȣλτὰν Ἀχμέτης ἦτον εἰς τὸ Σκȣ́ταρι, ὅπȣ εὑρίσκετο τὸ στράτευμα, διωρισμένον κατὰ τῆς Περσίας, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Τȣ̃ρκοι εἶχον ἕνα πολυκαιρινὸν πόλεμον. κ̀ εἰς τȣ̀ς ͵αψμγ΄. μετὰ τοσαύτας ὑπȣλότητας, κ̀ μετὰ τοσαῦτα ἐπιχειρήματα μάταια, ὁπȣ̃ ἔγιναν περὶ τῆς ἀγάπης, ἐκήρυξαν τέλος πάντων παῤῥησίᾳ οἱ Τȣ̃ρκοι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἤθελε γενηθῇ μία μεγαλωτάτη ἐπανάστασις εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, ἀνίσως κ̀ δὲν ἤθελαν τὴν καταπραΰνῃ εἰς καιρὸν, κ̀ μὲ τρόπον ἐπιδέξιον. ἀσθενήσας δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐτελεύτησε, βασιλεύσας χρόνȣς, κδ΄. κ̀ μῆνας, γ΄.

Τέλος τῆς βασιλείας τȣ̃ Σȣλτὰν Μαχμȣ́τ.

Βασιλεία Ὀσμάνȣ τȣ̃ ἀδελφȣ̃τȣ.

Μετὰ τὸν Μαχμȣ̀τ διαδέχεται τὴν βασιλείαν Ὀσμάνης, Γ΄. ὁ ἀδελφὸς αὐτȣ̃ εἰς ταῖς, ιδ΄. τȣ̃ Δεκεμβρίȣ μηνὸς, ἐν ἔτει ͵αψνδ΄. ἐβασίλευσε δὲ χρόνȣς, γ΄. κ̀ ἀσθενήσας ἀπέθανεν.

Τέλος τῆς βασιλείας τȣ̃ Σȣλτὰν Ὀσμάνȣ.

Βασιλεία Μȣσταφᾶ τȣ̃ ἀνεψιȣ̃τȣ.

Μετὰ τὸν Ὀσμάνην γίνεται διάδοχος τῆς βασιλείας Μȣσταφᾶς ὁ Γ΄. υἱὸς τȣ̃ πρώην Ἀχμὲτ, κ̀ ἀνεψιὸς τȣ̃ ἀποθανόντος Ὀσμάνȣ, τῇ, λ΄. τȣ̃ Ὀκτωβρίȣ μηνὸς, ἐν ἔτει ͵αψνζ΄. εἰς τȣ́τȣ τὰς ἡμέρας ἐγένετο ὁ φρικτὸς πόλεμος μεταξὺ τῶν Ῥώσων, κ̀ τῶν Ὀθωμανῶν. τὰ δὲ ὅσα κακὰ ἔγιναν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τȣ̃ πολέμȣ, κ̀ εἰς τὴν γῆν, κ̀ εἰς τὴν θάλασσαν, τίς λόγος νὰ τὰ διηγηθῇ; χῶραι κ̀ χωρία ἐξωλοθρεύθησαν. Ἐκκλησίαι, κ̀ Μοναστήρια κατεδαφίσθησαν. τὰ Ἱερὰ κατεπατήθησαν. οἱ δὲ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ἄλλοι μὲν αἰχμαλωτίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐσφάγησαν. κ̀ ἄλλοι ἄλλως ἀπέθανον. μεταξὺ δὲ τȣ́των ὁ βασιλεὺς ἀσθενήσας ἀπέθανεν, ἀφήνωντας ἕνα υἱὸν Μεχμέτην λεγόμενον. ἐβασίλευσε δὲ χρόνȣς, ιζ΄. περίπȣ.

Τέλος τῆς βασιλείας τȣ̃ Σȣλτὰν Μȣσταφᾶ. Βασιλεία Ἀμπτȣ̀λ Ἀχμὶδ τȣ̃ ἀδελφȣ̃τȣ.

Μετὰ τὸν Μȣσταφᾶν παρέλαβε τὴν βασιλείαν Ἀμπτȣ̀λ Ἀχμὶδ ὁ ἀδελφὸς αὐτȣ̃, τῇ, κά. τȣ̃ Ἰαννȣαρίȣ μηνὸς, ἐν ἔτει ͵αψοδ΄. εἰς δὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς βασιλείας τȣ ἔγινεν ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ῥώσων, κ̀ τῶν Ὀθωμανῶν. κ̀ βασιλεύει ἕως τὴν σήμερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤΕ ΕΠΗΡΑΝ ΟΙ ΦΡΑΓΓΟΙ ΤΟΝ ΜΩΡΕΑΝ.

Βασιλεύοντος τȣ̃ προγεγραμμένȣ Βαλδȣβίνȣ ἀπὸ τὴν Φιλάνδραν εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, οἱ ἀδελφοὶ τȣ̃ Ἀφεντὸς Κόντε τῆς Καμπανίας, τȣ̃ πρώτȣ Καπετανίȣ ὁπȣ̃ ἀπέθανε τότε ἐν συντομίᾳ, καθὼς τὸ ἐγράψαμεν ὀπίσω, ἐσυμβȣλεύθησαν ἀνάμεσόν τȣς αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ νὰ συνάξȣν φȣσάτα, νὰ ἔλθȣν κατὰ τȣ̃ Μωρέως διὰ νὰ πολεμήσȣν, νὰ πάρȣν τόπȣς, νὰ ἀφεντέψȣν καὶ νὰ ὁρίσȣν. καὶ ἔκαμαν ἁρμάδαν εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ εἶπαν, ὅποιος θέλει νὰ ὑπάγῃ. τότε λοιπὸν εἶπαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνάμεσόν τȣς, πῶς δὲν εἶναι καλὸν νὰ ὑπᾶν καὶ οἱ δύο, μόνον νὰ ἀπομείνῃ ὁ ἕνας εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰ πράγματά τȣς. καὶ ἔτζη ἔμεινεν ὁ μεγαλήτερος εἰς τὴν Φραγγίαν. καὶ ὁ μικρότερος, ὀνόματι Γȣλιέλμος, ἐπῆρε τὰ φȣσάτα κ̀ ἦλθεν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπȣ ἤτονε ἡ ἁρμάδα, τὰ Καράβια καὶ τὰ ἄλλα πλευσίματα. καὶ ἐμπῆκαν ὅλα τὰ φȣσάτα εἰς τὰ Καράβια, καὶ ἔκαμαν ἅρμενα ἀπὸ τὴν Βενετίαν εἰς τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ ἔραξαν εἰς τὴν Ἀχαΐαν τȣ̃ Μωρέως τὴν πρώτην τȣ̃ Μαΐȣ, καὶ ἐκεῖ ἔκτισαν Κάστρον μέγα. καὶ τότε ἐπῆγεν ὁ Κόντε Γȣλιέλμος εἰς τὴν παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρέ την, διότι ὡς ἐγνώρισαν οἱ Πατρινοὶ πῶς νικȣ̃νται, ἐπροσκυνήσαν μετὰ τȣ̃το, καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ ἔχȣν τὰ πράγματά τȣς, ὡσὰν τὰ εἶχαν καὶ μὲ τȣ̀ς Ῥωμαίȣς, καὶ τινὰς νὰ μὴν τȣ̀ς πειράζῃ. καὶ ἔβαλεν Ἀφέντην ἐδικόν τȣ ὁ Κόντες, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Λαὸς, ἔλαβαν τȣ̀ς Σταυρȣ̀ς καὶ θυμιατὰ, καὶ λαμπάδας, καὶ ταῖς ἁγίαις Εἰκόνες, καὶ εὐγῆκαν ἀπὸ τὸ Κάστρον, καὶ ἐπροσκυνήσαν αὐτόν. καὶ αὐτὸς τȣ̀ς ἔκαμε χρυσόβȣλλα, νὰ ἔχȣν τὰ πράγματά τȣς ὡς τὰ εἶχαν καὶ πρῶτα. ὡσὰν ἐπῆρε τὴν Ἀνδραβίδαν, ἐπῆρε καὶ τὴν Βοστίτζαν, ἔστειλε τὰ κάτεργα καὶ τὴν ἁρμάδαν διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ αὐτὸς ἐπῆγε μετὰ φου-

σάτα τῆς στρεᾶς, καὶ ἔξωθεν τῆς Κορίνθε ἐτσύπωσεν. εἶναι δὲ τὸ Κάστρον τῆς Κορίνθε ἀπανώ εἰς μίαν κορυφὴν βυνᾶ, καὶ κάτω εἶναι Χώρα θαυμασὴ εἰς τὸν κάμπον, μὲ πύργες καὶ μὲ τείχη θαυμασὰ κτισμῦα τὸ γύρον. κὴ τότε ὁ Κόντε Γυλιέλμος ὤρεισε καὶ ἔδωκαν πόλεμον τὰ φυσάτα αὐτᾶ μὲ λυμπάρδαις καὶ μὲ ἄλλα ἅρματα τᾶ πολέμε, καὶ θρώσισαν τὰ τείχη, καὶ δὲν ἄφησαν ἄνθρωπον νὰ προβάλῃ ἀπ' αὐτά, διότι εἶχαν τυφέκια πολλά. τέλος ἐμπῆκαν κὴ ἐπῆραν τὴν Χώραν, κὴ τὴν ἐκυρίδυσαν. ὁ δὲ Καπετάνιος τῆς Ρωμαίων, ὀνόματι Στᾶρος, ὡς εἶδεν ὅτι ἐνίκησαν οἱ Φράγγοι, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐφυλάχθη ἀπανώ εἰς τὸ Κάστρον. ὁ δὲ Κόντες μισὲρ Γυλιέλμος, ὡσὰν ἐπῆρε τὴν Χώραν, ὤρεισε καὶ ἐδιαλάλησαν εἰς ὅλα τὰ θέλχωρα τῆς Κορίνθε, Κάστρη, καὶ Χώρας, ὅσοι θέλαν θελληματικῶς νὰ ἔλθαν νὰ προσκυνήσαν, νὰ ἔχαν τὰ πράγματά τες, καὶ κανένα βάρος νὰ μὴν ἔχασι. καὶ ἔτζι ἔδραμαν ἀπὸ τὸν Δαμαλᾶν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ Περίχωρα, καὶ ἐπροσκυνήσαν αὐτὸν δηλ. Αὐθεντίλωτες· τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον, ὅπᾶ ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Κωνσταντινόπολιν, περάσωντας σὲνας χρόνος ὅπᾶ ἦλθεν ὁ μισὲρ Γυλιέλμος Κόντες εἰς τὸν Μωρέαν νὰ πολεμήσῃ, τὸ ἔμαθεν ὁ Ρήγας τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Μπονιφάτζιος, καὶ ἦλθε μὲ φυσάτα τε εἰς τὸν κάμπον τῆς Θεσσαλίας, ἦγεν εἰς τὴν Λάρισσον, καὶ ἐσμίξε καὶ τὸν μισὲρ Τζεντιλὲ Βιλάρετον, ὅπᾶ εἶχε καὶ αὐτὸς φυσάτα, καὶ ἐσυμφώνησαν καὶ ἦλθαν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ἔσμιξαν τὸν Κόντε μισὲρ Γυλιέλμον εἰς τὴν Κόρινθον. κὴ τίς δυνάται νὰ γράψῃ ταῖς χαραῖς ὅπᾶ ἔκαμαν τότες; ξυμπέταις καὶ ἄλλα παιγνίδια ἐλάλησαν δηλ. φορὰ, κὴ λυμπάρδαις καὶ τυφέκια ἐβάρεσαν, καὶ τύμπανα πολλὰ, καὶ φωτίσις ἔκαμαν, καὶ ἄλλαις χαραῖς μεγάλαις. καὶ ὡσὰν ἐσμίξαν τᾶτοι οἱ ξεῖς Αὐθεντάδες, ἔκαμαν κονσέγιον, ἦγεν συμβελλιὸ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἀφῆκαν εἰς τὴν κάτω Χώραν τῆς Κορίνθε Αφέντη καὶ φυσάτα, καὶ ἐφύλαγαν. καὶ ὡσὰν ἦλθαν αὐτοὶ εἰς τὸ Ἄργος, ἐπολέμησαν καὶ τὸ ἐπῆραν. ὁ δὲ Στᾶρος ὁ Καπετάνιος τῆς Ρωμαίων, ὅπᾶ ἤπονε ἀπανώ εἰς τὸ Κασέλλιον τῆς Κορίνθε, ὡς εἶδεν ὅτι τὸ Φραγγικὸν φυσάτον ἐμίσεψε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ Ἄργος, ἐκατέβη τὴν νύκτα μὲ τέχνη, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὴν κάτω Χώραν τῆς Κορίνθε, ἐκεῖ ὅπᾶ ἐφύλαγαν οἱ Φράγγοι, καὶ τὰς ἔκοψεν ὅλας, καὶ ἐπῆρε τὴν Χώραν. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Κόντες μισὲρ Γυλιέλμος πολλὰ ἐλυπήθη, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ Αφεντάδες ὅπᾶ ἦσαν μετ' αὐτᾶ, καὶ ἦλθαν ἀντικρὺ τῆς Κορίνθε μὲ φυσάτα τες, καὶ ἔκαμαν ἡμέρας ὀκτὼ ὁμάδι. τότε εἶπεν ὁ Ρήγας τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Μπονιφάτζιος, πῶς θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἰς τὸ Ρήγατον τε. καὶ ὡς τὸ ἄκουσεν ὁ Κόντες μισὲρ Γυλιέλμος, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τᾶ βοηθήσῃ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τᾶ Ρήγατε τε καὶ μὲ φυσάτα τε. καὶ ἔτζι ἐδέχθη ὁ Ρήγας τὰ λόγια τᾶ Κόντε μισὲρ Γυλιέλμε, κὴ ἔδωκέ τε ὁλα τὰ

τὰ εἰσοδήματα τὰ ἀφεντικὰ, ἤγουν τὰ νταζια κὴ ἄλλα δικαιώματα τῆς Ἀθήνας, τῆς Μοδονίτζας, κὴ τῆς Εὐρίπε, ὅτι αὐτοὶ οἱ τόποι, ἤγουν τὰ Κάστρη, ἦσαν ὑποκάτω εἰς τὸ Ρήγατον τε. καὶ ἔκραξε τὰς φρώσες τῶν Κάστρων τῶν τειῶν, καὶ τὰς ἐπαρέδωκε τᾶ μισὲρ Γυλιέλμε νὰ τὰν γυρίζῃ Αφέντιλωτες ὡσὰν τὸν ἑαυτόν τε, κὴ νὰ τᾶ δίδῃ τὸ τέλος τὸ ἀφεντικόν. κὴ ἐπαρακάλεσεν ὁ Ρήγας τὸν μισὲρ Τζεντιλὲ, καὶ ἀπέμεινε μὲ τὰ φυσάτα τε εἰς βοήθειαν τᾶ Κόντε μισὲρ Γυλιέλμε. κὴ ὁ Ρήγας ἐμίσεψε μὲ φυσάτα τε, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ Ρήγατον τε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. κὴ ὁ Κόντε μισὲρ Γυλιέλμος μὲ τὸν ἄλλον Αφέντιλωτὸν μισὲρ Τζεντιλὲ ἐμίσεψαν ἀπὸ τὴν Κόρινθον μὲ φυσάτα τες κὴ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν· κὴ τῆς ὥρας ἔγραψαν γράμματα, καὶ ἔστειλαν εἰς τὰ Κάστρη τὰ μέσα τᾶ Μωρέως, κὴ εἰς τὰς Χώρας, ὅσοι θέλαν νὰ προσκυνήσαν, νὰ ἔχαν τὰ ῥᾶχά τες καὶ τὰ πράγματά τες ἀνεμπόδιτα. καὶ ὅσοι παρθᾶν μὲ πόλεμον, νὰ χάσωνται τὰ ῥᾶχά τες ἀφεντικὰ, καὶ νὰ τὰς ἀποκεφαλίζωμεν. καὶ ἔτζι, ὡς εἶδαν τὰ Κάστρη κὴ ἡ Χώραις τὸν φόβον αὐτόν, ἔδραμαν οἱ Ἄρχοντες, οἱ πτωχοὶ, κὴ ὅλος ὁ Λαὸς, κὴ ἐπροσκυνήσαν αὐτές. καὶ ἔδωκαν τες ὁρισμὸς νὰ ἔχαν τὰ πράγματά τες ὡσὰν τὰ εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς, κὴ ἔτι χάρισμα εἶχαν ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῆς Ρωμαίων νὰ τὸ ἔχαν. κὴ ἔτζι ἐπροσκυνήσεν ὁ Λαὸς, καὶ ἐπῆραν ὁρισμὸς κὴ ἐπῆγαν εἰς τὰς τόπες των μὲ χαραῖς μεγάλαις. μετὰ τᾶτο ἐσυκώθησαν κὴ ὑπῆγαν εἰς τὸ Κάστρον τᾶ Ποντικᾶ, καὶ ἐζήτησαν νὰ τὰς παραδώσῃ τὸ Κάστρον. καὶ ὁ Αφέντης τᾶ Κάστρε ἐκεῖνε καὶ ὁ Λαὸς δὲν ἠθέλησαν. καὶ ἔτζι ἐπολέμησαν καὶ τὸ ἐπῆραν ἀπὸ σπαθιά, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ Αὐθεντίλωτον ἀπὸ ἀνθρώπους ἐδικούς τες, κὴ φυλακάτορας. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν ἐπολέμησαν, καὶ ἐπῆραν τὸ Κασέλλι, κὴ τὸν πύργον, κὴ τὸ ἐκυρίδυσαν. κὴ ἀφῆκαν κὴ ἐκεῖ Αὐθεντίλωτον καὶ φυλακάτορας. καὶ ἐσυκώθησαν ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Μοθώνην, κὴ ἤπονε ἔρημη, ὅτι τὴν εἶχαν οἱ Βενέτικοι ἀπὸ καιρὸν χαλασμένην. κὴ ἀπὸ τὴν Μοθώνην ὑπῆγαν εἰς τὴν Κορώνην, καὶ ἐπροσκύνησαν οἱ Κορωναῖοι μὲ τὸν Αὐθεντίλωτες, καὶ ἐπῆραν τὸ Κάστρον, ὅτι ἦσαν ἀχαμνὰ καὶ τὰ τείχη καὶ οἱ πύργοι. ἐζήτησαν δὲ οἱ Κορωναῖοι νὰ ἔχαν τὰ πράγματά τες ὡσὰν τὰ εἶχαν καὶ πρῶτα, καὶ ἔτζη τὰς τὰ ἔδωκαν. ἔβαλαν δὲ Αφέντιλωτὸν εἰς τὴν Κορώνην κὴ φυλακας· καὶ αὐτοὶ ἐσυκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Καλαμάταν, καὶ ἐπροσκύνησαν οἱ Καλαματιανοί. καὶ ἐπῆραν ὁρισμὸν νὰ ἔχαν τὰ πράγματά τες ὡσὰν τὰ εἶχαν τὰ ἄλλα Κάστρη ὅπᾶ ἐπροσκύνησαν. ἔμαθε δὲ τᾶτο, τὸ Κάστρον τᾶ Νικλήτα, καὶ ἡ Βελιγόστη μὲ ταῖς Χώραις της, καὶ τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ ἐμαζώχθησαν ἀπὸ τὰς Λάκκας τὰ Χωρία, καὶ ἐμαζώχθησαν πεζοὶ καβαλαρέοι χιλιάδες τέσσαρες εἰς τὸν Κύπαρον ἐλαιῶνα. ἔτζη ἔδραμαν ἐκεῖ καὶ οἱ Αφέντες οἱ Φράγγοι μὲ τὸ φυσάτον τες, καὶ ἔδωκαν πόλεμον μέγαν κὴ φοβερὸν, καὶ ἐνίκησαν τὰς Ρωμαίως οἱ Φράγγοι, καὶ ἔσφαξαν πολλὰς ἐξ αὐτῶν. καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον

ἔκαμαν εἰς τὸν κάμπον οἱ Φράγγοι μὲ τοὺς Ῥωμαίους μόνον. ὅμως ὡσὰν ἐνίκησε τὰ φουσάτα, ὥρισεν ὁ Κόντες ὁ μισὲρ Γουλιέλμος νὰ ὑπάγουν τὰ φουσάτα του εἰς τὴν Καλαμάταν. καὶ μὲ τὸν Ἀφέντην τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ ἔκαμε συμβούλιον, καὶ μὲ τοὺς πρώτους τῶν Ῥωμαίων πῶν νὰ πάγῃ νὰ πολεμήσῃ. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τοῦ εἶπαν νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Βελιγόστην, καὶ τὸ Νίκλητον. καὶ τὸ Νίκλητον εἶναι εἰς σὲ κάμπον, καὶ ἡ Βελιγόστη εἶναι εἰς χαμοβουνόν. ὁ δὲ μισὲρ Τζεντεφρὴς εἶπεν, ὅτι νὰ ὑπᾶσιν εἰς τὸν Ἀρακλωβὸν, ὁποῦ κρατοῦν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Σκοδρά. ἦτον δὲ μικρὸν Κασέλλι, καὶ ὑπῆγαν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔσωσαν γραφαῖς ἀπὸ τὸν Ῥήγαν τῆς Φραγγίας καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ τοῦ ἔγραφαν, ὅτι τὴν ὥραν ὁποῦ νὰ ἰδῇ ταῖς γραφαῖς, νὰ ἀφήσῃ τὸν πόλεμον, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον του, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέθανε, νὰ πάρῃ τὴν Ἀφεντίαν του. καὶ ὡς ἀνέγνωσε τὰς γραφὰς, ἔκλαυσε πικρὰ, καὶ ἔκραξε τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ, ὁποῦ τὸν εἶχε Πρωτοστράτορα, καὶ δύο Ἀρχιερεῖς, καὶ δύο Καπετάνιους, καὶ ἄλλους πέντε Ἄρχοντας, καὶ εἶπέ τως τὴν λύπην του, καὶ νὰ γράψουν τοὺς τόπους του, ὁποῦ ἐπῆρεν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ τὸν Λαὸν, καὶ τὰ πράγματα τοῦ Λαοῦ. καὶ ἔτζη τοῦ τὰ ἔδωκαν διὰ γράφου. καὶ αὐτὸς ὁ Κόντες μισὲρ Γουλιέλμος ἔκραξε τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τοὺς Ἄρχοντας καὶ εἰς τὰ φουσάτα, καὶ τοῦ εἶπεν. ὅλα σου τὰ καλὰ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὰ κέρδη σου τὰ ἄφησες, ὁποῦ εἶχες νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Πόλεως τὸν Βαλδουβῖνον, ὁποῦ ἤσουν σύντροφος, ὅταν ἐπῆρε τὴν Πόλιν, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν ὁποῦ ἔδειξες εἰς ἐμὲ, δίδω, καὶ χαρίζω σου νὰ ἔχῃς κατὰ διαδοχὴν καὶ κληρονομίαν τὴν Καλαμάταν καὶ τὴν Ἀρκαδίαν μὲ ὅλαις τως ταῖς περιοχαῖς. καὶ τοῦ ἔδωκε χρυσόβουλλον, καὶ τοῦ εἶπε, νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν πιστὸς καὶ ἀληθινὸς εἰς ὅλα, χωρὶς καμίαν ἐπιβουλήν. καὶ τοὺς τόπους, ὁποῦ ἐπῆρα εἰς τὸν Μωρέαν, σοῦ παραδίδω νὰ εἶσαι Μπέης, καὶ ἐγὼ παγένω εἰς τὴν Φραγγίαν εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ εἰς ἕνα χρόνον θέλω στείλει ἀνθρώπους ἐδικούς μου. καὶ ὥστε νὰ ἔλθουν οἱ ἄνθρωποί μου, νὰ φυλάγῃς ὡσὰν νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ σωματικῶς, καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουν εἶσαι συγγενεῖς μου. καὶ ἂν δὲν θελήσῃ τινὰς νὰ ἔλθῃ, θέλεις εἶσαι ἐσὺ Αὐθέντης. εἰς ἕνα χρόνον τινὰς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ. καὶ ἔτζη τοῦ εἶχε παραγγελίαν νὰ εἶναι κληρονόμος τῶν τόπων του, καὶ νὰ μειράσῃ τῶν Συμβουλατόρων του τοὺς τόπους, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι Αὐθέντης των κατὰ τὸ χρυσόβουλλόν του. καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ ἔγραψαν, καὶ τὰ ὑπέγραψαν ὁ Κόντες, οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς, καὶ οἱ Συμβουλάτοροι, καὶ οἱ Ἄρχοντες τοῦ Μωρέως ὅλοι. καὶ ὁ Κόντες μισὲρ Γουλιέλμος ἐμπῆκεν εἰς τὰ κάτεργα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰς τὴν Καμπανίαν, ἤγουν Φραγγίαν, καὶ ὁ μισὲρ Τζαντεφρὲς ἔμεινεν Αὐθέντης τοῦ Μωρέως. καὶ ὥρισε, καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ Ἄρχοντες καὶ τὰ φουσάτα εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν, καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Κόντε μισὲρ Γουλιέλμου, ἐμείρασε τοὺς τόπους εἰς τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ. καὶ ὁ πρῶτος Ἄρχοντας ἤτονε ὁ μισὲρ

σὲρ

σὲρ Γιλτιάρης ὁ Τεροζηέργης, καὶ ἔδωκέ τους φύαις εἰκοσιτέσσαρες. φύαις λέγονται πρόνοιαις, ἢ φέουδα, ἤγουν σπελίκια, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ Κάστρον, καὶ τὸ ὠνόμασεν Γάκωβα. τοῦ δὲ δευτέρου τοῦ μισὲρ Ῥεγούντη Τηριέρη ἔδωκε φύαις εἴκοσι δύο, εἰς τὰ Σκόρδα τοῦ Δρόγου, καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ Κάστρον, καὶ τὸ ὠνόμασε Καρύτενα. καὶ τοῦ τρίτου, ὀνόματι μισὲρ Γουλιέλμου, τὸ γένος του Ἀλαμάνος, τοῦ ἔδωκε τὴν παλαιὰν Πάτραν μὲ ὅλην της τὴν περιοχήν. τοῦ τετάρτου ἔδωκε τὸ Κάστρον τῆς Βελιγόστης μὲ ἕξη φύαις. καὶ τοῦ πέμπτου, ὀνόματι μισὲρ Γουλιέλμου, ἔδωκε τὸ Κάστρον τῆς Νικλήτου, καὶ αὐτοῦ μὲ ἕξη φύαις. καὶ τοῦ ἕκτου, τοῦ μισὲρ Τζουάνε ντὲ Νιβέλε, τοῦ ἔδωκεν ἕξη φύαις εἰς τὴν Τζακονίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε Κάστρον, καὶ τὸ ὠνόμασε Γεράκι. καὶ τοῦ ἑβδόμου, τοῦ μισὲρ Τούντε Τουρνᾶ, ἔδωκε τὰ Καλάβρυτα μὲ δώδεκα φύαις. τοῦ δὲ ὀγδόου, τοῦ μισὲρ Ῥηγουντελέλη, ἔδωκε νὰ ἔχῃ ὀκτὼ καβαλαριῶν φύαις εἰς τὴν Βοστίτζαν. τοῦ δὲ ἐννάτου, τοῦ μισὲρ Τουντετζέπρουντε, μισὲρ Δοῦκα ὀνομαζόμενος, εἰς τοὺς Λάκκους τέσσαρες φύαις, καὶ τὴν Λακεδαιμονίαν. τοῦ δεκάτου, τοῦ μισὲρ Δανιὴλ, ἔδωκε τὸν Πασαβαῖν, καὶ τέσσαρες φύαις, καὶ φλάμπουρον νὰ βαστᾷ. τοῦ δὲ ἑνδεκάτου, μισὲρ Γιμπερτούτζι Τρέμουλα, τέσσαρες φύαις, καὶ αὐτὸς ἔκτισε τὴν Χαλαυρίτζαν, τὸ σπιτάλιον τοῦ Ἁγίου Γωάννου, ἤγουν τὸ ξενοδοχεῖον. ἄλλαις τέσσαρες ἐδόθησαν καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς Καλαμάτας. καὶ τῶν Ἀλαμάνων ἄλλαις τέσσαρες φύαις. καὶ τοῦ Τέμπλου τοῦ Ξενοδοχείου ἄλλαις τέσσαρες. τοῦ Μητροπολίτου τῆς Παλαιᾶς Πάτρας μὲ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς του ἄλλαις ὀκτὼ φύαις. καὶ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ὠλένης φύαις τέσσαρες. καὶ τῆς Βελιγόστης, καὶ τοῦ Νικλήτου, καὶ τῆς Λακεδαιμονίας τὰ ὅμοια, φύαις τέσσαρες τοῦ καθ' ἑνός. ταῦτα εὑρέθησαν εἰς τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Κόντε μισὲρ Γουλιέλμου, τοῦ Αὐθεντὸς τοῦ Μωρέως, ὁποῦ τὰ εἶχε γεγραμμένα καὶ βεβαιωμένα. οἱ δὲ Καβαλαρέοι, νὰ ἔχῃ ὁ καθ' ἕνας μίαν φύαν, καὶ οἱ Σαργεύται νὰ ἔχουν φύαις δύο. τὸ ὁποῖον διὰ τὸ πλῆθος δὲν γράφομεν, τοὺς Καβαλαρέους καὶ τοὺς Σαργεύτας μόνον ὡς εἴπαμεν. ἀφόντις ἀνεγνώσθη τὸ χρυσόβουλλον, εἶπεν ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς, ὡς πρῶτος καὶ Μπάϊλος τοῦ Μωρέως, πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ πρὸς τοὺς Ἄρχοντας ἐκεῖ εἰς τὴν Σύνοδον. ἰδοὺ ὁ καθ' ἕνας ἔχετε τὸν τόπον σας κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ χρυσοβούλλου, ἔχετε λοιπὸν καὶ βαστᾶτε φλάμπουρα. καὶ νὰ χρεωστῇ καθ' ἕνας νὰ ἔχῃ Καβαλάρην ἕνα, καὶ δώδεκα Σαργεύτας. καὶ οἱ Καβαλάροι, ὁποῦ ἔχουν καθ' ἕνας μίαν φύαν, ἀτός του νὰ χρεωστῇ νὰ δουλεύῃ διὰ τὸ φυέτον. ὡσαύτως καὶ οἱ Σαργεύται τῆς Κοντότας, ὁ καθ' ἕνας νὰ δουλεύῃ μὲ τὸ κορμίτου. καὶ ἔτζη ἀποφάσισαν νὰ εἶναι εἰς πᾶσαν ἀνάκραξιν, διὰ φύλαξιν τοῦ τόπου. καὶ οἱ Προνοιατόροι νὰ εἶναι ὁμοίως εἰς πᾶσαν ἀνάκραξιν, διὰ φύλαξιν τοῦ Ἀφεντὸς, νὰ εὑρίσκωνται καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι πᾶσαν ὥραν καὶ καθ' ἡμέραν μετὰ ἅρματά τους, ὁποῦ νὰ τοὺς μηνύσῃ ὁ Ἀφέντης νὰ εὑρεθοῦν, καὶ ὁποῦ τοὺς ὁρίσῃ. καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν, κατὰ ταῖς φύαις ὁποῦ ἔχει, νὰ χρεωστῇ νὰ ἔχῃ τόσους Καβαλαρέους μετ' αὐτοῦ εἰς πᾶσαν χρείαν πολέμου. καὶ ἐβεβαίωσαν τοῦτο οἱ Ἄρχοντες καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅτι νὰ βαστοῦν καὶ φλάμπουρα εἰς ἀφορμὴν τῆς

μα-

μάχης. καὶ εἰς τὴν βουλὴν τῆς Ἀφεντίας, καὶ εἰς ταῖς κρίσες τοῦ τόπου νὰ εἶναι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡσὰν καὶ οἱ Φλαμπουραρέοι. πλὴν εἰς κρίσιν καὶ εἰς συμβουλὴν, ὁποῦ νὰ θέλουν νὰ θανατώσουν ἄνθρωπον, ἢ νὰ κόψουν ἀπὸ τὰ μέλη του, καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις κρίσες, νὰ λείπουν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ νὰ μὴν εἶναι εἰς τὴν βουλὴν, ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἐδόθησαν τῶν Ἀρχιερέων κατὰ νόμον, διὰ νὰ μὴν τοὺς καθήρουν διὰ τούτην τὴν ἁμαρτίαν. ὥρισε δὲ τότε ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς νὰ ἑτοιμασθοῦν οἱ Ἄρχοντες μὲ τοὺς ἀνθρώπους των, καὶ οἱ Καβαλαρέοι καὶ οἱ Σαργεῦται καὶ οἱ Προνοιατόροι, καὶ ἄλλοι ὁποῦ νὰ εἶναι γραμμένοι, ὁποῦ πέρνουν πλερωμὴν τοῦ Ἀφεντὸς, νὰ ἁρματωθοῦν. καὶ ἔτζη ἁρματώθηκαν, καὶ ἐπῆγαν μὲ τὸν Αὐθέντην εἰς τὴν Βελιγόστην, καὶ ἐπολέμησαν πόλεμον μεγάλον καὶ τὴν ἐπῆραν. καὶ ὅσοι ἐπροσκύνησαν, ἔκαμαν καλὰ, διατὶ τοὺς λοιποὺς ἔκοψαν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὸ Νίκλητον, καὶ ἐπολέμησαν αὐτὸ ἡμέρας τρεῖς, καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδοθοῦν. καὶ αὐτὸς ἀποφάσισε νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ τὸ πάρῃ ἀληθῶς, νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους. καὶ αὐτοὶ, ὡς ἤκουσαν, ἐπροσκύνησαν, μετὰ τοῦτο, νὰ τοὺς δώσῃ ὁρισμὸν νὰ ἔχουν τὰ πράγματά τους ἀνεμποδίστως, καὶ ἔτζη τοὺς ἔδωκε. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, καὶ ἦτον Κάστρον μεγάλον καὶ δυνατὸν, καὶ μὲ τείχη στερεὰ καὶ μὲ πύργους. καὶ ὡς ἐπῆγαν, ἄρχησαν πόλεμον μέγαν καὶ δυνατὸν, καὶ ἐπολέμησαν πέντε ἡμερονύκτια, διατὶ δὲν ἤθελαν οἱ Λακεδαιμονῖται νὰ παραδοθοῦν. καὶ ὡσὰν ἐγνώρισαν, ὅτι θέλουν τοὺς πάρει, ἔκαμαν συμφωνίαν, ὅτι νὰ μὴν ἔχουν πειρασμὸν εἰς τὰ πράγματά τους, καὶ ἐπροσκύνησαν. καὶ ἔδωκέ τους χρυσόβουλλον, καὶ ἔβαλεν Αὐθέντην καὶ φυλακάτορα εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. καὶ ὥρισε τὰ φουσάτα νὰ πᾶσι νὰ κουρσεύσουν ὅλον τὸ μέρος τῆς Τζακονίας. καὶ τέλος καὶ εἰς τὴν Μονεμβασίαν, καὶ εἰς τὰ Βατικὰ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τόπους, ὁποῦ δὲν εἶχεν ἐπαρμένους. καὶ ὡς ἔμαθαν οἱ Ἄρχοντες τὴν βουλήν του, δὲν ἄφηκαν νὰ κουρσέψουν αὐτοὺς, διὰ νὰ κάμουν τρόπον νὰ τοὺς πάρουν. καὶ ὥρισεν ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς νὰ ἰδοῦν, ποῖα Κάστρη δὲν ἐπροσκύνησαν, καὶ ἦυραν τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἀνάπλι, καὶ τὴν Μονεμβασίαν. τὰ ὁποῖα Κάστρη ἦσαν καλὰ ἁρματωμένα, καὶ δὲν ἔχουν πόλεμον νὰ πολεμηθοῦν, ἀμὴ τοῦ εἶπαν, ἂν θέλῃ νὰ τὰ πάρῃ, νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἀμὴ νὰ εἶναι παντελεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ἐγγαρίαν παιδίων παιδίων τως. καὶ ἔτζη τοὺς ἔκαμε χρυσόβουλλον ὡς ἤθελαν, καὶ ἐπροσκύνησάν τον. ὅμως ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς ἦτον καλὸς ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἠγαποῦσαν ὅλοι καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι διὰ ταῖς χάριτες ὁποῦ εἶχε. καὶ ἔτζη ἐβουλεύθησαν οἱ Ἄρχοντες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Φράγγοι νὰ κάμουν Ἀφέντην τοῦ Μωρέως τὸν μισὲρ Τζεντεφρέ. ἐπειδὴ εἶχε περάσει ὁ χρόνος, ὁποῦ ἤθελε νὰ στείλῃ ὁ Κόντες ἄνθρωπον, καὶ δὲν ἔστειλε, πρέπει νὰ εἶναι Αὐθέντης ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς, καθὼς εἶχε παραγγείλει ὁ Κόντες. καὶ ἔστειλαν Ἀμπασαδόρους εἰς τὴν Βενετίαν μὲ χαρίσματα μεγάλα καὶ πολλὰ εἰς τὸν Πρίγκιπον, ἐπειδὴ εἶχαν

μεγάλην φιλίαν μὲ τὸν μισὲρ Τζεντεφρέ. καὶ ὄχι μόνον μὲ τὸν Πρίγκιπον εἶχε τὴν φιλίαν, ἀμὴ καὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἀφεντάδες τῆς Βενετίας, καὶ ἔτζη ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Πρίγκιπον νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἀφέντην, ὁποῦ θέλει πέμψει ὁ Κόντες ὁ μισὲρ Γουλιέλμος, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν θέλει νὰ ἔμπῃ εἰς κάτεργα, νὰ περάσῃ εἰς τον Μωρέαν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Κόντες ὁ μισὲρ Γουλιέλμος εἰς τὴν Φραγγίαν, ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του πολλὰ, καὶ ἔλαβε τὴν πατρικήν του Ἀφεντίαν, ὁποῦ εἶχεν ὁ ἀδελφός του. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐκαβαλίκεψε, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἀφέντην τὸν Ῥήγα τῆς Φράντζας εἰς τὸ Παρίσι. καὶ ἐχάρη ὁ Ῥήγας ὅταν εἶδεν αὐτόν· καὶ ἔτζη ἐπῆγε τὸ γύρον ἀπὸ τοὺς Δούκιδες καὶ ἀπὸ τοὺς Κόντιδες, καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτούς. καὶ ἐδέχθησαν αὐτὸν μὲ τιμὴν μεγάλην, διότι ὅλοι ἦσαν συγγενεῖς του καὶ φίλοι του. καὶ ὥστε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν τόπον του καὶ εἰς τὴν Ἀφεντίαν του ἄργησε. καὶ ὡς ἐπῆγε, τῆς ὥρας ἔκαμεν Αὐθέντην τοῦ Μωρέως ἕνα του ἐξάδελφον, ὀνόματι Ῥομπέρτον, καὶ ἔδωκέ του τὸ γράμμα, ὁποῦ εἶχε συμφωνίαν μὲ τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ καὶ μὲ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ Μωρέως. καὶ ἔτζη τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ κάτεργον εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ὅταν εὐγῆκεν ἐτοῦτος ὁ Ῥομπέρτος ἀπὸ τὴν Φραγγίαν, ἦτον Νοέμβριος μηνᾶς, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Βενετίαν εἰς τὸ τέλος τοῦ Γενναρίου. καὶ ἐδέχθηκεν αὐτὸν ὁ Πρίγκιπος μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ἔδειξέ του πολλὴν ἀγάπην, καὶ ἔκαμέ του καὶ τράπεζαν. καὶ τί ἔκαμεν ὁ Πρίγκιπος, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τὸν Ῥομπέρτον; ἔκραξε τὸν Ἁρμηράλη, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὰ κάτεργα καὶ εἰς τὰ καράβια, καὶ τοῦ εἶπεν, ἂν τοῦ γυρεύσῃ ὁ Ῥομπέρτος κάτεργον ἢ φούσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Μωρέαν, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὥστε νὰ ἔλθῃ ὁ Μάρτιος μηνᾶς τεχνιέντως. καὶ ἔτζη ἔγινε. τὸν Μάρτιον ἡτοιμάσθη κάτεργον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ τὸν ῥήξουν εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ ὡσὰν ἐμπῆκεν ὁ Ῥομπέρτος εἰς τὸ κάτεργον, ἔκραξεν ὁ Ἁρμηράλης τὸν Κόμην, καὶ τοῦ ἐπαρήγγειλεν ἀπὸ μέρος τοῦ Πριγκίπου κρυφὰ νὰ ἀφήσῃ εἰς τοὺς Κορφοὺς τὸν Ῥομπέρτον μὲ τέχνην, καὶ νὰ μισεύσῃ, καὶ νὰ μὴ τὸν πάρῃ εἰς τὸ κάτεργον. καὶ ὡσὰν ἔφθασαν εἰς τοὺς Κορφοὺς, εἶπεν ὁ Κόμης τοῦ Ῥομπέρτου. ἡμεῖς ἔχομεν δουλείαν καὶ θέλομεν ἀργήσει ἐδώ. καὶ ἂν ὁρίζῃς νὰ ἔχῃς τὴν ἀνάπαυσίν σου μὲ τὸν ἄνθρωπόν σου, πιάσε ἕνα σπῆτι, νίκιασέ το, καὶ κάθου. καὶ ὅταν εἶναι ὁ καιρὸς νὰ μισεύσωμεν, σοῦ δίδω λόγον νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ κάτεργον νὰ παγένωμεν. ὁ δὲ Ῥομπέρτος ἐπίστεψε τοὺς λόγους τοῦ Κόμητος, καὶ εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἐκάθετο. καὶ ὡσὰν ἐκάμασιν ἐκεῖ δέκα ἡμέραις, ἐσυκώθη τὸ κάτεργον μίαν νύκτα, καὶ ἐμίσευσε, καὶ τὸν ἄφηκεν ἐκεῖ εἰς τοὺς Κορφούς. καὶ τὸ πουρνὸν ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἔμαθε πῶς ἐμίσευσε τὸ κάτεργον, καὶ πολλὰ ἐλυπήθη μέχρι θανάτου. καὶ ἐγύρευε πλεύσιμον νὰ ναυλώσῃ, νὰ τὸν ῥήξῃ εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ δὲν ἤυρισκε, διότι ὁ Κόμης εἶχε παραγγελίαν τοῦ Μπάϊλου τῶν Κορφῶν ἀπὸ μέρος τοῦ Ἁρμηράλη τῆς Βενετίας, νὰ ὁρίσῃ νὰ μὴ τὸν πάρῃ κανένα πλεύσιμον· κρυφὰ τὸ ἔκαμαν νὰ

μὴν τοὺς γνωρίσῃ τινάς. εἶχε δὲ μεγάλην ἀδημονίαν ὁ μισὲρ Ῥομπέρτος καὶ λύπην, πῶς δὲν ἤυρισκε βάρκαν νὰ περάσῃ εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ ἔτυχε καὶ ἦλθε μία βάρκα μεγάλη ἀπὸ τὴν Πούλιαν εἰς τοὺς Κορφοὺς μὲ πραγματείαν, καὶ ἔτζη τὴν ἐναύλωσεν ἀκριβὰ, καὶ ἐμπῆκε μέσα ὁ μισὲρ Ῥομπέρτος μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἔκαμαν ἄρμενα, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ζάκυνθον. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθαν, καὶ τὸν εὔγαλαν εἰς τὴν Κλαρέντζαν εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἐκεῖ, ἔγραψεν εἰς τὸν Ἀφέντην τῆς Ἀνδραβίδας νὰ τοῦ στείλῃ ἄλογα νὰ καβαλικεύσῃ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποί του. καὶ αὐτὸς εὐθὺς ἐπῆρε τοὺς Ἄρχοντάς του, καὶ ἄλογα, νὰ τιμήσῃ τὸν ἐξάδελφον τοῦ Κόντε, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἤυρεν αὐτὸν εὐθὺς, καὶ ἐσυναπάντησέ τον μὲ τοὺς Ἄρχοντάς του, καὶ μὲ ἄλλους χρησίμους ἄνδρας. καὶ εἰς τὴν Κλαρέντζαν ὡσὰν ἐπῆγεν, ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀνδραβίδας τὸν ἐδέχθη μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ τιμῆς. καὶ ἔτζη ἐκαβαλίκευσε μὲ βίαν ὁ μισὲρ Ῥομπέρτος, καὶ ἐδιάβη νὰ σμίξῃ τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ, διότι ἔμαθεν εἰς τὴν Κλαρέντζαν, πῶς κατὰ τὴν συμφωνίαν ὁποῦ εἶχαν κάμει μὲ τὸν μισὲρ Γουλιέλμον Κόντε, εἶχε περάσει ὁ χρόνος νὰ στείλῃ Ἀφέντην, καὶ ἔμεινε λυπημένος καὶ κατηχυμένος. καὶ ὡσὰν ἐκαβαλίκεψεν εἰς τὴν Κλαρέντζαν, τοῦ ἔδωκεν ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀνδραβίδας Ἄρχοντας καὶ στρατιώτας, καὶ τὸν ἐσυντρόφεψαν, καὶ ἔτζη ἐπῆγαν εἰς τὴν Καλαμάταν. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς πῶς ἦλθεν Ἀφέντης τοῦ Μωρέως εἰς τὸ Νίκλητον, καὶ ἀπὸ τὸ Νίκλητον εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, ἦλθεν ἐν τῷ ἅμα καὶ τὸν ἐπροσκύνησεν ἐκεῖ, ὅτι ἤτονε κονεμένος εἰς τὰ Ἀφεντικὰ Παλάτια. καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἄρχοντες τοῦ Μωρέως, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθησαν ὅλοι οἱ Προεστοὶ ἀπὸ πᾶσαν Χώραν, τότε εὔγαλαν τὸν ὁρισμὸν ἀπὸ τὸν Αὐθέντην τὸν Κόντε μισὲρ Γουλιέλμον, ὁ ὁποῖος ἔγραφε, νὰ εἶναι ἀντὶ δι' αὐτὸν τὸν Κόντε μισὲρ Γουλιέλμον ὁ μισὲρ Ῥομπέρτος, Αὐθέντης καὶ Μπάϊλος τοῦ Μωρέως. καὶ ὡς ἤκουσε τὸν λόγον ὁποῦ ἔλεγεν ὁ ὁρισμὸς, ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς ἐπροσκύνησε, καὶ λόγον δὲν εἶπε. τότες ἀπεκρίθησαν μέρος ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας καὶ εἶπαν· τὸν ὁρισμὸν προσκυνοῦμεν. ἀμὴ συμφωνίαν εἶχαν κάμει ὁ Κόντες μὲ τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ, καὶ ἂς ἀναγνωσθῇ ἡ συμφωνία εἰς τὸ μέσον νὰ τὴν ἀκούσωμεν. καὶ ἔτζη ἐδιάλεξαν κριτάδες Ῥωμαίους καὶ Φράγγους, καὶ τοὺς ἔβαλαν νὰ κρίνουν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. καὶ τῆς ὥρας ἤφεραν τὴν συμφωνίαν, ἡ ὁποία ἀποφάσιζεν, ἂν δὲν εἶναι Ἀφέντης ἐρχόμενος εἰς ἕνα χρόνον, νὰ εἶναι ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς Ἀφέντης. καὶ οἱ Κριτάδες ἐμέτρησαν τὸν καιρὸν, καὶ ἤυραν δεκαπέντε ἡμέρας περισσοτέρας, καὶ ἀποφάσισαν μὲ δικαιοσύνην νὰ εἶναι ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς Ἀφέντης καθολικὸς τοῦ Μωρέως κατὰ τὴν συμφωνίαν. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ μισὲρ Ῥομπέρτος, ἐπροσκύνησε τὸν μισὲρ Τζεντεφρὲ διὰ Ἀφέντην τοῦ Μωρέως, καὶ τοῦ ἐζήτησεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ὑπάγῃ τοῦ Κόντε μισὲρ Γουλιέλμου, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε. καὶ ἔδωκέ του καὶ ἄλογα, καὶ τὸν ἐσυντρόφια-

σεν ἀτός του, καὶ τὸν ἐπῆγεν τὴν Ἀνδραβίδαν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐμπῆκεν εἰς τὸ πλεύσιμον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν Φραγγίαν εἰς τὸν Κόντε. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Κόντες τὸ γράμμα τῆς συμφωνίας, καὶ τὸν καιρὸν ἀπερασμένον, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν κριτάδων, ἐσιώπησεν. ἔμεινε δὲ κυρίως Ἀφέντης καὶ Μπάϊλος τοῦ Μωρέως ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς, καὶ τὸν ἠγάπησαν πολλὰ ὅλοι ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν ὁποῦ εἶχε, καὶ ταῖς χάριτες ὁποῦ ἔκαμνε τῶν Ῥωμαίων. ὅμως καὶ αὐτὸς, ὡς ἄνθρωπος ὁποῦ ἤτονε, ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου. τοῦ ἦλθεν ἀσθένεια βαρέα, καὶ ὡς ἂν εἶδεν ὅτι ἀποθνήσκει, ἔκραξε τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλους τοὺς Ἄρχοντας τῆς βουλῆς αὐτοῦ, καὶ ἔκαμε διαθήκην, καὶ ἐδιώρθωσεν εἴτι εἶχε νὰ κάμῃ. εἶχε δὲ καὶ δύο υἱοὺς, τὰ ὀνόματά τους Τζεντεφρὲς ὁ πρῶτος, καὶ Γουλιέλμος ὁ δεύτερος ντὲ Καλαμάτα, ἐπειδὴ εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὠνόμασεν ἔτζη. ἄφηκέ του αὐτουνοῦ εἰς τὴν διαθήκην τὴν Καλαμάταν μὲ ὅλην της τὴν περιοχὴν, ὅσον ἤτονε τὸ σύνορόν της, καὶ τοῦ πρώτου του υἱοῦ τοῦ μισὲρ Τζεντεφρὲ ἄφηκε τὸν ἐπίλοιπόν του τόπον, ὡσὰν τὸ ἴδιόν του κορμὶ νὰ εἶναι Ἀφέντης, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν διὰ Ἀφέντην τους ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἄρχοντες, Ῥωμαῖοι, καὶ Φράγγοι, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος. καὶ τότε ἀπέθανεν ὁ μισὲρ Τζεντεφρὲς ἀπὸ ἀσθένειαν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐντίμως μετὰ παῤῥησίας. ἔλαβαν δὲ θλίψιν μεγάλην οἱ δύο ἀδελφοὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν. καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ἡ θλίψις, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν Ἀφεντίαν ὁ πρῶτος ἀδελφὸς, οἰκονόμησαν τὰ πράγματα μετὰ εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης, καὶ τὸν ἠγαποῦσαν πολλὰ τὰ Κάστρη καὶ ἡ Χώραις. ὅμως ὁ βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δηλονότι ὁ Ῥομπέρτος, ἔστειλε λόγον εἰς τὸν Ῥήγαν τῆς Καταλωνίας ὀνόματι, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκά του. καὶ ἔστερξε, καὶ ἔστειλε τοῦ βασιλέως χαρίσματα βασιλικὰ, καὶ τῆς θυγατρός του τῆς ἀῤῥαβωνιαστικῆς του, ὅτι νὰ εἶναι γυναῖκά του, καὶ νὰ τὴν στείλῃ μὲ κάτεργα καὶ μὲ συνοδίαν νὰ τὴν εὐλογηθῇ. καὶ ἔτζη ἡτοίμασεν ὁ βασιλεὺς δύο κάτεργα, καὶ ἔβαλε τὴν θυγατέρα του μέσα μὲ συνοδίαν γυναικῶν κοριτζίων καὶ γεροντισσῶν, καὶ μὲ πιστοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παλατίου αὐτοῦ, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὰ κάτεργα, καὶ ἐμίσεψαν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπήγεναν εἰς τὴν Φραγγίαν. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὸν Μωρέαν, ἔραξαν εἰς τὸν λιμιῶνα τοῦ Κάστρου τοῦ Ποντικοῦ, πλησίον τῆς Ὠλένης. καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ κάτεργα ἔξω, τοὺς ἠρώτησαν τοῦ τόπου οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ποῦ ἔρχονται, καὶ ποῦ εἰπᾶσι, καὶ διατί ὑπόθεσιν; καὶ ἔτζη τοὺς εἶπαν, διὰ τὴν ὑπανδρείαν τοῦ βασιλέως. καὶ ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἔδραμαν εὐθὺς καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Ἀφεντὸς τοῦ μισὲρ Τζεντεφρέ. αὐτὸς δὲ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐκαβαλίκευσε τῆς ὥρας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ κάτεργα μὲ πλῆθος καβαλαρέων καὶ μετὰ παῤῥησίας μεγάλης. καὶ εὐθὺς ὡς ἔσωσεν, ἐπέζευσε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ κάτεργον ὁποῦ ἤτονε τοῦ βασιλέως ἡ θυγατέρα, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὴν μὲ πολύτιμα κανίσκια, καὶ μὲ χαρίσματα μεγάλα. καὶ ὡς εἶδε τὴν εὐμορφίαν της,

τὸν ἐπῆρε φόβος κὴ δόμος μέγας ἀπὸ τὸν ἔρωτα. κὴ ἔτζι τὼ ἐφωνάλεσε νὰ εὔγῃ ἔξω εἰς τὸ Κάστρον, νὰ φωβάβσῃ κὴ νὰ ἰδῇ τὸν τόπον, καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὼ ζάλλω τῆς θαλάσσης, καὶ τότε νὰ μισδόσῃ. καὶ ὡς ἤκυσε τὰς λόγυς τάτας ἡ Βασιλοπόλα, δὺγῆκεν εἰς τὸ Κάστρον μὲ πάσης χαρᾶς. καὶ ὁ Ἀφεύτης ἔσειλε καὶ ὀρδίνιασε τὸ Παλάτιον, καὶ τὼ ἐπῆγε μὲ τὼ σωσδίαν αὐτῆς. καὶ ὡσαὺ τὼ ἠγάπησεν ἡ καρδία τε, ἐβυλήθη νὰ δοκιμάσῃ αὖ ἠμπορῇ νὰ τὼ πάρῃ φὰ γυναῖκά τε. καὶ ἔκραξε τὰς Ἄρχοντας τῆς βυλῆς τε, κὴ τὰς εἶπε τὸ μυσήριον. κὴ αὐτοὶ τὸν ἀνάγκασαν, καὶ ἔσειλαν φὰ ἐκλεκτότερον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ὠλσύης, κὴ εἶπέ της ταῖς καλωσυίαις τὸ μισὲρ Τζυντεφρέ, κὴ εἶπέ της καὶ τὰς κινδυύας τῆς θαλάσσης. καὶ αὐτὴ ἔσερξε τὰ λόγια τὸ Ἀρχιερέως, κὴ τὸν ἐπῆρε φὰ ἄνδρα της, καὶ ἔκαμαν τὰς γάμυς. καὶ παρδυὺς ἔσειλε τὰ κάτεργα μὲ γραφαῖς εἰς τὸν βασιλέα τὸν ποντθερόν τε, πῶς ἐπῆρε τὼ θυγατέρα τε φὰ γυναῖκά τε, κὴ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴν τὸ βαρεθῇ ἐδὲ εἰς αὐτὸν, ἐδὲ εἰς τὼ θυγατέρα τε, καὶ νὰ εἶναι δοῦλός τε, κὴ ὄχι ὡσαὺ γαμβρός τε. ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τὸ ἤκυσε, πολλὰ ἐλυπήθη τῆς ὥρας. ὅμως ἔκαμε κονσίλιον μὲ τὰς Ἄρχοντάς τε, κὴ ἔδειξε τὸ γράμμα ὁπῦ τὸ ἔσειλεν ὁ γαμβρός τε, καὶ τὸν ἐσυμβέλδυσαν νὰ τὸ συμπαθήσῃ, καὶ νὰ τὸν ἔχῃ ὡς υἱόν τε. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀκύσας τὼ βυλὼ ταύτων, ἐκαταφράὺνεν ἀπὸ τὼ λύπω κὴ τὼ πικεία ὁπῦ ἔλαβε, κὴ ἔσειλε γράμμα εἰς τὸν γαμβρόν τε, ὅτι τὸν τάδε καιρὸν νὰ σμίξεν εἰς τῆς Θεσσαλίας τὸν κάμπον, ἤγυν εἰς τὼ Λάρισσον. κὴ ἔτζι ἐκατέβη ὁ βασιλεὺς κὴ ἦλθεν εἰς τὼ Λάρισσον, κὴ ὁ γαμβρός τε ἐπῆρε τὸν Ἀφεύτω τῆς Ἀθὼας τὸν μέγαν Κύρ, κὴ ὑπῆγαν κὴ ἐφροσκώησαν τὸν βασιλέα εἰς τὼ Λάρισσον. κὴ ὡς εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸν γαμβρόν τε τὸν ἐκαταφίλησε, κὴ ἔδωκέ τε φὰ δωρεὰν κὴ φροῖκα τὰ δωδεκαώησα καὶ ἔκαμψ τὸν Πείγκιπον, κὴ Μέγαν Δομέσικον εἰς ὅλω τὴν Ῥωμανίαν. κὴ ἔδωκέ τε κὴ θέλημα νὰ κάμῃ κὴ μονέδαν ἐδικώ τε εἰς τὸ ὄνομά τε, εἰς τὸν τόπον τε, ἤγυν εἰς τὸν Μωρέαν. κὴ ἄλλαις πολλαῖς δωρεαῖς τὸ ἔδωκε, κὴ ἔτζι τὸν ἐφροσκύησε κὴ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τε. ὁ δὲ βασιλεὺς ὑπῆγε εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ μισὲρ Τζυντεφρὲς ὁ Πείγκιπος, ὡσαὺ ἦλθεν εἰς τὸν Μωρέαν, ἔκραξε τὰς Ἄρχοντάς τε, κὴ ἐσυμβελδύθη τί νὰ κάμῃ εἰς τὰ Κάστρη, ὁπῦ δὺ εἶχε πάρει, κὴ τὰ ἐκατῆσαν οἱ Ῥωμαῖοι, τὼ Κόρινθον, τὸ Ἀνάπλιον, κὴ τὴν Μονεμβασίαν. κὴ οἱ Ἄρχοντες τὸ εἶπαν, πῶς κάμνει χρεία νὰ κάμῃς φυσάπα πολλὰ νὰ τὰ πολεμήσῃς, κὴ κάμνει χρεία νὰ ἔχῃς βοήθειαν κὴ βίον πολὺ νὰ κρατῇς τὰ φυσάπα, κὴ οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχυν εἰσοδήματα, τὸ τρίτον μέρος τῆς Μωρέως, κὴ ἂς σὲ βοηθήσυν, καὶ αὐτοὶ νὰ σὲ δώσυν ἔξοδον νὰ βοηθηθῇς. καὶ ἔτζι ἐμιύυσε τὼ Ἀρχιερέων, κὴ δὺν τὸ ἀπεκρίθησαν φὰ βοήθειαν, μόνον τὸ ἐμιύυσαν, πῶς δὺν τὸ χρεωσὲν τίποτε, μόνον νὰ τὸν τιμᾷν φὰ Ἀφεύτω τες, κὴ νὰ τὸν φροσκωᾷν ὡσαὺ Πείγκιπον. ὁ δὲ Πείγκιπος, ὡς ἤκυσεν ὅτι δὺν τὸ χρεωσὲν τίποτε, ἐβαρέθη εἰς αὐτὲς, καὶ ἔσειλε καὶ ἐφωβάλαβεν ὅλα τας τὰ εἰσοδήματα, καὶ τὰ ἔπερνε νὰ

κτίσῃ

κτίσῃ τὸ Χλομὲτζι μὲ ταῦτα τὰ εἰσοδήματα. καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἀφόρεσαν τὸν Πείγκιπα. καὶ ὁ Πείγκιπος ἔχραφε τὰ γρόμμα τὸ Πάπα, καὶ τὼ ὑπόθεσιν τῶ Ἀρχιερέων, καὶ ὅτι τὰ εἰσοδήματά τες ἐπῆρε, καὶ κτίζει Κάστρον. κὴ ὡς ἤκυσεν ὁ Πάπας, τὸ ἐσυγχώρησεν. ἐκράτησε δὲ τὰ εἰσοδήματά τες ἓξ χρόνυς, ὥσε ὁπὸ ἐτελείωσε τὸ Κάστρον. καὶ ὡσαὺ ἐτελείωσε τὸ Κάστρον, ἔκραξε τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ τὰς ἔδωκε τὰ εἰσοδήματα τες, ἤγυν τὰ κανονικὰ τῶ Ἐκκλησιῶν τες, καὶ ἔκαμψ ἀγάπω, καὶ τὸν δὺλόγησαν καὶ δὺχήθηκαν. ὅμως αὐτὸς ὁ Πείγκιπος, ὁπὸ ἐπῆρε τὼ θυγατέρα τὸ βασιλέως δὺν ἔκαμνε παιδί, καὶ εἶχε μεγάλω λύπω. κὴ ἔδραμψ εἰς ἰατρύς, καὶ πολλὰς καπασκυὰς ἔκαμψ, ἀμὴ δὺν ἔκαμε τίποτε. καὶ ὡς εἶδε πῶς ἀποθνήσκει δίχως κληρονομίαν, ἔκραξε τὸν ἀδελφόν τε τὸν Ἀφεύτην τῆς Καλαμάτας, καὶ εἶπέ τε. Ἀδελφὲ, ἐγὼ, θεωρεῖς, εἶμαι ἀθσνὴς καὶ ἀποθνήσκω χωρὶς κληρονομίαν, καὶ παραγγέλλω σε νὰ πάρῃς γυναῖκα νὰ κάμῃς παιδία, νὰ κληρονομήσυν τὰς τόπυς τῶ παζρός μας, ὁπῦ ἐκοπίασε πολλὰ νὰ τὰς πάρῃ. καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὼ σήμερον, μὲ τὸν θανάτον μὲ, νὰ εἶσαι Ἀφεύτης, καὶ Πείγκιπος, καὶ κληρονόμος ὅλου τῶ Μωρέως, καὶ Πείγκιπος νὰ λέγεσαι καὶ νὰ γράφεσαι. καὶ παραγγέλλω σε νὰ κάμῃς σὰ Ναὸν μέγαν καὶ φωβόητον, καὶ νὰ τὸ κάμῃς κελλία καὶ πύργον μέγαν, καὶ νὰ βάλῃς Γερομονάχυς, καὶ Καλογέρυς ἐκεῖ, καὶ νὰ τὰς δώσῃς μέλκια νὰ εἶναι πολλὰ ἀναπαυμῶσι, νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεὸν φὰ τὼ σωτηρίαν μας. καὶ νὰ κάμῃς μίαν λάρνακα, ἤγυν σὰ μυῆμα πολύτιμον ἐκεῖ, νὰ βάλῃς τὸ παζρός μας τὸ λείψανον, κὴ τὸ ἐδικόν με. καὶ ὡς εἶπεν αὐτὰ ἀπέθανε. καὶ ὁ ἀδελφός τε ἔκτισε τὸν Νκὸν εἰς τὼ Κλαρεύτζα, καθὼς τὸ ἐπαρήγγειλεν ὁ ἀδελφός τε. ὡσαὺ ἔθαψαν τὸν ἀδελφόν τε, ἔσειλαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Ἄρχοντες, καὶ ὁ Λαὸς, τὸν μισὲρ Γυλιέλμον Καλαμάτας Αὐθεύτω. καὶ πολλὰ ἐλυπήθηκαν τὸν ἀδελφόν τε Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι. αὐτὸν δὲ τὸν μισὲρ Γυλιέλμον ἐφροσκώησαν φὰ Ἀφεύτω τως. καὶ ὡσαὺ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὼ Ἀφεντίαν, εἶχε λύπω μεγάλω φὰ τὰ Κάστρη, ὁπῦ τὰ ἐκατῆσαν οἱ Ῥωμαῖοι, τὼ Κόρινθον, τὸ Ἀνάπλιον, καὶ τὴν Μονεμβασίαν. καὶ ἔκαμε κονσίλιον μὲ τὰς Ἄρχοντάς τε, πῶς νὰ τὰ πάρῃ. ὅμως ἔδωκαύ τε βυλὼ, καὶ ἔσειλεν Ἀμπασαδόρον εἰς τὼ Βενετίαν, νὰ τὸ δώσυν τέσσαρα κάτεργα ἁρματωμῦα, φὰ νὰ σφαλίσῃ τὰς ἐμπασίας νὰ μὴν τὰς ἔρχωνται βιτσάελα, ἤγυν ζοφὴ, εἰς αὐτὰ τὰ Κάστρη. κὴ αὖ τὸ δώσυν τὰ κάτεργα, νὰ τὰς χαείσῃ τὼ Μοθώνω, καὶ τὴν Κορώνω νὰ τὰ ἔχυν αἰώνια, καὶ δόσ— —α. κὴ ὡσαὺ ἐπάρῃ τὼ Κόρινθον, τὸ Ἀνάπλι, καὶ τὼ Μονεμβασίαν, νὰ πᾶσι τὰ κάτεργα εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ νὰ τὸ σείλυν δύο ἁρματωμῦα, καὶ νὰ πλερώῃ ταῖς ἔξοδαίς τας ὁ Πείγκιπος τὸ Μωρέως. καὶ ἔχραφεν εἰς τὸν Ἀφεύτω τῆς Ἀθὼας τὸν μέγαν Κύρ, κὴ εἰς τὸν Δοῦκαν τῆς Ἀξίας, κὴ εἰς τὸν Ἀφεύτω τῆς Εὐρίπε, καὶ

εἰς

εἰς ὅλους τοὺς Ἀφεντάδες τῶν Νησίων, καὶ εἰς τὸν Ἀφέντην τῆς Μανδονίτζας, ὅτι νὰ ἔλθουν μετὰ φουσάτα τους, καὶ ἦλθαν καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ ἡ Ἀφεντία τῆς Βενετίας ἔστειλε τέσσαρα κάτεργα καλὰ ἁρματωμένα εἰς τὴν Κορώνην. καὶ εἰς τὴν Κόρινθον ἔσμιξεν ὁ Πρίγκιπος τοῦ Μωρέως μὲ ὅλους τοὺς ἄνωθεν Ἀφεντάδες, καὶ ἔκαμαν μεγάλους πολέμους εἰς τὴν Κόρινθον. καὶ ὁ Λαὸς τῆς Κορίνθου ἐστενοχωρήθη πολλὰ, ὅτι ἀπὸ κανέναν τόπον δὲν εἶχαν καμίαν βοήθειαν, μόνον ἦλθαν εἰς μεγάλην πρίστασιν, ὅτι ἤθελαν ἀποθάνῃ ἀπὸ πολλὰ ἐναντία. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν οἱ προεστῶτες τῆς Κορίνθου, καὶ ἐπαρέδωκαν τὸ Κάστρον τοῦ Πριγκίπου. καὶ ἔδωκέ τους χρυσόβουλλον νὰ εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ἐγγαρίαν, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι τόποι, καὶ κανένα βάρος νὰ μὴ δὲν ἔχουν. καὶ ὡς ἔλαβεν αὐτὸς ὁ Πρίγκιπος τὸ Κάστρον τῆς Κορίνθου, ἔβαλε μέσα Ἀφέντην καὶ φυλακάτορας εἰς αὐτό. ἔμαθε δὲ ὁ Πρίγκιπος, ὅτι πῶς ἔστειλαν οἱ Βενέτικοι τέσσερα κάτεργα κατὰ τὴν ζήτησίν του. καὶ ἔπεμψεν ἐν τῷ ἅμα, καὶ ἐπαρέδωκε τὰ δύο Κάστρη τῆς Μοθώνης, καὶ τῆς Κορώνης, καθὼς ἔταξεν εἰς αὐτοὺς τοὺς Βενετίκους. τότε ἐμηνύσεν εἰς τὸν Καπετάνιον τῶν κατέργων νὰ πάρῃ τὰ κάτεργά του, νὰ ἔλθῃ νὰ ἀποκλείσῃ διὰ θαλάσσης τὸ Ἀνάπλιον. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Καπετάνιος τὸν ὁρισμὸν τοῦ Πριγκίπου, ἐν τῷ ἅμα ἐσυκώθη ἀπὸ τὴν Κορώνην, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ἀνάπλιον, καὶ ἐσφάλισέ το ἀπὸ πᾶσαν βοήθειαν καὶ τροφὴν, ὁποῦ τοῦ ἔμπαινεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Πρίγκιπος μὲ τοὺς ἄνωθεν Ἀφέντας, μετὰ φουσάτα διὰ στερεᾶς, καὶ τὸ ἀπόκλεισαν. καὶ ἦτον τότε Ἀπρίλλιος μηνᾶς, ὅταν ἐπῆγαν καὶ τὸ ἐπολέμησαν. καὶ ὅλον τὸ καλοκαῖρι δὲν ἔπαυσαν τοὺς πολέμους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ πάρουν. καὶ ἔτζη ἐπρόσμειναν τὸν χειμῶνα τὰ κάτεργα διὰ θαλάσσης καὶ τὰ φουσάτα τῆς στερεᾶς, καὶ τὸ ἐπολεμοῦσαν ὅλον τὸν χειμῶνα. καὶ ἦλθε καὶ τὸ δεύτερον καλοκαῖρι, ἤγουν ὁ δεύτερος χρόνος, καὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε, καὶ εἶχαν λύπην μεγάλην. ὅμως ὁ Λαὸς ἐστενοχωρέθηκε πολλὰ ἀπὸ τροφὴν καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ καλὰ, ὅτι ἦλθαν πολλοὶ νὰ ἀποθάνουν εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν ἐκεῖνον, καὶ δὲν ἐκαρτεροῦσαν βοήθειαν ἀπὸ καμίαν Ἀφεντίαν. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ τοὺς πρώτους τοῦ Ἀναπλίου, καὶ ἐπροσκυνήσαν τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἔκαμαν συμφωνίαν μετ' αὐτὸν, ὅτι τὸ Ἀνάπλιον ἔχει Κασέλλια δύο, ἀπάνω εἰς δύο τραχώνια τοῦ βουνοῦ, καὶ τὸ ἕνα νὰ εἶναι τοῦ Πριγκίπου, καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀχαμνότερον νὰ εἶναι τῶν Ῥωμαίων. καὶ ἔτζη τὸ ἔστερξεν ὁ αὐτὸς Πρίγκιπος, καὶ ἔδωκέ τους καὶ ἄλλα χαρίσματα, ὅτι νὰ εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ἐγγαρίαν καὶ βάρος, καὶ αὐτὰ τὰ δύο Κάστρη, ὁποῦ τὸ ἕνα εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ἐλέγετο Φράγγικον, τὸ δὲ ἄλλο ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως ἐλέγετο Ῥωμαΐκον. καὶ ἔτζη ὀνομάζονται ἕως τὴν σήμερον. ἔβαλεν ἐκεῖ ἕναν Ἀφέντην Φραντζέζον, ἄνθρωπον ἐδικόν του, ὁ ὁποῖος ἐπαντρεύθηκε καὶ ἐπῆρε γυναῖκα ἑνοῦ Ἄρχοντος θυγατέρα, ἀπὸ τῶν Ἀρχόντων τῶν Φραγγῶν, ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὸν Μωρέαν, τὴν ὁποίαν τὴν ἔλεγαν Σιγνιώρα Μαρίαν. καὶ ἦτον

καὶ εὑρίσκετον ὁ αὐτὸς Φραντζέζος Ἀφέντης τοῦ Ἀναπλίου, καὶ ἔκαμε ταῖς ἅρμαις του, καὶ ταῖς ἔβαλεν ἀπάνωθεν εἰς ταῖς πόρταις τοῦ Κάστρου, ὁποῦ χωρίζουν τὰ δύο Κάστρη Φράγγικον καὶ Ῥωμαΐκον, καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. ὅμως ὡσὰν ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ἠσθένησε, καὶ ἀπέθανεν. ἔμεινε δὲ ἡ αὐτοῦ γυναῖκα χήρα, ἡ Σιγνιώρα Μαρία, καὶ ἦτον κυρὰ εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ὥριζε καὶ ἔκρινε καθὼς καὶ ὁ ἄνδρας αὐτῆς. ἔμαθαν δὲ οἱ Βενέτικοι τὸν θάνατον τοῦ Ἀφεντὸς τοῦ Ἀναπλίου, ἤγουν τοῦ Φραντζέζου, καὶ πῶς ἔμεινεν ἡ γυναῖκά του κυρὰ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλαν ἀνθρώπους κρυφῶς εἰς τοὺς πρώτους τοῦ Ἀναπλίου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Καματερὸς καὶ ὁ Καλοηθὴς, καὶ τοὺς ἔγραψαν γράμματα, καὶ ἔταζαν τοὺς δωρεὰς μεγάλας, ἵνα μεσιτεύσουν εἰς τὴν αὐτὴν Σιγνιώρα Μαρίαν νὰ τὴν παντρεύσουν μὲ ἕνα Γεντιλόμον ἐδικόν τους. καὶ ἔτζη ἐμεσίτευσαν τοῦτοι οἱ δύο εἰς αὐτὴν τὴν Σιγνιώρα Μαρίαν μὲ πᾶσαν γνῶσιν καὶ φρόνησιν, καὶ ἦυραν καιρὸν καὶ τῆς ἀνάφεραν τὴν ὑπόθεσιν. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐδέχθη τοὺς λόγους τους διὰ νὰ παντρευθῇ. ἡμέρᾳ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἔκαμαν μὲ πολλοὺς τρόπους, καὶ ἔκαμαν αὐτὴν καὶ ἔστερξε, καὶ ἔδωκε τὸν λόγον της. καὶ τοῦτοι, ὡς ἔλαβαν τὸν λόγον της βέβαια, παρευθὺς ἀπέστειλαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐγγράφως τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ὡς ἔλαβαν τὰ γράμματα, ἐχάρησαν πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔστειλαν εἰς τὸ Ἀνάπλιον ἕνα Γεντιλόμον, Μπάρπαρον τὸ γένος, μὲ φορέματα καὶ στολίδια διάφορα πολύτιμα, καὶ ἔτζη τὴν εὐλογήθη. ἔκαμε δὲ καιρὸν μετ' αὐτῆς, καὶ ἠσθένησεν αὐτὴ ἡ Σιγνιώρα Μαρία, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐκληρονόμησαν αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι αὐτοὶ οἱ Βενέτικοι. ἦσαν δὲ χρόνοι τότε ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, ᾳ τ π θ'. τοῦτοι οἱ δύο ὁ Καματερὸς καὶ ὁ Καλοηθὴς εὐγῆκαν καὶ ἐπροσκυνήσαν τὸν Πρίγκιπον, ὁποῦ ἔκαμαν ταῖς συμφωνίαις. ὅμως αὐτὸ τὸ Κάστρον, ὁποῦ εὑρίσκεται εἰς αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τῶν Τόρων, ἦτον πέτρα βουνόπουλον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον ἔρημον χωρὶς κανένα κτίσμα, καὶ ἦτον εὐεργεσία τῶν Ἀρχόντων. καὶ ὅταν ἔλαβαν αὐτοὶ οἱ Βενέτικοι αὐτὸ τὸ Κάστρον τοῦ Ἀναπλίου, ἔδωκαν τότε αὐτουνῶν μεγάλας εὐεργεσίας ἔξω εἰς τοὺς κάμπους, καὶ ἔλαβαν αὐτὸ τὸ Κάστρον τὸ τρίτον, καὶ αὐτοὶ ἔκτισαν αὐτὸ, καὶ τὸ ὠνόμασαν τῶν Τόρων. ἀμὴ ὅταν ἐπῆρεν ὁ Πρίγκιπος αὐτὸ τὸ Κάστρον τοῦ Ἀναπλίου, δὲν εἶχεν ἄλλον τόπον, μόνον αὐτὰ τὰ δύο Κάστρη. πλὴν ἡ κάτω Χώρα τοῦ Ἀναπλίου, ὁποῦ φαίνεται τὴν σήμερον κτισμένη γύροθεν, τὴν ἔκτισαν οἱ Βενετζιανοὶ μὲ τείχη σιγοῦρα καὶ στερεά. ἐκτίσθησαν δὲ τὰ αὐτὰ τείχη ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἦλθεν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἐπῆρε τὸ Νιόπακτον, τὴν Μοθώνην, καὶ τὴν Κορώνην, καὶ τὸν Ἀναβαρῖνον. διατὶ ὡσὰν ἐπῆρε τὰ ἄνωθεν Κάστρη ἦλθε καὶ εἰς τὸ Ἀνάπλι νὰ τὸ πολεμήσῃ νὰ τὸ πάρῃ. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι τώρα τὰ κάτω τείχη κτισμένα, ἦσαν ὅλοι πάλλοι βαλμένοι καὶ καρφωμένοι. διότι ἡ θάλασσα ἀνέβαινεν ἕως ἀποκάτω εἰς αὐτὰ τὰ τρία Κάστρη, εἰς τὸ Ῥωμαΐκον καὶ εἰς τὸ Φράγγικον, καὶ εἰς τὸν Τόρον. ὅταν γὰρ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σουλτὰν Μπαγιαζίτης νὰ πολε-

μήσῃ αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι, Θεοῦ βοηθοῦντος, ἐμετάβαλε τὸν λογισμὸν αὐτοῦ. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸ εἰς τὸ βουνὸν ἀπάνω κτισμένον, καὶ γύροθεν θάλασσαν, καὶ τὰ Κάστρη σιγοῦρα, ἄφηκεν αὐτὰ καὶ ἐμίσευσεν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. τότε ὁ Ἀφέντης τοῦ τόπου, ἤγουν ὁ Βενετζιάνος μὲ τὸν Λαὸν ὅλον τοῦ Ἀναπλίου, ἔκαμε πᾶσαν οἰκονομίαν, καὶ ἔκτισαν τριγύρου τὰ τείχη καθὼς φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. καὶ μέσα ὁποῦ ἦτον ἡ θάλασσα ἕως κάτω εἰς τὴν ῥίζαν τῶν Κάστρων τῶν βουνῶν ἔκαμαν πᾶσαν τέχνην, καὶ εὔγαλαν τὴν θάλασσαν, διότι ἦτον ὀλίγη, καὶ ἔρρηξαν χῶμα πολὺ, καὶ ἐκαταπλάκωσαν τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκτισαν ἀπάνω σπήτια. καὶ ὁ Ἀφέντης τοῦ τόπου ὁ Βενετζιάνος ἔδωκεν εὐεργεσίας καὶ χαρίσματα πολλὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁποῦ ἤρχουνταν ἀπὸ ἔξω καὶ ἐκατοικοῦσαν μέσα εἰς τὸ Ἀνάπλι. καὶ ἔδωκε καὶ ταύτην τὴν χάριν, ὅτι, ὅποιος ἦλθεν ἀπὸ ἔξω καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ κάμει ἑπτὰ χρόνους, νὰ λέγεται τζιταδῖνος, ἤγουν ἐντόπιος. καὶ ὡσὰν ἐκυρίευσεν ὁ Τοῦρκος τὸν Μωρέαν, ἄφηναν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὰ Κάστρη καὶ ἀπὸ τὰς Χώρας τὰ ὀσπήτιά τους, καὶ τὰ ἄλλα τους πράγματα, καὶ ταῖς εὐημερίαις τους, καὶ ἤρχουνταν φαμιλικῶς καὶ ἔμπαιναν μέσα εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ἐκατοικοῦσαν καὶ ἐγένουνταν ἐντόπιοι διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὰ πάθη τῶν Τουρκῶν. καὶ ὡσὰν ἦλθε μέσα εἰς τὸ Κάστρον ὁ Λαὸς, ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα ἔκτισαν σπήτια εὔμορφα, καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. καὶ ἐγέμησεν ὅλος ὁ τόπος Ἐκκλησίαις καὶ ὀσπήτια, ὁποῦ τὰ ἔχουν μέσα τὰ τείχη περιπλεμένα, καὶ ἔκαμαν καὶ παλάτι τοῦ Ἀφεντὸς, καὶ φόρον, διότι εἰς τὴν κάτω Χώραν ἦσαν ὀλίγα ὀσπήτια κτισμένα, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ξηρά. τῷ δὲ καιρῷ ὁποῦ ἐπῆρεν ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης τὴν Εὔριπον, εἰς τοὺς χιλίους τετρακοσίους ἑβδομήντα ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, μηνὶ Γουλίῳ, τελείως κάτω ὀσπήτιον κανένα δὲν ἦτον, οὔτε τειχεῖον, οὔτε πόρτα. ὅταν ἐκεῖ ἄρχησαν νὰ κτίσουν τὰ κάτω τειχεῖα τοῦ Ἀναπλίου, ἦσαν χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως ᾳφ β'. Ἀνάπλιον ἐκράζετο. διότι Ἀνάπλιος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους, ἔκτισεν ἐκεῖνα τὰ δύο Κάστρη ἀπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν. καὶ αὐτὴ ἡ κάτω Χώρα τοῦ Ἀναπλίου, καὶ ὁποῦ ἦτον ὅλη θάλασσα, τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτον Ἀρσανᾶς τοῦ Ἄργους. ὅμως νὰ ἔλθωμεν περὶ τοῦ Μωρέως εἰς τὸ προκείμενον. ὡσὰν ἐπῆρε τὸ Ἀνάπλιον αὐτὸς ὁ Πρίγκιπος, εἶπε τῶν Ἀφεντῶν ὁποῦ ἦσαν βοήθειά του, ὅτι νὰ ὑπάγουν καθ' ἕνας εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν Ἀφεντίαν ὁποῦ ἔχουν, καὶ ὡσὰν περάσῃ ὁ χειμῶνας καὶ ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι, νὰ ἔλθουν ὅλοι οἱ αὐτοὶ Ἀφέντες μετὰ φουσάτα τους, νὰ ὑπάγουν νὰ πολεμήσουν τὸ Κάστρον τῆς Μονεμβασίας. καὶ ἔτζη ἐπῆγαν καὶ ἔκαμαν τὸν χειμῶνα. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ ἄνοιξις ἤγουν τὸ καλοκαῖρι, ἦλθαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἀφέντες εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Νικλίου, ὅτι ἐκεῖ ἦτον ὁ Πρίγκιπος, καὶ ἐκεῖ ἐμαζώχθησαν. καὶ τότε ἐκίνησεν ὁ Πρίγκιπος μὲ τοὺς ἄνωθεν Ἀφέντες καὶ μετὰ φουσάτα τους, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν. τὰ δὲ τέσσαρα κάτεργα ὥρισε, καὶ ἐπῆγαν διὰ θαλάσσης καὶ τὴν ἐσφάλισαν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν ἐκεῖ, ἐμήνυσεν ὁ Πρίγκιπος τῶν Μονεμβασιώτων, ὅτι νὰ παραδοθοῦν, καὶ νὰ τοὺς κάμῃ

ὅ,τι

ὅ,τι θέλουν. καὶ αὐτοὶ τελείως δὲν τὸν ἐδέχθησαν. τότε ὁ Πρίγκιπος ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἔκαμεν ὅρκον, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ νὰ μὴ δὲν εὔγῃ ἕως οὗ νὰ τὴν πάρῃ, καὶ τὸν Λαὸν νὰ κόψῃ. καὶ ἔτζη ἄρχησε τὸν πόλεμον, καὶ ἐβαροῦσαν ταῖς λουμπάρδαις τοῦ Πριγκίπου, καὶ ἐχαλοῦσαν τὰ σπήτια, καὶ ἀνθρώπους ἐσκότωναν μέσα εἰς τὴν Μονεμβασίαν. ἐπολέμουν δὲ αὐτὴν χρόνους τρεῖς, καὶ ὁ πόλεμος νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυεν. ὅμως, ὡς εἶδαν οἱ Μονεμβασιώταις τὸ τέλος, ὅτι δὲν ἔχουν πλέον καμίαν δύναμιν νὰ πολεμοῦν μὲ τὸν Πρίγκιπον, ἐμήνυσαν εἰς αὐτὸν ἔξω ὅπου ἦτον τεντωμένος, ὅτι ἂν θέλῃ νὰ τοῦ παραδώσουν τὸ Κάστρον, νὰ τοὺς δώσῃ χρυσόβουλλον, ὅτι νὰ εἶναι πάντοτε ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ἐγγαρίαν καὶ βάρος ἀφεντικὸν, καὶ ντάτζιον κανένα νὰ μὴ δὲν δίδουν, οὐδὲ δεκατίαις νὰ δίδουν εἰς τὰ πράγματα αὐτῶν, ἀμὴ νὰ εἶναι πάντα ἐλεύθεροι εἰς ὅλα. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πρίγκιπος, ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ τῆς ὥρας ἐγγράφως χρυσόβουλλον τοὺς ἀπέστειλε μέσα εἰς τὸ Κάστρον. οἱ δὲ Μονεμβασιώταις ἔστειλαν ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πρίγκιπον. ὁ ἕνας ἦτον ὄνομα Μηνᾶς, ὁ δὲ δεύτερος ἦτον ὁ Δαιμονογιαννης, καὶ ὁ τρίτος ἦτον ὁ Νοταρᾶς. καὶ ὡς τοὺς εἶδεν, ἠγκαλιάσθη αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐφίλησεν ὡς ἀδελφοὺς, καὶ ὄχι ὡς δούλους. καὶ τῆς ὥρας ὥρισε καὶ τοὺς ἔνδυσαν φορέματα χρυσᾶ, καὶ ἄλλα πολύτιμα, καὶ χάριτες πολλαῖς τοὺς ἔκαμε, καὶ φέουδα τοὺς ἔδωκε νὰ τὰ ἔχουν κατὰ διαδοχὴν αὐτῶν καὶ τὰ παιδιάτους, τὸ μέρος τῶν Βατικῶν. καὶ ἔτζη τοῦ ἐπαράδωκαν τὰ κλειδιὰ τοῦ Κάστρου, καὶ τῆς ὥρας ἐμπῆκε μέσα καὶ τὸ ἐπαρέλαβε, καὶ ἔκαμε χαραῖς μεγάλαις. καὶ ἔκλεξεν ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς βουλῆς του ἕναν καὶ ἔβαλέ τον Ἀφέντην, καὶ φυλάκτοραν ἐκατέστησε μετὰ Καπιτανίου. καὶ εἴτι χρεία ἔκαμνεν εἰς αὐτὸ τὸ Κάστρον, κτίσις καὶ ἄλλοι καλλωπισμοὶ καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα, ὅλα τὰ ἐξέφλησε καὶ τὰ ἔκτισε. τότε εὐχαρίστησε πολλὰ τῶν Ἀφεντῶν, ὁποῦ τοῦ ἔκαμαν τὴν συνοδίαν, καὶ τὸν ἐβοήθησαν, καὶ ἐπαράλαβεν ὅλον τὸν Μωρέαν, καὶ τὸν ἐμονάρχησε. καὶ ἔδωκέ τους δῶρα πολύτιμα, καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀφεντίαν τους, ἤγουν εἰς τὸν τόπον τους. καὶ ἀπὸ τὴν Μονεμβασίαν ἐκαβαλίκευσεν αὐτὸς ὁ Πρίγκιπος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. καὶ ἐκεῖ ἔκαμε κονσέγιον μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἠρώτησε, ποῖος τόπος τοὺς ἀρέσει διὰ νὰ κτίσῃ Κάστρον δυνατὸν καὶ σιγοῦρον. καὶ ἐσυμβούλευσαν αὐτὸν, ἀπάνω εἰς τὸ βουνὸν τῆς Λακεδαιμονίας, ὁποῦ ἀπέχει ἕως δύο μίλια, ἐκεῖ νὰ τὸ κτίσουν, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος τόπος καλλιώτερος, καὶ δυνατώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον. καὶ ἤρεσέ του ἡ βουλήτους, καὶ ὁ τόπος. καὶ τῆς ὥρας ὥρισε καὶ ἐμαζώχθησαν μαστόροι καὶ ὑπουργοὶ, καὶ ἤφεραν πᾶσαν ὕλην, καὶ ἀσβέστην, καὶ πέτραις, ξύλα, καὶ ἄλλην ὑπηρεσίαν τοῦ κτίσματος. καὶ ἔτζη ἄρχησαν καὶ ἔκτισαν τὸ Κάστρον, καὶ τὸ ἐτελείωσαν, καὶ τὸ ἐξέφλησαν ὑψηλὸν καὶ εὐμορφώτατον, καὶ τὸ ὠνόμασε Μιζηθρᾶν, διότι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἔτζη ἐλέγετο Μιζηθρᾶς, καὶ Ἑλληνικὰ λέγεται Σπάρτα. ἡ Λακεδαιμονία εἶναι κάτω εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἦτον Κάστρον περιφανέστατον, καὶ εἶχεν ἄνδρας ἀνδρειομένους, ἀμὴ τὴν σήμερον εἶναι ἔρημος. ἐχάρη δὲ ὁ Πρίγ-

κιπος

κιπος πολλὰ, ὅταν εἶδε τὸ Κάστρον καμωμένον καὶ ἐξεφλησμένον. μετὰ δὲ τὴν κτίσιν τοῦ αὐτοῦ Κάστρου, ὥρισε νὰ κτίσουν ἄλλο ἕνα Κάστρον εἰς τὸν Ζυγὸν τοῦ Μελιγκοῦ, καὶ νὰ κάμῃ γύροθεν εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο, κατὰ τόπους, περιφραγμοὺς, διὰ νὰ κυριεύσουν ὅλους τοὺς τόπους ἐκείνους, ἔστωντας ὁποῦ ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ Ζυγὸς τοῦ Μελιγκοῦ, εἶναι λόγγος πολλὰ μεγάλος, καὶ εἶχε δυναταῖς κλεισούραις, καὶ Χώραις μεγάλαις, καὶ ἀνθρώπους ὑπερηφάνους, κακοὺς, φονιάδες καὶ λῃστάδες, ἅρπαγας, καὶ Θεὸν δὲν φοβοῦνται, Ἀφέντην δὲν τιμοῦν, οὐδὲ προσκυνοῦν, μόνον εἶναι ἀκέφαλοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ Μανιάτες, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν Μάνην, εἰς ἐκείνους τοὺς κακοὺς καὶ σκληροὺς τόπους. καὶ διὰ νὰ τοὺς ταπεινώσῃ καὶ δουλώσῃ, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν δουλωσύνην τῆς Ἀφεντίας αὐτῆς καὶ τῆς ἐξουσίας, νὰ εἶναι ὡσὰν ὅλα τὰ Κάστρη καὶ τὰς Χώρας τοῦ Μωρέως εἰς τὴν ὑποταγὴν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὥρισε νὰ κτίσουν ἐκεῖ Κάστρον. καὶ ἔτζη ἐπῆγεν ἀτός τοῦ ὁ αὐτὸς Πρίγκιπος, καὶ εἶδε τὸν τόπον, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔκαμνε χρεία ἔκτισε τὸ Κάστρον, καὶ Μάνην τὸ ἐκάλεσε, καὶ ἔτζη λέγεται ἕως τὴν σήμερον. ὡς δὲ εἶδαν τοῦτο οἱ αὐτοὶ Μανιάτες, ὅτι ἔκτισε Κάστρον, καὶ περιφραγμοὺς ἔκαμεν εἰς τὰ βουνὰ, ἔστειλαν ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν Πρίγκιπα, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν. ὅτι πολλὰ τοὺς ἐμήνυσεν ὁ Πρίγκιπος, καὶ χάριτας τοὺς ἔδιδε πολλὰς διὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἀμὴ τελείως δὲν τὸ ἔστεργαν. ὅμως ὡσὰν ἔστειλαν αὐτοὶ οἱ Μανιάτες, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πρίγκιπον, ἐζήτησαν, ὅτι, ἂν εἶναι καὶ τοὺς δώσῃ χρυσόβουλλον, ὅτι νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀφεντίας αὐτοῦ δοῦλοι καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ παιδία αὐτῶν κατὰ διαδοχήν. καὶ ἐκεῖνος, ἔστωντας ὁποῦ ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ Ζυγὸς τοῦ Μελιγκοῦ, εἶναι λόγγος πολλὰ μεγάλος, καὶ ἔχει δυναταῖς κλεισούραις, καὶ Χώραις μεγάλαις, τοὺς ἔκαμεν ἐλευθέρους, καθὼς τοὺς εἶχε καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων, ἤγουν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ πᾶσαν ἐγγαρίαν, καὶ οὐδὲ νὰ δίδουν κανένα ἀφεντικὸν δικαίωμα, ἀμὴ νὰ εἶναι εἰς πάντα ἐλεύθεροι. καὶ ἔτζη τοὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον, καὶ τὸν ἐπροσκύνησεν ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος τῆς Μάνης διὰ Ἀφέντην τους καὶ κεφαλήν τους. ἡ Μάνη εἶναι Ἐπισκοπὴ τῆς Μητροπόλεως Μονεμβασίας, ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Μανιάτες, ὁποῦ ἦλθαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πρίγκιπον, τοῦ εἶπαν, ὅτι ἂν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸν Ζυγὸν, ἤγουν τὸν τόπον ὅλον, κτίσε Κάστρον εἰς τὸν αἰγιαλὸν κοντὰ τῆς γῆς στέρνας. καὶ ἔτζη ὥρισε καὶ τὸ ἔκτισαν, καὶ τὸ ὠνύμασε Λεῦκτρον. καὶ ἔκτισεν αὐτὰ τὰ τρία Κάστρη, τὸν Μιζηθρὰν, καὶ τὴν Μάνην, καὶ αὐτὸ τὸ Λεῦκτρον, καὶ ἐκυρίευσε καὶ ἐδούλωσεν ὅλον τὸν τόπον τοῦ Μωρέως, καὶ τότε ἐπερπάτει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ὡς Ἀφέντης καὶ Πρίγκιπος ὁποῦ ἦτον. τοῦτος ὁ τόπος τῆς Μάνης, ἀκούσετε διατὶ ὠνομάσθη Μάνη. οἱ ἄνθρωποι, ὁποῦ κατοικοῦν εἰς αὐτὴν, εἶναι φυσικὰ μισώδεις, καὶ κακοὶ ἄνθρωποι. καὶ διατὶ φυλάγουν τὴν μανίαν καὶ τὴν κακίαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ δὲν τὴν μεταβάλλουν ποτὲ εἰς ἀγάπην, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος Μάνη. Ὅμως ὡσὰν ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπῆραν καὶ τὸ Ῥηγάτον τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ Ῥήγαν. καὶ ὡσὰν ἐκυρίευσαν, ἔκαμναν

πολ-

πολλοὺς συχνοὺς πολέμους καταπάνω τῶν Τουρκῶν καὶ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν. καὶ ὡς ἔχασαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔφυγαν οἱ Ἄρχοντες τοῦ Παλατίου, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ τότε συμβούλιον ἔκαμαν ἀνάμεσον αὐτῶν, ὅτι νὰ κάμουν Βασιλέα, καὶ νὰ εἶναι καὶ νὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀνατολὴν, νὰ τὴν βασιλεύῃ, ἕως οὗ ὁ Θεὸς δώσῃ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν Κυρίαν καὶ βασίλισσαν καὶ παλαιὰν Πατρίδα αὐτῶν, καὶ βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, Δοῦκας ὁ Μούρτζουφλος, ἔλαβε θάνατον ἀπὸ τοὺς Φράγγους, ὡμοφώνησαν ὅλοι μίαν βουλὴν, καὶ ἐψήφισαν Βασιλέα Θεόδωρον τὸν Λάσκαριν τὸν γέροντα. καὶ ἔτζη εὐτρέπισαν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ὁποῦ τὸν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλα τὰ βασιλικὰ φορέματα καὶ τὴν Κορώναν, καὶ Παλάτιον βασιλικὸν ἔκαμαν, καὶ εὐτρέπισαν αὐτό. καὶ ἔτζη ἐπῆραν αὐτὸν τὸν ὑποψήφιον Βασιλέα, καὶ ἐπῆγαν ἐν τῇ Μητροπόλει Φιλαδελφείας, ὅτι ἐκεῖ ἔκαμαν τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐκεῖ ἐκαθέζετο καὶ ἐφόρειε τὴν βασιλικὴν Κορώναν καὶ τὰ βασιλικὰ φορέματα. καὶ ἐστέφθη ἀπ' αὐτὸν τὸν Μητροπολίτην τῆς Φιλαδελφείας Βασιλεὺς Ῥωμαίων, Θεόδωρος Λάσκαρις ὁ γέροντας. ἐβασίλευσε δὲ τοῦτος χρόνους, ιη. καὶ ἦτον ἄνθρωπος εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. τοὺς μὲν Ἄρχοντας καὶ τοὺς γέροντας, ὡς ἀδελφοὺς τοὺς ἐτίμα, τοὺς δὲ νέους, ὡς υἱοὺς ἠγκαλίζετο. ἔμαθε δὲ περὶ τούτου Βαλδοβῖνος βασιλεὺς, καὶ οἱ Βενέτικοι ὁποῦ εἶχαν ὁμάδι τὴν βασιλείαν, ὅτι ἔκαμαν οἱ Ῥωμαῖοι βασιλέα εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐφάνη τους πολλὰ βαρύ. ἐσφάγησαν εἰς τὴν καρδίαν, φοβούμενοι μήπως καὶ τοὺς πάρῃ τὸ βασίλειον, ὡς καθὼς καὶ τὸ ἔπαθαν. καὶ ἐσύναξαν φουσάτα πολλὰ, καὶ ἐπῆρεν αὐτὰ ὁ βασιλεὺς ὁ Βαλδοβῖνος, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Φιλαδελφείαν, καὶ ἐπολέμα μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐμάχετο δεκατρεῖς χρόνους, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. καὶ τινὲς μὲν λέγουν, ὅτι ἀπέθανε τὸν κοινὸν θάνατον, ἄλλοι δὲ λέγουν, ὅτι εἰς τὸν πόλεμον ἐσκοτώθη.

Τέλος τῆς βασιλείας Βαλδοβίνου ντὲ Φιλάνδρα.

ΚΑὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐτουτουνοῦ, ἔβαλαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βασιλέα, τὸν μισὲρ Ῥουμπέρτον, καὶ ἔτζη ἐμήνυσε καὶ ἦλθαν τὰ φουσάτα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Φιλαδελφείαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκαθέζετο ὡς βασιλεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ δουλωσύνην ἀπὸ παντὸς τοῦ Λαοῦ. ἐπέρασαν δὲ χρόνοι πολλοὶ ὁποῦ εἶχε τὴν βασιλείαν, καὶ ἠσθένησε, καὶ ἀπέθανε.

Τέλος τῆς βασιλείας Ῥωμπέρτου τοῦ βασιλέως.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου, ἔγινε μεγάλη φιλονικεία καὶ σύγχυσις ἀνάμεσα τῶν Βενετίκων καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαλδοβίνου διὰ τὸ Βασίλειον, ποῖος νὰ τὸ λάβῃ, καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν, τὸ ἔλαβαν οἱ Βενετίκοι διὰ μεγάλον καιρόν. ἔλαβαν δὲ καὶ οἱ Βενέτικοι τιμὴ βασιλείαν, καὶ ὥρισαν ὡς Βασιλεῖς. καὶ κατὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν γνώμην, παντὸς τὰ ἐκυβέρνησαν ὡς γνωσικοὶ καὶ φρόνιμοι. καὶ καθὼς ἐβασίλευσαν καὶ αὐτοὶ, ἄρχησαν καὶ ἐσωίαξαν ὅ,τι τοὺς ἤρεσεν ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, Ἅγια λείψανα, Εἰκονίσματα μεγάλα καὶ μικρὰ ἐγκοσμημένα, Ποτήρια διάφορα ἀργυρὰ διάχρυσα, καὶ θυμιατὰ, μανιάλια διάχρυσα, ὡραῖα βημόθυρα, ποδίαις, ἀέρας, καλύμματα ἐκλεκτὰ, ἐπιτάφιος, ὅλα πολύτιμα Βασιλικὰ τῆς Ἁγίας Σοφίας, τῆς Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ Παντοκράτορος, καὶ ἄλλων Μοναστηρίων, καὶ Ἐκκλησιῶν, φελόνια, ἐπιτραχήλια, ἐπιμανίκια, ἐπιγονάτια, ὡράρια, σιχάρια, Εὐαγγέλια ἀξιοτίμητα, ὡραῖα καὶ θαυμαστὰ Βιβλία ἀπὸ πάσης χρείας. ἔλαβαν καὶ δύο θυμιατὰ τῆς Ἁγίας Σοφίας μαλαματένια, εἰς τύπον κασελλίου, τὰ ὁποῖα ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ τὰ καταλάβῃ, καὶ νὰ τὰ ἐννοήσῃ, καὶ νὰ μεθύσῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν τῶν θυμιατῶν. ὁμοίως καὶ τὸ Τέμπλον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ὅλον ἀργυρὸν καὶ χρυσοῦν, πολύτιμον μὲ τέχνην ἀρεστὴν, μὲ τοὺς Ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ὁσίων καὶ Δικαίων, μὲ τὴν Κυρίας ἡμῶν Γυναικὸς Χριστοῦ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ μὲ τοὺς Θεομήτορος τῆς αὐτῆς Ὑπεραγίας Μητρὸς, μὲ τοὺς Θεοειδῶν Ἀγγέλων, καὶ μὲ τὴν τιμίαν ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Γωάννου. ἔλαβαν καὶ τὰ πολύτιμα μανιάλια τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀργυροδιάχρυσα. ἔλαβαν καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸν, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Μέγας Κωνσαντῖνος, ὁ ὁποῖος Βασιλεὺς τῆς Χριστιανῶν, ὅταν ἐπολέμησε τὸν Μαξέντιον, ὁποῦ εἶδε τὴν νύκτα εἰς τὸν Οὐρανὸν μὲ ἄστρα, ὁποῦ ἦσαν εἰς χῆμα Σταυροῦ, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν τὸν Μαξέντιον καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρές. ἔλαβαν καὶ τῆς Παναγίας τὴν Ὑπεροδόξου Θεοτόκου τοῦ Εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἰσόρησεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὴν ἐπῆρε τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν εἶδε. καὶ ὡσὰν τὴν εἶδεν, εἶπεν. ἡ χάρις τοῦ Μονογενοῦς μου Υἱοῦ εἰς αὐτήν. καὶ ἔτζη ἔλαβε τὴν χάριν, καὶ θαυματουργεῖ ἰάματα καθημερινῶς εἰς τοὺς προσέχοντας εἰς αὐτήν. τὰ ὁποῖα ἀνώθεν, ὁποῦ ἐχάφαμεν, καὶ ὁποῦ ἔπηραν οἱ Βενέτικοι, εἶναι καὶ διείσκονται καὶ τοῦ σήμερον εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ εἰς ἄλλους Ναούς. σωὶ τούτοις δὲ ἔλαβαν καὶ ἀπὸ τὰς πόρτας αὐτῆς τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὰς ὁποίας ἔβαλαν εἰς τὰς θύρας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. καὶ δὲν εἶναι αἱ καθολικαῖς πόρταις, ἀμὴ εἶναι τῆς Παρακλησίων. ὅτι αἱ καθολικαῖς ἦσαν πολλὰ μεγάλαις καὶ ὑπερθαύμασαις. καὶ ὁ μόνον τοῦτα ἔπηραν, ἀμὴ καὶ τὴν ὑπερθαύμασον καὶ ἐξάκουσον

σον Ἁγίαν Τράπεζαν τῆς αὐτῆς Ἁγίας Σοφίας, τὴν πολύτιμον καὶ ὡραιοτέτλου, εὔγαλαν ἀπὸ τὸν Ναὸν καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ καράβι. καὶ καθὼς ἔκαμαν ἄρμωα καὶ ἐπήγωαν εἰς τὴν Βενετίαν, ὡ τοῦ θαύματος, πλησίον τῆς Νήσου τοῦ Μαρμαρᾶ ἄνοιξε τὸ καράβι, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Ἁγία Τράπεζα, καὶ ἐβύθησε, καὶ εἶναι ἐκεῖ ἕως τὴν σήμερον. καὶ τοῦτο εἶναι φανερὸν, καὶ τὸ μαρτυροῦν οἱ πάντες. διότι ὅλον τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅταν κάμνει φορτούνα, ἡ θάλασσα ὅλη κάμνει κύματα φοβερά. εἰς δὲ τὸν τόπον ὅπου εἶναι ἡ Ἁγία αὐτὴ Τράπεζα εἶναι γαλήνη, καὶ δὲν παράσεται ἡ θάλασσα. καὶ ὑπαρχοῦν τινὲς ἐκεῖ μὲ περάματα, καὶ λαμβάνουν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἐκείνου, ὅπου εἶναι ἡ Ἁγία Τράπεζα, καὶ μυρίζει θαυμασιώτατα μυρωδίαν ἀπὸ τὸ ἅγιον μύρον ὁποῦ ἔχει καὶ τῆς ἄλλων ἀρωμάτων. ὅμως ὡς ἐβασίλευσαν οἱ Βενέτικοι τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἐβασίλευσαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ἀνατολήν. καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὁποῦ ἔγινε φυγὸς εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὁποῦ ἐχαφαμψαύωθεν, Θεόδωρος Λάσκαρις, ἐπέρασε τὸ Βασιλειόν του δέκα ὀκτὼ χρόνους καλῶς καὶ θεαρέσως, καὶ ἀθυνήσε, καὶ ἀπέθανε.

Τέλος τῆς Βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρη.
Βασιλεία τοῦ Γωάννου τοῦ Βατάτζη.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Γαμβρὸς αὐτοῦ, Γωάννης Δοῦκας ὁ Βατάτζης, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους ἑπτὰ ξεῖς. καὶ ἦτον ὅλος κατοικητήριον Θεοῦ. διὸς ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον, ὅτι μὲ τὸν θάνατον τῆς Ἀρχιερέων νὰ μὴ δὲν ἁρπάζῃ τινὰς τὰ ῥοῦχα αὐτῆς, ὁποῦ τῆς ἤθελαν δύρεθῇ, μόνον ἐνώπιον πάντων τῆς Κληρικῶν νὰ τὰ πάρῃ ὁ Οἰκονόμος ἐγχειράφως, ἕως δὲ νὰ ἔλθῃ ἄλλος Ἀρχιερεὺς νὰ τὰ πάρῃ ἐξ αὐτῶν. δίγνωσε δὲ τοῦτο τὸ χρυσόβουλλον εἰς τοὺς ἓξη χιλιάδες ἑπτακοσίους ξεὶ ἑπτὰ χρόνους, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, μηνὸς Δεκεμβρίου. εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἐπίσκοπος Δομβίκος μετετέθη εἰς τὸν Ἐπισκοπὴν Σπαγῶνος. ὁ ἀδελφὸς τούτου, ὁ κύρης Γωάννης, μετετέθη ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐζέρου εἰς τὴν Ἔπακτον Μητρόπολιν. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἀθυνήσας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως ὑπὸ παντὸς τοῦ Λαοῦ.

Τέλος τῆς Βασιλείας Γωάννου τοῦ Βατάτζη.

Νὰ εἰπῶμεν δὲ καὶ περὶ τῆς βασιλείας τῆς Φραγγῶν. ὡσὰν ἐβασίλευσαν οἱ Βενέτικοι μερικοὺς χρόνους, ἐσυκώθη ὁ υἱὸς τοῦ Βαλδοβίνου, τοῦ ὡραίου τοῦ βασιλέως τῆς Φραγγῶν, ὁποῦ ὥρισε τὴν Κωνσαντινούπολιν, νὰ λάβῃ τὸ Βασίλειον αὐτῆς ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς Βενέτικους, νὰ γένῃ αὐτὸς βασιλεὺς, καθὼς ἐσυμφώνησαν, ὅτι τόσον καιρὸν νὰ ἔχουν τὸ Βασίλειον οἱ Βενέτικοι, καὶ τότε νὰ

ἔλθῃ πάλιν εἰς αὐτὸν, ὡς πατρικόν τȣ. ὡς ἤκȣσαν δὲ τȣ̃το οἱ Βενέτικοι, ἔκαμαν τέχναις πολλαῖς, καὶ ἐξώδεσαν καὶ βίον πολὺν, μήπως καὶ ἀπομείνῃ τὸ βασίλειον αὐτῶν. ἀμὴ ἀπέτυχαν ἀπὸ τὴν βȣλὴν καὶ ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὁπȣ̃ ἐμετρȣ̃σαν, διότι τὸ κονσέγιον τῆς Πόλεως τῶν Φραγγῶν εἶδαν τὰς συμφωνίας, ὁπȣ̃ εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς Βαλδοβῖνος μετὰ τῶν Βενετίκων, καὶ τελείως δὲν εἶδαν δῶρα, ȣ̓δὲ πρόσωπον, μόνον ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τȣ̃ υἱȣ̃ Βαλδοβίνȣ.

Τέλος τῆς βασιλείας τῶν Βενετίκων. Βασιλεία τȣ̃ υἱȣ̃ Βαλδοβίνȣ.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς τοῦ Βαλδοβίνȣ, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον βασιλεὺς, καὶ ἐπέβλεπε τὴν βασιλείαν αὐτȣ̃. καὶ πάντοτε ἐφυλάγετο καὶ ἐπρόσεχε, ἵνα μὴ γένῃ ἐπιβȣλὴ εἰς αὐτὸν, καὶ χάσῃ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔτρεμεν εἰς τὸ Βασίλειον ὅπȣ ἐκαθέζετο, καὶ ἐφοβεῖτο πολλά. λοιπὸν ὡσὰν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὁ Βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Δȣ́κας ὁ Βατάτζης, ἔγινεν ὁ υἱὸς αὐτȣ̃ Θεόδωρος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνȣς πέντε. καὶ καταλαβὼν τὸν Κόσμον καὶ τὰ τȣ̃ Κόσμȣ, ὅτι εἶναι μάταια καὶ πρόσκαιρα, ὅλα ματαιότης, κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστὴν, καὶ κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, τȣτέστιν, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα εἶναι ψεύστικα τȣ̃ Κόσμȣ τȣ́τȣ τȣ̃ φθαρτȣ̃ τὰ πράγματα. ὅτι σήμερον τὰ ἔχομεν, καὶ ἄυριον τὰ ὑστερȣ́μεθα, ἀμὴ ἡ Βασιλεία τȣ̃ Θεȣ̃ εἶναι αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος. διὰ τȣ̃το ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τȣ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Σȣδάντων, καὶ ἐγίνη Καλόγερος, καὶ ἤρεσε τῷ Θεῷ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀρετὴν ὁπȣ̃ εἶχε καὶ τὴν ταπείνωσιν. καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἀπέθανε.

Τέλος τῆς βασιλείας Θεοδώρȣ τȣ̃ Βατάτζη.

Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ἐτȣ̃τος ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστήριον, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Μιχαὴλ, ὁ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνȣς, κδ'. καὶ ἐλατίνιζε. καὶ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, εἶχε μεγάλην λύπην νὰ ἔχȣν οἱ Φράγγοι τὸ βασίλειον, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ὁπȣ̃ τὸ εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς νὰ τὸ ὑστερηθȣ̃ν. καὶ ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ τὸ ἐπιχειρισθῇ, καὶ μὲ τί τέχνην νὰ τὸ λάβῃ, καὶ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινȣπόλεως βασιλεὺς, νὰ ἀποδιώξῃ τȣ̀ς Φράγγȣς. καὶ ἦτον εἰς μεγάλην ἀδημονίαν, καὶ εἶπε τὸ μυστήριον τινῶν ἐδικῶν τȣ φρονίμων ἀνδρῶν, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυμβȣ́λευσαν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῶν Γενοβέζων, νὰ κάμῃ συμφωνίαν, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν βοήθειαν θέλει πάρει τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν. καὶ ἔτζη ἔστειλεν εἰς τὸν Γαλατὰν εἰς τȣ̀ς Γενοβέζȣς, ὁπȣ̃ ἐκαθέζȣνταν ἐκεῖ Πραγματευτάδες μεγάλοι καὶ Μπάϊλοι, ἤγȣν Κόνσȣλοι, καὶ ἔταξέ τȣς τὸν Γαλατὰν νὰ τὸν ἔχȣν,

καὶ νὰ μὴ δὲν πλερώνȣν εἰς κανένα τόπον τῆς βασιλείας αὐτῶν κανένα δάτζιον, ἤγȣν κȣμέρκι. καὶ ἔτζη τȣ̃ ἐβοήθησαν, καὶ ἔκαμαν κάτεργα ἑξῆντα, καὶ φȣσάτα πολλὰ, καὶ ἦλθε καὶ ἀπόκλεισε τὴν Πόλιν στερεᾶς καὶ θαλάσσης. καὶ ὡς τὴν ἐσφάλισε, καὶ ἄρχησε καὶ τὴν ἐπολέμα δυνατὰ ἡμέραν καὶ νύκτα, τὰ κάτεργα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ φȣσάτα ἀπὸ τὴν στερεὰν, ὁ βασιλεὺς, ὁπȣ̃ ἤτονε μέσα, ὁ Βαλδοβῖνος ὁ Φράγγος, ὡς εἶδεν ὅτι νικᾶται ὑπὸ τȣ̃ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, ἐτατέφυγε μὲ ὅλȣς τȣ̀ς Φράγγȣς τȣ̃ Κονσέγιȣ αὐτȣ̃, καὶ τȣ̀ς ἄλλȣς ὁπȣ̃ εἶχε μετ' αὐτȣ̃ μὲ Φυλακάτορας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ παλαιὰ Παλάτια καὶ ἐφυλάχθη. εἶχε δὲ καράβι ἐξακȣστὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ δυνατὸν μεγάλον καλὰ ἁρματωμένον, καὶ πρὶν νὰ περιλάβȣν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Πόλιν, ἐμπῆκεν αὐτὸς μὲ τὸν Λαόν τȣ μέσα, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, ἦλθε καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. καὶ ἀπῆλθεν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ ὁ Κόσμος ὅλος, καὶ ἐσυναπάντησαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ ἔτζη τὸν ἐπῆραν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, καὶ ἐπέλαβε τὸ Βασίλειον, ὡς τὸ εἶχον ἀπ' ἀρχῆς οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς τȣ̀ς χρόνȣς, ἀπὸ κτίσεως Κόσμȣ, ἕξη χιλιάδες καὶ ἑπτακοσίȣς ἑξῆντα δύο, Ἰȣλίȣ, κ'. ἡμέρᾳ πέμπτῃ. ὅμως ὁ βασιλεὺς Βαλδοβῖνος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν, καὶ εὐγῆκεν ὁ Πρίγκιπος καὶ ἐσυναπάντησεν αὐτόν. καὶ τὸν ἐπροσκύνησε μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ὡς βασιλέα αὐτȣ̃. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμίσευσε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν μὲ βίαν, καὶ εἰς τȣ̀ς Ῥηγάδες, καὶ εἰς τȣ̀ς Δȣ́κιδες, καὶ εἰς τȣ̀ς Κόντιδες διὰ νὰ τȣ̃ δώσȣν βοήθειαν, νὰ γυρίσῃ νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα, νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν, ἀμὴ δὲν τὸν ἤκȣσαν. ȣ̓τως ἔμεινε Βασιλεὺς κύριος εἰς τὴν βασιλείαν Κωνσταντινȣπόλεως αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος. καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἐτȣ́τȣ ἐπῆρεν ὁ Σȣλτὰν Ὀρχάνης τὴν Πρȣ̃σαν, ἡ ὁποία ἦτον θρόνος τῶν Ῥηγῶν ὑπὸ τῆς Βιθυνίας. διότι ἔκαμε μάχην μὲ τὸν αὐτὸν Βασιλέα, καὶ ἔγινε πόλεμος δυνατὸς καὶ μέγας ἀνάμεσα αὐτῶν, καὶ τότε ἐπῆρε τὴν αὐτὴν Πρȣ̃σαν, ἦσαν χρόνοι ἀπὸ Χριστȣ̃ Γεννήσεως, ᾳτν'. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ τὸν Θεὸν εὐχαρίστησε, πῶς εἰς τὰς ἡμέρας αὐτȣ̃ τὸν ἠξίωσε καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Φραγγῶν. περὶ δὲ τῆς Πρȣ́σας, ὁπȣ̃ ἔλαβεν ὁ Σȣλτάνος, ἔπεσεν εἰς λύπην μεγάλην, καὶ ἔκλαυσε καὶ ἐθρήνησε, πῶς ἐγίνη ἡ αὐτὴ παραχώρησις εἰς τὰς ἡμέρας αὐτȣ̃.

Βασιλεύοντος τȣ́τȣ τȣ̃ Βασιλέως κυρίȣ Μιχαὴλ τȣ̃ Παλαιολόγȣ εἰς τὴν Κωνσταντινȣ́πολιν, ἀφέντευε τὴν Ἑλλάδα ὅλην ὁ Κύριος Ἰωάννης, Κοκυτȣ́νης τὸ γένος τȣ, καὶ ἐλέγετο Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος. Ἑλλάδα λέγεται ἀπὸ τȣ̃ Λυκοστομίȣ τὸ ποτάμι, καὶ ἡ Λάρισσα καὶ τὸ Ζητȣ̃νι, καὶ παγένει τὴν Μοδονίτζαν, καὶ κατεβαίνει κάτωθεν, καὶ λέγεται Ἑλλάδα. ἀπὸ δὲ τȣ̃ Λυκο-

ςομίου τὸ ποτάμι καὶ ἡ Λάρισσα λέγεται δευτέρα Θεσσαλία. λοιπὸν ὁ Δεσπότης ἐτοῦτος, ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος ἔγινε βασιλεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τοῦ ἐκακοφάνη πολλὰ, διότι ἦτον ἄξιος καὶ φρόνιμος, καὶ ἐφοβήθη μήπως καὶ πάρῃ καὶ τὸ βασίλειον αὐτοῦ, καὶ ἐξολοθρεύσῃ αὐτὸν, καὶ ἔλεγε πολλὰ κακὰ κατ' αὐτοῦ. ὁ βασιλεὺς δὲ, ὁ αὐτὸς Παλαιολόγος, ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔμαθε τοῦτα τοῦ Δεσπότου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔκαμε φουσάτα, καὶ ἀπέςειλε νὰ τὸν πολεμήσῃ. καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης ἔμαθε πῶς ὁ βασιλεὺς ςέλλει τὰ φουσάτα καταπάνω του, καὶ ἔςειλε δωρήματα μεγάλα εἰς τὸν Πρίγκιπον τοῦ Μωρέως τὸν μισὲρ Γουλιέλμον νὰ τοῦ βοηθήσῃ, ὁμοίως ἔςειλε καὶ εἰς ἄλλους Ἀφέντας, ὅπου καὶ ἂν ἦσαν Φράγγοι. καὶ ἔτζη ἐσύναξε πολλὰ φουσάτα, καὶ ἐπολέμει μετὰ τοῦ βασιλέως τὰ φουσάτα ὡσὰν ἦλθαν ἀπάνω του. καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸν νικήσουν, μόνον ἐςράφησαν εἰς τὸν βασιλέα χωρὶς καμίαν νίκην, καὶ ὁ Δεσπότης ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ πάλιν Ἀφέντης. ὁ δὲ Πρίγκιπος τοῦ Μωρέως καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφέντες, ἐπῆγεν ὁ καθ' ἕνας εἰς τὸν τόπον του, ἐκεῖ ὁποῦ ἀφέντευαν. ὅμως τοῦτος ὁ Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος Κύριος Ἰωάννης ἠθένησε, καὶ εἶδε καὶ ἐπληροφορήθη ἀπὸ Ἰατροὺς ὅτι ἀποθνήσκει. καὶ εἶχε δύο υἱοὺς, τὸν ἕνα νόμιμον, καὶ τὸν ἄλλον νόθον. καὶ ὁ μὲν νόμιμος ἤκουε τὸ ὄνομά του Νικηφόρος, ὁ δὲ ἄλλος ὁ νόθος, ἤκουε Θεόδωρος. καὶ ἔκαμε κληρονόμον εἰς τὸ Δεσποτάτον αὐτοῦ Νικηφόρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἀφῆκε δὲ καὶ τοῦ νόθου Θεοδώρου ἕνα μέρος. τοῦτος δὲ ὁ Νικηφόρος δὲν εἶχε πρᾶξιν καὶ γνῶσιν, καθὼς τὸν πατέρα του, ἀμὴ ὁ νόθος εὐγῆκεν ἀνδρειομένος καὶ ἀξιώτατος. λοιπὸν τοῦτος ὁ Νικηφόρος ἔκτισε τὴν νέαν Πέτραν, καὶ Κάςρον ἔκαμε διὰ φύλαξιν, καὶ ἄρχησε νὰ πολεμῇ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν νόθον, διὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁποῦ τοῦ ἀφῆκεν ὁ πατέρας του. τοῦτος δὲ ὁ ἀδελφός του ὁ νόθος εἶδεν, ὅτι δύναμιν δὲν ἔχει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν Νικηφόρον, καὶ ἔκαμεν ὡς φρόνιμος. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, καὶ ἔταξέ του νὰ τοῦ δώσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Νικηφόρον δεμένον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ. ἀκούσας τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ἠγκαλιάσθη αὐτὸν, καὶ ἔτζη τὸν ἔκαμε Σεβαςοκράτορα εἰς ὅλα του τὰ φουσάτα. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ αὐτὸς Νικηφόρος Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁ ἀδελφός του ὁ νόθος ἐπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα, ἐσφάγη μέσα εἰς τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτόν. καὶ εἶχεν ἀδελφὴν εὐμορφοτάτην, καὶ χαριτωμένην ἀπὸ κεφαλὴν καὶ ὅλον τὸ κορμὶ, ὡς δευτέραν Ἑλένην τοῦ Μενελάου. χωρὶς νὰ ςολισθῇ ἦτον ςολισμένη ἀπὸ τὰ κάλλη της τὰ εὔμορφα, καὶ ἔδωκέ την γυναῖκα τοῦ μισὲρ Γουλιέλμου, τοῦ Πριγκίπου τοῦ Μωρέως, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ βοήθειαν εἰς τοὺς πολέμους. καὶ ἔδωκέ του προικίον ἑξήντα χιλιάδες ὑπέρπυρα, καὶ ἔκαμαν τὸν γάμον εἰς τὴν Παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἐπῆραν ὁ Πρίγκιπος αὐτὴν διὰ γυναῖκά του εὐλογητικήν. καὶ ἔτζη ἐπῆγεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Νικηφόρος εἰς τὸ Δεσποτάτον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλά-

δα, ὅμως οἱ Ἀφέντες τῆς Ἀθήνας, τῆς Μοδονίτζας, τῆς Εὐρίπου καὶ τῶν δώδεκα Νησίων, ὁποῦ ἔδιδαν τέλη πρὸς αὐτὸν τὸν Πρίγκιπον τοῦ Μωρέως, ὡς ἂν λέγομεν χαράτζι, ὡμοφώνησαν, καὶ ἠθέτησαν μὲ τοῦτο τὸν Πρίγκιπον. καὶ ἐσύναξαν φουσάτα πολλά. καὶ ἐμήνυσε καὶ τοῦ γαμβροῦ του τοῦ Ἀφεντὸς τῆς Καριτήνου, διότι τοῦ μέγα Κύρι τοῦ Ἀφεντὸς τῆς Ἀθήνας τὴν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα αὐτὸς τῆς Καριτήνου ὁ Ἀφέντης, καὶ ἦτον ἄξιος τοῦ πολέμου. ἦσαν δὲ τοῦτοι οἱ πέντε ὁποῦ ἐσυνάχθησαν καταπάνω τοῦ Πριγκίπου. καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ δώσουν τὰ τέλη πρὸς αὐτὸν τὸν Πρίγκιπον, τοῦ ἐμήνυσαν ὅτι δὲν τοῦ χρεωςοῦν κανένα τίποτες, οὐδὲ τοῦ δίδουν, μόνον τὸν ἔχουν ὡς ἕνα τους ἀδελφὸν, καὶ τέλη δὲν τοῦ δίδουν. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Πρίγκιπος, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέςειλεν εἰς ὅλον τὸ Πριγκιπάτον του ὀλλάκιδες, καὶ ἔγραψεν εἰς τοὺς Φλαμπουραρέους του, καὶ εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς Καβαλαρέους, ὅτι, εἰς τὰς, ἡ. τοῦ Μαΐου Μηνὸς, νὰ εἶναι ὅλοι συναγμένοι εἰς τοὺς κάμπους τοῦ Μεγαλίου. καὶ ἔτζη κατὰ τὸν ὁρισμόν του ἐσύναχθησαν. καὶ ὡσὰν τὸ ἔμαθαν ἐτοῦτοι οἱ Ἀφέντες, ἐμαζώχθησαν ὁμοῦ αὐτοὶ, καὶ ὁ Πρίγκιπος τοῦ Μωρέως, καὶ ἐπῆραν τὰ φουσάτα τους καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθαν καὶ ἀπέρασαν τὴν σκάλαν τοῦ Μέγαρ. καὶ ὁ μέγας Κύρις καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφέντες μετὰ φουσάτα τους ἦλθαν καὶ ἐσυναπαντήθησαν εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Καριδίου. καὶ ἐκεῖ ἔδωκαν πόλεμον μέγαν καὶ φοβερὸν, καὶ ἔγινε σφαγὴ πολλὴ καὶ θρῆνος εἰς τὰ φουσάτα. καὶ τέλος ἐνίκησεν ὁ Πρίγκιπος καὶ ὁ μέγας Κύρις τῆς Ἀθήνας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐτζακίσθησαν καὶ ἔφευγαν. καὶ ὁ Πρίγκιπος μὲ τὰ φουσάτα του τοὺς ἐκαταδίωχνε καὶ τοὺς ἐκατέσφαζε, καὶ ἔδραμαν καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὴν Θήβαν καὶ ἐσφαλίσθησαν. καὶ ὁ Πρίγκιπος ἦλθεν ἀπ' ἔξω καὶ ἐτέντωσε, καὶ μὲ τὰ φουσάτα του ἐδιαγούμιζε τοὺς τόπους αὐτῶν. ὡς δὲ εἶδαν τοῦτοι μέσα ἀπὸ τὸ Κάςρον, ἤγουν ἀπὸ τὴν Θήβαν, ὅτι τοὺς νικᾷ καὶ τοὺς θανατώνει, ἔςειλαν τὸν Μητροπολίτην, ἤγουν τῶν Θηβῶν, καὶ ἄλλους χρησίμους ἄνδρας, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πρίγκιπον ἀπὸ μέρος αὐτῶν. καὶ ἐζητοῦσαν συμπάθιον καὶ ἐλεημοσύνην, καὶ εὐσπλαγχνίαν νὰ κάμῃ εἰς αὐτοὺς νὰ τοὺς δεχθῇ, καὶ νὰ τὸν ἔχουν πάλαι καθὼς τὸν εἶχαν Ἀφέντην τους. καὶ τὰ τέλη ἐκεῖνα νὰ τοῦ δίδουν, καὶ περισσότερον, καὶ πλέον νὰ μὴ δὲν φανοῦν ἐναντίοι του οὐ δὲ παρήκοοι εἰς ὅ,τι τοὺς ὁρίσῃ. ὁ δὲ Πρίγκιπος, ὡς εἶδε τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἐκείνους τοὺς χρησίμους ἄνδρας, καὶ ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτῶν, ἐκαταπράϋνεν ὁ θυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἡ ὀργὴ ὁποῦ εἶχε πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς θανατώσῃ, καὶ ἐσυμπάθησεν αὐτῶν. τὸν δὲ Ἀφέντην τῆς Καριτήνου, τὸν μισὲρ Τζεντερφὲ τὸν ἀνεψιόν του, ὠργίσθη τόσον, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ συμπαθήσῃ, διατὶ ἦτον ἐπίβουλός του, καὶ τὸν ἐπιβουλεύθη, καὶ ἐπῆγε καταπάνω του, ὡς δὲ εἶδεν, ὅτι δὲν τὸν συμπαθεῖ, ἔδεσε τὸν λαιμόν του μὲ τὸ καπίςριον τοῦ ἀλόγου, καὶ ἤφεράν τον γονατιςὸν, καὶ ἔρρηξάν τον εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Πριγκίπου, καὶ ἔκραζε μὲ μεγάλην φωνὴν, ἐλεημοσύνην διὰ τοὺς οἰτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ αὐτὸς

Πρίγκιπος ἦτον φυσικὰ καλὸς εἰς τὴν γνώμην καὶ εὔσπλαγχνος, καὶ ἐσυμπάθησεν αὐτὸν, καὶ δὲν τὸν ἐθανάτωσεν, ἀμὴ τὸν τόπον τοῦ ἐπῆρε δίχατι τὸν ἐπιβουλεύθη χωρὶς καμίαν αἰτίαν. καὶ ἔτζη ἐκαβαλίκευσεν ὁ Πρίγκιπος εἰς τὴν Θήβαν, καὶ ἐκαβαλίκευσαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφέντες, καὶ ἔκαμαν αὐτοῦ συνοδίαν ὡς Ἀφέντην τους, καὶ τὸν ἤφεραν ἕως εἰς τὴν Ὕγκην. καὶ ἐκεῖ πάλιν ὑποσχέθησαν, ὅτι τὰ τέλη, ὁποῦ τοῦ ἔδιδαν, νὰ τοῦ τὰ δίδουν χωρὶς καμίας ἐναντιότητος. καὶ ἔτζη τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ τοὺς ἔδωκε θέλημα, καὶ ὑπῆγε καθ' ἕνας εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. μετὰ δὲ καιρὸν ὀλίγον, ἔδωκε πάλιν τοῦ Ἀνεψιοῦ αὐτοῦ τὴν Ἀφεντίαν, ἤγουν τὴν Καρίτηνον.

Ἐδὼ γράφομεν τὴν ἐπιβουλὴν, ὁποῦ ἔπαθεν ὁ ἐλεεινὸς Πρίγκιπος ἀπὸ τὸν γυναικάδελφόν του τὸν Νικηφόρον, τὸν Δεσπότην τῆς Ἑλλάδος.

Ἔστωντας νὰ γένῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τοῦ Νικηφόρου, ὁ Θεόδωρος ὁ νόθος, ὁποῦ ἐγράψαμεν ἄνωθεν, Σεβαστοκράτωρ τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἀνάφερε πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι νὰ τοῦ δώσῃ τὰ φουσάτα, νὰ ἔλθῃ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Δεσπότην, αὐτὸν τὸν Νικηφόρον, νὰ τοῦ πάρῃ τοὺς τόπους αὐτοῦ. καὶ ἔτζη τοῦ ἔδωκε θέλημα, καὶ ἐπῆρε τὰ φουσάτα. καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀδριανουπόλεως. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Δεσπότης, αὐτὸς ὁ Νικηφόρος, τῆς ὥρας ἔστειλεν Ἀποκρισιαρίους εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ τὸν Πρίγκιπον τοῦ Μωρέως, λέγωντας, ὅτι ὁ ἀδελφός του, ὁ Σεβαστοκράτωρ τοῦ βασιλέως, ἔρχεται μὲ δύναμιν μεγάλην νὰ τὸν πολεμήσῃ. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Πρίγκιπος ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐπῆρεν ὅλους τοὺς πρώτους Φλαμπουραρέους καὶ ἄλλους προεστοὺς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν παλαιὰν Πάτραν, ἔτζη καὶ ὁ γυναικάδελφός του, αὐτὸς ὁ Δεσπότης Νικηφόρος, ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ Νιόπακτον, καὶ ἐπέρασε μὲ τὸ πέραμα εἰς τὸν Δράπανον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἔσμιξε τὸν γαμβρόν του τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἔκαμαν χαραῖς μεγάλαις. καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν κονσέγιον, καὶ ὡμοφώνησαν νὰ πᾶσι καταπάνω τοῦ Σεβαστοκράτορος, τοῦ νόθου, ὁποῦ εἶχε τὰ φουσάτα τοῦ Βασιλέως. καὶ ἔτζη ὑπῆγεν ὁ Δεσπότης καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ Νιόπακτον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἄρταν, καὶ εἰς ἄλλους τόπους, μαζώνωντας φουσάτα. καὶ ὁ Πρίγκιπος ἐσυκώθη ἀπὸ τὴν παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀνδραβίδα, καὶ ἀπέστειλε καὶ ἦλθαν ὅλα του τὰ φουσάτα. καὶ ἐμαζώχθησαν ἐκεῖ, καὶ τῆς ὥρας ἐπέρασε μὲ πλευσίματα εἰς τὴν Ἔπακτον ἀπὸ τὸν Δράπανον. καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔσμιξε τὸν αὐτὸν γυναικάδελφόν του τὸν Δεσπότην μὲ τὰ φουσάτα του. καὶ ἐπήγεναν νὰ σμίξουν τὸν Σεβαστοκράτορα νὰ τὸν πολεμήσουν. καὶ ὡς ἐκίνησαν, ἦλθαν εἰς τὸ σύνορον τοῦ Βασιλέως ὁποῦ ἐχώριζε, καὶ ἦτον ἕνα Κάστρον, τὸ ὁποῖον τὸ λέγουν Σέρ-

βεια,

βεια, καὶ ἔπιασαν ἀνθρώπους ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἠρώτησαν, εἰς ποῖον τόπον εὑρίσκεται ὁ Σεβαστοκράτωρ μὲ τὰ φουσάτα του. καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν, ὅτι συμὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, εἰς τοὺς μεγάλους κάμπους, ἐκεῖ εὑρίσκεται τεντωμένος, καὶ καθέζεται, καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ ἐδὼ γυρεύωντάς σας. ἀκούσας τοῦτο ὁ Πρίγκιπος, καὶ ὁ Δεσπότης, ἔλαβαν μεγάλην χαρὰν, καὶ τοὺς λόγους τούτους εἶπαν καὶ εἰς τὰ φουσάτα τους, καὶ τὰ ἐχαροποίησαν καὶ τὰ ἐστερέωσαν. καὶ ἔτζη ἐκαβαλίκευσαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὰ μέρη τῆς Πελαγωνίας. καὶ τότε ὁ Σεβαστοκράτωρ τὸ ἔμαθε, καὶ ἐχώρισε τοὺς καβαλαρέους, καὶ τοὺς ἔκαμε μὲ μερτικὰ, Καπετανέους εἰκοσιεπτὰ, καὶ ἐδιώρθωσε καλὰ τὰ φουσάτα του. καὶ ὡς φρόνιμος ὁποῦ ἦτον, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπεν. ὅτι, ἂν σμίξω ἐγὼ μὲ τὸν Πρίγκιπα τὸν γαμβρόν μου, καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Δεσπότην, νικοῦσί με. καὶ πλέον εἰς τὸν Βασιλέα δὲν ἔχω πρόσωπον, μόνον ἐντροπὴν καὶ ὀνειδισμούς. καὶ τῆς ὥρας γράφει γράμματα πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὸν Νικηφόρον τὸν Δεσπότην, λέγωντας ἔτζη. ἀδελφὲ, ἂν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὴν Ἀφεντίαν, καὶ τὸ Δεσποτάτον σου, καθὼς τὸ εἶχες, καὶ νὰ γένῃς μέλος τοῦ βασιλέως νὰ σὲ τιμήσῃ, καὶ νὰ σὲ αὐξάνῃ περισσοτέρως, ὅταν ἔλθωμεν εἰς πόλεμον, φύγε σὺ μὲ τὰ φουσάτα σου, καὶ ἄφης με νὰ πολεμήσω τὸν Πρίγκιπον νὰ τὸν νικήσω, νὰ λάβω τιμὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ θέλεις ἀναπαυθῇ καὶ ἐσύ. καὶ ἔτζη τοῦ ἔστειλεν ἄνθρωπον πιστὸν, καὶ ἔδωκέ του κρυφῶς ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα τὴν γραφήν. ὁ δὲ Δεσπότης, ὡς εἶδε τὸ γράμμα, ἔστερξε τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ ἀπέστειλεν ἀπόκρισιν μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ τοῦ ἔπεμψε τὸ γράμμα, καὶ ἔστερξε μεθ' ὅρκου ὅτι νὰ τὸ κάμῃ. καὶ ὡς ἔλαβεν ὁ Σεβαστοκράτωρ τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐχάρηκε πολλά. καὶ τῆς ὥρας ἐκαβαλλίκευσε καὶ ἤρχετο εἰς τὴν Πελαγωνίαν, καὶ Σαββάτῳ ἡμέρᾳ ἔφθασε. καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον τὸ πουρνὸν, τὴν Κυριακὴν, ἔσμιξαν τὰ δύο φουσάτα, τοῦ Σεβαστοκράτορος τοῦ μπαστάρδου ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ τοῦ Πριγκίπου καὶ τοῦ Δεσπότου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. καὶ τότε ἔδωκαν ἡ τρουμπέταις, καὶ τὰ τύμπανα, καὶ ἄρχησαν νὰ πολεμοῦν. ὁ Δεσπότης, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὁποῦ ἔδωκε τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπῆρε τὸ φουσάτον του, καὶ ἔφυγε, καὶ ἄφηκε τὸν Πρίγκιπον μοναχόν του μὲ τὸ φουσάτον του, χωρὶς καμίαν βοήθειαν. ὅταν γοῦν εἶδεν ὁ Πρίγκιπος τὴν ἐπιβουλίαν τοῦ γυναικαδελφοῦ του Δεσπότου, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὸ φουσάτον του. ὦ ἀδελφοὶ, βλέπετε τὴν ἐπιβουλίαν, ὁποῦ μᾶς ἔκαμεν ὁ Δεσπότης, καὶ τώρα νὰ γυρίσωμεν ἡμεῖς νὰ φύγωμεν, νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὸν Μωρέαν, δὲν καταβοδωνόμεσθεν, ὅτι ὅλους μᾶς σφάζουν διώχνοντας. διότι ἐτοῦτοι εἶναι πολλοὶ, καὶ ἡμεῖς ὀλίγοι. καὶ μηδὲν φανοῦμεν ἄνανδροι νὰ φύγωμεν, ἀμὴ ἂς πολεμήσωμεν ὡσὰν ἀνδρειομένοι, καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἂν ἔχωμεν ὁμόνοιαν, ὁ ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ξίζῃ διὰ εἴκοσι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. καὶ τότε ἄρχησαν καὶ ἔδωκαν πόλεμον φοβερὸν, καὶ ὁ ἀνδρειομένος ἐκεῖνος ἀφέντης τῆς Καριτήνου ἔδωκε πρῶτος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔκαμε μεγάλην φθορὰν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν φουσάτον. καὶ πολεμῶντας, ἐτζακίστη τὸ κοντάρι του, καὶ ἐρρήξετο, καὶ

εὐ-

εὔγαλε τὸ σπαθίτι, κὴ ἔκοπτε τὺς Ρ῾ωμαίυς ὡσαὺ χορτάρια εἰς τὸ λιβάδι. κὴ οἱ Φλαμπυραρέοι, κὴ ὅλον τὸ φυσάτον τῦ Πειγκίπυ, ἐπολέμησαν δυνατὰ κὴ αὐδρειωμβα. ἀμὴ τί εἶχαν νὰ κάμυν εἰς τόσον πλῆθος; ἐκεῖ γᾶν ὅπῦ ἐπολεμῦσαν, ἐσκοπώθη ὁ αὐτὸς αὐδρειομβος Α῾φοὺτις τῆς Καειτλώυ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Φλαμπυραρέοι, κὴ ἄλλοι ἐξακυσοὶ αὐδρειομβοι. ἐβυλήθη δὲ ὁ Πείγκιπος νὰ πάρῃ μερικὺς καβαλαρέυς νὰ φύγῃ, ἀμὴ δὺν ἠμπόρεσεν, ὅτι τὸ πλῆθος τῦ φυσάτυ τῦ Ρ῾ωμαίων τὺς ἐζιγύεισε, κὴ τὺς ἔβαλεν εἰς τλὼ μέσλω, κὴ δὺν εἶχαν πᾶ νὰ φύγυν, μόνον τὺς ἐκατέσφαζαν μὲ ταῖς σαΐταις. τέλος ἔδωκαν κὴ εἰς τὸ ἄλογον τῦ Πειγκίπυ μὲ τὴν σαΐταν κὴ τὸ ἔσφαξαν, κὴ ἔπεσε. κὴ ἔδραμαν κὴ τὸν ἔπιασαν τὸν Πείγκιπον ζωντανὸν, κὴ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Σεβασοκράτορα κὴ τὸν ἐπαρέδωκαν, ὁμοίως κὴ τὺς ἄλλυς ὅπῦ δὺν ἐσκοτώθησαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅσυς ἔπιασαν ἀπ᾽ αὐτὺς ζωντανύς. ὅμως ὡσαὺ ἐνίκησεν ὁ Σεβασοκράτωρ τὸν Πείγκιπα μὲ τὰ φυσάτα τυ, ὥεισε κὴ ἔσησαν ταῖς τέντας, κὴ ἡ τέντα ὅπῦ ἐκαθέζετο εἰς αὐτὴν ὁ Σεβασοκράτωρ εἶχε τέσαρας σύλυς. τότε ἤφεραν ἔμφροθεν τὸν Πείγκιπα, κὴ ὅλυς τὺς καβαλαρέυς ὅπῦ ἔπιασαν. κὴ ὡσαὺ εἶδε τὸν Πείγκιπα τὸν γαμβρόν τυ, ἐσυκώθη ὀρθὸς, κὴ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, κὴ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ σῶα μέρος αὐτῦ, κὴ γλυκέως τὸν ἐχαιρέτησε, κὴ τῦ εἶπε. γαμβρέ μυ, δὺν ἦσαν εἰρλωικὸς νὰ καθέζεσαι εἰς τὸ Πειγκιπάτον συ, εἰς τὸν Μωρέαν, νὰ χαίρεσαι ὡς Α῾φοὺτις, ἀμὴ ἦλθες κὴ ὑπάθης εἰς τὰ χέρια τῦ βασιλέως; ὁ δὲ Πείγκιπος τῦ ἀπεκρίθη φρονεμώτατα, κὴ τὸν εἶπε. κύρι Σεβασοκράτωρ ἀδελφέ μυ, ἐγὼ εἶμαι Πείγκιπος, σῶας μικρὸς στρατιώτης, καὶ ἔδραμα νὰ πολεμήσω σῶα μεγάλον Βασιλέα, κὴ αὖ ἤθελα τὸν νικήσῃ, ἤθελον εἶσαι θαυμασὸν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, πῶς ἐνίκησεν ὁ στρατιώτης τὸν βασιλέα. τὸ δὲ πῶς ἐνικήθη ὁ στρατιώτης ἀπὸ τῦ βασιλέως δὺν εἶναι θαυμασόν. ἐβαρέθη δὲ τῦ Πειγκίπυ τὺς λόγυς ὁ Σεβασοκράτωρ, ὄχατι ἐσωύτυχε μὲ ὑπερηφάνειαν, κὴ δὺν τὸν ἐφοβήθη ὅπῦ τὸν εἶχε νικημβον εἰς τὰ χέρια τυ. ὅμως ὁ Σεβασοκράτωρ ὥεισε κὴ ἔθαφαν ὅλυς τὺς σκοτωμβυς, κὴ τότε ἐκβαλλίκδυσε μὲ φυσάτα τυ, καὶ ἐπῆρε κὴ τὸν Πείγκιπον, κὴ ἐκεύνυς ὅπῦ ἐγλύτωσαν εἰς τὸν πόλεμον, κὴ ἐπῆγβ εἰς τλὼ Κωνσαντινόπολιν. κὴ ὡσαὺ ἐπέζδυσεν, ἐπῆρε τὸν Πείγκιπον ἀπὸ τὸ χέρι, κὴ ἐπῆγβ εἰς τὸ Παλάτι τῦ βασιλέως. κὴ ἔτζι ἐγονάτισεν ὁ Πείγκιπος ὁμφρὸς εἰς τὸν βασιλέα, καθὼς τὸν εἶδε, κὴ τὸν ἐφροσκυύνησε. καὶ ὁ βασιλὲς τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, κὴ τὸν ἐσύκωσε, κὴ τῦ εἶπε. καλῶς ἦλθες μὲ τὺς σωβρόφρυσυ, ὦ Πείγκιπε. κὴ τότε ὥεισε κὴ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακλὼ μὲ τὺς ἀνθρώπυς τυ, κὴ ἔκαμβ ἕως μίαν ἑβδομάδα, κὴ μὲ τλὼ ἑβδομάδα πάλιν ἤφεραν τὸν ἔμφροθεν τῦ βασιλέως, καὶ τὸν ἐφροσκυύνησε. τότε τῦ λέγει. Πείγκιπε, ἐσὺ βλέπεις ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ἐξυσίαν μυ, ἢ νὰ σὲ θανατώσω, ἢ νὰ σὲ ἀπολύσω, ὅμως συμβυλδ῾ω σε νὰ κάμῃς τῦτο. ὅτι νὰ σῦ δώσω βίον πολλὼ ὅ, τι θέλεις ἀπὸ τὴν βασιλείαν μυ, νὰ ὑ-

πάγῃς κὴ νὰ ἀγοράσῃς τόπυς εἰς τὴν Φραγγίαν νὰ καθέζεσαι, κὴ ἐμβα νὰ ἀφήσῃς τὸν Μωρέαν, ὁπῦ εἶναι ἐδικός μυ. ὁ δὲ Πείγκιπος τῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ μοναχός μυ δὺν τὸν δείζω, ἀμὴ εἶναι κὴ ἄλλοι Α῾φοῦτες, ὁπῦ τὸν ἐκέρδεσαν μὲ τὸν πατέρα μυ ὁμάδι, κὴ μ᾽ αὐτὰ ἔκαμαν τὸν πατέρα μυ Ἀρχηγὸν, κὴ ἐγὼ ἐξυσίαν δὺν ἔχω νὰ κάμω αὐτὸ ὁπῦ θείζεις. ὡς δὲ ἤκυσε τῦτο ὁ βασιλὲς, ἐβαρέθη πολλὰ, κὴ τὺς ἔβαλε πάλιν εἰς τλὼ φυλακλὼ, αὐτὸν κὴ τὺς αὐθρώπυς τυ, κὴ ἔκαμαν ἓξ εἰς χρόνυς. κὴ ἔπεμψαν βίον πολλὼ εἰς τὸν βασιλέα νὰ τὺς ἐλευθερώσῃ, ἀμὴ δὺν ἠθέλησε νὰ τὸν δεχθῇ, ὅτι νὰ πάρῃ φλυεία νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. κὴ ἔτζι ἐμπῆκαν τινὲς εἰς τὴν μέσλω, ὅτι νὰ τὲ δώσῃ τῦ βασιλέως τῆτα τὰ ξία Κάσρη, τλὼ Μονεμβασίαν, κὴ τὴν παλαιὰν Μαύλω, κὴ τῦ Μιζηθρᾶ τὸ Κάσρον, κὴ τὸν Λαὸν, κὴ τὰ ἄρματα, κὴ τὰ σκεύη νὰ τὰ πάρῃ ὁ Πείγκιπος. κὴ ἔσερξε κὴ ὁ βασιλὲς, κὴ ὁ Πείγκιπος, κὴ ἔκαμαν ἀγάπλω. κὴ διὰ πλέον βεβαιότερον τῆς ἀγάπης εἶχεν ὁ βασιλὲς παιδὶ μικρὸν, κὴ τὸ ἐδέχθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, κὴ ἔγιναν σωύτεκνοι. κὴ ἔσησαν κὴ τῦτο, ὅτι, ὅταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὸν βασιλέα, νὰ εἶναι βοηθός τυ ὁ Πείγκιπος. κὴ ὅταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὸν Πείγκιπον, πάλαι νὰ εἶναι βοηθὸς τυ ὁ βασιλέας, κὴ ποτὲ μάχη νὰ μηδὲν εἶναι ἀνάμεσόν τυς. κὴ ἔτζι ἔσειλεν ὁ βασιλὲς ἀπὸ τὺς πρώτυς τυ ἄρχοντας, τὸν ἐνδοξότατον, καὶ ἐντιμότατον, καὶ αὐδεικώτατον Κατακυζλωὸν, ὡς ἀξιώτατον ἀπὸ τὺς ἄλλυς Ἀρχοντάς τυ. κὴ ὁ Πείγκιπος ἔγραψε γράμμα εἰς αὐθρώπυς ἐδικύς τυ, καὶ ἐπαρέδωκε τὰ αὐτὰ Κάσρη εἰς χεῖρας τῦ αὐτῦ Α῾φοντὺς Κατακυζλωῦ. κὴ ὡς τὰ ἔλαβε κὴ τὰ ξία αὐτὰ Κάσρη, ἔγραψε γραφλω, κὴ ἔσειλε τῦ βασιλέως, ὅτι ἔλαβεν αὐτὰ κ᾽ τλὼ συμφωνίαν. καὶ ὁ βασιλὲς ὡς ἔλαβε τὸ γράμμα, τῆς ὥρας ἐλευθέρωσε τὸν Πείγκιπα τὸν σωύτεκνον αὐτῦ μὲ τὺς αὐθρώπυς τυ, κὴ ἦλθαν εἰς τὸν Μωρέαν, κὴ ἤυρεν ὁ Πείγκιπος τλὼ Πειγκιπέσαν εἰς τὸ Ξίκλι. ὅμως μ᾽ ἡμέρας ἐκβαλλίκδυσεν ὁ Πείγκιπος καὶ ἐπῆγε τὸ γύρον ἀπὸ τὺς τόπυς τυ, κὴ τὺς εἶδε. κὴ τότε ἐκίνησε μάχλω, κὴ δὺν ἐνθυμήθη τὺς ὅρκυς ὁπῦ ἔκαμε τῦ βασιλέως, κὴ ὅταν εἶδε τὸ Κάσρον τῦ Μιζηθρᾶ, ὅτι ὁ Πείγκιπος ὑπάγει κ᾽ πάωτυς, ἔγραψαν εἰς τὸν Α῾φοὺτλω τὸν Κατακυζλωὸν, ὁπῦ ὥριζε τλὼ Μονεμβασίαν κὴ αὐτὰ τὰ ἄλλα δύο Κάσρη τὸν Μιζηθρὰ κὴ τλὼ Μαύλω.

Περὶ τῆς μάχης τῦ Πειγκίπυ.

ΚΑὶ ὡς τὸ ἤκυσεν ὁ Α῾φοὺτις ὁ Κατακυζλωὸς εἰς τὴν Μονεμβασίαν, ἁρμάτωσε φῦσαν δυνατλὼ, κὴ τλὼ ἔσειλε τῆς ὥρας εἰς τὸν βασιλέα, κὴ τῦ ἔγραφε τὰ γενόμβα. κὴ ὡς τὰ ἤκυσεν ὁ βασιλὲς ἐθυμώθη, πολλὰ, κὴ τῆς ὥρας ἔσειλε φυσάτα εἰς τὸν Μωρέαν, κὴ Καπετάνιον τὸν Μακεινὸν, αὖδρα ἄξιον τῦ πολέμυ. κὴ ἔδωκέ τυ χαρτία ἄγραφα μὲ χρυσαῖς βάλλαις, ὅπυ κάμνει

χρεία εἰς τὰ Κάστρη, νὰ δίδῃ εὐεργεσίαις ὡς Ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως. ἀκούσας δὲ ὁ Πρίγκιπος, ὅτι ἦλθεν ὁ Μακρινὸς ὁ Καπετάνιος μὲ φουσάτα διὰ νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐσύναξε τὰ φουσάτα του ὅλα. ὁ δὲ Μακρινὸς ὁ Καπετάνιος ἔστειλεν εἰς τοὺς πρώτους τοῦ Δρόγγου, τοῦ Μελιγκοῦ, ὁμοίως καὶ τῆς Τζακονίας, καὶ τῶν Βατικῶν, καὶ ἔκαμέ τους Σεβαστοὺς, καὶ ἄλλους Τζαούσιδες, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν, καὶ ἠθέτησαν τὸν Πρίγκιπον. καὶ ὁ Καπετάνιος ὁ Μακρινὸς ἔγραψε τοῦ Βασιλέως, ὅτι ἐπῆρε τὸ τρίτον τοῦ Μωρέως, καὶ νὰ τοῦ στείλῃ βοήθειαν καὶ ἄλλα φουσάτα, νὰ ἀντισταθῇ τὸν Πρίγκιπον. καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ἀπέστειλε τῆς ὥρας φουσάτα εἰς βοήθειαν τοῦ Καπετανίου Μακρινοῦ. καὶ ὡσὰν ἐμπῆκαν εἰς τὸν Μωρέαν, ἦλθαν εἰς τὴν Βελιγόστην, καὶ ἤρχοντο ἐκ τοῦ Χείρνου τὰ μέρη, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Βελιγόστην ἔπιασαν τὰ Χωρία, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Καρύτεναν εἰς τὸν κάμπον. καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἦλθαν εἰς τὴν Λεοδώραν τοῦ παραποταμοῦ τοῦ Ἀλφέως, καὶ ἐκατέβαιναν ὁλόρθα, καὶ ἔσμιξαν μὲ τὸν Καπετάνιον Μακρινόν. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὴν Πρινήτζαν, ἐκεῖ ἔδωκαν πόλεμον μὲ τοὺς Φράγγους, καὶ τοὺς ἐνίκησαν οἱ Φράγγοι τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἔσφαξαν πολλούς. καὶ πάλιν μετὰ ἡμέρας ἔδωκαν πόλεμον, καὶ ἔγινε μεγάλη σφαγὴ εἰς τὴν μέσην τους, ὅμως ἐχώρισαν τὰ φουσάτα, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἀναπαύθηκαν. τότε οἱ Σκορδιανοὶ ἠθέτησαν τὸν Πρίγκιπα, καὶ ἐπῆγαν μὲ τοὺς Ῥωμαίους. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πρίγκιπος, ἔστειλε καὶ ἐξωλόθρευσε τὸν τόπον καὶ τὰς Χώρας τῶν Σκορδῶν. λοιπὸν ὁ Πρίγκιπος εἶδεν ὅτι δὲν ἔκαμε παιδὶ ἀρσενικὸν νὰ κληρονομήσῃ τὸ Πριγκιπάτον, μόνον εἶχε μίαν θυγατέρα, καὶ τὴν ἔλεγαν Μπέτα, καὶ ἠβουλήθη ὅτι νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὸν υἱὸν τοῦ ὑψηλοτάτου Ῥηγὸς τῆς Ἀνάπολις τοῦ Ῥὲ Κάρλου, ὀνόματι Λούκιον, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ βοήθειαν νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ εὐγάλῃ καὶ νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μωρέως. καὶ ἔτζη ἔκλεξεν Ἀποκρισιαρίους νὰ στείλῃ εἰς τὸν Ῥήγαν τὸν Ἀφέντην τῆς Θήβας, ὀνόματι Νικόλαον Τεῖσα Τώμερ, καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ὠλένης, καὶ τὸν Πιέρον Τεντοβὰν, καὶ ἄνδρας φρονιμωτάτους καὶ λογίους, καὶ τοὺς ἔστειλεν ἐκεῖ, γυρεύοντας διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ῥηγὸς νὰ τὸν πάρῃ γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ διὰ προικίον τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μωρέως, ὁποῦ εἶναι ἐδικόν του πατρικόν. καὶ ἔτζη ἐμπῆκαν εἰς πλευσίματα οἱ Ἀποκρισιάριοι, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Βροντίσι τῆς Πούλιας. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασαν εἰς Ἀνάπολιν, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ῥήγα, καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εἶπαν. ὁ δὲ Ῥήγας ἠρώτησε διὰ τὸν τόπον τοῦ Μωρέως, πῶς εἶναι, καὶ τί εἰσοδήματα ἔχει. καὶ ὅλα τοῦ τὰ εἶπαν καταλεπτῶς καὶ τοῦ ἤρεσε, καὶ ἔστερξε νὰ γένῃ ὁ γάμος, καὶ διὰ βέβαιον ἔστειλεν ἕναν Ἐπίσκοπον ἐδικόν του, καὶ δύο Ἄρχοντες, καὶ δύο Καβαλαρέους, καὶ ἦλθαν μὲ τοὺς Ἀποκρισιαρίους ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ Ῥηγὸς εἰς τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἔστησαν τὸν γάμον, καὶ ἔδωκαν πολλὰ δωρήματα τῶν Ἀποκρισιαρίων τοῦ Ῥηγός. καὶ ἔτζη ὁ Πρίγκιπος ἐπῆρε τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὸ κάτεργον, καὶ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντάς του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Βροντίσι. καὶ μήνυμα ἔστειλεν εἰς τὸν Ῥήγαν, ὅτι

ἔφθασεν ὁ Πρίγκιπος, καὶ τῆς ὥρας ἀπέστειλεν ἄλογα, καὶ συνοδίαν Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχόντισσων. καὶ ὡσὰν ἐσύμωσαν εἰς τὴν Ἀνάπολιν, εὐγῆκε καὶ ὁ Ῥήγας καβαλάρης ἔξω μὲ ὅλους τῆς αὐλῆς, καὶ ἐσυναπάντησε τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἦλθαν εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ῥηγὸς εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἐπέζευσαν. καὶ εἶχε τὸ Παλάτι εὐτρεπισμένον, καὶ τὸν ἀπέστειλεν ἐκεῖ καβαλάρην μὲ τὴν συνοδίαν αὐτοῦ, καὶ εἶχε φαγητὰ διάφορα, καὶ ἀνάπαυσες μεγάλαις. καὶ τὸ πουρνὸν ἐπῆγεν ὁ Πρίγκιπος εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ῥηγὸς, καὶ ὡμίλησαν. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡτοίμασε, καὶ ἔγινεν ὁ γάμος, καὶ ἔκραξαν τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ἀνάπολις, καὶ εὐλόγησε τὸν Κὺρ Λούκιον, τὸν υἱὸν τοῦ Ῥηγὸς, μὲ τὴν κεράτζα Μπέταν, τὴν θυγατέρα τοῦ Πριγκίπου, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ χαραῖς πολλαῖς καὶ μεγάλαις, καὶ ἔκαμεν ὁ Πρίγκιπος νὰ δίδῃ τέλος τοῦ Ῥηγός. ἄργησε δὲ ὁ Πρίγκιπος ἐκεῖ ἡμέρας, ι έ. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν ἀνεψιόν του μὲ φουσάτα εἰς τὸν Μωρέαν. καὶ οἱ Ἄρχοντες τοῦ Πριγκίπου, ὡς εἶδαν τὰ φουσάτα, ἔστειλαν λόγον παρευθὺς εἰς τὸν Πρίγκιπον, εἰς τὴν Ἀνάπολιν ὁποῦ ἦτον. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, εἶπε τοῦ Ῥηγὸς, καὶ τοῦ ἔδωκε θέλημα νὰ ὑπάγῃ. καὶ ἔτζι ἦλθεν εἰς τὸ Βροντίσι, καὶ διὰ δέκα ἡμέραις ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν Μωρέαν. ὁ δὲ Ῥήγας ὥρισε μὲ ἕνα του Καπετάνιον ἄξιον, ὀνόματι Γαλτιέρην, καὶ ἔδωκέ του ἑκατὸν καβαλαρέους καὶ τριακοσίους πεζοὺς, καὶ ἦλθαν μὲ μεγάλα πλευσίματα εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τὴν Κλαρέντζα, καὶ εὐγῆκαν ἔξω. καὶ ἔτζη ἐκίνησαν νὰ ὑπᾶσι νὰ σμίξουν τὸν Πρίγκιπον. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πρίγκιπος, ὅτι ἦλθεν ὁ Καπετάνιος τοῦ Ῥηγὸς, ἔδραμε νὰ τὸν συναπαντήσῃ. καὶ εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ Κλήκου εἰς τὴν Κλέρκοδον, ἐκεῖ ἐσυναπαντήθηκαν ὁ Πρίγκιπος μετὰ τοῦ Καπετανίου, καὶ ἐχαιρετήθησαν, καὶ ἔκαμαν χαραῖς μεγάλαις, καὶ ἐκεῖ ἐπῆραν βουλὴν πῶς νὰ ὑπᾶν νὰ τεντώσουν. καὶ ἔτζι ἐπῆγαν εἰς τὸ Νίκλι καὶ ἐτέντωσαν, διότι εἶναι τόπος πλατὺς, καὶ διὰ νὰ εἶναι συμὰ εἰς τοῦ Βασιλέως τὸ φουσάτον. τότε ἀπ' ἐκεῖ ἐσυκώθησαν, καὶ ἐκαβαλλίκευσαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Καρύτεναν, καὶ εὐγῆκεν ὁ Ἀφέντης τῆς Καρυτένης καὶ τοὺς ἐπροσκύνησε, καὶ ἀπὸ τὴν Εἰκιβάκην ἦλθεν ὁ μισὲρ Γαλτιέρης καὶ τοὺς ἐπροσκύνησε. καὶ ἔτζη ἀπέστειλε φουσάτα ὁ Πρίγκιπος, καὶ ὁ Καπετάνιος τοῦ Ῥηγὸς εἰς τὸ Γαρδελίβωνον τῆς Τζακονίας, καὶ τὸ ἐκούρσευσαν μὲ ὅλην τὴν Τζακονίαν, διατὶ ἠθέτησαν τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἐπῆγαν μὲ τὸν Βασιλέα. ἔδωκαν δὲ φόβον μέγαν εἰς τὰ φουσάτα τοῦ Βασιλέως. ὅμως ὁ Πρίγκιπος καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἠθένησε καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε τὸ Πριγκιπάτον του εἰς τὸ χέρι τοῦ συμπεθέρου του Ῥηγὸς τῆς Ἀνάπολις. καὶ ὡς ἔμαθεν ὁ Ῥήγας τὸν θάνατον τοῦ Πριγκίπου, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔκαμε Κονσέγιον περὶ τὸν τόπον τοῦ Μωρέως, πῶς νὰ τὸν κυβερνήσῃ. καὶ τὸ Κονσέγιον τοῦ ἔδωκε βουλὴν, ὅτι νὰ στείλῃ τινὰ ἄνδρα πρακτικώτατον πεπαιδευμένον διὰ Μπάϊλον, καὶ Γοβερναδόρον εἰς ὅλον τὸ Πριγκιπάτον. καὶ ἔτζη ἔκλεξεν ἕναν ἄνδρα ἀνδρικώτατον πεπαιδευμένον, ὀνόματι Ῥουσῆ, τὸ γένος του Δεσουλὰ, καὶ ἔδωκέ του πενήντα ἄλογα, καὶ διακοσίους ἄνδρας ἐκλεκτοὺς, διὰ νὰ τοὺς βάλῃ πρὸς φύλαξιν εἰς

τὸ Κάστρον τοῦ Μωρέως. αὐτὸς δὲ ἐπροσκύνησε τὸν Ῥῆγα, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Ἀνάπολιν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Βροντίσι, καὶ ἐμπῆκεν εἰς μεγάλα πλευσίματα καὶ εὐγῆκεν εἰς τὴν Κλαρέντζα τὸν Μάϊον Μῆνα, καὶ ἔκραξεν ἐκεῖ διὰ μήνυμα ὅλους τοὺς φλαμπουραρέους τοῦ Πριγκιπάτου, καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς Καβαλαρέους, καὶ τοὺς στρατιώτας ὅλους. καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθησαν ὅλοι, ἄνοιξε τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ῥηγὸς καὶ τὸν ἐδιάβασαν, ὅτι νὰ τὸν ἔχουν διὰ Μπάϊλόν τους καὶ Γοβερναδόρον, νὰ τοῦ δίδουν ὅλα τὰ συνηθισμένα τέλη τὰ ἀφεντικὰ, καὶ νὰ τὸν τιμοῦν καὶ νὰ τὸν ἔχουν ὅλοι, καθὼς νὰ ἦτον καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ Ῥηγός. καὶ ὡσὰν ἀνεγνώθηκεν ὁ ὁρισμὸς ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν. ὅμως ἐπέρασεν ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἀπέθανεν ὁ υἱὸς τοῦ Ῥηγὸς, ὁποῦ εἶχε τὸ Πριγκιπάτον του διὰ προικίον, μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν κεράτζα Μπέταν τὴν θυγατέρα τοῦ μισὲρ Γουλιέλμου τοῦ Πριγκίπου, καὶ ἔμεινε χήρα εἰς τὸ Παλάτι τοῦ πενθεροῦ της τοῦ Ῥηγός. ἔκαμε δὲ καὶ μεγάλον θρῆνον ὁ Ῥήγας εἰς τὸν περιπόθητόν του υἱὸν διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ἐδὼ γράφομεν νὰ μάθετε, πῶς αὐτὴ ἡ κεράτζα Μπέτα, ὁποῦ ἐχήρευσεν, ἔλαβε τὸ Πριγκιπάτον τοῦ πατρός της, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Μωρέαν.

ΤΩ καιρῷ ἐκείνῳ ἦσαν δύο φλαμπουραρέοι εἰς τὸν Μωρέαν, ἄνθρωποι εὐγενικοὶ καὶ φρονιμώτατοι, ὁ ἕνας εἶχεν ὄνομα Τεδρώης, μέγας Κωντόσταυλος, καὶ ὁ ἄλλος Τζεντεφρὲς Τεντούρναης. καὶ ὅταν εἶχε χρείαν ὁ Πρίγκιπος ὁ μισὲρ Γουλιέλμος ἀπὸ τὸν Ῥήγαν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἔπεμπεν Ἀμπασαδόρους. καὶ ἀπὸ τὴν τάξιν καὶ γνῶσιν αὐτῶν, τοὺς ἠγάπησεν ὁ Ῥήγας πολλὰ, καὶ τοὺς ἐτίμα, καὶ τοὺς εἶχεν εἰς τὴν Κόρτετου ὡσὰν οἰκειακούς του. λοιπὸν ὁ μέγας Κωντόσταυλος τοῦ Ῥηγὸς ὀνόματι Φλώριος ἔβλεπε τὴν ἀγάπην, ὁποῦ εἶχε πρὸς τούτους ὁ Ῥήγας, καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸς μεγάλην ἀγάπην καθαρὰν μὲ τοὺς αὐτούς. ὅμως, ὡσὰν ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ Πρίγκιπος ὁ μισὲρ Γουλιέλμος, ὁ πατέρας τῆς Μπέτας, ἦλθαν αὐτοὶ οἱ δύο φλαμπουραρέοι εἰς τὸν Ῥήγαν διὰ χρείαν αὐτῶν, ἔσωντας ὁποῦ ὥριζεν αὐτοὺς εἰς τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μωρέως. καὶ ὡσὰν τοὺς εἶδεν ὁ μέγας Κωντόσταυλος τοῦ Ῥηγὸς, ἐχάρη, διὰ νὰ τοὺς εἰπῇ τὸ μυστήριον, μήπως καὶ κάμουν εἰς τὸν Ῥήγαν καὶ τοῦ δώσῃ τὴν νύμφην του τὴν κεράτζα Μπέταν διὰ γυναῖκά του, καὶ μὲ τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μωρέως τὸ πατρικόντης. καὶ ἔτζη τοὺς ἐπαρακάλεσε, καὶ τοὺς εἶπε τὸ μυστήριον καὶ τὴν βουλήν του. καὶ αὐτοὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ μεγάλου Κωντοσταύλου μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔταξαν αὐτῷ ὅτι νὰ τὸ κάμουν. καὶ ἔτζι ἦυραν καιρὸν ἐπιτήδειον, καὶ ἄρχησαν ὁμιλίαν πρὸς τὸν Ῥήγαν, καὶ ἤφεραν τὴν ὑπόθεσιν οὕτω τεχνιέντως. δουλικῶς ἀναφέρομεν εἰς τὴν ἀφεντίαν σου, καὶ μὴ δὲν βαρεθῇς τοὺς λόγους μας, ὅτι οἱ δοῦλοι πρὸς τὸν δεσπότην μετὰ παντὸς θάρρους καὶ πληροφορίας συντυχένουν, ὅσον εἶναι διὰ συμφέρον τοῦ Ἀφεντός τους. ὅμως καὶ ἡμεῖς ὡς δοῦλοί σου λέγομεν πρὸς τὴν ἀφεντίαν σου, ὅτι εἰς τὸ Πριγκιπάτον τὸ ἐδικόν σου

τοῦ Μωρέως πέμπεις Ἐπιτρόπους ἐδικούς σου νὰ ἐπιβλέπουν τὰ δικαιώματά σου, νὰ τὰ μαζώνουν νὰ σοῦ τὰ στέλλουν. καὶ αὐτοὶ, ἔσωντας νὰ εἶναι μάχη, τὰ τρώγουν καὶ τὰ καταπίνουν, λέγοντας, ὅτι τὰ ἐξοδιάζουν εἰς ταῖς μάχαις, καὶ ἡ ἀφεντία σου τοὺς πιστεύεις, καὶ μεγάλην ζημίαν ἔχεις. καὶ εἰς ἐτοῦτο ἔχομεν λύπην, καὶ κάμε καθὼς ὁρίζεις. ἀμὴ μᾶς φαίνεται, ὅτι ἤθελεν εἶσαι ὠφέλιμον εἰς τὴν ἀφεντίαν σου νὰ μὴ δὲν ζημιώνεσαι, νὰ ἤθελες ὑπανδρεύσῃ τὴν ὀρφανὴν ὁποῦ ἔχεις εἰς τὰ χέριά σου, καὶ τὴν νύμφην σου τὴν κεράτζα Μπέταν, τοῦ Πριγκίπου τὴν θυγατέρα, νὰ τὴν δώσῃς τινὸς χρησίμου ἀνδρὸς ἀξίου ἀπὸ τοὺς ἐδικούς σου ἀνθρώπους τοῦ Παλατίου, ὁποῦ νὰ χροικᾷς νὰ εἶναι φρονιμώτατος, καὶ ἄξιος διὰ νὰ κυβερνῇ αὐτὸ τὸ Πριγκιπάτον τῆς νύμφης σου, καὶ τῆς ἀφεντίας σου. καὶ ἔτζη ἐδέχθη τὸν λόγον ὁ Ῥήγας μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ἐσυμβουλεύθη μετ' αὐτοὺς, ποῖον ἄνδρα νὰ τῆς δώσῃ. καὶ ἔτζη ἀνάφεραν τὸν μεγάλον Κωντόσταυλον τὸν μισὲρ Φλώριον, καὶ ἄρεσε τοῦ Ῥηγὸς ὁ λόγος τοῦτος, διὰ νὰ πάρῃ αὐτὴν τὴν κεράτζα Μπέταν τὴν νύμφην αὐτοῦ, τὴν θυγατέρα τοῦ Πριγκίπου. καὶ ἔτζη ἔκραξεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς εὐλόγησεν ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἀνάπολις, καὶ ἐπῆρεν αὐτὴν εἰς τὸ σπῆτι αὐτοῦ ὡς γυναῖκά του. καὶ ὡς ἔκαμε τὸν γάμον, ἔκραξεν ὁ Ῥήγας τὸν αὐτὸν μισὲρ Φλώριον, καὶ τοῦ ἐπαράδωκε τὸ Πριγκιπάτον αὐτοῦ τοῦ Μωρέως τῆς γυναικός του, νὰ τὸ ἔχῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκά του ὡς πατρικὸν αὐτῆς δικαίωμα, μὲ τοῦτο, ὅτι νὰ χρεωστῇ ὁ αὐτὸς Πρίγκιπος, ὁ ἄνδρας τῆς κληρονόμησας, τῆς αὐτῆς κερᾶς Μπέτας, νὰ δίδῃ κάθε χρόνον τὰ τέλη τοῦ Ῥηγὸς ἐκεῖνα, ὁποῦ ἔταξεν ὁ πατέρας αὐτῆς, ὁ ποτὲ μισὲρ Γουλιέλμος. καὶ ἔτζη ἐπροσκύνησε τὸν Ῥήγαν ὁ Πρίγκιπος, καὶ ἡ γυναῖκά του αὐτὴ ἡ κερὰ Μπέτα, καὶ ὁ Πρίγκιπος ἐπῆγε μόνος του, καὶ ἀπεχαιρέτησεν ὅλους τοῦ Παλατίου μεγάλους καὶ μικρούς. καὶ ἔτζη ἡτοιμάσθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἄλλους καβαλαρέους καὶ πεζοὺς μὲ πλερωμὴν, καὶ ἔδωκέ του ὁ Ῥήγας ὁρισμὸν εἰς τὸν Μωρέαν εἰς τὸν Μπάϊλον, καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἀφέντες, ὅτι τὸν πέμπει διὰ Πρίγκιπον τοῦ Μωρέως μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κερὰ Μπέτα, νὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν καὶ κληρονομίαν. καὶ ἔτζη ἐκαβαλλίκευσε μὲ τὴν Πριγκιπέσσαν τὴν γυναῖκά του μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, μὲ καβαλαρέους καὶ πεζοὺς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Βροντίσι. καὶ ἐμπῆκεν εἰς μεγάλα πλευσίματα, καὶ ἔκαμαν ἅρμενα, καὶ ἐμίσευσαν ἀπὸ τὴν Πούλιαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κλαρέντζαν, καὶ εὐγῆκαν ἔξω καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ ἀφεντικὰ Παλάτια. καὶ ὁ Μπάϊλος ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν, ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔδραμε καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, καὶ τὸν ἐδέχθη μετὰ πάσης χαρᾶς. καὶ ὁ Πρίγκιπος ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁποῦ εἶναι ἡ Φανερωμένη, καὶ ἐκεῖ ἐσυνάχθησαν καὶ οἱ Φλαμπουραρέοι, καὶ ὁ Κόσμος ὅλος, καβαλαρέοι, καὶ πεζοὶ, καὶ ἔδειξε τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ῥηγὸς εἰς τοὺς Ἀφέντες, καὶ εἰς ὅλον τὸν Λαὸν, καὶ νὰ τοῦ παραδώσουν τὰ Κάστρη, καὶ ταῖς Χώραις, καὶ νὰ τὸν γνωρίζουν Πρίγκιπόν τους. καὶ αὐτοὶ τοῦ ἐζήτησαν τὰ πράγματά τους, καὶ τινὰς νὰ μὴ δὲν τοὺς ἐμποδίζῃ, οὐδὲ νὰ τοὺς ἀγγαρεύγῃ, κατὰ τὸ χρυσόβουλλον τοῦ ποτὲ Πριγκίπου. καὶ ὡς ἔλαβε τὸ Πριγκιπάτον,

ἄλλαξε τὰ Ὀφφίκια ὅλα, Καστελλάνους, καὶ Ῥεγέντες τῶν Κάστρων, καὶ εἰς ὅλαις ταῖς ἐξουσίαις ἔβαλεν ἀνθρώπους ἐδικούς του. καὶ ὡσὰν ἐδιώρθωσε τὸ Πριγκιπάτον αὐτοῦ, ἔκαμε κονσέγιον, πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ πορευθῇ εἰς τὸ Πριγκιπάτον αὐτοῦ, ἔστωντας ὁποῦ ἦτον μάχη, καὶ τὰ φουσάτα τῶν Ῥωμαίων ἦσαν ἐκεῖ διὰ νὰ πολεμήσουν. καὶ τὸ Κονσέγιον ἐσυμβούλευσεν, ὅτι νὰ κάμῃ ἀγάπην νὰ εἶναι εἰρηνεμένος μὲ τὸν βασιλέα. καὶ ἔστειλαν εἰς τὴν Μονεμβασίαν εἰς τὸν Ἀφέντην Κατακουζηνὸν, ὁποῦ ἦτον Ἀφέντης εἰς τὰ Κάστρη τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔστειλαν φοῦσαν ἁρματωμένην διὰ τὴν ἀγάπην. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς, τοὺς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἔγινε μεγάλη ἀγάπη μετὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Πριγκίπου, καὶ ἀναπαύθη ὁ Λαὸς τοῦ Μωρέως, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ, αὐτὸς ὁ Παλαιολόγος, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε.

Περὶ τοῦ Γωάννου τοῦ Παλαιολόγου, πῶς ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Δὲ Γωάννης ὁ Παλαιολόγος εἶχε διὰ γυναῖκα εὐλογητικὴν μίαν, τὴν ὁποίαν ἤφεραν ἀπὸ τὴν Λουμπαρδίαν μὲ πολὺν βίον. καὶ ὡσὰν τὴν ἐπῆρε τελείως δὲν τὴν ἠγάπα. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα τοῦ βασιλέως, ὅτι τὴν εἶχε κακῶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ὁ ἄνδρας αὐτῆς, ἐπῆρε τὸν βίον της καὶ ἔφυγε κρυφῶς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα της. ἦτον δὲ ὁ βασιλεὺς πολλὰ πόρνος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠγάπα τὴν γυναῖκά του, διότι ὁ πόθος αὐτοῦ ἦτον εἰς πολλὰς γυναῖκας. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Σουλτὰν Μουράτης εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ αὐτὸς ὁ κὺρ Γωάννης εἰς τὴν Πόλιν. εἶχαν δὲ ἀγάπην καὶ φιλίαν. ὅμως ἐβουλήθη αὐτὸς ὁ Σουλτὰν Μουράτης νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐμήνυσεν, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον εἰς τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχομεν, νὰ ὑπάγῃς νὰ πολεμήσῃς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπεν. ὅτι ἂν ἦτον ἐδικήσου, δὲν ἐπήγενα νὰ τὴν πολεμήσω, ἐπειδὴ καὶ εἴμεστεν ἠγαπημένοι, ἀμὴ διὰ νὰ εἶναι τῶν Βενετίκων, διὰ τοῦτο ὑπαγένω, ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, νὰ τὴν πάρω. καὶ νὰ ἀκούσετε πῶς τὴν ἐπῆραν οἱ Βενέτικοι. ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος, ὁ ἄνωθεν, εἶχεν υἱοὺς ἕξη, Γωάννην, Κωνσταντῖνον, Θεόδωρον, Ἀνδρόνικον, Δημήτριον, καὶ Θωμᾶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμείρασε Κάστρη, καὶ Χώρας πολλὰς διὰ νὰ τρέφωνται ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ὁρίζουν. τοῦ δὲ Ἀνδρονίκου ἔδωσε τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ τοῦτος ὁ Ἀνδρόνικος ἠσθένησε, καὶ ἔγινε λωβός. καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὁποῦ τοῦ ἦλθεν, ἐσυμβουλεύθη τοὺς νέους του φίλους, ὅτι, τί νὰ κάμῃ; αὐτοὶ δὲ τοῦ εἶπαν, ὅτι νὰ τὴν πουλήσῃ, ἔστωντας ὁποῦ τοῦ τὴν ἄφηκεν ὁ πατέρας αὐτοῦ νὰ τὴν ἔχῃ κληρονομίαν, ὡσὰν ἄφηκε καὶ ἄλλους τόπους τῶν ἀλλονῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν τὴν πουλήσῃ, νὰ πάρῃ τὰ φλουρία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος μέσα εἰς ἕνα Μοναστήριον. καὶ ἔτζη ἐτελείωσε τὸ ἔργον, καὶ ἐπούλησε αὐτὴν τὴν περίφημον καὶ λαμπρὰν Πόλιν Θεσσαλονίκην τῶν Βενετίκων διὰ φλουρία χιλιάδες πενήντα, καὶ ὡσὰν τὰ

ἐπῆ-

ἐπῆρεν, ἐχάλασε μερικὰ εἰς κακὴν κακῶς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐπῆρεν ὁποῦ τοῦ ἀπέμειναν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸ Βατοπέδι, καὶ ἐγίνη Καλόγερος, καὶ ἐμετωνομάσθη Ἀντώνιος Μοναχος. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν, ἠγόρασε τὸ Μετόχιον εἰς τὸ Ἀδιάβα μὲ ὅλα του καὶ μὲ πᾶσαν ὑπηρεσίαν. ἠγόρασε καὶ τὴν Χώραν ὁποῦ ἦτον πλησίον τοῦ Μετοχίου, τὰ ὁποῖα τὰ ἀφιέρωσε μετὰ τὸ τέλος αὐτουνοῦ τοῦ Μοναστηρίου. καὶ τὸ αὐτὸ Μετόχιον εἶναι καὶ εὑρίσκεται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον. ἔπειτα ἀφιέρωσεν ἕνα Ποτήριον, τὸ ὁποῖον εἶναι Ἴασπις. καὶ ὁ Ἴασπις εἶναι λίθος ἐκλεκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα λίθους, ὁ ὁποῖος εἶναι ὠφέλιμος εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔχουν τὴν ἐπιληψίαν, δηλαδὴ τὸν σελήνιασμὸν, ἤγουν ὁποῦ τοὺς πιάνει τὸ γλυκύ τους, καὶ λαμβάνουν τὴν ὑγείαν. ἀκόμι ἀφιέρωσεν ἕτερον Ποτήριον Κρατητῆρα, καὶ εἶναι κρύσταλλον ἀξιώτατον καὶ τιμῆς πολλῆς. ἀκόμι ἀφιέρωσε τὸ Βημόθηρον ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ Καθολικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν μέσην χρυσοῦν ἀετὸν κεντητὸν, καὶ εἶναι κόκκινον μεταξωτὸν, καὶ ἔχει εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς χρυσοῦς. ἀκόμι ἀφιέρωσε ποδίας δύο, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς τὸν Νάρθηκα. καὶ εἰς τὴν μίαν πόρταν εἶναι τὸ φόρεμα τὸ χρυσὸν τὸ βασιλικὸν, εἰς τὴν μίαν ποδίαν, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πόρταν εἶναι ἡ δευτέρα ποδία χρυσῆ, καὶ ἔχει τοὺς εἰκοσιτέσσαρας Οἴκους τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ γύροθεν εἶναι ὅλοι οἱ Προφῆται κεντητοὶ μὲ τὸ χρυσάφι. ἀκόμι ἀφιέρωσε καὶ ἄλλα τίμια ἱερὰ, ποδίαις Ἁγίων καὶ Εἰκόνων, ἀέρες, καὶ καλύμματα ὁποῦ εἶναι καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον ὡραιότατα καὶ πολύτιμα. ὅμως ὁ Σουλτὰν Μουράτης ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπολέμησεν αὐτὴν, καὶ ἐπῆρε τὴν εἰς τοὺς, αυμ. ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελαν νὰ τὸν προσκυνήσουν. οἱ δὲ Βενέτικοι Φράγγοι ἦσαν ὀλίγοι. καὶ ὡσὰν ἔμαθαν, ὅτι παγένει ὁ Τοῦρκος νὰ τοὺς πολεμήσῃ, ἔφυγαν, καὶ μόνοι οἱ ἐντόπιοι οἱ Θεσσαλονικαῖοι ἔπασχαν. καὶ τὰ ὅσα ἔπαθαν δὲν δύνεται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ, τοὺς πόνους καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν ὁποῦ ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι. ὁμοίως ἄλλα Κάστρη ἐπῆρε, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανούππολιν, χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ἕξη χιλιάδες καὶ ἐννεακόσιοι τριάντα ἑπτά. καὶ τὴν αὐτὴν Θεσσαλονίκην δὲν ἐδύνετο ποτὲ νὰ τὴν πάρῃ ὁ αὐτὸς Σουλτάνος. ἀμὴ νὰ ἀκούσετε πῶς τὴν ἐπῆρε. τὸ νερὸν ὁποῦ ἔπινεν ὁ Λαὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ἤρχετο ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τόπον ὁποῦ ἐλέγετο τοῦ Χορτάτζη μὲ σουλήνάρια, καὶ ἔμπαινεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σουλτάνος καὶ τὴν ἐπολέμα, ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλην, ὁποῦ δὲν ἠμπόρειε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ ἔταξε χαρίσματα μεγάλα καὶ δωρεὰς, ὅποιος τοῦ δείξῃ νὰ τὴν πάρῃ. καὶ ὡς ἔμαθαν τοῦτο οἱ Καλόγεροι τοῦ Μοναστηρίου τῶν Βλαντέων, ὁποῦ εἶναι τὸ Μοναστήριόν τους μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κάτωθεν ἀπὸ τὸν ἀπάνω Γουλὰν, μίαν νύκτα ἔγραψαν γράμμα, καὶ τὸ ἔρρηξαν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἔξω εἰς τὸν Σουλτάνον, γράφοντας καὶ λέγοντας ἔτζη. ὅτι ἡμεῖς οἱ δοῦλοί σου οἱ Καλόγεροι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τῶν Βλαντέων προσκυνοῦμεν τὴν Ἀφεντίαν

σου, καὶ δεόμεθα τὸν Θεὸν νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ λάβῃς τὸ Κάστρον τοῦτο τὸ περί-
φημον, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ νὰ σὲ ἰδοῦμεν καὶ βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
ὅμως δίδομεν σου εἴδησιν, ὅτι, ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς τὸ Κάστρον τοῦτο τῆς Θεσσα-
λονίκης, στεῖλε ἀπὸ τὸ φουσάτον σου ἀνθρώπους εἰς τὸ Χορτάτζη, ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ
ἐκεῖ τὸ νερὸν ἐδὼ μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ κόψε τὸ νερὸν νὰ μὴν τρέχῃ
νὰ πίνῃ ὁ Λαὸς, καὶ στανικῶς τους θέλουν παραδοθῇ καὶ νὰ προσκυνήσουν. καὶ ὡς
ἔλαβε τὸ γράμμα ὁ Σουλτάνος, ἐχάρηκε πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔκαμε τὸ ἔργον,
καὶ ἔστειλε καὶ ἔκοψαν τὸ νερὸν, καὶ δὲν ἔτρεχε νὰ παγένῃ μέσα εἰς τὸ Κάστρον, νὰ
πίνῃ ὁ Λαός. ἀμὴ ὡσὰν τὸ ἔκοψεν, ἦλθαν εἰς τέλος νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν δί-
ψαν. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Θεσσαλονικαῖοι ἐτοῦτο, ἐγνώρισαν ὅτι ἀπὸ εἴδησιν Χριστια-
νῶν ἐγένετο, καὶ δὲν ἤλπιζαν ἀπὸ τοὺς Καλογέρους, καὶ ἔκλαυσαν πολλὰ καὶ ἐθρή-
νησαν. καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουσι τὴν δίψαν, ἐπαραδόθησαν. καὶ ὡς ἐμπῆ-
κεν ὁ Σουλτάνος μέσα μετὰ φουσάτα του, ὥρισε καὶ ἐδιαγούμισαν τὸ Κάστρον καὶ τὰ
πράγματα, διατὶ ὁ Λαὸς στανικῶς τους ἐπαραδόθησαν. ἀλλ' εἰς τὸ Μοναστήριον
αὐτὸ τῶν Βλαντέων, ὁποῦ τοῦ ἐπαράδωκαν τὸ Κάστρον οἱ Καλόγεροι, ἔστειλε
Τζαούσην, καὶ ἐφύλαγεν αὐτὸ νὰ μηδὲν τὸ διαγουμίσουν τὰ φουσάτα του. καὶ ὅλον
τὸ Κάστρον ἐδιαγούμισαν, μόνον τὸ Μοναστήριον ἔμεινε χωρὶς πειρασμόν. καὶ ἀπὸ
τότε ὠνομάσθη αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, τοῦ Τζαούσηι τὸ Μοναστήριον, καὶ λέγεται ἕως
τὴν σήμερον. καὶ ὡσὰν ὁ Σουλτάνος ἔλαβε τὸ Κάστρον, ἔδωκε τῶν Καλογέρων τοῦ
Μοναστηρίου μεγάλας δωρεὰς καὶ χαρίσματα, καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ἀδίδωτον, νὰ μὴ
δὲν δίδῃ τίποτας διὰ τὰ πράγματα αὐτοῦ κανένα δικαίωμα ἀφεντικόν. καὶ ἔτζη
διαφυλάγεται ἕως τὴν σήμερον ὁ ὁρισμὸς, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ αὐτὸς Σουλτάνος τοῦ
αὐτοῦ Μοναστηρίου. ἐκυρίευσε δὲ ὁ αὐτὸς Σουλτὰν Μουράτης καὶ ἄλλα Κάστρη καὶ
χώρας τῆς Δύσεως εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς Σερβίας καὶ Βουλγαρίας καὶ ἀπὸ
ἄλλους τόπους ἀναριθμήτους, Θεοῦ παραχωρήσει, ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ
τινὰς δὲν τὸν ἐμπόδισεν. ἐπῆρε δὲ καὶ τὴν Βερροίαν προτήτερα παρὰ νὰ πάρῃ
τὴν Θεσσαλονίκην, χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, ᾳυλϛ'. ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν
Ρωμαίων δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, ἔσωντας καὶ εἶδε τοὺς Τούρκους καὶ ἐπλήθυναν.
καὶ ἔπερναν Κάστρη καὶ Χώρας εἰς τὴν Δύσιν, τὰ μὲν ἔπερνε μὲ πολλαῖς χάρι-
τες καὶ εὐεργεσίαις ὁποῦ ἔκαμνεν εἰς τὸν Λαὸν, τὰ δὲ δυναστικῶς ἔπερνεν ἀπὸ
σπαθίου. καὶ ἔδειχνεν αὐτὸς ὁ Σουλτὰν Μουράτης ὅτι δὲν εἶναι μὲ τὸ θέλημά του
ὁποῦ ἔπερνε τὰ Κάστρη καὶ ταῖς Χώραις, μόνον τὰ φουσάτα ἐπήγεναν καὶ ἐπολέμουν
χωρὶς τὸ θέλημά του. ὅμως ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὴν Ἰταλίαν νὰ γένῃ ἕνωσις, ἤγουν ἔσμιξις καὶ ὁμόνοια μὲ τὸν Πάπαν, εἰς
βοήθειαν καὶ ἐλευθερίαν τῶν Χριστιανῶν. καὶ ἔτζη ἔγραψε τοῦ Πάπα, καὶ ἐδέ-
χθη τὸν λόγον μετὰ πολλῆς χαρᾶς. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλεν ἔξοδον καὶ κάτεργα ὁ
Πάπας, διατὶ εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ γένῃ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔσων-
τας ὁποῦ πολλαῖς φοραῖς ἠβουλήθησαν νὰ τὸ κάμουν, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ κα-
τορθώσουν, ἦτον δὲ τότε Πάπας ὀνόματι Εὐγένιος. καὶ ὡσὰν ἐγνώρισε τὴν

ἀδυναμίαν τῶν Ρωμαίων, ἤλπιζεν ὅτι εὔκολα νὰ κάμῃ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλη-
σιῶν, νὰ στέρξουν ὅλαις ταῖς γνώμαις τῶν Λατίνων οἱ Ρωμαῖοι, λοιπὸν ὁ
Βασιλεὺς, ὡσὰν ἐμήνυσε τοῦ Πάπα ὅτι ἔρχεται, ἐμήνυσε καὶ τῶν Ἀρχιερέων
τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τῆς Δύσεως, καὶ τῶν Σοφῶν Ἀνδρῶν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν
Κωνσταντινούπολιν, ὅ,τε Τραπεζοῦντος Μητροπολίτης, ὁποῦ εἶχε τὴν Φιλοσο-
φίαν, ὁ Ἀρμηρούτζης, ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὁ Ρουσίας, ὁ Φιλόσοφος Γε-
μιστὸς, Γεώργιος ὁ Σχολάριος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Ἀρχιερέων. ἦτον δὲ Πα-
τριάρχης ὁ κὺρ Ἰωάσαφ. ἐν δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤφεραν γυναῖκα τοῦ Βασιλέως,
Μαρίαν Κατακουζηνὴν, τοῦ Πρωτοστράτορος τὴν Θυγατέρα. ἡ γὰρ θυγατέρα τούτου
τοῦ Πρωτοστράτορος ἦτον γυναῖκα τοῦ Πρωτοβεστιαρίου Τραπεζοῦντος. καὶ ἡ αὐτὴ
Μαρία ἦτον πολλὰ εὔμορφη, ὅτι τοὺς καιροὺς ἐκείνους εὐμορφότερη δὲν εὑρίσκε-
το καὶ γνωστικωτάτη, καὶ διὰ ταῦτα τὰ χαρίσματα τὴν ἠγάπα πολλὰ ὁ Βασι-
λεύς. καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐλειτούρ-
γησαν ἐν τῷ μεγίστῳ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ,
τὸν ἀριθμὸν τριακόσιοι. ἐχειροτόνησαν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Λειτουργίαν ὅ,τε Βασι-
λεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης τὸν Ἐφέσου κὺρ Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν, ἔξαρχον τῆς Συ-
νόδου ὁποῦ ἔμελλε νὰ κάμουν. καὶ ἔτζη ἔλαβαν τὴν Σύνοδον ὅλην, καὶ Δημήτριον
τὸν Δεσπότην, ὡς κακότροπον, ὅτι ἐφοβοῦντο νὰ μηδὲν κάμῃ εἰς τὴν Βασιλείαν
σκάνδαλα, ὡσὰν καὶ ἄλλαις φοραῖς, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὰ κάτεργα, εἰς τὸν λιμέ-
να τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅ,τε Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιε-
ρεῖς, καὶ ἡ Σύνοδος. ὡσὰν ἐσυνάχθησαν ὅλοι εἰς τὰ κάτεργα, ἐμίσευσαν ἀπὸ
τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπέρασαν μεγάλαις φουρτούναις, ἔσωντας ὁποῦ ἦτον
χειμῶνας. ὅμως, Θεοῦ βοηθοῦντος, ἔφθασαν εἰς τὸ Παρέντζο, πλησίον τῆς
Βενετίας μίλια ἑκατὸν, τὸν Φευρουάριον Μῆνα. καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ τοῦ αὐτοῦ Μη-
νὸς ἐσυκώθησαν ὅλα τὰ κάτεργα ὁμοῦ ἀπὸ τὸ Παρέντζο, τὸ δὲ Βασιλικὸν κάτερ-
γον ἔδραμεν ὀμπρὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα κάτεργα, ὅτι ἦτον γληγορώτερον, καὶ ἔσωσεν
εἰς τὴν Βενετίαν, ἔξω εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον εἰς τὸ Λεῖον, εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ
αὐτοῦ Φευρουαρίου, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, καὶ τὰ ἄλλα κάτεργα μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ
μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἦλθαν ἡμέρᾳ τετάρτῃ. καὶ ὡς ἠκούσθη εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτι
ἔφθασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον, εὐγῆκαν πλῆθος Λαοῦ ἀμέτρη-
τον μὲ βάρκαις μεγάλαις καὶ μικραῖς νὰ ὑπαντήσουν, καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν
Βασιλέα. καὶ τόσον πλῆθος ἦτον τῶν Βαρκῶν, ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ἐφαίνετο.
ἔστειλαν δὲ μήνυμα τοῦ Βασιλέως ἡ Ἀφεντία τῆς Βενετίας ἐκεῖ ἔξω, παρακα-
λῶντας αὐτὸν νὰ μηδὲν συκωθῇ ἀπ' ἐκεῖθεν ἕως ἄυριον τὸ πουρνὸν, διὰ νὰ εὐ-
γῇ ὁ Πρίγκιπος μὲ ὅλην τὴν Ἀφεντίαν νὰ κάμουν τὴν πρέπουσαν τιμὴν τοῦ
Βασιλέως, καὶ ἔτζη ἔγινε. καὶ ὡς ἐμήνυσεν ἡ Ἀφεντία τοῦ Βασιλέως, εἰς ὀλί-
γην ὥραν ἐπῆγε καὶ ὁ Πρίγκιπος μὲ τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν
Βασιλέα ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαθέζετο εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἦσαν ὅλοι ξέσκε-
ποι, βαστῶντας ταῖς μπερέταις αὐτῶν εἰς τὰ χέρια. καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθετο ὁ

Βασιλδὺς, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος αὐτῦ, ὀλίγον κάπω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν θρόνον, ἐκαθέζετο τῦ Βασιλέως ὁ ἀδελφὸς κύριος Δημήτριος ὁ Δεσπότης. τότε ὡρισεν ὁ Βασιλδὺς, καὶ ἐκάθησεν ὁ Πείγκιπος ἀπὸ τὴν ζερβιὰ τε μερέαν, καὶ ὡμίλησαν μὲ παντὸς θάρρος καὶ πληροφορίας λόγως τῦ χαιρετισμῦ, καὶ ἄλλα μυστήρια. ὅταν δὲ ἤμελλεν ὁ Πείγκιπος νὰ συκωθῆ νὰ ὑπαγὴν, ἐφροσκυνησε τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπέ τε, ὅτι αὔριον τὸ πρωὶ ἐρχόμεθεν εἰς τὴν Βασιλείαν σε, νὰ κάμωμεν τὸ χρέος καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἁγίας σε Βασιλείας, νὰ σὲ ὑπαντήσωμεν μὲ μεγάλης παῤῥησίας, νὰ ἔμπης μέσα εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ ἔτζι ἦλθεν ὁ Πείγκιπος μὲ τὴν Ἀρχόντων αὐτῦ. ἦτον δὲ τότε Πείγκιπος Θωμᾶς ὁ Μοτζενίγος, τὸν ὁποῖον ἔχων γλυπτὸν ἀπανώθεν τῆς πόρτας τῦ Παλατίου τῆς Ἀφεντίας τῆς δυσικῆς, καὶ στέκεται ἕως τὴν σήμερον. τὸ δὲ πρωὶ, ἡμέρα Κυριακὴ, ὥρα πέμπτη τῆς ἡμέρας, ἦλθεν ὁ Πείγκιπος μὲ τὴν Κονσεγέρων αὐτῦ καὶ ἄλλων Ἀρχόντων πολλῶν, καὶ ἦτον μέσα εἰς τὸν Μπατζιπῶρο μὲ ὅλην τὴν Ἀφεντίαν, καὶ ἦτον σκεπασμένον μὲ κόκκινα σκεπάσματα, καὶ χρυσᾶ λεοντάρια ἦσαν εἰς τὴν θρόνον. ἦσαν δὲ μετ' αὐτὸ τὸ Μπατζιπῶρο καὶ ἄλλα μισοκάτεργα δώδεκα, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν Γαλιώνια, καὶ ἦσαν σολισμένα καὶ ζωγραφισμένα, ὅτι μέσα Γεντιλόμινοι πολλοί. εἶχαν δὲ αὐτὰ τὰ Γαλιώνια μπαντιέραις χρυσαῖς γύρωθεν, καὶ ζεμπέταις πολλαῖς ὅπῦ ἐβαρῦσαν, καὶ ἄλλα ὄργανα διάφορα. εἶχαν δὲ καὶ σὲν Γαλιώνι πολὺ θαυμασὸν, εἰς ὄνομα πάχα τῦ Βασιλικὲ κατέργυ, καὶ ἔκαμαν αὐτὸ πολὺ διμορφότατον, μὲ τέχναις διάφοραις πολὺ ἐσολισμένον. κάτωθεν δὲ ἦσαν οἱ κωπηλάται καὶ ἔλαμναν, φορῶντες φορέματα χρυσοπετάλινα, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι ἐφορῦσαν ὡσὰν μπερέταις, καὶ εἶχαν τὸ σημεῖον τῦ Ἁγίου Μάρκυ. καὶ ὀπίσω εἰς τὴν φρύμνην ἦτον ἡ Βασιλικὴ μπαντιέρα ἡ μεγάλη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς μπαντιέραις βασιλικαῖς, καὶ γύρωθεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ Γαλιώνι ἦτον γεμάτον μπαντιέραις τῦ Βασιλέως. καὶ ἐκεῖ ὀπίσω εἰς τὴν φρύμνην ἦσαν ἄνθρωποι τέσσαρες σολισμένοι μὲ φορέματα χρυσᾶ ζωγραφισά, καὶ εἰς τὰ κεφάλια εἶχαν ξίχες ἀσπρόχρυσαις, καὶ οἱ ναῦται ἐφορῦσαν ἄλλης χρειᾶς φορέματα διάξενα. καὶ μέσα εἰς τέτες, ὅπῦ ἦσαν ὀπίσω εἰς τὴν φρύμνην, ἦτον σὲν ἄνδρας διμορφότατος, καὶ ποτὲ μὴν ἐκαθέζετο, ποτὲ δὲ ἐστέκετο. καὶ ἐφόρειε φορέματα ὁλόχρυσα, ὑφαντὰ καὶ λαμπρὰ, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι του σκῆπτρον, ὥσπερ κατέργου Κύριος. καὶ ἐκεῖ μέσα ἦσαν καὶ ἄλλοι Ἄρχοντες, καὶ ἐφαίνουτταν ὅτι ἦσαν ἀπὸ ἄλλον τόπον, καὶ ἐφορῦσαν καὶ τὰ φορέματα ἄλλης λογῆς, καὶ ἐλάμπδυαν αὐτὸν ὁποῦ ἐκράτειε τὸ σκῆπτρον τάχα μετὰ διλαβείας. ὁμπρὸς δὲ εἰς τὴν φρύμνην ἐστέκετο σὲν ἄνδρας ὀρθὸς, ὡσὰν σύλος ὑψηλὸς, καὶ ἀπαύωθεν τοῦ σύλου ἐκείνου ἦτον ὡσὰν τραπέζα, καὶ ἐκεῖ ἦτον σὲν ἄνδρας ἁρματωμένος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ ποδάρια, καὶ ἄστραπτεν ὡσὰν τὸν Ἥλιον, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι του ἄρμα φοβερόν. εἰς τὴν δεξιάν του μεριὰν καὶ εἰς τὴν ζερβιὴν ἐκάθουνταν δύο παιδία, καὶ ἐφορῦσαν ἀγγελικὰ φορέματα, καὶ πτερούγαις ὡσὰν ἄγγελοι. καὶ δὲν ἦσαν

τίποτας φαντασία, ἢ μὲ τέχνην καμωμένα, ἀλλὰ ἦσαν ἀληθινὰ ἄνθρωποι καὶ ἐπερπατῆσαν. καὶ ὡσὰν δύο λεοντάρια εἶχεν εἰς τὴν φρύμνην χρυσᾶ, καὶ εἰς τὴν μέσην αὐτῦ εἶχε χρυσὸν ἀετὸν δικέφαλον, καὶ ἄλλα πολλὰ εὔμορφα φράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνεται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ καὶ νὰ τὰ ἐξηγηθῇ. ἦτον δὲ τῦτο τὸ Γαλιῶνι πολλὰ ὀγλήγορον, καὶ σύρισκετο, πότε ὁμπρὸς ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν κάτεργον, πότε δὲ ὀπίσω, πότε δὲ γύρωθεν, βαρῶντας ταῖς ζεμπέταις καὶ τὰ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα παιγνίδια. ἦλθαν δὲ γέντελαις μεγάλαις καὶ μικραῖς, καὶ βάρκαις μεγάλαις, καὶ κάτεργα, καὶ φύσαις, ὅλαις σολισμέναις, καὶ δὲν εἶχαν μετρημόν. δὲν δύνεται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ, ὅτι ἦτον τόσον πλῆθος πολὺ, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. διὰ νὰ μηδὲν λέγωμεν πολλὰ, ἦλθεν ὁ Πείγκιπος, καὶ ἐσύμωσεν εἰς τὸ Βασιλικὸν κάτεργον μὲ τὴν Κονσεγέρων αὐτῦ, καὶ μὲ ὅλην τὴν Ἀφεντίαν, καὶ ἀνέβη καὶ ἐφροσκυνήσε τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ τὸν Δεσπότην, καὶ ἐκάθετο διπλὰ ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν θρόνον. ἐκάθισε καὶ τὸν Πείγκιπον ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος αὐτῦ εἰς σκαμνὶ ὅμοιον ὥσπερ καὶ τῦ ἀδελφῦ τε τῦ Δεσπότε, καὶ ἐκράτησεν ὁ Βασιλδὺς τὸν Πείγκιπον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ὡμίλησαν μὲ πάσης ἀγάπης ἀπασίως. καὶ ὡσὰν ἔσμιξεν ὁ Πείγκιπος μὲ τὸν Βασιλέα, ἄρχησαν καὶ ἤρχενταν τὰ κάτεργα καὶ ὅλα τὰ πλοῦσίματα μὲ μεγάλης δόξης, καὶ παῤῥησίας, καὶ βαρῦν ἡ ζεμπέταις, καὶ πάσης χρειᾶς ὄργανον μέσα εἰς τὰ πλοῦσίματα, καὶ ἔξω εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ ἦσαν τὰ ὡραιότατα ἐκεῖνα σπίτια τῆς Βενετίας ὅλα ἐσολισμένα, καὶ ἦσαν ἡ Ἀρχόντισαις καὶ τὰ παιδία τες τὰ μικρὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, καὶ ἄλλαις πολλαῖς γυναῖκες εὔμορφα ἐσολισμέναις, καὶ ἐκάθουνταν εἰς τὰ διαθύρια, καὶ ἦσαν ὅλα γεμάτα, ἐμβλέποντας τὸν Βασιλέα, μὲ πόσην τιμὴν καὶ παῤῥησίαν ὅπῦ τὸν ἔμπαζαν μέσα εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ μὲ ἀλήθειαν ὅτι νὰ εἰπῇ τινὰς θαυμασὴ καὶ θαυμασιωτάτη εἶναι, πλουσία χρυσοειδὴς τετορνεμένη μὲ διάφορα φράγματα, καὶ σολισμένη ὥσπερ νύμφη μεγάλη. ἡ ὁποία Βενετία εἶναι ἐπαινεμένη, καὶ ἀξία νὰ τὴν ἐπαινέσῃ τινὰς μυρίαις ἐπαίνως. ἡ ὁποία εἶναι σοφὴ καὶ σοφωτάτη, καὶ καθημερινῶς γένεται σοφὲς φρονίμως καὶ σωστὲς ἀνθρώπες. καὶ ἐὰν καὶ τὴν ἐπαινέσῃ τινὰς, δύσκολη εἶναι Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἡ ὁποία ῥέει μέλι καὶ γάλα. καὶ δύσκολον βάγειον Παράδεισον δὲν ἁμαρτάνει νὰ τὴν εἰπῇ τινάς. περὶ αὐτῆς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Θεῖος Δαβὶδ εἰς τὸν οἶκον τὸ τρίτο ψαλμῦ. Ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἡτοίμασεν αὐτὴν. τί θράγμα νὰ γυρεύσῃ τινὰς, καὶ νὰ μὴ δὲν τὸ εὕρῃ εἰς αὐτὴν; διὰ τῦτον τὸν πολλῶν ἐπαίνων καὶ μεγάλων ἀξιῶν, ἦτον, καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ θεοβάδιστος Βενετία. ἦτον δὲ ἕως πέντε ὧραι τῆς ἡμέρας ἀφ' ὅ ἄρχησαν νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν Βενετίαν μέσα, καὶ ἐρχόμενοι μὲ τὰ πλοῦσίμων, οἱ κωπηλάται ἔσυραν τὰ κωπία, καὶ ἀπὸ

τὰ πλήθη τῶν πλευσίμων, καὶ ὁπῦ ἐπήγεναν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἐκα-
τήντησαν εἰς τὰ ὀσπήτια τῦ Μαρκέζε τῆς Φερράρας, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ
Ἥλιος. ἡ δὲ Βενετία ὅλη ἐσείσθη, καὶ ἄνθρωπος δὲν ἀπέμεινε, μόνον ὅ-
λοι ἔδραμαν εἰς συναπάντησιν τῦ Βασιλέως. καὶ κτύποι, καὶ φωναῖς καὶ ὁμι-
λίαις μεγάλαις ἔγιναν, καὶ ἦτον νὰ εἰδῇ τινὰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκστασιν
φοβερὰν, τὸν πολυθαύμαστον Ναὸν τῦ Ἁγίυ Μάρκυ, τὰ Παλάτια τοῦ
Πριγκίπυ τὰ θαυμαστὰ, καὶ τὰ ἄλλα ὀσπήτια τῶν Ἀρχόντων, μεγάλα καὶ
ὑψηλὰ καὶ εὔμορφα, καὶ μὲ χρυσάφι φτιασμένα. ἐκεῖνοι ὁπῦ δὲν τὰ εἶδαν,
ἴσως νὰ μὴ δὲν τὰ πιστεύσυν, ἀληθινὰ ἔτζη εἶναι. καὶ ἡμεῖς ὁπῦ τὰ εἴδα-
μεν, δὲν δυνόμεσθεν ἐγγράφως νὰ τὰ παραδώσωμεν. τὴν πολλὰ εὔμορφην
τάξιν τῆς αὐτῆς Βενετίας, τὴν φρονιμότητα καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν γυναικῶν,
στέκοντας, καὶ προσκυνῶντας, ὅταν ἔβλεπαν καὶ ἔμπαιναν ὁ βασιλεὺς μὲ
τὸν Πρίγκιπον καὶ μὲ τὺς Ἄρχοντας εἰς τὴν Βενετίαν. ἐξέστη γὰρ ἡ ψυχὴ
παντὸς τῦ Λαῦ, βλέπωντας ταύτην τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὺς ἐφαίνονταν
τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα ἔγινεν
ἕνα. καὶ καθὼς τὰ τῦ Θεῦ κτίσματα δὲν δύνεται τινὰς νὰ τὰ καταλά-
βῃ, μόνον ἐκπλήττεται καὶ θαυμάζεται, ὁμοίως καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν
εὐπρέπειαν ἐκπλήττομαι νὰ λέγω. ἀλλὰ πολλὴ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ ἕνα
εἰς ἄλλο. ὅταν δὲ ἤλθαμεν εἰς τὸ μεγάλον γεφύρι, τὸ ὁποῖον καλῦν Ῥεάλ-
τον, ἐσύκωσαν ἀπάνω τὸ γεφύρι καὶ ἐπέρασε τὸ βασιλικὸν κάτεργον καὶ
τὰ ἄλλα. ἦτον δὲ καὶ ἐκεῖ πλῆθος πολὺ καὶ μπαντιέραις χρυσαῖς, καὶ
τρυμπέταις, καὶ ἄλλα ὄργανα πολλά. καὶ πῶς νὰ εἰπῇ τινὰς καὶ νὰ θαυ-
μάσῃ τί πράγματα καὶ στολίδια εἶχαν, καὶ τί ἔπαινον καὶ τιμὴν ἔδειξαν
τότε τῦ βασιλέως; καὶ ἐπῆγαν, καθὼς ἐπροεγράψαμεν, εἰς τὸ σπῆτι τῦ
Μαρκέζυ, καὶ ἐκεῖ ἐσταμάτησε τὸ κάτεργον τῦ βασιλέως καὶ τὰ ἄλλα, καὶ
ἦτον, ὡς εἴπαμεν, ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Ἥλιος. καὶ ἀποχαιρετίσας ὁ Πρίγ-
κιπος καὶ οἱ Ἄρχοντες τὸν βασιλέα, ἐγύρισαν καὶ ἦλθαν εἰς τὸ Παλάτι τῦ
Πριγκίπυ, καὶ ἔκαμαν αὐτὸν συνοδίαν ἕως ἐκεῖ. τότε οἱ Ἄρχοντες ἀποχαι-
ρέτησαν τὸν Πρίγκιπον, καὶ ἐπῆγε καθ' ἕνας εἰς τὸ σπῆτι αὐτῦ, χρόνοι
ἀπὸ Χριστῦ Γεννήσεως ͵αυλζ'. ἡμέρᾳ Κυριακῇ, Φευρυαρίῳ ἐννάτῃ. τὸ
δὲ πυρνὸν τῆς δευτέρας, εἰς ταῖς δέκα τῦ αὐτῦ Μηνὸς, ἐπῆγεν ὁ Πρίγ-
κιπος καὶ ἡ Ἀφεντία εἰς τὸν βασιλέα, καὶ πολλὰ ὡμίλησαν. τότες ἀνάφε-
ραν περὶ τῆς Συνόδυ, πῶς μέλλει νὰ γένῃ, καὶ πῶς διὰ ταύτην ἦλθε νὰ
γένῃ ἕνωσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἀκύσας δὲ ὁ Πρίγκιπος καὶ ἡ Ἀφεντία
ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδεήθησαν πολλὰ τὸν βασιλέα νὰ γένῃ ἡ
Σύνοδος εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ τὰς ἐξόδυς αὐτῦ, καὶ πᾶσαν βοήθειαν ὁπῦ
χρειάζεται, νὰ τὸν βοηθήσυν. ἀλλὰ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε, μόνον ἔλε-
γε μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν τυ, ὅτι ὅσον θέλει πάγει μέσα πρὸς τὸν Πά-
παν, τόσον θέλει λάβει περισσοτέραν βοήθειαν ἐξ αὐτῦ τῦ Πάπα. καὶ

ὡς εἶδεν ὁ Πρίγκιπος καὶ οἱ Ἄρχοντες τὸν Βασιλέα, ὅτι δὲν τὸ δέχεται
νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Βενετίαν, ἐλυπήθησαν πολλά. καὶ ἔτζη ἐπα-
ρεκάλεσαν καὶ ἐλειτούργησεν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν
αὐτῦ καὶ Διακόνων εἰς τὸν Ναὸν τῦ Ἁγίυ Μάρκυ, εἰς τὰς δέκα ἕξη τῦ
αὐτῦ Φευρυαρίυ ἡμέρᾳ Κυριακῇ, εὑρισκομένων ἐκεῖ τῦ Βασιλέως καὶ τῦ
Πριγκίπυ καὶ τῶν Ἀρχόντων, καὶ παντὸς τῦ Λαῦ, Ἱερέων καὶ Λαϊκῶν. καὶ
τίς δύνεται νὰ εἰπῇ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν δοξολογίαν
αὐτῆς τῆς Λειτουργίας ὁπῦ ἔγινεν; ὅταν ἐκάθησεν ὁ Πατριάρχης εἰς τὸ μέ-
σον τῦ Ναῦ, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῦ σκάμνος ἐνδεδυμένος μὲ βελῦδον κόκκι-
νον, καὶ εἶχεν ἀπάνω τὴν πύλην αὐτῦ μετὰ τῶν Ἱερῶν φορεμάτων τῦ Πα-
τριαρχικῦ θρόνυ, ἤγυν σεντῦκι, καὶ ὁ Ὑποδιάκων ἔστεκεν ἔμπροσθεν μετὰ
λαμπάδος μεγάλης ἀναμμένης, βαστῶντας αὐτὴν ὁ Εὐταξίας. τῆς ὁποίας
λαμπάδος τὸ φῶς δηλοῖ τὴν Ἀρχιερατικὴν χάριν, ὁπῦ μεταδίδει αὐτὴν
εἰς τὺς Χριστιανὺς, εἰς Ἱερωμένυς καὶ κοσμικὺς, τὸ ὁποῖον προεικονίζει
τὸν Χριστὸν, καὶ τὺς θείυς Ἀποστόλυς. οἱ ὁποῖοι Ἀπόστολοι ὠνομάσθη-
σαν φῶς τῦ Κόσμυ, ἐπειδὴ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶναι διάδοχος τῦ Χριστῦ, ὁπῦ
εἶπεν. Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τῦ Κόσμυ, καὶ τῶν Ἀποστόλων, διὰ τῦτο ἀ-
νάφθυν λαμπάδας ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὅμως ἤρχετον ὁ χορὸς τῶν Ἀρχιε-
ρέων, καὶ ἔπερναν καιρὸν κατὰ τὴν τάξιν, νὰ φορέσυν τὰ ἱεράτυς, καὶ καθ'
ἕνας ἤρχετο κατὰ τὸν βαθμὸν τῦ θρόνυ. καὶ μετὰ τὺς Ἀρχιερεῖς οἱ Σταυ-
ροφόροι, κατὰ τὸ ὀφφίκιον αὐτῶν, ὁμοίως καὶ οἱ Ἡγύμενοι καὶ οἱ Ἱερομο-
νάχοι καὶ οἱ Διάκονοι. καὶ ὅταν ἐφόρεσαν ὅλοι τὰς Ἱερὰς στολὰς αὐτῶν
μέσα εἰς τὸ βῆμα, ὁ Πατριάρχης ἐκάθετο ἔξω εἰς σκαμνὶ μέγα καὶ ὑ-
ψηλότατον, καὶ οἱ Ψάλται μετὰ τῶν Νοταρίων καὶ ἄλλων κοσμικῶν καὶ κλη-
ρικῶν ἔστεκαν ὀρθοί. ἦλθαν δὲ οἱ Διάκονοι ὅλοι φορεμένοι, καὶ ἐπροσκύ-
νησαν τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐσταμάτησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ αὐτῦ. καὶ ἄρ-
χησαν ἐν τῷ ἅμα οἱ Ψάλται καὶ ἔψαλλαν τῆς Παναγίας, τὸ, Ἄνωθεν
οἱ Προφῆται σὲ προκατήγγειλαν, Κόρη, καὶ τὰ ἑξῆς. ὢ τῦ θαύματος,
τῶν γλυκυτάτων φωνῶν τῶν ἀγγελικῶν, τίς νὰ μηδὲν ἤθελε θαυμάσῃ καὶ
μηδὲν φρίξῃ; τότε ὁ Πατριάρχης ἔδωκε τῦ Ἀναγνώστυ τὸ δεκανίκιον αὐ-
τῦ, καὶ τὸ καμιλαύχιον. οἱ δὲ Διάκονοι εὔγαλαν τὸ Μανδύον αὐτῦ, καὶ
τὸ ἀπανωφόριον, καὶ ἄνοιξαν τὴν πύλην καὶ εὔγαλαν ἀρχὴ τὸ στιχάριον
καὶ τῦ τὸ ἐφόρεσαν, ἔπειτα τὸ ἐπιτραχήλιον, τὴν ζώνην, τὰ ἐπιμανίκα,
τὸ ἐπιγονάτιον, τὸν σάκκον, καὶ τὸ ὠμόφορον. καὶ ὡς ἐνδύθη αὐτὰ τὰ
ἱερὰ, ἔλαβε τὸ καμιλαύχιον αὐτῦ καὶ τὸ ἐφόρεσε, καὶ τὸ δεκανίκιον ἐ-
πῆρεν ἐπὶ χεῖρας. καὶ οἱ Ψάλται, ὡσὰν ἐτελείωσαν τὸ τροπάριον, ἔ-
ψαλλαν, τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα, καὶ ἔτζη εὐλόγησε τὸν Λαόν. τότε
ἐξεφώνησεν ἕνας τῶν Ἱερέων τὴν Λειτουργίαν κατὰ τὴν συνήθειαν. τὸ,
Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τῦ Πατρὸς, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὁ Ἀρχιδιάκων τὰ εἰ-

ρηνικά. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὴν πρώτην Εἴσοδον, εὐγῆκαν ἔμπροσθεν τὰ ἀργυρᾶ μανουάλια μετὰ λαμπάδων, καὶ τὸ διβάμπουλον τοῦ Πατριάρχου, καὶ τὸ δεκανίκιον, ἔπειτα οἱ Διάκονοι, καὶ ὁ Ἀρχιδιάκων ἐβάστα τὸ Εὐαγγέλιον. τότε οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὅλοι ἦλθαν ἔξω εἰς τὸν Πατριάρχην νὰ κάμουν τὴν Εἴσοδον. καὶ ἐσταμάτησαν κατὰ τὴν τάξιν ὅλοι εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος οἱ Διάκονοι, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ ἔτζη ἔσκυψαν τὰς κεφαλὰς, λέγοντας τὴν εὐχὴν τῆς Εἰσόδου. καὶ ὡς ἐσύκωσαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἤφερεν ὁ Ἀρχιδιάκων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἠσπάσθη αὐτὸ ὁ Πατριάρχης, καὶ εὐλόγησε τὴν Εἴσοδον. τότε ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχιδιάκων, τὸ, Σοφία ὀρθή. καὶ οἱ Κληρικοὶ ψάλλοντες τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, καὶ τὰ ἑξῆς, ὦ τοῦ θαύματος, ποῖος δύνεται νὰ γράψῃ τὸ δάκρυον, ὁποῦ ἐχύθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν Λειτουργίαν, ἀφ' οὗ ἄρχησεν ἡ Λειτουργία ἕως ὁποῦ ἐτελείωσεν, ἀπὸ τοῦ Πριγκίπου, καὶ τῆς Ἀφεντίας, καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ, ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν; οἱ ἄνδρες μὲν ἐστέκουνταν κάτω εἰς τὸν Ναὸν, αἱ δὲ Ἀρχόντισσαις ἐστέκουνταν ἀπάνω εἰς τὰ κατηχούμενα τῆς Ἐκκλησίας. καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Πριγκίπου καὶ τῆς Ἀφεντίας ἦσαν εἰς ἀναβάθραν, τουτέστιν εἰς τόπον ὑψηλόν. καὶ ὡσὰν ἐτελείωσεν ἡ Λειτουργία, ἔδωκεν ὁ Πατριάρχης τὸ ἀντίδωρον, καὶ ἔκαμεν ἀπόλυσιν κατὰ τὴν τάξιν. εἶχε δὲ ὁ Πρίγκιπος εἰς τὸ Παλάτιον αὐτοῦ τράπεζαν εὐτρεπισμένην, καὶ εἶχε τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν Πατριάρχην, καὶ ὅλην τὴν συνοδίαν αὐτοῦ καλεσμένους εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅλην τὴν Ἀφεντίαν. καὶ ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν, ὑπῆγαν καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἦτον δὲ εἰκοσιδύο ὥραις τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ δέκα ὥραις. καὶ ὡσὰν ἐκάθισαν, ἔφαγαν, καὶ τὸν Θεὸν ἐδόξασαν, καὶ τὸν Πρίγκιπον, καὶ τὴν Ἀφεντίαν εὐχαρίστησαν. καὶ ἔτζη ἐπῆγεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἡ συνοδία αὐτῶν, καθ' ἕνας εἰς τὸ σπῆτι αὐτοῦ. ἔκαμε δὲ ὁ Βασιλεὺς κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἐκεῖ εἰς τὴν Βενετίαν ἕως ταῖς, κή. τοῦ αὐτοῦ Μηνὸς, λέγω Φευρουαρίου.

Ὅμως ὁ Βασιλεὺς ἔστωντας καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ προσμείνῃ εἰς τὴν Βενετίαν νὰ κάμῃ τὴν Συνόδον, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν εἰς τὰς εἰκοσιοκτὼ τοῦ αὐτοῦ Φευρουαρίου μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὰ πλευσίματα, καὶ ἐπῆγαν τὴν στράταν τῆς Φερράρας. ὁ δὲ Πατριάρχης ἔμεινεν εἰς τὴν Βενετίαν, ἔστωντας ὁποῦ διὰ τὴν ὥραν δὲν εὕρισκε πλευσίματα νὰ περάσῃ. ὁ Βασιλεὺς δὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ Καστέλλι Φραγγουλὶ, ὅτι ἐκεῖ ἀράσουν ὅλα τὰ πλευσίματα, ὁποῦ εὐγένουν ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ ὑπαγένουν εἰς τὴν Φερράραν. ἦλθαν δὲ ἐκεῖ ἄνθρωποι τῆς στερεᾶς, Ἄρχοντες καβαλαρέοι πενηῦντα, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ Λεγάτος τοῦ Πάπα μετ' αὐτῶν. ὁ ὁποῖος ἐπῆγε μὲ τὸ κάτεργον τοῦ Πάπα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι αὐτὸν ἔστειλεν ὁ Πάπας νὰ εἰδῇ τὴν βουλὴν τοῦ Βασιλέως, τί λέ-

γει διὰ τὴν Συνόδον. ἐτοῦτος ἠνάγκασε τὸν Βασιλέα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φραγγίαν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Καστέλλι Φραγγουλὶ, ὥρισε τὸ πουρνὸν νὰ τοῦ φέρουν ἄλογα ἑκατὸν πενηῦντα, ὅτι θέλει νὰ καβαλικεύσῃ νὰ ὑπάγῃ στερεᾶς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ εἰς τὴν Φερράραν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πάπαν. ὅτι ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἦλθεν ὁ Πάπας μετὰ παρρησίας μεγάλης μετὰ τῶν Καρδιναλέων αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν Κληρικῶν διὰ νὰ σμίξῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως. ἔμεινε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ Καστέλλι, τὸ δὲ πουρνὸν ἦλθαν τὰ ἄλογα, καὶ ἐκαβαλίκευσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὰ πλευσίματα ἐπῆγαν εἰς τὴν Φερράραν ἀπὸ τὸν ποταμόν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦλθε καβαλάρης μὲ ὅλην τοῦ τὴν συνοδίαν εἰς τὴν Φερράραν μετὰ τιμῆς καὶ μεγάλης παρρησίας, ἦσαν δὲ ἕξη ὥραις τῆς ἡμέρας. καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως ἦσαν καὶ πολλοὶ Μητροπολῖται, καὶ Ἐπίσκοποι τοῦ Πάπα, καὶ ὁ Ἀφέντης τοῦ Κάστρου ὁ Μαρκέζος, καὶ Ἱερεῖς τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁ Πνευματικὸς αὐτοῦ ὁ μέγας Πρωτοσύγγελος κύριος Γρηγόριος, καὶ ἄλλοι ἕως διακόσιοι ἄνδρες μὲ τρουμπέταις, καὶ μὲ ὄργανα, καὶ μὲ ἄλλα παιγνίδια. τὸ δὲ Κάστρον ὅλον τῆς Φερράρας, ἤγουν ὅλος ὁ Λαὸς, ἔδραμαν νὰ προϋπαντήσουν τὸν Βασιλέα, καὶ μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἦτον δὲ ὁ Βασιλεὺς καβαλάρης εἰς ἕνα μαῦρον ἄλογον πολλὰ εὐμορφότατον, στολισμένον μὲ κόκκινον χρυσοχάσδιον, καὶ ἀπάνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βασιλέως ἐβαστοῦσαν ἄσπρον σκέπασμα, ὡσὰν οὐρανὸν, καὶ ἐσκέπαζαν αὐτόν. καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως ἔσυρναν ἕνα ἄλογον ἄσπρον συρτὸν χωρὶς καβαλάρην, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸ ἐστολισμένον μὲ χάσδια, καὶ εἰς τὸ χάσδιον εἶχε χρυσὸν ἀετὸν, καὶ ἄλλα στολίδια χρυσᾶ. ὁ δὲ ἁγιώτατος Πάπας ἐκαθέζετο εἰς τὸ Παλάτι αὐτοῦ μετὰ παντὸς τοῦ Κλήρου, Καρδιναλέων, καὶ Μητροπολιτῶν, καὶ Ἐπισκόπων, καὶ ἄλλων τοῦ Γερατικοῦ καταλόγου, καὶ Ἀρχόντων, καὶ Ἀφεντῶν πολλῶν, καὶ ἐκδέχετο νὰ ἔλθῃ ὁ Βασιλεύς. καὶ ἔτζη ἦλθαν οἱ Ἄρχοντες οἱ καβαλαρέοι, ὁποῦ ἦσαν ὀμπρὸς ἀπὸ τὸν Βασιλέα ὑμοῦ μετὰ τοῦ Δεσπότου ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐμπῆκαν ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρταν μέσα εἰς τὸ Παλάτι ὅπου ἦτον ὁ Πάπας, τὸν δὲ Βασιλέα ἔμπασαν καβαλάρην ἀπὸ ἄλλην πόρταν τοῦ Παλατίου. ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Πάπας, ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶναι συμὰ εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἐσυκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐπερπάτησε νὰ ἔλθῃ νὰ σμίξῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως. καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὡσὰν ἐπέζευσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἥυρε τὸν Πάπαν ὀρθὸν, ἤθελε νὰ γονατίσῃ νὰ τὸν προσκυνήσῃ, καὶ ὁ Πάπας δὲν τὸν ἄφηκε, μόνον τὸν ἠγγαλιάσθη, καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι του, καὶ τὸ ἐφίλησε. καὶ ἔτζη ἐκάθησεν ὁ Πάπας, καὶ τὸν Βασιλέα ἐκάθισεν εἰς τὴν ζερβήν του μεριὰν, οἱ δὲ Καρδιναλέοι κάτω εἰς τὰ ποδάρια αὐτῶν ἐκάθισαν, ἔκαμαν δὲ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν ὅλοι. καὶ ὁ Πάπας μετὰ τοῦ Βασιλέως ὡμίλησαν λόγους μυστικοὺς καὶ εἰρηνικοὺς, καὶ ἔτζη ἐσυκώθησαν. καὶ ὁ μὲν Πάπας ἔμεινεν εἰς τὸ Παλάτι αὐτοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐκαβαλίκευσε, καὶ ἐπῆγαν μετ' αὐτοῦ τρουμπέταις καὶ ὄργανα ὅλα εἰς τὸ Παλάτιον, ὁποῦ τοῦ εἶχαν ἐστολισμένον εὐμορφότατον,

καὶ ἐκεῖ ἐπέζωσε μὲ τὴν Ἀρχόντων αὐτῦ, καὶ ὑπηρέτων καὶ τῶν τάξιν σὺς Βασιλέως. ὅμως καὶ ὁ Παξιάρχης δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν μὲ τὴν Ἀρχιερέων καὶ Σπαυροφόρων καὶ μὲ παντὸς τῦ Κλήρυ αὐτῦ, καὶ ἤρχετο μὲ τὰ πλοῖσιματα εἰς τὸ Κασέλλι Φραγγολί, καὶ πρότερα ἔβαλε νὰ σώσῃ ἐκεῖ, ὅπῦ ἔλειπεν ἀκόμι μακρὰν, ἦλθεν εἰς συναπάντησιν αὐτῦ σὰν μεγάλον πλοῖσιμον καταχρυσωτὸν, τὸ ὁποῖον ἔλεγαν Ῥεμπέρκιον, καὶ τὸ ἔσειλαν μέσα εἰς τὸν ποταμόν. καὶ ὡσὰν ἔσμιξε μὲ τὰ πλοῖσιματα ὁμῦ ὁ Παξιάρχης μὲ τῆς συνοδίας αὐτῦ, ἐζήτησε τὸν Παξιάρχλω μὲ τὴν συνοδίαν τε, νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸ τὸ Ῥεμπέρκιον, καὶ ἔτζη ἐπῆγε. ἦτον δὲ διόροφον καὶ ξιόφορον ὡσὰν τὴν παλαιὰν Κιβωτὸν τῦ Νῶε, ἀμὴ ἐκείνη ἡ Κιβωτὸς ἦτον σφαλισμένη καὶ τὰ μέσα καὶ τὰ ἔξω, καὶ τῦτο τὸ Ῥεμπέρκιον, ὅσον μὲν ἦτον χωσμένον εἰς τὸ νερὸν, ἦτον μὲ πίσαν φτιασμένον καὶ χρυσωμένον, τὸ δὲ ἄλλο ὁπῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ νερὸν ἀπάνω, ἦτον φτιασμένον δίμορφότατον μὲ διάφορα χρώματα. καὶ εἶχε θαυμαστὰ γλυπτὰ καμωμένα μὲ τέχνλω μεγάλω, μὲ κολῶναις ξύλιναις ζωγραφισαῖς, καὶ ἐφαίνοντα ὡς πέτζιναις πορφυραῖς. καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὸ Ῥεμπέρκιον εἶχε τὸν καπνὸν ἀπάνω, νὰ μηδὲν καπνίζῃ τὰς ἀνθρώπως. καὶ εἶχε μίαν σκάλαν εἰς τὴν πρύμνλω, καὶ ἄλλω εἰς τὴν πλώρλω, καὶ μέσα εἰς τὴν μέσλω τῦ αὐτῦ Ῥεμπερκίυ εἶχε παλάτι μεγάλον δίμορφότατον μὲ κάμαρας διαφόρας, καὶ εἶχεν αὐταῖς μὲ κορτίναις χρυσαῖς. καὶ γύροθεν τὰ παλατία ἦσαν θρονία χρυσᾶ, καὶ καθίσματα ὑψηλὰ καὶ χαμηλὰ, στρωμένα μὲ πολύκια διάφορα, καὶ κάτωθεν τὰ παλατία εἶχεν λοτοθήκαις πολλαῖς. καὶ ὡς ἐμπῆκεν ὁ Παξιάρχης, μὲ τῆς Ἀρχιερέων αὐτῦ, καὶ τῆς Κληρικῶν, ἤρχετο τὸ Ῥεμπέρκιον, πλέοντας τὸν ποταμὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Φερράραν. καὶ ἐκεῖ ὅπῦ ἔπλεε τὸ Ῥεμπέρκιον εἰς τὸν ποταμὸν ἦτον νὰ ἰδῇ ἄθρωπος καὶ νὰ θαυμάσῃ, διότι ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶναι μέσα εἰς τὸ νερὸν τῦ ποταμῦ καὶ πλέυ, ἀμὴ ὡσὰν νὰ ἦσαν εἰς τὴν στερεὰν μέσα εἰς Παλάτιον δίμορφότατον. ἔφθασε δὲ ὁ Παξιάρχης μὲ τὸ Ῥεμπέρκιον εἰς τὴν Φερράραν εἰς τὸν λιμιῶνα, καὶ ἦτον ὥρα τεπάρτη τῆς ἡμέρας. καὶ ὅταν ἦτον ὁ Παξιάρχης εἰς τὴν Βενετίαν, ἔπεμψε δύο Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἐπροσκυνήσαν αὐτὸν ἀπὸ μέρος αὐτῦ, τὸν Ἡρακλείας, καὶ τὸν Μονεμβασίας. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Παξιάρχης εἰς τὴν Φερράραν, ἐμήνυσε τῦ Πάπα, πῶς νὰ χρὴ ὅταν θέλει νὰ ἐμπῇ μέσα εἰς τὸ Κάστρον, ἤγεν, πῶς νὰ τὸν τιμήσεν, καὶ πῶς νὰ τὸν δεχθοῦν ὁ Πάπας μὲ τοὺς Καρδιναλέους. ὅμως ὡς ἤκουσε τῦτο ὁ Πάπας, ἐσυμβουλεύθη πῶς νὰ χρὴ. καὶ ἔτζη ἔμειναν ὁ Παξιάρχης τὴν νύκτα ἐκείνλω εἰς τὸ Ῥεμπέρκιον τὸ χρυσόν. καὶ τὸ πρωΐ, ὥρα πρώτη τῆς ἡμέρας, ἔσειλε τέσσαρας Καρδιναλέους, καὶ Ἐπισκόπους εἰκοσιπέντε, καὶ τὸν Μαρκέσιον τῆς Χώρας τὸν Ἀφντίλω, καὶ μετ' αὐτῦ Ἄρχοντες πολλοὶ, ὅλοι καβαλαρέοι, καὶ ἔσειλαν ἄλογα, καὶ μουλάρια, καὶ ἐκαβαλίκεψεν ὁ Παξιάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ ὅλη ἡ συνοδία τῦ Παξιάρχε, καὶ ὡσὰν ἐκαβαλίκεψαν, ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ἤρχονταν εἰς τὸν Πάπαν.

εἶχαν δύο Καρδιναλέοι τὸν Παξιάρχλω εἰς τὴν μέσλω τῆς. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὸ Παλάτι αὐτῦ τῦ Πάπα, ἐπέζωσεν ὁ Παξιάρχης, καὶ οἱ λοιποὶ. καὶ ὡσὰν ἀνέβη ὁ Παξιάρχης εἰς τὸν Πάπαν, ἠυρέτην καὶ ἔσεκεν ὀρθὸς, καὶ ἠσπάθηκεν αὐτόν. καὶ ἔτζη ἐκάθησε, καὶ ἠσπάθηκαν αὐτὸν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Κληρικοὶ τῆς πρώτης Πενταδος. καὶ ὡσὰν ἠσπάθηκαν τὸν Πάπαν, δὲν ἤκουσεν ὁ Παξιάρχης μὲ τῆς συνοδίας αὐτῦ καὶ ἐκαβαλίκεψε, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι, ὁπῦ τὰ εἶχαν ἑτοιμασμένον ἀπὸ τὸν Πάπαν. ὁμοίως καὶ τῆς Ἀρχόντων, καὶ Κληρικῶν ἄλλα σπίτια, καὶ ἐπῆρε ὁ καθ' σὰς ὡς καθὼς τῆς εἶχαν διορθωμένα. ταύταις ταῖς τιμαῖς ἔκαμε ὁ Πάπας τῦ Βασιλέως καὶ τῦ Παξιάρχε, ὅταν ἦλθαν εἰς τὸ Φερράραν. τὸ δὲ πρωΐ τῆς Κυριακῆς ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Κληρικοὶ εἰς τὸ Παλάτι τῦ Παξιάρχε, καὶ ὥρεσεν ὁ Παξιάρχης καὶ ἐλειτούργησαν οἱ Γερεῖς, καὶ Διάκονοι ἕως δεκαπέντε εἰς τὸ Παλάτι αὐτῦ, καὶ ἐσέκνυταν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν. ὁμοίως καὶ οἱ Σπαυροφόροι καὶ οἱ Ψάλται, καὶ ὁ Ἀφέντης τῦ Κάστρυ ὁ Μαρκέζος, καὶ οἱ Ἄρχοντες αὐτῦ, καὶ ἄλλο πλῆθος Λαῦ ἐσέκνυταν μὲ δύλαβείας, καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη ἡ Λειτουργία, ἔδωκε τὸ ἀντίδωρον ὁ Παξιάρχης, καὶ ἔτζη ἔγινεν ἀπόλυσις, καὶ ἐπῆρε ὁ καθ' σὰς εἰς τὸ σπίτιον αὐτῦ. ἐπέρασαν δὲ ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ ἐζήτησεν ὁ Βασιλεὺς τῦ Πάπα, διὰ νὰ χρὴ Συνόδος Οἰκουμενικὴ, ὄχι μόνον τῆς Ἐπισκόπων, ἀμὴ καὶ τῆς Ῥηγάδων, καὶ τῆς Δυκίδων, καὶ τῆς Ἀρχόντων, ἢ νὰ ἔλθῃ αὐτοὶ σωματικῶς, εἰ δὲ καὶ ἐμποδίζονται διὰ χρείας αὐτῶν, νὰ πέμψῃ Τοποτηρητὴν αὐτῶν εἰς τὴν Συνόδον. ἀκέσας ἔτζη διὰ τοῦ Βασιλέως ὁ Πάπας, δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, καὶ ἐζήτησε καιρὸν μηνῶας τέσσαρας, ἕως ἔ νὰ τὰς μαζώξῃ. καὶ καθὼς ἔλαβε τὸν καιρὸν, ἔσειλεν Ἀποκρισιαρίας πανταχῦ μὲ γράμματα νὰ ἔλθοῦν. ὅμως ὁ καιρὸς τῆς διοσίας ἐπερπάτει, καὶ αὐτοὶ δὲν ἐφαίνοντα νὰ ἔλθῃ τινάς. καὶ ἐβαλθύθη ὁ Πάπας μὲ τὸν Βασιλέα τί νὰ χρὴ, καὶ πῶς νὰ τοὺς φέρῃ. ἔπος ἔκαμε ταύτλω τλω κατασκοπλω, ὅπως νὰ ἀνακρυχθῇ, καὶ νὰ φανερωθῇ, καὶ νὰ θαλαλιθῇ, ὅτι πῶς θέλει νὰ χρὴ ἡ Συνόδος ἡ Οἰκουμενικὴ εἰς τὴν Φερράραν, διὰ νὰ γνωρίσῃ καθ' σὰς, ὅτι ὑποφασισικῶς εἰς τὴν Φερράραν γίνεται ἡ Συνόδος, διὰ νὰ ἔλθοῦν, νὰ μὴ δὲν εὑρίσκοῦν πρόφασιν. καὶ ἐθαλαλήθη ἡ Συνόδος εἰς τὰς ἐννέα τῦ Ἀπριλλίυ Μηνὸς, τὴν ἁγίαν τεράδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. καὶ ἐσυμφώνησαν, ὅτι νὰ χρὴ ἡ θάλεξις αὐαμέσον αὐτῶν, καὶ εἰς δόξαν Θεῦ. μέσα δὲ τῆ ἡμερῶν, ὁπῦ ἦτον ἡ ὥρα νὰ σωαχθῶν ἡ συνοδία τῆς Συνόδε, ἐγίνη ζήτησις καὶ φιλονεικία διὰ τὰς θρόνυς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Ἀνατολικῆς, πῶς νὰ καθήσῃν εἰς τὴν Συνόδον, ἐζήτει διὰ ὁ Πάπας, ὅτι εἰς τὸ σὰν μέρος τῆς Ἐκκλησίας, ὁπῦ μέλλει νὰ χρὴ ἡ Συνόδος, νὰ καθήσῃν ὅλοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ αὐτῦ, καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος νὰ καθίσῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Παξιάρχης καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτῶ, Ἀρχιερεῖς, καὶ Κληρικοὶ, καὶ μέσα εἰς τὴν μέσλω νὰ καθήσῃ ὁ Πάπας ὡς κεφαλή. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ-

το τȣ̃ Βασιλέως εἶναι, καὶ ὄχι τȣ̃ Πάπα. καὶ πολλȣ̀ς λόγȣς ἔκαμαν περὶ τȣ́τȣ. τότε διὰ νὰ εἰρηνεύσȣν, εἶπαν καὶ ἤφεραν τὰ πρακτικὰ τῶν Συνόδων, τὰ ὁποῖα ἐδιαλάμβαναν, πῶς ἐκάθετο ὁ Βασιλεὺς, ὁ Πάπας, ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ ἐπίλοιποι, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτά. τέλος δὲ ἐσυμφώνησαν, ὅτι τὸ ἕνα μέρος τȣ̃ Ναȣ̃ τὸ ἀριστερὸν ἐδόθη τȣ̃ Πάπα, καὶ τῶν Κληρικῶν αὐτȣ̃, καὶ τῶν Ἀρχόντων, τὸ δὲ ἄλλο μέρος τὸ δεξιὸν ἐδόθη τȣ̃ Βασιλέως, καὶ τȣ̃ Πατριάρχȣ, καὶ τῶν ἀλλονῶν ὁπȣ̃ ἦσαν μετ' αὐτῶν, καὶ ἔστησαν τȣ̀ς θρόνȣς αὐτῶν ἔτζη. τȣ̃ Πάπα τὸν θρόνον ἔβαλαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὁπȣ̃ ἐσυμφώνησαν τὸ ἀριστερὸν, κάτωθεν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ἕως ὀργύαις τέσσαρες, καὶ κάτωθεν ἀπὸ τὸν θρόνον τȣ̃ Πάπα ἕως μίαν ὀργύαν ἔστησαν τὸν θρόνον τῆς Ἀλαμανίας. ἐστέκετο δὲ εὔκαιρος, διότι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἦλθε, μόνον ὁ θρόνος εἶχε τὸ ὄνομα, καὶ ἦσαν γράμματα, καὶ ἔλεγαν, τȣ̃ Βασιλέως τῆς Ἀλαμανίας. συμὰ δὲ τȣ́τȣ τȣ̃ θρόνȣ ἐκάθησαν οἱ Καρδιναλέοι, καὶ ἀπ' αὐτȣνῶν οἱ Μητροπολῖται, καὶ Ἐπίσκοποι, τὸν ἀριθμὸν ἕως ἑκατὸν πενῆντα. Γερεῖς δὲ, Διάκονοι, καὶ Πρωτονοτάριοι ἦσαν ἀμέτρητοι. ἀπὸ τȣ́τȣς ἐκάθησαν οἱ Ἄρχοντες. ὁμοίως καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὸ δεξιὸν ἡτοίμασαν τȣ̃ Βασιλέως τὸν θρόνον μὲ κόκκινον χρυσοῦφαντον χάσδιον, καὶ καθεξῆς ἡτοίμασαν τȣ̀ς θρόνȣς τȣ̃ Πατριάρχȣ, τῶν Τοποτηρητῶν τῶν ἀλλονῶν Πατριαρχῶν, καὶ ἀλλονῶν Ἀρχιερέων, καὶ Κληρικῶν. καὶ διαπλέον βεβαίωσιν ἔκαμαν καὶ ὅρκον, καὶ τὴν μεγάλην τετράδην, καθὼς εἴπαμεν, ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς, ὀνομαζόμενος τȣ̃ Ἁγίȣ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίȣ, μέγας καὶ περιβόητος. ὡς ἦλθεν οὖν ὁ Πάπας, καὶ ἐκάθησε πρῶτος εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος εἰς τὸν θρόνον αὐτȣ̃, κατὰ τὴν συμφωνίαν ὁπȣ̃ εἶχαν. ἔπειτα ἐκάθησεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν δεξιὸν θρόνον, καὶ ὁ Δεσπότης καὶ ὁ ἀδελφὸς τȣ̃ Βασιλέως ἐκάθησεν, ὁ κὺρ Δημήτριος, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τȣ̃ Βασιλέως, ἕως τέσσαρες πιθαμαῖς. ἐκάθησε δὲ ὁ Πατριάρχης ἐπὶ θρόνȣ ὑψηλȣ̃, ἔπειτα οἱ ἕτεροι Πατριάρχαι. καὶ ἦσαν ἐτȣ̃τοι, ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Ἡρακλείας κύριος Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐντιμώτατος Πνευματικὸς κύριος Γρηγόριος τῆς Ἀντιοχείας, ὁ Ἐφέσȣ κύριος Μάρκος, καὶ ὁ Ῥȣσίας κὺρ Ἰσίδωρος, ὁ Μονεμβασίας κύριος Δοσίθεος, καὶ ὁ Σάρδεων κὺρ Διονύσιος. ἐκάθησεν ὁ χορὸς κατὰ τὴν τάξιν τῶν Μητροπολιτάδων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐτȣ̃τοι. ὁ Τραπεζȣ̃ντος κύριος Δωρόθεος, ὁ Καισαρείας, ὁ Κυζίκȣ καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Ἀγκύρας, Βησσαρίων ὁ Νικομηδείας, Μακάριος ὁ Λακεδαιμονίας καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Νικομηδείας, Μεθόδιος ὁ Τορνόβȣ καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τȣ̃ Ἐφέσȣ, Ἰγνάτιος ὁ Μιτυλήνης καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς Ἡδῆς, ὁ κύριος Δωρόθεος ὁ Ἀμασίας, Ἰωάσαφ ὁ Μολδοβλαχίας καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τȣ̃ Σεβαστίας, Δαμιανὸς ὁ Σταυροπόλεως, Ἡσαΐας ὁ Ῥόδȣ, Ναθαναὴλ ὁ Μελενίκȣ, Εὐστράτιος ὁ Ἀχελȣ̃, ὁ Σωφρόνιος, ἦτον καὶ ἀπὸ τὴν Βερροίαν ἕνας Μητροπολίτης καὶ ἕνας Ἐπίσκοπος. ἔπειτα ἐκάθησαν οἱ Σταυροφόροι, οἱ Ἄρχοντες, γύροθεν τȣ̃ Πατριάρχȣ, κάτωθεν δὲ οἱ Ἡγȣ́μενοι τῶν Ἁγιορίτων, καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοὶ ἅπαντες κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, προκαθημένȣ

νȣ καὶ τȣ̃ μακαριωτάτȣ Πάπα ἐν τῷ βορείῳ μέρει, ἤγȣν τῷ ζερβῷ, καθὼς εἴπαμεν. κάτωθεν ἀπὸ τὸν θρόνον τȣ́τȣ τȣ̃ βασιλέως τῆς Ἀλαμανίας, ὡς ἐγράψαμεν, ἐκάθησαν οἱ Καρδιναλέοι, ὅ,τε ἀνεψιὸς τȣ̃ Πάπα, ὁ Καμεράριος κύριος Κλημέντιος, ἔπειτα τȣ̃ Ἁγίȣ Μάρκȣ ὁ Ἰȣρδάνος, ὁ Σαβινέσης Ἐπίσκοπος, ὁ Καρδινάλης Οὐρσῖνος, ὁ τȣ̃ Ἁγίȣ Ἀγγέλȣ Ἰȣλιανὸς, ὁ τȣ̃ Ἁγίȣ Σταυρȣ̃, ὁ Πλακεντίας, ὁ Φυρμιανὸς, ὁ Πολυμενίας, ὁ Πονυέσης, Ἐπίσκοποίτε, καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, ἕως διακόσιοι, καὶ Ἡγȣ́μενοι, καὶ Ἀρχιμανδρῖται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ποιμένες Ἐκκλησιῶν. ὁ δὲ Πατριάρχης ἦτον ἀσθενὴς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ καθήσῃ, ὁμοίως καὶ ὁ Σάρδεων Μητροπολίτης. ἀμὴ ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλεν ἐπιτροπὴν αὐτȣ̃, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτήν. μέσα εἰς τὸν Ναὸν, εἰς τὴν μέσην τῶν δύο μερῶν τȣ̃ Κλήρȣ τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ Δυτικῶν, ὀμπρὸς εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, ἔστησαν θρόνον πολλὰ εὐμορφότατον, καὶ πολλὰ στολισμένον μὲ χρυσὸν βλατὶ, καὶ ἐκάθησεν ἀπάνω ὁ Μέγας Βασιλεὺς καὶ Δίκαιος Κριτὴς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησȣ̃ς Χριστὸς, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἤγȣν τὸ Ἅγιον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο τȣ̃ Ἁγίȣ Εὐαγγελίȣ ἦσαν αἱ δύο Κεφαλαὶ Πέτρȣ καὶ Παύλȣ, τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, καὶ λαμπάδες ἀναμμέναις πολλαῖς ἔμπροσθεν τȣ̃ Θείȣ Εὐαγγελίȣ, καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστολικῶν Κεφαλῶν. καὶ ἦτον νὰ εἰδῇ τινὰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ξένον θέαμα καὶ φρικτὸν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγίνη ὡσὰν Οὐρανὸς, καὶ ἐνθυμήθησαν ἐκεῖ ὁπȣ̃ λέγει, Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπασα, φωταγωγȣ̃σα τȣ̀ς πιστȣ̀ς, ἐν ᾧ ἑστῶτες κραυγάζομεν, τȣ̃τον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε. τȣ́τȣ οὖν γενομένȣ, ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἐνδυμένοι τὴν ἱερατικὴν στολὴν ὅλην, καθὼς ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἑπτὰ Συνόδȣς, ὁπȣ̃ δὲν ἐκάθησαν ποτὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, οὔτε ἄλλοι Γερωμένοι χωρὶς τὰς ἱερὰς στολὰς αὐτῶν. ὅμως ἐκάθησαν ὅλοι τῆς Δύσεως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γερεῖς ὅλοι, ἤγȣν οἱ Φράγγοι, ὁμοίως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἤγȣν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ὡσὰν ἐκάθησαν, ἔγινε μεγάλη σιωπὴ, καὶ τινὰς οὐδὲν ὡμίλειε, μόνον ἐκαθέζετο χωρὶς λόγȣ τινός. τότε ὁ Πάπας ἐσυκώθη ὀρθὸς, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Γερεῖς, καὶ ἐξεφώνησεν ὁ Πάπας, Εὐλογητὸς ὁ Θεός. τότε οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Γερεῖς, καὶ οἱ Διάκονοι, καὶ οἱ Ψάλται, κοσμικοὶ ἄνδρες, δοξολογίαν καὶ ὕμνον πρὸς τὸν Θεὸν ἔπεμπον καὶ δέησιν, ἵνα γένῃ ἡ ἕνωσις, καὶ παύσȣν τὰ σχίσματα. καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἡ Δοξολογία, ἐκάθησαν ὅλοι. τότε ὥρισαν, ὅτι εἰς τὸν ἄμβωνα ἀπάνω νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ ὑπόθεσις τῆς Συνόδȣ αὐτῆς. ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πάπας νὰ ἀναγνωσθῇ ἐγγράφως ἡ προτροπὴ τȣ̃ Πατριάρχȣ. καὶ ἔτζη ἐσυκώθη ὁ Ῥεφερενδάριος τȣ̃ Πατριάρχȣ, ὁ Διάκων, καὶ ἄρχισε καὶ ἐδιάβαζεν αὐτήν. Ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος, τȣ̃ Πατρὸς, καὶ τȣ̃ Υἱȣ̃, καὶ τȣ̃ Ἁγίȣ Πνεύματος, τὰ δύο μέρη τῶν Χριστιανῶν, τῶν τε Φραγγῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, τὴν σήμερον ὡμοφώνησαν ἀνακηρύξαι τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν καὶ Οἰκȣμενικὴν Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον Πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἤγȣν οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ὁ Γαλλιότα-

τος Βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως, Γωάννης ὁ Παλαιολόγος, καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος Πρίγκιπος, καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος Παξιάρχης κύριος Γωάσαφ, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, Σπαυροφόροι, καὶ Ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς, Γερεῖς, καὶ Διάκονοι, καὶ ὅλος ὁ Κλῆρος. ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Φραγγῶν ὅλης τῆς Δύσεως, τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης, ὅτε μακαριώτατος Πάπας, καὶ ὅλος ὁ Κλῆρος αὐτοῦ, ὁμολογοῦμεν καὶ σέργομεν ταύτην τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον νὰ γένῃ εἰς τὸ Κάστρον τῆς Φερράρας, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὴν μέσην τοῦ αὐτοῦ Κάστρου. καὶ κηρύττομεν καὶ δίδομεν διορίαν ἀπὸ τὴν σήμερον, χίλιοι τετρακόσιοι ἑβδομήκοντα ὀκτὼ χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, Ἀπριλλίου εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ὁμοίως Μαΐας ἕξ εἰς ὅλους τοὺς τόπους, καὶ εἰς ὅλα τὰ Ῥήγατα τῆς Χριστιανῶν, ὅπως νὰ ἔλθουν ὅλοι, καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ Κοσμίου τῆς βασιλείας καὶ τῆς Ῥώμης καὶ πασῶν τῆς Χριστιανῶν, ὅποιος βέλεται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν διορισμένον καιρόν. καὶ ὅποιος καταφρονέσῃ καὶ ἀθετήσῃ τὴν ἁγίαν αὐτὴν Σύνοδον, καὶ δὲν ἔλθῃ ἕως εἰς τὸν διορισμένον καιρόν, νὰ εἶναι ὅπου κανόνα ἀφορισμένος, ἐὰν δὲν σέργῃ ὅσα κάμῃ τότε ἡ Σύνοδος. καὶ εἰ μὴ εἶναι ἄνθρωπος ὑψηλός, ἢ Ῥήγας, ἢ Δοῦκας, ἢ Σοφὸς, ἢ τῆς Ἐκκλησίας Ὀφφικιάλιος, λέγομεν νὰ στείλῃ τοῦ ὁμολογίαν του, ἢ Τοποτηρητοῦ αὐτοῦ, ἂν δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ σέργῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅσα κάμῃ ἡ ἁγία αὕτη Σύνοδος. εἰ δὲ ἀθετήσῃ, καθὼς εἴπαμεν, νὰ εἶναι εἰς τὸν κανόνα τοῦ ἀφορισμοῦ. καὶ ὡσὰν ἀναγνώσθη τοῦτο, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ τὸ δεκρέτον τοῦ μακαριωτάτου Πάπα, ἀπαίω εἰς τὸν ἄμβωνα. καὶ ἔτζι ἔκλεξαν οἱ Φράγγοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γραδενίσης, ἔκλεξαν δὲ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῆς τὸν Μητροπολίτου Μιτυλήνης Δωρόθεον. τοῦτος ἐρώτησαν νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν ἄμβωνα νὰ ἀναγνώσουν Ῥωμαΐκα καὶ Φράγγικα τοῦ ἀνακήρυξιν τῆς Συνόδου, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτοῦ Φράγγικα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γραδενίσης, ὅπου ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Φραγγῶν, ὁ δὲ Μητροπολίτης Μιτυλήνης ἀνέγνωσεν αὐτὴν Ῥωμαΐκα, ὅπου ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ῥωμαίων. ἔλεγε δὲ ὅπως.

Ἀνακήρυξις τοῦ Πάπα Εὐγενίου περὶ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου

Εὐγένιος Ἐπίσκοπος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὑποθέσιν τῆς παρούσης ὑποθέσεως γράφω νὰ σέκεται πάντοτε. μεγάλως τὸν Παντοδύναμον Θεὸν κάμνει χρεία καὶ ἀλήθειαν νὰ δυχασισήσωμεν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς οἰκτιρμῶν αὐτοῦ δὲν ἐλησμόνησε τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ νὰ τὴν αὐξαίνῃ εἰς πρόκοπαῖς καὶ χάειπες, καλὰ καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὴν πολὺς καὶ μεγάλος χειμῶνας καὶ κύματα φοβερὰ, ἤγουν πειρασμοί· καὶ ἀμὴ ὅσον ἦσαν μεγάλα τὰ πάθη, ἐπῆρσε καὶ πρεῖ αὐτὴν ἀβλαβῆ. καὶ ἔσωπας νὰ εἶναι σύγχυσις καὶ σκάνδαλα πρὸ πολλοῦ, καὶ ἀφ' τινῶν, ἐσιωάχθημεν αἱ δύο Ἐκκλησίαι, Θεοῦ ὁδηγοῦντος, νὰ σώσωμεν, νὰ γένῃ σμίξις εἰς τὴν μέσην ἡμῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔργον θεῖον. λοιπὸν ὁ ποθεινότατος ἡμῶν Υἱὸς καὶ πνεῦμα, Γωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων, σωτῆρ Θεοσεβέστατος Ἀδελφὸς ἡμῶν Γωάσαφ, τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Παξιάρχη, καὶ τοῖς ὁπλοίποις

τοῦ

τοῦ Παξιαρχικῶν θρόνων Τοποτηρητοῦ, ὁμοίως καὶ οἱ ὁπλοίποι Ἀρχιερεῖς, Κληρικοί τε, καὶ Ἄρχοντες, ὅτι ἦλθαν εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ ἀπερασμοῦ Φλωρεντίας μιὰς εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ σμίξουν μεθ' ἡμῶν νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος. καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ γένῃ ἐκεῖ δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶπεν εἰς τὴν Φερράραν. καὶ ἔτζι ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἀνήφεραν τὴν ὑποθέσιν, καὶ ἐστέρξαμεν καὶ ἡμεῖς τοῦτο, ἐδῶ εἰς τὴν Φερράραν νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος, καὶ ἐβεβαιώσαμεν τὴν ζήτησιν τοῦ Βασιλέως. ἐγράψαμεν εἰς τὰς Ῥήγαδες, καὶ εἰς τὰς Δούκιδες, καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας Ἄρχοντας, ὅπως νὰ σωναχθοῦν νὰ ἔλθουν, καὶ ἔτζι ἐγένετο συμφωνητικῶς χωρὶς τινὸς φιλονεικίας καὶ σκανδάλου, ἀμὴ μὲ πάσης ἀγάπης τὴν ἱερὰν ταύτην συνόδου ὑπεχειρήθημεν, Θεοῦ ὁδηγοῦντος, διὰ νὰ σωθοῦν αἱ Ἐκκλησίαι. καὶ ἐλπίζομεν εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν, νὰ ὁδηγήσῃ καὶ νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς εἰς τοῦτο, νὰ γένῃ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη, διὰ νὰ δοξάζεται αὐτὸς ὁ ἐν ἀρχῇ Θεός. ἐδόθη Ἀπριλλίου εἰς τὰς ἐννέα, χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως χίλιοι τετρακόσιοι ἑβδομήκοντα ὀκτώ.

Καὶ ὡσὰν ἀνέγνωσαν ταῦτα τὰ ἄνωθεν, καὶ ἄλλας γραφὰς, ἐσυκώθη σύας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Φραγγῶν, καὶ ἠρώτησε τοὺς Καρδιναλέους, καὶ τοὺς Κληρικοὺς, καὶ Ἀρχιερεῖς, λέγων πρὸς τοὺς Φράγγους. στέργετε ταῦτα ὅπου ἐγράφθησαν, καὶ ἀνεγνώσθησαν τὴν σήμερον ἔμπροσθεν σας; καὶ τότε ὅλοι μιᾷ φωνῇ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν, στέργομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, καὶ ἔγραψαν τὴν ὁμολογίαν τῆς δύο μερῶν, καὶ ἐκηρύχθη ἡ Σύνοδος. ὡσὰν ἔγινε τοῦτο, ἐκάθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ τότε ἐσυκώθησαν καὶ ἄρχησαν Δοξολογίαν καὶ Τρισάγιον ἀναφέρειν τῷ Θεῷ. χαρομοῦν δὲ τοῦ Τρισαγίου καὶ τῆς Δοξολογίας, ἔκαμαν τελείαν ἀπόλυσιν. λοιπὸν ποῖος δύναται νὰ διηγηθῇ, καὶ νὰ ἐξηγηθῇ καταλεπτῶς μέρος τῆς τάξεως τῆς Παξιαρχῶν; τὰς ἰσοτιμίας τῆς Βασιλέων τοῦ δεξιοῦ μέρους; τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν εὐμορφίαν τάξιν πῶς ἐκαθέζοντων οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Γερεῖς, φορεμένοι μὲ τὰς ἀρχιερατικὰς, καὶ ἱερατικὰς αὐτῆς λαμπρότητας ὅπου εἶχαν, καὶ τάξιν εἰς τὰς καθέδρας αὐτῆς, καὶ ἀναβάθρας, καὶ ὑποπόδια; τὸ πλῆθος τῆς Κληρικῶν; τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἀρχόντων καὶ τὴν καπάσασιν, καὶ ἁπλῶς ὅλον τὸ σωνέδριον, τὸ πολὺ πλῆθος ὅλον; ὅμως ἐσυκώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγε καθ' σύας εἰς τὸ ὑπάντιον αὐτοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασεν ἡ Ἑορτὴ τοῦ Πάσχα τῆς Λαμπρᾶς, καὶ ἐπέρασαν ἡμέραι, ἡ Ἐκκλησία τῆς Φραγγῶν ἐζήτει παντοτρόπως τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ δὲν ἀφήσουν νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς εὔκαιρα, ἀμὴ νὰ ὑπαγήσουν νὰ ἐξετάζουν τὰ δόγματα καὶ τὰς διαφοράς, ὅπου ἔχουν ἀνάμεσόν τους. ἐπέρασε δὲ καιρὸς πολὺς, καὶ διὰ νὰ κάμῃ θεραπείαν νὰ τοὺς ἀναπαύσῃ, ὥστε νὰ ἐξετάσουν τὴν ὑποθέσιν μὲ τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς, ὅπου τὸ λέγουν οἱ Φράγγοι Πυργατώριον, καὶ μὲ τὴν Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μὲ τὸ Ἄζυμα, καὶ μὲ ἄλλων ζητημάτων, καὶ ὡς ἔγινεν εἰς τοῦτο διάφορα, ἔκαμαν ἀνάμεσόν τους ἐκλογὴν Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι, νὰ ἐκλέξουν Ἐπισήμους Ἄνδρας καὶ Σοφοὺς,

Ἐξέτασες ὅπου ἔγιναν εἰς τὴν Σύνοδον.

νὰ

νὰ διαλέγωνται. καὶ ἔκλεξαν οἱ Φράγγοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῶν, Καρδιναλέους δύο, Μητροπολιτάδες δύο, Ἐπισκόπους δύο, Γερομονάχους δύο, Ἀββάδες δύο, καὶ Νοταρίους δύο. ἔκλεξαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῶν πρώτων Ἀρχιερέων δύο, καὶ ἀπὸ τοὺς δευτέρους δύο, καὶ ἀπὸ τοὺς κάτω τοὺς ὑστέρους δύο, καὶ Ἡγουμένους δύο, καὶ Σταυροφόρους δύο, καὶ Νοταρίους δύο, καὶ ἀπεκατέστησαν τούτους νὰ διαλέγωνται. καὶ ἔτζη ἐπήγεναν πᾶσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ ἐδιαλέγουνταν.

Καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ Ἰουνίου ἐκάθισε μερικῶς ἡ Σύνοδος, καὶ ἄρχησαν οἱ Φράγγοι, καὶ εἶπαν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πολλὰ τινὰ ζητήματα. ὅμως ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου κύριος Μάρκος, καὶ εἶπεν, ὅτι νὰ τοὺς τὰ δώσουν ἐγγράφως τὰ διδάγματα αὐτῶν καὶ κεφάλαια, νὰ τοὺς ἀποκριθοῦν εἰς κάθε κεφάλαιον. καὶ ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Φράγγοι, ἔλαβαν μεγάλην χαρὰν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ ἔτζη ἐσυκώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἔγραψαν κεφαλαιωδῶς τὰ ζητήματα αὐτῶν οἱ Φράγγοι.

Καὶ εἰς τὰς δεκατέσσερας τοῦ αὐτοῦ Μηνὸς ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος, καὶ ἐσφάλισαν τὰς πόρτας τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ μὴ συγχύζωνται ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ Λαοῦ. ὅμως εἰς τὰ κεφάλαια ἐκεῖνα τῶν Φραγγῶν ἀπεκρίθη ὁ Βησσαρίων ὁ Νικαίας Μητροπολίτης, καὶ ὡμίλειε, καὶ ἐγγράφως ἔλεγε καὶ ἑρμήνευε τὸ καθ' ἓν κεφάλαιον. ἐν ἀρχῇ εἶπαν διὰ τὸ Πουργατόριον οἱ Φράγγοι, ἤγουν περὶ τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς, καὶ ὅτι εἶναι πῦρ καθαρτήριον, δηλονότι εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον καθαρίζονται τῶν ἁμαρτωλῶν αἱ ψυχαὶ διὰ τοῦ πυρός. εἰς τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ Βησσαρίων, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἁμαρτωλῶν ὑπαγένουν ἐν τόπῳ σκοτεινῷ, ἐν τόπῳ λυπηρῷ, καὶ κολάζονται ὑστερούμενοι τοῦ Θείου Φωτὸς, διὰ δὲ τῶν δεήσεων καὶ λειτουργιῶν παρὰ τῶν Γερέων, καὶ ἐλεημοσυνῶν, ἀποκαθαίρονται, ἤγουν λυτρώνονται τοῦ τόπου ἐκείνου τοῦ σκοτεινοῦ καὶ τῆς θλίψεως, καὶ ἀπολοῦνται καὶ ὑπαγένουν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀμὴ ὄχι ὅτι καθαίρονται διὰ τοῦ πυρὸς, οὐδὲ ἐνέργειαν πυρὸς ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς, καθὼς τὸ λέγετε ἐσεῖς. ἡμεῖς δὲ τοῦτο λέγομεν, ὡς ἄνωθεν, ὅτι ἡ προσευχὴ, καὶ ἡ δέησις, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη λυτρώνουν τὰς ψυχὰς τῶν ἁμαρτωλῶν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Κολάσεως. καὶ ἔτζη ἀπεκρίθη δεύτερον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ τοῦ Ἀζύμου, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα ζητήματα. ἀκούσαντες δὲ οἱ Φράγγοι τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Βησσαρίωνος Νικαίας, ἐν τῷ ἅμα ἀπολογήθησαν, καὶ πολλὰ ὡμίλησαν ἀναμέσον αὐτῶν. καὶ ἔπαυσεν ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγεν ὁ καθ' ἕνας εἰς τὸ σπῆτι αὐτοῦ.

Καὶ εἰς τὰς δεκάξη τοῦ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ τετράδι, ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπῆγαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἐπίλοιποι, δηλονότι οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς τὸ παλάτι τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἐπῆγε καὶ ὁ Βασιλεὺς καβαλάρης, καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ θρόνου ὅ,τε Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἐκεῖ ἐσυμβουλεύθησαν, καὶ ὡμίλησαν πολλὰ, ἀπὸ τὸ πουρνὸν ἕως ἕξη ὥρας τῆς ἡμέρας. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπῆρε τὰς γνώμας τῶν Ἀρχιερέων, καὶ Κληρικῶν, λέγω τῶν Ῥω-

μαίων,

μαίων, ἐγγράφως. καὶ ὥρισε νὰ συναχθοῦν τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν αὔριον, ἤγουν εἰς τὰς δέκα ἑπτὰ τοῦ αὐτοῦ Μηνός. καὶ ἔτζη ἐσυνάχθησαν καὶ τὰ δύο μέρη, καὶ ὡμίλουν περὶ τούτων τῶν ζητημάτων, ἀμὴ κυρίως δὲν ὡμίλουν νὰ προσφέρουν τὰ ῥητὰ τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Διδασκάλων, διότι ἐκαρτέρουν τοὺς Ἀποκρισιαρίους, ὁποῦ εἶχαν διορίαν εἰς τέσσαρας Μηνὰς νὰ ἔλθουν οἱ Ῥηγάδες, οἱ Δούκιδες, οἱ Κόντιδες, καὶ οἱ μεγάλοι Ἄρχοντες εἰς τὴν Σύνοδον. καὶ ἐπέρασεν ἡ διορία τῶν τεσσάρων Μηνῶν, καὶ τινὰς δὲν ἦλθε. καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πολλὰ ἐλυποῦνταν, ὁποῦ ἐπέρνα ὁ καιρὸς, καὶ δὲν ἐγίνετο τέλος. καὶ τὴν περισσότερην λύπην ὁποῦ εἶχαν καὶ τὸ κακὸν, ὅτι ἔπιασεν ἐκεῖ τὸ θανατικὸν, καὶ ἄλλοι θάνατοι αἰφνίδιοι, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς οἱ Ἀρχιερεῖς ἔγιναν ὡσὰν ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν τοὺς φοβούμενοι τὸν θάνατον, καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι ὁ Σάρδεων Μητροπολίτης ἠσθένησε, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς. ἐβοήθησεν ὁ Θεὸς ὅμως καὶ ἄλλος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν δὲν ἀπέθανε, μόνον αὐτὸς. ὅθεν ὡσὰν δὲν ἦλθαν ἐκεῖνοι οἱ Ἀφέντες οἱ Ῥηγάδες καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐλυποῦνταν, τότε εἶπεν ὁ Πάπας πρὸς αὐτούς. ὦ ἀδελφοὶ, τί λυπᾶσθε; ὅπου ἐγὼ εἶμαι μετὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἐκεῖ εἶναι ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Χριστιανῶν, καὶ μάλιστα ὁποῦ εἶναι ἐδῶ οἱ Τοποτηρηταὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, καὶ οἱ ἐδικοί σας Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ ἡμέτεροι Καρδιναλέοι, καὶ ἡ Σύνοδος εἶναι τελειωμένη. λοιπὸν κάμνει χρεία νὰ ἀρχήσωμεν αὔριον νὰ διαλεγώμεσθεν, φέρνοντας καὶ μαρτυρίαις τῶν Διδασκάλων. ἦτον δὲ τότε εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Ὀκτωβρίου, Ἰνδικτιῶνος δευτέρας, ἡμέρᾳ τετάρτῃ. καὶ ἄρχησαν νὰ διαλέγεται ἡ Σύνοδος. καὶ δὲν ἐκάθησαν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, καθὼς ἐδιελαλήθη ὅτι νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος, ἀμὴ ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Παλάτι αὐτοῦ τοῦ Πάπα. ὅτι ὁ Πάπας ἦτον ἀσθενὴς ἀπὸ τὴν ποδαλγίαν, καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους δὲν ἠμπόρειε νὰ πηγένῃ εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, ὅπου ἦσαν οἱ θρόνοι τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῆς Συνόδου, καὶ τοῦ Βασιλέως. ἀμὴ, ἔστωντας, ὡς εἴπαμεν, ὅτι ἤθελε νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος ἐκεῖ εἰς τὸ Παλάτι, ἔστησαν πάλαι τοὺς θρόνους, καθὼς ἦσαν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν. καὶ τὸ ζερβὸν μέρος ἔδωκαν τοῦ Πάπα, καὶ ἔστησαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀλαμανίας, καὶ ἀπέκει τὰ σκαμνία τῶν Καρδιναλέων καὶ Κληρικῶν, καὶ τὸ δεξιὸν μέρος ἐδόθη τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου. καὶ ἔτζη ἐκάθησεν ὁ Πάπας ἐπὶ θρόνου, καὶ οἱ Καρδιναλέοι, καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ οἱ Ἡγούμενοι, ὅλοι κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. ἐπάνωθεν δὲ τοῦ θρόνου τοῦ Πάπα ἐκαθέζουνταν οἱ Πρωτονοτάριοι καὶ οἱ Πριμικήριοι καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί. καὶ δὲν ἐκάθουνταν εἰσὲ σκαμνία, μόνον εἰς τὸ πάτωμα, ὁποῦ τὸ εἶχαν στολισμένον μὲ χαλία, ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα, καὶ εἰς τὰ ὑποπόδια αὐτοῦ. καὶ ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τῆς Ἀλαμανίας ἐκάθουνταν Καβαλιέροι, Μαρκέζοι, Δούκιδες, καὶ Κόντιδες ὁποῦ ἦσαν ἀπ' ἀρχῆς, ἀμὴ ἄλλοι ὁποῦ εὑρίσκουνταν εἰς τόπους μακροὺς δὲν ἦλθαν. εἰς δὲ τὸ δεξιὸν μέρος ἐκάθησεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ὁ Πατριάρ-

χης κάτωθεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἕως πιθαμαῖς τέσσαρες, εἰς ὀλίγον μικρότερον θρόνον ἀπὸ τὸν Πάπαν. καὶ ὁ θρόνος τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πάπα ἀντίκρυς. καὶ ὁ θρόνος τοῦ Πατριάρχου. ὁποῦ ἦτον ὀλίγον μικρότερος ἀπὸ τοῦ Πάπα, ἦτον ἐστολισμένος καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ τοῦ Πάπα μὲ κόκκινον ἐνδυμένος. ἔπειτα ἐκάθησαν οἱ Τοποτηρηταὶ τῶν Πατριαρχῶν εἰς τοὺς θρόνους αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Μητροπολῖται, καὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν. ἔπειτα οἱ Ἡγούμενοι εἰς ἕνα σκάμνον. καὶ εἰς ἄλλον σκάμνον, πλησίον ἐκεῖ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐκ πλαγίων, ἐκάθησαν οἱ Σταυροφόροι καὶ μετ' αὐτῶν ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν Ἀρχόντων. καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὸν Βασιλέα πρὸς τὸ σκευοφυλάκιον ἐκάθησαν εἰς σκάμνον, καὶ οὐχὶ εἰς θρόνον, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως κύριος Δημήτριος, μήτε οἱ Ἄρχοντες ἐκάθησαν εἰς σκάμνον, ἀμὴ εἰς τὸ πάτωμα, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ἐπίτροποι τῶν Ἀφεντῶν τῆς Ἀνατολῆς. μέσα δὲ εἰς τὴν μέσην τοῦ Ναοῦ, πρὸς τὸ Θυσιαστήριον, ἐκάθησαν οἱ ἕξη τῶν Ῥωμαίων, ὁποῦ τοὺς ἔκλεξαν νὰ διαλέγωνται μὲ τοὺς Φράγγους, καὶ ἀντίκρυτα τούτων ἐκάθησαν οἱ ἄλλοι ἕξη, ὁποῦ τοὺς ἔκλεξαν οἱ Φράγγοι νὰ διαλέγωνται μὲ τοὺς Ῥωμαίους. ἀπάνω δὲ εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ἦτον τὸ Ἱερὸν καὶ Θεῖον Εὐαγγέλιον. ἦτον καὶ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἡ Ἁγία Κεφαλὴ τοῦ Θείου Ἀποστόλου Πέτρου, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ Θείου Παύλου, τῶν Κορυφαίων, μετὰ λαμπάδων πολλῶν ἀναμμένων. γύροθεν ἦσαν δὲ καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τοὺς ἔκλεξαν οἱ Ῥωμαῖοι, δηλονότι, ὅ, τε Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Ῥωμαίων. πρῶτος ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου κύριος Μάρκος, ὁ Ῥωσίας κύριος Ἰσίδωρος, ὁ Νικαίας κύριος Βησσαρίων, ὁ μέγας Σκευοφύλαξ Ξανθόπουλος, ὁ λεγόμενος Σιδεροφᾶς, ὁ μέγας χαρτοφύλαξ ὁ Βαλσαμὼν, καὶ ὁ κύριος Γεώργιος ὁ Γεμιστός. καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἔκλεξεν ὁ Πάπας καὶ οἱ Καρδιναλέοι, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Φραγγῶν, ἦσαν ἐτοῦτοι. Καρδιναλέοι δύο, ὁ τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου Ἰουλιανὸς, καὶ ὁ Φιρμιανὸς. Ἀρχιεπίσκοποι δύο, ὁ Ῥόδου Ἀνδρέας, καὶ ὁ Φορολιβιένσης Ἐπίσκοπος, καὶ δύο διδάσκαλοι τῆς Θεολογίας, Ἱερομόναχοι ἄνδρες σοφοί. καὶ ὡσὰν ἐκάθησαν ἐτοῦτα τὰ δύο μέρη ἀντίκρυτα, δηλονότι οἱ ἐκλελεγμένοι, ἐσυκώθη ὁ Νικαίας Βησσαρίων ὀρθὸς, καὶ εἶχε δεμένα τὰ χέριά του μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ τιμῆς, καὶ ἔλαβε θέλημα ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἀπὸ τὸν Πάπαν καὶ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἄρχησε καὶ ἔκαμεν ἐγκώμιον εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὸν Πάπαν, καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ εἰς ὅλην τὴν Σύνοδον. καὶ ἀκούσαντες τοῦτο ἐκεῖνοι ὁποῦ εὑρίσκοντο εἰς τὴν Σύνοδον, ἐθαύμασαν πολλὰ εἰς τὴν σοφίαν καὶ λογιότητα τοῦ Νικαίας Βησσαρίωνος. ἀλλὰ ὅταν ἄρχησε τὴν εὐχὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, εἰς κάθε πρόσωπον, ἤτοι εἰς τὸν Πατέρα, εἰς τὸν Υἱὸν, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἐν ὑστέροις ὁμοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπερισθαύμασαν ὅλοι, καὶ ἔρρηξαν καὶ τὸ δάκρυον καὶ ἔβρεχαν μεγάλως. καὶ ἀφ' οὗ ἄρχησεν ὁ Νικαίας τὰ ἐγκώμια, ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα καὶ ἦλθεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ὁ Ἥλιος ἐβασίλευσε, καὶ ἡ Σύνοδος ἐλύθη, καὶ ἔστησαν ὅτι τὸ Σάββατον πάλιν νὰ ἔλθουν.

Καὶ

Καὶ ὡσὰν ἦλθε τὸ Σάββατον, ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Παλατίου τοῦ Πάπα. καὶ ὁ Ῥόδου Ἀνδρέας ἐμιμήθη τὸν Νικαίας Βησσαρίωνα εἰς τὰ ἐγκώμια ὁποῦ ἔκαμε, καὶ ἄρχησε καὶ αὐτὸς καὶ ἔκαμεν ἐγκώμια πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πάπαν, καὶ πρὸς τὸν Εὐσεβέστατον Βασιλέα, καὶ πρὸς τὸν Ἁγιώτατον Πατριάρχην, καὶ πρὸς ὅλην τὴν Σύνοδον. καὶ ἔλεγε τὰ ἐγκώμια ὅλα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως οὗ καὶ ἐγένετο ἑσπέρα. καὶ ἔτζη ἐλύθη ἡ Σύνοδος. καὶ ἔδωκαν λόγον, καὶ ἐδιαλάλησαν περὶ τῆς Συνόδου, ὅτι τὴν ἐρχομένην τρίτην πάλιν νὰ συναχθῇ ἡ Σύνοδος.

Καὶ ἔτζη ἐσυνάχθησαν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς τρίτης, εἰς τὰς δεκατέσσαρας τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνὸς, εἰς τὸν αὐτὸν Ναὸν τοῦ Παλατίου τοῦ Πάπα. καὶ ἐκάθησε καθ' ἕνας κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ, φορῶντας καὶ τὰς ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερὰς αὐτῶν στολὰς, καὶ τότε ἄρχησεν ὁ Ἐφέσου καὶ εἶπεν.

Ἐπειδὴ ἤλθαμεν καὶ ἐσυνάχθημεν εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, καὶ ἔχομεν σπουδὴν καὶ προθυμίαν εἰς τὸ θεῖον ἔργον τῆς ἀγάπης, διὰ νὰ ἑνωθῶμεν αἱ δύο Ἐκκλησίαι νὰ γένῃ ἕνα, κάμνει χρεία ἡ ἀγάπη μας νὰ εἶναι καθαρὰ ἐδὼ, ὁποῦ θέλομεν νὰ διαλεγόμεσθεν διὰ ὅλα τὰ ζητήματα, ὁποῦ ἔχομεν νὰ εἰδοῦμεν, ὁποῦ ζητεῖτε ἐσεῖς οἱ Φράγγοι. καὶ ἂν τύχῃ καὶ εἰπῇ τινὰς ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς ἡμῶν λόγον σκληρὸν, νὰ μὴ δὲν γένῃ σύγχυσις οὐδὲ σκάνδαλον, ἀμὴ εἰρηνικῶς νὰ δέχεσθε τοὺς λόγους ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς εἰρηνικῶς νὰ δεχώμεσθεν τοὺς λόγους ὑμῶν. ἀπεκρίθη δὲ τοῦ Ἐφέσου ὁ Φράγγος, ὁ Ἀνδρέας ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Ῥόδου, καὶ εἶπεν. ὅτι καὶ ἡμεῖς ταύτην τὴν ἀγάπην παρακαλοῦμεν νὰ τὴν ἔχωμεν, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Χριστός. καὶ ὅποιος ἔχει τὴν ἀγάπην καθαρὰν μετ' αὐτοῦ, ἔχει αὐτὸν τὸν Χριστὸν, ὁποῦ εἶπεν, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀλήθεια ἐγὼ εἰμί. καὶ ἂν γένῃ, ὡς εἶπες, λόγος σκληρὸς εἰς τὴν μέσην μας, θέλομεν τὸν λογιάσει αὐτὶ οὐδενός. μόνον τοῦτο σᾶς παρακαλοῦμεν, ὅτι εἰς τὰ ἐρωτήματα ὁποῦ θέλομεν σᾶς ἐρωτᾷ, νὰ μᾶς κάμνετε τὰς ἀποκρίσεις τελείας καὶ καθαρὰς εἰς σὲ καθ' ἕνα. καὶ μὴ δὲν βάλλετε ἄλλας ἐξ ἄλλων λέξεις καὶ λόγους ἀσαφεῖς, ὁποῦ νὰ μηδὲν ἔχουν σαφηνισμόν. ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἐφέσου πρὸς τὸν αὐτὸν Φρὰ Ἀνδρέαν, καὶ εἶπεν. ἡμεῖς θέλομεν συμβουλευθῇ μετὰ τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ θέλομεν ἀποκριθῇ εἰς τὴν Σύνοδον, καθὼς εἶπες, κεφαλαιωδῶς. καὶ οὕτως ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ πάλιν, Ὀκτωβρίου δεκαπέντε, ἡμέρᾳ τετράδι, ἐσυνάχθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐκάθησαν, καὶ πολλὰ εἶπαν, καὶ ἐδιαλέχθησαν. καὶ οὔτε τὸ ἕνα μέρος οὔτε τὸ ἄλλο νὰ στήσουν τὰς ὑποθέσεις ἐπέφηναν, ἢ ὡμοφώνουν. καὶ ἔστησαν ὅτι νὰ ἀναγνωσθοῦν οἱ ὅροι τῶν πρώτων Συνόδων. καὶ οὕτως ἔστερξαν, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος. διότι ὅλη ἡ ὑπόθεσις ὁποῦ εἶχαν ἡ μεγάλη, ὁποῦ ἄρχησαν, ἦτον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔτζη ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ πάλιν, Ὀκτωβρίου δέκα ἕξη, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ἔγινεν ἡ συνά-

ξις τῆς Συνόδου καὶ ἐκάθησαν. τότε ἄρχησεν ὁ Ἐφέσου καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πάπαν καὶ πρὸς ὅλην τὴν Σύνοδον, ὅτι νὰ ἀναγνωσθοῦν οἱ ὅροι τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν συνήθειαν. μάλιστα δὲ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Συνόδου, ὁποῦ εἶναι θεμέλιον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως, διὰ νὰ γένῃ φανερὸν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀπόφασις αὐτῶν τῶν Συνόδων, διὰ τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν εὐλάβειαν, ὁποῦ εἶχαν διὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν καὶ Πίστιν, καὶ διὰ νὰ λάβωμεν τὰς εὐχὰς τῶν Θείων Πατέρων ἐκείνων εἰς τὸ παρὸν ἔργον, ὁποῦ ἐσυνάχθημεν, εἰς τὸ ἑνωθῆναι καὶ εἰρηνεῦσαι. καὶ ἐφέραμεν τὰ βιβλία τῶν δύο Συνόδων, τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας, καὶ ἂν ὁρίζετε, ἂς ἀναγνωσθοῦν. τότε ἀπεκρίθη ὁ Καρδινάλιος Ἰουλιανὸς, καὶ εἶπε. Πατέρες Αἰδεσιμώτατοι, ἀπὸ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα, καὶ τῶν εὐλαβεστάτων Πατέρων τούτων λέγω, ὅτι δίκαιον εἶναι νὰ φυλάξωμεν τὰς ἡμετέρας συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἐσυμφωνήσαμεν εἰς τὰς ἀπερασμένας Συνόδους, ὁποῦ ἔκαμε τὴν ὁμιλίαν ὁ Ἐφέσου Μητροπολίτης κύριος Μάρκος, καὶ ἡτοιμάσθη τῆς Ῥόδου ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, καθὼς ὑποσχέθη εἰς τὴν Σύνοδον, ὅμως κάμετε ὡσὰν ὁρίζετε, ἂν εἶναι νὰ ἀποκριθῇ. εἰδὲ καὶ θέλετε νὰ ἀναγνωσθοῦν οἱ ὅροι, ἂς ἀναγνωσθοῦν εἰς δικαίωμα ἐδικόν σας καὶ σύστασιν, οὐχὶ δὲ ὡς ἀπὸ τῆς κοινότητος, ἢ ἐδικῆς μας θελήσεως τῶν Φραγγῶν. ὁ δὲ Ἐφέσου κύριος Μάρκος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε, νὰ ἀναγνωσθοῦν οἱ ὅροι, καὶ ὄχι ὅλοι σωστοὶ διὰ τὸ μάκρος, ἀλλὰ μερτικὸν ἀπ' αὐτοὺς, τὰ πλέον ἀναγκαῖα, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν χρειαζόμενα. καὶ ἀνεγνώσθη τὸ Σύμβολον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσε καὶ ἡ δεύτερη Σύνοδος, καὶ ἡ τρίτη. καὶ ὡσὰν ἀνεγνώσθη τοῦτο τὸ Ἅγιον Σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἤγουν, τὸ Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν. ἡ γὰρ παροῦσα ὀγδόη Σύνοδος ὥρισεν, ἀλλέως νὰ μὴ δὲν πιστεύωμεν, μόνον καθὼς ὥρισεν αὐτὴ ἡ Ἁγία Σύνοδος τῆς ἐν Νικαίᾳ. εἰδὲ ὅσοι τολμήσουν νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ πιστεύουν ἔξω ἀπὸ τοῦτα, εἰ μὲν εἶναι καὶ Ἀρχιερεῖς, νὰ καθήρωνται καὶ νὰ διώχνωνται ἀπὸ τὸν θρόνον, εἰδὲ εἶναι Κληρικοὶ, νὰ καθήρωνται καὶ τῆς Ἱερωσύνης καὶ τοῦ Κλήρου, εἰδὲ καὶ εἶναι Λαϊκοὶ, νὰ ἀναθεματίζωνται. τότε ἄρχησαν ἕνα μέρος καὶ ἄλλο, καὶ ἔλεγαν πολλὰ περὶ τῶς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. οἱ μὲν Φράγγοι ἔλεγαν, ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔλεγαν, ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνου, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Υἱοῦ. καὶ ἔκαμναν ὁμιλίας καὶ ἀπόκρισες οἱ ἐκλελεγμένοι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων, καὶ οἱ ἐκλελεγμένοι ἀπὸ τῶν Φραγγῶν διδάσκαλοι, καὶ ἔφερναν καὶ μάρτυρας εἰς τὴν μέσην. ἀρχὴ ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ὁποῦ τὴν ἔγραψε πρὸς Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ὅταν ἤθελε νὰ γένῃ ἡ τρίτη Σύνοδος, καὶ ἔλεγεν ἡ ἀρχὴ, Εὐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. τότε ἔλεγε, καὶ ἐβεβαίωνε τὸ τῆς Πίστεως ἡμῶν Σύμβολον. ὁποῦ ἔγινε παρὰ τῶν Θείων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων. καὶ ἔλεγεν, ὅτι προστάσσω εἰς πάντας, νὰ μὴν εὐγῆτε, ἢ

νὰ παρασαλεύσετε καμίαν συλλαβὴν, ἢ λέξιν ἀπὸ ἐκείνου, μόνον νὰ ἐνθυμᾶσθε ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει, μὴ σαλεύετε ὅρια αἰώνια, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν οἱ πατέρες σας, ὅτι δὲν ὡμιλοῦσαν ἐκεῖνοι, ἀμὴ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, καὶ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον δὲν εἶναι ἔξω, ἤγουν ξένον ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ. καὶ ὡσὰν ἀνεγνώσθη τοῦτο, εἶπαν ὁ Ἐφέσου. ἀκούσετε, Πατέρες, τοῦ θείου Κυρίλλου τί λέγει, ὅτι οὔτε συλλαβὴν, οὔτε λέξιν νὰ παρασαλεύσῃ τινὰς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Συμβόλου τῆς πρώτης Συνόδου, ἀλλ' οὔτε νὰ προστεθῇ πρὸς αὐτὸ ἄλλος λόγος. ἀμὴ παρακαλῶ τὴν Αἰδεσιμότητα ὑμῶν, νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὁ ὅρος τῆς τετάρτης Συνόδου, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ Συμβόλου. καὶ ἔτζη ἀνεγνώσθη, καὶ ἔλεγεν ἡ ἀρχή.

Ὅρος τῆς τετάρτης ἐν Χαλκηδόνι ἁγίας Συνόδου.

Ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ τετάρτη Σύνοδος, ἡ κατὰ Θεοῦ χάριν καὶ θέσπισμα τοῦ Φιλοχρίστου ἡμῶν Βασιλέως Μαρκιανοῦ, ἐσυνάχθη ἐν τῇ Χαλκηδόνι Μητροπόλει τῆς Βιθυνίας Ἐπαρχίας, ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος καὶ καλλινίκου Εὐφημίας, καὶ ὥρισε τὰ κάτωθεν, καὶ ἐβεβαίωσεν ὅσα ἔγιναν εἰς τὴν πρώτην Σύνοδον, καὶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὴν τρίτην, περίτε τοῦ Θείου Συμβόλου, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσθη, κατὰ τὴν συμφωνίαν ὁποῦ εἶχαν, τὸ τέλος τοῦ ὅρου. τὸ ὁποῖον ὥρισεν, ὅτι τὸ εἰρημένον Ἅγιον Σύμβολον, ἤγουν τὸ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν καὶ τὰ ἑξῆς, νὰ μείνῃ ἀσάλευτον, καὶ νὰ μὴ δὲν μεταγένῃ. ὁμοίως ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς πέμπτης Συνόδου, προσφωνήσαντος Γωάννου Κωνσταντινουπόλεως, δι' ὧν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς Πίστεως, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, νὰ μὴ χαλασθῇ, καὶ ἀσάλευτον νὰ διαμείνῃ. ἐσπούδασαν μὲν, τῇ τοῦ Δεσπότου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ χάριτι, καὶ πανταχοῦ πάντα ταῦτα νὰ κρατοῦν, καὶ νὰ μὴ δὲν παρασαλεύσουν, ἀμὴ νὰ προσέχουν καὶ τὸ Ἅγιον Σύμβολον, ἤγουν τὸ Πιστεύω, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐκήρυττον καὶ ἐβαπτίζοντο. καὶ τὸ ἐξεφώνησεν ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ πρώτη Σύνοδος, ὁποῦ ἐγίνη εἰς τὴν Νικαίαν, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Εὐσεβεστάτου Βασιλέως τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. καὶ ταύτην τὴν Σύνοδον ἐβεβαίωσε καὶ ἡ δεύτερη, καὶ ἡ τρίτη, καὶ ἡ τετάρτη Σύνοδος, καὶ ἐπεσφράγισεν ἡ ἐν Χαλκηδόνι Ἁγία Σύνοδος. τὰς ὁποίας Συνόδους διὰ κανένα τρόπον ἢ λόγον δὲν δύνεται τινὰς νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ εἴτι ἔκαμαν καὶ ἐβεβαίωσαν. τούτην λοιπὸν τὴν Πίστιν ἀπαρασάλευτον νὰ κρατοῦμεν, καὶ νὰ μὴ δὲν ἀμφιβάλωμεν τελείως, ἀμὴ πᾶσαν κακίαν καὶ καινοτομίαν νὰ ἀφήσωμεν, καὶ ἐν ἑνὶ στόματι τὴν Ἁγίαν καὶ Ὁμούσιον Τριάδα νὰ δοξάσωμεν. εἶτα ἀκολουθᾷ ἡ ἔκθεσις τῆς Πίστεως, ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρὰ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὁποῦ ἔγινε παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Ἁγίων Πατέρων, ὁποῦ ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν Νικαίαν πρώτην Σύνοδον. καὶ τὸ ἅγιον μάθημα τῆς Πίστεως ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ἤγουν, τὸ Θεῖον Σύμβολον, καὶ τὴν τοῦ Ἀρείου μανίαν ἀναθεμάτισαν, καὶ ὅσους ἐφρόνησαν τὰ τοῦ Ἀρείου. δεχόμεθα δὲ καὶ τὴν δευτέραν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐσυνάχθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ

ἑκατὸν πεντήκοντα Ἁγίων Πατέρων, τῷ ὁποίων ἦτον ἅγιον μάθημα τὸ Σύμβολον, ἤγουν, τὸ, Πιστεύω. ἐσαφηνίσαν καὶ ἐβεβαίωσαν τὰ περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὴν αἵρεσιν Μακεδονίου τοῦ Πνευματομάχου, καὶ τὸν ἀσεβῆ Ἀπολινάριον κατέκριναν, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτόν. δεχόμεθα δὲ καὶ τὴν ἕβδομον Σύνοδον, τοὺς ἑξακοσίους Πατέρας, ὁποῦ ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν Ἔφεσον, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν καὶ ἐστερέωσαν τὸ αὐτὸ Ἅγιον Σύμβολον, καὶ ἀνεθέματι κατέκριναν Νεστόριον τὸν ἀσεβῆ, καὶ τὰ μυσαρὰ αὐτοῦ δόγματα, καὶ ὅσοι τὰ ὑπεστήριξαν ἢ τὰ πιστεύουν ἀναθεμάτισαν αὐτούς. σὺν τούτοις δεχόμεθα καὶ τοὺς ἑξακοσίους ἑβδομήντα Ἁγίους Πατέρας, ὁποῦ ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, οἱ ὁποῖοι ἐστερξαν τοὺς ἓξ ταύτας Ἁγίας Συνόδους, καὶ ἠκολούθησαν τῷ προειρημένῳ ἁγίῳ μαθήματι, ἤγουν τὸ Θεῖον Σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἐπαρέδωκαν, ὡς ἐλέχαμεν, οἱ ἄνωθεν ἑξακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόροι Πατέρες εἰς τὴν πρώτην Σύνοδον, καὶ εἰς τὴν δευτέραν Σύνοδον οἱ ἑκατὸν πενήντα Ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐκεῖνον ὁποῦ διδάσκει, ἢ νὰ βάλῃ, ἢ νὰ ἀγάλῃ ἀπὸ τὸ εἰρημένον Ἅγιον Σύμβολον.

Διατί λέγεται τὸ, Πιστεύω, Σύμβολον.

Βλέπε τὸ νόημα ὁποῦ ἔχει κάθε ἄρθρον.

Σύμβολον λέγεται τὸ συνέχον καὶ περιέχον τὰ σύμβολα, τουτέστι, τὰ Ἄρθρα τῆς Πίστεως, τὰ ὁποῖα εἶναι δώδεκα. καὶ ἰδὲ αὐτά. πρῶτον Ἄρθρον. Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. τοῦτο εἶναι ἡ ὁμολογουμένη τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ Πίστις ὁποῦ ἔχομεν εἰς αὐτόν. δεύτερον. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, Φῶς ἐκ Φωτὸς Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα ὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. δηλοῖ δὲ τοῦτο τὸν Θεότητα τοῦ Μονογενοῦς, καὶ τὸν θείαν αὐτοῦ Γέννησιν, καὶ τὸ ἄκτιστον αὐτοῦ, καὶ ἀΐδιον, καὶ ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Δημιουργῷ αὐτῷ εἶναι τοῦ Παντός. τρίτον. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν Οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα. τοῦτο δηλοῖ τὴν διὰ Πνεύματος Ἁγίου Σάρκωσιν, χωρὶς σπορᾶς, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. τέταρτον. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ὅτι Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. δηλοῖ τὰ ζωηφόρα Πάθη, καὶ τὸν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου ὅτι Ποντίου Πιλάτου χρόνους. πέμπτον. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. δηλοῖ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Μυστηρίου. ἕκτον. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. δηλοῖ τὸν ἔνδοξον Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καθέδραν. ἕβδομον. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. τοῦτο δηλοῖ τὴν δευτέραν Παρουσίαν, τὸν Κύριον καὶ Κριτὴν καθεζόμενον

αὐτὸν ζώντων τε καὶ νεκρῶν. ὄγδοον. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν. δηλοῖ αὐτὸν τὸν ἐξήγησιν. ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι Θεῖοι Πατέρες ἐθεολόγησαν περὶ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ περὶ τῆς ἐν δύο φύσεσι μιᾶς Ὑποστάσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, νυν θεολογοῦσι καὶ περὶ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Ὁμοουσίου τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ σωστικοῦ Πνεύματος. σύνατον. Εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. ἐδῶ δηλοῖ τὴν σύνωσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ τεραπεράτου Κόσμου. δέκατον. Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. τοῦτο τὸ κεφάλαιον δείχνει, ὅτι ἕνα Βάπτισμα εἶναι καὶ ἐχὶ πολλὰ, ἤγουν, τὸ εἰς τρεῖς καταδύσεις χριόμενον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὸν Κυριακὸν λόγον, ὅπερ δηλοῖ τὴν τριήμερον Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. συμπαφήμεν ἓν αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. δηλοῖ δὲ ἀκόμι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, διὰ τοῦ ὁποίου δικαιούμεθα, καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν λαμβάνομεν. ἑνδέκατον. Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν. ἐδῶ δείχνει τὴν Δόξαν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὁποίαν βεβαίως νὰ φρονῶμεν, ὡς οἱ Θεῖοι Πατέρες ἔβαλαν. δωδέκατον. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. τοῦτο δηλοῖ τὸ ἀτελεύτητον καὶ τὸ ἄληκτον τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. παρίσησιν ἡμῖν τὸ Γέρον τῆς Πίστεως Σύμβολον, Φῶς τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἕκτης Συνόδου, ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι καὶ πανσεβεῖ θεσπίσματι τοῦ Εὐσεβεστάτου καὶ Πιστοτάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, σωσχθείσα ἐν ταύτῃ τῇ Θεοφυλάττῳ, καὶ Βασιλίδι Κωνσταντινουπόλει Νέᾳ Ῥώμῃ, ἐν τῷ σεκρέτῳ τοῦ θείου παλατίου, ὀνομαζομένῳ Τρούλλῳ, ὥρισε τὰ ὑποτεταγμένα. Ὁ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς Υἱὸς Μονογενὴς καὶ Λόγος, ὁ καὶ πάντα ὅμοιος ἡμῖν, χωρὶς ἁμαρτίαν χρόμενος Ἄνθρωπος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅμως εἰς τὸν παρόντα ὅρον βεβαιώνει καὶ τοῦτον, ὅτι οἱ Πατέρες τῆς αὐτῆς ἕκτης Συνόδου, οἱ ἑκατὸν ἑβδομήντα τὸν ἔκθεσαν, καὶ συμφωνοῦν τὰ ὅσα ἐπαρέδωκεν ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη, καὶ ἡ πέμπτη Σύνοδος, περὶ τοῦ Ἁγίου Συμβόλου, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. καὶ ἔτζη ὁπικύρωσαν τὸ Ἅγιον Σύμβολον, καὶ ἐπεσφράγισαν αὐτὸ, ἤγουν, τὸ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν. ἐκ τῆς ὁπισολῆς τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης, ὁποῦ ἔγραψεν εἰς τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ῥωμαίων, ὅταν ἤθελε νὰ γένῃ ἡ ἕκτη Σύνοδος, ὅτι εἶναι ἡ τελεία ἡμῶν εἴδησις, νὰ φυλάξωμεν τοὺς ὅρους τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἤγουν, τὸ, Πιστεύω.

Ὅρος τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἑβδόμης Συνόδου, ὁποῦ ἐσυνάχθησαν, τὴν δευτέραν φορὰν εἰς τὴν Νικαίαν.

Ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Μεγάλη Σύνοδος, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι καὶ θεσπίσματι εὐσεβεῖ τῶν Εὐσεβεστάτων καὶ Φιλοχρίστων ἡμῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτοῦ Μητρὸς, αὕτη γοῦν ἐσυνάχθη τὸ δεύτερον ἐν τῇ Νικαέων λαμπρᾷ Μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν Ἐπαρχίας, ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, τῇ ἐπονομαζομένῃ Σοφίᾳ, ἀκολουθήσασα τὴν παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὥρισε τὰ ὑποτεταγμένα. ὅτι Φῶς τῆς αὐτοῦ ἐπιγνώσεως ἡμῖν χαρισάμενος, καὶ τοῦ σκότους τῆς εἰδωλικῆς μανίας ῥυσάμενος ἡμᾶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὰ ἑξῆς. εἰς δὲ τὸ τέλος ἀποφασίζουν αὐτοὶ οἱ Θεῖοι Πατέρες τῆς αὐτῆς ἑβδόμης Συνόδου. καὶ λέγουν. οὐδὲ εὐγανόμεν οὐδὲ προσθέτομεν ἀπὸ ὅσα ἔγραψαν καὶ ἐκύρωσαν αἱ Ἅγιαι καὶ Οἰκουμενικαὶ ἕξη Σύνοδοι, ἀλλὰ φυλάττομεν αὐτὰ πάντα βέβαια, καὶ ἀσάλευτα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἡ δὲ Ἁγία Σύνοδος ἀκούσασα ταῦτα, ἐξεφώνησαν πάντες. Τοῦτο πιστεύομεν, τὸ αὐτὸ πάντες φρονοῦμεν, πάντες ὁμοφώνως ἐγράψαμεν. αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξε. πιστεύοντες εἰς ἕνα Θεὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενον, τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ἀσπαζόμεθα. οἱ μὴ οὕτω φρονοῦντες μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἐκδιωχθήτωσαν. ἡμεῖς τὴν ἀρχαίαν νομοθεσίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν, ἡμεῖς τοὺς Θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς ἐκείνους, ὁποῦ προσθέτουν ἢ εὐγάνουν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τὰ ὅσα ἐπαρέδωκαν αἱ ἑπτὰ Θεῖαι Σύνοδοι, ἀναθεματίζομεν. καὶ οὕτως ὡσὰν ἀνεγνώσθη ὁ ὅρος τῆς ἑβδόμης Συνόδου, ἤφεραν οἱ Φράγγοι ἕνα βιβλίον παλαιότατον, καὶ ἔγραφε τὸν αὐτὸν ὅρον τῆς αὐτῆς ἑβδόμης Συνόδου. καὶ εὑρέθη ἐν τῇ Θεολογίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὸ, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ, καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καθὼς αὐτοὶ οἱ Φράγγοι ἔλεγαν. καὶ περὶ τούτου ἔγινε πολλὴ ὁμιλία, καὶ μάκρος τοῦ λόγου, δείχνοντας τὸ βιβλίον παλαιὸν, καὶ εἰς αὐτὸ μεγάλως ἐκαυχῶντο, καὶ πολλὰ ἔλεγαν. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔδωκαν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ὁ καιρὸς ἐπέρασε, καὶ δὲν ἦτον πλέον ὥρα διὰ νὰ ὡμιλήσουν. καὶ ἔτζη ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Εἰς δὲ τὰς εἴκοσι τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καὶ εἶπον οἱ Ἀνατολικοί. ἀκούσατε, Πατέρες Αἰδεσιμώτατοι, τὰς ἀποφάσεις ὁποῦ ἔκαμαν οἱ Θεῖοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων περὶ τῆς Πίστεως, καὶ τὰς ἐκύρωσαν. ἡμεῖς εὐλαβούμενοι τοὺς Θείους Πατέρας ἡμῶν, καὶ τοὺς ὅρους αὐτῶν φυλάττομεν, καὶ τὰς ἀρὰς αὐτῶν φοβούμεθα, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθοῦμεν τὴν προσθήκην, ὁποῦ λέγετε εἰς τὸ Ἅγιον Σύμβολον. τότε ἀπεκρίθησαν οἱ Δυτικοί. Γαλήνότατε Βασιλεῦ, τὸ βιβλίον ὁποῦ ἐπροσφέραμεν ἡμεῖς τῆς ἑβδόμης Συνόδου, εἶναι βι-

βλίον

βλίον παλαιότατον, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ ἄνθρωπος, ὅτι ἔγινεν εἰς αὐτὸ ἐπιβουλία καμία. ἔχομεν δὲ καὶ ἱστορικὸν ἄνδρα παλαιὸν καὶ σοφὸν, ὁ ὁποῖος γράφει περὶ πολλῶν ἄλλων, καὶ γράφει καὶ περὶ τούτου, ὅτι τὸ Σύμβολον ἔτζη ἐξετέθη, καὶ ἀνεγνώσθη παρὰ τῆς ἑβδόμης Συνόδου.

Μετὰ τοῦτο ἄρχησε τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἐδιαλέγουνταν περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐπρόσφεραν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἐν τῇ πρὸς Κληδόνιον ἐπιστολῇ, καὶ Κύριλλον ἐν τῇ κατὰ Ἰωάννην ὁμιλίᾳ, ὁποῦ λέγεται, Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον πέμψει ὑμῖν, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐπρόσφεραν καὶ ῥήσεις τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ τοῦ Παλαμᾶ ἐκ τῶν τόμων. καὶ λαλήσαντες πολλὰ, ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ πάλιν εἰς τὰς εἰκοσιπέντε τοῦ αὐτοῦ Μηνὸς, ἡμέρᾳ Σαββάτου, ἐγίνη σύναξις τῆς Συνόδου, καὶ περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πάλιν ἔλεγαν, προσφέροντες τὸν Μακάριον Αὐγουστῖνον, τὸν Θεῖον Ἀμβρόσιον τὸν Ἀρχιερέα Μεδιολάνων, καὶ τὸν Ἱλάριον. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤφεραν τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν Μέγαν Βασίλειον, τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, τὸν Θεῖον Ἀναστάσιον, τὸν Πόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας, τὸν ἐκ τοῦ ἁγίου ὄρους Σινᾶ, τὸν Ἐπιφάνιον Ἐπίσκοπον Κύπρου, καὶ ἄλλους πολλοὺς, καὶ ἔλεγαν καὶ ἐδιαλέγουνταν, ἀποκρίνωντας ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Καὶ πάλιν ἐκάθησαν εἰς τὴν πρώτην τοῦ Νοεμβρίου, ἡμέρα Σαββάτου.

Καὶ πάλιν Νοεμβρίου τετάρτῃ, ἡμέρᾳ τρίτῃ.

Καὶ ἐκάθησαν καὶ Νοεμβρίου εἰς τὰς ἡμέρας ὀκτώ.

Καὶ πάλιν Νοεμβρίου εἰς τὰς δεκοκτώ. καὶ ὅσαις φοραῖς ἐκάθησαν, μόνον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔλεγαν. ἦλθαν οἱ Τοποτηρηταὶ καὶ ἀποκρισιάριοι τοῦ Δουκὸς τοῦ Βοργουντίας εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πάπαν μόνον, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῶν, καὶ ἠσπάσθησαν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαθέζετο. τὸν δὲ Βασιλέα οὐδὲ καθόλου δὲν τὸν ἐχαιρέτησαν, οὐδὲ τὸν ἐπροσκύνησαν, μόνον ἐπῆγαν καὶ ἐκάθησαν πρὸς τὸ μέρος ὁποῦ ἐκάθουνταν οἱ Φράγγοι. καὶ τὰ γράμματα, ὁποῦ ἤφεραν ἀπὸ τὸν Ἀφέντην αὐτῶν τὸν Δοῦκαν, τὰ ἔδωκαν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ τὰ ἀνέγνωσαν καθὼς ἦσαν γεγραμμένα Φράγγικα. καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Συνοδία δὲν ἐκατάλαβαν τελείως τί ἔλεγαν τὰ γράμματα ἐκεῖνα, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν Ἑλληνικὰ, μόνον Φράγγικα. καὶ ἔτζη ἐσυκώθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος. ἐλυπήθη δὲ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ, καὶ εἰς ὕβριν τὰ ἔλαβεν, ἔστωντας ὁποῦ δὲν ἐκαταδέχθησαν αὐτοὶ οἱ Ἀποκρισιάριοι νὰ τὸν προσκυνήσουν, καθὼς εἶναι ἡ τάξις τῶν Βασιλέων. καὶ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τὴν σήμερον δὲν ὑπάγω πλέα εἰς τὴν σύναξιν, ἀλλ' οὐδὲ Σύνοδος νὰ γένῃ, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ Ἀποκρισιάριοι ἔκαμαν τὴν τοιαύτην ἀναισχυντίαν, νὰ μὴ δὲν μὲ προσκυνήσουν. ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Πάπας, ἔστειλε παρακαλεστὰς πρὸς τὸν Βασιλέα ἀπὸ μέρος αὐτοῦ, ἵνα κάμῃ τὴν Σύνοδον, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ

δὲν

δὲν ἔκαμαν οἱ Τοποτηρηταὶ, νὰ τὸ κάμουν. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἤκουσε τὴν παρακάλεσιν τοῦ Πάπα, καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος.

Καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν, ἐκάθησεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ ἐπίλοιπος Σύνοδος, καὶ ἦλθαν οἱ Ἀποκρισιάριοι καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Βασιλέα, ἀμὴ καθὼς ἔπρεπε δὲν τὸν ἐπροσκύνησαν. λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς στανικῶς του ὑπέμεινεν. ὥρισε δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ πάλιν ἄρχησαν καὶ ἔλεγαν περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἕως οὗ καὶ ἑσπέρωσε, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ πάλιν ἐσυνάχθη εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Δεκεμβρίου. καὶ ὡς ὡμίλουν, ἄρχησε τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων νὰ ἀγανακτῇ, καὶ νὰ ἀδημονῇ, καὶ ὄχι μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀμὴ καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι τῆς Συνόδου, καὶ ἔλεγαν ἀναμέσον αὐτῶν. τί εἶναι τοῦτα τὰ εὐκέρα λόγια ὁποῦ ἀκούομεν; καὶ οὔτε αὐτοὶ δύνονται νὰ νικήσουν ἡμᾶς, οὔτε ἡμεῖς αὐτοὺς, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιστραφοῦμεν εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτον ἄνδρας πολλὰ μακρόθυμος, καὶ ὅλα τὰ ὑπέμεινε, καὶ οἰκονόμα τὰ πράγματα. διαλεγομένων δὲ τῶν δύο μερῶν, ἔπεσεν ὁ Βασιλεὺς εἰς ὀδύνην ῥευματικοῦ, καὶ ὁ Πατριάρχης ἦτον ἀσθενὴς, καὶ οὐδὲ κἂν ἐδύνετο νὰ ὁμιλῇ, ἢ νὰ ἀκούῃ. ἐπέρασαν δὲ ἡμέραις δέκα ἕξη, καὶ ὁ Πατριάρχης ἔγινεν ὀλίγον καλλίτερα, καὶ ἐπῆγεν ἡ Σύνοδος τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Πατριάρχην. καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς θρόνον, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἡμέραις δύο, καὶ ἐσυμβουλεύουνταν μετὰ τοῦ Βασιλέως. καὶ ἔτζη ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλοι ἡ Σύνοδος, λέγω οἱ Ῥωμαῖοι. καὶ Συνόδου γενομένης, ἀναμέσον αὐτῶν, εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Βασιλέως, ἐδημηγόρησεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶπεν. ἡμεῖς, διὰ νὰ γένῃ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπαρατήσαμεν τὴν Πατρίδα ἡμῶν, καὶ ἤλθαμεν μὲ μεγάλους κινδύνους καὶ κόπους ζητοῦντες τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ παύσουν τὰ σχίσματα, καὶ τὰ σκάνδαλα ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ὅλοι ἐσεῖς ἐκοπιάσετε διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα, καὶ ἤλθετε, οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς, εἰς σύστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν, οἱ δὲ Συγκλητικοὶ, διὰ τὴν ὀρθοτομίαν τῆς Πίστεως, καὶ διὰ ἐλπίδα τῶν κληρονόμων αὐτῶν. ἐγὼ δὲ μόνον διὰ μίαν ἐλπίδα εἰς τοῦτο κοπιάζω καὶ ταλαιπωρῶ, ὅπως λάβω παρὰ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν, διότι οὔτε παιδία ἔχω, οὔτε ἄλλην τιμὴν θέλω, μόνον διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων κάμνω ὅσα βλέπετε. λοιπὸν πρέπει ἐσεῖς νὰ σπουδάσετε διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τὸ περισσότερον διὰ νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Πατρίδα ἡμῶν μὲ τιμὴν ἑνωμένοι, καὶ οὐχὶ χωρισμένοι μετὰ ἐντροπῆς. εἶπε δὲ τούτους τοὺς λόγους ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὴν Σύνοδον αὐτοῦ, λέγωντας, ὅτι ὁ Πάπας ἐμήνυσεν ἡμῖν, ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ εὐγοῦμεν ἀπὸ τὴν Φερράραν, νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ ἐκεῖ νὰ τελειώσωμεν τὴν Σύνοδον. πῶς σᾶς φαίνεται; καλὸν εἶναι νὰ ὑπᾶμεν, ἢ ὄχι, ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν. ἡμεῖς, ὦ Βασιλεῦ, βουλόμεθα ποτὲ νὰ μὴ δὲν εὐγοῦμεν ἀπὸ τὴν Φερράραν, ἐπειδὴ εἰς

αὐτὴν ἔγινεν ἀπόφασις, ὅτι νὰ πληρωθῇ ἡ Σύνοδος, καὶ ὄχι εἰς ἄλλον τόπον, ἀμὴ κάμνει χρεία, ὅτι μετὰ ὁρισμοῦ τῆς βασιλείας σου νὰ φανερωθῇ διὰ τί αἰτίαν θέλομεν νὰ ὑπᾶμεν ἐκεῖ; διότι δὲν πρέπει νὰ εὐγοῦμεν ἀπ' ἐδὼ, νὰ ὑπᾶμεν εἰς ἄλλον τόπον νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμεν. ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεύς. καὶ πῶς ἔχομεν νὰ ζητήσωμεν κάτεργα καὶ ἔξοδον παρ' αὐτῶν, ἐὰν δὲν ἀκολουθήσωμεν αὐτούς; ἐστενοχωρεῖτο δὲ πολλὰ διὰ ἐξόδους. ἔλεγε γὰρ ὁ Μακαριώτατος Πάπας πρὸς τὴν Σύνοδον τῶν Ῥωμαίων. ἠξεύρετε καλὰ ὅτι ἐδὼ εἰς τὴν Φερράραν δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω τίποτας, ἐπειδὴ οὐδὲ ὁ τόπος τῆς Βονωνίας δὲν εἶναι ἐδικός μας, νὰ λάβετε τὰ ὅσα ἐλπίζετε. λοιπὸν οἱ Φιωρεντίνοι δίδουν ἡμᾶς δανεικὰ φλουρία χιλιάδες σαράντα, ὅπως νὰ εὐγάλωμεν τὴν Σύνοδον ἀπὸ τὴν Φερράραν νὰ τὴν πᾶμεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν. καὶ ἀκούσετε, καὶ ἀκολουθήσετέ μου νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ ὑπόσχομαι νὰ δώσω εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ βοηθείας χιλιάδας δώδεκα φλουρία, καὶ κάτεργα, ἐσᾶς δὲ ὅσα φλουρία σᾶς χρεωστῶ, καὶ μπάγκον εἰς τὸ ἑξῆς, νὰ πέρνετε κάθε μῆνα τὸ διατεταγμένον ἐκεῖνο, καὶ συνειθισμένον ὁποῦ εἶναι. ἐλᾶτε τὸ λοιπὸν εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ εἰς διορίαν τρεῖς μῆνες, ἢ τέσσαρες, νὰ ἔχετε ἐξουσίαν νὰ ἐπιστραφῆτε εἰς τοὺς τόπους σας, ἢ ἂν ἑνωθοῦμεν νὰ σμίξωμεν, ἢ ἂν δὲν σμίξωμεν. καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡσὰν ἤκουσαν τοῦτα, ἐταράχθησαν, καὶ τὸ περισσότερον ὁποῦ δὲν εἶχαν ἔξοδον. καὶ ἔγινεν ἡ Σύνοδος τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ περὶ τούτου, ἢ νὰ ὑπάγουν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πάπα εἰς τὴν Φιωρέντζαν, ἢ ὄχι. καὶ ὡμοφώνησαν ὅτι νὰ ὑπάγουν, ἔστωντας ὁποῦ ἦσαν ἐνδεεῖς. καὶ ἔτζη ἐμήνυσεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πατριάρχου ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι τὴν γνώμην τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὴν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Φιωρέντζαν. ἦτον τότε ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, εἰς τὰς δύο τοῦ Γαννουαρίου. καὶ ὡς ἐπέρασε τὸ Σάββατον, καὶ ἡ Κυριακὴ, ἐφρόντιζεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Πάπα διὰ τὴν στράταν τῆς Φιωρέντζας, καὶ ὅτι ἔφθασεν ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, νὰ τὴν ἑορτάσουν εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ἔτζη ἐγένετο. ἀλλὰ ὡσὰν ἐπέρασεν ἡ Ἑορτὴ, ἐσυνάχθηκε πάλιν ἡ Σύνοδος. καὶ ἀνάφερεν ὁ Πάπας, ὅτι ἂν θέλουν νὰ πάρουν ἔξοδον, νὰ ὑπᾶν εἰς τὴν Φιωρέντζαν. τότε ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι Νόμος εἶναι παρὰ τῶν Φραγγῶν, ὅτι μὴ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε νὰ μετατίθεται ἡ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ, χωρὶς τελείας πράξεως καὶ ὅρων συνοδικῶν, μόνον ἐὰν συμβῇ ἀπὸ τοῦτα τὰ τρία ἕνα, τὸ πρῶτον, ἐὰν εἶναι θανατικὸν, δεύτερον, ἐὰν εἶναι πεῖνα, τρίτον ἐὰν εἶναι ἐπανάστασις ἐχθρῶν, ἤγουν νὰ πολεμήσουν τὸν τόπον ἐκεῖνον. διὸ καὶ ἡμεῖς θέλομεν μὲ τὰς αἰτίας νὰ εὐγοῦμεν ἀπ' ἐδὼ ἀπὸ τὴν Φερράραν νὰ μεταβάλωμεν αὐτὴν τὴν Σύνοδον εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εὑρέθη ἡ αἰτία, ὅτι ἦτον θανατικόν. λοιπὸν ἔστησαν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Πάπα, ὅτι νὰ γένῃ μετὰ παρρησίας ἡ αἰτία τῆς Συνόδου, ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὴν Φερράραν, καὶ ὑπαγένει εἰς τὴν Φιωρέντζαν.

Ἐσυνάχθη οὖν ὅλη ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, καὶ ἐκάθησεν ὁ Πάπας καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος Ῥωμαίων, καὶ Φραγγῶν, καὶ ὁ Πατριάρχης

δὲν ἦτον ἐκεῖ, ὅτι εὑρίσκετο ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι. ἐφόρεσεν οὖν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν ὁ τῆς Νεαπόλεως Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἐλειτούργησε. καὶ μετὰ τῆς Λειτουργίας ἄρχησε λιτανείας καὶ παρακάλεσες. ἐδεήθη δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν συνήθειαν. ἦλθε καὶ ὁ Μακαριώτατος Πάπας φορῶν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Καρδιναλέοι, καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι φορεμένοι ὅλοι, καὶ ἐκάθησαν. τότε ὥρισεν ὁ Πάπας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γραδένσης, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μιτυλήνης, οἱ ὁποῖοι ἀνεκήρυξεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. καὶ ἀνέβησαν ἀπάνω εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ ἀνέγνωσαν, ὁ μὲν Γραδένσης Φράγγικα, ὁ δὲ Μιτυλήνης Ἑλληνικὰ, πῶς μετατίθεται ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Φιωρέντζαν. λέγοντες μεγαλοφώνως.

Εὐγένιος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ εἰς παντοτινὴν μνήμην. Γέγονε Σύνοδος Οἰκουμενικὴ εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ἔμελλεν ἐκεῖ εἰς τὴν Φερράναν νὰ τὴν τελειώσωμεν, καὶ νὰ τὴν πληρώσωμεν. καὶ ἐπειδὴ θανατικὸν εἶναι, καὶ ταῦτα ὁποῦ εἶναι χειμῶνας, μήπως κρατήσῃ καὶ ἕως τὸ καλοκαῖρι, κατὰ τοὺς Νόμους καὶ τοὺς Κανόνας ἡμῶν ἐμεταθέσαμεν τὴν Σύνοδον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Φερράραν εἰς τὴν Φιωρέντζαν. ταῦτα ἀνέγνωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ τὰ ἔγραψαν οἱ Νοτάριοι, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Διὰ ποίαν αἰτίαν μετατίθεται ἡ σύνοδος εἰς Φλωρεντίαν.

Καὶ εἰς τὰς ἕνδεκα τοῦ Ἰαννουαρίου Μηνὸς ἐδόθη τῶν Ῥωμαίων ἡ ἔξοδος παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἔδωκεν αὐτῶν, ἀμὴ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔστειλε φλουρία χιλιάδες δέκα ἐννέα, πρὸς σύστασιν καὶ βοήθειαν, καὶ ἄρχησαν νὰ πιάσουν τὴν στράταν τῆς Φιωρέντζας. καὶ εἰς τὰς δεκάξη τοῦ Γενναρίου εὐγῆκεν ὁ Πάπας ἀπὸ τὸ Παλάτι αὐτοῦ μετὰ παρρησίας πολλῆς. ἄλογα εἶχεν ἄσπρα δώδεκα μὲ φορέματα λαμπρὰ, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ ἕνα ἄλογον ἔβαλαν ἕνα σεντουκόπουλον, καὶ εἶχε μέσα τὴν Ἁγίαν Δωρεὰν, ἤγουν τὸ Κορμὶ τοῦ Χριστοῦ. καὶ ἦσαν γύροθεν τοῦ ἀλόγου ἕως πενήντα ἄνδρες πεζοὶ μετὰ λαμπάδων μεγάλων ἀναμμένων. καὶ ἀπάνω εἰς τὸ δεύτερον ἄλογον ἐκάθησεν ὁ Πάπας, καὶ ἐφόρεσε τὴν μίτραν ἐπὶ κεφαλῆς. ὁ δὲ Ἀφέντης τῆς Φερράρας, ὁ Μαρκέζος, ἐκράτειε πεζὸς τὸ σαλιβάρι τοῦ ἀλόγου, καὶ ὑπερπάτειε πεζὸς, ἕως οὗ καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρον, ὁμοίως καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τὰ δὲ ἄλλα ἄλλογα ἐπήγεναν εὔκερα, καὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαν. καὶ οἱ Καρδιναλέοι, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὅλοι ἦσαν καβαλαρέοι καὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαν, καὶ πλῆθος πολύ. ταύτης τῆς λαμπρᾶς τάξεως γενομένης, εὐγῆκεν ὁ Πάπας ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Φερράρας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, εἰς τὸν Ἑσπερινὸν, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὰς δεκάξη τοῦ Ἰαννουαρίου, ἦτον ὁ Ἑσπερινὸς, ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου. ἦτον δὲ Ἀσκητήριον ἡ αὐτὴ Μονὴ Καλογράδων γυναικῶν πολλὰ καλὸν καὶ ἀναχωρητικὸν, ἔχων παλάτια, καὶ κραββάτια, καὶ ἄλλαις ἀνάπαυσες, ὅταν ἔλθουν τινὲς Ἄρχοντες, ἢ ἄλλοι χρήσιμοι ἄνθρωποι, νὰ εὕρουν ἀνάπαυσιν ἐκεῖ. τοῦτο δὲ ὁποῦ ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁ Πάπας, διατὶ ἦτον συμὰ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου ὁ ποταμὸς, ὅπως ὅταν εὐγῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἐμπῇ εἰς τὰ πλευσίματα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμὸν εἰς τὴν

Μό-

Μόδεναν, ὁποῦ εἶναι Κάστρον ἀναμέσον τῆς Φερράρας καὶ τῆς Φιωρέντζας. καὶ ὡς ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν, ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὰ Παλάτια τοῦ Μοναστηρίου. καὶ τὸ πουρνὸν, εἰς τὰς δεκαεπτὰ τοῦ Μηνὸς, ἐμπῆκεν εἰς τὰ πλευσίματα ὁ Πάπας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἠκολούθα αὐτοῦ καὶ ὁ Μαρκέζος, ὁ Ἀφέντης τῆς Φερράρας. καὶ ὥρᾳ τοῦ γεύματος ἦλθαν εἰς τὴν Μόδεναν, καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν τὸ γεῦμα, καὶ οὕτως ἐπῆγεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ ἔσμιξε μετὰ τῆς συνοδίας. καὶ ἐπῆγαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ῥωμαίων πολλοὶ ὀμπρὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἄλλοι μὲ τὸν Πατριάρχην. καὶ εἰς τὰς δεκατρεῖς τοῦ Φευρουαρίου ἠθέλησεν ὁ Πατριάρχης νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ εὐγῆκαν εἰς συναπάντησιν αὐτοῦ Καρδιναλέοι δύο, Ἀρχιεπίσκοποι δέκα, καὶ Ἐπίσκοποι ἕως τριάντα, καὶ ἄλλος πολὺς λαὸς, καὶ ὑπάντησαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔμπασαν μέσα εἰς τὴν Φιωρέντζαν. καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραις, ἦλθε καὶ ὁ Βασιλεύς. καὶ ποῖος δύνεται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ νὰ γράψῃ τὴν συναπάντησιν, ὁποῦ εὐγῆκαν καὶ τοῦ ἔκαμαν; ἦλθαν γὰρ οἱ Ἀφέντες πεζοὶ, περπατῶντες ἕως τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου, καὶ τὸν ὑπάντησαν. ἦλθαν ὅλοι οἱ Καρδιναλέοι, ὁ χορὸς ὅλος τῶν εὐγενεστάτων ἀνδρῶν, καὶ ἀπάντησαν αὐτόν· καὶ πολλοὶ ἔστεκαν καὶ τὸν ἔβλεπαν πῶς ἐμπαίνει, καὶ ἐρωτοῦσαν ποῖος εἶναι, καὶ ὅλον τὸ Κάστρον ἐσείσθη, βλέποντες τὸν Βασιλέα ἄνδρες καὶ γυναῖκες. καὶ τούτη εἶναι τῆς Φιωρέντζας ἡ ὑπόθεσις, ὁποῦ ἐμπῆκεν ὁ Βασιλεὺς εἰς αὐτὴν, καὶ ἦτον ἡμέρᾳ Κυριακῇ. καὶ τὴν δευτέραν τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ πάγῃ εἰς ἕνα Παλάτι τίμιον ἐστολισμένον, νὰ ἰδῇ τὰ παιγνίδια καὶ ταῖς χαραῖς καὶ τὰ θέατρα, ὁποῦ ἔκαμναν, καὶ τὸ Ἱπποδρόμιον, ὁποῦ ἔτρεχαν τὰ ἄλογα, τὸ ὁποῖον Παλάτι τὸ εἶχαν διὰ ταῖς ἀποκραῖς. ἐπῆγε δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶδε ταῖς χαραῖς. καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ἡ τυρινὴ, τὴν καθαρὰν τετράδα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Παλάτιον αὐτοῦ, ὅτι πῶς νὰ γένῃ ἡ σύναξις καὶ ἡ ὁμιλία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἡτοίμασαν εἰς τὸ Παλάτιον τοῦ Πάπα τοὺς θρόνους καὶ τὰ καθίσματα κατὰ τὴν τάξιν. καὶ ἐπέρασεν ἡ πρώτη ἑβδομάδα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἠσθένησε μεγάλως ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐπρίσθησαν τὰ ποδάρια αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠμπόρειε νὰ περπατήσῃ. καὶ ἔτζῃ ἔλεγαν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ἔλθῃ κἂν εἰς τὴν πρώτην σύναξιν, καὶ αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι δὲν δύνεται.

Καὶ εἰς τὰς εἴκοσι ἕξη τοῦ Φευρουαρίου, ἡμέρᾳ πέμπτῃ τῆς δευτέρας ἑβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἔγινε πρώτη Σύνοδος εἰς τὴν Φιωρέντζαν, καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ Παλάτιον τοῦ Πάπα, ὁποῦ ἦτον ἡτοιμασμένον, καὶ ἐκάθησαν κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. τότε ἄρχησαν ὁμιλίας μεγάλας καὶ φοβερὰς, καὶ ὡμίλουν διαλεγόμενοι πάλιν περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντες οἱ Λατῖνοι, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔλεγαν, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον, φέρνοντες παλαιὰς μαρτυρίας, καὶ γράμματα μεγάλων Ἁγίων Διδασκάλων. ὅμως πολλὰ ὡμίλησαν, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ

Καὶ εἰς τὰς πέντε τοῦ Μαρτίου πάλιν ἔγινε Σύνοδος, καὶ ἐσυνάχθη εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Πάπα. ἐκάθησαν δὲ, καὶ περὶ τούτου ὡμίλησαν πολλὰ τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, τῶν Φραγγῶν, καὶ τῶν Ῥωμαίων. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀνδρείως ἀπεκρίθησαν πρὸς τοὺς Φράγγους μετὰ μεγάλων μαρτυριῶν, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Πάλιν εἰς τὰς δώδεκα Μαρτίου ἐκάθησαν, καὶ εἰς τὰς δέκα ἑπτὰ, καὶ εἰς τὰς εἴκοσι, καὶ εἰς τὰς εἰκοσιτέσσερας, ἡμέρᾳ Σαββάτου, ἐσυνάχθησαν πάλιν ὅλοι, καὶ εἰς τὰς εἴκοσι ἑπτὰ τοῦ αὐτοῦ Μηνὸς ὁμοίως. καὶ ἡ σύναξις ὁποῦ ἐκάθουνταν, δι' ἄλλο δὲν ἐδιαλέγουνταν, περισσότερον τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, μόνον περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. καὶ πάλιν Μαρτίου εἰς τὰς εἴκοσι ἐννέα, καὶ εἰς τὰς τριάντα μίαν ἐσυνάχθησαν, καὶ τὰ ὅσα ἔλεγαν, ἔλεγαν μετὰ μαρτυριῶν πολλῶν Θείων Πατέρων, καὶ Διδασκάλων Ἀνατολικῶν, καὶ Δυτικῶν. οἱ Ἀνατολικοὶ Πατέρες λέγονται, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Μέγας Γρηγόριος, ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Μέγας Κύριλλος, ὁ Μέγας Μάξιμος. καὶ οἱ Δυτικοὶ, Αὐγουστῖνος, Ἱερώνυμος, Ἱλαρίων, Δάμασος, καὶ Λέων. καὶ ἐδιαλέχθησαν πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Θείου Πνεύματος. Γεώργιος δὲ ὁ Σχολάριος προσέφερε λόγους τρεῖς συμβουλευτικοὺς περὶ εἰρήνης καὶ ἑνώσεως, ἀναγκάζων τοὺς Ῥωμαίους νὰ ἑνωθοῦν μετὰ τῶν Φραγγῶν. καὶ ἐπέρνα ἡ ἡμέρα καὶ ὁ καιρὸς, λέγοντας μυστικῶς ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ πολλὰ περὶ τούτου. ὁμοίως καὶ ὁ Πάπας μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ἔλεγεν ἀναμέσον αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐλύετο ἡ Σύνοδος.

Καὶ πάλιν ἐκάθησαν τὰ δύο μέρη καὶ ἐδιαλέγουνταν, καὶ τελείως τίποτε δὲν ἐκατώρθωναν. ἦλθε δὲ ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἐμήνυσεν ὁ Πάπας εἰς τὸν Βασιλέα, παρακαλῶντας αὐτὸν διὰ νὰ ὁμιλήσουν. καὶ ἐπῆγε μετὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς γονυκλισίας ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ὁμοῦ, καὶ ἐλάλησε πολλὰ μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ στέρξουν ὡς λέγουν αὐτοὶ οἱ Φράγγοι νὰ ἑνωθοῦν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ἐπῆγε τὴν πέμπτην τῆς Πεντηκοστῆς μετὰ τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἄρχησε καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς μυστικῶς. ἡμεῖς, ὦ Δεσπόται, καὶ Ἀρχιερεῖς, δι' ἄλλο δὲν ἐξενιτεύθημεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τοῦτα τὰ μέρη, μόνον διὰ νὰ κάμωμεν τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. καὶ ἔχομεν ἐδὼ εἰς τὴν Φραγγίαν Μῆνες δεκαπέντε, καὶ τίποτε προτίμησιν δὲν ἤυραμεν, ἀμὴ ὑστερούμεθεν τὰ ὀσπήτια ἡμῶν, καὶ συμβουλευθῆτε καθ' ἕνας τί λέγετε, καὶ δότε μου ἀπόκρισιν. ταῦτα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἄλλα πολλά.

Ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ εἶπαν αὐτοῦ. ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, εἴη τὸ ἀνάθεμα, μόνον μετὰ εὐσεβείας. ἀπὸ ὅλους δὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἀπεκρίθη ὁ Ῥουσίας, καὶ εἶπεν. Ἀδελφοὶ, ἂς ἀναγνωσθοῦν τὰ βιβλία τῶν Δυτικῶν, καὶ Ἀνατολικῶν Πατέρων Ἁγίων, νὰ συμφωνηθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐπειδὴ σύμφωνα εἶναι, καὶ νὰ μετακούσωμεν αὐτά. καὶ ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν αὐτοῦ. καὶ ἡμεῖς τοῦτο λέγομεν. τότε εἶπεν ὁ Νικαίας πρὸς

αὐτούς. ἐὰν φρονῆτε ὅτι συμφωνοῦσιν οἱ Ἅγιοι, διατὶ καὶ δὲν πιστεύετε αὐτοῖς, ὅτι ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; ἀκούσαντες δὲ τοὺς λόγους τοῦ Νικαίας οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς μέγαν σοφώτατον εὐλαβήθησαν αὐτοῦ, καὶ ἐσιώπησαν, μὴν ἠξεύροντες τὸν λογισμὸν αὐτοῦ, ὅτι ἔκλινεν, ἤγουν ἔγυρεν μετὰ τῶν Φραγγῶν. τότε ἄρχησεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, τῆς ἑρμηνείας τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, τὸ λεγόμενον Ἀγκυρωτὸς, καὶ ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, καὶ ἀνέγνωσε πολλά. τούτων ἀναγνωσθέντων ὁ Μιτυλήνης ἐπρόσφερε τοὺς Δυτικοὺς ὅλους Ἁγίους, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτοὺς, καὶ ὅλοι ἐσιώπησαν. καὶ ὡσὰν τοὺς ἀνέγνωσαν, ἐφώναξαν ὁμοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν εἴδαμεν τοὺς Δυτικοὺς Ἁγίους, οὐδὲ ποτὲ τοὺς ἀνεγνώσαμεν. τότε ἀπεκρίθη ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὁποῦ ἐγύρισεν ὅλος εἰς τοὺς Λατίνους, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς. τώρα τί λέγετε, τί ἀποκρίνεθε εἰς τοῦτο; καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεκρίθησαν, ὅτι τώρα εἴδαμεν, καὶ ἀνεγνώσαμεν, καὶ στέργομεν αὐτούς. τότε ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἂν εἶναι καὶ στέργετε καλὰ, δότε ὅλοι τὴν γνώμην σας. καὶ ἔστερξαν ὅλοι καὶ ἐνομοδότησαν ὁμοῦ μετὰ τοῦ Πατριάρχου, ὅτι στέργομεν τοὺς Ἁγίους τοὺς Δυτικοὺς, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν. καὶ ὡσὰν ἐδόθησαν ἐτούταις ἡ γνώμαις, ἐλύθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγε καθ' ἕνας εἰς τὸ σπῆτι αὐτῶν. ὁ δὲ Νικαίας ἐκοσκίνιζεν αὐτοὺς ὡς τὸ σιτάρι, καὶ αὐτοὶ ἐπίστευαν αὐτοῦ ὡς μεγάλου καὶ σοφοῦ διδασκάλου, καὶ τελείως δὲν ἐγνώριζαν τὰς ἐνέδρας, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπίστευαν ὅτι ποτὲ αὐτὸς νὰ ἐξέκλινε, καὶ λέγει ταῦτα.

Τὸ δὲ πουρνὸν τοῦ Σαββάτου ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἡ Σύνοδος ὅλη τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἦτον ἀσθενὴς, ὡς εἴπαμεν. καὶ ἦλθεν ὁ κύριος Γεώργιος ὁ Σχολάριος, καὶ ἀνάφερε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ἔτζη ἐπῆγεν. ἐρατήθησαν δὲ αἱ γνῶμαι τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἐφανερώθησαν, καὶ ἡ γνώμη τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι εἶναι μὲ τοὺς Λατίνους καὶ συγκοινωνοῦν. τότε εἶπεν ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀντιοχείας Πατριάρχου, κύριος Ἰσίδωρος. οὕτως ὁμολογῶ, καὶ οὕτως κηρύττω ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἡμῶν. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὡμολόγησε τὰ ὅμοια, καὶ ἑκατονταπλασίονα, ὅτι ἦτον εἰς μεγάλην διαφέντευσιν τῶν Φραγγῶν. καὶ ἔτζη ἔδιδαν τὰς γνώμας αὐτῶν οἱ Ἀρχιερεῖς καθ' ἕνας. ὁ δὲ Ἡρακλείας Ἀντώνιος, καὶ ὁ Ἐφέσου Μάρκος, καὶ ὁ Μονεμβασίας Δοσίθεος, καὶ ὁ Ἀχελοῦ Σωφρόνιος, δὲν ἤθελαν νὰ στέρξουν τὰ τῶν Φραγγῶν, ἀμὴ ἐναντιώθησαν τὴν γνώμην αὐτὴν τῆς ἑνώσεως. ὁ δὲ Μιτυλήνης Δωρόθεος τὰ ὅμοια ἔστερξε, καὶ ὡμολόγησε καὶ ἐκύρωσε τοὺς λόγους τῶν Φραγγῶν. ἐρωτώμενοι οὖν οἱ ἐπίλοιποι τῶν Ἀρχιερέων τὰς γνώμας αὐτῶν, πολλοὶ ἔλεγαν τὴν γνώμην αὐτῶν καθαρῶς, ἐκεῖνο ὁποῦ ἤθελαν καὶ ἐγνώριζαν, καὶ πολλοὶ τὴν ἔλεγαν πλαγίως μετὰ δόλου. ἀλλ' ὅμως ὡμοφώνησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, δέκα τὸν ἀριθμὸν, εἰς βοήθειαν τῶν Φραγγῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι τοῦτοι.

ὁ Ρ'ουσίας, ὁ Νικαίας, ὁ Λακεδαιμονίας, ὁ Μιτυλήνης, ὁ Ρ'όδου, ὁ Νικομηδείας, ὁ Δίστρας, ὁ Γάνου, ὁ Δράμας, ὁ Μελενίκου, καὶ ὁ μέγας Πρωτοσύγγελος καὶ Πνευματικὸς κύριος Γρηγόριος καὶ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξανδρείας. καὶ ἀπὸ τῶν Ἡγουμένων, ὁ Ἱερομόναχος κύριος Παχώμιος. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ ὁ Κυζίκου, καὶ ὁ Τραπεζοῦντος, καὶ ὁ Μονεμβασίας, Τοποτηρητὴς ὢν τοῦ Ἱεροσολύμων Πατριάρχου.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς πρακτικώτατος τί ἔκαμεν; εἶδεν ὅτι γίνεται ἡ ἕνωσις, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως στέργει τὰ τῶν Φραγγῶν, καὶ ἔπιασεν ὡς φρονιμώτατος τὴν ὑπόθεσιν ἀλλεοτρόπως. προτήτερα παρὰ νὰ γένῃ ὁ Τόμος καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Ἀρχιερέων, ἤυρεν ἄνθρωπον ἐπιτηδειότατον καὶ λογιώτατον τὸν Ρ'ουσίας, ἵνα ὑποστείλῃ εἰς τὸν Πάπαν διὰ χρείας ὁποῦ εἶχε. καὶ ἔτζη τὸν ἀπέστειλεν ὡς ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πάπαν. ἂν ὁρίζῃ νὰ κάμῃ βοήθειαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, ὡς ἔταξε μυστικῶς καὶ παρρησίᾳ εἰς τὴν Σύνοδον, ὅτι νὰ βοηθήσῃ. ὁ δὲ Πάπας ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω μετὰ οἰκονομίας καὶ εὐσπλαγχνίας. καὶ τὴν δευτέραν τῶν Ἁγίων Πάντων ἀπέστειλε τρεῖς Καρδιναλέους πρὸς τὸν Βασιλέα, ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, καὶ εἴτι ἂν κάμουν αὐτοὶ περὶ βοηθείας πρὸς τὸν Βασιλέα, νὰ ἔχῃ τὸ βέβαιον. ἐρώτησε δὲ αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς, ἐπειδὴ ἔφερναν πρόσωπον τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα, περὶ τῆς βοηθείας, ὁποῦ βούλονται νὰ τὸν κάμουν διὰ ὄνομα τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν. καὶ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν τοῦ Βασιλέως· πρῶτον, κατὰ τὸ παρὸν ὁρίζει ὁ Ἁγιώτατος Πατὴρ νὰ σοῦ δώσῃ ἔξοδον μερικὴν καὶ κάτεργα, ἵνα ὑπάγῃ ὅλος ὁ Λαός σου, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. δεύτερον, ὅτι νὰ δώσῃ τριακοσίους στρατιώτας νὰ στέκωνται ἐκεῖ μὲ ταῖς ἔξοδαις αὐτῶν εἰς φύλαξιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. τρίτον, ὅτι μὲ τὴν ἔξοδον αὐτῶν νὰ εἶναι δύο κάτεργα νὰ περιφυλάξουν καὶ νὰ ἐπιβλέπουν αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν. τέταρτον, ὅτι νὰ γίνεται τὸ προσκύνημα τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὰ κάτεργα τὰ χοντρὰ, ὁποῦ ὑπαγένουν εἰς προσκύνησιν τοῦ Ζωοποιοῦ Τάφου μετὰ τοῦ Λαοῦ, νὰ ὑπαγένουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. πέμπτον, ἵνα, ὅταν χρείζῃ ὁ Βασιλεὺς κάτεργα εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, νὰ δώσῃ εἴκοσι μετὰ πάσης τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἁρματωμένα, νὰ στέκωνται μηνὰς ἕξη, εἰδὲ θέλει δέκα, νὰ στέκωνται εἰς τὰς ἐξόδους αὐτοῦ χρόνον ἕνα. ἕκτον, ὅταν θέλῃ καὶ χρειάζεται φουσάτα τῆς στερεᾶς, νὰ ἀποστείλῃ τὰ γένη τῶν Χριστιανῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ. ταῦτα εἶπαν οἱ Καρδιναλέοι τοῦ Βασιλέως, καὶ ὡς ἤκουσεν ἐχάρη κρυφῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. εἶπε δὲ ὁ Βασιλεὺς πρὸς αὐτοὺς τοὺς Καρδιναλέους, ὅτι ταῦτα ὁποῦ εἴπατε, νὰ δοθοῦν ἐγγράφως, καὶ νὰ βεβαιωθοῦν, καὶ νὰ βουλωθοῦν, καὶ νὰ δοθοῦν εἰς ἀναπλήρωσιν τούτων, ὁποῦ ἐτάξετε ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ Πάπα, καὶ μπάγκοι τρεῖς, τῆς Βενετίας, τῆς Γένουβας, καὶ τῆς Φιωρέντζας, ἤγουν νὰ πέρνῃ ὁ Βασιλεὺς τὸ εἰσόδημα τοῦ

κέρ-

κέρδους. τοῦτα εἶπαν καὶ ὡμίλησαν, καὶ ὑπῆγεν ἡ τρίτη, ἡ ὁποία ἦτον δευτέρα τοῦ Ἰουνίου Μηνός.

Τὴν δὲ τρίτην τοῦ αὐτοῦ Μηνὸς, ἡμέρᾳ τετράδι, ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὸν Βασιλέα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἦτον πολλὰ ἀσθενὴς, καὶ ἦσαν καὶ ὅλοι οἱ Σταυροφόροι, Ἡγούμενοι καὶ Φιλόσοφοι ὁμάδι. καὶ Συνόδου γενομένης ἀναμέσον αὐτῶν τῶν τῆς ἀνατολῆς Ἀρχιερέων, ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀπερασμένας συνάξεις ἐγνώρισα τὴν γνώμην ὑμῶν ὁλονῶν, καὶ πολλοὶ τὰς γνώμας σας ἐδώκατε, καὶ πάλιν τί λέγετε; καὶ ἀπεκρίθησαν ὅλοι μὲ μίαν γνώμην, ὅτι θέλομεν πάλιν νὰ δώσῃ ὁ Πατριάρχης τὴν γνώμην του. τότε ὡς εἶδεν ὁ Πατριάρχης τὴν γνώμην αὐτῶν, ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅτι ἑνοῦμαι, ἤγουν σμίγω καὶ συγκοινωνῶ καὶ γίνομαι ἕνα μετὰ τῶν Λατίνων. καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τὴν γνώμην τοῦ Πατριάρχου, ὡμοφώνησαν ὅλοι εἰς αὐτὴν, καὶ ἔδωκαν τὴν γνώμην αὐτῶν, πάρεξ ὁ Ἡρακλείας, καὶ ὁ Ἐφέσου, καὶ ὁ Σταυροπόλεως, καὶ ὁ Ἀχελοῦ δὲν ἤθελαν τὰς γνώμας αὐτῶν νὰ τὰς δώσουν, νὰ στέρξουν νὰ γένῃ ἕνα μετὰ τῶν Λατίνων. ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς, ὅταν ἔδωκεν ὁ Πατριάρχης τὴν γνώμην του, ἔδωκε καὶ αὐτὸς, καὶ ἐβεβαίωνε τὰ ὅσα ἔλεγαν οἱ Φράγγοι, ὅμως ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Τῇ πέμπτῃ λοιπὸν ἐσυνάχθησαν μετὰ τοῦ Βασιλέως οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔδωκαν ὅλοι τὰς γνώμας αὐτῶν εἰς τὸ ὀσπήτιον τοῦ Πατριάρχου, οἱ μὲν θεληματικῶς, οἱ δὲ ἄλλοι οἰκονομικῶς, καὶ αὐτοπροαιρέτως, ὅ,τε Πατριάρχης, καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐφέσου Κύριον Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν, ὁ ὁποῖος τελείως δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, οὐδὲ ἔστεργε τὰ ὅσα ἔλεγαν οἱ Φράγγοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐκινδύνευσε πολλὰ νὰ θανατωθῇ μὲ κάθε τρόπον. καὶ λοιπὸν ἔδωκαν τὰς γνώμας αὐτῶν οἱ Ἀρχιερεῖς ὁμοῦ, καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔγινεν ὁ Τόμος, καὶ ἔγραψαν αὐτὸν εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἐκκλησίας Ρ'ώμης. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀντεγράφησαν τρία ἰσόγραφα γράμματα ἀπὸ τὸν Κώδικα τοῦ Τόμου, καὶ τὸ ἕνα ἐπῆρεν ὁ Πάπας, τὸ ἄλλο ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸ τρίτον ὁ Πατριάρχης. καὶ ὡσὰν ἐγράφησαν ἐτοῦτα τὰ γράμματα ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ παρασκευὴ, ἔλαβεν ὁ Πάπας τὸν Τόμον καὶ τοῦ ἤρεσε, ἐσυνάχθησαν δὲ καὶ οἱ Καρδιναλέοι καὶ ἤρεσεν ὁμοίως καὶ αὐτῶν. καὶ ἔστησαν ἔτζη, ὅτι ἐπὶ τὴν ἄυριον τὸ πουρνὸν, τὸ Σάββατον, νὰ ἐκλέξουν δέκα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ δέκα ἀπὸ τὸ ἄλλο, διὰ νὰ τελειώσουν τὸν Τόμον, νὰ γράψουν καὶ τὰ ἐπίλοιπα ζητήματα τῶν Φραγγῶν, δηλονότι περὶ τοῦ καθαρτηρίου Πυρὸς, ἤτοι τὸ Πουργατώριον, καὶ περὶ τῶν Ἀζύμων, καὶ περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ ἄλλα. ἐπέρασε δὲ ἡ Κυριακὴ, καὶ τὴν δευτέραν τὸ πουρνὸν, εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Ἰουνίου, ἐπῆγαν ἐτοῦτοι οἱ δέκα τῶν Ρ'ωμαίων, ὁποῦ ἐκλέχθησαν, εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἀνεγνώσθη ὁ Τόμος, καὶ ἐστέρχθη. καὶ ἐσυκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαθέζοντο, καὶ ἐφίλησεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐγίνη μεγάλη χαρὰ

εἰς

εἰς τὴν μέσην τους. καὶ ὡς ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ἐσυκώθησαν οἱ δέκα τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ ὀσπήτια αὐτῶν, καὶ ἐπαράγγειλεν αὐτῶν ὁ Πάπας, ἵνα ἐπιστρέψουν εἰς αὐτὸν εἰς τὰς εἴκοσι ὥρας, ὅπως νὰ γράψωμεν τὸν Τόμον καὶ Φράγγικα, νὰ ἀναγνωθῇ παῤῥησίᾳ εἰς τὸ μέσον μας. καὶ ἔτζη νὰ γένῃ τελεία ἀπόφασις, καθὼς καὶ ἔγινε. καὶ ὡσὰν ἦλθαν ἡ εἴκοσι ὥραις, ἐπῆγαν καὶ ἀνέγνωσαν τοὺς ὅρους Ἑλληνικὰ, καὶ Φράγγικα, καὶ ἐστέρχθη καὶ ἀποφασίσθη, καὶ πάλιν ἐκαταφιλήθησαν, ἤγουν ἔγινε τέλειος ἀσπασμός. καὶ ἔστειλεν ὁ Πάπας τοῦ Βασιλέως τούτους, τὸν Κρήτης Βαλαρέσον, τὸν Κορώνης Χριστοφόρον, καὶ τὸν Θωμᾶν διδάσκαλον, καὶ εἶπεν αὐτοῦ διὰ τὴν ἕνωσιν ὁποῦ ἔγινε, καὶ ἔκαμαν μεγάλην χαρὰν.

Τὴν τρίτην τὸ πουρνὸν ἐμήνυσεν ὁ Πάπας τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶπαν οἱ μερικοὶ Ἀρχιερεῖς νὰ ὁμιλήσουν μετ' αὐτούς. καὶ ἔτζη ἔκλεξε τὸν Ῥουσίας, τὸν Νικαίας, τὸν Τραπεζοῦντος, καὶ τὸν Μιτυλήνης, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. Ἡμεῖς τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἑνώθημεν, καὶ ὡμοφωνήσαμεν εἰς ἐκεῖνο, ὁποῦ εἴχαμεν διαφωνίαν περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. τώρα δὲ λέγομεν νὰ ὁμοφωνήσωμεν καὶ εἰς ἐτοῦτα. περὶ τῆς καθέδρας τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ περὶ τοῦ Ἀζύμου, καὶ περὶ τοῦ Καθαρτηρίου Πυρός· καὶ ὑπάγετε εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Συνόδον τὴν ἐδικήσας, καὶ ὁμιλήσετε περὶ τούτου νὰ ἔχωμεν ἀπόκρισιν. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ ἀνήγγειλαν ταῦτα τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου. καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς τετράδης ἦλθεν ἐξαίφνης μήνυμα, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀπέθανε, καὶ ἔγινε κρότος καὶ σύγχυσις, καὶ ὑπῆγαν νὰ ἰδοῦν, τί ἦτον ἡ αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ. καὶ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, ὅτι ὡσὰν ἐδείπνησεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν κάμεραν αὐτοῦ, καθὼς τὸ εἶχε συνήθειαν, καὶ ἐπῆρε χαρτὶ καὶ κονδύλι καὶ ἔγραψε, καὶ γράφωντας, ἔτρεμε τὸ χέρι αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. καὶ ὡσὰν ἔγραψεν, ἐξεψύχησεν. ἦυραν δὲ τὴν γραφὴν ὁποῦ ἔγραψεν, ἡ ὁποία ἔλεγεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Γωάσαφ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Γωάσαφ ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. ἐπειδὴ ἔφθασε τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, νὰ δώσω τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου, γράφω καὶ ὑπογράφω καὶ φανερώνω καὶ δίδω τὴν γνώμην μου καὶ τὴν βουλήν μου, ὅτι πάντα ὅσα νοεῖ καὶ δογματίζει ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐννοῶ· καὶ στέργω ἀκόμι καὶ τὸν Μακαριώτατον Προπατέρα, καὶ Μέγιστον Ἀρχιερέα, καὶ Τοποτηρητὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γησοῦ Χριστοῦ, τὸν Πάπαν τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης. ὃν ὁμολογῶ πρῶτον εἶναι ὡς Διάδοχον τοῦ Θείου Πέτρου. εἰς τὸν τὴν περὶ τούτου ἀσφάλειαν ὑπεγράφη εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Γουνίου Μηνὸς, χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, χίλιοι τετρακόσιοι τριάντα ἐννέα. ὥστε, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ἔστερξε καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς ὅσα ἐζητοῦσαν οἱ Φράγγοι τῆς τῶν Ῥωμαίων Ἐκκλησίας. τῇ δὲ πέμπτῃ τὸ πουρνὸν, ἐσυνάχθη ὁ Βασιλεὺς μὲ τοὺς

Ἀρχιερεῖς ὅλους, καὶ μὲ ὅλην τὴν Συνόδον αὐτοῦ εἰς τὸ κελλὶ τοῦ Πατριάρχου διὰ νὰ τὸν θάψουν. καὶ ἐμήνυσεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πάπα, ἵνα δώσῃ Ναὸν νὰ θάψουν τὸν Πατριάρχην χωρὶς καμίας παῤῥησίας, μόνον ταπεινὰ, καὶ ἐν συντόμῳ νὰ γένῃ ἡ ταφὴ αὐτοῦ, νὰ δώσωμεν τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα. καὶ ἐπέρασεν ἕως εἰς τὰς ἐννέα ὥρας τῆς ἡμέρας. καὶ τότε ἔλαβαν τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὑπήγεναν φοροῦντες ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τὰς Ἀρχιερατικὰς αὐτῶν στολὰς, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Νοβέλας. καὶ ἔτζη τὸ ἔψαλαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ εἰς τὸ τέλος τὸν ἀνασπάσθησαν, καὶ τότε τὸν ἔθαψαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σκευοφυλακίου, πρὸς μεσημβρίαν. τοῦ ἔκαμαν δὲ πολλὴν τιμὴν οἱ Καρδιναλέοι, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ὅλοι οἱ Γερωμένοι, καὶ μετὰ τούτους οἱ Ἄρχοντες τῆς Φιωρέντζας. λοιπὸν ὁ Πατριάρχης ἀπέθανεν εἰς τὴν Φιωρέντζαν, Μηνὶ Γουνίῳ εἰς τὰς δέκα, Ἰνδικτιῶνος δευτέρας, καὶ ἐτάφη εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Καὶ ὡσὰν ἔθαψαν τὸν Πατριάρχην, ἐμήνυσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Συνόδος αὐτοῦ τοῦ Πάπα ἵνα γένῃ τέλος, ὅτι δὲν δύνονται πλέον νὰ ἀπομένουν, καὶ τὸ περισσότερον ὅτι δὲν ἔχουν Πατριάρχην. ἀκούσας δὲ ὁ Πάπας τοῦτο, ἐμήνυσε τὸν Ῥουσίας, τὸν Νικαίας, καὶ τὸν Μιτυλήνης, καὶ ὑπῆγαν ἐπὶ τὴν ἄυριον ἐκεῖ εἰς αὐτὸν, καὶ ἀνάφερεν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Πατριάρχου πολλὰ τὸν ἐλύπησε, καὶ τὸ περισσότερον διὰ τὸ ἔργον τῆς ἑνώσεως. τώρα δὲ λοιπὸν πῶς δὲν σπουδάζετε νὰ ἐξοφλήσωμεν τὰ ὅσα ἀναφέραμεν καὶ ἐγγράφως καὶ ἀγράφως; ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν τοῦ Πάπα. ἡμεῖς ἄδειαν δὲν ἔχομεν ἀπὸ τὴν Συνόδον ἡμῶν νὰ ἀποκριθοῦμεν. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἀνάφεραν ταῦτα τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Συνόδου. καὶ τελείως ταῦτα δὲν ἔστεργαν. καὶ ἔσμιξεν ἡ Συνόδος δύο καὶ τρεῖς φοραῖς, ἵνα ὁμορφωνήσουν καὶ εἰς αὐτὰ, καὶ δὲν ὁμοφώνουν.

Τέλος δὲ πάλιν μετὰ ἡμέρας ἔσμιξαν, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν Κεφαλαίων τῶν ὑστερινῶν ὡμίλησαν πολλά. τότε ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν Πάπαν. Ἡμεῖς οὐδένα λόγον λέγομεν, εἰμὴ ὁ καιρὸς ἐσύμωσε, καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μᾶς ἑτοιμάσῃς νὰ ὑπάγωμεν. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πάπας, καὶ εἶπε τοῦ Βασιλέως. περὶ τούτου ἐφρόντισα, καὶ μέλλω φροντίσαι. ἔστειλα γὰρ κατὰ τὸν καιρὸν Καπιτάνιον εἰς τὴν Βενετίαν νὰ ἑτοιμάσῃ κάτεργα, καὶ στεῖλε καὶ ἡ Βασιλεία σου ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντάς σου, καὶ ἡμεῖς γράμματα εἰς τὸν Καπετάνιον, ὅπως νὰ ἑτοιμάζουνται τὰ κάτεργα. ἀμὴ παρακαλοῦμεν τὴν Βασιλείαν σου νὰ ἀναμείνῃς ἕως οὗ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς τέλος εἰς τὰ πράγματα τοῦτα, καὶ ἔξοδαις νὰ δώσωμεν ἕως εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ βοήθειαν ἕως νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Πόλιν, καὶ μὴ δὲν ἔχῃ λογισμὸν ἡ Βασιλεία σου περὶ τούτου. καὶ οὕτως ἐλύθη ἡ Συνόδος, καὶ ὑπῆγε καθ' ἕνας εἰς τὸ σπήτιον αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὶ τὴν ἄυριον ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἡ Συνόδος εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀνάφεραν μυστικῶς τὰ ζητήματα

τῶν Λατίνων, καὶ εἶπαν πολλὰ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν. τέλος ἔστερξαν, ὅτι εἶναι δίκαια καὶ καλά. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ ὑπῆγαν, καὶ τὴν τετράδι τὸ πουρνὸν, εἰς τὰς δεκαεπτὰ τοῦ Ἰουνίου Μηνὸς, ὑπῆγαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἔψαλαν τὰ ἐννέα τοῦ αὐτοῦ. καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ἐμήνυσεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἡρακλείας, τοῦ Ἐφέσου, τοῦ Ῥουσίας, καὶ τοῦ Νικαίας, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ, ὅτι ἐβούλετο νὰ εὕρῃ τὸν Ἡρακλείας καὶ τὸν Ἐφέσου εἰς τὰς γνώμας τῶν ἐπιλοίπων Ἀρχιερέων τῶν Ἀνατολικῶν, ὁποῦ ἔστερξαν τὰ ζητήματα τῶν Φραγγῶν. καὶ ὁ Ἡρακλείας ἔστερξεν. ὁ δὲ Ἐφέσου τελείως δὲν ἔστερξεν, οὐδὲ ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ τούτου, καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα.

Ἦλθε δὲ ἡ ἑορτὴ, ἤγουν τὸ Γενέσιον τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸν ὁποῖον ἑώρταζαν οἱ Φιωρεντῖνοι λαμπρῶς μετὰ δόξης καὶ παῤῥησίας καὶ ἐξόδων πολλῶν. καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ἡ αὐτὴ ἡμέρα, εἰς τὰς εἰκοσιπέντε τοῦ Ἰουνίου Μηνὸς, ἐπῆγαν οἱ ἐξαίρετοι, ὁ Ῥουσίας, καὶ ὁ Νικαίας, καὶ ὁ Μιτυλήνης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ὡμίλησαν μὲ τὸν Πάπαν, καὶ ἐθαῤῥοποίησαν αὐτὸν, ὁμοίως καὶ μὲ τὸν Βασιλέα. καὶ ἔκαμαν τρόπον καὶ τέχνην, καὶ ἐμήνυσεν ὁ Πάπας τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἤκουσε τοῦ Πάπα τὸν λόγον, καὶ ἐπῆγε καὶ ἔσμιξαν, καὶ ἐβουλεύθησαν ἀναμέσον τους. καὶ ὡσὰν ἐσυμβουλεύθησαν, ὥρισαν ἐπὶ τὴν παρασκευὴν, εἰς τὰς εἴκοσι ἕξη τοῦ Μηνὸς, νὰ συναχθοῦν τὰ δύο μέρη τῶν Συνόδων εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πάπα. καὶ ἔτζη ἐσυνάχθησαν, καὶ ἄρχησαν πάλιν τὴν διάλεξιν. τέλος δὲ ἐπέρασεν ὥρα πολλὴ, καὶ ὁ Πάπας εἶχε κουλούρια, καὶ γλυκύσματα, καὶ κρασὶ, καὶ ἐπῆγαν τὸ γύρω, καὶ ἔφαγαν καὶ ἔπιαν, τέλος δὲ ἐσυκώθη ἡ Σύνοδος. ἐπῆγαν δὲ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως ὅλη ἡ Σύνοδος αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐσυμφώνησαν ὅλοι ὁμοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐφέσου, καὶ ἔστερξαν ὅλα τὰ ζητήματα τῶν Φραγγῶν. ἀρχὴ ὡμολόγησαν τὸν Πάπαν ἄκρον Ἀρχιερέα, καὶ Ἐπίτροπον, καὶ Ἐπιτηρητὴν, καὶ Βικάριον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἰθύνειν καὶ κυβερνεῖν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, σωζομένων τῶν προνομίων καὶ δικαίων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς. ὁ δὲ Κωνσταντινουπόλεως, δεύτερος νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Πάπαν, τρίτος ὁ Ἀλεξανδρείας, τέταρτος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ πέμπτος ὁ Ἱεροσολύμων. ἀκόμι ἔστερξαν καὶ τὴν Ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τὰ Ἄζυμα, καὶ τὸ Πουργατώριον, ἤτοι τὸ καθαρτήριον πῦρ. καὶ ὅλα τοῦτα ἔγραψαν καὶ ἔστερξαν, ὅ,τε Βασιλεὺς, καὶ οἱ Τοποτηρηταὶ τῶν Πατριαρχῶν, καὶ οἱ ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος. μόνον ὡς εἴπαμεν, ὁ Ἐφέσου, ὁποῦ δὲν ἔστερξε.

Τὸ δὲ σάββατον τὸ πουρνὸν ἐπῆγαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Νοβέλας, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἔκαμαν μνημόσυνον αὐτοῦ. καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀποδεκεῖ, ἐπῆγεν ὁ Ῥουσίας μὲ τὸν Μιτυλήνης εἰς τὸν Πάπαν, καὶ εἶπαν αὐτῷ. ἰδοὺ ὁ Γαληνότατος Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἡ Σύνοδος αὐτοῦ ἐσυνεκατέβησαν, καὶ ἔστερξαν ὅσα ἐζήτη-

σες ἡ Μακαριότης σου, καὶ ὡσὰν ἤθελες ἐκάμαμεν. καὶ ἂν ἔχωμεν νὰ εἰποῦμεν καὶ νὰ ζητήσωμεν ἄλλα πρὸς τὴν Μακαριότητά σου, ἀφίνομεν αὐτὰ διὰ νὰ πηγένωμεν, ὅτι τὰ κάτεργα γλήγορα μισεύγουν ἀπὸ τὴν Βενετίαν. ὅμως πολλαῖς ἐρώτησες ἔγιναν, καὶ δὲν ἔγινεν ἕνωσις εἰς τὴν μέσην μας.

Τώρα δὲ ἔφθασεν ἡ ἑορτὴ τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου, καὶ σὺ, ὡς διάδοχος αὐτῶν, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁποῦ ἔλαβαν αὐτοὶ τὸν ἀμάραντον στέφανον, νὰ τὸν λάβῃς καὶ ἡ Μακαριότης σου αὐτὴν τὴν ἡμέραν, νὰ στεφανωθῇς, νὰ συλλειτουργήσωμεν, νὰ γένῃ ἕνωσις νὰ διαβασθῇ ὁ ὅρος τῆς ἑνώσεως.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πάπας, ἐγέμησεν ὅλος χαρὰν, καὶ εὐχαρίστησε πολλὰ καὶ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Σύνοδον αὐτοῦ. καὶ οἱ Μητροπολῖται, ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Πάπα, ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Συνόδου τὰ ὅσα τοὺς εἶπεν ὁ Πάπας. τὸ δὲ ἑσπέρας ἦλθαν ἀπὸ τὸν Πάπαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅ,τε Κρήτης, ὁ Ῥόδου, καὶ ὁ Κορώνης, καὶ εἶπαν τοῦ Βασιλέως, ὅτι ἐβουλεύσαντο καὶ στέργουν τὴν συμφωνίαν, καὶ ἄυριον νὰ γένῃ ὁ τόμος τοῦ ὅρου φράγγικα, καὶ ἑλληνικὰ, καὶ νὰ ὑπογράψουν ὅλοι. καὶ ἐὰν φθάσουν τὴν δευτέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, νὰ γένῃ ἡ λειτουργία καὶ ἡ ἕνωσις. καὶ καθίσαντες πάλιν εἰς τὴν Σύνοδον, ὅ,τε Πάπας καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ τῶν δύο μερῶν ἡ Σύνοδος, ἦλθαν πάλιν εἰς ἄλλαις ὑπόθεσες, περὶ πῶς νὰ γράψουν τὸν τόμον, περὶ τοῦ Πάπα, καὶ τοῦ Βασιλέως τὸ μεγαλεῖον, συγχύσεως γενομένης, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἕως οὗ νὰ ὁμοφωνήσουν, καὶ εἰς τοῦτο τέλος πάντων ὡμοφώνησαν. καὶ εἰς τὰς τέσσαρας Ἰουλίου, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἔκλεξαν οἱ Φράγγοι Διδασκάλους ἀπὸ τὸ μέρος τους ἕξη, καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἄλλους ἕξη, διὰ νὰ γράψουν τὸν ὅρον, καὶ τὸν Τόμον τῆς ἑνώσεως. καὶ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος νὰ καθίσουν οἱ Φράγγοι νὰ τὸν γράψουν Φράγγικα, καὶ νὰ τὸν ὑπογράψῃ ὁ Πάπας, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος αὐτοῦ, καὶ τότε νὰ κρεμάσουν τὴν βούλλαν ἤγουν τοῦ Πάπα. εἰς δὲ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἀριστερὸν νὰ καθίσουν νὰ γράψουν ἐκεῖνοι οἱ ἕξη τοῦ μέρους τῶν Ῥωμαίων τὸν ὅρον Ἑλληνικὰ, νὰ ὑπογράψωμεν εἰς αὐτὰ καὶ ἡμεῖς ὅλοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας. καὶ ὡσὰν ὑπογράψωμεν, νὰ κρεμασθῇ ἡ βούλλα μὲ χρυσόβουλον. ἐκάθισαν τῇ αὐτῇ ἡμέρα τοῦ σαββάτου, εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ Ἰουλίου. οἱ Διδάσκαλοι ἐκεῖνοι ἦσαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καὶ ἔγραψαν τοὺς τόμους κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Βασιλέως Ἑλληνικὰ καὶ Φράγγικα, καὶ τὴν Κυριακὴν ὑπέγραψαν αὐτοὺς, καὶ ἔβαλαν καὶ τὰς βούλας. τῇ δευτέρᾳ οὖν, Ἰουλίου εἰς τὰς ἕξη, ἔγινε καὶ ἐτελειώθη, καὶ ἐσφραγίσθη καὶ ἐβεβαιώθη ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. καὶ ἐπῆγεν ὁ Πάπας μετὰ τοῦ Βασιλέως καὶ πάντων τῶν Ἱερωμένων, Σταυροφόρων, Κληρικῶν, Ἡγουμένων καὶ Ἱερομονάχων, Διακόνων, Ψαλτῶν, Ἀναγνώστων, καὶ μετὰ πολλῶν Αὐθεντῶν καὶ Ἀρχόντων καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς Σάντα Μαρίας, καὶ ἐλειτούργησε, καὶ ἐσυνεφόρεσαν μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ τῶν Ῥωμαίων Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, γενομένης παῤῥησίας μεγάλης καὶ λαμπρᾶς. ὢ τοῦ θαύματος. τίς ἐδύνετο νὰ ἀριθμήσῃ τὸν Λαὸν ἐκεῖνον,

ὁπῦ ἐσυνάχθη εἰς τὴν λειτουργίαν ἐκείνην, διὰ νὰ ἀκούσουν τὸν ὅρον τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. μετὰ τὴν τελείωσιν δὲ τῆς λειτουργίας, ὥρισεν ὁ Πάπας νὰ ἀναγνωσθῇ ὁ ὅρος φράγγικα, καὶ ἑλληνικά. καὶ φράγγικα ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ Καρδιναλίου τῆς Ἁγίας Σαβίνας Ἰουλιανοῦ, ἑλληνικὰ δὲ παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νικαίας Βησσαρίωνος, ὡς ἔχει ἐπὶ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς τὴν Φιωρέντζαν γενομένης.

Εὐγένιος Ἐπίσκοπος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ εἰς ἀΐδιον τοῦ πράγματος μνήμην, συναινοῦντος τοῖς ὑπογεγραμμένοις, καὶ τοῦ ποθεινοτάτου Υἱοῦ ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ περιφανοῦς Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, καὶ Τοποτηρητῶν τῶν σεβασμίων Ἀδελφῶν καὶ ἡμετέρων Πατριαρχῶν, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν παριστανόντων. εὐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ Γῆ. ἀφῄρηται γὰρ τὸ μεσότοιχον, τὸ τὴν Δυτικὴν, καὶ Ἀνατολικὴν διαιροῦν Ἐκκλησίαν. ἐπανῆλθε δὲ καὶ ἡ εἰρήνη τε καὶ ὁμόνοια τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου ἐκείνου Χριστοῦ, τοῦ ποιήσαντος ἑκάτερα ἐν τῷ τῆς ἀγάπης τε καὶ εἰρήνης ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ, ἑκάτερον τεῖχος ζευγνύντος, καὶ συσφίγγοντός τε καὶ συνέχοντος στοργῇ ἀϊδίου ἑνότητος, καὶ μετὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην τῆς ἀθυμίας ὁμίχλην, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς χρονίου διαστάσεως μέλαιναν τε καὶ ἄχαριν ἀχλὺν, ἡ γαληνιῶσα πᾶσιν ἀκτὶς ἐξήστραψε τῆς ποθεινοτάτης Ἑνώσεως. εὐφραινέσθω καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τὰ ἑαυτῆς τέκνα μέχρι τοῦδε πρὸς ἄλληλα στασιάζοντα, εἰς ἑνότητα καὶ εἰρήνην ἤδη ἐπανιόντα ὁρῶσα, καὶ ἡ πρώην ἐπὶ τῷ χωρισμῷ αὐτῶν πικρότατα κλαίουσα, ἐκ τῆς νῦν αὐτῶν θαυμαστῆς ὁμονοίας σὺν ἀνεκφράστῳ χαρᾷ τῷ Παντοδυνάμῳ εὐχαριστείτω Θεῷ. πάντες συνευφραινέσθωσαν οἱ πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης πιστοὶ, καὶ ὡσὰν ἐπὶ Χριστοῦ ὀνόματι κεκλημένοι τῇ Μητρὶ τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ συναγαλλέσθωσαν, καὶ τὰ ἑξῆς. εἶχε δὲ ὁ Τόμος ἄλλα πολλὰ γεγραμμένα. εἰς τὸ τέλος δὲ ἔλεγεν. Ἐδόθη ἐν τῇ Φιωρέντζᾳ, ἐν δημοσίᾳ συνελεύσει ἑορτασίμως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τελεσθεῖσα, χρόνοι ἀπὸ Κυρίου Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χίλιοι τετρακόσιοι τριάντα ἐννέα, Ἰουλίου ἕξη, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ. ἀπὸ δὲ κτίσεως Κόσμου ἕξη χιλιάδες ἐννεακόσιοι σαράντα ἑπτὰ, καὶ τῆς ἀρχιερατείας ἡμῶν χρόνοι, θ'.

Αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῶν ἄλλων Ἱερωμένων εἰς βεβαίωσιν τῆς ἁγιωτάτης ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἰωάννης ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς, καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἡρακλείας, ἡ λογὰς τῶν αἰδεσίμων, καὶ Ἀρχιερεὺς πάσης Θράκης, καὶ Μακεδονίας, καὶ Τοποτηρητὴς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας Φιλοθέου

Ἀν-

Ἀντώνιος ἀποφήνας ὑπέγραψα, Τοποτηρητὴς τῆς αὐτῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας κυρίου Φιλοθέου· Πρωτοσύγγελος πνευματικὸς Γρηγόριος Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. Ἰσίδωρος Μητροπολίτης Κιαίβου καὶ πάσης Ῥουσίας, καὶ Τοποτηρητὴς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυρίου Δωροθέου ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μονεμβασίας, καὶ Τοποτηρητὴς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Ἰωακεὶμ, Δοσίθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Κυζίκου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Ἀγκύρας, Μητροφάνης ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Καισαρείας, Δωρόθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Βησσαρίων ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σάρδεων, ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Νικομηδείας Μακάριος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Τορνόβου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Νικομηδείας, Ἰγνάτιος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μιτυλήνης, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σίδης, Δωρόθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μολδοβλαχίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σεβαστείας, Δαμιανὸς ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἀμασίας Ἰωάσαφ ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ῥόδου καὶ Κυκλάδων Νήσων Ναθαναὴλ ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Δίστρας Κάλλιστος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Γάννου Γεννάδιος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μελενίκου Ματθαῖος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Δράμας Δοσίθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἀχελοῦ Σωφρόνιος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. ὁ Βησσαρίων Νικαίας, δι' ἐπιτροπῆς γεγραμμένης παρὰ τοῦ μεγάλου Σακελλαρίου Μανουὴλ Διακόνου τοῦ Χρυσοκούκη, ὅς τις ἑαυτὸν πιθανῶς ὁμοῦ ἐσημείωσεν, ἐνταῦθα αὐτὸν ἐξηγούμενος τῆς αὐτῆς δόξης, καὶ τοῦ αὐτοῦ νοῦ καὶ αὐτὸν μεθ' ἡμῶν ὑπάρχειν, καὶ ταῦτα πάντα ἀκολουθεῖν, ὑπέγραψα. ὁ μέγας Χαρτοφύλαξ Διάκονος Θεόδωρος ὁ Ξανθόπουλος ὑπέγραψα. ὁ μέγας Χαρτοφύλαξ καὶ Ἀρχιδιάκων Μιχαὴλ ὁ Βαλσαμὼν ὑπέγραψα. ὁ μέγας Ἐκκλησιάρχης καὶ Δικαιοφύλαξ Διάκων Σίλβεστρος ὁ Συρόπουλος ὑπέγραψα. ὁ Πρωτέκδικος Διάκων Γεώργιος ὁ Καππαδόκης ὑπέγραψα. ὁ Πρωτοπαπᾶς Κωνσταντῖνος ὑπέγραψα. ὁ Ἐκκλησιάρχης τῆς τιμίας Μονῆς τῆς Ἁγίας καὶ Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους τῆς Μεγάλης Λαύρας, καὶ Τοποτηρητὴς τῆς αὐτῆς Μονῆς Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. ὁ ποτὲ Ἡγούμενος τῆς περιβλέπτου Ἀθανάσιος ὑπέγραψα. ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἁγίας Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Γερόντιος Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. ὁ ποτὲ Ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Βλασίου Γερμανὸς ὑπέγραψα. Παχώμιος Ἱερομόναχος, καὶ Ἀββᾶς τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀρκετὸς ὑπέγραψα. τέλος τῶν ὑπογραφῶν. Ταῦτα τὰ ἄνωθεν ὁ Τόμος καὶ αἱ ὑπογραφαὶ ἀνεγνώθησαν ὡς εἴπαμεν φράγγικα παρὰ τοῦ Καρδιναλίου τῆς Ἁγίας Σαβίνης Ἰουλιανοῦ, ἑλληνικὰ δὲ παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νικαίας Βησσαρίωνος, καὶ ἠσπάσθηκε τοῦ Πάπα τὸ γόνατον, καὶ τὸ χέρι, καὶ ἡμεῖς ἠσπάσθημεν ἀνάμεσόν μας

φορε-

φορεμένοι τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ οἱ Ἱερεῖς τὴν ἱερατικὴν, καὶ οἱ Διάκονοι τὴν διακονικήν. ἔψαλλαν δὲ οἱ Ψάλται τῶν Ῥωμαίων, Εὐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοί. καὶ δόξα, τὸ αὐτό. καὶ εἰς τὸ καὶ νῦν, Δοξολογίαν μεγάλην. καὶ τὸ, Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε. πληρωθείσης τῆς λειτουργίας, ἐπῆγε καθ' ἕνας εἰς τὸ σπήτιον αὐτοῦ. Ὡσὰν ἔγιναν οὖν τοῦτα ὅλα, καὶ ἐτελειώθησαν καὶ εἰρήνευσαν τὰ δύο μέρη, ἐπέρασαν ἡμέραις, καὶ εἰς ταῖς δεκατέσσαρες τοῦ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ τρίτῃ, ἐμήνυσεν ὁ Πάπας τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Παλάτιον αὐτοῦ, καὶ μερικοὶ ὑπῆγαν, καὶ μερικοὶ δὲν ἐπῆγαν. καὶ ὅσοι ἐπῆγαν, τοὺς ἐπῆρεν εἰς ἕνα μέρος, καὶ τοὺς εἶπε μυστικῶς. ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἑνώθημεν εἰς τὴν Πίστιν Θεοῦ χάριτι, ἐπειδὴ, οἷς κρίμασιν ἠξεύρει ὁ τῶν ὅλων Θεὸς, ἐγὼ ἐκατεστάθην κεφαλὴ εἰς τὰ μέλησας, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ὑπερβαίνω, καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύω εἰς ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι πρὸς σύστασιν τῆς Εὐσεβείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. λοιπὸν ἔχωσας ὡς Ἀδελφοὺς, ὡς μέλη, καὶ ὡς πρῶτος τῶν Ἐκκλησιῶν. ὁ Ἁγιώτατος Ἀδελφὸς ἡμῶν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, καὶ ἡ Ἐκκλησία δέεται Πατριάρχου, καὶ τὸ περισσότερον διὰ νὰ γένῃ ἐδώ. ἐπειδὴ καὶ ἐμοῦ εὑρισκομένου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, οὐχὶ διὰ νὰ κερδέσω τίποτες σωματικὸν, ἢ χρυσάφι, ἢ ἀσύμι, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν δέομαι, ὅτι ἔχω, ἀμὴ νὰ δώσω, καὶ νὰ στηρίξω καὶ ἐπιβεβαιώσω, καὶ τὸν χειροτονημένον νὰ τιμήσω, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ βοηθήσω. λέγω δὲ ἵνα γένῃ Πατριάρχης ἐδώ. τί γὰρ ἐμποδίζει, ἢ τί λείπεται; ἐδὼ εἶναι ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, καὶ ὁ Πάπας ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς αὐτήν. ἐδὼ καὶ οἱ καλλιώτεροι τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τί εἶναι τὸ ἐμπόδιον νὰ μὴ δὲν γένῃ ἐδώ; εἶναι δίκαιον καὶ ἄξιον νὰ κάμωμεν Πατριάρχην, διὰ νὰ μὴ δὲν ὑπᾶτε ἀπ' ἐδὼ ἀπὸ ἐμᾶς ἀκέφαλοι. ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς. ὅσα ὥρισεν ἡ Μακαριότης σου εἶναι δικαιότατα καὶ σοφώτατα. ἀμὴ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα τελείως μόνον νὰ ἀποκριθοῦμεν. διότι εἶναι καὶ ἡ ἄλλη συνοδία ἡμῶν οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς. πλὴν ἔχομεν καὶ Βασιλέα, καὶ ὅταν λάβωμεν τὰς γνώμας αὐτῶν, τότε θέλομεν ἀποκριθῇ. καὶ ἔτζη εὐγῆκαν ἀπὸ τοῦ Πάπα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπαν τοὺς λόγους τοῦ Πάπα ὁποῦ εἶπεν, ὅτι νὰ γένῃ Πατριάρχης. καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Πάπαν, καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἐμεῖς ἔχομεν συνήθειαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ἀπὸ τὴν Ἐπαρχίαν αὐτῆς ὅλην νὰ ψηφίζεται ὁ Πατριάρχης. καὶ εἰς τὸν καθολικὸν Ναὸν τοῦ Πατριαρχείου νὰ χειροτονῆται, καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀλλέου τρόπου νὰ στέρξῃ τοῦτο νὰ γένῃ, ἠξεύρωντας τὴν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς δὲ τὰς εἴκοσι τοῦ Ἰουλίου Μηνὸς, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὁ Ἡρακλείας, ὁ Κυζίκου, ὁ Τραπεζοῦντος, ὁ Μονεμβασίας, ὁ Νικομηδείας, καὶ ὁ Δράμας, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Κληρικοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς, ἕως πενῆντα, ἐπῆγαν νὰ ἐπάρουν τὰ ἴσα τοῦ ὅρου, τρεῖς κόπιαις, τὸ ἕνα, νὰ στείλουν τοῦ Ἀλεξανδρείας, τὸ ἄλλο τοῦ

Ἀντιοχείας, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἱεροσολύμων. διότι τὰ πρῶτα τὰ δύο ὁποῦ ἔγιναν, ἐπῆρε τὸ ἕνα ἑλληνικὸν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸ χρυσόβουλον αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄλλο τὸ φράγγικον ἐπῆρεν ὁ Πάπας μετὰ τῆς βούλλας αὐτοῦ. καὶ αὐταῖς ταῖς τρεῖς κόπιαις ἔστειλαν εἰς τοὺς τρεῖς Πατριάρχας, ὡς εἴπαμεν. ἔτζη λοιπὸν ἔλαβαν τέλος ὅλα τὰ τῆς ἑνώσεως τῶν Ῥωμαίων· ὁ δὲ βασιλεὺς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν κοσμικῶν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Φιωρέντζαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Βενετίαν. καὶ πάλιν ὁ Πρίντζιπος μὲ τὴν Ἀφεντίαν ἐδέχθησαν αὐτὸν ἀσπασίως, καὶ τιμὰς καὶ κανίσκια μεγάλα τοῦ ἔκαμαν, καὶ εὐεργεσίας τοῦ ἔδωκαν. ἀπὸ δὲ τῆς Βενετίας ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας αὐτοῦ. καὶ ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὁ ὁποῖος ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ δὲν ἐφανέρωσε τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅτι εἶναι εἰς βοήθειαν τῶν Φραγγῶν, ἀμὴ ἔδειχνεν ὅτι εἶναι ὅλος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν ἔκαμε χρεία, τότε ἐφανέρωσε τὴν γνώμην του, καὶ ἐστερέωσεν ὡς εἴπαμεν τὰ ὅσα ἔλεγαν οἱ Φράγγοι. καὶ διὰ τοῦτο ἔκλιναν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅτι δὲν ἔλπιζαν νὰ ἔχῃ ἐπιβουλίαις εἰς τὸν ἑαυτόν του. ὅμως ὡσὰν ἐμίσεψεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, αὐτὸς ἔμεινε μὲ τὸν Πάπαν, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν Καρδινάλιον, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ δωρεὰς μεγάλας καὶ εἰσοδήματα πάμπολλα. ἐχειροτόνησε δὲ αὐτὸν ἐκεῖ καὶ Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ὄχι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ καθίσῃ Πατριάρχης, ἀμὴ νὰ εἶναι καὶ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ νὰ ἔχῃ τὸν τόπον τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸν Πάπαν, ὅταν γίνεται ἡ σύναξις, καὶ εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν ἐκκλησιαστικήν. διότι, ἂν εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Πόλιν ὁ Νικαίας Πατριάρχης, χειροτονημένος ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐλιθοβολοῦσαν αὐτὸν οἱ Ἱερωμένοι καὶ οἱ κοσμικοί. ἠγάπησε δὲ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ Ἐφέσου Κύριος Μάρκος, μὴ θέλωντας τελείως νὰ στέρξῃ τὰ τῶν Φραγγῶν, ἐφοβήθη. καὶ πρὶν νὰ λειτουργήσῃ ὁ Πάπας νὰ διαβασθοῦν οἱ Τόμοι, ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ὑγιὴς μὲ τὴν τοῦ Θεοῦ βοήθειαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἔκαμε δύο χρόνους νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Πόλιν. καὶ ὡσὰν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐπῆγε χωρὶς Πατριάρχην, ὅτι ὡς εἴπαμεν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, καὶ ἦυρε τὴν Δέσποιναν Μαρίαν τὴν γυναῖκά του ἀπεθαμμένην, καὶ ἐλυπήθη πολλά. ὁμοίως ὁ Δεσπότης ἦυρε τὴν γυναῖκά του ἀπεθαμμένην, ἡ ὁποία ἦτον θυγατέρα τοῦ Ἀφεντὸς μόνου τοῦ Καντελούτζου. οἱ γὰρ Κληρικοὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἡγούμενοι καὶ Ἱερομόναχοι δὲν ἤθελαν νὰ συλλειτουργήσουν, ἢ νὰ μνημονεύσουν ἐκείνους τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὁποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Φραγγίαν. ἀμὴ ἔφευγαν αὐτοὺς ὡς Αἱρετικούς. καὶ πολλοὶ ἐπαραιτήθησαν τὴν Ἱερωσύνην διὰ νὰ μὴ δὲν συλλειτουργήσουν μετ' ἐκείνους. καὶ δὲν ἔγινεν ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἤγουν νὰ εἶναι τὸ ἕνα, μόνον ἔγινε διαίρεσις, τουτέστι, χωρισμός. διότι ὅσα ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ μὲ τοὺς Ἀρ-

χιερεῖς εἰς τὴν Φιωρεντζαν, τὰ ἐχάλασεν ἡ μεγάλη Ἐκκλησία. ὁ δὲ Πάπας ὅπου διείσκετο τότε, ὀνόματι Νικόλαος, διότι ἀποθανόντος τοῦ Πάπα Εὐγενίου, ὅπου ἔκαμε τὴν Σύνοδον, ἔγινε τοῦτος ὁ Νικόλαος διάδοχος αὐτοῦ, καὶ ἀκούσας τοῦτο, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἔστεργαν τὴν Σύνοδον ὅπου ἐγίνη, τὴν ὁποίαν, ἐμπῆκεν εἰς κάτεργα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν αὐτίκρυς εἰς τὸ Σκούταρι, καὶ ἐμιλοῦσε τοῦ βασιλέως καὶ τῶν Κληρικῶν, ἵνα δώσουν αὐτοῦ ἄδειαν νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ὅπως νὰ ὁμιλήσουν περὶ τούτου. αὐτοὶ δὲ τελείως δὲν ἠθέλησαν νὰ ὁμιλήσουν, ἕως νὰ τὸν ἰδοῦν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Πάπας ταύτην τὴν καταφρόνεσιν, ἀφώρεσεν αὐτούς, καὶ ἐσηκώθη μὲ τὰ κάτεργα καὶ ἔκαμεν ἄρμενα. ἔμαθαν δὲ τοῦτο οἱ Κληρικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μερικοὶ Ἀρχιερεῖς, ὅπου διέρεθησαν τότε ἐκεῖ, ὅτι ὁ Πάπας ἀφώρεσεν αὐτούς, ἀφώρεσαν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνον. ὁ δὲ Πάπας ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸ Βατοπέδι, καὶ ὁ Ἡγούμενος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτόν, οὐδὲ νὰ τοῦ κάμῃ καμίαν τιμήν. τότε ἔπιασεν αὐτὸν καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Καλογέρους, καὶ ἔκαμε πολλὴν παίδευσιν εἰς αὐτούς, καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσε, καὶ εἰς τὸ Μοναστῆρι μεγάλον φθαρμὸν ἔκαμε. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, καὶ ἐλεπέργησε. καὶ εἰς ὅσα Μοναστήρια ἐπῆγε τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν, μεγάλον ἀφανισμὸν ἔκαμεν εἰς αὐτά, καὶ εἰς τοὺς Καλογέρους αὐτῆς. ἐσηκώθη δὲ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ τὰ ὅσα χαρίσματα ἔταξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης νὰ δίδῃ εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως, δὲν τοῦ ἔδωκαν τίποτε, ἔσωνταις ὅπου δὲν ἐδέχθη τὸν Πάπαν. καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν χωρὶς Πατριάρχου, ἦτον εἷς, Πνευματικὸς εἰς τὴν Πόλιν ἄνδρας ἁγιώτατος, Γρηγόριος τὸ ὄνομά του, καὶ ἦτον συγγενὴς τοῦ μεγάλου Δουκός, καὶ τὸν ἐσύρασαν σανικῶς, καὶ τὸν ἔκαμαν Πατριάρχου. ἐπέρασε δὲ ὀλίγος καιρὸς, καὶ τὰ σκάνδαλα ἐπλήθυναν καθημερινῶς, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμε παράπονον. ἐφοβεῖτο δὲ καὶ τὸ μεγάλου Δουκὸς τοῦ συγγενοῦς του, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλουν πάρει οἱ Τοῦρκοι τὴν Πόλιν, καὶ τοὺς Υἱούς του θέλουν σφάξει ἐμφροσύνου, τότε καὶ ἐσύνα. ὁ δὲ βασιλεὺς διείσκετον ἀθυμὸν, διότι ἐπόνεσαν ὅλοι οἱ ἄρμοι τοῦ κοπάλου του, χεριῶν, καὶ ποδαριῶν, ὥστε χειραγωγίαν βαρέαν εἶχε, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀθυμίαν ἀπέθανε, διότι ἐκυβέρνησεν ὅλον του τὸ κορμί.

Περὶ τοῦ πότε ἐπῆρε τὴν Πρῶσαν ὁ Ὀρχανὴς, καὶ τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτήν.

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἐπῆρε τὴν Πρῶσαν ὁ Ὀρχανὴς, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀτμανῆ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Τουρκῶν· καὶ ἦτον μεγαλόψυχος καὶ ἀνδρειωμένος, καὶ ἠγάπα πολλὰ τὴν δόξαν. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ νὰ ἠγάπα

πα πολλὰ τὴν δόξαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν, ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τοῦ Ῥηγὸς τῆς Καραμανίας, ὀνόματι Κιλικίαν, διὰ γυναῖκα αὐτοῦ. τοῦτος ἔκαμε μάχην μὲ τὸν βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρε τὴν ἀθρηφανεσάτην Πρῶσαν, χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως χίλιοι τετρακόσιοι πενηντοῦτα. ἡ ὁποία Πρῶσα ἦτον θρόνος τῆς Ῥηγάδων τῆς Βιθυνίας, καὶ ἦτον ἓξ πύργους γεμάτους βίον τῆς Ῥηγῶν, ὅπου τὸν ἐσυνάξαν ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐκτίσθη αὐτὴ ἡ μεγαλόπολις Πρῶσα. ἦτον χαζνὰς εἰς τοὺς πύργους μάλαμα, φλωρία, χρυσάφι, καὶ ἀσήμι, καὶ πολυποίκιλος χαραγὴ ἀσημίου καὶ χρυσαφίου, ἦγουν μονέδα μικρὰ καὶ μεγάλη. μαργαριτάρια, πολύτιμοι λίθοι, ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἐκλεκτοὺς λαοὺς, καὶ ἀπὸ ἄλλους πολλὰ τετιμημένους. σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ φορέματα χρυσᾶ, μεταξωτὰ ὑφαντὰ μὲ τὸ χρυσάφι, καὶ κορῶνες πολύτιμες ὁλόχρυσες μὲ τὸ μαργαριτάρι. σέλαις, σαλιβάρια, σπαθία, σκηπτάρια, ὅλα μὲ τὸ χρυσάφι, καὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι, καὶ μὲ τοὺς πολυτίμους λίθους. καὶ τόσος πολὺς βίος ἦτον, ὅτι ἑπτακόσια καμήλια ἐφόρτωσαν τὸν βίον ἐκεῖνον, καὶ τὰ ἔπεμψαν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. καὶ ἐμάζωξεν ὅλα τὰ παιδιὰ τὰ νήπια τὰ ἄπαρα, καὶ ἄλλα ἔστρωσε γῆς, καὶ ἔδραμαν ἄλογα καὶ τὰ ἐκατάπατῆσαν, καὶ ἔλαβαν θάνατον ὑπὸ μαρτυρίαν, ἄλλα ἔπνιξαν εἰς τοὺς ποταμοὺς, καὶ ἄλλα ἔβαλαν εἰς τὴν καῦσιν τοῦ Ἡλίου, καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν δίψαν. καὶ πολλαῖς Μητέρες ἔπνιγαν τὰ παιδία αὐτῆς μὲ τὰς χεῖρας των διὰ νὰ μὴ δοῦν τὰ δώσουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβάρων. ταῖς δὲ παιδίσσες καὶ τιμωρίαις, ὅπου ἔκαμαν εἰς Ἀρχιερεῖς, καὶ εἰς τοὺς Καλογέρους, καὶ εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἄνδρας, ποῖος δύναται νὰ ταῖς γράψῃ; μόνον ἀπὸ ταῖς πολλαῖς γραφομὲν ὀλίγαις. πολλῶν ἔδοναν τὰ χέρια, καὶ τὰ ποδάρια μὲ λυσσα δυνατὰ, καὶ ἐγύριζαν ὀπίσω τὰ κεφάλιά τους, καὶ τοὺς ἔρριχναν ἀπὸ τὸν κρεμνὸν ἀπάνω. ἄλλους ἔδεναν ὀπισάγκωνα, καὶ τοὺς ἔβαναν σάκτζι πυρωμένου εἰς τὸ στόμα, διὰ νὰ δείξουν τὸν βίον πῶς τὸν ἔχων κρυμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ τοὺς ἐθανάτωσαν. καὶ ἄλλους ἔβαλαν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τοὺς ἔψηναν ὡσὰν τὰ ὀψάρια. καὶ ἄλλους ἔπνιγαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἄλλους ἔδεναν εἰς ταῖς ὁραῖς τῆς ἀλόγων, καὶ ἔξεχαν τὰ ἄλογα, καὶ ἔκοπταν κομμάτια τὰ κορμία τους, καὶ ἐπαρέδιδαν τὰς ψυχὰς αὐτῆς Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἔδωκεν αὐτῆς τὰς ἀμοιβὰς τὴν ὡραίαν αὐτοῦ βασιλείαν, τὴν χάριν, τὸ φῶς. καὶ ἦτον μέγας φόβος καὶ θόρυβος τότε ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς Χριστιανῶν, ὅπου ἔξεχαν ὡσὰν ποταμούς. ὦ τῆς μακροθυμίας σου Κύριε. ὦ τοῦ βάθους τῆς κριμάτων σου. ὦ τῆς μεγάλης διαχωρήσεως. ἵλεως γένου Κύριε εἰς τὸν χριστώνυμόν σου Λαόν. ὅμως εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον τῆς Πρύσας ἐλαβώθη αὐτὸς ὁ Σελτὰν Ὀρχανὴς, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν λαβωματίαν μετ' ἡμέρας ἀπέθανεν. ἐβασίλευσε χρόνους, κβ'.

Περὶ τῆς Βενετίας πότε ἐκτίσθη.

Ἐις τὰς τεσσακοσίας καὶ εἴκοσι ἕνα χρόνας, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁπού ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐβαπτίσθη ἡ ἀρχὴ τῆς Βενετίας, ἤγουν τὸ Ῥιάλτον. καὶ εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἔκτισαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ τὸ Παλάτι. καὶ εἰς τὰς ὀκτακοσίας, λβ'. χρόνας, ἤφεραν τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὰς χιλίας τοῦ Γενναρίου Μηνός. καὶ εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν σαράντα ἕνα χρόνας ἔκτισαν τὸ καμπανέλιον.

Οἱ ἐνδοξότατοι Δόγηδες, ὁποῦ ἔγιναν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν ἐκλαμπροτάτην Βενετίαν.

ά. Ὁ Πρῶτος Δόγας ὁποῦ ἐγίνη, ἦτον Παῦλος ὁ Ἀνάφεσος, καὶ ἐψηφίσθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὑψηλότατον θρόνον εἰς τὰς ἑξακοσίας ἐννενήκοντα ἑπτὰ χρόνας τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. ἔζησεν εἰς τὴν Ἀφεντίαν χρόνας 20. μηνὰς 6. ἡμέρας 8.

β'. Μαρκέλλος Τεγαλιανός, εἰς τὰς ἑπτακοσίας δέκα ἑπτά. ἔζησε χρόνας 9. ἡμέρας 21.

γ'. Ὄρσος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας εἴκοσι ἕξη. ἔζησε χρόνας 11. μηνὰς 5.

δ'. Θεοδάτος Γάπατος εἰς τὰς ἑπτακοσίας σαράντα δύο. ἔζησε χρόνας 13.

έ. Γάλλος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας πενήντα πέντε. ἔζησε χρόνον ἕνα.

ς'. Δομηνίκος Μονεγάριος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας πενήντα ἕξη. ἔζησε χρόνας ὀκτώ.

ζ'. Μαυρίκιος Χαλβάϊος μὲ τὸν υἱόν του Γωάννην, εἰς τὰς ἑπτακοσίας ἑξήντα τέσσερεις. ἔζησε χρόνας 23. μὲ τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν Γωάννης ὁ υἱός του μόνος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας ὀγδοήντα ἑπτά. ἔζησε χρόνας 9. ἔπειτα ἐκάθισε καὶ μὲ τὸν υἱόν του Μαυρίκιον εἰς τὰς ἑπτακοσίας ἐννενήντα ἕξη, ἄλλες ὀκτὼ χρόνας.

η. Ὀβελέριος μὲ Οὐαλεντίνον τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὰς ὀκτακοσίας τέσσερεις.

θ'. Ἄγγελος Μπαδοέρης, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἐννέα. ἔζησε χρόνας 18.

ί. Γεσινιανὸς Μπαδοέρης υἱὸς τοῦ ἀνωθεν, εἰς τὰς ὀκτακοσίας εἴκοσι ἑπτά. ἔζησε χρόνας 2. Εἰς τὸν καιρὸν τότε τοῦ Πειγκίπου ἔφεραν τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Βενετίαν.

ιά. Γωάννης ἀδελφὸς τοῦ ἀνωθεν Γεσινιανοῦ, εἰς τὰς ὀκτακοσίας εἴκοσι ἐννέα. ἔζησε χρόνας 7.

ιβ'. Πέτρος Τραδόνικος, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἑβδομήντα ἕξη. ἔζησε χρόνας 28.

ιγ'. Ὄρσος Μπαδοέρης, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἑξήντα τέσσερεις. ἔζησε χρόνας 17.

ιδ'. Γωάννης Μπαδοέρης υἱὸς τοῦ προλεγομένου Ὄρσου, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοήντα ἕνα. ἔζησε χρόνας 6. μηνὰς 6.

ιέ. Πέτρος Καντζάνος, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοήντα ἑπτά. ἔζησε μηνὰς 5. Γωάννης Μπαδοέρης ὁ ἀνωθεν, ὁποῦ εἶχε κάμει παραίτησιν τῆς ἐξουσίας, διὰ παρακάλεσιν τῆς Πόλεως δέχεται πάλιν τὴν Αὐθεντίαν, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοήντα ἑπτά. ἔζησε μηνὰς 6.

ιϛ'. Πέτρος Τειβάνος, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοήντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνας 23.

ιζ'. Ὄρσος Μπαδοέρης υἱὸς τοῦ ἀνωθεν Ὄρσου, εἰς τὰς ἐννεακοσίας δώδεκα. ἔζησε χρόνας 20.

ιή. Πέτρος Καντζάνος υἱὸς τοῦ ἀνωθεν Πέτρου Καντζάνου, εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑβδομήντα δύο. ἔζησε χρόνας 7.

ιθ'. Πέτρος Μπαδοέρης υἱὸς τοῦ ἀνωθεν Ὄρσου εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑβδομήντα ἐννέα. ἔζησε χρόνας 3.

κ'. Πέτρος Καντζάνος υἱὸς Πέτρου τοῦ, ιή. εἰς τὰς ἐννεακοσίας σαράντα δύο. ἔζησε χρόνας 17.

κά. Πέτρος τέταρτος Καντζάνος, εἰς τὰς ἐννεακοσίας πενήντα ἐννέα. ἔζησε χρόνας 18.

κβ'. Πέτρος Ὀρσέολος, εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑβδομήντα ἕξη. ἔζησε χρόνας 2.

κγ'. Βιτάλιος Καντζάνος υἱὸς Πέτρου τοῦ εἰκοστοῦ Πειγκίπου, εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑβδομήντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνον ἕνα.

κδ'. Τομβάνος Μέμος, εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑβδομήντα ἐννέα. ἔζησε χρόνας 13.

κέ. Πέτρος Ὀρσέολος δεύτερος, υἱὸς Πέτρου τοῦ, κβ'. Πειγκίπου, εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἐννενήντα δύο. ἔζησε χρόνας 17.

κϛ'. Ὄθων Ὀρσέολος υἱὸς τοῦ ἀνωθεν Πέτρου, εἰς τὰς χιλίας ἐννέα. ἔζησε χρόνας 17.

κζ'. Πέτρος Βαρβολανός, εἰς τὰς χιλίας εἴκοσι ἕξη. αὐτὸς δὲ ἔζησε χρόνας 5. Μετὰ τοῦτον ἐκυβέρνησε τὴν Αὐθεντίαν Ὄρσος Ὀρσέολος Παξιάρχης Γραδίσιος, υἱὸς Πέτρου τοῦ, κέ. Πειγκίπου διὰ χρόνον ἕνα, εἰς τὰς χιλίας ἑβδομήντα ἕνα. ἔπειτα ἔστρεψεν εἰς τὸ Παξιαρχεῖον.

κή. Δομηνίκος Φλαβανῖκος, εἰς τὰς χιλίας ἑβδομηντάδυο. ἔζησε χρόνας 10. μηνὰς 4.

κθ'. Δομηνίκος Κονταρίνης, εἰς τὰς χιλίας σαράντα ἑπτὰ. ἔζησε χρόνας 27. μηνὰς 9.

λ'. Δομηνίκος Σέλβος, εἰς τὰς χιλίας ἑβδομήντα ἕνα. ἔζησε χρόνας 13.

λά. Βιτάλιος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίας ὀγδοήντα τέσσερεις. ἔζησε χρόνας 12.

λβ'. Βιτάλιος Μιχαὴλος πρῶτος, εἰς τὰς χιλίας ἐννενήντα ἕξη. ἔζησε χρόνας 6.

λγ'. Ὀρδελάφος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν δύο. ἔζησε χρόνας 15.

λδ'. Δομήνικος Μιχαῆλος, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν δεκαεπτά. ἔζησε χρόνους 11.

λε'. Πέτρος Πολλάνης, Γαμβρὸς τοῦ ἄνωθεν. εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν εἴκοσι ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 20. μῆνας 4.

λϛ'. Δομήνικος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν σαράντα ὀκτώ. ἔκαμε καὶ ἔκτισαν τὸ Καμπανέλι τοῦ Ἁγίου Μάρκου. ἔζησε χρόνους 7. καὶ μῆνας 7.

λζ'. Βιτάλιος Μιχαῆλος δεύτερος, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν πενῆντα πέντε. ἔζησε χρόνους 17.

λη'. Σεβαστιανὸς Ζιάνης, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν ἑβδομῆντα δύο. τοῦτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὁποῦ ἔρριψεν ἀργύρια εἰς τὸν Λαόν. ὁ ὁποῖος ἔζησε χρόνους 6.

λθ'. Ὄριος Μαστοπέτρος, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν ἑβδομῆντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 14.

μ'. Ἔνρικος Δάνδολος, εἰς τὰς χιλίους ἑκατὸν ἐννενῆντα δύο. ἔζησε χρόνους 13.

μα'. Πέτρος Ζιάνης, υἱὸς τοῦ Σεβαστιανοῦ Ζιάνη τοῦ ἄνωθεν Πριγκίπου, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους πέντε, ὁ ὁποῖος ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐθεντίας, καὶ ἔγινε Μοναχὸς τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου. ἔζησε δὲ χρόνους 24.

μβ'. Γάκωβος Τιέπολος, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους εἴκοσι ἐννέα. ἔζησε χρόνους 20.

μγ'. Μαρῖνος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους σαράντα ἐννέα. τοῦτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὁποῦ ἐκλέχθη ἀπὸ τὰς Γερουσιάρχας, καθὼς γίνεται τὴν σήμερον ἡμέραν. ἔζησε χρόνους 4.

μδ'. Ῥενιέρος Ζένος, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους πενῆντα τρεῖς. εἰς τὸν καιρόν του ἐκτίσθη τὸ γεφύρι τοῦ Ῥιάλτου ξύλινον. εἰς τὰς χιλίους διακοσίους ἑξῆντα τέσσερεις. αὐτὸς δὲ ἔζησε χρόνους 16.

με'. Λαυρέντζιος Τιέπολος, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους ἑξῆντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 7.

μϛ'. Γάκωβος Κονταρίνης, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους ἑβδομῆντα πέντε. ἔζησε χρόνους 5.

μζ'. Γωάννης Δάνδολος, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους ὀγδοῆντα. εἰς τὸν καιρόν του ἐτυπώθη πρῶτον τὸ χρυσοῦν νόμισμα, ὁποῦ κοινῶς λέγεται τζηκίνι. ἔζησε τοῦτος χρόνους 9.

μη'. Πέτρος Γραδενῖγος, εἰς τὰς χιλίους διακοσίους ὀγδοῆντα ἐννέα. ἔζησε χρόνους 21.

μθ'. Μαρῖνος Ζόρζης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ἕνδεκα. ἔζησε μῆνας 10.

ν'. Γωάννης Σοράντζος, εἰς τοὺς χιλίους τριακοσίους δώδεκα. ἔζησε χρόνους 16.

να'. Φραγκῖσκος Δάνδολος εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους εἴκοσι ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 10. μῆνας 10.

νβ'. Βαρθολομαῖος Γραδενῖγος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν καιρὸν ἐπρίσσευσαν τὰ ὕδατα ἐν μηνὶ Φευρουαρίῳ, ἔτους 1340. τόσον ὁποῦ ἐγέμισαν ὅλην τὴν Χώραν. ἔλαβε τὴν αὐθεντίαν εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους τριάντα ἐννέα. καὶ ἐξουσίασε χρόνους 3.

νγ'. Ἀνδρέας Δάνδολος, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους σαράντα δύο, ἔγραψε τὰ χρονικά. καὶ ἔζησε χρόνους 11. μῆνας 9.

νδ'. Μαρίνος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους πενῆντα τέσσερεις. ἔζησε μῆνας 8.

νε'. Γωάννης Γραδενῖγος, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους πενῆντα πέντε. ἔζησε χρόνον ἕνα.

νϛ'. Γωάννης Δελφῖνος, εἰς τοὺς χιλίους τριακοσίους πενῆντα ἕξη. ἔζησε χρόνους 5.

νζ'. Λαυρέντιος Κέλσης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ἑξῆντα ἕνα. ἔζησε χρόνους 4.

νη'. Μάρκος Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ἑξῆντα πέντε. ἔζησε χρόνους 2.

νθ'. Ἀνδρέας Κονταρίνης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ἑξῆντα ἑπτά. ἐνίκησε τὰς Γενοβέζους εἰς τὰς 1370. ὑπέστρεψε θριαμβευτὴς μὲ 4142. αἰχμαλώτους. τοῦτος δὲ ἔζησε χρόνους 15.

ξ'. Μιχαὴλ Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ὀγδοῆντα δύο. ἔζησε μῆνας 4.

ξα'. Ἀντώνιος Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίους τριακοσίους ὀγδοῆντα δύο. ἔζησε χρόνους 18.

ξβ'. Μιχαὴλ Στένος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους. ἔζησε χρόνους 13.

ξγ'. Θωμᾶς Μοκενῖγος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους δεκατρεῖς. ἔζησε χρόνους 10.

ξδ'. Φραγκῖσκος Φώσκαρης, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους εἴκοσι τρεῖς. ἔζησε χρόνους 34.

ξε'. Πασχάλης Μαλιπέτρος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους πενῆντα ἑπτά. ἔζησε χρόνους 4. μῆνας 6.

ξϛ'. Χριστόφορος Μῶρος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους ἑξῆντα δύο. ἔζησε χρόνους 9. μῆνας 6.

ξζ'. Νικόλαος Τρόνος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους ἑβδομῆντα ἕνα. ἔζησε χρόνον ἕνα, μῆνας 6.

ξη'. Νικόλαος Μαρκέλλος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους ἑβδομῆντα τρεῖς. ἔζησε χρόνον ἕνα, μῆνας 3.

ξθ'. Πέτρος Μοκενῖγος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίους ἑβδομῆντα τέσσερεις. ἔζησε χρόνον ἕνα, μῆνας δύο.

ό. Ἀνδρέας Βενδραμιῶος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἑβδομήκοντα ἓξ ἔζησε χρόνους 2. μῆνας 2.

οά. Γεωάννης Μοκενίγος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἑβδομήκοντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 7.

οβ. Μάρκος Βαρβαρῖγος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδοήκοντα πέντε. ἔζησε μῆνας 8.

ογ. Αὐγυστῖνος Βαρβαρῖγος ἀδελφὸς τῦ ἀνωθεν, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδοήντα ἕξι. ἔζησε χρόνους 15.

οδ. Λεονάρδος Λορεδάνος. εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας εἶα. ἔζησε χρόνους δέκα ἐννέα, μῆνας 8.

οε. Ἀντώνιος Γεμαάνης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας εἴκοσι εἶα. ἔζησε χρόνον εἶα. μῆνας 10. Τῦτος ἦτον Γενεράλης εἰς τὴν Ἁρμάδαν τῦ Βενετίκων τῷ καιρῷ, ὁπῦ ἔκαμε μάχλω ὁ Σελτὰν Μπαγιαζήτης, κὴ ἐπῆρε τὴν Μοδώνλω.

ος. Ἀνδρέας Γείτης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας εἴκοσι δύο. ἔζησε χρόνους 15.

οζ. Πέζος Λαύδος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ξιαύτα ὀκτώ. ἔζησε χρόνους 6. μῆνας 9. εἰς τὸν καιρὸν τότε τῦ Πεϊγκίπε ἔκαμψ ἀγάπλω ὁ Σελτὰν Σελεϊμάνης μὲ τὰς Βενετίκας.

οή. Φραγκῖσκος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας σαράντα πέντε. ἔζησε χρόνους 7. μῆνας 5.

οθ. Μάρκος Ἀντώνιος Τειβιζαῖος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενῆντα τρεῖς. ἔζησε μῆνας 11. ἡμέρας 27.

π. Φραγκῖσκος Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενῆντα τέσσερεις. ἔζησε χρόνον εἶα. μῆνας 11. ἡμέρας 24.

πά. Λαυρεντίος Πεϊάλης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενῆντα ἕξι. ἔζησε χρόνους 3.

πβ. Γερώνυμος Πεϊάλης ἀδελφὸς τῦ ἀνωθεν, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενῆντα ἐννέα. ἔζησε χρόνους 8. μῆνας 2.

πγ. Πέτρος Λορεδάνος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἑξῆντα ἑπτά. ἔζησε χρόνους 2. μῆνας 5.

πδ. Ἀλοΰζιος Μοκενῖγος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἑβδομῆντα. ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τε νίκη μεγάλη διὰ θαλάσσης. ὁ δὲ ἔζησε χρόνους 7.

πέ. Σεβασιανὸς Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἑβδομῆντα ἑπτά. εἰς τὸν καιρόν τε ἄναψε τὸ σκέπασμα τῆς μεγάλης Βενῆς. ἔζησε δὲ μῆνας 8.

πς. Νικόλαος Δαπόντε, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἑβδομῆντα ὀκτώ. ἀνεκαίνισε τὸ ἄνωθεν σκέπασμα. κὴ ἔζησε χρόνους 7. μῆνας 4.

πζ. Παχάλης Κιγόνιας, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ὀγδοήντα πέντε.

εἰς τὸ ὁποῖον τὸν καιρὸν ἔγινε τὸ γεφύρι τῦ Ριάλτε πέζινον. ἔζησε χρόνους 9. μῆνας 7. ἡμέρας 15.

πή. Μαΐνος Γεμαάνης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἐννενήντα πέντε. ἔζησε χρόνους 10.

πθ. Λεονάρδος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πέντε. ἔζησε χρόνους 6. μῆνας 6.

ύ. Μάρκος Ἀντώνιος Μέμος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας δώδεκα. ἔζησε χρόνους 3. μῆνας 3.

υά. Γεωάννης Μπέμπος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας δεκαπέντε. ἔζησε χρόνους 2. μῆνας 3.

υβ. Νικόλαος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας δεκαοκτώ. ἔζησε μῆνα εἶα, ἡμέρας 4.

υγ. Ἀντώνιος Πεϊάλης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας δεκαοκτώ. ἔζησε χρόνους πέντε, μῆνας 2. ἡμέρας 29.

υδ. Φραγκῖσκος Κορναεῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας εἰκοσιτρεῖς. ἔζησε χρόνον εἶα, μῆνας 3.

υέ. Γεωάννης Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας εἴκοσι τέσσαρας. ἔζησε χρόνους 5. μῆνας 11.

υς. Νικόλαος Κονταεῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ξιαύτα. εἰς τότε τὸν καιρὸν, ἐνοχλυμβύης τῆς Βενετίας ὑπὸ πολέμε, λιμῦ, κὴ λοιμῦ, κὴ λυμβύης διὰ φρεσβειῶν τῆς Θεοτόκε, ἔκτισαν Ναὸν ὑπερθαύμασον εἰς ὄνομα τῆς Κυρίας τῆς Σωτηρίας, Γαλικῶς, Λὰ Μαντόνα ντέλλα Σαλῦτε. εἰς τὸν ὁποῖον Ναὸν ὑπάγει κάθε χρόνον ὁ Γαλλιώτατος Πεϊγκιμὲ τὰς Ἄρχοντας. κὴ κατασκεβάζεσιν ἀφ' ἑσπέρας τῆς παξημονιᾶς τῆς ἑορτῆς, ὁπῦ ἔρχεται τὸν Νοέμβριον, ξύλινον γεφύρι, καὶ συνέρχει ὁ Λαὸς εἰς δοξολογίαν τῆς Ἀειπαρθένε, τιὼ παξαμονιὼ, κὴ τιὼ ἡμέραν τῆς ἑορτῆς. ἔζησεν ὁ αὐτὸς χρόνον εἶα, κὴ μῆνας 6.

υζ. Φραγκῖσκος Εἴτζος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ξιαύτα εἶα. ἔζησε χρόνους 14. μῆνας 7.

υή. Φραγκῖσκος Μολῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας σαράντα πέντε. ἔζησε χρόνους 10.

υθ. Κάρλος Κονταεῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενῆντα πέντε. ἔζησε χρόνον εἶα.

ρ. Φραγκῖσκος Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενῆντα ἕξι. ἔζησεν ἡμέρ. 22.

ρά. Βερτάκιος Βαλέριος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενῆντα ἕξι. ὅπε τότε τῦ Πεϊγκίπε ὑπεταχθησαν εἰς τιὼ ἐξυσίαν τῷ Ἐνετῶν ἡ Λῆμνος, κὴ ἡ Τένεδος. ὁ ὁποῖος ἔζησε χρόνον εἶα. κὴ μῆνας 9.

ρβ. Γεωάννης Πέζαρος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενῆντα ὀκτώ. ἔζησε χρόνον εἶα. μῆνας 5.

ργ'. Δομίνικος Κονταρῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενήντα ἐννέα. ὀξυσιάζοντος τότε τῦ Πειγκίπε, ἐσυμφωνήθη μὲ τὸν Τῦρκον ἡ ἀγάπη κ᾽ τὸ ἀχξθ'. ἔτος. ἔζησε δὲ χρόνους 15.

ρδ'. Νικόλαος Σαγρέδος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἑβδομήντα τέσσαρεις. ἔζησε χρόνους 2. μῆνας 6.

ρε'. Ἀλοΰσιος Κονταρῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἑβδομήντα ἕξι. ὅτε τότε δὲ τῦ Πειγκίπε ἐκατέβη ὁ Βεζύρης μὲ ἄπειρον πλῆθος εἰς τὴν Βοσνίαν, κ᾽ τέλος πάντων ἔφυγαν, ἀφίνοντας ὅλην τὴν Θεσσαλίαν τῦ πολέμε. αὐτὸς ἔζησε χρόνους 7. μῆνας 4.

ρς'. Μάρκος Ἀντώνιος Γυστινιανὸς, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδοήντα ἕξ. ὀξυσιάζοντος τότε, ἄρχησεν ἡ μάχη κ᾽ τὴν Τυρκῶν, ἀρχιστρατήγοντος τῦ ἐνδοξοτάτε κὰ θεβοήτε Φραγκίσκε Μοροζίνε. ἔζησε δὲ χρόνους 4. μῆνας 2.

ρζ'. Φραγκῖσκος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδοήντα ὀκτώ. ἀπέθανεν ἔξω εἰς τὰς 1694. ὤντας ἀρχιστράτηγος εἰς τὴν Θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ὑπῆσασίαν ἐτελείωσεν ἐνδόξως τέσσερεις φορᾶς. ἔζησε δὲ χρόνους 5. κ᾽ μῆνας 9.

ρη'. Σίλβεστρος Βαλέριος υἱὸς Βερτουτίε τῦ Πειγκίπε, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἐννενήντα τέσσερεις, ἔγινεν εἰς τὸν καιρόν τε ἡ ἀγάπη μὲ τὸν Τῦρκον εἰς τὰς 1699. ἔζησεν ἑπτὰ χρόνους 6. κ᾽ μῆνας 4.

ρθ'. Ἀλοΰσιος Μοκενῖγος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας. ἔζησε χρόνους 8. μῆνας 9.

ρι'. Γωάννης Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας ἑννέα. ἔζησε χρόνους 13. μῆνας 3.

ριά'. Ἀλοΰσιος Μοκενῖγος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας εἰκοσιδύο, ἔζησε χρόνους 9. μῆνας 8.

ριβ'. Κάρλος Ῥυζίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας ἑξήντα δύο. ἔζησε χρόνους 2. μῆνας 7.

ριγ'. Ἀλοΰσιος Πιζαΐος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας ἑξήντα πέντε. ἔζησε χρόνους 6. μῆνας 5.

ριδ'. Πέτρος Γεμμάνης, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας σαράντα ἕνα, ἔζησε χρόνους 11.

ριέ. Φραγκῖσκος Λορεδάνος εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας πενήντα δύο, ἔζησε χρόνους 10. μῆνας 2.

ριϛ'. Μάρκος Φωσκαρῖνος ἐτέφθη εἰς τὰς ἀψξβ'. κ᾽ ἔζησε μῆνας 10.

ριζ'. Ἀλοΰσιος Μοτζενῖγος ἐτέφθη εἰς τὰς ἀψξγ'. ἔζησε χρόνους 15. μῆνας 10.

ριή. Παῦλος Ῥενιὲρ ἐτέφθη, εἰς τὰς ἀψοή. Πείγιψ ἀξιώτατος, τὸ ὁποῖε ὁ Θεὸς νὰ χαείσῃ ζωὴν πολυχρόνιον.

Περὶ τῦ Λειψάνε τῦ μεγάλε Κωνσαντίνε, ὁπῦ τὸ ἤφερεν ὁ υἱὸς αὐτῦ Κωνσάντιος ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν.

Ὡσὰν ἐβασίλεσεν ὁ υἱὸς τῦ μεγάλε Κωνσαντίνε ὁ Κωνσάντιος, ἤφερε τὸ λείψανον τῦ Παῦλε αὐτῦ ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν μὲ πάσης Βασιλικῆς τιμῆς εἰς τὴν Κωνσαντινόπολιν, κ᾽ ἔθαψεν αὐτὸ μὲ δόξης, τιμῆς, κ᾽ παῤῥησίας Βασιλικῆς μεγάλης ἐν τῷ Ναῷ τῷ Ἁγίων Ἀποστόλων. κὰ ἀπαύωθεν εἰς τὸ σκέπασμα τῦ τάφε αὐτῦ τῦ μεγάλε Κωνσαντίνε κὰ πρώτε Βασιλέως σὺρέθησαν τινὲς Σοφώτατοι ἄνδρες ἡγιασμένοι, κ᾽ πρόσρατικοὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, κ᾽ ἔγραφαν ταῦτα τὰ κάτωθεν γράμματα εἰς αὐτὸ τὸ σκέπασμα τῦ τάφε, τὸ ὁποῖον ἦτον πορφυρόν. Καὶ εἰς ταῦτα τὰ γράμματα δὲν ἦτον καταλεπτῶς ἡ ἐξήγησις τὸ τί λέγων, ἀμὴ ἔγραφαν μόνον τὰ στοιχεῖα τῷ γραμμάτων. κὰ ταῦτα τὰ γράμματα ἐξελαλάμβαναν περὶ τῆς Βασιλείας τῷ Τυρκῶν, κ᾽ περὶ τὸ τέλος αὐτῆς. Λέγονται δὲ Χρησμοί. τὰ ὁποῖα ἐξήγησεν ὁ Σοφώτατος Πατριάρχης Κύριος Γεννάδιος, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τῦ Κυρίε Παλαιολόγε, ὁπῦ ἔκαμε τὴν ὀγδόην Συνόδον εἰς τὴν Φιωρεντζαν. κὰ ὅταν τὰ ἐξήγησεν, ἦτον κοσμικὸς, κὰ Κεντὴς τῆς Βασιλικῆς Κλίσεως. τὰ ὁποῖα γράμματα, ὁπῦ ἦσαν εἰς τὸν τάφον τῦ μεγάλε Κωνσαντίνε, ἦσαν τὰ ψηφία τῷ ὀνομάτων, ὡς εἴπαμεν ἄνωθεν, κ᾽ ἰδέπε αὐτά.

Ταῦτα εἰσὶ τὰ γράμματα, ὁπȣ̃ εὑρέθησαν γραμμένα ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τȣ̃ Μεγάλȣ Κωνσταντίνȣ.

Τ. πτ. τ. ιδ. τ. ἡ βσλ. τ. ιμλ. ὁ κλμν. μαμθ. μλ. δ. ν. τρπσ. γν. τ. πλολγ. τ. επτλφ. κρτσ. εσθ. βσλσ. εθν. ππλ. κτξ. κ. τ. νσ. ερμσ. μχρ. τ. εξν. πτ. ιςγτν. πθσ. τ. ογδ. τ. ιδκτ. πλπνσ. κτξ. τ. εντ. τ. ιδκ. ε. τ. βρ. τ. μρ. μλ. δ. ν. ςτσ. τ. δκτ. τ. ιδτ. τ. δμτ. τρπσ. πλ. επςψ. ετ. χν. τ. δμτ. πλμ. εγρ. μγ. μρκτ. στρβν. κ. τ. πθ. κ. τ. φλ. σνδ. τ. επρ. δ. θλσ. κ. ξρ. τ. πλμ. σνψ. κ. τ. ισμλ. τρπσ. τ. απγν. ατ. βσλσ. ελτ. μκρ. ολγ. τ. δ. ξθ. γν. αμ. μτ. τ. πρκτρ. ολ. ιμλ. τρπσ. τ. επτλφ. επρ. μτ. τ. πρνμ. ττ. πλμ. εγρ. εμφλ. ηγρωμν. μχ. τ. ππτ. ωρ. κ. φν. βσ. ττ. ς. ς. μτ. φβ. σπστ. πλ. σπδω. ε. τ. δξ. τ. μρ. αδ. ερτ. γν. θμς. κ. ρμλο. ττ. εξτ. δσπτ. φλ. γ. εμ. υπρχ. κ. ατ. πρλβτ. θλμ. εμ. πλρτ.

Ἴδε τὴν ἐξήγησιν τῶν αὐτῶν γραμμάτων παρὰ τȣ̃ Σχολαρίȣ τȣ̃ Πατριάρχȣ τῆς Κωνσταντινȣπόλεως.

τ π τ τ ι δ τ η β σ λ τ ι μ λ ο κ λ μ ν
Τῇ πρώτῃ τῆς Γνδίκτȣ, ἡ Βασιλεία τȣ̃ Γσμαὴλ, ὁ καλȣ́μενος
μ αμθ μ λ δ ν τρπ σ γν τ π ολ γ τ ε
Μωάμεθ, μέλλει διὰ νὰ τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων. τὴν Ἑ-
πτ λφ κρ τ σ εσ θ β λ σ ε θν π π λ κ τ ξ
πτάλοφον κρατήσει, ἔσωθεν βασιλεύσει, Ἔθνη πάμπολλα κατάρξει,
κ τ ν σ ερ μ σ μ χρ τ ε ξ ν π τ ις γ τ ν
καὶ τὰς Νήσȣς ἐρημώσει μέχρι τȣ̃ Εὐξίνȣ πόντȣ. Ἰςρογείτονας
π θ σ τ ογδ τ ι δ κτ π λ π ν σ κ τ ξ τ ε ν
πορθήσει. τῇ ὀγδόῃ τῆς Γνδίκτȣ, Πελοπόννησον κατάρξει, τῇ ἐννά-
τ τ ι δ κ ε τ β ρ τ μ ρ μ λ δ ν ς τ σ
τῃ τῆς Γνδίκτȣ εἰς τὰ βόρεια τὰ μέρη μέλλει διὰ νὰ ςρατεύσῃ.
τ δ κ τ τ ι δ κτ τ δ μ τ τρπ σ π λ επς
τῇ δεκάτῃ τῆς Γνδίκτȣ τȣ̀ς Δαλμάτας τροπώσει, πάλιν ἐπιςρέ-

ψ ετ χ ν τ δ μ τ π λ μ εγ ρ μ γ μ ρ κ
ψει ἔτι χρόνον, τοῖς Δαλμάταις πόλεμον ἐγείρει μέγαν μερικόν-
τ σ τρβην κ τ π θ κ τ φ λ σν δ τ ε π
τε συντριβῆναι· καὶ τὰ πλήθη καὶ τὰ φύλλα συνοδῇ τῶν ἑσπε-
ρ δ θλσ κ ξρ τ π λ μ σν ψ κ τ
ρίων διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς τὸν πόλεμον συνάψουν, καὶ τὸν
ισμ λ τρπ σ τ ἀπ γν α τ β σ λ σ ελ τ μ
Γσμαὴλ τροπώσουν. τὸ ἀπόγονον αὐτȣ̃ βασιλεύσει ἔλαττον μι-
κρ ολ γ τ δ ξ θ γ ν αμ μ τ τ π κτ ρ ολ
κρὸν ὀλίγον· τὸ δὲ Ξανθὸν γένος ἅμα μετὰ τῶν Πρακτόρων ὅλων
ι μ λ τ π σ τ ε π τ λ φ ἐπ ρο μ τ τ πρ
Γσμαὴλ τροπώσουν, τὴν Ἑπτάλοφον ἐπάρουν μετὰ τῶν προνο-
μ τ τ π λ μ εγ ρ ε φ λ ηγρ ω ν μ χ τ
μίων. τότε πόλεμον ἐγείρουν ἔμφυλον ἠγριωμένον, μέχρι τῆς
π π τ ωρ κ φ ν β σ τ τ ς ς μ τ φ β
πεμπταίας ὥρας. καὶ φωνῇ βοήσει τρίτον, ςῆτε ςῆτε μετὰ φόβȣ,
σπ σ τ π λ σ δ ω ε τ δ ξ τ μ ρ ἄδ ε ρ τ
σπεύσατε πολλὰ σπȣδαίως· εἰς τὰ δεξιὰ τὰ μέρη ἄνδρα εὕρητε
γ ν θ μ ς κ ρ μ λ ο τ τ εξ τ δ σπ τ φ λ
γενναῖον θαυμαςὸν καὶ ῥωμαλαῖον, τȣ̃τον ἕξετε Δεσπότην, φίλος
γ εμ ὑπ χ κ ατ π ρ λ β τ θ λ μ εμ πλ
γὰρ ἐμὸς ὑπάρχει· καὶ αὐτὸν παραλαβόντες, θέλημα ἐμὸν πλη-
ρ τ
ρεῖτε.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τȣ̃ μεγάλȣ Κωνσταντίνȣ, ὁπȣ̃ ἐγράφησαν τὰ ἄνωθεν ψηφία εἰς τὸν τάφον αὐτȣ̃, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τȣ̃ Βασιλέως κυρȣ̃ Γωάννȣ τȣ̃ Παλαιολόγȣ, ὁπȣ̃ ἐξήγησε ταῦτα ὁ Σχολάριος Γεννάδιος, εἶναι χρόνοι ἀπὸ τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Γησȣ̃ Χριςȣ̃, χίλιοι ἑκατὸν ἕνας.

Καὶ ἀπὸ τȣ̃ Χριςȣ̃ ἕως ȣ̃ ἀπέθανεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, χρόνοι τριακόσιοι εἴκοσι ἐννέα.

Τὰ ὀφφίκια τῆς Βασιλείας τῶν Ῥωμαίων, ὁπῦ τὰ ἐτύπωσε καὶ τὰ ἔστησεν αὐτὸς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος πρῶτος τῶν Ῥωμαίων Βασιλεύς.

α΄. Ὁ Σεβαστοκράτωρ.
β΄. Ὁ Καῖσαρ πανυπερσέβαστος.
γ΄. Ὁ Πρωτοβιστιάριος.
δ΄. Ὁ Μέγας Δούξ.
ε΄. Ὁ Μέγας Δομέστικος.
ϛ΄. Ὁ Πρωτοστράτωρ.
ζ΄. Ὁ Μέγας Λογοθέτης.
η΄. Ὁ Μέγας Στρατοπεδάρχης.
θ΄. Ὁ Μέγας Πριμικύριος.
ι΄. Ὁ Μέγας Κοντόσταυλος.
ια΄. Ὁ ἐπὶ τοῦ Κανικλίου.
ιβ΄. Ὁ Πρωτοσέβαστος.
ιγ΄. Ὁ Ἐπικέρνης.
ιδ΄. Ὁ Παρακοιμώμενος Σφενδόνης.
ιε΄. Ὁ Παρακοιμώμενος τοῦ Κοιτῶνος.
ιϛ΄. Ὁ Μέγας Δέουλος.
ιζ΄. Ὁ Κουροπαλάτης.
ιη΄. Ὁ Δομέστικος τῆς Βασιλικῆς Τραπέζης.
ιθ΄. Ὁ ἐπὶ τῆς Τραπέζης.
κ΄. Ὁ Λογοθέτης τῶν γυναικῶν.
κα΄. Ὁ Μέγας Παπίας.
κβ΄. Ὁ Ἔπαρχος.
κγ΄. Ὁ Μέγας Δρογγάριος τῆς βίγλας.
κδ΄. Ὁ Μέγας Ἑταιριάρχης.
κε΄. Ὁ Λογοθέτης.
κϛ΄. Ὁ πάντων τῶν Φιλοσόφων.
κζ΄. Ὁ Μέγας Χαρτουλάριος.
κη΄. Ὁ Μυστικός.
κθ΄. Ὁ Πρωτοασηκρίτης.
λ΄. Ὁ ἐπὶ τοῦ Στάτου.
λα΄. Ὁ Μέγας Δρογγάριος τοῦ Στόλου.
λβ΄. Ὁ Δομέστικος τῶν Σχολῶν.
λγ΄. Ὁ Πριμικύριος τῆς αὐλῆς.
λδ΄. Ὁ Πρωτοσπαθάριος.

λε΄. Ὁ Μέγας Ἄρχων.
λϛ΄. Ὁ Τζίτας τῆς αὐλῆς.
λζ΄. Ὁ Μέγας Τζαούσιος.
λη΄. Ὁ Πρετωρτούδημος.
λθ΄. Ὁ Λογοθέτης τῶν οἰκιακῶν.
μ΄. Ὁ Μέγας Λογαριαστής.
μα΄. Ὁ ἐπὶ τῶν Δεήσεων.
μβ΄. Ὁ Ἀρχιδτάκων.
μγ΄. Ὁ Σκουτάριος.
μδ΄. Ὁ Πρωτοκυνηγός.
με΄. Ὁ Ἀμυραλίς.
μϛ΄. Ὁ Ἀκτοάριος.
μζ΄. Ὁ Μέγας Ἀδουμάστης.
μη΄. Ὁ Οἰκιέστωρ.
μθ΄. Ὁ Λογοθέτης τοῦ στρατιωτικοῦ.
ν΄. Ὁ Πρωτογερακάρης.
να΄. Ὁ Κριτὴς τοῦ βίου.
νβ΄. Ὁ Μέγας Δερμινάτης.
νγ΄. Ὁ Ἀκολουθός.
νδ΄. Ὁ Δικαιοφύλαξ.
νε΄. Ὁ Ἐπακολουθός.
νϛ΄. Ὁ Ὀρφανοτρόφος.
νζ΄. Ὁ Πρωτονοτάριος.
νη΄. Ὁ Κριτὴς τοῦ Φουσάτου.
νθ΄. Ὁ Δομέστικος τῶν δικαίων.
ξ΄. Ὁ Βιστιάριος.
ξα΄. Ὁ Στρατοπεδάρχης τῶν Μονοκαβάλλων.
ξβ΄. Ὁ Στρατοπεδάρχης τῶν Μουρτάτων.
ξγ΄. Ὁ Στρατοπεδάρχης τῶν Ζακώνων.
ξδ΄. Ὁ Στρατοπεδάρχης τῶν Τζαγγρατόρων.
ξε΄. Ὁ ἐπὶ τῶν Ἀναμνήσεων.
ξϛ΄. Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Κοιτῶνος.
ξζ΄. Ὁ Προκαθήμενος τῶν Βιστιαρίων.
ξη΄. Ὁ Δομέστικος τῶν θεμάτων.
ξθ΄. Ὁ Πρωτοκόμης.
ο΄. Ὁ Δομέστικος τῶν ἀνατολικῶν θεμάτων.
οα΄. Ὁ Δομέστικος τῶν δυσικῶν θεμάτων.
οβ΄. Ὁ Πρωτοκαθήμενος τοῦ Παλατίου.
ογ΄. Ὁ Πρωτοκαθήμενος τῶν Βλαχερνῶν.

οδ'. Ο Λογαριασὴς τῆς αὐλῆς.
οε'. Ο Μέγας Διοικητής.
ος'. Ο Νομοφύλαξ.
οζ'. Ο Βισιαείτης.
οη'. Ο Τειλάρχης.
οθ'. Ο Ἄρχων τῆ Ναλλαγίε.
π'. Ο Μέγας Μαρτέτος.

Ηὕδρετε, ὅτι τὰ χρυσοκόκκινα σκιάδια, τὰ φορῶν ὑπὸ τὸν Πανυπερσέβαστον μέχει τῆ Μεγάλε Σβαποπεδάρχε. τὰ δὲ συρματερὰ σκιάδια, ὑπὸ τῆ Μεγάλε Πειμικυείε μέχρι τῆ Κυροπαλάτε.

Κ. (N. Φ.

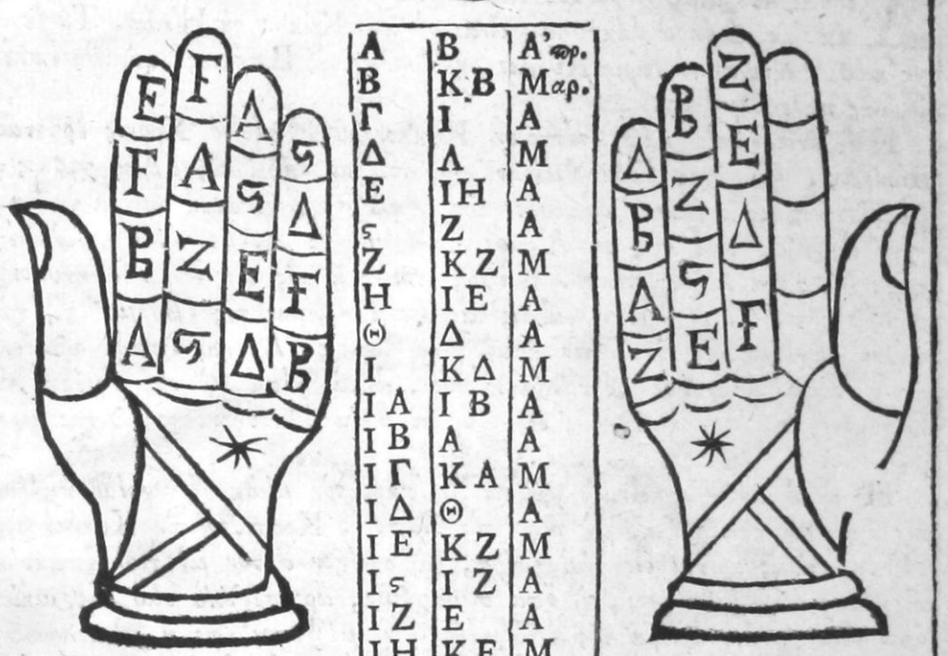

Α	Β	Α'πρ.
Β	Κ	Μαρ.
Γ	Β	Α
Δ	Ι	Μ
Ε	Λ	Α
ϛ	Ι	Α
Ζ	Η	Μ
Η	Ζ	Α
Θ	Κ	Α
Ι	Ζ	Α
Ι	Ε	Μ
Ι	Δ	Α
Ι	Κ	Α
Ι	Β	Μ
Ι	Α	Α
Ι	Κ	Μ
Ι	Θ	Α
Ι	Ζ	Μ
Ι	Η	Α
Ι	Ε	Α
Ι	ϛ	Μ
Ι	Ε	Α
Ι	Κ	Μ
Ι	Γ	Α

Αἱ Ἐπακταὶ ἡμ. ιβ'. Μιωῶν, εἰς τὰ Κεφαλαιώδη γράμματα.

Μ. Α. Μ. Ι. Ι. Α. Σ. Ο. Ν. Δ. Ι. Φ.
Ἐν. Αὐ. Γέ. ϛω. Αὖ. Δι. Ζε. Βῶν. Ἐκ. Ζυ. Γι. ϛῦ.

Καὶ Ἄλλως. Αἱ Ἐπακταὶ εἰς Τροπάριον, ἦχος, δ'.
Ἔδωκας Σημείωσιν.

Ἔχει πούτε Μάρτιος, καὶ μίαν μόνλω Ἀπρίλλιος. Ο' δὲ Μάϊος ἔχει Τρεῖς. Γούνιος Ἕξη. Γούλιος Μίαν. Αὔγκσος Δὶς Δύο. Ο' δὲ Σεπτέμβειος Ἑπτά. Δύο καὶ μόνας δὲ ὁ Ὀκτώβειος. καὶ Πούτε ὁ Νοέμβειος. Ἑπτὰ δὲ πάλιν Δεκέμβειος. Τρεῖς ὁ Γαννάριος, καὶ Δὶς Τρεῖς ὁ Φεβρουάριος.

Περὶ τῆς Μεθόδε τῆς αὐτῆς χειρός.

Αὐτὴ αἱ χεῖρες λέγονται ὑπὸ πολλῶν, Χειρ τῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν ὁποίων τὰ ἑπτὰ δάκτυλα, εἶναι οἱ κή. Κύκλοι τῦ Ἡλίυ. Τυτέσιν εἰς κάθε δάκτυλον τέσσαρες Κύκλοι, καὶ δηλόσι τὰς Βισέκτας, καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς κάθε τέταρτον Κύκλον τῦ Ἡλίυ ὁ Χρόνος ἔρχεται Βίσεκτος, καὶ ἔχει μίαν ἡμέραν παρεκτοτέραν παρὰ τὰς ἄλλας χρόνυς, διὰ τῦτο εἰς κάθε ἄκρον δάκτυλον τῆς χειρὸς προσίθεται ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἤγυν ἀρχίζεις ὑπὸ τὸν ά. Ἀρμὸν, καὶ μεταβᾶς Α. β. γ'. καὶ δεν λέγεις, δ'. ἀλλὰ λέγεις πούτε. Καθὼς ποιεῖς καὶ εἰς τὸν ἕτερον δάκτυλον, καὶ λέγεις ε'. ζ'. καὶ ἐκεῖ τελειώνεις τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, καὶ πάλιν ἀρχίζεις εἰς τὸν τρίτον ἁρμὸν, καὶ λέγεις, Α. καὶ ἐπειδὴ φθάνεις εἰς τὸ ἄκρον δάκτυλον, δεν λέγεις δύο, ἀλλὰ τρία, διὰ τὴν ἡμέραν τῦ Βισέκτε, καὶ ὕτω καθεξῆς εἰς ὅλα τὰ ἄκρα δάκτυλα προσίθεται μία παρεκτότερον, διὰ τὸν Βίσεκτον.

Ἡ αὐτὴ μέθοδος εἶναι διὰ νὰ δύρίσκῃς τὸν μιῶα εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀρχίζει, μὲ τῦτον τὸν τρόπον. Κράτησον τὸν Κύκλον τῦ Ἡλίυ καθὼς κεῖται εἰς τὴν χεῖρα, καὶ σμίξον αὐτὸν μὲ τὴν ἐπακτὴν τῦ μιῶος ὁπῦ γυρεύεις, καὶ ὅσα σωμαχθῶν, ἄρχισε ὑπὸ τὴν Κυριακὴν ὁπῦ εἶναι πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καὶ μέτρησον ἕως ὁ νὰ τελειωθῇ ὁ ἀριθμὸς ὁπῦ κρατεῖς, καὶ εἰς ὁποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τελειώσῃ ὁ ἀριθμὸς, εἰς ἐκείνην ἀρχίζει ὁ μιῶας.

Θετέον, λέγομεν ὅτι τὸν παρόντα χρόνον, ᾳχλζ'. Χρισῦ, ἔχομεν έ. Κύκλον τῦ Ἡλίυ, καὶ εἰς τὴν χεῖρα εἶναι, ὁ πρῶτος ἁρμὸς τῦ μέσου δακτύλε, καὶ λέγει ἕξη, ἤγυν διὰ τὴν πρώτην τῦ Βισέκτε, ἔσμιξον δὲ τὰ ἕξη τῆς χειρὸς μὲ ταῖς ἐπακταῖς τῦ Μαρτίυ μιῶος, ὁπῦ γίνονται, ια. εἶπα ἀρχίζεις, καὶ μεταβᾶς ὑπὸ τὴν Κυριακὴν, καὶ τελειώνει ὁ ια. ἀριθμὸς εἰς δ'. ἡμέραν, καὶ λέγομεν πῶς ὁ Μάρτιος ἀρχίζει τετάρτην ἡμέραν. ὁμοίως ποιεῖς καὶ εἰς τὸν Ἀπρίλλιον, κρατεῖς, ε'. τῆς χειρὸς, καὶ μίαν ἐπακτὴν τῦ Ἀπριλλίυ γίνονται ὅλαις ἑπτὰ, καὶ λέγομεν ὅτι ὁ Ἀπρίλλιος ἀρχίζει ἡμέραν ἑβδόμην, ἤγυν σαββάτῳ. ὁμοίως ποιεῖς καὶ εἰς τὸν Μάϊον, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς μιῶας, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος. καὶ εἰς τὸν ἐρχόμενον ὁπῦ εἶναι ᾳχλή. Χρισῦ, ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς Κύκλον ε'. σὺ κρατεῖς εἰς τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἕκτον ἁρμὸν, ζ'. διὰ τὴν πρωθήκην τῦ Βισέκτε, καὶ ἐκεῖνα τὰ ἑπτὰ σμίγεις μὲ ταῖς ἐπακταῖς τῦ μιῶων εἰς ὅλον ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθὼς ἄνωθεν ἀπεδείξαμεν, καὶ ὕπως δύρίσκεις παντοτε τὴν ἀρχὴν τῦ μιῶος, καὶ δεν σφάλλεις.

Εἰ

Εἰ δὲ θέλεις νὰ εὕρῃς τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς ταῖς πόσαις τῦ Μαρτίυ, ἢ τῦ Ἀπριλλίυ, γίνεται, σκόπησον ἀκριβῶς τὸ Νομικὸν Φάσκα, εἰς τὴν μέσην τῶν χειρῶν ὁπῦ ἐσημειώσαμεν, μὲ τὸν Κύκλον τῆς Σελήνης, καὶ ἐὰν εἶναι ἔσωθεν τῶν, κ'. κράτησον τὸν Ἀπρίλλιον μιῶα. ἐὰν δὲ εἶναι πλέον τῦ ἀριθμῦ τῶν, κ'. ἤγυν ἔξωθεν τῶν, κ'. κράτει τὸν Μάρτιον. καὶ μὲ τὴν μέθοδον τῆς χειρὸς δύρίσκεις τὴν ἀρχὴν τῦ Μιῶος, εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἶναι, καὶ ἀπ' ἐκείνην μέτρησον ἕως νὰ εὕρῃς τὸ τέλος τῦ ἀριθμῦ τῶν ἡμερῶν τῦ Νομικῦ Φάσκα, εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τελειώνει, καὶ ἡ πρώτη Κυριακὴ ὁπῦ ἀκολυθεῖ εἶναι τὸ ἅγιον Πάσχα. Θετέον λέγομεν, ὅτι εἰς τὸν ἐρχόμενον χρόνον, ᾳχλή. Χρισῦ, ἔχομεν, β'. Κύκλον τῆς Σελήνης, καὶ τὸ Νομικὸν Φάσκα, εἶναι τῇ, κβ'. Μαρτίυ, δύρίσκομεν μὲ τὴν μέθοδον τῆς χειρὸς πῶς ὁ Μάρτιος ἀρχίζει ἡμέρα, έ. Καὶ πάλιν ἡ, κβ'. Μαρτίυ εἶναι ἡμέρα, έ. καὶ λέγομεν πῶς τὸ Φάσκα τῶν Ἑβραίων εἶναι τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ, έ. λοιπὸν ἡ πρώτη ἐρχομένη Κυριακὴ, ὁπῦ ἀκολυθεῖ τῇ, κέ. Μαρτίυ, εἶναι, τὸ ἅγιον Πάσχα.

Καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐρχόμενον χρόνον, ᾳχλδ'. ἔχομεν, γ'. Κύκλον τῆς Σελήνης, καὶ τὸ Νομικὸν Φάσκα εἶναι τῇ, ί. Ἀπριλλίυ. δύρίσκομεν μὲ τὴν μέθοδον τῆς χειρὸς, ὅτι ὁ Ἀπρίλλιος ἀρχίζει τὴν, β'. ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, καὶ ἡ, β'. τῦ Ἀπριλλίυ εἶναι τὴν ἁγίαν τετράδα, ἡ πρώτη ἐρχομένη Κυριακὴ εἶναι τὸ τῶν Χριστιανῶν Πάσχα τῇ, ιδ'. Ἀπριλλίυ. Οὕτω ποίει παντοτε μὲ τὴν χεῖρα, καὶ δεν σφάλλεις.

ΤΕΛΟΣ.